TÂN PHONG
CÀY TẠI TẬN THẾ
Thêm Điểm
Thăng Cấp

CÀY TẠI TẬN THẾ THÊM ĐIỂM THĂNG CẤP

Tác giả: Tân Phong

Thể loại: Xuyên Không, Mạt Thế, Huyền Ảo

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

Đây là tác phẩm thể loại mạt thế hiếm hoi của tác giả Tân Phong, thời điểm khi đang viết bộ truyện trước đó, Tân Phong cũng đã từng đề cập qua bộ truyện mới sẽ thuộc thể loại mạt thế dị thú. Thân là một fan của tác Tân Phong, đã quá quen với hình tượng #không_làm_người_bình_thường của các nam chính trong truyện Tân Phong, vốn tưởng rằng đổi qua thể loại dị thú mạt thế này thì nam chính Lâm Phàm sẽ trở thành dị thú để tung hoành chốn mạt thế, nhưng có vẻ như lại không phải như vậy.
Lâm Phàm lần này vẫn như bao Lâm Phàm trước đó, sau khi chi tiêu tại KTV lại tiện tay cầm lấy lon Coca trước quầy ra cửa, chỉ là xui rủi một chân rơi vào cống thoát nước, sau đó liền xuyên tới tận thế.
(Xem tiếp review truyện bên dưới phần bình luận)
Motip thì có thể vẫn dễ đoán như bao truyện, thế nhưng thắng ở điểm truyện của Tân Phong đi theo mảng hài hước, thể hiện phong cách khá riêng biệt. Có thể trong số các đại thần tiểu thuyết mạng, Tân Phong không được tính là nổi bật, nhưng ưu điểm là hắn giữ được mức thành tích ổn định ở mảng truyện sảng văn hài hước này, cập nhật truyện cũng rất nhanh. Vậy nên nếu bạn naog ưa thích thể loại sảng văn hài hước đầy tính giải trí thì có thể nhảy hố xem

Cày Tại Tận Thế Thêm Điểm Thăng Cấp

☆ Mục Lục ☆

——— o O o ———

Chương 1 - Thế giới này sắp hỏng rồi.

Chương 2 - Thế giới này sắp hỏng rồi. (2)

Chương 3 - Thế giới này sắp hỏng rồi. (3)

Chương 4 - Có công việc này, cậu có làm không, tôi nhất định làm.

Chương 5 - Có công việc này, cậu có làm không, tôi nhất định làm. (2)

Chương 6 - Có công việc này, cậu có làm không, tôi nhất định làm.(3)

Chương 7 - Có công việc này, cậu có làm không, tôi nhất định làm.(4)

Chương 8 - Kỹ năng? Có được vĩnh viễn?

Chương 9 - Kỹ năng? Có được vĩnh viễn? (2)

Chương 10 - Kỹ năng? Có được vĩnh viễn? (3)

Chương 11 - Kỹ năng? Có được vĩnh viễn? (4)

Chương 12 - Lại có người gọi tôi gia nhập tổ đội.

Chương 13 - Lại có người gọi tôi gia nhập tổ đội. (2)

Chương 14 - Lại có người gọi tôi gia nhập tổ đội. (3)

Chương 15 - Kỹ năng max cấp.

Chương 16 - Kỹ năng max cấp. (2)

Chương 17 - Kỹ năng max cấp. (3)

Chương 18 - Chị gái à, tôi đang cầy độ thuần thục, cô cho rằng tôi đang làm gì?

Chương 19 - Chị gái à, tôi đang cầy độ thuần thục, cô cho rằng tôi đang làm gì? (2)

Chương 20 - Chị gái à, tôi đang cầy độ thuần thục, cô cho rằng tôi đang làm gì? (3)

Chương 21 - Cuộc đầu tư bỏ ra tất cả.

Chương 22 - Cuộc đầu tư bỏ ra tất cả. (2)

Chương 23 - Ra khỏi tường rào, bắt đầu săn giết.

Chương 24 - Ra khỏi tường rào, bắt đầu săn giết. (2)

Chương 25 - Ra khỏi tường rào, bắt đầu săn giết. (3)

Chương 26 - Gặp được nhân loại ngon miệng, cái đầu tiên sẽ cho ngươi ăn.

Chương 27 - Gặp được nhân loại ngon miệng, cái đầu tiên sẽ cho ngươi ăn. (2)

Chương 28 - Ngươi, muốn trở thành Liệp Sát giả, phải cắn miếng thịt lớn.

Chương 29 - Vững vàng tăng lên.

Chương 30 - Vững vàng tăng lên.(2)

Chương 31 - Trò chơi mèo vườn chuột.

Chương 32 - Trò chơi mèo vườn chuột. (2)

Chương 33 - Ta đúng là một tiên tài.

Chương 34 - Hắn trở về rồi sao?

Chương 35 - Hắn trở về rồi sao? (2)

Chương 36 - Nhiệm vụ dạy tân thủ học của các ngươi đã kết thúc.

Chương 37 - Nhiệm vụ dạy tân thủ học của các ngươi đã kết thúc. (2)

Chương 38 - Tỉnh lại đi.

Chương 39 - Tỉnh lại đi. (2)

Chương 40 - Cường sát, thu hoạch tràn đầy.

Chương 41 - Lão Vương, đã chịu khổ rồi.

Chương 42 - Lão Vương, đã chịu khổ rồi. (2)

Chương 43 - Phá hỏng quy định là không đúng.

Chương 44 - Phá hỏng quy định là không đúng. (2)

Chương 45 - Giác Tỉnh giả thì sao…

Chương 46 - Nói to cho ta biết, ngươi đã chuẩn bị sống những ngày tốt lành chưa.

Chương 47 - Nói to cho ta biết, ngươi đã chuẩn bị sống những ngày tốt lành chưa. (2)

Chương 48 - Đây cũng chính là phúc lợi nên có.

Chương 49 - Không sao cả, ta không phải là người hẹp hòi.

Chương 50 - Không sao cả, ta không phải là người hẹp hòi. (2)

Chương 51 - Phụ ma.

Chương 52 - Phụ ma. (2)

Chương 53 - Lâm Phàm phải chết, ta nói.

Chương 54 - Lâm Phàm phải chết, ta nói. (2)

Chương 55 - Đám gia hỏa kia xảy ra chuyện gì thế?

Chương 56 - Công trình bã đậu.

Chương 57 - Công trình bã đậu. (2)

Chương 58 - Ta đang săn giết dị thú, ngươi đang làm gì.

Chương 59 - Ta đang săn giết dị thú, ngươi đang làm gì. (2)

Chương 60 - Ta không biết bị lửa đốt sẽ có cảm giác thế nào.

Chương 61 - Cướp chỗ đó, chúng ta cái gì cũng có.

Chương 62 - Cướp chỗ đó, chúng ta cái gì cũng có. (2)

Chương 63 - Dừng lại, đừng động.

Chương 63: Dừng lại, đừng động

Chương 64 - Tình huống kỳ quái.

Chương 65 - Bị nuốt chửng.

Chương 66 - Bị nuốt chửng. (2)

Chương 67 - Rốt cuộc cái này là nhân tài nào làm ra.

Chương 68 - Rốt cuộc cái này là nhân tài nào làm ra. (2)

Chương 34:

Chương 69 - Rốt cuộc cái này là nhân tài nào làm ra. (3)

Chương 70 - Quá trình không quan trọng, quan trọng nhất là kết quả.

Chương 71 - Quá trình không quan trọng, quan trọng nhất là kết quả. (2)

Chương 72 - Quá trình không quan trọng, quan trọng nhất là kết quả. (2)

Chương 73 - Thu hoạch trở về, đám người hâm mộ.

Chương 74 - Thu hoạch trở về, đám người hâm mộ. (2)

Chương 75 - Thu hoạch trở về, đám người hâm mộ. (3)

Chương 76 - Đầu óc Lâm Phàm không bình thường, đầu óc người quản lý cũng không bình thường.

Chương 77 - Đầu óc Lâm Phàm không bình thường, đầu óc người quản lý cũng không bình thường. (2)

Chương 78 - Ngươi nói có lý, nhưng chúng ta không thích trật tự.

Chương 79 - Ngươi nói có lý, nhưng chúng ta không thích trật tự. (2)

Chương 80 - Chờ một chút, ta có chuyện muốn nói.

Chương 81 - Thứ mà đến chó cũng không tu luyện, thông thường lại có thể lấy mạng người đó.

Chương 82 - Thứ mà đến chó cũng không tu luyện, thông thường lại

có thể lấy mạng người đó. (2)

Chương 83 - Ngươi chỉ cần nói ta nói có đúng hay không.

Chương 84 - Ngươi chỉ cần nói ta nói có đúng hay không. (2)

Chương 85 - Các ngươi để ta ở chỗ này diễn kịch sao.

Chương 86 - Hứa Thường, biết điểm đến thì dừng, không nên manh động.

Chương 87 - Hứa Thường, biết điểm đến thì dừng, không nên manh động. (2)

Chương 88 - Cái này gọi là phơi bày cái yếu trước mặt kẻ địch.

Chương 89 - Cái này gọi là phơi bày cái yếu trước mặt kẻ địch. (2)

Chương 90 - Lúc trước không được chọn, bây giờ ta muốn làm người tốt.

Chương 91 - Cái Long Trảo Thủ này có chút ý nghĩa.

Chương 92 - Cái Long Trảo Thủ này có chút ý nghĩa. (2)

Chương 93 - Như vậy sẽ khiến ta có cảm giác thành công.

Chương 94 - Chắc hẳn có thể nghiền ép.

Chương 95 - Chắc hẳn có thể nghiền ép. (2)

Chương 96 - Chu Thế Thừa: Bây giờ ta rất hoảng.

Chương 97 - Bạo sát.

Chương 98 - Bạo sát. (2)

Chương 99 - Muốn học, ta dạy cho ngươi.

Chương 100 - Muốn học, ta dạy cho ngươi. (2)

Chương 101 - Nếu như các ngươi muốn cướp thì cứ việc nói thẳng, không cần nói nhảm.

Chương 102 - Nhìn ta dễ bắt nạt lắm sao?

Chương 103 - Nhìn ta dễ bắt nạt lắm sao? (2)

Chương 104 - Ta không dễ bắt nạt.

Chương 105 - Vĩnh viễn phải đánh giá cao đối thủ.

Chương 106 - Vĩnh viễn phải đánh giá cao đối thủ. (2)

Chương 107 - Đại ca, tướng mạo của ngươi thật ghê gớm.

Chương 108 - Lam ca của ta chính là cao thủ tuyệt thế…

Chương 109 - Lam ca của ta chính là cao thủ tuyệt thế… (2)

Chương 110 - Cái đoản mâu này quen quen.

Chương 111 - Bình dị gần gũi, nói chuyện lại dễ nghe.

Chương 112 - Bình dị gần gũi, nói chuyện lại dễ nghe. (2)

Chương 113 - Nắm cách cục.

Chương 114 - Ngươi vẫn còn chưa nhận ra sai lầm của mình.

Chương 115 - Ngươi vẫn còn chưa nhận ra sai lầm của mình. (2)

Chương 116 - Có phải ngươi cảm thấy ta rất ưu tú hay không.

Chương 117 - Hồng tỷ, bọn hắn muốn cắt tiểu đệ của ta.

Chương 118 - Hồng tỷ, bọn hắn muốn cắt tiểu đệ của ta. (2)

Chương 119 - Sự huyền bí của lửa.

Chương 120 - Năng lực khai phát và suy nghĩ.

Chương 121 - Tránh ra, để cho ta đến.

Chương 122 - Tránh ra, để cho ta đến. (2)

Chương 123 - Sai rồi, thật sự bỏ qua.

Chương 124 - Hu hu… Hắn chết quá thảm.

Chương 125 - Hu hu… Hắn chết quá thảm. (2)

Chương 126 - Chuẩn bị đối kháng dị thú triều.

Chương 127 - Chuẩn bị đối kháng dị thú triều. (2)

Chương 70: Đây là có khuynh hướng thích ngược nhỉ.

Chương 128 - Chuẩn bị đối kháng dị thú triều. (3)

Chương 129 - Chuẩn bị đối kháng dị thú triều. (4)

Chương 130 - Dị thú cũng có sách lược.

Chương 131 - Dị thú cũng có sách lược. (2)

Chương 132 - Dị thú cũng có sách lược. (3)

Chương 133 - Dị thú cũng có sách lược. (4)

Chương 134 - Ta tình nguyện gọi nơi này là tường rào cỡ nhỏ mạnh nhất.

Chương 135 - Ta tình nguyện gọi nơi này là tường rào cỡ nhỏ mạnh nhất. (2)

Chương 136 - Ta tình nguyện gọi nơi này là tường rào cỡ nhỏ mạnh nhất. (3)

Chương 137 - Vào giờ phút này, hắn đã là thần trong lòng tất cả mọi người.

Chương 138 - Vào giờ phút này, hắn đã là thần trong lòng tất cả mọi người. (2)

Chương 72: Hô lên cho ta, Yamate.

Chương 139 - Vào giờ phút này, hắn đã là thần trong lòng tất cả mọi người. (3)

Chương 140 - Vào giờ phút này, hắn đã là thần trong lòng tất cả mọi người. (4)

Chương 141 - Vào giờ phút này, hắn đã là thần trong lòng tất cả mọi người. (5)

Chương 142 - Lãnh tụ tinh thần, hắn vẫn còn, chúng ta không sợ.

Chương 143 - Lãnh tụ tinh thần, hắn vẫn còn, chúng ta không sợ. (2)

Chương 144 - Lãnh tụ tinh thần, hắn vẫn còn, chúng ta không sợ. (3)

Chương 145 - Lãnh tụ tinh thần, hắn vẫn còn, chúng ta không sợ. (4)

Chương 146 - Lãnh tụ tinh thần, hắn vẫn còn, chúng ta không sợ. (5)

Chương 147 - Lãnh tụ tinh thần, hắn vẫn còn, chúng ta không sợ. (6)

Chương 148 - Ấm ức, không cam lòng, khó chịu, hỏng bét, bất đắc dĩ.

Chương 76:

Chương 149 - Ấm ức, không cam lòng, khó chịu, hỏng bét, bất đắc dĩ. (2)

Chương 150 - Ấm ức, không cam lòng, khó chịu, hỏng bét, bất đắc dĩ. (3)

Chương 151 - Ấm ức, không cam lòng, khó chịu, hỏng bét, bất đắc dĩ. (4)

“Ngươi đừng động, đây không phải là nơi ngươi có thể đến.” Trần Quân nói.Chương 76:

Chương 152 - Ấm ức, không cam lòng, khó chịu, hỏng bét, bất đắc dĩ. (5)

Chương 153 - Ấm ức, không cam lòng, khó chịu, hỏng bét, bất đắc dĩ. (6)

Chương 154 - Ấm ức, không cam lòng, khó chịu, hỏng bét, bất đắc dĩ. (5)

Chương 155 - Tường rào Hoài Phổ trông chừng kỹ xe cho ta.

Chương 156 - Tường rào Hoài Phổ trông chừng kỹ xe cho ta. (2)

Chương 157 - Tường rào Hoài Phổ trông chừng kỹ xe cho ta. (3)

Chương 158 - Tường rào Hoài Phổ trông chừng kỹ xe cho ta. (4)

Chương 159 - Tường rào Hoài Phổ trông chừng kỹ xe cho ta. (5)

Chương 160 - Tường rào Hoài Phổ trông chừng kỹ xe cho ta. (6)

Chương 161 - Tư thế lăn xuống xe điên cuồng của ngươi như vậy, cả đời này ta cũng không học được.

Chương 162 - Tư thế lăn xuống xe điên cuồng của ngươi như vậy, cả đời này ta cũng không học được. (2)

Chương 163 - Tư thế lăn xuống xe điên cuồng của ngươi như vậy, cả đời này ta cũng không học được. (3)

Chương 164 - Tư thế lăn xuống xe điên cuồng của ngươi như vậy, cả đời này ta cũng không học được. (4)

Chương 165 - Tư thế lăn xuống xe điên cuồng của ngươi như vậy, cả đời này ta cũng không học được. (5)

Chương 166 - Tư thế lăn xuống xe điên cuồng của ngươi như vậy, cả đời này ta cũng không học được. (6)

Chương 167 - Lâm Phàm: Ta phải khiến các ngươi càng cố gắng.

Lâm Phàm:...Chương 80:

Chương 168 - Lâm Phàm: Ta phải khiến các ngươi càng cố gắng. (2)

Mã Phi nói, "Không thể để dị thú phát ra âm thanh, đề phòng dị thú khác bị dẫn tới."CHương 80:

Chương 169 - Lâm Phàm: Ta phải khiến các ngươi càng cố gắng. (3)

Chương 170 - Lâm Phàm: Ta phải khiến các ngươi càng cố gắng. (4)

Chương 171 - Lâm Phàm: Ta phải khiến các ngươi càng cố gắng. (5)

Chương 172 - Lâm Phàm: Ta phải khiến các ngươi càng cố gắng. (6)

Chương 173 - Lâm Phàm: Ngươi có mất mặt hay không, đến đánh với ta.

Chương 174 - Lâm Phàm: Ngươi có mất mặt hay không, đến đánh với ta. (2)

Chương 175 - Lâm Phàm: Ngươi có mất mặt hay không, đến đánh với ta. (3)

Chương 176 - Lâm Phàm: Ngươi có mất mặt hay không, đến đánh với ta. (4)

Chương 177 - Lâm Phàm: Ngươi có mất mặt hay không, đến đánh với ta. (5)

Chương 178 - Giác Tỉnh giả không gian đầu óc không bình thường.

Chương 179 - Giác Tỉnh giả không gian đầu óc không bình thường.

(2)

Chương 180 - Giác Tỉnh giả không gian đầu óc không bình thường. (3)

Chương 181 - Giác Tỉnh giả không gian đầu óc không bình thường. (4)

Chương 182 - Giác Tỉnh giả không gian đầu óc không bình thường. (5)

Chương 183 - Giác Tỉnh giả không gian đầu óc không bình thường. (5)

Chương 184 - Giác Tỉnh giả không gian đầu óc không bình thường. (7)

Chương 185 - Giác Tỉnh giả không gian đầu óc không bình thường. (8)

Chương 186 - Lâm Phàm, ngươi là kẻ độc ác.

Chương 187 - Lâm Phàm, ngươi là kẻ độc ác. (2)

Chương 188 - Lâm Phàm, ngươi là kẻ độc ác. (3)

Chương 189 - Lâm Phàm, ngươi là kẻ độc ác. (4)

Chương 190 - Lâm Phàm, ngươi là kẻ độc ác. (5)

Chương 191 - Lâm Phàm, ngươi là kẻ độc ác. (6)

Chương 192 - Lâm Phàm, ngươi là kẻ độc ác. (7)

Chương 193 - Nhanh chấn tiến lên cấp bốn.

Chương 194 - Nhanh chấn tiến lên cấp bốn. (2)

Chương 195 - Nhanh chấn tiến lên cấp bốn. (3)

Chương 196 - Nhanh chấn tiến lên cấp bốn. (4)

Chương 197 - Mẹ nó xe này chính là của ta.

Chương 198 - Mẹ nó xe này chính là của ta. (2)

Chương 199 - Mẹ nó xe này chính là của ta. (3)

Chương 200 - Mẹ nó xe này chính là của ta. (4)

Chương 201 - Mẹ nó xe này chính là của ta. (5)

Chương 202 - Mẹ nó xe này chính là của ta. (6)

Chương 203 - Sau khi thương đội đi ngang qua, ta cảm thấy cái gì cũng thiếu.

Chương 204 - Sau khi thương đội đi ngang qua, ta cảm thấy cái gì cũng thiếu. (2)

Chương 205 - Sau khi thương đội đi ngang qua, ta cảm thấy cái gì cũng thiếu. (3)

Chương 86:

Chương 206 - Sau khi thương đội đi ngang qua, ta cảm thấy cái gì cũng thiếu. (4)

Chương 207 - Sau khi thương đội đi ngang qua, ta cảm thấy cái gì cũng thiếu. (5)

Chương 208 - Sau khi thương đội đi ngang qua, ta cảm thấy cái gì cũng thiếu. (6)

Chương 209 - Sau khi thương đội đi ngang qua, ta cảm thấy cái gì cũng thiếu. (7)

Chương 210 - Ta tuyệt đối không phải vì nghe được có dị thú mới làm người tốt.

Chương 211 - Ta tuyệt đối không phải vì nghe được có dị thú mới làm người tốt. (2)

Chương 212 - Ta tuyệt đối không phải vì nghe được có dị thú mới làm người tốt. (3)

Chương 213 - Ta tuyệt đối không phải vì nghe được có dị thú mới làm người tốt. (4)

Chương 214 - Ta tuyệt đối không phải vì nghe được có dị thú mới làm người tốt. (5)

Chương 215 - Ta tuyệt đối không phải vì nghe được có dị thú mới làm người tốt. (6

Chương 216 - Ta tuyệt đối không phải vì nghe được có dị thú mới làm người tốt. (7)

Chương 217 - Một quyền của ta đánh nát trứng to.

Chương 218 - Một quyền của ta đánh nát trứng to. (2)

Chương 219 - Một quyền của ta đánh nát trứng to. (3)

Chương 220 - Một quyền của ta đánh nát trứng to. (4)

Chương 221 - Bọn hắn đã bị Lâm Phàm giết đến sợ hãi.

Chương 222 - Bọn hắn đã bị Lâm Phàm giết đến sợ hãi. (2)

Chương 223 - Bọn hắn đã bị Lâm Phàm giết đến sợ hãi. (3)

Chương 224 - Bọn hắn đã bị Lâm Phàm giết đến sợ hãi. 4)

Chương 225 - Bọn hắn đã bị Lâm Phàm giết đến sợ hãi. (5)

Chương 226 - Bọn hắn đã bị Lâm Phàm giết đến sợ hãi. (6)

Chương 227 - Có phải ngươi rất hâm mộ Lạt Điều hay không.

Chương 228 - Có phải ngươi rất hâm mộ Lạt Điều hay không. (2)

Chương 229 - Có phải ngươi rất hâm mộ Lạt Điều hay không. (3)

Chương 230 - Vì sao ngươi lại không cần dùng năng lực, bởi vì bọn chúng không có tư cách.

Chương 231 - Vì sao ngươi lại không cần dùng năng lực, bởi vì bọn chúng không có tư cách. (2)

Chương 232 - Vì sao ngươi lại không cần dùng năng lực, bởi vì bọn chúng không có tư cách. (3)

Chương 233 - Vì sao ngươi lại không cần dùng năng lực, bởi vì bọn chúng không có tư cách. (4)

Chương 234 - Vì sao ngươi lại không cần dùng năng lực, bởi vì bọn chúng không có tư cách. (5)

Chương 235 - Vì sao ngươi lại không cần dùng năng lực, bởi vì bọn chúng không có tư cách. (6)

Chương 236 - Lạt Điều: ta vẫn là bảo bảo mà.

Chương 237 - Lạt Điều: ta vẫn là bảo bảo mà. (2)

Chương 238 - Lạt Điều: ta vẫn là bảo bảo mà. (3)

Chương 239 - Lạt Điều: ta vẫn là bảo bảo mà. (4)

Chương 240 - Lạt Điều: ta vẫn là bảo bảo mà. (5)

Chương 241 - Người khai sáng, người dẫn đường, nhân vật lịch sử trong tương lai.

Chương 242 - Người khai sáng, người dẫn đường, nhân vật lịch sử trong tương lai. (2)

Chương 243 - Người khai sáng, người dẫn đường, nhân vật lịch sử trong tương lai. (3)

Chương 244 - Người khai sáng, người dẫn đường, nhân vật lịch sử trong tương lai. (4)

Chương 245 - Người khai sáng, người dẫn đường, nhân vật lịch sử trong tương lai. (5)

Chương 246 - Người khai sáng, người dẫn đường, nhân vật lịch sử trong tương lai. (6)

Chương 247 - Nếu ta biết biện pháp của ngươi là như thế này, ta sẽ không đồng ý.

Chương 248 - Nếu ta biết biện pháp của ngươi là như thế này, ta sẽ không đồng ý. (2)

Chương 249 - Nếu ta biết biện pháp của ngươi là như thế này, ta sẽ không đồng ý. (3)

Chương 250 - Nếu ta biết biện pháp của ngươi là như thế này, ta sẽ không đồng ý. (4)

Chương 251 - Nếu ta biết biện pháp của ngươi là như thế này, ta sẽ không đồng ý. (5)

Chương 252 - Nếu ta biết biện pháp của ngươi là như thế này, ta sẽ không đồng ý. (6)

Chương 253 - Một người ép tường rào Liên Cảng không dám làm gì.

Chương 254 - Một người ép tường rào Liên Cảng không dám làm gì.

(2)

Chương 255 - Một người ép tường rào Liên Cảng không dám làm gì. (3)

Chương 256 - Một người ép tường rào Liên Cảng không dám làm gì. (4)

Chương 257 - Một người ép tường rào Liên Cảng không dám làm gì. (5)

Chương 258 - Lâm Phàm ta đang tăng uy vọng.

Chương 259 - Lâm Phàm ta đang tăng uy vọng. (2)

Chương 260 - Lâm Phàm ta đang tăng uy vọng. (3)

Chương 261 - Lâm Phàm ta đang tăng uy vọng. (4)

Chương 262 - Lâm Phàm ta đang tăng uy vọng. (5)

Chương 263 - Lâm Phàm ta đang tăng uy vọng. (6)

Chương 264 - Sau này, ngươi cứ lấy tên là Chí Cường đi.

Chương 265 - Sau này, ngươi cứ lấy tên là Chí Cường đi. (2)

Chương 266 - Sau này, ngươi cứ lấy tên là Chí Cường đi. (3)

Chương 267 - Sau này, ngươi cứ lấy tên là Chí Cường đi. (4)

Chương 268 - Sau này, ngươi cứ lấy tên là Chí Cường đi. (5)

Chương 269 - Thế đạo này còn có người cao thượng như vậy sao?

Chương 270 - Thế đạo này còn có người cao thượng như vậy sao? (2)

Chương 271 - Thế đạo này còn có người cao thượng như vậy sao? (3)

Chương 272 - Thế đạo này còn có người cao thượng như vậy sao? (4)

Chương 273 - Thế đạo này còn có người cao thượng như vậy sao? (5)

Chương 274 - Cuộc chiến tranh đoạt mảnh vỡ.

Chương 275 - Cuộc chiến tranh đoạt mảnh vỡ. (2)

Chương 276 - Cuộc chiến tranh đoạt mảnh vỡ. (3)

Chương 277 - Cuộc chiến tranh đoạt mảnh vỡ. (4)

Chương 278 - Cuộc chiến tranh đoạt mảnh vỡ. (5)

Chương 279 - Mời các ngươi nói tỉ mỉ một chút.

Chương 280 - Lạt Điều là đại ca, ta là đại đại ca...

Chương 281 - Lạt Điều là đại ca, ta là đại đại ca... (2)

Chương 282 - Lạt Điều là đại ca, ta là đại đại ca... (3)

Chương 283 - Lạt Điều là đại ca, ta là đại đại ca... (4)

Chương 284 - Lạt Điều là đại ca, ta là đại đại ca... (5)

Chương 285 - Lạt Điều là đại ca, ta là đại đại ca... (6)

Chương 286 - Lạt Điều là đại ca, ta là đại đại ca... (7)

Chương 287 - Lạt Điều là đại ca, ta là đại đại ca... (8)

Chương 288 - Lạt Điều là đại ca, ta là đại đại ca... (9)

Chương 289 - Phát tài, thần binh Lôi Kiếp

Chương 290 - Phát tài, thần binh Lôi Kiếp (2)

Chương 291 - Phát tài, thần binh Lôi Kiếp (3)

Chương 292 - Phát tài, thần binh Lôi Kiếp (4)

Chương 293 - Phát tài, thần binh Lôi Kiếp (5)

Chương 294 - Xuất hiện một hành động thay đổi tương lai.

Chương 295 - Xuất hiện một hành động thay đổi tương lai. (2)

Chương 296 - Xuất hiện một hành động thay đổi tương lai. (3)

Chương 297 - Xuất hiện một hành động thay đổi tương lai. (4)

Chương 298 - Xuất hiện một hành động thay đổi tương lai. (5)

Chương 299 - Ta chính là ánh sáng của thế giới này, có được hay không.

Chương 300 - Ta chính là ánh sáng của thế giới này, có được hay

không. (2)

Chương 301 - Ta chính là ánh sáng của thế giới này, có được hay không. (3)

Chương 302 - Ta chính là ánh sáng của thế giới này, có được hay không. (4)

Chương 303 - Ta chính là ánh sáng của thế giới này, có được hay không. (5)

Chương 304 - Thức tỉnh, chúa cứu thế sao? Mở rộng tường rào.

Chương 305 - Thức tỉnh, chúa cứu thế sao? Mở rộng tường rào. (2)

Chương 306 - Thức tỉnh, chúa cứu thế sao? Mở rộng tường rào. (3)

Chương 307 - Thức tỉnh, chúa cứu thế sao? Mở rộng tường rào. (4)

Chương 308 - Thức tỉnh, chúa cứu thế sao? Mở rộng tường rào. (5)

Chương 309 - Khi các ngươi xuất hiện, ta lập tức suy nghĩ đến chuyện bắt các ngươi làm công miễn phí.

Chương 310 - Khi các ngươi xuất hiện, ta lập tức suy nghĩ đến chuyện bắt các ngươi làm công miễn phí. (2)

Chương 311 - Khi các ngươi xuất hiện, ta lập tức suy nghĩ đến chuyện bắt các ngươi làm công miễn phí. (3)

Chương 312 - Khi các ngươi xuất hiện, ta lập tức suy nghĩ đến chuyện bắt các ngươi làm công miễn phí. (4)

Chương 313 - Khi các ngươi xuất hiện, ta lập tức suy nghĩ đến chuyện bắt các ngươi làm công miễn phí. (5)

Chương 314 - Khi các ngươi xuất hiện, ta lập tức suy nghĩ đến chuyện bắt các ngươi làm công miễn phí. (6)

Chương 315 - Lão Chu, mẹ nó ta hiểu rồi.

Chương 316 - Lão Chu, mẹ nó ta hiểu rồi. (2)

Chương 317 - Lão Chu, mẹ nó ta hiểu rồi. (3)

Chương 318 - Lão Chu, mẹ nó ta hiểu rồi. (4)

Chương 319 - Lão Chu, mẹ nó ta hiểu rồi. (5)

Chương 320 - Ta đi hóng gió một chút.

Chương 321 - Ta đi hóng gió một chút. (2)

Chương 322 - Ta đi hóng gió một chút. (3)

Chương 323 - Ta đi hóng gió một chút. (4)

Chương 324 - Biểu hiện của ta chẳng có vấn đề gì cả.

Chương 325 - Biểu hiện của ta chẳng có vấn đề gì cả. (2)

Chương 326 - Biểu hiện của ta chẳng có vấn đề gì cả. (3)

Chương 327 - Biểu hiện của ta chẳng có vấn đề gì cả. (4)

Chương 328 - Tỉnh ngoài không hổ là tỉnh ngoài, tài nguyên quả nhiên nhiều.

Chương 329 - Tỉnh ngoài không hổ là tỉnh ngoài, tài nguyên quả nhiên nhiều. (2)

Chương 330 - Tỉnh ngoài không hổ là tỉnh ngoài, tài nguyên quả nhiên nhiều. (3)

Chương 331 - Tỉnh ngoài không hổ là tỉnh ngoài, tài nguyên quả nhiên nhiều. (4)

Chương 332 - Tỉnh ngoài không hổ là tỉnh ngoài, tài nguyên quả nhiên nhiều. (5)

Chương 333 - Khô Lâu hội, người du đãng.

Chương 334 - Khô Lâu hội, người du đãng. (2)

Chương 335 - Khô Lâu hội, người du đãng. (3)

Chương 336 - Tường rào Thủ Đô.

Chương 337 - Tường rào Thủ Đô. (2)

Chương 338 - Tường rào Thủ Đô. (3)

Chương 339 - Vương lân… Thêm kiến thức.

Chương 340 - Vương lân… Thêm kiến thức. (2)

Chương 341 - Vương lân... Thêm kiến thức. (3)

Chương 342 - Vương lân... Thêm kiến thức. (4)

Chương 343 - Vương lân... Thêm kiến thức. (5)

Chương 344 - Vương lân... Thêm kiến thức. (6)

Chương 345 - Con người ngươi sao lại không có võ đức như vậy.

Chương 346 - Con người ngươi sao lại không có võ đức như vậy. (2)

Chương 347 - Con người ngươi sao lại không có võ đức như vậy. (3)

Chương 348 - Con người ngươi sao lại không có võ đức như vậy. (4)

Chương 349 - Con người ngươi sao lại không có võ đức như vậy. (5)

Chương 350 - Thích nghe bát quái.

Chương 351 - Thích nghe bát quái. (2)

Chương 352 - Thích nghe bát quái. (3)

Chương 353 - Thích nghe bát quái. (4)

Chương 354 - Ta hiểu rồi, bị người khác hiểu lầm rất khó chịu.

Chương 355 - Ta hiểu rồi, bị người khác hiểu lầm rất khó chịu. (2)

Chương 356 - Ta hiểu rồi, bị người khác hiểu lầm rất khó chịu. (3)

Chương 357 - Ta hiểu rồi, bị người khác hiểu lầm rất khó chịu. (4)

Chương 358 - Ta hiểu rồi, bị người khác hiểu lầm rất khó chịu. (5)

Chương 359 - Con người ta đối xử với người khác rất tốt.

Chương 360 - Con người ta đối xử với người khác rất tốt. (2)

Chương 361 - Con người ta đối xử với người khác rất tốt. (3)

Chương 362 - Con người ta đối xử với người khác rất tốt. (4)

Chương 363 - Con người ta đối xử với người khác rất tốt. (5)

Chương 364 - Cái này cũng quá ngay thẳng rồi.

Chương 365 - Cái này cũng quá ngay thẳng rồi. (2)

Chương 366 - Cái này cũng quá ngay thẳng rồi. (3)

Chương 367 - Cái này cũng quá ngay thẳng rồi. (4)

Chương 368 - Cái này cũng quá ngay thẳng rồi. (5)

Chương 369 - Nếu như người quản lý không bỏ...

Chương 370 - Nếu như người quản lý không bỏ... (2)

Chương 371 - Nếu như người quản lý không bỏ... (3)

Chương 372 - Nếu như người quản lý không bỏ... (4)

Chương 373 - Cách phòng thủ tốt nhất chính là tiến công.

Chương 374 - Cách phòng thủ tốt nhất chính là tiến công. (2)

Chương 375 - Cách phòng thủ tốt nhất chính là tiến công. (3)

Chương 376 - Cách phòng thủ tốt nhất chính là tiến công. (4)

Chương 377 - Cách phòng thủ tốt nhất chính là tiến công. (5)

Chương 378 - Hắn ta chính là tên hèn nhát.

Chương 379 - Hắn ta chính là tên hèn nhát. (2)

Chương 380 - Hắn ta chính là tên hèn nhát. (3)

Chương 381 - Hắn ta chính là tên hèn nhát. (4)

Chương 382 - Hắn ta chính là tên hèn nhát. (5)

Chương 383 - Ngươi nói với ta những cái đó có ích gì, ta chỉ muốn làm màu.

Chương 384 - Ngươi nói với ta những cái đó có ích gì, ta chỉ muốn làm màu. (2)

Chương 385 - Ngươi nói với ta những cái đó có ích gì, ta chỉ muốn làm màu. (3)

Chương 386 - Ngươi nói với ta những cái đó có ích gì, ta chỉ muốn làm màu. (4)

Chương 387 - Máu của ngươi bốc hơi xì xì xì…

Chương 388 - Máu của ngươi bốc hơi xì xì xì… (2)

Chương 389 - Máu của ngươi bốc hơi xì xì xì… (3)

Chương 390 - Máu của ngươi bốc hơi xì xì xì… (4)

Chương 391 - Người chăn nuôi này của ta hình như có chút vấn đề.

Chương 392 - Người chăn nuôi này của ta hình như có chút vấn đề. (2)

Chương 393 - Người chăn nuôi này của ta hình như có chút vấn đề. (3)

Chương 394 - Người chăn nuôi này của ta hình như có chút vấn đề. (4)

Chương 395 - Người chăn nuôi này của ta hình như có chút vấn đề. (5)

Chương 396 - Người chăn nuôi này của ta hình như có chút vấn đề. (6)

Chương 397 - Cô nương, ánh mắt là cửa sổ của tâm hồn đó.

Chương 398 - Cô nương, ánh mắt là cửa sổ của tâm hồn đó. (2)

Chương 399 - Cô nương, ánh mắt là cửa sổ của tâm hồn đó. (3)

Chương 400 - Mắt đỏ

Chương 401 - Mắt đỏ (2)

Chương 402 - Mắt đỏ (3)

Chương 403 - Ngươi biết loại người nào sẽ nhanh chết không.

Chương 404 - Ngươi biết loại người nào sẽ nhanh chết không. (2)

Chương 405 - Ngươi biết loại người nào sẽ nhanh chết không. (3)

Chương 406 - Ngươi biết loại người nào sẽ nhanh chết không. (4)

Chương 407 - Ngươi biết loại người nào sẽ nhanh chết không. (5)

Chương 408 - Ta làm anh hùng hình như không có vấn đề gì.

Chương 409 - Ta làm anh hùng hình như không có vấn đề gì. (2)

Chương 410 - Ta làm anh hùng hình như không có vấn đề gì. (3)

Chương 411 - Ta làm anh hùng hình như không có vấn đề gì. (4)

Chương 412 - Ta làm anh hùng hình như không có vấn đề gì. (5)

Chương 413 - Bóng dáng vĩ đại khắc sâu vào lòng các ngươi

Chương 414 - Bóng dáng vĩ đại khắc sâu vào lòng các ngươi (2)

Chương 415 - Bóng dáng vĩ đại khắc sâu vào lòng các ngươi (3)

Chương 416 - Bóng dáng vĩ đại khắc sâu vào lòng các ngươi (4)

Chương 417 - Bóng dáng vĩ đại khắc sâu vào lòng các ngươi (5)

Chương 418 - Bóng dáng vĩ đại khắc sâu vào lòng các ngươi (6)

Chương 419 - Các ngươi đều rất tốt, phát tài.

Chương 420 - Các ngươi đều rất tốt, phát tài. (2)

Chương 421 - Các ngươi đều rất tốt, phát tài. (3)

Chương 422 - Các ngươi đều rất tốt, phát tài. (4)

Chương 423 - Các ngươi đều rất tốt, phát tài. (5)

Chương 424 - Ngươi biết đó, ta am hiểu tu luyện Thiết Sa Chưởng.

Chương 425 - Ngươi biết đó, ta am hiểu tu luyện Thiết Sa Chưởng. (2)

Chương 426 - Ngươi biết đó, ta am hiểu tu luyện Thiết Sa Chưởng. (3)

Chương 427 - Ngươi biết đó, ta am hiểu tu luyện Thiết Sa Chưởng. (4)

Chương 428 - Xé toang nguỵ trang, nơi này là của chúng ta.

Chương 429 - Xé toang nguỵ trang, nơi này là của chúng ta. (2)

Chương 430 - Xé toang nguỵ trang, nơi này là của chúng ta. (3)

Chương 431 - Xé toang nguỵ trang, nơi này là của chúng ta. (4)

Chương 432 - Cái này đặt ở thời cổ đại không phải là nước phụ thuộc sao?

Chương 433 - Cái này đặt ở thời cổ đại không phải là nước phụ thuộc sao? (2)

Chương 434 - Cái này đặt ở thời cổ đại không phải là nước phụ thuộc sao? (3)

Chương 435 - Cái này đặt ở thời cổ đại không phải là nước phụ thuộc sao? (4)

Chương 436 - Cái này đặt ở thời cổ đại không phải là nước phụ thuộc sao? (5)

Chương 437 - Ta có gan.

Chương 438 - Ta có gan. (2)

Chương 439 - Ta có gan. (3)

Chương 440 - Ta có gan. (4)

Chương 441 - Thứ còn đáng sợ hơn cả quản lý Lâm.

Chương 442 - Thứ còn đáng sợ hơn cả quản lý Lâm. (2)

Chương 443 - Thứ còn đáng sợ hơn cả quản lý Lâm. (2)

Chương 444 - Đại tỷ, ngươi đừng chết ở chỗ ta đó.

Chương 445 - Đại tỷ, ngươi đừng chết ở chỗ ta đó. (2)

Chương 446 - Đại tỷ, ngươi đừng chết ở chỗ ta đó. (3)

Chương 447 - Đại tỷ, ngươi đừng chết ở chỗ ta đó. (4)

Chương 448 - Lôi thi thể ra.

Chương 449 - Lôi thi thể ra. (2)

Chương 450 - Lôi thi thể ra. (3)

Chương 451 - Các ngươi rất tốt.

Chương 452 - Các ngươi rất tốt. (2)

Chương 453 - Các ngươi rất tốt. (3)

Chương 454 - Đồ ăn dâng đến tận miệng, có phải vui vẻ.

Chương 455 - Đồ ăn dâng đến tận miệng, có phải vui vẻ. (2)

Chương 456 - Đồ ăn dâng đến tận miệng, có phải vui vẻ. (3)

Chương 457 - Đồ ăn dâng đến tận miệng, có phải vui vẻ. (4)

Chương 458 - Đứa nhỏ ngươi là Giác Tỉnh Giả, ngươi giúp ta thu hút chúng đi.

Chương 459 - Đứa nhỏ ngươi là Giác Tỉnh Giả, ngươi giúp ta thu hút chúng đi. (2)

Chương 460 - Đứa nhỏ ngươi là Giác Tỉnh Giả, ngươi giúp ta thu hút chúng đi. (3)

Chương 461 - Đứa nhỏ ngươi là Giác Tỉnh Giả, ngươi giúp ta thu hút chúng đi. (4)

Chương 462 - Nàng đã đến chỗ rất đáng tin.

Chương 463 - Nàng đã đến chỗ rất đáng tin. (2)

Chương 464 - Nàng đã đến chỗ rất đáng tin. (3)

Chương 465 - Ta rất xem trọng ngươi.

Chương 466 - Ta rất xem trọng ngươi. (2)

Chương 467 - Ta rất xem trọng ngươi. (3)

Chương 468 - Truyền bá lệnh truy nã.

Chương 469 - Truyền bá lệnh truy nã. (2)

Chương 470 - Truyền bá lệnh truy nã. (3)

Chương 471 - Truyền bá lệnh truy nã. (4)

Chương 472 - Người đều dễ thay đổi.

Chương 473 - Người đều dễ thay đổi. (2)

Chương 474 - Người đều dễ thay đổi. (3)

Chương 475 - Nữ nhân này khá đó, ta có thể làm mấy lần.

Chương 476 - Nữ nhân này khá đó, ta có thể làm mấy lần. (2)

Chương 477 - Đuổi kịp hắn cho ta, ta muốn hắn chết.

Chương 478 - Đuổi kịp hắn cho ta, ta muốn hắn chết. (2)

Chương 479 - Đuổi kịp hắn cho ta, ta muốn hắn chết. (3)

Chương 480 - Hắn nói rất đúng…

Chương 481 - Hắn nói rất đúng… (2)

Chương 482 - Hắn nói rất đúng… (3)

Chương 483 - Ngươi bay tới bay lui làm gì thế.

Chương 484 - Ngươi bay tới bay lui làm gì thế. (2)

Chương 485 - Ngươi bay tới bay lui làm gì thế. (4)

Chương 486 - Người này không thể nào thuyết phục.

Chương 487 - Người này không thể nào thuyết phục. (2)

Chương 488 - Chỉ cần một mình ta đi là được.

Chương 489 - Chỉ cần một mình ta đi là được. (2)

Chương 490 - Chỉ cần một mình ta đi là được. (3)

Chương 491 - KHông đúng, nhân loại này có vẻ Không thích hợp.

Chương 492 - KHông đúng, nhân loại này có vẻ Không thích hợp. (2)

Chương 493 - KHông đúng, nhân loại này có vẻ Không thích hợp. (3)

Chương 494 - Hóa ra là do dị thú phát hiện trước.

Chương 495 - Hóa ra là do dị thú phát hiện trước. (2)

Chương 496 - Hóa ra là do dị thú phát hiện trước. (3)

Chương 497 - Quản lý Lâm là người cao thượng, đừng suy đoán loạn.

Chương 498 - Quản lý Lâm là người cao thượng, đừng suy đoán loạn. (2)

Chương 499 - Quản lý Lâm là người cao thượng, đừng suy đoán loạn.

(3)

Chương 500 - Đi thăm dò sâu cạn trước, Không thể nào cứ luôn hù dọa chính mình được.

Chương 501 - Đi thăm dò sâu cạn trước, Không thể nào cứ luôn hù dọa chính mình được. (2)

Chương 502 - Đi thăm dò sâu cạn trước, Không thể nào cứ luôn hù dọa chính mình được. (3)

Chương 503 - Đến Khô Lâu hội.

Chương 504 - Đến Khô Lâu hội. (2)

Chương 505 - Đến Khô Lâu hội. (3)

Chương 506 - Chân ta đã gãy rồi, nhất định Không thể sống được.

Chương 507 - Chân ta đã gãy rồi, nhất định Không thể sống được. (2)

Chương 508 - Chân ta đã gãy rồi, nhất định Không thể sống được. (3)

Chương 509 - Chân ta đã gãy rồi, nhất định Không thể sống được. (4)

Chương 510 - Một chuyến này, Lạt Điều mập

Chương 511 - Một chuyến này, Lạt Điều mập (2)

Chương 512 - Nhất định phải bóp chết từ trong trứng nước.

Chương 513 - Nhất định phải bóp chết từ trong trứng nước. (2)

Chương 514 - Nhất định phải bóp chết từ trong trứng nước. (3)

Chương 515 - Ngươi còn nhớ một thiếu niên tên là A Phong Không. (4)

Chương 516 - Ngươi còn nhớ một thiếu niên tên là A Phong Không. (5)

Chương 517 - Chưa bao giờ nghĩ đến lại thuận lợi như vậy.

Chương 518 - Chưa bao giờ nghĩ đến lại thuận lợi như vậy. (2)

Chương 519 - Chưa bao giờ nghĩ đến lại thuận lợi như vậy. (3)

Chương 520 - Ban ngày ban mặt, hình tượng của ngươi không tốt

lắm đâu.

Chương 521 - Ban ngày ban mặt, hình tượng của ngươi không tốt lắm đâu. (2)

Chương 522 - Ngươi muốn học, ta dạy cho ngươi.

Chương 523 - Ngươi muốn học, ta dạy cho ngươi. (2)

Chương 524 - Ai dám tin chứ…

Chương 525 - Ai dám tin chứ… (2)

Chương 526 - Ai dám tin chứ… (3)

Chương 527 - Tinh tinh: ai đang điều khiển ta.

Chương 528 - Tinh tinh: ai đang điều khiển ta. (2)

Chương 529 - Độc Giác Lang Cẩu hoảng sợ.

Chương 530 - Độc Giác Lang Cẩu hoảng sợ. (2)

Chương 531 - Độc Giác Lang Cẩu hoảng sợ. (3)

Chương 532 - KHông sai, chính là gia hỏa này.

Chương 533 - KHông sai, chính là gia hỏa này. (2)

Chương 534 - Dị thú thằn lằn.

Chương 535 - Hợp nhất.

Chương 536 - Hợp nhất. (2)

Chương 537 - Đều sợ tè ra quần.

Chương 538 - Lạt Điều: Chỉ thế này thôi.

Chương 539 - Một đao này.

Chương 540 - Một đao này. (2)

Chương 541 - Thần tượng.

Chương 542 - Chúng ta hình như đã phát hiện bóng dáng nam nhân đại não.

Chương 543 - Lần này chắc chắn phải chết.

Chương 544 - Lần này chắc chắn phải chết. (2)

Chương 545 - Ta không muốn chết.

Chương 546 - Ném mồi dẫn cá.

Chương 547 - Càn quét lớn.

Chương 548 - Càn quét lớn. (2)

Chương 549 - Cảm ngộ.

Chương 550 - Thật sự là gia hỏa bi thảm.

Chương 551 - Cái này cũng quá dễ dàng rồi.

Chương 552 - Cái này cũng quá dễ dàng rồi. (2)

Chương 553 - Nhân loại chân chính bắt đầu tiến hóa.

Chương 554 - Tất cả đều phát triển theo hướng tốt đẹp.

Chương 555 - Thứ ẩn giấu bên trong núi lửa.

Chương 556 - Thứ ẩn giấu bên trong núi lửa. (2)

Chương 557 - Đừng nhìn hình thể ta nhỏ, ta rất khủng bố.

Chương 558 - Ngươi ra ngoài quá muộn.

Chương 559 - Người đứng xem. (2)

Chương 560 - Hai năm sau…

Chương 561 - Hai năm sau… (2)

Chương 562 - Đây có thể là một loại dở hơi.

Chương 563 - Tranh chấp:

Chương 564 - Tranh chấp: (2)

Chương 565 - Ám sát.

Chương 566 - Ta đến xem.

Chương 567 - Hắn như Thần Minh.

Chương 568 - Hắn như Thần Minh. (2)

Chương 569 - Ý nghĩ thật nhiều.

Chương 570 - Giải quyết.

Chương 571 - Trở về.

Chương 572 - Trở về. (2)

Chương 573 - Uy hiếp.

Chương 574 - Gương mặt quen thuộc.

Chương 575 - Chụp ảnh.

Chương 576 - Hoàn tất

Chương 577 - ĐẠI KẾT CỤC

——— o O o ———

Chương 1 - Thế giới này sắp hỏng rồi.

Tầng mây đen nhánh nặng nề che phủ hơn nửa bầu trời.

Trên đường phố vắng tanh.

Lâm Phàm cầm lon Cocacola, vẻ mặt vô cảm đứng đó, ánh mắt bình tĩnh nhìn xung quanh.

Những tòa nhà cao tầng đổ nát, mặt đường loang lổ vết nứt, xe cộ hoang phế hoen rỉ, không gian yên tĩnh đến ngột ngạt, khiến người ta không rét mà run.

Một luồng gió thổi đến.

Hắn chậm rãi nâng lon Cocacola lên miệng, tay cầm lon Cocacola hơi run rẩy.

Nhìn có vẻ rất trấn định, thật ra trong lòng đã hoảng lắm rồi.

Mẹ nó, đây là đâu thế?

Hắn nhớ mình mới vừa rời khỏi KTV, thuận tay lấy một lon Cocacola, trước ánh mắt ẩn ý đưa tình của hai cô em, thoải mái mà

phất tay chào.

Để anh bốc gạch thêm một tháng nữa, tháng sau anh lại đến.

Sau đó bước hụt một bước, sau đó thì không có sau đó nữa.

“Mình rơi xuống cống rồi xuyên qua luôn sao?”

Nhìn tình hình trước mắt này, chắc hẳn là vậy rồi.

“Tạo nghiệp mà.”

Lâm Phàm tức nổ phổi, ném lon Cocacola lên mặt đất, chất lỏng màu nâu sẫm lan ra mặt đất, nổi lên bọt khí.

Tình hình xung quanh rõ ràng là tràng cảnh tận thế.

Ngay cả bóng quỷ cũng chẳng có.

“Xin hỏi có ai không?”

Hắn cảm thấy mình giống như kẻ ngốc, với hoàn cảnh như bây giờ thì có cái quỷ gì chứ.

Lúc này hắn nôn nóng muốn biết mình đang ở đâu, đối với hắn mà nói đây cũng chẳng phải là một vùng thành thị hoang vu bị bỏ hoang, mà là một tòa mê cung lạ lẫm khổng lồ.

Đột nhiên, có tiếng bước chân rất nhỏ, theo đó là tiếng thở dốc như dã thú từ đằng sau truyền đến, loại tình huống kinh hoảng này khiến toàn thân hắn toát mồ hôi lạnh, nhanh chóng quay người, muốn nhìn rõ rốt cuộc đó là thứ gì.

Nhìn một cái, hai mắt trợn tròn.

“Con mẹ nó…”

Một con dã thú có hình thể khổng lồ xuất hiện cách đó không xa, chắc khoảng chừng mười thước, nếu như đoán không lầm, đây rõ ràng là một con nhím, có ánh mặt trời chiếu rọi, gai nhọn màu trắng hiện lên ánh xạ sắc bén, vừa nhìn là biết có thể đâm thủng mọi thứ.

Con nhím là dã thú rất đáng sợ, cho dù là sư tử hay hổ cũng không dám tùy tiện trêu chọc, chỉ có báo săn hoặc chó săn có kinh nghiệm phong phú mới có thể đánh ngã nó, lộ ra phần bụng mềm mại, lúc này mới có thể bắt được nó.

Nhưng mấu chốt là… Kích cỡ của con nhím này hơi lớn rồi đó, tương đương với kích cỡ của một con hổ trưởng thành.

Nghĩ đến đống gai nhọn dài kia, trong lòng lại cảm thấy sợ hãi, gai nhọn của con nhím này còn có móc câu, một khi đâm vào người, muốn nhổ đi là chuyện không thể, chỉ sẽ khiến người la hét thảm thiết thôi.

Lúc này, con nhím cũng đã nhìn thấy Lâm Phàm, những cái gai đang rút bên dưới bắp thịt lập tức dựng thẳng lên, sáng rỡ mà rung động.

“Mày đừng có làm loạn, tao đây giết heo mà chẳng thèm chớp mắt, đừng ép tao xử mày đó.”

Khí thế Lâm Phàm xây dựng ra rất tốt, gặp được dã thú thì đừng sợ, phải nói lời đe dọa nó, uy hiếp nó, đồng thời nhanh chóng quan sát tình hình xung quanh, tìm cơ hội nhanh chóng chạy, trốn đến nơi an toàn.

Rất nhanh, hắn nhìn thấy cách đó không xa, trước một cửa hàng bán lẻ có một chiếc xe con bị vứt, trong lòng nhất thời đã có ý tưởng.

Nếu như mình nhanh chóng chạy đến đó, giẫm vào mui xe, sau đó nhảy lên trần xe, hai tay giữ lấy biển hiệu, dốc sức mà leo lên nóc nhà cửa hàng bán lẻ đó, sau đó lao đến chỗ cửa sổ phòng trộm nhà dân, dốc sức cả tay và chân, cứ leo mãi lên trên, có lẽ có thể tránh thoát.

Ý tưởng hoàn mỹ đã hiện ra, thậm chí ngay cả chuyện nhấc chân như thế nào cũng hiện rõ.

Rất tốt, độ khó thao tác không lớn.

Lúc trước người ta muốn bắt được lão hổ, cũng đã nghĩ kỹ tư thế bắt hổ ở trong đầu, còn cả góc độ của mũi dao, tuyệt đối có thể đảm bảo không có sai sót.

ĐƯơng nhiên kết quả không quan trọng, quan trọng là tự tin.

Hắn nhìn về phía con nhím, giơ ngón tay giữa lên, sau đó co cẳng chạy, chỉ là hắn chưa chạy được mấy bước, tiếng động sau lưng đã càng lúc càng lớn, cái bóng đen to lớn bao phủ hắn lại.

Nhìn lại, con nhím có hình thể khổng lồ kia đã nhảy vồ tới, miệng há to, lộ ra hàm răng sắc bén, chất lỏng sền sệt từ hàm răng nhỏ giọt xuống.

Quào, xong con bê rồi.

Lịch sử tử vong của người xuyên nhanh chuẩn bị đổi mới vì hắn rồi.

Hắn thật sự không nghĩ đến con nhím quái dị này lại chạy nhanh như vậy.

Cái chết ập đến, trong đầu hiện lên hình ảnh, con nhím đen đè hắn ngã xuống đất, ở trên người hắn liên tục gặm cắn, chia hắn thành năm bảy mảnh.

Đột nhiên, một tiếng động xé gió lao đến.

Một cái mũi tên từ đằng xa phóng đến, nhanh như tia điện, vô cùng lanh lẹ, phù một cái, trực tiếp bắn xuyên qua đầu con nhím, con nhím đang còn ở trên không trung bị cái mũi tên này bắn xuyên qua, thân thể cao lớn cũng bị đánh bay sang vách tường gần đó, vang lên tiếng đổ nát kịch liệt.

Con nhím ngã xuống mặt đất cũng không chết, chỉ tru lên một tiếng, máu tươi từ vết thương tràn ra, vẫn đang giãy dụa, tứ chi cọ cọ trên mặt đất, muốn đứng lên một lần nữa.

Con mắt lớn chừng hạt đậu lóe lên vẻ hung ác, nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm.

“Nhìn cái gì thế, cũng chẳng phải là tao bắn mày.”

Lâm Phàm tìm kiếm xung quanh, nhìn thấy ở một nơi hẻo lánh có một ống sắt đầy vết hoen rỉ, không hề nghĩ ngợi mà nhặt lên, hai tay siết chặt, gầm lên một tiếng, vung lên, dốc sức đập vào đầu con nhím, phập một tiếng, ống sắt xuyên qua đầu con nhím, máu tươi bắn ra tung tóe.

“Bây giờ mới là tao giết mày.”

Giết heo chẳng có áp lực tâm lý gì cả.

Chương 2 - Thế giới này sắp hỏng rồi. (2)

Dù sao thì lúc hắn mà hung ác lên, ngay cả trăm triệu vạn con cháu của mình cũng giết hết, chỉ là một con nhím có hình thể hơi lớn mà thôi, có gì mà không dám chứ.

Con nhím giãy dụa một chút rồi không còn động tĩnh gì nữa, nằm im không nhúc nhích.

“Điểm tiến hóa +1.”

Đột nhiên một giọng nói vang lên trong đầu hắn.

Có hack.

Không có thời gian nghiên cứu hack, một cái xe Pickup đã chạy đến trước mặt hắn, từ trên xe có hai người bước xuống, một nam một nữ.

Nam có mặt chữ quốc, tóc đầu đinh, mặc áo jacket màu đen, nhìn Lâm Phàm vẫn còn đang hoang mang đứng đó, rồi đi đến chỗ con nhím, trong ánh mắt khiếp sợ của Lâm Phàm, thế mà dùng một tay kéo xác con nhím kia lên, ném lên xe Pickup.

Đại ca, đây chính là một con heo to như hổ đấy, một tay anh là có thể nhấc lên được rồi, sức lực cũng đáng sợ quá đi.

Xem ra cái thế giới lạ lẫm này thật sự không đơn giản.

Cô gái có dung mạo không tệ, có chút lãnh đạm, có chút nghiêm túc, đi đến trước mặt Lâm Phàm, soạt một tiếng, lấy một thanh chủy thủ từ bên hông ra, nhanh như tia chớp đặt lên cổ Lâm Phàm, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm.

“Ngươi là ai?”

Một câu hỏi chẳng có chút tình cảm nào, tựa như chỉ cần cô không hài lòng là có thể cắt cổ hắn vậy.

Cảm nhận được sự lạnh lẽo từ cái chủy thủ này, Lâm Phàm lập tức cảm thấy mắc tiểu, người chính là như vậy, một khi căng thẳng là sẽ muốn đi tiểu.

“Ta là người tốt, có thể dẫn ta rời khỏi đây không?”

Đối với thế giới xa lạ này, hắn thật sự chẳng biết chút nào cả, hắn cảm thấy đi theo hai người này vẫn tương đối đáng tin hơn.

“Lục Dĩnh, chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây rồi, đừng để lát nữa lại có dị thú phát hiện.”

Người đàn ông kia đã ngồi vào vị trí lái xe thúc giục, đồng thời quan sát tình hình xung quanh, đề phòng nguy hiểm xuất hiện.

“Lên xe, nhanh lên.”

Lục DĨnh lên tiếng, quay người nhanh chóng lên xe.

“A a, đến đây.”

Lâm Phàm đi theo sau, kéo cửa sau ra, vô cùng linh hoạt chui vào trong, có thể đi theo đối phương rời khỏi đây, quả thật là may mắn.

Mặc dù thế giới này có vẻ không bình thường, nhưng người tốt vẫn còn nhiều.

Người đàn ông mặt chữ quốc kia lập tức giẫm lên chân ga, nhanh chóng phóng về phía ngoài thành thị, đồng thời mắt nhìn vào gương chiếu hậu, mở miệng hỏi, “Ngươi tên là gì?”

“Ta tên là Lâm Phàm, đại ca, anh tên gì thế?”

Biểu hiện của Lâm Phàm vô cùng thân thiện, trước khi chưa thăm dò được tình hình của thế giới này, hắn tuyệt đối không dám đắc tội với bất cứ người nào, nhất là người đàn ông trung niên này, có thể dùng một tay kéo được một con nhím to bằng con hổ, cái này quá khủng bố rồi đó.

Nếu khiến cho đối phương khó chịu, người ta trực tiếp dừng xe, lôi hắn xuống, dễ dàng giống như lôi một con gà con vậy, trực tiếp ném hắn xuống đất, vậy thì quá tệ.

“Lục Sơn, cô ấy là em gái của ta, Lục Dĩnh, lá gan của ngươi đúng là không nhỏ, thế mà đần độn đứng trong khu phố, ngay cả vũ khí cũng chẳng cầm theo à?”

“Ai, không lừa Lục Sơn ca, ta bị đồng bạn bỏ rơi.”

Lâm Phàm buồn bã nói.

Sở trường của hắn chính là tranh thủ đồng tình, loại năng lực này luyện được từ trong KTV kia mà ra, khi tiến vào KTV, vô cùng hăng hái, phóng khoáng, chỉ là để cho các em gái biết, đại ca có tiền, đến để tiêu tiền.

Sau khi rời khỏi KTV rồi, sẽ là vẻ mặt cay đắng, cảm thấy đau lòng vì cái túi lép xẹp của mình.

“Từ 10 năm trước khi thú tai ập đến, tùy tiện tin tưởng người khác là hành vi vô cùng ngu xuẩn, còn nguyên nhân chủ yếu bị đồng đội vứt bỏ, chính là vì bản thân không còn giá trị nữa.” Lục Sơn lắc đầu, rõ ràng là đã nhớ đến hồi ức không vui.

Lâm Phàm trừng mắt, được rồi, nói trắng ra là ta chính là phế vật chứ sao.

Nhưng mà trong lúc nói chuyện với nhau, đã có được tin tức hữu dụng.

Thú tai.

Ý nghĩa chính là đông đảo dã thủ bị lực lượng nào đó ảnh hưởng, xảy ra tiến hóa, sau đó hủy diệt thế giới văn minh nhân loại, khiến thế giới trở nên rối loạn.

Hơn nữa còn là mười năm rồi, con người rốt cuộc đã sống sót như thế nào vậy.

Đột nhiên.

"Có người."

Lâm Phàm nhìn phía trước có một bóng người, giống như chó dại mà lao về phía xe Pickup, chỉ là người này hình như có chút không bình thường, cái đồ chơi phía sau sao nhìn giống như xúc tua thế?

Ầm!

Lục Sơn không tránh né mà trực tiếp đâm thẳng đến, thân xe xóc nảy mấy lần, giống như có tiếng dưa hấu nổ tung, "Đây không phải là người, bị Não Thú ký sinh, cũng đã trở thành quái vật rồi."

Não Thú?

Lâm Phàm quay đầu lại, xuyên qua cửa kính nhìn về phía sau, gia hỏa mà hắn nghĩ là người kia nằm trong vũng máu, mấy cái xúc tua ở đằng sau lưng vung lên mấy cái rồi nằm yên.

Mẹ nó, cái thế giới này nguy hiểm như vậy sao?

Ngồi ở vị trí bên cạnh ghế lái, từ đầu đến cuối Lục Dĩnh cũng không mở miệng quay đầu lại, liếc nhìn Lâm Phàm, giống như đang suy nghĩ đầu óc gia hỏa này có phải có vấn đề hay không, thậm chí ngay cả người cũng chẳng phân biệt được, làm sao có thể sống đến bây giờ?

Chương 3 - Thế giới này sắp hỏng rồi. (3)

Đối diện với ánh mắt này, Lâm Phàm chỉ có thể mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng tinh, phương châm chính là, tâm tính rất tốt, vừa rồi chỉ

là nhìn nhầm.

Lục Dĩnh quay đầu lại, hai tay khoanh trước ngực, không muốn nói chuyện với gia hỏa kém thông minh này.

TRong xe yên lặng.

Lục Sơn tập trung lái xe, toàn bộ hành trình Lục Dĩnh đều im lặng.

Lâm Phàm nhìn bên ngoài.

Vô cùng hoang vu.

Không có bất cứ sự sống nào cả.

Nhìn mà lòng hoảng hốt.

Có rất nhiều dị thú đi lại trong cái phế thành hoang vu này, nghe thấy tiếng xe Pickup lập tức đuổi theo, nhưng mà không lâu sau đã bị hất đi, nếu như hắn không đi theo bọn người Lục Sơn rời khỏi, mà một mình ở chỗ này đi loạn, kết quả có thể tưởng tượng được.

Nhân lúc đang rảnh rỗi, vẫn nên nghiên cứu âm thanh nhắc nhở mình lúc trước là gì thì hơn.

Hắn không nghĩ rằng trong tình huống mình không có bàn tay vàng vẫn có thể sống mạnh khỏe, cho dù còn sống, sợ cũng không bằng heo chó.

TRước mặt xuất hiện một cái bảng.

- Tên: Lâm Phàm.

- Đẳng cấp: Cấp 0 (0/10)

- Thể chất: 0,9 (tăng cường thể chất có thể tăng lực lượng, cường độ thân thể, tốc độ khôi phục vết thương)

- Nhanh nhẹn: 1,0 (tăng cường nhanh nhẹn có thể tăng lên tốc độ chạy, năng lực phản ứng, tần suất công kích)

-Tinh thần: 0,8 (tăng cường tinh thần có thể giúp não bộ bộc phát càng nhiều một loại lực lượng không thể nhìn thấy, không liên quan đến trí thông minh)

“Điểm tiến hóa: 1”

Ồ… Hóa ra là như vậy, sao mà có cảm giác nhìn cũng chỉ như thế mà thôi vậy?

Hack nào mà nhìn có vẻ cũng chẳng mạnh mẽ lắm.

Lâm Phàm thì thầm trong lòng, cẩn thận kiểm tra, xác định trên bảng này không còn che giấu gì nữa, lúc này mới lấy một điểm tiến hóa mình vừa nhận được kia, thêm vào đẳng cấp.

Cái hắn sợ nhất chính là chỉ nhìn qua một chút đã trực tiếp thêm điểm, cuối cùng phát hiện ra mình đạp phải cái hố ẩn giấu trên bảng thông tin, dùng điểm số tùy tiện như vậy, rất dễ đi đời trong tận thế.

Như vậy thì thật sự xong con bê rồi.

Bây giờ thì tốt rồi, còn có thể thêm điểm, không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Một luồng nước ấm lập tức chảy xuôi trong cơ thể.

Bảng số liệu xảy ra biến hóa

- Đẳng cấp: Cấp 0 (1/10)

- Thể chất: 0,9 ↑ 1,0

- Nhanh nhẹn: 1,0 ↑ 1,1

- Tinh thần: 0,8 ↑ 0,9.

Ba thuộc tính đều thống nhất tăng lên 0,1, cái tỷ lệ tăng số liệu này hơi ít.

Có cảm giác, nhưng cảm giác này không lớn lắm.

Như Lục Sơn trước đó chỉ cần dùng một tay đã có thể kéo được xác con nhím lên, tính sơ qua thì có lẽ là khoảng 250-300kg, nghĩ đến đây đã cảm thấy có chút khủng bố rồi, với cái thuộc tính vừa tăng lên trước mắt này, muốn làm được như vậy, thật sự chỉ như là hạt cát trong sa mạc mà thôi.

Cảnh sắc xung quanh nhanh chóng thay đổi, đã rời khỏi thành thị, đến lối ra vào, hắn nhìn thấy biển hiệu hoan nghênh của thành thị, tuy nó đã cũ nát hư hỏng vô cùng, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ.

Miếu Loan xinh đẹp chào mừng ngài.

Tên thành thị xa lạ, chưa từng nghe nói đến.

Xem ra mình thật sự đã xuyên đến thế giới khác rồi.

Rời khỏi thành thị, xung quanh dần trở nên trống trải, cỏ dại rậm rạp trên đường cái, xe cộ bỏ hoang lộn xộn hai bên, sớm đã bị cây xanh bao phủ, tràng cảnh tận thế tự nhiên mà sinh ra.

Dù đã đóng kín cửa sổ xe, nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng gào thét gầm gừ của dã thú.

Từng tiếng kéo lên sợ hãi từ sâu trong nội tâm.

Lâm Phàm ngồi ở phía sau cũng theo đó mà hoảng sợ, nếu như không gặp được hai anh em Lục Sơn, kết cục của hắn tuyệt đối sẽ chết trong cái huyện thành hoang vu kia.

Dần dần, phía trước đã xuất hiện kiến trúc khác.

“Cái đó là…”

Từ xa nhìn qua là có thể nhìn thấy tường rào cao ngất, kéo dài cả trăm mét.

Lục Sơn nói, “Đó là tường rào cỡ nhỏ của Miếu Loan, rất nhiều người sống sót đều sinh sống ở đó, trốn tránh dị thú bên ngoài săn mồi, nhưng cho dù có trốn vào trong đó, cũng không phải là an toàn nhất, bởi vì ai cũng không thể biết được tương lai một ngày nào đó, nơi này có thể bị dị thú phá hủy hay không.”

Lâm Phàm im lặng.

Hắn nắm bắt được hai chữ cỡ nhỏ, vậy thì có nghĩa là còn có tường rào cỡ lớn.

Chỉ là đã có tường rào cỡ lớn, vì sao không đi đến nơi an toàn hơn?

Đột nhiên.

Hắn nghĩ đến một khả năng.

Trong tận thế này, dị thú đương nhiên là đáng sợ, nhưng thứ thực sự đáng sợ chính là con người, ngay tại thời điểm không còn gì ước thúc, mọi cảm xúc trong nội tâm đều sẽ bị phóng đại ra.

Nghĩ đến đây.

Lòng bàn tay hắn đổ đầy mồ hôi, cái thế giới xa lạ này rất nguy hiểm, phải cẩn thận, không được khinh thường.

Cho dù có hack thì cũng vậy thôi.

Còn sống thì mới có thể dựa vào hack mà mạnh lên.

Nếu như chết rồi, cho dù có hack cũng chẳng có quái gì mà dùng.

Chương 4 - Có công việc này, cậu có làm không, tôi nhất định làm.

“Đến rồi, tường rào cỡ nhỏ Miếu Loan.”

Lục Sơn nhắc nhở, đến được đây, hắn ta cũng thở phào một hơi, tình hình bên ngoài không thể nào kiểm soát, lần này vận may của bọn hắn không tệ, không gặp được dị thú triều, nếu không cũng chẳng thể nào quay về nhẹ nhàng như thế được.

Sau khi đến gần, tường rào trước mắt này còn chấn động hơn trong tưởng tượng của Lâm Phàm, trải qua sương gió tàn phá, có thể nhìn thấy rõ vết cào để lại trên vách tường, rõ ràng đã trải qua chiến đấu khốc liệt.

Tường rào không có cửa lớn, trên vách tường có rãnh kín, khá giống với thang máy, Lục Sơn giẫm nhẹ lên chân ga, xe Pickup chậm rãi đi về phía trước, ròng rọc và tấm sắt phát ra tiếng ma sát cót két, sau khi đỗ xe xong, thang máy được kéo lên cao.

Tường rào không có cửa lớn.

Lâm Phàm im lặng quan sát tình hình xung quanh, ngẫm lại cũng có thể hiểu được, độ dày của tường rào không thể nào xây dựng một cái cửa lớn, nếu có cửa lớn, vậy thì đó sẽ là sơ hở lớn nhất của cái tường rào này.

Rất nhanh, đã được kéo lên đến tường rào, trên tường rào đứng không ít người, bọn hắn đeo các loại súng ống cũ kỹ, vừa nhìn là biết những thứ đó đã có tuổi rồi.

Độ rộng của tường rào ít nhất phải sáu mét, đủ để xe cộ đỗ lại, loại tường rào này tuyệt đối không thể nào làm ra trong tình cảnh tận thế có dã thú như thế này, đủ loại bí mật lẩn quẩn trong đầu óc của hắn.

Không nghĩ nữa, có nghĩ cũng vô dụng.

Lục Sơn đỗ xe Pickup tại một vị trí, sau đó xuống xe.

Hắn đứng ở trên tường rào, nhìn vào bên trong tường rào, tình cảnh có chút chấn động, các loại phòng ở giản dị không đồng nhất xuất hiện trong tầm mắt, có cái dùng gỗ tạo ra, có cái là lấy tấm sắt dựng lên, loạn, vô cùng loạn, cho dù còn chưa đi vào trong, nhưng có thể tưởng tượng được, nơi này rất tồi tệ.

Chỗ này đã có tường rào, nhưng lúc này đang ở bên trong, vẫn còn có tường rào, loáng thoáng có thể nhìn thấy một đám người đang tiếp tục gia cố tường rao cao lên.

Tường rào vòng ngoài.

Tường rào vòng trong.

Nói đúng hơn là ở trong loại tường rào này, giai cấp phân biệt rất rõ ràng, tuyệt đối không phải là đối xử như nhau.

Người sống sót có thực lực, có tổ chức, chắc hẳn sống rất thoải mái.

Người sống sót không có tổ chức, không có thực lực, chỉ sợ không bằng heo chó.

Ngay khi hắn đang nghĩ đến những chuyện này.

Hắn nhìn thấy Lục Sơn cắt một cái chân sau của con nhím ra, trực tiếp ném đến chỗ nhân viên canh giữ tường rào ở trước mặt, nhân viên này lập tức cầm cái chân đẫm máu kia bỏ vào trong giỏ xách.

Đây là sau khi đi săn quay về, cần nộp lên một chút thành quả.

Hắn im lặng ghi nhớ lại những gì mình nhìn thấy vào trong đầu.

Bây giờ hắn không còn chấn động vì khí thế bá vương kia nữa, mà chỉ tức giận thầm gào thét, ông đây cực cực khổ khổ kiếm được đồ ăn, các ngươi lại dám nhúng chàm, đúng là muốn chết mà, sau đó rút dao ra bốp bốp chém giết lung tung một trận, nhưng vẫn có thể bình yên vô sự.

Ngay khi Lâm Phàm còn đang suy nghĩ lung tung, Lục Sơn đã đi đến trước mặt Lâm Phàm, đưa một cái chân, “Ngươi cầm đi, vào bên trong đổi thành tiền tệ, cũng đủ để sinh sống một khoảng thời gian, cuộc sống sau này phải dựa vào chính mình, hy vọng ngươi sẽ sống sót.”

Lâm Phàm nhận lấy cái chân, chân thành nói, “Cảm ơn.”

Hắn biết ở trong tận thế này, có thể gặp được người như vậy là chuyện khó khăn đến cỡ nào.

Phần ân tình này, hắn ghi nhớ ở trong lòng.

Lục Sơn vỗ vỗ bả vai Lâm Phàm, không nhiều lời, hy vọng có thể sống sót, đây là lời chúc phúc chân thành, nhưng ở trong hoàn cảnh

như vậy, còn sống chính là một loại xa xỉ.

Lâm Phàm muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không nói ra miệng, hắn muốn nói tôi có thể nhập đội với các anh được không, nhưng hắn biết đây là chuyện không thể nào, lúc trước người ta cũng đã nói rồi, tùy tiện tin tưởng người khác là hành vi ngu xuẩn nhất, đương nhiên không thể nào tùy tiện mà chấp nhận hắn, so với chuyện bị người khác từ chối, còn không bằng tự mình hiểu rõ.

Ở đằng xa, Lục Sơn và Lục Dĩnh bước xuống bậc thang, đi càng lúc càng xa.

“Anh, cho cậu ta cái chân đó làm gì, chúng ta cứu cậu ta đã rất tốt rồi.”Lục Dĩnh không hiểu hỏi.

Lục Sơn nói, “Em gái, trong tình huống an toàn của bản thân chúng ta được đảm bảo, chúng ta có thể lạnh nhạt, nhưng mà ý tốt thì mãi mãi tồn tại, với tình hình của cậy ấy, nếu như không cho cậu ấy một cái chân, cậu ấy rất khó có thể sống sót trong tường rào này.”

“Được rồi, hy vọng cậu ta có thể sống sót.” Lục Dĩnh tôn trọng quyết định của anh mình, bởi vì cô có thể còn sống đến bây giờ, cũng là vì anh trai không vứt bỏ cô.

…

Lúc này.

Từ bậc thang trên tường rào đi xuống, một thứ mùi gay mũi lập tức đập vào mặt, rất khó có thể hình dung ra cái mùi kia, giống như là nhiều mùi khác nhau trộn lẫn lại.

Ví dụ như, mùi hư thối, mùi rác, mùi phân, mùi nước tiểu, vân vân.

Mẹ nó, cái nơi này là nơi mà người có thể ở sao?

Chương 5 - Có công việc này, cậu có làm không, tôi nhất định làm. (2)

Lâm Phàm điên cuồng đậu đen rau muống, hắn tình nguyện quay lại Địa Cầu bốc gạch, cũng không muốn ở lại nơi quỷ quái này.

Không nên đến đều đã đến, còn có thể làm gì?

Nếu có thể trở về, đã sớm quay vè rồi.

Hắn quan sát người qua đường xung quanh, phát hiện bọn hắn mặc quần áo rách rưới, gầy như que củi, ánh mắt chết lặng, trống rỗng, hoàn toàn mất đi tinh thần mà một người sống nên có.

Có cô gái quần áo tả tơi dựa vào cửa lều rách rưới, cố gắng phơi bày sự quyến rũ của bản thân ra.

Hắn nhìn thấy một người đàn ông, cầm một cái túi nhỏ vung vẩy trước mặt cô gái kia, nhìn cái túi kia cũng chỉ lớn cỡ nắm tay, có thể là gạo, cô gá kia sau khi nhìn thấy, lập tức lộ ra vẻ mặt vui mừng, vội vàng đón người đàn ông kia vào lều, đóng cửa lại.

Tình huống sau đó, không cần nghĩ, cũng biết không thích hợp cho thiếu nhi.

Mẹ nó, đã đến tình trạng thế này rồi, còn không biết giữ lại thể lực để đối mặt với nguy hiểm à, haizz… KHông đúng, chuyện gì cũng phải nhìn hai mặt, có lẽ đây là đang giúp đỡ người nghèo đó, giúp đỡ người nghèo cũng là một loại biểu hiện của ý tốt.

Nghĩ đến đây, hắn thật sự đã tỉnh ngộ ra.

Quả nhiên, làm người thì phải luôn suy nghĩ, không suy nghĩ thì sẽ không phát hiện được điểm mù của vấn đề.

Lâm Phàm phát hiện bản thân mình cầm theo cái chân kia, thu hút ánh mắt của rất nhiều người sống sót, bọn hắn liếm môi, trong mắt lóe lên ánh sáng tham lam, dường như mọi thứ xung quanh đều không tồn tại, chỉ có cái chân kia mới là thứ chân thật nhất.

Nhìn cái gì chứ, đừng lao ra cướp đồ của tôi.

Chỉ là có vẻ như có nguyên nhân gì đó kiềm hãm bọn hắn lại.

Đến lúc này, vẫn không có bất cứ một người sống sót nào dám xông lên cướp đoạt.

Nguyên nhân là vì những nhân viên mặc chiến phục, cầm côn đi tuần tra kia sao?

Chắc hẳn là như vậy rồi.

Hắn cảm thấy một nơi sống sót muốn ổn định, đương nhiên cần trật tự đơn giản kiềm chế, nếu như bỏ mặc cho cướp đoạt, tổn thương lẫn nhau, vậy thì hoàn toàn không cần dị thú ra tay, tự mình có thể đánh chết chính mình rồi.

Đi đến nơi hối đoái mà Lục Sơn nói.

Trong loại thời tiết thế này, lại không có tủ lạnh, thịt rất dễ bị biến chất, một mình ăn thì nhất định ăn không hết, lựa chọn duy nhất chính là hối đoái thành tiền tệ trong này.

Tiền tệ chỉ hữu dụng ở chỗ này, ra bên ngoài rồi thì chính là rác rưởi.

Nơi hối đoái tiền tệ rất chính quy, ở cửa ra vào có hai bảo an đứng gác, tiếp đãi hắn chính là một người đàn ông trung niên, hắn cầm cái chân con nhím đặt lên trên bàn.

Người đàn ông trung niên kia cũng không nhiều lời, xe nhẹ đường quen mà cân lên, "Dị thú hồng huyết bình thường, nặng 10 cân, mười viên tiền tệ."

Nghe thấy lời đối phương nói.

Lâm Phàm không hề trả lời, mà chỉ nhìn vào bên trong, bên trong có rất nhiều thịt dị thú, có nhân viên công tác chuyên môn vận chuyển đi, đồng thời trên kệ hàng trưng bày không ít vật tư.

Mì ăn liền đóng gói trong túi trong suốt, giá bán một viên tiền tệ.

Một túi muối lớn chừng bàn tay, giá bán mười viên tiền tệ.

…

Khoan đã, có rất nhiều thứ có giá bán rất đắt.

Hắn tỉ mỉ nghĩ lại, phát hiện ra vấn đề, vì sao khi đem thịt dị thú về giá cả hối đoái lại thấp như vậy, chính là vì người sống sót bình thường không có điện, không có tủ lạnh, không thể lưu trữ thời gian dài.

Hoặc là lãng phí, hoặc là bán với giá thấp đi.

Mà thứ duy nhất có thể lưu trữ thịt lâu dài chính là muối, cho nên giá tiền của một túi muối nhỏ mới có giá rất cao.

Mẹ nó, cái này đến nhà tư bản nhìn thấy cũng phải rơi lệ đó.

"Ngươi có đổi hay không?" Người đàn ông trung niên không nhịn được nói.

"Đổi, để lại một cân cho ta." Lâm Phàm nghĩ cứ qua hôm nay trước

đã, tối làm một bữa thịt nướng, nhét đầy bao tử, bảo đảm không đến mức chịu đói.

Người đàn ông trung niên nói, "Ngươi giữ lại một cân thì làm được gì, thịt dị thú hồng huyết bình thường, tuy có thể tăng cường thể chất thân thể, nhưng phải ăn lâu dài mới được, ta thấy còn không bằng ngươi đổi một gói mỳ ăn liền, ăn cho đã thèm một chút, nhớ lại hương vị hồi nhỏ, được rồi, không nói ngươi nghe nữa."

Không để ý đến Lâm Phàm nữa, người đàn ông trung niên nhanh nhẹn cầm dao cắt xuống một miếng, cân lại, rồi cắt đi chút mặt góc, sau khi xác định đúng là một cân thì trực tiếp ném đến trước mặt Lâm Phàm, sau đó ném phần chân còn lại ra sau lưng, lấy trong ngăn tủ chín viên tiền tệ bỏ lên bàn.

Lúc này, trong lòng Lâm Phàm thầm giật mình.

Ăn thịt dị thú lâu dài có thể tăng cường thể chất?

Vậy thì Lục Sơn có được sức lực lớn như vậy, cũng là vì nguyên nhân này sao?

Nghĩ đến đây, hắn cũng không hối tiếc đã bán cái chân kia đi, bởi vì hắn không thể lưu giữ lâu dài được.

Còn về mì ăn liền… Thôi đi, hắn nhìn thấy là nôn rồi, một tháng để cho ông ăn hai mươi ngày, xem ông có nôn hay không.

Đột nhiên, hắn nghĩ đến lon Cocacola mà hắn đã vứt đi kia, ôi mẹ ơi… Trong đó còn nửa lon, đáng giận quá.

Ai, được rồi, được rồi, đều là mệnh.

Cất kỹ tiền tệ, dùng giấy bọc thịt lại, bỏ vào trong túi, sau đó trực tiếp quay người rời khỏi đây.

Chương 6 - Có công việc này, cậu có làm không, tôi nhất định làm.(3)

Ban đêm.

Lâm Phàm núp ở một nơi hẻo lánh, nhóm lửa lên, một miếng thịt được đặt trên lửa, bốc dầu xèo xèo.

"Mẹ nó, ngay cả một chỗ đặt chân cũng không có."

Hắn thật sự khóc không ra nước mắt, lúc trước còn cảm thấy người ta sống không bằng chó, nhưng ít ra trên đỉnh đầu người ta còn có đồ che chắn.

Còn hắn thì trực tiếp lấy đất làm giường, lấy trời làm chăn.

Phương châm chân chính đó là bảo vệ môi trường.

Thịt ngon.

Mùi vị cũng không tệ lắm, cầm ở trong tay, khá nóng, chuyền từ tay phải sang tay trái, cắn mạnh một cái, a… Mùi vị thật là tuyệt.

Cứ như vậy, trực tiếp gặm thịt ăn.

Từ từ rồi tính.

Không ngờ, một miếng thịt vậy mà có thể lấp đầy bụng, năng lượng từ cái này cũng không ít.

Hắn lập tức phát hiện cả người ấm lên.

Nghĩ đến vài lời mà người ở cửa hàng hối đoái kia thuận miệng nói, vội vàng xem lại bảng.

- Đẳng cấp: Cấp 0 (1/10)

- Thể chất: 1,0 ↑ 1,01

- Nhanh nhẹn: 1,0 ↑ 1,1

- Tinh thần: 0,8 ↑ 0,9.

Dụi dụi hai mắt.

Thể chất vậy mà tăng lên 0,01.

Mặc dù tăng hơi ít, nhưng cái này đã nghiệm chứng được lời mà đối phương nói.

Quả thật có hiệu quả.

Chỉ là cái gia tăng 0,01 này hơi ít, nhìn thật là đáng thương.

Trời dần tối đi.

Ban đêm yên tĩnh, có thể nghe thấy tiếng gầm rú của dị thú bên ngoài tường rào.

…

Hôm sau, sáng sớm, không khí đục ngầu, hòa với mùi lạ.

Lâm Phàm đi dạo chẳng có mục đích bên trong tường rào, ấn tượng đối với nơi này, chính là dơ dáy bẩn thỉu, đơn giản không phải là nơi người ở, mà hắn phát hiện trong số người sống sót ở vòng ngoài này, có vài người không có khả năng săn giết dị thú, vì sao vẫn còn sống, đó chính là nhờ vào làm việc, ví dụ như trồng trọt, lao động nặng, đổi được chút xíu đồ ăn, chút đồ ăn này không thể nào nhét đầy bao tử, chỉ có thể đỡ đói, bảo đảm sẽ không chết đói

Bây giờ hắn muốn tìm đường sống, ít nhất phải lợi dụng hack thật toàn diện.

Hắn biết thời điểm ban đầu có chút cay đắng, nhưng chỉ cần có thể tăng tất cả thuộc tính lên, tất cả sẽ tốt.

Đột nhiên, hắn dừng chân lại.

Văn Minh Thư Điếm.

Không sai, chính là tiệm sách, cái này khiến hắn không thể nào tưởng tượng được, ở trong môi trường thế này, lại còn có tiệm sách?

Cò nhầm không vậy.

Tại cửa ra vào, một ông già đang ngồi, gương mặt hiền lành, mỉm cười nhẹ nhàng, bên cạnh có một ít trẻ nhỏ, những đứa nhỏ này xanh xao vàng vọt, dinh dưỡng không đủ.

Hắn dừng chân lại, lẳng lặng nhìn, muốn biết vì sao đám nhỏ này lại vây quanh ông già kia.

Sau đó, hắn lập tức biết được kết quả.

Ông già kia thế mà lại đang dạy đám nhỏ này tri thức, đạo lý, đồng thời hỏi những đứa nhỏ này vài vấn đề, nếu như có đứa nhỏ trả lời chính xác, ông lão sẽ lấy từ trong túi ra một miếng khoai tây phơi khô, thưởng cho đứa nhỏ đó.

“Ông ơi, hôm qua con có thể viết tên của mình, nhưng mà hôm nay con không viết được, cái chữ này…” Một đứa nhỏ gấp đến sắp khóc, bụng nó rất đói, muốn ăn miếng khoai tây.

Ông lão hiền hòa xoa đầu đứa nhỏ, cầm lấy nhánh cây, vạch lên mặt đất, ”Đừng nóng vội, con xem, có phải viết thế này hay không, cong

lên một chút, có phải chính là chữ Lương."

"Đúng ạ."

"Ừm, có tiền bộ rất lớn, ông cho con hai miếng." Ông lão lấy ra hai miếng khoai tây, đặt vào trong tay đứa nhỏ, đứa nhỏ lập tức bỏ hết vào trong miệng mà nhai ngấu nghiến.

Sau một hồi.

Dạy học khen thưởng kết thúc, ông lão thả tay xuống, hiền lành nói, "Ông không còn đồ ăn nữa, ngày mai lại đến nhé?"

"Vâng..."

Đám nhỏ vui vẻ rời đi, mỗi một đứa nhỏ đều lấy được đồ ăn, cho dù trả lời sai, sau khi được dạy lại, cũng có thể lấy được đồ ăn, đảm bảo mỗi đứa nhỏ đều được ăn, mặc dù khong thể nào nhét đầy bao tử, nhưng mà cũng không đến mức quá đói khát.

Lâm Phàm vẫn luôn nhìn mãi đến lúc này, trong lòng vô cùng chấn động.

Ông lão nhìn bóng lưng đám nhỏ rời đi, đau lòng, khó chịu, đủ loại cảm xúc dâng lên, mồi hồi lâu sau, ông mới thấy Lâm Phàm, phát hiện người trẻ tuổi này vẫn luôn nhìn mình, lập tức mỉm cười nói, "Có muốn vào trong xem sách một chút không?"

"Ta có thể xem sao?"

"Đương nhiên là được, sách chính là để xem, nếu như sách không thể xem, vậy sách đâu còn giá trị nữa, đúng không?"

"Ông nói rất đúng."

Lâm Phàm đi vào trong tiệm sách, nhìn những quyển sách ố vàng cũ kỹ kia, nhận ra những thứ này được cất giữ đã lâu.

Hắn nhìn một quyển sách khác với những quyển sách còn lại, không tính là mới, nhưng so với những quyển khác thì mới hơn một chút.

Cầm lên, lật ra xem.

Văn minh nhân loại sụp đổ bắt đầu từ tháng 7 năm 2033.

Một trận mưa sao băng xuất hiện bao phủ toàn cầu.

Ngay từ đầu, mọi người đều cho rằng đây chỉ là đợt mưa sao băng diện rộng mà thôi, ngụ ý là năm sau sẽ càng thêm may mắn.

Chương 7 - Có công việc này, cậu có làm không, tôi nhất định làm.(4)

Văn minh nhân loại sụp đổ bắt đầu từ tháng 7 năm 2033.

Một trận mưa sao băng xuất hiện bao phủ toàn cầu.

Ngay từ đầu, mọi người đều cho rằng đây chỉ là đợt mưa sao băng diện rộng mà thôi, ngụ ý là năm sau sẽ càng thêm may mắn.

Nhưng vào tháng 7 năm 2034, một tai nạn mà tất cả mọi người chưa từng nghĩ đến bộc phát, một loại từ trường thần bí quét sạch toàn địa cầu, máy bay, xe con, thậm chí ngay cả vũ khí quân dụng cũng mất đi hiệu quả, lũ dã thú đã từng sinh sống trong núi non rừng già đã biến thành dòng lũ quét sạch các thành thị trên toàn cầu, trận tai nạn đó cứ như vậy mà xảy ra.

Lâm Phàm đọc rất nghiêm túc.

Tai nạn bộc phát là do một trận mưa sao băng tạo ra, chỉ là ấp ủ đến một năm sau mới hoàn toàn bạo phát.

Xem ra nguyên nhân mà lũ dã thú phát sinh dị biến, có liên quan đến trận mưa sao băng kia.

Hắn xem tiếp.

Xem đến tường rào được hình thành như thế nào.

Đầu tháng 8 năm 2033, lão tướng Hoàng tướng quân xuất hiện trên TV, nói cho dân chúng trận mưa sao băng kia đã gây ra ảnh hưởng đối với thế giới, tình hình của lũ dã thú không thích hợp, hy vọng nhân dân cả nước đoàn kết lại, kiến tạo tường rào, bao quanh thành thị quan trọng lại, đối phó với tai nạn có thể xuất hiện trong tương lai, nhưng lúc đó nhân dân cả nước, thậm chí là người thống trị cao nhất, đều chỉ xem lời Hoàng tướng quân nói chí là một trò cười.

Giữa tháng 8 năm 2033, không biết nguyên nhân vì sao, quốc gia bắt đầu thi công, chỉ là không lấy thành thị làm trung tâm kiến tạo tường rào, mà là kiến tạo lên tường rào cao mấy chục mét bao quanh khoảng đất trống và khu vực quân sự dưới mặt đất.

Tháng 5 năm 2034, tai nạn vẫn không xuất hiện, Hoàng tướng quân

bị đưa ra tòa án quân sự, ngay lúc đó, bởi vì Hoàng tướng quân đã vất vả kiến tạo tường rào, vốn tuổi tác đã cao, thân thể cuối cùng vẫn không thể chịu đựng được, chết tại tòa án quân sự, nhưng trước khi chết, Hoàng tướng quân đã đối mặt với tất cả phương tiện truyền thông, lớn tiếng nói, ông thấy được tương lai, tương lai nhân loại sẽ bị các dị thú sát hại, tường rào là nơi an toàn nhất, hy vọng mọi người có thể đoàn kết lại, đối kháng với dị thú, chỉ là mọi người vẫn xem đó là trò cười, giận dữ mắng ông lãng phí tài nguyên xã hội, tài nguyên quốc gia.

Tháng 7 năm 2034, tai nạn giáng lâm, nhân loại bắt đầu diệt tuyệt, những người sống sót nhớ lại lời Hoàng tướng quân nói, bọn hắn biết Hoàng tướng quân vĩ đại không nói dối, nhưng mọi thứ đã không còn kịp nữa.

Những nội dung ghi chép này.

Khiến Lâm Phàm vô cùng kinh ngạc.

Hoàng tướng quân này có thể đoán trước tương lai sao?

Cho nên mới sớm có hành động, chỉ là có thể bị một vài nguyên nhân nào đó cản trở, không thể nào làm được tốt hơn, chỉ có thể lui một bước, hy vọng có thể để lại căn cứ cho nhân loại đối kháng với dị thú.

Một lúc sau.

Lâm Phàm chậm rãi đóng sách lại, đã hiểu được đại khái về thế giới này.

Tình huống dị thú là như thế này.

DỊ thú phân chia đẳng cấp, mà con nhím kia chỉ là dị thú hồng huyết bình thường, thuộc về dị thú cấp thấp nhất, ăn trong thời gian dài, có thể tăng cường thể chất của con người, nhưng mà hiệu quả có hạn mà thôi.

Dúng là có hạn, bản thân mình đã sử dụng, nhìn số liệu của mình xảy ra biến hóa, chân thực đáng tin, không hề khoác lác.

Nhưng nếu tiếp tục ăn thịt của dị thú cao cấp hơn, sẽ tiếp tục tăng lên cường độ thể chất, có thể đạt đến trình độ có thể chống lại dị thú.

Loại người này được gọi là Liệp Sát giả.

Mà cao hơn Liệp Sát giả còn có một loại nữa, đó chính là Giác tỉnh giả.

Sau khi ăn thịt dị thú hồng huyết bình thường đến cực hạn rồi, sẽ có xác xuất thức tỉnh, có được đủ loại năng lực siêu phàm, khi đó cần phải dùng đến máu của dị thú cao cấp.

Máu trong cơ thể dị thú cao cấp, chính là tinh hoa của dị thú cao cấp.

Đã hiểu, cuối cũng cũng hiểu rồi.

Hắn đã hiểu được tình hình của cái thế giới này.

Sẽ không còn kiểu người ta hỏi gì cũng không biết, đã là nửa người địa phương rồi.

Hắn đặt quyển sách lại về chỗ cũ.

“Ông già, ông phát đồ ăn cho bọn nhỏ, chính ông không chừa lại một chút sao?” Lâm Phàm hỏi.

Ông già cười cười nói, “Ta đã già rồi, ăn không ngon, chỉ cần ăn một chút là đủ no rồi.”

“Vậy nơi cung cấp thức ăn của ông là chỗ nào?”

Hắn không nghĩ rằng ông lão đã đến tuổi này, còn có thể ra ngoài săn giết dị thú, cho dù là trồng trọt cũng thế, đồ ăn lấy được quá ít, không thể nào thỏa mãn nhu cầu phát ra thức ăn lúc trước.

“Ha ha, đã khinh thường lão già ta rồi, thực không giấu diếm, trước kia ta là thợ sửa xe, kỹ thuật sửa xe rất tốt, cho nên cái ăn vẫn tương đối đầy đủ, ở chỗ này cũng có công việc ổn định, dù sao bây giờ muốn ra ngoài, xe cộ rất quan trọng, hai cái chân chạy không bằng bốn cái chân.”

Lâm Phàm trừng to mắt, lầm rồi, còn tưởng rằng ông già này rất khổ, không ngờ người ta lại có biên chế.

Ngẫm lại cũng đúng, kỹ thuật mãi mãi là mạnh nhất.

Trên người có kỹ năng, đi đâu cũng không sợ.

Quản ngươi có phải là tận thế hay không, nhất định sẽ được trọng dụng, có cơm ăn.

“Người trẻ tuổi, người như cậu ở bên ngoài tường này ta gặp được

không nhiều, tinh thần vẫn còn, trong mắt có ánh sáng, nhớ kỹ, sở dĩ con người được gọi là con người, đó là vì có văn minh, nếu như con người không có văn minh, vậy thì có khác gì lũ dã thú ngoài kia chứ, cho nên những đưa bé kia là người truyền thừa văn minh, hy vọng của tương lai, chứ không phải dựa vào những thứ kia… Ai.” Ông già lắc đầu, không nhiều lời.

“Ông nói rất đúng.” Lâm Phàm nói.

Mặc dù chỉ tiếp xúc ngắn ngủi, nhưng hắn đánh giá ông già này rất cao.

Không có gì là tuyệt đối.

Cho dù là ở trong tận thế, cũng có người cao thượng.

“Người trẻ tuổi, có muốn tìm một công việc hay không, những cái khác thì không dám hứa chắc, nhưng ít nhất thì có thể sống sót ở nơi này.”

“Việc gì?”

“Rèn sắt, có làm không?”

“Làm.”

KHông chút do dự.

Có phương hướng dung nhập vào nơi này, đương nhiên không thể từ bỏ được.

Chương 8 - Kỹ năng? Có được vĩnh viễn?

“Nhớ kỹ, vào bên trong tường rào không nên nhiều chuyện, người sống sót ở trong đó đều là người có thể săn giết dị thú, biết chưa?”

Ông lão Trần Hậu Lễ liên tục dặn dò.

Từ khi tận thế xảy ra, trật tự sụp đổ, người sống sót có thực lực có thể có được tất cả, người sống sót bình thường trong mắt bọn họ chỉ giống như sâu kiến hèn mọn mà thôi.

“Ông yên tâm, từ trước đến nay ta vẫn luôn hướng nội, không thích nói chuyện.” Lâm Phàm chân thành nói.

Trần Hậu Lễ…

Nếu không phải trên đường đi cùng nhau, hai người đã nói chuyện hơn trăm câu, ông lão đã thật sự tin vào lời ma quỷ của Lâm Phàm rồi.

Tường rào bên trong cũng không có cửa, dựa vào máy móc kéo lên trên.

Bên trên tường rào.

Hoàn cảnh bên trong tường trong này còn tốt hơn tường ngoài rất nhiều, tuy nói không có nhà cao chọc trời, nhưng có rất nhiều nhà ở ba bốn tầng, tuy nói giản dị, nhưng nếu không kể đến tình huống tận thế, có thể ở gần nơi thế này cũng là một chuyện vô cùng hạnh phúc.

Hoàn cảnh so với tường ngoài không biết tốt hơn biết bao nhiêu lần.

Trần Hậu Lễ dẫn theo Lâm Phàm đi đến chỗ cầu thang, "Bên trong và bên ngoài có cùng bầu trời, mặt đất, nhưng mà từ xưa đến nay chẳng bao giờ có công bằng, cái gọi là tuyên truyền công bằng chỉ là thứ mà bình dân cần, là một lời hứa hẹn công bằng bằng miệng mà thôi."

Lâm Phàm nói, "Những đứa trẻ sinh sống ở tường trong này hạnh phúc hơn ở tường ngoài rất nhiều."

Trần Hậu Lễ nói, "Hạnh phúc được xây dựng dựa trên năng lực, ta đã nhìn thấy rất nhiều người sống sót từ tường trong bị đuổi ra tường ngoài, những đứa nhỏ ta dạy bảo mà cậu nhìn thấy kia, trong chúng cũng có đứa vốn ở tường trong."

"Là bởi vì người lớn đã chết trong miệng dị thú rồi sao?" Lâm Phàm hỏi.

"Ừm."

Đây là tình huống vô cùng thực tế.

Người lớn đi săn giết dị thú, mang lại cho người nhà còn may mắn sống sót có cuộc sống tốt hơn, nhưng nếu như người đó chết ở trong miệng dị thú, vậy người nhà của người đó sẽ không có ai chăm sóc, chỉ có thể từ tường trong ra tường ngoài mà sinh sống.

Loại thay đổi sinh hoạt này rất đau đớn.

"Bên trong hầm trú ẩn đằng sau cái cửa kim loại kia cũng có người ở sao?" Lâm Phàm hỏi.

Trần Hậu Lễ nói, "Có, nơi đó là chỗ ở của người quản lý hàng rào

chân chính, đồng thời nếu như xuất hiện Giác tỉnh giả, cũng có thể ở bên trong."

Giác Tỉnh giả cũng chính là người siêu phàm, sau khi khống chế được năng lực, có thể nhảy lên trở thành nhân vật cao tầng.

"Ông Trần, ông từng đi vào đó chưa?"

"Sao ta có thể đi vào trong đó được, có thể vào tường trong đã rất tốt rồi."

Lâm Phàm cẩn thận phân tích, cái hầm trú ẩn này là nơi tượng trưng cho thân phận cường giả, đồng thời cũng là nơi ẩn thân, nghỉ ngơi, nếu như nơi này bị dị thú tập kích, sau đó bị công phá, thảm nhất đương nhiên sẽ là người sống sót ở tường ngoài và tường trong, mà đám cường giả ở bên trong hầm trú ẩn kia, có thể dựa vào hàng phòng tuyến này mà tạm thời an toàn.

Giai cấp được phân chia rất rõ ràng.

Vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc đã đến nơi.

"Ông Trần."

Một người đàn ông trung niên cười chào hỏi Trần Hậu Lễ.

Người đàn ông trung niên này có làn da ngăm đen, trên mặt có vết sẹo, nhìn giống như có con rết ở trên mặt, nếu như đang ở thời kỳ hòa bình, với tiêu chuẩn chữa bệnh khi đó, cho dù có để lại vết sẹo, cũng không thể nào xuất hiện loại tình huống này, nói rõ đây là vết thương sau khi dị thú xảy ra mà thành.

"Ông Thân, không phải hôm trước ông nói bên này thiếu một người rèn sắt, hôm nay ta dẫn đến cho ông một người trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng, ông thấy thế nào?" Trần Hậu Lễ cười hỏi.

Ở chỗ này không có cái gọi là kính già yêu trẻ, người ta gọi ông một tiếng là ông Trần, đó là vì ông có giá trị, có việc cần dùng đến, chứ không phải thật sự cho rằng tuổi tác lớn, là có thể cậy già lên mặt.

"Ha ha, ông Trần giới thiệu đương nhiên là không có vấn đề gì, nhưng mà lúc nào đó kiểm tra xe giúp ta, ta muốn cải tiến cái xe của tôi một chút."

Ông Thân nhìn qua có vẻ không quan tâm, nhưng mà thật ra cũng đang âm thầm đánh giá Lâm Phàm, thật sự không tệ, tinh thần diện

mạo đều rất tốt, so với người sống sót khác đến làm việc thì tốt hơn rất nhiều.

Ông Trần nói, "Không thành vấn đề, đợi lát nữa sắp xếp xong cho Tiểu Phàm, ông hãy dẫn ta đi xem một chút."

"ĐƯợc, cứ quyết định như vậy đi." Ông Thân vui mừng.

Trên đường tới đây, ông Trần đã nói với hắn, ông Thân này tên là Thân Hải, người phụ trách nhà xưởng vũ khí, toàn bộ vũ khí của người sống sót ở tường rào này, đều được sản xuất từ chỗ này.

Muốn có được vũ khí, vậy thì phải dùng tiền tệ để trao đổi.

Tuy nói lực sát thương của súng ống rất lớn, nhưng dùng súng ống để săn giết dị thú ở bên ngoài là hành vi vô cùng ngu xuẩn, bởi vì tiếng súng sẽ thu hút sự chú ý của dị thú, một khi bị lượng lớn dị thú bao vây, kết quả đương nhiên không cần nói cũng biết.

Bởi vậy, vũ khí lạnh chính là lựa chọn đầu tiên.

"Người trẻ tuổi, ta tên là Thân Hải, về sau cứ gọi ta là ông Thân là được, muốn sống sót ở chỗ này, vậy thì nhất định phải dốc sức mà làm việc, phần công việc này nếu mà đi ra tường ngoài thông báo tuyển dụng, có thể tranh nhau vỡ đầu đấy."

Thân Hải vỗ vai Lâm Phàm, chỉ rõ mức độ quan trọng của công việc này, đồng thời cũng muốn nói cho ông Trần nghe, tôi nể mặt ông, lúc ông cải tiến xe cho tôi, nhất định phải tỉ mỉ một chút mới được.

"Ta biết, cảm ơn đã cho ta cơ hội." Lâm Phàm hạ thấp tư thái.

Thân Hải hài lòng gật đầu, đúng là hiểu chuyện.

Chương 9 - Kỹ năng? Có được vĩnh viễn? (2)

Bây giờ Lâm Phàm đang ở tường trong, liếc mắt không có ai quen, chỉ có thể hạ thấp, lấy lòng, mới có thể sống sót.

Còn về hack.

Cái hack này cần phát triển, nếu có thể ngay từ khi bắt đầu đã vô địch thì tốt biết bao, trực tiếp hóa thân thành máy ủi đất, đi đến đâu, đẩy đến đó, tuyệt đối đẩy sạch đám dị thú.

Đáng tiếc, không như mong muốn, đầu tiên hắn cần phải đứng vững gót chân, mới có thể nghĩ đế chuyện dựa vào hack để tăng thực lực

của mình lên.

Còn về chuyện gia nhập đoàn đội, ra ngoài săn giết dị thú, đây cũng không phải lựa chọn đầu tiên, quá nguy hiểm, có khả năng rất cao bị bán đứng.

Rất nhanh, có ông Thân dẫn đường, Lâm Phàm và ông Trần đều đi đến xưởng gia công vũ khí, trước mắt xưởng gia công vũ khí chỉ là một nhà gạch vô cùng giản dị, vừa đi vào trong, nhiệt độ lập tức tăng lên, có không ít người sống sót để trần hai cánh tay làm lụng kiếm sống.

Đinh đang! Đinh đang!

Tiếng gõ lanh lảnh vang lên.

Chiếc búa lớn đập lên thanh sắt đã được nung cháy đỏ, văng lên tia lửa.

“Lão Vương, ngươi ra đây một chút.” Ông Thân gọi.

Một người đàn ông khoảng bốn mươi, năm mươi tuổi, gương mặt tang thương bước ra, nhìn thấy ông Thân đến, dáng vẻ rất hèn mọn.

“Cậu ta tên là Lâm Phàm, về sau làm việc ở chỗ này, ngươi dẫn theo cậu ta, dạy cậu ta rèn sắt, biết chưa?” Ông Thân vô cảm nói, trước mặt những người sống sót đang làm việc này, biểu hiện vô cùng nghiêm túc.

“Đã hiểu.” Lão Vương gật đầu, không có bất cứ thái độ lạnh nhạt nào, phần công việc này thật sự không dễ tìm.

Ông Trần vỗ vai Lâm Phàm, gật đầu, không nói gì, ý tứ rất rõ ràng, làm cho tốt.

Ông chỉ có thể giúp đến đây thôi, ý nghĩ giới thiệu công việc cho Lâm Phàm là vì từ trong mắt Lâm Phàm, ông nhìn thấy được ánh sáng hy vọng đối với tương lai.

Ông Trần và ông Thân cùng nhau rời đi.

“Đi theo ta.” Lão Vương đi thẳng vào bên trong.

Đi đến chỗ làm việc, trước mặt là cái đe sắt, bên trái là lò lửa, than đá bên trong lò lửa được đốt cháy đỏ, sóng nhiệt cực nóng đập vào mặt, có thể cảm nhận được cả người như đang bốc hơi.

“Trước kia ngươi đã từng làm chưa?” Lão Vương hỏi.

“Chưa từng.”

“Ngươi nhìn ta làm trước, những thứ phức tạp cậu không cần làm, chỉ cần hoàn thành công việc trước mặt là được, vừa hay ta có thể phối hợp với ngươi.”

Lão Vương không nói với Lâm Phàm bất cứ lời gì thô tục, hoặc là mỉa mai, tất cả mọi người đều là người sống sống cực khổ, là người nằm ở tầng dưới chót ở tường trong này, ngấm ngầm hãm hại lẫn nhau chẳng có chút ý nghĩa gì.

Đương nhiên, lão Vương nói như vậy cũng là vì để lại một đường lui cho mình, chú tinh thông rèn đúc, nếu như dạy cho đối phương, vậy với số tuổi của chú, lỡ như Thân Hải nghĩ đến chuyện tiết kiệm tài nguyên, đuổi chú đi, chú thật sự không biết phải sống sót ở tường ngoài như thế nào.

Dù sao thì chú cũng đã bốn mươi, năm mươi tuổi rồi, sức lực nhất định không thể nào so sánh với người trẻ tuổi được.

“Được.” Lâm Phàm gật đầu, cũng không nhiều lời.

Lão Vương cầm công cụ tìm kiếm bên trong than đá, kẹp ra một mảnh sắt đã được nung đỏ đặt trên cái đe sắt, tay phải cầm búa đập lên, tiếng đập truyền ra, có thứ tự chứ không hề loạn, hình như có chút tiết tấu.

“Đây là chuẩn bị rèn đúc một cái trường đao, phải đập ra được phôi trường đao.”

Lâm Phàm chưa từng tiếp xúc với công việc này, nhìn vô cùng chăm chú.

Nếu như là ở thời đại hòa bình, sẽ cảm thấy những kỹ thuật này không thú vị, có thể bỏ qua một bên không học, nhưng mà ở trong tận thế, học được một chút kỹ thuật là chuyện cần thiết.

Quá trình này trước kia đã có cơ khí áp súc, nhưng bây giờ trong tình huống không có máy móc, chỉ có thể dựa vào sức người.

Lão Vương giảng giải cặn kẽ lấy, rèn, vẩy hàn the, nung khô…

Một hồi sau.

“Học được chưa?”

“Học được một chút, ta thử xem sao.” Lâm Phàm vô cùng bất đắc dĩ, cái này không phải chỉ mới nhìn qua một lần là biết ngay được.

Lão Vương gật đầu, tiếp tục rèn sắt, chú không thể để cho Thân Hải nhìn thấy chú lười biếng, chú còn muốn dựa vào cái này để kiếm được vật tư sinh hoạt ít ỏi, nuôi sống con gái của mình.

Lâm Phàm đeo bao tay vào, dùng công cụ kẹp miếng sắt trong lò lửa ra, học theo quá trình của lão Vương, đặt mảnh sắt lên đe sắt, cầm búa bắt đầu gõ.

Đinh!

Đột nhiên

Vẻ mặt hắn thoáng giật mình.

Vội vàng xem bảng.

- Đẳng cấp: Cấp 0 (1/10)

- Thể chất: 1,01

- Nhanh nhẹn: 1,1

- Tinh thần: 0,9.

- Kỹ năng: Rèn sắt (sơ cấp 0/100)

Mình chỉ mới đập búa đầu tiên đã xuất hiện thông tin mới, còn là kỹ năng rèn sắt.

Thay đổi như vậy, khiến Lâm Phàm có chút mơ hồ.

Nhưng mà những cái này cũng không quan trọng, nếu đã xuất hiện kỹ năng, vậy thì nhất định phải trực tiếp càn quét, hắn không biết cứ càn quét như vậy cuối cùng sẽ xảy ra biến hóa như thế nào, nhưng tóm lại vẫn phải thử một lần.

Lão Vương thấy Lâm Phàm mới gõ một cái đã giơ búa lên không nhúc nhích nữa, nói khẽ, “Có cần ta làm mẫu một lần nữa hay không?”

Chú hoài nghi Lâm Phàm mơ màng, đã quên đi quá trình vừa rồi.

“Không sao, không sao cả.”

Lâm Phàm lấy lại tinh thần, không còn nghĩ ngợi gì nữa, bắt đầu tiến

vào hình thức rèn sắt.

Đinh đang!

Đinh đang!

Tiếng đinh đinh đang đang vang vọng, tất cả người sống sót đều đang đắm chìm trong công việc.

Vẻ mặt Lâm Phàm vô cảm, cánh tay hết cong rồi duỗi thẳng, búa sắt trong tay đập lên thanh sắt nung đỏ, từng chút từng chút một, tia lửa bắn ra.

Chương 10 - Kỹ năng? Có được vĩnh viễn? (3)

Tuy công việc này rất mệt mỏi, nhưng khi nhìn đến mức độ thuần thục, hắn hoàn toàn bạo phát.

Chỉ cần có tri giác, nhất định sẽ cày cái kỹ năng này đến cùng.

Độ thuần thục không phải chỉ cần một búa đập xuống thì sẽ tăng lên.

Dần dần, một lát sau.

Hắn phát hiện độ thuần thục đã tăng.

(Sơ cấp 1/100)

Khi tốc độ này tăng lên một chút, hắn đột nhiên cảm thấy khác thường, tựa như phát hiện ra tư thế của mình không thích hợp lắm, từ đó mà thay đổi.

Cái này khiến hắn nghĩ đến một loại khả năng.

Độ thuần thục của kỹ năng này tăng lên, tuyệt đối chính là một lần thu hoạch được sẽ tồn tại vĩnh viễn, đồng thời tự động sửa lại động tác sai lầm, khi độ thuần thục càng cao, khả năng sửa đổi sai lầm sẽ càng lớn.

Nếu như thật sự là như vậy, thế thì thật là trâu bò.

Nghĩ đến đây, động tác rèn sắt lại càng thêm chăm chú.

Lão Vương đứng bên cạnh trừng mắt nhìn, trong lòng thở dài, quả nhiên, phần công việc này đối với bất cứ một người sống sót nào mà nói đều quan trọng không gì sánh bằng, chỉ là lão thấy, tần suất đập của Lâm Phàm cao như vậy, cánh tay sao có thể chịu được.

“Ngươi cứ đập như thế, tay sẽ không chịu nổi, không cần phải gấp gáp, tốc độ chậm thôi.” Lão Vương nhắc nhở.

“Vâng, ta biết rồi, cảm ơn.”

Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng tốc độ vung búa lại chẳng hề chậm chút nào.

Lão Vương bất đắc dĩ, không nhiều lời nữa, chờ chịu thiệt thòi rồi, cảm nhận được cánh tay đau nhức, mới có thể hiểu ra, sau đó sửa lại.

Không biết qua bao lâu.

Tăng mức độ thành thục đến lúc mười giờ.

Biến hóa xảy ra, một dòng nước ấm chảy xuôi trong cơ thể.

Xem bảng số liệu:

- Thể chất: 1,01 ↑ 1,11.

- Nhanh nhẹn: 1,1.

- Tinh thần: 0,9.

- Kỹ năng: Rèn sắt: (sơ cấp 10/100)

Thể chất tăng thêm 0,1.

Rèn sắt còn có thể tăng thế chất lên à?

Theo ý nghĩ ban đầu của hắn, chính là trong thời gian ngắn nhất dùng độ thuần thục nắm giữ một môn kỹ thuật, vậy thì nhất định là lời rồi, nhưng bây giờ khi độ thuần thục tăng lên, thế mà thể chất cũng tăng lên.

Trầm tư.

CHẳng lẽ là vì vung búa lên, rèn luyện cánh tay, tăng thêm sức lực, cho nên theo phản ứng dây chuyền, thuộc tính thể chất của bản thân cũng tăng lên?

Nghĩ lại thì cái này cũng có khả năng.

Không nghĩ nữa, bây giờ hắn mà không đập lép luôn cái thanh sắt trước mắt này, tên của hắn sẽ viết ngược lại.

Làm việc, làm việc.

Động lực tràn đầy.

Nếu không phải vì muốn giữ vững hình tượng, bây giờ hắn thật sự muốn trực tiếp cởi luôn áo ra, hò hét một tiếng all lê gay, thi triển loạn xạ mấy chiêu Loạn Phi Phong Chùy Pháp, ra sức mà đập lên trên mảnh sắt.

Trong khoảng thời gian này, ông Thân lặng lẽ ở bên ngoài quan sát.

Nhìn thấy Lâm Phàm ra sức làm việc, ông vô cùng hài lòng gật đầu, nếu như chỉ đến chỗ này vẩy nước, thế thì cho dù có mặt mũi của ông Trần cũng chẳng có tác dụng gì cả.

Không có thực lực, nể mặt thì ông chính là ông Trần, không nể mặt thì chỉ là râu ria mà thôi.

Sắc trời dần dần tối đi.

Lúc này Lâm Phàm mồ hôi rơi như mưa, nhưng ánh mắt kiên định, giống như máy móc, không ngừng đập lên mảnh sắt, động tác càng ngày càng đúng chuẩn, càng thuần thục, tuy rằng không thể nào so sánh với thầy dạy, nhưng tiến bộ như thế này, đã khiến lão Vương đứng bên cạnh há hốc mồm, hai mắt trợn tròn.

Đây thật sự là vừa học rèn sắt à?

Thật sự không phải giả heo ăn thịt hổ chứ.

“Lâm Phàm, tan làm, tất cả người sống sót sinh sống ở tường ngoài, đều phải rời khỏi tường trong.” Lão Vương nhắc nhở.

Nghe thấy lời lão Vương nhắc nhở, hắn dừng động tác trong tay lại, khi dừng lại rồi, cảm giác đau nhức từ cánh tay mới ào ra.

Nhưng thu hoạch được rất tốt.

Rèn sắt (sơ cấp 51/100)

- Thể chất: 1,51.

Độ thuần thục tăng lên đến 51.

Thể chất cũng đạt đến 1,51.

Đây chính là hiệu quả của cả ngày.

Từ sáng sớm đến giữa trưa, không hề lãng phí chút thời gian nào, cơm trưa chính là một loại chất lỏng sền sệt, rất khó nuốt, nhưng có thể lấp đầy cái bao tử, hắn cũng không quan tâm đó là thứ gì, dù sao thì cứ dốc vào trong miệng.

Ở chỗ này, bọn hắn không có quyền lựa chọn.

Ông Thân đang đứng ở cửa ra vào kết toán tiền công.

Mỗi người một viên tiền tệ.

Rèn sắt là công việc cần kỹ thuật, cũng là việc rất tốn thể lực, cho nên có thể lấy được một viên tiền tệ, mà những người sống sót làm việc ở tường ngoài, không có được tiền tệ, chỉ có thể lấy được một ít đồ ăn đơn giản thô sơ để đỡ đói mà thôi.

“Làm quen với công việc rồi chứ?” Ông Thân đưa một viên tiền tệ cho Lâm Phàm. vẻ mặt mỉm cười hỏi.

“Đã quen rồi.”

Trong mắt Lâm Phàm, dáng vẻ tươi cười của ông Thân có chút dối trá, nhưng khi đáp lại lời ông, hắn vẫn tỏ vẻ rất thỏa mãn, vô cùng cảm tạ, cái này khiến ông Thân hài lòng gật đầu.

Hắn đã nhận ra, tại tường trong này, người cầm quyền sẽ không để cho người sống sót bình thường chết đói, mà là thực hiện phương thức khiến nhà tư bản nhìn thấy phải rơi lệ, bóc lột sức lao động của bọn họ, công sức mà bọn hắn bỏ ra cao bao nhiêu, thì thu hoạch sẽ cao hơn gấp mấy chục lần.

“Vậy là được rồi.”

“Cảm ơn đã giúp đỡ, vậy ta đi trước.”

Lâm Phàm giả vờ cảm kích nói.

Sau đó cùng lão Vương rời đi.

Lão Vương tên là Vương Tuyền, một người rất bình thường, ở trong tận thế vẫn không hề suy sụp, tố chất tâm lý cũng xem như rất mạnh, hơn nữa trong lúc nói chuyện với nhau mà biết được, chú còn có một đứa con gái.

Mấy năm sau khi tận thế xảy ra, quen biết với một cô gái ở tường trong, cuối cùng chung sống với nhau, nhưng mà vợ chú bởi vì bị bệnh, nên cuối cùng đã đi trước, để lại hai cha con chú ấy.

Chương 11 - Kỹ năng? Có được vĩnh viễn? (4)

“Ngươi vừa mới đến đây, đã có chỗ ở chưa?” Vương Tuyền hỏi.

“Chưa có.”

“Trong nhà của ta còn một tấm vải che mưa, cậu cầm lấy mà dùng đi, ít nhất thì có thể che mưa che gió.”

“Cảm ơn.”

“Không có việc gì, chỉ là một tấm vải che mưa mà thôi.”

Hai người sánh vai vừa đi vừa trò chuyện với nhau, ánh hoàng hôn chiếu rọi lên thân hai người, nhìn rất đẹp, rất có ý cảnh, thật ra đối với người sống sót bình thường mà nói, khắp nơi đều là chua xót và bất đắc dĩ.

Đi theo người sống sót khác, đứng trên cùng một cái thang máy, chậm rãi kéo ra từ tường trong ra tường ngoài.

“Cha ơi…” Một giọng nói non nớt truyền đến.

“Con gái của ta, tên là Hi Vọng…” Vương Tuyền nhìn thấy con gái, lập tức giới thiệu cho Lâm Phàm, sau đó ngồi xổm xuống, giang rộng vòng tay chờ con gái đang chạy đến, sau đó ôm lấy.

Đứa trẻ ngây thơ trong sáng, bởi vì ăn không đủ no, dáng vẻ rất gầy, nhưng nụ cười trên mặt, là hình ảnh tinh khiết nhất trong tận thế.

“Con gái, đây là đồng nghiệp của cha, gọi chú Lâm đi.”

“Chào chú Lâm.” Tiểu Hi Vọng chào một tiếng.

Lâm Phàm sờ đầu cô bé, “Chào Tiểu Hi Vọng, con muốn ăn gì, có thể nói với chú, chú mua cho con.”

Tiểu Hi Vọng vừa định nói, nhưng hình như nghĩ đến cái gì đó, ôm cổ Vương Tuyền, “Cha đã nói với con, không thể đòi người khác cái gì cả.”

Vương Tuyền nói, “Không cần mua, ngươi vừa mới đến, giữ lại cho mình là được, trên người ta có ít tiền tệ.”

“Không sao cả, không phải ngươi vừa cho ta một tấm vải che mưa hay sao, con gái ngươi lại gọi tôi là chú, lần đầu gặp mặt, mua chút cũng không sao cả.” Lâm Phàm đương nhiên biết rõ, trong tận thế,

tiền tệ đại biểu cho đồ ăn, đại biểu cho các loại vật tư, nhưng hắn không phải là người tư lợi, nếu không cũng không có khả năng đi bốc gạch một tháng, chính là vì đi KTV ủng hộ công việc của các em gái.

Lâm Phàm hắn chính là một người có tấm lòng bác ái.

Lâm Phàm giơ tay lên, tung viên tiền tệ trong tay lên, chộp lấy, sau đó mở ra, giơ đến trước mặt Tiểu Hi Vọng.

“Chúng ta đi mua mì ăn liền nhé?”

Tiểu Hi Vọng nghe thấy mỳ ăn liền, hai mắt tròn tròn lập tức sáng lên, cô bé chỉ mới ăn được một lần, còn là trong dịp sinh nhật, mùi vị chỉ có thể nói là rất ngon.

“ĐƯợc ạ…”

Cuối cùng vẫn chỉ là một đứa trẻ, đối với chuyện ăn ngon, từ đầu đến cuối đều không thể nào kiềm nén được.

“Vậy chúng ta đi thôi.” Lâm Phàm vung tay lên.

“Đi thôi.”

Tiểu Hi Vọng hưng phấn vung tay nhỏ lên.

“Cảm ơn.”

“Việc nhỏ, không cần cảm ơn, khiến cho chú phải tốn kém thì tôi không vui đâu.”

Lão Vương cảm thấy Lâm Phàm khác với những người sống sót khác, ở trong tận chế, lão đã từng rất nhiệt tình sau đó trở nên tư lợi, không muốn tham gia vào bất cứ chuyện gì cả.

Trong thời kỳ hòa bình, chú nhìn thấy ăn mày, sẽ lấy ra chút tiền lẻ, sau này ở trong tận thế, chú trở nên lạnh lùng, chỉ muốn giữ tốt ba phần đất của mình thôi, những chuyện khác chẳng muốn quản nhiều.

Lâm Phàm lấy tầm vải che mưa từ chỗ lão Vương, lão Vương lập tức đến giúp đỡ dựng lên, dùng mấy cây cột để chống lên, trải vải che mưa, cố định lại bốn phía, giữ một chỗ cửa ra vào, đồng thời lão Vương còn đưa cho Lâm Phàm một tấm thảm cũ kỹ, trải trên mặt đất, tránh bị hơi đất nhiễm vào người, bị cảm bị sốt.

Một khi bị cảm trong tận thế, vậy thì chỉ có thể tự mình chống chịu,

thuốc thang thiếu thốn dẫn đến dược phẩm vô cùng quý giá.

Lão đã từng nhìn thấy có đứa trẻ ở tường ngoài bị cảm nóng sốt, không có thuốc trị liệu, cứ như vậy mà chết đi.

Lão Vương kiểm tra xung quanh một chút, xác định không còn vấn đề gì nữa, phủi tay, hài lòng gật đầu, chuẩn bị rời đi.

“Ngươi cũng nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai ta đến gọi ngươi.”

“ĐƯợc.”

Sau đó lão Vương rời khỏi.

Lâm Phàm đứng trong cái lều vải màu xanh lá vừa được dựng lên, nhẹ nhàng sờ soạng.

Thực sự không tồi, vừa xuyên đến ngày thứ hai của tận thế, đã có chỗ ở của chính mình, với cái tốc độ phát triển này, có thể nói là thần tốc.

Hắn ta sẽ tìm niềm vui trong đau khổ, tự an ủi mình.

Ngày đầu tiên đã đến được tường rào, ngày thứ hai tìm được công việc, tiện thể dựng lên căn lều của mình, thời gian này thật sự là càng ngày càng có hy vọng.”

Lâm Phàm sụt sùi, chẳng biết sao có chút mệt mỏi, ngẩng đầu lên, nhìn sao sáng lấp lánh trên bầu trời đêm, cố nén không cho nước mắt chảy xuống.

“Thật đẹp.”

Hắn đắm chìm trong bóng đêm xinh đẹp, một tiếng gầm thét dị thú truyền đến, ý nghĩ xinh đẹp trong đầu hắn tan vỡ, co lại bên trong cái lều che mưa này, ngồi xếp bằng trên thảm.

Lạnh thì cũng không tính là lạnh, chỉ là quá yên tĩnh.

“Cái vải che mưa này qua một thời gian ngắn nhất định phải đổi đi, nói thế nào cũng phải có một cái nhà ở bằng gỗ..”

Bản thân là người xuyên qua, trong người có thiên phú trồng trọt, từ đầu đến cuối hắn đều tin tưởng, chỉ cần mỗi ngày có thể thay đổi một chút xíu, tương lai không lâu, hoàn cảnh sẽ càng ngày càng tốt hơn.

…

Hôm sau.

Đinh đang đinh đang.

TRong nhà xưởng rèn đúc vũ khí cực nóng, những người may mắn còn sống sót đều ra sức làm việc, thân là một phần tử trong đó, Lâm Phàm không có chút tiếng tăm gì, nhưng chỉ có hắn biết, bản thân đã biến hóa lớn như thế nào.

- Kỹ năng: Rèn sắt (sơ cấp 90/100)

Độ thuần thục nhanh chóng tăng lên.

Lão Vương ở bên cạnh nhìn đã quen, chú phát hiện trong phương diện này, thiên phú của Lâm Phàm thật sự rất mạnh, từ hôm qua là tay mới, hôm nay nhìn lại chính là lão làng rồi, cái tốc độ tiến bộ này đúng là đáng sợ.

Chương 12 - Lại có người gọi tôi gia nhập tổ đội.

Ông Thân dò xét, gương mặt tươi cười ngày hôm qua đã không còn một chút nào, thay vào đó là vẻ nghiêm túc lạnh nhạt, cho dù có đối mặt với Lâm Phàm, cũng sẽ không lộ ra vẻ mặt tươi cười.

Dường như dáng vẻ quan tâm thân mật hôm qua là giả vậy.

Đột nhiên, có động tĩnh truyền đến.

“Ông Thân, van xin ngài, đừng sa thải ta có được không, ta không thể mất đi công việc này được.” Một người sống sót ôm lấy chân Thân Hải, đau khổ cầu xin.

Những người sống sót xung quanh đều cứng đờ, nhìn có vẻ như vẫn tiếp tục làm việc, nhưng ai ai cũng run rẩy như cầy sấy, sợ rằng người tiếp theo bị đuổi chính là mình.

“Thả ra.” Ông Thân cúi đầu, ánh mắt hờ hững nhìn đối phương, nói ra hai chữ lạnh lẽo, không hề có chút tình cảm nào.

Người đàn ông van xin đang lộ vẻ mặt đáng thương, khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Thân Hải, lập tức hoảng sợ buông tay ra.

Thân Hải lạnh lùng nói, “Tay đã bị thương, không thể làm được công việc này, còn muốn giấu diếm trà trộn để kiếm được tiền tệ, đó là chuyện không thể, còn các ngươi nữa, cũng nhớ kỹ cho ta, làm việc

lười biếng thì cút hết đi, nơi này không nuôi người rảnh rỗi.”

Vẻ mặt Lâm Phàm trở nên nghiêm túc.

Đây chính là sự lạnh lẽo ở tường trong, người tàn phế không có ích lợi thì chẳng có chút giá trị gì cả.

Mà người sống đều có tính hai mắt, ngẫm lại hôm qua, mặt mũi Thân Hải tràn đầy tươi cười, dẫn ông Trần cải tiến xe cho ông ta, sau khi cải tiến xong thì vẻ mặt tươi cười lập tức biến mất, lạnh nhạt không gì sánh được.

Đây chính là hiện thực đó.

Học được rồi.

Loại chuyện này đối với hắn mà nói, chỉ là một nốt nhạc đệm nho nhỏ mà thôi.

Hắn cũng không thể hét lên một tiếng, tức giận chỉ vào Thân Hải, nói ông thật quá đáng, không chừa cho người khác một con đường sống nào sao?

Hành động như vậy không phải là chính nghĩa, mà là ngu đần.

Nhất định phải kín đáo, ổn định, sống tạm.

Trước khi chưa có thực lực tuyệt đối, sống tạm không mất mặt.

Vung búa sắt lên, tiếp tục rèn sắt, đẩy nhanh tiến độ thần thục, tăng thực lực của bản thân.

Bất cứ ai cũng không thể ngăn cản hắn rèn sắt.

Đã đến giờ tan việc.

Bảng cũng đã có biến hóa.

- Đẳng cấp: Cấp 0 (0/100)

- Thể chất: 2,11.

- Nhanh nhẹn: 1,1.

- Tinh thần: 0,9.

- Kỹ năng: Rèn sắt: (trung cấp 0/100)

Nhìn thấy tiến bộ của bản thân, quả thật là không tệ.

Nâng rèn sắt từ sơ cấp lên trung cấp, thể chất tăng thêm được một chút, đừng thấy chỉ một chút nho nhỏ như vậy, hắn lại cảm nhận rất rõ sự biến hóa của bản thân.

Lực lượng, cường độ thân thể cũng tăng lên.

Nắm tay, sức căng, cơ bắp cứng rắn.

Tuy nói không thể đến trình độ đao thương bất nhập, nhưng khẳng định so với mấy ngày trước thì hắn còn mạnh hơn.

Đây chính là tiến bộ, chính là tăng lên, chính là vốn liếng để hắn sinh tồn trong tận thế, thậm chí là sống tốt hơn.

Săn giết dị thú có thể lấy được điểm tiến hóa, dùng cái này để thăng cấp quả thật rất nhanh, nhưng hắn không muốn vì nhanh chóng mạnh lên mà lựa chọn con đường nguy hiểm.

Có thể tăng độ thuần thục của kỹ năng, có thể tăng lên thuộc tính, vậy thì hắn tình nguyện tăng cấp khô khan như vậy, khi bản thân đã có đủ năng lực tự vệ rồi, hắn mới có thể thử sang phương thức dùng điểm tiến hóa.

Tan tầm, về nhà.

Đi cùng với lão Vương, đến tường ngoài, Tiểu Hi Vọng lập tức vui mừng chạy đến, ngọt ngào gọi chú Lâm, lão Vương bên cạnh lấy cơm buổi trưa ra đưa cho con gái.

Phần công việc này đối với lão Vương mà nói rất quan trọng, trừ có được một viên tiền tệ ra, càng quan trọng hơn là có cơm trưa miễn phí, tuy nói thức ăn này đến heo chó cũng chưa chắc chịu ăn, nhưng đối với tình cảnh bây giờ của bọn họ mà nói thì rất quan trọng.

Sau khi tạm biệt lão Vương và Tiểu Hi Vọng, Lâm Phàm đến tiệm sách, ông Trần vẫn đang dạy đám nhỏ tri thức, giống hệt như thường ngày.

Lâm Phàm rất kính nể ông TRần.

Nếu như nói hắn thấy trong số những người sống sót, có ai có thể gọi là Người chân chính, chắc hẳn đó chính là ông Trần.

Mặc kệ là hành vi của ông, hay là tinh thần, suy nghĩ, cũng không vì tận thế đã trôi qua mười năm mà xảy ra thay đổi.

Nói chuyện với ông Trần một khoảng thời gian.

Hắn rời khỏi đây, lựa chọn đi dạo tại tường ngoài này, đi mãi đi mãi, trong lòng hắn vô cùng chấn động, sinh hoạt bi thảm ở khắp nơi, những người may mắn còn sống sót này đã dần chết lặng và tuyệt vọng, không cần phải quan sát cẩn thận, loại khí chất này dường như đã ngưng tụ thành thật, hóa thành ngọn núi lớn đè lên lưng của họ.

Nếu như sinh hoạt đã hỏng bét như vậy rồi, thế thì còn ý nghĩa gì nữa?

Lâm Phàm lắc đầu, ném ý nghĩ tiêu cực này ra khỏi đầu, hắn bốc gạch cũng rất vất vả, trời nắng chang chang, mồ hôi rơi như mưa, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Nhưng hắn cũng có lúc vui vẻ.

Đó chính là ở bên trong KTV, được mấy cô gái vây quanh gọi anh, hắn cảm thấy mình rất vui vẻ, một tháng vất vả đổi lại mấy giờ vui vẻ, rất đáng.

Vui vẻ là vô giá.

Cho dù là ở trong tình huống tận thế bây giờ, có lẽ phần lớn thời gian đều là tuyệt vọng, nhưng bên trong tuyệt vọng thường sẽ có một tia hy vọng.

Ví dụ như lão Vương, ánh sáng kéo chú ấy đứng lên, chính là con gái của chú, vất vả một ngày, kéo lê thân thể mệt mỏi tan tầm, lúc nhìn thấy con gái đáng yêu, sẽ là lúc đầy máu sống lại, cảm giác tất cả những gì bỏ ra đều đáng giá.

Phía trước có một đám người sống sót vây quanh.

Chen lên phía trước.

Phát hiện có người treo cổ.

Chương 13 - Lại có người gọi tôi gia nhập tổ đội. (2)

Nhìn kỹ lại, đó không phải là người sống sót ban ngày bị đuổi ra khỏi nhà xưởng rèn đúc vũ khí kia sao?

Tự sát?

Con ngươi Lâm Phàm co rụt lại, sau khi đi vào trong tường rào, còn chưa bao giờ nhìn thấy người chết, nhưng bây giờ có một người chết

ngay trước mặt, mà những người sống sót xung quanh lại chẳng hề thảo luận xem vì sao mà chết, ánh mắt nhìn về phía thi thể kia lại toát lên vẻ tham lam, chỉ là hình như nghĩ đến cái gì đó, ánh sáng tham lam kia lại biến mất.

Ngay sau đó, có người vọt vào trong căn liều giản dị của đối phương, bắt đầu lục lọi tìm kiếm đồ có giá trị, thậm chí có người còn thả thi thể xuống, lấy sợi dây thừng kia đi, còn có người lấy quần áo của người chết.

Điên rồ, quả thật quá điên rồ.

Tất cả thứ gì có thể nhìn thấy, đều bị cướp đi.

Người tuần tra đến, nhìn thấy thi thể trần truồng, cũng chẳng hề có chút biểu lộ gì cả, chỉ xoay người đi về phía xa, loáng thoáng có tiếng nói truyền đến.

“Vườn rau lại có phân bón rồi.”

Vườn rau?

Phân bón?

Lâm Phàm cúi đầu, nhìn dưới mặt đất, trong lòng đột nhiên giật thót.

Hắn đột nhiên phát hiện ra một việc.

Hắn vẫn chưa từng chân chính đối diện với sự tàn khốc của tận thế.

Vẫn là người xuyên qua có tâm thái bình tĩnh, còn có hack trong tay, khiến hắn không coi trọng bầu không khí của tận thế lắm.

Quay về chỗ ở.

Ném mấy cây gỗ mình nhặt được vào trong, hắn muốn tìm kiếm thu thập nhiều cây gỗ, sao đó làm cho mình một cái giường, tuy nói có một tấm thảm trải trên đất, nhưng tóm lại cũng không dễ chịu lắm.

Ngày tiếp theo.

Khi hắn và lão Vương cùng nhau đi làm, mới đi được nửa đường, đột nhiên có một đám đàn ông cản lại.

“Người anh em, có hứng thú đi ra bên ngoài săn giết dị thú không?” Vừa nói chuyện là một người đàn ông mặt mũi bụi bặm, da dẻ khô nứt, dường như có thể nứt toác ra bất cứ lúc nào.

“Câu ta không có hứng thú đâu, cậu ấy làm việc ở nhà xưởng rèn đúc vũ khí với tôi, không cần phải ra ngoài mạo hiểm.” Lâm Phàm còn chưa kịp mở miệng, lão Vương đã vội vàng nói trước, đồng thời không ngừng ra hiệu cho Lâm Phàm, giống như đang nói, đừng bị lừa, ở trong này là an toàn nhất.

Người đàn ông kia tỏ vẻ kinh ngạc, rõ ràng không ngờ đến đối phương lại có công việc tốt như vậy.

Nhưng mà cho dù như thế, người đàn ông kia vẫn không từ bỏ.

Bởi vì hắn ta phát hiện tinh thần diện mạo của Lâm Phàm rất tốt, người sống sót ở tường ngoài không thể nào so sánh được, cho nên lần đầu tiên khi nhìn thấy người, đã nghĩ đến chuyện kéo đối phương nhập bọn, gia nhập đoàn đội hắn ta, cùng nhau ra bên ngoài mạo hiểm.

Người đàn ông kia không nhìn lão Vương mà nhìn Lâm Phàm nói, “Ngươi cũng không muốn trải qua cuộc sống như vậy đi, chúng ta chắc hẳn nên nắm giữ vận mệnh của mình, máu thịt của dị thú có thể giúp chúng ta mạnh lên, thậm chí còn có cơ hội trở thành Giác tỉnh giả, bây giờ cơ hội đang bày ra trước mắt ngươi, ta muốn mời ngươi gia nhập đoàn đội của chúng tôi, cùng nhau đi săn giết dị thú.”

“Ngươi nhìn đoàn đội của ta đi, tất cả có sáu người, người này trước đây là một tay quyền anh, thân thể cường tráng, nhưng ngươi nhìn tình hình bây giờ của anh ta đi, bụng ăn không no, gầy thành thế này rồi, ngươi nhìn anh ta, người này trước kia là vận động viên chạy bộ, tốc độ chạy rất nhanh, nhưng bây giờ thì sao, cũng bởi vì sợ hãi, hao mòn trong loại tử vong mãn tính này, bây giờ cơ thể ngươi còn rất tốt, ngươi không nên hoang phí như thế, liều một trận, có hi vọng.”

Người đàn ông hi vọng có thể thuyết phục được Lâm Phàm, dù sao thì săn giết dị thú không phải là chuyện đơn giản, cần có đồng đội khỏe mạnh cường tráng, chỉ cần có thể săn giết được một con, chính là một khởi đầu tốt.

“Xin lỗi, ta không có hứng thú, ngươi tìm người khác đi.” Lâm Phàm kéo lão Vương rời đi.

“Này này, ngươi không nên từ bỏ, đây là cơ hội vùng lên, ngươi muốn giống như đám gia hỏa bọn hắn, ngơ ngơ ngác ngác sống ở chỗ này hết một đời sao?”

Người đàn ông hét to, chỉ là không nhận được lời hồi đáp của Lâm Phàm.

Ở phía trước.

Lão Vương nhỏ giọng nói, "Đừng nghe mấy chuyện ma quỷ mà tên kia nói, ta biết, lần trước hắn ta cũng kéo người vào tổ đội, nhưng người có thể quay về được chẳng có mấy ai, thậm chí có một lần chỉ có một mình hắn ta quay về, mang về được một con dị thú hồng huyết bình thường về, mà những người kia, không cần nghĩ cũng biết."

"Vâng, ta đã nhìn ra rồi." Lâm Phàm nói.

Vừa rồi hắn cũng có quan sát.

Ông trời ơi, mấy người sống sót được lôi kéo kia có bộ dạng gì chứ.

Tay quyền anh thì gầy khô như que củi, xanh xao vàng vọt, ngơ ngơ ngác ngác, nhìn giống như đang mộng du vậy.

Còn về vận động viên chạy bộ kia, đại khái cũng như thế.

Không có gì khác biệt.

Nhìn giống như pháo hôi vậy, vào thời điểm mấu chốt, chính là thứ để thu hút dị thú.

Lão Vương tiếp tục nói luyên thuyên, ý tứ đại khái chính là chúng ta ở trong hàng rào này, mặc dù cuộc sống không tốt, nhưng ít ra thì có thể sống được, miễn là còn sống thì còn có hi vọng, cho dù thật sự có tổ đội, cũng phải tổ đội với người đáng tin mới được.

Bla bla…

Khi hắn và lão Vương đi vào tường trong, đột nhiên nhìn thấy người quen.

"Anh Lục, hai người khỏe chứ?" Lâm Phàm chào hỏi.

Tuy nói vừa mới tiếp xúc không bao lâu, nhưng hắn vẫn cảm tạ Lục Sơn, hắn biết giá trị của cái chân kia, nếu như không có cái chân kia, hắn không thể nào sống thoải mái như vậy.

"Là ngươi à." Lục Sơn nhìn thấy Lâm Phàm, cũng cười nói, "Ngươi đang…"

Chương 14 - Lại có người gọi tôi gia nhập tổ đội. (3)

Lâm Phàm nói, "Bây giờ ta làm việc ở xưởng rèn đúc vũ khí, cũng

xem như có một con đường sống.”

Lục Sơn giật mình, sau đó cười nói, “Vậy thì tốt rồi, không ngờ trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà ngươi đã có thể tìm được công việc không tệ, rất tốt.”

Lục Dĩnh đứng bên cạnh từ đầu đến cuối đều rất hờ hững, nghe thấy Lâm Phàm làm việc trong xưởng rèn đúc vũ khí, cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, rõ ràng không ngờ Lâm Phàm mới đến mấy ngày, đã có thể kiếm được công việc như vậy.

“Anh Lục, các người chuẩn bị đi đâu thế?”

Lục Sơn nói, “Lần trước săn giết được một con dị thú hồng huyết bình thường, quá bình thường, chúng tôi đang chuẩn bị đi săn giết dị thú chân chính, ngươi làm rất tốt, những thứ khác không cần nói nhiều, có cơ hội thì gặp lại.”

Nói xong, Lục Sơn dẫn Lục Dĩnh đi.

Khi Lục Dĩnh đi ngang qua người Lâm Phàm, Lâm Phàm lập tức lộ ra hàm răng trắng như tuyết, Lục Dĩnh trợn trắng mắt.

Lâm Phàm có thể cảm nhận được Lục Sơn tỏ vẻ thân thiết, nhưng cũng có một loại xa lánh, chính là không muốn nhắc đến quá nhiều, dù sao thì ở trong tận thế, Lục Sơn chỉ tin tưởng mỗi em gái của hắn ta, những người khác, hắn ta không tin.

“Bọn họ chính là người dẫn ngươi đến đây sao?” Lão Vương nhìn bóng lưng hai anh em kia rời đi, vô cùng hâm mộ, cường giả, cường giả trong tận thế, có thể tự đi săn giết dị thú.

Lâm Phàm nhìn ánh mắt hâm mộ của lão Vương, cười nói, “Đúng vậy, chính là bọn họ, sao vậy, hâm mộ thực lực lợi hại của bọn họ ư?”

Lão Vương tự biết năng lực của mình, “Hâm mộ chính là hâm mộ, nhưng ta cũng tự hiểu rõ bản thân mình, với số tuổi này của ta, nào có năng lực đó, đi, chúng ta đến nhà xưởng nhanh thôi, đến trễ là xong đời.”

Lâm Phàm nhìn bóng lưng cô đơn của lão Vương, khóe miệng gợi lên nụ cười.

Trong lòng yên lặng suy nghĩ.

Lão Vương, không nói đùa với lão… Ta nhất định sẽ quật khởi.

Chỉ dựa vào chuyện Tiểu Hi Vọng gọi tôi là chú.

Ta sẽ giúp lão ăn thịt đến mức muốn ói luôn.

Bánh nướng vô hình, yên lặng hình thành trên đầu lão Vương.

Lão Vương ở đằng trước không tự chủ được ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời, sau đó nhìn Lâm Phàm đang đứng yên tại chỗ, ngoắc tay.

“Nhanh lên, hình như sắp mưa rồi.”

“Được.”

…

Hai ngày sau.

TRong nhà xưởng rèn đúc vũ khí.

“Kỳ quái, sao không tăng độ thuần thục lên nữa?”’

Sau khi Lâm Phàm tăng kỹ năng rèn sắt lên đến cao cấp rồi, độ thuần thục không hề tăng thêm chút nào nữa.

Mặc kệ hắn ra sức đập như thế nào, kết quả đều như vậy.

“Tiểu Phàm, ngươi sao thế?” Lão Vương nghi ngờ hỏi.

“Không sao cả, nghĩ đến chút chuyện thôi.”

Lâm Phàm cười, sau đó trầm tư, lão Vương không suy nghĩ nhiều, tiếp tục công việc rèn đúc, cái trường đao này đã thành hình, chỉ cần rèn đúc thêm một chút nữa là có thể làm xong.

Lâm Phàm đang suy nghĩ, ánh mắt nhìn đến cái trường đao bên trên đe sắt của lão Vương, trong đầu nảy lên một ý tưởng.

“Lão Vương, ta muốn thử rèn đúc vũ khí thành phẩm một chút, lão có thể dạy ta được không?” Lâm Phàm mở miệng nói.

Đây là công việc cần kỹ thuật, không phải chỉ cần mình suy nghĩ là có thể nghĩ ra được.

Cần phải có người nắm tay chỉ điểm.

Lão Vương không hề nghĩ ngợi nói, “ĐƯợc, ta dạy cho ngươi…”

Nếu là mấy ngày trước, Lâm Phàm mà đưa ra yêu cầu như vậy với lão Vương, lão Vương nhất định sẽ do dự, bởi vì lão và Lâm Phàm không quen, hơn nữa lão cũng sợ mình sẽ bị thay thế.

Nhưng mấy ngày qua chung đụng với nhau.

Có thể thấy được Lâm Phàm có một loại nhân cách rất thu hút người khác.

Khiến lão Vương xem Lâm Phàm chính là người bạn duy nhất trong tường rào này, từ đó không cần phải nói nhiều.

Lão Vương thả đồ trong tay xuống, bắt đầu giảng giải tỉ mỉ.

“Lấy phôi đập thành hình, cái này cần kỹ thuật rất lớn, còn cần rất nhiều kỹ xảo, vô cùng khó, nhưng mà tôi là ai chứ, tôi chính là lão Vương rèn sắt chuyên nghiệp mấy chục năm đó, 10 năm trước, người ta đều gọi tôi là lão Vương sát vách đó, lợi hại chứ.”

“Nhìn cho kỹ, học cho thật tốt, lão Vương sẽ chỉ ngươi đến khi thành tài mới thôi, nhưng ngươi phải quý trọng cơ hội lần này.”

Lão Vương có tế bào hài hước, thỉnh thoảng nghĩ đến một câu nào đó sẽ cười.

“Ha ha, được, mong sư phụ Vương sát vách dạy ta.”

Lâm Phàm cười nói.

Lão Vương chỉ dạy rất kỹ càng, từ đơn giản dễ hiểu cho đến phức tạp.

Đây đều là những kinh nghiệm mà nhiều năm lão tổng kết được, nếu như đặt ở cổ đại, chính là tinh phẩm, chân ngôn, trừ khi bái làm thầy, nếu không thì tuyệt đối sẽ không truyền ra ngoài.

Nhưng bây giờ, lão Vương lại nói những điều này cho Lâm Phàm.

Thân Hải giống như quỷ, qua lại chẳng cố định, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện nhìn xem ngươi có lười biết hay không, nhìn thấy Lâm Phàm và Vương Tuyền nói chuyện phiếm, tưởng rằng đang lười biếng, mặt lạnh vội vàng bước đến, nhưng sau khi nghe thấy Vương Tuyền đang dạy Lâm Phàm kỹ năng tinh chuẩn của rèn đúc, sắc mặt tốt hơn rất nhiều, hài lòng gật đầu.

Đây là cái mà ông muốn nhìn thấy nhất.

Một nhà xưởng rèn đúc vũ khí cần có người có tay nghề hợp cách, chỉ biết rèn sắt nhất định là không được.

Ông yên lặng rời đi, vẫn giống quỷ như cũ.

Một lát sau.

“Nghe hiểu không? Nếu như nghe không hiểu, ta sẽ giảng lại một lần nữa.” Lão Vương nói, lão biết chuyện này rất khó khăn, tuy là chú giảng giải rất kỹ, nhưng nghe hiểu là một chuyện, thao tác thực tế là một chuyện khác.

“Ta cứ thực hành xem thử.”

Lâm Phàm nhớ đến những gì mà lão Vương nói cho hắn, trực tiếp bắt đầu làm việc, vừa mới bắt đầu có chút ngập ngừng, nhưng chỉ cần không ngừng đập lên, thì sẽ càng ngày càng thuần thục, vấn đề không lớn.

Chương 15 - Kỹ năng max cấp.

Cũng không lâu lắm.

Độ thuần thục quả nhiên tăng lên.

Quả nhiên đúng như suy nghĩ của mình.

Trong lòng Lâm Phàm suy nghĩ, nếu như thật sự tăng lên, vậy thì còn gì phải do dự gì nữa, khẳng định sẽ bật hết hỏa lực mà làm.

Không cần nghĩ ngợi, cứ vung búa lên mãnh liệt đập xuống.

Lão Vương vẫn luôn chú ý đến tình hình của Lâm Phàm, vừa mới bắt đầu, động tác của Lâm Phàm có chút ngập ngừng, vẫn luôn xảy ra vấn đề, cái này theo lão Vương thấy cũng là chuyện bình thường, dù sao thì mới vừa làm chính là như vậy.

Nhưng dần dần, chú phát hiện tình hình có chút không đúng.

Mẹ nó… Sao có cảm giác càng ngày càng thành thục vậy?

Đây thật sự là người mới học sao?

Khóe miệng lão Vương run rẩy, nhớ ngày đó khi chú học kỹ thuật rèn đúc này, khi đó thật thảm, cũng không biết bị mắng bao nhiêu lần, nhưng nhìn động tác của Lâm Phàm càng ngày càng thuần thục, thật sự kinh ngạc.

“Đây thật sự là lần đầu tiên cậu học rèn sắt chứ?” Lão Vương không nhịn được hỏi.

ÁNh mắt Lâm Phàm bình tĩnh nói, “Đúng vậy, lần đầu tiên.”

“Ngươi xác định không phải giả heo ăn thịt hổ với ta chứ?”

“Không có.”

Lão Vương nhìn chằm chằm ánh mắt trong suốt của Lâm Phàm, cuối cùng yên lặng gật đầu, tiếp tục chuyên tâm rèn sắt, có lẽ trên thế giới thật sự có loại kỳ tài này đi, rõ ràng chưa từng tiếp xúc qua, nhưng lại lấy thiên phú của mình ra treo thầy dạy lên đánh.

Những người sống sót đang làm việc xung quanh nghe thấy tiếng đập nện liên tục từ chỗ Lâm Phàm truyền đến.

Đều ngẩng đầu lên nhìn.

Bọn hắn đã chú ý Lâm Phàm mấy ngày rồi.

Mẹ nó, đúng là điên cuồng, làm việc quá con mẹ nó cần cù, chẳng hề có chút lười biếng nào cả, khiến bọn họ vô cùng bị động, chỉ có thể dốc sức mà làm.

Một bữa cơm một viên tiền tệ, cậu chơi cái quái gì thế.

Rèn đúc rất khô khan đó.

Nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, hắn thật sự rất thích rèn sắt, rèn sắt khiến tôi vui sướng, giúp tôi mạnh lên, chỉ với thể chất của hắn bây giờ, ở trong tường rào này, ngoài Liệp Sát giả và Giác Tỉnh giả, ai có thể qua được hắn.

Nghĩ đến đây, hắn lại càng thêm hưng phấn, hắn muốn đè đánh toàn bộ Liệp Sát giả và Giác Tỉnh Giả.

Tan việc.

Nhận được một viên tiền tệ, đắc ý rời đi.

- Kỹ năng: Rèn sắt: (cao cấp 35/100)

Độ thuần thục tăng chậm hơn so với lúc trước, có thể là vì trình độ càng cao, tăng lên càng chậm, điều này có thể thông cảm được.

Tường ngoài.

Lâm Phàm và lão Vương dừng chân lại, đám người sống sót ban ngày muốn lôi kép Lâm Phàm kia đã trở về, chỉ có hai người, người còn lại là tay quyền anh.

Đều rất chật vật, người đan ông lôi kéo Lâm Phàm, tay phải máu thịt be bét, thậm chí có thể nhìn thấy xương.

“Chết rồi, chết hết rồi, chết hết rồi.”

Người đàn ông điên điên khùng khùng, hai mắt đỏ bừng, thần sắc điên cuồng, giống như gặp được dị thú rất đáng sợ.

Tay quyền ảnh dường như cũng bị kinh hãi rất lớn.

Sau khi quay về tường rào, lập tức đần độn ngây ngốc ngồi một chỗ, xem ra đã bị dọa sợ.

Những người sống sót ở xung quanh đều lạnh lùng nhìn chằm chằm họ.

Bọn hắn chỉ cần bản thân mình còn sống, kẻ nào chết, kẻ nào không chết, không liên quan đến bọn họ, thậm chí còn có người bắt đầy thèm muốn vật tư của hai người kia.

Lão Vương nói, “Anh ta chết chắc rồi.”

Lâm Phàm gật đầu, vô cùng tán thành lời lão Vương, đúng vậy, vết thương nặng như vậy, không có thuốc thang trị liệu, nhất định sẽ thối rữa, đến lúc đó thật sự xong đời rồi.

“Có phải thi thể của anh ta sẽ trở thành phân bón cho vườn rau?”

“Ừm, người chết nào cũng có kết quả như vậy.”

Ai!

Thở dài một tiếng.

Không suy nghĩ nữa, chuyện này không liên quan gì đến hắn, bây giờ hắn chỉ cần thanh thản ổn định nâng đầy độ thuần thục của kỹ năng lên, sau đó từng bước sống sót trong tận thế muôn màu muôn vẻ này.

Hắn nghĩ đến hai anh em Lục Sơn, không biết tình hình bọn hắn ở bên ngoài thế nào rồi.

Nhưng mà hắn thấy, chắc hẳn không sao đâu, dù sao thì hai anh em họ đều rất lợi hại, hơn nữa ở bên ngoài cũng không quá nguy hiểm,

chỉ cần không tìm đường chết, chắc hẳn không thành vấn đề.

Tạm biệt hai cha con lão Vương, hắn di dạo ở tường ngoài một chút, nhặt mấy cây gỗ mà người ta không cần, đến chỗ ông Trần mượn dụng cụ, sau khi quay về chỗ ở, hắn bắt đầu làm một cái giường đơn giản.

Trên bãi đất trống, Lâm Phàm ngồi dưới đất, cầm bút vẽ vẽ lên mấy cây gỗ, sau đó cầm cưa bắt đầu làm việc.

Thật sự là tình thế tận thế hỏng bét, phải tự mình làm thì mới cơm no áo ấm.

Hắn bắt đầu từ từ hòa mình vào cái thế giới xa lạ này, trở về thì nhất định là không thể rồi, không cần suy nghĩ nữa.

Rất nhanh, một cái giường bốn chân xuất hiện, đều bằng phẳng.

Vật liệu gỗ bên chỗ ông Trần không ít, hỏi ra mới biết được, sớm biết ông Trần có nhiều vật liệu gỗ như vậy, hắn làm gì phải giống như nhặt rác, đi khắp tường ngoài tìm kiếm như thế.

Cũng không lâu lắm, làm xong cái giường đơn giản này, không có trải giường, chỉ có thể dùng dây thừng đan lên.

Kéo cái giường nhỏ vào trong lều.

Nằm.

Cảm giác cũng không tệ lắm.

Về sau đi ngủ không cần phải sợ khí ẩm dưới mặt đất, còn bị sâu kiến cắn người.

Nằm thẳng, hai tay đặt trên bụng, từ từ nhắm hai mắt, cảm nhận ban đêm yên tĩnh.

Sinh hoạt chính là như thế.

Từ từ sẽ đến, tóm lại sẽ tốt.

Hai ngày sau.

Sáng sớm.

Lâm Phàm rời giường, hít không khí đục ngầu xen lẫn mùi lạ, nhìn như đang hưởng thụ, nhưng thật ra rất bất đắc dĩ, hắn đã phát hiện

ra, tường ngoài và tường trong, ngoại trừ chất lượng cuộc sống chênh lệch rất lớn ra, ngay cả không khí cũng khác biệt.

Chương 16 - Kỹ năng max cấp. (2)

Thật là… Càng nghĩ càng khó chịu.

“Đi thôi, bắt đầu làm việc.” Lão Vương vội vàng nói.

“Được.”

Không có kem đánh răng, không thể nào đánh răng, chỉ có thể qua loa uống miếng nước, dùng ngón tay cọ cọ hàm răng.

Ở trong tường rào không thiếu nước, nước là nhu yếu phẩm rất quan trọng, người quản lý tường rào đương nhiên sẽ không khống chế nhu cầu nước, dù sao thì đối với người quản ký tường rào mà nói, cái bọn hắn cần chính là người sống sót tạo ra giá trị.

Chứ không phải là vì thiếu nước, biến thành thi thể chết khát.

Hai người đi về phía tường trong.

Lão Vương nói, “Gia hỏa trở về hai ngày trước đã chết rồi.”

“Chết rồi?”

Lâm Phàm kinh ngạc, không ngờ lại nhanh như vậy.

Từ ngày đó sau khi nhìn thấy, hắn không còn chú ý đến người đó nữa, bây giờ nghe lão Vương nói người đó đã chết rồi, hắn cảm thấy người chết ở trong tận thế hình như là một chuyện vô cùng bình thường, khiến cho hắn cũng bắt đầu chết lặng.

“ĐÚng vậy, vết thương bị nhiễm trùng, hư thối, còn có dòi bọ sinh ra trong thịt, khi ta đến, người tuần tra đã sớm chở thi thể đi.”

Lão Vương nói, thầm sợ trong lòng, khả năng trong lòng cũng đang nghĩ chính mình sau này sẽ như thế nào.

Lâm Phàm không hỏi tiếp, chỉ gật đầu.

Trên đường.

Hắn nhìn thấy anh em Lục Sơn thắng lợi quay về, hai người mỗi người kéo một con dị thú bị giết chết, đây là hai con dị thú có răng nanh sắc nhọn, nhìn qua chắc hẳn là sói, lông toàn thân đen nhánh,

hình thể to lớn như một người thành niên.

Cho dù đã chết rồi, cũng tản ra một loại uy thế khiếp người.

Những người sống sót ở xung quanh tham lam nhìn ngó, lại không có ai có bất cứ động tác nào, bởi vì bên trong tường rào có kỷ luật, hơn nữa cho dù không có kỷ luật, với thực lực của bọn hắn, dám xông lên, chỉ sợ cũng sẽ bị chém chết.

Hai anh em này rất mạnh.

TRong lòng Lâm Phàm suy nghĩ, hâm mộ thì không hâm mộ, hắn tin rằng sau này mình cũng sẽ mạnh như vậy, nhìn thuộc tính bây giờ của hắn đi, thể chất đã tăng đến bốn, đó chính là tiến bộ rất lớn.

Hắn cảm thấy với cái thể chất này, đấm ra một quyền, sẽ gây ra tổn thương, cái này không phải ai cũng có thể chịu được.

Hắn và lão Vương vịn tay, còn không cần dùng lực, đã thắng rồi.

Muốn xem thử chính xác mình mạnh như thế nào, chỉ có thể chiến đấu một trận công bằng với dị thú thì mới có thể biết rõ được.

Cũng không hề nói chuyện gì với nhau.

Trực tiếp cùng lão Vương rời khỏi.

Người ta có thể bắt được dị thú, đó là bản lĩnh của người ta, huống hồ, hắn và anh em bọn họ chỉ quen biết một chút, không có tình nghĩa gì cả, giả bộ như nhiệt tình đi đến đó, có lẽ người ta còn nghĩ rằng hắn đang cố ý.

Bên trong nhà xưởng rèn đúc vũ khí.

Tiếng leng keng có tiết tấu vang lên.

Xong rồi.

Trong lòng Lâm Phàm vui mừng, độ thuần thục của kỹ năng đã xoát đầy.

Xem bảng số liệu

- Đẳng cấp: Cấp 0 (1/10)

- Thể chất: 4,01

- Nhanh nhẹn: 1,1.

- Tinh thần: 0,9.

- Kỹ năng: Rèn sắt (max)

Ba giai đoạn, sơ cấp, trung cấp, cao cấp, sau đó là max.

Mà hắn dựa vào cái kỹ năng này, tăng thể chất lên ba điểm.

Hắn đương nhiên có thể cảm nhận được thế chất tăng lên, mang đến sự biến hóa.

Kỹ năng nâng đến max cấp, vậy thì phải nghĩ đến chuyện khác rồi.

Tốc độ vung búa của Lâm Phàm đột nhiên giảm dần, không còn ra sức như lúc đầu nữa, đã không còn độ thuần thục nữa, còn ra sức như thế, trừ khi là đầu óc có bệnh.

Tiết tấu chậm rãi này đương nhiên sẽ khiến những người sống sót khác chú ý.

Bọn hắn thở phào một hơi.

Khá lắm, cuối cùng cũng chậm lại.

Lão Vương ở bên cạnh quay đầu nhìn sang, ừm… Gật gật đầu, xem ra cuối cùng cậu ta cũng đã nhận ra, tiết tấu chậm rãi cũng là một loại sinh tồn.

Lúc này, Lâm Phàm đang nghĩ đến với năng lực bây giờ của mình, săn giết dị thú, vẫn có chút mạo hiểm, không có vũ khí thuận tay, nếu gặp được dị thú chẳng lẽ đi vật lộn hay sao?

Đó là chuyện của kẻ đần.

Súng ống hắn không lấy được, chỉ có thể lui một bước, lấy vũ khí lạnh làm chủ.

Chỉ là với số tiền tệ hắn tích lũy được đến bây giờ, cũng mua không nổi, tuy nói giá cả của vũ khí lạnh trong tường rào không quý, tường rào cũng hy vọng có thêm người sống sót ra ngoài săn giết dị thú, như vậy chờ sau khi săn giết có kết quả, khi trở về bọn họ cũng có thể thu hoạch được.

Nhưng… hắn thật sự không có đủ tiền tệ.

“Lão Vương, ta nói cho chú một chuyện.”

“A? CHuyện gì?”

“Ta dự định không làm nữa.”

“Ngươi… Ngươi nói cái gì?” Lão Vương hốt hoảng.

“Ta nói ta dự định không rèn sắt nữa, ta phát hiện sống như thế này, không phải là thứ mà ta hướng đến, ngày qua ngày, năm qua năm, chẳng biết lúc nào mới kết thúc, thậm chí khi nào bị dị thú diệt đi cũng là một ẩn số, cho nên ta muốn thừa dịp mình còn sống, làm một vài chuyện mà mình muốn làm.”

“Này này, ngươi đừng lỗ mãng, ngươi làm gì thế hả, ngươi sống thế này, mặc dù là mệt mỏi, nhưng ít ra còn sống ra dáng, đừng có loại ý nghĩ này.”

“Ta nói thật, không thể nào tiếp tục rèn sắt nữa, ta có mục tiêu theo đuổi của chính mình, chú đừng khuyên ta nữa, hôm nay làm xong, ta sẽ không đến nữa.”

Lão Vương cảm thấy Lâm Phàm nhất định là điên rồi, không được, đêm nay nhất định phải nói chuyện với người này một chút, tẩy não cho cậu ta, bây giờ đang lúc làm việc, nếu như Thân Hải nhìn thấy bọn hắn đang nói chuyện phiếm, tuyệt đối sẽ bị mắng một trận, thậm chí còn có thể bị trừ tiền.

Chương 17 - Kỹ năng max cấp. (3)

“Không nói nữa, tối nay ta nói chuyện với cậu.”

Một lát sau.

Thân Hải đi vòng quanh kiểm tra.

Nhìn thấy Lâm Phàm lười biếng, không khỏi nhướn mày, tên nhóc này được lắm, mấy ngày trước thì rất cần cù, hôm nay đã bắt đầu lười biếng rồi?

Thân Hải không mở miệng nói ngay, mà muốn xem tình hình một chút, có phải chỉ là đang nghỉ ngơi hay không, dù sao thì việc rèn sắt thật sự rất mệt mỏi.

Nhưng nhìn một thời gian.

Được lắm.

Đúng là đang lười biếng.

“Lâm Phàm, ngươi ra đây.” Vẻ mặt Thân Hải lạnh đi, tức giận nói.

Lâm Phàm thả búa sắt xuống, đi ra ngoài.

Vẻ mặt lão Vương lo lắng.

Thân Hải nhìn Lâm Phàm, lạnh nhạt nói, “Ngươi có còn muốn làm nữa hay không, vừa rồi ta đứng ở đây nhìn ngươi nửa ngày, ngươi mà đang rèn sắt sao, rõ ràng là ngươi đang sờ cá (lười biếng), mặc dù ngươi là do ông Trần giới thiệu vào đây, nhưng chỗ chúng tôi không nuôi người rảnh rỗi, nếu ngươi không muốn làm, vậy lập tức xéo đi cho ta, mặt mũi của ai cũng không thể dùng được đâu.”

“Bây giờ ngươi nơi to cho ta nghe, rốt cuộc ngươi có muốn làm hay không?”

Thân Hải rất hưởng thụ tình huống như thế này.

Ông cảm thấy mình rất có cảm giác thành công, trong thời kỳ hòa bình, ông bị người ta quản thúc, sau tận thế, vẫn trải qua cuộc sống không bằng chết như cũ, bây giờ trở thành nhân viên quản lý của nhà xưởng rèn đúc vũ khí này, địa vị lập tức lên cao, có thể tùy ý quát nạt người khác, thậm chí sau khi quát nạt người ta, người ta còn phải cười theo, ngẫm lại thật là thoải mái.

Những người sống sót ở trong nhà xưởng đều cúi đầu, trong lòng run rẩy.

Lão Vương vô cùng lo lắng, nghĩ đến những lời Lâm Phàm đã nói với mình, trong lòng thầm cầu nguyện, tuyệt đối dừng xúc động.

Lâm Phàm tiến lên nắm lấy tay Thân Hải, “Chú Thân, vô cùng cảm ơn khoảng thời gian qua chú đã luôn quan tâm đến ta, ta quyết định không làm nữa.”

Thân Hải hài lòng nói, “Rất tốt, còn muốn làm, vậy thì phải thành thành thật thật cho ta, đi đi, ta hy vọng sẽ không có lần sau nữa.”

Hoàn toàn nằm trong dự đoán của Thân Hải.

Nhưng chờ một chút… Thân Hải nghi ngờ nhìn Lâm Phàm, “Vừa rồi ngươi nói gì thế?”

Ông hoài nghi mình nghe nhầm, cho nên mới hỏi lại.

Lâm Phàm tươi cười nói, “Chú Thân, ta không muốn làm nữa, vô cùng cảm ơn khoảng thời qua đã quan tâm, ta đã học được rất nhiều điều ở chỗ này.”

“Ngươi…” Thân Hải chỉ cảm thấy dường như mình vừa nghe được lời nói láo nào đó.

Lại có người bảo không muốn làm.

Đây là chuyện ông không thể nào tin tưởng nổi.

Phần công việc này, không biết có bao nhiêu người chen vỡ đầu cũng không thể đến được, không ngờ tên tiểu tử này lại nói không làm nữa?

Giơ tay không đánh người đang cười.

KHiến cho Thân Hải còn rất nhiều lời muốn nói, nhưng nhất thời bị nghẹn ở trong cổ họng, không nói nên lời.

Lâm Phàm không làm màu trước mặt Thân Hải, nghĩ không làm, thì lập tức trở mặt, hắn không làm như vậy, đây là tận thế, không cần thiết phải vô cớ đắc tội với người khác, dù sao thì cho dù là một nhân vật nhỏ, nhưng nếu như ghi hận trong lòng, một ngày nào đó trong tương lai, cũng có thể mang lại cho cậu phiền phức lớn.

Huống hồ phần công việc này là do ông Trần giới thiệu.

Lão Vương cũng đang làm việc ở chỗ này.

“Ngươi thật sự không làm nữa?” Thân Hải hỏi.

“Thật, ta cảm thấy tôi không phù hợp với công việc này, ta muốn ra bên ngoài liều một phen.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Thân Hải nhìn Lâm Phàm, “Ngươi chắc chứ?”

“Chắc chắn.”

“Ta rất coi trọng ngươi, ngươi làm việc ở chỗ này, một bữa cơm, một viên tiền tệ, sinh hoạt không có vấn đề gì, ngươ nói ngươi muốn ra ngoài liều một phen, ngươi phải biết rằng dị thú rất đáng sợ, không cẩn thận thì ngay cả mạng cũng không còn.”

“Ta biết, chú Thân tốt bụng, nhưng không cần khuyên bảo, ta thật sự không làm nữa.”

Ai mà chẳng thích nói lời dễ nghe.

Cho dù Thân Hải cũng như vậy.

Con dê còn trẻ trước mắt muốn đi, còn chưa lấy được thứ gì, ông cảm thấy rất đáng tiếc.

Vỗ vai Lâm Phàm.

“Tên nhóc ngươi, ta thật sự coi trọng, không làm thì thật đáng tiếc, nhưng mà cho ngươi một cơ hội để quay về, nếu như cảm thấy không được, ngươi cứ quay lại tìm ta, ngươi vẫn có thể tiếp tục làm công việc này.” Thân Hải cố gắng muốn kéo đầu con dê béo này về, tiếp tục sản xuất sữa, chủ động đưa cho Lâm Phàm một con đường lui.

Ông ta ngẫm lại, người tốt như vậy quả nhiên sẽ không thể lười biếng được, hóa ra là không muốn làm nữa.

“ĐƯợc, cảm ơn chú Thân, vậy ta đi trước.” Lâm Phàm cười nói.

Thân Hải nghĩ không thông gật đầu.

“Lão Vương, ta đi trước.” Lâm Phàm vẫy tay chào với lão Vương ở bên trong, sau đó rời khỏi đây.

Lão Vương rõ ràng còn rất nhiều lời muốn nói, nhưng không biết nên nói thứ gì.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Lâm Phàm rời đi.

Những người sống sót khác đều sợ ngây người.

Bọn hắn chỉ từng gặp qua trường hợp bị quát nạt sa thải, chứ chưa từng nhìn thấy người chủ động rời đi.

Đại ca à, đây là tận thế đó.

Có miếng cơm ổn định như vậy, đã là chuyện tốt khẩn cầu Bồ tát ban cho.

Cậu thì hay rồi, trực tiếp không làm nữa.

Quá trâu bò rồi.

Ban đêm.

“Hồ đồ mà.” Lão Vương thở dài nói.

“Có gì mà hồ đồ chứ, đây là chuyện mà ta đã nghĩ kỹ rồi.”

Lâm Phàm đương nhiên không thể nói, tôi rèn sắt là vì xoát đầy kỹ năng, bây giờ cái kỹ năng này đã nâng lên max cấp rồi, tôi còn đi đập búa làm gì nữa.

“Sau này ngươi có tính toán gì không?” Lão Vương hỏi.

“Săn giết dị thú.”

“Hả?”

Lão Vương há hốc miệng, trợn tròn mắt nhìn Lâm Phàm, dường như đang nói, này người anh em, chúng ta có thể thẳng thắn với nhau chút không.

Chương 18 - Chị gái à, tôi đang cầy độ thuần thục, cô cho rằng tôi đang làm gì?

“Chú Vương, chú quay về với con gái trước đi, tôi không phải là người xúc động.” Lâm Phàm nói.

Không còn cách nào khác, chú Vương nhìn vẻ mặt kiên định của Lâm Phàm, biết có nói gì cũng chẳng có ý nghĩa gì, chỉ có thể lắc đầu rời đi.

Sau khi Lâm Phàm rời khỏi nhà xưởng rèn đúc vũ khí, lại đi đến chỗ ông Trần, ông ấy cũng trợn tròn mắt, rõ ràng cũng không ngờ đến mới đi đập sắt mấy ngày, đã trực tiếp bỏ ngang không làm nữa.

Hoang mang, hoàn toàn hoang mang rồi.

Nhưng mà ông Trần cũng không nhiều lời, năng lực phân tích khá mạnh, người trẻ tuổi tràn ngập sức sống có ý nghĩ của mình, đây là chuyện tốt.

…

Sáng sớm.

“Bắt đầu làm việc.”

Chú Vương vừa sáng sớm đã đến.

“Tôi đi làm cái gì?”

Lâm Phàm mơ màng nhìn chú.

Chú Vương đột nhiên phản ứng lại, vỗ trán, “A, đúng rồi, quên mất cậu không còn làm nữa, quen rồi.”

Lâm Phàm: …

Trò chuyện đơn giản hai câu, chú Vương vội vàng đến nhà xưởng rèn đúc vũ khí, dù sao thì Thân Hải cũng rất nghiêm khắc, ở nơi đó ai cũng sợ.

Khi bóng lưng của chú Vương biến mất khỏi tầm mắt.

Hắn thu hồi ánh mắt, bắt đầu nghĩ đến chuyện tiếp theo.

Cận chiến vật lộn với dị thú là lựa chọn không sáng suốt, nên lựa chọn đánh tầm xa mới an toàn và thuận tiện, nhớ đến lúc trước Lục Dĩnh săn giết dị thú chính là dựa vào cung tiễn, chỉ là cái thứ như cung tiễn này, bây giờ hắn không lấy được.

Hơn nữa loại cung tiễn có thể bắn xuyên thân thể dị thú, lại càng không phải là cung tiễn bình thường.

Đột nhiên, có một tia sáng lóe lên trong đầu, hắn nghĩ đến một món vũ khí.

Đơn giản thực dụng, còn có thể bộc phát lực lượng hoàn mỹ.

Ở tường ngoài tìm kiếm mấy lần, cuối cùng tìm được một cái cán gỗ, nếu như vót nhọn thì có thể xem như một cái trường mâu, nếu phối trí thêm một mũi nhọn sắc bén, vậy thì sẽ trở thành vũ khí dùng để ném có tính sát thương cực mạnh.

Lâm Phàm nắm cán gỗ, ước lượng trong tay, trọng lượng của cái này cũng ổn.

Đi đến một nơi hẻo lánh ở tường ngoài, chọn một nơi khá trống trải, tuy nói hiếm khi có người sống sót đi ngang qua nơi này, nhưng vào thời điểm này rồi, cần gì phải để ý đến ánh mắt của người khác.

Vẽ một vòng tròn trên vách tường, lui về sau chừng mười thước.

Lâm Phàm nắm cán gỗ, phía trước bọc lại bằng vải mềm, phần đuôi thì buộc dây thừng.

Hít sâu, nâng tay thủ thế, nhắm vào vòng tròn trên vách tường, đột nhiên ném mạnh ra ngoài, vút một tiếng, cái cán gỗ nhanh chóng

phóng đến vách tường.

Cán gỗ va chạm vào cách tường, phát ra tiếng vang trầm thấp.

Dựa vào thực lực của mình bây giờ, cho dù có cách mười mét, cũng có thể phóng ra lực ném cực mạnh, còn về cái độ chính xác thì… Rối tinh rối mù.

Lần ném này, đừng nói là vòng tròn, ngay cả đường viền của vòng tròn cũng chẳng chạm đến.

Xem lại bảng.

Quả nhiên kỹ năng đã có biến hóa.

- Kỹ năng: Ném mạnh (0/100)

Trên mặt Lâm Phàm nở nụ cười, độ thuần thục của cái ném mạnh này nhất định phải xoát đầy, cái hắn cần là chính xác, nếu không chính xác, ném một cái ra ngoài, ngay cả lông dị thú cũng chẳng rớt, vậy thì quá lúng túng rồi.

Cầm dây thừng, kéo mạnh cái cán gỗ về tay.

Tiếp tục ném.

Không phải chỉ cần ném một vài lần sẽ tăng thêm độ thuần thục, nếu như có thể tăng nhanh như vậy, hắn đã sớm bay lên rồi, làm gì còn cực khổ như vậy.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Giữa trưa.

NHìn lại bảng.

- Kỹ năng: Ném mạnh (15/100)

Tốc độ tăng lên hơi chậm, nhưng hắn thật sự không dám lười biếng một chút nào, thật sự đã liều mạng mà.

Có thể là vì không có phân chia đẳng cấp, cho nên tốc độ tăng lên chậm một chút.

Nhưng mà trình độ chính xác của hắn, khi tốc độ thuần thục tăng lên, cũng đang dần dần được tăng lên.

Bật hack chính là thoải mái như vậy, chỉ cần chịu bỏ ra, thì sẽ có thu hoạch.

Cầm theo cái cán gỗ rời đi, bỏ ra một viên tiền tệ mua một củ khoai lang, tất cả mọi thứ đều quá đắt, nhưng mà không còn cách nào cả, quyền khống chế nằm trong tay người quản lý tường rào, người ta muốn thế nào thì làm thế đó, chẳng có cách nào cả.

Hắn cảm thấy người quản lý cái tường rào này, đã không tệ rồi.

Ít nhất thì có lý trí, không có chèn ép người sống sót.

Quay lại tường thành, tìm một chỗ khô ráo nhóm lửa, ném khoai lang vào.

Ngồi chồm hổm ở bên cạnh, im lặng chờ.

Khoai lang nướng chính là đồ ăn duy nhất hắn cảm thấy mùi vị không tệ.

Một lát sau, mùi thơm bay ra, dập lửa đi, cào củ khoai lang đã nướng đen ra ngoài, khá nóng, chờ cho nó nguội một chút, lột vỏ ra, lộ ra lớp ruột vàng óng ánh, mùi thơm càng nồng hơn.

Sau khi nhét đầy cái bao tử.

Hắn lại bắt đầu tiếp tục xoát độ thuần thục.

Lúc này cực cực khổ khổ, là vì sau này có cuộc sống tốt đẹp hơn mà.

Cố gắng, tiếp tục cố gắng.

Chạng vạng tối, hoàng hôn buông xuống.

Hây!

Một tiếng gầm nhẹ, cánh tay đầy cơ bắp căng cứng của Lâm Phàm vung lên, đột nhiên hướng về trước ném ra một cái, cán gỗ rời khỏi tay, hóa thành tàn ảnh, phóng về phía vòng tròn trên vách tường.

Cán gỗ vững càng đập vào tâm củ vòng tròn.

“Thật là lợi hại.”

Một tiếng kinh hô vang lên.

Lâm Phàm quay đầu lại, chỉ thấy chú Vương dẫn theo Tiểu Hi Vọng

xuất hiện ở đằng sau, chú Vương há miệng, vẻ mặt kinh ngạc và hoảng hốt.

“Chú Vương, sao hai người lại đến đây?” Lâm Phàm cười, kéo cán gỗ lại, đi đến chỗ chú Vương, sờ đầu Tiểu Hi Vọng.

Chú Vương nói, “Sau khi tan việc, tôi đến tìm cậu, nhưng phát hiện cậu không có ở nhà, nên đi tìm cậu, sau đó nhìn thấy cậu ở chỗ này.”

“Chú Lâm, chào chú.” Tiểu Hi Vọng ngọt ngào chào một tiếng.

Lâm Phàm không để ý đến chú Vương, khom người xuống mỉm cười, hai mắt híp lại thành hình mặt trăng, dịu dàng nói, “Chào Tiểu Hi Vọng.”

Cuối cùng mới nói với chú Vương.

“Chúng ta quay về trò chuyện đi.”

Ban đêm.

Một đống lửa được đốt lên, ánh lửa xua tan đêm tối xung quanh, chiếu sáng rực mọi thứ.

Lâm Phàm và chú Vương ngồi quanh đống lửa, Tiểu Hi Vọng cầm khoai lang đã được nướng chín vuiv ẻ ăn, đồ ăn ngọt tường khiêns trẻ nhỏ yêu thích.

Chương 19 - Chị gái à, tôi đang cầy độ thuần thục, cô cho rằng tôi đang làm gì? (2)

“Cho nên là, một ngày hôm nay người chỉ luyện tập ném gỗ vậy ư?” Chú Vương hỏi.

“Đúng, chính là ném gỗ, không co súng ống, lại không thể vật lônjc ận chiến với dị thú, ta cảm thấy ném gỗ như vậy vẫn đáng tin hơn, công cụ cũng dễ làm, thành phẩm khá thấp, xác suất thành công rất cao.” Lâm Phàm nói suy nghĩ trong đầu mình ra, không có gì là không thể nói.

Chú Vương trầm tư, vẫn tương đối tán thành với ý nghĩ của Lâm Phàm, súng ống rất khó làm, hơn nuawx chú nhìn thấy kết quả Lâm Phàm đạt được, thật sự rất mạnh, nếu để cho chú làm, nhất định không thể làm được đến mức đó.

“Vậy cậu chuẩn bị tổ đội với những người khác, hay là một thân một

mình?”

“Chưa nghĩ ra.”

Hắn thật sự chưa nghĩ đến, một hân một mình quả thật có chút ổn hơn, chỉ cần đối amwtj với dị thú, không cần lo lắng người khác hãm hại, nhưng một người cũng có chỗ xấu của một người, hai lựa chọn này, tốt xấu nửa nọ nửa kia, không thể nói cách nào có ưu thế honw.

Chú Vương biết Lâm Phàm không muốn trải qua cuộc sống như vậy, làm việc trong xưởng rèn đúc vũ khí, quả thật có thể giải quyết được vấn đề ăn uống, nhưng tồn tại ở trong cái tường rào này, chỉ có thể mãi mãi như vậy, không có chút thay đổi nào.

Cái gì gọi là còn sống như một cái xác không hồn,có lẽ chính là cái này đi.

Chỉ là chú thật sự không còn cách nào khác, chỉ có thể sống như vậy, bởi vì chú còn có điều lo lắng, nếu nhw chết ở bên ngoài, con gái sẽ như thế nào?

Mà đi ra ngoài săn giết dị thú, chính là đang thử vận may.

Nghĩ đến chuyện trở thành Liệp Sát giả, hoặc trở thành Giác Tỉnh giả.

Đây chính là cơ hội duy nhất thay đổi vận mệnh trong tận thế này.

:Cậu có biến đội đi san ở trong tường rào Miếu Loan chúng ta khôbng?” Chú Vương hỏi.

“Không biết.”

Lần đầu tiên Lâm Phàm nghe đến đội đi săn Miếu Loan này.

Chú Vương nói, “Đây là đoàn đội do người quản lý tường rào tập hợp người sống sót ở tường trong xây dựng lên, đồng thời sẽ dẫn theo người sống sót có thân thể cường tráng ở tường ngoài, ra bên ngoài săn giết dị thú, cơ bản hai tháng sẽ có một lần tổ chức đoàn đội ra ngoài, nói ra thì cũng tương đối an toàn, lần gần nhất này có thể là sắp tới đây, tôi cảm thấy cậu có thể đi thử một lần.”

Nghe chú Vương nói những điều này.

Lâm Phàm trầm tư, loại đoàn đội cỡ lớn thế này đúng là tương đối an toàn, có lẽ chỉ cần không tìm đường chết, đi ra ngoài thế nào thì có thể trở về thế đó, còn có thể có thu hoạch.

“Được, có thể thử một lần.”

Hắn cảm thấy đầu tiên cứ lựa chọn như vậy là tốt nhất.

Nói chuyện được một lúc.

Chú Vương đứng dậy, phủi phủi quần áo, rõ ràng quần áo đen nhánh, nhưng phủi bụi là một loại thói quan, “Vậy tôi hỏi thăm giúp cậu cụ thể là ngày nào.”

“ĐƯợc, vậy làm phiền chú.”

“Không sao cả, đây chỉ là việc nhỏ mà thôi.”

Chú Vương dẫn theo Tiểu Hi Vọng rời khỏi.

Lâm Phàm nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, cụp mắt lại, nhìn chằm chằm vào đống lửa, tâm tính của hắn bắt đầu xảy ra biến hóa trong yên lặng, vừa đến tường rào, gặp được chú Vương và ông Trần, hai người này đều là người tốt, nhưng tuyệt đối không được sinh ra ảo giác, cảm thấy rằng tất cả người sống sót đều là người tốt.

Ví dụ như gia hỏa lôi kéo hắn gia nhập tổ đội lúc trước, một đám người ra ngoài, chỉ có hai người trở về, mặc dù không biết tình hình của bọn họ ở bên ngoài như thế nào, nhưng cũng có thể tưởng tượng được, tuyệt đối chính là một trận tranh đấu ngươi lừa ta gạt, ngẫm kỹ lại, sợ rằng có thể biên tập thành một bộ phim.

ĐỐi với chuyện này, hắn chỉ tổng kết hai chữ…

Cẩn thận!

Cẩn thận !

Vô cùng cẩn thận !

Xem lại kỹ năng một chút.

Vất vả cả ngày, độ thuần thục đã tăng lên đến 32.

Nhưng khiến hắn kinh ngạc là, theo lý mà nói, độ thuần thục tăng lên đến 32, thể chất cũng nên tăng thêm 2 điểm, nhưng mà thuộc tính chẳng hề thay đổi một chút nào.

Mẹ nó, không phải là rèn sắt đã tăng thể chất của mình lên tới mức mà ném mạnh không thể nào tăng lên được đi.

Càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng.

Ra ngoài săn giết dị thú, có thể là biện pháp duy nhất để tăng lên.

…

Ban đêm, tại chỗ ở của chú Vương.

“Con gái, con nói xem chú Lâm thế nào?” Chú Vương cầm quạt, nhẹ nhàng phe phẩy, đuổi muỗi cho con gái chuẩn bị ngủ.

Tiểu Hi Vọng nói, “Chú Lâm là người tốt, đối với Tiểu Hi Vọng đặc biệt tốt.”

“Ừm, cha cũng cảm thấy vậy.”

CHú Vương vừa cười vừa nói, “Ngoan, ngủ đi.”

“Vâng.”

Tiểu Hi Vọng nhắm mắt lại, muốn bản thân ngủ thật sớm, bởi vì cô bé biết ngày mai cha còn phải dậy sớm hơn để làm việc, làm việc rất mệt mỏi, cô bé đã nhiều lần nhìn thấy cha kéo lê thân thể mệt mỏi trở về, chỉ khi nào nhìn thấy cô bé, mới có thể giữ vững tinh thần, ra vẻ không mệt chút nào.

Thậm chí cô bé còn từng nhìn thấy cha trốn trong một góc mà khóc, cô bé chỉ có thể len lén nhìn.

Thời gian dần qua.

Tiểu Hi Vọng đã ngủ thiếp đi.

Chú Vương thò đầu ra khỏi chỗ ở, nhìn xung quanh đen kịt, sau khi xác định không có ai, thì bắt đầu đào một cái hố, cũng không bao lâu, đã đào được một cái hộp gỗ nhỏ, trong này là tiền tệ mà chú góp nhặt được, là khoản tiết kiệm chú bớt ăn bớt mặc gom góp lại.

Chú Vương sờ hộp gỗ, trong lòng tuôn ra rất nhiều suy nghĩ.

Mặc dù trong tận thế không thể tin tưởng bất cứ ai, nhưng mà Lâm Phàm khiến chú cảm thấy cậu không giống với người khác, cậu muốn ra ngoài săn giết dị thú, không thể không có vũ khí thuận tay.

Chương 20 - Chị gái à, tôi đang cầy độ thuần thục, cô cho rằng tôi đang làm gì? (3)

Cậu có chút bốc đồng, có chút mong muốn thay đổi cuộc sống trước mắt, hơn nữa còn là người bạn duy nhất mà chú công nhận.

Nếu như cậu thật sự thành công, chú tin rằng cậu không phải là người vong ân phụ nghĩa.

Làm.

Chú Vương quyết định.

Chú muốn lấy tất cả những thứ có giá trị trong người đánh cược một lần, cược Lâm Phàm sẽ thành công, không phải người vong ân phụ nghĩa, chú nghĩ đến những lời mà Lâm Phàm nói.

Những người tồn tại trong tường rào này, thật ra chính là bèo trôi không rễ, ai cũng không biết khi nào sẽ bị dị thú tiêu diệt, vận mệnh của mình không nằm trong tay của mình, thế thì còn sống có ý nghĩa gì chứ.

Chú Vương cảm thấy Lâm Phàm nói rất có lý.

Chú bớt ắn bớt mặc, dành dụm tiền tệ để làm gì?

Ở chỗ này thì còn có giá trị, nhưng mà ra bên ngoài rồi, đến tường rào khác, đó chính là phế phẩm, không đáng giá một chút nào.

…

Sang sớm.

Lâm Phàm tỉnh lại như thường ngày, dùng ngón tay đánh răng, sau đó gặm khoai lang sống, đồ ăn chỉ có như vậy mà thôi, trước kia còn có cháo sữa đậu nành, sủi cảo chưng, đậu hũ cay, bây giờ không có gì cả, chỉ có khoai lang.

Nhưng mà cuộc sống ở tường ngoài như thế đã xem như tốt rồi.

Có người đến khoai cũng không có mà ăn.

Nói thật, vận may của hắn xem như tốt.

Đi đến chỗ cũ, tiếp tục xoát độ thuần thục, mức độ chính xác khi ném mạnh tăng lên, đây là BUG năng lực, mặc kệ là cao thủ đỉnh cao ném lao, cũng không thể làm được chuyện chỉ đâu đánh đó.

Nhưng hắn thì có thể, độ thuần thục tăng lên khiến phương diện ném mạnh của hắn vĩnh viễn duy trì ở trạng thái tốt nhất.

Ầm!

Ầm!

Tiếng vang nặng nề tuyền đến.

Lâm Phàm lại ném ra một lần nữa, động tác khô khan, nội dung khô khan, nhưng khi độ thuần thục dần tăng lên, đều đại diện cho tỷ lệ sống sót của hắn trong tận thế lại cao hơn một chút.

Không biết qua bao lâu.

“Anh luyện tập như vậy thì làm được gì chứ, vòng tròn đó là vật chết, dị thú thì biết di chuyển.” Một giọng nói lạnh nhạt truyền đến.

Lâm Phàm dừng động tác lại, quay đầu nhìn sang, không ngờ lại là Lục Dĩnh, trong lòng vô cùng khó hiểu, cô gái này sao lại đến đây, hơn nữa còn chủ động nói chuyện với hắn

Trong lòng hắn, Lục Dĩnh là người khá lạnh lùng.

Lục Dĩnh mặc quần áo tác chiến kiểu nữ, giày tác chiến cao cổ màu đen, phối hợp với hai chân nhỏ thẳng kia, khiến người ta cảm thấy vô cùng hiên ngang, quả thật là rất đẹp trai.

Trong tận thế còn có thể mặc được loại trang bị này.

Không cần nhìn, nhất định là gia hỏa không dễ chọc.

Lục Dĩnh tùy tiện đi dạo, rồi đi dạo đến chỗ này, nhìn thấy Lâm Phàm đang luyện tập ném mạnh, nên dừng bước nhìn một chút, kinh ngạc với mức độ chính xác của hắn, nhưng chỉ luôn ném vào một mục tiêu chết, không dùng được gì cả, dị thú có tốc độ rất nhanh, sau khi chân chính đối mặt với dị thú rồi, mới phát hiện, những gì mình luyện tập trước đó, chỉ là luyện không.

“Đúng rồi, tôi nhớ anh làm việc ở nhà xưởng rèn đúc vũ khí, vào lúc này, sao anh không đi?” Lục Dĩnh hỏi.

“Không làm nữa, chuẩn bị ra ngoài săn giết dị thú.”

Phì!

Lục Dĩnh cười ra tiếng, “Anh muốn ra ngoài đưa đồ ăn cho dị thú à, tôi cảm thấy lựa chọn của anh không chính xác lắm, công việc ở nhà xưởng rèn đúc vũ khí tuy thật sự buồn tẻ, nhưng ở nơi đó có thể đảm bảo an toàn, tôi đã từng gặp nhiều người sống sót muốn ra ngoài săn

giết dị thú, nhưng phần lớn đều trở thành đồ ăn cho dị thú."

Lâm Phàm nhìn cô, "Vậy lần đầu tiên cô săn giết dị thú là như thế nào?"

Lục Dĩnh thản nhiên nói,"Anh trai tôi đưa thịt dị thú cho tôi, để tôi có năng lực tự bảo vệ mình, cho dù đối mặt với dị thú, tôi cũng có thể dễ dàng đối phó."

Khá lắm, chẳng có chút trắc trở nào cả.

Có được một người anh trai tốt, bồi dưỡng em gái của mình thật lợi hại.

Đây nhất định là chuyện đương nhiên.

Người khác hâm mộ thì cứ hâm mộ.

Ai bảo mình không có người anh nào chứ.

Lục Dĩnh xoay người, nhặt một hòn đá dưới đất lên, ước lượng trong tay một chút.

"Tôi ném viên đá này đi, anh có thể đánh trúng được không, cũng giống như khi gặp được dị thú đang chạy, anh có thể đánh trúng không?"

"Cô thử một chút xem."

Lâm Phàm không hề nói là mình không làm được, người trong tận thế phải tự tin, thứ mà mình am hiểu, có lúc nên thể hiện ra chính xác, quá khiêm tốn, cũng không ai cho rằng cậu đang khiêm tốn, mà chỉ cho rằng cậu thật sự không làm được, cho dù ra ngoài cùng nhau săn giết dị thú, cũng sẽ không có ai chọn, bởi vì không khiến người ta có chút cảm giác an toàn nào, cảm thấy đi ra ngoài với cậu, chính là đi tìm chết.

Lục Dĩnh cười, đột nhiên ném viên đá trong tay về phía vách tường.

Ngay khi cô vừa ném ra.

Vẻ mặt Lâm Phàm nghiêm túc, ánh mắt lóe lên tia sáng, cổ tay xoay chuyển, vèo một tiếng, cán gỗ đã rời khỏi tay, cốp một tiếng, trực tiếp đánh trúng viên đá.

Vẻ mặt Lục Dĩnh đang vô cùng bình thản, khi nhìn thấy cảnh này thì đột nhiên lộ ra vẻ khiếp sợ, ánh mắt nhìn về phía Lâm Phàm cũng

thay đổi.

“Một lần nữa.”

“Được.”

Cô không dám tin, lại nhặt một viên đá khác, tiếp tục ném về một phía khác.

Cạch!

Lần này cán gỗ không đụng vào chính diện viên đá, mà chỉ chạm đến phần góc, nhưng mà theo Lục Dĩnh, đó là đã đánh trúng rồi, chỉ có Lâm Phàm là không hài lòng lắm, quả nhiên vẫn là vấn đề của độ thuần thục, không đẩy đến max cấp, vẫn có tỳ vết.

Hai lần đánh trúng liên tục, khiến Lục Dĩnh thu hồi thần sắc khinh thường.

Lâm Phàm thấy vẻ mặt khiếp sợ của Lục Dĩnh, trong lòng thầm cười.

Chị gái à, tôi đang cày độ thuần thục, chị cho rằng tôi đang ném vòng tròn à?

Chương 21 - Cuộc đầu tư bỏ ra tất cả.

“Bản lĩnh không tệ, độ chính xác cực cao, xin lỗi, tôi rút lại lời vừa rồi, cậu thật sự có khả năng đi săn giết dị thú.” Lục Dĩnh cảm thấy mình đã quá xem thường đối phương.

Cho dù cô có dùng cung tiễn, cũng chưa chắc có thể nhiều lần bắn chính xác như vậy.

“Không sao cả, cô cũng không biết.”” Lâm Phàm trả lời.

Hắn cảm thấy vận may của mình không tệ, người gặp được ở trong tường rào này, có vẻ đều tương đối thông tình đạt lý, không bởi vì áp lực của tận thế mà trở nên âm u, cố chấp, điên cuồng.

ĐƯơng nhiên, người như vậy tuyệt đối không ít, chỉ là tạm thời chưa gặp được mà thôi.

Dường như Lục Dĩnh nghĩ đến chuyện gì đó, “Đúng rồi, ngày kia sẽ có hoạt động ra ngoài đi săn cỡ lớn, tường ngoài cũng sẽ có người tham gia, anh có hứng thú không, đây sẽ là cơ hội cho anh thay đổi cuộc sống.”

“Ngày kia à, đương nhiên là được, cô đi với anh cô sao?”

“Đi.”

“Được, đến lúc đó tôi sẽ tham gia.”

Lâm Phàm cảm thấy nếu như có hai anh em họ tham gia, vậy thì khả năng bị bán đứng sẽ giảm đi rất nhiều.

Lục Dĩnh rời đi.

Lâm Phàm nhìn bóng dáng cô rời đi, trong lòng hiểu rõ, tất cả lời mời, đều đến từ thực lực của bản thân, khi thực lực có đủ, thì sẽ không có người khinh thường.

Tiếp tục luyện tập ném mạnh.

Đồ thuần thục từ từ tăng lên.

Tất cả là vì ngày kia.

Tường trong.

Lục Dĩnh vừa về đến nhà, đã sớm không còn vẻ lạnh lùng như khi ở bên ngoài nữa, mà là tùy tiện hô to gọi nhỏ.

“Anh, anh ơi…”

TRong phòng bếp, Lục Sơn buộc tạp dề, trong tay cầm thìa, thò đầu ra nói, “Anh đang nấu cơm, có chuyện gì thế, hấp tấp như vậy.”

“Anh, anh có nhớ Lâm Phàm kia không?”

“Ừm, nhớ, chính là người mà chúng ta dẫn về từ huyện Miếu Loan chứ gì, là một người rất lễ phép, rất hiểu chuyện, sao đang yên đang lành lại nhắc đến cậu ta?”

Lục Sơn híp mắt, dường như không hiểu lắm.

Em gái của mình đã được hắn ta huấn luyện, ở bên ngoài rất lạnh lùng, đó chính là để bảo vệ bản thân trong tận thế, dù sao thì bây giờ người xấu quá nhiều, bây giờ đột nhiên nhắc đến một gia hỏa không thân thiết lắm, cái này khiến hắn ta cảnh giác.

Đừng có xảy ra chuyện em gái cải xanh mà mình cực cực khổ khổ nuôi lớn, bị heo ủi rồi chứ.

Lục Dĩnh không chú ý đến vẻ mặt của anh trai, vẫn luyên thuyên nói tiếp, "Hôm nay em gặp được cậu ta, cậu ta đang tập ném mạnh, em thấy cậu ta luôn ném vào một vòng tròn cố định trên vách tường, cảm thấy cậu ta thật đần độn, cho nên nhắc nhở cậu ta, nói cậu ta làm như vậy là không được, nhưng mà anh à, anh có biết gia hỏa này lợi hại lắm không, hai lần em ném đá ra ngoài, cậu ta đều có thể đánh trúng, độ chính xác của cậu ta rất cao, ngay cả sức mạnh cũng rất tốt."

"Thật sao…" Lần này đến lượt Lục Sơn kinh ngạc, hắn ta nhớ tên tiểu tử này hình như không lợi hại như vậy, bây giờ nghe em gái nói như thế, cảm thấy thật sự có chút lợi hại.

Hắn ta biết rất rõ tính cách của em gái mình, tuyệt đối không vô duyên vô cớ mà khen ngợi người khác, thậm chí sẽ không kể lại.

"Đúng vậy, cho nên em mời cậu ta ngày kia gia nhập đội ngũ đi săn, em cảm thấy người cố gắng như vậy không nên không có chút thành quả nào." Lục Dĩnh nói.

Ở trong phòng bếp Lục Sơn cụp mắt xuống, thả chiếc thìa trong tay xuống, bước ra ngoài, nhìn em gái mình một tay nuôi lớn từ trong tã lót, giọng điệu vô cùng dịu dàng, "Em gái, anh biết năm nay em 18 tuổi rồi, cha mẹ chúng ta mất sớm, thời gian qua đã rất khó khăn."

"Anh, anh nói những chuyện đau buồn này làm gì?" Lục Dĩnh nói.

Lục Sơn nói, "Anh không có ý gì khác, anh chưa từng yêu đương, cũng không tìm cho em một người chị dâu.

Nhưng anh cũng hiểu lòng dạ của con gái, em đã trưởng thành rồi, từ sau khi em hiểu chuyện, đã nhìn thấy được lòng người hiểm ác, đối mặt với đám người sống sót điên cuồng kia, nhưng em cũng không thể nhìn thấy được một người ưa nhìn, thành thật, đã bị người ta lừa gạt đi chứ.

Đàn ông rất xấu xa, anh là đàn ông, chẳng lẽ không hiểu tâm tư của đàn ông hay sao?"

Khoan đã.

Lục Dĩnh trừng mắt, đã bị lời của anh trai chọc tức đến đỏ bừng cả mặt.

"Anh, sao anh có thể nghĩ như thế…"

“Chẳng lẽ không phải sao.”

“Phải cái đầu anh ấy.”

Nơi ở vốn dĩ yên tĩnh, trong nháy mắt vang lên tiếng lốp bốp.

…

Chạng vạng tối.

“Mệt mỏi quá.”

Lâm Phàm vung cánh tay, cảm giác đau nhức tuôn trào, nhưng mà cái cảm giác đau nhức này chỉ cần qua một đêm là ổn, bây giờ thể chất đã lên đến hơn bốn điểm, năng lực khôi phục cũng xem như không tệ.

Hắn không còn cách nào cả, trước mắt chỉ có một con đường có thể đi, đó chính là bỏ qua tất cả, dốc hết toàn lực xoát đầy độ thuần thục.

Nhìn lên sắc trời.

Cũng nên kết thuc rồi.

- Kỹ năng: Ném mạnh (72/100)

Nghỉ ngơi một đêm thật tốt, ngày mai có thể xoáy đến max cấp rồi.

Đi về chỗ ở của mình.

Hoàng hôn rất đẹp, cảnh sắc xung quanh rất tệ, hoàng hôn trong tận thế không có gì để thưởng thức, ánh nắng nhạt chiếu xuống, phủ đầy những tàn tích.

Xa xa, hắn nhìn thấy ở ngay cửa vào chỗ ở, có một bóng người đang đứng.

“Chú Vương, chú đang…”

Lâm Phàm đến trướcmặt chú Vương, nhìn thấy trong tay chú Vương cầm một thứ gì đó, khá dài, dùng giấy dầu gói lại.

“Cho cậu, cậu xem có ổn hay không.” CHú Vương đưa đồ được bọc gói kia cho Lâm Phàm.

“Cái gì vậy?”

Chương 22 - Cuộc đầu tư bỏ ra tất cả. (2)

KHi cầm đến tay, sức nặng truyền đến, dường như nghĩ đến điều gì đó, lập tức xé lớp giấy bên ngoài ra, đó là một thanh đoản mâu, mũi mâu bằng kim loại hình thoi lóe ra tia sáng lạnh, thân mâu mới tinh, ở vị trí trung tâm bọc mảnh kim loại, mặt ngoài có nhiều vết lồi lõm, gia tăng ma sát, giảm bớt khả năng trượt tay.

Đồng thời ở phần đuôi, còn có thiết kế kinh người.

Phần đuôi khoét tròn, buộc một sợi dây thừng, có thể kéo về sau khi ném ra xa.

Lâm Phàm trừng mắt, "Chú lấy ở đâu ra vậy?"

Đây là thứ mà hắn cần có nhất, ngày kia đi ra ngoài săn giết dị thú, hắn đã nghĩ nghĩ rồi, chỉ đơn giản cột lên mũi cán gỗ một cái dao nhỏ, lấy làm vũ khí, chỉ cần như vậy thôi là được.

Chú Vương nói, "Cậu đừng hỏi tôi lấy ở đâu ra, cậu chỉ cần nói có thuận tay hay không là được."

Lâm Phàm nhìn chú Vương vẻ mặt tang thương, mệt mỏi vô cùng đứng trước mặt, hắn phát hiện vẻ mặt chú Vương rất nghiêm túc, chưa bao giờ chăm chú như vậy.

"Thuận tay."

Lâm Phàm ước lượng, vô cùng thích hợp, rất hoàn mỹ, so với cái cán gỗ đơn giản kia còn thoải mái hơn nhiều, thậm chí hắn còn có cảm giác, khi dốc toàn lực mà ném ra, tuyệt đối có thể đâm xuyên qua người dị thú.

Chú Vương nở nụ cười tươi, "Thuận tay là được, tôi đã nghe ngóng rồi, ngày kia chính là ngày xuất phát."

"Tôi biết, hôm nay tôi gặp được Lục Dĩnh, hai anh em họ cũng sẽ ra ngoài, tôi chắc hẳn sẽ đi cùng với bọn họ." Lâm Phàm nói.

"Vậy thì tốt quá."

Sau khi nói xong lời này, chú Vương lấy một thứ khác ra, vẫn được bọc giấy, chỉ là nhìn cái này hơi nhỏ, to bằng bàn tay.

"Thịt dị thú."

Lâm Phàm mở ra xem, rõ ràng là một phần thịt dị thú, nhìn có vẻ

nặng khoảng một cân, ngẩng đầu nhìn về phía chú Vương, “Chú nghĩ sao mà đi mua thịt vậy?”

Hắn biết thịt dị thú có thể mua được, nhưng giá cả thật sự không hợp thói thường.

Thịt dị thú huyết hồng bình thường, một cân là một viên tiền tệ, đây là giá cả bán cho tường rào, nhưng muốn nếu muốn mua thịt từ tường rào, vậy thì có giá năm viên tiền tệ một cân, lời giải thích hoa mỹ chính là cần chi phí lưu trữ.

Chú Vương nói, “Cho cậu ăn, ngày kia phải ra ngoài rồi, nhất định phải dưỡng tốt thân thể, chỉ luôn luôn giữ vững cơ thể cường tráng, mới có thể dễ dàng săn giết dị thú.”

Vào giờ phút này.

Lâm Phàm không nói gì cả.

Hắn ngẩng đầu nhìn chằm chằm chú Vương. “Những thứ này là chú đã bỏ ra hết vốn liếng của mình đúng không, vì sao chú phải làm như vậy?”

Chú Vương nói, “Cậu nói đúng, vận mệnh nên nắm giữ ở trong tay của mình, nhưng mà vận mệnh của tôi đã sớm đứt đoạn rồi, không thể nào có được nữa, nhưng mà tôi không muốn con gái của mình cũng có vận mệnh giống như tôi, tôi không có bản lĩnh gì cả, chẳng thể nào săn giết được dị thú, tôi hi vọng nếu như cậu có thể thành công thay đổi vận mệnh của mình, sau này có thể giúp đỡ con gái của tôi một chút, mặc dù chúng ta quen biết nhau không lâu, nhưng trong tường rào này, chỉ có cậu mới khiến tôi tin tưởng.”

Nghe thấy lời chú Vương nói.

Lâm Phàm không hề nói nhảm điều gì cả, chỉ vươn tay lên, vỗ vào bờ vai của chú Vương, ánh mắt kiên định, chém đinh chặt sắt mà nói, “Chú Vương, cảm ơn chú đã tin tưởng tôi, Lâm Phàm tôi nhất định sẽ không khiến cho người tin tưởng mình phải thất vọng, tôi khẳng định, đảm bảo.”

Chú Vương cười, cười đến vô cùng sáng lạn, vui vẻ nói, “Cậu nhanh nướng thịt ăn đi, sau đó nghỉ ngơi sớm một chút, tôi đi trước, con gái vẫn còn đang chờ tôi.”

“Được.”

Lâm Phàm gật đầu.

Hắn nhìn bóng lưng chú Vương rời đi.

Hắn biết chú Vương đã ký thác mọi hy vọng lên người hắn.

Nhìn cái đoản mâu trong tay mình, đây là một món vũ khí tinh phẩm, giá cả của nó ở trong tường rào này nhất định không ít, chứ đừng nói đến miếng thịt này, chỉ sợ bản thân chú Vương cũng chưa từng ăn được, mua xong rồi, lại đưa cho mình.

“Mình thật sự có mị lực khiến người ta tin tưởng như vậy sao?”

Lâm Phàm tự lẩm bẩm một câu.

Xèo xèo!

Dầu từ trong thịt dị thú bị nướng bốc lên, mùi thơm lan ra.

KHiến những người sống sót xung quanh chảy nước bọt thăm dò, cảm giác đói bụng trong lòng họ như núi lửa phun trào, chẳng qua khi bọn hắn nhìn thấy Lâm Phàm ngồi xếp bằng dưới đất, một tay cầm đoản mâu, cúi đầu ăn thịt nướng, ai ai cũng sợ.

“Có dòng nước ấm lan tỏa, nhưng số liệu không hề biến hóa, xem ra miếng thịt này không đủ, nhưng mà quả thật có thể thỏa mãn bản thân.”

Ăn rồi ngủ, ngày mai làm việc.

Ôm đoản mâu chìm vào giấc ngủ, ai dám trộm đồ thì đâm người đó.

Sáng sớm.

Lâm Phàm sớm tỉnh lại, không dám chần chừ, trực tiếp đi nâng độ thuần thục.

Bây giờ hắn không còn là vì chính mình nữa, mà là vì hy vọng mà người khác gửi gắm, phần hy vọng này rất nặng nề, không thể nào lười biếng được.

Khi Lâm Phàm đang đi nâng độ thuần thục.

Lục Sơn ở đằng xa quan sát, từ khi muội muội quay về nói với hắn ta, hắn ta đã đến đây để xem thử thật giả, khi nhìn thấy cán gỗ trong tay Lâm Phàm nhiều lần đập trúng vòng tròn trên vách tường, thật sự sợ ngây người.

Tên tiểu tử này đang luyện chiêu này đến xuất thần nhập hóa mà.

Sau đó yên lặng rời đi.

Ở trong tận thế, người sống sót ngơ ngơ ngác ngác có rất nhiều, mà người sống sót có sức liều như vậy thì không nhiều.

Mãi đến chạng vạng tối.

“Cuối cùng cũng nâng đến max cấp rồi.”

Lâm Phàm muốn khóc, vất cả cần cù luyện tập mấy ngày liên tục, cuối cùng cũng xoát đầy đến max cấp rồi, khi độ thuần thục lên đến max cấp, đột nhiên có cảm giác thế hồ quán đỉnh, càng hiểu rõ hơn.

Chương 23 - Ra khỏi tường rào, bắt đầu săn giết.

Hắn nhìn cái cán gỗ trong tay, có cảm giác chỉ cần nắm chặt là có thể chỉ đâu đánh đó.

Khi quay về chỗ ở, lão Vương đã đến, vẫn cầm theo một miếng thịt, cái này trong mắt người khác chính là thịt dị thú, nhưng hắn biết, đối với lão Vương mà nói, chính là hy vọng có thể nắm giữ vận mệnh.

Hắn sẽ không để loại hy vọng này phải uổng phí.

Nhận lấy thịt.

Nói chuyện phiếm với lão Vương mấy câu, lão Vương lập tức tìm lý do bảo quay về chăm sóc nữ nhi.

Hắn biết đây là vì lão Vương không muốn mang lại cho hắn áp lực quá lớn.

Ngày mai sẽ xuất phát.

Vẫn một đống lửa như cũ, những người sống sót ở xung quanh vô cùng kinh ngạc, bọn hắn thấy rất rõ, thịt này là do Vương Tuyền cầm đến, Vương Tuyền làm gì, không phải là làm việc trong nhà xưởng rèn đúc vũ khí hay sao?

Một bữa cơm, một viên tiền tệ.

Chỉ thế mà thôi.

Muốn mua thịt, đó là chuyện tuyệt đối không thể.

Mấy người sống sót nhỏ giọng trao đổi.

“Ta nghe nói ngày mai có đoàn đội đi săn cỡ lớn ra ngoài, tên tiểu tử kia vẫn luôn luyện tập ném mạnh, chắc chắn là muốn gia nhập.”

“A, thế thì có nghĩa là, Vương Tuyền đưa cho hắn thịt, là mong muốn hắn ra ngoài đi săn thành công, sau đó báo đáp lại cho hắn.”

“Ta cũng cảm thấy vậy.”

“Đúng là đồ đần, đội ngũ đi săn tuy lớn mạnh, nhưng rất nguy hiểm, ta thấy khả năng hắn chết lớn hơn.”

“Không sai, không sai, với cái vóc người này của hắn, nếu không phải

vì có kỷ luật trong tường rào, ông đây đã sớm ra tay rồi.”

“Ta nghe những gia hỏa ở tường rào khác chạy đến đây nói, có tường rào chính là dựa vào cướp, có năng lực thì cái gì cũng có thể cướp được, thật muốn đi xem một chút.”

Lâm Phàm ăn thịt, nghe bọn hắn nói chuyện với nhau, cũng chẳng hề để ý đến.

Hắn cần nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị sẵn sàng cho ngày mai đi săn.

Sáng sớm.

Tại quảng trường tường ngoài.

Tụ tập rất nhiều người.

Lâm Phàm và lão Vương đã đến từ sớm.

“Những người kia chính là Liệp Sát giả ở tường trong đó…”

Lâm Phàm nhìn thấy một vài người đứng ở chỗ cao, tinh thần và diện mạo của bọn hắn khác biệt rất rõ với những người sống sót ở tường ngoài, tinh thần bọn hắn phấn chấn, vẻ mặt hồng hào, đeo nhiều loại vũ khí.

Có búa to, có trường đao, có súng ổng.

“Đúng rồi, còn có Giác Tỉnh giả nữa.” Lão Vương nói.

Lâm Phàm biết Liệp Sát giả và Giác Tỉnh giả khác nhau.

Liệp Sát giả chính là sử dụng thịt và huyết tinh của dị thú để tăng thực lực của bản thân lên, từ đó lực lượng, tốc độ cũng tăng lên.

Mà Giác Tỉnh giả thì có các loại ưu thế của Liệp Sát giả, đồng thời còn xuất hiện năng lực siêu phàm, đó đều là quà tặng đến từ huyết tinh dị thú, chỉ là xác suất xuất hiện Giác Tỉnh giả là rất thấp.

Hắn từng nghe lão Trần nói, Giác Tỉnh giả ở tường rào Miếu Loan này cũng không nhiều, chỉ có thể đếm được trên hai bàn tay mà thôi.

Chỉ là khi hỏi thăm lão Trần năng lực của Giác Tỉnh giả là ở mức độ nào.

Lão Trần cũng chỉ lắc đầu, tỏ vẻ không biết rõ lắm, dù sao thì hắn ta cũng chưa từng tham gia đi săn, mà Giác Tỉnh giả ở trong tường rào

này, cũng sẽ không thể hiện năng lực ra, cho nên hắn ta cũng không biết.

“Những người may mắn sống sót ở tường ngoài, ai muốn tham gia lần đi săn này, đứng ra.” Một nam tử cầm búa lớn to giọng nói ra.

Lâm Phàm không nghĩ nhiều, trực tiếp bước ra.

Sau hắn, cũng có lục tục một vài người sống sót bước ra.

Mà càng nhiều người sống sót chết lặng đều lộ ra vẻ mặt khiếp đảm, bọn hắn không dám tham gia, sợ phải bỏ mạng ở bên ngoài.

Theo bọn hắn nghĩ, dị thú ở bên ngoài rất hung mãnh.

Tình nguyện kéo dài hơi tàn, cũng không muốn ra ngoài đối mặt với dị thú.

Lâm Phàm nhìn thấy hai huynh muội Lục Sơn ở trong đội ngũ đi săn, ánh mắt chạm vào nhau, không nói gì thêm.

Nam tử cầm búa lớn nhìn người sống sót ở tường ngoài đứng ra, bắt đầu chọn lựa.

“Ngươi được.”

“Ngươi đã gầy thành thế này rồi, chạy cũng không chạy nổi, xéo đi.”

“Ngươi không tệ.”

Nam tử cầm búa lớn kia đi đến trước mặt Lâm Phàm, nhìn dáng vẻ của Lâm Phàm, còn cầm theo một cái đoản mâu sắc bén mới tinh, không khỏi cười lớn, “Tiểu tử, xem ra đã sớm chuẩn bị rồi, ngay cả đoản mâu hoàn mỹ như vậy cũng đã chuẩn bị xong, muốn ném mạnh săn giết dị thú, thì phải xem ngươi có sức lực như thế nào, tính thêm ngươi nữa.”

Cuối cùng, nam tử cầm búa kia chọn lựa ra hai mươi người sống sót ở tường ngoài.

Mà người sống sót ở tường ngoài không được lựa chọn cũng không dám nổi giận, dù sao người chọn lựa bọn hắn chính là cường giả ở tường trong, giết chết bọn hắn cũng đơn giản như giết chết một con kiến mà thôi.

“Ngươi nhất định phải còn sống mà quay về.” Lão Vương nắm lấy tay Lâm Phàm, hai mắt hơi đỏ, vẻ mặt cũng có chút kích động.

Lâm Phàm cười nói, “Lão Vương, ngươi yên tâm đi, sẽ không ném hết đầu tư của ngươi xuống sông xuống biển đâu, ta nhất định sẽ còn sống mà quay về.”

“Ta không có ý đó.” Lão Vương luống cuồng.

“Đúng, đúng, đúng, là quan tâm, đây là đang quan tâm ta, ta hiểu.”

Lâm Phàm đương nhiên sẽ không để cho mình chết ở bên ngoài, bây giờ trang bị trên người hắn đều là do lão Vương chuẩn bị cho hắn, tiêu hao tất cả vốn liếng, nếu như hắn thật sự chết ở bên ngoài, những cố gắng bao năm qua của lão Vương, thật sự xong con bê.

Bây giờ, trên người hắn có mang theo một chút lương khô và nước, dù sao không ai biết được ở bên ngoài bao lâu mới có thể trở về, hơn nữa dọc đường có gặp nguy hiểm nào hay không, rồi có bị nhốt ở đâu đó.

“Xuất phát.”

Nam tử cầm búa la lên.

“Ta đi đây.”

Chương 24 - Ra khỏi tường rào, bắt đầu săn giết. (2)

Lâm Phàm chào tạm biệt lão Vương, sau đó ngồi xổm xuống xoa đầu Tiểu Hi Vọng, “Chờ ta về, sẽ cho ngươi ăn thịt.”

“Lâm thúc, ngươi phải chú ý an toàn, ta sẽ nhớ ngươi.” Tiểu Hi Vọng biết Lâm thúc muốn ra ngoài, thế nhưng nàng nghe nói bên ngoài có rất nhiều quái thú ăn thịt người, trong lòng nàng rất sợ.

Lâm Phàm mỉm cười, xoa đầu Tiểu Hi Vọng, quay người, phất tay về phía bọn hắn, đi vô cùng phóng khoáng.

Hắn và huynh muội Lục Sơn chạm mặt nhau.

Hắn cảm thấy ánh mắt Lục Sơn nhìn về phía mình có gì đó không đúng.

Híp mắt, đánh giá từ trên xuống dưới.

Giống như có thứ gì đó bị cướp đi vậy.

…

Bên ngoài tường rào.

Mười chiếc xe Pickup chạy trên mặt đường hoang vu.

Chiếc xe Pickup mà Lâm Phàm ngồi có hai huynh muội Lục Sơn, bọn hắn ngồi trong xe, còn Lâm Phàm và một Liệp Sát giả của tường trong thì đang ngồi ở đằng sau xe Pickup.

Từ cái này là đủ có thể nhìn ra được, huynh muội Lục Sơn ở trong tường trong có địa vị không hề thấp, hoặc có thể một người trong đó là Giác Tỉnh giả.

Lúc này, cảnh vật xung quanh nhìn có vẻ như bình lặng, nhưng thật ra ai cũng không biết đang giấu diếm mối nguy hiểm gì.

Đột nhiên, có tiếng gào thét trầm thấp truyền đến.

Lâm Phàm nhìn về phía phát ra tiếng động, rõ ràng là một nhân loại bị Não Thú ký sinh đang đuổi theo xe Pickup, sau lưng nó là xúc tua đang vung vẩy.

Chỉ là các thợ săn xung quanh không hề có bất cứ hứng thú nào cả.

Não Thú cũng là một loại dị thú, nhưng theo bọn hắn thì chẳng có chút giá trị nào cả, cho nên chẳng muốn ra tay, trong nháy mắt đã bỏ xa Não Thú kia.

“Chúng ta đang định đi săn ở đâu thế?” Lâm Phàm hỏi thăm người bên cạnh.

“Trong huyện thành.” Có người trả lời, “Đi săn ở nơi trống trải không phải là lựa chọn sáng suốt, nếu như bị một lượng lớn dị thú vây quanh, cho dù chúng ta có nhiều người đến đâu cũng vô ích, mà huyện thành nhìn có vẻ hoang phế, nhưng có nơi để ẩn núp, có thể ẩn mình ở trong đó, đợi khi phát hiện dị thú, sau đó săn giết.”

“Cảm ơn.”

Liệp Sát giả nói cho Lâm Phàm tình hình xong thì không để ý đến Lâm Phàm nữa.

Người sống sót ở tường ngoài mà thôi, không cần thiết phải để ý, đi ra ngoài săn giết dị thú, phải chuẩn bị tốt là sẽ tử vong, tác dụng lớn nhất của người sống sót ở tường ngoài chính là khi lâm vào tình cảnh nguy hiểm, sẽ bị bọn hắn xem như pháo hôi, tranh thủ để bọn hắn có cơ hội thoát thân.

Đây chính là tận thế, thật sự cho rằng ai ai cũng cần đoàn kết hay sao?

KHông biết qua bao lâu.

Bất chợt.

Đằng trước xảy ra chuyện.

Một con dị thú tê giác có sừng từ trong bụi cỏ bên đường đột nhiên lao ra, nó húc thẳng cái sừng tê giác cứng rắn của mình vào trong một cái xe Pickup trong đoàn xe, xe Pickup lật nhào trong hư không, người trong xe bị va đụng loạn xạ.

“A… Cứu mạng.”

Dị thú tê giác há cái miệng to như chậu máu, cắn một người sống sót vừa từ trên không rơi xuống, cắn xé, thân thể người kia bị nó cắn be bét máu chia làm hai phần.

Một màn hung tàn như vậy khiến mọi người hoảng sợ.

Con dị thú tê giác này có hình thể lớn gấp đôi tê giác bình thường, vấn đề duy nhất là tốc độ hình như hơi chậm, đồng thời bụng của nó có một vòng vân trắng.

Đây chính là tiêu chí đẳng cấp của dị thú.

DỊ thú hồng huyết bình thường, chính là sau khi biến dị, hình thể trở nên to lớn.

Mà dị thú ở phần bụng có một vòng vân trắng, chính là dị thú cấp một, vị trí đó có huyết tinh.

“Dị thú cấp một, cẩn thận.”

Chiếc xe Pickup bị đụng là chiếc xe thứ sáu, năm chiếc xe Pickup chạy đằng trước cũng không dừng lại, mà tăng thêm tốc độ chạy về huyện Miếu Loan, lúc này muốn giải quyết nguy cơ, chỉ có thể dựa vào bản thân mình, bọn hắn cũng không có tinh thần mà quản đến những thứ này.

Bọn người Lâm Phàm dừng lại, hắn nắm chặt đoản mâu, lần đầu chiến đấu nên hắn có chút căng thẳng, nhưng hắn biết mình không thể nào lui lại được, toàn bộ hành trình đều vô cùng cảnh giác với xung quanh, đề phòng có dị thú xông đến.

Lâm Phàm nhìn tình hình ở phía trước, chỉ thấy người sống sót bị dị thú tê giác kia cắn, máu thịt văng khắp nơi, mãi đến khi nửa phần thân thể sau bị hất ra ngoài, hắn nhìn thấy đối phương không cam lòng mở to hai mắt, đã chết hoàn toàn.

Lục Dĩnh mở cửa xe ra, bước lên trần xe, kéo cung bắn tên,vút một tiếng, mũi tên xé gió mà đi, bắn trúng một con mắt của dị thú, dị thú tê giác bị bắn trúng lập tức gào lên thảm thiết, điên cuồng chạy vào trong bụi cỏ, chỉ chốc lát đã biến mất tăm.

“Lên xe, lập tức rời đi.” Lục Dĩnh nói.

Người bên trong chiếc xe Pickup bị hất kia lập tức leo ra ngoài, phân tán đến những chiếc xe khác.

Đối với người chết kia, bọn hắn không hề nhìn một cái, chỉ lấy đi lương khô trên người đối phương, còn về vũ khí, không cần nhìn đến, gia hỏa bị chết kia chỉ là người sống sót ở tường ngoài mà thôi.

Có vũ khí gì tốt chứ.

Mới ra ngoài, còn chưa săn giết dị thú, đã có người chết thảm trong miệng dị thú, điều này khiến Lâm Phàm có chút hoảng hốt.

Nhớ đến lời đối phương vừa nói.

Đi săn giết dị thú ở nơi trống trải, quả thật không sáng suốt, chỉ công kích của một con dị thú này cũng quá đáng sợ.

DỊ thú hồng huyết bình thường.

Dị thú cấp một.

Hắn nhớ con nhím dị thú đã bị Lục Dĩnh bắn xuyên đầu kia, nhưng vừa rồi một tiễn kia cũng không thể đâm xuyên qua, đây chính là chênh lệch giữa dị thú sao?

Chương 25 - Ra khỏi tường rào, bắt đầu săn giết. (3)

Xe khởi động, tiếp tục chạy.

Lâm Phàm ngồi ở phía sau nắm chặt đoản mâu trong tay, tinh thần tập trung, đề phòng có nguy hiểm khác xuất hiện.

Trên xe mà hắn đang ngồi có một người sống sót ở tường ngoài khác, người này sắc mặt trắng bệch, thân thể co ro, run lẩy bẩy, trong mắt hiện rõ vẻ hoảng sợ.

Lâm Phàm biết, gia hỏa này đã sợ mất mật rồi.

Đối mặt với dị thú mà sợ hãi, sẽ chỉ quay người mà chạy trốn.

Hắn có thể còn sống quay về hay không, Lâm Phàm không biết, điều duy nhất hắn có thể chắc chắn chính là, khả năng treo máy của hắn rất cao.

Cũng may trên đường tiến vào huyện Miếu Loan, trừ sự cố vừa rồi, không còn tình huống dị thú tập kích xảy ra nữa.

Khiến Lâm Phàm nghi ngờ chính là.

Dị thú không nhiều như trong tưởng tượng của hắn, ví dụ như khắp nơi đều có, hoặc là tụ tập thành bầy, đông không thấy bờ.

Nếu như thật sự là như thế, người sống sót muốn đi săn giết dị thú, hoàn toàn là chuyện không thể nào.

Rất nhanh, bên dưới một dãy nhà trong huyện thành đã có mấy chiếc xe đỗ lại.

Trong xe không có người.

Bọn hắn đang ở trong tòa nhà, ngoắc ngoắc đám người đến sau.

Dừng xe lại.

Lâm Phàm đi theo mọi người đi vào bên trong.

Hắn là người sống sót ở tường ngoài, không hề có chút nổi bật nào, bình thường, không có ai để ý đến hắn.

Tòa nhà này cao bốn tầng.

Tầng thứ tư nơi bọn hắn đang đứng chỉ mới đắp xi măng, chưa hoàn thành.

Một đám người sống sót tụ lại một chỗ ngồi nói chuyện với nhau.

Lúc này, nam tử cầm búa lớn kia đi đến trước mặt Lâm Phàm, đưa cho hắn một bộ đàm.

“Ngươi đến sân thượng quan sát tình hình xung quanh, có dị thú đến gần thì lập tức thông báo.”

“Vâng.”

Lâm Phàm nhận lấy bộ đàm, đi lên sân thượng.

Hắn biết loại chuyện này không thể nào từ chối được, bởi vì thân phận bây giờ của hắn chính là người sống sót ở tường ngoài, trong mắt Liệp Sát giả và Giác Tỉnh giả ở đây, là kẻ đáng thương cần bọn hắn che chở.

Cái mà hắn có thể làm chỉ có giám sát.

Đi đến sân thượng, gió nổi lên, thành thị yên tĩnh lộ rõ vẻ tiêu điều, hoang vu, khiến người ta cảm thấy lòng mình lạnh lẽo.

10 năm trước, cái huyện thành này chắc hẳn rất phồn hoa.

Chỉ là bây giờ mọi thứ đã biến mất rồi.

Đột nhiên.

Một tiếng súng vang lên, tiếng súng truyền đến từ rất xa, nhưng vẫn có thể nghe thấy được.

“Có tiếng súng.” Lâm Phàm giơ bộ đàm lên nói.

Rè rè rè…

Phía bên kia nhanh chóng truyền đến tiếng trả lời.

“Không cần để ý, đó là đám người sống sót du đãng gây ra, đúng là một đám ngu xuẩn, xem ra gặp phải phiền phức lớn, không thể không nổ súng.”

Người sống sót du đãng…

Hắn nghĩ đến quyển sách ghi chép về tận thế mà hắn đọc được trong tiệm sách của lão Trần, trong đó có nội dụng.

Người sống sót du đãng ẩn nấp trong thành thị, săn giết dị thú.

Bọn hắn không có bất cứ đạo đức luân lý nào cả, vô cùng điên cuồng, gặp người là giết, thậm chí khi không có thức ăn, còn chia nhau thịt người để ăn.

Hắn tiếp tục quan sát.

Không biết qua bao lâu.

Khu phố phía trước xuất hiện bóng dáng hai con dị thú.

Hắn vội vàng cầm bộ đàm lên.

“Hai con dị thú xuất hiện ở cuối đường, đang chạy về phía bên này.”

Hắn biết mình cần phải làm việc.

Nhất định phải cầm thế chủ động.

Điểm tiến hóa chính là con đường nhanh nhất để hắn mạnh lên.

Lúc này Lâm Phàm chưa bao giờ căng thẳng như vậy.

Đằng xa, hai con dị thú kết bạn, sánh vai nhau đi.

Bọn chúng cùng một giống loài, trong đó có một con có hình thể to hơn con kia một nửa.

Dị Thú Lang.

Con sói có hình thể lớn hơn kia, ở bụng có một vòng vân trắng, đó là dị thú cấp một.

Mà con Dị Thú Lang nhỏ bé kia, rõ ràng là một con dị thú hồng huyết bình thường.

Các thành viên đội di săn ở lầu bốn, đương nhiên cũng đang quan sát đằng xa.

“Vừa đến đây chưa được bao lâu, đã gặp được hai con dị thú, không tệ.” Nam tử cầm búa nói.

Lục Dĩnh lạnh nhạt nói, “Để ta giải quyết con dị thú hồng huyết bình thường kia.”

Nam tử cầm búa nói, “Ngươi có thể một đòn trí mạng không? Nếu như không thể trí mạng, lại giống như con dị thú tê giác lúc trước chạy mất đi, xem như thua thiệt quá rồi, hơn nữa loại Dị Thú Lang này nhất định có đồng loại, một khi chạy mất, nhất định sẽ gọi đồng bọn đến đây bao vây nơi này lại.”

Lục Dĩnh nói, “Ta không thể đánh một đòn trí mạng, vậy thì các ngươi cứ đợi ở lầu bốn nhìn thôi sao?”

Nam tử cầm búa kia nhíu mày, không thích giọng điệu nói chuyện của Lục Dĩnh lắm.

“ĐƯợc rồi, ít nói vài câu đi, chúng ta ra ngoài là để săn giết dị thú,

không phải đến để cãi nhau, đã chuẩn bị sãn sàng rồi, sớm giết đủ dị thú thì về sớm một chút.” Lục Sơn đứng ra nói.

Lục Sơn đứng lên làm dịu bầu không khí.

Nam tử cầm búa nói, “Nâng cao tinh thần, làm việc.”

Tình hình ở lầu bốn, đối với Lâm Phàm đang ở trên sân thượng mà nói, hắn chẳng hề biết gì cả.

Hôm nay hắn chỉ có thể chờ những người ở lấu bốn hành động.

Mà hắn thì nhắm chuẩn thời cơ, trực tiếp bổ một đao, hắn hiểu rất rõ một đạo lý, cho dù một mình hắn đánh giết dị thú, xác của dị thú cũng không đến tay hắn được.

Đám gia hỏa này đều là người sống trong tận thế đã lâu.

Ngoài mặt thì nói cười ha hả, nhưng trong lòng thì lạnh như băng, một khi dính đến lợi ích của bản thân, khi ra tay, tuyệt đối sẽ vô cùng hung ác.

Nhưng mà Lâm Phàm cảm thấy cái này không quan trọng lắm.

Dù sao hắn cũng là người rộng rãi.

Lâm Phàm vẫn đang quan sát tình hình bên dưới.

Hai con Dị Thú Lang kia cũng không phát hiện ra xung quanh có gì không ổn, thậm chí còn âu yếm nhau, gầm gừ trầm thấp.

Giống như đang nói chuyện với nhau.

Chương 26 - Gặp được nhân loại ngon miệng, cái đầu tiên sẽ cho ngươi ăn.

Dị Thú Lang cấp một: Chỉ có ta đối với ngươi là chân ái, bọn nó đều chỉ thèm khát thân thể của ngươi, ngươi nhìn ta dẫn ngươi đi dạo phố tốt biết bao, nếu gặp được con người ngon miệng, nhất định sẽ cho ngươi ăn.

“Dị Thú Lang hồng huyết bình thường: Ngươi thật tốt.

Lâm Phàm không hiểu bọn chúng đang gầm rú chuyện gì.

Nhưng mà hắn cảm thấy chắc hẳn chính là ý này thôi.

Dù sao thì Dị Thú Lang cấp một là đực, chỉ cần là đực, ý nghĩ đại khái sẽ như thế thôi.

Khu phố yên tĩnh, chỉ có hai con Dị Thú Lang đang nói chuyện yêu đương.

Dần dần đến gần.

Đi ngang qua cái tòa nhà chỗ bọn hắn, Dị Thú Lang cấp một đi chậm lại, khứu giác nhạy bén khiến nó nhận ra xung quanh có mùi lạ, đây là bản năng của động vật, khiến nó gầm lên một tiếng, răng nanh sắc bén lóe lên tia sáng, chất nhờn trong miệng chảy ra.

“Trực giác thật là nhạy cảm.”

TRong lòng Lâm Phàm giật mình, con Dị Thú Lang hồng huyết bình thường kia không hề phát hiện ra tình huống xung quanh không ổn, thế nhưng con dị thú cấp một kia thì đã nhận ra.

Vèo!

Một cái mũi tên xé gió bắn đến, mục tiêu chính là Dị Thú Lang hồng huyết bình thường kia.

Lâm Phàm nắm chặt đoản mâu, luôn luôn chú ý.

“Ngay lúc này.”

Hắn nhất định phải ra tay, hơn nữa thời điểm ra tay tốt nhất, chính là khi đội ngũ đi săn ở lầu bốn ra tay.

Hắn nắm chặt đoản mâu, cánh tay cong lại, cơ bắp căng cứng, tụ lực, đột nhiên ném mạnh đoản mâu trong tay ra.

Phốc phốc!

Ngay khi mũi tên kia bắn xuyên qua con Dị Thú Lang hồng huyết bình thường kia.

Đoản mâu mà Lâm Phàm ném ra cũng lập tức cắm vào đầu Dị Thú Lang.

Vị trí mà hắn chọn là vị trí chí mạng.

Với thể chất và độ thuần thục bây giờ của hắn, tuyệt đối không xảy ra vấn đề gì.

Lục Dĩnh ở lầu bốn hơi kinh ngạc, không ngờ khi nàng bắn tên, lại có một cái đoản mâu xuất hiện, cũng đánh trúng dị thú, đương nhiên, nàng biết cái đoản mâu này từ sân thường mà ra, là do Lâm Phàm làm.

- Điểm tiến hóa +1.

Trong lòng Lâm Phàm vui mừng.

Đã thu hoạch được.

Hắn kéo đoản mâu về, cầm dây thừng kéo, Dị Thú Lang hồng huyết bình thường cũng bị kéo theo, đoản mâu cắm xuyên qua thân thể dị thú, đã hình thành cái móc, nếu người bình thường muốn kéo Dị Thú Lang về, nhất định rất khó.

Nhưng thể chất của Lâm Phàm vượt trội hơn người bình thường rất nhiều.

Hắn đã sớm đi trên con đường tiến hóa.

TRong lúc kéo về, hắn vội vàng dùng luôn điểm tiến hóa vừa mới lấy được, theo thuộc tính ba chiều tăng lên, thế chất tăng, một dòng nước ấm xuất hiện, sức lực cũng mạnh hơn.

Tốc độ kéo về cũng càng nhanh.

Dị Thú Lang cấp một đờ đẫn, chỉ trong chớp mắt, sói cái mà nó vụng trộm lập tức bị đâm xuyên qua đầu, còn ở ngay trước mặt nó, bị một nhân loại ở trong tòa nhà trước mắt này kéo đi.

Tình huống này khiến Dị Thú Lang cấp một vô cùng tức giận.

Giống như bị NTR ngay trước mặt vậy.

Dị Thú Lang cấp một vừa định tức giận gào lên, nguy cơ hiện ra, một cái mũi tên lại bắn đến, chỉ là cái mũi tên này khác với lúc trước, lực bắn rất nhỏ, Dị Thú Lang nhanh chóng tránh né, trừng đôi mắt tức giận, nhìn chằm chằm vào lầu bốn.

Mà khi nó nhìn chằm chằm vào lầu bốn, tình huống trước mắt khiến nó hoảng sợ.

Phốc phốc!

Vèo vèo!

Phập phập!

Chỉ trong chốc lát.

Trên người Dị Thú Lang cấp một đã cắm dủ loại đồ.

Có mũi tên, có dao nhỏ, có các loại vũ khí.

Quả thật chính là chết trong loạn đao.

Lâm Phàm vừa kéo Dị Thú Lang bình thường lên sân thượng, nhìn xuống phía dưới, mí mắt không nhịn được giật mấy cái.

“Thật là thê thảm.”

Dị Thú Lang cấp một ngã trong vũng máu, dường như từ trong ánh mắt của Dị Thú Lang có thể nhìn thấy được ánh sáng đang từ từ rút đi, sau đó là tuyệt vọng, là bất đắc dĩ.

Giống như đang nói, người yêu của ta, ta cuối cùng cũng không thể bảo vệ ngươi, dẫn theo ngươi đi ăn thịt nhân loại, cuối cùng lại để ngươi chết ngay trước mặt ta.

Lâm Phàm nhìn xung quanh, không phát hiện dị thú nào khác, rút đoản mâu ra, ngay khi rút ra, miệng vết thương lập tức trào ra máu tươi.

Lau đi máu tươi vào lông của Dị Thú Lang.

Đây là lần đầu tiên dùng đoản mâu, ý nghĩa vô cùng đặc biệt.

Còn về chuyện vì sao không thử săn giết Dị Thú Lang cấp một kia, chủ yếu là vì bản thân hắn không nắm chắc, hắn không muốn lãng phí bất cứ cơ hội nào, chỉ muốn thành công trăm phần trăm.

Vác theo xác dị thú xuống lầu bốn.

Mọi người thấy Lâm Phàm từ sân thượng đi xuống, ánh mắt yên lặng xảy ra biến hóa.

Mất đi khinh thường.

Nhìn thấy cái đoản mâu kia, so với mũi tên của Lục Dĩnh thì càng sáng chói hơn.

Lâm Phàm ném xác Dị Thú Lang xuống đất.

“Lợi hại thật, đúng là không nhìn ra, ngươi ném đoản mâu ra lại chính xác đến vậy, đã thế còn rất cao.”

Nam tử cầm búa vừa cười vừa nói, không khỏi quan sát cẩn thận Lâm Phàm một lần nữa, người sống sót sinh sống ở tường ngoài, có được thực lực như thế này, quả thật là không tệ.

Lâm Phàm nói, “Luyện tập mười năm, cũng ổn.”

Lục Dĩnh tiến lên, nhổ mũi tên trong xác dị thú ra, “Thịt dị thú này, ngươi có một phần, ta sẽ ghi nhớ.”

Đội đi săn bọn hắn phân chia dựa vào cống hiến, không phải là chỉ cần ngươi gia nhập, thì cho rằng có thể được phân chia thịt dị thú, đó là chuyện không thể nào.

“À.”

Lâm Phàm không nhiều lời, có cho hay không tạm thời không quan trọng, bây giờ hắn chỉ muốn nhân cơ hội này, giết thêm nhiều dị thú một chút, tích lũy thêm nhiều điểm tiến hóa, từ đó tăng thuộc tính ba chiều lên.

Lúc này, nam tử cầm búa chỉ vào ba người sống sót ở tường ngoài, “Ba người các ngươi, ra bên ngoài kéo cái xác dị thú kia vào đây.”

Chương 27 - Gặp được nhân loại ngon miệng, cái đầu tiên sẽ cho ngươi ăn. (2)

Ba người này đều là người trưởng thành.

“A…”

Ba người sống sót bị chỉ vào biến sắc, có chút sợ hãi, theo bọn hắn nghĩ, đợi ở chỗ này rất an toàn, nếu đi ra ngoài kéo xác dị thú vào trong, nếu bị dị thú khác nhìn thấy thì phải làm sao?

“A cái gì mà a, mấy người nhìn Lâm Phàm người ta lợi hại thế nào đi, bảo các ngươi kéo cái xác dị thú về đây, lại lề mà lề mề như thế, nếu như các ngươi không làm, vậy thì hoạt động đi săn lần này, các ngươi đừng nghĩ đến chuyện được chia một thứ gì cả.” Nam tử cầm búa nói.

Những người xung quanh đều im lặng nhìn.

Đi ra bên ngoài kéo xác dị thú, có nguy hiểm hay không thì không

biết, nhưng nếu như không may thế thì thật sự gặp nguy hiểm rồi, dù sao thì dị thú rất nham hiểm, thích đánh lén.

Bởi vậy, loại chuyện này thường được giao cho người sống sót ở tường ngoài.

Lâm Phàm không nhiều lời, quay người đi lên sân thượng.

Vấn đề này không liên quan gì đến hắn.

Hắn chỉ muốn bản thân ở trong tình huống an toàn, có được nhiều điểm tiến hóa.

Trên sân thượng.

Lâm Phàm tra xét bảng số liệu của mình.

- Đẳng cấp: Cấp 0 (2/10)

- Thể chất: 5,01.

- Nhanh nhẹn: 2,1.

- Tinh thần: 1,9.

“Không tệ.”

Vô cùng hài lòng với tiến bộ này.

Dùng điểm tiến hóa tăng lên đúng là nhanh.

Sau đó hắn nhìn thấy ba người sống sót bị chỉ ra đang cẩn thận từng li từng tí đi về phía xác Dị Thú Lang.

Lâm Phàm nhìn khu phố, quả thật không phát hiện ra vấn đề gì.

Có lẽ không có nguy hiểm gì.

“Nếu như không gặp phải bầy dị thú, có lẽ không có nguy hiểm gì quá lớn.”

Lâm Phàm nhìn khu phố.

Đột nhiên.

Hắn lập tức nhìn về phía tòa nhà ở đối diện, chỉ thấy trên mái nhà có một bóng người đang đứng.

Đây không phải là người.

Xúc tua phía sau ngoe nguẩy không ngừng.

Đó là Não Thú.

Người bị Não Thú ký sinh đang gào thét, từ mái nhà nhảy xuống, ngay khi Lâm Phàm đang định dùng đoản mâu để đánh tới, một tình huống không thể tưởng tượng được xảy ra.

Con Não Thú kia từ trên cao nhảy xuống, phịch một tiếng, đập xuống mặt đất, óc nổ tung tóe thành hình quạt.

…

“Não Thú có trí thông minh bằng 0 à?”

Lâm Phàm cảm thấy chính là như vậy.

Ba người vừa rồi đang định đến gần xác dị thú bị dọa đến mức ngồi liệt trên mặt đất, hai chân không nhịn được run lên, không thể đứng dậy nổi.

“Vô dụng.”

Nam tử cầm búa thấy ba gia hỏa này bị dọa sợ đến mức này, trực tiếp từ lầu bốn nhảy xuống, vững vàng dừng trên mặt đất, một chân đá văng một người trong số đó, đi đến chỗ cái xác, dễ như trở bàn tay mà xách lên, không thèm nhìn ba người kia mà quay về tòa nhà.

Tình cảnh này, Lâm Phàm đều nhìn thấy rõ.

Hắn biết nam tử cầm búa kia cũng không phải người đáng tin tưởng.

Có lẽ đối phương có thể sẽ nói lời tán thưởng.

Nhưng khi gặp chuyện, tuyệt đối sẽ là người đầu tiên bán người khác.

Còn những người sống sót ở tường trong kia.

Bọn hắn có vẻ trầm mặc ít nói, nhưng đều có suy nghĩ riêng của mình.

Lâm Phàm hiểu rõ, ở trong tận thế có thể sống được đến bây giờ, thậm chí còn trở thành cường giả, phần lớn đều lấy bản thân mình làm trung tâm.

…

Lúc này.

Trên tầng thượng tòa nhà ở đằng xa.

Có đám người đang yên lặng nhìn về phía bên này.

Vẻ mặt bọn hắn đều toát ra vẻ điên cuồng, thần sắc không giống như người thường lắm, ánh mắt lạnh lẽo mà điên dại.

Người sống sót du đãng.

“He he he, lần này là đoàn đi săn lớn đó, đám gia hỏa trong tường rào kia cũng biết chọn chỗ nhỉ, lúc nào cũng chọn chỗ đó, không biết chuyển đến chỗ khác à?”

Người nói chuyện có vẻ ngoài khá khủng bố, nửa bên mặt thiếu đi một miếng thịt, có thể nhìn thấy rõ cơ thịt ở trong khoang miệng, mặc kệ là ăn cơm hay uống nước, đều sẽ bị gió lùa.

Trong mắt những người sống sót du đãng này.

Những gia hỏa đang ở trong tòa nhà bên kia, đều là những con dê đợi làm thịt.

Nhưng mà cần phải nuôi dưỡng một chút.

Vẫn còn chưa đủ béo.

“Lúc nào thì chúng ta ra tay?”

“Đừng nóng vội, chờ bọn hắn săn giết thêm nhiều dị thú một chút, đến lúc đó chúng ta sẽ ngồi làm ngư ông đắc lợi, thịt dị thú là của chúng ta, vũ khí là của chúng ta, nói không chừng thì huyết tinh cũng là của chúng ta.”

“Khà khà khà khà…”

“Bọn hắn có phải cho rằng tiếng súng của chúng ta là vì bị dị thú bao vây, không thể không nổ súng, nhưng mà bọn hắn làm sao biết được, đó là tiếng chúc mừng của chúng ta chứ.”

Đám người sống sót du đãng nói chuyện với nhau, trong mắt tản ra ánh sáng lạnh.

Trời dần dần tối đi.

Lâm Phàm xem lại thu hoạch của mình.

Số dị thú gặp được cũng không nhiều.

Tất cả là bốn lần, mỗi lần đều có khoảng ba đến bốn dị thú bình thường.

Vận may của hắn cũng xem như không tệ.

Trong bốn đợt dị thú này, hắn thành công đánh giết hai con dị thú.

Đạt được 2 điểm tiến hóa.

Đồ lão Vương đưa cho hắn dùng thật sự rất tốt.

Đương nhiên, không phải là hắn không muốn giết nhiều hơn, mà là thật sự không thể cướp được.

Xem lại bảng.

- Đẳng cấp: Cấp 0 (1/10)

- Thể chất: 7,01

- Nhanh nhẹn: 4,1

- Tinh thần: 3,9.

Tăng thật là nhanh, chỉ mới một ngày thôi, đã tăng đến trình độ này rồi.

Nhất là về thể chất, hắn cảm thấy với thể chất này, sáu bảy người bình thường đều không thể đến gần hắn, một đấm giải quyết một người chắc hẳn không có vấn đề gì.

Thể chất và nhanh nhẹn cũng tăng lên.

Hắn có thể cảm nhận được rất rõ ràng.

Chỉ có mục tinh thần là rất huyền diệu, mệt hay không mệt, tinh thần đều rất tốt.

Nhưng trong phần giới thiệu, tinh thần được giải thích là một lực lượng không thể thấy được, rốt cuộc là lực lượng gì?

Chương 28 - Ngươi, muốn trở thành Liệp Sát giả, phải cắn miếng thịt lớn.

Hắn thật sự không cảm nhận được.

Hay là vì giá trị tinh thần vẫn chưa đủ.

Còn cần tiếp tục cố gắng?

Màn đêm bao phủ.

Lâm Phàm được gọi về lầu bốn, vào ban đêm, cũng không cần phải giám sát nữa, cho dù có dị thú đi ngang qua chỗ này, cũng không dám ra tay, có quỷ mới biết trong bóng tối có bao nhiêu dị thú.

Hắn ngồi ở một nơi vắng vẻ, vùi đầu ăn lương khô.

Những người ở tường trong đều ăn thịt khô làm từ dị thú, ở trong tình cảnh tận thế, thịt khô có thể giữ được mười đến hai mươi ngày mà thôi.

Hắn đã dần dần quen thuộc với lối sống cực khổ này, bởi vì bây giờ hắn chỉ có thể ăn những thứ này mà thôi.

Xác dị thú săn giết được đều chất trong một góc.

Đặt ở đó đến lúc quay về mới phân chia.

“Huyết tinh của dị thú cấp một thật là xinh đẹp”

Hắn nhìn thấy một người sống sót ở tường trong, lấy một viên huyết tinh cấp một ra, cái huyết tinh này cũng không phải là màu đỏ, mà là màu trắng, đây là thứ có giá trị nhất trong cơ thể dị thú.

“Hôm nay vận may của chúng ta hơi kém, săn giết được tổng cộng tám con dị thú, thế mà chỉ có hai con dị thú cấp một, mẹ nó…”

“Hoàn toàn chính xác, có nhiều dị thú hồng huyết bình thường đến đâu cũng chỉ nhét đầy bao tử mà thôi, đối với loại người như chúng ta mà nói, không có chút trợ giúp nào cả.”

“Nếu như có thể săn giết dị thú cấp hai thì thật tốt.”

Lâm Phàm yên lặng nghe bọn hắn nói chuyện.

Hắn thấy, dị thú cấp một đã rất mạnh mẽ rồi, cho dù dị thú cấp một đứng yên một chỗ để cho hắn ném đoản mâu, hắn cũng chỉ có thể nói thật, ta cũng chẳng nắm chắc có thể giết được nó, đương nhiên, hắn vẫn có thể khiến dị thú cấp một bị thương.

Từ khi rời khỏi tường rào, những người ở tường trong đều cầm theo vũ khí cận chiến, rõ ràng là biết khi gặp được dị thú cấp một hoặc cấp hai, nhất định phải vật lộn, mới có thể giết chết nó.

Nếu gặp được con dị thú da dày thịt thô, cho dù vũ khí tầm xa có đánh trúng, dị thú cũng có thể bỏ mặc thương thế mà nhanh chóng chạy trốn.

Nam tử cầm búa đột nhiên nói, “Này này, mấy người tường ngoài các ngươi có thể học hỏi Lâm Phàm người ta một chút hay không hả, gan lớn một chút, nhìn biểu hiện của các ngươi hôm nay đi, đúng là mất mặt mà, ngày mai còn một cơ hội nữa, các ngươi mà còn như thế, xem như là tay không mà trở về thôi.”

Lâm Phàm đang thành thành thật thật ăn lương khô ngẩng đầu lên, nhìn đối phương.

Gia hỏa này đang làm gì thế?

Đang yên đang lành nhắc đến hắn làm gì?

Đây là đang nâng giết* hắn sao?

*Phủng sát: 捧 杀 theo từ điển Hán ngữ từ này mang nghĩa: Bề ngoài tán dương khích lệ hoặc thổi phồng quá mức khiến người tự mãn kiêu ngạo, dẫn đến đình trệ thụt lùi, thậm chí làm cho người kia sa đọa, thất bại.

*Phủng sát: 捧 杀 theo từ điển Hán ngữ từ này mang nghĩa: Bề ngoài tán dương khích lệ hoặc thổi phồng quá mức khiến người tự mãn kiêu ngạo, dẫn đến đình trệ thụt lùi, thậm chí làm cho người kia sa đọa, thất bại.

Nhưng mà hắn cũng không quan tâm, tự bản thân mình làm tốt là được, giết thêm nhiều dị thú, tích lũy năng lực để cất bước.

Hắn không vì chuyện săn giết được mấy con dị thú đã cảm thấy dị thú đều rất dễ giết.

Hắn biết dị thú mà mình săn giết, so với đám dị thú thật sự lợi hại kia, chỉ giống như đứa trẻ mới vừa ra đời mà thôi.

“Dị thú cấp hai có phải mạnh hơn dị thú cấp một rất nhiều không?” Lâm Phàm chủ động đổi chủ đề, hắn không muốn bản thân quá nổi bật.

“Nói nhảm, cấp một và cấp hai chênh lệch với nhau một trời một vực, cả hai hoàn toàn không cùng một cấp độ, cho dù là Liệp Sát giả cấp ba Lục Sơn của chúng ta đang ở chỗ này, muốn giết được dị thú cấp hai cũng phải cẩn thận mà đối chiến.” Nam tử cầm búa nói.

Lục Sơn nói, “Trương Dũng, ngươi cũng là Liệp Sát giả cấp ba, sau này có so sánh, lấy bản thân ngươi ra so là được rồi.”

“Ha ha, được, không thành vấn đề.” Trương Dũng vừa cười vừa nói.

Hóa ra Lục Sơn là Liệp Sát giả cấp ba.

Nhưng mà không phải là Giác Tỉnh giả.

TRong lòng Lâm Phàm thầm phân tích.

Liệp Sát giả cấp ba đối phó với dị thú cấp hai, cần phải tập trung mà công kích, nói rõ mạnh thì có mạnh hơn một chút, nhưng mức độ chênh lệch này không lớn.

Nghĩ đến chuyện trong số nhân loại còn xuất hiện Giác Tỉnh giả, có nghĩa là, chỉ có Giác Tỉnh giả mới có thể phân cao thấp với dị thú cùng cấp.

Nếu để cho Lục Sơn cấp ba đối phó với dị thú cấp ba.

Phần thắng sẽ là năm năm, hoặc là bốn sáu.

Lục Sơn bốn, dị thú sáu.

“Tiểu tử, ngươi mà muốn trở thành Liệp Sát giả, vậy thì phải ăn thật nhiều thịt dị thú thế này này.” Hai tay Trương Dũng khua ra một động tác buồn cười, giống như đang bưng phân và nước tiểu, không ngừng nhét vào miệng.

Lâm Phàm gật đầu, “A, biết rồi.”

“Biết cũng vô dụng, có thịt mới được, nhưng mà thịt cũng không dễ lấy được.” Khóe miệng Trương Dũng tươi cười.

Lâm Phàm không nói gì, chỉ gật đầu.

Ý rất rõ ràng.

Ta hiểu rồi.

Các ngươi cứ nói chuyện đi, đừng kéo ta vào nữa, ta không có hứng

thú.

Mà ngay lúc này.

Lục Dĩnh đã đến gần chỗ hắn, khom người, nhỏ giọng nói bên tai Lâm Phàm, “Hắn ta không phải người tốt.”

Nói xong thì đi ngay.

Trương Dũng nói, “Lục Sơn, ngươi phải trông chừng kỹ muội muội của ngươi đi, cẩn thận bị người ta bắt cóc đấy…”

“Ngươi câm miệng cho ta, ngươi không nói lời nào, cũng không ai nghĩ ngươi bị câm đâu.” Lục Sơn không vui nói.

Trương Dũng nhìn có vẻ như đang cười, nhưng mà trong ánh mắt kia, chỉ có tức giận.

“KHông sao, không sao, nói sai, là cái miệng của ta không đúng.”

Trương Dũng nghiêm mặt, cười ha hả nói.

Đối với kẻ yếu thì hống hách ngang ngược.

ĐỐi với người cùng cấp thì mặt mũi tươi cười.

Chương 29 - Vững vàng tăng lên.

Liên quan đến một cọng lông nào của ta à.

Lâm Phàm ở trong góc tường tỏ vẻ bất đắc dĩ, cái gì mà không cẩn thận thì bị bắt cóc, Lâm Phàm ta nhìn giống kẻ lừa bán người khác à?

Đó là chuyện của kẻ buôn người đó.

Sáng sớm.

Trời u ám.

Sáng sớm, sương lạnh ở huyện Miếu Loan rất dày, bao phủ cả huyện thành, che đi tầm mắt, tầm nhìn chỉ còn khoảng mười mấy mét.

Bây giờ không phải là thời điểm tốt để đi săn, chỉ có thể chờ sương mù tan đi.

Lâm Phàm lấy lương khô ra, uống nước, nuốt.

Người ở chỗ này sẽ không chia sẻ đồ ăn của mình cho người khác, vũ khí là mạng của bọn hắn, đồ ăn cũng thế.

Hắn vừa ăn, vừa quan sát tình hình mọi người ở xung quanh.

Những người sống sót ở tường trong đều có trạng thái rất tốt, chỉ có những người sống sót ở tường ngoài là tinh thần rất tiều tụy, rõ ràng là ở trong hoàn cảnh này, khiến bọn hắn lúc nào cũng căng thẳng, không thể nào an ổn.

Cũng không lâu lắm.

Sương mù bên ngoài tiêu tán.

Lâm Phàm nắm chặt đoản mâu, đứng dậy đi lên sân thượng.

Trương Dũng nhìn bóng lưng Lâm Phàm rời đi, trên miệng nở một nụ cười, ở trong tận thế, hắn ta có thể sống cho đến ngày hôm nay, còn có thể trở thành Liệp Sát giả cấp ba, chính là dựa vào cái miệng này, ngoài ra còn biết suy nghĩ linh hoạt.

Trên sân thượng.

Lâm Phàm quan sát tình hình xung quanh, tối qua tiếng gầm rú của dị thú liên miêng không ngừng, nói rõ số lượng dị thú trong huyện thành này rất nhiều, còn vì sao không nhìn thấy dị thú kết thành bầy, có thể là vì bọn chúng đang ở trong chỗ nào đó hóng mát.

Cũng không lâu lắm.

“Có một con dị thú xuất hiện, là dị thú hồng huyết bình thường.” Lâm Phàm cầm bộ đàm thông báo tình hình.

Rè rè rè…

“Mẹ nó, lại là dị thú hồng huyết, mấy người ai muốn đánh thì tranh thủ đánh đi.”

Bên kia bộ đàm, Trương Dũng cũng chẳng hề coi trọng con dị thú này, cái bọn hắn cần chính là dị thú cấp một, nhưng mà tuy nói như vậy, nhưng lần này bọn hắn ra ngoài chính là bổ sung thịt cho tường rào, dị thú hồng huyết bình thường cứ gặp được là giết.

Lâm Phàm nắm chặt đoản mâu, hắn chuẩn bị ra tay, thuộc tính tăng lên, đã khiến hắn có thêm tự tin.

Hắn cần thịt, cũng cần điểm tiến hóa.

Thứ mà các ngươi chướng mắt, lại là thứ mà hắn cần.

Lúc này, một con heo nhà bình thường tiến hóa thành dị thú đang hừ hừ ngênh ngang đi trong khu phố, đừng tưởng rằng nó là heo mà dịu dàng ngoan ngoãn, thật ra sau khi tiến hóa heo rất tàn bạo, toàn thân đều là thịt, tràn đầy sức mạnh.

Sau khi đuổi tận giết tuyệt nhân loại, các dị thú chiếm cứ địa bàn mà nhân loại đã từng sinh sống.

“Ừm, trong miệng nó chính là…”

Lâm Phàm nhìn cẩn thận, lập tức nhìn ra, đó là cánh tay người, nói rõ có nhân loại còn sống gặp Dị Thú Trư công kích, sau đó bị ăn mất.

Nghĩ đến đây, Lâm Phàm hít một hơi thật sâu, ngay khi Dị Thú Trư đến gần, cơ bắp cánh tay đột nhiên căng cứng, dốc sức ném mạnh ra ngoài, tốc độ càng nhanh.

“Trúng.”

Trên con đường yên tĩnh, một tiếng phập vang lên, đoản mâu cắm vào chính giữa đầu Dị Thú Trư, trực tiếp xuyên qua, óc cũng bắn ra ngoài.

Bốn chân Dị Thú Trư xụi lơ, ngã lăn ra đất, run rẩy mấy cái rồi không còn động tĩnh gì nữa.

“Điểm tiến hóa +1.”

Thêm điểm, thêm điểm.

Lầu bốn.

Trương Dũng nhìn Lục Sơn nói, “Tiểu tử này xem ra đang rất cảm tạ chúng ta thật tốt, có chúng ta ở đây, hắn có thể không chút kiêng kỵ mà ra tay săn giết dị thú.”

Lục Sơn đứng ngay cửa sổ nhìn ra bên ngoài, một kích vừa rồi kia, hắn ta nhìn thấy rất rõ, trong lòng cũng sợ hãi thán phục năng lực ném mạnh của Lâm Phàm, thật quá chuẩn, hơn nữa lực ném cũng không tệ, tuy chưa đạt đến cấp độ của Liệp Sát giả, nhưng mà thực lực biểu hiện ra, cũng đã đến gần với cấp độ Liệp Sát giả.

Xem ra tương lai một ngày nào đó, trong tường trong của hàng rào Miếu Loan, nhất định có thêm một vị Liệp Sát giả.

Trương Dũng thấy Lục Sơn không để ý đến hắn ta, cũng không nhiều lời nữa.

Nhưng mà hắn ta cũng thích nghe ngóng chuyện Lâm Phàm săn giết dị thú, bởi vì người sống sót ở tường ngoài săn giết dị thú, cần nộp bảy phần cho bọn hắn, chính là đang làm công cho bọn hắn.

Lúc này.

Lâm Phàm đã kéo Dị Thú Trư lên đến sân thượng, rút đoản mâu ra, lau vết máu trên đoản mâu lên người dị thú, sau đó vác Dị Thú Trư đến lầu bốn.

Hắn biết trước khi mình chưa có thực lực tuyệt đối thì không có quyền nói chuyện, chuyện phân chia phần dị thú săn giết được kia cũng không phải chuyện hắn có thể quyết định được.

Quá trình chờ đợi rất khô khan.

Hắn biết mọi người ở trong lầu bốn cũng không dám nghênh ngang tìm kiếm dị thú trong huyện thành.

Dù sao thì loại hành vi này chẳng khác nào tự đi tìm đường chết.

Không biết qua bao lâu.

Có động tĩnh vang lên.

Phía trước xuất hiện một bầy dị thú.

“Sao số lượng lại nhiều như vậy?”

Lâm Phàm cẩn thận đếm hết, tất cả có mười tám con dị thú, đồng thời trong bầy dị thú này, hắn còn thấy được một con dị thú có chút đặc biệt, nhìn hình dáng giống như trâu, sừng rất lớn, sắc bén, trước ngực còn có một vòng hoa văn màu lam.

Cầm bộ đàm lên.

“Có bầy dị thú xuất hiện, có tất cả 18 con, trong đó có một con dị thú cấp hai, năm con dị thú cấp một, còn lại đều là dị thú hồng huyết bình thường.”

Báo cáo kết thúc.

Trong chốc lát.

Bọn người Lục Sơn, Trương Dũng vội vàng chạy lên sân thượng.

Vẻ mặt bọn hắn lộ ra vẻ kích động, nhìn phía xa.

“Đúng là một con dị thú cấp hai, không ngờ đến ngày thứ hai đã gặp được, xử lý một bầy này thôi cũng đủ rồi.” Trương Dũng vô cùng kích động nói.

Dị thú cấp hai có giá trị rất cao.

Chương 30 - Vững vàng tăng lên.(2)

Dị thú đạt đến cấp bậc này, đã bắt đầu có tiểu đệ theo sau, đông đảo dị thú đều lấy dị thú cấp hai làm chủ.

Trương Dũng nhìn về phía Lục Sơn, “Dị thú cấp hai do hai người chúng ta đối phó, ngươi cảm thấy thế nào?”

“ĐƯợc.” Lục Sơn gật đầu.

Hai người bọn hắn cũng nhau đối phó với dị thú cấp hai, có thể đảm bảo trong thời gian ngắn nhất có thể giải quyết xong dị thú cấp hai.

Trương Dũng nhìn về những người sống sót khác ở tường trong, “Những con dị thú cấp một kia giao cho các ngươi, các ngươi tự phân chia nhau hành động, hai chọi một, không có vấn đề, còn về người sống sót tường ngoài kia, tự xem mà làm.”

Nói xong những cái này, ánh mắt hắn ta nhìn về phía Lâm Phàm.

Không đợi Trương Dũng mở miệng, Lâm Phàm đã nói, “Ta ở trên sân thượng, ta chỉ biết ném mạnh.”

“Ừm.”

Trương Dũng gật đầu, đồng ý lời Lâm Phàm nói.

“Đi, đều xuống lầu hai, bắt đầu bố trí, có thể quay về sớm hay không thì xem lần này đấy.”

Những người sống sót ở tường ngoài vẫn còn rất sợ hãi.

Thợ săn của tường trong thì vô cùng hưng phấn.

Bọn hắn đã sớm muốn giết đủ dị thú rồi quay trở về.

Ở đằng xa.

Người sống sót du đãng vẫn luôn chú ý đến tình hình ở bên này.

“Ôi nhìn kìa, có bầy dị thú xuất hiện, đám người kia chuẩn bị làm việc rồi, chúng ta làm gì đây, bây giờ ra tay hay là chờ lát nữa ra tay?”

“Chờ một chút, để bọn hắn tiêu hao thể lực trước, đến lúc đó chúng ta sẽ dẫn một lượng lớn dị thú đến đó, khiến bọn hắn đều chết trong miệng dị thú.”

“Khà khà khà, cái cách chơi này, ta thích.”

Bọn hắn cũng biết trong đám người kia có cường giả.

Khiến dị thú giết chết bọn hắn mới là lựa chọn tốt nhất.

…

KHi bầy dị thú càng đến gần.

Lâm Phàm đang đợi bọn hắn ra tay, sau đó, một tiếng xé gió vang lên, khi dị thú tiến vào phạm vị săn giết, đám người Lục Dĩnh lập tức ra tay.

Mũi tên phóng về phía các dị thú.

Đừng nhìn thấy dị thú trâu cấp hai kia có hình thể khổng lồ, nhưng phản ứng rất nhanh, cho dù có bị bắn trúng, cũng không có chuyện gì cả, dùi sao thì nó da dày thịt béo, đâu đặt vào trong mắt.

Công kích từ xa đối với dị thú trâu cấp hai khó mà tạo thành thương tổn.

Không phải là công kích cự ly xa không được, mà là công kích từ xa là cực hạn của mọi người ở đây.

Sau khi Liệp Sát giả ở tường trong bao vây những dị thú khác.

Trương Dũng và Lục Sơn lập tức vọt ra ngoài, đánh về phía dị thú cấp hai.

Lâm Phàm không nhìn tình hình bên dưới, mà cầm đoản mâu trong tay, tìm kiếm mục tiêu có thể săn giết.

Hắn phát hiện lực lượng và tốc độ của Liệp Sát giả đều nhanh lạ thường, hoàn toàn vượt qua cực hạn của người bình thường, hắn biết đây là nhờ có thịt và huyết tinh của dị thú mang lại.

Vèo!

Lâm Phàm ném mạnh đoản mâu ở trong tay, một con dị thú hồng huyết đang vật lộn với Liệp Sát giả không kịp phản ứng, phập một tiếng, trực tiếp bị đoản mâu xuyên qua, ngã xuống đất.

“Điểm tiến hóa +1.”

“Trâu bò.”

Liệp Sát giả đang vật lộn với dị thú hồng huyết kia, giơ ngón tay cái với Lâm Phàm, cũng xem như đang tán thưởng hắn.

Tình hình hiện trường có chút hỗn loạn.

CÓ tiếng kêu thảm thiết truyền đến.

Không phải tất cả Liệp Sát giả đều có thể săn giết dị thú.

Vào giờ phút này, có Liệp Sát giả bị dị thú đẩy ngã xuống đất, xé xác, tuy nói được những người khác kịp thời cứu được, nhưng vết thương nghiêm trọng, cuối cũng vẫn không thay đổi được gì.

Lập tức sử dụng điểm vừa có được.

Toàn thân tràn ngập sức lực.

Trương Dĩnh và Lục Sơn cũng đang chém giết con dị thú trâu cấp hai kia, toàn thân con dị thú trâu này đều là vết thương, máu tràn ra, rõ ràng cũng đã nỏ mạnh hết đà, không bao lâu nữa có thể giết chết.

Mà ngay lúc này.

Mặt đất chấn động.

Lâm Phàm nhìn về phía xa, con ngươi đột nhiên co rụt, giống như vừa nhìn thấy quỷ.

Ở đằng xa.

Dị thú đen nghịt giống như một dòng lũ đang điên cuồng tràn về phía này.

“DỊ thú triều đến.” Lâm Phàm hét lên.

Mà ngay khi hắn hét lên xong, Trương Dũng và Lục Sơn vừa giết chết dị thú cấp hai cũng đã phát hiện ra tình hình.

“Muội muội, lên xe, chạy.”

Lục Sơn không hề nghĩ ngợi, vội vàng chạy về phía xe, mà Lục Dĩnh cũng kịp phản ứng lại, co cẳng chạy, đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía sân thượng, “Nhanh xuống đây, leo lên xe.”

Tốc độ của dị thú rất nhanh, quá sức tưởng tượng.

Nhất là loại dị thú chó săn, tốc độ chạy càng nhanh đến đáng sợ.

Đồng thời, có một chiếc xe nhanh chóng chạy đến, dị thú đang đuổi theo chiếc xe này.

“Ha ha ha… Các ngươi chết chắc, đều trở thành đồ ăn của dị thú.”

Một nam tử đứng ở đằng sau xe, điên cuồng cười to, trong tay cầm súng, bắn trúng chân một Liệp Sát giả.

“A…”

Tiếng kêu thảm thiết truyền ra.

Vị Liệp Sát giả kia đau đớn co quắp trên mặt đất kêu rên, sau đó bị một đám dị thú chó săn nhào đến, điên cuồng cắn xé.

Máu thịt văng tung tóe, tình cảnh vô cùng khủng bố máu tanh.

Lâm Phàm đang định leo lên sân thượng, trực tiếp nhảy xuống, nhưng đột nhiên pằng một tiếng, trên vách tường sát bên cạnh có một viên đạn ghim vào, hắn kinh hãi vội vàng lộn ngược lại vào trong sân thượng.

Một cú lộn này, đã khiến hắn mất đi cơ hội tốt nhất để chạy trốn.

Thời gian không đợi người, mọi vấn đề chỉ lướt qua não trong chớp mắt.

Những người nổ súng kia là ai?

Chẳng lẽ là người sống sót du đãng mà bọn hắn nói?

Lục Sơn mở xe Pickup ra, người chật ních, giẫm chân ga lập tức bỏ chạy.

Chương 31 - Trò chơi mèo vườn chuột.

Người sống sót tường ngoài đang đợi bên trong tòa nhà chạy ra, bọn

hắn cũng bị dọa sợ mất mật, mở xe của Trương Dũng ngồi vào, mà Trương Dũng đang ngồi ở phía sau, thấy dị thú đến càng lúc càng gần, đồng thời còn có người du đãng đang lái xe kia công kích từ xa.

Hắn ta vội vàng nắm lấy hai người sống sót tường ngoài đang leo lên xe kia, trực tiếp chắn ở trước người, cản đạn bắn đến, khi xe của người du đãng lao qua, hắn ta lập tức ném người sống sót về phía dị thú triều, hy vọng có thể kéo dài một chút thời gian.

Đối với hành vi này, hắn ta không có chút cảm giác áy náy nào cả.

Chỉ cần có thể sống, chuyện gì cũng có thể làm.

“Trương Dũng, con mẹ mày…”

Người sống sót tường ngoài bị ném ra ngoài gào lên thảm thiết, sau đó bị dị thú bao phủ, không còn chút động tĩnh nào cả.

Cuối cùng.

Lâm Phàm núp ở một góc trên sân thượng, không lựa chọn mạo hiểm lên xe, bởi vì chiếc xe cuối cùng có thể lái đi, chỉ có mình Trương Dũng kia, thế nhưng hắn không tin Trương Dũng.

Nếu vì muốn kéo dài khoảng cách với dị thú.

Hắn tin Trương Dũng sẽ không chút do dự mà ném hắn ra khỏi xe.

Với thực lực bây giờ của hắn, nhất định không thể nào đối kháng với Trương Dũng.

“Người du đãng làm sao mà phát hiện ra chúng ta? Hay là nói từ sau khi chúng ta đến đây, đã bị người du đãng phát hiện ra, vẫn luôn ở trong bóng tối nhòm ngó chúng ta.”

Lâm Phàm trầm tư, dường như đang nghĩ đến gì đó, hắn lén lút đi xuống lầu bốn, đến chỗ xác dị thú săn giết được trước đó.

Hắn vội vàng dùng đoản mâu sắc bén cắt lấy một miếng thịt dị thú lớn, bỏ vào trong túi lương khô, sau đó nhanh chóng quay lại sân thượng, dùng cửa gỗ chống cửa sân thượng lại.

Hắn biết người du đãng cũng đàng chờ dị thú triều rút đi, sau đó đến đây vơ vét dị thú mà bọn hắn săn giết được lúc trước.

Tiếng dị thú gào thét vẫn còn chưa đi xa.

Hắn ép bản thân mình phải bình tĩnh, hoảng cái gì mà hoảng chứ, nếu như hoảng mà có thể giải quyết được mọi chuyện, vậy thì hắn sẽ hoảng loạn thật tốt.

Xem lại bảng.

- Đẳng cấp: Cấp 0 (6/10)

- Thể chất: 9,01

- Nhanh nhẹn: 6,1

- Tinh thần: 5,9.

Thuộc tính tăng lên, khiến hắn tràn ngập lòng tin.

Hắn đã không còn là người bình thường nữa, chín điểm thuộc tính thể chất, đã nói lên mọi thứ.

Không biết bao lâu.

Tiếng dị thú triều đã dần dần tiêu tán.

Tòa nhà nơi hắn đứng gần sát với tòa nhà bên cạnh, không suy nghĩ nhiều, chạy lấy đà, nhảy quá ân thượng ở tòa bên cạnh.

Dựa vào vách tường, chậm rãi thò đầu ra, quan sát tình hình khu phố.

Có chút chấn kinh.

Không còn thi thể.

Thi thể của con người bị ăn ạch, nhưng cả xác dị thú cũng bị ăn ạch sẽ.

“Dị thú không chỉ ăn thịt con người, mà ngay cả xác của đồng loại cũng không buông tha, phương châm chân chính là không thể lãng phí chút nào à?”

Sau đó, hắn nhìn thấy mấy chiếc xe Pickup còn chưa lái đi ở bên dưới.

Muốn rời khỏi huyện thành, an toàn quay về tường rào, cần có xe.

Chỉ là hắn không tùy ý hành động, mà vẫn trốn ở chỗ cũ, hắn nghi ngờ ở xung quanh còn có người du đãng đang nhòm ngó đến nơi này,

không biết qua bao lâu, có tiếng động truyền đến.

Hắn lại lén lút quan sát.

Chỉ thấy hai chiếc xe chạy đến, dừng ở bên dưới tòa nhà kia, có sáu người từ trên xe bước xuống, bộ dáng đều rất hung ác, trên người cũng đeo vũ khí.

“Thấy chưa, cứ dùng chiêu này, là có thể khiến đám người kia ngỏm củ tỏi.”

“Cất kỹ vũ khí mà bọn hắn còn để lại ở đây, còn cả dị thú bọn hắn săn giết còn chưa kéo đi, đều ở bên trong đó, dọn hết đi.”

“Ha ha, thoải mái, quá ung sướng.”

Đây là chuyện người du đãng thích làm nhất, chính là không làm mà hưởng, để người ta liều sống liều chết làm công cho bọn hắn, mà bọn hắn thì chỉ cần ngồi đó làm ngư ông đắc lợi là được.

Lâm Phàm trốn ở chỗ này chỉ có thể trơ mắt nhìn đám người du đãng kia vận chuyển xác dị thú lên xe bọn hắn.

Còn có một ít vũ khí rơi trên mặt đất.

Ví dụ như cung tiễn, các loại đao.

Cái này trong tận thế đều tương đối khó tìm.

Nếu như khi tận thế vừa xảy ra, những thứ này quả thật rất dễ tìm, không có gì khó khăn, nhưng bây giờ đã là mười năm sau tận thế rồi, những thứ có thể tìm được đều đã bị vơ vét hết rồi.

Muốn tìm được rất khó.

Đột nhiên.

Hắn nghe cửa sân thượng bị hắn chặn lại có tiếng động, có người đang phá cửa, rầm một tiếng, cửa sân thượng bị phá mở, ngay sau đó, có tiếng bước chân truyền đến.

Lâm Phàm đã nhảy qua tòa bên cạnh dựa sát người vào vách tường, không dám gây ra một tiếng động nào.

Thời gian dần trôi qua.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần.

Đồng thời người du đãng này đang tự lẩm bẩm một mình.

“Kỳ quái, cửa bị khóa từ bên trong, mặt đất còn có vết máu, nói rõ trên sân thượng này nhất định có người, nhưng mà bây giờ người đâu…”

Lúc này Lâm Phàm nắm chặt đoản mâu ở trong tay, hắn không ngờ người du đãng này lại có thể phán đoán được những chuyện này.

Đột nhiên.

Hắn nghe được tiếng bước chân chạy lấy đà, ngay sau đó một bóng người giống như vượt qua rào cản, xuất hiện trên đầu hắn, người du đãng cúi đầu, nhìn trực diện vào Lâm Phàm.

ÁNh mắt từ kinh ngạc chuyển sang hưng phấn, sau đó.

Phập!

Tay mắt Lâm Phàm lanh lẹ, trực tiếp ném đoán mâu ra, đâm xuyên qua đũng quần của người du đãng, đâm ra một lỗ nhỏ.

Người du đãng không thể kêu lên một tiếng nào.

Mà là trừng mắt, dường như không thể nào tin được sẽ có chuyện này xảy ra.

Một lượng lớn máu thuận theo đoản mâu chảy xuống.

Chương 32 - Trò chơi mèo vườn chuột. (2)

Lâm Phàm biết nơi này không thể ở lâu, bên hông đối phương có một cái dao, gỡ dao ra, lục lọi trên người một chút, lại tìm được một cái chủy thủ, không nghĩ nhiều, tiếp tục nhấc chân, bước về phía trước.

Hắn biết đám người du đãng ở lầu dưới khi phát hiện thiếu đi một người, nhất định sẽ chú ý đến

Quả nhiên.

Sau khi hắn đi không lâu.

Trên sân thượng xuất hiện một đám người du đãng.

Đám người du đãng này nhảy quá ân thượng liền kề, phát hiện đồng bạn đã chết.

Bọn hắn chẳng có chút tức giận nào, cũng chẳng có chút thương tiếc.

Ngược lại còn cảm thấy thú vị.

“Kéo thi thể của hắn về, chúng ta nấu canh, đã lâu rồi chưa uống loại canh này.”

“Ừm… Lại có một con chuột nhắt nhỏ mà chúng ta không coi trọng chạy mất, vậy thì tiếp theo sẽ chơi vui hơn nhiều, tên này nhất định sẽ nghĩ đến chuyện rời khỏi cái huyện thành náo nhiệt này, vậy thì chúng ta chỉ cần lái tất cả xe dưới lầu đi, vậy thì tên đó nhất định sẽ xuất hiện.”

“He he he…”

Một người du đãng có vẻ là thủ lĩnh suy đoán, sau đó cười thích thú.

Mà bốn người du đãng ở bên cạnh, cũng cười khà khà.

Bọn hắn rất thích trò chơi mèo vờn chuột.

Theo bọn hắn nghĩ, đây mới là chuyện vô cùng có ý nghĩa.

…

“Ca ca, ngươi nói xem hắn ta có thể sống được không?”

Lục Dĩnh ở trong xe hỏi.

Lục Sơn nói, “Không biết, nhưng tỷ lệ không lớn, không ngờ chúng ta đã sớm bị người du đãng theo dõi, tên dáng chết, không dám lộ mặt, chỉ muốn dẫn dị thú đến.”

Theo Lục Sơn, Lâm Phàm chắc hẳn không thể sống nổi.

Hắn ta đã dùng bộ đàm liên lạc với xe phía sau rồi.

Lâm Phàm không lên xe.

Bọn hắn có tất cả là mười xe ra ngoài, khi xuất phát đã hao tổn mất một chiếc, bây giờ chỉ có bốn chiếc quay về, đúng là tổn thất nặng nề.

Tận thế chính là như vậy.

Ai cũng không biết được sẽ xảy ra chuyện gì.

Dị thú hại người,

Mà người cũng sẽ hại người.

Đều rất nguy hiểm.

Màn đêm buông xuống.

Trong một cửa hàng bỏ hoang.

“Mẹ nó, vơ vét sạch sẽ đến thế à?”

Lâm Phàm yên lặng tìm kiếm, hy vọng có thể ở trong một cửa hàng đã qua mười năm tận thế, tìm được ít đồ hữu dụng, nhưng mà thật đáng tiếc, tro bụi phủ kín trên kệ hàng, trừ lớp bụi rất dày, không có thứ gì cả.

Cũng có thể hiểu được.

Ngay cả Zero-dollar Shopping chân chính, nhất định sẽ hận không thể quét sạch cả cửa hàng.

Chạy lên lầu, lấy miếng thịt dị thú trước đó hắn lấy được trước khi chạy trốn đi ra, mùi thịt đẫm mấu, có cảm giác muốn nôn mửa.

Muốn nướng thịt chín để ăn, nhưng mà nếu như đốt lửa, nướng thịt, mùi thịt tỏa ra ngoài, dị thú ngửi thấy thì sao bây giờ?

Hắn không muốn cược, cũng không muốn mạo hiểm, đây không phải đang chơi game, đây là tận thế thật sự sẽ chết.

Sống đến bây giờ cũng không dễ dàng gì, chính là phải cẩn thận từng bước mà đi.

Lấy chủy thủ ra, cắt một miếng thịt nhỏ, sau đó cầm lên, há miệng, trực tiếp bỏ vào trong miệng, nhai cũng không nhai, cưỡng ép nuốt xuống, thịt sống vào trong bụng, một mùi máu tươi tràn ngập nghẹn ở yết hầu.

Ọe…

Bụng cuộn trào, cảm giác nôn mửa càng mãnh liệt.

Lâm Phàm che miệng lại, ngửa đầu, nhìn chằm chằm trần nhà, hít sâu một hơi, làm dịu cảm giác buồn nôn kia.

Một lát sau.

Hơi thoải mái hơn một chút.

“Mẹ nó, đúng là không thể ăn được mà.”

Chưa bao giờ ăn thịt sống đầy máu tươi, dạ dày vô cùng kháng cự chuyện này.

Đột nhiên, có một dòng nước chảy qua cơ thể, hắn biết đây là vì thịt dị thú mang lại biến hóa về thể chất cho bản thân.

Xem lại bảng.

Thể chất từ 9,01 tăng lên 9,03.

Nhanh nhẹn cũng từ 6,1 lên 6,11.

Còn tinh thần thì không có bất cứ thay đổi nào cả.

“Thịt dị thú cấp một có hiệu quả tăng lên tốt hơn thịt dị thú hồng huyết bình thường một chút xíu, nhưng thật sự cũng chỉ có một chút mà thôi.”

…

Ở một nơi cách Lâm Phàm không quá xa.

Đám người du đãng kia đang tụ tập lại một chỗ, đốt lửa lên, nướng thịt, còn nấu một nồi canh đang bốc lên hơi trắng.

Có người du đãng ăn thịt chín.

Cũng có người du đãng ăn thịt tươi đầy máu, ắn ay sưa ngon lành, quanh miệng đều là máu đỏ.

“Không tìm được tên kia sao?” Thủ lĩnh người du đãng hỏi.

“KHông, cũng không biết đã chạy đi đâu rồi, nhưng mà nhất định chạy không xa, chỉ đang trốn chỗ nào đó xung quanh đây thôi.”

“He he, con chuột nhỏ này cũng biết trốn lắm, nhưng mà ta thích cảm giác tìm kiếm, bây giờ tên đó nhất định đang rất sợ hãi, rất hoảng hốt, khi chúng ta tìm được người, nhất định sẽ dọa tên đó tè ra quần.”

“Thật nhàm chán, quá nhàm chán.”

Lúc này, một người du đãng đi đến cạnh một người du đãng khác, vỗ

lên mông người kia một cái, ngoắc đầu ra hiệu đi vào trong phòng tối.

Người du đãng bị vỗ mông lộ ra nụ cười bỉ ổi.

“Hôm nay ngươi trước, sau đó tới ta.”

“Được.”

Hai người vô cùng hứng khởi đi về phía phòng tối, cũng không lâu lắm, lập tức có động tĩnh truyền ra.

Ba người du đãng còn lại, trợn trắng mắt.

“Đúng là buồn nôn.”

Người du đãng vừa mở miệng nói xong thì cắn một cái lên miếng thịt đầy máu, xé ra, sau đó hài lòng nhai nuốt, cảm nhận mỹ vị của máu thịt.

…

Hôm sau.

“Bọn người du đãng đang ở chỗ này.”

Lâm Phàm tìm tòi đến vị trí mới, nhìn thấy bên dưới tòa nhà ở đối diện có mấy chiếc xe Pickup đang đỗ.

“Có phải bọn hắn đang câu cá hay không?”

Hắn rất muốn lao thẳng ra ngoài, lái xe Pickup chạy trốn, nhưng hắn biết mọi chuyện tuyệt đối không đơn giản như thế, bọn gia hỏa này vô cùng âm hiểm, quang minh chính đại đỗ xe Pickup ở chỗ này, nhất định là muốn lừa hắn đến đó, còn bọn hắn thì trốn trong chỗ tối, ra tay đánh lén.

Hắn biết bọn người du đãng này có súng ống.

Hơn nữa cũng không biết thực lực của bọn hắn như thế nào.

Chương 33 - Ta đúng là một tiên tài.

Nghĩ đến đây, Lâm Phàm ẩn nấp trong mấy căn nhà đổ nát, tránh ra xa, tạm thời hắn không muốn nảy sinh xung đột với bọn người du đãng vào lúc này, mà chỉ muốn yên lặng săn giết dị thú, thu được điểm tiến hóa, tăng thực lực.

Rất nhanh, hắn xuất hiện tại lầu hai của một cửa hàng, đứng bên cửa sổ, quan sát tình hình xung quanh, bây giờ hắn phải đi qua con đường này, đi đến tòa nhà đối diện.

Vị trí cách người du đãng quá gần, hắn cảm thấy không an toàn, luôn có cảm giác sẽ bị phát hiện ra.

Xác định không có vấn đề gì.

Lâm Phàm trực tiếp ngảy từ cửa sổ xuống, vững vàng đáp xuống mặt đất.

Ngay khi hắn đang định nhanh chóng chạy đi.

Một con dị thú từ trong ngõ nhỏ âm u xuất hiện, nghiêng đầu qua, nhìn thấy Lâm Phàm đột nhiên xuất hiện, hai mắt lập tức lóe lên ánh sáng.

Lâm Phàm và dị thú nhìn nhau.

Phần bụng không có đường vân.

Chính là dị thú hồng huyết bình thường.

Đối mặt trong chốc lát, dị thú giống như chó điên xông về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm chẳng hề nghĩ ngợi gì, trực tiếp ném đoản mâu trong tay ra, đoản mâu xé gió mà đi, phập một tiếng, đâm vỡ đầu dị thú, xuyên thẳng vào trong thân thể.

DỊ thú rơi xuống đất, trượt dài đến trước mặt Lâm Phàm.

“Ha ha.”

Lâm Phàm nắm xác dị thú lên, chạy đến cửa hàng đối diện, vội vàng leo lên lầu, đến sân thượng, nhảy vọt lên sân thượng ở kế đó, cửa lớn của cửa hàng này khóa chặt, chỉ có thể dựa vào cách này mới có thể đi qua.

Ném xác dị thú qua một bên.

Dùng ngay một điểm tiến hóa vừa mới lấy được.

Ừm…

Khi thể chất đột phá lên đến 10.

Một cảm giác khác thường càn quét toàn thân, dường như có một ngọn lửa đang thiêu đốt bên trong cơ thể, bắp thịt cả người có chút run rẩy.

“Nếu như không trải qua kỹ năng rèn sắt kia, vậy thì thể chất của mình chỉ có bảy điểm, mà bây giờ đã đạt đến 10 điểm, nói chính xác thì, thể chất của ta đã đạt đến cấp một?”

“Cấp một này tính ra có phải là Liệp Sát giả cấp một hay không?”

Vấn đề này tạm thời hắn không đoán ra.

Nhưng mà hắn có thể xác định một việc chính là, những người khác săn giết dị thú không có điểm tiến hóa, tốc độ tăng lên không nhanh bằng hắn, chỉ có thể dựa vào thịt và huyết tinh của dị thú để từ từ tăng lên.

Hắn đã từng dùng thịt dị thú.

Biến thành trị số thì chính là tăng lên 0,01, dị thú đẳng cấp cao có thể tăng lên 0,02.

Muốn tăng lên cấp một.

Có quỷ mới biết mất bao lâu.

Xem bảng.

- Đẳng cấp: Cấp 0 (7/10)

- Thể chất: 10,03

- Nhanh nhẹn: 7,11

- Tinh thần: 6,9.

- Kỹ năng: rèn sắt (max), ném mạnh (max).

Khá hài lòng, sau khi ra ngoài, hiệu quả tăng lên rất tốt, chỉ có săn giết dị thú mới có thể mạnh lên, nhưng mà thủ đoạn công kích của hắn vẫn còn quá ít, ném mạnh có tính đơn lẻ, ở cự ly xa thì còn tốt, có thể dễ dàng khiến dị thú tổn thương.

Nhưng khi đối mặt với nhiều dị thú.

Ném mạnh có vẻ quá ít.

“Ta phải nghĩ cách học được kỹ năng thực dụng hơn, ví dụ như đao.”

Hắn nắm đao, đột nhiên vung một cái về phía trước.

Xoẹt xoẹt!

Lưỡi đao ma sát với không khí, vang lên tiếng xoẹt xoet.

Khi hắn ra sức vung một đao này.

Kỹ năng xuất hiện biến hóa.

- Kỹ năng: Đao thuật cơ sở (cấp 0/100).

Lâm Phàm trừng mắt, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, không ngờ chỉ tùy ý vung lên một đao, đã có kỹ năng mới.

Hắn trầm tư.

Sau đó đứng dậy.

Kéo thi thể dị thú, rời khỏi sân thượng, vào bên trong cửa hàng, hắn muốn nghiên cứu trước.

Một hồi sau.

“Chuyện gì thế này?”

Nhìn độ thuần thục chẳng có chút thay đổi nào, hắn im lặng rất lâu.

Nhớ đến đao thuật cơ sở, hắn nhớ hình như hắn từng nhìn thấy trên Internet, cơ sở có mười ba chiêu.

Chặt, chém, vẽ, đoạn, phá, vẩy, đâm, bổ, quấn, thiên, cản, trượt.

Chẳng lẽ là theo cái quá trình này mà xoát độ thuần thục?

Hắn biết kỹ năng xuất hiện, không phải chỉ tùy ý lung tung là có thể tăng độ thuần thục lên.

Giống như rèn sắt vậy.

Lúc trước hắn chỉ luôn luôn đập sắt, nhưng đến sau đó, cần phải rèn đúc thành phẩm, mới có thể tăng độ thuần thục lên.

Nghĩ đến đây.

Hắn bắt đầu thử nghiệm.

Vừa mới bắt đầu thì có chút lạ lẫm, động tác có chút ngập ngừng, không thể nào trôi chảy ăn khớp với nhau.

Thời gian từ từ trôi qua.

Động tác của hắn càng lúc càng thuần thục, bắt đầu ra hình ra dáng.

Cũng không lâu lắm.

Đồ thuần thục xảy ra biến hóa.

- Kỹ năng: Đao thuật cơ sở (1/100).

Nhìn độ thuần thục tăng lên, hắn không nhịn được cười lên.

“Mẹ nó ta đúng là một thiên tài mà.”

Mà lúc này, trên tường thành tường rào Miếu Loan.

Rất nhiều người đều đang đợi, mong mỏi và ngóng trông nhìn phương xa.

Từ phương xa có bóng đen xuất hiện.

Đó là đội xe đi ra ngòa săn giết dị thú.

Bọn hắn trở về rồi.

Lão Vương nắm chặt tay nữ nhi của hắn, cũng căng thẳng mà chờ đợi.

“Về rồi, đoàn đi săn đã quay về rồi.”

“Thật muốn nhìn thử lần này săn giết được bao nhiêu dị thú.”

“Săn giết được bao nhiêu dị thú có liên quan đến cọng lông nào của ngươi không, cũng chẳng cho ngươi.”

Một đám người sống sót ở tường ngoài bàn tán ầm ĩ, từ lúc bọn hắn nghe nói có bóng đoàn đi săn xuất hiện, đều bỏ hết mọi chuyện trong tay lại mà chạy đến.

Chú yếu là muốn tìm vận may.

Trước kia đoàn đi săn quy mô lớn sau khi trở về, nếu săn giết khá nhiều dị thú, đội đi sắn ẽ hào phóng mà ném một con hoặc nửa con dị thú, để bọn người sống sót tường ngoài họ tranh đoạt.

Tuy nói quá trình cướp rất vất vả.

Nhưng có thể cướp được thịt dị thú, những vất vả kia chẳng là gì cả, có thể lấp đầy bụng, đó là chuyện vô cùng hạnh phúc.

Rất nhanh, những người đang chờ đợi trên tường thành lập tức phát hiện ra có gì đó không ổn.

Chương 34 - Hắn trở về rồi sao?

Xe quay về hình như ít hơn.

Bọn hắn nhớ kỹ khi đi, tổng cộng có mười chiếc xe, bây giờ đếm kỹ lại, chỉ có bốn chiếc xe, theo bọn hắn nghĩ, chuyện này là không thể nào xảy ra được.

Nguy rồi.

Xảy ra chuyện.

Tuyệt đối đã xảy ra chuyện rồi.

Đừng nói những người sống sót ở tường ngoài đã phát hiện ra.

Ngay cả những thợ săn ở tường trong đến đây nghênh đón cũng nghiêm mặt lại.

Rất nhanh.

Từng chiếc xe Pickup đã được kéo lên.

Các thợ săn xuống xe.

Cả đám đều rất yên lặng.

Bọn người Lục Sơn sắc mặt nghiêm túc, thất bại ở huyện Miếu Loan khiến bọn hắn tổn thất nặng nề, tay không bỏ chạy, đây là kết quả mà bọn hắn không thể nào chấp nhận được, cho nên chỉ có thể săn giết dị thú trên đường trở về, đảm bảo có thu hoạch mà quay về.

Tuy rằng có thể săn giết được một ít dị thú.

Nhưng vẫn còn thiếu rất nhiều.

Bọn người Lục Sơn dựa theo quy định vận chuyển dị thú xuống, đồng thời giao nộp một phần cho nhân viên công tác tường rào.

“Còn… Còn một vài người nữa đâu?” Nhân viên công tác căng thẳng hỏi.

“CHết rồi.”

Giọng điệu Lục Sơn bình tĩnh đến đáng sợ.

“Chết… Chết rồi.” Nhân viên công tác há hốc mồm, không thể tin được lại chết nhiều người như vậy.

Lúc trước khi ra ngoài, mười chiếc xe, mấy chục người, trùng trùng điệp điệp, bây giờ đếm kỹ lại, trở về chỉ khoảng mười mấy hai chục người.

Tổn thất này cũng quá thảm rồi.

Lão Vương nắm chặt tay nữ nhi, đến trước mặt Lục Sơn, run rẩy hỏi, “Xin hỏi Lâm Phàm có trở về không?”

Hắn ta nhìn tất cả những người bước xuống xe, không nhìn thấy người mà hắn ta muốn thấy.

Trong lòng có dự cảm không tốt.

Nhưng mà hắn ta không tin, Lâm Phàm nói nhất định sẽ quay về.

Lục Sơn nặng nề nhìn Vương Tuyền, hắn ta biết Lâm Phàm có quan hệ rất thân thiết với Vương Tuyền trước mắt này, mà đoản mâu Lâm Phàm cầm khi ra ngoài săn giết dị thú, là do người này tặng, cũng là một loại đầu tư.

Mặc dù hắn ta không muốn nói nhiều, nhưng sự thật vẫn phải chấp nhận.

“Trước đó chúng ta săn giết dị thú rất thành công, hắn cũng săn giết được mấy con dị thú, nhưng chúng ta bị người du đãng để mắt đến, dẫn dị thú triều đến, chạy quá nhanh, hắn không kịp đuổi theo, sống hay chết, ta cũng không xác định.”

Lục Sơn cảm thấy Lâm Phàm rất khó sống sót, dù sao thì ở chỗ kia, người du đãng không phải là người ngu, bọn hắn cũng giống như dị thú, xem nhân loại là con mồi.

Nếu như Lâm Phàm là Liệp Sát giả, có lẽ còn có chút hy vọng sống.

Nhưng…

“A…”

Sắc mặt lão Vương lập tức trắng bệch, chân tay có chút luống cuống nói, “Không đâu, hắn không sao đâu, ta tin tưởng hắn nhất định sẽ không chết, hắn cố gắng như thế, thông minh như thế, học cái gì cũng nhanh, nhất định là đang trốn ở trong huyện, chờ khi an toàn thì trở về.”

Nhìn thái độ của Vương Tuyền, trong lòng Lục Sơn thở dài, ai cũng không muốn chết, nhưng có chết hay không không phải chuyện bọn hắn có thể làm chủ được, nếu như đã mạo hiểm ra ngoài săn giết dị thú, vậy thì chuẩn bị tốt có thể tử vong bất cứ lúc nào.

“Hắn chết rồi, ta tận mắt nhìn thấy, đừng có mơ mộng nữa.” Trương Dũng bước đến. “Hắn từ trên lầu nhảy xuống, muốn lên xe của ta, nhưng vẫn còn thiếu một chút nữa, hắn đã bị dị thú đẩy ngã xuống đất, xé thành muôn mảnh, vô cùng thê thảm.”

Lão Vương trừng to mắt, vẻ mặt ngây ngốc, ôm ngực, giống như bị nghẹn một hơi ở trong ngực, không thể thở nổi mà hấp hối.

“Ngươi không nói lời nào, ngươi sẽ chết à?” Lục Sơn nhìn Trương Dũng.

Trương Dũng bất đắc dĩ nhún vai nói, “Ta chỉ nói sự thật mà thôi, nếu như lời thật mà cũng không thể nói, vậy thì thật đáng sợ.”

Nói xong, Trương Dũng quay người rời đi, quay lại chỗ xác dị thú, đây là thứ mà bọn hắn cần phân chia.

Chọn mười người sống sót ở tường ngoài, bây giờ còn một người quay về.

Thật là khó chịu.

Nhìn lại tên kia, chỉ thấy tên đó mặt mũi rạng rỡ vui mừng, ánh mắt nhìn về phía thịt dị thú lóe lên ánh sáng.

Lúc này, Lục Dĩnh bước đến chỗ xác dị thú, lấy dao ra, cắt hai cái đùi của dị thú.

“Này này, ngươi làm gì thế, chia thịt cũng không phải chia ở chỗ này đâu.”

Lục Dĩnh không để ý, cầm theo hai cái chân đi đến chỗ Vương Tuyền, đưa thịt ra.

“Cho ngươi, nếu như Lâm Phàm có thể quay về với chúng ta, đây là thứ hắn nên có, nhưng hắn không quay về, ngươi là bạn của hắn, có thể nhận thành quả của hắn.

“Hắn rất dũng cảm, không uổng phí đoản mâu mà ngươi đưa cho hắn.”

Lục Dĩnh không thích nói chuyện với người xa lạ lắm.

Vốn cô có thể không chia cái chân cho Vương Tuyền, bởi vì Lâm Phàm không thể về cùng với bọn hắn, thậm chí sống chết còn không rõ, còn về những lời mà Trương Dũng nói, ngay cả dấu chấm câu nàng cũng chẳng tin.

Chỉ là thấy bé gái ở bên cạnh Vương Tuyền, cái này khiến nàng nghĩ đến ca ca nàng cũng kéo theo nàng lớn đến bây giờ, khó khăn trong đó, không cần phải nói.

Nàng cảm thấy bản thân nàng cũng chẳng phải người tốt bụng gì.

Nhưng mà lại có thể thấy được bóng dáng nàng từ trên bé gái đó.

Lão Vương luống cuống tay chân, nhìn Lục Dĩnh.

Cuối cùng chậm rãi nói ra hai chữ, “Cảm ơn.”

Lục Dĩnh vừa định quay người đi.

“Tỷ tỷ, Lâm thúc thật sự đã chết rồi sao?” Tiểu Hi Vọng nức nở hỏi.

Nàng rất thích Lâm thúc, bởi vì Lâm thúc rất dịu dàng, đối với nàng rất tốt, cha cũng vẫn luôn nói, ở trong thời buổi tận thế hỗng bét này, gặp được một người đáng tin cậy, thật quá tuyệt vời.

Thậm chí còn nói, nếu như ngày nào đó cha không còn ở đây, nàng nhất định phải nghe lời Lâm thúc, những lời người khác nói, tuyệt đối không thể tin.

Chương 35 - Hắn trở về rồi sao? (2)

Lục Dĩnh nhìn cô bé.

“Chắc hẳn không sao, dù sao thì chị cũng không nhìn thấy.”

“Thế nhưng vừa rồi thúc thúc kia nói đã tận mắt nhìn thấy Lâm thúc bị dị thú ăn hết.”

Lục Dĩnh không thèm để ý Trương Dũng sẽ nghe thấy lời nàng nói, "Không đâu, chỉ là lời người ta nói mà thôi, không đáng tin, ngươi phải tin vào ý nghĩ của mình, ngươi cho rằng Lâm thúc của ngươi không chết, vậy thì hắn sẽ không chết, hiểu không?"

"Dạ, hiểu ạ." Tiểu Hi Vọng gật đầu.

Lục Dĩnh đi đến chỗ xác dị thú.

Trương Dũng cười ha hả nói, "Nói xấu sau lưng người khác là không tốt, rất dễ đau miệng, nhưng mà con người ta rất rộng rãi, không thèm để ý."

Lục Dĩnh liếc xéo Trương Dũng một cái, "Ai nói xấu sau lưng, ta nói quang minh chính đại đây, nếu không thì sao ngươi có thể nghe được."

Ca ca nàng vẫn luôn nói với nàng, không nên tùy tiện đắc tội với người khác.

Nàng vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.

Nhưng con người Trương Dũng này thật sự khiến nàng chán ghét, gia hỏa trong ngoài bất nhất, rõ ràng rất ác độc, nhưng luôn tỏ vẻ vô tội, thậm chí còn luôn nhìn người ta với ánh mắt vô tội, thật khiến người ta buồn nôn.

Lúc này Trương Dũng ngoài cười nhưng trong không cười, nhếch miệng.

Dường như đang nghĩ… Chờ ngày nào đó, ca của ngươi treo máy, xem thử ngươi lăn lộn như thế nào.

Thời gian từ từ trôi qua.

Các thợ săn ở tường trong rời đi.

Lão Vương cần theo hai cái chân, vẫn bần thần nhìn về phía xa, hy vọng còn có thể nhìn thấy một điểm đen xuất hiện, sau đó nhìn thấy Lâm Phàm.

"Ôi trời, lão Vương, vận may tốt nhỉ, tuy rằng ngươi đầu tư thất bại, nhưng cũng lấy được hai cái chân, thật là tốt, hay là chia cho ta một cái, xem như ta nợ ngươi." Một người sống sót ở tường ngoài cười ha hả nói.

Hắn ta nhìn cái chân dị thú mà hai mắt phát sáng.

Lão Vương không để ý đến đối phương.

Đến mức người sống sót này có chút nổi nóng.

“Chảnh cái gì chứ, giả bộ thâm trầm gì chứ, ngươi bỏ ra mọi gia sản đầu tư cho hắn, không phải là vì muốn có báo đáp sao, bây giờ có báo đáp rồi, ngươi nên vui vẻ mới đúng.” ĐỐi phương nói tiếp.

“Tên tiểu tử đó cũng ngốc thật, cho rằng có vũ khí mà ngươi đưa là có thể sống sót, xem đi, vứt luôn cả mạng rồi, chỗ tốt còn bị ngươi cầm đi, đúng là ngốc mà.”

Lão Vương đang đắm chìm trong đau buồn, không thể nhịn được bước lên, đánh một cái vào mặt đối phương.

“Con mẹ ngươi.”

Ầm!

Sau một cú đánh này.

“Ngươi dám đánh ta, ta liều mạng với ngươi.”

Người sống sót ở tường ngoài nhìn thấy hai người đánh nhau, vội vàng xông lên, không phải bọn hắn nhào vào đánh nhau, mà là giả bộ đẩy lão Vương ngã ra đất, sau đó trực tiếp gặm luôn thịt dị thú đầy máu kia.

Thịt dị thú, đây chính là thịt dị thú đó.

Có thể tăng cường thể chất của bọn hắn.

“Các ngươi đừng đánh cha ta…” Tiểu Hi Vọng khóc lên.

Tuần tra viên ở xung quanh vội vàng chạy đến, vung gậy đánh xuống.

“Con mẹ nó tách ra cho ông.”

Đối với tuần tra viên mà nói, các ngươi không gây chuyện, không ai để ý đến các ngươi, nhưng nếu gây chuyện, vậy thì phải đánh, trật tự nhất định phải ổn định.

“KHông luyện, không luyện nữa.”

Nhìn đồ thuần thục.

-Kỹ năng: Đao thuật cơ sở (3/100).

Cực cực khổ khổ xoát nửa ngày, độ thuần thục cũng chỉ đến 3 điểm mà thôi, tốc độ thế này chẳng khác gì ốc sên bò mà.

Nhưng mà cũng có thể hiểu được.

Đao thuật cơ sở khác với ném mạnh và rèn sắt.

Đao thuật cơ sở thuộc về kỹ năng lớn, thứ cần học thật sự quá nhiều.

Người khác muốn tu luyện đao thuật cơ sở lên đến mức nhuần nhuyễn, không đến mấy năm, thậm chí mười năm cũng không có khả năng.

Mà hắn thì có hack, có thể tiến triển đến mức này đã không tệ rồi

Dốc toàn lực, qua mười ngày là có thể max cấp.

Vậy thì sao có thể ngại chậm được chứ.

Hơn nữa, hoàn cảnh bây giờ cũng chẳng phải lúc để xoát độ thuần thục của kỹ năng, hắn cần săn giết dị thú lấy điểm tiến hóa, đồng thời phải nghĩ cách cướp được một chiếc xe từ bọn người du đãng, chở xác dị thú săn giết được về tường rào.

“Bọn người Lục Sơn chắc hẳn đã quay về tường tào rồi, lão Vương mà không nhìn thấy ta về, nhất định rất hoảng hốt, thậm chí còn cho rằng ta đã chết rồi.”

Không thấy ta quay về, chắc hẳn lão Vương sẽ tuyệt vọng lắm.

Nghĩ đến đây.

Lâm Phàm siết chặt tay thành nắm đấm, âm thầm nghĩ, lão Vương, ngươi đừng vội, phải khiến ngươi tuyệt vọng một lát rồi.

Ta đang cố gắng săn giết.

Đột nhiên.

Bên ngoài có động tĩnh.

Lặng lẽ dựa vào vách tường, xuyên qua cửa sổ phủ đầy tro bụi nhìn ra ngoài, có một đám dị thú trùng trùng điệp điệp đang đi dạo, đối mặt với dị thú triều này, hắn không có bất cứ ý nghĩ nào.

Thậm chí ngay cả ý nghĩ chạm mặt, chào hỏi cũng không có.

Hắn dựa lưng vào vách tường im lặng chờ đợi, mãi đến khi động tĩnh đã xa rồi, mới thở phào một hơi, nguy hiểm luôn luôn tồn tại, nếu như bị dị thú triều phát hiện, với năng lực bây giờ của hắn chỉ sợ rất khó sống sót được.

Hắn lại nhìn ra bên ngoài, bảo đảm không có bất cứ nguy hiểm gì.

“A…”

Hắn nhìn thấy có một con dị thú bị què chân, đang chậm rãi đuổi theo dị thú triều, chỉ là chân bị què, cho nên hành động không được thuận tiện, cái này khiến hắn cảm thấy hắn nên làm vài việc.

Giúp nó giải thoát cũng là một chuyện tốt.

Cầm theo đoản mâu, vội vàng bước lên sân thượng, ném mạnh, khi con dị thú bị què chân kia còn chưa chú ý đến tình hình, đã trực tiếp bị đánh trúng, xuyên qua đầu dị thú, ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

“Điểm tiến hóa +1”

Kéo dị thú đến sân thượng, động tác vô cùng thuần thục, bây giờ chỉ có thể làm như vậy, nắm chắc bất cứ một cơ hội nào, lấy được điểm tiến hóa, dùng cái này để tăng thực lực của bản thân.

Chương 36 - Nhiệm vụ dạy tân thủ học của các ngươi đã kết thúc.

Thêm điểm, thêm điểm.

Cảm nhận dòng nước ấm chảy trong cơ thể hắn, hắn siết chặt tay thành nắm đấm, biết mình lại được tăng cường.

…

Màn đêm buông xuống.

“Sao lại thế này.”

Lúc này mặt hắn vô cùng sững sờ.

- Đẳng cấp: Cấp 1 (0/20)

-Thể chất: 13,03

-Nhanh nhẹn: 10,11

-Tinh thần: 9,9

Cố gắng từ trưa đến giờ, hắn săn giết đã đủ nhiều điểm tiến hóa, nâng đẳng cấp lên đến cấp một, thuộc tính của bản thân cũng nhanh chóng tăng lên.

Nhưng ngay vừa rồi.

Hắn lại săn giết được một con dị thú hồng huyết bình thường.

Tuy nhiên lại không có được điểm tiến hóa.

“Bây giờ săn giết dị thú hồng huyết bình thường đã không lấy được điểm tiến hóa rồi sao?”

“Hay là nói, bây giờ dị thú hồng huyết bình thường đã không thể nào cung cấp điểm tiến hóa cho ta, chỉ có săn giết dị thú cấp một mới được?”

Chắc hẳn là khả năng này.

“Đáng chết, đã bật hack cho ta rồi, thì chẳng coi ta là người nữa à?”

Nhưng mà nghĩ đến lời bọn hắn từng nói.

Khi còn chưa trở thành Liệp Sát giả, thịt dị thú hồng huyết bình thường có thể tăng cường thể chất của con người, ăn thịt dị thú qua thời gian dài có thể trở thành Liệp Sát giả.

Nhưng mà sau khi trở thành Liệp Sát giả rồi, tác dụng của thịt dị thú không còn lớn nữa, cần huyết tinh của dị thú có cấp bậc cao hơn, huyết tinh là tinh hoa của dị thú cấp bậc cao.

Những người khác cần huyết tinh để từ từ tăng lên, mà hắn sắn giết dị thú, có được điểm tiến hóa mà nhanh chóng tăng lên, đồng thời còn sử dụng huyết tinh, ngẫm lại một chút, cái hack này của hắn thật sự rất tốt.

Sau khi nghĩ rõ về điểm này, tâm trạng lập tức tốt hơn.

Nhân bóng đêm, hắn cũng không nghỉ ngơi, mà rời khỏi sân thượng, nhanh chóng nhảy qua, nhẹ chân nhẹ tay, không muốn kinh động đến dị thú, đề phòng gặp phải phiền phức, rất nhanh, hắn đã đến gần tòa nhà bọn người du đãng đang ở.

Từ mái nhà bọn người du đãng nhìn lại.

“ÁNh lửa?”

Lâm Phàm không ngờ bọn người du đãng này sẽ đốt lửa, đây là không sợ bị dị thú phát hiện, hay là dang ở vị trí cao, nghĩ rằng dị thú không nhìn thấy, nên không sợ hãi.

Dị thú cũng chẳng hề mù lòa.

Hắn tin tưởng ý sau hơn.

Chính là cảm thấy dị thú không thể nhìn thấy được, cho nên mới vậy.

Nấp trên sân thượng tối tăm, Lâm Phàm loáng thoáng nhìn thấy trên mái nhà có bóng đen đang di chuyển.

Đảo mắt qua, nhìn chiếc xe Pickup đang đỗ ở dưới sân, hắn biết chìa khóa nhất định đang ở trên người tên kia, còn chuyện cạy xe rồi lái đi trong phim ảnh, lại càng nhảm nhí, bây giờ hệ thống phòng trộm của xe cộ hoàn mỹ như vậy, đâu có đơn giản như thế.

Bây giờ còn chưa thăm dò rõ thực lực của bọn người du đãng này, hắn đương nhiên không thể mạo hiểm.

Yên lặng rời đi, ẩn vào trong bóng đêm, trở lại vị trí ẩn nấp trước đó.

Trời sáng.

Lâm Phàm cắt một miếng thịt dị thú, giống như lúc trước, cưỡng ép nuốt xuống.

Hắn âm thầm thề, nhất định phải ăn thịt nướng chín, khoảng thời gian ăn lông ở lỗ thế này, sau này hắn nhất định không thể trải qua nữa.

Ăn thịt dị thú hồng huyết bình thường, không tăng lên bất cứ trị số nào cả, chỉ có thể nhét đầy bao tử.

Sau khi ăn no.

Hắn tiếp tục ôm cây đợi thỏ.

CHờ chờ đợi đợi từng giờ từng phút.

Cuối cùng cũng phát hiện mục tiêu.

Một con dị thú cấp một dẫn theo hai con dị thú hồng huyết bình

thường xuất hiện trong tầm mắt.

“Bây giờ nhất định phải giết dị thú cấp một.”

Lâm Phàm nghĩ xong thì trực tiếp chuẩn bị, nhưng hắn nghĩ đến một cách tốt hơn, nhân khoảng thời gian dị thú từ đó đến đây, chuẩn bị thật đầy đủ.

Rời khỏi sân thượng, chỉ trong nháy mắt, hắn đã vác xác của một con dị thú, nhảy lên sân thượng sát đó.

Lúc này.

Dị thú lợn rừng cấp một đang nhàn nhã đi phía trước, sau lưng là hai con Dị Thú Lang hồng huyết bình thường, thành thành thật thật đi theo, chọn chúng là dị thú cấp thấp, hiểu rất rõ đi theo một vị đại ca có chỗ tốt như thế nào.

Đại ca ăn thịt, bọn chúng ăn xương, quá trình thanh lý vô cùng hoàn mỹ.

Bước về phía trước.

Đột nhiên.

Dị thú cấp một dừng bước, xoay đầu lại, nhìn lối vào của một cửa hàng, hai con Dị Thú Lang cũng dừng lại, theo ánh mắt của đại ca mà nhìn, khi thấy trên mặt đất có một tảng thịt dị thú lớn, trong mắt chúng tản ra ánh sáng.

Hai con Dị Thú Lang đang định hành động.

Một tiếng gừ gừ truyền đến.

Hai con Dị Thú Lang không dám động đậy.

Răng nanh của dị thú lợn rừng rất dài, vô cùng sắc bén, đối với hai con Dị Thú Lang mà nói, chính là một sự uy hiếp, giống như đang nói, đại ca của các ngươi còn chưa ăn, các ngươi đã ăn trước, có phải muốn ta dùng răng nanh sắc nhọn đâm thủng hai cái lỗ trên người các ngươi không?

Dị Thú Lang kêu ô ô, hạ thấp người, biểu thị thần phục với đại ca.

Dị thú lợn rừng cấp một hài lòng, sau đó đi đến chỗ tảng thịt dị thú kia, khi đến trước mặt thịt dị thú, không ăn ngay, mà quan sát tình hình xung quanh, xác định không có vấn đề gì, mới cúi đầu từ từ

gặm ăn.

Mùi vị thật tuyệt.

Quả nhiên mùi vị của đồng loại lại càng ngon hơn.

Một tảng thịt dị thú nhanh chóng bị ăn hết.

Ngẩng đầu nhìn lên.

Hai mắt sáng lên.

Vẫn còn nữa.

Dị thú lợn rừng vung vẩy cái đuôi, đi vào trong cửa hàng tối mờ.

Thời gian dần qua.

Dị thú lợn rừng ăn đến vừa lòng thỏa ý, còn về hai tiểu đệ đợi bên ngoài đã sớm bị nó ném ra sau đầu.

“Ăn có ngon không?”

Một giọng nói truyền đến.

Dị thú lợn rừng đột nhiên ngẩng đầu, còn chưa nhìn thấy rõ trước mắt là gì, chỉ thấy có một cái đoản mâu xé gió lao đến, trực tiếp đâm vào giữa mặt, xuyên qua đầu nó.

Dị thú lợn rừng ngã rầm xuống đất, cơ thể co quắp.

Chương 37 - Nhiệm vụ dạy tân thủ học của các ngươi đã kết thúc. (2)

Trong ánh mắt lộ rõ tức giận và mê man.

Giống như đang nói, con người ngươi đúng là không có võ đức.

Tiếng kêu rên truyền ra.

Hai con Dị Thú Lang đang đợi ở bên ngoài gầm nhẹ, nhanh chóng vọt vào trong cửa hàng.

Dị Thú Lang nhìn thấy con người đang đứng đó, nhe răng gào thét, nhanh chóng lao đến, nếu là trước kia, đối mặt với hai con dị thú hồng huyết bình thường tấn công, hắn nhất định sẽ vô cùng hoảng sợ.

Nhưng giờ phút này, khi đối mặt với một con Dị Thú Lang đang phóng tới này, hắn trực tiếp vung dao trong tay lên, ánh xạ lóe lên, một tia máu bắn ra, tuy còn chưa xoát đầy độ thuần thục của đao thuật cơ sở, nhưng có thể chém chính diện thì cần gì độ thuần thục.

Phốc phốc!

Một dao bổ đầu Dị Thú Lang ra, kéo dài đến tận cổ, đầu Dị Thú Lang tẻ ra hai bên, máu tươi chảy xuống đất.

Đối mặt với con Dị Thú Lang khác đang lao đến.

Hắn thả cái dao ra.

Năm ngón tay co lại, ra sức đấm một cái, phịch, nắm đấm đấm vào đầu Dị Thú Lang, bộc phát ra sức lực kinh người, dường như có thể nghe thấy tiếng xương sọ Dị Thú Lang bị đánh nát, cả người đập lên vách tường, vô lực trượt xuống, nằm phịch trên mặt đất.

Lâm Phàm giẫm chân lên xác Dị Thú Lang, rút dao đang bị kẹt trong xương ra, sau đó đến trước mặt Dị thú lợn rừng cấp một.

“Sức sống thật ngoan cường, bị đánh xuyên đầu mà còn chưa chết.”

Không lấy được điểm tiến hóa, chính là chưa chết.

Giơ dao lên, đâm xuyên qua cổ Dị thú lợn rừng.

“Điểm tiến hóa +1.”

Quả nhiên đúng như hắn nghĩ, chỉ có dị thú cấp một mới có thể cung cấp điểm tiến hóa.

Giá trị của dị thú hồng huyết bình thường đến đây là kết thúc.

Xem như đã hoàn thành nhiệm vụ dạy tân thủ học của bọn chúng.

Cửa hàng sát vách.

Lâm Phàm nhìn xác dị thú chồng chất.

Số lượng không ít.

Đều là thành quả hắn cực cực khổ khổ săn giết được.

Bây giờ điều duy nhất hắn cần suy nghĩ chính là làm thế nào để mang những xác dị thú này về.

Nghĩ đến chuyện xe cộ đều bị đám người du đãng lấy đi, đang ở dưới lầu, trong bụng hắn đầy lửa giận.

Mẹ nó, đám súc vật này, chính là muốn dụ hắn ra ngoài.

Trước không nói những thứ kia.

Xác dị thú cấp một vừa mới giết được đang ở chỗ này, lấy đao ra, nhắm vào vòng vân trắng ở bụng kia, trực tiếp cắt xuống, quả thật có một viên huyết tinh màu trắng.

Huyết tinh có hình bầu dục, nhìn giống như đá quý, rất đẹp, rất khó tưởng tượng được, trong cơ thể dị thú hung ác lại có món đồ này.

Hắn biết cách dùng viên huyết tinh này, bỏ vào miệng, trực tiếp cắn nát, chất lỏng bên trong sẽ chảy vào bụng, hóa thành năng lượng bồi bổ cơ thể.

Nhưng mà tác dụng của huyết tinh vẫn có hạn.

KHông phải dùng được một viên là sẽ mạnh hơn rất nhiều, cũng cần phải số lượng nhất định mới có hiệu quả.

Bỏ vào miệng, cắn một cái.

Răng rắc!

Huyết tinh vỡ ra, rõ ràng cảm nhận được có một chất lỏng chảy ra, một dòng nước ấm chảy trong cơ thể, rất yếu ớt, nhưng có thể cảm nhận rõ biến hóa của bản thân.

Đương nhiên, không phải là chính hắn cảm nhận được.

Mà là nhìn vào trị số trên bảng số liệu thay đổi.

Thể chất và nhanh nhẹn đều tăng thêm 0,1.

“Đây chính là chỗ tốt của lần đầu sử dụng sao? Trị số tăng lên khá nhiều.”

Ngẫm lại khi hắn còn chưa trở thành Liệp Sát giả, khi dùng thịt dị thú hồng huyết bình thường, cũng chỉ tăng lên 0,01, hơn nữa cũng không phải lần nào cũng tăng lên.

“Khó trách qua mười năm rồi, Lục Sơn chỉ mới là Liệp Sát giả cấp ba, nhưng mà cái này cũng bình thường, dù sao thì giai đoạn đầu săn giết dị thú rất khó khăn, bước đầu khó khăn, có thể hình dung là cấp

bậc ĐỊa Ngục.”

Hắn khá đồng ý với phỏng đoán của mình, chắc là như vậy.

Còn tình hình trong mấy tường rào cỡ lớn thế nào.

Hắn chưa từng đi nên cũng không biết rõ.

Tuy nhiên nhân loại có thể tranh đấu với dị thú cho đến bây giờ, nhất định có cường giả, không có cường giả định càn khôn, trừ khi dị thú hết ăn rồi nằm, nếu không nhân loại sao có thể còn sống sót.

Nghĩ xa một chút, cứ định ra mục tiêu nhỏ trước.

Là cường giả đệ nhất trong trăm vạn dặm huyện Miếu Loan này.

Chúng ta cứ bắt đầu từ cấp huyện, từng bước một đi lên đỉnh cao.

Thêm điểm.

Dùng luôn điểm tiến hóa, số liệu tăng lên.

Đột nhiên.

Cả người Lâm Phàm cứng đờ, một cảm giác lạnh lẽo xông thẳng đến đại não, giống như có người đang đốt pháo trong đầu, ầm ầm chấn động, đau nhức vô cùng.

Hai đầu gối hắn quỳ xuống đất, tay ôm đầu, không ngừng xoa bóp đầu, muốn dùng cách này để làm dịu cơn đau.

“Chuyện gì xảy ra vậy, sao lại đau nhức như vậy.”

Hai dòng màu chảy ra từ mũi, chỉ trong chớp mắt, đã nhuộm đỏ mặt đất, đột nhiên chảy máu, khiến hắn kinh hãi.

Hắn khó khăn xem lại bảng số liệu.

- Tinh thần: 10,9.

CHo đến nay chỉ số tinh thần vẫn luôn dùng điểm tiến hóa để tăng lên.

Hắn sử dụng thịt dị thú, thậm chí là huyết tinh, trị số tinh thần từ đầu đến cuối đều không thay đổi.

Lập tức.

Hắn nghĩ đến nội dung hắn đọc được trong sách.

Người bình thường khi sử dụng thịt dị thú hồng huyết bình thường đến mức cực hạn, có thể trở thành Liệp Sát giả, còn có xác suất cực nhỏ trở thành Giác Tỉnh giả, chắc hẳn là khi người ta dùng thịt dị thú, không chỉ thể chất và nhanh nhẹn tăng lên, ngay cả tinh thần cũng tăng lên.

Đạt đến mức cực hạn, mở ra cánh cửa của Giác Tỉnh giả.

Nghĩ đến đây…

“Tình hình của ta bây giờ chính là mở ra cánh cửa của Giác Tỉnh giả sao?”

Nếu là như vậy… Thế thì nhịn đi.

Cái hắn theo đuổi chính là có thể mạnh lên, hoàn cảnh bây giờ không cho phép hắn trở thành kẻ yếu, muốn sống thoải mái tự tại, nhất định phải cứng

Chương 38 - Tỉnh lại đi.

KHông biết bao lâu, cảm giác đau đớn trong đại não tiêu tán.

“Phù…”

Hai tay Lâm Phàm chống đất, cả người thấm ướt mồ hôi, thở hổn hển, loại đau đớn này hắn thật sự không muốn cảm nhận lần nữa, đầu đau như sắp vỡ ra rồi.

“Ta trở thành Giác Tỉnh giả rồi sao?”

Xem lại bảng, có phải hay không xem bảng là biết.

- Đẳng cấp: Cấp 1 (1/20)

- Thể chất: 14,13

- Nhanh nhẹn: 11,21

- Tinh thần: 10,9

- Năng lực thức tỉnh: Hỏa (năng lực mạnh hay yếu theo giá trị tinh thần tăng lên mà tăng)

- Kỹ năng: Rèn sắt (max), ném mạnh (max), đao thuật cơ sở (3/100).

“Năng lực hệ hỏa…”

Lâm Phàm trầm tư, năng lực thức tỉnh có thể tăng theo giá trị tinh thần, nghĩ kỹ lại, tự bản thân hắn có có hack rất lớn, điểm tiến hóa chính là thứ hữu dụng nhất, chỉ cần thêm điểm, trị số ba chiều sẽ tăng lên.

Mà Liệp Sát giả hoặc Giác Tỉnh giả bình thường, chỉ có thể dựa vào huyết tinh và thịt dị thú để tăng lên.

Nói cách khác, hắn so với mọi người có thêm một cách để mạnh lên, hơn nữa còn đơn giản thô bạo, chỉ cần săn giết dị thú tương ứng là được.

“Hỏa, hỏa…”

Lâm Phàm mở lòng bàn tay ra, suy nghĩ khẽ động, một ngọn lửa màu đỏ đột nhiên xuất hiện, bàn tay lại chẳng bị ngọn lửa này tổn thương, thậm chí ngay cả quần áo cũng bình yên vô sự.

Hắn nắm chặt đao, có một loại ý nghĩ, khi ý nghĩ này hiện ra, chỉ thấy bề ngoài con đao phủ một lớp lửa, mà đao hắn đang nắm trong tay cũng không gặp chút ảnh hưởng nào.

“Đao lửa.”

Trong đầu hắn đột nhiên hiện ra hình ảnh.

Bản thân trong tương lai, trên người mặc áo khoác màu đen, đeo đoản mâu ở sau lưng, trong tay cầm một cái đao hừng hực lửa cháy, một mình đối mặt với dị thú triều không thấy bờ bến, vung đao chém ra, đao lửa phủ trời ngập đất càn quét.

Nghĩ lại thật là đẹp trai.

“Hệ hỏa có vẻ cũng không tệ, có thể tăng thêm tính sát thương, về sau đoản mâu cũng bao phủ một lớp lửa, uy lực nhất định cũng sẽ tăng mạnh.”

Nhưng vào lúc này.

Hắn nghe thấy một giọng nói truyền đến.

“Bảo bối là, ngươi đang ở đâu thế, ta biết ngươi đang ở chỗ này, mau ra đây đi, ta sẽ đặc biệt yêu thương ngươi.”

Nghe thấy tiếng nói, sắc mặt Lâm Phàm thay đổi.

CHuyện gì vậy?

Tuy nói Miếu Loan là một huyện, nhưng nhiều tòa nhà kiến trúc như vậy, làm sao đối phương tìm được chỗ này?

Ngay khi hắn đang suy nghĩ.

Lại có tiếng nói từ không xa truyền đến, theo như hắn tính toán, nhiều nhất chính là trên sân thượng cửa hàng bên cạnh.

“Đến dấu chân cũng không biết xử lý, đã tìm được rồi.”

Ồ…

HIểu ra rồi, hóa ra là thế.

Từ khi huyện thành bị bỏ hoang cho đến bây giờ, trên sân thượng không có ai dọn dẹp, phủ đầy tro bụi, đi lại trên đó nhất định sẽ để lại dấu chân, hơn nữa nhìn đám người du đãng này rõ ràng là đang chơi trò mèo vờn chuột, vẫn luôn tìm kiếm hắn.

Tìm đến bây giờ, cuối cùng cũng tìm được.

Cũng hợp tình hợp lý.

Bên ngoài.

Lâm Phàm đoán không sai, người du đãng đang ở chỗ này.

Người du đãng này tên là Hứa Hán, đây là tên trong thời kỳ hòa bình, sau khi tận thế dị thú xảy ra, hắn ta đã trải qua rất nhiều chuyện, từng giả bộ đáng thương trước mặt cường giả, tình nguyện làm chó cho cường giả, vì có thể sống sót.

Cuộc sống ngơ ngơ ngác ngác như vậy, không nhìn thấy tương lai, không cảm nhận được niềm vui.

Tất cả niềm vui để ở chỗ người khác.

Hắn ta không thể nào chịu được, rời khỏi tường rào, đến huyện thành, cuối cùng gia nhập vào đám người du đãng, làm chuyện xấu mà hắn ta mơ ước tha thiết.

Dù sao thì chuyện xấu có thể làm, hắn ta đều làm.

Hắn ta rất thích cảm giác làm chuyện xấu, nhất là cái quá trình đó, vô cùng sảng khoái.

Lúc này, trong tay Hứa Hán cầm đao, nhìn dấu chân trên mặt đất, hắn ta biết, con chuột nhỏ kia đang trốn ở chỗ này, dấu vết sờ sờ trên mặt đất kia, đều là do con chuột nhỏ kia tạo ra.

Có rất nhiều con chuột nhỏ khi đi vào huyện thành này, đều tràn ngập lòng tin.

Thế nhưng sau khi bị bọn hắn để mắt đến, ai ai cũng có biểu hiện sợ hãi, thậm chí còn sợ đến mức tè ra quần.

Cái này khiến Hứa Hán có cảm giác thành tựu.

Lúc này.

Lâm Phàm cẩn thận từng ly từng tí núp ở bậc thang lên sân thượng, dựa vào bóng tối, quan sát tình hình của người du đãng kia, chạy thì nhất định không thể chạy thoát.

Có thể một mình đến đây, thực lực nhất định không đơn giản.

“Không còn cách nào khác, xem ra chỉ có thể sử dụng đoản mâu, kìm chân đối phương, ta có thể nhờ vào đao mà chạy trốn, còn về đống thịt dị thú kia, chỉ có thể…”

Lâm Phàm lắc đầu, vô cùng không cam lòng.

Nắm chặt đoản mâu, nhắm chuẩn Hứa Hán, đột nhiên dùng sức ném ra, vèo một tiếng, đoản mâu xé gió mà đi, hắn cũng nhân cơ hội này, nhanh chóng lao lên sân thượng, chuẩn bị chạy thoát.

Mặc dù hắn đã trở thành Liệp Sát giả và Giác Tỉnh giả cấp một, nhưng đối mặt…

Phập!

Hả?

Hắn quay đầu lại nhìn, chỉ thấy người du đãng kia đã bị đoản mâu đâm xuyên qua bụng, ghim chặt lên vách tường ở bậc thang.

Mẹ nó! Yếu như vậy à?

Bây giờ Hứa Hán đang nôn máu liên tục, trong ánh mắt điên cuồng hiện lên vẻ ngạc nhiên.

Có chuyện gì vậy, đang yên đang lành tại sao lại bị đâm xuyên bụng như vậy.

Là do con chuột nhỏ kia sao?

Nhìn thấy đối phương nôn ra máu, chỉ trong nháy mắt Lâm Phàm đã kịp phản ứng lại, nhanh chóng chạy về phía đối phương.

CHạy đến trước mặt, chân tay luống cuống, muốn rút đoản mâu ra, lại sợ đối phương treo máy.

Muốn cứu, lại không biết y thuật.

“Đại ca à, ngươi đừng chết vội, ta thật sự không biết ngươi yếu như thế, ngươi đã yếu như thế sao lại dám một mình đến tìm ta chứ.”

Chương 39 - Tỉnh lại đi. (2)

“Ngươi nói cho ta biết, chìa khóa của chiếc xe bên dưới kia có phải trên người ngươi không.”

“Còn nữa, trong đám người du đãng các ngươi, người lợi hại nhất là ai?”

“Đại ca, xin ngươi, ngươi bình tĩnh một chút, nói chút tin tức hữu dụng đi.”

Ai nha, mẹ nó, xong rồi.

Sao ta có thể cẩu thả như vậy.

Xem ai cũng là cao thủ.

Ta là một Liệp Sát giả kiêm Giác Tỉnh giả, có phải đã mạnh rồi không.

Bụng bị đâm xuyên thì có thể sống được bao lâu?

Vấn đề này rất phức tạp.

Chuyên gia đến cũng chỉ có thể nói lập lờ nước đôi, nói một câu chính xác thì có thể sẽ chết, có thể sẽ không chết.

Hứa Hán vẫn còn đang nôn ra máu.

Hắn ta cũng không ngờ kết quả sẽ thành như vậy, cầm theo đao, khí thế hung hăng đến bắt con chuột nhỏ, ai nghĩ đến sẽ có kết quả như thế này, một mâu kia quá sáng chói, quá hoa lệ, mắt thường không thể nào nắm bắt được.

Khi cảm nhận được, phần bụng đã đau đớn vô cùng khiến hắn ta hiểu rõ mình đã trúng chiêu rồi.

Lâm Phàm thấy vẻ mặt đau đớn của đối phương.

Trong lòng nhất thời đủ lại cảm xúc.

“Đại ca, hít sâu vào, nghe ta, ngươi phải hít sâu vào, đừng hoảng hốt, đừng nóng vội, nói cho ta nghe một chút, tình hình đám người du đãng các ngươi đi, ai lợi hại nhất, nói hai câu đi.”

Hắn ta thật sự bị đối phương thuyết phục, khá lắm, đã yếu như thế này rồi, lại dám đơn thương độc mã đến đây, còn tỏ vẻ biến thái như vậy, khiến hắn căng thẳng, dù sao thì chỉ có cao thủ mới có tư cách mà biến thái, kẻ yếu mà biến thái, chính là hành vi thiểu năng trí tuệ, không đáng học tập.

Khụ khụ!

Mỗi lần Hứa Hán ho là đều nôn ra máu, tức giận nói, “Lão đại chúng ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu, con chuột nhỏ ngươi nhất định không thể trốn thoát được, lão đại chúng ta chính là Liệp Sát giả cấp một đó, hắn sẽ khiến ngươi…”

Phốc phốc!

Lâm Phàm lạnh nhạt nhổ đoản mâu trên bụng đối phương ra.

Khi đoản mâu vừa rút ra, một cái lỗ máu hiện ra, chỉ trong nháy mắt, máu tươi đã thấm ướt thân thể Hứa Hán, đồng thời hơi thở của hắn ta cũng càng lúc càng yếu ớt, dần dần tiêu tán, cuối cùng đầu rũ xuống, không cam lòng mà chết.

Rời khỏi cái thế giới hỏng bét này.

“Liệp Sát giả cấp một? Ta còn tưởng ghê gớm lắm chứ.”

Lâm Phàm lục lọi trên người Hứa Hán, không tìm được chìa khóa xe, thứ duy nhất có giá trị chính là thanh đao mà hắn ta cầm theo, cái vũ khí này còn có chút giá trị.

…

Căn cứ người du đãng.

Vào ban ngày, sẽ có rất ít người lên sân thượng.

“Hứa Hán còn chưa quay về sao?”

Thân là con rệp, đám người du đãng này vẫn luôn trốn ở trong tòa nhà hoang này, tuyệt đối sẽ không chủ động xuất kích, mà lẳng lặng chờ đợi con mồi xuất hiện, một ít vật tư trong thành thị cũng bị bọn hắn vơ vét.

Tuy nói là đã quá thời hạn, nhưng có thể thưởng thức được cái mỹ vị kia, cũng là một chuyện đáng thỏa mãn.

“Không có đâu, gia hỏa này nói muốn ra ngoài tìm kiếm con chuột nhỏ kia, hắn làm mèo làm đến nghiện rồi.”

“Ta khẳng định không phải như thế, ta cảm thấy hắn muốn làm người đầu tiên, dù sao thì con chuột nhỏ này rất tươi mới, căng non, he he he…”

KHông nói đến lão đại của người du đãng, sắc mặt âm trầm, bên má thiếu đi một miếng thịt, khiến hắn ta có thêm mấy phần khủng bố dữ tợn.

Chỉ dựa vào cái gương mặt này, đã có thể uy hiếp được rất nhiều người nhát gan.

Dưới lầu.

Lâm Phàm kéo theo thi thể Hứa Hán, đi đến cửa ra vào bên dưới tòa nhà, quan sát trái phải, không phát hiện ra dị thú, trước mặt hắn là một cánh cửa đang đóng.

Không chút nghĩ ngợi, một chân đá văng.

Với thể chất bây giờ của hắn, đạp một cánh cửa là chuyện vô cùng đơn giản, rất dễ dàng.

Bây giờ lửa giận của hắn rất lớn.

Bị một người du đãng mạnh nhất cũng chỉ là Liệp Sát giả cấp một dọa trốn mấy ngày, đây chính là một loại sỉ nhục đối với hắn, có biết lão Vương nhà ta đang tuyệt vọng hay không, đó là chuyện đáng sợ đến mức nào chứ.

Nếu như để người bên ngoài biết được, còn nghĩ rằng Lâm Phàm hắn nhát như chuột đó.

Nghĩ đến trong tay người du đãng có súng…

Phi!

Có súng thì sao chứ.

Chỉ trong chốc lát.

Động tĩnh ở lầu một đã kinh động đến bốn người du đãng còn sót lại, bọn hắn vội vàng chạy xuống, thấy trên mặt đất có một cái thi thể, nhìn kỹ lại, đây không phải là thành viên Hứa Hán của bọn hắn đấy sao?

“Ai, mẹ nó lăn ra đây cho ông.” Trong đó có một người du đãng tức giận gầm lên, hung ác nhìn xung quanh.

Chỉ là trong tầng lầu này trống rỗng lại im ắng.

Lâm Phàm đang quan sát tình hình.

Biết đám gia hỏa này có súng, cho nên nhất định phải xác định rõ súng đang nằm trong tay ai, những cái khác thì hắn không sợ, chỉ là không muốn mạo hiểm mà đối diện với họng súng.

Rất nhanh, hắn đã nhìn thấy có một người du đãng lấy súng ra, trong tay những người du đãng khác thì cầm các loại vũ khí.

Xác định được mục tiêu.

Lâm Phàm trốn trong bóng tối đột nhiên ném mạnh một cái, đoản mâu từ trong bóng tối lóe lên tia sáng xé gió mà đi.

Lão đại của đám người du đãng thân là Liệp Sát giả cấp một, đương nhiên nhanh chóng phản ứng lại, khi đoản mâu đến gần, khóe miệng hắn ta lộ ra nụ cười lạnh, giơ hai tay lên định bắt lấy đoản mâu, người này đúng là không biết tư lượng sức mình, lại dám dùng…

Phốc phốc!

Theo hắn ta nghĩ, cái đoản mâu này hắn ta có thể dễ dàng bắt được, nhưng mà khi hắn ta vươn tay bắt lấy, một luồng lực lượng cực mạnh đẩy tới, hắn ta khó có thể khống chế được, thân thể cũng bị hất ra, đoản mâu sắc bén đâm xuyên qua thân thể hắn ta, ghim hắn ta vào trên vách tường.

KHông còn sự uy hiếp của súng.

Hắn ngang nhiên nhảy ra, điên cuồng mà ngang ngược.

“Đám người du đãng đáng chết, ai là lão đại của các ngươi.”

Lâm Phàm nắm lấy dây thừng, kéo đoản mâu về, thi thể bị đoản mâu đâm xuyên cũng kéo đến dưới chân hắn, ánh mắt nhìn về phía trước, một chân dẫm lên thi thể, rút đoản mâu ra.

Chương 40 - Cường sát, thu hoạch tràn đầy.

Đề phòng đối phương còn chưa chết, nhìn cũng không thèm nhìn, dùng đoản mâu đâm vào đầu thi thể.

Máu tươi tràn ra đầy đất.

Mùi máu tanh tràn ngập trong không khí.

Ba người du đãng còn lại đều trợn tròn mắt.

Lão đại của bọn hắn đã bị giết, hơn nữa còn đang bị người ta giẫm dưới chân, còn bị đâm nổ đầu vô cùng hung tàn, thủ đoạn như vậy khiến bọn hắn run như cầy sấy, trong lòng không nhịn được vô cùng hoảng loạn.

“Đám gia hỏa các ngươi, ta nghĩ các ngươi lợi hại lắm, khiến ta coi trọng các ngươi vô cùng, không ngờ cũng chỉ như thế mà thôi, mạnh nhất cũng chỉ là Liệp Sát giả cấp một, các ngươi như vậy mà lại dám ra tay với đoàn đi săn của tường rào.”

Quả nhiên, gan lớn chết no, gan nhỏ chết đói mà.

Hơn nữa bọn hắn còn biết dùng dị thú triều làm vũ khí, quả thật là không chút sơ hở nào.

“Chém chết hắn…”

Một người du đãng rất táo bạo giơ đao lên, tức giận xông thẳng đến, sau khi dùng thịt dị thú, thể chất của hắn ta cũng không tệ, nhưng còn xa mới đạt được đến tình trạng Liệp Sát giả cấp một.

“Muốn chết.”

Đoản mâu trong tay Lâm Phàm lập tức đâm xuyên qua cổ họng đối phương, phù một tiếng, yếu hầu bị đâm xuyên, người du đãng trừng to mắt, muốn nói gì đó, nhưng yết hầu đã bị chặn lại, chẳng thể phát ra chút âm thanh nào.

Lâm Phàm nhẹ nhàng vung lên, người du đãng bị đâm xuyên kia lập tức bị quăng sang một bên, đoản mâu dính đầy máu.

Giết người là một loại tôi luyện tâm cảnh.

Sau khi đến thế giới này, hắn vẫn luôn điều chỉnh tâm tính, hắn biết ở trong loại tận thế này, nhất định phải giết người, sợ chuyện giết người là không ổn, nếu đã muốn giết, cứ xem đối phương là dị thú mà giết.

Ánh mắt Lâm Phàm nhìn chằm chằm hai người du đãng còn sót lại, "Lão đại của các ngươi đâu?"

Một người du đãng trong đó giơ tay lên, chỉ chỉ.

Lâm Phàm cúi đầu nhìn, khẽ nhíu mày, nhảy qua một bên lúng túng hỏi, "Chìa khóa xe đâu?"

Người du đãng tiếp tục chỉ chỉ.

Lâm Phàm cúi đầu xem, quả thật nhìn thấy mấy chùm chìa khóa ở trên eo của đối phương.

Những gì cần hỏi đều đã hỏi.

Nắm đoản mâu, ném về phía một người du đãng, đồng thời tiến lên, rút dao, tiến về phía người du đãng còn lại.

"Đừng giết ta…"

Phốc phốc!

Giơ tay chém xuống

Ánh mắt Lâm Phàm hờ hững chém một đao xuống, chỉ thấy một cái đầu văng ra, lăn trên mặt đất, lăn đến cuối góc tường rồi không còn nhúc nhích.

"Mẹ nó, sớm biết các ngươi yếu như thế, ta còn có thể để mặc các ngươi chơi trò mèo vờn chuột à?"

"Phi…"

Hắn vô cùng bất đắc dĩ với hành vi cảnh giác của mình.

Quá mức cảnh giác.

Đi đến chỗ thi thể lão đại đám người du đãng, cầm mấy chùm chìa khóa lên, còn không biết trong đám chìa khóa này, cái nào là của cái xe nào, đợi lát nữa từ từ thử một lần là được, sau đó lục soát trên

người, tìm được một băng đạn, nhặt lấy súng ngắn, đeo vào hông.

Bây giờ chính là lúc thu hoạch.

Bọn người du đãng này chắc hẳn có không ít đồ tốt.

Vơ vét sạch sẽ đồ trên thi thể bọn hắn.

Tìm được ba thanh đao, một cây súng lục, một băng đạn, một chùm chìa khóa.

Đây là lầu một, lầu trên vẫn còn đồ.

Hắn sẽ không giết người xong là đi luôn, bây giờ hắn còn đang nghèo khó, chỉ có thể dựa vào hai bàn tay mình mà làm giàu.

Lầu hai không có đồ.

Lầu ba không có.

Vẫn luôn đi lên, đợi khi lên đến tầng cao nhất rồi, hắn phát hiện xung quanh chất đống không ít thứ, nhng trong không khí có mùi rất khó ngửi, xác dị thú bọn hắn cướp về cũng không thể bảo quản đông lạnh, trong thịt còn có giòi bọ.

Lâm Phàm nghĩ đến một việc, quay lại tường rào, còn phải giao nộp một ít đồ lấy được.

Đã như vậy, vì sao không bỏ đi phần thịt có giòi bọ kia, sau đó khi trở về, sẽ nộp phần thịt này đi.

Nghĩ đến những thứ này, hắn không nhịn được mà nở nụ cười nham hiểm.

“A, đây là…”

Rất nhanh, hắn nhìn thấy một cái túi hàng, mở ra xem.

“Muối…”

Mở ra, có hai túi muối vẫn còn bọc kín.

Mắt nhìn thời gian sản xuất.

Tháng 5 năm 2034.

Nhưng mà bây giờ là năm 2044, còn dùng được không?

Quản nó còn dùng được hay không, có được đã không tệ rồi, không được cũng phải lấy.

Ở góc tường có một cái túi xách, trực tiếp bỏ muối vào trong túi xách.

Tiếp tục tìm kiếm vơ vét.

Phát hiện có một cái kính râm, thử đeo lên, trên vách tường có một chiếc gương, đứng trước gương.

Ừm, đúng là quá đẹp trai.

Cho dù bây giờ là tận thế, nhưng có thể làm màu, khẳng định sẽ không bỏ qua, nam nhân ở đâu cũng phải duy trì độ đẹp trai.

Tiếp tục tìm kiếm.

Cao gội đầu, sữa tắm.

Mẹ nó, đều đã quá hạn sử dụng rồi?

Nghĩ nghĩ, trực tiếp nhét vào trong túi xách.

"Không có huyết tinh…"

Đúng là thật đáng tiếc.

Nhưng cũng có thể hiểu được, huyết tinh có quan trọng đến đâu, người ta săn giết được dị thú có huyết tinh, đều sẽ lập tức móc ra, xem như không móc ra, người du đãng lấy được, đều sẽ dùng hết.

Giữ lại thì nhất định là không giữ lại rồi.

Quan sát cẩn thận một vòng, đã không còn đồ nào đáng giá để mang đi nữa, sau đó, hắn nhìn thấy trong một góc có một đồ chơi bằng lông nhung phủ đầy tro bụi.

Trong ngực con thỏ ôm củ cải.

Nghĩ đến Tiểu Hi Vọng không có đồ chơi, hơn nữa mình ra ngoài một chuyến, sao có thể không đem chút quà về được, nhặt con thỏ nhung này lên, phủi bụi đi, trực tiếp nhét vào trong túi xách.

Sau đó, làm sạch phần thịt đã hư thối, sau đó kéo xuống lầu.

Dưới lầu.

Hắn ném thịt dị thú lên phía sau xe Pickup, đến vị trí lái, thử từng chiếc chìa khóa một, lên ga, có thể khởi động, quá trình vô cùng hoàn mỹ, ngay lần đầu tiên đã có thể thành công.

Chương 41 - Lão Vương, đã chịu khổ rồi.

Xung quanh còn có mấy chiếc xe Pickup nữa.

Trở lại tòa nhà, lúc ra ngoài, trong tay đã có thêm hai bình nhựa màu lam, còn có một cái ống nhựa.

Đi đến chỗ cái xe khác, mở bình xăng ra, bỏ ống nhựa vào, hút một hơi

Phốc!

Lần đầu tiên làm chuyện này, kinh nghiệm không nhiều lắm, hút cả miệng đầy xăng, chịu đựng khó chịu, đút một đầu ống nhựa vào trong bình nhựa, xăng trong bình xăng liên tục chảy vào trong bình nhựa.

Cái này dùng nguyên lý áp suất.

Sáo lộ này có tác dụng, mặc dù trước kia chưa từng thử, nhưng chỉ cần xem một vài video mẹo nhỏ, là có thể hiểu được.

Với tình hình tận thế bây giờ, cho dù hắn mới xuyên đến không lâu, nhưng cũng biết rõ xăng rất quý giá, tuyệt đối không hề thấp hơn huyết tinh, thậm chí có thể nói là quý hơn.

Cho nên, nếu như hắn phải lái xe trở về, xăng trong những chiếc xe này cũng không thể nào lãng phí được, huống hồ chiếc xe này sau này cũng sẽ là của hắn.

Ai cướp sẽ thành thù, về sau nhất định sẽ đâm chết đối phương.

Bắt chước làm theo, rất nhanh, hắn đã lấy sạch xăng trong những chiếc xe còn lại, một chút cũng không chừa.

Lái xe rời đi, đến cái cửa hàng lúc trước hắn ẩn nấp, vận chuyển đống xác dị thú hắn săn giết được lúc trước lên xe, lần này quả thật là thu hoạch tràn đầy.

Xác một con dị thú cấp một.

Xác bốn con dị thú hồng huyết bình thường.

Xác hai con dị thú đã hư thối.

Thu hoạch thế này, đối với bản thân hắn mà nói là rất tốt.

Lái xe, rời khỏi huyện thành.

Lão Vương, báo đáp đầu tư của ngươi đã đến rồi.

Lâm Phàm đánh giá bản thân tương đối đơn giản.

Ai đối tốt với hắn, hắn sẽ đối tốt với người đó.

Nếu ai đối xử tệ với hắn, hắn sẽ đâm chết đối phương.

Cho dù vừa bắt đầu có thể đâm không chết, nhưng cũng sẽ ở trong mơ mà luyện tập trăm ngàn lần, nắm được cơ hội thì sẽ ra tay dứt khoát, tuyệt đối không cho đối phương chút cơ hội nào.

Có lẽ pháp tắc sinh tồn trong tận thế chính là vì tư lợi, không hề tin tưởng bất cứ ai, cho dù đối phương đối với mình rất tốt, hơn nữa cũng ỷ vào cái tốt này, trăm phương ngàn kế nghĩ cách bóc lột mình, khi vô dụng rồi thì trực tiếp đá văng.

Loại tâm tính này có thể có thể sống rất lâu, thậm chí có thể sống rất thoải mái.

Nhưng mà như vậy thì cũng sẽ rất cô độc.

Cô độc là loại chuyện đau khổ nhất trong cuộc đời người, nhìn như không sao, nhưng thật ra chính là dùng đao cắt tim.

Sống giống như một cái xác không hồn, thật sự không có ý nghĩa gì.

Phía trước xuất hiện người bị Não Thú khống chế, giống như Zombie trong tận thế, điều khác biệt duy nhất là phía sau có xúc tua ve vẩy, có tính nguy hại cao hơn Zombie.

Tâm tình Lâm Phàm rất tốt, dừng xe, mở cửa xuống xe, vẫy tay về phía Não Thú kia, khi Não Thú đến gần, hắn nắm đoản mâu, đâm mạnh một cái, thân thể Não Thú bị đâm xuyên lập tức nhũn ra, sau đó ngã xuống đất.

Tiến lên cởi giày của nó ra.

Nike.

Nghĩ đến lão Vương còn đang mang một đôi giày vải rách rưới, hắn cảm thấy mình cần phải tặng một đôi giày.

Tiếp tục lái xe, xuyên qua huyện thành hoang vu.

Đột nhiên, từng tiếng gầm gừ truyền đến.

Một đám dị thú triều đang xông đến, thấy tình huống như vậy, hắn trực tiếp giẫm lên chân ga, tăng nhanh tốc độ, loại dị thú triều này hắn không thể đối phó được, ít nhất với khả năng bây giờ của hắn không thể nào ứng phó được.

Không nhìn dị thú đang đuổi theo, chỉ cần đi nhanh, là có thể bỏ lại phía sau.

"Đám dị thú này lấy quần cư làm chủ, cho nên ở trong huyện thành hoang vu này, luôn có nhiều chỗ không nhìn thấy dị thú?"

"Dấu vết chồng chất trên vách tường ở tường rào kia, nhất định là do dị thú công kích, hay là nói là quần thể dị thú không ngừng tụ tập lại, sau khi tụ tập đến một số lượng nhất định, sẽ tiến hành tấn công tường rào nhân loại?"

Vừa lái xe, vừa nghĩ những chuyện này.

Cảm thấy cái này rất có khả năng.

Nhưng mà vấn đề duy nhất khiến Lâm Phàm không hiểu chính là, gia cầm không xảy ra biến dị sao?

Từ khi xuyên qua cho đến bây giờ, hắn vẫn chưa từng nhìn thấy dị thú gia cầm.

Hoặc là vì năng lượng gây ra dã thú dị biến quá khổng lồ, khiến gia cầm có thân thể nhỏ yếu không thể thừa nhận được loại năng lượng biến dị này, cuối cùng biến thành dị thú có cánh nhưng lại chỉ có thể đi lại?

Nghĩ đến những cái này, sau đó quay đầu nhìn lại.

Đã cách xa huyện thành.

Dị thú triều cũng không còn thấy nữa, đuổi theo cũng không đuổi theo nữa.

…

Tường rào Miếu Loan cỡ nhỏ.

"Lão Thân, có thể giúp đỡ một chút hay không, thả người ra, nói như thế nào đi nữa thì hắn cũng là nhân viên của ngươi, giúp một chút đi."

Lão Trần dẫn theo Tiểu Hi Vọng đi tìm Thân Hải giúp đỡ.

Lão Vương đã bị giam lại, lý do chính là đánh nhau gây chuyện với người sống sót khác, bị tuần tra viên tách ra, những người tham dự đều bị giam trong lồng gỗ, giam giữ năm ngày, đó là trách phạt.

Thân Hải lộ vẻ mặt khổ sở nói, "Lão Trần, ngươi đây chẳng phải là đang gây khó dễ cho ta sao, ngươi cũng biết quy định của tường rào rồi, người gây chuyện tuyệt đối sẽ không được thả ra, nhất định phải chịu trừng phạt, huống hồ, ngươi nhìn tình hình của ta đi, sao có được loại quyền lợi này, ta thấy vẫn nên thôi đi, qua ba ngày nữa là có thể ra ngoài rồi."

"Thúc thúc, van xin ngươi, hãy cứu cha ta." Tiểu Hi Vọng quỳ xuống trước mặt Thân Hải, chảy nước mắt cầu xin.

Thân Hải có chút không vui, đối với bọn người sống sót ở tường ngoài này, thật sự chẳng muốn quản nhiều, còn vô cùng khó chịu với Trần Hậu Lễ, cái lão già này cũng thật phiền phức, vừa có chuyện lại đi tìm hắn ta, nếu không phải vì ngươi biết sửa xe, đã sớm đá ngươi đi rồi.

Chương 42 - Lão Vương, đã chịu khổ rồi. (2)

"Lực bất tòng tâm, huống hồ lão Vương đã sớm không còn là người của nhà xưởng rèn đúc vũ khí nữa, sớm đã có người thay thế, các ngươi nên đi tìm người khác đi."

Thân Hải nói xong thì quay người rời đi.

Chẳng thèm quan tâm một chút nào nữa.

Bây giờ hắn ta lại không có chuyện gì cần nhờ Trần Hậu Lễ giúp, huống hồ, cải tiến sửa xe ở trong tường rào này, không phải chỉ có một mình lão Trần biết làm, lúc trước đồng ý để Lâm Phàm vào làm việc, chính là muốn tiết kiệm một chút phí tổn cải tiến xe mà thôi.

Dù sao thì nhà xưởng rèn đúc vũ khí này cũng không phải của hắn ta, chọc ai cũng không được, còn không bằng làm giao dịch với người khác.

Lão Trần nhìn bóng lưng Thân Hải rời đi, thở dài, hắn ta biết, trong tường rào này không có lòng cảm thông, chỉ có lợi ích, hắn ta đỡ Tiểu Hi Vọng đang quỳ đứng lên, lau đi nước mắt trên mặt nàng.

"Trần gia gia, cha ta thật sự không thể ra ngoài sao?" Tiểu Hi Vọng

nức nở hỏi.

“Ai.”

Lão Trần thở dài, dẫn theo Tiểu Hi Vọng rời đi.

Hắn ta cũng không có cách.

Mặc dù hắn ta có thể vào tường trong, nhưng không có nghĩa là hắn ta có quan hệ ở tường trong, không có người nào để ý đến sự sống chết của người sống sót ở tường ngoài, cho dù thật sự có người ở tường trong đến hỏi, biết được nguyên nhân, cũng sẽ nói quy định chính là quy định, không thể thay đổi được.

Nhưng sao hắn ta lại không biết, cái quy định này chỉ dùng cho người sống sót ở tường ngoài mà thôi, đối với những người ở tường trong kia mà nói, chính là một trò cười.

Lão Trần định dắt Tiểu Hi Vọng đến chỗ lồng gỗ.

Đi được nửa đường.

Tiểu Hi Vọng đột nhiên ngẩng đầu lên, nàng nhìn thấy một bóng người quen thuộc, dường như thấy được cọng cỏ cứu mạng, lập tức chạy đến.

“Tỷ tỷ, cầu xin ngươi cứu cha ta.”

Lục Dĩnh đang đi trên đường, đột nhiên có một bé gái xông ra chặn lại, đứa bé gái này còn quỳ xuống trước mặt nàng, khiến nàng vô cùng sửng sốt.

“Ngươi không phải là Tiểu Hi Vọng sao, sao thế?” Lục Dĩnh kéo nàng đứng lên, phủ bụi trên quần áo Tiểu Hi Vọng, hỏi thăm.

“Tỷ tỷ, cha ta bị giam trong lồng gỗ, đã mấy ngày rồi.”

“Vì sao đang yên đang lành lại bị giam trong lồng gỗ?”

“Bởi vì ngày hôm đó sau khi tỷ tỷ rời đi, có mấy người nói xấu Lâm thúc thúc, cha ta nổi giận đánh nhau với người ta, bọn hắn còn ăn hết thịt mà tỷ tỷ đưa cho cha ta.”

Lục Dĩnh nhíu mày, quy định của tường ngoài đúng là như vậy, nhưng quy định cũng chỉ có tác dụng với tường ngoài mà thôi.

“ĐƯợc rồi, đừng khóc, dẫn tỷ tỷ đến đó, tỷ tỷ giúp ngươi cứu cha.”

Lục Dĩnh sờ đầu Tiểu Hi Vọng.

Nữ nhân đều có một trái tim yêu thương đối với trẻ nhỏ.

Nhất là đã gặp được Tiểu Hi Vọng mấy lần, cảm thấy đứa nhỏ này rất hiểu chuyện.

Đối với nàng mà nói, đây chỉ là chuyện chỉ cần nói một câu là có thể giải quyết được, không cần lo lắng gì cả, huống chi lão Vương cứ bị nhốt như thế, đứa nhỏ này phải sống thế nào?

Người sinh sống ở tường trong và ở tường ngoài, tuy nói đều là người, nhưng thật ra vẫn khác biệt.

Theo lý mà nói, vương tử phạm pháp, xử tội như thứ dân.

Nhưng mấy ai có thể làm được chuyện này?

Nói cũng chỉ là nói mà thôi.

Người nào tin thì người đó ngu.

Trong lồng gỗ.

Vẻ mặt lão Vương mệt mỏi, còn có một cảm giác tuyệt vọng không thể nói thành lời.

Hắn ta cũng không hối hận vì đã ẩu đả với người sống sót khác.

Mấy người sống sót khác bị nhốt thì lại vô cùng bình tĩnh, thậm chí còn nhìn lão Vương mà cười trên nỗi đau của người khác, bọn hắn đánh nhau là cố ý, chủ yếu là vì hai cái chân dị thú ở trong tay lão Vương lúc đó.

Ăn vào trong miệng, vô cùng hài lòng, khi có dòng nước ấm chảy trong cơ thể, càng khiến bọn hắn thỏa mái đến mức muốn rên lên.

Nhốt thì cứ nhốt thôi, cũng không phải là không thể ra ngoài được nữa.

“Cha…”

Một tiếng kêu này, khiến lão Vương vội vàng ngẩng đầu lên, thấy con gái của mình chạy như bay về phía này, Tiểu Hi Vọng chạy đến bên lồng gỗ, nắm lấy tay cha mình, “Cha, ta dẫn tỷ tỷ đến cứu ngươi.”

Lão Vương ngẩng đầu lên nhìn, Lục Dĩnh và lão Trần cùng đi đến.

Tuần tra viên đang canh giữ nơi này, vung vẩy cây côn trong tay, đang định đuổi Tiểu Hi Vọng đi, ngay khi hắn ta chuẩn bị ra tay.

“Dừng tay.”Lục Dĩnh mở miệng.

Tuần tra viên nhíu mày, muốn xem thử là ai xen vào chuyện của người khác, nhưng khi nhìn thấy Lục Dĩnh, sắc mặt hơi đổi một chút, thậm chí còn có chút lấy lòng.

Đây là cường giả ở tường trong.

Chớ nhìn hắn ta là tuần tra viên thì cho rằng hắn ta rất lợi hại, thật sự thì cũng chỉ là người sống sót ở tường ngoài mà thôi, có thể được chọn làm tuần tra viên, hắn ta cảm thấy đó là một chuyện vô cùng may mắn rồi, đồng thời cũng vô cùng hãnh diện.

ĐỐi với quy tắc chọn lựa tuần tra viên, chính là người quản lý người sống sót ở tường ngoài, bởi vì bọn hắn biết được công việc này đối với người được tuyển chọn mà nói, là vô cùng may mắn, nhất định sẽ cố gắng hết sức mà làm, có thể tránh đi được rất nhiều phiền phức.

Lục Dĩnh đến chỗ tuần tra viên, thân thể tuần tra viên có chút cúi xuống, vẻ mặt tươi cười, đầy ý nịnh nọt.

“Thả hắn ra ngoài đi.” Lục Dĩnh nói.

“Vâng.”

Tuần tra viên không hề nghĩ ngợi mà đồng ý, tuy nói là có quy định, nhưng hắn ta biết những quy định này là do những người ở tường trong kia định ra, cho nên khi người ở tường trong mở miệng, vậy thì đừng suy nghĩ nhiều, cứ nghe theo là được.

Nhưng ngay khi tuần tra viên này chuẩn bị mở lồng gỗ ra, một giọng nói không vui truyền đến.

“Lục Dĩnh, ngươi đi đầu phá hỏng quy định như vậy, cũng không phải là chuyện tốt đâu.” Trương Dũng cười ha hả bước đến.

Chương 43 - Phá hỏng quy định là không đúng.

Ngay cả tuần tra viên đang chuẩn bị mở lồng gỗ cũng dừng lại.

Trong lòng thầm than, mẹ nó chứ, gặp phải tranh đấu rồi, mà hắn ta chỉ là một tuần tra viên nho nhỏ lại bị cuốn vào trong.

“Ngươi đến làm gì?” Lục Dĩnh nhìn thấy người đến là Trương Dũng, không khỏi cau mày, nàng biết chuyện tiếp theo có lẽ không dễ giải quyết rồi.

Trương Dũng cười nói, “Vừa hay đi ngang qua, muốn đến chào hỏi một câu, không ngờ lại gặp được loại chuyện này, người bị giam trong lồng gỗ này là người làm trái với quy định tại tường rào của chúng ta, quy định chính là quy định, bây giờ ngươi muốn phá vỡ quy định, không tốt đâu.”

Lục Dĩnh nhìn ánh mắt đáng thương của Tiểu Hi Vọng, quyết định chắc chắn, không nhìn Trương Dũng mà nhìn về phía tuần tra viên.

“Thả người ra cho ta.”

Tuần tra viên nhìn Lục Dĩnh, rồi nhìn về phía Trương Dũng, vô cùng khó xử, đại ca, đại tỷ, các người tranh đấu với nhau đừng làm khó xử một tên tiểu đệ như ta được không, các ngươi như vậy ta rất khó giải quyết được

Trương Dũng nói, “Không có quy định thì không thành quy tắc, nếu như bây giờ ngươi thả người này ra, vậy thì quy định ở tường ngoài này xem như đã bị ngươi phá hỏng rồi, thế thì sau này còn có ai tuân theo quy định nữa, ngươi nhìn xung quanh đi, nhiều người nhìn như thế, nhất định phải suy nghĩ cho kỹ đấy.

Những người sống sót khác đang bị giam trong lồng gỗ đều nhìn chằm chằm Lục Dĩnh.

Có người hét lên.

“Chúng ta cũng muốn ra ngoài.”

“Cũng thả chúng ta ra luôn đi.”

Nghe thấy tiếng những người sống sót kia, khóe miệng Trương Dũng cong lên, hắn ta chính là cố ý đào hố cho Lục Dĩnh, hắn ta đương nhiên biết Lục Dĩnh khó chịu với hắn ta, cho nên hắn ta cũng không cần thiết giữ lại mặt mũi cho Lục Dĩnh.

Còn nếu là người khác, hắn ta sẽ mở một mắt nhắm một mắt, không quan tâm.

Lúc này Lục Dĩnh đã hiểu những lời mà ca ca đã nói lúc trước, không nên đắc tội với người khác, nếu không thì sẽ dễ bị người ta ngáng chân vào những việc nhỏ, bây giờ nàng mới cảm nhận được sâu sắc

vấn đề này.

Lục Dĩnh quay người nhìn về phía Trương Dũng, “Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?”

Trương Dũng nhún vai, “Ta muốn thế nào được chứ, ta chỉ dạy ngươi khi làm việc đừng quá xúc động, quy định chính là quy định, nhất thời phá hỏng quy định thì rất thoải mái, nhưng sau khi thoải mái, phiền phức sẽ liên tục xuất hiện, ngươi là người ở tường trong, nhất định phải hiểu rõ đạo lý này, nếu không cho dù ca của ngươi có ở đây, ta nghĩ hắn cũng sẽ phê bình hành vi của ngươi.”

Giờ phút này, Trương Dũng đang đứng ở vị trí cao, trong miệng đầy quy định mà tiến công.

Hắn ta thấy, nữ nhân này chính là vì xúc động, cũng muốn dạy cho Lục Dĩnh một bài học thật tốt, ngươi nhìn ta khó chịu cũng chẳng sao cả, nhưng mà nên giấu kỹ ở trong lòng, có lúc thể hiện ra, chính là đắc tội với người khác, mà kết cục khi đắc tội với người khác cũng chẳng tốt đẹp gì đâu.

…

Tại tường thành ở tường ngoài.

Nhân viên công tác phụ trách giàn giáo xoa mắt, nhìn về phương xa, trong tầm mắt của hắn ta nhìn thấy có một chiếc xe Pickup đang nhanh chóng chạy đến đây, tốc độ rất nhanh, phía sau xe cuốn lên bụi mù.

“A, trong khoảng thời gian này mọi người đều đã trở về rồi, sao còn có xe đến?”

Nghĩ thì nghĩ như vậy.

Nhưng khi xe Pickup lái vào giàn giáo, hắn ta vẫn kéo nó lên.

Trong xe, Lâm Phàm đã trở về được tường rào thả lỏng cả người, khóe miệng cong cong, trong đầu hắn đang nghĩ khi lão Vương nhìn thấy hắn thì sẽ có biểu lộ như thế nào, từ tuyệt vọng chuyển sang kinh ngạc.

Là khóc, là ầm ĩ, hay là vừa khóc vừa nhảy cẫng lên?

Đến trên tường thành.

Hắn lái xe, sau đó đỗ lại.

Xung quanh có một ít người sống sót đang nhìn, bọn hắn thấy được đằng sau xe Pickup chất một đống xác dị thú, cả đác đều há hốc mồm, lộ vẻ khiếp sợ, rất muốn biết rốt cuộc là ai mà có thể săn giết được nhiều dị thú như thế.

Mở cửa xe ra, Lâm Phàm đeo kính râm, ung dung từ xe bước xuống, trong nháy mắt đã cảm nhận được ánh mắt hâm mộ của mọi người.

Đột nhiên, có người kinh ngạc hô lên.

“Hắn là Lâm Phàm, chính là người mà lão Vương bỏ ra hết vốn liếng để đầu tư đó, không phải hắn đã chết ở trong miệng dị thú rồi sao? Sao còn sống mà quay về thế kia?”

“A…”

Muốn nói đến chuyện đáng chê cười nhất của những người sống sót ở tường ngoài này, chính là chuyện lão Vương lấy ra mọi vốn liếng đầu tư, lúc không có chuyện gì làm, bọn hắn đều nói đến chuyện này, xem lão Vương là kẻ ngu đần.

Nếu đổi thành bọn hắn, nhất định không thể nào làm như vậy được.

Cho nên bọn hắn nghĩ, đầu óc lão Vương nhất định là có bệnh.

Bây giờ Lâm Phàm quay về.

Thật sự hoàn toàn khiến bọn hắn tỉnh mộng.

Hóa ra thằng hề chính là chúng ta.

Lâm Phàm lấy phần thịt đã xử lý giòi bọ trước đó giao cho nhân viên công tác, đây là quy định của tường rào, cho dù là người ở tường trong cũng phải làm theo, cho nên nhưng gì nên tuân thủ thì vẫn tuân thủ.

“Thịt này…” Nhân viên công tác ngửi mùi, khẽ nhíu mày.

Lâm Phàm nói, ”Thịt thế nào? Không cần à?”

“Cần, cần…” Nhân viên công tác nói, dù sao thì hắn ta cũng chỉ phụ trách lấy thịt, thịt lấy được cũng chẳng đến lượt hắn ta ăn, cho nên không quan tâm phẩm chất của thịt thế nào, đó là chuyện mà những người ăn thịt nên nghĩ đến.

“Lão Vương đâu? Các ngươi ai giúp ta thông báo cho lão Vương một tiếng, gọi hắn đến đây, người đầu tiên chạy đi thông báo, ta sẽ cho

hắn một ít thịt.”

Khi ở trong tay có lương thực dư dả, cả người đề vô cùng hào sảng.

Cái này giống như ở trong thời kỳ hòa bình.

Lấy tiền đập vào người vậy.

Chương 44 - Phá hỏng quy định là không đúng. (2)

KHông có ai cảm thấy mình bị đập mà không vui vẻ, nếu thật sự có người cảm thấy đây là nhục nhã, vậy thì chỉ có thể nói là vì tiền không đủ nhiều.

Sau khi hắn vừa dứt lời.

Đám người không hề điên cuồng như trong tưởng tượng của hắn.

Mà đều vô cùng im lặng.

Cái này khiến Lâm Phàm cảm thấy hơi kinh ngạc, chẳng lẽ đều bị choáng váng cả rồi sao?

Rất nhanh, có người sống sót mở miệng nói.

“Lão Vương đang bị nhốt trong lồng gỗ.”

Hả?

Nghe thấy vậy, sắc mặt Lâm Phàm lập tức thay đổi.

Hắn quay người nhìn về phía nhân viên công tác.

“Coi chừng kỹ đồ ở trong xe cho ta, đợi lát nữa quay về ta sẽ cho ngươi chút chỗ tốt.”

Giờ phút này, rất có dáng vẻ của chuyện dừng xe lại, ném ra mấy xấp tiền mặt, ngông cuồng cảnh cáo đối phương, coi chừng kỹ xe cho ta, nếu không thì đánh gãy chân ngươi.

Mặt Lâm Phàm lạnh đi.

Một đám người sống sót đi theo phía sau.

Có chuyện vui sắp xảy ra rồi.

Chỉ là lão Vương làm sai, bị giam vào trong lồng gỗ, đây là quy định

của tường ngoài, bây giờ bọn hắn thật sự muốn xem đối với chuyện này Lâm Phàm có cách nào có thể dùng, ngươi đừng quên, ngươi cũng là người sống sót ở tường ngoài.

Khiêu chiến quy định của tường ngoài không phải là lựa chọn sáng suốt.

Lúc này.

Lục Dĩnh và Trương Dũng đang giằng co, Trương Dũng ngăn cản khiến Lục Dĩnh trở nên bị động, tuy rằng nàng cưỡng ép thả người nhất định sẽ không có vấn đề gì, nhưng nàng biết Trương Dũng tuyệt đối sẽ không dừng tay ở đây.

Tuần tra viên lặng lẽ lui ra sau.

Hắn ta chẳng biết nghe theo ai cả, ai cũng không thể đắc tội được.

Hắn ta hiểu được một đạo lý, nếu như hắn ta thật sự thả người ra ngoài, có lẽ Lục Dĩnh sẽ không có chuyện gì, nhưng mà hắn ta thì tuyệt đối sẽ có chuyện, cuối cùng người cõng nồi nhất định là hắn ta.

Hối hận cũng không kịp.

Sớm biết thế này đã không đi đến chỗ này.

Lão Vương ở trong lồng gỗ biết Lục Dĩnh vì muốn thả mình, đã nổi lên tranh chấp với Trương Dũng, đây cũng không phải thứ hắn ta muốn thấy, không cần thiết, thật sự không cần thiết.

“Lục tiểu thư, ta không sao, nhốt thêm mấy ngày nữa là có thể ra ngoài rồi, không cần thả ta ra, chỉ là ta muốn nhờ Lục tiểu thư có thể chăm sóc con gái của ta một chút, không cần phải để tâm quá nhiều, cho chút gì đó ăn là được.”

Lão Vương rất hèn mọn, hắn ta không biết tương lai sau này mình nên làm như thế nào.

Vốn liếng không còn.

Công việc không có.

Nhưng cho dù như thế nào, hắn ta cũng sẽ không vì thế mà tuyệt vọng, cuộc sống vẫn tiếp tục, cho dù trồng trọt kiếm được chút đồ ăn ít ỏi, cũng phải nuôi con gái lớn lên.

Lục Dĩnh yên lặng gật đầu với lão Vương.

Nàng thật sự muốn thả lão Vương ra ngoài.

Nhưng Trương Dũng ngăn cản, khiến nàng bất lực.

Đột nhiên.

Có tiếng nói truyền đến.

“Lão Vương.”

Tiếng nói quen thuộc.

Xoát!

Lão Vương đang bị nhốt trong lồng gỗ, sau khi nghe thấy giọng nói này, lập tức quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng nói, hắn ta thấy được bóng người mà hắn ta mong chờ ngày đêm kia, trừng to mắt, vẻ mặt kinh ngạc.

“Lâm Phàm…”

Trong nháy mắt, cả gương mặt lão Vương tràn đầy tươi cười, còn sống là tốt, còn sống là tốt rồi.

Trương Dũng kinh ngạc, kinh hãi, thật không ngờ tên tiểu tử này lại còn sống mà quay về.

Đây là chuyện mà hắn ta không thể nào ngờ đến.

Lục Dĩnh cũng vô cùng khiếp sợ, nàng cũng cho rằng Lâm Phàm đã chết rồi, không ngờ thế mà còn sống quay về.

“Lâm thúc thúc…” Tiểu Hi Vọng chạy như bay đến.

Lâm Phàm sờ đầu Tiểu Hi Vọng, liếc mắt thấy lão Vương đang bị nhốt trong lồng gỗ, chuyện này hắn sao có thể nhịn được, không khỏi tăng nhanh bước chân.

Trên đường đến đây, hắn đã hỏi thăm rõ ràng.

Hóa ra là vì hắn không quay về cùng đội ngũ, khiến cho lão Vương nghĩ rằng hắn chết rồi, mà Lục Dĩnh có chia hai cái chân dị thú cho lão Vương, từ đó khiến người sống sót khác chú ý đến, mở miệng kích thích thần kinh lão Vương, rồi đánh nhau, đám người sống sót kia cũng nhân cơ hội mà ăn hết chân.

Ở tường ngoài, ẩu đả quả thật sẽ bị trừng phạt, nhưng Lâm Phàm

chẳng quản đến những cái này.

Hắn bây giờ đã khác rồi.

Đồng thời cũng vô cùng cảm tạ Lục Dĩnh, hắn nhớ mang máng sau khi hắn săn giết dị thú, Lục Dĩnh đã nói với hắn, dị thú đó cũng có một phần của hắn, không ngờ khi tất cả mọi người cho rằng hắn đã treo máy rồi, nàng lại phân chia phần chân cho lão Vương.

Hành động này khiến Lâm Phàm yên lặng cảm tạ nàng.

Hắn đến trước lồng gỗ, mũi nhọn đoản mâu đột nhiên đập vỡ khóa sắt.

Ngay khi hắn đang nghĩ đến chuyện kéo lão Vương ra ngoài.

Trương Dũng chậm rãi mở miệng, "Lâm Phàm, ta khuyên ngươi tốt nhất đừng xúc động, hắn làm trái quy định tường ngoài, cho nên phải bị trừng phạt, hơn nữa ngươi cũng là người của tường ngoài, biết quy định, còn làm trái quy định, hậu quả như thế nào, ngươi tự hiểu."

Lâm Phàm nhìn về phía Trương Dũng, "Hậu quả như thế nào?"

Trương Dũng nói, "Hậu quả chính là các ngươi vẫn sẽ bị phạt, sau khi bị phạt xong, sẽ bị đuổi ra khỏi tường rào."

Ánh mắt Lâm Phàm bình tĩnh nhìn Trương Dũng.

Tuy nói không tận mắt nhìn thấy, nhưng cái đầu nhỏ của hắn vẫn có thể nghĩ ra được.

Tại sao Lục Dĩnh lại ở chỗ này, đương nhiên là muốn thả lão Vương ra ngoài, nhưng vẫn lề mề cho đến bây giờ, nhất định là vì Trương Dũng ngăn cản, hắn cũng hoàn toàn hiểu rõ, Trương Dũng không phải là thứ gì tốt.

Từ khi hắn ta dứt khoát xem hai người sống sót như tấm chắn, ném ra sau xe, hắn đã biết con người này tâm ngoan thủ lạt, tuyệt đối không thể tin tưởng.

Giờ phút này.

Trương Dũng này, đã đi trên con đường chết.

Còn về chuyện chết lúc nào.

Vậy phải xem thời điểm có cơ hội sẽ ra tay.

Chương 45 - Giác Tỉnh giả thì sao…

Lâm Phàm nắm đoản mâu, phần đuôi đoản mâu chạm vào mặt đất, ánh mắt nhìn chằm chằm Trương Dũng, mà Trương Dũng chẳng hoảng một chút nào, thậm chí còn mỉm cười nhìn Lâm Phàm, dường như đang nói, bây giờ ngươi có cách gì chứ?

“Lâm Phàm, đừng xúc động, ta chỉ bị nhốt mấy ngày, không sao cả.”

Lão Vương biết tính tình của Lâm Phàm, vội vàng mở miệng khuyên bảo, Trương Dũng chính là Liệp Sát giả, là người rất lợi hại, không dễ dàng gì ngươi mới sống sót mà quay về, nhất định không được làm chuyện ngu ngốc.

Lục Dĩnh biết Lâm Phàm muốn thả lão Vương ra ngoài.

Nhưng vì vậy mà nảy sinh xung đột với Trương Dũng thì không sáng suốt lắm, mặc dù có nàng ở đây, có thể ngăn cản trận tranh đấu này, nhưng mà các ngươi đều là người sống sót ở tường ngoài.

Một khi Trương Dũng trả thù, các ngươi chẳng thể nào ngăn cản được.

“Ha ha…”

Lâm Phàm cười, ánh mắt nhìn về phía Lục Dĩnh đứng bên cạnh, “Ngươi nói nếu như trở thành Liệp Sát giả, có phải có thể chuyển vào tường trong sinh sống hay không?”

Lục Dĩnh nói, “Ừm, nếu như có thể trở thành Liệp Sát giả thì có thể vào trong tường trong sinh sống.”

Tường rào Miếu Loan này chỉ là tường rào cỡ nhỏ, cần cường giả, cường giả chính là nhân tố quan trọng để quyết định tường rào có thể tồn tại hay không, không phải chỉ dựa vào một người là có thể chống đỡ, cho nên người quản lý tường rào sẽ lôi kéo Liệp Sát giả, đưa ra chỗ tốt, cho người đó cuộc sống nghiêng trời lệch đất so với khi ở tường ngoài.

Trương Dũng nói, “Cho dù là Liệp Sát giả cũng không thể phá hỏng quy định của tường ngoài, quy định chính là quy định.”

Hắn ta cảm thấy Lâm Phàm nhất định đã trở thành Liệp Sát giả.

Cho nên mới có bản lĩnh giằng co với hắn ta.

Nhưng hắn ta phải để cho Lâm Phàm biết, cho dù có trở thành Liệp Sát giả thì thế nào chứ, vẫn bị Trương Dũng ta đè một đầu như cũ.

“Thật sao?” Lâm Phàm chậm rãi nói, “Nếu như trở thành Liệp Sát giả cũng không thể, vậy bây giờ thì sao…”

Vừa dứt lời.

Chỉ thấy trên người Lâm Phàm có một ngọn lửa nhấp nháy, sau đó ngọn lửa này phân tách ra, lan tràn ra toàn thân, ngay cả đoản mâu cũng biến thành đoản mâu lửa trong nháy mắt.

“Giác Tỉnh giả có đủ không?”

Lâm Phàm tức giận nói.

Hắn không hề giấu diếm chuyện bản thân mình là Giác Tỉnh giả, đây là tận thế, không phải đang trong thời kỳ hòa bình cần phải giấu dốt, ở trong tận thế, nhất định phải thể hiện thực lực của bản thân ra ngoài.

Điều này có thể mang đến rất nhiều lợi ích, đồng thời tránh khỏi những phiền phức không cần thiết.

Ngươi thể hiện mình nhỏ yếu, sẽ có người bắt nạt ngươi, mà khi bản thân thể hiện ra mình cường đại, sẽ không có người nào bắt nạt, thay vào đó là kính sợ.

“Cái gì?”

Trương Dũng kinh hô, trong ánh mắt là vẻ không thể tin được, giống như vừa nhìn thấy quỷ, thậm chí không nhịn được mà lui về sau một bước, ánh ngược trong hai con mắt là ngọn lửa đang bùng cháy.

Hắn ta tin đối phương là Liệp Sát giả, nhưng không thể tin được hắn là Giác Tỉnh giả.

Đừng nói Trương Dũng trợn tròn hai mắt, những người khác đều như thế.

Những người sống sót vây xem kinh hô, ánh mắt lộ ra hâm mộ và kính sợ.

Lục Dĩnh há hốc mồm, giờ phút này nàng đã hoàn toàn hiểu rõ, vì sao Lâm Phàm lại tự tin như vậy, bởi vì trong tường rào Miếu Loan này,

Giác Tỉnh giả mãi mãi ở tầng cao nhất.

Bởi vì mặc kệ có bao nhiêu Liệp Sát giả, đều không thể so sánh với một Giác Tỉnh giả.

Nếu để cho người quản lý lựa chọn.

Hắn ta sẽ lựa chọn Lâm Phàm, đồng thời không chút do dự mà đuổi Trương Dũng đi.

“Giác Tỉnh giả, năng lực hệ hỏa, đây mới thực sự là năng lực có thể sử dụng trong chiến đấu.”

Lục Dĩnh tự lẩm bẩm, năng lực của Giác Tỉnh giả có rất nhiều, muôn màu muôn vẻ, có thực dụng, cũng có cái không thực dụng, mặc dù có nhiều cách nói, không có năng lực phế, chỉ có người sở hữu phế.

Nhưng mà nàng sống nhiều năm như vậy, thật sự từng gặp được loại năng lực phế.

Chính là có thể thở ở trong nước.

“Oa, Lâm thúc thúc biến thành người lửa.” Tiểu Hi Vọng kinh ngạc nói.

Lão Vương trong lồng gỗ hoàn toàn ngây ngốc, hai đầu gối quỳ trên mặt đất, nước mắt không nhịn được chảy ra.

Không biết là đang cảm thấy vui mừng vì Lâm Phàm.

Hay là cảm thấy đầu tư của mình đã được báo đáp.

Lửa tiên tán, thu vào trong cơ thể, quần áo, tóc tai, đều không bị chút ảnh hưởng nào.

Đây là sau khi năng lực của Lâm Phàm thức tỉnh, ở trong trạng thái mạnh nhất, Hỏa Diễm Chi Thân, uy lực tăng vọt.

Lúc này sắc mặt Trương Dũng thay đổi, lập tức tươi cười nói, “Hiểu lầm, chỉ là hiểu lầm thôi, không có quy định gì cả, đều là lỗi của ta.”

Nói xong thì vội vàng đi vào lồng gỗ.

Mời lão Vương ở bên trong ra ngoài, sau đó nhìn về phía tuần tra viên.

“Mọi chuyện đã điều tra rõ ràng rồi có biết không hả, là đám gia hỏa

kia cố ý mở miệng nhục nhã người khác, thừa cơ đánh nhau để cướp thịt, nhốt năm ngày làm sao mà đủ, nhốt mười ngày cho ta, thậm chí còn nhiều hơn nữa, có nghe thấy không." Trương Dũng quát lớn.

"Vâng vâng vâng…"

Tuần tra viên điên cuồng gật đầu, chẳng khác nào con gà mổ thóc.

Ngươi nói cái gì thì chính là cái đó, ta nhất định sẽ không phản bác.

"KHông còn chuyện gì nữa, vừa hay ta còn chút chuyện, đi trước." Trương Dũng tỏ vẻ rất hèn mọn, vội vàng rời đi.

Lâm Phàm nhìn bóng lưng Trương Dũng.

Yên lặng nhìn chằm chằm.

Chờ ngươi đi chết.

Bây giờ mà đánh nhau với Trương Dũng, nhất định không sáng suốt, nhưng đối với chuyện hắn có thể săn giết dị thú để tăng thực lực, giết chết hắn ta chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Thu hồi ánh mắt.

Lâm Phàm nhìn về phía lão Vương, cười nói.

"Có phải cảm thấy rất kích động hay không?"

Chương 46 - Nói to cho ta biết, ngươi đã chuẩn bị sống những ngày tốt lành chưa.

"Kích… kích động."

Gương mặt lão Vương kích động đến đỏ bừng, "Ta đã biết ngươi nhất định không sao cả, nhất định sẽ không chết."

Khi thấy đội ngũ đi săn quay về không có bóng dáng Lâm Phàm, hắn ta cảm thấy cả trời đất như đổ sụp, bây giờ người không chỉ trở về, còn trở thành Liệp Sát giả, hơn nữa còn trở thành Giác Tỉnh giả, cái này đối với lão Vương mà nói, thật sự là kích thích rất lớn.

Trên mặt Lâm Phàm tươi cười, đi đến trước mặt Lục Dĩnh, "Cảm ơn."

Hắn không có ý gì khác.

Chỉ là cảm ơn Lục Dĩnh có thể chia cho hai cha con lão Vương hai cái chân dị thú kia.

Nếu đổi thành người khác, có thể tiết kiệm thì tiết kiệm, không chia ra ngoài đâu.

“Không cần cảm ơn, chúc mừng.”

Lục Dĩnh không ngờ Lâm Phàm lại tiến bộ nhanh như thế, từ khi nàng và ca ca gặp được Lâm Phàm ở huyện thành, sau đó dẫn hắn về tường rào, mới qua được bao lâu chứ, hơn nữa còn khiến người khác khiếp sợ chính là, Lâm Phàm thế mà trở thành Giác Tỉnh giả.

Giác Tỉnh giả đó.

Đó chính là sự tồn tại vô cùng hiếm hoi, đại biểu cho tương lai vô hạn.

Những người sống sót có thể trở thành Liệp Sát giả, nằm mơ cũng muốn trở thành Giác Tỉnh giả, đáng tiếc… Vô dụng, nghĩ là nghĩ, có thể trở thành sự thật hay không thì phải xem mệnh.

“Đúng rồi, đồ của ta còn đang ở trên tường thành, đi lấy với ta nào.”

Bây giờ Lâm Phàm có cảm giác như mình đang áo gấm về quê, sống lưng thẳng tắp, thậm chi còn muốn xem biểu hiện khiếp sợ của lão Vương, dù sao thì lão Vương sinh sống như thế nào, người khác không rõ, chẳng lẽ hắn không biết rõ sao?

Chỉ có thể nói là rất thảm.

Đám người rời đi.

Đám khán giả vây xem vẫn còn đang đắm chìm trong khiếp sợ, từ đầu đến cuối không thể nào kìm nén được.

“Lão Vương thật sự thành công rồi.”

“Chuyện của hắn ở trong mắt chúng ta là trò cười, không ngờ trò cười lại là chính chúng ta.”

“Móa, khi đó sao ta không nhìn ra gia hỏa này có năng lực như vậy nhỉ, nếu như ta đầu tư, ta cũng có thể vùng lên rồi.”

“Liệp Sát giả, Giác Tỉnh giả, hai thân phận này, thật sự khiến người ta hâm mộ.”

“Bây giờ ta muốn đầu tư, ai đồng ý ra ngoài săn giết dị thú, ta cung cấp vũ khí cho người đó.”

Đám người lập tức nhìn kẻ vừa nói như nhìn một kẻ ngốc.

Đầu tư em gái ngươi.

Đồ thần kinh.

…

“Lâm Phàm, ta nghĩ chẳng mấy chốc nữa sẽ có người tìm ngươi, người quản lý tường rào nhất định sẽ mời ngươi đến tường trong, thậm chí ở trong hầm trú ẩn.” Lục Dĩnh nói.

Hầm trú ẩn là khu vực trung tâm của tường rào Miếu Loan.

Chỉ có người quản lý mới có thể ở lại.

Hoàn cảnh ở trong đó thế nào, chỉ có thể nói rất hào hoa, thậm chí có thể ăn được rau quả tự nhiên không bị ô nhiễm.

Rau quả ở trong tận thế, là đồ ăn tương đối xa xỉ.

Trong tường rào đương nhiên cũng có người trồng trọt, nhưng sản lượng quá thấp, người sống sót bình thường nhất định không thể ăn được.

“Có nghĩa là, mặc dù ta chỉ là Giác Tỉnh giả cấp một, nhưng địa vị của ta đã tăng vọt rồi ư?” Lâm Phàm hỏi.

Lục Dĩnh gật đầu, ”Ừm, Giác Tỉnh giả có trọng lượng rất nặng, Liệp Sát giả tuyệt đối không thể nào so sánh được, chỉ cần có thể trở thành Giác Tỉnh giả, tất nhiên sẽ trở thành cao tầng, bởi vì năng lực của Giác Tỉnh giả quá mạnh, nhất là năng lực mà ngươi thức tỉnh là hệ Hỏa, đây là loại năng lực cấp cao, càng quan trọng hơn.”

Lâm Phàm hiểu ra gật đầu, khi hắn trở thành Giác Tỉnh giả, đã không có ý định giấu diếm, hắn biết một tường rào muốn bình yên vô sự sinh tồn trong tận thế, nhất định phải có đủ nhiều cao thủ, ứng phó dị thú triều mà không ai biết được tấn công.

Cho nên tầm quan trọng của Giác Tỉnh giả lập tức hiện rõ.

Từ khi thử qua thịt máu tươi, hắn đã thề, sau này nhất định phải ăn chín, loại cách sống hỏng bét này, không thích hợp với hắn.

Rất nhanh đã lên đến tường thành.

Lúc này, Lâm Phàm giống như minh tinh, một đám người sống sót đi theo phía sau, những người sống sót đang đợi trên tường thành cũng không biết có chuyện gì đã xảy ra, nhưng khi nghe thấy Lâm Phàm là Giác Tỉnh giả, từng người đều kinh ngạc vô cùng.

Thậm chí còn há hốc miệng, tỏ vẻ không dám tin.

“Lão Vương, ngươi nhìn xem, đây là thu hoạch ra mang về sau khi ra ngoài một chuyến.”

Lâm Phàm chỉ vào đống đồ chất ở sau xe, nhìn vẻ mặt lão Vương từ kích động, dần dần trở nên càng kích động hơn, ngay cả con mắt cũng muốn rớt ra ngoài, hắn vô cùng hài lòng.

“Lâm Phàm, ngươi phát tài rồi.” Lão Vương cảm thấy vui mừng thay cho hắn.

Bộp!

Bàn tay Lâm Phàm đập vào vai lão Vương, trịnh trọng nói, “KHông phải ta phát tài, mà là chúng ta phát tài.”

Lão Vương ngây ngẩn nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm mỉm cười nói, “Lão Vương, ta đã nói rồi, đầu tư của ngươi với ta sẽ không đổ sông đổ biển, ta có thể thành công quay về, sự trợ giúp của ngươi rất quan trọng, cho nên… Lão Vương.”

“Hả?”

“Ngươi đã chuẩn bị tốt trải qua những ngày tốt lành chưa?”

“Ta…”

Lồng ngực lão Vương phập phồng, nước mắt không nhịn được mà chảy ra, hắn ta thật sự không ngờ đến, Lâm Phàm đã trở thành Giác Tỉnh giả rồi mà vẫn còn nhớ đến hắn ta, ai nói trong tận thế, giữa người với người là vô tình, rõ ràng là rất có tình đó.

Lục Dĩnh đứng bên cạnh bình tĩnh nhìn, nàng biết cuộc sống của cha con lão Vương bắt đầu tốt đẹp rồi, thậm chí tâm tính Lâm Phàm còn khiến nàng kính nể, nàng đã nhìn thấy quá nhiều người rõ ràng là bạn tốt, nhưng một khi trở thành Liệp Sát giả rồi, lập tức tuyệt giao với đối phương.

Bởi vì khi ngươi trở thành Liệp Sát giả, ngươi sẽ quen biết với nhiều Liệp Sát giả hơn, người bình thường sẽ chỉ cản trở, vướng chân ngươi.

Chương 47 - Nói to cho ta biết, ngươi đã chuẩn bị sống những ngày tốt lành chưa. (2)

“Lão Vương, nói to lên nào, ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng chưa.” Lâm Phàm lớn tiếng hỏi.

Cảm nhận được sự nhiệt tình và thật lòng của Lâm Phàm, lão Vương không khỏi thẳng sống lưng lên, “Ta đã chuẩn bị sẵn sàng.”

Lời này, hắn ta vừa nức nở vừa nói.

Sinh hoạt tại tận thế đã sớm khiến lão Vương tuyệt vọng, nếu như không phải còn một đứa con gái cần nuôi nấng, hắn ta cảm thấy mình chưa chắc đã sống được đến lúc này, nhưng bây giờ, Lâm Phàm trước mắt tựa như một tia sáng, bao phủ hắn ta, khiến hắn ta vô cùng hy vọng vào tương lai.

Lâm Phàm vui vẻ cười, hắn chính là muốn để cho người khác biết, người trợ giúp Lâm Phàm ta, sau khi hắn công thành danh toại, nhất định sẽ báo đáp trăm ngàn lần.

Khi ta gặp rủi ro, ngươi có thể cho ta một cái bánh bao, ngày nào đó ta quật khởi, Lâm Phàm ta sẽ cho ngươi một nhà bánh mì, để ngươi ngày nào cũng có bánh mì ăn.

Người xung quanh đều hâm mộ nhìn lão Vương.

Bọn hắn sống trong tường rào đã lâu, đương nhiên có rất nhiều người biết được tình cảnh của lão Vương.

Khi lão Vương bị giam trong lồng gỗ, cũng chính là lúc bị nhà xưởng rèn đúc vũ khí vứt bỏ.

Bọn hắn không phải tiếc hận, mà lại cười trên nỗi đau của người khác, rõ ràng đều là người sống sót ở tường ngoài, dựa vào đâu mà ngươi tốt hơn chúng ta, nhưng bây giờ khi Lâm Phàm quay về, muốn dẫn theo lão Vương trải qua cuộc sống tốt đẹp, lại càng tức giận đến mức muốn cắn nát cả răng sứ.

Mẹ nó, dựa vào đâu mà hắn ta lại may mắn như thế.

Lâm Phàm mở túi xách ra, lấy con thỏ lông nhung ra đã sớm chuẩn bị

cho Tiểu Hi Vọng ra, ngồi xổm xuống, giơ lên trước mắt Tiểu Hi Vọng, "Đây là quà thúc thúc mang về cho ngươi, có thích không?"

"Oa, thích, tạ ơn thúc thúc." Tiểu Hi Vọng nhìn thấy con thỏ nhung, hai mắt tỏa sáng, nhận đồ chơi, ôm cổ Lâm Phàm, hôn mạnh lên mặt Lâm Phàm một cái.

Từ sau khi ra đời đến nay, đứa nhỏ Tiểu Hi Vọng này chưa bao giờ có đồ chơi.

Bây giờ Lâm thúc thúc đưa đồ chơi cho nàng, nàng nhất định phải giữ gìn thật tốt.

Lão Vương đứng bên cạnh nhìn mà hâm mộ, luôn cảm thấy con gái của mình đã dần dần trở thành con gái của người khác rồi.

Đây là chuyện đáng sợ đến mức nào.

Lúc này, ở đằng xa có động tĩnh truyền đến.

"Người quản lý tường rào đến." Lục Dĩnh mở miệng nhắc nhở.

Lâm Phàm đứng dậy, nhìn về phía đó, một đám người đang đi về phía này.

Tốc độ có hơi nhanh.

KHông thể không nói, tin tức truyền đi nhanh thật

Lúc có đại lão xuất hiện.

Thường sẽ có một người biết rõ mọi chuyện giới thiệu, mà bây giờ người giới thiệu chính là Lục Dĩnh.

"Nam tử trung niên đi chính giữa chính là người quản lý tường rào Chu Thế Thừa, 59 tuổi, Giác Tỉnh giả cấp ba, năng lực là điều khiển kim loại."

Lâm Phàm im lặng gật đầu.

Loại năng lực điều khiển kim loại này rất mạnh.

Khó trách có thể trở thành người quản lý tường rào.

Thực lực đã đến cấp ba.

Chu Thế Thừa nhanh chóng đến trước mặt Lâm Phàm, mỉm cười

nhiệt tình tiến lên, nắm lấy tay Lâm Phàm, "CHúc mừng ngươi trở thành Giác Tỉnh giả, ta là Chu Thế Thừa, người quản lý nơi này, tường rào này cũng sẽ vì có sự gia nhập của ngươi, mà càng thêm vững chắc."

"Ta tên là Lâm Phàm."

Những người sống sót ở xung quanh nhìn thấy người quản lý xuất hiện, cả đám lập tức trở nên thành thật, ngay cả chút tiếng xì xào bàn tán cũng không có.

"Mời đi theo ta, nơi này không phải nơi để nói chuyện."

Tâm tình Chu Thế Thừa rất tốt, trong tường rào có thể xuất hiện thêm Giác Tỉnh giả mới, đó chính là chuyện vô cùng tốt, nói rõ tường rào sẽ càng thêm an toàn, từ đó tiếp tục truyền thừa nền văn minh nhân loại.

"Được."

Lâm Phàm biết tiếp theo chính là nói chuyện với nhau, sau đó sắp xếp chỗ ở, thời điểm ra ngoài, hắn sẽ đưa cha con lão Vương và lão Trần đến cùng ở.

Hắn không phải người quên gốc, có ngày tốt lành nhất định sẽ nghĩ đến người đã từng giúp mình.

Còn về xác dị thú mà hắn mang về, đương nhiên cũng sẽ có người bảo quản giúp hắn.

Đi vào tường trong, tại phòng họp.

"Nào, mời ngồi." Sắc mặt Chu Thế Thừa ôn hòa nói.

Lão Vương có chút câu nệ, dù sao thì đây là lần đầu tiên hắn ta tiếp xúc với người quản lý tường rào gần như vậy, huống hồ, hắn ta chính là một người bình thường, không có loại tự tin kia.

Lâm Phàm thấy lão Vương câu nệ như vậy, khẽ vỗ vai hắn ta một cái, ra hiệu hắn ta ngồi xuống bên cạnh mình, hơn nữa sau này hắn ta sẽ không để cho lão Vương chỉ là người bình thường, nhất định phải cho hắn ta ăn đủ thịt dị thú, cho dù không trở thành Giác Tỉnh giả, cũng sẽ trở thành Liệp Sát giả.

Chu Thế Thừa chậm rãi nói, "Tường rào Miếu Loan đã tồn tại trong tận thế mười năm, được ông trời phù hộ, tường rào đã từng nhiều

lần bị dị thú triều tấn công, nhưng cũng may đều hữu kinh vô hiểm, tất cả đều này đều là nhờ vào sự cố gắng của tất cả mọi người, mới có thể yên ổn sống đến ngày hôm nay."

Lâm Phàm gật đầu, giả vờ nghe rất nghiêm túc.

Hắn cũng không biết phải nói gì cho tốt.

Nhưng nên thể hiện như thế nào thì sẽ thể hiện.

Cái này gọi là gì nhỏ, không sai, chính là tôn trọng.

"Sử dụng thịt dị thú có thể từ từ tăng cường thực lực của chúng ta, từ đó trở thành Liệp Sát giả, nhưng Liệp Sát giả đối mặt với một vài dị thú có cấp bậc cao hơn một chút, vẫn có chút lực bất tòng tâm, cũng may nhân loại chúng ta có thể trở thành Giác Tỉnh giả, cái này khiến chúng ta có vốn liếng mà đấu với dị thú."

"Bây giờ số lượng Giác Tỉnh giả trong tường rào chúng ta có tất cả là chín người, mà ngươi, chính là người thứ mười."

Chương 48 - Đây cũng chính là phúc lợi nên có.

"Bởi vì Giác Tỉnh giả có thể bảo vệ tường rào an toàn hơn, cho nên chỉ cần là Giác Tỉnh giả đều sẽ được hưởng đặc quyền, có thể tùy ý sử dụng vật tư trong tường rào, ví dụ như rau quả, gạo, thịt dị thú các loại."

Chu Thế Thừa bắt đầu giảng giải phúc lợi của Giác Tỉnh giả.

Những cái này, đến Liệp Sát giả cũng chưa chắc có.

Trong thế đạo hiện nay, tầm quan trọng của Giác Tỉnh giả không cần nói cũng biết, mặc kệ đến tường rào nào, cũng là nhân vật quan trọng nhất, tuy nói hắn ta là Giác Tỉnh giả cấp ba, nhưng mà khẳng định cũng không thể một mình che chở được tường rào.

Cho nên cần không ngừng mời chào Giác Tỉnh giả.

Giữ họ lại trong tường rào, từ đó đảm bảo tường rào có đủ năng lực chống lại dị thú.

Nếu như cái gì cũng không cho, như vậy thì hỏng bét rồi, Giác Tỉnh giả người ta hoàn toàn có thể rời khỏi nơi này, đến tường rào khác tìm cuộc sống tốt hơn.

Lâm Phàm biết sau khi mình trở thành Giác Tỉnh giả, nhất định sẽ có

chỗ tốt, bây giờ nghe được, chỗ tốt này thật sự vượt quá sức tưởng tượng của hắn, có thể nói là đến mức cơm đến há miệng, áo đến đưa tay.

“Còn phúc lợi quan trọng nhất chính là tường rào sẽ cung cấp huyết tinh cho Giác Tỉnh giả.” Chu Thế Thừa nói.

“Còn cung cấp huyết tinh?”

Đây là chuyện Lâm Phàm không ngờ đến.

Chu Thế Thừa nói, “Đúng vậy, tường rào sẽ cung cấp huyết tinh cho Giác Tỉnh giả, nhưng mà số lượng huyết tinh ít, không phải ngày nào cũng có, nhưng khi có huyết tinh, nhất định sẽ cung cấp ngay, bảo đảm có thể nhanh chóng tăng thực lực.

Tuy nói người ở tường ngoài rất thảm.

Nhưng chỉ cần chịu làm việc, ăn quả thật không đủ no, nhưng tuyệt đối sẽ không chết đói.

Nghĩ đến số lượng nhân khẩu trong tường rào, hắn hiểu được Chu Thế Thừa không có khả năng giúp mỗi người sống sót được ăn no mỗi ngày, sắp xếp cẩn thận cuộc sống của họ.

Một chén gạo dưỡng ơn, một đấu gạo nuôi thù.

Nếu cái gì cũng có thể sắp xếp thỏa đáng, vậy thì ai còn xem tận thế là chuyện đáng sợ.

Cuối cùng người mệt chết, cũng chỉ có Chu Thế Thừa.

Lục Dĩnh ở bên cạnh nghe cũng vô cùng hâm mộ, đây chính là đãi ngộ của Giác Tỉnh giả đó.

Nàng và ca ca có thể sống ở tường trong, cuộc sống không tệ, đó là vì ca ca của nàng chính là Liệp Sát giả cấp ba, ở trong tường rào, cũng là cao thủ, nhưng mà so với Giác Tỉnh giả, đại ngộ này còn kém xa tít tắp.

Lâm Phàm nói, “Tường rào là quê hương của ta, ta nhất định sẽ bảo vệ thật tốt, tuyệt đối không để dị thú phá hỏng nơi này.”

Những thứ nên cho người ta đều đã cho rồi.

Cũng đã đến lúc hắn nên tỏ thái độ.

Quả nhiên, sau khi Lâm Phàm nói ra lời này, trên mặt Chu Thế Thừa lộ ra nụ cười, nụ cười kia xán lạn như hoa cúc.

Nói chuyện trong phòng họp rất nhẹ nhàng, tuy rằng Lâm Phàm chỉ là Giác Tỉnh giả cấp một, nhưng đã có thể ở trong hầm trú ẩn, hoàn cảnh ở trong đó càng tốt hơn.

Chỉ là Lâm Phàm từ chối, hắn không muốn ở trong lồng sắt, nghĩ đến ban đêm ngủ không được, cũng có thể ngửa đầu lên nhìn bầu trời để thư giãn.

Hội nghị kết thúc.

Chu Thế Thừa dẫn Lâm Phàm chọn lựa một phòng ở tại tường trong.

Nếu không muốn ở trong hầm trú ẩn, vậy đương nhiên là tôn trọng lựa chọn của đối phương.

Cuối cùng lựa chọn một căn nhà ba phòng ngủ một phòng khách, tuy nói căn nhà có vẻ cũ kỹ, nhưng ở trong tận thế, cái này coi như là thiên đường của nhân gian.

“Sau này chúng ta sẽ ở đây sao?” Lão Vương dụi mắt, không thể tin được đây là sự thực, thậm chí còn véo mặt mình, cảm nhận được đau đớn, mới hiểu được, đây không phải là mơ, mà là thật.

“Ừm, về sau sẽ ở đây.”

Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Hắn cũng mời lão Trần đến ở chung, nhưng lão Trần từ chối, không thể bỏ lại tiệm sách của mình, còn cả sự nghiệp dạy dỗ tri thức cho những đứa trẻ kia.

ĐỐi với chuyuện này Lâm Phàm cũng không nói gì thêm, nhưng về phương diện vật chất sẽ giúp lão Trần tốt hơn một chút.

Dù sao thì công việc đầu tiên giúp hắn cất bước.

Chính là lão Trần giới thiệu cho hắn.

Chu Thế Thừa đi, trước khi đi còn đưa cho Lâm Phàm một tấm thẻ kim loại màu đen, đây là biểu tượng của Giác Tỉnh giả, có thể dùng tấm thẻ này nhận lấy vật tư cần thiết.

Chờ người đã đi hết rồi.

Lâm Phàm ném thẻ kim loại cho lão Vương, lão Vương hốt hoảng đỡ lấy, cái này chính là đồ vật quý giá nhất đó.

“Đi theo ta.”

Lâm Phàm đẩy cửa ra ngoài, cha con lão Vương đi theo.

Rất nhanh, bọn hắn lập tức đi đến tường ngoài, chỗ ở của lão Vương, xung quanh đều là những người sống sót hâm mộ và ghen tỵ nhìn về phía lão Vương, trong lòng thầm nghĩ, đây là vận cứt chó gì thế.

Lại để lão Vương ôm được đùi.

Muốn khóc, khó chịu.

Nhìn thấy lão Vương sống tốt, còn khó chịu hơn giết bọn hắn.

Lão Vương không hiểu nhìn Lâm Phàm, không biết đến đây để làm gì.

Lâm Phàm vỗ vỗ tay, “Này này, ta nói với các vị, sau này cha con lão Vương sẽ đi cùng ta đến tường trong hưởng ngày tháng tốt lành, những thứ kia hắn không cần nữa, các ngươi tự chia đi.”

Ngay lập tức, những người sống sót còn đang ngây ngốc kia đột nhiên phản ứng lại, chỉ trong chớp mắt, đã lấy sạch đồ tại chỗ ở của lão Vương, ngay cả dây thừng cũng không để lại.

Lão Vương nhìn mặt đất trống rỗng, trừng mắt nhìn, có chút mơ màng.

Trên đường về.

“Lão Vương.”

“Hả?”

“Ta muốn ăn rau xanh xào, canh cà chua trứng, ngươi đi làm đi.”

“Kkhông ăn thịt sao?”

Về sau lão Vương chính là người phụ trách một ngày ba bữa của Lâm Phàm, còn cả vệ sinh phòng ở, chính là bảo mẫu nam của Lâm Phàm.

Chương 49 - Không sao cả, ta không phải là người hẹp hòi.

“Các ngươi ăn thịt dị thú đi, ta chỉ muốn ăn rau.” Lâm Phàm thật sự chịu đủ thịt dị thú rồi, rất hoài niệm mùi vị rau quả, không ngờ thứ mà thời bình không thiếu nhất, đến khi tận thế, lại là thứ trân quý nhất.

“Đúng rồi, còn thứ này…”

“A… Cocacola năm 33, còn dùng được chứ?”

“…”

Trong phòng, trên bàn ăn.

Lâm Phàm và Tiểu Hi Vọng ngồi trước bàn ăn, Tiểu Hi Vọng cẩn thận sờ vào chiếc bàn ăn tinh xảo chưa từng nhìn thấy, rồi lại nhìn thức ăn trên bàn, không nhịn được nuốt nước miếng, thơm quá, thật sự thơm quá.

Những điều này, Lâm Phàm đều nhìn thấy.

Cũng chỉ là một phần rau xanh xào, một phần canh cà chua trứng, rất bình thường, đồ ăn rất bình thường này, đặt ở trong thời kỳ hòa bình, không ai để ý đến, nhưng đối với Tiểu Hi Vọng sinh ra trong tận thế mà nói, lại mà mỹ vị chưa bao giờ nếm qua, thậm chí đến thấy cũng chưa từng nhìn thấy.

“Ngươi ăn trước đi.” Lâm Phàm nói.

Tiểu Hi Vọng lắc đầu, “Đợi thúc thúc và cha, chúng ta cũng nhau ăn.”

Lâm Phàm mỉm cười, thật sự là đứa bé hiểu chuyện.

Trong phòng bếp, lão Vương đang bận rộn, tiếng nói chuyện ngoài bàn ăn truyền đến, lão Vương buộc tạp dề bưng thịt dị thú ra ngoài, cười nói, “Thịt kho tàu ngon tuyệt đến rồi, lâu rồi chưa nầu ăn, tay nghề có chút thụt lùi rồi, không nói khoác chứ, trước kia tay nghề của ta rất tốt, là người đứng đầu tại nhà tập thể đó.”

“Sắc hương vị đều đủ, thật sự không tệ.” Lâm Phàm nhìn thức ăn trên bàn, vô cùng hài lòng, đây mới là cuộc sống của người bình thường, cuộc sống lúc trước sao có thể gọi là sống chứ, đúng là hỏng bét, “Ăn thôi.”

Đồ ăn rất ngon, khiến hắn tìm lại được cảm giác cuộc sống bình thường.

Tiểu Hi Vọng ăn ngấu ăn nghiến, mặc dù vẫn muốn khắc chế, nhưng

trước mặt thức ăn ngon, sức kìm nén của đứa trẻ vẫn có chút kém.

Lão Vương chậm rãi thưởng thức thức ăn, hai mắt hơi đỏ, rõ ràng là đang nhớ lại gì đó.

“Ăn nhiều thịt dị thú, sẽ có thực lực tốt trong tận thế.” Lâm Phàm nói.

Mặc dù hắn không muốn ăn, nhưng vẫn gắp một miếng, dùng thịt dị thú lâu dài, có thể tăng thực lực một chút xíu, nhưng có thể tăng lên, đã là không tệ rồi.

“Ừm, được.”

Lão Vương lau đi nước mắt nơi khóe mắt, trịnh trọng gật đầu.

Không phải hắn ta muốn mạnh lên, mà là hắn ta không có năng lực mạnh mẽ lên, bây giờ có cơ hội như vậy, đương nhiên sẽ không bỏ qua, hắn ta biết Lâm Phàm đối xử tốt với hắn ta và con gái như vậy, cũng là vì lúc trước hắn ta đã giúp Lâm Phàm, nhưng hắn ta không muốn mãi mãi nhận sự trợ giúp của Lâm Phàm, cũng phải nghĩ cách báo đáp Lâm Phàm, cho nên mạnh lên là con đường duy nhất.

Com nước xong xuôi, Lâm Phàm đi ra ngoài.

Sau khi ra ngoài đi săn một lần, trở thành Giác Tỉnh giả, địa vị lên cao, xem như đã đứng vững gót chân ở trong tường rào này, tiếp theo chính là cần xoát độ thuần thục của kỹ năng.

Đao thuật cơ sở rất quan trọng.

Khi xoát đầy độ huần thục, vậy thì có nghĩa là ở phương diện cận chiến, hắn đã có thành tựu không tệ.

Ném mạnh cự ly xa có tính hạn chế quá cao, là kỹ năng giết dị thú đơn lẻ, nhưng khi đối mặt với số lượng dị thú lớn, thế thì có vẻ hơi lúng túng.

Đi đến nơi đất trống không người.

Nắm đao, bắt đầu quá trình tu luyện khô khan, hầu như không cần để tâm đến ý nghĩa của mỗi một đao, chỉ cần nghiêm túc hoàn thành đủ đao thuật cơ sở là được.

Mười ba chiêu đao thuật cơ sở, động tác nhìn như đơn giản, nhưng muốn thi triển ăn khớp với nhau, vừa mới bắt đầu thì rất khó khăn, nhưng khi độ thuần thục tăng lên, hắn có thể thi triển ra hoàn chỉnh.

Cái này chỉ cần treo là được.

Một hồi sau.

“Độ thuần thục đao thuật cơ sở +1.”

Độ thuần thục của đao thuật cơ sở tăng lên có hơi chậm, hoàn toàn không thể so sánh với ném mạnh và rèn sắt, nhưng hắn biết uy lực của đao thuật cơ sở sẽ rất mạnh.

Vùi đầu vào rèn luyện gian khổ, tiếp tục xoát độ thuần thục.

Thời gian trôi qua rất nhanh, sắc trời dần dần tối.

Lâm Phàm dừng động tác, lắc lắc cổ tay, cũng không cảm thấy đau nhức, bây giờ thể chất của hắn càng lúc càng cao, năng lực khôi phục cũng được tăng cường, huống hồ cái này cũng không tiêu hao quá nhiều thể lực, chỉ cần chịu đựng được nhàm chán là được.

“Trở về à?”

Nhìn bầu trời dần mờ tối, cuối cùng vẫn bỏ đi ý nghĩ quay về.

Về cái gì mà về?

Trẻ trung không cố gắng, đến già lại bi thương.

Lỡ như sau này mình gặp phải nguy hiểm, nhất định sẽ oán trách bản thân bây giờ, vì sao lại lười biếng, vì sao không cố gắng nhiều thêm một chút.

Tiếp tục xoát độ thuần thục.

Trong đêm tối, một bóng người cần cù không ngừng vung đao, có ánh trăng chiếu rợi, bóng người này tỏa ra ánh sáng nhạt, nếu như có người nhìn thấy, không thể không nói, Lâm Phàm ngươi có thể trở thành Giác Tỉnh giả, tuyệt đối không phải là may mắn, mà là nhờ vào sự cố gắng của ngươi.

Nói nhảm, có hack, còn cố gắng liều mạng như thế, ta không thành công thì ai có thể thành công chứ.

Trời dần dần sáng.

Ánh nắng ban mai xuất hiện, một ngày mới lên, ánh sáng chiếu rọi.

Nhìn lại độ thuần thục.

- Kỹ năng: đao thuật cơ sở (10/100).

Đã nâng độ thuần thục lên đến 10.

Hắn phát hiện nhanh nhẹn cũng tăng thêm 0,1.

Đây là một loại tiến bộ, so với sử dụng thịt dị thú thì tốt hơn rất nhiều, ngay cả huyết tinh cũng không thể so sánh được.

“Cứ theo tốc độ này, thế thì muốn xoát đầu đao thuật cơ sở, có lẽ cần bảy, tám ngày.”

Dừng động tác, đón ánh bình minh, quay về chỗ ở.

Về đến nhà, lão Vương đã sớm tỉnh lại, dang bận rộn ở trong phòng bếp, vừa vào cửa đã có thể ngửi thấy mùi cháo, còn có mùi thơm của thịt nướng, tất cả phòng ốc ở tường trong đều có điện.

Chương 50 - Không sao cả, ta không phải là người hẹp hòi. (2)

Thiết bị dầy đủ, có tủ lạnh, điều hòa, lò vi sóng các loại.

Những thứ này đều là đồ vật không ai để ý đến sau tận thế, qua thời gian dài cất giữ, có lẽ sẽ hư mất, nhưng người sống sót trong tận thế, có vài người biết sửa chữa những thứ này, cho nên vẫn còn có thể sử dụng được.

“Về rồi à?”

“Ừm, về rồi, ta đi tắm rửa trước đã.”

“Đươc, ta bày đồ ăn sáng lên cho ngươi.”

Lão Vương ở lại đây, chính là để chăm lo sinh hoạt hàng ngày của Lâm Phàm, tuy nói hắn ta và Tiểu Hi Vọng cũng bắt đầu sử dụng thịt dị thú, nhưng muốn trở thành Liệp Sát giả, cần phải sử dụng thịt dị thú trong thời gian dài, đây không phải là chuyện cần gấp gáp.

Đi vào phòng tắm, Lâm Phàm đứng dưới vòi hoa sen, mặc cho dòng nước cọ rửa, lúc trước hắn vơ vét được sữa tắm và dầu gội đầu, đều chẳng thể dùng được gì cả, cũng may ở đây có nguyên bộ xà bông thơm, tẩy rửa thân thể, rồi lại gội đầu.

Nam nhân tắm rửa khá nhanh, chỉ yếu là tẩy rửa một lần, vò hai lần là được.

Ngồi vào bàn ăn, uống cháo, ăn miếng thịt dị thú.

Khi sử dụng thịt dị thú nhiều hơn một chút.

Thể chất tăng thêm 0,01.

Trị số tuy nhỏ, nhưng mà thịt muỗi cũng là thịt.

Giải quyết đồ ăn sáng xong, quay về phòng nghỉ ngơi hai tiếng, từ khi tinh thần của hắn đột phá lên, trạng thái tinh thần luôn vô cùng tỉnh táo, cho dù một đêm không ngủ, cũng sẽ không cảm thấy mệt mỏi, nếu như có thể nghỉ ngơi một hai giờ, tinh thần sẽ càng tốt hơn.

Sau khi hắn tỉnh ngủ, chuẩn bị tiếp tục luyện tập, Tiểu Hi Vọng đã dụi mắt, ngáp một cái ra ngoài. Đêm qua là đêm mà Tiểu Hi Vọng ngủ ngon và an toàn nhất.

“Lâm thúc thúc, chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.”

Lâm Phàm mỉm cười, vuốt đầu nhỏ của nàng, bảo nàng đi rửa mặt, sau đó chào hỏi với lão Vương một tiếng rồi ra khỏi nhà.

Xuống lầu dưới, vừa định đến bãi đất trống kia.

“Lâm ca, Lâm ca…”

Có giọng nói truyền đến.

CHỉ thấy vẻ mặt Trương Dũng tươi cười chạy đến, vẻ mặt lấy lòng nói, “Lâm ca, sớm như vậy đã dậy rồi à?”

Từ khi Lâm Phàm trở thành Giác Tỉnh giả, trong lòng Trương Dũng cũng có chút sợ hãi và tức giận, đáng chết, thật là đáng chết, dựa vào đâu mà Lâm Phàm lại trở thành Giác Tỉnh giả, ban đầu hắn ta hoàn toàn không xem trọng Lâm Phàm, nhưng ai biết được bây giờ lại như thế.

“Ngươi có việc gì?” Sắc mặt Lâm Phàm bình tĩnh hỏi.

Hắn biết Trương Dũng vẫn luôn thích trưng bộ mặt kiêu ngạo bất tuân, đồng thời cũng biết bây giờ Trương Dũng tỏ vẻ hèn mọn với mình như vậy, cũng là vì mình trở thành Giác Tỉnh giả, đương nhiên, nếu như đối phương nắm được cơ hội, Trương Dũng tuyệt đối sẽ không chút do dự mà giết chết hắn.

Chuyện này không cần phải hỏi.

Từ sau khi Trương Dũng làm những chuyện kia, đường đến chỗ chết của hắn ta đã được dọn sẵn rồi.

“Lúc trước có chút hiểu lầm, mong ngươi đại nhân đại lượng, không để trong lòng.” Trương Dũng nghĩ đến chuyện dỗ dành Lâm Phàm thật tốt.

Lâm Phàm cười nói, “Không sao cả, ta không phải người hẹp hỏi, không cần để ý.”

“Thật sao?”

“Thật, ngươi cảm thấy ta là người hẹp hòi sao?”

Lâm Phàm nhoẻn miệng cười, giống như vô cùng tốt bụng, nhưng chẳng biết vì sao, Trương Dũng luôn cảm thấy là lạ, ánh mắt của đối phương giống như đang nhìn một kẻ sắp chết không còn sống được bao lâu nữa vậy.

Nhưng đối phương đã nói như vậy rồi, Trương Dũng tạm thời không còn lời nào để nói.

“Vậy ta không quấy rầy Lâm ca nữa.” Trương Dũng cáo từ.

“Được, đi thong thả.”

Nhìn bóng lưng Trương Dũng rời đi, ánh mắt Lâm Phàm dần dần trở nên lạnh lẽo, mà Trương Dũng cũng cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, quay đầu nhìn lại, vẻ mặt Lâm Phàm đang lạnh lẽo cũng trong nháy mắt mà tươi cười.

Giống như đang nói, an tâm đi đi, không có chuyện gì cả.

Trương Dũng mỉm cười gật đầu với Lâm Phàm, xoay người, tiếp tục bước đi, chỉ là sắc mặt của hắn ta đã trở nên vô cùng lạnh lẽo, trong mắt còn ẩn chứa lệ khí.

Đáng chết.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Mấy ngày sau.

“Độ thuần thục sắp max cấp rồi.”

Trong bãi đất trống, một bóng người nắm đao, thi triển đao pháp, tàn ảnh dày đắc, đao phong gào thét, đồng thời đao pháp có thứ tự mà không loạn, tự hình thành hệ thống.

Sau khi hắn nâng độ thuần thuật của đao thuật cơ sở lên đến 80, hắn phát hiện ra cây đao giống như cánh tay của mình, đã hòa thành một thể, biến hóa như thế này khiến hắn vô cùng vui mừng, quả nhiên rất trâu bò, mặc kệ ở thời đại nào, mức độ khống chế đao thuật của hắn, cũng có thể xưng là đại sư.

Trong những ngày qua, cuộc sống của hắn vô cùng có quy luật.

Xoát độ thuần thục, ăn cơm, tắm rửa, đi ngủ, sau đó lại tiếp tục xoát độ thuần thục, cứ lặp đi lặp lại như vậy, ngày đêm không màng, cần cù chăm chỉ.

Ai nhìn thấy cũng phải kinh hô một tiếng, ngươi liều mạng như thế để làm gì.

Sau khi Chu Thế Thừa giới thiệu, hắn có gặp được tám vị Giác Tỉnh giả khác, nhưng giữa bọn họ cũng không liên hệ gì nhiều, đối với người vừa mới trở thành Giác Tỉnh giả như hắn, cũng không nhiệt tình lắm

Đối với chuyện này, Lâm Phàm không hề quan tâm.

Các ngươi không để ý đến ta, ta cũng chẳng để ý gì đến các ngươi đâu.

Yên lặng xoát độ thuần thục, sau đó ra ngoài săn giết dị thú, tăng thực lực của bản thân mới là chuyện quan trọng nhất.

Những chuyện khác đều không quan trọng.

Nhưng mà hắn cũng đã biết năng lực của những người này là gì.

Có cái rất thích hợp cho chiến đấu, có cái thì là phụ trợ.

Khắc sâu ấn tượng với hắn chính là một muội muội mềm mại, rất đáng yêu, rất xinh đẹp, năng lực mà nàng thức tỉnh chính là phụ ma, có thể phụ ma vào các loại đồ vật

Chương 51 - Phụ ma.

Loại năng lực phụ trợ này không tệ.

Cho nên khi hắn đối mặt với những Giác Tỉnh giả khác là nụ cười dối

trá, nhưng khi đối mặt với vị muội muội mềm mại kia, là nụ cười chân thành.

Còn về chuyện muội muội mềm mại kia có cảm nhận được sự chân thành trong nụ cười của hắn hay không, hắn tin chắc rằng, nhất định có thể cảm nhận được.

Nhưng mà, hắn phát hiện Giác Tỉnh giả ở tường rào Miếu Loan này có một vấn đề.

Đó chính là phúc lợi Chu Thế Thừa đưa ra đã hoàn toàn giải quyết mọi nỗi lo về sau, đến mức khiến một vài Giác Tỉnh giả không muốn ra ngoài đối chiến với dị thú, dù sao chỉ cần nằm không là có ăn, cần gì phải mạo hiểm.

Theo Lâm Phàm, có ý nghĩ như vậy chính là một loại tử vong mãn tính, cuối cùng sẽ trả giá đắt vì sự lười biếng của mình.

Một lát sau.

Max cấp.

Xem lại bảng.

- Thể chất: 14,14.

- Nhanh nhẹn: 12,21.

- Tinh Thần: 10,9

- Năng lực thức tỉnh: Hệ hỏa.

- Kỹ năng: rèn sắt (max), ném mạnh (max), đao thuật cơ sở (max).

Lâm Phàm siết chặt tay thành nắm đấm, trên mặt lộ ra ý cười, sau khi bỏ ra mọi cố gắng, cuối cùng cũng thu hoạch về tay.

Cúi đầu nhìn đao trong tay.

Có chút cũ kỹ, đồng thời tạo hình cũng chẳng ngầu, nhìn không thoải mái lắm, dùng lại càng không dễ chịu.

Đi về phía nhà xưởng rèn đúc vũ khí.

Lúc này.

Thân Hải cầm ấm trà, xem xét công nhân đang làm việc, “Chăm chỉ

vào cho ta, nếu ai dám lười biếng, xéo đi cho ta.”

Hắn ta vô cùng hưởng thụ loại cuộc sống này.

Đột nhiên.

KHóe mắt hắn ta nhìn thấy một bóng người quen thuộc, trong lòng giật mình, người khác không biết, nhưng sao hắn ta lại không biết được, người này trước kia làm việc ở chỗ này, bây giờ đã trở thành Giác Tỉnh giả trong tường rào, địa vị đột nhiên tăng mạnh.

Chạy chậm qua đó.

“Lâm ca, ngài có khỏe không, có gì cần giúp đỡ sao?” Thân Hải chạy đến trước mặt Lâm Phàm, trên gương mặt đen kịt lộ ra tươi cười, chỉ là dáng vẻ tươi cười này phối hợp với cái vết sẹo trên mặt kia, nhìn như thế nào cũng có chút dữ tợn đáng sợ.

Lâm Phàm nhìn hắn ta một cái, ừ một tiếng, sau đó trực tiếp đi vào trong nhà xưởng.

Đối mặt với loại bơ mặt này, Thân Hải không hề dám có bất cứ ý bất mãn nào cả, ngược lại là tươi cười đi theo sau, các công nhân trong nhà xưởng nhìn thấy Thân Hải hung thần ác sát lại hèn mọn như vậy, cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng mà sau khi nhìn thấy Lâm Phàm, bọn hắn bừng tỉnh đại ngộ.

Bây giờ người nổi tiếng nhất trong tường rào lúc này chính là Lâm Phàm vừa trở thành Giác Tỉnh giả, cha con lão Vương cũng đi theo người này mà hưởng phúc.

Một người đắc đạo, gà chó lên mây.

Hâm mộ vô cùng.

“Lấy vật liệu tốt nhất ra đây cho ta, ta muốn tự mình rèn đúc vũ khí.” Lâm Phàm nói.

“Vâng.”

Thân Hải vội vàng đi lấy vật liệu, bây giờ đã là xưa đâu bằng nay, hắn ta tuyệt đối không thể đắc tội với Lâm Phàm, nếu không hậu quả khó có thể lường được.

Nhìn Thân Hải hèn mọn như nô tài, các công nhân xung quanh chỉ cảm thấy vui vẻ, bình thường giễu võ giương oai, bây giờ ở trước mặt Giác Tỉnh giả người ta, ngay cả chút bong bóng cũng chẳng dám

có, thật sự là mất mặt.

Đứng trước cái đe sắt, hắn cởi áo ra, cột ở bên hông, nửa người trên đầy cơ bắp khiến mọi người xung quanh ngây ngốc, thật là cường tráng.

Sau khi Thân Hải nịnh nọt lấy các loại vật liệu ra, Lâm Phàm ước lượng trong tay một chút, quả thật không tệ, sau đó bắt đầu nung khô vật liêu, một lát sau, cầm búa sắt, cánh tay vung vẩy với tốc độ cực nhanh.

Đinh đinh đang đang…

Tiết tấu nhanh chóng vang lên, tia lửa bắn ra tung tóe.

Những người xung quanh đều trợn tròn hai mắt.

Cái tốc độ đập sắt này thật sự vượt quá tưởng tượng của bọn hắn, đúng là khủng bố, đây chính là năng lực của Giác Tỉnh giả sao?

Kỹ năng rèn sắt của Lâm Phàm đã sớm đến max cấp, kỹ thuật cực cao, chế tạo bất cứ vũ khí lạnh nào cũng đều không tầm thường, mà bây giờ, thứ hắn muốn chế tạo chính là đường đao.

Trước khi hắn chưa xuyên việt, đường đao chính là vũ khí tiêu biểu của thời đại vũ khí lạnh.

Không biết qua bao lâu.

Một thanh dường đao mới tinh cuối cùng cũng xuất hiện.

Lưỡi đão trắng như tuyết, sống đao đen kịt, nơi tiếp giáp với lưỡi đao, là một vằn đen như sóng lớn, kéo dài đến tận mũi dao.

Hai ngón tay Lâm Phàm lướt qua sống đao, nhẹ nhàng miết nhẹ, cảm nhận được sống đao lạnh lẽo, mỉm cười, vũ khí của hắn cuối cùng cũng xong.

Chuôi đao đen kịt, vỏ đao cũng đen kịt.

Trực tiếp cầm theo đao rời khỏi nhà xưởng rèn đúc vũ khí.

Thân Hải thấy Lâm Phàm không để tâm đến hắn ta, khóe miệng giật giật, trong lòng yên lặng suy nghĩ, chảnh cái gì chứ, chờ ngày nào đó ta trở thành Giác Tỉnh giả, ta sẽ ngầu như ngươi vậy.

…

“Tiểu Tuyết muội muội, ta có thể đi vào không?”

Tiểu Tuyết muội muội tên là Diêu Tuyết, chính là Giác Tỉnh giả có năng lực phụ trợ, nàng không ở trong hầm trú ẩn, mà cũng ở lại trong tường trong, chỉ là nơi nàng ở có một cái sân nhỏ, nàng thích trồng chút hoa cỏ, muốn sống trong hoàn cảnh như vậy.

Lúc này, Diêu Tuyết đang ở trong sân tưới nước cho hoa của nàng, nghe thấy tiếng nói, ánh mắt nhìn sang.

“Mời vào.”

Giọng nói Diêu Tuyết rất nhẹ.

Lâm Phàm đẩy cửa sân ra, chưa hề nói đến chuyện phụ ma, chỉ mỉm cười nói, “Đám hoa cỏ này ở trong tận thế có thể được chăm sóc như vậy, thật sự quá may mắn.”

Diêu Tuyết vuốt tóc, “Nhàn rỗi không có chuyện gì, chỉ có thể làm những chuyện này, ngươi có chuyện gì thì cứ nói đi, con người ta không hiểu về giao tiếp lắm, nhưng nếu như ta có thể làm được thì ta sẽ làm.”

Chương 52 - Phụ ma. (2)

Địa vị của Diêu Tuyết trong tường rào này có chút xấu hổ, mặc dù là Giác Tỉnh giả, nhưng nàng không có năng lực chiến đấu với dị thú, nhưng mà năng lực của nàng đối với những người khác thì lại rất cường đại, cho nên ở trong tường rào, cũng rất quan trọng.

Lâm Phàm không vòng vo nữa, mà lấy đường đao ra “Đây là vũ khí ta vừa chế tạo ra, hy vọng có thể phụ ma giúp ta một chút.”

“Được, không có vấn đề gì.” Diêu Tuyết vui vẻ đồng ý.

VỚi năng lực bây giờ của Diêu Tuyết, có thể tiến hành hai loại phụ ma đối với vũ khí, một loại là sắc bén, một loại là bền lâu.

Ví dụ như một tiễn của Lục Dĩnh có thể bắn xuyên qua thân thể dị thú hồng huyết bình thường, nhưng lại không thể bắn xuyên dị thú cấp một, không phải là vì lực bắn của nàng không đủ, mà là trình độ sắc bén của mũi tên chỉ có như vậy.

Nếu như trải qua phụ ma, tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì.

Diêu Tuyết nhận lấy đường đao, hai mắt sáng lên, thật xinh đẹp, thật

ngầu, vừa nhìn thấy đã khiến người ta cảm thấy uy hiếp cực lớn.

Trước cái nhìn của Lâm Phàm.

Diêu Tuyết bắt đầu phụ ma.

Hắn có thể nhìn thấy lưỡi của đường đao càng thêm sáng chói.

Nếu như lúc trước đường đao này có thể chém đá như chém bùn, vậy thì bây giờ chính là chém sắt như chém bùn.

Một lát sau.

Diêu Tuyết trả đường đao lại cho Lâm Phàm, "Được rồi, một loại sắc bén, một loại bền lâu."

Nhận lấy đường đao, Lâm Phàm cẩn thận cảm nhận, quả thật có thể cảm nhận được vũ khí trong tay đã thay đổi nghiêng trời lệch đất, trong lòng không khỏi vui mừng, đồng thời cũng vô cùng cảm kích Diêu Tuyết.

"Cảm ơn, chờ quay về ta sẽ đưa huyết tinh cho ngươi." Lâm Phàm nói.

"Ngươi muốn ra ngoài săn giết dị thú sao?" Diêu Tuyết hỏi.

"Ừm, đúng vậy."

"Ngươi là Giác Tỉnh giả cần cù nhất ở chỗ này mà ta từng gặp, ta nghe người khác nói, trong khoảng thời gian này, ngươi vẫn luôn luyện tập đao pháp, hy vọng ngươi có thể khải hoàng quay về."

"Mượn lời tốt của ngươi, vậy không quấy rầy nữa, sau này nếu có chuyện cần ta giúp, không cần khách sáo."

Lâm Phàm mỉm cười, sau đó không quấy rầy nữa, rời khỏi nơi này.

Diêu Tuyết nhìn bóng lưng Lâm Phàm rời đi, lại tiếp tục chăm sóc hoa cỏ trước mặt.

Nàng không biết Lâm Phàm có thể kiên trì được bao lâu.

Trước kia mọi ngượi cũng cố gắng như vậy.

Những mãi đến khi… Gặp được loại cự thú khổng lồ không thể địch lại kia, đều đã mất đi hy vọng với tương lai, chỉ muốn sống thật tốt bên trong tường rào, tốt nhất là cả một đời cũng không gặp được loại

cự thú kia.

Sáng sớm.

Trước gương.

Lâm Phàm sửa sang lại quần áo, áo khoác màu đen, đeo đoản mâu sau lưng, eo trái đeo đao, bên phải treo túi nước, tóc húi cua, kính râm.

Dáng người thẳng tắp.

Ừm, rất đẹp trai.

Rất có phong phạm của cường giả trong tận thế.

Tiểu Hi Vọng còn chưa tỉnh, lão Vương lo lắng nhìn Lâm Phàm, rõ ràng không nghĩ đến Lâm Phàm quay về tường rào chưa được bao lâu, đã lại phải ra ngoài săn giết dị thú, hắn ta cảm thấy không cần thiết phải cần cù như vậy, sau khi trở thành Giác Tỉnh giả rồi, ở trong tường rào sẽ được cung cấp thịt dị thú, hoàn toàn có thể ở trong tường rào, ăn nhiều thịt dị thú, từ từ tăng thực lực lên.

“Không cần phải tiễn ta, cứ coi chừng nhà cửa là được, ngươi và Tiểu Hi Vọng mỗi ngày ăn nhiều thịt dị thú một chút.” Lâm Phàm dặn dò.

Hắn phải đi săn giết dị thú, giết dị thú thu được điểm tiến hóa, đó là tốc độ tăng tiêu chuẩn, còn về sử dụng huyết tinh và thịt dị thú để tăng lên, tốc độc chẳng khác nào rùa bò cả.

“Ta biết rồi.”

Lão Vương gật đầu, không cần Lâm Phàm nói, hắn ta cũng sẽ làm như vậy, trong khoảng thời gian này, vẫn luôn sử dụng thịt dị thú, hắn ta đã có thể cảm nhận rõ sự biến hóa của bản thân.

Nhưng mà sau khi sử dụng một số lượng thịt dị thú nhất định, sẽ có một dòng nước ấm xuất hiện, cảm thấy lực lượng của bản thân dường như đã được tăng cường.

Đẩy cửa rời đi, bước về phía tường ngoài.

Các thợ săn ở tường trong đương nhiên không xa lạ gì với Lâm Phàm, Giác Tỉnh giả thứ mười của tường rào, chỉ là nhìn thấy bộ dáng võ trang đầy đủ của đối phương đều không khỏi khiếp sợ, đây là định ra ngoài săn giết dị thú sao?

Bọn hắn thân là Liệp Sát giả, không có đãi ngộ như Giác Tỉnh giả, nhất định phải dựa vào bản thân mà cố gắng, nhưng Giác Tỉnh giả có phúc lợi, bình thường không có Giác Tỉnh giả nào muốn đi ra ngoài.

Có Liệp Sát giả chủ động tiến lên nói chuyện, hỏi thăm có phải hắn ra ngoài săn giết dị thú hay không, có muốn cùng tổ đội với nhau hay không.

Đối với vấn đề này, Lâm Phàm đều từ chối, hắn không cần tổ đội với bất cứ người nào, nhiều người ngược lại sẽ có thêm nguy hiểm, dù sao thì không phải tất cả mọi người đều mạnh như hắn.

Liệp Sát giả bị Lâm Phàm từ chối, cũng không hề có ý nghĩ bất mãn nào cả, chẳng qua là cảm thấy có chút tiếc nuối mà thôi.

Đi đến tường ngoài.

Đã thấy có một người sống sót ở tường ngoài đang lau chùi xe cho hắn, nhìn mấy lần, đối phương làm rất nghiêm túc.

“Ngươi đang rửa xe cho ta à?” Lâm Phàm đến gần dò hỏi.

Nghe thấy tiếng nói, người sống sót này lập tức quay người lại, khi nhìn thấy rõ đó là Lâm Phàm, lập tức cung kính nói, “Lâm ca, ta thấy xe hơi bẩn, cho nên chủ động lau chùi cho ngài một chút.”

ĐỐi phương nhìn có vẻ khá khốn khổ, trên mặt đầy tro bụi, nhìn cũng chỉ mới hai mươi mấy tuổi mà thôi.

“Ngươi tên là gì?”

“Lâm ca, ta tên là Vương Đại Bảo.”

ĐỐi mặt với Lâm Phàm, từ đầu đến cuối Vương Đại Bảo đều giữ nguyên nụ cười tươi.

Chương 53 - Lâm Phàm phải chết, ta nói.

Lâm Phàm vỗ vai hắn ta, ”Cảm ơn nhé, chờ ta trở về, sẽ cho ngươi thù lao.”

“Lâm ca, là ta cam tâm tình nguyện, không cần thù lao.” Vương Đại Bảo vội vàng nói.”

Lâm Phàm cười cười, không nói gì thêm, mở cửa xe, lái xe Pickup, dừng sát giàn giáo, đối với người sống sót chủ động giúp đỡ hắn, hắn không hề keo kiệt một chút nào.

Trước kia cần thịt dị thú chỉ là muốn nhét đầy bao tử.

Nhưng bây giờ thịt dị thú đối với hắn mà nói, cũng không còn quan trọng nữa, cái hắn cần chính là điểm tiến hóa.

“Lâm ca, thuận buồm xuôi gió.”

Vương Đại Bảo vẫy tay, kêu to.

“Đại Bảo, ngươi đừng nịnh bợ nữa, ngươi nhìn xem ngươi vuốt như thế, người ta còn chẳng thèm để ý đến ngươi.” Người sống sót khác vỗ bả vai hắn ta nói.

“Lâm ca người ta có để ý đến ta đấy.”

“Ha ha.”

Bọn hắn biết trong mắt Giác Tỉnh giả, bọn hắn chẳng là gì cả.

Chủ động dán đến đó, cũng chẳng có ích gì cả, ở trong mắt người ta, chỉ sợ còn không bằng một con dị thú, còn không bằng nghĩ đến chuyện làm sao có cái ăn, nhét đầy bao tử.

Còn về chuyện trở thành Liệp Sát giả, bọn hắn đương nhiên có nghĩ đến, nhưng đây đâu phải là chuyện dễ dàng, được rồi, cứ sống tạm đi.

Trong đám người.

Trương Dũng nhìn phương hướng Lâm Phàm rời đi, trong mắt đầy hờ hững và lạnh lẽo.

Hắn ta biết Lâm Phàm có sát tâm với hắn ta.

Mà hắn ta cũng không muốn để mặc cho Lâm Phàm phát triển tiếp, mặc dù Lâm Phàm đã là Giác Tỉnh giả, nhưng cũng chỉ vừa trở thành Giác Tỉnh giả mà thôi, với thực lực Liệp Sát giả cấp ba của hắn ta, giết chết hắn, không thành vấn đề.

“Hừ, vốn nghĩ rằng ngươi sẽ mãi ở trong tường rào, không ngờ ngươi lại đi vội như vậy, thật ngại quá, ngày chết của ngươi đến rồi.

Trương Dũng không lập tức rời khỏi tường rào, mà chờ thêm một khoảng thời gian nữa.

Không nói cái khác, Lâm Phàm nhất định phải chết.

Hắn ta đã quyết, Jesus có đến cũng chẳng có ích gì.

…

Vùng ngoại ô.

Lâm Phàm lái xe, kỹ thuật lái xe rất tốt, hắn hiếm khi bị lật xe.

Bây giờ trong lòng hắn vô cùng bình tĩnh, không còn căng thẳng như lúc vừa mới đến cái thế giới xa lạ này nữa, mắt nhìn xung quanh, vùng ngoại ô nhìn có vẻ yên tĩnh này, giấu diếm đủ loại nguy hiểm.

Đột nhiên, hắn nghe có tiếng động, nhìn về nơi phát ra âm thanh, hóa ra tiếng lái xe của hắn đã khiến dị thú chú ý đến.

Đó là một con dị thú tê giác, có một bên mắt bị thương, đã biết thành dị thú một mắt

Cái này khiến Lâm Phàm nhớ đến lần đầu tiên đi ra ngoài săn giết dị thú, hình như chính là con dị thú tê giác này đụng một chiếc xe Pickup, cuối cũng bị Lục Dĩnh dùng một tiễn bắn mù mắt.

“Vẫn còn sống, sức sống rất cường đại, nhưng mà cũng chỉ đến đó mà thôi, lần trước để cho người chạy thoát, lần này còn muốn bắt chước làm lại lần nữa, sợ ngươi phải thất vọng rồi.”

Lâm Phàm trực tiếp dừng xe, không dùng đến đoản mâu, mà rút đường đao bên hông ra, yên lặng nhìn dị thú tê giác cấp một đang mạnh mẽ lao đến, đao trong tay lóe lên tia sáng, tản ra hàn quang thăm thẳm.

Dị thú tê giác cấp một gào thét dữ tợn, con mắt còn nhìn thấy nhìn chằm chằm Lâm Phàm, rõ ràng không ngờ lại có nhân loại ngông cuồng như thế, nhìn thấy Tê Giác ca ca mà còn không chạy, lại còn cầm đao đón đầu, đợi lát nữa đụng bay ngươi, sau đó đè ngươi xuống đất, dùng hàm răng sắc nhọn của mình xé rách cả người ngươi.

Đây là ý nghĩ trong đầu dị thú tê giác.

Nhưng hiện thực luôn rất tàn khốc.

Thân thể cao lớn của dị thú tê giác như một ngọn núi nhỏ, cúi đầu, muốn dùng sừng tê giác bén nhọn của mình đánh bay Lâm Phàm, nhưng đúng lúc này, một đạo hàn mang hiện lên.

Phù một tiếng.

Không có tiếng leng keng khi sừng tê giác va chạm với lưỡi đao, thay vào đó là nhẹ nhàng giống như cắt đậu hũ, không hề có chút ngập ngừng, rất trôi chảy, rất mềm mại.

Ngay khi dị thú tê giác vọt đến, cả người Lâm Phàm vô cùng linh hoạt, chân đạp mạnh, nghiêng người tránh đi, nghiêng lưỡi dao, cắt đi sừng tê giác, lưỡi dao cũng lướt theo phần lưng chạy đến phía cuối.

Hắn không dùng lực, chỉ để cho dị thú tự giết chính mình.

Cúi đầu nhìn lưỡi dao, dính một ít máu của dị thú tê giác, nhẹ nhàng vẩy một cái, huyết dịnh lập tức bị vẩy ra ngoài.

Quay đầu nhìn lại.

DỊ thú tê giác theo quán tính mà xông về trước mấy bước, sau đó ầm một tiếng ngã trên mặt đất, sừng đã bị gãy, thân thể bị cắt ra, máu bẩn theo miệng vết thương mà chảy ra ngoài.

“Điểm tiến hóa +1”

“Đao thật mạnh, năng lực phụ ma của Diêu Tuyết thật mạnh.”

Lúc trước khi chưa thử qua vật thật, rất khó cảm nhận được biến hóa lớn như thế nào, nhưng bây giờ chỉ cần một đao đã có thể đánh giết dị thú cấp một, hắn mới cảm nhận sâu sắc được, sau khi được phụ ma, đao này mạnh đến mức nào

Thật sự chính là chém sắt như chém bùn.

Lâm Phàm đi đến chỗ xác dị thú, mổ phần có huyết tinh, lấy huyết tinh ra.

Đấy là thứ có giá trị nhất của dị thú cấp một.

Còn về thịt dị thú đương nhiên không cần lấy đi, bây giờ hắn muốn săn giết dị thú, còn chưa đạt được mục đích, vác theo cái thi thể này, là muốn ngửi mùi thịt dị thú hư thối sao.

Quay lại trong xe, giẫm chân ga, đi về phía xa.

Thêm điểm.

Thuộc tính tăng lên.

Hắn có truy cầu điên cuồng với điểm tiến hóa, chỉ cần một chút, là có

thể tăng lên thuộc tính ba chiều, đây là chuyện là thịt dị thú và huyết tinh không thể nào làm được.

Tuy nói hắn mới xuyên đến cái tận thế này không lâu, nhưng mà vẫn dựa vào cái này mà tăng lên.

Khoảng cách đến lúc mạnh nhất, cũng không còn xa.

Một hồi lâu sau.

Chương 54 - Lâm Phàm phải chết, ta nói. (2)

Không biết bao lâu.

Một chiếc xe Pickup chạy đến chỗ Lâm Phàm vừa săn giết dị thú.

“Dị thú cấp một…”

Trương Dũng nhìn xác dị thú không bị lấy đi, hắn ta biết cái xác dị thú này tuyệt đối là do Lâm Phàm giết, xem xét miệng vết thương.

“Một đao mất mạng, cũng không thi triển năng lực, xem ra đao trong tay hắn rất nguy hiểm.”

Có thể dùng đao đến trình độ này.

Nhất định đã trải qua phụ ma.

Trương Dũng biết Diêu Tuyết ở tường rào có năng lực như vậy

Lúc trước hắn ta cũng có nhờ Diêu Tuyết giúp đỡ.

Nhưng Diêu Tuyết chỉ nhìn hắn ta một cái thì không để ý đến hắn ta nữa, thậm chí cũng không hề phụ ma, cái này khiến Trương Dũng rất khó chịu.

Đáng tiếc, khó chịu thì có thể làm được gì.

Người ta là Giác Tỉnh giả, lại có năng lực phụ trợ, ở trong tường rào chính là cục cưng quý giá.

Huyện Miếu Loan.

Lúc này, Lâm Phàm đang ở trong huyện thành hoang vu, hắn đỗ xe lại, chiếm vị trí có lợi, sau đó bắt đầu chuẩn bị tiến hành đạ nghiệp săn giết dị thú.

“Nếu như mọi chuyện thuận lợi, tăng đẳng cấp lên cấp hai, hoặc là cấp ba thì xem như không tệ.”

Nhắc đến chỗ xấu duy nhất của cái hack này chính là sau khi đạt đến cấp một rồi, săn giết dị thú hồng huyết bình thường không còn tác dụng gì nữa, nếu như có hữu dụng thì tốt biết bao, tuyệt đối có thể cất cánh tại chỗ trong thời gian ngắn nhất.

Trực tiếp càn quét dị thú, đâu có giống như bây giờ, chờ dị thú cấp một xuất hiện.

Hắn không ngừng di chuyển qua các sân thượng của các cửa hàng, tìm kiếm bóng dáng dị thú.

Một hồi sau.

“Kỳ quái, số lượng dị thú cấp một hình như không nhiều như trong tưởng tượng.”

Lâm Phàm khẽ nhíu mày, nhìn chằm chằm một con dị thú cấp một trong bầy dị thú trên khu phố, con dị thú cấp một này được vây bên trong mấy chục con dị thú bình thường, chen kín cả con đường này, mà bọn dị thú thì đang nằm trên mặt đất nghỉ ngơi, không hề di chuyển, đồng thời cũng chẳng chú ý đến Lâm Phàm đang ở trên sân thượng.

Được rồi.

CÓ thể gặp được đã tốt rồi.

Còn quan tâm chuyện gì khác nữa.

Lâm Phàm nắm chặt đoản mâu, lửa bùng lên bao trùm đến đoản mâu, đột nhiên ném ra, vút một tiếng, đoản mâu xé gió mà đi, một kích đâm xuyên qua đầu dị thú cấp một đang nằm ngủ trên mặt đất.

Hành động này lập tức đánh thức tất cả dị thú.

Bọn chúng nhanh chóng đứng lên, gào thét trầm thấp, từng ánh mắt hung ác tìm kiếm xung quanh, đột nhiên nhìn thấy Lâm Phàm đang ở trên sân thượng, không hề nghĩ ngợi, các dị thú lập tức điên cuồng vọt đến, có con muốn bò lên, nhưng mà cửa hàng khá cao, không bò được, có con thì lẻn vào trong cửa hàng, dọc cầu thang mà leo lên.

“Điểm tiến hóa +1”

Lâm Phàm không lề mề với bọn chúng, trực tiếp kéo đoản mâu về,

đồng thời còn có xác dị thú, hắn nhanh chóng móc huyết tinh dị thú ra, sau đó đạp cái xác này ra ngoài, rồi co cẳng mà chạy.

Dị thú hồng huyết bình thường không có giá trị gì cả.

Săn giết bọn chúng chỉ lãng phí thể lực.

Vừa chạy vừa ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy có vài con dị thú hồng huyết bình thường không đuổi theo, mà nhào về phía xác dị thú cấp một kia, điên cuồng gặm cắn, loại tình huống này nhìn thật dọa người.

Đây là lần thứ hai nhìn thấy dị thú ăn thịt đồng loại.

Hay là nói thịt dị thú không chỉ giúp nhân loại mạnh lên, cho dù dị thú ăn thịt dị thú cũng có hiệu qua rmạnh lên?

Không nghĩ nhiều, không ngừng chạy nhảy trên sân thượng, rất nhanh, hắn đã bỏ xa đám dị thú kia, bên tai không còn tiếng dị thú gào thét nữa.

An toàn.

Thêm điểm.

Xem xét bảng.

- Đẳng cấp: Cấp 1 (3/20)

- Thể chất: 17,19

- Nhanh nhẹn: 15,21.

- Tinh thần: 13,9.

- Năng lực thức tỉnh: Hệ hỏa.

- Kỹ năng: rèn sắt (max), ném mạnh (max), đao thuật cơ sở, (max).

Bây giờ thể chất của hắn đã đạt đến mười bảy, dựa theo cấp độ của Liệp Sát giả bình thường mà nói, đạt đến Liệp Sát giả cấp một, thấp nhất là mười điểm, vậy thì bây giờ thể chất của hắn đã mạnh hơn Liệp Sát giả cấp một rất nhiều.

Chứ đừng nói đến chuyện còn thức tỉnh năng lực.

Một khi chiến đấu, uy thế bộc phát ra đương nhiên Liệp Sát giả cấp

một bình thường không thể nào so sánh được.

Ban đêm.

Lâm Phàm trốn trong một tòa nhà, lấy một miếng thịt dị thú ra, xòe tay ra, một ngọn lửa xuất hiện trong lòng bàn tay, thịt tươi được ngọn lửa nướng lên, bắt đầu chảy ra phần mỡ xèo xèo, mùi thơm lan ra, ngửi là biết rất ngon.

Cắn một miếng, mùi thịt nướng thơm ngon bùng nổ trong khoang miệng.

Thật là tuyệt vời.

Hắn đã sớm nói, Lâm Phàm ta sẽ không ăn thịt sống nữa, thời gian bết bát đó sẽ không bao giờ quay lại.

Cả một miếng thịt được tiêu diệt sạch sẽ.

Trong người có dòng nước ấm chảy qua, nhưng dòng nước ấm này cũng không rõ ràng lắm, trị số ba chiều cũng không xảy ra biến hóa, thịt dị thú tăng cường sức mạnh rất chậm, đến giai đoạn sau, phải sử dụng huyết tinh mới được.

Hôm nay hắn săn giết được tất cả là năm đầu dị thú cấp một.

Lấy được năm viên huyết tinh.

Không phải hắn không muốn giết, mà là chỉ có thể săn giết được năm con, có dị thú cấp một đi theo dị thú cấp hai, không tiện ra tay lắm, dị thú cấp hai có thực lực rất mạnh, hắn không biết thực lực bây giờ của mình có thể giết được hay không, nhưng hắn biết chắc không thể nào đơn giản như khi săn giết dị thú cấp một.

Lấy năm viên huyết tinh ra dùng.

Cảm nhận được dòng nước ấm kia càng thêm mãnh liệt.

Xem xét bảng.

Thể chất tăng lên 0,2.

Nhanh nhẹn tăng 0,1.

Trầm tư.

“Năm viên huyết tinh tăng được bấy nhiêu trị số, xem ra không phải

cứ mỗi một viên huyết tinh là có thể tăng trị số lên, là bởi vì năng lượng còn chưa đạt đến cực hạn sao?"

Chương 55 - Đám gia hỏa kia xảy ra chuyện gì thế?

Càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng.

Nhưng mà hắn cũng không để ý đến những chuyện này, cái chủ yếu mà hắn dùng chính là điểm tiến hóa, còn về huyết tinh có thể tăng lên bao nhiêu, không liên quan gì đến hắn, dù sao thì có huyết tinh thì dùng, có tăng hay không, hắn hoàn toàn không để ý đến những thứ này.

Dựa vào góc tường, từ từ nhắm mắt lại, nghỉ ngơi một chút, sau đó lại ra ngoài săn giết dị thú.

Lúc trước vội vàng quay về, đó là vì không muốn để lão Vương tuyệt vọng quá lâu, bây giờ thì không còn vấn đề gì nữa, chỉ cần là tài nguyên dị thú trong phạm vi này có thể thỏa mãn nhu cầu của hắn, nhất định phải săn giết thật tốt.

Đồng thời hắn nghĩ đến Trương Dũng, hắn rời khỏi tường rào đi săn giết dị thú, chuyện này cũng chẳng phải bí mật gì, Trương Dũng nhất định sẽ biết, tuy rằng hắn và Trương Dũng không gặp nhau nhiều, nhưng gia hỏa này tuyệt đối là hạng người tâm ngoan thủ lạt.

Bây giờ trong mắt mọi người mình là Giác Tỉnh giả, nhưng cũng chỉ là Giác Tỉnh giả cấp một, có khi nào Trương Dũng sẽ có suy nghĩ bóp chết hắn từ trong trứng nước hay không?

Nhất định là có.

Có lẽ đã ra khỏi tường rào cùng với hắn rồi.

…

Cách tòa nhà kia khá xa.

Trương Dũng cũng đang trốn tránh, hắn ta đang tìm kiếm tung tích của Lâm Phàm, chỉ là trong cái huyện thành này mà muốn tìm được Lâm Phàm, cái này có chút khó, chỉ là độ khó này có thể khắc phục được.

Lần này hắn ta ra ngoài không phải để săn giết dị thú, bởi vậy, chỉ cần chú ý đến tình hình xung quanh, chỉ cần có chút động tĩnh, tuyệt đối là do Lâm Phàm gây ra.

Trương Dũng ẩn mình trong bóng tối cười lạnh, có loại âm trầm không thể nào nói được.

Cho dù như thế nào, hắn ta cũng phải đánh chết Lâm Phàm.

Không giết chết Lâm Phàm, trong lòng hắn ta sẽ rất khó chịu, luôn cảm thấy sau này có có nhiều phiền phức hơn.

…

Sáng sớm.

Một tiếng xịch vang lên

Lâm Phàm kinh hoảng mở to mắt ra, hắn nắm đao, chạy đến sân thượng, từ trên lầu nhìn xuống, chỉ thấy có một chiếc xe buýt đang bị đám dị thú vây quanh, đang điên cuồng đụng vào thành xe buýt.

Tuy còn chưa bị lật nghiêng, nhưng tạm thời không có đường lùi.

“Ừm, tình hình thế nào đây, sao đang yên đang lạnh lại có một chiếc xe buýt xuất hiện ở đây.

Lâm Phàm không tùy tiện hành động, mà chỉ lẳng lặng quan sát, có tầm mười con dị thú xuất hiện, đều là dị thú hồng huyết bình thường, nhưng cho dù như vậy, nếu không có Liệp Sát giả, chỉ với đám dị thú bình thường này thôi, cũng đủ khiến mấy người trong xe gặp tai họa ngập đầu.

Xuyên qua cửa sổ xe, hắn phát hiện trong xe có một đám người sống sót, có nam có nữ, ai ai cũng rất bối rối.

“Cứu mạng, ai cứu chúng ta với.”

“Ta không muốn chết.”

“Đừng cắn ta, đừng cắn ta.”

“Hu hu hu…”

Có dị thú phá được cửa sổ, cái miệng to như chậu máu căn người sống trong xe, sau đó hất người đó lên không trung, một tiếng kêu rên thảm thiết vang lên, rồi bị một đám dị thú chia năm xẻ bảy, dẫn theo một đám dị thú khác đến cướp đoạt.

“Chuyện gì vậy, đang yên đang lành, đám người này tại sao lại lái xe xuất hiện ở đây?”

“Bây giờ cũng chẳng phải là khi tận thế vừa mới bộc phát, đã trôi qua mười năm rồi, nơi có thể ẩn núp đều đã sớm núp rồi, không có ai đang yên đang lành mà lái xe ra ngoài.”

Lâm Phàm không hiểu thao tác trước mắt này.

Rất nhanh, có một bóng người thu hút sự chú ý của Lâm Phàm, đó là một nam tử trung niên, rời khỏi vị trí lái, mở cửa trần xe ra bò lên, sau đó ném một đứa trẻ còn trong tã lót về phía mái hiên một cửa hàng.

Lâm Phàm nhíu mày, tâm tư xoáy chuyển.

Quan sát tình hình xung quanh, cũng không nhìn thấy dị thú khác vọt đến, mà đám dị thú vây quanh chiếc xe kia chỉ là một vài dị thú hồng huyết bình thường.

Ngay khi hắn đang nghĩ đến có nên ra tay hay không.

Đột nhiên có một con dị thú giẫm lên người đồng bọn, leo lên trần xe, nhìn thấy nhân loại đang quay lưng về phía nó, há to miệng ra, lộ ra răng nanh sắc bén, đột nhiên nhảy chồm đến phía nam tử trung niên.

Nam tử trung niên xoay người, nhìn thấy dị thú đang xông tới.

Trên mặt lộ ra tia tuyệt vọt.

Không có hốt hoảng chạy trốn, mà chỉ nghe tiếng khóc của đứa trẻ đã bị hắn ta ném vào trên mái hiên, hắn ta thật sự không có bất cứ lựa chọn nào khác.

Tường rào của bọn họ đã bị dị thú công phá.

Còn sống chạy đến đây chỉ còn mỗi bọn họ.

Mà bây giờ… Thật sự phải kết thúc tại đây sao?

Vút!

Một tàn ảnh chợt lóe lên.

Khi hắn ta kịp phản ứng lại, chỉ thấy có một cây đoản mâu đánh xuyên qua người dị thú, ghim chặt nó lên vách tường.

Thuận theo phương hướng đoản mâu mà nhìn lại.

Một nam tử mặc áo khoác đen, từ sân thượng nhảy xuống, vững vàng đứng trên mặt đất.

Đối phương ngẩng đầu.

Nhìn nhau.

Đó là một ánh mắt nghiêm nghị.

Chương 56 - Công trình bã đậu.

“Này, đám tiểu tử kia, mục tiêu của các ngươi là ta.”

Đã đến lúc, hắn cũng có thể gọi đám dị thú là oắt con, cho dù là dị thú hồng huyết bình thường nhất, cũng không phải là thứ mà nhân loại bình thường có thể đối phó.

Đám dị thú đang nháo nhào muốn xé rách xe buýt nghe thấy động tĩnh, dừng động tác lại, mắt nhìn chằm chằm nhân loại cầm đao đột nhiên xuất hiện, con nào cũng hạ thấp người xuống, gầm rú tiếng thét dã thú.

Miệng to như chậu máu, răng nanh sắc nhọn, nước dãi chảy đầy.

Dị thú sẽ không nói nhảm với nhân loại, nhìn thấy con mồi, thú tính bộc phát, trực tiếp chuyển sang mục tiêu, đánh về phía Lâm Phàm.

Những người sống sót trong xe đang hoảng loạn nhìn tình hình trước mắt.

Bọn hắn biết có người đến cứu bọn hắn.

Thế nhưng đối mặt với nhiều dị thú như vậy, thật sự có thể chịu được sao?

Rất nhanh, bọn hắn đã biết mình nghĩ sai rồi, đâu chỉ là chịu được, đơn giản chính là bùng nổ.

Lúc này Lâm Phàm cầm chặt chuôi đao, cúi thấp thân người, chân trái duỗi thẳng về sau, ánh mắt sắc bén lóe lên tia sáng, bàn chân tụ lực, chỉ trong nháy mắt đã bộc phát ra sức lực kinh người.

Ầm vang!

Lưỡi đao ma sát với không khí, đồng thời trước mắt hiện ra từng đạo đao quang lóe lên.

Số lượng dị thú tuy rất nhiều, nhưng đều là dị thú hồng huyết bình thường, với thực lực bây giờ của hắn, đối phó với bọn dị thú này là chuyện rất dễ dàng.

Phốc phốc!

Phốc phốc!

Đám dị thú nhảy vồ đến, còn chưa chạm đến Lâm Phàm, đã bị đao sắc chém thân, thân thể bị chặt đứt, máu bẩn thuận theo vết thương tràn ra, trong huyện thành hoang vu lập tức có thêm một mùi máu tươi nồng đậm.

“Giải quyết, công việc kết thúc.”

Cổ tay Lâm Phàm nhẹ nhàng xoay tròn, máu trên thân đạo bị vẩy rơi, đối với chuyện săn giết dị thú bình thường, thật sự chẳng có chút hứng thú nào cả, đơn giản chính là lãng phí thời gian, có lẽ đây chính là có mới nơi cũ nhỉ.

Trước kia đã từng xem dị thú hồng huyết bình thường là bảo bối, bây giờ chỉ là một đám chướng ngại vướng víu

Những người sống sót ở trong xe đều há hốc mồm.

Còn đang chìm sâu trong khiếp sợ.

Bón hắn cho rằng mình chết chắc rồi, nhưng không ngờ trong lúc bọn hắn tuyệt vọng nhất, lại có người từ trên trời giáng xuống, giống như vị anh hùng chân đạp mây ngũ sắc, vớt bọn hắn ra từ trong nước sôi lửa bỏng.

Có người không nhịn được chảy nước mắt vui mừng sống sót sau tai nạn.

Nam tử trên xe kịp thời phản ứng lại, vội vàng leo lên mái hiên cửa hàng, ôm đứa trẻ còn đang khóc thút thít vào ngực, nhẹ giọng dỗ dành, khi đứa trẻ dừng khóc, hắn ta mới thở phào một hơi.

“Tình huống của các ngươi là thế nào đây?” Lâm Phàm hỏi nam tử vừa từ trên trần xe xuống.

Tình hình bây giờ cũng giống như lúc trước khi hắn vừa mới xuyên đến thế giới này, được huynh muội Lục Sơn phát hiện ra, dù sao thì bây giờ trong huyện thành hoang phế này, vẫn khá nguy hiểm, trong xe này lại chẳng có một Liệp Sát giả nào, đây là định ra ngoài tản bộ

sao?

“Cảm ơn ngươi đã cứu chúng ta.” Nam tử cảm kích nói.

“Không cần cảm ơn, tiện tay mà thôi.” Lâm Phàm nhìn đối phương, lại nhìn đứa trẻ mà hắn ta đang ôm, “Sao các ngươi lại xuất hiện ở chỗ này?”

Khi Lâm Phàm hỏi lời này, sắc mặt nam tử trầm xuống, hốc mắt ửng đỏ, trong ánh mắt lộ ra mấy phần sợ hãi, nhưng phần lớn là đau buồn.

“Không phải chúng ta muốn đến nơi này, mà là tường rào Bảo Phong của chúng ta ở đã bị dị thú triều công phá, có khả năng chỉ còn mấy người bọn ta là trốn ra được.”

Hắn ta không biết có bao nhiêu người trốn thoát, khả năng vẫn còn những người khác, nhưng người sống mà bọn hắn có thể nhìn thấy đều ở chỗ này.

Lâm Phàm biết tường rào Bảo Phong, cũng giống như tường rào Miếu Loan, hơn nữa cách tường rào Miếu Loan cũng không xa, tính toán ra thì cũng chỉ 50 cây số mà thôi.

Trước kia trong thời kỳ hòa bình, chỉ cần một tiếng là có thể đến nơi.

Nhưng ở trong tận thế, con đường đã bị hư hao, có một số xe bị vứt lại cản trở, cần từ từ chạy, có lẽ cần hai đến ba giờ.

Loại tường rào này có rất nhiều.

To to nhỏ nhỏ.

Nhưng mà xung quanh cái huyện thành này, đều là tường rào cỡ nhỏ.

“Cho nên bây giờ các ngươi muốn đến tường rào Miếu Loan đúng không?” Lâm Phàm hỏi.

Nam tử gật đầu, “Đúng, bây giờ chúng ta muốn đến tường rào Miếu Loan.”

Lâm Phàm nói, “Tường rào Bảo Phong và tường rào Miếu Loan đều là tường rào cỡ nhỏ, đang tồn tại rất tốt, vì sao lại hỏng rồi?”

Đây là chuyện mà hắn không nghĩ đến.

Nói đến tường rào Miếu Loan đi, chiều rộng của tường rào là sáu

mét, độ cao cũng không tệ, dị thú cấp một và dị thú cấp hai cũng không thể bò lên được, chứ đừng nói đến trong tường rào còn có Liệp Sát giả và Giác Tỉnh giả.

Nam tử lắc đầu, "Công trình bã đậu hại người, ta chính là người địa phương của huyện Bảo Phong, lúc trước khi xây dựng cái tường rào này, là do xí nghiệp Hắc Sáp Hội* nổi tiếng chỗ chúng ta làm, cũng không biết dùng cách nào mà nhận thầu được chuyện xây dựng tường rào, sử dụng vật liệu đều không hợp quy tắc …"

* 黑社會 ; bính âm: Hei Se Hui; có nghĩa là: "Xã hội đen"

* 黑社會 ; bính âm: Hei Se Hui; có nghĩa là: "Xã hội đen"

Đã hiểu rồi, chỉ trong nháy mắt là hiểu ra.

Có thể kiên trì được mười năm, có lẽ là may mắn.

"Chỗ tường rào các ngươi không phân chia tường trong và tường ngoài sao?"

"Không có."

"Vậy thì có hầm trú ẩn chứ."

"Có."

Giờ phút này Lâm Phàm biết chắc vẫn còn người còn sống.

Hầm trú ẩn là nơi ở của người quản lý tường rào, tường rào sụp đổ, các thành viên quản lý phát hiện mọi chuyện không thể nào nghịch chuyển, tuyệt đối sẽ đóng cửa sắt lại, trốn ở bên trong, chờ dị thú triều tự đồng rút đi.

Chương 57 - Công trình bã đậu. (2)

Trong lúc đó, nam tử kia dường như cũng hiểu ra gì đó.

Có hầm trú ẩn.

Vậy thì đã nói rõ đám người quản lý tường rào kia, nhất định đang trốn ở trong đó.

"Người quản lý tường rào các ngươi là ai? Có phải là người phụ trách của Hắc Sáp hội lúc trước ngươi nói?"

"Không phải, nhưng mà cũng có chút quan hệ, là Hàn Bình, tay chân

của ông chủ nhà đầu tư kia, hắn đã sớm giết chết ông chủ của mình, sau đó thay thế vị trí đó."

Lâm Phàm trầm tư, không nói gì thêm "Được rồi, các ngươi nhanh chóng lái xe đi, đến tường rào Miếu Loan."

"Đại ca, ta còn chưa biết tên ngài."

"Lâm Phàm."

"Vậy ngài chỉ có một mình sao?"

"Ừm, một mình ta từ tường rào Miếu Loan ra ngoài săn giết dị thú, cũng chỉ mới đến không lâu, đoạn đường này khá an toàn, không có vấn đề gì lớn.

"Cảm ơn, ta tên là Hoàng Hải, ta thay mặt tất cả mọi người cảm ơn ngày."

Lâm Phàm gật đầu, không nhiều lời, dù sao thì nơi này cũng chẳng phải nơi để nói chuyện, có quỷ mới biết có dị thú triều xuất hiện hay không, cho nên rời đi sớm mới là lựa chọn tốt nhất.

Hoàng Hải cũng hiểu được đạo lý này.

Lái xe buýt ra ngoài, cũng may xe không bị hỏng, khiến hắn ta thở phào một hơi, đám người lên xe, nhanh chóng rời đi, Hoàng Hải nhìn vào gương chiếu hậu, nhìn ân nhân cứu mạng mặc áo khoác đen kia, trong mắt không nhịn được tràn đầy sự cảm kích.

Một hồi sau.

Trương Dũng vẫn đang đi tìm kiếm Lâm Phàm, nhìn thấy xe buýt chạy đến, xuyên qua cửa sổ xe, thấy được vẻ mặt của đám người sống sót trong xe, cả đám đều thấp thỏm lo âu.

Sau khi xác định xung quanh không có dị thú, Trương Dũng bước ra, giơ tay cản xe lại.

Xe buýt dừng lại.

Hoàng Hải có chút cảnh giác nhìn đối phương, nhưng vẫn mở miệng nói, "Chúng ta muốn đến tường rào Miếu Loan, ngươi muốn đi nhờ xe sao?"

Trương Dũng nói, "Ta là người từ tường rào ra ngoài, đang tìm bạn của ta, ngươi có nhìn thấy một người trẻ tuổi mặc áo khoác đen, đeo

đoản mâu không?"

Hoàng Hải vừa nghe đã biết đang nói đến ân nhân cứu mạng.

Ngay khi hắn đang định nói có nhìn thấy, trong đầu đột nhiên nhớ lại lời Lâm Phàm nói, hắn một mình đến đây săn giết dị thú, không có bất cứ đồng bạn nào.

Sinh sống trong tận thế cho đến bây giờ, Hoàng Hải vẫn khá cảnh giác.

Hắn ta dừng xe là vì hắn ta có thể nắm chắc nếu như đối phương có mưu đồ bất chính, có thể nhanh chóng dẫm chân ga chạy trốn.

"Không."

Hoàng Hải lắc đầu.

"À."

Trương Dũng không nói gì thêm, nhanh chóng quay người đi vào trong tòa nhà.

Hoàng Hải cũng không nói gì thêm, giẫm lên chân ga đi về phía tường rào Miếu Loan.

Trương Dũng quay về trong tòa nhà, nhớ lại các chi tiết mình vừa thấy, đầu xe có va chạm, cửa sổ xe vỡ nát, rõ ràng vừa mới gây ra, hơn nữa trong xe đều là người bình thường.

Nhìn vết cào trên thân xe kia, số lượng dị thú vây quanh xe nhất định không ít.

Chính bọn hắn lao ra được cũng không thể.

Chỉ có thể nói… Có người giúp bọn hắn.

Nghĩ đến đây, Trương Dũng không ngừng nhảy qua sân thượng, tìm kiếm bóng dáng Lâm Phàm, rất nhanh, hắn ta đã thấy xác dị thú đầy đất.

"Chính là chỗ này."

Hắn ta trốn đi, quan sát xung quanh, chỉ thấy vô cùng yên tĩnh, không có chút động tĩnh nào.

Cái này khiến Trương Dũng hoài nghi, tên tiểu tử kia có thể đã đi rồi.

Phù một tiếng!

Một con dị thú cấp một ngã rầm xuống đất, trên người nó cắm một cây đoản mâu, đoản mâu đâm xuyên qua phần bụng của nó.

Đương nhiên, đó cũng không phải là vết thương trí mạng.

Vết thương trí mạng là một đao chém đầu nó thành hai kia.

Lâm Phàm tiến lên rút đoản mâu ra, sau đó lấy huyết tinh từ phần bụng dị thú, vừa lấy được điểm tiến hóa là dùng luôn.

“Có vẻ như đao thuật của ta có thiên phú kinh người, lấy đao ra chơi quả nhiên rất đẹp trai.”

Lâm Phàm hài lòng gật đầu.

Hắn rất thích cái cảm giác săn giết dị thú này.

Lúc này hắn đã sớm đổi sang nơi khác, không chắc Trương Dũng có ra ngoài tìm cách giết hắn hay không, dù sao thì bất kể như thế nào, hắn cũng xem như Trương Dũng đã đến, cho nên chuyển địa điểm, tiếp tục săn giết dị thú.

Mà bây giờ hắn là Giác Tỉnh giả cấp một, khoảng cách đến khi tăng lên cấp hai chỉ còn rất ngắn.

Nhanh đến mức đối phương không thể nào tin nổi, thậm chí có thể nói là không thể nào ngờ được.

Hắn đặt ra mục tiêu nhỏ cho mình.

Một năm không thể quét sạch cái thế giới tận thế này, hắn sẽ cảm thấy mình đang nhục nhã cái hack này.

Bây giờ, hắn không để bất cứ chuyện gì trong lòng, điều duy nhất để ý chính là tình hình của tường rào Bảo Phong. Đám người quản lý kia nhất định đang trốn trong hầm trú ẩn kia, khi tường rào bị công phá, bọn hắn cũng không phản kháng, không chạy đi, tất nhiên là nghĩ đến chuyện bảo tồn lực lượng.

Mà tường rào đã không còn, tiếp theo sẽ lựa chọn như thế nào?

Cái này chỉ sợ không cần chọn cũng có thể biết được.

Nhất định là chiếm lĩnh tường rào gần nhất.

ĐỐi với Liệp Sát giả và Giác Tỉnh giả mà nói, số lượng người bình thường trong tường rào bao nhiêu cũng không quan trọng, chỉ cần có thực lực có thể xử lý được, có nhiều người bình thường đến đâu cũng sẽ chọn cúi đầu xưng thần.

Cho nên, theo Lâm Phàm, tường rào Miếu Loan có thể sẽ có một mối nguy hiểm tiềm ẩn.

Gạt ý nghĩ trong đầu đi.

Tiếp tục tìm kiếm dị thú cấp một.

Còn về đám dị thú bình thường kia, hắn cũng chẳng thèm nhìn một chút nào, chỗ bất đắc dĩ duy nhất chính là có một vài dị thú cấp một thích đi cùng với một lượng lớn dị thú, đến mức tạm thời hắn không thể nào ra tay.

A, không phải là không thể nào ra tay, cuối cùng vẫn là vì thực lực của bản thân quá yếu ớt.

Màn đêm buông xuống.

Chương 58 - Ta đang săn giết dị thú, ngươi đang làm gì.

Lâm Phàm đợi trong một tòa nhà, thưởng thức thịt dị thú đã nướng chín, vừa ăn vừa xem bảng số liệu.

- Đẳng cấp: Cấp 1 (10/20).

- Thể chất: 24,39.

- Nhanh nhẹn: 22,31.

- Tinh thần: 20,9.

“Ừm, không tệ, thuộc tính tăng lên rất nhanh.”

Số liệu thuộc tính của hắn rất hoa lệ.

Thể chất đạt đến 20 điểm, đến cùng sẽ có biến hóa thế nào, hắn rất khó có thể diễn tả thành lời, nếu như nhất định phải chứng minh, vậy thì hắn chỉ có thể nói, sắt thép vào tay, đều có thể bẻ gãy.

Một quyền đánh xuống, cho dù là voi trưởng thành, cũng có thể bị hắn đánh chết.

Còn về giá trị tinh thần tăng lên, cũng khiến hắn phát hiện ngọn lửa

của hắn có nhiệt độ cao hơn, trong ngọn lửa màu đỏ loáng thoáng có một ngọn lửa màu trắng hiển hiện.

Hắn cảm thấy giá trị tinh thần không ngừng tăng lên, lửa này cũng xảy ra biến hóa.

Lúc này, bên ngoài đen kịt, cũng không còn yên tĩnh nữa, khắp nơi đều là tiếng gào thét của dị thú, đi đến trước cửa sổ, nhìn bên ngoài, mỗi một toà nhà đều là một màu đen kịt, không có chút ánh sáng nào.

Đối với người sinh sống trong tận thế, đây quả thật là một loại tra tấn, chờ đợi lâu dài tuyệt đối sẽ phát điên.

Nghe kỹ lại, phát hiện tiếng dị thú kêu gào hình như không đúng lắm, chẳng biết tại sao, nghe có chút giống như tiếng mèo phát xuân vậy.

Mẹ nó… Không phải là dị thú cũng muốn ba ba ba, sinh sản ra đời sau chứ.

Nghĩ đến đây… hắn cúi đầu nhìn xuống đũng quần.

Nói thật.

Chỗ hắn cũng có một thanh bảo kiếm chưa ra khỏi vỏ.

Sáng sớm.

Khi ánh bình minh đầu tiên chiếu rọi.

Lâm Phàm bắt đầu tiếp tục hành động, nhưng khi hắn đến sân thượng, vừa định chuẩn bị ra tay, một ánh mắt mãnh liệt từ phương xa truyền đến

Từ nơi xa, giống như có cảm ứng.

Khi có một loại cảm xúc rất sâu, đối với người bị nhìn chằm chằm, có cảm giác giống như thực chất vậy.

Hắn thuận theo phương hướng mà nhìn lại.

Ở trên sân thượng của một cửa hàng đằng xa, có một vị tráng hán đang đứng, trên lưng đeo búa lớn, khóe miệng hơi cong, nhìn chằm chằm Lâm Phàm.

“Tìm được ngươi rồi, cuối cùng cũng tìm được ngươi.”

Ánh mắt Trương Dũng nhìn Lâm Phàm, giống như một con dã thú khát máu.

Đối với Trương Dũng mà nói, hắn ta có sáo lộ làm việc của mình, đó chính là nếu như cảm nhận được người này khó chịu với mình, vậy thì nhất định phải nhân thời điểm nắm chắc tuyệt đối, trực tiếp giết chết.

Hắn ta thấy, Lâm Phàm cũng chỉ là Giác Tỉnh giả cấp một mà nói, hơn nữa còn vừa mới thức tỉnh, ở trước mặt Liệp Sát giả cấp ba như hắn ta, cũng chỉ là một đứa trẻ vừa mới biết chạy mà thôi.

Lâm Phàm nhìn qua, chẳng có chút dao động nào cả, hướng về phía Trương Dũng mà dựng ngón giữa, sau đó quay người nhảy qua sân thượng của một tòa nhà khác.

Trương Dũng thấy Lâm Phàm chạy đi, hắn ta nhảy xuống khỏi sân thượng, rơi xuống đường phố, sau đó lại nhảy vọt lên, chỉ qua mấy lần, đã đến sân thượng cửa hàng ở khu phố đối diện.

“Ừm, tốc độ của hắn cũng không nhanh như ta nghĩ.”

Lâm Phàm quay đầu nhìn lại, phát hiện vấn đề.

Bọn hắn không có thuộc tính cụ thể, nếu có số liệu thể hiện, thuộc tính bọn hắn chẳng lẽ cũng giống như mình sao?

Trong lúc này, hắn nghĩ đến một loại tình huống.

Khi mình sử dụng thịt dị thú và huyết tinh, thuộc tính ba chiều cũng không tăng lên đồng đều, có lúc tăng về thể chất, có lúc tăng độ nhanh nhẹn, còn về tinh thần, có lẽ cũng sẽ tăng lên một chút.

Nhưng Trương Dũng không phải là Giác Tỉnh giả, vậy thì đã nói rõ cho dù tinh thần của hắn ta có tăng lên, nhưng cuối cùng vẫn không đạt được đến điểm cực hạn kia.

Quả nhiên, có điểm tiến hóa, là hack giúp hắn kéo ra khoảng cách với người khác.

Lâm Phàm không quan tâm đến Trương Dũng, chỉ không ngừng tìm kiếm dị thú cấp một.

Đột nhiên.

Hắn nhìn thấy một con dị thú cấp một đang du đãng, bên cạnh có vài con dị thú hồng huyết bình thường, trực tiếp nhảy xuống khỏi sân

thượng, động tĩnh này thu hút dị thú cấp một kia, nhìn thấy có nhân loại xuất hiện, dị thú lập tức muốn nhảy đến.

Chỉ là trong tay nhân loại này là một thanh đao bao trùm lửa cháy, trực tiếp bao phủ nó lại, một đao đánh tan tất cả ý chí của nó.

Lâm Phàm kéo xác dị thú cấp một, quăng lên không, năm ngón tay đâm xuyên qua bụng nó, móc huyết tinh ra, sau đó chẳng hề quay đầu mà phóng khoáng rời đi, chỉ có xác con dị thú kia là nằm im trên mặt đất, không nhúc nhích.

Đám tiểu đệ xung quanh sau khi ngây ngốc trong thời gian ngắn, lập tức vây quanh rưng rưng gặm ăn xác lão đại.

Chỉ muốn nói, thật là thơm.

Trương Dũng từ đầu đến cuối đều không thể nào đuổi kịp, thấy hành động của Lâm Phàm, mặt mũi tràn đầy tức giận và kinh ngạc.

“Mẹ nó, tiểu tử ngươi chạy trốn mà cũng không quên chuyện săn giết dị thú, đợi lát nữa đuổi kịp ngươi, nhất định phải vặn gãy cổ ngươi.”

Mặt mũi Trương Dũng tràn đầy tức giận, cảm thấy tên tiểu tử này nhất định là đang nhục nhã mình.

Hắn ta biết tuyệt đối không thể để Lâm Phàm chạy trốn, một khi hắn quay về được tường rào, vậy thì hắn ta mãi mãi không thể nào trở về được nữa.

“Nhưng mà sao tốc độ của hắn lại nhanh như vậy?”

Trương Dũng nhíu mày, vô cùng khó hiểu, sau đó nghĩ đến cái búa đang đeo ở sau lưng, chẳng lẽ là do cái búa này quá nặng, ảnh hưởng đến tốc độ chạy của ta hay sao?

Ngẫm nghĩ, chắc hẳn là khả năng này.

Nhưng mặc kệ.

Hắn trốn không thoát đâu.

Ngươi đuổi ta chạy, tiện thể săn giết dị thú, khi hoàn toàn rảnh rỗi tay chân, Lâm Phàm phát hiện mình gặp được một quần thể dị thú, nhưng mà cũng chỉ như thế mà thôi, cho dù có kinh động đến một lượng lớn dị thú thì sao đâu chứ.

Hắn đã từ tòa nhà này, nhảy đến tòa nhà khác.

Chương 59 - Ta đang săn giết dị thú, ngươi đang làm gì. (2)

Không thể không nói, huyện Miếu Loan thật sự không tệ, không có quá nhiều nhà cao tầng, bình quân mọi tòa nhà đều chỉ có ba bốn tầng, nếu như những tòa nhà này cao đến sáu bảy tầng, với độ nhanh nhẹn bây giờ của hắn, hoàn toàn không thể làm được loại trình độ này.

Muốn hất hết đám dị thú đuổi theo là rất khó.

Không biết qua bao lâu.

Khi giết chết một con dị thú cấp một cuối cùng, điểm tiến hóa tới tay.

Thêm điểm.

- Đẳng cấp: Cấp 2 (0/30).

- Thể chất: 34,39.

- Nhanh nhẹn: 32,31.

- Tinh thần: 30,9.

- Năng lực: Hỏa (lửa trắng).

Hắn dừng lại tại sân thượng của một tòa nhà, không tiếp tục chạy nữa.

Quay người chờ Trương Dũng đến.

Trương Dũng đuổi theo, qua mấy chục giây sau, cuối cùng cũng đến.

Còn chưa chờ Trương Dũng mở miệng.

Lâm Phàm đã giành mở miệng trước.

“Ta đang săn giết dị thú, ngươi đang làm gì thế?”

“Ngươi đi săn giết dị thú, thế thì hỏi ta làm gì? Lão tử muốn vặn đầu của ngươi xuống làm bóng đá.”

Trương Dũng rút cái búa lớn ở sau lưng ra, mặt mũi hung ác nhìn chằm chằm Lâm Phàm.

Trong mắt hắn ta, Lâm Phàm là người chết, không còn bất cứ cơ hội sống sót nào cả.

“Ngươi đúng là rất tự tin.” Lâm Phàm lạnh nhạt nói, cũng không đặt Trương Dũng vào trong mắt, tuy nói cầm một cái búa lớn, nhìn có vẻ rất đáng sợ, nhưng bây giờ hắn không còn là hắn lúc trước nữa.

“Hừ, cái này có liên quan gì đến tự tin hay không tự tin chứ, ngươi vừa trở thành Giác Tỉnh giả, ngươi cho rằng có thể uy hiếp được ta sao, lúc đầu ta cho rằng ngươi sẽ mãi mãi núp trong tường rào, ta muốn giết ngươi đúng là không có cơ hội, nhưng chính ngươi muốn chết, vậy mà chạy ra khỏi tường rào, muốn nói thì chỉ có thể nói ngươi quá ngu xuẩn.”

Trương Dũng nhìn về phía Lâm Phàm như đang nhìn một kẻ ngốc.

ĐỔi lại người khác mà trở thành Giác Tỉnh giả, nhất định sẽ núp trong tường rào hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp, có ai lại tình nguyện ra ngoài chịu tội chứ.

Nhưng phải nói thật, đầu óc của tên tiểu tử này quả thật có vấn đề.

“Ngươi cho rằng ngươi đang đến giết ta sao, nhưng ngươi có nghĩ đến chuyện, thật ra là ta đang dẫn dụ ngươi đến đây?”

Lâm Phàm mỉm cười hỏi ngược lại, ném vấn đề này lại cho Trương Dũng.

Sắc mặt Trương Dũng có chút thay đổi, tức giận nói, “Ngươi làm màu với lão tử cái quái gì chứ, dụ ta đến đây? Chỉ một Giác Tỉnh giả cấp một như ngươi, lão tử bóp chết ngươi, đơn giản như bóp chết một con kiến vậy.”

Tiếng dị thú gào thét xung quanh nối liền không dứt, Trương Dũng không nói nhảm với Lâm Phàm nữa, mà nắm chặt búa lớn, nhanh chóng xông về phía Lâm Phàm, giơ cao lưỡi búa lên, vẻ mặt hung ác gào thét.

“Chết đi cho ta.”

Trương Dũng thân là Liệp Sát giả cấp ba, sức lực rất mạnh, nhưng đúng như Lâm Phàm nói, tốc độ cũng không nhanh.

ĐỐi mặt với một búa đánh tới này, Lâm Phàm chẳng hề hoảng hốt chút nào, nắm chặt đường đao trong tay mà chém tới.

Âm vang lanh lảnh.

Tia lửa bắn ra.

Lâm Phàm cảm nhận lực lượng khi búa lớn đập xuống, trong lòng đã có chút phán đoán, tuy nói Trương Dũng là Liệp Sát giả cấp ba, nhưng nguồn lực lượng này vẫn nằm trong phạm vi chịu đựng của hắn

Trái lại, sắc mặt của Trương Dũng lập tức thay đổi.

Lúc trước là tức giận, bây giờ là kinh hoảng.

“Sức lực của ngươi sao lại thế…”

“Lúc chiến đấu đừng có nói chuyện, nhìn kỹ đây.”

Lâm Phàm trực tiếp cắt ngang lời Trương Dũng nói nhảm, đao trong tay đột nhiên vung lên, hắn xoát kỹ năng đao thuật cơ sở đã đến max cấp, về phương diện đao thuật, đương nhiên người bình thường không thể nào so sánh được.

Đừng thấy Trương Dũng là Liệp Sát giả cấp ba, từng chiến đấu với dị thú rất nhiều lần, kinh nghiện săn giết dị thú quả thật rất phong phú, nhưng bây giờ đang chiến đấu với người, dị thú chỉ biết mạnh mẽ xông đến, nhưng người thì không.

Tiếng vũ khí va chạm không ngừng, tia lửa bắn ra tung tóe khắp nơi.

Sắc mặt Trương Dũng càng nghiêm trọng, lưỡi búa trong tay đã xuất hiện vết rạn, nghĩ đến đây là nhờ vào năng lực phụ ma của Diêu Tuyết, trong lòng lập tức bùng lên lửa giận, đồng thời cũng vô cùng không hiểu nổi thực lực của Lâm Phàm.

“Tại sao lại như vậy được, rõ ràng ngươi chỉ vừa mới trở thành Giác Tỉnh giả, vì sao ngươi lại có lực lượng như vậy.”

Từ đầu đến cuối Trương Dũng đều không thể nào chạm đến Lâm Phàm, đao thuật của Lâm Phàm thật sự rất cường đại, khiến hắn ta khó chống đỡ nổi, trên thân thể to con đã xuất hiện vết thương, tuy nói vết thương không sâu, nhưng máu vẫn đang chảy ra.

Hắn ta biết Lâm Phàm vẫn còn chưa dùng hết thực lực của mình.

Bởi vì cho đến bây giờ năng lực của hắn vẫn chưa xuất hiện.

Nhìn bộ dáng Trương Dũng chật vật không chịu nổi, Lâm Phàm cười

nói, “Vừa rồi ta đã nói, ta đang săn giết dị thú, ngươi thì làm gì thế? Là muốn tự dâng lên trước mặt ta, để ta tùy ý chém giết ngươi à?”

Đường đao sắc bén càng lúc càng nhanh, Trương Dũng ngăn cản rất gian nan, tốc độ của Lâm Phàm quá nhanh, nhanh đến mức Trương Dũng có chút luống cuống tay chân, đồng thời hắn ta còn phải chú ý đến năng lực của Lâm Phàm.

“Đến đây là kết thúc.”

Vẻ mặt Lâm Phàm đột nhiên trở nên nghiêm túc, ngọn lửa màu trắng bao trùm lên đường đao, đột nhiên chém một đao ra, Trương Dũng kinh hãi vung tay lên ngăn cản, nhưng một đao này có uy thế quá mạnh, trực tiếp chém nát búa lớn, đường đao đã qua phụ ma, búa lớn của Trương Dũng chỉ có thể nói là rất bình thường.

Một đao này sau khi chém nát búa lớn, cũng không hề dừng lại, mà vẫn đánh thẳng xuống, phù một tiếng, chém ra máu thịt trước ngực Trương Dũng, ngọn lửa cực nóng đốt cháy vết thương thành đen kịt, có mùi thịt cháy khét lan tỏa.

“A…”

Chương 60 - Ta không biết bị lửa đốt sẽ có cảm giác thế nào.

Trương Dũng kêu lên thê thảm, đau đớn kịch liệt khiến hắn ta lăn lộn đầy đất.

Lâm Phàm lẳng lặng nhìn Trương Dũng đang đau đớn, sau đó lắng nghe tiếng dị thú gào thét, chỉ trong khoảng thời gian này đã gây ra động tĩnh, khiến các dị thú chú ý đến.

Hắn cầm đường đao đang được bao trùm lửa trắng, nhấc chân, đi đến trước mặt Trương Dũng.

“Ta biết sau khi bị đao chém ra sẽ rất đau, bị lửa đốt thì có cảm giác thế nào?”

“Trước kia chưa từng bị đốt, bây giờ thức tỉnh năng lực lại là hệ hỏa, cho nên ta không sợ lửa, không thể nào cảm nhận được.”

Nghe một chút đi, lời này là lời người nói à?

Bất kể nói thế nào thì Trương Dũng cũng là Liệp Sát giả cấp ba, thể chất không tệ, dần dần chịu đựng đau đớn, thì có thể nhịn được, hắn

ta gian nan ngẩng đầu lên, trên gương mặt đầy mồ hôi là ánh mắt kinh hoảng không dám tin.

Ngay sau đó, ánh mắt kinh hoảng và không dám tin ấy tiêu tán, thay vào đó là e ngại và sợ sệt.

“Có thể tha cho ta hay không?” Trương Dũng cầu xin tha thứ.

Phốc phốc!

Lâm Phàm không nhịn được mà cười ra tiếng, “Đại ca, ngươi cũng đã lăn lộn trong tận thế mười năm rồi, cho đến bây giờ, sao ngươi có thể hỏi ra lời ngu ngốc như thế? Ngươi không cảm thấy ngươi như vậy sẽ khiến ta càng khinh thường ngươi hơn sao?”

Hắn phát hiện khi lâm vào tình cảnh tuyệt vọng.

Đầu óc của rất nhiều người sẽ trở nên không được thông minh lắm, luôn hỏi những vấn đề mà rõ ràng không thể nào đồng ý được, thế mà lại luôn hỏi như không biết mệt.

Trương Dũng cầu xin nói, “Ta sai rồi, ta thật sự sai rồi, là ta ngu xuẩn, là ta có bệnh, là ta không nên có sát tâm với ngươi, cầu xin ngươi, tha cho ta có được không.”

Hắn ta thật sự không muốn chết

Chỉ là cho đến bây giờ hắn ta cũng không hiểu rõ một việc, đó chính là rõ ràng đối phương vừa mới trở thành Giác Tỉnh giả, sao lại trở nên lợi hại như thế.

Nghĩ đến hắn ta trở thành Liệp Sát giả cấp ba, cũng phải bỏ ra rất nhiều năm mới đạt được.

Khóe miệng Lâm Phàm cong lên nụ cười, đường đao trong tay hóa thành tàn ảnh, phù một tiếng, chỉ thấy hai cánh tay bay lên, cùng với máu tươi văng ra đường phố, sau đó lập tức nghe thấy tiếng tranh đoạt của các dị thú.

Trương Dũng kêu thảm, sắc mặt trắng bệch, không có chút máu nào.

“ĐỪng giết ta, chúng ta đều là người cùng một tường rào, ta quả thật có lỗi, nhưng không thể bỏ qua sự thật này, ta làm như vậy chỉ là sợ sau này ngươi sẽ trả thù ta, cho nên ta mới nghĩ đến chuyện chủ động ra tay, bây giờ hai tay của ta đã bị người chém đứt, sau này không thể nào uy hiếp được ngươi nữa, ngươi hãy bỏ qua cho ta đi.”

Trương Dũng rất sợ hãi cái chết, nếu như biết kết cục bây giờ, cho dù có đánh chết hắn ta, hắn ta cũng sẽ không có ý nghĩ giết chết Lâm Phàm.

Lâm Phàm trợn trắng mắt, bóp cổ Trương Dũng, nhấc hắn ta lên, đến rìa sân thượng, nhìn xuống phía dưới.

Bây giờ trên đường tụ tập rất nhiều dị thú.

Bọn chúng chen chúc muốn leo lên, hành động điên cuồng kia, Lâm Phàm nhìn thấy cũng có chút hoảng, thật sự là một đám dị thú điên cuồng mà.

Trương Dũng giãy dụa, chỉ là cái tay đang bóp cổ hắn ta quá cứng rắn, mặc kệ hắn ta giãy dụa như thế nào cũng vô dụng, thậm chí ngay cả cầu xin tha thứ cũng không thể nói được, khí quản bị siết chặt, có cảm giác hít thở không thông.

“Hẹn gặp lại.”

Lâm Phàm tiện tay ném ra, trực tiếp ném Trương Dũng từ trên sân thượng xuống, Trương Dũng nhìn bầu trời xanh thăm thẳm, mặt mũi tràn đầy tức giận nhìn Lâm Phàm.

“Con mẹ nó, ngươi chết không yên lành.”

Phốc phốc!

Có dị thú nhảy vọt lên, mở miệng to như chậu máu, cắn một cái vào bụng Trương Dũng, máu tươi lập tức phun ra tung tóe, tiếng kêu thảm thét vang lên, rơi xuống đất một lát, một lượng lớn dị thú chen chúc xông lên, xé xác Trương Dũng.

Tiếng kêu thảm thiết tiêu tán.

Hắn biết Trương Dũng đã chết.

Lâm Phàm nhìn mấy giây, sau đó không ngoảnh lại mà đi thẳng, với hắn mà nói, Trương Dũng chỉ là khúc nhạc dạo ngắn chẳng có chút ý nghĩa nào mà thôi, chuyện tiếp theo cần làm, mới là quan trọng nhất.

Đó chính là bắt đầu săn giết dị thú cấp hai.

Người quản lý của tường rào bị công phá, rốt cuộc có đến xâm chiến tường rào Miếu Loan hay không?

Với suy đoán của hắn.

Nhất định là có.

Tường rào Miếu Loan.

“Nghe nói các ngươi trốn từ tường rào Bảo Phong đến đây, hơn nữa tường rào Bảo Phong đã bị dị thú công phá rồi.”

Chu Thế Thừa biết có người sống sót từ tường rào khác trốn đến.

Cho nên vội vàng đến đây hỏi thăm một chút.

Sau khi biết tường rào Bảo Phong bị dị thú công chiếm, vẻ mặt hắn ta tối đi, đây cũng không phải là tin tức gì tốt, nói thật là còn vô cùng hỏng bét.

“Hàn Bình còn sống không?”

Đây là chuyện mà Chu Thế Thừa muốn biết nhất, hắn ta từng tiếp xúc với Hàn Bình, đây cũng chẳng phải gia hỏa gì tốt, huống hồ tình hình sinh sống ở tường rào Bảo Phong rất tệ, người sống sót bình thường sống ở nơi đó, chỉ có thể nói là không bằng heo chó.

Nam thì còn tốt, nếu là nữ, chỉ cần có chút nhan sắc, không quan tâm ngươi có đồng ý hay không, đều sẽ bị Hàn Bình cướp đi, thậm chí ngay cả bé gái 13-14 tuổi, Hàn Bình cũng sẽ không buông tha.

“Không biết, những người sống ta có thể nhìn thấy đều ở chỗ này.” Hoàng Hải nói.

Chu Thế Thừa trầm tư, “Hắn nhất định không chết, Hàn Bình là Giác Tỉnh giả, hơn nữa chỗ các ngươi cũng có hầm trú ẩn, tường rào của các ngươi là vì công trình bã đậu mà sụp đổ, đồng thời bị dị thú bao vây, hắn biết chạy là nguy hiểm nhất, cho nên nhất định sẽ trốn trong hầm trú ẩn.”

Ngay sau đó.

Chương 61 - Cướp chỗ đó, chúng ta cái gì cũng có.

“A, đúng rồi, vừa rồi ngươi nói, ngươi được Lâm Phàm cứu đúng không?” Chu Thế Thừa hỏi.

“Vâng, đúng là đã được hắn cứu.”

Hoàng Hải vô cùng cảm tạ ơn cứu mạng của Lâm Phàm, ở trong tận thế, có thể gặp được người đồng ý cứu mạng ngươi, quả thật không dễ dàng gì.

Chu Thế Thừa biết Lâm Phàm ra ngoài, tuy rằng lo lắng, nhưng nghe thấy còn sống là tốt rồi, ở trong tận thế, ai cũng có lựa chọn của bản thân mình, người khác không thể quản nhiều.

“Ngươi biết làm gì?” Chu Thế Thừa hỏi, nếu như Hoàng Hải trước mắt này thành thạo một nghề, vậy thì hắn ta có thể đưa ra đãi ngộ tốt hơn một chút, dù sao thì đối phương còn phải nuôi một đứa trẻ.

Cũng không phải là hắn ta nổi lòng thương cảm, mà là đối phương đã từng gặp Lâm Phàm, nếu như là do ngươi cứu, Chu Thế Thừa ta nên cho chút đãi ngộ, thể hiện thái độ, mặt mũi Lâm Phàm ngươi, Chu Thế Thừa ta nhất định phải cho.

Tận thế không phải là chém chém giết giết, đâm sau lưng.

Mà là đạo lý đối nhân xử thế đó.

Hoàng Hải nói, “Trước kia ta chuyện trồng trọt làm nông nghiệp, ở tường rào Bảo Phong cũng làm nghề này.”

Nghe thấy đối phương là chuyên gia trong lĩnh vực nông nghiệp.

Hai mắt Chu Thế Thừa sáng lên, ở trong tận thế, cái thiếu chính là nhân tài trong phương diện này, bất cứ một tường rào nào, mỗi một người quản lý đều hy vọng có thể phát triển đến tình trạng tự cấp tự túc, nhưng thường rất khó.

“Tốt, cực kỳ tốt, không ngờ lại có được nhân tài như vậy, thế này đi, sau này ngươi cứ làm nông nghiệp trồng trọt trong tường rào của bọn ta mà sống, bởi vì ngươi có con nhỏ cần chăm sóc, ta có thể cung cấp cho ngươi một chút gạo nấu cháo, đồng thời sắp xếp ở trong tường trong, an bài cho ngươi một chỗ ở, giải quyết vấn đề ở lại của ngươi.”

Chu Thế Thừa đưa ra phúc lợi như vậy rất tốt, không phải ai cũng có thể nhận được.

“Cảm ơn, thật sự cảm ơn.” Hoàng Hải cảm kích nói.

Những phúc lợi này, thật sự có thể giải quyết được vấn đề khẩn cấp của hắn ta.

“Không cần cảm ơn, trong tường rào của chúng ta, chỉ cần ngươi có tài năng, vậy thì có thể hưởng được đại ngộ vốn có.” Chu Thế Thừa nói ra.

Hoàng Hải cảm thấy người quản lý của tường rào này không tệ chút nào.

Dù sao thì rất thông tình đạt lý.

Sau đó hắn ta cũng bảo người dẫn Hoàng Hải đi, hơn nữa sau khi Hoàng Hải rời đi, Chu Thế Thừa lập tức nói với một nam tử bên cạnh.

“A Cường, ngươi cho người nhìn chằm chằm bọn hắn đi.”

“Vâng, đã biết.”

Nam tử quay người rời đi.

Chu Thế Thừa đương nhiên tin tưởng bọn họ từ tường rào kia chạy đến, cũng tin rằng tường rào Bảo Phong thật sự đã bị dị thú tiêu diệt, nhưng hắn ta không dám chắc chắn, đám người này có phải là do Hàn Bình cố ý phái đến đây tìm hiểu tình hình hay không.

Nếu như đám gia hỏa kia là được cố ý phái đến đây, dự định nội ứng ngoại hợp, vậy thì sẽ có chút phiền phức.

Bởi vì tận thế rất nguy hiểm, bất cứ người nào nhìn có vẻ đàng hoàng, đều có thể là sói đội lốt cừu.

…

Tường rào Bảo Phong.

Tường rào sụp đổ, lộ ra một con đường hầm to lớn, đây chính là lối đi duy nhất mà các dị thú tràn vào.

Bên trong vô cùng bừa bộn, phòng ốc sụp đổ, xe cộ ngổn ngang, khắp mặt đất đều là vết máu, chỉ duy nhất không thấy nhân loại, thậm chí cả chân cụt tay đứt cũng không có, chỉ có thể nói là năng lực thanh lý của dị thú thật sự quá mạnh.

Lúc này, thỉnh thoảng sẽ có bóng dáng dị thú xuất hiện, dường như đang tìm kiếm con mồi.

Tại vị trí trung tâm của tường rào, cửa sắt hầm trú ẩn đầy vết máu, rõ ràng đã có rất nhiều người chạy trốn đến đây, muốn vào trong, nhưng không thể nào mở cửa sắt ra, cuối cùng chết thảm trong miệng dị thú.

Bên trong.

Một đám người đang trốn bên trong, không khí xung quanh rất ngột ngạt, dường như có một ngọn núi lớn, đè lên người mỗi một người ở đây, khiến họ không thể thở nổi.

Đinh một tiếng, tiếng bật lửa phá vỡ sự yên tĩnh.

“Hàn ca, chúng ta thật sự phải trốn ở chỗ này, mãi cho đến chết sao?”

Ánh mắt mọi người lập tức nhìn sang người nam tử đang ngồi đằng kia đang chơi bật lửa, hắn ta chính là Hàn Bình của tường rào Bảo Phong.

Hàn Bình chỉ hơn 30 tuổi, đầu trọc, dung mạo bình thường, hình thể cũng không cường tráng, văn long vẽ hổ, khiến người ta cảm thấy rất hung ác, người có tâm tính không ổn khi đối mặt, có thể dọa đến mức đổ đầy mồ hôi lạnh.

Mười mấy tuổi hắn ta đã trở thành xã hội đen, đi theo xí nghiệp, làm chút chuyện trong bóng tối, sau đó qua mấy năm tận thế, trật tự sụp đổ, nên đi theo ông chủ đến ở trong tường rào này.

KHi dã tâm hắn ta bành trướng, đã trực tiếp xử lý ông chủ, tự mình trở thành lão đại.

“Chết?” Hàn Bình chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt âm trầm khiến cho tất cả mọi người giật thót, “Chỉ có rùa đen mới trốn ở trong mai chờ chết, bây giờ bên ngoài vẫn còn dị thú, sốt ruột cái gì chứ? Chờ dị thú ăn sạch đồ ăn rồi, chẳng phải sẽ tự động rời đi sao?”

“Hàn ca, vậy sao này chúng ta làm sao bây giờ? Là sửa chữa lại tường rào, hay là xem hầm trú ẩn này là chỗ tránh nạn của chúng ta?” Có người hỏi.

Công trình bã đậu là do ông chủ Hàn ca nhận thầu.

Nói rõ ra thì chính là tự ăn quả đắng.

Nếu như chất lượng tốt hơn, cũng sẽ không thể nào phát sinh loại chuyện hỏng bét này, đúng là một chuyện cực kỳ nhức trứng.

Hàn Bình nói, “Tường rào gần chỗ chúng ta nhất chính là tường rào Miếu Loan, người quản lý chỗ đó là Chu Thế Thừa, Giác Tỉnh giả cấp ba, năng lực là điều khiển kim loại, lợi hại thì lợi hại, nhưng ta không sợ hắn, đến lúc đó chúng ta trực tiếp chiếm chỗ đó, vậy thì cái gì cũng có, vội vái gì mà vội.”

Chương 62 - Cướp chỗ đó, chúng ta cái gì cũng có. (2)

Trong mắt mọi người xung quanh lập tức lóe lên ánh sáng.

Người có thể ở lại bên trong hầm trú ẩn này, cũng là người một nhà, hơn nữa không phải Giác Tỉnh giả thì cũng là Liệp Sát giả, lực lượng vũ trang vẫn rất tốt.

Thậm chí có sự ảnh hưởng của Hàn Bình.

Tính cách của bọn hắn cũng trở nên vô cùng cực đoan.

Giết người chiếm lĩnh địa bàn, cũng là chuyện bình thường.

Hàn Bình biết ở tường rào Miếu Loan có chín Giác Tỉnh giả, tuy rằng bên phía bọn họ chỉ có bảy Giác Tỉnh giả, nhưng không sao cả, nhiều hơn một hai người cũng chẳng có chút ảnh hưởng nào.

Cướp tường rào Miếu Loan là tình thế bắt buộc.

Còn về chung sống hòa bình?

Đó là không có khả năng.

Trong từ điển của Hàn Bình hắn ta, không có hai chữ hòa bình này.

Chỉ có làm.

Chỉ có giết.

Chỉ có đoạt.

Chỉ có như thế, mới có thể chứng minh mình còn sống, hơn nữa còn sống rất có ý nghĩa.

“Đây là dị thú gì thế?”

Trong nhận thức của hắn, dị thú chính là các loại dã thú tiến hóa, hình thể bành trướng, xuất hiện những ưu thế biến hóa của bản thân ra ngoài.

Nhưng trong mắt hắn, con dị thú này có chút kỳ dị.

Con dị thú này có tứ chi giống như có giác hút, có thể bám vào vách tường mà bò, đằng sau có ba cái đuôi, di chuyển một chút, xoát một chút, lực bắn ngược của dị thú rất mạnh, từ trên vách tường bật nhảy lên mặt đất, vững vững vàng vàng rơi xuống đất.

Tứ chi của nó ngắn nhỏ mà cường tráng không gì sánh được, bao trùm lấy cơ bắp có lực bộc phát cực mạnh, hình thể khá giống với thằn lằn.

Phần bụng có một vòng hoa văn màu lam, nói rõ đây là dị thú cấp hai.

Chỉ là Lâm Phàm không nghĩ ra được nguyên thân của con dị thú này rốt cuộc là thứ đồ gì.

Thằn lằn?

Nhìn cũng không giống.

Trừ khi con dị thú này là chủng loại lai tạp mà ra.

Có khả năng này.

Dị thú tiến hóa, mà đời sau của bọn chúng sẽ càng thêm hoàn mỹ hơn.

Quan sát tình hình xung quanh, trừ con dị thú cấp hai này, còn có một số dị thú hồng huyết bình thường đang du đãng, đối với cái này, hắn cũng không để trong lòng, những con dị thú hồng huyết bình thường này trong mắt hắn, có cũng được không có cũng không sao.

KHi dị thú cấp hai đến gần.

Lâm Phàm nắm chặt đoản mâu, ánh mắt khóa chặt mục tiêu, vèo một tiếng, đoản mâu xé gió mà đi.

Phản ứng của dị thú cấp hai lợi hại hơn dị thú cấp một rất nhiều.

Ầm vang!

Thất bại, không, cũng không tính là thất bại, đoản mâu xẹt qua thân thể dị thú, vạch ra một vết thương, mặc dù vết thương rất nông, nhưng quả thật cũng đã gây ra tổn thương.

“Phản ứng của dị thú cấp hai cũng không tệ.”

Hắn đã phát hiện năng lực trên các phương diện của dị thú cấp hai, hoàn toàn vượt trội với dị thú cấp một, chênh lệch giữa hai bên là rất lớn.

Dị thú bị đánh lén tức giận gào lên, ánh mắt khát máu hung ác nhìn chằm chằm Lâm Phàm, ba cái đuôi sau lưng đong đưa rất kịch liệt,

tứ chi tráng kiện nện bước nhỏ, nhanh chóng vọt về phía Lâm Phàm.

Dị thú hồng huyết bình thường xung quanh cũng bị thu hút đến.

Bọn chúng cũng nhanh chóng chạy đến, chỉ là Lâm Phàm đang đứng trên sân thượng, bọn chúng không thể nào bắt được, chỉ có thể nôn nóng mà chạy loạn trong khu phố, không ngừng gầm rú.

Lâm Phàm kéo đoản mâu về, ở trên sân thượng chờ đợi.

Rất nhanh, dị thú bò sát kia đã bò đến sân thượng, đứng vững chân, mở ra cái miệng to như chậu máu đầy răng sắc bén, gào thét tức giận.

Giống như đang nói, nhân loại, lão tử đang đi dạo, con mẹ nó ngươi dám đánh lén, xem ta giết ngươi như thế nào.

“Xin hỏi, ngươi là thứ do hai loại dị thú lai tạp ra à?”

Lâm Phàm nắm đao, tùy ý hỏi, không có ý gì khác, chỉ tùy tiện hỏi một chút mà thôi, sau khi rời khỏi tường rào, cái huyện thành hoang vu này quá yên tĩnh, quá trầm mặc, dễ gây ra bệnh tâm lý, ngẫu nhiên nói một mình có thể điều chỉnh tâm tình của mình.

Vút!

SAu khi hắn vừa dứt lời, một cái đuôi của của nó dường như có thể co dãn được, thế mà lại hóa thành mũi tên bắn về phía Lâm Phàm, phần đuôi nhọn hoắc, nhìn là biết rất sắc bén.

Lâm Phàm tránh đi, phịch một tiếng, mặt đất bị đuôi thị thú đâm thủng, mặt đất xi măng cũng không chịu được, lực phá hoại này đúng là không tệ.

Hắn nhìn lại mặt đất, rồi nhìn sang dị thú, giơ đao trong tay lên, hung hăng xông về phía dị thú, dị thú cũng không đặt Lâm Phàm vào trong mắt, ba cái đuôi linh hoạt đánh tới, chỉ là một cái đao bình thường, nó không thèm quan tâm.

Nhưng trên lưỡi đao bình thường kia đột nhiên bốc lên ngọn lửa màu trắng.

Lúc này, một cảm giác nguy cơ lớn lao ập đến.

Dị thú cũng có chút hoảng, muốn tránh né, nhưng đã không kịp.

Đao lửa và đuôi chạm vào nhau, nhiệt độ cực cao khiến dị thú gào

thảm, càng đáng sợ hơn chính là ba cái đuôi giống như đậu hũ, trực tiếp bị chém đứt, miệng vết thương bị đốt cháy sém lại, không có máu chảy ra.

Theo Lâm Phàm, năng lực hệ hỏa này khiến hắn rất hài lòng.

Lực phá hoại khi giết địch rất mạnh.

Nếu như bị thương, không ngừng chảy máu, trực tiếp dùng lửa quét qua một cái, có hiệu quả cầm máu rất tốt.

Càng… Càng quan trọng hơn là bất kể đi đến đâu cũng có thể ăn được đồ ăn chín.

Đây mới là quan trọng nhất.

Dị thú cấp hai ngây ngốc, rõ ràng không ngờ được sẽ xảy ra tình huống này, chỉ trong chớp mắt đã kịp phản ứng lại, muốn chạy trốn, dị thú khi đạt đến cấp bậc này, đã biết có thể đánh lại được đối phương hay không, không thể đánh lại được đối phương, chạy trốn chính là lựa chọn tốt nhất.

“Muốn chạy?”

“Muộn rồi.”

Chương 63 - Dừng lại, đừng động.

Chương 63: Dừng lại, đừng động

Lúc trước ném đoản mâu ra dị thú lại tránh được, cái này đối với Lâm Phàm mà nói chính là sỉ nhục, cực cực khổ khổ xoát kỹ năng ném mạnh đến max cấp, ngươi tránh một cái là tránh được sao?

Nắm đoản mâu, nhìn dị thú nhảy lên một cái lập tức nhảy vọt vào trên không trung, ánh mắt của hắn khóa chặt vị trí yếu ớt nhất phía sau dị thú, ném mạnh, vèo một tiếng, một lát sau, lại phập một tiếng, dị thú trên không trung đột nhiên lộ vẻ tiêu hồn, rồi trợn trừng hai mắt, có chút đau đớn, thế nhưng sau khi đau đớn, lại có một chút sảng khoái.

Chỉ là cái biểu lộ này, Lâm Phàm không nhìn thấy.

Hắn cầm lấy dây thừng, kéo dị thú đang bị đoản mâu xuyên qua về.

“Điểm tiến hóa +1”

Rút đoản mâu dính máu ra, lửa bao trùm, bỏ sạch vết bẩn trên đoản mâu.

Thêm điểm.

Thuộc tính tăng lên.

Cắt phần bụng của dị thú ra, lấy ra một viên huyết tinh.

Huyết tinh của dị thú cấp hai, giá trị vẫn khá tốt, hiệu quả của thịt dị thú cơ bản cũng không tệ, nhưng tất cả dinh dưỡng đều nằm trong viên huyết tinh này.

Giơ huyết tinh lên trời.

Có ánh nắng chiếu rọi xuống, bên trong huyết tinh màu lam có chất lỏng lưu chuyển.

“Thật là xinh đẹp, tựa như bảo thạch vậy, trong cơ thể của dị thú hung tàn đến cực điểm, sao lại có thứ đồ đẹp như vậy.”

Cất kỹ huyết tinh.

Cầm đao, cắt một miếng thịt đẫm máu xuống.

“Còn chưa bao giờ nếm thử thịt dị thú cấp hai có hương vị như thế nào.”

Đặt thịt lên lòng bàn tay, lửa bùng lên, mùi thịt lan ra, vừa ngửi là biết đây chính là rất mỹ vị, mở miệng ra, a một tiếng, hung hăn cắn một cái, miệng đầy mỡ, vị thịt nổ tung trong khoang miệng.

Bên dưới, dị thú gào thét dữ tợn, muốn xông lên càng thêm điên cuồng.

Giống như chó bị nhốt trong lồng giam nhìn thấy thịt ở bên ngoài, điên cuồng đâm vào lồng, chen đầu muốn nứt ra cũng muốn ăn được thịt.

Lâm Phàm vác theo xác dị thú cấp hai, đi đến rìa sân thượng, nhìn đám dị thú bên dưới, tiện tay ném xác xuống dưới.

Sau khi cái xác rơi xuống, các dị thú điên cuồng cướp đoạt.

Lâm Phàm cứ như vậy lẳng lặng nhìn bọn chúng ăn sạch cái xác kia.

“Ta thật sự là một người tốt hiền lành, trước khi tiễn các ngươi lên

đường, còn để cho các ngươi ăn no, trừ ta ra, còn ai có thể quan tâm các ngươi như vậy chứ."

Lâm Phàm nắm đao, nhảy xuống, mở ra hình thức săn giết, đối với đám dị thú hồng huyết bình thường này chính là một trận chém giết lung tung, chặt bọn chúng kêu cha gọi mẹ, chẳng có chút cơ hội phản kháng nào.

Trong chốc lát.

Xác bọn dị thú hồng huyết bình thường này đều nằm đầy trên mặt đất.

Hắn đứng trong khu phố, đao trong tay không ngừng nhỏ máu xuống, hờ hững nhìn hiện trường, những cái xác này đối với người bình thường mà nói, chính là đồ rất quý giá, nhưng mà đối với Lâm Phàm mà nói, hắn còn phải tiếp tục săn giết dị thú.

Thực lực bây giờ của mình, nói đủ thì cũng đủ.

Mà nói không đủ thì cũng không đủ.

Con đường của người trẻ tuổi còn rất dài, cần tiếp tục cố gắng mới đúng.

Một hồi sau.

Lâm Phàm từ một cửa hàng nhìn giống như cửa hàng vật liệu đi ra, trong lòng đầy hi vọng đi vào, lại vô cùng thất vọng mà đi ra.

Thật là đáng sợ.

Vơ vét quá sạch sẽ.

Ai!

Thở dài một tiếng, chuẩn bị đến nơi khác nhìn xem.

Một giọng nói đột ngột vang lên.

"Dừng lại, đừng động, nếu không ta sẽ bắn chết ngươi."

Hỏng bét đến cỡ nào rồi chứ.

Đây là tiếng mà Lâm Phàm không muốn nghe thấy nhất, hắn biết trong tận thế, con người cũng rất đáng sợ, nhưng cho đến bây giờ, hắn cũng chỉ mới giết mấy người mà thôi.

Còn về cảm giác như thế nào?

Nói thật, hắn cũng không thích gì, bởi vì giết người chính là một thói quen hỏng bét, rất dễ nghiện, một khi nghiện mà muốn thay đổi thì sẽ rất khó.

Cuối cùng thì sẽ hoàn toàn biến thành đồ tể..

Nhìn thấy người sống, thông thường suy nghĩ đầu tiên trong đầu không phải là chuyện có thể giao lưu với người này hay không, mà là người này có giết chết hắn hay không.

Theo hướng phát ra tiếng nói mà nhìn lại, tại rìa sân thượng có một vài người đang đứng, trong tay quả thật có cầm súng ngắn, nhưng cái cái súng này cũng chẳng có tác dụng gì, đối phó với người bình thường thì được, nhưng đối phó với Liệp Sát giả hoặc Giác Tỉnh giả từ cấp hai trở lên, thì có vẻ khá gân gà.

Độ nhanh nhẹn tăng lên, tốc độ phản ứng cực nhanh, có thể dễ dàng tránh đi, thậm chí có thể dùng vũ khí trong tay để ngnă cản.

Tinh thần, dáng vẻ của đám người này cũng không tốt, vô cùng mệt mỏi, có chút điên dại, trong mắt không có ánh sáng, chỉ có cảnh giác đối với tận thế, hoài nghi người bên cạnh.

“Đừng căng thẳng, ta không phải người xấu, cẩn thận súng trong tay cướp cò, chẳng những không bắn chết được ta, còn kéo dị thú đến, vậy thì tệ lắm.”

Lâm Phàm mỉm cười, nở nụ cười là nước cờ đầu tiên đi vào trong lòng của đối phương, nhất là loại nụ cười chân thành như hắn, càng có lực sát thương mạnh hơn.

Những người sống sót ở trên sân thượng, nam tử kia cầm súng, nhỏ giọng nói, “Bỏ hết đồ trên người ngươi xuống, sau đó đi đi, nếu không thì đừng trách chúng ta không khách sáo.”

Lâm Phàm nói, “Các ngươi nhìn trên người ta có thứ gì tốt, một cây đao, một cái đoản mâu, có phải các người từ tường rào Bảo Phong ra hay không?”

Hắn cảm thấy chắc hẳn là như vậy.

Mặc dù số lượng người du đãng không ít, nhưng người du đãng trong khu vực này đã chết rồi, nếu có đợt người du đãng thứ hai, với tính cách của bọn hắn, tuyệt đối sẽ không cho phép đối phương tồn tại.

Những người sống sót nhìn nhau, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm, "Ngươi gặp được người khác đến từ tường rào Bảo Phong sao?"

Chương 64 - Tình huống kỳ quái.

"Ừm, có gặp được một xe, bọn hắn đang đến tường rào Miếu Loan rồi, ta nghĩ cũng đã đến nơi rồi, nghe lời khuyên của ta, các ngươi cất súng đi, ta có thể xem các ngươi không có ác ý gì, nhưng nếu như các ngươi thật sự có ác ý, hậu quả như thế nào, ta không dám đảm bảo đâu." Lâm Phàm nói.

Nam tử cầm súng nghe Lâm Phàm nói vậy, do do dự dự, nhìn đồng bạn xung quanh, mấy đồng bạn kia cũng không biết nên làm thế nào cho phải, cuối cùng, nam tử kia cất súng đi.

Lâm Phàm vô cùng hài lòng gật đầu, người thông minh vẫn còn rất nhiều, nếu như bọn hắn dám nổ súng, hắn chỉ có thể làm như vậy thôi, một vài dị thú trong huyện thành này sẽ trải qua chuyện hạnh phúc tìm đến cửa, ăn no nê.

"Chờ một lát, bây giờ ta lên đó." Lâm Phàm nói.

Những người sống sót trên sân thượng định đi xuống dưới lầu mở cửa, đã thấy Lâm Phàm từ bên dưới nhảy một cái, qua hai ba bước đã xuất hiện trước mặt bọn họ, khiến bọn hắn há hốc mồn

Độ cao như thế mà dễ dàng đi lên vậy sao?

Trong lúc đó, bọn hắn cũng vô cùng hoảng sợ, nếu như vừa rồi nổ súng, chẳng phải là hoàn toàn xong con bê sao.

Lâm Phàm nhìn mặt mấy người sống sót ở trước mặt, "Sao các ngươi lại ở chỗ này? Tường rào Miếu Loan cũng không xa lắm, nếu như các ngươi đi, rất nhanh là đến rồi."

Bọn hắn có thể từ tường rào Bảo Phong chạy đến huyện thành, nhất định có xe, nếu như không có xe thì tuyệt đối không thể chạy đến đây được.

"Chúng ta bị một con dị thú đáng sợ chặn lại."

"Dị thú đáng sợ?"

"ĐÚng vậy, đó là một con cự mãng, rất lớn, rất khổng lồ."

Lâm Phàm nhíu mày, từ khi xuyên đến cái tận thế này, hắn vẫn chưa

nhìn thấy dị thú loại rắn.

Không biết là nguyên nhân gì, cảm giác sợ hãi đối với rắn đã khắc vào sâu trong gen của nhân loại, đừng thấy bây giờ Lâm Phàm có thể xem dị thú như đồ ăn mà chặt, nhưng đối với rắn, hắn cũng có một cảm giác khác thường.

“Các ngươi bị chặn đường ở chỗ nào?” Lâm Phàm hỏi.

“Ở chỗ đó.” Nam tử chỉ.

“Các ngươi chờ ta ở đây, ta lái xe đến.”

Sau khi nói xong, Lâm Phàm trực tiếp từ trên sân thượng nhảy xuống, cũng không lâu lắm, đã lái xe đến, hắn phát hiện những người sống sót bây giờ khác thích xe Pickup, chẳng lẽ bởi vì đằng sau xe Pickup có thể chất nhiều đồ sao?

Không hiểu lắm, nhưng chắc hẳn là nguyên nhân này đi.

Bởi vì đối phương nói có dị thú cự mãng, lúc hắn đến lái xe, cũng cẩn thận từng li từng tí, sợ cự mãng xuất hiện, loài rắn là động vật máu lạnh, thị lực kém, thường săn bắt động vật phát ra tia hồng ngoại, cuối cùng hình thành mục tiêu, tiến hành đi săn.

Nhưng bây giờ không phải tình huống bình thường, đều đã xảy ra tiến hóa rồi.

Có quỷ mới biết mắt của con cự mãng này có tốt hay không.

Cũng may không gặp được, thở phào một hơi.

“Các ngươi đợi ở chỗ này thì nhất định không được, xe ta đã lái đến rồi, các ngươi lái xe đến tường rào đi, đúng rồi, đi theo ta, ta cần các ngươi giúp ta chở vài thứ về.” Lâm Phàm nói.

Những người sống sót gật gật đầu, nghe theo lời Lâm Phàm nói, bọn hắn sinh sống tại tận thế, chỉ cần muốn sống, bọn hắn cần phải đến tường rào, nhưng lại bị cự mãng ngăn lại, sau khi phát hiện ra Lâm Phàm, định ăn cướp một chút, dù sao thì bọn hắn trốn ở chỗ này, hoàn toàn không có đồ ăn, một hai ngày vẫn được, kéo càng dài, hậu quả càng nghiêm trọng hơn.

Đều là người sống từ tận thế mới bắt đầu đến bây giờ, có tình cảnh nào, sự kiện nào chưa trải qua.

Bọn hắn sống ở trong tường rào cho đến bây giờ, tuy nói bị bóc lột

khắp nơi, nhưng mà cũng may có nơi che mưa che gió, từ đầu đến cuối có thể duy trì nhân tính, thế nhưng đồ ăn thiếu, tuyệt vọng ngập tràn, như vậy sẽ xảy ra chuyện gì, không phải cái bọn hắn có thể tưởng tượng được.

Tổn thương lẫn nhau, xem đối phương là đồ ăn, cũng không phải là chuyện không thể.

Sự tồn tại của tường rào, tương đương với ngọn lửa hy vọng nhỏ nhoi chiếu rọi nội tâm bọn hắn, chỉ rõ con đường phía trước, mà khi tường rào bị diệt, ngọn lửa hy vọng mong manh của bọn hắn cũng bị dập tắt, phía trước chỉ là một màn đêm tăm tối.

Rất nhanh, bọn hắn đã đến hiện trường đầy xác dị thú.

Tình cách trước mắt khiến trong lòng bọn hắn giật mình, có chút sợ sệt.

Lâm Phàm tự nhiên cũng nhìn ra bọn hắn hoảng sợ, tiến lên trước mở miệng, "Đừng lo lắng, những dị thú này đều là do ta giết, ta cần ở bên ngoài một khoảng thời gian nữa, để cho đống xác dị thú này để ở đây, cũng quá lãng phí, nếu là như vậy, các ngươi hãy tiện đường đem về tường rào giúp ta, đến lúc đó các ngươi lấy hai con, xem như thù lao ta cho các ngươi, cũng đủ cho các ngươi có thể sống sót trong tường rào xa lạ."

"A… Cho chúng ta hai con."

Cái này khiến những người sống sót kia kinh ngạc vô cùng.

Lâm Phàm cười nói, "Có gì đáng ngạc nhiên đâu chứ, những người khác ta không biết có làm như vậy hay không, nhưng mà Lâm Phàm ta sẽ không keo kiệt về chuyện này đâu, nhớ kỹ, đến tường rào thì báo tên của ta ra, nói bọn hắn đây là con mồi mà ta săn giết được, đồng thời các ngươi bảo người ta đi thông báo cho lão Vương là được, hiểu chưa?"

"Hiểu rôi."

Đối với những người sống sót này mà nói, đây chính là chuyện vô cùng vui mừng, thịt dị thú có giá trị rất cao, không nói đến cái khác, đối với người bình thường mà nói, nếu như có thể có được thịt dị thú, vậy thì cũng đủ sống tốt một khoảng thời gian.

Vào giờ phút này.

Đối với bọn người sống sót này mà nói, Lâm Phàm trước mắt đang tỏa ánh hào quang rực rỡ.

Hào quang này sáng đến chói mắt.

Chương 65 - Bị nuốt chửng.

Rất sáng chói.

Trong thời gian tận thế dài dằng dặc, người có thể khiến bọn hắn cảm thấy đang tỏa ra ánh hào quang, thật sự rất ít, rất ít.

Nhìn bọn hắn rời đi.

Lâm Phàm tiếp tục tìm kiếm dị thú cấp hai trong cái huyện thành này.

Hắn bắt đầu hoài nghi đẳng cấp dị thú trong khu vực này, có thể là có hạn định, nếu không với giai đoạn của các Giác Tỉnh giả ở tường rào, sao có thể thủ được.

Nếu như là vậy, thế thì trong tương lai một ngày nào đó, hắn cần phải đi xa hơn, tìm kiếm dị thú có thể thỏa mãn nhu cầu của hắn.

Lúc này.

Lâm Phàm đi xuyên qua trong huyện thành, không hề chú ý đến, ở trong một ngõ nhỏ âm u, có một con dị thú to lớn trên người phủ đầu vảy, đồng thời có tiếng tê tê nho nhỏ, truyền ra từ trong ngõ nhỏ.

Mà những thứ này, Lâm Phàm đều không chú ý đến.

Hắn chỉ phát hiện tình hình xung quanh có chút không đúng.

Dị thú hình như đột nhiên đã biến mất hết.

Trống rỗng.

Vô cùng an tĩnh.

Tình huống rất kỳ quái.

“Thật là kỳ quái.”

Lâm Phàm nhìn xung quanh, đi qua hai con đường, ngay cả bóng quỷ cũng không có.

Điều này khiến hắn cảm thấy vô cùng bất an.

“Vì sao từ sau khi gặp đám người sống sót kia rồi, ta không gặp được dị thú nữa?”

“Vận may của bọn hắn truyền lại cho ta, lại biến thành vận rủi rồi?”

Đối với đám người sống sót kia mà nói, không gặp được dị thú, vậy thì nhất định là rất may mắn.

Nhưng đối với Lâm Phàm hắn mà nói, cái hắn cần là săn giết dị thú, nếu như mãi không gặp được dị thú thế này, chẳng phải là xong con bê sao.

Đột nhiên.

Một cảm giác bị nhìn chằm chằm quái dị, khiến cả người hắn không thoải mái, mỗi một cái lông tơ đều dựng thẳng.

“Nguy hiểm…”

Khi cảm nhận được nguy hiểm, tuyệt đối đừng quay đầu lại nhìn, đây là kết luận của vô số người đi trước tổng kết được.

Lâm Phàm không hề nghĩ ngợi, nện bước chân, dốc sức chạy về phía trước, sau khi hắn chạy được một lúc, phịch một tiếng, chỉ nghe thấy đằng sau phát ra tiếng vang kịch liệt.

Vào giờ phút này, hắn mới dám quay đầu lại nhìn.

Chỉ một chút, đã khiến hắn trợn trừng mắt, gặp quỷ rồi.

Một con cự mãng khoảng chừng mười trượng đang nhanh chóng di chuyển thân thể, đi theo hình chữ S nhanh chóng xông đến, thân thể dị thú cự mãng này tráng kiện như thùng nước, hai con mắt như hai cái đèn lồng, tản ra ánh sáng lạnh lẽo.

“Đây chính là cự mãng mà bọn hắn nói.”

“Dị thú cấp ba?”

Hắn liếc mắt đã nhìn thấy hoa văn ở bụng con cự mãng kia, màu đỏ, vô cùng yêu diễm, tựa như có thể nhỏ ra máu.

“Dựa vào thực lực của ta bây giờ, hoàn toàn không có khả năng chống lại loại dị thú cấp ba này, cho dù có thể đối kháng, nhưng cũng rất mạo hiểm.”

Sát chiêu kinh khủng nhất của cự mãng chính là siết chết, bất cứ con mồi nào, một khi bị cự mãng xoắn chặt, kết cục cơ bản đã định, không có bất cứ thay đổi nào.

Lâm Phàm thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại, phát hiện tốc độ cự mãng cực nhanh, có chạy mãi cũng không phải là cách sáng suốt, nhìn cửa hàng ven đường, hắn vội vàng nhảy vọt lên, lấy đà một cái, lên đến sân thượng.

Chỉ là cự mãng rõ ràng cũng không dễ dàng buông tha Lâm Phàm như vậy, thân thể cao lớn dựa vào vách tường truy sát theo, ngẩng cao đầu, thè lưỡi, nhất là răng nanh sắc bén dài nhỏ kia, có lực uy hiếp cực mạnh.

“Móa, mẹ nó ta nói chứ dị thú đi đâu hết rồi, hóa ra là do con dị thú cấp ba này vẫn luôn ở xung quanh đây, cho nên dị thú bình thường mới không dám đến gần, chỉ là dị thú không phải sẽ đi theo dị thú cấp cao sao?”

Có lẽ cự mãng thật sự là động vật máu lạnh, thích nuốt vật sống, lúc có dị thú khác xuất hiện quanh đây, đều sẽ bị nó xem như con mồi mà nuốt đi.

Đến mức không có dị thú nào khác dám xuất hiện trong địa bàn của nó.

Dị thú cấp ba, đó là dị thú mạnh nhất mà bây giờ hắn gặp được.

Liệp Sát giả cấp ba nếu như gặp phải dị thú cấp ba, nhất định sẽ nhanh chóng chạy trốn, muốn đơn độc săn giết là rất khó, chỉ có Giác Tỉnh giả mới có được ưu thế năng lực mà chống lại dị thú.

Nghĩ đến đây.

Lâm Phàm đột nhiên vung cánh tay lên, một ngọn lửa ném thẳng về phía cự mãng.

Chỉ là hắn vẫn đánh giá thấp trình độ nhanh nhạy của cự mãng, cho dù có hình thể khổng lồ, nhưng vẫn rất linh hoạt, vậy mà có thể nghiêng thân mình, tránh đi sự công kích của ngọn lửa.

Rất nhanh, Lâm Phàm đã đi vào trong một tòa nhà, mà cự mãng cũng đi theo sát đằng sau, mạnh mẽ xông vào trong, không để tâm đến bất cứ trở ngại nào, mà bất kỳ trở ngại nào trước mặt con cự mãng này, đều rất mỏng manh.

Cho dù là những rào chắn sắc nhọn kia, cứa qua phần bụng của cự mãng, cũng chỉ tóe lên tia lửa mà thôi.

Ánh mắt Lâm Phàm cũng thay đổi.

Toàn thân cứng rắn không gì sánh được, không có bất cứ kẽ hở nào, rất nhiều giống loài, nhược điểm nằm ở phần bụng, nhưng ai có thể nghĩ được con dị thú cự mãng này lại tiến hóa nhược điểm luôn rồi.

Đột nhiên.

Lâm Phàm phát hiện cự mãng luôn đuổi theo đằng sau đã đột ngột biến mất.

Cái này khiến hắn giật nảy mình.

Móa!

Hắn không sợ nhất chính là bị truy tung, điều duy nhất sợ sệt chính là, rõ ràng đang đuổi theo, lại đột nhiên biến mất, đây không phải là đối phương từ bỏ, mà có có cách săn giết khác.

Vào đúng lúc này.

Một tiếng xé gió truyền đến.

Dị thú cự mãng không biết đã đến phía trước hắn từ lúc nào, vung đuôi lên hung hăng quật về phía hắn, tốc độ cực nhanh, vượt qua sức tưởng tượng của hắn, lực của một đòn này rất mạnh, có thể nghe được tiếng gió rít.

Chương 66 - Bị nuốt chửng. (2)

Đối mặt với tình huống như vậy.

Lâm Phàm không hề nghĩ ngợi, cầm đao, toàn thân bùng lên ngọn lửa màu trắng, vung về phía cái đuôi của cự mãng.

Ầm ầm!

Một đao này Lâm Phàm đã dốc hết tất cả sức lực, đường đao sau khi được phụ ma vô cùng sắc bén, cũng không thể chém được đuôi của cự mãng, mà là bắn ra tia lửa tung tóe, phát ra tiếng leng keng như kim loại.

Một lực đẩy cực lớn đánh tới, cả người Lâm Phàm như một viên đạn, bay ra ngoài, phịch một cái, đập vào tường, cảm giác va đập kịch liệt

này, khiến Lâm Phàm cảm thấy vô cùng đau đớn.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp được dị thú mạnh mẽ sau khi rời khỏi tường rào săn giết dị thú.

Nhưng mà dị thú cự mãng cũng không bình yên vô sự, phần đuôi của nó hơi cháy đen, rõ ràng là bị lửa bỏng người, vậy mà đưa cái đuôi lên miệng, dùng lưỡi liếm liếm, làm dịu cảm giác bị bỏng.

Lâm Phàm nhổ bọt máu trong miệng ra, khi nhìn về phía dị thú cự mãng, dị thú cự mãng đã tạo ra chiến trận vây cuốn, chính là thân thể cao lớn đã vây quanh bốn phương tám hướng Lâm Phàm, phong tỏa tất cả đường đi, ngẩng đầu lên, từ trên cao nhìn xuống như đang xem một con mồi nho nhỏ.

Phương thức của nó rất đơn giản, một là nuốt chửng, hai là xoắn chặt thân thể, xoắn con mồi đứt gãy xương cốt toàn thân, sau đó nuốt con mồi.

Lúc này, trái tim Lâm Phàm đập rất nhanh.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải nguy hiểm.

Cũng là lần đầu tiên hắn cảm nhận sâu sắc được, dị thú trong tận thế này, không phải bất cứ con nào hắn cũng có thể xem như đồ ăn mà chặt, có thể ép nhân loại đến tuyệt cảnh, nhất định không đơn giản được.

Nhưng cho dù như vậy, Lâm Phàm cũng sẽ không buông tay mà chịu trói.

Mà thi triển năng lực của mình, ngọn lửa lan tràn ra toàn thân, biến thành trạng thái người lửa, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào dị thú cự mãng.

“Con mẹ nó ngươi có gan thì nuốt ta đi, xem thử ngươi có chết không.”

Hắn biết cự mãng sợ lửa, tuy rằng đối phương đã tiến hóa, biến thành dị thú, nhưng trải qua một đòn công kích kia, vẫn có thể xác định, nó vẫn sợ lửa.

May là năng lực hệ hỏa của mình đã theo tinh thần tăng cường mà có sự biến hóa về chất.

Nếu không chỉ với ngọn lửa bình thường, chưa chắn đã có tác dụng.

Bây giờ, trong tầm mắt của dị thú cự mãng, con mồi trước mắt đang phát sáng phát nhiệt, rất chói mắt, nhiệt độ cực cao, khiến nó cảm thấy rất khó chịu, há miệng, muốn đến gần, nhưng mà nhiệt độ cực nóng kia, khiến nó cảnh giác.

Lâm Phàm nắm chặt đoản mâu, bao trùm ngọn lửa, đột nhiên ném mạnh về phía mắt con cự mãng.

Đoản mâu bách phát bách trúng, chỉ là xuất hiện chút vấn đề, cự mãng thế mà nhắm hai mắt lại, trên mí mắt nó lại có vảy, leng keng một tiếng, đoản mâu có thể đâm xuyên mọi thứ, vậy mà không thể đâm phá được vảy của dị thú cự mãng.

Cái này khiến Lâm Phàm hiểu rõ.

Vũ khí đã qua phụ ma, độ sắc bén đúng là có, những cũng bị hạn chế, hơn nữa khả năng ném mạnh còn có chút yếu, không thể nào đạt đến tình trạng có thể đánh xuyên.

Dị thú cự mãng bị khiêu khích thì vô cùng tức giận, vũ khí cũng không khiến nó bị tổn thương, chỉ là ngọn lửa kia khiến mắt nó nóng vô cùng.

Rụt thân thể lại, muốn cuốn chết Lâm Phàm.

Thế nhưng khi còn nửa mét, ngọn lửa thiêu đốt lên thân thể nó khiến nó vô cùng đau đớn, cúi đầu, tức giận gào lên tê tê với Lâm Phàm, cặp mắt to như đèn lồng kia tức giận nhìn chằm chằm Lâm Phàm.

Nhất định phải nhớ kỹ nhân loại này.

Vút một tiếng.

Di chuyển thân thể, nhanh chóng đi về phía xa, trong chớp mắt đã biến mất tăm.

“Ngươi có gan thì quay lại cho ta.”

Lâm Phàm kêu gào.

Nhìn giống như rất phách lối.

Nhưng trong lòng hắn không nhịn được giật thót.

Trong tay đổ đầy mồ hôi.

Vừa mới ở lằn ranh sinh tử một lần.

Sao dị thú cấp ba lại lợi hại như vậy.

Không nghĩ nữa, vẫn nên giữ nguyên lửa trên thân thể, nhanh chóng chạy đi, nhưng ngay khi hắn đang định chạy đi, một chuyện đáng sợ xảy ra, chỉ thấy con dị thú cự mãng đã rời đi kia, vậy mà lại xuất hiện từ đằng sau, há miệng to như chậu máu, vọt đến cực nhanh.

Đây là muốn nuốt hắn sao.

Cho dù toàn thân hắn đang bùng lửa.

Cũng muốn liều một trận à?

"Mẹ nó..."

Chỉ trong chốc lát. Dị thú cự mãng lướt qua vị trí của Lâm Phàm, còn Lâm Phàm thì đã biến mất, bị dị thú nuốt chửng.

Quyết tâm săn thức ăn của dị thú cự mãng rất mạnh.

Biết rõ con mồi khó giải quyết, nhưng vẫn nghĩ cách giết chết, có lẽ đối với dị thú cự mãng mà nói, ánh sáng và nhiệt độ mà con mồi phát ra khiến nó không thích lắm, nhưng chỉ cần tốc độ của ta đủ nhanh, thì có thể lấy thế sét đánh không kịp bưng tai mà giải quyết.

Dị thú cự mãng ngẩng đầu lên, muốn nuốt con mồi vào trong dạ dạy, cưỡng ép tiêu hóa, trong nháy mắt, một cảm giác đau đớn kịch liệt ập đến, ngập tràn toàn thân, đau đến mức khiến nó lăn lộn ra đất, há miệng to như chậu máu, muốn phun con mồi ra.

Mà bây giờ, Lâm Phàm đã bị cự mãng nuốt vào miệng đang cầm đao, hung hăng chém vào thành ruột dị thú cự mãng, ngọn lửa màu trắng thiêu đốt máu thịt dị thú.

"Mẹ nó, ta nghĩ với chút võ đức của ta, biết khi nào cần dừng, thế là kết thúc rồi, qua một khoảng thời gian nữa lại đấu tiếp, nhưng ngươi đúng là không biết tốt xấu, thế mà lại đánh lén, bây giờ còn muốn nôn ta ra, đó là chuyện không thể."

Vẻ mặt Lâm Phàm hung ác, nắm chặt chuôi đao, không ngừng ném lửa ra, đốt cháy máu thịt yếu ớt của nó.

"Mùi thơm có vẻ ngon hơn, lại có mùi thịt, thịt rắn thơm như vậy à?"

Chương 67 - Rốt cuộc cái này là nhân tài nào làm ra.

Hắn chưa bao giờ ăn thịt rắn, trước kia chỉ nghe mọi người nói thịt

rắn rất thơm ngon, bây giờ xem ra, có khả năng rất ngon.

Lập tức.

Một trận long trời lở đất, Lâm Phàm đang ở trong bụng con cự mãng chỉ cảm thấy cả người như đang quay tròn, hắn biết đây là vì dị thú cự mãng đang đau đớn giãy dụa.

Hắn nở nụ cười đắc ý.

“Mời thần thì dễ tiễn thần thì khó, nuốt ta thì đơn giản, nhưng muốn phun ta ra ngoài, ngươi đừng có nằm mơ.”

Theo Lâm Phàm, súc sinh cuối cùng vẫn là súc sinh, đã thấy được cả người hắn bùng lửa, thế mà còn không quan tâm mà nuốt hắn, thứ có chút đầu óc không thể nào làm ra chuyện như vậy được.

“Cự mãng?”

“Quái vật khổng lồ?”

“Dị thú cấp ba?”

“Con mẹ ngươi, lão tử có thể ở trong thân thể ngươi cả ngày, cũng phải chơi chết ngươi.”

Tính cách của Lâm Phàm tương đối cứng đầu, từ đầu đến cuối vẫn luôn tuân theo đạo lý đến điểm là dừng, nhưng bây giờ gặp được đối thủ không nói đạo lý thế này, còn thích đánh lén, hắn sẽ không tùy tiện tha thứ.

Bây giờ.

Dị thú cự mãng tựa như bị điên, đau đớn cuồn cuộn, cho dù là như vậy, vẫn không thể nào làm dịu dược sự đau đớn trong cơ thể, thân thể to lớn không ngừng đụng vào những kiến trúc xung quanh, những tòa nhà đã càng hư hỏng nay lại càng nghiêm trọng hơn.

Nhưng cho dù như vậy, vẫn không thể nào làm dịu đi.

Cự mãng đau đớn vô cùng, phun lưỡi ra, gào thét kêu rên, nếu như có người sống sót nhìn thấy tình hình này, nhất định sẽ kinh hô, khá lắm, que cây lớn như vậy đang yên đang lành sao lại biến thành cái dạng này.

Dị thú cự mãng hối tiếc vạn phần.

Nếu như cho nó một cơ hội, nó tuyệt đối thề với trời, sẽ không nuốt thứ đồ chơi kia nữa.

Đau quá, thật sự quá đau đớn.

Nuốt cái thứ đồ chơi gì thế này.

Lâm Phàm đang ở trong cơ thể dị thú cự mãng, tuy không nhìn thấy tình hình bên ngoài, nhưng cũng biết nó đang rất đau đớn, nhìn mấy chỗ đã bị cháy khét lẹt, hắn rút đoản mâu lại, đột nhiên đâm vào phía trên, phập một tiếng, đoản mâu cắm sau vào trong máu thịt yếu ớt.

Bên ngoài cứng rắn bên trong yếu, đây đều là khuyết điểm của tất cả sinh vật.

Cho dù là dị thú cấp ba thì sao chứ, khi hắn đã tìm được cơ hội rồi, hắn sẽ không tùy tiện thu tay như vậy đâu, cầm lấy đoản mâu, có điểm tựa, đảm bảo sẽ không bị dị thú cự mãng phun ra ngoài, sau đó cầm đao, dẫm lên cơ thịt mềm, bắt đầu vung chặt lung tung, đao được bao trùm lửa trắng, gây ra lực phá hoại rất khủng bố.

“Ta chặt, ta chặt…”

Lâm Phàm chẳng có chút lòng thương hại nào với dị thú cự mãng, ngay khi nó cắn nuốt mình, tất cả nhân từ đã không còn nữa.

Bây giờ trong cơ thể dị thú cự mãng kia máu thịt be bét, máu sền sệt phun tung tóe khắp nơi, mà hắn cũng không tiếp tục đi vào sâu bên trong, bởi vì tiếp tục đi về phía trước, sẽ đến dạ dày của cự mãng, trong đó có axit cực mạnh, có thể nhanh chóng ăn mòn bất cứ thứ gì, cho nên cho dù là xương cốt cũng có thể dễ dàng tiêu hóa hết.

KHông biết qua bao lâu.

Chấn động nghiêng trời lệch đất dừng lại.

Lặng yên không một tiếng động.

Không còn động tĩnh nào khác.

Lâm Phàm nhìn về phía lối ra, phát hiện miệng của cự mãng đang mở rộng, cứng đờ, nhìn giống như đã bị giết chết rồi, nhưng Lâm Phàm lại không hề lấy được điểm tiến hóa.

Bây giờ đẳng cấp của hắn đã đến cấp hai, săn giết dị thú cấp một không lấy được thu hoạch gì, nhưng săn giết dị thú cấp ba nhất định

có thu hoạch.

Giả chết à…

Tuyệt đối là giả chết, nhất định là dị thú cự mãng cảm thấy không thể nào phun được con mồi trong bụng mình ra, cho nên chịu đựng đau đớn, giả vờ chết, để hắn tự mình chủ động ra ngoài.

Nghĩ đến đây, Lâm Phàm cười lạnh.

Không ngờ dị thú lại âm hiểm như vậy, học được rồi, sau này nhất định phải chú ý nhiều một chút, dị thú nhìn có vẻ không có đầu óc, nhưng thật ra vẫn có chút thông minh.

Sau đó, hắn nắm chặt chuôi đao, không ngừng mà tiếp tục chém giết lung tung trong cơ thể cự mãng, đường đao đã qua phụ ma, không thể nào xé mở vảy của dị thú, nhưng ở bên trong, thì đó là thời điểm để đường đao thể hiện.

Quả nhiên.

Dị thú cự mãng đang giả vờ chết, không động đậy thân thể lúc này lại bắt đầu điên cuồng giãy dụa, mà giãy dụa lại càng điên cuồng hơn lúc trước.

Cái này theo Lâm Phàm nghĩ chính là dấu hiệu dị thú cự mãng sắp chết rồi.

Bởi vì nó biết mình sắp chết rồi.

Không biết qua bao lâu.

Có một tiếng nhắc nhở xuất hiện.

Hắn biết hắn đã giết thành công rồi.

“Điểm tiến hóa +2”

Lâm Phàm khẽ nhíu mày, có chút bất mãn, săn giết dị thú vượt cấp, thế mà chỉ thu hoạch một tí tẹo như vậy, cái này chẳng có quan hệ trực tiếp gì với công sức mà hắn bỏ ra.

Bây giờ, phần máu thịt ở yết hầu của cự mãng đã bị đứt gãy, giống như đã tách rời hoàn toàn đầu và thân thể, còn phần còn kết nối, chỉ là phần vảy không thể chém được mà thôi.

Người khác nói nó chết rồi, hoặc là khi chính nó không nhúc nhích,

giả vờ treo máy, hắn đều không tin.

Điều duy nhất khiến hắn tin tưởng chính là có điểm tiến hóa hay không.

Không có điểm tiến hóa, chẳng phải là gì cả.

Cất kỹ đoản mâu và đường đao, đi về phía cái miệng to như chậu máu kia, đẩy cái miệng lớn ra, nhanh chóng ra ngoài, nhìn hoàn cảnh xung quanh, hắn không nhịn được mà sợ hãi thán phục, gia hỏa này có lực phá hoại thật kinh người.

Xung quanh con phố này vốn đã hoang vu, cũ nát nghiêm trọng, bây giờ xem ra đã bị phá hỏng vô cùng thê thảm.

Tìm vị trí của đường văn màu đỏ kia, cắt ra, lấy một viên huyết tinh.

Chương 68 - Rốt cuộc cái này là nhân tài nào làm ra. (2)

Hắn phát hiện độ lớn nhỏ của huyết tinh không giống nhau, cũng sẽ không vì dị thú có hình thể lớn mà huyết tinh trở nên lớn hơn, nếu như vậy thì thật là tốt, với hình thể của con dị thú cự mãng này, nếu như dựa vào hình thể, vậy thì cái huyết tinh này chỉ sợ sẽ lớn như một cái núi đá.

“Đáng tiếc, hình thể lớn như vậy, lại không thể kéo về, nếu như có thể kéo về thì thật tốt.”

Lâm Phàm nhìn cái xác này, với hình thể của con dị thú này, chỉ với phần thịt trên người nó, sợ rằng cũng đủ cho người sống sót ở tường rào ăn được một khoảng thời gian.

Chỉ là muốn kéo cái xác này về, đó là không có khả năng, cho dù ráng kéo cũng không được, dọc đường về, mùi máu có thể sẽ thu hút lượng lớn dị thú đến.

Rõ ràng, thứ quý giá nhất, chính là viên huyết tinh cấp ba kia.

Cầm đao cắt một miếng thịt trên người cự mãng, dùng lửa đốt lên, rất nhanh đã có mùi thịt tản ra, hắn vừa ăn thịt rắn, vừa đánh giá xung quanh.

Đây không phải là nơi ban đầu, đã bị dị thú cự mãng kéo đến chỗ khác rồi.

“Thư viện nhân dân huyện Miếu Loan.”

Một tòa nhà bên cạnh thu thú sự chú ý của hắn.

Đi vào bên trong tiệm sách.

Định ở bên trong chờ một khoảng thời gian, theo ý nghĩ của hắn, xác của dị thú cự mãng ở đây, nhất định sẽ dẫn những dị thú khác đến, đến lúc đó có thể ôm cây đợi thỏ, nếu như tình hình cho phép, hắn sẽ trực tiếp ra tay săn giết, cũng không phải là không được.

Nhất định phải phát huy tác dụng của con mồi đến mức tối đa.

Nghĩ đến hắn cực cực khổ khổ săn giết dị thú cấp ba, không những không thể đem về, mà còn bị những dị thú khác chiếm chỗ tốt.

Đi vào trong thư viện.

Mặc dù đã qua mười năm, nhưng mùi trong tiệm sách vẫn rất nồng, nhưng bên trong mùi này, vẫn còn xen lẫn một chút mùi mực sách.

Cái thư viện này có tất cả là ba tầng.

Hắn đóng cửa lớn thư viện lại, sau đó đứng ở cửa ra vào, nhìn xung quanh, cũng không nghe được bất cứ động tĩnh nào, có thể xác định không có dị thú tồn tại.

Ngẫm lại cũng đúng, dị thú thích chính là thịt, cũng không thích đọc sách, chạy đến thư viện làm gì.

“Ai, thật đáng tiếc cho nơi này, nơi này chính là nơi truyền thừa văn minh nhân loại, nếu như tương lai ta có được tường rào của chính mình, tất nhất định phải đem hết đống sách ở đây về.”

Hắn biết tác dụng của sách vở.

Từ xưa đến nay, là thứ được đánh giá rất cao.

Chương 34:

Mỗi một quyển sách đều là kết tinh trí tuệ của bậc tiền nhân, không nên bị mai một, tiêu tán như vậy.

Nếu như lão gia tử Trần Hậu Lễ mà ở chỗ này, nhất định sẽ lộ vẻ đau lòng, dù sao thì sách ở nơi này cũng phủ đầy tro bụi.

Con người phải có mục tiêu.

Tường rào tồn tại, chắc hẳn sẽ tràn ngập sinh cơ vô hạn, mặc dù

huyện thành bị hoang phế, bị dị thú chiếm lĩnh, nhưng tường rào có tường thành bảo vệ, nhìn thì có vẻ không lớn, nhưng nếu như phát triển tốt, cũng sẽ trở thành nơi sinh sống không tệ.

Lâm Phàm nghĩ, nếu như để hắn quản lý tường rào, hắn nhất định hy vọng tường rào sẽ có những thứ này.

Nhà tắm hơi.

Quán cay Tứ Xuyên.

Tiệm lẩu.

Quán nét.

KTV.

Vân vân.

Người sống phải biết hưởng thụ, ban ngày liều mạng cố gắng, vậy thì ban đêm phải liều mạng là xoa dịu sự mệt mỏi của bản thân, nếu không ban ngày mệt nhọc, ban đêm lại chỉ nằm ngủ, vậy thì đời người còn gì là vui vẻ.

Đi đến lầu ba

Vẫn là thư viện.

Trong thư viện của một huyện thành lại có nhiều sách như vậy, đủ để chứng minh nơi này, về phương diện văn hóa khá được coi trọng.

Hắn đi đến bên cửa sổ, nhìn ra khu phố, xác dị thú ở chỗ này, lại không dẫn dụ bất cứ dị thú nào cả, nhưng mà hắn cũng không sốt ruột, từ từ sẽ đến, tóm lại sẽ có dị thú không nhịn được mà đến.

Dựa theo suy đoán của hắn, nguyên nhân còn chưa có dị thú xuất hiện, đương nhiên là vì uy thế của cự mãng vẫn còn, đến mức những con dị thú đẳng cấp thấp kia, vẫn sợ sệt không dám xuất hiện.

Chờ đợi vô cùng khô khan.

Lâm Phàm tiến đến kệ sách, chuẩn bị tìm sách giới thiệu về thế giới này xem thử, hắn thích đọc sách, thích đọc một số quyển sách tương đối kích thích, nhưng mấy quyển sách cần động não kia, hắn không thích lắm, vốn là người không quá khôn khéo, lại dùng chút thông minh đó vào trong sách, đầu sẽ khó chịu.

Đa chủng loại.

Đây là tên của giá sách.

Tùy ý rút ra một quyển sách, mắt lướt qua, biểu lộ có chút thay đổi.

“Thiết Đầu Công”

“Móa, còn có loại đồ chơi này nữa à?”

Lâm Phàm sợ ngây người, giống như vừa gặp quỷ, thứ này nếu như được đặt ở thư viện tại ĐỊa Cầu, tuyệt đối sẽ bị người ta công kích, mắng đến máu chó đầy đầu.

Nhìn bìa sau.

Nhà xuất bản Miếu Loan, giá bán 5 tệ.

Mẹ nó…

5 tệ!!!

Một quyển võ học có giá bán 5 tệ là thật hay giả thế?

Lật trang thứ nhất, có lời giới thiệu của người viết Thiết Đầu Công.

Lý Hải ĐIền: Đệ tử tục gia của Thiếu Lâm tự, là đại sư trứ danh quốc thuật của nước ta, am hiểu Thiết Đầu Công, tự sáng tạo ra Thiết Đầu Quyền Cước Thuật, trong đại hội võ lâm được đài truyền hình nào đó của nước ta chiếu lên chương trình tạp kỹ, đánh bại bốn vị đại sư quốc thuật nổi danh trong nước, bất hạnh bị một vị tiểu ca trong tổ quay phim khiêu chiến, một quyền quật ngã.

Lâm Phàm:…

Đối với loại giới thiệu này, Lâm Phàm tỏ vẻ thế giới mà mình xuyên đến này có lòng bao dung thật lớn, hơn nữa còn rất quang minh lỗi lạc, chiến tích nói rõ ràng, giá bán cũng vô cùng công bằng.

Tùy ý lật ra.

Khá lắm.

Chương 69 - Rốt cuộc cái này là nhân tài nào làm ra. (3)

Không chỉ có phương thức tu luyện kỹ càng, lại còn có thuật thổ nạp, dạy người tu luyện vận khí như thế nào, đương nhiên, còn có dòng

chữ nhỏ giới thiệu, người tu luyện cần kiên trì bền bỉ, mười năm có lẽ sẽ đạt tiểu thành, hơn nữa trong quá trình tu luyện mà xảy ra vấn đề gì thì sẽ không chịu trách nhiệm.

Bất cứ một người thiếu niên nào cũng có giấc mộng võ hiệp.

Cho dù không thể trở thành đại hiệp một đời, nhưng giấc mộng này cũng không thể bỏ.

“Ta có độ thuần thục kỹ năng, cái thứ đồ chơi này có thể tu luyện thành không?”

Nếu như không có hack, kết cục cuối cùng của cái quyển sách trong tay này, không phải dùng để chùi đít, thì chính là để kê chân bàn.

Dù sao thì bây giờ cũng nhàn rỗi.

Ngược lại hắn muốn thử một chút.

Đọc thuộc lòng, nhớ kỹ nội dung bên trong.

“Ban đầu khi bắt đầu tu luyện, phải dùng thuật thổ nạp, điều chỉnh hô hấp, sau đó tiến hành va chạm nhẹ nhàng với tường hoặc cây, sau khi va chạm mấy lần, lại vận hành thổ nạp thuật, điều chỉnh cảm giác đau ở đầu, rồi tiếp tục va chạm…”

Dựa theo nội dung phía trên này.

Lâm Phàm đi đến trước một bức tường, dựa theo thuật thổ nạp mà hít thở, sau đó đập đầu vào tường, nhẹ nhàng mà va chạm, xem hiệu quả như thế nào.

Chuyện này nếu như có người nhìn thấy, tuyệt đối sẽ kinh ngạc mà hô lên.

Con mẹ nó!

KHông ngờ trong tận thế lại còn có tên ngu xuẩn mà tin vào thứ đồ chơi này.

Nếu như nhìn kỹ ở góc trái trên cùng trong bìa sách kia, sẽ phát hiện, trên đó còn có một dòng chữ.

Phán đoán theo võ hiệp.

Rõ ràng chính xác mà nói cho ngươi biết, đây chỉ là làm màu.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Sau khi đụng ba lần, không có bất cứ phản ứng nào cả.

Nhưng mà Lâm Phàm vẫn thử vận chuyển thuật thổ nạp, rồi lại tiếp tục đụng đầu vào vách tường.

Cũng không lâu lắm.

Chuyện kinh người xuất hiện.

- Kỹ năng: Thiết Đầu Công (0/100)

"Ngọa tào…"

Mọi loại ngôn ngữ, chỉ còn lại hai chữ này.

Hắn trừng mắt, há hốc mồm, tựa như gặp quỷ, nhưng ngay sau đó, đã bình thường trở lại.

"Cái hack này có chút mạnh mẽ đó."

Hắn thật sự sợ ngây người.

Đao thuật cơ sở xuất hiện, đó là chuyện nằm trong dự liệu, dù sao cũng hợp tình hợp lý, nhưng cái Thiết Đầu Công này, ừm… Cũng hợp tình hợp lý, ta đụng đầu, đầu trở nên cứng rắn hơn, cũng là chuyện rất bình thường.

Lâm Phàm không tiếp tục thử xoát độ thuần thục nữa, mà đi đến trước kệ sách, tiếp tục tìm kiếm.

"Thiết Bố Sam", "Thảo Thượng Phi", "Thê Vân Tung", "Địa Lực Kim Cương Chưởng", "Tâm Ý Khí Hỗn Nguyên Công", "Long Trảo Thủ",…

Từng quyển từng quyển được hắn rút ra.

Càng đáng sợ hơn chính là…

Có một vài môn võ công có tên mẹ nó rất dọa người.

"Tiên Thiên Càn Khôn Công", "Hồn Thiên Bảo Giám", "Như Lai Thần Chưởng",…

Nhìn bìa sau của những quyển sách này.

Nhà xuất bản Miếu Loan, giá bán 5 tệ.

Giá bán 6 tệ.

Giá bán 4 tệ.

Lâm Phàm cạn lời nhìn đống sách trước mặt, ngây ngẩn, thật lâu cũng không thể hoàn hồn.

Một lát sau.

Hắn cuối cùng cũng không nhịn được.

“Rốt cuộc là nhân tài nào viết ra, Thiết Đầu Công thì ta có thể hiểu được, dù sao cũng hợp tình hợp lý, nhưng mấy thứ đồ chơi này của các ngươi, vừa mở đầu đã có chút lừa người rồi.”

Lâm Phàm lắc đầu, bật cười vì hành vi của mình, nếu như ngay cả những thứ đồ chơi này mà cũng tin, vậy thì hắn thật sự đần rồi.

Sau đó từ một góc nào đó tìm được một cái túi.

Bỏ hết đống sách này vào trong.

Vì sao cuối cùng cũng có người bị lừa?

Bởi vì luôn có người ôm một loại tâm lý, có lẽ ta là người duy nhất không bị lừa.

Đột nhiên.

Bên ngoài có động tĩnh truyền đến.

Lâm Phàm bỏ chuyện này sang một bên, đi đến bên cửa sổ, nhìn ra khu phố.

Quả nhiên đúng như hắn nghĩ.

Đã có dị thú xuất hiện.

Con dị thú vừa xuất hiện kia vô cùng cảnh giác, vừa đi vừa ngừng, không dám lập tức vọt đến chỗ xác dị thú kia.

“Cho dù dị thú cao cấp đã bỏ mạng, cũng vẫn còn lực uy hiếp với dị thú cấp thấp, cho nên dị thú cao cấp thống trị dị thú cấp thấp, chính

là dựa vào uy thế của bản thân."

Lâm Phàm đã quan sát ra được.

Nhân loại hiểu biết về dị thú, quả thật rất nhiều, nhưng đó là do đã trải qua mười năm tìm hiểu, tuy không thể nói là chuẩn xác một trăm phần trăm, bởi vậy, bản thân hắn quan sát được, kết hợp với những cái đó, đạt được kết luận tốt nhất.

"Bỉ ổi như thế làm gì chứ, nhanh chóng ăn đi."

Lâm Phàm thầm nói trong lòng.

Rất nhanh, trước ánh mắt của Lâm Phàm, con dị thú kia cuối cùng cũng đến chỗ xác dị thú, cũng không nhanh chóng ngoạm một miếng lớn, mà ngửi ngửi một chút, sau đó xoay người chạy.

Loại tình huống này cũng khiến Lâm Phàm vô cùng khó hiểu.

Lúc này.

Hắn nghĩ đến một loại khả năng, đó chính là hành vi của kiến, phát hiện con mồi, biết con mồi quá khổng lồ, cho nên nhanh chóng quay về tìm kiếm giúp đỡ, tha hết con mồi đi.

Quả nhiên, không bao lâu sau, phía trước xuất hiện một lượng lớn dị thú, nhìn thấy cảnh này, Lâm Phàm chậm rãi rút đao ra, chuẩn bị chém giết toàn bộ bọn dị thú này.

Chỉ là bất ngờ, hắn từ từ thu đao lại.

"Dị thú cấp ba?"

Hắn phát hiện trong đám dị thú kia, xuất hiện một con dị thú cấp ba, rất rõ ràng, con dị thú vừa rồi không một mình hưởng thụ xác dị thú cự mãng, mà là quay về đi tim đại ca.

"Tiểu đệ tốt, loại tiểu đệ này nên khen ngợi."

Nếu đổi thành người, cho dù lão đại lớn đến đâu, đã sớm bị ném ra sau đầu, một mình hưởng dụng mới là tốt nhất.

Chương 70 - Quá trình không quan trọng, quan trọng nhất là kết quả.

Hắn không nhúc nhích, tuy nói đã từng săn giết một con dị thú cấp ba, nhưng đó là vì đầu cơ trục lợi, chứ không phải dựa vào thực lực

chân chính của bản thân mà săn giết, cho dù dựa vào mưu kế mà hố chết dị thú cấp ba, nhưng cố gắng bỏ ra không có liên quan trực tiếp đến thành quả thu được.

Được không bù mất, không cần thiết phải mạo hiểm.

Nhưng… Mẹ nó ta cực cực khổ khổ đợi ở trong miệng dị thú cự mãng lâu như vậy, vất vả lắm mới đánh chết, lại để cho các ngươi chiếm tiện nghi như thế sao?

Càng nghĩ càng giận.

Lâm Phàm siết chặt tay thành nắm đấm, có một loại cảm giác 30 năm Hà Đông, 30 năm Hà Tây, bây giờ ta rất không phục.

Sau đó, hắn lập tức nghĩ đến một chuyện.

Dị thú cự mãng kia là dị thú cấp ba, xung quanh thế mà không có dị thú khác, nói cách khác dị thú cự mãng đã biến nơi này thành địa bàn của mình, mà những dị thú khác đương nhiên cũng có địa bàn của mình.

Nghĩ đến đây, hắn có một suy nghĩ không tốt lắm, càng nghĩ càng cảm thấy có thể thực hiện được, không nhịn được cười khà khà.

Dị thú cấp ba trong bầy dị thú kia, nhìn thấy trước mắt là xác dị thú cự mãng khổng lồ, vẻ hung ác trong mắt đột nhiên tỏa sáng, lắc lắc đầu, rất hài lòng mà gật đầu với tiểu đệ vừa thông báo tình hình.

Dị thú được đại lão tán thưởng, giống như rất có nhân tính, lại ngẩng đầu lên, có chút đắc ý.

Giống như đang nói, lão đại đang tán thưởng ta, đây là loại tán thưởng mà cả đời này các ngươi cũng chẳng thể có được, đợi lát nữa lão đại ăn đầu tiên rồi, mẹ nó ta nhất định có thể là con thứ hai được ăn.

Hỏi thử các ngươi có hâm mộ hay không.

Đột nhiên.

Cái xác con dị thú cự mãng kia đột nhiên động đậy, giống như bị cái gì đó kéo đi, nhanh chóng bị kéo xa.

Dị thú cấp ba trong đám dị thú có chút hoang mang.

Cái xác cử động?

Nhưng rất nhanh, nó tức giận gầm lên, dường như đang nói, rốt cuộc là ai, dám can đảm cướp đồ ăn của ta trước mặt ta, đúng là muốn chết.

Đuổi…

Chỉ trong chốc lát, đám dị thú lập tức chạy theo.

Lúc này, Lâm Phàm đang kéo đuôi dị thú cự mãng, vắt chân lên cổ mà chạy, tư thế chạy rất đẹp trai, bước chân rất lớn, chẳng hề có chút gánh nặng nào, bởi vì bước chân hắn rất vững vàng.

“Độ nhanh nhẹn tăng lên đúng là tốt thật.”

Cho dù đang kéo cái xác khổng lồ như vậy, nhưng vẫn rất nhanh.

Cẩn thận nghe một chút, có thể nghe thấy tiếng dị thú đang gào thét ở phía sau, còn có tiếng tứ chi đang giẫm trên mặt đất.

Hắn biết bọn dị thú này nhất định đang rất tức giận.

Dù sao thì đồ ăn đang ở ngay trước mắt lại bị hắn kéo đi.

Cái này chẳng khác nào đang đứng trước mặt người ta mà lại đội nón xanh cho người ta vậy, đã trở thành người đầu bò rồi, sao có thể nhịn được chứ.

Lâm Phàm vẫn luôn tìm kiếm mục tiêu, địa bàn của dị thú, chỉ cần tìm được thêm một con dị thú cấp ba nữa, là có thể tạo ra một trận đại chiến.

Không biết qua bao lâu.

Hai mắt Lâm Phàm sáng lên.

Bởi vì hắn đã tìm được mục tiêu rồi.

Phía trước xuất hiện một bầy dị thú, kết thành một đoàn, cầm đầu tuyệt đối là một dị thú cấp ba, dù sao thì những cái khác có thể gạt người, nhưng cái đường vân ở bụng kia thì tuyệt đối sẽ không sai.

Đường văn màu đỏ.

Chỉ là con dị thú cấp ba này có dáng vẻ khá giống linh cẩu.

Được gọi là tay cướp xác thiện nghệ.

Kỳ quái, sao linh cẩu lại xuất hiện ở đây, hay là 10 năm trước, trong vườn thú của cái huyện thành này có nuôi linh cẩu, chuyện biểu diễn màn cướp gà cho du khách sao?

Nghĩ lại thì cũng có thể đó.

Nhưng những chuyện này không quan trọng bởi vì động tĩnh ở chỗ hắn, đã khiến dị thú cấp ba linh cẩu kia chú ý đến.

Dị thú linh cẩu anh tuấn dẫn theo các tiểu đệ đang tuần tra địa bàn.

Nó rất có uy vọng trong khu vực này.

Nó thích cướp xác, cũng thích gặp được đồng loại không biết sống chết, sau đó khởi xướng tiến công với nó, thi triển thần kỹ đánh cướp, chưa bao giờ tiến hành tuyệt sát.

Đột nhiên, dị thú linh cẩu phát hiện phía trước có nhân loại đang vọt về phía nó

Cái này khiến hai mắt nó tỏa sáng.

A ha…

Linh cẩu đã có ý tưởng.

Cướp xác nhân loại là chuyện cực kỳ lâu trước kia, mỗi khi tỉnh dậy, nó luôn cảm thấy trong miệng vẫn còn thoang thoảng vị thối kia.

Răng trắng cắn vào, răng vàng ra.

Đó là cắn trúng túi phân.

Nhưng rất nhanh, nhân loại sắp đến gần kia, thế mà lại thả đồ trong tay xuống, nhanh chóng rẽ hướng, vô cùng thuần thục, trực tiếp nhảy lên sân thượng rồi biến mất.

Dị thú cấp ba linh cẩu có chút hoang mang, sau đó tức giận gầm lên như đang nói, đuổi theo cho lão tử.

Các dị thú theo sau đang định hành động, nhưng lại bị dị thú linh cẩu ngăn lại.

Khoan đã…

Bởi vì xác dị thú cự mãng đã thu hút sự chú ý của nó, mùi vị máu thịt kia, khiến linh cẩu không nhịn được chảy nước bọt.

Ngay khi nó dẫn theo mấy dị thú tiểu đệ đến gần xác con cự mãng kia, đám dị thú đang đuổi theo Lâm Phàm cũng xuất hiện.

Trong chốc lát.

Hai bên giằng co, gào thét trầm thấp, dường như đang đe dọa đối phương, đây là con mồi chúng ta phát hiện, các ngươi nhanh xéo đi.

Dị thú cấp ba linh cẩu bước ra.

Dị thú cấp ba voi lớn cũng bước ra.

Thân là đại ca trong bầy dị thú, đây là lúc bọn chúng đàm phán.

Linh cẩu đạt đến dị thú cấp ba, hình thể đã trở nên cao hơn rất nhiều, bộ dáng càng thêm hung ác, chỉ là đứng trước mặt dị thú voi kia, vẫn có cảm giác rất nhỏ bé.

Con dị thú voi này cũng không bình thường.

Chương 71 - Quá trình không quan trọng, quan trọng nhất là kết quả. (2)

Phần lưng mọc gai xương, hai bên bụng, còn sinh trưởng ra giáp cứng giống như hòn đá nhỏ.

Đây là voi sao?

Được rồi, tạm thời cứ coi nó là voi đi, chỉ là xảy ra tiến hóa thôi.

Linh cẩu gầm nhẹ: Đây là của ta, không muốn bị ta cắn xé thì nhanh chút đi.

Dị thú voi vung vẩy cái vòi dài: Cắn con mẹ nó, ngươi nhảy dựng lên, cắn một cái vào đầu gối của ta sao?

Lâm Phàm đang trốn trên sân thượng cẩn thận từng li từng tí lộ nửa đầu ra ngoài, nhìn tình hình bên dưới, thấy hai con dị thú cấp ba đang gầm nhẹ, hắn thấy, chắc hẳn nội dụng bọn hắn giao lưu là như vậy.

Đồng thời cũng từ đây, hắn phát hiện ra một vấn đề.

Dị thú có đầu óc nhưng ở trước mặt đồ ăn, đầu óc quả thật không đủ dùng.

Linh cẩu: Đáng chết…

Voi: Muốn chết…

Linh cẩu: Cắn cho ta.

Voi: Giết cho ta.

Giao lưu ngắn ngủi không đạt được hòa giải, dị thú hai bên giống như đã nhận được tín hiệu nào đó, điên cuồng xông lên, chỉ trong chốc lát, từng con dị thú đang cắn xé nhau.

“Đánh hay lắm.” Trong lòng Lâm Phàm thầm hô, đây là chiến tranh do một tay hắn thúc đẩy.

Đồng thời cũng yên lặng suy nghĩ, nếu như dị thú cự mãng còn sống, nhất định sẽ rất vui mừng, cho dù có chết, còn khiến hai con dị thú cấp ba phải tranh đoạt, loại tình cảm sâu nặng này, thật sự khiến người ta cảm động.

Hắn tạm thời không chú ý đến trận tranh đấu của dị thú cấp ba, mà quan sát những con dị thú khác đang đánh nhau.

Dị thú hồng huyết bình thường.

Dị thú cấp một.

À… Dị thú cấp hai.

Hắn thấy có không ít dị thú cấp hai đang cắn xé dị thú cấp một, mà dị thú cấp một thì cắn xé dị thú hồng huyết bình thường, còn vẻ dị thú hồng huyết bình thường…

Hắn nắm đoản mâu, nhìn dị thú cấp ba đang dốc hết tâm sức vào chiến đấu, thầm nghĩ, nếu cẩn thận một chút, chắc hẳn sẽ không bị chú ý.

Chỉ trong chớp mắt, ném mạnh về phía đầu một con dị thú cấp hai.

Con dị thú cấp hai kia đang điên cuồng cắn xé một con dị thú cấp một, đột nhiên, phập một tiếng, đoản mâu đâm xuyên qua đầu nó, còn chưa cảm nhận được xảy ra chuyện gì đã bị lôi đi, rời khỏi địa bàn, bay lên sân thượng.

“Điểm tiến hóa + 1”

Lâm Phàm nhìn dị thú cấp hai chết không nhắm mắt trước mặt, trên mặt nở nụ cười, rút đoản mâu ra, móc huyết tinh, ném xác qua một bên, sau đó tiếp tục tìm kiếm.

Bởi vì cái gọi là trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi.

Bây giờ hắn chính là ngư ông.

Mặc dù hành vi của hắn quả thật khiến các dị thú khác chú ý đến, nhưng mà có dị thú chú ý đến hắn, muốn xông lên, lại bị dị thú khác ngăn lại, đối với dị thú kia mà nói, chúng ta mặc kệ có người đánh lén, trong mắt chúng ta chỉ có ngươi.

“Điểm tiến hóa +1”

“Điểm tiến hóa +1”

…

Chỉ ngắn ngủi mấy phút đồng hồ.

Lâm Phàm đã thu hoạch được 6 điểm tiến hóa.

Sau khi dùng hết số điểm tiến hóa này, thuộc tính ba chiều đều đột phá hơn 40, loại tăng lên này mang đến biến hóa vô cùng lớn, thật sự kinh người.

Người khác săn giết dị thú là vì huyết tinh và thịt, dùng thì có thể từ từ tăng lên, mà Lâm Phàm hắn thì có thể tăng thuộc tính ba chiều lên +1.

Loại tăng lên này, cho dù người khác có ngồi hỏa tiễn, cũng không thể nào đạt đến loại tình trạng này.

Lâm Phàm tiếp tục tìm kiếm.

“Không còn nữa à?”

“Chỉ có chút dị thú cấp hai vậy à?”

Lâm Phàm tìm kiếm rất cẩn thận, nhưng thật sự đáng tiếc, đúng là không tìm thấy.

Nếu như không có dị thú cấp hai, thế thì chẳng có chút thú vị nào nữa, những dị thú cấp một kia chẳng khác nào rác rưởi vậy, ngay cả liếc nhìn hắn cũng lười.

Cuối cùng hắn thay đổi vị trí, quan sát tình hình chiến đầu của linh cẩu và voi.

Dị thú linh cẩu không hổ là tay cướp xác thiện nghệ, chỉ qua một

khoảng thời gian không đề phòng, cái mông của dị thú voi đã máu thịt be bét, nhưng trên người linh cẩu cũng đã xuất hiện không ít vết thương.

Ầm!

Nhưng vào lúc này.

Cái vòi của dị thú voi đột nhiên đập dị thú linh cẩu bay đến vách tường.

Công kích khổng lồ, bất ngờ, khiến vết thương của dị thú linh cẩu càng nặng hơn, phần bụng đã rách ra một vết thương lớn.

“Không ổn rồi, con dị thú linh cẩu này hình như không phải là đối thủ của dị thú voi, xem ra cùng là dị thú cấp ba cũng có sự chênh lệch.”

Lâm Phàm nhíu mày, hắn cảm thấy mình không thể ngồi yên mặc kệ được.

Nếu không kết quả sau cùng nhất định là dị thú linh cẩu bị săn giết, mà tình hình của dị thú voi thì vẫn còn rất tốt.

Không hề nghĩ ngợi, thừa dịp dị thú voi đang đưa lưng về phía hắn, hắn giơ đoản mâu lên, lửa lớn bao trùm, đột nhiên ném mạnh, trên không trung hiện lên một vạch lửa trắng, phập một tiếng, đâm vào cái mông của dị thú voi.

Một tiếng tru đau đớn vang lên.

Dị thú voi vung vòi lên, thể hiện vô cùng đau đớn.

Lâm Phàm vội vàng cầm lấy dây thừng, rút đoản mâu lại, ngay khi hắn rút đoản mâu ra, dị thú voi lập tức xoay người lại, nhìn về phía sân thượng, nhưng khi nó vừa xoay người, chuyện kinh khủng lại xảy ra.

Linh cẩu kia nhìn có vẻ không ổn lắm, thế mà đột nhiên nhảy lên, mở cái miệng to như chậu máu, hung hắn cắn mạnh vào trong cái mông của voi, điên cuồng gặm ăn, cắn xé, điên cuồng lôi ruột ra ngoài, máu tươi đầm đìa.

Dị thú voi đau đớn vô cùng, ngồi phịch xuống đất, linh cẩu không tránh kịp, hai chân bị đè gãy.

Dị thú voi đứng lên, xoay người, giơ hai chân lên, chuẩn bị giẫm chết

linh cẩu.

Mà ngay lúc này, Lâm Phàm nắm lấy cơ hội, lại đột nhiên ném mạnh đoản mâu trong tay, phập một tiếng, nhanh chóng đâm vào trong mông dị thú voi, trong nhảy mắt lửa bùng lên thiêu đốt bên trong cơ thể dị thú voi.

Chương 72 - Quá trình không quan trọng, quan trọng nhất là kết quả. (2)

Tiếng kêu thảm thiết vang dội vang lên.

Ngay khi Lâm Phàm kéo đoản mâu về, dị thú voi lại xoay mông về phía linh cẩu đang bị tàn phế hai chân, lúc này, cho dù hai chân của dị thú linh cẩu đã bị tàn tật, nhưng vẫn có tinh thần cướp giật.

Thế mà kiên cường dựa vào hai chân sau lấy đà, nhảy lên một cái, nhét cả đầu vào trong.

Lâm Phàm đang trốn ở trên sân thượng, thấy cảnh này, cảm thấy vô cùng hoang mang.

Chiến đấu thật hung tàn.

Đây mới quả thật là tình cảnh không phải ngươi chết thì chính là ta sống mà.

Mà giờ phút này, Lâm Phàm lại nắm được cơ hội, hắn rút đao ra, từ sân thượng nhảy xuống, ngọn lửa bao trùm đường đao, giơ đường đao lên chém mạnh xuống đầu dị thú voi, phù một tiếng, vết thương lan tràn, trực tiếp cắt nửa cái đầu.

Giờ phút này, hắn biết đã thành công rồi.

Ầm ầm!

Dị thú voi ngã ầm xuống đất.

“Điểm tiến hóa +2.”

Giết.

Quả thật đã giết được nó rồi.

Cả người Lâm Phàm vô cùng kích động, mặc dù không thể lên được mặt bàn, nhưng săn giết dị thú, chỉ cần kết quả, quá trình cũng không quan trọng.

Hắn nhìn về phía cái mông của voi, đầu của linh cẩu vẫn còn đang nhét vào bên trong, nhìn thân thể đang vặn vẹo, nhất định là chui quá sâu, trong lúc nhất thời không thể nào rút ra được, hoặc là đang ăn thịt bên trong đó.

Nghĩ đến đây, hắn giơ đường đao lên.

Khi dị thú linh cẩu còn chưa biết tình huống bên ngoài, một đao vung lên, lực đạo khủng khiếp đến đáng sợ, mạnh mẽ chặt đứt ngang thân thể của dị thú linh cẩu.

"Điểm tiến hóa +2."

Ha ha ha…

Trong lòng Lâm Phàm đang điên cuồng cười lớn.

Thu hoạch lớn.

Đúng là thu hoạch quá lớn rồi.

Những dị thú đang tranh đấu cũng dừng lại, đần độn nhìn lão đại đã chết thảm.

Đều rất hoang mang.

Nhân loại này ở đâu ra thế?

Không đợi bọn chúng kịp phản ứng.

Lâm Phàm đã cầm theo đao, phóng về phía đám dị thú này.

Một đám dị thú cấp một và dị thú hồng huyết, đơn giản chính là tự dâng đầu, mục đích hắn ra tay, chính là vì huyết tinh.

Cho dù hắn không cần đến.

Nhưng người khác có thể dùng được.

…

Tường rào Bảo Phong.

Răng rắc!

Cánh cửa kim loại chậm rãi mở ra.

Mấy bóng người lén lén lút lút từ trong hầm trú ẩn ra ngoài, bọn hắn

khom người, ánh mắt cảnh giác nhìn tình hình xung quanh.

Chỉ sợ có dị thú còn qua lại gần đây.

Xác định xung quanh không có vấn đề gì, mới báo cho những người còn ở bên trong.

“Hàn ca, bên ngoài không có dị thú.”

Một lát sau.

Một đoàn người trong hầm trú ẩn ra ngoài, bọn hắn nhìn lên bầu trời, cảm nhận được ánh nắng chiếu rọi, hít sâu, ngửi mùi khói lửa trong không khí, xen lẫn mùi máu tươi.

Sắc mặt Hàn Bình bình thường, ánh mắt âm trầm nhìn chăm chú xung quanh.

Nhìn xem tường rào mà hắn ta đã từng nắm giữ, biến thành dáng vẻ như vậy, tim hắn ta đang rỉ máu, ở trong tận thế, có thể có được tường rào của chính mình, đó là chuyện quan trọng đến mức nào.

Nhưng mà bây giờ thì sao, mẹ nó hắn ta đã không còn nhà nữa rồi.

Ngay cả đám người sống sót bị hắn ta nô dịch kia cũng đã bị dị thú nuốt mất, còn về có bao nhiêu người sống sót còn sống, đó cũng là ẩn số.

Bây giờ Giác Tỉnh giả đi theo hắn ta, tính cả chính hắn ta tổng cộng là bảy người, Liệp Sát giả có tất cả là 20 người.

“Tìm xe, tìm xem có xe nào có thể chạy được không.”

Ở trong tận thế, xe cộ vô cùng quan trọng, không có xe thì nửa bước khó đi, một khi bị dị thú để mắt đến, muốn dựa vào hai cái chân này chạy thắng được bốn chân, nói thật, không có ai có lòng tin.

“Vâng.”

Sau đó đám người bắt đầu hành động.

Hàn Bình đi đến chỗ tường thành đã sụp đổ, nhìn lỗ hổng bị phá sập, sắc mặt vô cùng khó coi, trong lòng thì đang mắng lão đại cũ đến máu chó đầy đầu, làm cái công trình mà ăn bớt ăn xén vật liệu làm gì, tai họa đến người khác thì thôi, không ngờ cuối cùng lại tai họa lên người hắn ta.

Với nhân lực của bọn hắn mà muốn tu bổ thành lại, căn bản là chuyện không thể nào.

Tường rào chỗ này đã vô dụng.

Qua hồi lâu, đoàn người đi tìm xe đã quay về báo cáo tình huống.

“Hàn ca, tìm được xe rồi, có tất cả là ba chiếc xe Pickup, một chiếc xe tải.”

Hàn Bình gật đầu, “Rất tốt, còn súng ống thì sao?”

“Đều có.”

Tuy nói súng ống đối với một số Liệp Sát giả và Giác Tỉnh giả đạt đến giai đoạn nhất định thì không có tác dụng quá lớn, nhưng đối với người bình thường mà nói, đó là vũ khí trí mạng.

Hàn Bình nói, ”Thu thập hết vật tư đi, mục tiêu của chúng ta là chiếm lĩnh tường rào Miếu Loan.”

“Vâng.”

Trên mặt mọi người đều lộ vẻ phấn khởi và mong đợi.

Bọn hắn biết sắp tới sẽ có một trận đánh ác liệt.

Đương nhiên, muốn chiếm được tường rào Miếu Loan không phải là chuyện đơn giản, hơn nữa còn không thể cứng rắn công kích, cần phải động não suy nghĩ, thừa dịp đối phương buông lỏng, bắt được người quản lý tường rào Miếu Loan, đồng thời thanh lý những gia hỏa có thể uy hiếp đến bọn hắn.

Đến lúc đó, tường rào Miếu Loan chính là vật trong tay.

Còn những người sống sót khác, bọn họ cũng chỉ mà một đám gia hỏa hèn mọn còn sống mà thôi, chẳng thể lật ra được sóng lớn gì.

Hàn Bình siết chặt nắm đấm, ánh mắt vô cùng kiên định.

“Tường rào Miếu Loan, ba ba đến đây…”

Trên đường phố, xác dị thú đầy đất.

Lâm Phàm thuần thục móc huyết tinh trong cơ thể dị thú ra, kiểm kê thu hoạch.

Bảy viên huyết tinh dị thú cấp hai.

Mười một viên huyết tinh dị thú cấp một.

Lại thêm hai viên huyết tinh dị thú cấp ba vừa thu hoạch được, bây giờ hắn đã có ba viên huyết tinh cấp ba.

Chương 73 - Thu hoạch trở về, đám người hâm mộ.

Chỉ cần chịu cố gắng, nhất định sẽ có thu hoạch, lấy tình hình trước mắt xem ra, đúng là như vậy.

Xem lại bảng số liệu của mình.

- Đẳng cấp: Cấp 2 (14/30)

- Thể chất: 48,39.

- Nhanh nhẹn: 46,31.

- Tinh thần: 44,9

- Năng lực:Hệ hỏa (lửa trắng)

- Kỹ năng: rèn sắt (max), ném mạnh (max), đao thuật cơ sở (max), Thiết Đầu Công (0/100)

Bây giờ thuộc tính bản thân đã rất mạnh mẽ.

“Giá trị xác dị thú cấp ba chắc hẳn tương đối cao.”

Nhìn xác ba con dị thú cấp ba trước mắt, xác linh cẩu không cần nghĩ đến, hắn sẽ không kéo về, tuyển thủ chuyên ăn xác chết, chẳng phải thứ hay ho gì.

Nhưng nghĩ đến giá trị của xác dị thú cấp ba, hắn cảm thấy đem về cũng không có vấn đề gì, bán cho người khác cũng tốt.

Chỉ cần mình không ăn, ai ăn cũng giống nhau.

Hắn muốn lấy xác dị thú cự mãng ra đã thả mồi câu lớn một lần nữa, nhưng nghĩ lại thì thôi, cầu phú quý trong nguy hiểm, cầu trúng một lần thì nên thỏa mãn, dù sao thì không phải lần nào cũng có thể may mắn như vậy.

Lỡ như gặp phải dị thú thông minh, biết dị thú cự mãng đủ lớn, ăn không hết, cũng không quan tâm, mà đuổi theo hắn, bị một con dị

thú cấp ba đuổi theo có kết cục thế nào, hắn đã tự mình trải qua, thật sự không muốn đối mặt một lần nữa.

Hắn lái xe Pickup đến, kéo xác dị thú voi lên xe, trọng lượng tăng vọt, bánh xe nhìn có vẻ không thở nổi, nhưng mà cũng may xe Pickup khá bền bỉ, chất thêm cũng không sao cả.

Ném xác dị thú linh cẩu đã bị chém thành hai lên, sau đó tìm kiếm trong đống xác trên mặt đất kia xác những còn dị thú cấp hai xem như là hoàn hỏa, chỉ cần có thể lấy đi, nhất định đều kéo về.

Hắn quyết định về tường rào.

Khoảng thời gian ra ngoài này, ăn không ngon, ngủ không yên, cũng may thu hoạch không tệ lắm, xem như xứng đáng với những gì hắn bỏ ra.

Trở về nghỉ ngơi một khoảng thời gian, xoát độ thuần thục của Thiết Đầu Công với một ít bí tịch võ học khác.

Dù sao thì dị thú vẫn ở chỗ này, sẽ không chạy đi đâu.

KHông vội, không hoảng.

Lên xe, giẫm chân ga, đi ra ngoài huyện thành, dọc đường gặp được một ít dị thú, nhưng mà những dị thú này hoàn toàn không lọt vào trong mắt hắn, giết hay không giết cũng như nhau, chẳng có chỗ gì tốt.

Đương nhiên, nếu như gặp được dị thú cấp hai, hắn nhất định sẽ dừng xe săn giết, dù sao thì bất kể nói thế nào, đó cũng là điểm tiến hóa, có thể tăng thực lực của bản thân.

Sau khi Lâm Phàm rời đi.

Mộ đám dị thú hồng huyết bình thường trùng trùng điệp điệp đi lại trong khu phố, khi chúng nó thấy phía trước có một xác con dị thú cự mãng khổng lồ, cả đám đều trừng mắt, trong ánh mắt tỏa ánh sáng xanh.

Sau đó tựa như chó điên mà nhào đến gặm cắn.

Nếu như bọn chúng có thể nói tiếng người.

Tuyệt đối sẽ gào lên… Cảm ơn quà tặng của ông trời.

Thế sự vô thường, xác dị thú cấp ba khiến vô số dị thú tranh đoạt,

cuối cùng lại bị một đám dị thú hồng huyết bình thường đi ngang qua chiếm tiện nghi, đây là vận mệnh.

Ngươi có thể không tin vào vận mệnh, nhưng vận mệnh mãi mãi tồn tại.

…

Tường rào.

Những người sống sót đang đợi trên tường thành, mỗi khi nhìn thấy có người sống từ bên ngoài mang xác dị thú quay về, bọn hắn đều nhìn với vẻ mặt vô cùng hâm mộ.

Bọn hắn vô cùng hy vọng người sống sót thu hoạch tràn đầy sau khi trở về, có thể bố thí chút thịt cho bọn hắn.

Nhưng loại xác suất này rất thấp.

Có rất ít người rộng rãi như vậy.

Vương Đại Bảo vẫn luôn lau chùi xe cho người khác, đây chính là cách sống của hắn ta, hy vọng có thể sử dụng hai tay cần cù của mình, đổi được chút đồ ăn.

“Đại Bảo, ngươi nói ngươi lau chùi xe cho người ta làm gì cơ chứ, lúc trước đám người sống sót kia đến, ngươi có thấy không, chất đầy một xe dị thú quay về, hơn nữa còn là do Lâm Phàm săn giết được, thế nhưng ngươi xem, người ta có nhớ ngươi sao?”

Một người sống sót cũng cực khổ giống như Vương Đại Bảo mở miệng nói.

Vương Đại Bảo nói, “Có nhớ hay không không quan trọng, chỉ cần ta làm thêm mấy lần, chắc chắn sẽ có lúc nhớ đến ta.”

Nghe thấy vậy, người sống sót này cong miệng lên, ”A…”

Vương Đại Bảo cúi đầu, tiếp tục lau chùi xe.

Cũng không lâu lắm.

Có tiếng kinh hô truyền đến.

“Có người trở về.”

Mỗi khi có xe trở về, đều sẽ khiến đám người kinh hô, sau đó chạy

đến rìa tường thành, nhìn xe trở về.

Rất nhanh, chiếc xe đã được kéo lên tường thành.

“Ngọa tào…”

“Nhiều xác dị thú như vậy.”

“Đây… Đây là dị thú cấp ba, hình thể thật khổng lồ.”

“Làm sao mà làm được thế này.”

Những người sống sót ở xung quanh đều sợ ngây người, tuy rằng cuộc sống của bọn hắn rất thảm, nhưng mắt nhìn thì vẫn phải có, dù sao thì sống trong tận thế nhiều năm như vậy, những thứ nên gặp đều đã gặp được, không có gì ly kỳ cả.

Lâm Phàm mở cửa xe ra, đứng ở đầu xe.

Những người sống sót nhận ra Lâm Phàm, cả đảm đều vô cùng kinh ngạc, không phải người này mới trở thành Giác Tỉnh giả sao, làm sao săn giết được dị thú cấp ba?

Trên đầu tất cả mọi người đều có dấu chấm hỏi.

Nhưng mọi nghi vấn đều chỉ có thể chôn ở trong lòng.

Lâm Phàm nhìn lướt qua đám người, tìm được Vương Đại Bảo đang lau xe cách đó không xa, cao giọng nói, “Vương Đại Bảo, ngươi đến đây.”

Vương Đại Bảo đang lau xe nghe thấy tiếng gọi, trong lòng giật mình, hắn ta đương nhiên biết là Lâm Phàm quay về, mặc dù đối phương nói sau khi quay về sẽ đưa cho hắn ta thù lao, nhưng hắn ta không biết đối phương có còn nhớ hay không.

Dù sao thì loại nhân vật nhỏ như hắn ta, làm sao có người chú ý đến được.

Chương 74 - Thu hoạch trở về, đám người hâm mộ. (2)

Bây giờ nghe thấy tiếng gọi hắn ta, hắn ta thẳng người, hai tay ướt nhẹp lau vào trong quần áo, có chút căng thẳng, có chút mong chờ, dường như đang suy nghĩ gì đó

Những người sống sót xung quanh nhìn Vương Đại Bảo, một tên ngu đần đi rửa xe, sao lại được Giác Tỉnh giả chú ý vậy?

Cái này khiến bọn hắn rất khó hiểu.

Đương nhiên, một vài người sống sót biết tình huống thì lại há hốc mồm, có chút ngu ngốc.

Đừng thật sự lấy được chỗ tốt chứ.

Lâm Phàm đi ra sau xe Pickup, lấy xác một con dị thú cấp hai xuống, trực tiếp ném đến, cười nói, "Đây là thù lao đưa cho ngươi, ta nói giữ lời, về sau xe của ta giao cho ngươi lau chùi."

Xôn xao!

Kinh ngạc!

Tất cả mọi người đều kinh hoảng trước hành vi của Lâm Phàm.

CÓ người lắp ba lắp bắp nói một mình, cũng vì Vương Đại Bảo lau xe cho hắn, nên mới có được một con dị thú cấp hai, đây không phải là đang nằm mơ chứ.

Ngay cả Vương Đại Bảo cũng bị hào khí của Lâm Phàm chế trụ, trừng mắt, nhìn chằm chằm xác dị thú cấp hai trên mặt đất.

"Cho… cho ta?"

"Đúng, cho ngươi."

"Không, nhiều lắm, cái này thật sự rất nhiều, rửa xe rất đơn giản, sao có thể cho ta thứ quý giá như vậy."

Vương Đại Bảo lắc đầu vội vàng xua tay, không thể tin được tình cảnh trước mắt.

Lâm Phàm cười lắc đầu, ngẫm lại cũng có thể hiểu được, khi người khác không thể nào săn giết được dị thú, lúc này giá trị của xác dị thú sẽ rất cao, nhưng đối với loại người có thể tùy ý chém giết dị thú như hắn mà nói, những cái này chẳng phải thứ gì quý giá.

Nếu không phải vì xe quá nhỏ, hắn có thể kéo một cái xe lớn quay về.

"ĐƯợc rồi, nói đưa cho ngươi thì chính là cho ngươi, không cần phải nói nhiều như thế, về sau xe của ta sẽ giao cho ngươi bảo dưỡng, ngươi có thể làm được không." Lâm Phàm hỏi.

"Có thể."

Vương Đại Bảo kiên định nói.

Lâm Phàm vô cùng hài lòng gật đầu, cơ hội là dndahf cho người cần cù, làm chưa chắc sẽ có kết quả, cùng với không làm mà không có kết quả, là haiv ấn đề hoàn toàn khác biệt.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều hâm mộ nhìn Vương Đại Bảo, hận không thể thay vào đó, không phải chỉ là rửa xe thôi sao, chúng ta cũng có thể rửa xe.

Rất nhanh.

Chuyện Lâm Phàm đem xác dị thú cấp ba quay về đã truyền ra.

Hai huynh muội Lục Sơn vô cùng khiếp sợ.

Làm thế nào mà săn giết?

Rốt cuộc là làm sao làm được?

Đừng thấy Lục Sơn là Liệp Sát giả cấp ba, nhưng đối mặt với dị thú cấp ba, hắn ta cũng chỉ có thể nắm chắc năm năm hoặc bốn sáu mà thôi, đồng thời còn phải xem loại dị thú cấp ba đó là gì, nếu như là loại dị thú có hình thể nguyên thủy khổng lồ, vậy thì phần thắng sẽ thấp hơn.

Chỉ có Giác Tỉnh giả ở đây mới có thể săn giết dị thú cùng cấp.

Lục Sơn phát hiện, cả người Lâm Phàm đều lộ ra vẻ thần bí, có vấn đề, có vấn đề rất lớn.

Lão Vương biết được Lâm Phàm trở về, vội vàng chạy đến tường ngoài, Tiểu Hi Vọng cũng hấp tấp đi theo.

Người quản lý tường rào Chu Thế Thừa biết Lâm Phàm đem theo xác dị thú cấp ba quay về, cũng vô cùng khiếp sợ, nhưng hắn ta bình tĩnh hơn bất cứ ai, có thể đem về, đã nói lên người này có thực lực săn giết dị thú cấp ba.

Cái này khiến Chu Thế Thừa càng thêm coi trọng Lâm Phàm.

Một tường rào vững chắc, cần có thành viên mạnh mẽ.

Bên trong tường rào Miếu Loan, những Giác Tỉnh giả khác cũng biết được chuyện này, đều vô cùng kinh ngạc, không có bất cứ người nào dám xem nhẹ Lâm Phàm

Có lẽ người ta, so với tưởng tượng của bọn hắn còn mạnh hơn.

…

Tường trong, trong nhà.

“Ai da, vẫn là ở nhà mới thoải mái, lão Vương, canh cà chua trứng này của ngươi thật là ngon.”

Có thể ăn đồ ăn bình thường, thật sự quá hạnh phúc.

Một mình Lâm Phàm đã có thể ăn được ba bát cơm lớn.

Lão Vương cười nói, “Ăn từ từ, nấu rất nhiều cơm đấy, lần này ra ngoài thế nào, không gặp phải nguy hiểm gì chứ.”

Lâm Phàm nói, “Chỉ có thể nói là hữu kinh vô hiểm, tình hinh bên ngoài phức tạp hơn ta tưởng tượng rất nhiều, điều tiếc nuối duy nhất chính là chiếc xe lái ra ngoài quá nhỏ, có xác của một con dị thú cự mãng không thể kéo về được, thật đáng tiếc, quá lãng phí.”

Tiểu Hi Vọng ngoan ngoãn lắng nghe, hai mắt tròn xoe ánh nên vẻ tò mò, “Thúc thúc, có phải dị thú kia rất đáng sợ hay không?”

Lâm Phàm cười nói, “ĐƯơng nhiên là đáng sợ rồi, chuyên ăn trẻ nhỏ.”

“A…” Tiểu Hi Vọng trừng mắt, há hốc mồm, biểu hiện vô cùng sợ hãi.

“Đúng rồi, lúc trước ta có bảo một đám người chở xác dị thú về, ngươi có nhận dược không?” Lâm Phàm hỏi.

“Nhận được, bọn hắn nói ngươi cho bọn hắn hai cái xác dị thú làm thù lao, ta cảm thấy bọn hắn chắc hẳn không nói láo, cho nên cho bọn họ.” Lão Vương nói.

Đối với chuyện thù lao, hắn ta cũng không hề hoài nghi, đám người kia giống hắn ta, đều là người bình thường, nếu như nói láo, vậy thì bọn hắn không thể nào chịu được sự trả thù khi nói láo.

“Ừm, vậy là tốt rồi, gần đây ngươi chú ý tình hình ở tường ngoài một chút, tường rào Bảo Phong bị công phá, ta nghĩ, nhất định sẽ có rất nhiều người sống sót đến, những thứ khác không cần sợ, chỉ sợ bọn chúng có tâm tư khác.”

Lâm Phàm cảm thấy ở trong tường rào Miếu Loan này tương đối

thoải mái, cũng không muốn xảy ra chuyện tường rào bị phá hỏng.

“Ta biết rồi, ta sẽ chú ý.”

Lão Vương gật đầu, bây giờ hắn ta chính là quản gia và bảo mẫu của Lâm Phàm, từ người sống sót cực khổ ở tường ngoài, trở thành người sống sót sống ở tường trong mà người người hâm mộ.

Đây cũng là chuyện mà Vương Tuyền hắn ta không nghĩ đến.

Chương 75 - Thu hoạch trở về, đám người hâm mộ. (3)

Lâm Phàm nói, “Thịt dị thú các ngươi muốn ăn bao nhiêu thì ăn, bây giờ các ngươi vẫn chỉ là người bình thường, nhất định phải có đủ thực lực, tương lai mới có thể giúp được ta.”

Hắn biết đơn độc đả đấu nhất định là không được, nhất định phải có thành viên tổ chức của mình.

Cho nên bồi dưỡng từ bây giờ, cũng không tính là muộn.

Lấy huyết tinh của dị thú cấp một ra.

“Những huyết tinh này ngươi dùng trước đi, nhanh chóng trong sáng nay trở thành Liệp Sát giả, nếu như có thể trở thành Giác Tỉnh giả, vậy thì xem như bay lên trời rồi.” Lâm Phàm nói.

Theo suy nghĩ của hắn, người có thể lôi kéo thành thành viên tổ chức.

Cũng chỉ có mấy người này.

Vương Đại Bảo rửa xe cho hắn cũng có thể tính một người, người này có mắt nhìn, chịu được khổ cực, tướng mạo cũng không phải người âm hiểm gian xảo.

Huynh muội Lục Sơn thì không được lắm, chỉ có thể để sau xem xét lại.

Giác Tỉnh giả Diêu Tuyết cũng là đối tượng hắn lôi kéo, năng lực phụ trợ của đối phương không tệ, sau này tác dụng nhất định sẽ rất lớn.

Vương Tuyền gật đầu, hắn ta biết Lâm Phàm đang bồi dưỡng hắn ta, đồng thời Lâm Phàm cũng thường xuyên khiến lão Vương cảm động muốn khóc, cuộc sống bây giờ, trước kia hắn ta nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

KHông chỉ áo cơm không lo, còn đẩy hắn ta về phía trước, theo phương hướng trở thành Liệp Sát giả.

Còn về trở thành Giác Tỉnh giả, nói thật, hắn ta không dám nghĩ đến chuyện này, có thể trở thành Liệp Sát giả đã rất tốt rồi.

“Những huyết tinh này đều đưa cho ta, thế ngươi không cần sao?” Vương Tuyền hỏi.

“Ngươi xem thực lực bây giờ của ta đi, còn cần những huyết tinh này sao?”

Nghe thấy vậy, lão Vương ngẫm nghĩ, cảm thấy đúng là thế thật.

Sau khi ăn cơm xong.

Lâm Phàm rời khỏi nhà, đi trên đường, tiện tay lấy ra một viên huyết tinh cấp hai, bỏ vào trong miệng như kẹo, cảm nhận huyết tinh sau khi vào bụng thì xảy ra biến hóa.

Thể chất tăng thêm 0,1.

Thêm không nhiều, nhưng mà có thể tăng lên cũng là một chuyện tốt.

Đây không phải là vì một viên huyết tinh có thể tăng lên, mà là cần dùng đến mấy viên mới có hiệu quả như vậy.

Rất nhanh, hắn đã đến chỗ ở của Diêu Tuyết, liếc mắt đã thấy Diêu Tuyết đang ở trong sân chăm sóc hoa hoa cỏ cỏ của nàng, không thể không nói, có thể nhìn thấy muội muội mềm mại trong tận thế, là một chuyện vô cùng may mắn.

“Diêu Tuyết cô nương, đang bận sao?” Lâm Phàm mỉm cười nhẹ giọng nói.

Diêu Tuyết ngẩng đầu, nhìn thấy Lâm Phàm, lễ phép mỉm cười nói, “Không bận gì cả, vào trong rồi nói.”

Lâm Phàm đi vào trong sân, lấy huyết tinh đã chuẩn bị sẵn ra, “Diêu Tuyết cô nương, đa tạ ngươi đã phụ ma vũ khí giúp ta, đây là một viên huyết tinh cấp ba, đây là thù lao ta trả cho ngươi.”

Hắn biết Diêu Tuyết là Giác Tỉnh giả cấp hai, còn viên huyết tinh cấp ba này, trước đó Lâm Phàm đã nghĩ kỹ rồi, muốn lôi kéo người ta vào trong tổ chức của mình, vậy thì phải bỏ vốn ra mới được, để người ta cảm thấy Lâm Phàm ta hào phóng, cam lòng bỏ đồ ra.

“Không cần, chỉ là chuyện nhấc tay mà thôi, không cần phải khách sáo.” Diêu Tuyết xua tay.

Nàng biết huyết tinh cấp ba quý giá như thế nào.

Khi thấy Lâm Phàm lất huyết tinh cấp ba ra cảm ơn nàng, nàng có chút hoang mang.

“Cầm.”

“Thật sự không cần.”

“Ngươi cầm…”

“Thật, không cần.” Diêu Tuyết vô cùng ngượng ngùng, phụ ma là chuyện rất đơn giản, chỉ là tiện tay mà thôi.

Lâm Phàm không thể đưa huyết tinh ra lập tức nóng nảy, cầm lấy tay Diêu Tuyết, nhét huyết tinh vào trong tay của nàng, nói thật, tay đối phương rất mềm, rất bóng loáng, không tệ chút nào.

Biết đến lúc là dừng, thả tay ra, dù sao thì cũng cần giữ tốt hình tượng của bản thân.

“Đi trước.”

Đưa được huyết tinh rồi, Lâm Phàm xua tay, vội vàng rời đi.

Về sau, cơ hội trò chuyện còn nhiều, không cần ngay lần gặp mặt thứ hai đã biểu hiện quá nôn nóng, như vậy chẳng những không hiệu quả, ngược lại còn có thể dọa người ta sợ, lỡ như thật sự khiến đối phương trốn tránh ngươi, thế thì mọi cố gắng đều xem như uổng phí rồi.

Diêu Tuyết nhìn bóng lưng Lâm Phàm rời đi, rồi lại nhìn huyết tinh cấp ba trong tay.

“Huyết tinh cấp ba, hắn thật sự có thể săn giết dị thú cấp ba.”

Nàng cất kỹ huyết tinh đi.

…

Trên bãi đất trống.

Lâm Phàm dùng hết những viên huyết tinh cấp hai trên người.

Thể chất và nhanh nhẹn đều tăng lên.

Mà tinh thần lực xưa nay trì trệ cũng tăng lên 0,1

Cái này khiến hắn cảm thấy không thể tưởng tượng được, không dễ dàng gì, từ khi hắn sử dụng huyết tinh cho đến bây giờ, tinh thần đều không tăng lên, chỉ có lúc này là tăng lên.

Xem ra Giác Tỉnh giả cũng không dễ xuất hiện như vậy.

Lúc này, trước mặt Lâm Phàm đặt rất nhiều cục gạch, hắn chuẩn bị xoát độ thuần thục của Thiết Đầu Công.

Nhưng mà trước khi cày độ thuần thục, hắn lấy từ trong túi ra một quyển sách.

“Như Lai Thần CHưởng.”

Hắn muốn xem một chút, cái “Như lai Thần CHưởng” này có thể xuất hiện trong thanh kỹ năng hay không.

Mở sách ra đọc.

Phần giới thiệu, hắn đọc có chút mơ hồ.

Vốn dĩ Phật Tổ Thích Ca Mâu Ni cầu đạo, chứng đạo, đắc đạo, sở ngộ đại trí đại tuệ, kết hợp với thiên linh, địa khí, nhân lực, giữ gìn Tam Giới, đạo ác từ tốt. Tương truyền Phật Tổ vì phổ độ chúng sinh, giải trừ tai ách, lưu truyền trong thế nhân một bộ tuyệt thế võ công, vang dội cổ kim, uy lực có thể địch thiên tai địa họa, tru tà giệt yêu phục ma!

Lâm Phàm:…

Hủy thiên diệt đia?

Tru tà diệt yêu?

Giữ gìn tam Giới?

Mẹ nó, đặt điều nói đùa với ta đó à?

Một hồi sau.

“Mẹ… ta là một đứa ngu ngốc.”

Sau khi tĩnh tọa rồi kịp phản ứng lại.

Chương 76 - Đầu óc Lâm Phàm không bình thường, đầu óc người quản lý cũng không bình thường.

Thanh kỹ năng không có gì thay đổi, thậm chí một chút động tĩnh cũng không có, hắn thặt sự hoài nghi thứ đồ chơi này chính là để lừa người.

Nhưng rất nhanh, hắn cất kỹ quyển sách này đi, sờ cằm suy nghĩ.

“Có phải là vì bước chân của ta kéo hơi lớn rồi?”

Càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Cho dù “Như lai Thần CHưởng” thật sự có thể trở thành kỹ năng để sử dụng, vậy thì bây giờ hắn cũng không thể xoát độ thuần thục được.

Dú sao thì hắn không xứng, ít nhất thì bây giờ hắn không xứng.

Tối đa cũng chỉ có thể đi xoát cái Thiết Đầu Công này thôi.

Chươ

Ầm!

Ầm!

Tu luyện vốn là một chuyện buồn tẻ vô vị.

Nơi này trống trải, Lâm Phàm chuyển hướng chân, cúi đầu, trước mặt là đống gạch đã được bày sẵn ra, sau đó giống như máy móc, cầm cục gạch mà đập vào đầu.

Cái này khiến hắn nhớ đến một câu trong phim.

Công phu Thiếu Lâm cao thật, đúng là cao.

Ta là Thiết Đầu Công, Thiết Đầu Công vô địch.

Phối hợp với thuật thổ nạp, thật sự có chút cảm giác, có lẽ trong mắt người chỉ muốn tu luyện tuyệt thế võ học, Thiết Đầu Công là thứ rác rưởi, bất nhập lưu.

Nhưng hắn tình nguyện tiêu thời gian vào Thiết Đầu Công.

Từ cạn đến sâu.

Nhất định có thể đi càng xa, càng vững vàng.

Hắn muốn luyện cả bản thân từ trên xuống dưới thành đại sát khí, cho dù tứ chi bị trói buộc, vẫn có thể dùng đầu như chày gỗ, hung hăng đập nát đầu của đối phương.

Ngẫm lại đã cảm thấy rất kích thích.

“Độ thuần thục +1”

Độ thuần thục của Thiết Đầu Công không còn là trứng ngỗng nữa, mà khi hắn kiên trì, cố gắng không ngừng, đã xảy ra biến hóa, rất rõ ràng, con đường này còn có thể đi được.

Dần dần, thời gian trôi qua rất nhanh.

Trong lúc đó, có người đi ngang qua nơi này, nghe thấy tiếng bang bang, còn không biết có chuyện gì, nhưng khi nhìn về nơi phát ra tiếng động, đột nhiên nhìn thấy Lâm Phàm cầm cục gạch đập lên đầu.

Tình cảnh này khiến bọn hắn trợn mắt há hốc mồm, giống như gặp quỷ vậy.

Dù sao thì người nhìn thấy loại tình huống này.

Chỉ có một suy nghĩ.

Đầu óc có phải xảy ra vấn đề rồi không.

Cho dù muốn nói, nhưng lại không dám mở miệng ra, bởi vì Lâm Phàm là Giác Tỉnh giả, nếu như nói ra khiến người ta không vui, không phải là tự dưng đắc tội với người ta sao?

Lâm Phàm biết người đi ngang qua đều rất khó hiểu về hành vi của hắn.

Nhưng hắn không muốn giải thích.

Các ngươi thì hiểu cái gì.

Thiết Đầu Công đó có biết không, rất mạnh đấy.

Tiếp tục vùi đầu vào trong sự nghiệp xoát độ thuần thục.

Không biết bao lâu.

Ở đằng xa, có một bóng người vội vàng đến, Chu Thế Thừa rất hoảng, rất căng thẳng, rất lo lắng, hắn ta nhận được tin tức, có người nói với hắn ta, Lâm Phàm đang ở đằng kia cầm cục gạch đập vào đầu mình, nhìn rất không bình thường, có phải là tinh thần xảy ra vấn đề rồi hay không.

Nghe thấy vậy, Chu Thế Thừa giật nảy mình, chuyện tinh thần có vấn đề xảy ra rất nhiều trong tận thế này.

Bởi vì hoàn cảnh xung quanh gây ra áp lực, rất dễ đè sập tinh thần yếu ớt của một người, cho dù hắn là Giác Tỉnh giả cũng vô dụng, tâm linh yếu ớt chẳng có chút quan hệ nào với chuyện có phải Giác Tỉnh giả hay không cả.

Ở trong tận thế mười năm, có chuyện gì mà hắn ta chưa từng nhìn thấy.

Rất nhanh, hắn ta nhìn thấy Lâm Phàm, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

“Lâm Phàm, dừng tay lại.”

Chu Thế Thừa từ đằng xa hô lên, quả nhiên cũng giống như người khác nói, thật sự đang cầm gạch đập vào đầu mình, ông trời ơi, tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì, tường rào Miếu Loan vất vả lắm mới nghênh đón được một thành viên mạnh mẽ, không thể điên được.

Nghe thấy tiếng nói, tay đang cầm gạch của Lâm Phàm dừng lại, nhìn thấy Chu Thế Thừa từ xa đang bước đến, vô cùng khó hiểu, không biết đối phương có chuyện gì, nhưng vẫn làm theo, bỏ viên gạch xuống, đứng dậy, mỉm cười.

“Có chuyện gì không?” Lâm Phàm hỏi.

Chu Thế Thừa bước đến trước mặt Lâm Phàm, nhìn gạch rơi đầy đất, nuốt nước bọt, “Ngươi đang làm gì thế?”

Hắn ta chỉ có thể nói với giọng điệu vô cùng nhẹ nhàng.

Vô cùng kiềm nén.

Nghĩ đến chuyện mình nhất định không thể kích thích Lâm Phàm, nhất định phải vực dậy tinh thần của hắn, sau đó lôi ra khỏi cái thế giới đang bị đè nén kia.

Lâm Phàm cười nói, “Không làm gì cả, tu luyện Thiết Đầu Công thôi.”

“Thiết… Thiết cái gì công?”

“Thiết Đầu Công, ngươi nhìn thấy chính là cái này…”

Lâm Phàm cầm một quyển sách giơ lên.

“Ta có thể xem không?” Chu Thế Thừa hỏi, võ học đều dựa vào phán đoán mà ra, hoàn toàn không phải là thật, vào thời kỳ hòa bình, võ học được tung hô nhiều nhất là trong các kịch truyền hình.

Cái gì mà Như Lai Thần Chưởng, cái gì mà tà công Cửu Chuyển Bất Tử, đó cũng chính là võ học mà nhân vật chính là phản diện trong truyền hình tu luyện.

“Đương nhiên là được.”

Lâm Phàm đưa Thiết Đầu Công cho đối phương, Chu Thế Thừa liếc nhìn, sau đó nhìn bìa sau.

Nhà xuất bản Miếu Loan, giá bán 5 tệ.

Lúc này, vẻ mặt của Chu Thế Thừa có chút phức tạp, ánh mắt nhìn Lâm Phàm, có chút không dám tin, dường như đang nói, ngươi đã không còn là trẻ nhỏ nữa, ngươi chắc hẳn phải có năng lực phân biệt thật giả chứ, vừa nhìn đã biết cái này rõ ràng là lừa người rồi.

Lâm Phàm cũng phát hiện ánh mắt Chu Thế Thừa nhìn mình có chút không đúng.

“Không phải ngươi cho rằng đây là giả, mà ta cầm cục gạch đập vào đầu mình là chuyện chỉ có bệnh tâm thần mới làm ra chứ?”

Chẳng lẽ không đúng à?

Đương nhiên, cái này nhất định không thể nói ra được.

Chương 77 - Đầu óc Lâm Phàm không bình thường, đầu óc người quản lý cũng không bình thường. (2)

Chu Thế Thừa vội vàng xua tay nói, “Không, không, ta không có nói như vậy, loại tình huống như ngươi rất bình thường, lúc nhỏ ta cũng từng tu luyện rồi, chính là cầm gậy gỗ vung vẩy lung tung với hoa cải dầu trong đất, khi đó ta còn cho rằng ta đã tu luyện ra được kiếm khí nữa đó.”

Quả nhiên, đối phương đã xem hành vi của hắn là đầu óc có bệnh.

“Ta biết cái Thiết Đầu Công này có lẽ là do bịa đặt ra, nhưng ta vẫn muốn nói rằng, có giả hay không, ta có thể biết được.” Lâm Phàm bất đắc dĩ nói.

Giải thích thì rất khó.

Người khác không có hack, không có độ thuần thục.

Chu Thế Thừa cảm thấy Lâm Phàm đã hãm sâu vào trong đó rồi, nói chuyện bình thường thế này khó có thể kéo hắn ra được.

Thân là người quản lý tường rào, hắn ta cần phải điều chỉnh lại trạng thái tinh thần của Lâm Phàm.

KHông nhiều lời nữa.

Chu Thế Thừa cầm lấy một cục gạch, ”Lâm Phàm, chúng ta đều là Giác Tỉnh giả, năng lực của Giác Tỉnh giả rất mạnh, tố chất thân thể cũng được nâng cao rất nhiều, lúc trước cục gạch đập vào đầu có thể khiến máu tươi chảy đầm đìa, nhưng mà… Ngươi nhìn xem.”

Ầm!

Chu Thế Thừa không nói hai lời, trực tiếp đập cục gạch lên đầu, sau đó gạt tóc mai sang một bên.

“Ngươi xem ta không tu luyện Thiết Đầu Công, nhưng cũng có thể đập nát cục gạch này, nguyên nhân chính là vì ta là Giác Tỉnh giả đó, tố chất thân thể rất cao, có thể không quan tâm đến những cái này.”

Hắn ta chỉ hy vọng dùng cách của mình, thành công kéo Lâm Phàm quay về.

Ở đằng xa, có ít người ở tường trong cũng lén lút đi theo Chu Thế

Thừa, muốn xem tình hình như thế nào, thế nhưng khi nhìn thấy, lại là lúc người quản lý đang tự cầm cục gạch đập vào đầu mình.

Bọn hắn đều há hốc mồm.

Trong đầu chỉ có một loại ý nghĩ.

Đầu óc của người quản lý này chỉ sợ cũng không bình thường.

Chỉ là giấu diếm rất sâu, không biểu hiện ra ngoài mà thôi.

Loại tình huống này khiến bọn hắn hoảng sợ vô cùng.

Bây giờ.

Lâm Phàm nhìn hành động của Chu Thế Thừa, không khỏi cười nói.

“Không phải như thế, ta tu luyện Thiết Đầu Công vẫn còn nông cạn, cục gạch này chỉ là một cách thức trong quá trình tu luyện mà thôi, cái ta mong muốn là có thể tu luyện được đến đỉnh phong, một đao bổ đến có thể lấy đầu ra ngăn cản, đầu không sao, đao nát, hiểu không?”

Thật muốn nói nếu như hiệu quả sau cùng khi tu luyện Thiết Đầu Công, chính là đập gạch vẫn có thể bình yên vô sự, hắn còn tu luyện cái quái gì.

Chu Thế Thừa:…

Dùng đầu chắn đao?

Vấn đề này một người có tinh thần bình thường có thể hỏi sao?

Giờ phút này, lòng Chu Thế Thừa đang rỉ máu.

Lâm Phàm nói, ”Được rồi, không có chuyện gì, ta tiếp tục tu luyện, Thiết Đầu Công chỉ là võ học nhập môn của ta, trên người của ta còn có những môn võ học khác, ngươi xem…”

Nói xong, trực tiếp móc trong người ra một đống bí tịch, xòe ra thành hình quạt.

Chu Thế Thừa trừng mắt.

Trợn mắt há hốc mồm.

Lâm Phàm tự nói tiếp, “Như Lai Thần Chưởng, Thiết Bố Sam, Đại

Lực Kim Cương Chưởng, Long Trảo Thủ… Thật nhiều đó, ta cảm thấy rất có giá trị nghiên cứu, bây giờ không còn sớm, tường rào vẫn còn rất nhiều chuyện cần xử lý, đi làm việc đi, chỗ này không cần để ý đến, trong lòng ta tự nắm rõ."

Chu Thế Thừa:…

Nhìn bóng lưng Chu Thế Thừa rời đi.

Lâm Phàm lắc đầu, bây giờ ngươi không hiểu, chờ tương lai sau khi ta thành công rồi, ngươi sẽ biết rõ, chuyện từng chất vấn ta là chuyện ngu ngốc đến mức nào.

Mà bây giờ, hắn còn phải vùi đầu vào tu luyện, cố gắng xoát đầy độ thuần thục.

Không nghĩ nhiều, tiếp tục ngồi xổm ở đó, cúi đầu, cầm cục gạch đập vào đầu.

Đây cũng không phải tùy ý đập là có thể được, mà cần phải phối hợp với thuật thổ nạp chuyên môn của Thiết Đầu Công, hình thành một luồng khí ở trong cơ thể, vận khí lên, hình thành một cái lưới khí lớn, bao trùm đầu lại.

Ừm, chắc hẳn chính là cái ý này.

Còn về có phải thật sự như vậy hay không, hắn cũng không biết, dù sao thì khi độ huần thục tăng lên, hắn vẫn có thể cảm nhận được trong cơ thể có một luồng khí kỳ diệu đang lưu chuyển.

Khí từ đâu mà đến, làm thế nào mà vận chuyển trong cơ thể, đây là vấn đề mà hắn tương đối khó hiểu.

Nhưng mà từ xưa đến nay hắn đều không nghĩ nhiều, bây giờ về phương diện võ học, hắn đang trong giai đoạn tân thủ, tân thủ thì không có tư cách nghĩ quá nhiều vấn đề, chỉ cần đi từng bước một vững chắc là được.

Ở đằng xa.

Chu Thế Thừa rời đi đang sầu muốn chết.

Nói chuyện với Lâm Phàm một lúc, phát hiện vấn đề của hắn không tính là lớn, nhưng những lời kia thì vấn đề có chút lớn rồi.

"Tại sao lại trở thành như vậy chứ? Hay là vì hắn sinh sống một thân một mình lâu rồi, bởi vì sống cô độc quá lâu, cho nên kích thích tố

giống đực trong cơ thể dư thừa, không được giải tỏa, cuối cùng mới xảy ra vấn đề như thế?"

Chu Thế Thừa trầm tư.

Nói thật, hắn ta là người đứng đắn, nhưng hắn ta cũng biết khi thân thể có nhu cầu thì nhất định phải giải tỏa, nếu không lâu ngày sẽ bị ép thành bệnh.

Rất dễ xuất hiện chướng ngại về công năng, bị bệnh tuyến tiền liệt, ảnh hưởng đến sự khỏa mạnh của tâm lý, gia tăng khả năng phát bệnh về tim mạch.

"Có nên giới thiệu bạn gái cho hắn hay không?"

…

Chạng vạng tối.

Lâm Phàm nhìn độ thuần thục của Thiết Đầu Công, đã tăng lên đến 18.

Sau khi độ thuần thục đến 10, thể chất tăng thêm 1 điểm, cái này khiến hắn cảm thấy vô cùng khó tin, dùng cục gạch đập đầu, lại còn có thể tăng thêm thể chất.

Theo lý thuyết, loại hành vi này rất đơn giản, chắc hẳn không có trợ giúp gì quá lớn với bản thân hắn, nhưng nhìn tình hình bây giờ, rất có thể là có liên quan đến thuật thổ nạp.

Chương 78 - Ngươi nói có lý, nhưng chúng ta không thích trật tự.

Nghĩ đến chuyện tiếp tục xoát độ thuần thục, nhưng mà khi sờ cục gạch khác, lại phát hiện đã trống rỗng.

"ĐƯợc rồi, về nghỉ ngơi thôi."

Lâm Phàm đứng dậy phủi mông một cái rồi rời đi, hắn cảm thấy có khả năng mình đang đi trên một con đường nào đó mà chưa từng có ai đi qua, mặc dù bây giờ hiểu biết về phương diện này của hắn rất nông cạn, thậm chí có thể nói, nông cạn đến mức có thể bỏ qua.

Nhưng hắn thật sự có thể cảm nhận được, trong cơ thể mình đang có một luồng năng lượng kỳ quái đang lưu chuyển.

KHí?

Có lẽ là vậy.

Bây giờ nhân loại cần đối phó với dị thú, dựa vào chuyện ăn thịt và dùng huyết tinh của dị thú, cuối cùng trở thành Liệp Sát giả, hoặc khi giá trị tinh thần đạt đến mức độ nhất định, trở thành Giác Tỉnh giả, giúp người đó có được một vài năng lực thần kỳ khác biệt.

Nhưng đây đều là dựa vào thịt dị thú và huyết tinh mới làm được.

Nhân loại có thể dựa vào sự cố gắng của chính mình, tu luyện một cách có hệ thống, có quy luật, khơi dậy tiềm năng trong cơ thể con người, biến nó thành lực lượng cường đại hơn không?

Hắn nghĩ đến những chuyện này.

Nhưng nghĩ thì nghĩ, lại không có bất cứ manh mối nào.

Hắn có thể tu luyện Thiết Đầu Công, chính là dựa vào hack, có lẽ tương lai khi tu luyện đến trình độ cao thâm rồi, có lẽ sẽ phát hiện ra được ảo diệu trong đó.

…

Ban đêm.

Trong một cái hố ẩn nấp cách tường rào Miếu Loan không xa.

“Hàn ca, ý của ngươi là bọn ta không cần xuất hiện cùng lúc?” Một người sống sót hỏi.

Hàn Bình trầm giọng nói, “Đúng, tường rào Bảo Phong bị dị thú công phá, chuyện này nhất định đã truyền đến tường rào Miếu Loan rồi, tình huống của ta, chắc hẳn các ngươi đều biết, nếu như ta xuất hiện, Chu Thế Thừa của tường rào Miếu Loan nhất định sẽ không cho chúng ta vào trong, cho nên các ngươi đi vào trước, thăm dò tình hình bên trong, nhìn xem Giác Tỉnh giả nào có thể gây phiền phức cho chúng ta, đồng thời lấy được sự tin tưởng của Chu Thế Thừa, chỉ cần lấy được sự tin tưởng rồi, những chuyện sau đó sẽ dễ làm hơn hiều.”

“Hàn ca, bọn ta có thể giấu ngươi ở trong xe, chỉ cần có thể qua mặt được bọn hắn, vào trong tường rào, mọi người cùng nhau công kích, tuyệt đối có thể cướp được tường rào Miếu Loan”

“Ngu ngốc, ngươi có phải bị đần hay không thế? Ngươi muốn bọn ta

phải hy sinh bao nhiêu mới có thể chiếm được tường rào Miếu Loan? Nghe ta, cứ làm như vậy, phân tán ra từng nhóm đi vào, nếu có người hỏi, cứ nói Hàn Bình ta đã chết rồi, chỉ cần không có ta, các ngươi đến tường rào Miếu Loan nhất định sẽ được Chu Thế Thừa lôi kéo, gia nhập vào cao tầng."

Hàn Bình biết giá trị của Giác Tỉnh giả.

Đối với bất cứ một tường rào nào mà nói, Giác Tỉnh giả đều là thành viên rất quan trọng, còn về Liệp Sát giả, cũng rất quan trọng, chỉ là địa vị nhất định không cao bằng Giác Tỉnh giả.

Nghe thấy vậy.

Có người gật đầu nói, "Hàn ca nói rất có lý, đây là cách ổn thỏa nhất."

"Ta cảm thấy có thể thực hiện được, đầu tiên chính là lấy được sự tin tưởng của đối phương, đến lúc đó chúng ta nhân cơ hội mà làm việc, nội ứng ngoài hợp, thành công khống chế tường rào Miếu Loan, đến lúc đó nơi đó chính là địa bàn của chúng ta."

Đối mặt với đoàn người đã được khai sáng này.

Hàn Bình có chút vui mừng gật gật đầu.

Đồng thời trong lòng cũng cười lạnh, đã bị Hàn Bình hắn ta nhìn trúng, vậy thì tường rào Miếu Loan này nhất định phải là thứ hắn ta nắm trong tay.

Sáng sớm.

Tường rào Miếu Loan.

Khi một đám người lái xe xuất hiện bên dưới tường.

Người sống sót diều khiển giàn giáo, nhìn thấy đều là người xa lạ, hơn nữa còn từ tường rào Bảo Phong chạy đến, trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải, vội vàng bảo người đi thông báo với người quản lý.

Chu Thế Thừa biết được chuyện này, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc, sau đó dẫn theo người vội vàng chạy đến.

Rất nhanh, hai bên chạm mặt.

"Các ngươi đều từ tường rào Bảo Phong chạy đến đây?" Chu Thế

Thừa hỏi, đám người trước mặt này, vẻ mặt mỏi mệt, trên mặt đầy bụi, có người còn băng bó vết thương.

“Chu ca, ta tên là Nghiêm Húc, chúng ta đều từ tường rào Bảo Phong trốn đến, đoạn đường này vẫn luôn bị dị thú truy sát, cũng may bọn ta có mấy người là Giác Tỉnh giả, còn lại là Liệp Sát giả, cho nên mới có thể chạy trốn được đến nơi này, nếu không thì đã sớm bị dị thú ăn hết rồi.” Nghiêm Húc sợ hãi nói, giống như đang nghĩ đến tình huống lúc trước, sắc mặt trắng bệch.

Chu Thế Thừa nói, “Chỉ có mấy người các ngươi chạy ra ngoài thôi sao?”

“Không biết, dù sao thì lúc chúng ta chạy đi, cúng chỉ có mấy người chúng ta.”

“Tường rào Bảo Phong các ngươi có hầm trú ẩn, khi dị thú công phá tường rào, các ngươi không trốn vào sao?”

Chu Thế Thừa còn có dự định hỏi rõ, nhưng khi nghe bọn hắn nói bọn hắn là Giác Tỉnh giả và Liệp Sát giả, thật sự có chút động tâm, nếu như tường rào Miếu Loan có thể hợp nhất bọn hắn vào, trở thành thành viên của tường rào, vậy thì tường rào sẽ càng thêm an toàn.

“Không có, bởi vì tường rào của chúng ta có vấn đề về chất lượng, trực tiếp sụp đổ, tốc độ dị thú xông lên rất nhanh, hoàn toàn không cho chúng ta cơ hội kịp phản ứng.”

“Vậy người quản lý Hàn Bình của các ngươi đâu?”

“Không biết, khi chúng ta chạy, từ xa nhìn lại, hình như hắn đã bị hai con dị thú cấp ba vây quanh, tình hình cụ thể không rõ lắm, sống hay chết, chúng ta cũng không biết.”

Theo Chu Thế Thừa, nếu như bị hai con dị thú cấp ba bao vây.

Tình hình chỉ sợ rất tồi tệ.

Chu Thế Thừa trầm tư, nhìn Nghiêm Húc nói, “Cho nên bây giờ các ngươi muốn gia nhập tường rào Miếu Loan đúng không?”

Chương 79 - Ngươi nói có lý, nhưng chúng ta không thích trật tự. (2)

“Chu ca, chúng ta đã không còn đường để đi nữa, mong Chu ca có thể

thu lưu chúng ta, không nói đến những chuyện khác, thực lực của chúng ta đều không tầm thường, nhất định có thể góp sức cho nơi này." Nghiêm Húc vô cùng thành khẩn nói.

Biểu hiện rất chân thành, nhìn có vẻ không hề giả dối.

Chu Thế Thừa không đồng ý ngay.

Chủ yếu là bây giờ hắn ta không dám xác định ý nghĩ của đám người này là thật.

Nhưng hắn ta cũng không muốn bỏ qua những Giác Tỉnh giả và Liệp Sát giả này như vậy, hơn nữa tường rào Bảo Phong thật sự đã bị dị thú công phá, đây không phải tin tức giả.

"Các ngươi đi theo ta, chúng ta cần nói chuyện một chút."

Tường trong.

Những người sống sót đến đây đầu nhập đều thở phào một hơi.

Xem ra mọi chuyện rất thuận lợi.

TRong phóng họp.

Trừ Chu Thế Thừa ra, những Giác Tỉnh giả khác vừa đến tường rào Miếu Loan đều ở đây.

Chu Thế Thừa nhìn bọn họ nói, "Vừa rồi ở bên ngoài ta cũng không nhiều lời, nhưng bây giờ ta muốn thẳng thắn nói chuyện với các ngươi, tận thế mười năm, khu vực sinh hoạt của nhân loại chúng ta không ngừng bị o ép, hoàn cảnh sinh sống như bây giờ rất không dễ dàng, các ngươi đến đây đầu nhập, cũng là vì muốn sống, mà ta thì đương nhiên không thể từ chối đuổi các ngươi ra ngoài cửa."

"Nhưng nói thật, Hàn Bình ở tường rào Bảo Phong các ngươi, ta biết cách làm người của hắn, âm hiểm, xảo trá, hèn hạ, hung tàn, độc ác, ở bất cứ chỗ nào, chỗ đó đều không thể sống yên ổn."

Nghe Chu Thế Thừa nói những lời này, bọn hắn đều nháy mắt, nghe rất cẩn thận, không ngờ thanh danh của Hàn ca ở bên ngoài lại thối như vậy, thật là hỏng bét mà.

Chu Thế Thừa nói tiếp, "Ta không biết ý định thật sự của các ngươi là như thế nào, nhưng Chu Thế Thừa ta có thể đảm bảo, ở tường rào Miếu Loan này, tất cả đều có trật tự, có ổn định, mà Giác Tỉnh giả và Liệp Sát giả các ngươi, chính là sự đảm bảo an toàn của tường rào,

cho nên ta cũng sẽ cho các ngươi những phúc lợi giống nhau.

“Một nơi có thể an ổn sinh sống không dễ kiếm, ta hy vọng mọi người có thể nể mặt đều là con người, cùng nhau giữ gìn an toàn của nơi này.”

TRong nhóm người đến có ba Giác Tỉnh giả và bảy Liệp Sát giả, nhớ đến lời Chu Thế Thừa nói, không biết sao trong lóng có chút lay động.

Chính là cảm thấy người ta nói rất có lý.

KHông hề có bất cứ vấn đề gì cả.

Nhưng… Bọn hắn không thích trật tự, thích ức hiếp… He he.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Trong khoảng thời gian này, ngày qua ngày xoát độ thuần thục là chuyện duy nhất mà Lâm Phàm có thể làm.

Nhìn cục gạch có vẻ bình thường không có gì lạ, nhưng thực ra đã cống hiến công lao không thể nào tưởng tượng được cho nhân loại.

Đối với người khác mà nói, loại cầm gạch đập đầu chẳng có chút kỹ thuật nào như thế này rất khô khan, thế nhưng theo Lâm Phàm, đây là con đường cố gắng khơi dậy tiềm năng trong con người, nhất định là niềm vui và ước mơ đầy thích thú.

“Lâm Phàm…”

Lúc này, có một nam tử trung niên vội vàng chạy đến.

Lâm Phàm nhìn lại, sau đó lập tức nhận ra đối phương là ai, chính là một người trong đám người sống sót gặp được ở huyện Miếu Loan, cũng chính là nam tử ôm theo đứa nhỏ chạy trối chết.

“Hoàng Hải, có việc gì à?” Lâm Phàm hỏi,

Sau khi quay về tường rào, đối phương được sắp xếp cho công việc không tệ, một nguyên nhân, là vì đối phương là chuyên gia nông nghiệp, một nguyên nhân khác là vì Chu Thế Thừa nể mặt hắn cho nên đưa ra đãi ngộ không tệ cho đối phương.

Hoàng Hải đến chỗ Lâm Phàm, thở phì phò, “Xảy ra chuyện rồi.”

“Không vội, từ từ nói.”

Theo Lâm Phàm, lúc có chuyện xảy ra, có người có thể nhớ đến mình, vậy đã nói rõ bản thân ở trong tường rào là quan trọng, trong lúc vô tình địa vị đã tăng lên rất nhiều.

Hoàng Hải nói, “Ngươi có biết chuyện có nhóm người sống sót ở tường rào Bảo Phong chạy nạn đến đây không?”

“Không biết, có chuyện gì thế?”

Đối với tình hình của tường rào Bảo Phong, hắn chỉ nghe được chút ít.

Hoàng Hải nói, “Ta biết tên gia hỏa cầm đầu kia, hắn tên là Nghiêm Húc, là một Giác Tỉnh giả, trong tường rào Bảo Phong là người đi theo Hàn Bình lăn lộn, là người vô cùng đáng sợ, nhưng bây giờ lại được giữ lại trong tường rào, ta hoài nghi trong này có bí mật nào đó mà không ai biết.”

Nghe Hoàng Hải nói thế, Lâm Phàm nghĩ đến những chuyện mà hắn suy đoán lúc trước.

Tường rào Miếu Loan cách bọn họ gần nhất.

Đối với bất cứ kẻ nào, đều sẽ nghĩ đến chuyện chiếm lĩnh nơi này.

“Có phải bọn hắn nói Hàn Bình chết rồi?”

“Ta nghe nói Hàn Bình bị hai con dị thú cấp ba bao vây, sống chết không rõ, xác xuất lớn là chết.” Hoàng Hải nói.

TRong khoảng thời gian ở tường rào Miếu Loan, Hoàng Hải cảm thấy nơi này thật sự không tệ, tình nguyện ở chỗ này sinh sống, bởi vậy, khi biết Nghiêm Húc dẫn người đến đây.

Hắn ta có chút bối rối.

Sợ hãi nơi này sẽ bị phá hư.

“Ta biết rồi, ngươi đi về trước đi, trong lóng ta tự nắm rõ.” Lâm Phàm nói.

“ĐƯợc.”

Nên nói thì đều đã nói, chuyện gì Hoàng Hải có thể làm thì đều đã làm rồi, quay người rời khỏi nơi này.

Sau đó Lâm Phàm tiếp tục xoát độ thuần thục Thiết Đầu Công, mà trong lòng thì vẫn còn đang suy nghĩ chuyện của tường rào Bảo Phong.

Cách đó không xa.

Nghiêm Húc và một vị Giác Tỉnh giả khác là Trương Thành, nhìn thì như đang đi dạo, nhưng thật ra đang âm thầm trao đổi.

“Bây giờ chúng ta tạm thời đã có được sự tin tưởng, bên ngươi điều tra thế nào rồi?”

Nghiêm Húc hỏi, muốn chiếm lĩnh tường rào Miếu Loan hoàn toàn, vậy thì nhất định phải thăm dò rõ ràng tình hình nơi này, ví dụ như Giác Tỉnh giả có năng lực gì, số lượng, bố cục của Liệp Sát giả ra sao.

Chương 80 - Chờ một chút, ta có chuyện muốn nói.

“Điều tra cũng tàm tạm rồi, chính là có chút thay đổi, số lượng Giác Tỉnh giả ở tường rào Miếu Loan không chỉ có chín người, thực ra còn có người thứ mười, mới xuất hiện được một thời gian.” Trường Thành nói.

Nghiêm Húc nhíu mày, có chút khó chịu, mẹ nó, chín Giác Tỉnh giả đã nhiều hơn bọn hắn rồi, bây giờ lại nổi ra thêm một người nữa, cái này khiến áp lực của bọn hắn tăng lên.

“A, ngươi nghe xem, ngươi có nghe được tiếng động gì kỳ quái hay không?”

“Có nghe, tiếng bang bang.”

Hai người nhìn nhau.

Đều có chút khó hiểu về tiếng động này.

Đi đến nơi phát ra tiếng động.

Rất nhanh, bọn hắn đã thấy tình hình trước mắt, lần đầu tiên nhìn thấy, vẻ mặt hai người đều có chút kinh ngạc.

“Gia hỏa này đang làm gì thế?” Nghiêm Húc nói.

“Không biết, cầm cục gạch tự đập vào đầu mình, có phải là đầu óc có

vấn đề hay không.” Giọng của Trương Thành cũng không lớn lắm, nhưng Lâm Phàm vô cùng thính tai, mẹ nó ai đang nói xấu hắn, hắn tuyệt đối có thể nghe được rõ ràng.

Lâm Phàm dừng động tác trong tay lại, quay đầu nhìn, gương mặt xa lạ, chưa từng nhìn thấy.

Nhìn bọn hắn một chút, lại cúi đầu, cầm cục gạch đập vào đầu, động tác trôi chảy, mặt không biểu tình, giống như tất cả mọi thứ xung quanh đều không liên quan gì đến hắn.

Nghiêm Húc và Trương Thành nhìn nhau.

Nhìn như im lặng, nhưng thật ra đang giao lưu bằng ánh mắt, đó chính là trong tường rào Miếu Loan này lại có người không bình thường.

Nghiêm Húc và Trương Thành rời đi, không tiến lên bắt chuyện, mà lúc này, dường như cảm nhận được gì đó, Trương Thành quay đầu nhìn lại, lập tức chạm vào ánh mắt Lâm Phàm đang nhìn đến, ánh mắt Lâm Phàm khiến Trường Thành cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, vội vàng quay đầu lại, không chú ý đến.

…

Ban đêm.

Trần Quân vô cùng căng thẳng, có chút đứng ngồi không yên.

Hắn ta là người sống sót từ trong tường rào Bảo Phong chạy ra, bản thân cũng là Liệp Sát giả, nhưng bây giờ trước mặt hắn ta là Chu Thế Thừa, những người khác không có ai, chỉ gọi một mình hắn ta đến, chỉ có hai người bọn họ.

Cái không khí này, tình huống này khiến hắn ta có chút bận tâm.

“Hôm nay vừa đến đã quen chưa?” Chu Thế Thừa bày nước trà ngon đến trước mặt đối phương, quan tâm hỏi.

Trần Quân có chút nhấp nhổm, thụ sủng nhược kinh mà nhận lấy ly trà, “Quen rồi, rất tốt.”

Chu Thế Thừa cười nói, “Chuyện các ngươi gặp phải, ta rất thông cảm, mà các ngươi có thể an toàn đến đây, ta vô cùng hoan nghênh, tất cả mọi người đều là nhân loại, cũng là đồng bào, sinh sống trong tận thế khiến tất cả chúng ta đều ngột ngạt, nhưng chúng ta chưa

bao giờ buông tha hy vọng, ngươi nói có đúng không."

"Đúng, chưa bao giờ buông tha." Trần Quân gật đầu, hắn ta không biết Chu Thế Thừa gặp riêng hắn ta như thế rốt cuộc là có chuyện gì, tim đập hơi nhanh, trong lòng đang nghĩ, chẳng lẽ mục đích của bọn hắn đã bị phát hiện?

"Đúng rồi, nghe nói khi còn hòa bình, ngươi là cảnh sát nhỉ?"

"Ừm, không có biên chế, chỉ là phụ cảnh, kiếm miếng cơm ăn."

"Phụ cảnh cũng là cảnh sát, nói thế nào thì cũng đều cố gắng vì giữ gìn trật tự trị an của xã hội."

Trần Quân cười gượng gạo, bưng chén trà lên nhấp một hớp, đè ép nội tâm.

Chu Thế Thừa nói tiếp, "Tình hình ở tường rào Bảo Phong, ta cũng có nghe nói một chút, Hàn Bình ỷ vào bản thân mình là Giác Tỉnh giả cấp ba, mình là lớn nhất, làm độc tài, càng không định chế quy củ, khiến người sống sót bình thường ở tường rào Bảo Phong không ngừng tranh đấu, mà hắn cũng chỉ xem đó như biểu diễn, đồng thời không có người nào dám phản bác uy nghiêm của hắn."

Trần Quân yên lặng gật đầu, đúng là như thế, vô cùng tán thành lời Chu Thế Thừa nói.

Hàn Bình chính là thổ hoàng đế tại tường rào Bảo Phong, bất kỳ người nào dám đi ngược với ý nghĩ của hắn ta, đều sẽ bị nghiêm trị, sống không bằng chết, ngay cả Liệp Sát giả như hắn ta ở tường rào Bảo Phong, cũng không dám nhiều lời.

Chu Thế Thừa chậm rãi nói, "Cho đến nay, ta đều muốn xây dựng tường rào Miếu Loan trở thành một tường rào hòa bình, an nhàn, giúp đám người sinh sống ở chỗ này có thể an tâm, ta vẫn luôn cố gắng, nhưng có lúc, ý nghĩ chính là ý nghĩ, mà hiện thực chính là hiện thực, đều duy nhất ta có thể đảm bảo chính là trật tự ổn định và những người sống sót cần cù, có thể có một miếng cơm ăn, có thể là ăn không đủ no, nhưng ít ra sẽ không chết đói, ta cũng muốn tất cả mọi người đều có thể ăn no, sinh sống thật tốt, nhưng nhìn chung trong lịch sử thì đây là loại hành vi sai lầm, thượng tầng quản lý không bị ước thúc, phân phối bình quân bao ăn bao no sẽ mất đi tính tích cực, đồng thời cũng xem thường lực lượng cá thể, làm được làm hỏng đều như thế, cuối cùng có ai mà tình nguyện bỏ sức ra chứ?"

"Ngươi nói xem có đúng không?"

Trần Quân nhìn Chu Thế Thừa, đối phương nói ra những lời này, đã nằm ngoài hiểu biết trước đó của hắn ta, thậm chí hắn ta có chút khó hiểu, vì sao lại nói cho hắn ta những chuyện này, trong đám người cùng đi, cũng có Giác Tỉnh giả, mà hắn ta chính là Liệp Sát giả, không phải thành phần rất quan trọng.

“Ngươi nói đúng.” Trần Quân trả lời.

Chu Thế Thừa đứng dậy, đến bên cạnh Trần Quân nói, “Ngươi là Liệp Sát giả, ở trong tường rào chúng ta là thành viên quan trọng, bởi vì tường rào có an toàn hay không, chính là dựa vào các ngươi, ta hy vọng ngươi thật tâm gia nhập tường rào, bởi vì ta thật sự không muốn nơi này bị phá hỏng, nếu như Hàn Bình không chết, ta sẽ không yên lòng để các ngươi tiến vào, bởi vì tâm tính con người Hàn Bình như thế nào, ngươi là người của tường rào Bảo Phong, chắc hẳn biết rất rõ,”

Chương 81 - Thứ mà đến chó cũng không tu luyện, thông thường lại có thể lấy mạng người đó.

Nói xong, hắn ta vỗ vỗ bả vai Trần Quân, chuẩn bị rời đi.

Lúc này, Trần Quân đang quay lưng về phía Chu Thế Thừa.

Trong lòng đang giãy dụa.

Buổi chiều hôm nay, hắn ta có đi dạo trong tường rào Miếu Loan, quả thật là nơi sinh sống rất tốt.

Chu Thế Thừa là người quản lý nơi này, cũng chưa từng muốn làm gì thì làm, đây là khác biệt lớn nhất với Hàn Bình.

Cuối cùng, sau khi trải qua đấu tranh tâm lý.

“Chờ một chút, ta có chuyện muốn nói…”

Sáng sớm!

Trải qua ngày hôm qua cố gắng, độ thuần thục của Thiết Đầu Công đã xoát đến 40.

Gạch đã trở nên vô dụng.

Quá yếu.

Phải đổi sang thứ khác để trợ giúp hắn tu luyện.

Hắn dùng ngón tay gõ lên đầu, đinh đinh tùng tùng, cảm giác không tệ, cảm thấy đầu cứng rắn hơn rất nhiều, hơn nữa khi hắn càng không ngừng tu luyện Thiết Đầu Công thâm sâu hơn, hắn phát hiện ra thuật thổ nạp có sai lầm, cách hô hấp gây ra ảnh hưởng rất lớn, cần phải điều chỉnh lại.

Vẫn câu nói kia, tiềm năng của con người cần không ngừng khai phá, tìm tòi phát hiện.

Nếu có người chuyện nghiên cứu về phương diện này, có lẽ sẽ mất đến mấy đời, thậm chí là mười mấy đời.

Nhưng cái hack độ thuần thục này có hơi khủng bố, thế mà có thể ở trong quá trình tăng độ thuần thục, tiến hành điều chỉnh, hướng đến con đường đúng đắn, cái này rất khủng bố.

Lấy búa sắt ra.

Không sai, chính là búa sắt, khi gạch đã trở nên vô dụng, chỉ có búa sắt mới có thể giúp hắn.

Không nói hai lời, cầm búa sắt đập vào đầu mình, lần đầu tiên thử, đã ra tay rất nặng, không có ý gì khác, đây là vì hắn tin tưởng vào Thiết Đầu Công.

Người bên ngoài nhìn vào, có lẽ cảm thấy cái Thiết Đầu Công này chẳng có chút hiệu quả nào, nhưng khi độ thuần thục của Thiết Đầu Công tăng lên, thể chất của hắn cũng tăng lên, hơn nữa còn tăng lên khá mãnh liệt.

Mười điểm độ thuần thục, là có thể tăng thêm một điểm thể chất.

Hắn thấy, nguyên nhân chủ yếu của việc tăng lên này, chính là từ cái thuật thổ nạp, lần đầu tiếp xúc đồ chơi mới đều có thu hoạch rất phong phú.

Đinh đinh đinh…

Tiếng vang truyền ra.

KHông biết qua bao lâu.

Ở đằng xa có hai bóng người xuất hiện.

Hai người này chính là Nghiêm Húc và Trương Thành, hôm qua khi bọn hắn nhìn thấy Lâm Phàm, cũng không biết hắn chính là vị Giác Tỉnh giả thứ mười kia, sau khi điều tra, mới biết được gia hỏa mà

bọn hắn xem là bị bệnh tâm thần kia, lại chính là vị Giác Tỉnh giả thứ mười.

Cho nên, bọn hắn cố ý đến đây xem.

Khi đến hiện trường, bọn hắn hoàn toàn mơ màng.

Hôm qua là dùng cục gạch đập đầu.

Hôm nay đã đổi thành dùng búa sắt đập đầu.

“Nghiêm ca, tình huống của hắn thế nào vậy?” Trương Thành không nhịn được hỏi, chưa bao giờ nhìn thấy Giác Tỉnh giả nào quái dị như vậy, gia hỏa này ở trong tường rào, rốt cuộc là đang đóng vai nhân vật gì?

Nghiêm Húc nhìn Lâm Phàm đang chăm chỉ không ngừng cầm búa sắt đập vào đầu mình, im lặng chốc lát rồi nói, “Đầu óc có vấn đề, không có vấn đề thì không thể làm loại chuyện thế này được, đi thôi, chúng ta qua đó chào hỏi.”

Rất nhanh, hai người đến trước mặt Lâm Phàm.

“Xin chào.” Nghiêm Húc chủ động chào hỏi.

Keng!

Lâm Phàm đang đập đầu, lập tức ngừng động tác lại, nghiêng qua, nhìn hai người, đứng dậy, trên mặt nở nụ cười khá có vẻ rất chân thành.

“Ừm, chào các ngươi.”

Vẻ mặt tươi cười không tệ, khiến người ta cảm thấy rất chân thành.

Nhưng mà không hiểu vì sao, Nghiêm Húc luôn cảm thấy nụ cười này có chút giả dối.

“Chúng ta vừa đầu nhập vào tường rào Miếu Loan, ta tên Nghiêm Húc, hắn là Trương Thành, chúng ta đều là Giác Tỉnh giả.”

Hắn ta muốn tìm hiểu rõ Lâm Phàm.

Căn cứ tin tức nghe được, khiến hắn ta có chút mơ hồ.

Mới trở thành Giác Tỉnh giả không bao lâu?

Ra ngoài có thể mang xác dị thú cấp ba quay về?

Móa!

Loại tin tức này rất mâu thuẫn đó có hiểu không.

Nghiêm Húc?

A, hóa ra ngươi chính là Nghiêm Húc à.

Tên xấu xa mà Hoàng Hải nói, hóa ra chính là người trước mắt này.

“A, có nghe nói, có nghe nói, hoan nghênh các ngươi đến địa gia đình tường rào Miếu Loan này, các ngươi tìm ta có việc gì?”

Theo Lâm Phàm, hai tên này hôm qua đi dạo chỗ này, hôm nay lại đến đây đi dạo, có rảnh rỗi như vậy không, cho dù Hoàng Hải không nói, hắn cũng biết hai tên này không giống người tốt.

Nhất là tướng mạo của tên Nghiêm Húc kia, khiến người ta cảm thấy không tốt.

“Chuyện thì cũng không có chuyện gì, chỉ là muốn hỏi một chút, ngươi đang làm gì thế? Đang yên đang lành lại đập đầu mình?” Nghiêm Húc hỏi.

Lâm Phàm lấy trong ngực ra một quyển sách, “Cái này…”

Nghiêm Húc rướn người về trước một chút, mở to hai mắt, nhìn kỹ, nói ra từng chữ, ”Thiết Đầu Công?”

“Đúng, chính là Thiết Đầu Công, ta đang tu luyện võ học.” Lâm Phàm cười nói.

Nghiêm Húc và Trương Thành nhìn nhau.

Mặc dù không nói chuyện.

Nhưng ý nghĩ thì rất rõ ràng.

Cái này, tuyệt đối là có bệnh.

“Có thể cho ta xem một chút không?”

“Đương nhiên là được.”

Hắn đưa quyển sách cho Nghiêm Húc, Nghiêm Húc lật xem, sau đó

nhìn đến bìa sau, không nhịn được đọc thành lời, “Nhà xuất bản Miếu Loan, giá bán 5 tệ…”

Giờ phút này, hai người lại tiếp tục mê mang.

Nghiêm Húc không nhịn được cười ra tiếng, “Cái này… Cái này, rõ ràng chính là đồ chơi lừa người, 5 tệ, đến chó cũng sẽ không học.”

“Hả? Ngươi nói cái gì?” Lâm Phàm giả vờ nhíu mày.

Nghiêm Húc sửng sốt, nghĩ đến lời mình vừa nói, thế mà lại nói đến chó cũng không học, đây chẳng phải đang nói kẻ trước mắt này còn chẳng bằng con chó sao?

“KHông, không, không có gì.” Hắn ta vội vàng xua tay.

Chương 82 - Thứ mà đến chó cũng không tu luyện, thông thường lại có thể lấy mạng người đó. (2)

Lâm Phàm thu lại nụ cười, vẻ mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc, “Ta nghe được, ngươi nói thứ đồ chơi này ngay cả chó cũng không luyện, ý của ngươi chính là nói ta còn chẳng bằng con chó?”

Mặc dù Nghiêm Húc rất muốn nói, đúng vậy, ý của ta đúng là như thế, nhưng hắn ta còn có chuyện cần làm, đương nhiên sẽ không tùy tiện đắc tội đối phương, cho nên vội vàng phủ định.

“Ta không có ý đó.”

Lâm Phàm xua tay, trực tiếp không nghe đối phương giải thích.

Chỉ đứng trước mặt Nghiêm Húc, Nghiêm Húc mỉm cười gượng gạo, ý rất rõ ràng, lời ta nói đều là thật, ngoài miệng nói không có ý đó, nhưng trong lòng chính là ý đó, vậy thì ngươi chỉ có thể tự hiểu thôi.

Lâm Phàm chẳng nói câu nào, hai tay chắp sau lưng, hai chân hơi khuỵ xuống, thân thể nghiêng qua, cổ chân bất động, toàn bộ sau lưng gần như nằm ngang với mặt đất, hạ thấp người.

Chỉ trong chốc lát, thời không dường như dừng lại.

Tình huống lúc này, khiến Nghiêm Húc và Trường Thành đều có chút hoang mang, không hiểu thao tác của đối phương.

Bọn hắn nhìn nhau, miệng hơi mấp máy, nhưng không hề phát ra chút âm thanh nào, nhưng môi ngữ có nghĩa là…

Đầu óc hắn thật sự có vấn đề.

“Ai…” Ngay khi Nghiêm Húc đang định mở miệng nói chuyện.

Đột nhiên có chuyện xảy ra.

Chỉ thấy Lâm Phàm đang giữ vững tư thế ngang bằng với mặt đất, cơ bắp cả người bộc phát ra sức lực kinh người, thân thể nhanh chóng lao về phía trước.

“Thiết Đầu Công.”

Ầm!

Trán Lâm Phàm hung hăng đánh về phía đầu Nghiêm húc, nhanh như tia điện, giống như xuất hiện tàn ảnh, ngay sau đó, một tiếng ầm vang kinh người vang lên, chỉ thấy Nghiêm Húc như một quả pháo, vèo một tiếng, bay ra xa.

Trương Thành đứng bên cạnh há hốc mồm, hai mắt trợn tròn, nhìn Nghiêm Húc đã bay ra xa mười mấy mét, nằm trên mặt đất không nhúc nhích, lại nhìn Lâm Phàm còn đang chắp tay sau lưng, mặt không biểu cảm, trong lúc nhất thời thật sự không biết nên làm như thế nào.

“Này.”

“A?”

Sau khi Lâm Phàm nói một chữ này, trong nháy mắt Trương Thành lập tức kinh hãi toát đầy mồ hôi lạnh, bởi vì Nghiêm Húc là Giác Tỉnh giả cấp hai, thực lực rất mạnh, nhưng bây giờ thì đã trực tiếp nằm đơ ra đất.

Lâm Phàm lắc lắc đầu, chậm rãi nói, “Thiết Đầu Công mà đến chó cũng không tu luyện, thường có thể lấy mạng người, ngươi nói xem đang yên đang lành, vì sao hắn phải chế giễu ta chứ?”

Trường Thành nuốt nước bọt, căng thẳng đến mức trán đổ đầy mồ hôi, lắp bắp nói, “Ta… Nhưng ta không chế giễu ngươi, ta chỉ nhìn thôi.”

Lúc này.

“Lâm Phàm…”

Ở đằng xa, Chu Thế Thừa vội vàng chạy đến, đi ngang qua Nghiêm

Húc đang nằm trên mặt đất, cúi đầu nhìn, hơi giật mình, ót của đối phương lõm vào, thất khiếu chảy máu, ngồi xổm xuống, sờ mạch đập một chút, không chết, vẫn còn mạch.

Lâm Phàm gật gật đầu với Chu Thế Thừa, sau đó tiếp tục cầm búa sắt đập đầu.

Thấy cảnh này, Chu Thế Thừa hoang mang, hôm qua là cục gạch, hôm nay là búa…

“Ngươi đang làm gì thế?”

Không đợi Lâm Phàm giải thích.

Trương Thành vội vàng nói, “Đại… Đại ca đang tu luyện Thiết Đầu Công.”

“Vậy còn hắn?” Chu Thế Thừa chỉ Nghiêm Húc đang nằm đo đất.

Trương Thành nói, “Hắn nói đại ca tu luyện Thiết Đầu Công, cái này ngay cả chó cũng không luyện, sau đó thì bị Thiết Đầu Công đụng.”

Lâm Phàm dừng tu luyện, mở miệng nói.

“Lão Chu, đưa hắn đi cứu đi, sớm một chút thì còn có thể cứu kịp, các ngươi cũng đừng quấy rầy ta tu luyện nữa.”

Cuối cùng.

Chu Thế Thừa bảo người khiêng Nghiêm Húc đi, chỉ là lúc đi, hắn ta nhìn về phía Lâm Phàm, Lâm Phàm cũng nhìn về phía hắn ta, yên lặng gật đầu.

Động tác gật đầu rất nhỏ này, trong nháy mắt đã khiến Chu Thế Thừa hiểu ra gì đó.

Lâm Phàm biết.

Quả nhiên, không hổ là người mà Chu Thế Thừa hắn ta xem trọng.

Chuyện vừa rồi đối với Lâm Phàm mà nói chỉ là một khúc nhạc dạo ngắn râu ria mà thôi.

“Ngu ngốc, dám hoài nghi Thiết Đầu Công của ta, ha ha.”

Tiếp tục cầm búa đập vào đầu.

Đang đang đang…

Chỉ có âm thanh thế này, mới có thể mang đến cho hắn động lực vô tận, những thứ khác đều là râu ria.

Ban đêm.

Trương Thành và một Giác Tỉnh giả khác tên Hạ Hạo đang ở trong phòng.

“Trương Thành, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, Nghiêm Húc đang yên đang lành sao lại biến thành thế này.” Sau khi biết được tình hình, Hạ Hạo vô cùng hoang mang, mẹ nó đến tường rào Miếu Loan còn chưa đến hai ngày, thế mà đã biến thành cái dạng này, khiến người ta không thể không hoài nghi, có phải mục đích của bọn hắn đã bị người khác phát hiện rồi không, đến mức cố ý gây ra chuyện này.

“Ai.” Trương Thành thở dài, buồn khổ lắc đầu, “Đều là do ngu ngốc thôi.”

“Ngu ngốc?” Hạ Hạo sửng sốt, vội vàng nói, “Không phải hắn bị bại lộ rồi chứ.”

Trương Thành nói, “Không phải là hắn bị bại lộ, mà là miệng của hắn tiện, không chủ động khiêu khích người ta, ngươi biết Giác Tỉnh giả tên Lâm Phàm không, người ta đang ở không cầm búa đập vào đầu mình, nói là tu luyện Thiết Đầu Công, hắn ta thì lại đến nói Thiết Đầu Công mà người ta tu luyện đến chó cũng không luyện, ngươi nói xem lời này có khiến người khác tức giận hay không?”

Hạ Hạo gật đầu, tỏ vẻ tán thành, “Quả thật là có chút quá đáng, không biết nói chuyện thì đừng nói, cái này nếu như là ở tường rào chúng ta lúc trước, chỉ sợ đã sớm chặt chém nhau rồi.”

Trương Thành nói: “Cũng không khác gì chặt chém nhau đâu, đầu của hắn ta đúng là rất cứng, bang một tiếng, trực tiếp đập bay Nghiêm Húc, ta tận mắt nhìn thấy trán hắn xẹp xuống, chết hay không thì không biết, nhưng bị thương rất nặng, ngươi nói chúng ta phải phối hợp với Hàn Bình, đến lúc đó nội ứng ngoại hợp sao?”

Chương 83 - Ngươi chỉ cần nói ta nói có đúng hay không.

“Ừm? Ngươi muốn phản bội Hàn ca sao?” Sắc mặt Hạ Hạo lạnh lẽo, ánh mắt nhìn chằm chằm Trương Thành.

Trương Thành nói, “Ta chỉ hỏi một chút mà thôi.”

“Tốt nhất ngươi chỉ nói mà thôi, tường rào Miếu Loan chính là tình thế bắt buộc của chúng ta.” Giọng điệu của Hạ Hạo không hề thân thiện, hắn ta cũng không thích cái gọi là trật tự như bây giờ, hắn ta thích là cái trật tự ở tường rào Bảo Phong, mạnh được yếu thua, muốn làm gì thì làm, tùy ý chà đạp tôn nghiêm của người sống sót bình thường, cái này khiến hắn ta vô cùng thoải mái.

Đó là sự thoải mái không thể nói ra lời được.

“Ừm, ừm…”

Trương Thành gật đầu, sau đó không nói thêm nữa, hắn ta có ý nghĩ của mình, có thể ở trong tận thế sống đến bây giờ, nếu như thật sự ngu ngốc, cũng không thể nào kéo đến bây giờ.

Hắn ta nghĩ, nếu như Hàn Bình thành công, chiếm được tường rào Miếu Loan, thế thì hắn ta sẽ có được ích lợi gì?

Suy nghĩ kỹ một chút.

Có vẻ là cũng giống như trước kia thôi.

Còn nếu như Hàn Bình không chiếm được tường rào Miếu Loan thì sao?

Với phúc lợi mà Chu Thế Thừa đưa ra, thật sự khến hắn ta động tâm, Giác Tỉnh giả bọn hắn có thể vô điều kiện mà nhận được vật tư, chỉ cần trong tường rào có, thì có thể lấy được, hắn ta thấy cái này rất tốt.

Ngẫm lại trước kia ở tường rào Bảo Phong, có bất cứ đồ tốt gì, đều do Hàn Bình dùng trước, sau đó theo trình tự thực lực mà phân phát xuống, tuy rằng hắn ta là Giác Tỉnh giả, nhưng trong đám Giác Tỉnh giả kia thì hắn ta xếp hạng chót, đến lượt hắn ta, đã không còn cái gì tốt nữa.

Thật sự là càng nghĩ lại càng có ý phản bội.

…

Ngày thứ hai.

Lâm Phàm vốn đang định đi xoát độ thuần thục, lại bị Chu Thế Thừa gọi đến.

“Lão Chu, tìm ta có chuyện gì, không có chuyện gì thì ta phải đi tu luyện.” Lâm Phàm đang càng ngày càng có tạo nghệ thâm sâu đối với Thiết Đầu Công.

Thậm chí qua một lần đụng bay Nghiêm Húc này, hắn lại càng xem trọng cái võ học bình thường không có gì lạ này.

Chu Thế Thừa không nhiều lời, dẫn theo Lâm Phàm vào trong phòng điều trị, chỉ thấy trên giường bệnh có một người đang nằm, nhìn kỹ, không phải chính là Nghiêm Húc đó sao.

“Sống hay chết?” Lâm Phàm hỏi.

Dù sao thì có chết, cũng chẳng liên quan gì đến hắn cả, cũng không phải là do hắn chủ động ra tay, mà là do đối phương khiêu khích trước, không phải nói hắn tu luyện cái Thiết Đầu Công mà đến chó cũng không tu luyện sao, cái này đặt lên người ai thì cũng không thể nào chịu được.

“Còn sống, nhưng không tỉnh được, hình như đã trở thành người thực vật rồi.” Chu Thế Thừa nói.

“Vậy thì xem như phế rồi…”

TRong tận thế mà biến thành người thực vật, vậy thì chẳng khác nào phế vật rồi.

“Lâm Phàm…”

“Ừm?”

“Ngươi đã sớm phát hiện ra rồi phải không.” Chu Thế Thừa nhỏ giọng nói.

Lâm Phàm sửng sốt nhìn Chu Thế Thừa, sau đó ngẫm nghĩ, trong nháy mắt đã hiểu ra lời này có ý gì, sau đó chân thành nói, “Ừm, ta quả thật đã phát hiện ra, gia hỏa này không phải là người tốt.”

Lén lén lút lút, vô cùng hèn mọn, tướng mạo vừa nhìn đã biết không ổn.

Nếu như là người tốt, sao có thể bỉ ổi như thế?

Chu Thế Thừa vô cùng vui mừng, nếu như muốn sống sót trong tận thế, không chỉ cần có thực lực, mà còn phải có đầu óc thông minh, rất rõ ràng, Lâm Phàm trước mặt này có cả hai, đây là nhân tài khan hiếm nhất trong tận thế.

Bởi vậy, hắn ta thật sự rất coi trọng Lâm Phàm.

Chu Thế Thừa nói, “Không sai, ta đã xúi giục được một người trong đám bọn hắn, biết được mục đích thật sự bọn hắn đến đây, Hàn Bình không chết, còn sống, đang nghĩ đến chuyện nội ứng ngoại hợp, chiếm lĩnh tường rào Miếu Loan chúng ta, mà ta không nói cho bất cứ ai biết cả, chính là muốn xem thử trước, làm sao có thể trong tình huống thần không biết quỷ không hay mà từ từ chia rẽ, nhưng mà không ngờ ngươi lại phát hiện ra được, thậm chí còn sớm bố trí.”

“A?” Lâm Phàm nháy mắt.

Bố trí?

Ta thì có cái bố trí gì chứ.

Chu Thế Thừa cười, vỗ nhẹ bả vai Lâm Phàm, “Ngươi còn cùng ta đóng kịch, có phải người đã sớm cảm thấy những Giác Tỉnh giả và Liệp Sát giả kia của tường rào Bảo Phong sẽ chiếm lĩnh tường rào của chúng ta không.”

Lâm Phàm gật đầu, “Ừm, ta có gặp được mấy người sống sót chạy nạn, ta cảm thấy có thể sẽ có một ngày như vậy.”

“Xem đi, ta đã nói rồi mà.” Chu Thế Thừa tỏ vẻ, ngươi đóng kịch với ta làm gì, ta nhìn một chút đã nhìn ra rồi, “Cho nên ngươi đã sớm tu luyện cái Thiết Đầu Công mà ngươi nói, mà hành vi của ngươi thì rất dễ khiến người khác khó hiểu, người trong tường rào chúng ta chắc chắn sẽ không nói gì, nhưng những Giác Tỉnh giả dầu nhập vào chúng ta kia, nhất định sẽ hỏi thăm trước, thậm chí còn trào phúng, cho nên ngươi nhân cơ hội này, trực tiếp lấy lý do vì đối phương trào phúng, không chút sơ hở mà hạ được một người, ngươi xem ta nói có đúng không.”

Nghe lão Chú nói những lời này.

Lâm Phàm có chút hoang mang.

Chu Thế Thừa thấy Lâm Phàm không nói gì, chỉ là lộ vẻ mặt khiếp sợ, là hắn ta đã biết chính mình nói quả nhiên không sai, vẻ mặt như vậy chính là kinh ngạc vì bị người khác suy luận ra chân tướng.

Hắn ta rất thấu hiểu chuyện này.

“Lâm Phàm, ta không thổi cầu vồng với ngươi nữa, ngươi đừng thấy ta bình thường không có gì lạ, thật ra khi còn bé, đã lập chí muốn trở

thành một tiểu thuyết gia suy luận, nhưng… Được rồi, dù sao thì ngươi chỉ cần trả lời ta, ta có nói đúng hay không, suy nghĩ của ngươi, ta nhìn thấu rồi."

Lâm Phàm hít sâu, rồi thở dài, "ĐƯợc rồi, không ngờ bị ngươi nhìn thấu, không sai, ngả bài, ngươi nói đúng."

Được câu trả lời khẳng định.

Chương 84 - Ngươi chỉ cần nói ta nói có đúng hay không. (2)

Chu Thế Thừa nhếch miệng lên, lộ ra nụ cười đắc ý, vẻ mặt khi nhìn Lâm Phàm, có một cảm giác như đang nhìn người có cùng chí hướng, ngươi có thể hiểu ta, ta có thể hiểu ngươi, đây chính là biểu hiện của người cùng tần số đó.

"Vậy còn hắn thì sao?" Lâm Phàm chỉ vào Nghiêm Húc, hỏi.

Chu Thế Thừa nói, "Bây giờ hắn đã trở thành người thực vật, không còn bất cứ uy hiếp nào cả, nhưng mà tạm thời cũng không thể làm gì hắn, Giác Tỉnh giả và Liệp Sát giả của tường rào Bảo Phong, ta nghĩ còn sẽ xuất hiện đợt thứ hai."

"A, vậy thì ta đi tu luyện." Lâm Phàm nói.

Chu Thế Thừa nói, "Được, chiến đấu của chúng ta còn chưa kết thúc, ngụy trang của ngươi vẫn còn hữu dụng, chỉ là vất vả cho đầu của ngươi, nhớ kỹ, đừng có dùng sức, lỡ như thật sự khiến đầu bị thương thì sẽ không tốt."

Lâm Phàm:…

Lâm Phàm tạm biệt Chu Thế Thừa rời đi, lúc này trong ánh mắt lộ ra một tia thông thái, trí tuệ.

"Ta ưu tú như vậy, thật sự không thể nào giấu được."

Nghĩ đến những thứ này, Lâm Phàm lại vì sự cơ trí của mình mà tự hào.

Nửa đường gặp được huynh muội Lục Sơn.

"Lục Sơn ca, chào các ngươi."

Lâm Phàm chủ động chào hỏi, Lục Sơn là ân nhân cứu mạng của

hắn, lúc trước khi vừa mới xuyên đến đây, nếu như không có hai huynh muội này dẫn hắn về, hậu quả sẽ hỏng bét.

Lục Sơn cười nói, "Đừng gọi ta là Lục Sơn ca, gọi ta lão Lục là được rồi."

Bây giờ Lâm Phàm là Giác Tỉnh giả, địa vị ở trong tường rào Miếu Loan này cao hơn bọn hắn rất nhiều, đâu thể để người ta gọi mình là ca, cái này không tốt.

"Lục Sơn ca đừng khách sáo, a, các ngươi định đi đâu thế?" Lâm Phàm hỏi.

Lục Dĩnh nói, ""Ta và ca ta chuẩn bị đi ra ngoài săn giết dị thú."

Lục Sơn nói, "Mức độ tăng cường của thịt dị thú thật sự quá yếu, muốn đi ra bên ngoài thử vận may, xem thể có thể săn giết dị thú cấp hai hay không, lấy được huyết tinh, nàng cũng sắp trở thành Liệp Sát giả cấp ba rồi."

Lâm Phàm biết huynh muội này vẫn luôn bên nhau hỗ trợ nhau.

"Lục Sơn ca, trong khoảng thời gian này, các ngươi tốt nhất đừng ra ngoài." Lâm Phàm nói.

Vẻ mặt Lục Sơn khó hiểu, không biết vì sao Lâm Phàm lại nói như thế.

Sau đó Lâm Phàm dẫn bọn hắn đến một nơi hẻo lánh, nói tình huống gần đây một chút, sau khi biết được Hàn Bình của tường rào Bảo Phong không chết, có thể tùy tiện chiếm lĩnh nơi này, trong nháy mắt hắn ta đã hiểu ra.

Cảm thấy Lâm Phàm nói rất đúng, với tình hình trước mắt quả thật không thể ra ngoài.

Vì sao Lâm Phàm nói với hắn ta những chuyện này, chủ yếu cũng là vì đã nhìn ra được Lục Sơn đáng tin, quan trọng nhất là, Hàn Bình nhất định đang ẩn nấp ở chỗ nào đó gần tường rào Miếu Loan, lỡ như không gặp may, hai bên chạm mặt, tình huống đó sẽ rất tồi tệ.

"Hiểu rồi." Lục Sơn gật đầu, sau đó cùng muội muội rời đi.

Lôi kéo quan hệ không phải nhất thời là có thể làm được.

Nhất định phải cần có thời gian.

Cứ không ngừng tiếp xúc, quan hệ sẽ trở nên tốt hơn, đợi đến khi đó, Lâm Phàm hắn sẽ có thêm thành viên trong tổ chức của mình, có đồng bạn đáng tin tưởng của mình.

Quay lại bãi đất trống, tiếp tục cầm búa đập đầu.

Mà khi hắn đập đầu, ở đằng xa có bóng người đang nhòm ngó, hắn ta chính là Hạ Hạo, sau khi nhìn thấy hành vi cử chỉ của Lâm Phàm, hắn ta cũng hơi kinh hãi, dù sao thì từ sau khi tận thế bộc phát cho đến bây giờ, vẫn chưa gặp được hành vi cổ quái như vậy.

“Gia hỏa này mẹ nó đúng là có bệnh, Nghiêm Húc cũng là rảnh rỗi mà đi gây chuyện mà.”

Hạ Hạo quan sát một lát.

Yên lặng rời đi.

Ngay cả Nghiêm Húc bị đối phương đập đầu cũng đang hôn mê, nằm ở chỗ đó đến giờ vẫn không tỉnh lại, ai, xuất sư bất lợi mà, vốn dĩ số lượng Giác Tỉnh giả bọn hắn đã rất ít, bây giờ mẹ nó lại hao tổn một người, nếu để cho Hàn ca biết, Hàn ca tuyệt đối sẽ nổi trận lôi đình.

Đợi trong tường rào, Lâm Phàm không hề chú ý đến tình hình xung quanh.

Toàn tâm toàn ý xoát độ thuần thục của Thiết Đầu Công.

KHi thuật thổ nạp được sửa đổi lại, hắn phát hiện chuyện khơi dậy tiềm năng trong cơ thể không phải là chuyện nằm mơ, hắn thật sự càng ngày càng có một cảm giác huyền diệu.

Chỉ là vẫn còn rất yếu.

…

Ngày tiếp theo.

Tường rào Miếu Loan lại nghênh đón một nhóm người sống sót mới.

Chu Thế Thừa biết được tin tức đã sớm đến tường ngoài, mà Lâm Phàm thì cũng dừng tu luyện, đến cùng, hắn cũng muốn nhìn xem Hàn Bình rốt cuộc muốn thế nào.

Lâm Phàm đếm kỹ nhân số.

Một vị Giác Tỉnh giả, sáu vị Liệp Sát giả.

Ngay khi hắn muốn xem một chút, đám gia hỏa kia sẽ dùng cách gì để lừa dối Chu Thế Thừa, lại không tưởng tượng được có tình huống khác xảy ra.

Vị Giác Tỉnh giả dẫn đầu phịch một tiếng, quỳ trên mặt đất, lệ rơi đầy mặt, thần sắc kích động, may mắn la lên.

“Cuối cùng cũng thoát được, cuối cùng cũng thoát được rồi.”

Hành động này ngay cả Chu Thế Thừa cũng có chút hoang mang..

Các ngươi rốt cuộc là đang diễn màn nào thế.

Nhưng mà Chu Thế Thừa vẫn giả vờ không biết gì cả, nâng đối phương dậy, “Cái gì mà thoát được rồi?”

“Chu ca, chúng ta biết ngài là người quản lý của nơi này, Hàn Bình bảo chúng ta giả vờ đầu nhập ngươi, sau đó cùng hắn nội ứng ngoại hợp, cưỡng ép công chiếm nơi này, nhưng mà chúng ta từng nghe nói đến cách làm người của ngài, cho nên chúng ta giả bộ đồng ý, thật ra là đang muốn nói cho ngài, chúng ta thật sự không muốn bị Hàn Bình khống chế.” Hứa Thường kích động nói.

“A…” Chu Thế Thừa giả bộ kinh ngạc, “Hàn Bình không chết, vậy những người trước đó lại nói hắn bị hai con dị thú cấp ba bao vây, như thế mà hắn cũng có thể trốn được ư.”

Chương 85 - Các ngươi để ta ở chỗ này diễn kịch sao.

Hứa Thường nói, “Tình hình lúc đó quá hỗn loạn, chúng ta cũng cho rằng Hàn Bình nhất định sẽ chết, nhưng ai có thể ngờ đến, súc sinh Hàn Bình kia vì sống sót, thế mà ném đồng bạn bên cạnh vào trong miệng dị thú, thu hút sự chú ý của dị thú, sau đó dẫn theo chúng ta tiến vào trong hầm trú ẩn, mãi đến khi dị thú lui đi rồi, hắn mới dẫn chúng ta ra ngoài, sau đó thì muốn chiếm lấy nơi này.”

Chu Thế Thừa khẽ nhíu mày, sau đó chậm rãi nói, “Không chết thì không chết vậy, nhưng mà các ngươi có thể thoát khỏi bản tay của hắn, đến đây nói cho chúng ta biết, thật sự rất đa tạ các ngươi, nếu như các ngươi không nói, hậu quả chỉ sợ không thể nào tưởng tượng nổi.”

Lâm Phàm nhìn hai bên biểu diễn, nhìn rất chăm chú, mọi thứ trong cuộc sống đều là bài học quý.

Ví dụ như vở trình diễn này.

Hắn cảm thấy rất tốt.

Đồng thời, hắn cũng đang nghĩ sao Hứa Thường lại nói như vậy, cẩn thận ngẫm lạ, phát hiện tên Hàn Bình kia đúng là có chút nham hiểm, hai tầng sáo lộ, nhóm đầu tiên thì lập lờ nước đôi không dám xác định Hàn Bình đã chết hay chưa, nhóm thứ hai thì nói thẳng là không chết, hơn nữa còn trực tiếp nói mục đích của Hàn Bình ra, đây là muốn tăng thêm tầng bảo hiểm cho nhóm đầu tiên sao?

Hứa Thường nói, “Ta là Giác Tỉnh giả, sinh sống ở trong tường rào Bảo Phong cũng không tệ, bọn hắn là Liệp Sát giả, nghe thì có lẽ cũng sẽ được sống rất thoải mái, nhưng mà Hàn Bình không xem chúng ta ra gì cả, tùy ý vứt bỏ, tùy ý hãm hại, Chu ca, ngài có thể thu nhận chúng ta không? CHúng ta không có bản lĩnh gì khác, chỉ mong sẽ dốc sức bảo vệ nơi này.”

Chu Thế Thừa vỗ nhẹ bả vai đối phương, “Đương nhiên là được, tường rào Miếu Loan hoan nghênh bất cứ một người sống sót chân thành nào.”

Lúc này.

Một giọng nói kinh ngạc truyền đến.

“Hứa Thường, ngươi không chết sao…” Hạ Hạo chạy đến, vừa nhìn thấy Hứa Thường thì tỏ vẻ rất kinh ngạc, rất vui mừng, chạy đến trước, kích động ôm lấy.

“Hạ Hạo, ta cho là ngươi đã chết rồi, ngươi đến đây lúc nào thế.” Hứa Thường vui mừng nói.

Kỹ thuật diễn của hai bên đều không tệ.

Hạ Hạo nói, “Mấy ngày rồi, đó là lúc dị thú bao vậy, ta và những người khác cùng nhau xông ra ngoài, không ngờ ngươi cũng đến, đúng rồi, các ngươi vừa nói chuyện gì thế?”

Hứa Thường nói, “Hàn Bình không chết, bảo chúng ta giả vờ đầu nhập nơi này, nhưng chúng ta biết cách làm người của Hàn Bình, cho nên ta đang nói rõ tình hình với Chu ca.”

“Cái gì? Hàn Bình không chết, hắn đã bị hai con dị thú bao vây, thế mà còn có thể trốn được?”

“Ừm.”

“Hứa Thường, ngươi đừng làm chuyện ngu xuẩn, Chu ca là người trượng nghĩa, thân thiện, quản lý nơi này rất tốt, nói thật, nơi này mới là hoàn cảnh sinh sống mà nhân loại chúng ta nên sống, nếu như Hàn Bình chiếm lĩnh nơi này, hậu quả khó là lường trước được.”

“Ta biết, trong lòng ta nắm chắc.”

“Thế giờ Hàn Bình đang ở đâu?”

“Bây giờ hắn đang trốn ở trong một cái hố cách đây không xa, chờ đợi chúng ta quấy phá nơi này, sau đó nội ứng ngoại hợp với hắn.”

“Chuyện này không thể được, Hàn Bình nhất định phải diệt trừ, nếu không thì mãi mãi sẽ là đại họa của nơi này.”

Hứa Thường và Hạ Hạo kẻ xướng người họa.

Chu Thế Thừa đứng bên cạnh mỉm cười thân thiện, tựa như đang nói, ta im lặng nghe các ngươi thổi.

Ta mà tin một câu nào của các ngươi, ta lập tức từ tường ngoài này nhảy xuống.

Một lát sau.

Chu Thế Thừa ra mặt nói, ”KHông nói những thứ này nữa, hắn đang ở bên ngoài trốn tránh, tạm thời không đến được, ta bày tiệc mời khách cho các ngươi trước, sau đó nghỉ ngơi một chút, đến lúc đó chúng ta lại nghĩ cách làm thế nào để tiêu diệt hắn.”

Hứa Thường và Hạ Hạo không nhiều lời, yên lặng gật đầu.

Đồng ý với lời Chu Thế Thừa nói.

KHông vội không vội.

Lộ một chút tin tức như vậy là được rồi.

Lâm Phàm cũng không thích những mưu kế này.

Khiến não hắn hơi đau nhức.

Sau khi Chu Thế Thừa dẫn bọn hắn đến tường trong, hắn lập tức ời đi, đến chỗ cũ tiếp tục xoát độ thuần thục, Thiết Đầu Công đã sắp lên max cấp rồi, chuyện một một võ học sắp max cấp, đối với Lâm Phàm mà nói là một việc vô cùng đáng mong chờ.

Tường trong.

Phòng điều trị.

“A, Nghiêm Húc bị sao thế?”

NHìn thấy Nghiêm Húc đang nằm trên giường bệnh, hơi thở đều đặn, nhưng vẫn mãi không tỉnh lại, Hứa Thường kinh ngạc, lập tức vọt đến cạnh giường bệnh, nắm lấy cánh tay Nghiêm Húc, ngẩng đầu, hốc mắt hơi ửng đỏ, “Nghiêm ca của ta sao lại biến thành cái dạng này.”

Hắn ta nhất định phải làm rõ mới được, lúc đến vẫn còn tốt, bây giờ lại hôn mê nằm ở đây.

Chó nhìn thấy cũng phải ngoái đầu lại nhìn mấy lần.

Có quỷ mới biết có chuyện gì đã xảy ra ở đây.

Tuyệt đối đừng nói là nhóm người đầu tiên vừa đến đã làm phản, Nghiêm Húc không chịu làm phản, cuối cùng bị đánh thành cái dạng này, nếu như thật sự là như vậy, hắn ta còn tiếp tục diễn trò, sẽ biến thành trò cười.

Chu Thế Thừa xin lỗi nói, “Vấn đề này thật ra cũng là hiểu lầm.”

“Hiểu lầm? Chu ca, là hiểu lầm gì mà khiến Nghiêm ca của ta bị thương nghiêm trọng như vậy? Hứa Thường ta không có bằng hữu gì, nhưng Nghiêm ca đã từng cứu mạng ta, là ân nhân cứu mạng của ta, ta không thể không quản.”

Hứa Thường diễn bản thân thành một người có ơn báo đáp, đây là cố ý, loại thiết lập nhân vật này sẽ không khiến người ta phản cảm, thậm chí càng khiến người khác cảm thấy đâu là một người có tình có nghĩa, ân nhân cứu mạng biến thành dán vẻ này, tức giận đúng là chuyện bình thường.

“Cái này…” Chu Thế Thừa muốn nói là thôi, ánh mắt nhìn về phía Trương Thành.

Chương 86 - Hứa Thường, biết điểm đến thì dừng, không nên manh động.

Ánh mắt thay đổi như vậy, Hứa Thường đều nhìn thấy.

“Trương Thành, ngươi nói đi.”Hứa Thường hỏi.

Trương Thành bất đắc dĩ nói, “Chuyện là như thế này…”

Bla bla nói một hồi, tường thuật lại mọi chuyện một lần nữa.

Hứa Thường đã hiểu.

Tu luyện Thiết Đầu Công, Nghiêm Húc nói Thiết Đầu Công của người ta ngay cả chó cũng không luyện, đối với cách nói này, hắn ta cũng cảm thấy không ổn, mẹ nó vừa gia nhập vào tường rào của người ta, đã khiêu khích người của tường rào người ta, loại hành vi này không phải là hành vi thiểu năng trí tuệ sao?

Xúc động là ma quỷ, hắn ta cũng cảm thấy hơi chướng mắt với Nghiêm Húc, đi theo Hàn Bình lăn lộn, vậy mà ngay cả đầu óc cũng không có.

Chu Thế Thừa nói, “Chuyện chính là như vậy, đối với chuyện này ta cũng rất xin lỗi, khi đó không biết, không thể ngăn cản, nếu như lúc đó ta đang có mặt ở hiện trường, cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.”

Hứa Thường cũng muốn tìm hiểu rõ về Lâm Phàm, Trương Thành nói rất kỹ càng, đối phương dùng đầu đập vào đầu Nghiêm Húc, thuộc về đánh lén, bởi vậy, hắn ta khó có thể đoán được rốt cuộc thực lực của Lâm Phàm là như thế nào.

Huống chi, bây giờ thiết lập nhân vật của hắn đã được xây dựng xong rồi.

Trọng tình trọng nghĩa, có ơn báo đáp.

“Ta hiểu rồi, hành vi của Nghiêm ca quả thật không tốt, nhưng mà bất kể như thế nào, Nghiêm ca cũng có ơn cứu mạng với ta, ta không thể không quản, mong Chu ca hãy dẫn ta đi tìm Lâm Phàm, ta muốn trò chuyện với hắn một chút.” Hứa Thường trầm giọng nói.

Chu Thế Thừa vội vàng nói, “Hứa Thường, đừng kích động, về sau đều là người một nhà, cái này quả thật là hiểu lầm thôi, tuyệt đối đừng gây ra mâu thuẫn.”

Hạ Hạo giả vờ giả vịt, phối hợp với thiết lập nhân vật của Hứa Thường nói, ”Hứa ca, ta biết ngươi kính trọng Nghiêm ca, cảm tạ ơn cứu mạng của Nghiêm ca, nhưng chuyện này thật sự như Chu ca nói, hiểu lầm thôi.”

Hứa Thường buông thõng hai tay, vẻ mặt nghiêm túc nói, “Ta biết là

hiểu lầm, nhưng ta muốn gặp mặt hắn, yên tâm, ta sẽ không xúc động."

"Ai." Chu Thế Thừa thở dài, giả vờ thỏa hiệp nói, "ĐƯợc rồi, vậy dẫn ngươi đi gặp hắn một chút."

Sau khi Trần Quân thay đổi trân doanh, quay về chính đạo, Chu Thế Thừa đã sớm biết sáo lộ của bọn người Hàn Bình, bởi vậy khi bọn người Hứa Thường đến, hắn ta vẫn đang nghĩ, làm thế nào để chia rẽ bọn họ.

Nhìn xem… Cơ hội chẳng phải đã tự động dâng đến cửa sao?

Không cần phải tự nghĩ cách làm gì.

…

Lúc này, Lâm Phàm đang hoàn toàn đắm chìm trong việc tu luyện Thiết Đầu Công.

"Khí lưu chuyển, có thể cảm nhận được một luồng khí yếu ớt lưu chuyển có quy luật trong cơ thể."

Dùng búa gõ đầu chỉ là việc nhỏ, mấu chốt là phải phối hợp với thuật thổ nạp, hắn thật sự đã cảm nhận được.

Hắn nghĩ đến video ngắn hắn từng xem, có một cái video giải thích về khí, ở trong đó có một lời giải thích như thế này.

Khí chính là "năng lượng" chính giúp ngươi có thể di chuyển đồ vật, khí đi thì máu đi, có nghĩa chính là khí phải lưu chuyển thì máu mới có thể lưu động, còn là tác dụng thúc đẩy, khí có thể trợ giúp vận hóa.

Người bình thường không thể nào khống chế KHí, bởi vậy cũng không thể nào khống chế được luồng năng lượng này.

Nhưng bây giờ thuật thổ nạp trong cái Thiết Đầu Công này, giúp hắn có thể khống chế yếu ớt với khí, từ đó chạy đến đầu, hình thành một loại năng lượng, giúp đầu không bị thương tổn, cứng rắn như sắt, đao chặt không nứt.

Đây là bản thân hắn hiểu.

Còn tình huống cụ thể như thế nào, hắn chỉ có thể nói bản thân chỉ là người mới học, ngay cả nhập môn cũng không nhập, chỉ đang quanh quẩn tại biên giới nhập môn mà mò mẫm thôi.

Nếu không có hack sửa đổi, hắn cảm thấy cả đời này cũng khó có thể dựa vào bản thân mình mà tìm tòi ra, thứ có liên quan đến khí.

Ở đằng xa có tiếng bước chân truyền đến.

Có Chu Thế Thừa dẫn đường.

Hứa Thường nhìn thấy Lâm Phàm đang tu luyện Thiết Đầu Công, lần đầu tiên nhìn thấy, Hứa Thường giật mình, chỉ thấy cách đó không xa, có một người cầm búa, liên tục đập bang bang bang vào trên đầu mình.

Khá lắm, thật sự cầm búa đập đầu.

Chu Thế Thừa vô cùng hài lòng gật đầu, hắn ta cảm thấy trong tường rào này, chỉ có Lâm Phàm là hiểu hắn ta, cũng chỉ hắn ta hiểu Lâm Phàm.

Diễn trò phải diễn cho trót, hơn nữa còn phải không có bất cứ sơ hở này, chuyện này thật sự không dễ dàng.

Đổi thành người khác, nhất định sẽ nhân lúc không có người mà lười biếng, lúc có người xuất hiện, sẽ giả vờ tu luyện, nhìn thì có vẻ không có vấn đề gì, nhưng rất dễ bị người ta phát hiện ra.

Vì vậy đối với chuyện mặc kệ có người hay không, Lâm Phàm ta đều giả vờ tu luyện Thiết Đầu Công, chủ động dẫn dụ các ngươi mắc câu chê cười ta, hắn ta thật sự muốn rơi nước mắt.

Quá chuyên nghiệp.

Đây là tiểu đồng bọn đáng tin cậy mà.

Quả nhiên, Hứa Thường ngây ngẩn.

Hạ Hạo nhỏ giọng nói thầm bên tai Hứa Thường, “Nghe nói đầu óc hắn không tốt lắm, đừng quá chủ quan.”

Hứa Thường không nói chuyện, gật đầu.

“Lâm Phàm.”

Chu Thế Thừa mỉm cười chào hỏi, “Tu luyện à, cái Thiết Đầu Công này tu luyện như thế nào rồi?”

“Cũng không tệ lắm, có chút thu hoạch, đầu không đau.” Lâm Phàm nói.

Nghe xem, lời giao lưu này quái lạ làm sao.

Hứa Thường quan sát tỉ mỉ Lâm Phàm, lúc trước ở tường ngoài dã từng nhìn thấy, không có gì nổi bật, bình thường không thu hút, không để trong lòng, nhưng có ai có thể ngờ được, lại chính là gia hỏa này khiến Nghiêm Húc bị thương như vậy.

“Ngươi chính là người đánh Nghiêm Húc bị thương?” Hứa Thường mở miệng nói.

Lâm Phàm nhìn hắn ta, “Là ta, ngươi muốn gì?”

Chương 87 - Hứa Thường, biết điểm đến thì dừng, không nên manh động. (2)

“Ai nha, đều là người một nhà, đừng nảy sinh mâu thuẫn.” Chu Thế Thừa giơ tay lên can, nói lời khuyên nhủ, ý rất rõ, ta là người quản lý ở nơi này, nhất định không muốn các ngươi xảy ra mâu thuẫn.

Đương nhiên, đây chỉ là lời khách sáo ngoài mặt.

Hắn ta biết Lâm Phàm nhất định sẽ diễn thật hoàn mỹ.

“Chu ca, ngươi yên tâm, để ta nói trước đã.“ Hứa Thường nhìn về phía Lâm Phàm, “Nghiêm Húc là ân nhân cứu mạng của ta, ngươi lại đánh hắn thành người thực vật, chuyện này ngươi định giải quyết như thế nào?”

“Ta rất xin lỗi.”Lâm Phàm bất đắc dĩ nói.

Hứa Thường cởi áo koác ra, trực tiếp ném sang một bên, ”Nếu như xin lỗi có tác dụng, ta cũng sẽ không đến tìm ngươi, ta dẫn theo các huynh đệ vừa đến đây gia nhập, Chu ca khuyên giải, mặt mũi thì ta nhất định sẽ cho, nhưng mà chuyện ngươi làm hại đến ân nhân cứu mạng của ta, ta không thể cứ bỏ qua như vậy được, thế này đi, chúng ta đánh nhau một trận, năm phút, chỉ cần năm phút, đến lúc đó, tất cả mâu thuẫn đều xóa bỏ.”

Lâm Phàm nghe thấy vậy, xua tay nói, “KHông đánh, bây giờ các ngươi đã gia nhập tường rào, vậy sau này chính là người mình, quyền cước không có mắt, lỡ như bị thương thì sao, không được, không được.”

Chu Thế Thừa đứng bên cạnh không nói một câu nào, nhưng trong lòng vô cùng tán thưởng lời Lâm Phàm nói, không sai, quả thật không tồi.

Chủ động từ chối, không tiếp nhận khiêu chiến.

Để Hứa Thường tiếp tục dây dưa, sau đó trong quá trình giao thủ, bắt hắn ta lại, cho dù xảy ra chuyện, đó cũng là vì đối phương chủ động khiêu khích, hoàn toàn không khiến ai hoài nghi.

“Quyền cước không có mắt, thật sự bị thương, đó cũng là do ta tự tìm, Hứa Thường ta tuyệt đối không trách bất cứ ai.” Hứa Thường nói ra.

Trong đám người vây xem, Trương Thành nháy mắt, có chút lo lắng, trái lại Hạ Hạo thì vô cùng mong đợi, Hứa Thường là Giác Tỉnh giả cấp hai, năng lực thức tỉnh là sức mạnh, loại năng lực này rất đáng sợ, sức lực vô cùng lớn, Giác Tỉnh giả cấp một một khi đánh cận chiến, sẽ khó ngăn cản.

Lâm Phàm thở dài nói, “Nếu như ta không đồng ý thì chuyện này sẽ không thể nào bỏ qua được đúng không.”

“Đúng, không sai.”

“Vậy được rồi, ta chấp nhận lời khiêu chiến của ngươi, nhưng chúng ta biết đến lúc là dừng, sau khi ta tu luyện Thiết Đầu Công, có chút khó khống chế nguồn lực lượng này, nếu thật sự xảy ra vấn đề thì cũng đừng trách ta.”

“Ta không trách ngươi.”

Lâm Phàm nhìn những người xung quanh, “Các ngươi nghe rồi đấy, thật sự xảy ra chuyện thì không thể trách ta được.”

“Đến đi, đừng nói nhảm nữa, năm phút, chỉ năm phút mà thôi.”

Hứa Thường mở miệng nói, hắn ta đã suy nghĩ kỹ động tác tiếp theo.

Đó chính là áp sát đối phương, sau đó trong tình huống này, dùng sức bẻ gãy tay của đối phương, như vậy thì cho dù hắn là Giác Tỉnh giả cũng sẽ phải tàn phế một khoảng thời gan.

Chu Thế Thừa nói, “Hứa Thường, đến lúc là dừng, không nên manh động.”

Hứa Thường nói, “Chu ca yên tâm, trong lòng ta hiểu rõ.”

“Lâm Phàm, ngươi phải cẩn thận đó.” Chu Thế Thừa quan tâm dặn dò, khiến người ta cảm thấy dường như Lâm Phàm rất yếu, tổn thương được Nghiêm Húc thất sự là vì đánh lén, nếu đường đường

chính chính đánh nhau, nhất định không phải là đối thủ của Nghiêm Húc.

Loại cảm giác tiềm ẩn này đã lộ ra.

Hứa Thường có thể cảm nhận đươc Chu Thế Thừa đang căng thẳng và lo lắng.

Trong lòng cười lạnh

“Ừm, ta hiểu rồi.”

Lâm Phàm gật đầy, cũng tỏ vẻ hơi căng thẳng.

Hứa Thường đi đến trước mặt Lâm Phàm, đến rất gần, khoảng cách giữa hai người cũng chỉ khoảng một mét, khoảng cách này chỉ cần vươn tay ra là có thể bắt được, đã nằm vào trong phạm vi mà Hứa Thường có thể khống chế tuyệt đối.

Khóe miệng Hạ Hạo cong lên.

Rất tốt.

Ngược lại là Trương Thành thì cau mày, luôn cảm thấy trong lòng bất an, từ sau khi Nghiêm Húc bị đụng đầu trở thành người thực vật, trong lòng hắn ta đã có chút bất an, không thể nào áp xuống được.

“Năng lực mà ta thức tỉnh là hệ hỏa, đợi lát nữa ngươi phải chú ý một chút, đừng bị ta làm bỏng.” Lâm Phàm có ý tốt nhắc nhở.

Đám Liệp Sát giả đến cùng Hứa Thường đều rất kinh ngạc nhìn Lâm Phàm.

Đầu óc gia hỏa này không có vấn đề gì chứ.

Lần đầu quen biết, lần đầu chiến đấu, giấu đi năng lực, có thể khiến đối phương trở tay không kịp, nhưng bây giờ lại nói thẳng ra như thế, chẳng phải là đang nói cho đối phương biết, ta sẽ đánh ra chiêu thức gì sao.

“Không cần nói cho ta năng lực của ngươi, chiến đấu chính là chiến đấu, ta nói trong vòng năm phút thì chính là năm phút, sau trận chiến này, mọi ân oán của chúng ta sẽ xóa bỏ.”

“Bắt đầu.”

Hứa Thường vừa dứt lời, đã lập tức ra tay, bắt lấy cánh tay Lâm

Phàm, đối mặt với một đòn nhanh như vậy, Lâm Phàm giả vờ hoảng hốt, muốn kéo dài khoảng cách với Hứa Thường.

Nhìn thấy vậy, Hứa Thường cười lạnh, đối chiến lại muốn chạy, nói rõ trong lòng đối phương không hề tự tin, đây lại càng tăng thêm lòng tin có thể phế đi Lâm Phàm của Hứa Thường.

Lạch cạch!

Năm ngón tay của Hứa Thường cong thành trảo, giống như vuốt ưng, hung hăng bắt lấy cánh tay Lâm Phàm, kéo mạnh về, một tay khác cũng bắt lấy cánh tay còn lại của Lâm Phàm, khóa lại.

“Ngươi…” Lâm Phàm giãy dụa, đột nhiên phát hiện sức lực của đối phương hình như đã vượt quá sức tưởng tượng của hắn, lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, “Sao sức lực của ngươi lại mạnh như vậy?”

“Năng lực của ta chính là sức mạnh, trong số Giác Tỉnh giả cùng cấp, sức lực của ta là mạnh nhất, không ai có thể chống lại ta, bây giờ ngươi bị ta bắt được, muốn giãy dụa trốn thoát đó là chuyện không thể nào.”

Hứa Thường vô cùng kiêu ngạo, tuyệt đối có lòng tin về năng lực của bản thân.

Chương 88 - Cái này gọi là phơi bày cái yếu trước mặt kẻ địch.

Chu Thế Thừa nghe thấy lời Hứa Thường nói, sắc mặt thay đổi, hắn ta thật sự không biết năng lực mà Hứa Thường thức tỉnh là gì, bây giờ nghe là sức mạnh, cũng không thể xem thường được.

Năng lực của Giác Tỉnh giả muôn hình vạn trạng, loại nào cũng có.

Thức tỉnh năng lực sức mạnh, tương đối lợi hại, dù sao thì cũng có câu nói, nhất lực phá vạn pháp.

Hạ Hạo thấy Hứa Thường bắt được Lâm Phàm, trong mắt hiện lên tia vui mừng, tốt, cái này thật sự quá tốt, ngay bước đầu tiên đã có thể bắt được, kết quả tiếp theo không cần phải suy nghĩ gì nhiều.

Lực lượng của Hứa Thường rất mạnh, cho dù là sắt thép cũng có thể bẻ gãy, chứ đừng nói đến xương cốt yếu ớt của nhân loại.

Hai tay Hứa Thường dùng sức, bắt đầu phát lực, hắn ta phải dùng sức mạnh bóp nát cánh tay Lâm Phàm.

Lúc này, sắc mặt Lâm Phàm đỏ bừng, trên trán lấm tấm mồ hôi.

“Thả ta ra, nếu không ta sẽ phủ lửa lên cơ thể, ta không muốn làm ngươi bị thương.” Lâm Phàm hô lên.

Hứa Thường nói, “Chiến đấu là phải bộc lộ hết mọi thứ, không cần che giấu.”

Hắn ta biết nếu như Lâm Phàm thi triển năng lực, phủ lửa lên toàn thân, nhất định sẽ khiến hắn ta gặp phiền phức, nhưng chỉ cần lửa vừa xuất hiện, hắn ta sẽ dốc toàn lực trong nháy mắt, đến lúc đó Chu Thế Thừa cũng không thể nói gì, dù sao thì Lâm Phàm ra tay trước, ta chỉ là tự vệ, chỉ là không ngờ có chút quá sức, khiến hai cánh tay hắn bị tàn phế thôi.

Sắc mặt Lâm Phàm càng đỏ hơn, loáng thoáng có thể thấy được sự đau đớn.

Chu Thế Thừa giật mình, muốn tiến lên ngăn cản, hắn ta phát hiện vẻ mặt của Lâm Phàm hình như không phải đang giả vờ, lại nghĩ đến năng lực của Hứa Thường, không khỏi hơi căng thẳng, bất kể như thế nào, hắn ta cũng không thể để loại chuyện hỏng bét này xảy ra.

Chỉ là ngay khi hắn ta muốn tiến lên trước.

Hạ Hạo lại xuất hiện, cản Chu Thế Thừa lại.

“Chu ca, năm phút chính là năm phút, Hứa Thường nhất định sẽ không làm loạn, tin ta đi.”

Hạ Hạo nhất định phải ngăn cản, đây là cơ hội tốt nhất.

ĐỢi lát nữa khi Hứa Thường bẻ gãy tay Lâm Phàm rồi, hắn ta chỉ cần tỏ vẻ kinh ngạc và không dám tin nói, ta cũng không ngờ là sẽ như vậy, chỉ cần tự trách bản thân đến nơi đến chốn thì sẽ không có việc gì cả.

“Cái này…”

Sắc mặt Chu Thế Thừa nghiêm túc, trong lòng không khỏi căng thẳng, bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh.

“Không, các người từ tường rào Bảo Phong chạy nạn đến đây, nhưng chỉ cần các ngươi gia nhập tường rào Miếu Loan, vậy thì chính là người một nhà, cho dù ta phủ lửa toàn thân, quả thật có thể ép lui ngươi, nhưng cũng tương đương với chuyện làm tổn thương ngươi,

ta không thể làm như thế được.”

Lời Lâm Phàm nói khiến những người sống sót xung quanh hơi chấn động.

Nhất là Trương Thành đang ở lằn ranh phản bội hay không phản bội, lại càng lay động nhiều hơn.

Người ở trong tường rào Miếu Loan thật sự không tệ.

Hắn ta đã quan sát kỹ.

Tường rào mà Hàn Bình khống chế, hắn ta phải cẩn thận từng li từng tí thế nhưng ở chỗ này, hoàn toàn có thể thoải mái sinh hoạt, không cần lo lắng nhiều chuyện như thế.

Lúc này.

Sức lực của Hứa Thường càng ngày càng lớn.

Dường như có thể nghe được tiếng xương cốt kẽo kẹt, âm thanh này rất chân thực, người nghe được âm thanh này, đều có thể xác định, Hứa Thường làm thật, sức lực vô cùng lớn.

“A…”

Lâm Phàm la to một tiếng, ngửa đầu ra sau, đột nhiên đập về phía đầu Hứa Thường, bang một tiếng, khi khí lãng bao trùm, đầu cứng rắn như sắt giống như cuốn sạch mọi thứ, trực tiếp đụng vào đầu Hứa Thường, lúc này, khí lãng hoàn toàn nổ tung.

Một tiếng ầm vang.

Người xung quanh trợn mắt há mồm.

Chỉ thấy Hứa Thường như quả pháo, bay ra ngoài, khi ngã xuống mặt đất còn giống như bóng da, nảy lên mấy cái.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

Miệng Trương Thành há hốc, giống như đã từng nhìn thấy cảnh này, cảm thấy rất quen thuộc.

Hạ Hạo trừng mắt, tình huống này không giống với những gì hắn ta nghĩ.

Hắn là hai tay Lâm Phàm bị bẻ gãy, sao lại thành Hứa Thường bay ra

ngoài.

“A… Đau quá.”

Lâm Phàm xoa bả vai, “Ta cảm thấy hai tay của ta sắp bị bóp nát rồi vậy.”

Chu Thế Thừa trợn tròn hai mắt, vừa rồi hắn ta thật sự cho rằng Lâm Phàm xảy ra chuyện rồi, nhưng nhìn tình hình bây giờ… Ai da, mẹ nó, vẻ mặt đau đớn vừa này chắc hẳn là giả vờ rồi.

Giờ phút này, Chu Thế Thừa dường như đã hiểu rõ.

Cũng mặc kệ Lâm Phàm có nhìn thấy hay không, hắn ta vẫn tiến lên, gật gật đầu với Lâm Phàm, như là đang nói, thật ra ta cũng đang giả vờ đó.

“A, hình như hắn không xong rồi.” Trương Thành hô lên.

Đoàn người chạy đến chỗ Hứa Thường, xem tình hình của hắn ta, không khỏi hít một luồng hơi lạnh, vết thương trên trán rất nặng, đã nứt toác ra rồi, dường như có thể nhìn thấy xương sọ bên trong, cái này so với Nghiêm Húc thì còn nghiêm trọng hơn.

Lâm Phàm tự trách nói, “Sao có thể như vậy, ta thật sự không nghĩ đến sẽ xảy ra chuyện như vậy.”

Chu Thế Thừa nói, “Bây giờ không phải là lúc nói những chuyện này, nhanh đưa hắn đến phòng điều trị, có lẽ còn kịp.”

Ngay sau đó.

Tất cả mọi người bắt đầu bận rộn, nâng Hứa Thường lên chạy.

Nhất là Hạ Hạo vô cùng hoảng hốt.

Mẹ nó, đừng có mà chưa làm gi đã có hai người nằm đơ ra sàn rồi.

Chờ bọn hắn rời đi.

Chu Thế Thừa nhỏ giọng nói, “Lâm Phàm, ngươi thấy biểu hiện vừa rồi của ta không?”

“Biểu hiện gì?” Lâm Phàm hỏi.

Chương 89 - Cái này gọi là phơi bày cái yếu trước mặt kẻ địch. (2)

“Chính là khi mặt ngươi tỏ vẻ đau đớn, cho rằng ngươi thật sự không ổn, ta lập tức muốn tiến lên định tách các ngươi ra, chiêu này của ta chính là phô bày cái yếu cho kẻ địch, che giấu sự thật bản thân ngươi rất cường đại, từ đó khiến đối phương cho rằng ngươi rất yếu, rồi buông lỏng cảnh giác với ngươi, cuối cùng bị ngươi đánh một kích tri mạng, không có sự phối hợp của ta, không đơn giản như vậy đâu.” Chu Thế Thừa nói.

“Lão Chu, ngươi thật là lợi hại.”

“Đó là đương nhiên, cơm ăn nhiều năm như vậy không phải ăn không đâu.

Lâm Phàm gật đầu, mặt mũi phải cho, không cần vạch trần.

Hắn vừa rồi đã chú ý.

Lão Chu thật sự luống cuống, dù sao thì biểu hiện của mình quá chân thực, hắn ta nhìn không thấu.

TRong phòng bệnh đơn giản, thiết bị chữa bệnh đơn giản vang lên tiếng tích tích.

Hứa Thường trở thành người chung phòng bệnh với Nghiêm Húc, nằm trên giường bệnh không thể cử động, chỉ có mạch đập còn nảy lên là chứng minh bọn hắn vẫn còn sống.

“Hôn mê bất tỉnh, khi nào tỉnh lại thì chỉ có thể xem vận mệnh của bọn hắn.”

Số lượng bác sĩ không nhiều lắm trong tường rào nói ra.

Sau đó quay người rời khỏi phòng bệnh.

“Rất xin lỗi, ta không thể khống chế được.” Lâm Phàm nói.

Chu Thế Thừa vỗ vai hắn, an ủi, “Không liên quan gì tới ngươi, trước đó ngươi đã nói rất nhiều lần, huống hồ trong chiến đấu tổn thương là khó có thể tránh khỏi.”

Sau đó lại đi đến bên cạnh Hạ Hạo, nói tiếp, “Các ngươi đừng lo lắng, các bác sĩ trong tường rào đều là cấp bậc chủ nhiệm của bệnh viện top 3, y thuật cao siêu, nhất định có thể giúp bọn họ khôi phục.”

Đối mặt với loại tình huống này, Hạ Hạo hắn ta có thể nói gì được chứ, chỉ có thể gật gật đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu rõ.

“Ta đi tu luyện Thiết Đầu Công.”

Lâm Phàm không muốn chậm trễ thời gian ở chỗ này nữa, Thiết Đầu Công sắp max cấp rồi, chỉ cần cố gắng, hôm nay nhất định sẽ hoàn thành.

Nói xong thì quay người rời đi.

Chu Thế Thừa nhìn bóng lưng Lâm Phàm, nhìn như chẳng có chút chấn động nào, nhưng thật ra thì trong lòng đang vô cùng hoang mang, câu cá đã câu được hai con rồi, làm gì còn con cá ngốc nào mắc câu nữa, chỉ là hắn ta không nhiều lời, có lẽ thật sự có con cá ngốc nào đó chưa biết chừng.

Rất nhanh, bọn người Chu Thế Thừa cũng rời đi.

TRong phòng bệnh chỉ còn Hạ Hạo và Trương Thành.

Sắc mặt Hạ Hạo âm trầm, ánh mắt hung ác, xác định bên ngoài không có ai, trầm giọng nói, “Ngươi nói xem có phải là bọn họ đã phát hiện ra được chúng ta có vấn đề, cho nên cố ý đùa giỡn chúng ta, diễn kịch trước mặt chúng ta?”

Nói thật, Hạ Hạo thật sự bắt đầu hoài nghi rồi.

Nào có tình huống như vậy, mẹ nó hai người trực tiếp nằm ngay đơ ra rồi, hơn nữa cách thức lại giống nhau như đúc, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, hắn ta cũng không dám tin tưởng.

“Ta cảm thấy bọn hắn không phát hiện ra chúng ta có vấn đề.” Trương Thành quả quyết lắc đầu phản bác.

“Ngươi tự tin đến vậy sao?”

Hạ Hạo nhíu mày nhìn Trương Thành, cũng bắt đầu hoài nghi có phải Trương Thành có vấn đề hay không, đồng thời cũng nghĩ xem hắn ta có thể nói ra lời gì, nếu như lời nói ra không khiến mình tin, vậy thì thật sự đáng nghi.

Trương Thành chậm rãi nói, “Hai lần xảy ra chuyện này, đều là chúng ta chủ động khiêu khích người ta, chứ không phải là người ta cố ý đến khiêu khích chúng ta, ngươi nói xem có đúng không?”

Hạ Hạo trầm tư.

“Chúng ta nói chuyện của Nghiêm ca đi, nếu như hắn không chủ động đi nói Thiết Đầu Công của người ta đến chó cũng không tu

luyện, vậy thì có thể xảy ra chuyện gì không, còn nữa, hắn cũng vậy, lấy cớ lấy lại công bằng cho Nghiêm ca, chủ động muốn luận bàn, muốn nhân lúc chiến đấu mà gây hại, khiến đối phương không thể nào chiến đấu, nếu như không có ý định này, vậy thì cũng sẽ không xảy ra chuyện."

Trương Thành nói rất ngay thẳng, dù sao thì hắn ta cảm thấy không có vấn đề gì cả, sau đó nói, "Nhất là hành vi của Hứa Thường, ta đã cảm thấy có chút khó hiểu, giống như là có mục đích vậy, cũng may người ta không nghĩ nhiều, thậm chí còn rất quan tâm, sắp xếp bác sĩ cứu chữa, nếu như thật sự nghi ngờ, ngươi cảm thấy chỉ hai Giác Tỉnh giả như vậy, có thể điều động nhiều người như vậy sao?"

Lúc trước Hạ Hạo thật sự vẫn luôn nghi ngờ, nhưng sau khi Trương Thành nói ra những lời này, hắn ta lại cảm thấy quả thật là như thế, nếu như Nghiêm Húc và Hứa Thường không đi tìm đường chết, đúng là sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Ai!

Thở dài một hơi.

Chỉ có thể nói hai người bọn họ không may.

Nhưng mà bây giờ nên làm gì, hai gia hỏa này đến khi nào tỉnh lại thì có quỷ mới biết, vốn dĩ Giác Tỉnh giả bọn hắn đã ít hơn ở tường rào Miếu Loan, bây giờ lại càng ít hơn, muốn chiếm được nơi này rất khó.

"Xem ra cần phải nghĩ cách lừa gạt một số người theo ta ra ngoài tìm Hàn Bình, từ đó diệt bọn hắn."

Đây là chuyện bọn hắn đã nghĩ kỹ trước khi đến đây.

Bọn hắn biết vị trí ẩn núp của Hàn Bình, cho nên người của tường rào Miếu Loan sẽ ra ngoài cùng bọn hắn diệt đi Hàn Bình, mà khi đi ra ngoài, có thể phối hợp với Hàn ca, trực tiếp làm sủi cảo nhóm người này, xử lý những Giác Tỉnh giả ra ngoài này.

Đến lúc đó với thực lực của Hàn ca, cho dù trong tường rào còn Giác Tỉnh giả, cũng tuyệt đối không phải đối thủ của hắn ta.

…

Chạng vạng tối.

“Xong rồi.”

Khi độ thuần thục tăng.

Thiết Đầu Công cuối cùng cũng max cấp.

“Đầu của ta đã thật sự cứng rắn rồi.”

Lâm Phàm sờ đầu, cảm nhận một chút, trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng, nhất là ngay khi vừa max cấp, thật sự có thể cảm nhận được rõ ràng trong cơ thể có một luồng khí cường đại đang lưu chuyển.

Chương 90 - Lúc trước không được chọn, bây giờ ta muốn làm người tốt.

Thật giống như một sợi tơ ban đầu không có chút thu hút này, có thể tiêu tán bất cứ lúc này dần trở nên lớn mạnh.

Lúc hắn tu luyện thuật thổ nạp, khi trong cơ thể lưu động vô cùng sinh động.

“Đây là chuyện mà trăm ngàn năm qua nhân loại vẫn chưa phát hiện ra, mà bây giờ ta lại có thể cảm nhận được, điều này nói rõ ta đã khai sáng ra một con đường mới tinh ư?”’

Lâm Phàm càng nghĩ càng cảm thấy rất có khả năng.

Chỉ là tuy rằng có thể cảm nhận được sự tồn tại của khí, nhưng thực chất tác dụng tạm thời không lớn lắm, thứ duy nhất đáng tin cậy chính là đầu rất cứng rắn.

Xem lại bảng.

- Đẳng cấp: Cấp 2 (14/30)

- Thể chất: 58,69.

- Nhanh nhẹn: 46,41.

- Tinh thần: 45.

- Năng lực: hệ hỏa. (lửa trắng).

- Kỹ năng: Rèn sắt (max), ném mạnh (max), đao thuật cơ sở (max), Thiết Đầu Công (max).

Vô cùng hài lòng.

Thuộc tính ba chiều không ngừng tăng lên, kỹ năng cũng không ngừng max cấp, hắn vô cùng có lòng tin với tương lai, trong cái tận thế này, tất nhiên sẽ thuận lợi, tất cả dị thú đều sẽ phải kêu thảm dưới chân hắn.

Dường như đang nghĩ đến chuyện gì đó vô cùng hưng phấn.

Không nhịn được mà cười khà khà khà.

…

Ban đêm.

Chỗ ở của Chu Thế Thừa, bởi vì đám gia hỏa kia đang ở trong tường rào, vì sự an toàn của tường rào, hắn ta không ở trong hầm trú ẩn, mà ở tại tường trong.

Lúc này, một bóng người lén lén lút lút, giống như biến thái nửa đêm trộm quần cộc vậy, dựa sát vách tường di chuyển, trốn trong một góc, quan sát trái phải, sau khi xác định không có vấn đề gì, nhanh chóng di chuyển, đi về phía nơi ở của Chu Thế Thừa.

Bây giờ Chu Thế Thừa đang ở trong phòng, đứng sát bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, đây là tường rào mà hắn ta cực cực khổ khổ giữ gìn, không thể nào để nó trở thành phế tích trong tận thế này.

TRước kia phải lo lắng đến chuyện dị thú tiến công, bây giờ lại phải cảnh giác người khác xâm chiếm, loại tình huống này khiến áp lực của hắn ta trở nên rất lớn.

“Ai, cũng may ông trời đã đưa Lâm Phàm đến cho ta, cuối cùng cũng có người có thể chia sẻ bớt áp lực cho ta.”

Chu Thế Thừa cảm thán.

Đột nhiên.

Hắn ta nghe thấy ngoài cửa có tiếng động, khẽ nhíu mày, có thể là ai?

Đi đến cửa, nhỏ giọng nói.

“Ai?”

“Chu ca, ta là Trương Thành, có thể cho ta vào không?”

Ngoài cửa là một giọng nói nhỏ.

Chu Thế Thừa mở cửa, để hắn ta đi vào, đồng thời còn cảnh giác nhìn đối phương, dù sao thì đối phương cũng là người của Hàn Bình, hắn ta không biết trong hồ lô của đối phương bán thứ gì.

Trương Thành sau khi tiến vào phòng thì thở phào một hơi.

Trước khi hắn ta đến tìm Chu Thế Thừa, đã suy nghĩ rất kỹ, hai bên trái phải lung lay mãi vẫn không thể nào quyết định được, cuối cùng suy đi nghĩ lại, đưa ra quyết đinh.

Làm!

Phản bội, nhất định phải phản bội Hàn Bình.

Kết quả khi đi theo Hàn Bình như thế nào, hai tên Giác Tỉnh giả ở trên đều đã nằm ra đó rồi, hắn ta không cảm thấy rằng Hàn Bình có thể thành công, mà cho dù Hàn Bình có thành công, cuộc sống hắn ta dường như cũng không khá hơn chút nào.

Huống hồ, trải qua thời gian dài hắn ta quan sát.

Hắn ta phát hiện quy định trong tường rào Miếu Loan rất tốt, nhất là đối với Giác Tỉnh giả, càng tốt hơn, cái phúc lợi này hoàn toàn coi trọng Giác Tỉnh giả đó.

Lúc trước không được chọn.

Bây giờ ta muốn làm người tốt.

“Rốt cuộc ngươi có chuyện gì?”

Chu Thế Thừa và Trương Thành duy trì một khoảng cách nhất định.

Trương Thành thành thành thật thật, đứng thẳng, chậm rãi nói, “Ta muốn tự thú, ta muốn làm người tốt, ta muốn thay đổi nhân sinh của mình, ta muốn nhân sinh của ta tràn ngập hy vọng mới.”

“Tự thú?” Chu Thế Thừa giả vờ kinh ngạc.không hiểu, “Ngươi tự thú cái gì?”

Trương Thành nói, “Chúng ta đều là do Hàn Bình phái đến, còn cả Hứa Thườn cũng thế, bọn hắn cũng giả vờ đầu nhập, nói là biết vị trí Hàn Bình ẩn nấp, thật ra chính là muốn dẫn các ngươi đi chịu chết, vì muốn tiêu diệt bớt số lượng Giác Tỉnh giả của tường rào Miếu Loan, trong khoảng thời gian này, ta thật sự cảm nhận được tình người ở nơi này, ta không muốn thông đồng làm bậy với bọn hắn, trải qua quá trình đấu tranh nội tâm, ta từ bỏ gian tà theo chính

nghĩa, đồng ý đấu tranh chống lại cái ác."

"Các ngươi..." Chu Thế Thừa tỏ vẻ vô cùng khiếp sợ, dường như không nghĩ đến chuyện lại sẽ như vậy.

Hắn ta xem như đã phát hiện ra, người mà Hàn Bình phái đến, người này so với người kia còn gạt người hơn, thật thật giả giả, ai cũng không thể nói rõ.

"Chu ca, lời ta nói đều là thật." Trương Thành vô cùng chân thành nói.

"Ta tin tưởng lời ngươi nói là thật, vậy ngươi cảm thấy trong những người tới đây, có ai có tâm tư giống ngươi?" Chu Thế Thừa hỏi

Trương Thành nói: "Khó mà nói, ta không dám ngang nhiên nghe ngóng, vậy để ta hỏi thăm một chút?"

"KHông cần, tránh đánh rắn động cỏ, ngươi có thể bỏ gian tà theo chính nghĩa, ta rất vui mừng, thế này đi, ngươi cứ xem như chưa có chuyện gì xảy ra cả, tiếp tục ẩn nấp, nếu có tin tức mới, nhanh chóng báo cho ta biết." Chu Thế Thừa nói.

"Ừm, ta hiểu rồi."

Trường Thành gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, ngoan ngoãn lại đáng yêu.

Sau khi Trương Thành rời đi, Chu Thế Thừa đứng trên ban công vuốt cằm, lâm vào trầm tư, hắn ta đang sắp xếp lại suy nghĩ của mình, Trương Thành và Trần Quân gia nhập, quả thật là một chuyện tốt, nhưng trước khi chưa hoàn toàn diệt được Hàn Bình, hắn ta vẫn luôn có một tia hoài nghi với hai người này, sẽ không dám tin hoàn toàn.

Nghiêm Húc và Hứa Thường đã nằm thẳng cẳng, không có bất cứ uy hiếp nào.

Chương 91 - Cái Long Trảo Thủ này có chút ý nghĩa.

Còn sót lại một người Hạ Hạo, đương nhiên cũng không cần nhiều lời, chỉ một Giác Tỉnh giả, không thể lật ra được sóng gì lớn.

Điều quan trọng nhất chính là giết chết Hàn Bình,

,,,

Sáng sớm.

Lâm Phàm cầm theo bí tịch trân quý, công cụ, chuẩn bị đi tu luyện, trải qua buổi tối hôm qua khổ sở chọn lựa, cuối cùng hắn đã chọn được một môn võ học.

Long Trảo Thủ.

Một võ học này hắn cảm thấy rất có ý nghĩa, đồng thời cũng có thể bù đắp hoàn mỹ phương thức công kích thiếu thốn của hắn.

Biết đao pháp.

Biết ném mạnh.

Biết Thiết Đầu Công.

Cũng biết vung nắm đấm đánh người.

Chỉ có công phu trên ngón tay này là còn có chút khiếm khuyết

Thông qua nghiên cứu bí tịch, cũng dần dần hiểu rõ, tinh túy của Long Trảo Thủ, có thể hình dung đơn giản chính là.

Đâm, bóp, chọn, vò, bắt, xé,.

Cái này có yêu cầu cực lớn với lực cánh tay, nhưng mà với thể chất bây giờ của hắn thì hoàn toàn đầy đủ rồi, bởi vậy, cái hiện nay hắn cần chính là kình đạo và độ linh hoạt của ngón tay.

Khi kình đạo và độ linh hoạt tăng lên, vậy thì phải tu luyện chiêu thức, chiêu thức có tất cả là 36 chiêu, phối hợp với thuật thổ nạp đặc biệt của Long Trảo Thủ, tăng cường Khí của bản thân, lấy Khí xuyên qua mười ngón tay, đạt đến tình trạng mạnh mẽ sắc bén.

Đây đều là những gì trên sách nói, hắn cũng không biết thật hay giả, dù sao thì cứ tu luyện theo trong sách là được, có thể thành không phải xem thử hack có đổi mới hay không, nếu như không có, hắn cũng bất lực, dù sao thì hắn cũng tự biết rõ mình, không phải hắn muốn là được, có người mở đầu là tốt rồi.

Rất nhanh.

Hắn cầm theo đồ đi đến bãi đất trống.

Có rất nhiều cục gạch.

Quan trọng nhất chính là còn có một búp bê cao su, có tỉ lệ một với một, người biết được đều hiểu, không hiểu thì có thể xem như đồ

chơi.

Hắn đặt búp bê cao su qua một bên, cầm lấy một cục gạch, giơ một ngón tay lên, hít sâu một hơi, đâm một cái về phía cục gạch, phù một tiếng, ngón tay đâm xuyên qua cục gạch, trực tiếp phá vỡ một lỗ nhỏ.

Xem lại bảng, không có bất cứ thay đổi nào cả, trong cột kỹ năng, chưa từng xuất hiện độ thuần thục của Long Trảo Thủ.

Nghĩ nghĩ, trong nháy mắt đã hiểu ra.

Trang đầu đã giới thiệu, đầu tiên phải tăng kình đạo và linh hoạt của ngón tay, xem ra chỉ khi nào tu luyện chiêu thức, mới có độ thuần thục xuất hiện.

Nghĩa đến đây, Lâm Phàm thả tay xuống, lưng bàn tay hướng về mặt đất, lòng bàn tay ngửa lên, năm ngón tay duỗi thẳng, ngay sau đó, hắn hít một hơi thật sâu, bắt đầu kiểm tra độ linh hoạt của ngón tay.

Vẩy!

Một ngón tay nhanh chóng cử động, nhang như tia điện, hinh thành nên tàn ảnh, sau đó hai ngón tay khép lại, khi thời gian từ từ trôi qua, lại đến ba ngón khép lại, nhưng cái này vẫn còn chưa phải cực hạn, năm ngón tay đồng thời phát lực, từ chọn chuyển thành bóp, nhìn như đang bóp không khí, thực ra là đang kiểm tra độ linh hoạt của ngón tay.

Tay phải không có vấn đề, tay trái và tay phải cùng bắt đầu.

Kiểm tra mười ngón.

Hắn vô cùng nghiêm túc, cũng nghiêm chỉnh quan sát.

“Kình đạo và độ linh hoạt không cần luyện, trực tiếp nhảy qua là được, dựa vào tốc độ này của ta, thần thủ gì đó đều phải đứng sang một bên, trực tiếp nhảy sang vấn đền khác.”

Cái này khiến hắn cảm thấy, người có thiên phú thật sự rất tốt, có thể nhảy qua giáo trình cơ sở, từ dó tiến vào quỹ đạo, rất rõ ràng, hắn chính là người có thiên phú tốt.

Mở bí tịch ra, nhìn kỹ động tác chiêu thức, ghi nhớ nội dung ở trong đầu.

Bộ Phong Thức, Tróc Ảnh Thức, Phủ Cầm Thức…

Sau khi bắt đầu thử chiêu thức trong bí tịch, bởi vì là lần đầu tiếp xúc, thật sự có chút khó, động tác cùng không đúng tiêu chuẩn, biến dạng, dị dạng, động tác chậm chạp, ai nhìn cũng cảm thấy mơ hồ.

Nhưng mà lần đầu chính là như vậy, từ từ sẽ thành thói quen.

Không biết qua bao lâu.

Thanh kỹ năng cuối cùng cũng có thay đổi.

- Kỹ năng: Long Trảo Thủ (0/100)

"Có rồi."

Lâm Phàm vô cùng vui mừng, trên mặt nở nụ cười, cái hắn muốn chính là hiệu quả như vậy, khi bản thân không ngừng cố gắng, từ đó nhìn thấy thành quả thu hoạch được.

Bởi vì kỹ năng xuất hiện độ thuần thục, những động tác sai lầm kia của hắn sẽ từ từ được sửa đổi, từ đó càng ngày càng thuần thục, càng ngày càng thông suốt.

Sau đó chính là tiến hành tập luyện trên vật thật.

Công dụng của búp bê cao su lập tức đến, nói thật, trong thời kỳ hòa bình, búp bê cao su là đồ tốt, phục chế một cách hoàn mỹ, trọng lượng rất giống thực tế.

Nhiệt độ ổn định, giọng nói phát ra, tác động qua lại, mô phỏng cảm xúc da thịt chân thật, thỏa mãn nhu cầu của bất cứ người nào.

Ngươi nghĩ nàng giống ai, vậy thì giống người đó, muốn lớn bao nhiêu thì lớn bất nhiêu.

Lâm Phàm cố định búp bê cao su lại, đối mặt, chậm rãi nâng hai tay lên, năm ngón tay cong thành trảo, chào hỏi với thân thể của búp bê cao su, trong bí tịch có ghi chép nếu như kình đạo không đủ, vậy thì phải tấn công vào vị trí trí mạng trên thân thể.

Nhưng mà hắn cho rằng kình đạo của mình đã đủ, đánh chỗ nào cũng như nhau, đương nhiên, đối mặt với búp bê cao su này hắn vẫn có chút nhẹ tay, không dám dốc hết sức, nếu không sẽ làm hỏng, bây giờ tập luyện trước, chỉ là tập thói quen đập nện lên thân thể người mà thôi.

Không biết qua bao lâu.

Phương xa, Chu Thế Thừa bước đến.

Hắn ta muốn nói với Lâm Phàm chuyện của Hàn Bình, mặc dù Hàn Bình đang ẩn nấp ở bên ngoài, không có chuyện gì, nhưng mà nhất định phải giải quyết đối phương, như vậy thì người trong tường rào mới có thể an toàn ra ngoài săn giết dị thú.

Chương 92 - Cái Long Trảo Thủ này có chút ý nghĩa. (2)

Xa xa, hắn ta đã thấy bóng lưng Lâm Phàm.

Khi đến gần.

Chu Thế Thừa đột nhiên dừng bước, đầu giống như con rùa đen, nghiêng về phía trước một chút, trừng mắt, há hốc mồm.

“Mẹ nó…”

Trong tầm mắt của hắn ta.

Hai tay Lâm Phàm đang không ngừng chộp về phía hai viên thịt trên người búp bê cao su.

Cái này khiến trong lòng hắn ta vô cùng cuồng loạn.

Có một cảm giác khó có thể nói thành lời.

Biến thái…

Hít sâu.

Chu Thế Thừa nhẹ nhàng đè nén tâm trạng rối ren của mình, đi đến chỗ Lâm Phàm, giọng nói yếu ớt hỏi, “Ngươi đang làm gì thế?”

Nghe thấy tiếng nói, Lâm Phàm ngừng lại, lau đi mồ hôi trên trán, cười nói, “Tu luyện, Long Trảo Thủ, có chút thành tựu.”

Chu Thế Thừa:..

Hắn ta cảm thấy mình đã nhận phải một đòn công kích.

“Thế còn Thiết Đầu Công thì sao?”

“Tu luyện xong rồi, đổi sang tu luyện môn võ học khác.”

“…”

Chu Thế Thừa nháy nháy mắt, rõ ràng có rất nhiều lời muốn nói, nhưng chẳng biết tại sao, trong lúc nhất thời không biết nên nói thế nào cho phải, trong lòng khẽ thở dài, Lâm Phàm cái gì cũng tốt, chính là ý tưởng nảy ra luôn luôn khiến người ta không thể hiểu thấu.

Thôi, thôi, người luôn luôn có vấn đề, ngược đãi búp bê cao su như thế này chính là một loại phát tiết cảm xúc mà thôi.

“Ta đi tìm ngươi bàn một ít chuyện.”

“Có liên quan đến Hàn Bình ư.”

“Ngươi biết…”

Lâm Phàm không nói gì, chỉ mỉm cười, trong ánh mắt lóe lên tia thông tuệ, như đang nói ngươi đang coi thường ta rồi.

Chu Thế Thừa cũng cười, hắn ta chính là thích Lâm Phàm thông minh như thế, trò chuyện đại sự với người thông minh, không hề mệt mỏi chút nào.

“Ý ngươi nói là trực tiếp ra tay diệt Hàn Bình?”

Sau khi Chu Thế Thừa nói xong tình huống, thì nghe Lâm Phàm nói, không cần phải căng thẳng như vậy, bên phía Hàn Bình, cộng thêm chính hắn ta cũng chỉ có hai Giác Tỉnh giả, còn lại thì là Liệp Sát giả, không đáng phải lo.

Lời nói hung hăng ngông cuồng như vậy, khiến Chu Thế Thừa sợ ngây người.

Lâm Phàm nói, “Đúng vậy, Nghiêm Húc và Hứa Thường đều đã nằm thẳng cẳng, đâu còn phải để ý đến chuyện khác nữa, trực tiếp khống chế Hạ Hạo đang cầm đầu đám người kia, sau đó bảo Trương Thành và Trần Quân dẫn đường, tìm nơi Hàn Bình đang ẩn núp, trực tiếp tiêu diệt, ta cảm thấy không có vấn đề gì cả.”

“A…” Chu Thế Thừa há hốc mồm, ngây người nhìn Lâm Phàm, “Trực tiếp như vậy sao?”

“Cái này có gì đâu mà trực tiếp, bây giờ chúng ta đang chiếm ưu thế tuyệt đối, đâu cần phải lề mà lề mề với bọn họ, mưu kế chỉ dùng khi thế lực ngang nhau, thậm chí là khi kẻ địch mạnh hơn chúng ta, bây giờ bọn chúng yếu hơn chúng ta, trực tiếp nghiền ép là được rồi.” Lâm Phàm nói

Chu Thế Thừa sờ cằm, trầm tư một lát, chậm rãi nói, “Thật ra ta vẫn thích cái cảm giác dùng đầu óc chiến thắng đối phương, làm như vậy thì sẽ khiến ta có cảm giác thành tựu.”

Lâm Phàm nhìn hắm ta, không nói gì, với tình hình trước mắt này, hắn cũng không coi trọng Hàn Bình lắm, về mặt chiến lược thì xem thường đối phương, trên phương diện chiến thuật thì xem trọng đối phương.

Gặp mặt thì đánh, dốc ra mọi thực lực, không quan tâm đến chuyện hắn ta lợi hại hay không, trực tiếp đánh phế đối phương, đến lúc đó có thể cùng đối phương diễn trò một chút.

“Vậy thì cứ không bằng thế này, ngươi dẫn theo Giác Tỉnh giả trong tường rào, bảo Trương Thành dẫn đầu, một mình ta ở lại, tên kia nhất định sẽ có ý đồ, đến lúc đó ta ra tay đánh chết, sau đó các ngươi vừa giả vờ ra ngoài lại quay về, chúng ta sẽ ngẫm nghĩ xem làm thế nào chơi chết Hàn Bình.” Lâm Phàm tùy ý nói.

“Ai, ngươi nghĩ cũng giống ta rồi, quả nhiên, tư duy của chúng ta rất giống nhau.” Chu Thế Thừa nghe thấy cách Lâm Phàm nói, cảm thấy khá có lý, “Nhưng mà để ngươi ở trong tường rào, có mạo hiểm quá hay không, có cần ta ở lại, ngươi ra ngoài?”

“Sao cũng được, ta không có vấn đề gì.” Lâm Phàm tùy ý nói.

Chu Thế Thừa suy nghĩ một chút rồi nói, “Không được, mọi người đều biết, ta là Giác Tỉnh giả cấp ba, năng lực khá mạnh, nếu như ta ở lại, Hạ Hạo chưa chắc sẽ dám hành động, mà ngươi ở lại thì khác, tuy nói ngươi đã đánh Nghiêm Húc và Hứa Thường bị thương, nhưng theo ta nghĩ, từ đầu đến cuối nhất định Hạ Hạo đều cho rằng đó là do ngươi đánh lén, đánh lén thì không phải tiêu chuẩn thật sự, mà hắn nhất định sẽ mạo hiểm.”

Mẹ nó!

Lâm Phàm quả thật chưa bao giờ nghe thấy có người tán dương mình như vậy.

Cái gì mà gọi là đánh lén?

Cái gì gọi là đánh lén không phải tiêu chuẩn thực sự?

Được rồi, hắn còn muốn tu luyện Long Trảo Thủ, không tranh luận chuyện này với đối phương nữa.

“Ta đi sắp xếp trước, chờ sắp xếp xong, ta đến thông báo với ngươi.”

Chu Thế Thừa đến vội mà đi cũng vội.

Lâm Phàm lắc đầu, đi đến trước mặt búp bê cao su, bắt đầu xoát độ thuần thục của Long Trảo Thủ, năm ngón tay cong thành trảo, bắt lấy yếu hầu của búp bê, ra chiêu nhanh như tia điện, không ngừng xuất hiện tàn ảnh, ngay sau đó chuyển đổi chiêu thức, công kích những vị trí khác.

Cổ họng, ngực, xương sườn, bụng, đũng quần…

Mỗi một chiêu một thức đều không ngừng cố gắng, từ đó có biến hóa nghiêng trời lệch đất, đây chính là sự thay đổi do độ thuần thục tăng lên mang lại.

…

Chạng vạng tối.

Vẻ mặt Hạ Hạo vô cùng vui mừng, “Chu Thế Thừa tìm ta, bảo rằng dẫn theo một đám Giác Tỉnh giả ra ngoài tìm Hàn Bình, hơn nữa còn là do ngươi dẫn đường, đây là cơ hội tốt nhất của chúng ta.”

“A?” Trương Thành hoang mang, “Hắn dẫn theo một đám Giác Tỉnh giả đi tìm Hàn ca, vậy ngươi không đi sao?”

Hạ Hạo nói, “Ta không đi.”

Chương 93 - Như vậy sẽ khiến ta có cảm giác thành công.

“Vậy hắn sẽ để ai ở lại trông coi tường rào?” Trương Thành không nghĩ ra, chính mình rõ ràng đã nhập đội rồi, còn nói sự thật cho hắn ta nghe, theo lý mà nói thì không thể như thế này được, sao còn muốn dẫn người trong tường rào ra ngoài, đây không phải là hành động ngu ngốc sao.

Mẹ nó.

Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ.

Là do chính mình cho rằng Chu Thế Thừa quá thông minh, thật ra hắn ta chính là tên ngu xuẩn?

Nếu là như vậy thật, Trương Thành cảm thấy hành vi của mình lúc trước có phải quá mạo hiểm hay không.

“Hắn để Lâm Phàm lại, có vẻ như muốn dẫn Lâm Phàm cùng đi, nhưng đầu óc gia hỏa này ccó vẻ thật sự có vấn đề, không biết ở đâu ra một con búp bê cao su, cả ngày chộp đến chộp lui búp bê cao su, không muốn đi đâu cả, đây chính là cơ hội tốt nhất của chúng ta.” Vẻ mặt Hạ Hạo vô cùng kích động.

Cảm thấy đây chính là cơ hội tốt nhất.

Búp bê cao su?

Trương Thành:…

Hắn ta có chút hoang mang.

Trong lúc nhất thời không thể phản ứng kịp.

Trương Thành nhìn vẻ mặt kích động của Hạ Hạo, chỉ có thể nhấp nháy mắt, trong lòng thầm cầu nguyện, Chu ca, tốt nhất là ngươi có kế hoạch.

…

Trong hố.

Bọn người Hàn Bình vẫn luôn trốn ở đây.

“Hàn ca, ngươi nói xem bọn hắn có dẫn đám người của tường rào Miếu Loan đến đây hay không?” Giác Tỉnh giả còn lại làm bạn với Hàn Bình hỏi.

“Sẽ đến.” Hàn Bình trả lời vô cùng tự tin.

“Ca, chắc chắn như vậy ư?”

“Chắc chắn, trong khoảng thời gian này ta đã cho người giám thị con đường từ tường rào Miếu Loan ra ngoài săn giết dị thú, cho đến bây giờ cũng không có một chiếc xe nào đi ngang qua, ngươi nói xem nguyên nhân là vì sao?”

Nghe thấy Hàn Bình nói, vị Giác Tỉnh giả này đột nhiên phản ứng ra.

“Đã hiểu rồi, Chu Thế Thừa biết ca chưa chết, hơn nữa còn biết vị trí ẩn nấp của ca, cho nên bảo người trong tường rào đừng ra ngoài, chính là vì muốn diệt ca trước.”

“Đúng, không sai, căn cứ theo suy tính của ta, cũng chỉ mấy ngày này mà thôi.”

“Vậy chúng ta ở chỗ này chờ đợi sao?”

“Không, chúng ta chủ động xuất kích.”

“A? Chủ động xuất kích?”

Vị Giác Tỉnh giả này có chút hoang mang.

Hàn Bình nói, “Có chuyện ta lừa bọn hắn, nếu như bọn hắn đều thuận lợi, vậy thì bảo bọn hắn sẽ dẫn theo Chu Thế Thừa đến chỗ này tìm chúng ta, nhưng đối mặt công kích không phải là lựa chọn sáng suốt, mục đích thật sự của ta chính là điệu hổ ly sơn, dựa vào phỏng đoán của ta, Chu Thế Thừa sẽ không hoàn toàn tin tưởng bọn hắn, hơn nữa trong đám người kia, nhất định có người phản bội ta, cho nên mục đích của ta, chính là nhân lúc một lượng lớn nhân lực trong tường rào Miếu Loan ra ngoài, chúng ta sẽ xông thẳng vào trong tường rào, chiếm cứ nó.”

“Hàn ca, cách này hay.”

“Đó là dĩ nhiên, chỉ cần khống chế được tường rào, cho dù bọn hắn phát hiện rồi quay về thì có thể làm được gì chứ, không vào được, chỉ có thể trừng mắt nhìn.”

Hàn Bình chưa bao giờ tin tưởng vào những người kia, cho nên mới nói vừa thật vừa giả, dù sao thì thật cũng là giả, mà giả cũng là thật, cuối cùng ý nghĩ còn tồn tại trong đầu hắn ta, chỉ đến thời khắc mấu chốt mới có thể nói ra.

…

TRong nhà.

Lâm Phàm tra xét bảng số liệu của mình.

- Đẳng cấp: Cấp 2 (14/30).

- Thể chất: 58,69.

- Nhanh nhẹn: 46,41.

- Tinh thần: 45.

- Năng lực: hệ hỏa (lửa trắng)-Kỹ năng: rèn sắt (max), ném mạnh (max), đao thuật cơ sở (max), tdc (max), Long Trảo Thủ (12/100).

Khi độ thuần thục của Long Trảo Thủ tăng lên, thuộc tính ba chiều

lại không hề tăng lên.

“Xem ra thuật thổ nạp của Long Trảo Thủ này cũng không thể tăng thuộc tính cho ta, nhưng mà có thể chuyển khí đến mười ngón tay, khiến nó vô cùng sắc bén cũng không tệ.”

Lâm Phàm biết bây giờ tạo nghệ của mình về phương diện này thật sự quá thấp.

Cũng không thể làm ra được bất cứ thành tựu gì.

Nhưng mà hắn nghĩ, chỉ cần mình có thể kiên trì, chờ nội tình đã tích lũy đầy đủ phong phú rồi, tuyệt đối sẽ có sự biến hóa về chất.

Hôm sau!

Tường ngoài.

Chu Thế Thừa dẫn theo một đám Giác Tỉnh giả và Liệp Sát giả chuẩn bị ra ngoài diệt Hàn Bình.

“Chu ca, ngươi dẫn theo ta đi, ta cũng muốn dốc sức trong chuyện đối phó với Hàn Bình.” Hạ Hạo chân thành nói.

Chu Thế Thừa xua tay nói, “Không cần, có Trương Thành đi theo là được rồi, ngươi cứ ở lại đây đi.”

“Ai.” Hạ Hạo thở dài, sau đó nhìn về phía Trương Thành, chân thành nói: “Trương Thành, ngươi nhất định phải cẩn thận hơn, Hàn Bình rất âm hiểm, nhất định đã sớm sắp xếp rồi, nhất định không thể khinh thường.”

“Ta biết.” Trương Thành gật đầu.

Nhìn tình hình bây giờ, người không biết chuyện có thể sẽ không biết ai thiệt ai giả, ai ai cũng có năng lực diễn xuất tuyệt vời, ai cũng có thể bị lừa dối.

Hạ Hạo không nhìn thấy Lâm Phàm ở trong đám người, đã biết tên kia nhất định lại đang ở bãi đất trống kia thi triển bạo lực với búp bê cao su, nghĩ đến đây, trong lòng hắn ta không nhịn được cười.

Hắn ta biết khi Chu Thế Thừa rời đi, cơ hội chiếm lĩnh tường rào cũng đến.

“Đi.”

Chu Thế Thừa dẫn theo đoàn người rời đi.

ÁNh mắt Hạ Hạo có chút thay đổi, mãi đến khi bóng lưng Chu Thế Thừa biến mất khỏi tầm mắt, khóe miệng hắn ta cong lên, tất cả đều phát triển theo phương hướng tốt nhất.

Sau đó dẫn theo một đám Liệp Sát giả rời đi, mục đích bây giờ của hắn ta chỉ có một, đó chính là giết chết Lâm Phàm.

Hắn ta đã điều tra tình huống nơi này rất rõ ràng.

Giác Tỉnh giả có tính uy hiếp đều đã được Chu Thế Thừa dẫn ra ngoài, bởi vậy, giết chết Lâm Phàm rồi, tất cả những nhân tố không ổn định, sẽ hoàn toàn được diệt trừ.

Trên bãi đất trống.

Chương 94 - Chắc hẳn có thể nghiền ép.

Lâm Phàm vẫn đang tu luyện, độ thuần thục xát rất thaoir mái, búp bê cao su đã phát huy ra giá trị lớn nhất của bản thân bó, nó thật sự đã đật được sự thăng hoa đến cực hạn.

“Bọn hắn đi rồi, lát nữa người nên tới nhất định sẽ đến.”

Lâm Phàm có vẻ như không suy nghĩ gì cả, nhưng trong lòng lại nghĩ, Chu Thế Thừa dẫn người đi rồi, vậy thì Hạ Hạo nhất định sẽ ra tay, đây là chuyện không cần phải suy nghĩ.

“Lâm Phàm…”

Một tiếng hét tức giận vang lên.

Lâm Phàm đang xoát độ thuần thục nghe thấy tiếng nói, dừng động tác trong tay, chỉ thấy Hạ Hạo dẫn theo tầm mười Liệp Sát giả khí thế hung hăng đi đến, đôi mắt hung ác kia, khiến bọn hắn hoàn toàn hiện nguyên hình.

Khóe miệng Hạ Hạo cong lên nở nụ cười, ngông nghênh chẳng khác nào Oai Chủy Long Vương.

“Ngươi nhất định phải chết.”

Vả mặt Lâm Phàm không chút cảm xúc, rút đoản mâu phía sau ra, không hề nói nhảm một câu nào, lắc cổ tay, vèo một tiếng, chỉ thấy đoản mâu xé gió lao đến, đâm về phía Hạ Hạo.

A…

Hạ Hạo kinh ngạc, không ngờ Lâm Phàm không hề nói một câu nào đã trực tiếp ra tay, đây cũng đã vượt khỏi sự tưởng tượng của hắn ta, theo lý mà nói, trong hiểu biết của hắn ta, chắc hẳn Lâm Phàm sẽ lộ mặt kinh hoảng, sau đó là tức giận, giận dữ mắng mỏ hắn ta muốn làm gì.

Còn hắn ta thì sẽ ngẩng đầu lên, nói rằng ngày chết của ngươi đã đến rồi.

Chỉ là những chuyện này đều không xảy ra.

ĐỐi mặt với cái đoản mâu đang ném đến, Hạ Hạo vô cùng ung dung, quay người tránh đi, nếu như Liệp Sát giả bình thường đối mặt với cái đoản mâu này, sợ là ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, trực tiếp bị đâm xuyên, cũng chỉ có Giác Tỉnh giả như Hạ Hạo mới có thể tránh đi.

Nhưng cho dù tránh được, Hạ Hạo vẫn cảm nhận được uy thế của một đòn này.

Quả thật là vô cùng bất ngờ.

Thậm chí nói là có chút hung tàn.

“Chỉ như vậy thôi sao?”

Hạ Hạo không thèm để ý chút nào, đắc ý nhìn thẳng Lâm Phàm, “Không ngờ gia hỏa ở nơi này của các ngươi, đầu đần quá mức, ngươi cho rằng chúng ta thật sự thành tâm thành ý gia nhập sao?”

“Sai, vô cùng sai, cái tường rào này phải do chúng ta khống chế, mà ngươi thì sẽ là người đầu tiên chết ở chỗ này.”

Nghe Hạ Hạo nói những lời này, Lâm Phàm chậm rãi rút đường đao bên hông ra, không nhanh không chậm đi về phía đối phương, khi khoảng cách rút ngắn, Hạ Hạo cũng không bảo những Liệp Sát giả xung quanh ra tay, mà giơ tay lên, chỉ thấy trong lòng bàn tay hắn ta có phong nhận lơ lửng.

“Chưa từng nhìn thấy năng lực của ta đi, là hệ phong, ngưng tụ thành phong nhận, giết người vô hình, dựa vào mắt thường là không thể nào thấy được.”

Vừa dứt lời, Hạ Hạo vung tay lên, từng cái phong nhận vô hình lập

tức bay ra.

Lâm Phàm vẫn vô cùng ung dung, nhấc đao lên, tùy ý vung vẩy trước mặt, mỗi một lần vung chặt, đều giống như chạm đến thứ gì đó, vang lên tiếng kêu leng keng, cản lại toàn bộ phong nhận Hạ Hạo đánh ra.

“Sao có thể…”

Thấy cảnh này, sắc mặt Hạ Hạo đột nhiên thay đổi, động tác đang vung vẩy phong nhận càng nhanh hơn, “Làm sao có thể, sao ngươi có thể nhìn thấy được phong nhận, không có khả năng, chuyện này tuyệt đối không có khả năng.”

Phịch một tiếng.

Chỉ thấy Lâm Phàm vô cùng thong dong bình tĩnh, bàn chân đạp mạnh vào mặt đất phát ra tiếng trầm đục, tốc độ tăng vọt, hóa thành tàn ảnh, đường đao trong tay được lửa bao trùm, một đạo đao quang bừng lửa lóe sáng.

Đối với Hạ Hạo mà nói, trong mắt hắn ta, chỉ có ánh lửa sáng chói kia, không có những thứ khác.

Lâm Phàm đã xoát đao thuật cơ sở đến max cấp, khống chế về đao pháp vô cùng mạnh mẽ, mỗi một đao đánh ra đều có thể phong tỏa ngăn cản mọi đường đi, hơn nữa thuộc tính ba chiều của hắn, hoàn toàn nghiền ép Hạ Hạo, nếu như hắn ta có cơ hội phản kháng, như vậy chính là một loại sỉ nhục đối với thực lực của bản thân.

Trong chớp mắt.

Lâm Phàm xuất hiện sau lưng Hạ Hạo, mà Hạ Hạo thì vẫn còn đang ngây ngốc đứng quay lưng với Lâm Phàm.

Lúc này, Hạ Hạo từ từ cúi đầu, nhìn ngực mình, tách một tiếng, quần áo xé toạc, trên người xuất hiện mấy vết đao, máu như suối phun mà văng ra tung tóe, đồng thời còn có khói bốc lên từ chỗ da thịt bị đốt nóng.

“Ngươi…”

Phịch phịch hai tiếng.

Hai đầu gối của Hạ Hạo cong lại, trực tiếp quỳ trên mặt đất, đầu gục xuống, không còn bất cứ hơi thở nào.

“Hô…” Lâm Phàm thở ra một hơi, lửa phủ trên đao tiêu tán, tra đao vào trong vỏ một lần nữa, cũng không thèm nhìn Hạ Hạo, nam nhân thật sự sẽ không bao giờ nhìn con mồi sau khi mình rút đao sẽ như thế nào, bởi vì hắn biết, mọi chuyện đã kết thúc.

Các Liệp Sát giả xung quanh đều kinh ngạc nhìn.

Tất cả đều trợn tròn mắt.

Đối với bọn hắn mà nói, chuyện này thật sự chính là gặp quỷ.

“Các ngươi nghĩ thế nào?” Lâm Phàm nhìn những Liệp Sát giả xung quanh.

Bọn Liệp Sát giả này trừng mắt.

“Ta đầu hàng…”

“Chuyện này không liên quan đến ta, ta bị ép.”

“Ta cũng vậy.”

Cả đám Liệp Sát giả đều quỳ xuống, vì sao bọn hắn lại đi theo Hạ Hạo, đương nhiên là vì uy thế của Hàn Bình từ đầu đến cuối đều in sâu vào trong lòng của bọn hắn.

Lâm Phàm không để ý bọn hắn.

Mà nhìn những nơi kín đáo ở xung quanh, Lục DĨnh đã kéo cung, sớm nhắm về phía này, Lục Sơn và Liệp Sát giả khác cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần một khi trận chiến bộc phát, bọn họ sẽ lập tức ra tay, trấn áp bọn Liệp Sát giả này.

Chẳng qua là sau khi nhìn thấy Lâm Phàm dễ dàng giết chết Hạ Hạo như vậy, tất cả mọi người đều hoảng sợ vô cùng.

Chuyện này thật sự vượt quá sức tưởng tượng của bọn hắn.

Chương 95 - Chắc hẳn có thể nghiền ép. (2)

CHo dù hai bên có chênh lệch, cũng không cần thiết lại to lớn như vậy, quả thật chính là miểu sát.

Lúc này.

Bên tường ngoài xảy ra một chuyện.

Hàn Bình xuất hiện tại nơi giàn giáo đang được kéo lên, còn nhân viên điều khiển giàn giáo lên xuống, ngay cổ đang bị đè một thành đao, trong sự uy hiếp, phải điều khiển giàn giáo liên tục đưa người lên.

Trần QUân đang trông giữ ở tường ngoài hoàn toàn không phát hiện ra bóng dáng của bọn người Hàn Bình.

Mãi đến khi phát hiện có người leo lên tường thành, khống chế người của tường rào lại, hắn ta mới phản ứng lại, chỉ là mọi thứ đã không còn kịp nữa rồi, TRần Quân đã phản bội chạy đến trận doanh của Chu Thế Thừa thấy tình hình này hít sâu một hơi, vẫn giả vờ làm người của Hàn Bình.

“Ha ha ha ha…”

Hàn Bình bước lên tường ngoài cười lớn, giang hai cánh tay, nhìn khắp cảnh tượng trước mắt.

“Đây đều là của chúng ta.”

“Chu Thế Thừa, ngươi cho rằng mục đích của ta là thật sự chờ ngươi đến giết ta sao, sai, vô cùng sai.”

Những người người sống sót bình thường ở xung quanh đều ngây người nhìn Hàn Bình xa lạ.

Đều cảm thấy khó hiểu, chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

“Trần Quân, mọi người đâu rồi?” Hàn Bình hỏi.

Trần Quân nói, “Hàn ca, Hạ Hạo dẫn theo người đến tường trong đối phó với Giác Tỉnh giả còn ở lại.”

“Rất tốt, tất cả đi theo ta, hai ngươi canh giữ nơi này.” Hàn Bình nói.

“Vâng, Hàn ca.”

Trần Quân đáp.

Một vị Liệp Sát giả khác cũng đáp.

Hàn Bình dẫn theo người đi vào tường trong.

Tường trong cũng giống như tường ngoài.

Vị Giác Tỉnh giả duy nhất làm bạn bên cạnh Hàn Bình, lúc này trên

đầu ngón tay xuất hiện gai ngược, bám lấy vách tường, giống như nhện, nhanh chóng bò lên trên tường.

Thực lực của vị Giác Tỉnh giả này có lẽ chẳng ra sao cả.

Nhưng tiến vào tường rào của người khác thì vô cùng dễ dàng.

Một hồi sau, ngay khi Hàn Bình đang nhíu mày khó hiểu, giàn giáo lập tức hạ xuống.

“Lên.” Có Hàn Bình dẫn đầu, bọn hắn vội vàng nhảy lên giàn giáo.

Trong lòng Hàn Bình có chút nôn nao, tất cả hành động còn thuận lợi hơn nhiều so với sự tưởng tượng của hắn ta, hắn ta thật sự không ngờ, Chu Thế Thừa lại thật sự dẫn đông đảo Giác Tỉnh giả ra ngoài, cái này khiến hắn ta không thể không hoài nghi, chắc hẳn Chu Thế Thừa còn ngu ngốc hơn trí tưởng tượng của hắn ta rất nhiều, ngay từ đầu đã tin lời bọn hắn nói.

Đến mức không có bất cứ điều gì hoài nghi sao?

KHi giàn giáo được kéo lên trên tường, trong tầm mắt Hàn Bình, hắn ta thấy một đám người đang mỉm cười đợi hắn ta.

Người cầm đầu đeo đoản mâu, bên hông là đường đao.

Rất lạ mặt.

Cũng không phải người của hắn ta.

“Hả?”

Nhìn thấy Lâm Phàm, Hàn Bình lộ ra vẻ ngạc nhiên, người của hắn ta đâu rồi?

Nhìn kỹ lại.

Đột nhiên phát hiện hắn ta đang nằm ở một bên

“Ngươi chính là Hàn Bình sao?”

Lâm Phàm nhìn người quản lý tường rào Bảo Phong trước mắt này, dáng vẻ thật sự hung hãn, có một loại âm hiểm gian xảo.

“Các ngươi biết ta sẽ đến?” Hàn Bình nhíu mày, có chút không hiểu tình hình trước mắt, nếu như biết hắn ta sẽ đến, vì sao Chu Thế Thừa còn dẫn người rời đi, chắc hẳn là đang xem nhẹ thực lực của

Hàn Bình hắn ta, cho nên tùy tiện tìm một Giác Tỉnh giả, là có thể bắt được Hàn Bình hắn ta?

Lâm Phàm mỉm cười, không nói gì, mà bọn người Liệp Sát giả Lục Sơn thì đang cảnh giác nhìn Hàn Bình.

Bọn hắn biết thực lực của Hàn Bình.

Không dễ đối phó.

Ánh mắt Hàn Bình tìm kiếm trong đám người, chỉ là không tìm được người mà hắn ta muốn tìm.

Lâm Phàm nói, "Có phải ngươi đang tìm Nghiêm Húc, Hạ Hạo, Hứa Thường không?"

Nghe Lâm Phàm nói, vẻ mặt Hàn Bình có chút thay đổi, "Lời ngươi nói có ý gì?"

Lâm Phàm cười nói, "Có thể có ý gì được, hai tên nằm thẳng cẳng, một tên đã treo máy, ngươi cho rằng hành vi của ngươi rất hoàn mỹ sao, thật ra mọi chuyện chỉ là do ngươi cho rằng nó hoàn mỹ mà thôi."

"Được, không cần nói nhảm nhiều như vậy, kết thúc sớm thôi, ta còn bận việc."

Lời vừa dứt.

Lâm Phàm đã chậm rãi rút đao ra, cầm ngang trước mặt, hai ngón tay bắn ra, một tiếng leng keng lảnh lót truyền ra, lưỡi đao đột nhiên bùng lên lửa trắng cực nóng, xoạch một tiếng, mũi đao chém xuống, một ngọn gió thổi tới, đuôi áo choàng đen phất lên.

"Năng lực hệ hỏa." Hàn Bình híp mắt, tên trước mắt này rất tự tin, khiến hắn ta không thể xem thường, thông thường người đủ tự tin, cũng vô cùng tự tin về thực lực của mình.

Ánh mắt Lâm Phàm nhìn chằm chằm Hàn Bình, không nói nhảm lời nào.

"Giết…"

Mục tiêu của hắn chính là Hàn Bình, những Liệp Sát giả khác sẽ do bọn người Lục Sơn đối phó.

Chu Thế Thừa dẫn theo lượng lớn Giác Tỉnh giả, nhưng Liệp Sát giả

ở lại thì không ít.

Nếu như bọn người Nghiêm Húc không nằm thẳng cẳng, tình huống như vậy sẽ thế nào, thật sự khó nói được, nhưng bây giờ, không cần để ý những thứ này.

…

Tường ngoài.

Trần Quân và một vị Liệp Sát giả khác đang đợi ở đây.

“Nhìn cái gì thế, cái tường rào này sau này chính là của Hàn ca bọn ta, các ngươi cứ thành thành thật thật chờ đi, chỉ cần thành thật thì không sao, Hàn ca không giết hạng người vô danh.”

Liệp Sát giả ngẩng đầu lên, kiêu ngạo nói.

Những người sống sót ở xung quanh giật thót trong lòng, không ngờ tường rào mình sinh sống lâu này, lại sắp bị người khác chiếm lĩnh, chuyện này nghe rất đáng sợ đấy.

Vương Đại Bảo chuyên lau chùi xe cũng rất căng thẳng nhìn về phía tường trong, hắn ta biết Lâm ca đang ở tường trong, thế nhưng có thể chống lại bọn hắn được không?

Trần Quân nói, “Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, thành thật một chút đi, đừng tự chuốc lấy khổ.”

ÁNh mắt hắn ta luôn nhìn chằm chằm phía bên ngoài tường rào.

Bọn người Chu Thế Thừa có thể quay về hay không.

Đừng đần độn mà đi đến chỗ Hàn Bình ẩn nấp, mẹ nó người ta đã giết đến bên trong luôn rồi, nhanh chóng trở về đi.

Chương 96 - Chu Thế Thừa: Bây giờ ta rất hoảng.

Liệp Sát giả kia quan sát đám người sống sót gầy như que củi , sắc mặt khốn khổ xung quanh, nói: “Nhìn dáng vẻ của các ngươi đi, khổ đến mức nào rồi, sau này nơi đây sẽ do Hàn ca quản lý, quy củ chính là mạnh được yếu thua, chỉ có kẻ phù hợp mới có thể sinh tồn, chỉ cần các ngươi có năng lực, coi trọng cái nào thì cướp cái đó, thoải mái hơn, sung sướng hơn nhiều.”

Thà rằng đừng nói.

Gia hỏa này vừa nói ra, thật sự khiến một vài người sống sót khốn khổ tim đập thình thịch, có người sinh sống trong tận thế đã sụp đổ trật tự, rất thích sinh hoạt như dã thú, nhưng đối với phần lớn người sống sót mà nói, bọn hắn có thể sống khổ cực, nhưng vẫn hy vọng có trật tự.

Cũng không lâu lắm.

Có chiếc xe từ đằng xa chạy đến, chính là đám người Chu Thế Thừa đã rời đi.

Sắc mặt Trần Quân vui mừng, cuối cùng cũng trở về.

Xe dừng lại.

Bọn người Chu Thế Thừa xuống xe, ngẩng đầu nhìn lên tường thành, giàn giáo không hề động đậy, ngược lại là nghe thấy giọng nói trào phúng truyền đến.

“Ha ha ha… Không lên được rồi, các ngươi chậm rồi, cái tường rào này đã bị chúng ta chiếm lĩnh, nhanh cút đi.” Liệp Sát giả hét lên.

Chu Thế Thừa nhìn lên trên, sắc mặt có vẻ bình tĩnh, nhưng thật ra trong lòng đã có chút hoang mang, mẹ nó, ta dẫn theo người ra ngoài, chỉ là giả vờ đi tìm Hàn Bình mà thôi, để cho Hạ Hạo tự nhảy ra.

Nhưng bây giờ là sao đây?

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn vừa ra ngoài.

Hàn Bình đã đánh tới rồi?

Mẹ nó cái tốc độ này, cũng quá nhanh rồi đó.

Trương Thành kinh hãi vô cùng, “Đây là điệu hổ ly sơn…”

Chu Thế Thừa nhìn Trương Thành nói, “Không sao, mọi việc vẫn nằm trong tầm khống chế.”

“A?”

Trương Thành kinh ngạc, không hiểu ý của Chu ca, cái gì gọi là vẫn nằm trong tầm khống chế, bây giờ tiến vào tường rào là con đường duy nhất, cái này đã bị người của Hàn Bình nắm trong tay rồi, muốn lên là chuyện không thể nào.

Chu Thế Thừa vẫn duy trì sự trấn định, đừng nhìn hắn ta có vẻ trấn định như vậy, nhưng thật ra trong lòng cũng có chút hoảng, nhưng mà đang ở trước mặt đông đảo thành viên của tường rào, thân là người quản lý, nhất định phải bình tĩnh, cho dù trời có sập xuống cũng phải bình tĩnh.

Lúc này.

Trên tường ngoài.

Liệp Sát giả bên phía Hàn Bình không chút kiêng kỵ mà đứng ở rìa tường thành, điên cuồng chê cười khiêu khích bọn người Chu Thế Thừa bên dưới, không để ý đến Trần Quân đã đi đến sau lưng mình.

TRần Quân nhìn đối phương đang mải mê, từ từ đến sau lưng, rồi đột nhiên, Trần Quân ngồi xuống, giữ chặt chân hắn ta, sau đó trực tiếp đẩy hắn ta xuống tường thành.

“A…”

Liệp Sát giả này sợ hãi kêu lên, sắc mặt trắng bệch, không có chút điểm tựa nào, chỉ có thể mặc thân thể rơi xuống, tuy rằng hắn ta là Liệp Sát giả, thân thể cường tráng, nhưng với cái độ cao cách mặt đất mấy chục mét thế này, hắn ta hoàn toàn không thể nào chịu được.

Ầm!

Một tiếng vang trầm đục.

Trần Quân nhìn những người sống sót xung quanh, bảo nhân viên điều khiển giàn giáo đưa mấy người Chu Thế Thừa lên.

Chu Thế Thừa đứng trên giàn giáo, nhìn Trương Thành, giọng điệu bình tĩnh mà lạnh nhạt nói, “Bây giờ đã hiểu chưa?”

“Hiểu… Hiểu rồi.” Trương Thành nhìn đối phương như đang nhìn

một vị đại lão, lợi hại, không ngờ còn có chiêu sau, quả nhiên có thể trở thành người quản lý tường rào thì không thể nào đơn giản được.

Đây là bày mưu nghĩ kế, tất cả đều nằm trong tầm khống chế.

Đánh cờ giữa cao thủ, thông thường thắng bại chỉ trong nháy mắt.

Trương Thành nhìn về phía gia hỏa từ trên tường thành rơi xuống, nhận ra đối phương, Liệp Sát giả bên cạnh Hàn Bình, chỉ là dáng vẻ bây giờ rất thảm, tứ chi vặn vẹo, một cái chân gần như cong đến đầu, không cứu nổi.

Giàn giáo được kéo lên trên.

"Chu ca, Hàn Bình đã dẫn người vào tường trong." Trần Quân vội vàng nói.

Chu Thế Thừa xua tay, "Đừng lo lắng."

Trương Thành đứng bên cạnh cũng nói, "Đúng, đừng lo lắng, mọi chuyện đều nằm trong tầm khống chế của Chu ca."

Chu Thế Thừa vội vàng đi đến tường trong, ngoài miệng thì nói không cần lo lắng, nhưng thật ra trong lòng đã có chút luống cuống, hy vọng Lâm Phàm có thể kiên trì, còn nữa, tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì.

Hàn Bình thật là chó.

Hắn ta thật sự không ngờ, chỉ trong thời gian ngắn, vậy mà đã xảy ra chuyện như vậy, hắn ta ngàn tính vạn tính, không có tình đến chiêu này của Hàn Bình, đối phương rốt cuộc là lên như thế nào?

Tường thành này rất cao đấy.

"Ngươi biến thái."

Lúc này Hàn Bình nổi trận lôi đình, sắc mặt cực kỳ khó coi, quần áo trước ngực bị xé nát, lộ ra lồng ngực, bên trong một bên thì hoàn hảo không chút tổn hại, một bên thì bị bắt véo một miếng thịt, máu thịt be bét, rối loạn vô cùng.

Nhưng mà vết thương kia đang nhanh chóng khôi phục, có da non mọc ra.

Đây chính là năng lực của Hàn Bình, năng lực khôi phục siêu mạnh.

Bất cứ vết thương này đều có thể dựa vào năng lực này mà nhanh chóng phục hồi như cũ, không thể nói là Tiểu Cường đánh mãi không chết, nhưng khi thế lực của đối thủ ngang bằng, hiệu quả cực mạnh.

Lâm Phàm cầm miếng thịt của Hàn Bình trong tay, lửa bùng lên, vang ra tiếng xèo xèo, thịt trong tay lập tức cháy khô, tùy tiện ném sang một bên, một con chó hoang vô tình đi ngang qua, mắt chó trợn tròn, đứng ngốc 0,8 giây, nhanh chóng chạy đến, ngoạm lấy miếng thịt rồi chạy mất.

“Năng lực của ngươi có vẻ không có gì đặc biệt.”

Đối mặt với Giác Tỉnh giả cấp ba Hàn Bình, hắn thật sự chẳng hoảng hốt chút nào, đồng thời hắn còn phát hiện ra vấn đề rất lớn, đó chính là phương thức chiến đấu của bọn hắn, thường là dựa vào sức lực và tốc độ của bản thân, lại không hề nghiên cứu về vấn đề chiêu thức.

Đao thuật viên mãn, khiến hắn có thể áp chế được Hàn Bình.

Long Trảo Thủ tinh diệu ngang ngược, càng khiến Hàn Bình khốn đốn vô cùng.

“Mẹ nó.”

Hàn Bình nổi giận, cảm thấy nhục nhã, vung trường đao lên hung hăng chém về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm bình tĩnh đối mặt, giơ đao ứng đối, đao thuật viên mãn giúp đao pháp của hắn vô cùng tinh diệu, không phải tùy ý vung vẩy, mà là vung vẩy có mục đích, mỗi một đao đánh ra, đều gây ra áp lực rất lớn cho Hàn Bình.

Chương 97 - Bạo sát.

Phốc phốc!

Giao đấu ngắn ngủi.

Hàn Bình còn chưa đụng được đến Lâm Phàm, trái lại đao trong tay Lâm Phàm đã để lại trên người hắn ta một vết dài, xé mở máu thịt, hơn nữa còn cháy khét lẹt, hai tầng đau đớn khiến mặt Hàn Bình trở nên dữ tợn, hận không thể xé nát Lâm Phàm.

Mấy Liệp Sát giả mà Hàn Bình dẫn đến đang chiến đấu với bọn người Lục Sơn, về phương diện nhân số không có ưu thế, bị áp chế khắp nơi, đã rơi vào thế hạ phong, có thể kết thúc trận chiến này bất

cứ lúc nào.

“Đáng chết.”

Hàn Bình sờ vết thương ở bụng, ánh mắt càng thêm hung ác, gầm lên một tiến, lại xông về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm nắm chuôi đao, cơ bắp căng lên, đao và đao đối nhau, chỉ trong chốc lát, tia lửa bắn ra tung tóe, tiếng nứt lách cách vang lên, đao trong tay Hàn Bình bị gãy làm hai, phần bị gãy kia văng ra xa, cắm trên mặt đất.

Hàn Bình không dám tin nhìn trừng trừng, sau đó ném đao hỏng qua một bên, thở hổn hển, giống như một con trâu điên đang nổi giận.

Hắn ta không ngờ kết quả sẽ như vậy.

Đáng chết.

Thật đáng chết.

Vốn cho rằng có thể dễ dàng chiếm lấy tường rào Miếu Loan như trở bàn tay, ai ngờ đến kết quả sẽ như thế này, khiến hắn ta không thể nào chiếm được chút tiện nghi nào từ tay đối phương.

Cổ tay Lâm Phàm khẽ xoay chuyển, đao trong tay cắm xuống mặt đất, hai tay nâng lên, năm ngón tay cong thành trảo, trong chiến đấu, độ thuần thục của Long Trảo Thủ cũng có thể cất cánh.

Soạt!

Lửa bao trùm mười ngón tay.

Hàn Bình tức giận nói, “Mẹ nó, ngươi xem thường ta có phải không?”

“Đúng.”

Lâm Phàm lười nhiều lời, chân đạp mạnh, chủ động đánh về phía Hàn Bình, Long Trảo Thủ liên miên không dứt, không ngừng biến thành tàn ảnh, một tay chứa kình đạo mạnh mẽ, một tay ôm theo kình phong, nhìn như tay trái đang chộp về phía ngực hắn ta, nhưng tay phải thì đã sớm có đối sách, chộp lấy vai trái của hắn ta.

Hàn Bình có khi nào gặp được chiêu thức võ học như vậy, phương thức chiến đấu của hắn ta chính là dựa vào sức mạnh và phản ứng của bản thân, còn cả chút kinh nghiệm tổng kết được khi chiến đấu với dị thú.

Răng rắc!

Tay phải chộp lấy bả vai của Hàn Bình, năm ngón tay đột nhiên dùng sức, mạnh mẽ không gì sánh được, ngón tay trực tiếp đâm xuyên qua máu thịt, Hàn Bình lộ ra vẻ đau đớn, đồng thời lửa bao trùm đến đốt bả vai hắn ta cháy đen.

Bả vai Hàn Bình căng cứng, muốn giãy dụa thoát đi, chiêu thức của Lâm Phàm lại thay đổi, năm ngón tay trượt đi, kéo thẳng cánh tay hắn ta, trực tiếp lôi ra năm que thịt cay từ cánh tay hắn ta.

“A…”

Hàn Bình đau đớn kêu rên, cảm giác máu thịt tách rời, khó có thể chịu đựng được, máu tươi chảy ào ào, trái lại Lâm Phàm đã dùng lửa nướng chín năm que thịt cây, quay đầu tìm chó hoang, không thấy, trực tiếp ném qua một bên.

Tuy rằng Long Trảo Thủ vẫn còn chưa xoát đến max cấp.

Nhưng uy lực như thế nào, rõ như ban ngày, ai nhìn thấy cũng bị dọa sợ tè ra quần, quá mẹ nó kinh khủng, quá đáng sợ.

Bọn người Lục Sơn cũng đã giải quyết được khá ổn, nhìn thấy tình hình của Hàn Bình, trong lòng cả đám đều khiếp sợ, thực lực của Lâm Phàm vượt qua sức tưởng tượng của bọn hắn, thật là lợi hại, thậm chí ngay cả Hàn Bình cũng chẳng thể chiếm được chút tiện nghi nào trong tay Lâm Phàm, thậm chí còn trở nên khốn đốn như vậy, nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì khó có thể tin dược.

Đau đớn ngắn ngủi kết thúc, năng lực khôi phục cực mạnh của Hàn Bình quả thật lợi hại, vết thương nhanh chóng khôi phục.

“Hàn Bình…”

Một giọng nói tức giận truyền đến.

Đám người theo tiếng nói mà nhìn lại, rõ ràng là Chu Thế Thừa dẫn người xuất hiện.

Biểu hiện của Lâm Phàm rất bình tĩnh, tới hay không đều như vậy, nhưng đối với người sống sót khác mà nói, Chu Thế Thừa xuất hiện, chính là một liều thuốc an thần.

“Sao ngươi lại quay về rồi, ta đã tận mắt nhìn thấy ngươi rời đi.” Hàn Bình cảm thấy không ổn, đối mặt với Lâm Phàm, hắn ta đã cảm

thấy ý nghĩ chiếm lĩnh tường rào của mình treo máy rồi, bây giờ Chu Thế Thừa quay về, thế thì lại càng không nắm chắc.

Chu Thế Thừa nói, "Ngươi cho rằng ý nghĩ của ngươi, ta không biết sao, ngươi cho rằng đã đoán trước được ý nghĩ của ta, nhưng thật ra ta và Lâm Phàm đều đoán trước hành động của ngươi rồi, có phải ngươi cảm thấy chiêu điệu hổ ly sơn rất tốt không?"

"Ha ha, hoàn toàn sai, ngươi là điệu hổ ly sơn, chúng ta là dẫn sói vào nhà, đóng cửa thả chó."

"Ngươi chỉ nghĩ đến tầng thứ hai, còn ta và Lâm Phàm đã nghĩ đến tầng thứ năm rồi."

"Ngươi cho rằng ta rời khỏi tường rào rồi, thì sẽ không có ai có thể ngăn cản ngươi ư, sai, ngươi lại sai rồi, Lâm Phàm cũng rất mạnh, chỉ là ngươi không biết."

Hắn ta thật sự có dự liệu trước sao?

Quả thật có dựa đoán đến.

Nhưng mà dựa theo số tầng mà Hàn Bình dự đoán đến, cũng chỉ nhiều hơn một tầng mà thôi, còn nói năm tầng kia, chỉ là đánh rắm mà thôi.

Lâm Phàm nhìn về phía Chu Thế Thừa, trừng mắt nhìn, ngày đó bọn ta không phải nói thế này đâu, nhưng Chu Thế Thừa chỉ gật gật đầu với Lâm Phàm, không hề nói câu nào.

Nhưng dường như lại đang nói, không cần quá thẳng thắn, có quỷ mới biết Hàn Bình lại tự mình dâng đến cửa, bọn ta cứ dựa vào cái này đi, xem như ở tầng thứ năm là được.

Quả nhiên, ánh mắt mọi người nhìn về phía Lâm Phàm đều thay đổi.

Thì ra vì nguyên nhân này mới bình tĩnh như thế.

Thật sự đều nắm trong lòng bàn tay.

Ai!

Trong lòng Lâm Phàm thở dài, tiếp xúc rồi, hắn cũng phát hiện ra, con người lão Chu này, số tuổi càng lớn, có vẻ như lại càng làm màu không biết mệt.

"Trương Thành, ngươi phản bội ta." Hàn Bình hét lên giận dữ.

Trương Thành nói, “Hàn Bình, ngươi táng tận lương tâm, muốn làm gì thì làm, không xem tính mạng con người ra gì, ta nhịn ngươi đã lâu rồi, ngươi cho rằng tất cả mọi người đều biến thái như ngươi sao, phi, ta vẫn là người có nhân tính.”

Chu Thế Thừa nói, “Lâm Phàm chúng ta cùng nhau ra tay, giết chết hắn.”

“Không cần, tự ta làm là được.”

Chương 98 - Bạo sát. (2)

Lâm Phàm còn muốn xoát độ thuần thục của Long Trảo Thủ trên người Hàn Bình.

Thực chiến với ra tay với búp bê cao su, đó là hai chuyện khác nhau, nhất là Hàn Bình còn có thể kiên trì như vậy, thật sự không dễ gì gặp được.

“Vậy thì ngươi cẩn thận.”

Chu Thế Thừa nghĩ ngợi, vẫn để cơ hội này lại cho Lâm Phàm.

Dù sao thì hắn ta thật sự vừa mới làm màu một trận.

Không thể cái gì cũng chiếm hết được.

Nhất định phải giữ lại một chút cho người khác.

Vừa hay hắn ta cũng muốn xem thực lực của Lâm Phàm, biết là rất mạnh, nhưng không biết rốt cuộc mạnh đến mức nào.

“Ừm.”

Lâm Phàm gật đầu, nhảy vọt đến, hai tay như cuồng phong, lại như mưa rào, đánh về phía Hàn Bình

Chu Thế Thừa ngưng thần nhìn qua, thấy hai tay Lâm Phàm thành trảo, đột nhiên nghĩ đến hắn hung ác ra tay với búp bê cao su, ngay sau đó như nghĩ đến gì đó, nhìn về phía lồng ngực của Hàn Bình.

Quả nhiên đúng như hắn ta nghĩ, vết thương ở lồng ngực có chút thảm, viên thịt nhỏ kia dường như cũng không còn.

Lúc này, Hàn Bình liên tục bại lui, bước chân lộn xộn, dựa vào phản ứng mà miễn cưỡng tránh né, nhưng đối mặt với vuốt rồng như mưa rơi dày đặc, vết thương trên người Hàn Bình càng ngày càng nhiều.

Mỗi một kích đều lấy đi máu thịt trên người hắn ta.

Người xung quanh đều hít một miệng gió lạnh, khủng bố như vậy, thịt trên người bị mạnh mẽ xé rách là cảm giác như thế nào, nghĩ đến đã cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, lông tóc đều dựng đứng.

Lâm Phàm nắm lấy cơ hội, một tay chộp về phía cổ họng Hàn Bình, kình đạo mạnh mẽ, một khi bắt được, cổ họng tuyệt đối sẽ vỡ nát, tạo ra lỗ máu.

Tóc gáy toàn thân Hàn Bình dựng thẳng, giơ tay lên định ngăn cản, muốn bảo vệ cổ họng, nhưng phát hiện tình hình không đúng, chỉ thấy khóe miệng Lâm Phàm cong lên, tay phải chụp đến phần eo, răng rắc một tiếng, xương sườn bị gãy, xé ra một mảng lớn máu thịt.

Hàn Bình liên tục lùi về sau, mồ hôi lạnh trên trán ứa ra, mặt hắn ta đã đau đến vặn vẹo.

Cho dù năng lực khôi phục cực mạnh, cũng không chịu nổi tổn thương như vậy.

Chỉ là còn chưa chờ hắn ta có cơ hội thở dốc, Lâm Phàm đã sớm áp sát, Long Trảo Thủ 36 thức, chiêu chiêu đều hiện ra.

Cánh tay.

Bụng.

Ngực.

Bả vai,

Đùi.

Các vị trí đều bị trọng thương, đã sớm khiến Hàn Bình từ thong dong thành bối rối, tay chân vung vẩy lung tung, lại không thể nào chạm đến Lâm Phàm.

Ngay lập tức.

Lâm Phàm xuất hiện sau lưng Hàn Bình, mười ngón tay đâm vào rãnh cột sống của Hàn Bình, phù một tiếng, máu thịt bị đâm xuyên, tình huống như vậy khiến Hàn Bình đau đớn đến mức ngửa mặt lên trời kêu thảm, chỉ là những cái này vẫn còn chưa kết thúc.

Hai tay Lâm Phàm bung ra hai bên trái phải, xé rách sau lưng, máu thịt bị xé mở, lộ ra xương sống trắng hếu, thủ đoạn khủng bố vô

cùng, ai nhìn cũng run như cầy sấy.

Chỉ là Lâm Phàm không cho hắn ta một cơ hội nào nữa.

Ba ngón tay đánh tới, đập vào một đoạn xương cổ, răng rắc một tiếng, tiếng vỡ vụn vang lên.

Hàn Bình cuối cùng cũng không thể chống đỡ được nằm thẳng trên mặt đất, lộ vết thương ở sau lưng ra.

“Khôi phục lại cho ta xem một chút.”

Lâm Phàm nhẹ giọng nói, sau đó ngẩng đầu nhìn đám người xung quanh.

Chỉ thấy đám người trợn mắt há hốc mồm, sắc mặt trắng bệch nhìn lại.

Hắn mỉm cười, tỏ ra thân thiện.

Trái tim Chu Thế Thừa nhảy lên thình thịch, thật đáng sợ, thật mạnh mẽ, thủ đoạn này, tình huống này, hắn ta sắp bị hù đến tè ra quần rồi.

Đừng nói Chu Thế Thừa.

Tất cả mọi người ở hiện trường đều như vậy.

Ánh mắt nhìn về phía Lâm Phàm đều thay đổi.

Trong lòng Trương Thành sợ hãi thán phục, Nghiêm HÚc xem như còn may, chê cười người ta, cũng chỉ nằm thẳng cẳng mà thôi, nếu như giống như Hàn Bình, chỉ sợ có thể hù chết người.

Lâm Phàm biết, trải qua chuyện này, hắn đã hoàn toàn nổi lên.

Lời đồn đại về hắn ở trong tường rào này, sẽ bắt đầu lan truyền.

Người ưu tú, luôn sẽ có chủ đề để nói.

HIện trường vô cùng yên tĩnh.

Hàn Bình chết rồi nhưng thật lâu bọn hắn vẫn chưa thể lấy lại tinh thần.

Không phải không đáng chết.

Mà là chết thật sự quá thảm, chỉ có thể nói là vô cùng thê thảm

“Lão Chu, tàn cuộc này ngươi thu dọn đi?”

Chuyện tiếp theo, Lâm Phàm không có nhiều hứng thú lắm, lão Chu là người quản lý, đương nhiên là giao lại cho hắn ta giải quyết, đây chính là trách nhiệm mà người quản lý tường rào nên gánh vác, ngẫm lại vì sao nhiều hoàng đế cổ đại lại chết sớm như vậy, trong đó không thể xem thường một nguyên nhân chính là mệt chết.

Việc lớn việc nhỏ đều phải quản, nào có người nào có thể sống dễ chịu được, cho nên khi các triều đại thay đổi, chắc chắn sẽ có nguyên lão tam triều, nhưng lại có rất rất ít thái thái thượng hoàng, muốn sống được lâu, phải bớt quản nhiều chuyện, vui chơi nhiều hơn.

“Ừm.” Chu Thế Thừa nghiêm túc gật đầu, sau đó đến bên cạnh Lâm Phàm, nhẹ giọng hỏi, “Ngươi cảm thấy những người còn lại nên xử lý như thế nào?”

Đám Liệp Sát giả kia người chết thì chết, đầu hàng thì đầu hàng, người Chu Thế Thừa nói đến chính là những Liệp Sát giả đầu hàng kia.

“KHông được thì giết hết đi.” Lâm Phàm nói.

“A…”

Chu Thế Thừa cảm thấy bây giờ chính là lúc cần dùng người, đám Liệp Sát giả này bây giờ không lật ra được sóng lớn, chỉ cần thực lực của bọn hắn đủ mạnh là có thể khống chế, cho nến uy nghĩ của hắn ta chính là hợp nhất.

Lâm Phàm cười nói, “Đùa thôi, ngươi có thể hỏi Trương Thành và Trần Quân một chút, xem trong đám Liệp Sát giả đầu hàng kia, có tên nào tội ác tày trời hay không, nếu có thì giết, những người khác có thể giữ lại.”

“ĐƯợc, ta cũng nghĩ như thế.” Chu Thế Thừa vô cùng tán thành, nói tiếp, “Thế còn hai tên nằm thẳng cẳng kia thì sao?”

Lâm Phàm vô cùng bất đắc dĩ, hắn nói cái gì, lão Chu cũng nói là nghĩ như vậy, thật sự sợ rằng một ngày nào đó trong tương lai, lão Chu sẽ dần dần biến thành như hắn, nghĩ lại thật đáng sợ.

Còn về Nghiêm Húc và Hứa Thường, hắn trầm tư, khẽ thở dài một tiếng.

Chương 99 - Muốn học, ta dạy cho ngươi.

“Lão Chu, ngươi cũng biết đấy, con người của ta lương thiện, không thể gặp người khó khăn, đào hai cái hố, chôn bọn hắn đi.”

“Ừm… Hả???”

Chu Thế Thừa đột nhiên kịp phản ứng lại, trợn mắt há hốc mồm nhìn Lâm Phàm, cuối cùng hít sâu một hơi.

“ĐƯợc.”

Một câu tùy tiện đã quyết định sống chết của hai gia hỏa kia.

Chu Thế Thừa phát hiện, bề ngoài Lâm Phàm luôn cười hì hì, nở nụ cười thân thiết, nhưng bây giờ xem ra, đằng sau nụ cười kia mới là gương mặt thật của hắn.

Lâm Phàm rời đi, thời điểm rời đi, người người đều tránh sang hai bên chừa ra một con đường, ánh mắt nhìn Lâm Phàm, bọn hắn biết Lâm Phàm rất lợi hại, nhưng không nghĩ đến lại lợi hại như vậy.

Ở trong tận thế, tất nhiên là cường giả vi tôn.

Lúc này, Lâm Phàm không đi đâu cả, đương nhiên là phải đi tìm búp bê cao su xoát độ thuần thục rồi, đánh nhau với Hàn Bình, hắn đã hoàn toàn nhận ra được sự lợi hại của Long Trảo Thủ, có hệ thống võ học ở đây, liên tục sửa đổi lỗi sai, đối với người khác mà nói, đây chính là đả kích vô cùng lớn.

Ban đêm.

Lâm Phàm, lão Vương, Tiểu Hi Vọng, một nhà ba người ăn cơm tối.

“Ừm, sắc mặt tốt hơn nhiều, nhưng phải ăn nhiều một chút, chỉ có ăn nhiều một chút mới có thể cao lớn hơn, biết không?” Lâm Phàm gắp một miếng thịt dị thú đặt vào trong chén của Tiểu Hi Vọng.

Chỉ có lúc ăn cơm trong nhà, hắn mới cảm thấy sinh sống trong tận thế có ý nghĩa.

“Ừm dạ, cảm ơn Lâm thúc thúc.” Tiểu Hi Vọng gật cái đầu nhỏ, vẻ mặt tốt hơn trước kia rất nhiều.

Lão Vương nói, “Tình hình hôm nay thật nguy hiểm, may mắn là hữu kinh vô hiểm.”

“KHông kinh cũng không hiểm, chỉ là một chuyện rất bình thường, không cần để trong lòng, ta rất mạnh.” Cái Lâm Phàm muốn chính là điên cuồng quán triệt tinh thần cho hai cha con lão Vương, trước mắt các ngươi ta rất mạnh, không cần vì một vài chuyện mà lo lắng.

Hành vi này rất quan trọng, dựa vào đủ loại chuyện phát sinh trong quá khứ, hoảng quá sẽ loạn, lỡ như ngày nào đó có người cố ý nói với bọn hắn, bây giờ Lâm Phàm đang gặp nguy hiểm, nếu như không có lòng tin với hắn, thật sự có thể hốt hoảng mà gây thêm trở ngại chứ chẳng giúp đỡ được gì, đến mức lâm vào thế bị động, nhưng nếu có đủ lòng tin với hắn, vậy thì có thể vô cùng vững càng, không chút hoảng hốt, cho dù kẻ địch có suy nghĩ nát óc cũng vô dụng.

Lão Vương cười nói, “Đương nhiên ta biết ngươi rất lợi hại, hôm nay đã truyền khắp nơi rồi.”

“Truyền gì?” ÁNh mắt Lâm Phàm lóe lên tia sáng, “Đang đồn cái gì thế?”

Không có người nào lại không để ý đến đánh giá của người bên ngoài về mình, một khi nghe được, cho dù một bên đập, một bên gõ, hắn cũng muốn nghe được.

“Đều nói rằng ngươi rất lợi hại.”

“Nói nhảm, ta đương nhiên lợi hại…”

Lão Vương không nói rõ chân tướng ra, hắn ta cũng là vì nhìn thấy hai ba đám người châu đầu ghé tai, mới tò mò lén lút đến gần, phát hiện bọn hắn đang nói Lâm Phàm trâu bò như thế nào, hắn ta vô cùng vui mừng, yêu ai yêu cả đường đi, mặc dù không phải đang nói hắn ta, nhưng bốn bỏ lên năm cũng như vậy mà thôi, không khác gì ý này lắm.

Nhưng mà nghe nghe, lại cảm thấy tình hình có chút không bình thường.

Tay không xé rách thân thể của đối phương.

Móc nội tạng ra nghiền nát?

Xé máu thịt trên người đối phương xuống, dùng lửa nướng chín, mặt không đổi sắc mà nuốt vào bụng?

Nghe thấy vậy, đầu lão Vương như muốn nổ tung.

Quả nhiên, lời đồn càng truyền thì càng khoa trương, đúng là có thể dọa chết người đó.

“Đúng rồi, gần đây thường xuyên ăn thịt dị thú và dùng huyết tinh, có cảm thấy tố chất thân thể tăng lên không?”

Hắn vẫn khá quan tâm đến chuyện này.

Thực lực của bọn người lão Vương và thực lực của hắn là hai chuyện khác nhau, con người cuối cùng vẫn phải dựa vào bản thân, muốn sống sót trong tận thế này, nhất định phải có thực lực.

Hắn đưa cho cha con lão Vương vật tư, nếu như để cho người khác biết, tuyệt đối sẽ điên cuồng, lập tức quỳ xuống đập đầu gọi cha, có thể xếp hàng từ ngoài cửa đến tầng bên ngoài tường rào.

“Có, sức lực trở nên rất lớn.” Lão Vương thật thà nói.

Hắn ta thật sự rất cảm ơn Lâm Phàm, cảm thấy đối phương đã cho hắn ta cơ hội sinh ra lần thứ hại.

“Vậy là được rồi.”

Lâm Phàm biết loại tình huống này không thể vội được, muốn trở thành Liệp Sát giả, thậm chí là Giác Tỉnh giả, cần phải tích lũy lâu dài, nhưng mà cụ thể là bao lâu thì khó mà nói được, vì sao đám người kia muốn trở thành Liệp Sát giả lại lâu như vậy, nguyên nhân chủ yếu là vì khan hiếm thịt dị thú và huyết tinh.

Bây giờ cha con lão Vương có hắn cung cấp nuôi dưỡng, tốc độ đương nhiên sẽ không phải dựa vào tốc độ của mọi người mà tính toán.

Hàn Bình đã được giải quyết, hắn lại có thể ra ngoài vui vẻ tâm sự nhân sinh với các dị thú rồi.

Ngày tiếp theo!

Lâm Phàm vẫn còn đang tiếp tục xoát độ thuần thục của Long Trảo Thủ.

Bây giờ độ thuần thục đã xoát khá ổn rồi.

- Kỹ năng: Long Trảo Thủ (49/100)

Tiến bộ rất lớn, cần không ngừng cố gắng.

“Lâm Phàm.”

Ở đằng xa, Chu Thế Thừa chạy đến, chuyện nên làm đều đã làm, đám Giác Tỉnh giả trong tay Hàn Bình đều đã bị diệt hết, một vài Liệp Sát giả được giữ lại trong tường rào, xem như đã giúp thực lực của tường rào lớn mạnh.

“Có chuyện gì à?” Lâm Phàm hỏi.

Chu Thế Thừa cười he he đi đến trước mặt Lâm Phàm, nhỏ giọng hỏi, “Ta muốn hỏi ngươi một việc.”

“Việc gì?”

“Cái Long Trảo Thủ kia của ngươi tu luyện như thế nào vậy?”

Chu Thế Thừa tận mắt nhìn thấy Lâm Phàm dùng Long Trảo Thủ xé rách Hàn Bình, nhớ lại lúc trước khi mình hoài nghi Lâm Phàm, cảm giác như mình là thằng hề vậy.

“Muốn học sao?”

“Ừm ừm…” Đầu Chu Thế Thừa gật như giã tỏi.

“ĐƯợc, ta dạy cho ngươi.”

Lâm Phàm lấy một quyển bí tịch ra, ném cho hắn ta, “Bí tịch Long Trảo Thủ đây, về nhà cẩn thận nghiên cứu, chờ khi ngươi bắt đầu luyện tập, cái búp bê mô hình này ta không cần nữa, đến lúc đó ngươi cầm chơi đi.”

Chương 100 - Muốn học, ta dạy cho ngươi. (2)

Cái chữ Chơi này nói đến mức lão Chu hơi đỏ mặt, liếc mắt nhìn thêm vài lần.

Chơi

Nói thật.

Con búp bê cao su này có nhan sắc và dáng người không tệ.

“Đúng rồi, có muốn học Thiết Đầu Công không?”

“Đồ chơi kia thì thôi.”

“Cũng đúng, không thể nào chần chừ được, một lòng dốc sức vào

một cái tốt hơn."

"Vừa bắt đầu học Long Trảo Thủ thì cần chú ý những gì?" Chu Thế Thừa giống như học sinh đâng hỏi thầy giáo.

Lâm Phàm duỗi hai tay ra, "Ngón tay linh hoạt hữu lực."

"Đã hiểu."

Hắn ta nhét bí tịch vào trong ngực, quay về sẽ từ từ nghiên cứu, trận chiến giữa Lâm Phàm và Hàn Bình khiến hắn ta nhiệt huyết sôi trào, uy thế của Long Trảo Thủ thật sự quá mạnh mẽ, ra tay nhất định sẽ có tổn thương, giống y hệt như trong tiểu thuyết võ hiệp miêu tả, chỉ là không biết hắn ta có thể luyện thành hay không.

Nghĩ đến Lâm Phàm có thể luyện thành, hắn ta không có lý do gì mà không luyện được.

Chu Thế Thừa nghĩ mình còn chính sự, đặt chuyện Long Trảo Thủ qua một bên, nói chính sự ra, tuy rằng tường rào Bảo Phong bị dị thú công phá, nhưng vật tư vẫn còn, nhất là những thiết bị kia càng là thứ bắt buộc phải có trong tận thế.

TRong tận thế cái gì cũng thiếu, cái nào cũng cần, mặc kệ là cái gì, đều có giá trị của bản thân nó.

"Được, không thành vấn đề."

Lâm Phàm không từ chối, vừa hay hắn cũng đang định ra ngoài săn giết dị thú, trên đường đến tường rào Bảo Phong nhất định sẽ gặp được dị thú, đây là chuyện không cần phải suy nghĩ nhiều.

Tiểu đội vơ vét vật tư được thành lập.

Hai chiếc xe Pickup đi phía trước mở đường, phía sau là một cái xe tải.

Lâm Phàm dẫn đội.

Huynh muội Lục Sơn ngồi chung một chiếc xe với Lâm Phàm, trải qua chuyện ngày hôm trước, Lục Sơn đã hiểu sâu sắc Lâm Phàm được bọn hắn đưa về tường rào lợi hại đến mức nào, mà Lục Dĩnh thì giống như vừa phát hiện ra một đại lục mới, ở trong mắt nàng, Lâm Phàm không còn là người nữa mà là một cái bắp đùi rất rất to bằng vàng sáng chói mắt.

Trên đường có chút xóc nảy, người ngồi trong xe thỉnh thoảng sẽ nảy

lên mấy lần, đối với nam nhân thì còn tốt, nhưng đối với nữ nhân có dáng người tuyệt hảo mà nói, cũng có chút không tiện lắm.

ĐƯơng nhiên, Lục Dĩnh không hề có những phiền não này.

“Lâm ca, lúc nào thì ta mới có thể lợi hại được giống như ngươi.” Nam tử lái xe là Liệp Sát giả, qua chuyện đánh giết Hàn Bình, toàn bộ người trong tường rào rất kính trọng hắn, nghiễm nhiên đang có xu thế trở thành người đứng thứ hai ở tường rào.

“Sẽ thôi, cứ tiếp tục cố gắng, nhất định sẽ lợi hại giống như ta.” Lâm Phàm mỉm cười.

Có thực lực thì phải phô bày ra, không phải là chuyện không ai biết.

Tường rào Bảo Phong cách nơi này cũng không xa, nhưng cũng không phải gần, từ tường rào Miếu Loan đến tường rào Bảo Phong phải đi qua một cái huyện thành tàn phá.

“Mấy năm nay tường rào Miếu Loan chúng ta vẫn luôn liên lạc với những tường rào khác ở bên ngoài sao?” TRên đường đi vô cùng buồn tẻ, Lâm Phàm ngồi bên ghế phó lái quay đầu nhìn về phía Lục Sơn hỏi, cũng muốn nghe ngóng chút tình hình.

Hắn biết có rất nhiều tường rào, to to nhỏ nhỏ phân tán khắp nơi, truyền thừa hương hỏa văn minh của nhân loại, chỉ là đã ở trong tận thế quá lâu, mười năm rồi, tình hình phát triển của mỗi tường rào cũng không giống nhau.

Có loại người mạnh được yếu thua như Hàn Bình, sẽ có tường rào chỉ có người phù hợp mới có thể sinh tồn.

Cũng có loại tường rào có trật tự như tường rào Miếu Loan.

Đủ loại đều có.

Lục Sơn nói, “Rất ít, nhưng mà chúng ta tiếp xúc khá nhiều với tường rào Diêm Hải, chủ yếu là trao đổi vật tư, ví dụ như thuốc men và một ít đồ vật.”

Tường rào Diêm Hải rất gần thành thị Diêm Hải, thuộc về tường rào cỡ trung, tường rào Miếu Loan không thể nào so sánh được, xét mọi phương diện mà nói, mức độ phòng ngự và phạm vi của tường rào Diêm Hải đều khổng lồ.

Nghe nói các loại vật tư đều tương đối đầy đủ, không phải tường rào

cỡ nhỏ như tường rào Miếu Loan có thể so sánh được. Sinh bệnh trong tận thế là chuyện rất tồi tệ, bệnh nhẹ bình thường đơn giản thì không có vấn đề gì, nhưng nếu bệnh nặng thì thật sự xong đời rồi, trừ khi mạo hiểm, bản thân lại có đủ tài nguyên để đến những tường rào kia trao đổi thuốc men, nếu không thì chỉ có thể chờ đợi cái chết.

"À."

Lâm Phàm nhìn ra ngoài cửa sổ xe, bình tĩnh nói, "Vùng khu vực của chúng ta có vẻ có rất ít dị thú lên đến dị thú cấp ba."

Lục Sơn nói, "Những năm gần đây, dị thú có cấp bậc cao nhất ở khu vực của chúng ta cũng chỉ đến cấp ba mà thôi, những dị thú cao cấp hơn sẽ sinh hoạt ở khu vực khác, hình như là có liên quan đến trận mưa sao băng lúc trước, ta nghe nói có một loại vật chất nào đó từ trên trời rơi xuống, rơi vào nơi nào đó, tản ra một loại từ trường tiến hóa, càng đến gần, hiệu quả càng cao, địa thế tường rào Miếu Loan chúng ta vắng vẻ, cho nên rất khó xuất hiện dị thú có cấp bậc cao, ta cũng chỉ nghe người ta nói mà thôi, tình hình cụ thể thế nào, ta cũng không biết."

Lâm Phàm hiểu ra, ý này chẳng phải là đây chính là thôn tân thủ sao.

Mà hắn lăn lộn cho đến bây giờ, vẫn còn đang quanh quẩn ở thôn tân thủ, nhưng mà không sao cả, thôn tân thủ cũng có chỗ tốt của thôn tân thủ, không quá nguy hiểm, làm cái gì chắc cái đó, đứng vững gót chân, sau đó mới suy nghĩ đến con đường tiếp theo.

Không biết qua bao lâu, phía trước xuất hiện một cái tường rào tổn hại, đó chính là tường rào Bảo Phong, tuy rằng trên đường gặp được một ít dị thú, nhưng chỉ là một vài dị thú hồng huyết và dị thú cấp một, ngẫu nhiên xuất hiện dị thú cấp hai, Lâm Phàm sẽ bảo người dừng xe, xuống xe đánh một trận mãnh liệt với dị thú cấp hai, lấy huyết tinh, chuyển xác, rồi đi tiếp.

Tất cả có hai con dị thú cấp hai bị bất hạnh gặp phải độc thủ, thu hoạch vẫn ổn.

Chương 101 - Nếu như các ngươi muốn cướp thì cứ việc nói thẳng, không cần nói nhảm.

"Đằng trước chính là tường rào Bảo Phong." Người lái xe nhắc nhở.

Tất cả mọi người đều cảnh giác.

Tường rào bị dị thú công phá, không ai biết được bên trong sẽ có

nguy hiểm gì.

Lâm Phàm ngồi trên chiếc xe đi đầu tiên, thả chậm tốc độ lại, ba chiếc xe dần dần chạy vào trong khi không biết nguy hiểm sẽ xảy ra từ hướng nào, sau khi tường rào sụp đổ thì chỉ còn lại một con đường tiến vào trong, Lâm Phàm nhìn qua bức tường sụp đổ dày đặc, công trình bã đậu, khiến cho một cái tường rào bị hủy diệt, ngẫm lại thật đáng sợ.

Lâm Phàm mở cửa sổ trên trần xe, đứng thẳng lên, cẩn thận quan sát xung quanh.

Tuy rằng thực lực của hắn rất mạnh, nhưng có một đám người đi theo, hắn không dám khinh thường, phải chịu trách nhiệm với từng thành viên đi theo.

Hoàn cảnh xung quanh rất yên tĩnh, trừ tiếp lốp xe ma sát với mặt đường, không còn tiếng động nào khác, hắn không tận mắt nhìn thấy sau khi tường rào bị công phá có thảm cảnh như thế nào, nhưng trong đầu có thể hiện lên hình ảnh, tuyệt đối là vô cùng thê thảm.

Đến vị trí hầm trú ẩn.

Xe dừng lại.

Trương Thành xuống xe, tiến lên nhập mật mã, thử mấy lần, cửa điện tử của hầm trú ẩn mới từ từ mở ra.

Lâm Phàm ngồi trên trần xe nói, “Ta ở chỗ này quan sát, các ngươi hành động đi.”

Đoàn người biết thời gian gấp rút, bây giờ nhìn có vẻ là an toàn, không có nghĩa sẽ luôn an toàn, đoàn người vội vàng đi vào trong hầm trú ẩn, vận chuyển một ít vật tư bên trong ra ngoài, trong đó có thiết bị chữa bệnh, có đồ ăn, có đủ loại thiết bị.

Thần sắc Lâm Phàm bình tĩnh nhìn xung quanh, bất cứ gió thổi cỏ lay gì cũng không qua được mắt hắn.

Rất nhanh, có người xách một rương đạn ra ngoài, súng đạn rất quý giá, tuy rằng đi ra ngoài săn giết dị thú rất ít khi dùng đến, nhưng mà khi bảo vệ tường rào, tác dụng rất lớn.

Từng rương vật liệu được vận chuyển ra chất lên xe hàng, cái này khiến mỗi một thành viên đều nở nụ cười.

Mà ngay lúc này.

Sau lưng lại truyền đến tiếng xe cộ chạy đến.

Quay đầu lại, bốn chiếc xe đang chạy về phía này.

Lâm Phàm nhíu mày, có người cũng đến tường rào Bảo Phong vơ vét đồ vật?

Hắn đứng dậy, đứng trên trần xe nhìn xe đang chạy đến.

Giờ phút này, những người sống sót trong trong những chiếc xe đang chạy đến cũng đã nhìn thấy đoàn xe của Lâm Phàm, rõ ràng hơi kinh ngạc.

“Hồng tỷ, có người nhanh chân đến trước, đến sớm hơn chúng ta.” Một người sống sót nói với một nữ tử.

Nữ tử được gọi là Hồng tỷ nhíu chặt lông mày, rõ ràng cũng không ngờ được lại có người nhanh hơn bọn họ, nàng biết tường rào Bảo Phong bị dị thú công phá, cũng là do có mấy người sống sót ở chỗ này chạy đến tường rào Diêm Hải nói cho các nàng biết.

Theo Hồng tỷ thấy, đây chính là thời điểm phát tài.

“Đừng quản, qua xem một chút.”

“Được.”

Rất nhanh, bốn chiếc xe dừng lại, cửa xe mở ra, một đám người từ trong xe bước xuống.

Mà bọn người Lục Sơn đang vận chuyển đồ từ trong hầm trú ẩn ra nhìn thấy người xa lạ xuất hiện, cũng vội vàng thả đồ xuống, cả đám tụ lại, cảnh giác đánh giá người mới đến.

Hồng tỷ nói, “Chúng ta là người của tường rào Diêm Hải, các ngươi ở tường rào nào?”

Lâm Phàm lạnh nhạt nhìn qua, không nói gì.

Lục Sơn nói, “Chúng ta ở tường rào Miếu Loan.”

KHông ngờ lúc trước ở trên xe còn nói đến tường rào Diêm Hải, ai ngờ được lúc này đã gặp mặt.

Hồng tỷ nói, “Bên các ngươi do ai phụ trách?”

Lục Sơn nhìn về phía Lâm Phàm, ánh mắt Hồng tỷ cũng nhìn theo, không ngờ nam tử trẻ tuổi đang đứng trên trần xe kia chính là người phụ trách của đoàn người này, "Xin chào, ta tên là Lương Hồng, không biết bọn ta có thể…"

Đối phương còn chưa nói xong, đã bị Lâm Phàm cắt ngang.

"KHông thể." Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

Lương Hồng kinh ngạc nói, "Ta còn chưa nói xong đâu."

"Nói hay không cũng không quan trọng, là chúng ta đến tường rào Bảo Phong trước, tất cả mọi thứ ở nơi này chính là của chúng ta, các ngươi đến chậm, đi đi."

Lâm Phàm không muốn nói gì nhiều với bọn họ, vật tư phong phú cũng đủ khiến người ta điên cuồng, nhìn như đang giao luu thân thiện, nhưng không ai dám cam đoan một giây sau có thể cầm đao đâm người hay không.

"Này, tiểu tử, sao ngươi lại dám nói chuyện với Hồng tỷ của chúng ta như thế."

Một nam tử không vui đứng ra.

Khi nam tử này nói chuyện, Hồng tỷ đứng bên cạnh cũng không ngăn cản, mà chỉ lẳng lặng nhìn, ở trong tận thế chính là như vậy, nhanh chân đến trước không có nghĩa là tất cả mọi thứ đều là của đối phương, thế đạo như bây giờ, vật tư đối với bất cứ người nào mà nói cũng vô cùng quan trọng, thông tình đạt lý và nhún nhường, sẽ chỉ khiến bản thân sinh hoạt càng khó khăn hơn thôi.

Lâm Phàm nhìn chằm chằm nam tử vừa xuất hiện, rút đao bên hông ra, lưỡi đao tản ra ánh sáng.

"Nếu như các ngươi muốn cướp thì cứ việc nói thẳng, không cần phải nói nhảm."

"???"

Nữ tử được gọi là Hồng tỷ kia có chút hoang mang.

CHỉ như vậy thôi đã trực tiếp rút đao ra rồi?

Nàng thừa nhận người bên cạnh mình nói chuyện có chút lớn tiếng, ngôn ngữ có thể gọi là nghệ thuật, nguyên nhân chủ yếu chính là đang nói chuyện với nhau, không đồng ý cũng là bình thường, giọng

điệu táo bạo chút cũng là bình thường, nhưng không cần thiết phải rút đao nhanh như vậy chứ.

Nam tử đứng ra nói chuyện giúp Hồng tỷ cũng bị kinh sợ.

Rút… Rút đao rồi?

Lâm Phàm vô cùng hài lòng với biểu hiện của bọn họ, đây cũng là hành động cố ý của hắn, dễ nói chuyện thì chính là dễ bắt nat, chỉ có rút đao ra mới có khí phách, mới có thể để cho bọn họ biết, nam nhân đứng trên trần xe này không dễ trêu.

ÁNh mắt Lâm Phàm nhìn chằm chằm bọn họ, chậm rãi nói, “Vật tư trong tường rào Bảo Phong, không liên quan gì đến các ngươi cả, ai dám thò tay ra, ta lập tức chặt tay người đó, nếu không tin, có thể thử một lần.”

Chương 102 - Nhìn ta dễ bắt nạt lắm sao?

Sau khi nói xong, hắn ra hiệu cho bọn người Lục Sơn tiếp tục vận chuyển, không cần để ý đến bọn họ.

Lục Sơn biết thực lực của Lâm Phàm, phất tay ra hiệu cho mọi người tiếp tục vận chuyển, tình huống đột nhiên phát sinh này hắn ta cũng không nghĩ tới, nhưng rất rõ ràng, bây giờ hành động của Lâm Phàm quả thật đã có thể chấn nhiếp bọn họ.

Bọn người Hồng tỷ đối mặt với tình huống trước mắt, trong lúc nhất thời lại không biết nên nói gì, nhất là khi thấy người của tường rào Miếu Loan không bận tâm đến sự tồn tại của bọn họ, tiếp tục vận chuyển vật tư, cái này khiến bọn họ cảm thấy đối phương đang đánh bốp bốp vào mặt bọn họ.

“Móa, tên tiểu tử ngươi mẹ nó thật là phách lối, lão tử thử bản lĩnh của ngươi một chút.”

Trong đám người, một nam Liệp Sát giả bước ra.

Lâm Phàm nhìn về phía đối phương, lửa bùng lên, bao trùm cả đường đao.

Liệp Sát giả vừa rồi còn sát khí mười phần, nhìn thấy tình hình này, đột nhiên ngừng lại, nháy nháy mắt nhìn Lâm Phàm, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Hồng tỷ, không nói gì, nhưng ý rất rõ ràng.

Hồng tỷ, là ta lỗ mãng, người ta là Giác Tỉnh giả, nếu như ta xông lên

có khi nào bị người ta chơi chết không?

Hồng tỷ đánh mắt ra hiệu, lui về, đừng làm chuyện thêm phức tạp.

Liệp Sát giả nhận được tín hiệu, không nhìn Lâm Phàm một chút nào, lùi lại vào trong đám người, chỉ cần ta không nhìn vào ánh mắt đối phương, thì sẽ không biết lúc này đối phương đang khinh bỉ mình.

Các thành viên của tường rào Diêm Hải cũng không ngờ đối phương là Giác Tỉnh giả.

Quả nhiên, một người nào mà phách lối thì người đó đều có tiền vốn để phách lối.

“Ta nghĩ chúng ta có hiểu lầm rồi.” Hồng tỷ nói.

Lâm Phàm nói: “Ta nghĩ giữa chúng ta không có hiểu lầm gì cả, ta đã nói rồi, đồ ở tường rào Bảo Phong chính là của chúng ta, không liên quan gì đến các ngươi cả, nếu như các ngươi thật sự muốn tìm đồ, vậy thì phải đợi sau khi chúng ta vơ vét xong rời khỏi nơi này, mới đến lượt các ngươi.”

Có lác đác vài thành viên vận chuyển vật tư ra ngoài.

Nhìn thấy một mình Lâm Phàm có thể trấn áp được đám người của tường rào Diêm Hải, trong lòng ai cũng âm thầm hô to.

Trâu bò.

Đây quả thật là vô cùng mạnh mẽ đó.

Lâm Phàm không nảy sinh xung đột với bọn họ, nhân số của đối phương không ít, một khi xảy ra xung đột, hắn có thể đảm bảo bản thân không có bất cứ vấn đề gì, nhưng mà nhóm người ra ngoài cùng hắn kia, có tổn thương hay không thì rất khó nói.

Nếu như có thể trấn áp được, đương nhiên là tốt.

Lúc này.

Tiếng ô tô chạy đến.

Trong nháy mắt đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Từng chiếc ô tô đi qua con đường bị sụp đổ, xuất hiện trong tầm mắt của moị người.

Lâm Phàm khẽ nhíu mày, không biết là ai đến.

Nhưng mà hắn tình nguyện ở bên ngoài gặp được dị thú, cũng không muốn gặp được nhân loại, gặp được dị thú chắc chắn sẽ phát sinh chiến đấu kịch liệt, nhưng nếu gặp phải nhân loại thì phiền phức.

Âm hiểm xảo trá, ngụy trang bản thân, đâm sau lưng, khó mà đề phòng được.

Chỉ có thể hiện vẻ mặt lạnh lùng, mới có thể thản nhiên giải quyết mọi chuyện.

Hồng tỷ nhìn thấy đồ án trên ô tô, trong lòng giật mình, trong ánh mắt lộ ra tia kinh ngạc.

“Là bọn họ…”

Cho dù chưa nhìn thấy người, nhưng dựa vào đồ án trên xe, cũng đã có thể nhận ra người đến là ai.

Người đứng thứ hai Diêu Thế Quang của tiểu đội Bạo Long.

Người sống sót sinh sống ở tường rào Diêm Hải khá nhiều, theo sự phát triển, xuất hiện đủ loại đội ngũ nhỏ, chuyên đi săn giết dị thú, sưu tập vật tư, mà tiểu đội Bạo Long chính là tiểu đội của tường rào Diêm Hải, thực lực khá mạnh.

Diêu Thế Quang thì chính là Giác Tỉnh giả cấp ba, làm việc tùy tiện, điên cuồng.

Là người mà đội ngũ Cơ Thạch bọn họ không muốn trêu chọc vào nhất.

Đội Cơ Thạch các nàng từ khi thành lập cho đến nay, đã sáu năm rồi, đội ngũ các nàng ngay từ khi thành lập không phải lôi kéo Liệp Sát giả hay Giác Tỉnh giả, ngược lại phần lớn là người bình thường.

Trải qua thời gian phát triển gian khổ, có đội viên trở thành Liệp Sát giả, cũng có đội viên trở thành Giác Tỉnh giả, nhưng phần lớn đều là chết trong miệng dị thú.

Tận thế là dạy người ta trưởng thành trong hoàn cảnh ác liệt, tâm không hung ác thì không thể đứng vững, tranh đoạt vật tư thường xảy ra vô cùng kịch liệt, một người bình thường có vẻ rất quen thuộc, cũng có thể vì một chút vật tư, hố chết đối phương.

Rất nhanh, từng chiếc ô tô dừng lại, cửa xe mở ra, đầu tiên là một

đôi chân mang giày tác chiến, ngay sau đó, một nam tử ung dung bước ra, sửa sang lại quần áo, sau đó ngón tay cái vuốt mũi, quan sát trái phải.

Khí ánh mắt lướt đến chỗ Hồng tỷ, toét miệng cười.

“A, đây không phải là Hồng tỷ sao, tốc độ nhanh đấy.”

Nói xong thì nghênh ngang bước đến, lấy điếu thuốc ra, ném vào trong miệng, cắn được chính xác, tiểu đệ đằng sau vội vàng lấy bật lửa ra, nam tử cúi đầu hút một hơi, hai tay kẹp điếu thuốc, vẫn duy trì sự nhiệt tình vừa rồi.

“Ngươi nói xem đang yên đang lành cái tường rào này lại bị phá mất, cuối cùng tiện nghi cho ai chứ, không phải là tiện nghi cho chúng ta sao?”

Hồng tỷ lạnh mặt nói, “Diêu Thế Quang, sao ngươi lại xuất hiện ở đây?”

Diêu Thế Quang cười cười, lộ ra một hàm răng bằng vàng, “Hồng tỷ, lời này của ngươi không đúng rồi, thế nào mà nói là sao ta lại xuất hiện ở chỗ này, tường rào lớn như vậy, có chuyện gì có thể giấu được chứ.”

Hồng tỷ hít sâu, nàng biết giấu diếm là chuyện không thể, tai mắt của đội Bạo Long rất nhiều, chỉ cần trong tường rào xảy ra chuyện gì, tuyệt đối không thoát khỏi tai mắt bọn họ.

Thấy Hồng tỷ không nói gì, Diêu Thế Quang cười cười, nhìn tường rào hoang phế xung quanh, “Ai, đúng là đáng tiếc, đang yên đang lành tường rào lại biến thành thế này, ngươi nói Hàn Bình thu thập nhiều vật tư như vậy làm được gì chứ, dùng cũng không dùng đến, cũng không biết là còn sống hay chết.”

Đột nhiên.

Chương 103 - Nhìn ta dễ bắt nạt lắm sao? (2)

Hắn ta thấy được có người đang vận chuyển đồ, giơ tay lên nói, “Này này, các ngươi là thứ gì thế, làm gì vậy, những thứ này là thứ mà các ngươi có thể vận chuyển sao? Mẹ nó nhanh để hết xuống cho ta, mọi thứ ở nơi này đều là của Diêu Thế Quang ta, ai đụng đến là lão tử giết chết người đó.”

Ngang ngược càn rỡ, vênh váo đắc ý, lệ khí mười phần.

Trong lời nói có một cảm giác không được phép nghi ngờ.

Lục Sơn đang vận chuyển vật liệu phát hiện tình hình không đúng, thả đồ xuống, cảnh giác nhìn đám người vừa xuất hiện, lúc trước đến đám người của nữ tử kia thì thôi đi, sao bây giờ lại xuất hiện một đám người nữa?

Hơn nữa nhìn dáng vẻ của đám người này, chắc chắn không dễ trêu vào.

“Hồng tỷ, người của ngươi cũng không có chút quy củ nào vậy, Diêu Thế Quang ta đến rồi mà mẹ nó còn vận chuyển?” Diêu Thế Quang nói.

Hồng tỷ nói, “Bọn hắn là người của tường rào Miếu Loan, người ta đến nơi này trước.”

“Tường rào Miếu Loan?” Diêu Thế Quang đột nhiên nở nụ cười, “Ha ha ha… Tường rào Miếu Loan à.”

Nghe có vẻ khinh thường.

Sau đó chỉ thấy Diêu Thế Quang chỉ vào bọn người Lâm Phàm.

“Mấy tiểu bằng hữu các ngươi nhanh xéo đi, nơi này thuộc về ta.”

Hắn ta hoàn toàn không xem trọng người của tường rào Miếu Loan, chỉ một tường rào nhỏ mà thôi, số lượng Giác Tỉnh giả ít đến đáng thương.

Lúc này.

Lâm Phàm đang đứng trên trần xe sờ sờ mặt, chậm rãi mở miệng.

“Lục Sơn ca à, có phải nhìn ta rất dễ bắt nạt hay không?”

Tình huống bây giờ.

Khiến tâm trạng Lâm Phàm có chút bùng nổ.

Lục Sơn:…

Không phản bác được.

Hắn ta rất muốn nói đây là chuyện rất bình thường, trước kia khi huynh muội bọn họ phát hiện vật tư, vốn cho rằng có thể lấy đi, nhưng cuối cùng lại bị người ta cướp đi, bởi vì đối phương rất mạnh,

không muốn mạo hiểm, chỉ có thể không cam lòng mà bỏ vật tư ra ngoài.

Đây là tình huống rất bình thường.

Hắn ta đi đến trần xe, ghé vào tai Lâm Phàm, nhỏ giọng nói, "Đối phương người đông thế mạnh, nếu không được thì đi thôi."

Mặc dù không cam lòng, nhưng không còn cách nào cả, tình thế bày ra trước mặt.

"Nhường?"

"Ừm."

"KHông thể nào, để ta, chúng ta giải quyết Hàn Bình rồi mới đến đây, muốn chúng ta tay không quay về, chính là đang đánh vào mặt chúng ta."

Để lại thì khẳng định là không thể nào, chẳng lẽ chỉ vì đối phương nhiều người mà phải để lại sao, hắn còn muốn nói Lâm Phàm ta là người biết Thiết Đầu Công và Long Trảo Thủ, không muốn bị đập thành người thực vật hay cào nát ngực, thì mẹ nó nhanh cút đi.

Hắn giơ tay lên, chỉ mũi đường đao về phía Diêu Thế Quang.

"Ta hỏi ngươi, ngươi có nói đạo lý không?"

Đối mặt với câu hỏi như vậy, Diêu Thế Quang rõ ràng cũng hơi ngây ngẩn, sau khi phản ứng lại thì cười lớn "Mẹ nó! Các ngươi nghe xem, gia hỏa này hỏi chúng ta cái gì thế, thế mà lại hỏi chúng ta có nói đạo lý hay không, nói cho bọn hắn nghe đạo lý của chúng ta là gì."

Các thành viên của đội Bạo Long hô to.

"Đồ mà đội Bạo Long chúng ta coi trọng, ai cũng không được đụng đến."

Diêu Thế Quang vô cùng hài lòng gật đầu.

Cái hắn ta cần chính là hiệu quả như vậy.

"Không nói đạo lý…. Vậy thì tốt."

Soạt!

Lửa bùng lên, bao trùm cả người Lâm Phàm lại, trước ánh mắt kinh

ngạc của Diêu Thế Quang, chỉ thấy Lâm Phàm phịch một tiếng, nhún người nhảy lên, chém về phía Diêu Thế Quang, hắn lười nói nhảm với đối phương, nếu đã không đồng ý, đối phương còn ngông cuồng như vậy, mẹ nó còn nói chuyện gì nữa.

“Ai da, Giác Tỉnh giả à.”

Diêu Thế Quang còn chưa phát hiện ra mức độ nghiêm trọng của sự việc, đột nhiên phất tay, trước mặt hiện ra rất nhiều băng chùy, vút một tiếng, băng chùy xé gió mà đi, chỉ trong nháy mắt đã bao phủ Lâm Phàm lại.

Giác Tỉnh giả năng lực băng.

Đinh đinh đang đang!

ÁNh lửa hiển hiện, chém nát băng chùy phóng đến, hình thành một màn lửa đao quang kín kẽ không một kẽ hở, chỉ trong chốc lát, đã xuất hiện trước mặt Diêu Thế Quang, một đao bao trùm lửa chém về phía đối phương.

Đấu với Giác Tỉnh giả cấp ba, Lâm Phàm chẳng hề hoảng một chút nào, hắn chỉ muốn tốc chiến tốc thắng.

Thành viên đội Bạo Long muốn xông lên hỗ trợ, nhưng lại bị Diêu Thế Quang ngăn lại, ý rất rõ ràng, nhìn thật kỹ, học cho tốt, nhìn ta ngược gia hỏa này như thế nào.

Chiến đấu diễn ra.

Đao pháp của Lâm Phàm khiến Diêu Thế Quang không có vũ khí cảm thấy phiền phức vô cùng, khi vẫn còn đang kéo dài khoảng cách với Lâm Phàm, Diêu Thế Quang đã lập tức dùng năng lực của mình, tạo ra một cái đao băng sắc bén, trực tiếp đỡ đòn.

Lục Sơn biết Lâm Phàm có thể giết chết Hàn Bình, nhưng bây giờ hắn ta rất lo lắng, dù sao thì nghe tên tuổi đã khiến bọn hắn có áp lực rất lớn.

“Thật là lợi hại.”

Trong lòng Lục Dĩnh âm thầm thán phục, không chớp mắt nhìn, nếu như bảo nàng đối mặt với Diêu Thế Quang, chỉ sợ ba mươi giây cũng không thể kiên trì được.

Hồng tỷ không ngờ người của tường rào Miếu Loan lại xúc động như

vậy, hoàn toàn không nói chút lời nào đã trực tiếp ra tay.

“Hồng tỷ.” Một đội viên đến bên cạnh Hồng tỷ, nhỏ giọng nói, “Có nên chờ đến khi bọn hắn lưỡng bại câu thương rồi, chúng ta ngồi làm ngư ông đắc lợi không.”

Hồng tỷ không nói chuyện, chỉ đánh mắt ngăn đội viên lại.

Đội viên lui lại sau lưng.

Vẻ mặt Hồng tỷ nghiêm túc nhìn tình cảnh trước mắt, trân chiến giữa hai bên rất kịch liệt, quyết đấu giữa Giác Tỉnh giả không phải có thể dễ dàng nhìn thấy được, đồng thời nàng cũng không ngờ loại tường rào cỡ nhỏ như Miếu Loan, lại có Giác Tỉnh giả thế này, rất mạnh, rất lợi hại.

Lúc này.

Chương 104 - Ta không dễ bắt nạt.

Diêu Thế Quang cảm thấy tình huống có chút không ổn, bản thân mình rõ ràng là Giác Tỉnh giả cấp ba, nhưng bây giờ lại bị áp chế, băng đao trong tay mỗi lần va chạm với đao lửa của đối phương, hắn ta lập tức cảm nhân được đao băng của mình không ổn định, có dấu hiệu có thể gãy nát bất cứ lúc nào, nếu không phải hắn ta vẫn luôn duy trì, chỉ sợ nó đã sớm bị vỡ vụn rồi.

Hắn ta chưa bao giờ gặp phải loại đao pháp này, giống như thiên quân vạn mã đang lao nhanh về phía hắn ta, còn ẩn chứa một loại khí thế vô thượng và sức lực mạnh mẽ, chuyển đổi vô cùng tự nhiên, khiến hắn ta cảm thấy vô lực.

Phốc phốc!

Đao lửa chém qua ngực hắn ta, xé ra máu thịt, vết đao chém và lửa cháy đau đớn, khiến hắn ta không nhịn được rên rỉ đau đớn.

“Ta không đánh lại hắn sao?”

Lúc này, trong đầu hắn ta đột nhiên nghĩ như vậy, không thể nào, tuyệt đối không thể nào.

Đầu tiên, hắn ta ném ý nghĩ này ra khỏi đầu.

Diêu Thế Quang cố ý kéo dài khoảng cách với Lâm Phàm, duy trì khoảng cách mấy thước, hắn ta cúi đầu nhìn tình hình bản thân, trên

người có không ít vết đao, nếu không phải tố chất thân thể tốt, với tình huống bây giờ, chỉ sợ đã sớm chết rồi.

Các đội viên của đội Bạo Long đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Nhị đội trưởng vô cùng khốn đốn.

Sao lại thảm như vậy?

Đờ mờ.

Cái này không giống với những gì bọn họ nghĩ.

Cảm nhận được ánh mắt của đội viên, Diêu Thế Quang cảm thấy rất mất mặt, táo bạo hét lên, "Mẹ nó các ngươi còn đứng đó mà nhìn cái gì, lên cho ta."

Các đội viên kịp thời phản ứng, cầm vũ khí lên vọt đến.

Lâm Phàm rút đoản mâu ra, lửa bùng lên, cánh tay đưa ra sau duỗi thẳng, đột nhiên dùng sức ném mạnh, vèo một tiếng, đoản mâu xé gió lao đi, hình thành công kích, phập một tiếng, một người đội viên còn đang vọt đến còn chưa kịp phản ứng, đã bị đoản mâu đâm xuyên qua thân thể, thậm chí lực ném còn không giảm bớt, xuyên thêm một người ở phía sau, hai người bị đâm xuyên bay lên, bị ghim vào trên hòn đá cách mảnh phế tích không xa.

"Đánh." Lục Sơn nắm rìu gầm nhẹ một tiếng, biết trận chiến này không thể nào tránh khỏi, gia nhập vào, vung vẩy rìu, lực lượng của Liệp Sát giả cấp ba bộc phát, trực tiếp chém một gia hỏa đang vọt đến thành hai.

Lục Dĩnh nhanh chóng di chuyển, ngón tay cài tên, không ngừng bắn ra.

Tuy rằng nàng là nữ nhân, nhưng trong tận thế hun đúc, sớm không phải là nữ nhân không biết gì cả, chỉ biết mềm yếu hét lên.

Những người vận chuyển vật tư đều là Liệp Sát giả, ai cũng có thực lực không tầm thường.

Trong mắt Lâm Phàm chỉ có Diêu Thế Quang, nhanh chóng đánh tới, khí thế hung hăng dọa sợ đối phương, khi gặp phải kẻ địch chỉ biết cắn chết mình, trong lòng ai cũng sẽ bối rối.

Tốc độ Lâm Phàm vung đao rất nhanh, khiến Diêu Thế Quang bối rối ngăn cản, hơn nữa khi mũi đao đánh tới, chiêu thức đột nhiên biến

đổi, lấy chọn làm chủ, băng đao trong tay đối phương rơi ra, bị ném lên không trung.

Lâm Phàm nắm lấy cơ hôi này, lòng bàn tay đẩy chuôi đao, trực tiếp đâm vào ngực đối phương.

Ken két!

Khi mũi đao chạm đến đối phương, hắn cũng không nghĩ đến trên người đối phương thế mà lại bao trùm một lớp giáp băng, chặn lưỡi đao của hắn lại.

Chỉ là…

Răng rắc một tiếng.

Mũi đao đâm xuyên của giáp băng, đâm vào trong máu thịt của Diêu Thế Quang.

Cây đao này đã trải qua phụ ma, vô cùng sắc bén, phối hợp với lực lượng của Lâm Phàm, muốn dùng giáp băng để ngăn cản là chuyện không có khả năng.

“A…”

Diêu Thế Quang đau đớn kêu lên thảm thiết, hai tay nắm chặt lấy đao lửa đang đâm vào thân thể hắn ta, cho dù có lửa thiêu đốt, hắn ta vẫn không hề nới lỏng tay, nếu không hắn ta biết một khi buông tay, sẽ hoàn toàn xong đời.

Ánh lửa trong mắt Lâm Phàm càng tăng, thả chuôi đao ra vươn bàn tay ra, năm ngón tay chụm thành ba ngón vuốt rồng, chụp vào cổ họng đối phương, đối mặt với một đòn này, ánh mặt Diêu Thế Quang rụt lại, giơ một tay lên ngăn cản.

Nhưng chiêu thức của Lâm Phàm biến đổi, nhanh chóng di chuyển đến phía sau hắn ta, vuốt rồng chụp vào phần gáy, năm ngón tay dùng sức, răng rắc một tiếng, Diêu Thế Quang đâu không thể nhịn được ngẩng đầu lên, hét lên thê thảm, ngay sau đó, lại có một vuốt rồng đâm vào xương cùng của hắn ta, xuyên qua máu thịt, cầm chặt, giơ hắn ta cao lên, mặt cúi xuống đất, hung hăng nện xuống.

Phốc phốc!

Bị đập xuống mặt đất, đường đao đang đặt ở tại ngực, hoàn toàn đâm thủng qua lồng ngực Lâm Phàm, đâm thẳng ra phía sau.

Lâm Phàm cầm lấy lưỡi đao, rút đao ra, một cước đá Diêu Thế Quang ngã lăn qua một bên, lúc này Diêu Thế Quang liên tục nôn ra máu, sắc mặt trắng bệch.

“Ngươi… Ngươi dám… Giết… Giết ta.”

Lâm Phàm không để ý đến hắn ta, mà xoay người lục lọi ra một điếu thuốc lá trên người đối phương, búng lên ngọn lửa, hít một hơi nhàn nhạt, nhả khỏi ra, nhả thẳng vào mặt Diêu Thế Quang đang máu me đầy mặt.

Sau đó vỗ nhẹ vào mặt hắn ta.

“Ta không dễ bắt nạt đâu.”

“Hiểu không?”

Diêu Thế Quang nôn ra máu, lồng ngực cũng không ngừng tràn ra máu, giống như suối phun đang phun trào.

Muốn nói chuyện, nhưng không nói nên lời.

Ánh mắt Lâm Phàm bình tĩnh nhìn vẻ mặt không cam lòng, ánh mắt đầy oán hận của Diêu Thế Quang, nhấc chân, một cước đạp vỡ đầu hắn ta, giống như dưa hấu nổ tung, phù một tiếng, máu và óc bắn ra tung tóe.

Hắn không thích giết người, dù sao thì số lượng nhân khẩu trong tận thế không nhiều lắm, giết rồi sẽ không còn nữa.

Nhưng đối xử với kẻ thù, từ trước đến giờ hắn đều không nương tay.

Hồng tỷ thấy Lâm Phàm dùng một chân dẫm nát đầu Diêu Thế Quang, cho dù nàng đã từng nhìn thấy cảnh tượng hoành tráng, trong lòng vẫn không nhịn được run rẩy.

Chương 105 - Vĩnh viễn phải đánh giá cao đối thủ.

Hung ác, thật quá độc ác.

Có chút may mắn, may là lúc trước không nảy sinh xung đột với đối phương, nếu không người bị giẫm nát đầu có lẽ là nàng.

Đội viên vừa rồi đề nghị đợi khi đám người kia lưỡng bại câu thương thì ra tay, sắc mặt trắng bệch, thân thể không nhịn được run rẩy, nếu như có một khe hở, hắn ta nhất định sẽ trốn vào trong, tuyệt đối không ra ngoài.

Lâm Phàm vung đao, vấy máu tươi đang dính bên trên đi, lửa bùng lên, đường đao lúc trước còn dính đầy máu, lúc này lại trắng tinh như mới, có một loại phong mang khó nói thành lời.

Quay đầu nhìn lại, bọn người Lục Sơn còn đang chiến đấu với đội viên của đội Bạo Long.

Lâm Phàm cầm theo đao, đi đến chỗ bọn hắn, đến gần một đội viên đội Bạo Long đang chiến đấu, trực tiếp vung đao lên chém vào sau lưng đối phương, lưỡi dao sắc bén chém ra máu thịt.

Một tiếng hét thảm vang lên.

Nhìn cũng chưa nhìn, tiếp tục vung đao chém xuống.

Lập tức, tiếng kêu thảm không ngừng vang lên, cho dù có đội viên đội Bạo Long kịp phản ứng lại, nhưng vẫn vô dụng, trước thực lực tuyệt đối, bất cứ phản kháng nào cũng đều vô dụng.

Thời gian dần qua.

Có đội viên đội Bạo Long phát hiện ra Diêu Thế Quang đã bị đâm chết.

“A, Nhị đội trưởng chết rồi, hắn giết Nhị đội trưởng.”

“Cái gì?

“Sao có thể như vậy được?”

Bọn hắn hoàn toàn luống cuống.

Diêu đội trưởng chính là Giác Tỉnh giả cấp ba, thực lực cường hãn, dẫn theo bọn hắn đi đến đâu cũng là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, nhưng bây giờ đã bị giết, sự kiêu ngạo trong lòng bọn hắn lập tức biến mất tăm, không còn sót lại chút gì, thay vào đó là sự khủng hoảng vô tận.

“Đừng giết ta, ta đầu hàng.”

Các đội viên luống cuống, bỏ vũ khí trong tay xuống, có người thì trực tiếp quỳ xuống, hy vọng có thể giữ được tính mạng.

Chỉ là những chiêu này đối với Lâm Phàm chẳng có tác dụng gì cả.

“Cầm vũ khí của các ngươi lên, dừng có đầu hàng với ta, chiêu này vô dụng thôi, nếu như không phải thực lực của ta mạnh, vậy thì

người chết chính là chúng ta.”

Lâm Phàm giơ tay lên nâng đao lên, trực tiếp chém xuống.

Hắn thấy, khi đối phương muốn lấy mạng của hắn, lại bởi vì không có thực lực, nên bị hắn phản sát, từ đó mà cầu xin tha thứ, thế thì kết quả của những người này đã được định sẵn, đó chính là chết, tuyệt đối không có bất cứ cơ hội sống nào.

Hơn nữa thả bọn hắn đi, chỉ là đang thả hổ về rừng mà thôi, tương lai hắn nhất định sẽ nảy sinh xung đột với đội Bạo Long, những người này cũng sẽ giúp đỡ bên kia, vì sau này đỡ phải đối mặt với thêm nhiều kẻ địch, bây giờ giết chết là tốt nhất, không có vấn đề gì cả.

Lời hắn nói rất hữu dụng, đội viên muốn đầu hàng kia quả thật lại đứng lên, nhưng mà bọn hắn muốn chạy trốn.

Lâm Phàm sao có thể buông tha cho bọn hắn, đuổi theo bọn hắn chém giết một trận.

“A… Cứu mạng.”

“Chúng ta là người của đội Bạo Long, ngươi giết chúng ta, chính là đắc tội với đội Bạo Long, lão đại của chúng ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

“Ca, đừng giết ta.”

“Ba ba, ta quỳ xin ngươi.”

Cầu xin tha thứ cũng được, dọa dẫm cũng được.

Những lời này đều là di ngôn của bọn hắn.

Cũng không lâu lắm, người mà Diêu Thế Quang dẫn đến đều bị chém hết, Lâm Phàm hờ hững nhìn qua, không có một người nào có thể đứng dậy, thậm chí ngay cả hơi thở cũng không còn.

“Chém người thật là mệt mỏi.”

Lâm Phàm cảm thán từ tận đáy lòng, sau khi dọn sạch vết máu trên đường đao, tra đao vào trong vỏ, vẻ mặt mỉm cười đi về phía Hồng tỷ, đồng thời vẫy tay với đám người Lục Sơn.

“Tiếp tục vận chuyển, chỉ là khúc nhạc dạo ngắn mà thôi, không có chuyện gì cả.”

Hồng tỷ thấy Lâm Phàm đi về phía nàng, nuốt nước bọt, trong lòng vô cùng căng thẳng, nhưng bản thân là đội trưởng của đội Cơ Thạch, nàng nhất định phải bình tĩnh, không thể bối rối được.

Lâm Phàm mỉm cười, tùy tiện mở miệng nói. "Ngươi cũng thấy rồi đấy, đám gia hỏa này thấy ta dễ bắt nạt, cho nên muốn ức hiếp ta, ngươi nói xem ta có thể để mặt cho bọn hắn ức hiếp sao, khẳng định là không được rồi, ngươi nói đúng không."

"A, đúng, đúng, đúng."

Hồng tỷ điên cuồng gật đầu, sau khi Lâm Phàm đứng trước mặt nàng, nàng chủ động giơ tay ra, "Làm quen một chút, ta tên là Lương Hồng, đội trưởng tiểu đội Cơ Thạch, chúng ta vô tình mạo phạm, xin thứ lỗi."

Lâm Phàm thân thiện đưa tay ra, bắt tay, "Lâm Phàm của tường rào Miếu Loan."

Lương Hồng nhìn người trước mặt lộ vẻ mặt thân thiết, trong lòng thật sự có chút lạnh lẽo, đúng là người hai mặt, lúc chém người thì vô cùng ngông cuồng, lạnh nhạt không gì sánh được, giống như một vị Tử Thần lạnh lùng thu hoạch từng sinh mệnh.

Mà bây giờ, mặt mũi tràn đầy tươi cười, biểu hiện thân mật chào hỏi với bọn hắn.

Cái này khiến Lương Hồng có chút khó hiểu, rốt cuộc gương mặt nào mới là gương mặt chân chính của hắn.

"Lúc trước chỉ là hiểu lầm, ngươi nói đúng, tới trước tới sau, tường rào Bảo Phong chính là các ngươi đến trước, vật tư bên trong đương nhiên là của các ngươi, nhưng mà ta thấy nhân số các ngươi hơi ít, vật tư lại nhiều như vậy, có cần người của ta giúp một tay hay không, ngươi yên tâm, tay chân của bọn họ rất sạch sẽ, tuyệt đối không xảy ra chuyện trộm cắp gì." Lương Hồng nói.

Nàng thật sự đã bị dọa sợ rồi.

Không thể nào trở thành kẻ địch được.

Nhưng nếu có thể trở thành bằng hữu của đối phương trong tận thế này, vậy thì sẽ có cảm giác an toàn hơn.

Lương Hồng có thể dẫn dắt tiểu đội phát triển đến ngày hôm nay, chính là vì khi phát hiện vật tư thì không nhường, nếu cảm thấy

không tranh được, sẽ tạm thời rút lui, cho dù bởi vì thế mà bị người khác chê cười, chế giễu, nàng cũng mỉm cười mà đáp lại.

Chương 106 - Vĩnh viễn phải đánh giá cao đối thủ. (2)

Có thể dẫn dắt đội viên sống sót, mới là may mắn lớn nhất, mặt mũi hoàn toàn không cần.

“Được, cảm ơn.” Lâm Phàm nói.

Với số người mà hắn dẫn theo ra ngoài, vận chuyển thật sự khá chậm, bây giờ có sức lao động miễn phí, nhất định không thể bỏ qua.

Lương Hồng vẫy tay, bảo đội viên của nàng còn đang hoang mang tiến lên hỗ trợ, các đội viên của đội Cơ Thạch dường như vừa bừng tỉnh, vội vang tiến lên vận chuyển vật tư, khi đi ngang qua Lâm Phàm, đều tự giác cúi đầu, giống như đang chào hỏi, thể hiện sự kính sợ với Lâm Phàm.

Lâm Phàm nói, “Có thể nói cho ta một chút chuyện về đội Bạo Long không?”

“A, đương nhiên là được.” Lương Hồng gật đầu, sau đó chậm rãi nói, “Đội Bạo Long là một đội ngũ rất nổi tiếng ở tường rào Diêm Hải, thành viên có hơn năm mươi người, Diêu Thế Quang vừa bị ngươi giết chết chính là Nhị đội trưởng, Giác Tỉnh giả cấp ba, mà đại đội trưởng tên là Lê Bạch, thật lâu trước kia đã là Giác Tỉnh giả cấp ba rồi, nhưng bây giờ có phải đã trở thành Giác Tỉnh giả cấp bốn hay không thì ta cũng không biết, bởi vì hắn vẫn luôn ra ngoài săn giết dị thú.”

Nghe Lương Hồng nói những chuyện này.

Lâm Phàm hơi híp mắt lại, không biết là cấp ba hay cấp bốn, nhưng trong lòng hắn, Lê Bạch chính là Giác Tỉnh giả cấp bốn, vĩnh viễn phải đánh giá cao đối thủ, không thể nào đánh giá thấp đối thủ được.

“Bên trong tường rào Diêm Hải, đội ngũ giống các ngươi có nhiều không?”

“Rất nhiều, nhưng phần lớn đều là đội ngũ nhỏ, chỉ có ba năm người, nhưng mà có một vài đội ngũ nhỏ cũng rất mạnh, chỉ là không muốn phát triển thành đội ngũ lớn mà thôi.”

Lâm Phàm gật đầu, tường rào Miếu Loan chỉ là tường rào cỡ nhỏ, diện tích có hạn, vật tư có hạn, Giác Tỉnh giả lại càng ít, mà người

sống sót có thể sống sót đến bây giờ, phần lớn đều có năng lực.

Cho dù không có thực lực, có thể sống tạm đến bây giờ, đó cũng là một loại bản lĩnh.

Lâm Phàm và Lương Hồng trò chuyện rất nhiều.

Hắn đã phát hiện ra, người ta là một nữ tử, có thể trở thành người dẫn đầu của một đội ngũ, thậm chí có nhiều đội viên đi theo như vậy không phải là không có đạo lý.

Có thể co có thể dãn, khi co lại, thật sự không thể nào bắt bẻ được.

Lương Hồng nói, "Ta phát hiện ngươi không hề tệ, là người tốt trong tận thế này."

"Ta là người tốt?" Lâm Phàm bật cười vì lời nói này, đại tỷ, vừa rồi ngươi không thấy ta chém người không hề nương tay một chút nào ư, đã dọa đội viên của ngươi sắp tè ra quần rồi đấy.

"Ừm, tướng tùy tâm sinh, vào thời kỳ hòa bình, ta có đọc một cái sách ở trên mạng, đuôi lông mày ngươi rủ xuống, khiến người ta cảm thấy hòa ái dễ gần, còn cả ấn đường ngươi sáng tỏ thông thoáng, bình thường đều là người có lòng dạ rộng lớn, có lòng bao dung, làm việc có khí phách, không thích tính toán chi li, rộng lượng hiền hòa." Lương Hồng nói rất nghiêm túc.

Lâm Phàm sờ trán và lông mày, "Thật sao? Đến chính ta cũng không nhìn ra đó."

"Còn nữa, ánh mắt ngươi ôn hòa nội liễm, tục ngữ nói, đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn, bình thường người có loại ánh mắt này đều thiện lương hòa nhã, phẩm hạnh chính trực, làm việc có nguyên tắc, giàu tinh thần trọng nghĩa và đồng tình."

"Chính giữa mũi ngươi có thịt, trong sách tướng đã nói, mũi có thịt thì tâm không ác, về tướng mạo học, mũi tròn trịa có thịt, người này cũng không có ý muốn hại người, rất tốt bụng, đối xử với mọi người ôn hòa hữu lễ, thích giúp người khác mà không cần hồi báo."

Lương Hồng thao thao bất tuyệt, có vẻ như chỉ cần trong sách tướng nói thứ gì, nàng sẽ nói ra hết.

"Thật hay giả thế, nhìn người chuẩn như vậy à?" Lâm Phàm sờ mũi, vô cùng hài lòng với những lời Lương Hồng nói, chẳng khác nào đang khen hắn thành ánh trăng sáng hiếm có trong tận thế.

Lương Hồng gật đầu, “Thật, đây đều là trong sách tướng ghi chép lại, còn nữa, cằm ngươi tròn trịa đầy đặn, loại tướng mạo này chính là người có phúc, cho nên ta mới chắc chắn, ngươi là người tốt, ngươi là người đáng tin, ta muốn kết bằng hữu với ngươi, không biết có cơ hội như vậy không?”

Đối mặt với sự thổi phồng liên tục này, Lâm Phàm đã tin, không sai, lời đối phương nói là thật, chẳng có vấn đề gì cả.

“ĐƯơng nhiên là được, ta cũng rất thích kết bằng hữu.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói, ở trong tận thế cần phải làm, chính là ít kết thù, kết thật nhiều bằng hữu, nếu như kẻ địch quá nhiều, chỉ cần chém sạch kẻ thù, vậy thì sẽ chỉ còn lại bằng hữu.

Tương lai, hắn có thể hiên ngang mà nói, bằng hữu của Lâm Phàm ta trải dài khắp nơi, đâu đâu cũng có, không có một kẻ địch nào, đức hạnh tiêu chuẩn.

Hai mắt Lương Hồng sáng lên, lộ ra tia vui mừng, “Cảm ơn đã cho ta cơ hội này, bằng hữu với nhau, ta có thể tự tin nói rằng, Lương Hồng ta là người đáng tin, về sau ở chung với nhau, ngươi sẽ biết.”

“Ha ha, không ngờ lần này lại không chỉ gặp được người biết xem tướng, còn kết giao một vị bằng hữu mới, không tệ, thật sự không tệ, chuyến này xem như đáng giá.” Tâm trạng Lâm Phàm có chút vui mừng, người ta hèn mọn như vậy muốn kết giao với mình, vậy thì hắn nhất định phải cho người ta mặt mũi, huống chi, không phải trên sách tướng đã nói rồi sao, với tướng mạo của hắn, đó là người đáng tin tưởng.

Nhớ đến những gì Lương Hồng nói, hắn càng nghĩ càng cảm thấy bản thân mình chính là người như vậy.

CHém người thì chém người.

Thế nhưng mình thật sự là người tốt bụng.

Không có tâm bệnh.

Lương Hồng chỉ vào đám thi thể kia nói, “Chuyện này ta sẽ bảo các đội viên của ta câm như hến, tuyệt đối không nói ra ngoài, dù sao thì Lê Bạch của đội Bạo Long, ta cảm thấy hắn khá nguy hiểm.”

Chương 107 - Đại ca, tướng mạo của ngươi thật ghê gớm.

“Không sao cả, không cần để ý quá, nếu ta đã dám giết, vậy thì cũng

dám nhận." Trước giờ Lâm Phàm không bao giờ làm chuyện bắt gà trộm chó, làm thì làm, muốn đứng vững gót chân trong tận thế, thủ đoạn phải hung ác, hắn không quen thuộc với Lương Hồng, nhưng đối phương chủ động kết giao băng hữu với hắn, không phải là vì hắn dùng thủ đoạn lôi đình nghiền ép Diêu Thế Quang, khiến càng nàng hoảng sợ sao.

Cũng không lâu lắm.

Lục Sơn đến bên cạnh Lâm Phàm, "Vật tư vận chuyển đã đủ rồi, còn lại một vài thứ không có giá trị."

Thu hoạnh lần này rất phong phú, quả nhiên, vận chuyển vật tư mà người ta cực cực khổ khổ dự trữ thật là thoải mái.

"Lục Sơn ca, giới thiệu với người một chút, bằng hữu mới quen, Lương Hồng." Lâm Phàm giới thiệu.

Lục Sơn có chút hoang mang, khá lắm, xã giao trâu bò đến mức nào, vừa bắt đầu thì còn có chút mâu thuẫn nhỏ, không ngờ bây giờ bọn hắn vận chuyển đồ đạc xong, đã trở thành bằng hữu rồi, không thể không nói, thật là trâu bò.

"Xin chào, Lục Sơn."

"Xin chào Lục Sơn ca, ta tên Lương Hồng."

Cơ mặt Lục Sơn hơi co giật, đối phương là Giác Tỉnh giả, hơn nữa còn là người dẫn đầu tiểu đội của tường rào cỡ trung, bây giờ lần đầu gặp mặt, lại gọi hắn ta là Lục Sơn ca, mặt mũi này đúng là quá đủ.

ĐƯơng nhiên, hắn ta cũng biết đối phương không phải đang nể mặt hắn ta, mà là nể mặt Lâm Phàm.

Giờ phút này, Lục Sơn đều đang nghĩ, lúc trước mình dẫn gia hỏa này về, rốt cuộc là quái vật gì vậy, thế mà lăn lộn tốt như vậy, nói thật, hắn ta không ngờ đến chút nào.

Đột nhiên.

CÓ âm thanh quái dị từ trong đống sụp đổ vang lên.

Nghe như tiếng gầm phát ra từ trong cổ họng dị thú, theo âm thanh nhìn lại, thấy trên con đường đổ nát kia đột nhiên xuất hiện một con dị thú.

Dị thú quay đầu qua, khi nhìn thấy một đám nhân loại xuất hiện trong tầm mắt của nó, dị thú rõ ràng vô cùng vui mừng, nhanh chóng quay đầu bỏ đi…

“Không ổn rồi, dị thú phát hiện chúng ta.” LƯơng Hồng nghiêm mặt lại nói.

Lục Sơn vội vàng thông báo với những thành viên còn ở trong hầm trú ẩn.

Trương Thành vội vàng chạy đến, “Lâm ca, chúng ta tạm thời trốn trong hầm trú ẩn trước, đợi dị thú tản đi rồi chúng ta lại ra ngoài sau.”

Lâm Phàm không trả lời, mà chỉ nhìn về phía con đường đổ nát kia, rất nhanh, một lượng lớn dị thú xuất hiện, rõ ràng là con dị thú vừa rồi đã đi thông báo cho đồng bọn của mình, nói bọn chúng biết ở đây có nhân loại, số lượng không ít, có thể ăn no nê.

Trong lòng Lâm Phàm yên lặng đếm số lượng, đồng thời phân biệt đẳng cấp dị thú, huyết hồng, cấp một. Phần lớn đều là đẳng cấp này.

Ngay sau đó, hắn thấy một con dị thú cấp ba, đường hồng văn rất lóa mắt, mấu chốt là hình thể con dị thú này rất khổng lồ, độ cao khoảng chừng bốn mét, nhìn giống một con trâu.

Nhưng mà khác trâu rất nhiều.

Trên người không có lông, mà phủ một tầng vảy đen kịt, có ánh nắng chiếu rọi, tản ra quang mang u ám.

“KHông đúng, có chút không đúng.” Lương Hồng cẩn thận quan sát, trong chớp mắt, sắc mặt thay đổi, hoảng sợ nói, “Đây không phải là dị thú cấp ba bình thường, mà là dị thú cấp ba đã thức tỉnh.”

Nàng phát hiện giữa sừng trâu của dị thú cấp ba có ánh lửa hiện lên.

Lâm Phàm nhìn về phía Lương Hồng, vẻ mặt nhìn thì bình tĩnh, nhưng thật ra trong lòng đang kinh ngạc.

Mẹ nó dị thú cũng có thể thức tỉnh sao?

Giọng Lục Sơn trầm thấp nói, “Nếu như là dị thú cấp ba thức tỉnh, vậy thì trí lực của nó cũng không thấp, chúng ta trốn ở trong hầm trú ẩn cũng vô dụng thôi, cho dù không thể nào phá cửa, nó cũng sẽ ngồi chờ ở đây, mãi đến khi chơi chết chúng ta, cho nên chúng ta chỉ có

thể tử chiến.”

Lương Hồng nói, “Vận may chúng ta kém vậy sao, dị thú hiếm có như vậy mà cũng gặp phải.”

Những người sống sót khác thấy cảnh này, thân thể không nhịn được run rẩy.

Một loại sợ hãi tự nhiên sinh ra.

Nhưng bọn hắn biết, sợ cũng vô dụng, chỉ có cầm vũ khí lên, mới là con đường sống suy nhất.

Mẹ nó, vừa vận chuyển vật tư trong hầm trú ẩn ra, đã gặp ngay tình huống này rồi.

Nếu như còn chưa chuyển đi, trốn ở trong hầm trú ẩn, còn có thể chống đỡ được một khoảng thời gian.

Đây chính là mệnh sao?

:Rống…”

Dị thú cấp ba thức tỉnh trâu kia rống lên, không hề phát ra tiếng Bò… ò Bò…ò mà trâu bình thường hay kêu.

Lập tức.

Một lượng lớn dị thú hồng huyết, cấp một, cấp hai lao về phía này.

“Không ngờ còn có được thu hoạch thế này, nhưng mà dị thú chính là dị thú, lão đại không chịu ra sức, để tiểu đệ xông lên trước, tình hình như vậy thì hơi khác rồi.”

KHóe miệng Lâm Phàm hơi cong lên, không hề hoảng hốt, rút đao ra, lửa bùng lên, ung dung mà đón dị thú đang xông đến.

“Các ngươi đừng nóng vội, để ta lên trước.”

Hắn đến săn giết dị thú cấp hai, cũng không thể bỏ lỡ cơ hội như vậy.

Đám người nhìn bóng lưng Lâm Phàm.

Gió thổi đến.

Đuôi áo khác màu đen bay lên.

Dù sao cũng phải nói… KHông hiểu sao cảm thấy rất đẹp trai.

Các dị thú hung tợn gào rống.

Nhân loại nhỏ bé nhìn thấy bọn chúng, chẳng những không chạy trối chết, mà còn dám can đảm xông đến.

Loại hành vi khiêu khích điên rồ này đã hoàn toàn chọc giận các dị thú.

“Số lượng không nhiều, thu hoạch cũng khá đủ.”

Lâm Phàm nắm đao, không còn cảm giác ngây ngô như trước nữa, mà đã giống như tài xế già, một tay lái xe, đối mặt với dị thú hồng huyết phóng đến đầu tiên, nâng đao chém xuống, đao mang sắc bén chém dị thú thành hai nửa.

“Dị thú hồng huyết chẳng có chút tác dụng nào cả.”

ĐỐi mặt với dị thú hồng huyết đang ào ào xông đến, hắn vô cùng ghét bỏ lắc đầu.

Chương 108 - Lam ca của ta chính là cao thủ tuyệt thế…

Nếu như bây giờ gặp được con dị thú nhím hồng huyết mà hắn nhìn thấy ngay vừa mới đến kia, nhất định sẽ nói, này huynh đệ, lúc trước ngươi cũng không phải thế này đâu.

Lúc này, Lâm Phàm vung đường đao như một tinh linh, dáng người ưu nhã anh tuấn xuyên thẳng vào trong đám dị thú, đao quang bùng lửa như thác nước, xé nát dị thú đến gần.

Nếu như có đại sư nghệ thuật nhìn thấy, tuyệt đối sẽ hưng phấn đến nhiệt huyết sôi trào, đây là cảnh đẹp lộng lẫy khó thấy được trong nhân gian, nếu không thể nào ghi chép lại, sẽ khiến người ta vô cùng tiếc nuối.

“Đao pháp thật mạnh, sắc bén, bá đạo.”

Lương Hồng đã từng gặp được nhiều cao thủ, nhưng cách săn giết dị thú của những cao thủ kia, bình thường đều là dựa vào lực lượng của bản thân, đại khai đại hợp, hoặc là vung quyền, hoặc là chặt xuống, nhìn thì có vẻ vô cùng chấn động, nhưng không có loại tự tại nhẹ nhàng như Lâm Phàm.

Trong tiểu đội Cơ Thạch của nàng cũng có đội viên nữ, nhìn về phía

Lâm Phàm, trong mắt tràn đầy sùng bái, như đang tỏa ra tinh mang.

Tận thế có thể đả kích rất lớn đến tam quan của những người sống sót.

Sùng bái cường giả rất thịnh hành trong tận thế.

Trong lòng Lương Hồng yên lặng suy nghĩ, bằng hữu như vậy nàng nhất định phải kết giao.

Bọn người Lục Sơn nhìn không chớp mắt, nhìn bề ngoài thì có vẻ rất bình tĩnh, nhưng trong lòng cũng chấn động không kém gì mấy người Lương Hồng.

Lấy hắn ta làm ví dụ, tuy rằng hắn ta là Liệp Sát giả cấp ba, đối mặt với dị thú cùng cấp bậc, hắn ta cũng không chiếm được bất cứ ưu thế nào cả, nếu như bị một lượng lớn dị thú vây quanh, nguy hiểm mà hắn ta phải đối mặt khó có thể tưởng tượng được.

Song quyền khó địch tứ thủ.

Đạo lý chính là như vậy.

Chỉ cần hơi bất cẩn, thì sẽ xảy ra chuyện.

Thực lực của dị thú thấp hơn ngươi, không có nghĩa là dị thú cấp bậc thấp không thể nào tổn thương đến ngươi.

Mà bây giờ.

Lâm Phàm biểu hiện quá thong dong, quá bình tĩnh, tình huống như vậy thật sự nằm ngoài sự hiểu biết của Lục Sơn.

Ngay khi bọn hắn còn đang khiếp sợ, Lâm Phàm đã dùng một đao chém chết một con dị thú cấp hai, lưỡi dao xé rách máu thịt, lửa bùng lên, cho dù dị thú cấp hai cũng không thể ngăn cản được, khi thuộc tính trên mọi phương diện còn chưa hoàn toàn tăng lên, muốn đánh giết dị thú cấp hai đơn giản như vậy cũng không dễ dàng như vậy.

Nhưng bây giờ thì khác rồi.

Sức lực khi hắn vung đao đáng sợ đến cực hạn, cho dù dị thú cấp hai dùng móng vuốt ngăn cản, cũng chỉ là chuyện vô ích, chỉ có thể liên đới đến móng vuốt cũng bị chặt mất.

“Thoải mái.”

Lâm Phàm vẫn tương đối khát vọng dị thú cấp hai.

Điểm tiến hóa có giá trị cực cao.

Cái gì mà có huyết tinh hay không có huyết tinh, đối với hắn không quan trọng.

Tiếp tục săn giết.

ÁNh mắt Lâm Phàm thỉnh thoảng nhìn về phía dị thú cấp ba thức tỉnh cách đó không xa, đó là dị thú lợi hại nhất cần phải đối mặt, khi dị thú xông tới không ngừng bị hắn chém chết, hắn phát hiện trong hai con mắt của dị thú kia, hồng quang hiện lên càng lúc càng thịnh.

Đó là hung quang, hung ác đến cực hạn.

Đây là thứ mà hắn chưa từng nhìn thấy trong ánh mắt của dị thú khác.

Hắn gặp được những con dị thú kia, khi nhìn thấy nhân loại, cũng sẽ trở nên dữ tợn hung ác, nhưng đó là sự tham lam đối với máu thịt.

Thêm đểm!

Thêm điểm!

Có được điểm tiến hóa, lập tức dùng ngay, thuộc tính ba chiều của bản thân lập tức tăng lên.

Bây giờ thể chất của hắn đã đạt đến 65,69.

Nếu như không xoát độ thuần thục của kỹ năng, thuộc tính thể chất của hắn sẽ không thể nào đạt được đến tình trạng này, nếu như không xoát độ thuần thục kỹ năng, muốn đạt được số điểm thế chất này, bây giờ đẳng cấp của hắn chắc hẳn là đã đến cấp ba.

Lúc này.

Dị thú hồng huyết bình thường dừng bước, nhe răng gầm gừ với Lâm Phàm, nhưng không dám vọt đến, rõ ràng đã bị cảnh tượng tàn bạo trước mắt dọa sợ, mặc kệ lao đến bao nhiêu, kết quả chỉ có chết thảm.

“Đều sợ hết rồi sao?”

Lâm Phàm vung đao, lửa bùng dữ dội, nhìn về những con dị thú khác, mặc kệ có trí tuệ hay không, bản năng nguy cơ sẽ nhắc nhở

những dị thú này, nhân loại trước mắt là một cục đá cứng, không dễ gặm.

Dị thú hồng huyết bình thường không dám động.

Dị thú cấp một bao vây xung quanh Lâm Phàm, nhìn chằm chằm.

Đồng thời dị thú cấp hai số lượng quá ít, quan sát kỹ lại, chỉ còn lại hai con.

Hắn không thể vì dị thú dừng lại mà cũng đứng tại chỗ trừng mắt nhìn lại, không hề suy nghĩ, cầm đao, nhanh chóng xông đến chỗ dị thú cấp hai còn sót lại, những dị thú khác đang ở phía trước, tứ chi hoảng sợ nhanh chóng phản ứng lại, trực tiếp tránh sang hai bên, tránh ra một con đường.

Giơ đường đao phủ đầy lửa nóng lên chém giết, khóe miệng cong lên, ánh mắt điên cuồng, khí tràng mạnh mẽ chấn nhiếp toàn trường, cho dù là các dị thú bình thường vô cùng hung hãn, cũng đều bị uy hiếp.

“Lục Sơn ca, rốt cuộc hắn là Giác Tỉnh giả cấp mấy thế?”

Lương Hồng không nhịn được hỏi, thật quá mạnh mẽ, xông vào bên trong đám dị thú, tựa như đi đến chỗ không người, thậm chí nàng chưa từng thấy ai có thể giết dị thú đến mức khiến chúng hoảng sợ như vậy.

Lục Sơn không trả lời, ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai?

Ta có thể nói vào lần đầu gặp mặt, là ta dẫn hắn quay về, lúc đó hắn nhìn chỉ giống như một người bình thường mà thôi.

Có quỷ mới biết tình hình của hắn là như thế nào, chỉ ngắn ngủi một khoảng thời gian không gặp, đã có thể cất cánh tại chỗ, mạnh mẽ phi phàm, khiến mọi người kinh ngạc.

Chương 109 - Lam ca của ta chính là cao thủ tuyệt thế... (2)

Không có được câu trả lời của Lục Sơn, Lương Hồng cũng không thèm để ý, tự lẩm bẩm một mình. “Có thể chặt dị thú cấp hai như chặt đồ ăn, đây cũng chỉ có Giác Tỉnh giả cấp ba mới có thể làm được, nhưng mà cho dù là Giác Tỉnh giả cấp ba, khi gặp được nhiều dị thú như vậy, cũng không thể ung dung như thế.”

Hô hấp của Lương Hồng có chút dồn dập.

CPU tính toán siêu nhanh, chỉ muốn phân tích thực lực cụ thể của Lâm Phàm.

TRương Thành nói, “Hồng tỷ, ta biết một ít chuyện.”

“Ngươi biết sao?”

“ĐÚng, Lâm ca của ta không phải người bình thường, hắn là cao thủ võ học tuyệt thế, võ học đó ngươi có hiểu không, chính là loại một chưởng có thể đánh ra một con rồng đó.”

Lương Hồng kinh ngạc nhìn Trương Thành, trên đầu đầy dấu chấm hỏi, dường như đang nói, ngươi đang đùa ta đấy à?

TRương Thành tự nói tiếp, “Ta tận mắt nhìn thấy Lâm ca thi triển Thiết Đầu Công, đập hai Giác Tỉnh giả thành người thực vật, ta cũng tận mắt nhìn thấy, Lâm ca thi triển Long Trảo Thủ, tay không xé nát Hàn Bình của tường rào Bảo Phong, không sai, chính là những võ học thần thánh mà ngươi từng xem trên truyền hình đó.”

Lương Hồng:…

Nàng không phản bác được, không biết trả lời như thế nào.

Mà ngay lúc này.

Tình hình hiện trường đột nhiên thay đổi.

“Rống…”

Dị thú cấp ba thức tỉnh như một ngọn núi nhỏ kêu lên tiếng gầm gừ đinh tai nhức óc.

Tiếng kêu này kéo mấy người Lương Hồng các nàng quay về hiện thực.

Đúng rồi.

Còn có gia hỏa kinh khủng này đang ở đây.

Đám dị thú đang vây quanh Lâm Phàm lui lại, rõ ràng là nghe hiểu được ý thủ lĩnh đang hô là gì, chính là bảo bọn chúng lui lại, giờ đến lượt nó chính thức lên sân.

Lương Hồng nói: “Lục Sơn ca, dị thú cấp ba thức tỉnh rất đáng sợ, chúng ta phải giúp một tay.”

Lục Sơn nói, "Ừm, Liệp Sát giả không có đạt đến cấp ba thì không cần xông lên, Giác Tỉnh giả nhất định phải đạt đến cấp hai, nếu không đến đó không phải là giúp đỡ, mà là cản trở."

Hai bên bàn luận.

Lục Dĩnh lui về sau, nàng vẫn hiểu rõ thực lực của bản thân, cũng không cần phải cậy mạnh đi tìm đường chết, nếu không đừng nói là trở ngại không giúp gì, nếu đúng là cản trở, vậy thì thật là không xong.

Lúc này.

Lâm Phàm giẫm lên xác con dị thú cấp hai còn sót lại, rút đường đao đang cắm trên đầu nó ra, ngẩng lên, ánh mắt bĩnh tĩnh nhìn dị thú cấp ba thức tỉnh đang bước đến.

"Này, trâu ngựa như ngươi không nhìn được đâu."

Hắn nắm chặt đao.

Biết tiếp theo mới là đánh thật.

TRong mũi dị thú cấp ba thức tỉnh thở ra hơi nước cực nóng.

Một đôi mắt hung ác to như đèn lồng, nhìn chằm chằm vào nhân loại trước mắt.

Có một loại cảm giác áp bách không hiểu được bao trùm.

Cho dù lúc trước gặp phải dị thú cấp ba cự mãng, cũng không có uy thế như vậy.

Bọn người Lục Sơn đến bên cạnh Lâm Phàm.

"Lâm Phàm, con dị thú thức tỉnh này khó đối phó, thực lực rất mạnh, tận thế mười năm, ta cũng chỉ gặp được ba lần, mà ba lần này đều khiến nhân loại tổn thất nặng nề."

Lục Sơn nhớ lại tình cảnh mà mình đã từng tận mắt nhìn thấy, cho dù hắn ta là một mãnh hán tử, tâm tính rất mạnh mẽ, nhưng vẫn run rẩy, rõ ràng là bị dị thú thức tỉnh dọa sợ đến khắc sâu trong lòng.

"Thế có giết chết được không?" Lâm Phàm hỏi.

"Có một lần giết chết được, nhưng mà cái giá bỏ ra rất lớn, lần 2 là dị thú thức tỉnh tự bỏ đi, còn lần thứ 3, chính là con trước mắt này."

Lục Sơn nghiêm giọng nói.

Lâm Phàm nói, “Vận may tốt đó, ngươi sẽ được nhìn thấy tình cảnh giết chết dị thú thức tỉnh lần thứ hai.”

Tuy còn chưa ra tay, nhưng khí thế không thể nào yếu được, nhất định phải ngang ngược lên, phải nâng lòng tin của mình lên.

Lục Sơn nháy nháy mắt, hoang mang nhìn Lâm Phàm.

Lương Hồng đứng bên cạnh kinh sợ với sự tự tin của Lâm Phàm, thật là quá tự tin mà, quả nhiên có thể trở thành cường giả, nhất định phải có đủ tự tin, nàng học được rồi.

“Ta cảm thấy con dị thú cấp ba thức tỉnh kia chắc chắn phải chết ở đây rồi.” Lương Hồng chủ động phụ họa.

Không quan tâm có thể giết chết được hay không, nhất định phải tin.

Lục Sơn nhìn về phía Lương Hồng, đội trưởng đội Cơ Thạch này đúng là điên cuồng mà liếm Lâm Phàm.

Lương Hồng phát hiện ra ánh mắt Lục Sơn, mỉm cười gật đầu, dường như đang hỏi thăm, chẳng lẽ ngươi không tin sao?

Tường rào Miếu Loan có ba người ra tay.

Lâm Phàm, Trương Thành, Lục Sơn.

Tiểu độ Cơ Thạch có hai người.

Lương Hồng, Ngô Đình.

Lương Hồng là Giác Tỉnh giả cấp ba.

Ngô Đình là Liệp Sát giả cấp ba.

Lục Sơn nói, “Bàn cách chiến đấu trước đã, liều mạng không phải chuyện sáng suốt, chúng ta…”

Lời còn chưa nói hết.

Lâm Phàm đã ngắt lời nói, “Ta thăm dò sâu cạn trước, xem thử năng lực của con dị thú thức tỉnh này.”

“Không nên manh động, chuyện này rất nguy hiểm.” Lục Sơn vội vàng nói.

Hắn ta không hy vọng Lâm Phàm mạo hiểm, dù sao thì nếu có Lâm Phàm ở đây, bọn hắn đối phó với dị thú thức tỉnh sẽ có phần thắng lớn hơn, nhưng lỡ như hiệp một cứng đối cứng đã thua trận, bốn người còn lại bọn hắn, chỉ sợ rất khó.

“Trong lòng ta tự nắm rõ.” Lâm Phàm nói.

Lục Sơn không còn cách nào khác, chỉ có thể gật đầu, hắn ta sợ nhất chính là bốn chữ, trong lòng hiểu rõ này, nghe có cảm giác rất khủng khiếp đấy.

Lâm Phàm hít một hơi sâu, nắm chặt đường đao, gầm nhẹ một tiếng, dưới chân đột nhiên dùng sức, lực bùng phát kinh khủng tràn ra, mặt đất sụp xuống, cả người phóng ra với tốc độ cực nhanh.

Với mức độ nhanh nhẹn của hắn bây giờ, một khi bộc phát, tốc độ sẽ đáng sợ đến kinh người.

Dị thú cấp ba thức tỉnh gầm nhẹ, cũng vọt về phía Lâm Phàm, mặt đất rung chuyển, một một bước chân dị thú thức tỉnh đạp xuống, cũng tạo ra động tĩnh kinh người.

Chương 110 - Cái đoản mâu này quen quen.

Bọn người Lương Hồng nín thở, mắt không chớp mà nhìn, tim cũng nhảy lên tận cổ họng.

Khoảng cách càng ngày càng gần.

Lâm Phàm nhảy lên một cái, gầm nhẹ, cả người đều được lửa bao phủ, một đao bổ về phía đầu dị thú cấp ba thức tỉnh, ầm một tiếng, đường đao vô cùng sắc bén va chạm với sừng trâu của dị thú thức tỉnh.

Một luồng sóng xung kích mà mắt thường có thể nhìn thấy được lan ra.

Hai bên giống như bị đóng đinh tại chỗ.

Giằng co.

Đang giằng co.

Lưỡi đao và sừng trâu va chạm vang lên tiếng ma sát, ngột ngạt chói tai.

“Lực lượng thật mạnh.”

Hai tay Lâm Phàm cầm đao, cơ bắp cánh tay căng lên, cắn chặt hàm răng, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, chỉ va chạm trong chốc lát, đã có thể cảm nhận được rõ, lực lượng của dị thú thức tỉnh mạnh đến mức nào.

Ầm!

Dị thú thức tỉnh đột nhiên phát lực, một luồng lực lượng không thể ngăn cản ập đến, con ngươi Lâm Phàm đột nhiên rụt lại, cả người bị đánh bay, giống như viên đạn lui về phía sau.

“Thật mạnh.”

Lâm Phàm điều chỉnh tư thế trong không trung, rơi xuống đất, xoay người, hai chân trượt trên mặt đất, tạo ra hai vết tích thật dài, thậm chí vì ma sát, giày của hắn còn bốc khói.

Dừng hẳn.

Lâm Phàm đứng dậy, cúi đầu nhìn lại, lưỡi đao sắc bén của đường đao thế mà lại xuất hiện vết nứt.

Ánh mắt có chút thay đổi, có chút không dám tin.

Đây là đường đao đã được Diêu Tuyết phụ ma.

Sắc bén, bền lâu.

Nhưng cho dù là như vậy, vẫn bị đánh ra vết nứt, cái này có chút vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

“Không sao chứ.” Lục Sơn hỏi.

“KHông sao cả, lực lượng của con trâu ngựa này lớn đến lạ kỳ, so đấu về lực lượng thì ta thua nó một bậc.” Lâm Phàm vô cùng bình tĩnh, nói tiếp, “Các ngươi không thể liều mạng với nó, ta có thể chịu đựng được, các ngươi thì không được, một khi cứng đối cứng, sẽ thất bại.”

Lục Sơn nói, “Ừm, chúng ta biết.”

Lương Hồng nói, “Lâm ca, ngươi thật là mạnh, trước kia dị thú này là trâu, sức lực vốn đã đáng sợ, sau khi biến thành dị thú thì càng thêm khủng bố, cho dù là Giác Tỉnh giả sức mạnh cấp ba, cũng không dám cứng đối cứng với loại dị thú thức tỉnh này.

Đây là vừa giải thích, lại vừa tán thưởng Lâm Phàm, theo Lương

Hồng, nói chuyện cũng giống như một môn nghệ thuật vậy.

Lâm Phàm cười cười, "Vẫn ổn, nhưng mà không phải là nó không có nhược điểm, tốc độ của nó không quá nhanh, chỉ cần cẩn thận một chút, bình thường vẫn có thể tránh được."

Lục Sơn:…

Lương Hồng:…

Trương Thành:…

Trong lúc bọn họ nói chuyện với nhau.

Dị thú thức tỉnh cũng sẽ không cho bọn hắn cơ hội, tức giận gầm thét, sau đó vọt về phía bọn hắn, há miệng, phun một ngọn lửa ra, Lâm Phàm kinh hãi thầm mắng một tiếng, nhanh chóng cùng mọi người tản ra, tự mình chọn một vị trí, chuẩn bị tiến hành tiến công toàn diện.

Sau khi Lâm Phàm thử tấn công chính diện, phát hiện không ổn, bắt đầu coi trọng chiến lược.

"Chỉ một mình ngươi biết phun lửa à."

Lâm Phàm không ngừng di chuyển, tìm kiếm cơ hội tốt nhất, sau khi thấy dị thú thức tỉnh bị thu hút sự chú ý đi rồi, ánh mắt hắn đột nhiên trở nên lạnh lẽo, cầm đao chém về phía thân thể của dị thú thức tỉnh.

Ầm vang!

Vừa va chạm đến, đã có một nguồn phản lực đánh bật lại.

Vảy trên người con dị thú thức tỉnh này thế mà lại có thể ngăn được một đao của hắn, mặc dù không bị phá hỏng, nhưng bị đánh đau khiến dị thú thức tỉnh kịp phản ứng lại, nâng chân trước lên giẫm về phía Lâm Phàm.

Tốc độ phản ứng của Lâm Phàm cực nhanh, không có cứng rắn chống đỡ, mà tránh đi, đồng thời tìm kiếm nhược điểm của dị thú thức tỉnh, phát hiện toàn thân nó đều phủ kín vảy, không có chỗ xuống tay.

"Đờ mờ… Rõ ràng là trâu, sao lại giống rùa đen như thế."

Mắng thì mắng, tránh thì vẫn phải tránh.

Dựa theo quán tính, hắn di chuyển qua bụng của dị thú thức tỉnh, trở tay cầm đao, chém về phía chân dị thú thức tỉnh, lúc va chạm, tia lửa bắn ra tung tóe, giống như ma sát với kim loại.

Mà vào lúc này.

Lục Sơn đang đối diện với cái mông của dị thú thức tỉnh, nổi giận gầm lên một tiếng, vung lưỡi rìu lên, mạnh mẽ chém vào cái mông của dị thú thức tỉnh.

Cổ Lục Sơn đỏ bừng, gân xanh trên tay nổi lên, đã dùng hết sức lực toàn thân.

Nhưng…

Đuôi của dị thú thức tỉnh vung vẩy, xé gió mà đến, ngăn cản lưỡi rìu của Lục Sơn.

Ầm!

Lục Sơn bị đánh bay ra ngoài.

Trong lòng kinh hãi.

Lực lượng của cái đuôi này mạnh như thế sao?

Mà chẳng biết từ lúc nào

Ngô Đình nắm chặt đoản mâu vọt đến, nhân vào khe hở khi đuôi dị thú thức tỉnh ve vẩy, nhảy lên thật cao, hai tay cầm đoản mâu, hung hăng đâm vào đóa hoa ở giữa mông của dị thú thức tỉnh.

Thấy cảnh này, hai mắt Lâm Phàm tỏa sáng.

Nhưng chờ một chút…

Cái đoản mâu này khá quen.

Ta X, cái này không phải là của mình sao?

Phốc phốc!

Ngô Đình dùng sức đâm vào, đoản mâu đâm vào được một nửa.

Dị thú thức tỉnh bị đau gào lên, chân sau đạp một cái, Ngô Đình vội vàng nâng hai tay lên ngăn cản, răng rắc một tiếng, có tiếng xương vỡ vụn vang lên, ngay sau đó, chỉ thấy Ngô Đình cũng như một viên

đnạ, bay ngược ra ngoài.

Chiến đấu chính là như vậy.

Thông thường chiêu thức gây tổn thương cho đối thủ, luôn là những thứ khó hiểu, khó có thể tưởng tượng được, đâm vào chỗ nhìn có vẻ không đứng đắn, nhưng lại là cách tốt nhất để đối phó với dị thú khủng bố, mặc kệ là kinh khủng đến mức nào, tóm lại cũng cần phải đi ị thôi.

Ngô Đình bị đánh bay ra ngoài, nôn ra máu, hai tay vặn vẹo rũ xuống, vết thương cực nặng.

Cũng may là dùng hai tay ngăn cản, giảm xóc liên tục, nếu như bị thương ở giữa lồng ngực, hậu quả khó mà lường được, sợ là toàn bộ lồng ngực đều sẽ bị lõm xuống, đâm xuyên mà nát nội tạng, không còn cơ hội cứu vãn.

Chương 111 - Bình dị gần gũi, nói chuyện lại dễ nghe.

Dị thú vây xem phát hiện Ngô Đình bị đánh bay, nhanh chóng vọt đến, niềm vui ngoài ý muốn đến, hường khiến đám dị thú này mừng thầm, thủ lĩnh liều mạng, bọn ch ở bên ngoài nhặt xác, đây là thao tác vô cùng hoàn mỹ.

Cài con dị thú dữ tợn vọt đến,

Vẻ mặt Ngô Đình đau đớn, trong lòng kêu rên, xong đời.

Vút

Vút!

Ngay khi hắn ta tuyệt vọng, mấy tiếng xé gió truyền đến, mũi tên vạch phá không khí, đâm vào mấy dị thú, mấy con dị thú bị đánh bật sang một bên, giãy dụa.

Ngô Đình nhìn lại,

Lục Dĩnh nhanh chóng kéo cung bắn tên, dẫn theo mấy vị Liệp Sát giả xuất hiện, Lục Dĩnh biết dừng lại sẽ thu hút càng nhiều dị thú hơn, không hề nghĩ ngợi, vươn tay ra nắm lấy tóc Ngô Đình, lôi về phía đám người.

Au…

Ngô Đình hít vào một hơi thật sâu.

Quả nhiên nữ nhân đều thích nắm tóc, ngay cả lúc cứu người, loại tập quán này cũng khó mà thay đổi.

Lâm Phàm thấy Ngô Đình đã thoát khỏi nguy hiểm thì thở phào một hơi, cầm đao nghiêm túc nhìn dị thú cấp ba thức tỉnh, vết thương ở mông đã khiến hắn nhìn thấy được hy vọng, thứ đồ chơi này không phải là không có nhược điểm.

Đột nhiên.

Tình cảnh độ nhiên biến hóa, Lục Sơn bị hất lên giữa không trung, mất đi điểm tựa, mà dị thú cấp ba thức tỉnh thì đang há cái miệng to như chậu máu, chờ Lục Sơn rơi xuống sẽ xé nát hắn ta.

“Ca…”

Lục Dĩnh kinh hoảng, bắn tên công kích dị thú thức tỉnh, muốn thu hút lực chú ý, chỉ là mũi tên của nàng chỉ có thể đâm xuyên qua dị thú bình hường, khi bắn về phía dị thú thức tỉnh, chỉ phát ra tiếng đinh đinh đang đang, không hề có chút tác dụng gì.

“Không hay rồi.”

Lâm Phàm biết Lục Sơn đang lâm vào nguy hiểm, nhìn thấy dưới chân tiểu đệ Diêu Thế Quang còn có một thanh trường thương, không hề nghĩ ngợi, cầm trường thương ném về phía Lục Sơn.

“Nắm lấy thương.”

Lâm Phàm hô lên.

Lục Sơn đang không ngừng điểu chỉnh thân thể nghe thấy tiếng Lâm Phàm, vội vàng nhìn lại, lập tức nhìn thấy một vệt đen phóng đến, lạch cạch một tiếng, Lục Sơn nhanh chóng nắm chặt cây thương đang bay đến, dựa vào lực lượng này, trực tiếp bay ra ngoài, thoát khỏi cái miệng của dị thú thức tỉnh.

Lục Sơn từ trên nhìn xuống, đột nhiên sửng sốt, nhìn thấy phần gáy dị thú thức tỉnh có một bộ phần mềm mại, nơi đó không có vẩy bao trùm.

“Lâm Phàm, phần gáy của nó có sơ hở, chỗ đó không có vẩy.”

Trước khi bị trường thương kéo đi, Lục Sơn hô to.

Nghe thấy vậy, hai mắt Lâm Phàm tỏa sáng, cầm theo đao, nhanh chóng nhảy về phía dị thú thức tỉnh, “Lương Hồng, các ngươi giúp ta

thu hút sự chú ý của nó."

"ĐƯợc." Lương Hồng hô lên.

Được." Trương Thành nói.

Đối mặt với dị thú thức tỉnh, áp lực của các nàng rất lớn, cẩn thận từng ly từng tí, Lục Sơn là Liệp Sát giả, muốn tạo ra tổn thương cho dị thú thức tỉnh, còn phải đến gần sát, mà gần sát thì nguy hiểm là sẽ dễ bị dị thú thức tỉnh công kích mãnh liệt.

Lúc này Lâm Phàm di chuyển theo hình chữ S giống rắn, không ngừng đến gần dị thú thức tỉnh, chính là muốn nhân lúc dị thú thức tỉnh thần không biết quỷ không hay mà nhảy vọt đến lưng, tiến hành cường sát.

Lương Hồng và Trương Thành thu hút dị thú vẫn có hiệu quả, Lâm Phàm nắm lấy cơ hội nhảy lên một cái, thấy nhược điểm mà Lục Sơn nói đến, đường đao trong tay xoay tròn 360 độ trong tay, nắm chặt nhắm ngay vị trí đó, nổi giận gầm lên một tiếng.

"Chết đi cho ta."

Phập một tiếng.

Lưỡi đao sắc bén đâm xuyên qua máu thịt, hung hăng đi sâu vào trong.

Lập tức, dị thú thức tỉnh gào thét mãnh liệt, thân thể cao lớn điên cuồng giãy dụa, vung vẩy trái phải, muốn hất rơi Lâm Phàm ở trên người xuống, mà Lâm Phàm thì nắm chặt chuôi đao, giữ vững thân thể.

Soạt một tiếng.

Lửa đột nhiên bùng lên trên người dị thú thức tỉnh, đây là năng lực của dị thú thức tỉnh, muốn dùng lửa để đốt lui Lâm Phàm.

"Ngươi có lửa? Ta cũng có."

Ánh mắt Lâm Phàm ngông cuồng, nhỏ giọng gào thét, ngọn lửa màu trắng bùng lên, thuận theo lưỡi đao thẩm vào sâu trong máu thịt, bắt đầu đối chọi với dị thú, đồng thời không ngừng đâm đường đao vào sâu trong đầu dị thú, chuyển động, xé rách, không ngừng tạo ra tổn thương cho dị thú thức tỉnh.

Lương Hồng và Trương Thành nhanh chóng kéo dài khoảng cách với

dị thú.

Lục Sơn cũng đã an toàn.

Bọn hắn chăm chú nhìn Lâm Phàm đang ở trên người dị thú, lửa nóng bùng cháy khiến bọn hắn run như cầy sấy, đây chính là chỗ kinh khủng của dị thú thức tỉnh, lực sinh mệnh cường đại, năng lực cũng cường đại.

Một hồi sau.

Dị thú thức tỉnh giãy dụa càng lúc càng yếu, lửa trên người cũng dần dần tắt đi, ầm vang một tiếng, dị thú thức tỉnh đã ngã xuống đất.

"Điểm tiến hóa +2."

Khi điểm tiến hóa vừa đến tay.

Lâm Phàm cũng nhảy xuống đất, ung dung rút đường đao ra, không hề có biểu hiện vui sướng khi săn giết được dị thú thức tỉnh, mà rất thong dong bình tĩnh, đó chính là lạnh nhạt.

Lục Sơn nói, "Thật sự giết được dị thú thức tỉnh rồi?"

Đây là chuyện không thể nào tưởng tượng nổi đó.

Nếu như không phải chính bản thân mình tham dự, hắn ta thậm chí còn không thể tin.

Lương Hồng nói, "Chỉ có năm người chúng ta…"

Giống như đang nằm mơ vậy.

Lâm Phàm nhìn về đám dị thú ở đằng xa, đám dị thú kia nhìn thấy thủ lĩnh bị săn giết, vội vàng co cẳng chạy, cũng không quay đầu lại, thậm chí chẳng có một chút lưu luyến nào, vô cùng tuyệt tình.

Lâm Phàm không đuổi theo.

Không cần thiết.

Cũng chỉ là dị thú bình thường mà thôi, không lọt vào mắt, thật sự không lọt vào mắt.

Hắn đến trước mặt dị thú thức tỉnh, phát hiện đường hoa văn đại diện cho dị thú cấp ba có chút không giống, bên trong hồng văn còn có đồ án ngọn lửa, đây là đại biểu cho năng lực của dị thú thức tỉnh

sao?

Cắt máu thịt ra, một viên huyết tinh xuất hiện.

Chương 112 - Bình dị gần gũi, nói chuyện lại dễ nghe. (2)

Cầm ở trong tay, cẩn thận quan sát, bên trong huyết tinh có lửa đang nhảy nhót, thật là đẹp.

Cất kỹ huyết tinh.

“Xong rồi, mau đến thu thập huyết tinh và vận chuyển xác dị thú, đây là thu hoạch lớn đối với chúng ta đấy.” Lâm Phàm kêu lên.

Tất cả mọi người ở hiện trường đang vô cùng chấn động, loại cảm giác chiến đấu hoành tráng kia khắc thật sâu vào trong lòng bọn họ, thật lâu cũng không thể quên được, nghe thấy lời Lâm Phàm nói, bọn hắn kịp thời phản ứng lại.

Từng người bắt đầu hành động.

Đồng thời liên tục không dứt mà thổi phồng Lâm Phàm.

“Lâm ca thật mạnh.”

“Ta dám chắc Lâm ca tuyệt đối là cường giả mạnh nhất trong các tường rào xung quanh thành thị Diêm Hải.”

“Ta cũng cảm thấy vậy.”

“Đi theo Lâm ca ra ngoài, thật sự rất an toan, cũng không biết Lâm ca có thành lập tổ đội hay không, nếu như thành lập tổ đội, ta là người đầu tiên gia nhập.”

Đối với những lời thổi phồng này, Lâm Phàm không tin, nhưng cũng sẽ im lặng mà nhận lấy.

Nhưng mà những lời bọn họ nói, đã cảnh tỉnh hắn.

Xây dựng tổ đội của chính mình, hình thành một thế lực lấy mình làm trung tâm, so với đơn độc đả đấu quả thật nhẹ nhàng tự tại hơn rất nhiều, nhưng sẽ rất mệt mỏi.

Cứ bỏ qua cái ý nghĩ thành lập tiểu đội đi.

Hắn đến trước mặt Ngô ĐÌnh, giơ ngón cái lên, “Lợi hại, nếu như không phải nhờ cái đoản mâu kia của ngươi, ta cũng không thể giết

được dị thú này đơn giản như vậy."

Ngô Đình đột nhiên ngẩng đầu, mặc dù vết thương rất đau, thế nhưng chẳng biết tại sao, hắn ta lại cảm thấy trong lòng mình rất ấm áp, có loại cảm giác bỏ ra thì được coi trọng.

"Ta cũng không giúp đỡ được gì." Ngô Đình muốn giơ tay lên gãi đầu, nhưng lại quên hai tay mình đã bị gãy, đau đến nhe răng, chỉ có thể cười đần độn.

"Có, ngươi đã giúp mọi người rất lớn, đúng rồi, vết thương không sao chứ."

"Không, không có việc gì, chỉ là vết thương nhỏ."

Khi được cường giả tán thành, ai cũng sẽ cảm thấy rất vui vẻ.

Ngô Đình cảm thấy Lâm Phàm của tường rào Miếu Loan, thật sự không tệ.

Bình dị gần gũi.

Nói chuyện lại dễ nghe.

"Xác dị thú cấp một 15 con, xác dị thú cấp hai 10 con."

Trương Thành kiểm kê hiện trường, hưng phấn mà đếm số.

Quả nhiên.

Lúc nghe được chiến lợi phẩm phong phú như vậy, trên mặt mọi người đều vui mừng.

"Lương Hồng, lần này chiến lợi phẩm chia đều với các ngươi, ngươi không có ý kiến gì chứ."

Lâm Phàm biết cho dù không cho đám người các nàng, nàng cũng sẽ không thể làm gì cả.

Nhưng hắn sẽ không làm như vậy.

Làm người phải có cách cục.

Vì sao lại gọi là cách cục, đó chính là không thể vì cái lợi trước mắt che đi tầm nhìn, hắn chính là muốn để cho người ta biết, các ngươi không lăn lộn với ta, chỉ phối hợp với ta một trận, ta cũng có thể chia cho các ngươi nhiều như vậy.

Sau này các ngươi nếu như lăn lộn với ta, không phải sẽ có càng nhiều hơn sao?

Cách cục là phải lập ra.

“Nhiều… nhiều lắm.”

Lương Hồng nói cũng có chút cà lăm, cảm thấy giống như không phải là thực.

Lâm Phàm cười nói, “Không nhiều, vừa đủ, thậm chí còn là ta chiếm tiện nghi, viên huyết tinh thức tỉnh này ta cầm, về sau có cơ hội sẽ tiếp tế cho các ngươi.”

Lương Hồng cảm thấy cả người Lâm Phàm đều đang tản ra một loại mị lực khó nói thành lời, người như vậy ở trong tận thế quá ít, có thể gặp được một người, nhất định phải kết giao, cho dù là liều hết mặt mũi, cũng phải liếm đối phương cho tốt.

“Lục Sơn ca, xe của đám người kia chúng ta sẽ trưng dụng luôn, vận chuyển xác dị thú lên đi.” Lâm Phàm nói.

“ĐƯợc.”

Lục Sơn cũng đầy mặt tươi cười, lần này ra ngoài thu hoạch thật sự quá phong phú, ngẫm lại đều cảm thấy không thể tin nổi, trong mấy năm nay, hắn ta chưa từng có được thu hoạch như thế này, đúng là quá dọa người rồi.

Lâm Phàm đi đến trước xác dị thú thức tỉnh, xác của thứ đồ chơi này quá khổng lồ, một chiếc xe chứa không nổi, hắn sờ lớp vảy trên người dị thú, phát hiện sau khi dị thú chết, mức chặt chẽ giữa lớp vảy và máu thịt dường như đã giảm đi không ít.

Mạnh mẽ xé lớp thịt ra, tiếng máu thịt bị xé ra truyền đến.

Một mảnh vảy bị kéo ra.

Hai mắt Lâm Phàm sáng lên, điên cuồng xé tiếp, lộ ra một lớp thịt mềm, sau đó nắm đao, hít sâu, thử vận chuyển khí không nhiều lắm trong cơ thể, gầm nhẹ, đao quang lóe lên, phập một tiếng, trực tiếp chặt đứt xác dị thú thức tỉnh.

Lâm Phàm cất đao đi, nhìn về phía Lương Hồng, “Một nửa thịt này, các ngươi cầm về đi.”

“A? Thịt dị thú thức tỉnh cũng chia cho chúng ta sao?”

“Đương nhiên, hợp tác với nhau, đương nhiên phải chia đều.”

“Thế nhưng chúng ta không làm gì cả.”

Lâm Phàm cười nói, “Vị huynh đệ kia ra sức, còn bị thương, công lao của hắn rất lớn, nên có.”

Dị thú giết không hết.

Chỉ cần lớn gan, khắp nơi đều có thịt để ăn.

Xem thịt dị thú như đồ tốt, không phải là phong cách của hắn.

Ngô Đình bị gãy hai tay, hai mắt đẫm lệ mơ hồ, hốc mắt đỏ bừng, hắn ta thật sự không nghĩ đến, bản thân mình lại được coi trọng như vậy, nói thật, hắn ta cũng tự hiểu rõ lấy mình, trong đội ngũ là người không nổi bật gì.

Đặt ở trong phim truyền hình, chính là nhân vật tiểu lão đệ, cho dù bị thương, cũng chỉ có thể yên lặng tự mình liếm láp vết thường.

Nhưng bây giờ, hắn ta được coi trọng.

Loại cảm giác này thật sự quá tốt.

Lâm Phàm chú ý đến ánh mắt Ngô Đình thay đổi, hài lòng, hiệu quả mà mình muốn chính là như vậy.

Lương Hồng không nói gì thêm, cuối cùng nhận những thứ này, nàng hiểu, thời gian chung đụng sau này còn rất dài, không cần thiết phải tranh luận những thứ này vào bây giờ, chỉ cần để tâm, mọi chuyện đều tốt.

Chương 113 - Nắm cách cục.

Mọi thứ đều được vận chuyển lên xe.

Hai bên chào tạm biệt, chia nhau ra mà đi.

Các thành viên của tiểu đội Cơ Thạch lái xe, trên gương mặt của mỗi người đều tràn đầy tươi cười.

Lương Hồng cầm bộ đàm, trao đổi với các thành viên.

“Nhớ kỹ, chúng ta không nhìn thấy bọn người Diêu Thế Quang, hiểu chưa?”

Nàng không muốn bằng hữu Lâm Phàm mới quen bị đội Bạo Long phát hiện quá sớm, chỉ là nàng cũng biết, chuyện này không thể nào giấu được, nhưng giấu được một khoảng thời gian cũng là chuyện tốt.

“Đã biết.”

“Đã biết.”

“Đã biết.”

Các đội viên đáp lại.

…

Tường rào Miếu Loan.

“Đờ mờ!”

“Ông trời ơi!”

“Cái này… Nhiều dị thú vậy à?”

“Các ngươi nhìn dị thú kia, đây là dị thú gì thế, sao mà hình thể lại to lớn như vậy?”

Khi Lâm Phàm dẫn theo đội xe quay về, đám người sống sót ở tường ngoài đều trợn tròn hai mắt, cho đến bây giờ vẫn chưa từng nhìn thấy nhiều xác dị thú như vậy, có người còn xoa mắt, không thể tin được vào những gì mình nhìn thấy.

Lâm Phàm hăng hái xuống xe, chỉ huy đoàn người vận chuyển.

Hắn rất hưởng thụ ánh mắt hâm mộ của đám người này.

Cái hắn muốn chính là hiệu quả như vậy.

Trong đám người, Vương Đại Bảo cũng đang vui vẻ nhìn Lâm Phàm, hắn ta vẫn luôn rửa xe cho Lâm ca mỗi ngày, chỉ cần là xe của Lâm ca, hắn ta đều sẽ tỉ mỉ rửa sạch sẽ, bất cứ một ngóc ngách nào cũng không buông tha.

Chịu khó chịu khổ, luôn yên lặng mà làm việc.

“Vương Đại Bảo, ngươi qua đây.” Lâm Phàm nhìn thấy Vương Đại Bảo ở trong đám người đang chuẩn bị quay đầu rời đi, mở miệng gọi lớn.

Vương Đại Bảo xoay người lại, có vẻ hơi kinh ngạc, đi đến chỗ Lâm Phàm, “Lâm ca, tìm ta có chuyện gì sao?”

“Cái này cho ngươi.” Lâm Phàm trực tiếp xách một con dị thú hồng huyết bình thường từ trên xe xuống, “Ăn thịt cho ngon, còn dư có thể hối đoái thành tiền tệ,.”

Hắn rất xem trọng Vương Đại Bảo, không phải là vì đối phương lợi hại như thế nào, mà là tâm tính và tính cách của đối phương, nhớ đến khi hắn vừa đến tường rào, tay trói gà không chặt, là Trần lão gia tử sắp xếp công việc cho hắn, từ đó giúp hắn tiếp xúc với rèn sắt, phát động độ thuần thục của kỹ năng, phát hiện con đường mạnh lên.

Bây giờ, hắn có năng lực tự vệ tuyệt đối, nói thật, hắn phát hiện chính mình có năng lực thay đổi vân mệnh của người khác.

Có thể nói như vậy.

Ngay vào giờ khắc Vương Đại Bảo rửa xe cho hắn, bánh xe vận mệnh của đối phương đã bắt đầu chuyển động.

“Ta không thể nhận được, đồ lúc trước ngài cho ta, ta còn chưa dùng hết.” Vương Đại Bảo vội vàng xua tay.

“Cầm đi, cố gắng lên, về sau có lẽ còn có thể trở thành Liệp Sát giả, giúp ta làm việc.”

Lâm Phàm vỗ vai Vương Đại Bảo, không nói gì thêm.

Mà đối với Vương Đại Bảo mà nói, những lời của Lâm Phàm, khiến hắn ta trợn tròn mắt, vẻ mặt không dám tin.

Về sau giúp hắn làm việc?

Đây là nhìn trúng mình rồi sao?

Những người sống sót ở xung quanh đều hâm mộ ghen tỵ nhìn Vương Đại Bảo.

Móa!

Gia hỏa này rốt cuộc có gì đáng chú ý?

Sao lại lọt vào mắt Lâm Phàm thế?

Thật muốn trở thành người như vậy.

Khoảng thời gian trước, hắn đã có ý nghĩ thành lập thành viên tổ chức của mình, bây giờ nghe được lời của tiểu đội Cơ Thạch nói, hắn cảm thấy cũng đã đến lúc rồi, đầu tiên có bắt bắt đầu từ đội nhỏ.

Đội ngũ của hắn không cần gia hỏa lợi hại đến mức nào.

Từ không đến có, một tay bồi dưỡng là tốt nhất.

Người khác thật lâu mới có thể trở thành Liệp Sát giả hoặc Giác Tỉnh giả.

Nhưng hắn sẽ liên tục không ngừng săn giết dị thú, cung cấp nuôi dưỡng đội viên, từ đó trong khoảng thời gian ngắn nhất mà bồi dưỡng đội viên của mình.

Sau khi Lâm Phàm trở về, đã hoàn toàn gây chấn động cả tường rào, vật tư mang về quá phong phú, ai nhìn thấy đều rất hâm mộ.

…

“Ngươi nói là, các ngươi không chỉ tiêu diệt Nhị đội trưởng đội Bạo Long của tường rào Diêm Hải, mà còn săn giết một con dị thú cấp ba thức tỉnh.”

“Ừm, không sai, nói với ngươi một tiếng, chúng ta đã đắc tội với đội Bạo Long, mặc dù không biết đến khi nào bọn hắn mới biết được chân tướng, nhưng chuyện này cần phải chuẩn bị cẩn thận.” Lâm Phàm nói.

Vẻ mặt Chu Thế Thừa nghiêm túc, trầm tư rồi nói, “Đội Bạo Long quả thật đã từng nghe thấy, là một đội ngũ rất mạnh, nhưng mà không sao cả, tường rào chúng ta cũng không dễ bắt nạt.”

Đối với Chu Thế Thừa mà nói.

Khi Lâm Phàm xuất hiện.

Tường rào Miếu Loan có vẻ đã trở nên vững chãi rồi.

Loại cảm giác này trước kia không có.

Nói thế nào đây.

Chính là tường rào Miếu Loan đang đi trên con đường lớn mạnh không rõ.

Tường rào Diêm Hải.

Tiểu đội Cơ Thạch trở về.

Những người sống sót trên tường thành nhìn thấy tiểu đội Cơ Thạch thắng lợi quay về, cả đám đều lộ vẻ kinh hãi, có chút không dám tin, ra ngoài một chuyến mà lại có thể mang về nhiều xác dị thú như vậy.

Lương Hồng bảo các đội viên dọn xác dị thú đi, toàn bộ hành trình đều không nói nhiều một câu, cho dù có người quen đến hỏi thăm, đều cười cười không nói gì.

Một nửa xác dị thú thức tỉnh khiến rất nhiều người chú ý đến.

Dù sao thì cái xác kia quá khổng lồ, quá bắt mắt.

Trong đám người, có người đang quan sát, từ lúc hoang mang đến khi lấy lại tinh thần, sau đó vội vàng rời đi.

…

Tại một ngôi nhà trong tường rào.

Một đám đội viên của đội Bạo Long tụ tập tại một chỗ, ở trước bàn ăn, một nam tử trung niên đang ngồi, tay cầm dao nĩa, thưởng thức thịt dị thú ở trước mặt.

Ở bên cạnh bàn ăn, một đội viên đang quỳ.

Đội viên xung quanh đều lạnh lùng nhìn hắn ta, có người khoanh tay, có người đang lật xem tạp chí râm đãng mười năm trước, cũng có người đang cẩn thận lau sạch vũ khí của mình.

Chương 114 - Ngươi vẫn còn chưa nhận ra sai lầm của mình.

Nam tử trung niên này chính là Tam đội trưởng Dương Phi của đội Bạo Long, trước kia khi Đại đội trưởng Lê Bạch không có ở đây, hắn ta và Diêu Thế Quang là người phụ trách toàn đội ngũ, hắn ta rất thích cảm giác khổng chế toàn bộ đội ngũ, bởi vì cái này khiến hắn ta có cảm giác nắm đại quyền trong tay, thiên hạ chỉ có ta là cao nhất.

Lúc này, Dương Phi vừa thưởng thức thịt thăn, vừa lạnh lùng nói, "Huyết tinh của đội ngũ lớn mà ngươi cũng dám trộm, ngươi nói xem ta phải trừng phạt ngươi như thế nào?"

Đội viên đang quỳ run rẩy, toát mồ hôi lạnh.

Hắn ta biết thủ đoạn của Dương Phi, có thể nói là cực kỳ độc ác.

"Đội trưởng, tha cho ta lần này đi, ta thật sự biết lỗi rồi."

"Tha cho ngươi? Nói thì nhẹ nhàng nhỉ, quy củ chính là quy củ, nếu như ai ai cũng không tuân theo quy củ, ngươi nói xem đội ngũ sao có thể tồn tại nữa?"

"ĐỘi trưởng, ta chỉ lấy một ít huyết tinh cấp một mà thôi."

"Lấy? Cấp một? Xem ra ngươi còn chưa hiểu ra được sai lầm của bản thân, thậm chí còn rất hùng hồn."

Dương Phi dừng ăn, đứng dậy, cầm nĩa đi đến bên cạnh đối phương, mà khi đối phương nhìn thấy Dương Phi đến gần, toàn thân run rẩy mạnh hơn, sắc mặt lập tức trắng bệch, không còn một chút máu.

Đi đến sau lưng đối phương, biểu lộ của Dương Phi đột nhiên trở nên dữ tợn, trở tay hung hăng cắm mạnh cái nĩa vào sau lưng đối phương, phập một tiếng, chỉ nghe thấy nam tử đang quỳ kia kêu lên thảm thiết, chỉ trong nháy mắt máu đã nhuộm đỏ sau lưng.

Dương Phi đá hắn ta ngã ra mặt đất, ngang ngược nói, "Mẹ nó con chó nhà ngươi, huyết tinh là thứ mà ngươi có thể cầm sao."

Nam tử cảm nhận được Dương Phi tức giận, cũng biết mình chắc hẳn sẽ không có kết quả gì tốt, cố nén đau đớn, rút nĩa ra, trực tiếp kéo dài khoảng cách với Dương Phi, sau đó tức giân nói,

"Dương Phi, ngươi đừng có quá đáng, huyết tinh cũng là do chúng ta

cực cực khổ khổ giết ra được, thế nhưng người và Diêu Thế Quang lại chiếm lấy huyết tinh của chúng ta, ngay cả khi chúng ta cần, ngươi cũng không muốn đưa cho chúng ta, chúng ta là người, không phải con chó bên cạnh ngươi, ta chỉ cầm đi huyết tinh thuộc về mình mà thôi."

Các đội viên vây xem đều im lặng nhìn sang.

Bọn hắn biết đối phương xong rồi.

Nếu như lúc trước Dương Phi chỉ muốn trừng trị một chút mà thôi, nhưng bây giờ thì kết quả khó mà nói được.

Quả nhiên.

Dương Phi híp mắt lại, ánh mắt nhìn đối phương đã lộ ra tia sát ý.

Nhận ra ánh mắt ẩn chứa sát ý này, đội viên bối rối nắm dao ăn cơm Tây trên bàn lên, tức giận gào thét, "Dương Phi, ngươi muốn giết ta, ta giết ngươi trước."

Nói xong thì hung ác vọt đến chỗ Dương Phi.

Các đội viên xung quanh rõ ràng cũng kinh sợ trước tình huống này, không nghĩ đã vậy còn quá dũng mãnh, không khỏi ưỡn thẳng lưng lên.

Sắc mặt Dương Phi lạnh hơn, không đặt đối phương vào trong mắt, mà ngay khi đối phương vọt đến, năm ngón tay hắn ta khép lại, nhanh chóng ra chiêu, phập một tiếng, năm ngón tay trực tiếp đâm xuyên qua lồng ngực đối phương.

Nam tử giơ cao dao lên, không thể nào hạ xuống, cúi đầu nhìn lồng ngực, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Dương Phi rút tay ra.

Phịch phịch hai tiếng, nam tử quỳ rạp xuống, cúi đầu, qua một lúc thì không còn hơi thở nữa.

Dương Phi không hề nhìn một cái, trong tường rào Diêm Hải này, giết người không thành vấn đề, chứ đừng nói đây là chuyện riêng của đội Bạo Long bọn hắn.

Nhưng vào lúc này.

Một nam tử vội vàng chạy vào, khi thấy dưới đất có một thi thể còn

đang chảy đầy máu tươi, sắc mặt lập tức thay đổi, sau đó đến trước mặt Dương Phi.

“Đội trưởng, tiểu đội Cơ Thạch quay về, các nàng mang về rất nhiều xác dị thú.”

Nghe thấy vậy, Dương Phi vô cùng kinh ngạc.

“Diêu ca trở về rồi sao?”

“Không có.”

Tiểu đội Cơ Thạch đến tường rào Bảo Phong, chuyện này bọn hắn đều biết, cho nên Diêu Thế Quang mới có thể dẫn theo đội viên đi, một tường rào bị dị thú công phá, vật tư vẫn rất phong phú.

Nhưng khiến Dương Phi không ngờ được là, bọn người Diêu Thế Quang vậy mà còn chưa lấy vật tư quay về, mà tiểu đội Cơ Thạch đã chở một lượng lớn xác dị thú quay về, đây quả thật là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

“Có vấn đề.”

Theo Dương Phi thấy, hoàn toàn không cần suy nghĩ, nhất định đã xảy ra chuyện.

“Đi, nghe ngóng cho ta, rốt cuộc tình hình như thế nào.”

“Vâng.”

Sau khi đội viên này rời đi, Dương Phi bước đến trước bàn ăn, dùng khăn mặt lau sạch đi vết máu trên tay, sau đó ném khăn mặt, khăn tay dính máu rơi xuống đất, phủ lên mặt đối phương.

Còn về cái thi thể này, xem như là chất dinh dưỡng mà đội Bạo Long bọn hắn cho tường rào đi.

Dù sao thì trong tận thế thứ gì cũng vô cùng khan hiếm.

Tận dụng triệt để.

Mới là lựa chọn chính xác.

…

Ban đêm.

Tường rào Miếu Loan.

Trong nhà.

Lâm Phàm từ bên ngoài trở về lại nhớ đến tay nghề của lão Vương.

Trong phòng bếp, lão Vương dùng lò vi sóng hâm nóng đồ ăn, ở trong tận thế, xào rau là chuyện tương đối xa xỉ, nhưng mà với địa vị của Lâm Phàm trong tường rào, muốn ăn rau xào là chuyện vô cùng đơn giản.

“Đồ ăn đến rồi.”

Lão Vương bưng dĩa ớt xanh xào thịt ra ngoài.

Dù còn chưa ăn, nhưng cái mùi thơm ngào ngạt kia đã ập vào mặt, chỉ ngửi mùi thôi, đã khiến người ta thèm ăn rồi.

“Lão Vương, sau này cứ ăn mấy thứ thịt này đi, trong tủ lạnh nếu không còn thì cứ qua bên kia nhận về.”

Thịt dị thú cấp ba thức tỉnh rất quý giá, ít nhất đối với tình hình bây giờ mà nói, mức độ trân quý không cần phải nói nhiều.

“Ừm, biết.”

Chương 115 - Ngươi vẫn còn chưa nhận ra sai lầm của mình. (2)

Lão Vương biết Lâm Phàm hy vọng hắn ta và tiểu Hi Vọng có thể trở thành Giác Tỉnh giả hoặc là Liệp Sát giả, mà hắn ta cũng vẫn luôn cố gắng, mỗi ngày đều ăn nhiều thịt, bởi vì sau khi đi theo Lâm Phàm, trình độ sinh hoạt của hắn ta và tiểu Hi Vọng đã lên thẳng tắp, chỉ có thể nói là ngày nào cũng ăn thịt đến mức khiến người ta phát nôn.

Nhưng cho dù là như vậy, hắn ta vẫn điên cuồng ăn.

Quả nhiên, người chính là tiện như vậy.

Trước kia không có ăn, chỉ cần có thể ăn thì tuyệt đối sẽ không buông tha.

Nhưng còn bây giờ thì sao… Vậy mà lại có cảm giác ăn muốn nôn.

Thật là không nên.

“Lão Vương, ta chuẩn bị thành lập đội ngũ của mình.” Lâm Phàm

vừa ăn vừa nói chuyện.

“Đây là chuyện tốt mà, nếu có được đội ngũ của mình, về sau cũng không cần bận rộn như vậy, chuyện gì cũng cần phải tự bản thân mình đi làm.”

Lão Vương đồng ý với ý nghĩ của Lâm Phàm.

Lâm Phàm cười cười, xây dựng đội ngũ khó khăn lúc nào, chính là lúc mới bắt đầu cất bước, chỉ cần có thể vượt qua thời gian đầu, hoàn toàn triển khai đội ngũ rồi, sau đó sẽ không còn khó nữa.

Trong phòng.

Lâm Phàm lấy huyết tinh của dị thú thức tỉnh ra, vẫn xinh đẹp như trước, có ngọn lửa nhảy nhót trong huyết tinh.

“Dị thú trong tận thế này có rất nhiều thứ cần thăm dò, cho dù là bọn người lão Chu chỉ sợ cũng không biết nhiều.”

Bọn người lão Chu vẫn luôn chờ ở trong tường rào Miếu Loan.

Chuyện biết được cũng không tính là nhiều.

Trong phạm vi xung quanh thành thị Diêm Hải, dị thú cao nhất cũng chỉ là dị thú cấp ba.

Vật chất thần bí theo mưa sao băng mà đến, phân tán đến khắp nơi trên thế giới, tản ra một loại từ trường thần bí, ảnh hưởng, hấp dẫn dị thú, mà nơi từ trường yếu kém thì dị thú cũng sẽ yếu.

Nơi rộng lớn hơn ở bên ngoài sẽ như thế nào?

Hắn không biết.

Những dị thú cấp bậc cao kia sẽ tiến hóa như thế nào?

Cũng không biết.

Không suy nghĩ nhiều nữa.

Lâm Phàm nuốt huyết tinh, chỉ trong chốc lát, một nguồn lực lượng thuần túy lưu chuyển từ miệng xuống bụng.

Kiểm tra thuộc tính ba chiều.

- Đẳng cấp: Cấp 2 (25/30)

- Thể chất: 70,69.

- Nhanh nhẹn: 57,41.

- Tinh thần: 56.

Thể chất tăng thêm một điểm

Hắn giơ tay lên, lửa xuất hiện, bên trong ngọn lửa màu trắng này đột nhiên hiện lên một tia màu lam, đây là thứ lúc trước chưa bao giờ có.

“CHắc hẳn là huyết tinh của dị thú thức tỉnh, giúp hệ hỏa của ta tiến hóa…”

Lâm Phàm có thể cảm nhận được nhiệt độ của ngọn lửa này so với trước đó có tăng thêm một chút, màu sắc cũng xảy ra biến hóa.

Hắn rất mong chờ, khi tăng cường hệ hỏa của mình lên đến cấp cao nhất sẽ là như thế nào.

Không tiếp tục nghiên cứu ngọn lửa nữa, mà nằm trên giường nhìn lên trần nhà, đắp kín chăn, từ từ nhắm hai mắt, chìm vào giấc ngủ, có được điều kiện cuộc sống như bây giờ, đều là do hắn cực cực khổ khổ cố gắng được.

Phải tiếp tục cố gắng, để có cuộc sống càng tốt hơn.

All lee gay!

Hôm sau!

Xưởng rèn đúc vũ khí.

“Lâm ca, ngài đã đến, xin mời, mời vào bên trong.”

Khi địa vị của Lâm Phàm ngày càng tăng lên, thái độ của Thân Hải khi nhìn thấy Lâm Phàm đã sớm thay đổi 180 độ, từ nghiêm mặt biến thành hèn mọn nịnh nọt.

Lâm Phàm gật đầu, mục đích đến đây chính là muốn rèn một thanh đường đao mới, sau trận chiến với dị thú thức tỉnh kia, hắn phát hiện vũ khí của bản thân thật sự quá yếu đuối.

Chỉ là bây giờ hắn cũng không còn cách nào khác, không tìm được vật liệu tốt hơn, chỉ có thể rèn ra một cái vũ khí mới, sau đó tìm Diêu Tuyết phụ ma, tạm thời có thể dùng một khoảng thời gian.

Chỉ đến khi tìm được vật liệu tốt hơn rồi lại thay đổi.

Thân Hải nhìn Lâm Phàm đang rèn đúc, trong lòng vô cùng bất đắc dĩ.

Lúc trước mình cao cao tại thượng, không đặt Lâm Phàm vào trong mắt, thậm chí còn cho lão Vương nghỉ việc, ai có thể ngờ được, Lâm Phàm không chút nổi bật này, lại hoàn toàn cất cánh.

Sớm biết có tình huống thế này, cho dù hắn ta có cứng rắn liếm thì cũng phải liếm toàn thân Lâm Phàm thật dễ chịu.

Từ đó ôm cái đùi vàng óng ánh này.

Ai, nói gì cũng đã chậm rồi.

Người ta không tìm hắn ta để gây chuyện, đã xem như tốt lắm rồi.

Tường rào Diêm Hải.

“Dương ca, ta nghe ngóng được rồi, tối qua ta có mời một thành viên của tiểu đội Cơ Thạch uống rượu, ta chuốc đối phương uống quá chén, tìm hiểu tình hình, người kia nói tiểu đội Cơ Thạch bọn hắn không đến tường rào Bảo Phong, cũng không gặp được người của chúng ta.”

Thành viên báo cáo tình hình.

“Ta tin cái quỷ.”

ÁNh mắt Dương Phi lạnh lùng nhìn đội viên, “Hắn nói bọn hắn không đi thì ngươi tin sao, nửa xác dị thú mà bọn hắn đem về chính là dị thú thức tỉnh, hơn nữa còn là hồng văn, dị thú thức tỉnh cấp ba là cái khái niệm gì ngươi biết không, ngươi cho rằng chỉ với Lương Hồng thôi là nàng có thể giết được loại dị thú này sao?”

Hắn ta đã từng phân tích, tuyệt đối là tiểu đội Cơ Thạch phối hợp với người sống sót khác, cuối cùng mới giết được dị thú thức tỉnh này.

Đội viên báo cáo tình hình cũng không nói gì.

Chờ Tam đội trưởng sai bảo.

Hắn ta chỉ nghe theo lời sai bảo mà làm việc, sẽ không bị trách phạt gì nhiều, nhưng đương nhiên cũng sẽ có trách phạt, phương châm chính là ít làm thì ít sai, làm nhiều thì sai nhiều.

Thấy thành viên không nói chuyện, DƯơng Phi cau mày nhìn về phía đối phương, “Ngươi cảm thấy ta phân tích không đúng à?”

“A? ĐỘi trưởng, ngươi phân tích rất đúng.”

“Vậy thì vì sao ngươi không trả lời ta?”

“A… Chuyện này, ta đang kinh ngạc vì phân tích của đội trưởng, ta liều sống liều chết chuốc say đối phương mới moi ra được chút xíu tin tức, mà đội trưởng không cần làm gì cả, chỉ dựa vào một chút tin tức, đã có thể suy đoán ra được những chuyện này, ta vô cùng thán phục.”

Chương 116 - Có phải ngươi cảm thấy ta rất ưu tú hay không.

Thành viên điên cuồng vuốt mông ngựa nói.

Dương Phi vô cùng hài lòng gật đầu, nghĩ đội Bạo Long bọn hắn có ba đội trưởng, mà hắn ta là người thứ ba, địa vị rất xấu hổ.

Hắn ta nghĩ đến một khả năng.

Đó chính là rất có thể Diêu Thế Quang đã chết ở bên ngoài.

“Đi, nghĩ cách gọi đội viên hôm qua đã uống rượu với ngươi đến đây.” Dương Phi nói.

“Đã rõ.”

Mà ở một chỗ khác trong tường rào, đội viên của tiểu đội Cơ Thạch hôm qua vừa quá chén kia đang báo cáo tình hình tối qua với Lương Hồng, nói cho Lương Hồng biết, đội Bạo Long có thể đã bắt đầu nghi ngờ rồi, tửu lượng của hắn ta cao, giả vờ uống say, phối hợp với đối phương, nói láo cho đối phương nghe một chút.

Lương Hồng hài lòng gật đầu.

Chỉ là nàng biết chuyện này khó có thể giấu diếm được.

Dù sao thì nàng cũng biết Dương Phi là dạng người gì, tính cách đa nghi, một khi bắt đầu hoài nghi, thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng tin tưởng.

…

Tường rào Miếu Loan.

Lâm Phàm cầm theo đường đao đã được rèn xong đi tìm Diêu Tuyết.

Khi hắn đi ngang qua nơi hắn tu luyện võ học.

Từ xa đã nhìn thấy một bóng người đang đứng trước búp bê cao su.

Hắn dừng bước quan sát, cũng không lên tiếng quấy rầy.

Lúc này, Chu Thế Thừa đứng trước mặt búp bê cao su, nhớ đến nội dung võ học trong bí tịch, hắn ta dựa vào thuật thổ nạp trong bí tịch mà hô hấp, nhưng chẳng có chút tác dụng nào cả, thậm chí là một chút xíu cảm giác cũng không..

Nhưng mà hắn ta nghĩ đến khi Lâm Phàm thi triển Long Trảo Thủ, tình cảnh vô cùng mạnh mẽ, trong lòng rất hâm mộ, hít sâu, thử thuật thổ nạp không có trứng dùng kia, sau đó hai tay cong thành trảo, chụp về phía ngực búp bê cao su.

Xoẹt!

Lực đạo không khống chế tốt.b

Ngực của búp bê cao su trực tiếp bị xé nát.

“Lão Chu…” Lâm Phàm hô hào.

Chu Thế Thừa quay đầu, đột nhiên nhìn thấy Lâm Phàm đang đến, chẳng biết tại sao, mặt mo đỏ lên, cúi đầu xem lại, trong kẽ móng tay vẫn còn có chất liệu cao su, lại nghĩ đến hai trảo vừa rồi của mình để lại dấu vết trước ngực búp bê cao su, lại càng có xúc động muốn tìm kẽ hở chui vào.

“Tu luyện thế nào rồi, có hiệu quả gì không?”

Lâm Phàm hỏi, đồng thời nhìn về phía con búp bê cao su bị tàn phá kia, mặc dù không nói chuyện, nhưng ánh mắt thì giống như đang nói, lão Chu lợi hại thật, nhiều nơi như vậy không bắt, cứ phải chụp ở ngực, chắc hẳn tất cả nam nhân nào cũng có thói quen như vậy sao?

Lão Chu không nhìn ánh mắt của Lâm Phàm, bất đắc dĩ nói, “Không có hiệu quả, ta học cái thuật thổ nạp kia, không những không có hiệu quả, mà còn cảm thấy khó chịu.”

Thật khó chịu.

Đột nhiên thay đổi tiết tấu hô hấp cũ, thật sự là một chuyện vô cùng

đau khổ.

Lâm Phàm cảm thấy cái bí tịch võ học này quả thật là sai lầm.

Mà nguyên nhân chủ yếu hắn có thể tu luyện thành công, chính là vì bản thân hắn có hack, trong quá trình hắn tu luyện sẽ tự động sửa đổi, đến mức hắn có thể thành công.

“Vậy thì cứ bỏ qua một bên trước đi, không cần thiết phải tự hao tổn.” Lâm Phàm nói.

“Không có việc gì, ta mới nghiên cứu một chút, có thể là vì bản thân ta.”

Lão Chu xua tay nói, không muốn dễ dàng từ bỏ như vậy.

Đối với chuyện này, Lâm Phàm không thể phản bác được.

“Nếu như thực sự không được, bọn ta có thể đổi sang bản khác, bí tịch của ta có rất nhiều.”

“Đổi cái gì?”

“Như Lai Thần CHưởng?”

“…?”

Lão Chu nháy nháy mắt, không nói gì.

Ngay cả Long Trảo Thủ ta còn chưa hiểu rõ được, đột nhiên khiêu chiến cái có độ khó cao hơn, có phải là ngươi cảm thấy ta rất ưu tú hay không?

“Xem ra về phương diện võ học này chỉ có ta mới tu luyện thành công.”

Quả nhiên, nam nhân ưu tú thì ngàn dặm mới có thể tìm được một người, khó gặp, ở thôn tân thủ có thể xuất hiện một người, đúng là kỳ tích.

Lâm Phàm hiểu ra bản thân mình tu luyện được cũng không phải là dựa vào thiên phú, mà là dựa vào hack.

Huống hồ, bản thân cái bí tịch võ học này là giả, chỉ dùng để tiêu khiển mà thôi.

Tuy rằng hắn có thể tu luyện thành công, nhưng muốn chỉnh lý lại bí

tịch thật chính xác, thật xin lỗi, không thể làm được.

Bây giờ nội tình của hắn không đủ, khó mà chỉnh lý ra được phương thức tu luyện có tính hệ thống.

Ngay cả chuyện cảm ngộ được cái Khí kia.

Kiến thức của hắn cũng chỉ thuộc dạng nửa vời mà thôi.

Trước mắt, con đường phát triển chủ yếu của hắn, vẫn là săn giết dị thú, lấy được điểm tiến hóa, kéo thuộc tính ba chiều lên, đương nhiên về phương diện võ học cũng sẽ không bỏ qua, vẫn sẽ tiếp tục.

CŨng không lâu lắm, đi đến chỗ ở của Diêu Tuyết.

“Lại quấy rầy ngươi rồi.” Mặt Lâm Phàm mỉm cười, nhiệt tình chào hỏi với đối phương.

“Không có việc gì, vào đi.”

Sau khi trở nên quen thuộc, thái độ của Diêu Tuyết đối với Lâm Phàm cũng trở nên nhiệt tình hơn rất nhiều, nữ nhân có thể sinh sống tự do tự tại như Diêu Tuyết trong tận thế này, thật sự rất ít.

Lâm Phàm nói rõ ý đồ đến, Diêu Tuyết không từ chối, hỗ trợ phụ ma cho vũ khí.

ĐƯơng nhiên, Lâm Phàm cũng không mở miệng muốn mời Diêu Tuyết gia nhập đội ngũ, đội ngũ của hắn còn chưa chân chính xây dựng lên, tuy rằng quan hệ giữa hắn và Diêu Tuyết từ người xa lạ biến thành bằng hữu bình thường, nhưng cũng chỉ giới hạn ở mức quan hệ bình thường mà thôi.

Một khi bị từ chối, muốn lôi kéo một lần nữa, cần phải mất một khoảng thời gian dài.

Bởi vậy, hắn nghĩ mình cần phải tiếp tục kéo gần quan hệ, đợi đến khi thời cơ chín muồi, chủ động mời đối phương gia nhập, khi đó nhất định sẽ thành công.

“Ta nghe nói lần này các ngươi ra ngoài thu hoạch được rất lớn.” Diêu Tuyết tìm chủ đề nói chuyện.

Chương 117 - Hồng tỷ, bọn hắn muốn cắt tiểu đệ của ta.

Lâm Phàm nói, “Ừm, tạm được, gặp được một đám dị thú, không còn cách nào khác chỉ có thể ra tay giết chết, nhất là con dị thú thức tỉnh

cấp ba kia, đúng là rất mạnh, nếu không gặp được người sống sót của tường rào khác, kết quả đúng là khó mà nói được."

Đối với chuyện Diêu Tuyết chủ động tìm chủ đề để nói chuyện phiếm, hắn khẳng định cho dù là ai cũng sẽ không từ chối, hắn đang nghĩ đến chuyện tiếp tục rút ngắn quan hệ, ngươi đã chủ động mở miệng, Lâm Phàm ta chắc hẳn không thể từ chối được, phương châm chính là chân thành nói chuyện với nhau, lấy được sự tin tưởng.

Lâm Phàm thảnh thơi kể lại tình huống đại chiến với dị thú thức tỉnh, nói rất nghiêm túc, rất kỹ càng, tuy rằng tình huống khi đó không có gì kinh tâm động phách, nhưng tăng thêm tính nghệ thuật thì vẫn được, chủ yếu là kịch liệt, kích thích và anh dũng không sợ hãi.

Nhìn thấy ánh mắt Diêu Tuyết sáng lên.

Hắn biết lần này ổn rồi.

Biết đến lúc là dừng, nói cũng được kha khá rồi, tiếp tục bla bla trò chuyện nữa, rất có thể sẽ từ tò mò thành phiền chán.

Cho nên có chừng có mực là lựa chọn chính xác.

"Ta đi trước, có cơ hội chúng ta trò chuyện tiếp.

"ĐƯợc, đi thong thả."

Lâm Phàm rời khỏi nơi này.

Rõ ràng chưa từng nói chuyện yêu đương, thế mà lại biết đến lúc là dừng, cái này khiến Lâm Phàm cảm thấy thao tác của nam nhân thật sự thần kỳ, chắc hẳn đây là thiên phú nhỉ.

Vô sự tự thông.

Thông suốt đến triệt để.

…

Ban đêm.

Tường rào Diêm Hải.

Chu Trung CHính vô cùng hoang mang, vô cùng sợ hãi.

Hắn ta chính là tuyển thủ có tửu lượng cao trong tiểu đội Cơ Thạch,

tên kia của đội Bạo Long gọi hắn ta đi uống rượu, hắn ta biết ngay là đối phương lại muốn chuốc say hắn ta, moi chuyện từ trong miệng hắn ta, đối với chuyện này hắn ta chẳng hề sợ hãi, người khác hỏi hắn ta tửu lượng lớn như thế nào, hắn ta sẽ chỉ dựng một ngón tay lên, không có ý gì cả, chính là muốn nói cho đối phương biết cứ uống, không có cực hạn.

Nhưng người nào có thể nghĩ ra, người của đội Bạo Long kia lại không nói võ đức như vậy.

Hắn ta đang nói đến chủ đề vô cùng đặc sắc, đột nhiên, cửa bị đá văng ra, vẻ mặt DƯơng Phi âm trầm tươi cười bước vào, hắn ta đứng dậy định hỏi tình hình thế nào một chút, nhưng còn chưa chờ hắn ta mở miệng, Dương Phi đã đạp thẳng vào đũng quần của hắn ta, khiến tiểu đệ của hắn ta vô cùng đau đớn mà ngã lăn ra đất, khổ sở vô cùng.

PHốc!!!

Một chậu nước lạnh đổ lên, chỉ trong nháy mắt đã đánh thức Chu Trung Chính.

“Dương Phi, ngươi muốn làm gì? Tại sao các ngươi lại trói ta, thả ta ra, ta có thể xem như chưa xảy ra chuyện gì.” Chu Trung Chính bối rối.

Hắn ta phát hiện có chút không đúng.

Không đúng, nào chỉ có chút, mà là vô cùng không đúng.

Dương Phi đi đến trước mặt Chu Trung Chính, từ trên cao nhìn xuống, “Nói cho ta biết, Diêu Thế Quang đi đâu rồi.”

“Ta không biết, ta cũng không gặp Diêu Thế Quang, ta đâu biết được hắn đi đâu chứ.” Chu Trung Chính lắc đầu, liên tục bác bỏ, nhớ kỹ những lời Hồng tỷ nói, tuyệt đối không thể nói ra.

Bởi vì, đối mặt với uy hiếp đe dọa, cho dù hắn ta rất hoảng, nhưng vẫn giữ được bình tĩnh, tuyệt đối không thể thừa nhận.

Dương Phi không nói gì, mà không nhịn được xua tay.

Ngay khi Chu Trung Chính còn chưa hiểu gì, chỉ thấy một nam tử cầm kéo đến.

Dương Phi nói, “Cắt đứt cái thứ đồ chơi trong đũng quần hắn đi.”

“Làm gì, ngươi làm gì thế.”

Chu Trung Chính thấy cảnh này, hoàn toàn hoảng loạn, “Ta là thành viên của tiểu đội Cơ Thạch, các ngươi làm như vậy, Hồng tỷ sẽ không bỏ qua cho các ngươi.”

Dương Phi cười lạnh nói, “Hừ, cho dù Lương Hồng có biết thì có thể làm gì chứ? Ngươi cho rằng nàng dám chống lại đội Bạo Long chúng ta sao? Hay là ngươi cho rằng địa vị của mình quá cao, huống hồ chỉ biến ngươi thành thái giám mà thôi, lại chẳng lấy mạng của ngươi, ngươi cảm thấy nàng sẽ mạo hiểm toàn bộ tiểu đội Cơ Thạch mà nảy sinh xung đội với chúng ta sao?”

Nghe thấy lời này.

Sắc mặt Chu Trung Chính trắng bệch.

Thứ quan trọng nhất của nam nhân là gì?

Trước kia thì có thể là mặt mũi.

Nhưng bây giờ mặt mũi dùng được cái quái gì chứ, nhất định là tiểu đệ rồi.

DƯơng Phi nhận cái kéo trong tay đội viên, kéo quần đối phương xuống, nhìn hai lạng thịt bị dọa đến mềm nhũn, ngẩng đầu lên, ánh mắt vô cùng lạnh nhạt.

“Một lần cuối cùng, đừng nói ta không cho ngươi cơ hội.”

Đối mặt với ánh mắt như vậy.

Chu Trung Chính không nhịn được nuốt nước bọt.

Hắn ta chậm rãi cúi đầu, thân thể không nhịn được run rẩy, bị đe dọa khủng bố như vậy, cuối cùng cũng không thể chịu đựng được.

…

Thẩm vấn xong.

Người đã thả đi.

Dương Phi cũng không hung tàn cầm kéo cắt đứt tiểu đệ của đối phương sau khi đối phương nói ra chân tướng, bây giờ hắn ta tạm thời không muốn phát sinh xung đột với tiểu đội Cơ Thạch.

“Đội trưởng, làm thế nào bây giờ?”

Các đội viên xung quanh rất kinh ngạc.

KHông ngờ Diêu đội trưởng lại bị Giác Tỉnh giả của tường rào Miếu Loan giết chết.

Dương Phi không nói gì, mà đang trầm tư.

Báo thù?

Cái này nhất định phải báo thú, nhưng mà không phải hắn ta đi báo thù.

Diêu Thế Quang treo máy, địa vị của hắn ta ở trong đội Bạo Long cũng thuận theo đó mà tăng lên, nhưng mà phía trên còn một đại đội trưởng Lê nữa, nếu như đại đội trưởng Lê cũng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vậy thì chẳng phải đội Bạo Long sẽ là của Dương Phi ta sao?

Nghĩ đến dây, hắn ta có chút cảm tạ vị Giác Tỉnh giả tên là Lâm Phàm kia.

Nhưng mà hắn ta không thể để lộ vẻ mặt vui mừng được.

Nhất định phải tức giận.

Chương 118 - Hồng tỷ, bọn hắn muốn cắt tiểu đệ của ta. (2)

Dương Phi lộ ra vẻ mặt tức giận, “Khốn khiếp, trước kia Diêu ca đối xử với chúng ta không tệ, bây giờ lại bị người của tường rào khác hại chết, chúng ta nhất định phải báo thù, nhất định phải khiến đối phương trả giá đắt, nhưng chúng ta cần phải chờ đội trưởng Lê quay về, nói chuyện này cho hắn biết, để hắn dẫn theo chúng ta đi báo thù.”

“Dương đội trưởng, nhưng mà đại đội trưởng Lê khi nào mới quay về.”

“Gấp cái gì, quân tử báo thù một tuần lễ cũng không muộn, chờ đại đội trưởng Lê trở về là được.”

“Vâng.”

Lúc này.

Chu Trung Chính lung la lung lay chạy vào trong địa bàn của mình.

Đẩy cửa ra.

Tất cả mọi người đều ở đây.

“Hồng tỷ, ta có lỗi với ngươi….”

Chu Trung Chính ngao ngao gào khóc.

Đột nhiên xảy ra một màn này, khiến mọi người đều sợ ngây người, mẹ nó, rốt cuộc là chuyện gì thế này, một nam tử hán lại khóc sướt mướt như vậy, còn nữa, đũng quần lại ẩm ướt, rất dễ khiến người ta nghĩ lung tung.

Lương Hồng nhíu mày, “Sao vậy?”

Chu Trung Chính khóc nức nở kể lại chuyện vừa mới xảy ra, sau đó, sắc mặt tất cả đội viên đều trở nên khó coi, cũng không phải vì tức giận Chu Trung Chính nói chân tướng ra, mà là vì cảm thấy đội Bạo Long quá ngang ngược.

“Bọn hắn muốn cắt tiểu đệ của ta, ta sợ.”

“KHông sao cả, đừng suy nghĩ nhiều.” Lương Hồng an ủi, sau đó nhìn về phía mọi người, “Chuyện đã bại lộ, ai tình nguyện đến tường rào Miếu Loan thông báo một tiếng, để hắn chuẩn bị sẵn sàng.”

“Hồng tỷ, để ta đi.”

Ngô Đình không hề nghĩ ngợi, chủ động xin đi giết giặc.

Sáng sớm.

Lâm Phàm rời khỏi tường rào, chuẩn bị đi ra ngoài săn giết dị thú một chút, tìm một ít dị thú cấp hai, xoát đẳng cấp một chút, còn năm điểm tiến hóa, cũng không cần phải keo kiệt mà đi mạo hiểm.

Lái xe rời đi, bụi mù cuốn đi, rời xa tường ngoài.

Vương Đại Bảo nhìn đuôi xe đã đi xa, yên lặng lấy ra một miếng thịt dị thú nhỏ, bỏ vào trong miệng.

Hắn ta muốn mạnh lên, muốn trở thành Liệp Sát giả, có năng lực làm việc cho Lâm ca.

Đây là chuyện mà bây giờ hắn ta muốn làm nhất.

Huyện Miếu Loan.

Lâm Phàm dừng xe Pickup lại, huyện thành hoang vắng yên tĩnh này đối với hắn mà nói đã chẳng còn chút kinh khủng nào nữa, thậm chí trong lòng hắn, nơi này giống như thiên đường rồi.

Dị thú ở trong mắt hắn, dịu dàng ngoan ngoãn chẳng khác gì động vật nhỏ.

Chỉ có một thứ khác biệt chính là, có một vài dị thú, trong mắt hắn chính là điểm tiến hóa.

Vừa xuống xe.

Phía trước đã xuất hiện một nhân loại bị Não Thú ký sinh.

“Xéo đi, đừng ép ta chém ngươi.”

Lâm Phàm chỉ vào nhân loại Não Thú, đối với loại râu ria này, hắn chẳng có chút hứng thú nào cả, ngay cả dục vọng rút đao cũng không có.

NHân loại bị Não Thú ký sinh nghiêng đầu nhìn Lâm Phàm, xúc tua phía sau vung vẩy mấy lần, giống như như hiểu được, xoay người, chạy về hướng khác.

Phốc phốc!

Một cái đoản mâu phóng đến, trực tiếp đâm xuyên qua nhận loại Não Thú, giết chết nó.

Một lát sau.

Lâm Phàm đi ngang qua, rút đoản mâu lên.

“Ọe, thật sự là bé ngoan ngây thơ.”

KHông nói nhảm gì nhiều, nhảy vọt lên, di chuyển qua các sân thượng của tòa nhà, với thuộc tính ba chiều bây giờ của hắn, từ siêu nhân cũng chưa đủ để hình dung.

Điểm tiến hóa tăng lên rất hoàn mỹ, giúp hắn chân chính trở thành chiến sĩ Ultraman, phát triển toàn diện, không có chút sơ hở nào.

Sơ hở duy nhất, chính là khi đối phương có cấp bậc cao hơn hắn, sẽ nghiền ép hắn hoàn toàn.

Thực lực không bằng đối phương.

Đứng trên mái của một tòa nhà.

Hắn tìm kiếm khắp nơi, dị thú ở lầu dưới đã sớm phát hiện ra hắn, dữ tợn gào thét, hận không thể xông lên gặm cắn máu thịt tươi mới.

Lâm Phàm bình tĩnh đứng đó, vô cùng lạnh nhạt.

Đối với người khác mà nói, chỉ cần là dị thú thì đều là đồ tốt, nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, chỉ có dị thú cấp hai mới có thể lọt vào mắt hắn, những thứ khác chỉ là đồ bỏ mà thôi.

Yêu chính là dễ dàng thay đổi như vậy.

Ngay sau đó, hắn nhìn thấy có một con dị thú cấp hai đang dẫn theo tiểu đệ đi trên đường, có thể là vì nghe được tiếng gào thét của những dị thú khác, cho nên thuận theo tiếng động mà nhìn sang, đột nhiên thấy được Lâm Phàm đang đứng ở trên cao.

Không đợi con dị thú cấp hai này gào thét lên, muốn ngang ngược trực tiếp độc chiếm con mồi.

Con mồi ở chỗ cao kia lại nhảy lên một cái, đáp xuống đất, sau đó nhanh chóng cầm theo đao hung ác phóng đến chỗ nó, giờ phút này, tình huống đó khiến con dị thú cấp hai này có chút hoang mang.

“Chết đi.”

Không đợi nó kịp phản ứng, đã bị một đao chém lăn ra đất.

Con dị thú cấp hai này chết cũng không ngờ được, nó sẽ chết qua loa như thế.

“Điểm tiến hóa +1.”

Thu hoạch được điểm tiến hóa, tâm trạng đắc ý.

Lâm Phàm quả quyết lấy huyết tinh của dị thú ra.

Còn cái xác thì cứ để đó cho những dị thú khác, dị thú gặm ăn nhau có thể tiến hóa, hắn hiểu được một đạo lý.

Tát ao bắt cá.

Cái hắn muốn chính là điểm tiến hóa, nhất định phải để dị thú bình thường cũng có cơ hội tiến hóa, từ đó hy vọng tương lai có thể gặp được dị thú cấp bậc cao ở chỗ này.

Sau khi hắn làm xong, các dị thú xung quanh đều cúi thấp người, chuẩn bị tư thế tấn công.

Lâm Phàm nhìn bọn chúng một chút.

Cũng không đặt chúng nó ở trong lòng, nhanh chóng rời đi, tiếp tục tìm kiếm dị thú cấp hai.

Những dị thú đó cũng không đuổi theo Lâm Phàm, quay đầu bắt đầu gặm ăn xác dị thú cấp hai vừa bị chém chết kia.

Mùi vị đó cũng không tệ.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Đến buổi chiều.

Chương 119 - Sự huyền bí của lửa.

Lâm Phàm vẫn đang trong quá trình tìm kiếm, vận may hôm nay không tệ, gặp được hai con dị thú cấp hai,.lặp lại hành động cũ, nâng đao chém mạnh, với thực lực bây giờ của hắn, chặt dị thú cấp hai không hao tổn quá nhiều sức lực.

Nhưng vào lúc này.

Một tiếng ầm vang truyền đến.

Lâm Phàm nghe thấy tiếng động, luôn cảm thấy có chút quen thuộc, giống như là máy bay.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

“Thật sự là máy bay?”

Nhìn thấy thứ đồ chơi này, hắn thật sự có chút kinh ngạc.

Nhưng mà hắn cũng nhanh chóng trở lại bình thường.

Ô tô còn có thể dùng, máy bay có thể sử dụng được cũng là chuyện bình thường.

Chỉ là hắn đang nghĩ, rốt cuộc là thế lực nào, ngay cả máy bay cũng có, mà nhìn kỹ lại, thứ đồ chơi này hình như là máy bay vận tải.

Có đồ vật đang rơi xuống.

Rất nhiều, giống như đơn tuyên truyền.

Một tờ đơn tuyên truyền trong đông đảo tờ giấy rơi xuống đất, thật trùng hợp rơi xuống ngay bên chân hắn.

Nhặt lên xem.

Nội dung không nhiều, nhưng xem một chút, hắn đã phát hiện ra tình hình không ổn.

Một đợt dị thú triều đang đi về phương bắc, căn cứ vào phỏng đoán, có khả năng sẽ đi qua thành thị Hưng Dương, thành thị Diêm Hải, huyện Bảo Phong, huyện Miếu Loan, huyện Hải Thành, huyện Quán Vân, huyện Liên Cảng, mong tường rào các nơi chuẩn bị ứng phó thật tốt.—Tường rào Kim lăng thông báo.”

“Dị thú triều kéo về phương bắc?”

Nhìn thấy nội dung này.

Trong lòng Lâm Phàm hơi kinh hoảng.

Đây không phải là tin tức gì tốt.

Mà hắn cũng biết tường rào Kim Lăng là loại tồn tại thế nào, đây chính là tường rào cỡ lớn, là một trong những tường rào truyền thừa quan trọng của nhân loại.

Chiếc máy bay kia chính là từ tường rào Kim Lăng, truyền tin tức ra ngoài, thông báo cho người sống sót ở các tường rào khác, sớm chuẩn bị ứng phó thật tốt.

Tuy rằng trong nội dung có hai chữ Khả năng, nhưng chỉ cần tường rào nào nhìn thấy đơn tuyên truyền này, tuyệt đối sẽ chuẩn bị sẵn trận địa nghênh đón quân địch.

Huyện Miếu Loan cũng ở trong đó, nói như vậy thì, dị thú triều có khả năng rất lớn sẽ tấn công tường rào Miếu Loan.

Cất kỹ đơn tuyên truyền.

Tiếp tục săn giết dị thú cấp hai.

Chuyện này không thể nào tránh được, cách duy nhất chính là tăng thực lực lên.

Hoàng hôn.

Lâm Phàm kéo theo xác con dị thú cấp hai cuối cùng mình cần đến thư viện Miếu Loan.

Sắc trời đã dần tối, không cần thiết hành động vào ban đêm, đồng thời cũng đã lấy được một điểm tiến hóa cuối cùng.

Xe nhẹ đường quen đi vào trong thư viện.

Đóng cửa thật lỹ.

Ngửi mùi hương trong tiệm sách, cảm giác thật tốt.

Đi lên trên lầu.

Dọn dẹp đống ghế bị gãy sang một bên, xem như vật liệu mà đốt lửa, ánh lửa chiếu sáng mọi thứ xung quanh.

Hắn chuẩn bị nghỉ ngơi ở đây một đêm.

Cắt thịt dị thú ra, đặt lên đống lửa nướng lên.

Thêm điểm.

Khi một điểm cuối cùng tăng lên.

Bảng số liệu của hắn cũng xảy ra biến hóa.

- Đẳng cấp: Cấp 3 (040)

- Thể chất: 75,69.

- Nhanh nhẹn: 63,41.

- Tinh thần: 62.

- Năng lực: hệ hỏa (lửa trắng).

- Kỹ năng: Rèn sắt (max), ném mạnh (Max), đao thuật cơ sở (Max), Thiết Đầu Công (Max), Long Trảo Thủ (90100).

Hài lòng gật đầu.

Cảm giác mạnh lên thật tốt.

Điều duy nhất khiến hắn cay con mắt chính là số điểm cần tăng đẳng cấp.

Mẹ nó!

Lại phải săn giết bốn mươi con dị thú cấp ba.

Thật sự điên rồi.

Hắn khó có thể tưởng tượng được, khi đẳng cấp đạt đến cấp bốn, cấp năm, thậm chí là cao hơn nữa, nên làm thế nào cho phải?

Thật sự có nhiều dị thú có cấp bậc cao vậy sao?

Nhưng mà có thể ép nhân loại từ thời đại khoa học kỹ thuật đến như bây giờ, chuyện gì cũng có thể xảy ra cả.

Không quan tâm nữa.

ĐỨng dậy, đi đến trước kệ sách, chuẩn bị tìm một ít sách đọc.

Hắn vẫn khá thích xem sách, có thể hấp thu tri thức từ trong sách, bổ sung đầu óc, cảm giác thành tựu đó rất thoải mái.

Tìm kiếm sách trên kệ.

Thật ra không cần nhìn nội dung sách, chỉ cần đọc tên sách là biết có thích hay không, quá cao cấp phức tạp sẽ dễ khiến đầu óc bị quá tải, khiến CPU vận chuyển quá mức mà bốc khói.

Rất nhanh.

Hắn rút ra một quyển sách, cái tên trên trang bìa khá thú vị.

“Sự thần bí của lửa.”

Cầm sách, quay lại bên cạnh đống lửa, mở ra đọc.

Năng lực mà hắn thức tỉnh là hệ hỏa, cho nên đối với sách có liên quan đến lửa, hắn cũng có chút hứng thú.

Chẳng qua là khi nhìn thấy nội dung tại trang thứ nhất.

Đầu hắn hình như hơi to ra.

Bản chất của lửa là gì? Lửa mà chúng ta nhìn thấy về bản chân là một loại hiện tượng hóa học và trạng thái plasma tạo thành.

Trạng thái Plasma chính là trạng thái khí nguyên tử khi ở nhiệt độ cao mất đi ion điện bên ngoài cùng, khiến nguyên tử biến thành electron ion (+).

Lâm Phàm nhíu chặt lông mày.

Vẻ mặt mê mang, hắn biết mỗi một từ trong đó, nhưng khi đặt vào cùng một chỗ, thì hắn lại không hiểu, cái này đã công kích rất lớn vào đại não của hắn.

Cái này thật sự khiến CPU của hắn cháy hỏng.

Kìm nén nhịn xuống cảm giác nôn mửa khi đọc những tri thức mà hắn khó có thể hiểu được này, kiên trì mà lật tiếp.

Không biết bao lâu.

Hắn cuối cùng cũng thấy được nội dung mà hắn hứng thú.

“Nếu như ngươi có thể tùy tiện điều khiển nhiệt độ, hình dạng, màu sắc của lửa, ngươi sẽ làm gì?”

Nhìn thấy tiêu đề này, trong nháy mắt đã khiến Lâm Phàm hứng thú, hắn thích nhất chính là loại tiêu đề đơn giãn rõ ràng này.

Bên dưới là nội dung của một vài người được tác giả phỏng vấn.

Cảm mến khóa một: Mặc kệ ta có thể điều khiển được đến mức độ nào, ta cũng sẽ mở một cửa hàng đồ nướng, bởi vì có năng lực khống chế lửa thượng thừa, ta sẽ nướng đến mức ngoài cháy trong mềm, thời gian tương đối ngắn, khách đến nối liền không dứt, cố gắng mấy năm, ta có thể trả được tiền vay mua phòng ở, có được một căn nhà của mình, sau đó cưới một người vợ làm ấm chăn, cuộc sống thật là tốt.

Chương 120 - Năng lực khai phát và suy nghĩ.

Nhìn thấy nội dung trả lời này.

Hắn trầm tư, có vẻ như ở thời kỳ hòa bình, hợp tình hợp lý, rất tốt, thuộc về loại đại tài.

Tiếp tục xem xuống.

Hadoop: Ta muốn thử áp súc lửa lại, xem có thể đạt đến tụ biến nhiệt độ hay không, nếu như thành công, ta nghĩ ta sẽ có một công việc không tệ.

Lâm Phàm giơ tay lên, một ngọn lửa xuất hiện trong lòng bàn tay, thử tiến hành áp súc nó lại, ngọn lửa to bằng quả táo, dưới sự khống chế của hắn, quả thật có thể thấy được đang từ từ thu nhỏ lại, thậm

chí có thể nhận ra năng lượng bên trong còn tăng lên.

CHẳng qua đến khi thu nhỏ lại còn khoảng chừng một quả trứng gà, thì không thể nào thu nhỏ được nữa.

KHi cưỡng chế áp súc lại.

Đầu hơi đau nhức, dường như tinh thần đang bị tiêu hao.

“Ta có thể áp súc được, nhưng mà áp súc đến mức nào lại có liên quan đến cường độ tinh thần của ta sao?”

Sau khi phát hiện chuyện này, trong lòng Lâm Phàm vô cùng vui mừng.

Từ khi thức tỉnh năng lực hệ hỏa, hắn vẫn rất ít khi thăm dò cấp độ năng lực của mình, tối đa cũng chỉ biến thành người lửa, ngoài ra còn bao phủ lửa lên vũ khí mà thôi.

Thậm chí hắn đang nghĩ, lỡ như sau này có thể thật sự áp súc lửa đến vô hạn, đạt đến nhiệt độ tụ biến, có thể giết chính bản thân mình luôn không?

Vấn đề này có chút xa.

Hắn biết với năng lực của mình bây giờ không thể làm được, cho dù thật sự có thể làm được, chỉ dựa vào thể chất của bản thân, chỉ sợ có thể chơi chết chính mình.

Xem hết nội dung trả lời phỏng vấn.

TRong đó có nội dung khiến hắn trầm tư.

Thậm chí còn khiến hắn bắt đầu suy nghĩ về năng lực hệ hỏa của mình.

Năng lực hệ hỏa mà mình thức tỉnh chỉ mới ở mức khái niệm, cấp bậc vật lý.

Nếu như ở mức độ khái niệm, vậy thì địa hỏa, tâm hỏa cũng là một loại lửa.

Nếu như là lửa cấp vật lý, còn có thể khống chế, vậy thì có thể hấp thu tất cả nhiệt độ, đạt đến độ không tuyệt đối?

Thậm chí xa hơn nữa là, năng lực hệ hỏa mà mình thức tỉnh chính là lửa thật sự, hay là có thể điều khiển thể plasma, nếu như có thể điều

khiển thể plasma, có vẻ như chính mình còn có thể trở thành Giác Tỉnh giả khác, ví dụ như Lôi Điện Pháp Vương vậy.

“Khốn thật.”

Lâm Phàm xoa đầu.

Khi còn chưa đọc quyển sách này, hắn khá vui vẻ, là đại não vui vẻ, nhưng sau khi đọc quyển sách này, hắn chỉ cảm thấy đầu óc mình có chút tỉnh táo.

Mọi vui vẻ đều biến mất.

Đóng sách lại.

Không tiếp tục xem nữa.

Hắn khắc sâu cảm giác đại não kháng cự, quan sát một lúc, không thể nào tiếp tục được nữa, cần hoãn lại một thời gian mới có thể tiếp thu kiến thức mới.

Lúc này.

Lâm Phàm chậm rãi vươn tay ra, đối mặt với đống lửa, theo tinh thần dao động, lửa trong đống lửa dường như được dẫn dắt, hóa thành một con rồng lửa bay đến, quấn quanh cánh tay.

Đồng thời lửa trong đống lửa cũng dần dần giảm đi, không còn bùng lớn như vừa rồi.

“Ta quả thật có thể hấp thu lửa.”

Hắn trả lửa lại cho đống lửa, đứng dậy, đi đến góc tường, kéo dài khoảng cách với đống lửa, sau đó bắt đầu hấp thu lửa trong đống lửa, tuy rằng lửa trong đống lửa cũng bị hắn điều khiển.

Nhưng tiêu hao về tinh thần tương đối lớn.

Điều này đã chứng minh, khiến hắn có ý nghĩ to gan hơn, nếu như một ngày nào đó trong tương lai, trị số tinh thần của hắn đề cao đến một trình độ nhất định, phải chăng có thể đứng tại tinh cầu, hấp thu lửa từ mặt trời, từ đó khiến mặt trời mất đi sức nóng, lực lượng, sụp đổ thành một cái lỗ đen.

Nghĩ hơi xa rồi, trong mơ có thể sẽ có.

Hơn nữa nếu như thật sự làm như vậy, thế thì hoàn toàn xong con

bê.

Hắn đi đến trước đống lửa, dùng tay lấy một cây gỗ đang cháy ở bên trong ra, hấp thu hết lửa đang cháy trên đó, nhưng cây gỗ này sau khi bị đốt cháy, nhiệt độ vẫn cao.

Khiến hắn không ngờ được là, sau khi hắn thử nghiệm, nhiệt độ của cây gỗ quả thật có giảm xuống, chút ánh lửa trong cây gỗ cũng dần dần tắt, lạnh đi, nhưng mà khi hấp thu đến trình độ nhất định, thì phát hiện không thể nào hấp thu được nữa.

Trầm tư.

Đây là vì năng lực khống chế của ta chưa đạt đến mức độ nhất định, hay là nói… Cái này của ta gọi là hấp thu nhiệt độ, chỉ có thể hấp thu đến nhiệt độ mà vật thể vốn nên có sao?

Hoặc là nói, đây chỉ là cực hạn của ta bây giờ, chứ không phải là cực hạn của năng lực.

Lâm Phàm cảm thấy quyển sách này đã mang lại cho hắn lợi ích rất lớn.

Lúc không có chuyện gì làm, có thể nghiên cứu kỹ một chút.

Sau đó, Lâm Phàm nắm đường đao, lửa bùng lên trên lưỡi đao, đây là hình thái rất bình thường, nhưng có tinh thần củng cố và khí trong cơ thể phối hợp với nhau, lửa bám trên đao rất dịu dàng, đột nhiên bùng lên như súng bắn, lửa nhanh chóng xoay tròn.

Vào giờ phút này, lực phá hoại tăng vọt.

Nói thật, trước kia hắn chưa từng nghĩ qua, vậy mà lại có thể làm như vậy.

Tất cả đều dựa vào nội dung trong sách này mà khai phá ra.

Đột nhiên.

Một mùi khét lẹt lan ra.

“A… Thịt của ta.”

Hắn hô lên một tiếng, thịt dị thú gác trên đống lửa thế mà đã khét, cái này khiến hắn vô cùng đau lòng nhức óc, không tiếp tục nghiên cứu năng lực nữa, cắt một miếng thịt dị thú khác, chuyên tâm nướng.

Đồ ngon phải chuyên tâm mà đối đãi.

Ban đêm

Hắn vừa ăn thịt, vừa nhìn bầu trời yên ĩnh, trong đầu nghĩ đến đơn tuyên truyền nhìn thấy ban ngày, không biết cái dị thú triều kia khi nào sẽ đến.

Sáng sớm.

Tường rào Diêm Hải.

Tâm tình của tất cả người sống sót đều rất kìm nén, đơn tuyên truyền mà máy bay phát tán bọn hắn đều nhìn thấy được.

Chương 121 - Tránh ra, để cho ta đến.

Rất nhiều tường rào còn có điện đài ti vi, liên lạc song phương đều dựa vào thứ đồ chơi này, mà vì sao tường rào Kim Lăng có điện đài vô tuyến, mà còn điều động máy bay phát đơn tuyên truyền, mục đích chính là biết có rất nhiều người quản lý của tường rào, sẽ đẩy người sống sót khốn khổ ra chỗ nguy hiểm, còn bọn họ chỉ cần trốn ở trong hầm trú ẩn là có thể an toàn tránh thoát.

“Hồng tỷ, lần dị thú triều này có diệt đi chỗ chúng ta không.” Có đội viên lo lắng hỏi.

Bọn hắn không phải chưa từng trải qua dị thú triều.

Nhưng có thể khiến tường rào Kim Lăng xem trọng như vậy, sớm phát đơn tuyên truyền thông báo, nhất định không phải là dị thú triều đơn giản.

Vẻ mặt Lương Hồng nghiêm túc.

Nàng biết tường rào cỡ lớn như Kim Lăng này, chắc hẳn có vệ tinh, có thể nhìn thấy hình ảnh số liệu dị thú triều, nhất định là số liệu di chuyển lần này quá lớn, đến mức để tường rào Kim Lăng phát đi thông báo.

“KHông biết, bây giờ tình hình bên ngoài như thế nào?” Lương Hồng hỏi.

Đội viên nói: “Tất cả mọi người rất hoảng, đã có nhiều người bắt đầu thoát khỏi tường rào, muốn rời khỏi nơi này, đi ra bên ngoài tránh né một khoảng thời gian.”

Vào giờ phút thế này, loại người gì cũng có.

Có người sống sót không có bất cứ lòng tin nào với tường rào, đồng thời cũng biết địa vị của bản thân khá thấp, ở trong tường rào chính là pháo hôi, kết cục nhất định là chết, cho nên muốn ra bên ngoài thử vận may.

Lỡ như vận may tốt, có thể tránh được cũng khó nói.

Ngay khi các nàng đang bàn luận.

Có người đi đến, đối phương là người thuộc ban quản lý trong tường rào, thành viên ban quản sự của tường rào chủ yếu là các đại đội trưởng của các đội ngũ đảm nhiệm.

Khi gặp được nguy hiểm tổn hại đến an nguy của tường rào.

Sẽ tụ tập một chỗ thương lượng công việc.

Lương Hồng bảo các đội viên đừng hoảng hốt, sau đó đi cùng đối phương đến phòng họp.

Trong đơn tuyên truyền đã nói rất rõ ràng, dị thú triều đi ngang qua rất nhiều nơi, mà chỗ các nàng có khả năng chính là đợt thứ hai, đợt thứ nhất do tường rào Hưng Dương ngăn cản, cũng là đợt nguy hiểm nhất.

Nếu như tường rào Hưng Dương có thể chống đỡ, như vậy thì tường rào Diêm Hải các náng sẽ an toàn hơn.

Tường rào Miếu Loan.

Chu Thế Thừa đã cho người bắt đầu bố trí phòng ngự và chống cự thế công ở tường ngoài.

Nội dung trong đơn tuyền truyền, quả thật rất kinh người.

Gây cho hắn ta áp lực rất lớn.

Tường rào Miếu Loan không phải của một mình hắn ta, là nơi rất nhiều người sống sót sinh sống, nếu như nơi này không thể nào chống cự được dị thú triều, bị dị thú công phá, như vậy thì bọn hắn sẽ không còn nơi cắm rễ nữa.

Chỉ có thể trở thành vong hồn trong tận thế.

“Lâm Phàm còn chưa quay về sao?” Chu Thế Thừa hỏi Lục Sơn ở bên

cạnh.

Lục Sơn lắc đầu: “Hôm qua ra ngoài, vẫn chưa về.”

Chu Thế Thừa có chút bận tâm.

Lỡ như không trở về kịp thì làm sao bây giờ?

Nhưng mà nghĩ đến Lâm Phàm thông minh như vậy, thực lực lại lợi hại như thế, chắc hẳn không có vấn đề.

Lục Sơn nói, “Nếu không thì ta ra ngoài tìm một chuyến.”

“Đừng đi, ngươi có thể đi đâu tìm hắn, ta tin hắn nhất định có thể trở về.” Chu Thế Thừa xua tay, sau đó hắn ta nhìn Ngô Đình đến đây thông báo, “Dị thú triều sắp đến, hay là ngươi đợi ở đây trước?”

“Không được, ta muốn quay về, nếu như không có gì bất ngờ, tường rào Diêm Hải chúng ta chính là đợt thứ hai, ta phải quay về giúp Hồng tỷ.” Ngô Đình từ chối lời mời của Chu Thế Thừa.

Hắn ta thấy, dị thú triều có tốt có xấu, chỗ tốt chính là đội Bạo Long có thể tìm Lâm Phàm báo thù hay không cũng là một ẩn số, chỗ xấu chính là tường rào Diêm Hải có thể tồn tại hay không, không thể nói chính xác được.

Chu Thế Thừa không nhiều lời nữa, gật đầu, không giữ lại.

…

Huyện Miếu Loan.

Lâm Phàm ngồi xổm trên mái nhà, tìm kiếm bóng dáng dị thú cấp ba, chỉ đáng tiếc, chỉ có thể nhìn thấy phần lớn là dị thú cấp một và hồng huyết, ngay cả dị thú cấp hai cũng vô cùng ít ỏi.

“Xem ra quái trong cái huyện Miếu Loan này đã bị ta thanh trừ hết rồi.”

Dị thú đã không thể nào thỏa mãn nhu cầu của hắn nữa.

Nhất định phải đổi chỗ.

Đột nhiên.

Đằng xa có động tĩnh.

Tiếng ầm ầm, rất vang dội, trong nháy mắt đã hấp dẫn dị thú xung quanh.

Nghe thấy tiếng động, Lâm Phàm rất khó hiểu, nhảy vọt lên, giữa không trung xuất hiện một đường cong, rơi xuống mái nhà đối diện, tiến về phía phát ra tiếng động.

Rất nhanh.

Hắn đã đến hiện trường, nhìn thấy nguyên nhân chủ yếu gây ra tiếng vang là có một đoàn xe bị dị thú ngăn cản, người trong xe đang xảy ra đại chiến với dị thú.

“Mạnh như vậy sao?”

Hắn thật sự rất muốn hỏi đối phương, các ngươi rốt cuộc là người phương nào, thế mà lại hung mãnh như vậy, trực tiếp cứng đối cứng với đám dị thú ở trước mặt mọi người.

Số lượng đám người này cũng không nhiều, có tất cả là hơn 20 người.

Có Giác Tỉnh giả, có Liệp Sát giả, nhưng phần lớn là người sống sót bình thường.

Mà Giác Tỉnh giả kia có năng lực cũng không cao, đối phó với một con dị thú cấp hai cũng có chút quá sức.

“Sao bọn hắn lại chạy đến đây?”

Chẳng lẽ là đến săn giết dị thú để lấy được huyết tinh?

CHỉ là không nên như thế này, nếu như vì săn giết dị thú, chắc hẳn là có chiến lược chuẩn bị, tuyệt đối không có khả năng quang minh chính đại như vậy, lỗ mãng đối đầu với dị thú.

Đột nhiên.

Một tình huống quỷ dị khiến Lâm Phàm chú ý.

Chính là một Liệp Sát giả đang chiến đấu với dị thú, rõ ràng đang chiến đấu rất tốt, đột nhiên lại biến mất, mà vũ khí trong tay hắn ta thì bị rơi xuống mặt đất.

Chương 122 - Tránh ra, để cho ta đến. (2)

Người kia không phải là Giác Tỉnh giả, càng không thể tự nhiên biến

mất vào hư không.

Ngay sau đó.

Hắn cảm nhận được nơi không có thứ gì kia, giống như có thứ gì đó tồn tại, ngay cả dị thú từ đằng xa đang vọt đến, giống như bị đụng vào một thứ gì đó vô hình, bị đụng đến người ngã ngựa đổ, không hiểu nổi.

Giác Tỉnh giả bị dị thú vây quanh dường như cảm nhận được gì đó.

“Cẩn thận, có dị thú ẩn thân đang ở xung quanh chúng ta.”

Đối phương la lên, trong nháy mắt đã giúp Lâm Phàm hiểu ra, ẩn thân, đúng, chính là dị thú ẩn thân, nếu không ẩn thân, tại sao lại không nhìn thấy.

Nhưng vào lúc này, Lâm Phàm cuối cùng đã thấy được con dị thú ẩn thân kia, là một con mãng xà khổng lồ, sau đó con dị thú này lại tiến vào trạng thái ẩn thân, biến mất khỏi tầm mắt.

“Dị thú cấp ba…”

Trong lòng Lâm Phàm vui mừng, quả nhiên đang suy nghĩ cái gì thì gặp ngay cái đó.

Hắn nghĩ đến con dị thú cự mãng cấp ba trước đó bị hắn đánh chết, chắc hẳn hai bên có quan hệ bạn đời nhỉ?

ĐƯơng nhiên, con dị thú trước mắt này cũng không phải dị thú thức tỉnh, bởi vì đường vân của nó chỉ là hồng văn, chứ không có bất cứ tiêu chí dư thừa nào, vậy thì có nghĩa là, loại năng lực ẩn thân này có liên quan đến lớp vảy trên người nó.

Nghĩ đến đây.

Hắn từ trên mái nhà nhảy xuống, nhanh chóng lao xuống, năm ngón tay cào trên vách tường, hãm lại tốc độ rơi, sau đó vững vàng dừng trên mặt đất, rút đường đao ra, nhanh chóng lao đến.

Khi con dị thú cấp ba này hoàn toàn hiện hình, khiến đám người sống sót này hoảng hốt, trong lòng mọi người đều tuyệt vọng, Giác Tỉnh giả dẫn đầu cũng chỉ mới là cấp hai mà thôi.

Sao có thể là đối thủ của dị thú cấp ba.

Vị Giác Tỉnh giả đang giao đấu với dị thú kia đột nhiên cảm nhận

được phía sau có gió lạnh thổi tới, dường như có thứ gì đó đang lơ lửng trên đầu hắn ta, luồng khí lạnh kia khiến thân thể hắn ta cứng ngắc, không thể nào động đậy.

“Ta xong đời rồi.”

Hắn ta biết mình hoàn toàn xong con bê rồi.

Mà đúng lúc này, một luồng hồng quang xuất hiện, chỉ trong chớp mắt, khi hắn ta lấy lại tinh thần, đã nghe thấy sau lưng có tiếng kêu thảm thiết truyền đến.

Trên trán U Linh Mãng Xà đang bị cắm một cái đoản mâu hừng hực lửa cháy.

Hung hăng giày vò nó.

Ngay sau đó.

Hắn ta thấy có một người xa lạ mặc áo khoác đen, tay cầm đao lửa, từ đằng xa nhảy vọt đến, sau khi rơi xuống đất, dùng tốc độ cực nhanh cầm đao chạy đến.

“Tránh ra, để cho ta đến.”

Miệng hắn ta há hốc, không biết đối phương là ai

Lâm Phàm và đối phương nhìn thoáng qua nhau.

Lúc đi ngang qua, còn lộ ra nụ cười vô cùng tự tin.

Chỉ trong chớp mắt, vị Giác Tỉnh giả kia đã bị nụ cười của Lâm Phàm mê hoặc, chẳng biết vì sao, lại khiến hắn ta nghĩ rằng, vì sao nam nhân lại hấp dẫn như vậy.

U Linh Mãng Xà hoàn toàn hiện ra thân thể.

Lâm Phàm nhảy lên một cái, đao trong tay nhanh chóng bao trùm dòng lửa răng cưa, sau khi đọc được quyển sách kia, hắn phát hiện năng lực của mình có thể vận dụng toàn diện hơn.

KHông nói đến những thứ khác, chỉ với cây đao trong tay lúc này, còn có thể gọi là đao sao?

Đã hoàn toàn biết thành lưỡi cưa lửa, cho dù là thép, cũng có thể dễ dàng bổ ra.

“Ngươi có phải còn có một lão công nữa hay không.”

Lâm Phàm xuất hiện sau lưng U Linh Mãng Xà, đao trong tay chém vào sau lưng nó, con dị thú mãng xà cấp ba lúc trước hắn gặp được kia, lớp vảy cứng rắn không gì sánh được, ngay cả chém cũng chẳng hề hấn gì.

Nhưng bây giờ sẽ không xảy ra tình huống như vậy nữa.

U Linh Mãng Xà rít lên đau đớn, phần đuổi tràn đầy sức mạnh đập về phía Lâm Phàm, nếu như lúc trước còn chưa đạt được đến tình trạng này, hắn chỉ có thể chạy trốn.

Nhưng bây giờ, Lâm Phàm cầm đao chém về phía cái đuôi, phập một tiếng, cái đuôi của U Linh Mãng Xà trực tiếp bị chém thành hai đoạn, đây chính là lấy tinh thần lực và Khí cùng nhau thôi động lửa răng cưa tạo ra sức phá hoại cực lớn.

Những người sống sót đang bị dị thú vây quanh, còn chìm trong tuyệt vọng lúc này cũng kinh hoảng.

Thật mạnh.

Thật quá mạnh.

Lâm Phàm xem phần lưng của U Linh Mãng Xà như đường băng, trượt đến vị trí đầu, giơ cao đường đao rực lửa trong tay lên, hung hăng cắm vào, phập một tiếng, máu thịt bị đâm thủng, máu tươi phun ra tung tóe trên mặt đất.

Lửa bùng lên, theo lưỡi đường đao, càn quét bên trong cơ thể U Linh Mãng Xà, nội tạng máu thịt mềm mại bị nhiệt độ cao thiêu đốt, chỉ trong chốc lát, U Linh Mãng Xà khổng lồ đã đập cả người xuống đất, không còn động tĩnh gì nữa.

“Điểm tiến hóa +1.”

Lâm Phàm nhìn đám dị thú xung quanh còn chưa rút lui, trực tiếp nhảy vọt đến, vung đao chém tới, đồng thời vung vẩy cánh tay, một ngọn lửa rời khỏi tay, bao trùm dị thú, dị thú bị ngọn lửa bao trùm gào lên thảm thiết, cuối cùng bị thiêu đốt đến toàn thân tê liệt mà ngã xuống đất.

“Rống…”

Một ít dị thú còn lại gào thét, cụp đuôi trốn đi.

Lâm Phàm không đuổi theo, những dị thú này vô dụng đối với hắn.

Truy sát chỉ lãng phí thời gian mà thôi.

“Các ngươi từ đâu đến?”

Lâm Phàm thu hồi lửa, tra đao lại vào trong vỏ, đi về phía đám người.

Vị Giác Tỉnh giả dẫn đầu đã lấy lại tinh thần, vô cùng cảm kích nói.

”Chúng ta chạy từ tường rào Diêm Hải đến đây, vô cùng cảm tạ ngươi.”

“Ngươi tên là gì?”

Hắn đã đoán ra được vì sao đối phương lại chạy đến đây, nhất định là đã nhìn thấy đơn tuyên truyền, theo như lời miêu tả trong đó, tường rào Diêm Hải có khả năng chính là tường rào trong đợt thứ hai bị dị thú triều công kích, cảm thấy không có cơ hội thủ được nên chạy ra ngoài.

Chương 123 - Sai rồi, thật sự bỏ qua.

“Hoàng Thạch.”

“Ta tên là Lâm Phàm, các ngươi thật to gan, thế mà dám quang minh chính đại xuất hiện trong thành phố này, nếu như không gặp được ta, các ngươi đã chết rồi, nói một chút cho ta nghe vì sao lại chạy đến đây, nói như thế nào thì tường rào Diêm Hải cũng là tường rào cỡ trung, cao thủ đông đảo, cho dù đối mặt với dị thú triều, cũng không phải là không có cơ hội.”

Hoàng Thạch có chút xấu hổ, quả thật đúng là hành động đi tìm đường chết, nếu không phải đối phương xuất nhiện, bọn hắn thật sự xong đời.

“Thật không dám giấu diếm, bọn hắn là đội viên của ta, ta là Giác Tỉnh giả, mặc dù không lợi hại lắm, nhưng ở trong tường rào Diêm Hải cũng xây dựng ra được tiểu đội của chính mình, chỉ là lần này dị thú triều di chuyển, chúng ta không có lòng tin, cho nên mới dẫn theo mợi người rời đi, hy vọng có thể tránh được kiếp nạn, còn sống sót.”

Lâm Phàm quan sát đội viên của Hoàng Thạch.

Chỉ có thể nói là không ít già yếu tàn tật.

Thậm chí ngay cả trẻ nhỏ cũng có.

Nhìn họ đang ôm nhau, cũng biết được đây là một nhà ba người.

Hắn đã hiểu được, hoặc là đối phương còn chưa nói hết sự thật ra, rất có thể là bọn hắn bị xem như pháo hôi, mà Hoàng Thạch là đội trưởng, nhất định muốn nghĩ cách đảm bảo mọi người đều có thể sống sót.

Cho nên rời khỏi tường rào Diêm Hải là lựa chọn duy nhất của hắn ta.

“Sau này có dự định gì không?” Lâm Phàm hỏi.

Hoàng Thạch nói, “Có, chúng ta chuẩn bị mạo hiểm đến tường rào Liên Cảng.”

“Tường rào Liên Cảng cách nơi này hơi xa, trên đường đi có rất nhiều nguy hiểm khó nói, ta cảm thấy tường rào Miếu Loan của ta cũng không tệ, có thể suy nghĩ một chút.” Lâm Phàm nói.

Hắn đang quảng cáo cho tường rào Miếu Loan.

Với thực lực của tường rào Miếu Loan lúc này, thật sự yếu kém, số lượng Giác Tỉnh giả quá ít, tính cả Trương Thành thì cũng chỉ có mười một người mà thôi.

Tường rào cỡ nhỏ thế này không thể nào thu hút được nhiều người gia nhập.

Ngay cả tường rào Kim Lăng lúc trước phát đơn tuyên truyền kia, theo như hắn nghĩ, nhân tài đông đúc, cường giả như mây, các phương diện đều phát triển toàn diện, vô số Giác Tỉnh giả có thực lực không có chỗ để đi, đều sẽ nghĩ đến nơi đó.

Đối với lời mời này, Hoàng Thạch trầm tư, theo ý nghĩ của hắn ta, hoàn toàn không cân nhắc đến tường rào Miếu Loan, nhưng bây giờ người ta đã cứu tính mạng của bọn hắn, cái này khiến Hoàng Thạch nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Lâm Phàm đương nhiên cũng nhìn ra được sự khó xử của đối phương.

“KHông sao cả, đã thế thì hy vọng các ngươi có thể thuận buồm xuôi gió, bình an đến tường rào Liên Cảng.”

Nếu người ta đã không muốn, hắn đương nhiên sẽ không cưỡng cầu.

Chỉ là thấy bọn họ khá đông người, còn có một ít trẻ nhỏ, cho nên đưa ra lời mời, tiết kiệm được một quãng đường đi, tránh gặp phải nguy hiểm.

“Cảm ơn.”

Hoàng Thạch rất cảm kích, vô cùng cảm tạ sự thấu hiểu của Lâm Phàm, dù sao thì nếu như thái độ của đối phương cứng rắn, nhất định ép bọn hắn đến đó, hắn ta cũng chẳng có cách nào.

Rất nhanh, cuộc trò chuyện kết thúc, bọn họ lái xe rời đi.

Lâm Phàm nhìn từng chiếc xe rời đi, sau đó quay đầu lại bắt đầu lấy huyết tinh.

Thu hoạch được một viên huyết tinh cấp ba, một viên huyết tinh cấp hai, ba viên huyết tinh cấp một.

Dùng huyết tinh cấp ba, tra xét thuộc tính ba chiều.

Tăng lên rất ít.

Nhưng hắn vẫn thích góp gió thành bão.

Lúc này, Lâm Phàm đến chỗ U Linh Mãng Xà, lột lớp vảy ra, cảm thấy lớp vảy này hình như có tác dụng rất lớn, nó không phải là dị thú thức tỉnh, nhưng lại có thể ẩn thân.

Chắc hẳn cũng giống như tắc kè hoa, lớp vảy trên người U Linh Mãng Xà che kín sắc tố biến sắc, phối hợp với sự phản xạ của ánh sáng, có tác dụng đánh lừa thị giác một cách hoàn mỹ, từ đó đạt được trạng thái ẩn thân sao?

Hắn không hiểu những thứ này.

Quyết định kéo cái xác U Linh Mãng Xà này về.

VỚi sự thông minh tài trí của lão Chu, chắc hẳn có thể phát hiện ra bí mật trong đó.

Ở đằng xa.

“Hoàng ca, vừa rồi người kia mời chúng ta đến tường rào Miếu Loan, chúng ta thật sự không đi sao?

Đội viên còn chưa tỉnh hồn hỏi lại.

“Đúng vậy, hắn rất lợi hại, ta cảm thấy nếu như đi đến đó, chắc hẳn sẽ rất an toàn.” Lại có một đội viên khác nói.

Hoàng Thạch lái xe nói, “Tường rào Miếu Loan chỉ là tường rào cỡ nhỏ, tuy rằng hắn rất lợi hại, nhưng Giác Tỉnh giả trong tường rào Diêm Hải chúng ta cũng rất lợi hại, thế nhưng kết quả thì sao, còn không phải muốn đẩy chúng ta ra làm bia đỡ dạn hay sao.”

“Chuyển sang nơi khác thì thật sự sẽ có chuyển biến tốt đẹp hơn chút, lỡ như đến tường rào Liên Cảng, vẫn phải làm bia đỡ đạn như cũ, vậy thì ít nhất chúng ta chỉ phải đối mặt với số lượng dị thú ít, dù sao thì cũng đã bị các tường rào trước đó chặn lại rồi.”

Nghe thấy lời này

Đám người đều im lặng không nói.

Nhìn ra những tòa kiến trúc hoang vu bên ngoài.

Bọn hắn lại có chút mê man về tương lai.

Khôn biết tương lai sẽ như thế nào.

Tường rào Diêm Hải.

Đông đảo người sống sót đang bận rộn trên tường thành, bố trí đủ loại vũ khí chống lại dị thú.

Trong những năm sống trong tận thế.

Tuy rằng có Giác Tỉnh giả và Liệp Sát giả xuất hiện.

Nhưng về phương diện vũ khí nóng, bất cứ một tường rào nào cũng tích cực thu thập, thậm chí có tường rào có năng lực hơn, cũng sẽ nghĩ đến chuyện sản xuất ra đạn dược mà vũ khí nóng cần có.

Vì một ngày nào đó khi đối mặt với dị thú tiến công tường rào, người sống sót bình thường cũng có chỗ phát huy tác dụng.

Đột nhiên.

Chương 124 - Hu hu... Hắn chết quá thảm.

Những người sống sót đang bận rộn dựng hết mọi chuyện trong tay lại.

Giám sát nhìn thấy loại tình huống này, tức giận quát lên, đáng chết,

đã vào lúc này rồi, đám gia hỏa này còn dám lười biếng, đúng là muốn chết mà.

Chỉ là sau khi hắn ta phát hiện đông đảo người sống sót đều nhìn về một phía.

Hắn ta cũng khựng lại, thuận theo hướng đó nhìn sang.

Đột nhiên phát hiện có một bóng người xuất hiện.

Bóng người kia cao khoảng ba bốn mét, sau lưng đang kéo một cái xác dị thú to lớn.

Mỗi một bước đi đều rất vững chãi.

Quan sát từ đằng xa, khiến người ta cảm thấy vô cùng áp bách.

Giám sát liếc mắt đã nhìn ra được đối phương là ai, tự lẩm bẩm một mình.

“Lê Bạch…”

Vì sao đội Bạo Long ở trong tường rào Diêm Hải lại có danh tiếng như vậy, nguyên nhân chủ yếu là vì Lê Bạch.

Đối phương cường đại rõ như ban ngày.

Lúc này.

Lê Bạch chạy đến bên dưới tường ngoài, thân thể hắn ta giống như được tạo thành từ những tảng đá, khiến người ta có cái cảm nhận đầu tiên là cứng rắn, cường tráng.

Giàn giáo lên xuống chậm rãi hạ xuống mặt đất.

Lê Bạch không dùng đến giàn giáo, chỉ ngẩng đầu lên nhìn về phía tường ngoài, hai tay cầm xác dị thú, dùng sức thật mạnh, đột nhiên ném xác dị thú lên trên tường thành, còn hắn ta thì vươn hai tay ra bám lấy vách tường, giữa mười ngón tay và vách tường dường như có nham thạch dung hợp lại, nhanh chóng leo lên.

Ánh mắt của những người sống sót đứng trên tường thành di chuyển theo xác dị thú.

Rất nhanh, bóng đen to lớn đã bao phủ toàn bộ người sống sót ở bên dưới.

Khi xác dị thú lên đến một độ cao nhất định.

Bắt đầu rơi xuống.

“Mau tránh ra…”

Những người sống sót kinh hoảng hô lên.

Nếu như bị xác dị thú đập trúng, sợ sẽ biến thành thịt nát.

Đám người hỗn loạn kéo sang hai bên.

Duy chỉ có một người sống sót chống gậy, vì quá bối rối, thế mà lại té lăn trên đất, nhìn xác dị thú đang rơi xuống, nghẹn ngào gào lên.

Mà ngay khi hắn ta đang tuyệt vọng.

Một bóng người xuất hiện trước mặt hắn ta, dễ dàng đón được xác dị thú.

Lê Bạch đỡ được xác dị thú rồi liếc mắt nhìn đối phương, trực tiếp xé trên xác dị thú một mảnh thịt, ném đến trước mặt đối phương, trong sự cảm tạ rối rít của đối phương, hắn ta mang xác dị thú rời đi.

Hơn nữa thời điểm đi, phù một tiếng, Lê Bạch thả một quả rắm.

Cái rắm này thả bay về phía người sống sót bị què chân kia.

Chỉ là đối với người sống sót này mà nói, mùi rắm của Lê Bạch thả ra rất thơm, bởi vì có thịt dị thú trước mặt, cho dù có thúi chết người, hắn ta cũng phải nói là thơm.

…

Căn cứ đội Bạo Long.

Cửa lớn đang đóng chặt bị đẩy ra.

Trong phòng đang ầm ỹ đột nhiên an tĩnh, đám người đồng loạt nhìn lại, muốn nhìn thử rốt cuộc là ai.

Nhìn một cái.

“Đội trưởng…”

Tất cả mọi người kinh hô.

Lúc này, Lê Bạch đã khôi phục lại bộ dáng ban đầu, vóc người cao ba

bốn mét đã biến thành một mét tám, bộ dáng thanh niên, nhìn cũng chỉ hơn 30 tuổi mà thôi.

Lê Bạch rất thích thi triển hình thái năng lực Kiên Thạch Cự Nhân, nhưng di chứng duy nhất chính là sẽ thường xuyên đánh rắm, đến mức hắn ta vô cùng bất đắc dĩ, cho dù có ra ngoài săn giết dị thú, phần lớn thời gian cũng chỉ đi một mình.

Chính là vì không muốn mất mặt.

“Đội trưởng, bây giờ ngươi là Giác Tỉnh giả cấp bốn sao?” Dương Phi căng thẳng hỏi.

“Không phải.” Lê Bạch lắc đầu.

Hắn ta vốn cho rằng lần này ra ngoài săn giết dị thú, có thể tiến hóa đến Giác Tỉnh giả cấp bốn, nhưng hiện thực tương đối tàn khốc, cũng không thành công, vậy thì đội trưởng chính là cường giả cấp bốn đầu tiên của tường rào Diêm Hải.

Đội Bạo Long bọn hắn cũng sẽ chân chính trở thành CHúa Tể.

Nhưng mà sau khi hắn ta có ý nghĩ trở thành đội trưởng của đội Bạo Long rồi, ý nghĩ của hắn ta cũng lặng lẽ thay đổi.

Hắn ta biết Lâm Phàm là Giác Tỉnh giả cấp ba.

Nếu như Lê Bạch trở thành Giác Tỉnh giả cấp bốn, chẳng phải là trực tiếp nghiền ép, hoàn toàn không đạt được kết cục mà hắn ta muốn.

Cấp ba đối đầu với cấp ba.

Tốt nhất là Lê Bạch bị giết chết, mà hắn ta chính là thành phần nóng cốt duy nhất của đội ngũ, sau này hắn ta tuyệt đối sẽ không tìm Lâm Phàm báo thù, thậm chí còn đưa lễ vật bồi tội, hy vọng đối phương tha thứ, nảy sinh xung đột là do bọn hắn, không liên quan gì đến đội Bạo Long chúng ta.

Đế lúc đó, hắn ta có thể an tâm mà hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp.

Mà trong lòng đội viên khác thì đang rất tiếc nuối.

Nhưng mà bọn hắn vẫn rất có lòng tin với đội trưởng.

Lần này không thành, lần sau nhất định sẽ thành công.

“Đội trưởng, không sao cả, ta tin không lâu nữa, nhất định có thể lên

đến cấp bốn.” Dương Phi kiên định nói.

Lê Bạch gật đầu, cũng không cảm thấy tiếc nuối vì tạm thời không đạt được cấp bốn.

Hắn ta vẫn tương đối tự tin với bản thân.

Với thiên phú của Lê Bạch ta, tiến hóa đến cấp bốn dễ dàng như lấy đồ từ trong túi, vô cùng đơn giản, không có chút áp lực nào.

Sau khi dị thú triều kết thúc, lại đi săn giết dị thú, còn có vấn đề gì sao?

“A, Diêu Thế Quang đâu rồi?”

Lê Bạch nhíu mày, mở miệng hỏi.

Lúc trước hắn ta chưa bao giờ nghĩ đến chuyện xây dựng tiểu đội, mà chỉ nghĩ đến chuyện bản thân hành động một mình, nhưng trong một lần săn giết dị thú gặp phải một chút xíu ngoài ý muốn, được Dương Phi và Diêu Thế Quang cứu đi.

Nói thật, lúc trước hắn ta thân là Giác Tỉnh giả, lại được hai người bình thường cứu, quả thật có chút mất mặt.

Sau này bọn hắn muốn đi theo mình lăn lộn.

Lê Bạch nghĩ đến ơn cứu mạng, còn chưa trả được, dẫn theo bọn hắn cũng được.

Sau đó thì xây dựng đội ngũ.

Chương 125 - Hu hu... Hắn chết quá thảm. (2)

Hắn ta cũng dựa vào sức của một mình mình, mạnh mẽ kéo Diêu Thế Quang và Dương Phi lên.

Một người trở thành Giác Tỉnh giả.

Một người trở thành Liệp Sát giả.

Đối với Lê Bạch mà nói, khoảng thời gian đó rất mệt mỏi, cần thu thập rất nhiều huyết tinh và thịt dị thú, cũng nhiều lần khiến hắn ta không thể không mạo hiểm.

“ĐỘi trưởng...”

Hốc mắt Dương Phi đỏ lên, “Diêu ca, hắn chết rồi.”

“Cái gì?” Lê Bạch trừng mắt, có chút không dám tin.

Trong những năm qua, hắn ta cũng đã biết rõ con người Diêu Thế Quang, từ sau khi trở thành Giác Tỉnh giả, tính cách thay đổi rất lớn, trở nên ngang ngược càn rỡ, nhưng nói như thế nào thì cũng là bằng hữu, bây giờ nghe thấy người đã chết, khiến tim hắn ta có chút đau đớn.

Vẻ mặt Dương Phi đau buồn, sau đó nói rõ mọi chuyện, đương nhiên, trong nội dung mà hắn ta nói lại, nhất định phải biến Lâm Phàm của tường rào Miếu Loan là một kẻ tội ác chồng chất, vì vật tư mà giết chết Diêu ca.

“Chuyện chính là như vậy.”

Dương Phi lau nước mắt trên khóe mắt.

Lê Bạch thở dài, chậm rãi nói, “Ta biết rồi, chờ sau khi dị thú triều lần này kết thúc, ta sẽ đến tường rào Miếu Loan một chuyến.

Nghe thấy vậy.

Dương Phi mừng thầm trong lòng, nhưng ngoài mặt thì tỏ ra rất khó chịu.

“Hu hu… Diêu ca chết rất thảm, khi ngươi ra ngoài, Diêu ca còn nói, sau khi đội trưởng trở về, ba huynh đệ chúng ta phải uống một trận thật đã.”

“Bây giờ, hắn không còn cơ hội nữa rồi.”

“Nhiều người chạy trốn như vậy à.”

Lâm Phàm nhìn từng chiếc xe đi ngang qua trong thành thị, hiểu ra chuyện dị thú triều di chuyển đã tạo ra áp lực đáng sợ đối với bọn hắn như thế nào.

Ý nghĩ duy nhất của những người sống sót này chính là chạy trốn bảo mệnh.

Hắn ở trong huyện thành hoang vu tìm một vòng lớn, không gặp được dị thú cấp ba, cũng từ bỏ ý nghĩ tìm kiếm.

Kéo xác U Linh Mãng Xà quay về vị trí Pickup.

Cái xác quá lớn, xe Pickup không thể chứa nổi, khó mà mang về được.

Lâm Phàm xoa cằm, đầu nhỏ xoay chuyển, đinh một tiếng, đầu dường như đột nhiên lóe sáng, trong nháy mắt đã nghĩ ra cách.

“Ta lột lớp vảy này ra lấy đi, không phải là được rồi sao.”

“Ai nha, cái đầu nhỏ của ta thật là thông minh.”

Nói là làm, trực tiếp cởi đi lớp giáp trên người mãng xà, ném từng mảnh vào trong xe Pickup, mà lúc này, một con dị thú xuất hiện từ chỗ ngoặt, nhìn lom lom Lâm Phàm.

Là một con dị thú hồng huyết bình thường.

Thuộc về loại râu ria trong tận thế.

“Ngươi đừng vội, chờ ta lột xong lớp vảy này xuống rồi, sẽ đưa thịt cho ngươi.” Lâm Phàm không để ý đến con dị thú này, dù sao thì chỉ là dị thú hồng huyết bình thường mà thôi, huống hồ nhìn có vẻ còn hơi tàn phế, đã bị mù mất một bên mắt.

Hơn nữa nhìn hình thể của nó, hình như là chó săn tiến hóa.

Ánh mắt của dị thú chó săn hơi sửng sốt, dường như nghe hiểu lời Lâm Phàm nói, mà nguyên nhân nó không chủ động công kích, chính là vì U Linh Mãng Xà kia vẫn còn uy áp dị thú cao cấp, khiến nó không dám manh động.

Lâm Phàm không ngờ con dị thú này lại không nhúc nhích.

Trong lòng cũng có chút kinh ngạc.

Đánh giá thêm vài lần.

Màu lông thuần trắng, dưới ánh sáng mặt trời, tản ra màu bạc sáng, mắt phải bị phế kia dường như có thêm mấy phần thông minh mạnh mẽ, trừ thân phận là dị thú hồng huyết bình thường ra, những thứ khác đều rất hoàn mỹ.

Lúc Lâm Phàm làm việc, con dị thú chó săn này hướng về phía Lâm Phàm nhe răng trợn mắt, trong cổ họng có tiếng gào thét trầm thấp.

“Cho ngươi, đừng làm ồn.”

Lâm Phàm lấy ra một viên huyết tinh cấp một, trực tiếp ném đến

trước mặt dị thú chó săn.

Động tác như vậy dọa dị thú chó săn hoảng sợ lui về sau một bước, tưởng rằng nhân loại này định ra tay với nó, lập tức hạ thấp thân thể, muốn gào thét hung ác hơn.

Nhưng tiếng gào thét còn chưa ra khỏi cổ họng, ánh mắt của nó đã bị viên huyết tinh màu trắng kia thu hút.

Há miệng cứng đờ đứng đó.

Thật lâu cũng không khép miệng lại.

Nếu như dị thú chó săn có thể nói chuyện, nhất định sẽ nói, huynh đệ, ngươi thế này là làm khó cho ta rồi, ngươi nói ngươi ném cho ta một viên huyết tinh làm gì chứ, ngươi như vậy thì ta gào thét với ngươi thế nào được.

Dị thú chó săn lấy lại tinh thần, lập tức ngoạm lấy huyết tinh, sau đó ngoan ngoãn đứng một bên, nhìn nhân loại đang lột vảy trên người U Linh Mãng Xà, không gào thét, cũng không vọt đến.

Rất nhanh, Lâm Phàm đã lột sạch lớp vảy, đằng sau xe Pickup cũng đã đầy.

"Đi."

Lâm Phàm cảm thấy con dị thú hồng huyết bình thường này có chút khác biệt.

Chỉ là không nghĩ nhiều, mặc kệ khác biệt như thế nào, dị thú cuối cùng cũng là dị thú, chẳng lẽ còn sinh ra lòng đồng tình với dị thú sao.

Giẫm chân ga, đuôi xe nhả khói, phóng khoáng rời đi. Dị thú chó săn nhìn theo đuôi xe đã chạy đi, trong con mắt còn lại có một tia sáng khác thường, giống như nhớ kỹ dáng vẻ của nhân loại vừa rồi ở trong lòng, sau đó đến chỗ xác U Linh Mãng Xà, bởi vì bên trong cơ thể có lửa thiêu đốt, trong cái xác này đang tản ra mùi thịt nướng.

Dị thú chó săn một mắt há miệng, gặm ăn từng miếng một, năng lượng ẩn chứa trong máu thịt giống như sông lớn, không ngừng cọ rửa trong thân thể nó.

Đột nhiên.

Dị thú chó săn một mắt dừng ăn, toàn thân run run, trên trán nổi lên

như một cái bánh bao nhân thịt, bánh bao nhân thịt không ngừng to lên, dường như có thứ gì đó sắp từ bên trong bánh bao nhân thịt vọt ra.

Dần dần, xung quanh xuất hiện một ít dị thú, bọn chúng cũng bị mùi máu thịt thu hút đến.

Nhưng giờ phút này, thế mà đều đứng tại chỗ, không dám đến gần, dường như bị khí thế trên người con dị thú chó săn môt mắt kia trấn áp.

Bùm một tiếng.

Bánh bao nhân thịt vỡ ra, một cái sừng nhọn đột ngột mọc ra.

Tư tư…

Trên cái sừng kia còn có dòng điện chớp lóe, bộ lông trên người cũng có dòng điện lấp lóe.

Nếu như Lâm Phàm nhìn thấy một màn này.

Tuyệt đối sẽ kinh hãi há hốc miệng đến mức nhét được một quả trứng gà.

Chương 126 - Chuẩn bị đối kháng dị thú triều.

Dị thú hồng huyết bình thường thế mà tiến hóa thành dị thú cấp một, thậm chí còn thức tỉnh, có được năng lực lôi điện.

Lúc này, có một con dị thú cấp một to gan chậm chạp đến gần, muốn gặm ăn thịt dị thú cấp ba, nhưng vừa đến gần, đã thấy con dị thú chó săn một mắt kia gầm nhẹ, một tia chớp từ sừng phóng ra, chỉ trong nháy mắt đã bao trùm dị thú cấp một, trực tiếp khiến nó tê liệt ngã trên mặt đất, đại tiểu tiện không kiềm chế được, toàn thân run run, tỏa ra khói trắng.

Hành động này hoàn toàn dọa sợ những dị thú khác.

KHông con nào dám đến gần.

…

Tường rào Miếu Loan.

Sau khi Lâm Phàm trở về, cho người vận chuyển vảy rắn trên xe xuống, chuyển vào tường trong, hắn nhìn thấy người sống sót hoạt

động ở tường ngoài rất nhiều, ai ai cũng đang bố trí vũ khí, đồng thời vận chuyển đạn dược đến.

Đi vào tường trong.

“Đây là gì thế?” Chu Thế Thừa bận bịu sứt đầu mẻ trán, nhưng mà khi Lâm Phàm đến tìm hắn ta, hắn ta lập tức bỏ mọi chuyện trong tay xuống.

“Ta ở bên ngoài gặp được một con dị thú mãng xà cấp ba có thể ẩn thân, ta cảm thấy nguyên nhân nó có thể ẩn thân là nhờ vào lớp vảy này, cho nên ta muốn giao cho ngươi, ngươi cho người nghiên cứu một chút, xem đống vảy này có tác dụng gì không.”

Suy nghĩ của Lâm Phàm chính là, nếu như phát hiện ra đống vảy này có thể giúp người ta ẩn thân, có lẽ có thể dùng đống vảy này chế tạo thành áo giáp, người mặc bộ áo giáp này lên có thể ẩn thân bất cứ lúc nào, nghĩ vậy thôi đã cảm thấy thật khủng bố.

“Ẩn thân…”

Chu Thế Thừa nhìn một đống vảy to, có chút kinh ngạc, gật gật đầu, “Được, ta hiểu rồi, ta sẽ cho người nghiên cứu một chút, đúng rồi, khi ngươi không có ở đây, Ngô Đình của tiểu đội Cơ Thạch ở tường rào Diêm Hải có đến đây, nói Lê Bạch của đội Bạo Long đã quay về, biết những chuyện ngươi đã làm, bảo ngươi cẩn thận một chút.”

“Ồ.” Ngược lại Lâm Phàm chẳng để ý gì nhiều, nếu đã làm, thì không nghĩ đến chuyện hối hận, cho dù đối phương có tìm đến cửa, hắn cũng không sợ chút nào.

Chu Thế Thừa nói, “Đợi đợt dị thú triều này qua đi, ngươi cứ ở trong tường rào trước đi, dù sao thì chỉ cần đối phương dám đến, chúng ta sẽ nghĩ cách tiêu diệt bọn hắn, nơi này chính là địa bàn của chúng ta, còn chưa đến lượt đội Bạo Long gì đó đến đây làm càn.”

“Không nói đến chuyện của đội Bạo Long nữa, nội dung trên đơn tuyên truyền ta đã xem rồi, ngươi nói xem, đợt dị thú triều này chúng ta có thể chống đỡ dược không?” Lâm Phàm hỏi.

Chu Thế Thừa im lặng, chậm rãi nói, “Khó mà nói được, phải xem dị thú triều lần này khi đến tường rào Miếu Loan chúng ta còn bao nhiêu, nếu như số lượng quá nhiều…”

Hắn ta lắc đầu, cảm thấy lo lắng vì chuyện này, dù sao thì đối với bất cứ người sống sót nào, dị thú triều cũng giống như một tòa núi

lớn, hung hăng đè ép.

Lâm Phàm vỗ vỗ bả vai Chu Thế Thừa, "Tự tin lên, chuyện còn chưa chắc chắn, phía trước có tường rào Hưng Dương và tường rào Diêm Hải cản bớt, khi đến tường rào Miếu Loan, số lượng dị thú chắc hẳn không còn nhiều."

Phải nói một chút.

Cũng không thể để dị thú triều còn chưa đến, đã sợ mất mật rồi.

"Ừm, hỏa lực tường rào Miếu Loan của chúng ta xem như không tệ, nên vấn đề không lớn." Chu Thế Thừa nói.

"Đúng rồi, đồ ăn phân chia xuống chưa?" Lâm Phàm hỏi.

"Đồ ăn gì?"

"Dị thú triều đang đến gần, đám người sinh sống ở tường ngoài vẫn còn đang đói bụng, nếu như dị thú đến, ít nhất cũng phải có sức lực cầm vũ khí lên chứ."

"A, đúng đúng, ta lập tức đi sắp xếp."

Chu Thế Thừa cũng hiểu ra được sự quan trọng của chuyện này.

"Còn nữa, sắp xếp cho những người già yếu tàn tật nữa, bọn hắn không có bất cứ sức chiến đấu nào cả, không cần thiết làm bia đỡ đạn, có thể sắp xếp bọn họ vào trong hầm trú ẩn, đồng thời chuyển lượng lớn vật tư vào trong, chuẩn bị tốt cho tình huống xấu nhất."

Chu Thế Thừa cẩn thận lắng nghe, tạm thời không trả lời Lâm Phàm.

Lâm Phàm xoay đầu lại, kinh ngạc nhìn Chu Thế Thừa, "Không phải ngươi định vứt bỏ bọn họ, nghĩ đến chuyện nếu như không ngăn được dị thú triều, sẽ trực tiếp trốn trong hầm trú ẩn chứ."

"A?" Chu Thế Thừa vội vàng phản bác, "Sao có chuyện đó được, ngươi thấy ta giống loại người vậy sao, không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng."

"Ồ..."

Lâm Phàm mỉm cười, nụ cười kia lại có chút sâu xa, dường như đang nói, ngươi khiến ta cảm thấy ngươi có thể làm như vậy đấy.

"Ta thật sự không phải loại người này."

“Ta hiểu.”

“Ta thật sự không phải.”

“Hiểu rồi…”

“Ngươi hiểu ta mà.”

“Ừm…”

Nói chuyện với nhau một lát.

Lâm Phàm quay về chỗ ở, tắm rửa một cái, nghĩ đến độ thuần thục của Long Trảo Thủ đã đạt đến 90, cần tiếp tục xoát độ thuần thục, bây giờ con đường mà hắn đi ngoài Giác Tỉnh giả ra, còn có phương diện võ học, hắn thấy cái này cũng không tệ.

Chạng vạng tối, sắc trời ảm đạm, xem lại độ thuần thục của Long Trảo Thủ, còn thiếu một chút, hắn không vội vàng trở về, mà tiếp tục xoát độ thuần thục.

Mạnh lên cần phải kiên trì, chỉ có kiên trì, tương lai mới tốt đẹp.

Mãi cho đến rạng sáng.

Ngay vào giờ khắc xoát đầy độ thuần thục, trên mặt hắn lộ ra nụ cười.

Đồng thời thuộc tính thể chất cũng tăng lên một chút.

Tường rào Hưng Dương.

Đợt tấn công đầu tiên của dị thú triều chính là chỗ này, trong lòng tất cả người sống sót đều bàng hoàng, cho dù ban đêm cũng khó có thể ngủ được.

Đèn lớn trên tường ngoài chiếu sáng màn đêm tối tăm, có người tuần tra, cảnh giác quan sát ban đêm yên tĩnh, bọn hắn sợ nghe được tiếng dị thú gào thét, nếu như nghe thấy, vậy thì có nghĩa là dị thú triều sắp đến.

Chương 127 - Chuẩn bị đối kháng dị thú triều. (2)

Ban đầu, sau khi đơn tuyên truyền được rải đến, rất nhiều người sống sót ở tường rào Hưng Dương đều muốn chạy, nếu là người sống sót bình thường muốn chạy thì chưa tính, nhưng không ngờ đến Giác Tỉnh giả và Liệp Sát giả cũng muốn chạy.

Điều này đối với tường rào Hưng Dương mà nói là đả kích trí mạng.

Sau đó tầng quản lý của tường rào Hưng Dương cấm bất cứ ai ra ngoài, toàn bộ giữ lại để chống lại dị thú triều.

Lúc này.

Một chiếc máy bay trực thăng từ đằng xa đến.

Nhân viên quản lý của tường rào Hưng Dương đều đang chờ đợi.

Ngay từ khi biết được chuyện này, bọn hắn đã bắt đầu cầu viện tường rào Kim Lăng, hy vọng có thể điều động cường giả đến, giúp đỡ chống cự, nếu không với lực lượng bây giờ của tường rào bọn họ, chỉ sợ rất khó ngăn cản được.

“Đến, bọn họ đến rồi.”

Đám người đang canh gác vô cùng ngạc nhiên.

Rất nhanh, máy bay ngừng lại.

Năm cường giả từ tường rào Kim Lăng đã đến.

Trong cao tầng quản lý của tường rào Hưng Dương, người có quyền nói chuyện lớn nhất chính là một nam tử trung niên, tên là Trần Bằng.

“Hoan nghênh các vị đến đây giúp đỡ.” Trần Bằng nhiệt tình tiến lên chào hỏi.

Năm vị cường giả này gồm bốn nam một nữ.

TRong đó cường giả lớn nhất có tuổi tác không kém gì Trần Bằng.

Nhỏ nhất thì cũng khoảng hơn 20 tuổi.

Vẻ mặt bọn hắn nghiêm túc, trang bị đầy đủ, rất rõ ràng đối với chuyện đến tường rào Hưng Dương trợ giúp chống đỡ dị thú triều lần này, đã ôm tâm lý chắc chắn phải chết mà đến.

“Ta tên là Cố Giang, không nói những lười khách sáo kia nữa, dẫn bọn ta đến tường ngoài xem thử, lần dị thú triều này không thể coi thường.” Cố Giang trầm giọng nói.

“Được.”

Trần Bằng cũng biết được mức độ nghiêm trọng của sự việc, vội vàng dẫn bọn hắn đến tường ngoài xem xét.

TRong đội ngũ, có người lặng lẽ bắt chuyện với người bên cạnh.

“Sao lại chỉ có năm người thôi, có phải quá ít rồi không?”

“Ít cái gì chứ, ngươi không biết người mạnh nhất đến đây là một Giác Tỉnh giả cấp năm sao, còn lại yếu nhất cũng là cấp bốn, loại thực lực này ở chỗ chúng ta có thể nói là vô địch đó.”

“A…”

“Có cái gì hay là a, tường rào Kim Lăng là phòng tuyến đầu của chúng ta, mỗi ngày bọn hắn đối mặt với dị thú như thế nào, ngươi ta không thể tưởng tượng được đâu, nếu như không phải có bọn hắn ở phía trước chống đỡ, ngươi cho rằng chúng ta có thể sống tốt như vậy sao.”

“A a a…”

“Ai, tuy trước kia trong thời kỳ hòa bình, các thành thị lớn trong tỉnh này của chúng ta, đều có thế mạnh của riêng mình, được gọi là Thập Tam Thái Bảo, đều có suy nghĩ tranh đoạt trở thành thành thị trung tâm, nhưng sau tận thế, không thể không nói, tường rào Kim Lăng đã ngăn trở đám dị thú kinh khủng nhất cho chúng ta.”

“Thì ra là thế.”

Cấp bậc dị thú bên chỗ tường rào Kim Lăng cũng rất cao, bởi vì vật chất từ trận mưa sao băng kia rơi xuống, có một cái rơi ngay bên chỗ Kim Lăng, khiến dị thú ở đó không ngừng tiến hóa.

Mà những người sống sót ở trong tường rào Kim Lăng, chỉ có thể mỗi ngày phải chịu đựng áp lực lớn lao, đối mặt với những dị thú kia.

Có thể điều động được năm vị cường giả đến, đã là cực hạn rồi.

Rất nhanh, bọn hắn đã đến tường ngoài.

Các vị cường giả của tường rào Kim Lăng nhìn những Giác Tỉnh giả và Liệp Sát giả ngủ ở tường ngoài, đều hài lòng gật đầu.

Mặc dù không biết khi nào dị thú triều sẽ đến, nhưng vì có thể chống cự nhanh chóng, chỉ có thể ngủ ở chỗ này.

Cố Giang xem xét vũ khí nóng, gật gật đầu, chuẩn bị rất sung túc, khi

dị thú triều đến, người sống đương nhiên không thể xuống dưới cứng đối cứng với dị thú, chỉ có thể dựa vào vũ khí nóng gây ra tổn thương cho dị thú bình thường.

Cố Giang nói, "Đừng nên cảm thấy chúng ta chỉ có năm người, thật ra Kim lăng chúng ta đã phân tích qua, trận dị thú triều này không phải hình thành ngẫu nhiên, chúng ta hoài nghi trong đám dị thú này có dị thú có trí tuệ, đang chỉ huy lần dị thú triều này tiến công hủy diệt nhân loại chúng ta, mục đích của bọn chúng không phải là các ngươi, mà là tường rào Kim Lăng chúng ta."

Trần Bằng nghe thấy vậy thì lộ vẻ khiếp sợ.

"Ý của ngươi là, đây là giương đông kích tây, nếu thật sự là như vậy, thế thì tường rào Kim Lăng cũng sẽ gặp được dị thú triều tấn công càng cường hãn hơn?"

Nếu như thật sự là như vậy, thế thì theo Trần Bằng, dị thú quá kinh khủng rồi.

Thậm chí có thể tưởng tượng, một khi tường rào Kim Lăng bị công phá, vậy thì những tường rào khác cũng xong đời rồi.

Cố Giang thở dài.

"Bây giờ còn chưa biết được có phải thật sự là như vậy hay không, chỉ có thể hy vọng chúng ta đã suy nghĩ quá nhiều, nhưng mà yên tâm đi, cho dù tường rào Kim Lăng bị công phá, cũng sẽ không để dị thú được tốt hơn, bởi vì nhân loại chúng ta có lưu trữ được một ít vũ khí có tính uy hiếp, vẫn còn đang nằm ở đó."

Xoát!

Trần Bằng trừng to mắt, khiếp sợ nhìn Cố Giang.

Vũ khí có tính uy hiếp, số lượng ít ở đó… Ý này rõ ràng, chính là đạn hạt nhân.

Cố Giang đến biên giới tường ngoài, nhìn ra xa, vẻ mặt kiên định nói.

"Ngọn lửa truyền thừa của nhân loại chúng ta sẽ không bị dập tắt, bởi vì chúng ta có lòng tin, có năng lực, trận chiến này có lẽ sẽ kéo dài mấy chục năm, thậm chí là càng lâu hơn."

Nói xong, quay đầu lại, ánh mắt tràn ngập hy vọng nhìn về phía Trần Bằng.

“Ngươi nói xem có đúng không?”

“A… Đúng.”

Chương 70: Đây là có khuynh hướng thích ngược nhỉ.

Sáng sớm.

Lâm Phàm liếc nhìn bí tịch trong tay.

Không sai.

Hắn chuẩn bị học bí tịch võ học mới, tuy rằng dị thú triều vẫn luôn được đặt trong lòng hắn, nhưng cũng không thể suốt ngày khiến tâm mình hoảng hốt được, nhất định phải ném chuyện này ra sau đầu, chờ đến rồi nói.

Chương 128 - Chuẩn bị đối kháng dị thú triều. (3)

“Thiết Bố Sam.”

Đây là một môn công phu khổ luyện, ý nghĩa cũng như tên, tức là người mặc quần áo cứng như sắt thép, ý chỉ toàn thân như sắt thép, có thể đón đỡ mọi đòn đập nện.

TRong bí tịch có giới thiệu kỹ càng, một loại là luyện bên ngoài, một loại là luyện bên trong.

Luyện bên ngoài rất đơn giản, chính là chịu đựng các loại đả kích từ ngoại lực, khiến bản thân từ từ cứng rắn, cường tráng.

Còn cách luyện bên trong gọi là Nội Dưỡng Hoàn Đan Công, cô đọng nội khí, di chuyển khắp toàn thân, đạt đến mức tẩm bổ thân thể, có tác dụng tăng cường nội khí.

Vì sao lại lựa chọn “Thiết Bố Sam”, nguyên nhân chủ yếu chính là môn võ học này thông tục dễ hiểu, dễ dàng luyện tập, đương nhiên còn có một nguyên nhân nữa, hắn đã tu luyện Thiết Đầu Công và Long Trảo Thủ, đầu và tay đều đã luyện, không có lý do gì mà không tu luyện thân thể.

Nói làm là làm.

Bí tịch là giả, nhưng không sao cả, hắn có hack, chỉ cần có thể nhập môn, thì sẽ có thể xoát độ thuần thục.

Bắt đầu, bắt đầu.

Hắn vốn nghĩ sẽ gọi Vương Đại Bảo đến giúp hắn tu luyện, nhưng nghĩ đến chuyện thể chất của bản thân, với tình huống của đối phương, cho dù dốc hết sức bú sữa mẹ, chỉ sợ cũng khó có thể gây ra tổn thương cho hắn.

Lục Sơn cũng không được, chẳng biết khi nào dị thú triều sẽ đến, hắn ta và lão Chu đang vội vàng bố trí phòng tuyến.

Cuối cùng, hắn gọi Trần Quân đến.

Hắn ta là Liệp Sát giả, chắc hẳn có thể được.

“Lâm ca, tìm ta có chuyện sao.”

Trần Quân vô cùng cung kính, hắn ta biết rất rõ, trong tường rào Miếu Loan này, địa vị của Lâm ca rất cao, hơn nữa thủ đoạn còn vô cùng sắc bén, ai mà dám đắc tội.

Hạ Hạo và Hứa Thường từng đắc tội với Lâm ca đã sớm trở thành cát bụi rồi, khả năng đã sớm đầu thai.

Lâm Phàm ném côn sắt cho đối phương, cởi áo ra, lộ ra thân thể cường tráng, “Gần đây ta đang tu luyện Thiết Bố Sam, cần ngươi cầm côn sắt đánh lên người ta, đợi lát nữa ngươi cứ tùy ý, đừng có nương tay, biết chưa?”

Nghe thấy yêu cầu này.

Trần Quân trừng mắt, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đây là lần đầu tiên hắn ta nghe thấy yêu cầu quá đáng như vậy.

“Lâm ca, ngươi nói thật sao?”

Trần Quân nhất định phải hỏi rõ ràng, nói thế nào thì hắn ta cũng là Liệp Sát giả, lực xuống tay nhất định không giống như người bình thường, nếu như hắn ta thật sự đánh ra vấn đề gì, hắn ta cũng không dám gánh vác trách nhiệm.

“Thật, không phải thế thì ta gọi ngươi đến làm gì, đừng lãng phí thời gian, quả quyết chút đi.”

Lâm Phàm đã chuẩn bị xong tư thế, hai tay hơi nghiêng, giống như đang vận khí, hai vai thẳng, sau lưng nâng lên.

Nghiêng đầu nhìn về phía hắn ta.

Ý tứ rất rõ ràng.

Ngươi có thể bắt đầu.

Trần Quân hít sâu, hai tay nắm chặt côn sắt, nhắm vào lưng Lâm Phàm, vung tay lên.

“Ta đến đây.”

“Đến đi.”

Lập tức, chỉ thấy Trần Quân gầm nhẹ một tiếng, đột nhiên dùng sức, phịch một tiếng, côn sắt hung hưng nện lên lưng Lâm Phàm, lúc va chạm, vang ra tiếng vang trầm đục.

Thân thể Lâm Phàm hơi nghiêng về trước một chút, tạo ra một góc độ, sau lưng lập tức xuất hiện một vệt đỏ, khi côn sắt đánh xuống, lực đạo khuếch tán, chấn động đến mỗi một giọt máu trong cơ thể hắn.

Vận dụng Nội Dưỡng Hoàn Đan Công tu luyện, dựa vào nguồn sức mạnh này để thôi động Khí trong cơ thể.

Trần Quân là Liệp Sát Giả, sức lực vô cùng cường đại, người bình thường không thể nào so sánh được.

Lâm Phàm là cường giả cấp ba, Trần Quân là Liệp Sát Giả cấp hai, nếu như không đánh trả, mặc cho côn sắt tiếp tục đập lên người mình, cũng có thể đánh chết hắn.

”Lâm ca, ngươi không sao chứ?”

Trần Quân có chút lo lắng.

Là ngươi bảo ta làm, chứ không phải là ta muốn làm, đau thì cũng không thể nào trách ta được.

“Thoải mái…”

Lâm Phàm rất vui, chỉ một chút, trên bảng đã xuất hiện kỹ năng mới.

- Kỹ năng: Thiết Bố Sam (0/100).

Chỉ một lần đã lấy được kỹ năng.

Rất rõ ràng, lựa chọn của hắn là chính xác, để Liệp Sát Giả ra tay, tạo ra hiệu quả rất mạnh, hack tự động sửa đổi, tự động nhập môn.

Đau nhức thì khẳng định là có.

Nhưng mà cũng nằm trong phạm vi có thể tiếp nhận.

“Tiếp tục, đừng có ngừng.”

Lâm Phàm thở dài, vận chuyển Nội Dưỡng Hoàn Đan Công còn chưa thuần thục, điều động khí kình Thiết Bố Sam yếu ớt đến mức không dễ gì nhận ra, hắn biết có hack này tồn tại, giúp hắn liên tục tiến về phía trước.

Hắn đang thử, đang tìm tòi.

Chính là lần mò qua sông, không có bất cứ một người nào dẫn trước, chỉ có thể dựa vào chính mình mà thử nghiệm.

“ĐƯợc.”

Trần Quân thấy Lâm Phàm không có bất cứ vấn đề gì, cũng thả lỏng tay chân, nói thật, đánh người thực ra rất sung sướng, khi ra tay, adrenalin sẽ tăng vọt, từ đó khiến tinh thần phấn chấn.

Hắn ta tiếp tục vung vẩy côn sắt, từng gậy từng gậy đánh vào lưng Lâm Phàm.

Tương lai một ngày nào đó, khi Lâm Phàm trở thành nhân vật như Thần Linh, Trần Quân hắn ta nhất định sẽ được ghi chép trong lịch sử, cho dù chỉ là một cái tên, cũng đủ để lưu truyền ngàn đời.

Ầm!

Ầm!

Từng âm thanh trầm đục vang lên.

“Độ thuần thục +1.”

Khi Trần Quân vô tư dâng hiến, Lâm Phàm cũng dần dần nắm vững môn võ học này, hắn có thể cảm nhân được thân thể biến hóa, tất cả đều phát triển theo hướng tốt.

KHông biết qua bao lâu.

Đằng xa có người đi tới.

Chu Thế Thừa dẫn theo cao thủ trong tường rào, vẻ mặt nghiêm túc nói chuyện bố trí chống lại dị thú triều lần này, chuyện này có liên

quan đến sinh tồn của tất cả mọi người trong tường rào này, nếu như không xử lý tốt, hậu quả khó mà lường được.

Nhưng đột nhiên.

Loạt tiếng động có tiết tấu truyền đến.

Chương 129 - Chuẩn bị đối kháng dị thú triều. (4)

Không chỉ khiến Chu Thế Thừa khó hiểu, ngay cả người đi theo cũng vậy.

Thuận theo tiếng động nhìn sang.

“Mẹ nó…”

Khi bọn hắn nhìn thấy tình huống hiện trường, cả đám đều trợn mắt há hốc mồm nhìn sang, không hiểu tình hình thế nào.

Lâm Phàm trần truồng.

Trần Quân thì cầm côn sắt, gương mặt đáng ghét, gầm nhẹ cầm côn đánh.

Hình ảnh này, cảnh tượng này, khiến bọn hắn rất mơ hồ.

“Cái này, không phải là có đam mê đặc thù gì chứ?”

Có người nhỏ giọng nói.

Mà lời như vậy, thật sự nói lên tiếng lòng của mọi người, cái này, nếu như không có đam mê gì đặc thù, hẳn sẽ không có tình huống như vậy.

KHụ khụ!

Chu Thế Thừa ho khan, bình tĩnh tự nhiên nói, “Các ngươi không hiểu đâu.”

Đám người đồng loạt nhìn về phía Chu Thế Thừa.

KHông hiểu?

Cái này chắc hẳn là có vấn đề gì ư.

Chu Thế Thừa nhìn về phía xa, trong ánh mắt lộ ra vẻ chỉ có mình ta hiểu, chậm rãi nói, “Các ngươi nhìn xem, không chỉ chúng ta đang

bận rộn, Lâm Phàm người ta cũng đang bận rộn tu luyện, đang tu luyện cái gì? Vừa nhìn đã biết là võ học."

"Võ học?"

Đoàn người đều hoang mang.

Thứ đồ chơi võ học này bọn hắn đều biết, nhưng thật ra lại rất mơ hồ, đã từng nhìn thấy, nhưng cũng chỉ nhìn thấy trong phim ảnh mà thôi, ở trong hiện thực thì chưa từng nhìn thấy.

Còn về Thiết Đầu Công và Long Trảo Thủ lúc trước, có vẻ cũng không phải như vậy đâu.

Chu Thế Thừa hít sâu, trong lúc bất chợt, năm ngón tay thành trảo, bày ra một tạo hình, "Các ngươi nhìn xem đây là gì?"

Đám người:???

Chu Thế Thừa nói, "Đây là Long Trảo Thủ, chỉ pháp võ học, ta và Lâm Phàm học được một khoảng thời gian, đã có chút thu hoạch, mà các ngươi nhìn tình hình của bọn hắn đi, theo như ta phân tích, ta cảm thấy hắn đang tu luyện Kim Chung Tráo đó, đây chính là một môn võ học khó lường, tu luyện đến tình trạng cao thâm thì có thể đạt đến mức thủy hỏa bất xâm, đao thương bất nhập, quả thật đáng sợ."

Đám người:???

Khi thấy trong ánh mắt mọi người đều lộ ra vẻ hoài nghi.

Hắn ta sao có thể khoan nhượng?

Không khỏi cất giọng hô: "Lâm Phàm, ngươi đang tu luyện võ học gì thế?"

Lâm Phàm đang đỡ đòn, nhìn thấy Chu Thế Thừa, cười nói, "Lão Chu, ta đang tu luyện Thiết Bố Sam, các ngươi cứ bận chuyện của các ngươi đi, chỗ ta không có việc gì."

"A, vậy ngươi tiếp tục đi, có cơ hội thì dạy ta một chút."

"Được, không có vấn đề."

Giao lưu kết thúc.

Chu Thế Thừa cười nói, "Có nghe thấy không, chính là đang tu luyện

võ học, mặc dù không phải Kim Chung Tráo, nhưng cũng là Thiết Bố Sam, một mạch truyền thừa, đại khái giống nhau thôi."

"Chúng ta tiếp tục chuyện sắp xếp phòng thủ thôi."

KHông nhiều lời, dẫn người rời đi.

Đám người cảm thấy là lạ, quay đầu nhìn lại bên kia, ánh mắt vẫn có chút mê mang.

Cái đồ chơi này thật sự có thể làm được sao?

Sao cứ có cảm giác giống như đang có khuynh hướng tự ngược vậy?

Dù sao thì hắn ta cũng nghe nói, Chu Thế Thừa hình như cũng có chút không bình thường, lần trước có người nhìn thấy hắn ta ra tay độc ác với búp bê cao su, góc độ rất gian xảo, chuyên tấn công vào mấy cái vị trí kia.

Có chút biến thái.

Sắc trời dần dần ảm đạm.

"Lâm ca, ngày mai lại đến chứ?"

Trần Quân mong đợi hỏi, tuy rằng cánh tay hơi nhức mỏi, nhưng cảm giác rất sảng khoái, dù sao thì loại cảm giác thoải mái này rất khó hình dung được bằng lời, chính là đặc biệt thoải mái.

Lúc này, sau lưng Lâm Phàm đỏ bừng, giống như vừa cạo gió, có rất nhiều vệt dài dỏ.

"Có phải ngươi đánh đến nghiện rồi không?" ÁNh mắt Lâm Phàm quái dị nhìn Trần Quân.

Hai mắt gia hỏa này sáng lên, còn rất chờ mong, đây rõ ràng là biểu hiện của nghiện mà.

Trần Quân vội vàng xua tay, "Không có, tuyệt đối không có, ta chỉ cảm thấy mình có thể giúp được Lâm ca là chuyện hạnh phúc nhất trong cuộc đời này."

Nói đùa gì thế, hắn ta có thể nói là đánh đến nghiện sao, khẳng định không thể nói như vậy được.

"Nếu như dị thú triều còn chưa đến, ngày mai cứ tiếp tục, chuẩn bị sẵn sàng, đến sớm một chút." Lâm Phàm nói.

Nếu như trước khi dị thú triều đến, có thể xoát độ thuần thục nhiều lên, cũng có thêm năng lực săn giết dị thú, hắn biết lần này đối mặt với dị thú triều, tuyệt đối không phải mấy trăm con, mấy ngàn con, mà phải là hơn vạn, thậm chí trong đó có xuất hiện dị thú khó có thể ngăn cản cũng chưa biết được.

Dù là dị thú triều chưa đến, chỉ là chuyện này, đã khiến cho tất cả mọi người cảm thấy áp bách, nếu như tận mắt đối mặt với đám dị thú khủng bố trùng tùng điệp điệp này, có thể bình tĩnh được không cũng khó nói.

“Ta biết rồi, đúng rồi Lâm ca, ngươi nói cái Thiết Bố Sam này có hữu dụng không?”

Trần Quân thật sự rất ngạc nhiên, hắn ta cảm thấy chắc hẳn là hữu dụng, nếu không Lâm ca cũng không có khả năng thần kinh như vậy, để hắn ta đánh cả ngày.

Lâm Phàm cười nói, “Hữu dụng, chờ ta tu luyện thành, ta cầm côn sắt quất ngươi, ngươi cũng sẽ vô cùng thoải mái.”

Trần Quân:…?

Về đến nhà.

Lão Vương đã chuẩn bị một bàn bữa tối phong phú, thịt rau quả đều có, rất phong phú, cuộc sống tốt đẹp như vậy, là thứ mà mỗi một người sống sót trong tận thế đều mong đợi.

Trước bàn ăn, Tiểu Hi Vọng vẫn như ngày thường ngoan ngoãn dùng cơm nước xong xuôi thì về phòng làm bài tập, bây giờ nàng đang đi theo Trần lão gia tử học tập, sau khi Lâm Phàm đến, ngày ngày không thiếu thịt, Tiểu Hi Vọng cũng sẽ thường xuyên cầm theo thịt khô chia sẻ với bạn nhỏ khác, từ đó trở thành mỹ nhân mà các bạn nhỏ khác thích nhất, thậm chí còn nghiễm nhiên trở thành đại tỷ.

Lâm Phàm thấy vẻ mặt lão Vương có chút trầm thấp, khuyên nhủ, “Lão Vương, không có chuyện gì, chuyện còn chưa đến tình trạng bết bát như vậy, phải tin tưởng tường rào của chúng ta không có vấn đề gì, đêm nay ngươi thu dọn một ít quần áo, sau đó nói với Trần lão gia tử một tiếng, nếu như dị thú triều đến, các ngươi lập tức tiến vào hầm trú ẩn.”

Chương 130 - Dị thú cũng có sách lược.

Lão Vương ngẩng đầu lên nói, “Ta vào đó làm gì, ta bảo Trần lão gia

tử dẫn theo trẻ nhỏ vào trong, ta am hiểu bắn súng, tài bắn súng cũng không tệ, có thể giúp một tay."

Lâm Phàm xua tay nói, "Nghe ta, vào trong hầm trú ẩn, đừng để ta phân tâm, nếu như tình hình hỏng bét, dị thú vọt đến tường ngoài, ta còn phải để ý đến ngươi."

Nghe thấy vậy, lão Vương im lặng, cuối cùng gật đầu, "Ta hiểu rồi."

Hắn ta hiểu ý của Lâm Phàm, nếu như dị thú xông vào, với quan hệ giữa hắn ta và Lâm Phàm, nhất định sẽ khiến Lâm Phàm phân tâm, sau đó cần vừa săn giết dị thú, vừa để ý đến hắn ta, tình huống này quả thật chính là hỏng bét.

Đêm đã khuya.

Lâm Phàm không ngủ được, ra cửa, đi đến tường ngoài, lúc này tường ngoài vẫn có rất nhiều người sống sót, đối với bọn hắn mà nói, dị thú triều có liên quan đến sinh tử của bọn hắn, mà lão Chu quả thật đã làm theo lời đề nghị của hắn ta, phân chia đồ ăn đến, giúp bọn hắn có thể nhét đầy cái bao tử, chỉ có như vậy mới có sức lực đối phó với dị thú.

Từng chiếc đèn lớn chiếu rọi vùng hoang vu bên ngoài tường ngoài, bất cứ gió thổi cây lay nào cũng khó thoát khỏi.

Chợt có mấy con dị thú bị ánh sáng thu hút đến, ở phía dưới gầm nhẹ du đãng, lại bị tường cao ngăn cản, không có người nào quản đến những thứ đồ chơi này.

Lâm Phàm đứng trên tường thành, nhìn tình hình ở phương xa, hơi híp mắt, vẻ mặt nghiêm túc, trong bóng tối yên tĩnh ở đằng xa, không nhìn thấy bất cứ ánh sáng nào, u tĩnh khiến người ta sợ hãi.

"Lâm Phàm, ngươi không ngủ sao?" Một giọng nói truyền đến.

Lục Sơn từ từ đi tới.

Lâm Phàm cười nói, "Ngươi không phải cũng không ngủ sao?"

Lục Sơn nói, "Ngủ không được, áp lực hơi lớn, đây là lần đầu tiên ta thấy dị thú triều khiến tường rào Kim Lăng phải phát đơn tuyên truyền, từ đó ta biết được tình huống vô cùng hiểm ác."

Hai người sánh vai đứng, cùng nhau nhìn về phương xa.

"Nếu như chờ dị thú triều lần này kết thúc, ta muốn thành lập một

đội ngũ, ngươi và Lục Dĩnh có hứng thú gia nhập không?" Lâm Phàm ném ra một cành oliu.

Đồng thời, hắn còn đang suy nghĩ sâu xa hơn.

Số lượng Liệp Sát Giả và Giác Tỉnh giả, với tình hình trước mắt thì thật sự quá ít, mà nguyên nhân thưa thớt như vậy, chính là vì thịt dị thú và huyết tinh, cũng không phải thứ mà người sống sót bình thường có thể tùy tiện lấy được.

Lục Sơn nhìn Lâm Phàm, không hề nghĩ ngợi, "Có."

Lâm Phàm kinh ngạc, không ngờ lại quả quyết đồng ý như vậy, thật sự là có chút nằm ngoài tưởng tượng của hắn.

Nhận ra ánh mắt Lâm Phàm, Lục Sơn cười nói: "Là kinh ngạc khi ta trả lời quá dứt khoát sao?"

"Đúng."

"Ha ha, đây cũng không phải ta thẳng thắn, mà là ta và muội ta đã sớm có ý nghĩ này, nhưng chúng ta chỉ là Liệp Sát Giả, sợ ngươi chướng mắt, dù sao thì có thể gia nhập đội ngũ của ngươi, nhất định phải là cường giả số một."

"Cái này nói đùa rồi, ta muốn xây dựng đội ngũ, cũng không phải là xem đối phương lợi hại hay không, mà là lấy phẩm tính làm tiêu chuẩn, trong lựa chọn của ta, người mà ta hài lòng đều là mấy người sống sót bình thường, ta muốn bồi dưỡng bọn hắn, giúp bọn hắn trở thành nhân vật có thể đảm đương một phía."

Lúc này, ngược lại là Lục Sơn kinh ngạc, hắn ta không ngờ đến Lâm Phàm lại có ý nghĩ tự tin như vậy, sau đó cười cười.

"Ngươi là đội trưởng, cứ làm theo lời ngươi nói, ta nghĩ nếu như lần này chúng ta có thể sống sót qua dị thú triều lần này, ta nghĩ đội ngũ có thể xây dựng rồi."

"Yên tâm, chúng ta nhất định có thể sống sót."

Lâm Phàm kiên định và tràn ngập lòng tin nói.

…

Tường rào Hưng Dương.

Khu vực bị chiếu sáng cũng không có dị thú gì.

Nhưng sắc mặt bọn người Cố Giang đang đứng trên tường thành rất nghiêm trọng.

Trong bóng tối ở phương xa, giống như có thứ gì đó đang dòm ngó nơi này, đồng thời cẩn thận nghe ngóng, dường như có thể nghe được tiếng rống trầm thấp trong bóng tối truyền đến.

Rất nhanh, một Giác Tỉnh giả vội vàng chạy đến.

“Không xong, bên tường rào Kim Lăng truyền đến điện báo, căn cứ hình ảnh vệ tinh quay chụp lại, đã có một lượng lớn dị thú tụ tập ở phía trước chúng ta, đồng thời bên phía Kim lăng cũng có một lượng lớn dị thú tụ tập, số lượng rất nhiều, vượt quá tưởng tượng.”

Vị Giác Tỉnh giả báo cáo tin tức, trên mặt đổ mồ hôi, rõ ràng còn chưa đối mặt với dị thú, nhưng thân thể đã không nhịn được run rẩy.

“Quả nhiên giống như những gì chúng ta suy nghĩ, dị thú giương đông kích tây, thật ra là muốn tiến công tường rào Kim Lăng, đáng chết, bọn đồ chơi này thật đáng chết, thật sự có dị thú có trí tuệ chỉ huy.”

Cố Giang nhíu mày, trong lòng lo nghĩ.

Dị thú có trí tuệ tồn tại cũng không phải là bí mật, trong khoảng thời gian sinh sống trong tận thế, những tường rào cỡ lớn ở các tỉnh ngoài đã bị dị thú có trí tuệ chỉ huy công phá.

Đó là lần đầu tiên, cũng là lần thảm trọng nhất của loài người.

Tất cả mọi người đều xem thường dị thú.

Cho rằng bọn hắn chỉ dựa vào bản năng mà tiến công.

Khiến cường giả ở tường rào cỡ lớn khác đến cứu viện cũng không đủ năng lực ngăn cản.

Trần Bằng nói, “Lúc nào dị thú tiến công?”

Cố Giang nói, “Đợi đến khi dị thú tụ lại đến một số lượng nhất định, sẽ khởi xướng tiến công, bảo tất cả mọi người chuẩn bị sẵn sàng, chiến đấu có thể diễn ra bất cứ lúc nào.”

“Được.”

Trần Bằng vội vàng cho người thông báo.

Ngay sau đó.

Từng tiếng gào kinh khủng từ đằng xa truyền đến.

“A… Dị thú tiến công.” Những người sống sót kinh hoảng hét lên.

Nhưng cũng không nhìn thấy dị thú.

Nơi đèn điện chiếu sáng vẫn trống rỗng.

Chương 131 - Dị thú cũng có sách lược. (2)

Chỉ là tiếng gào kia cứ nối liền không dứt, không ngừng vang vọng trong đêm tối.

Loại uy hiếp này, đảo loạn lòng người, khiến những người sống sót trong tường rào đều căng thẳng tinh thần.

Mẹ nó cái này chính là sách lược mà.

Sáng sớm.

Bình an vô sự, dị thú triều không xuất hiện.

Trần Quân cầm côn sắt trong tay đã sớm đến, một đêm kích động khiến hắn ta khó mà ngủ được, từ đầu đến cuối đều mong chờ đến chuyện sáng sớm cầm gậy đánh Lâm ca.

Lâm Phàm liếc mắt một cái đã nhìn ra ngay ý nghĩ của Trần Quân.

Mẹ nó, gia hỏa này thật sự nghiện rồi.

Nhưng mà hắn cảm thấy cũng không tệ, làm cái gì thì phải yêu cái đó, nếu như không yêu, vậy thì nhất định không thể nào dốc toàn lực mà làm, nghĩ đến tiến triển độ thuần thục của Thiết Bố Sam, hắn cảm thấy Trần Quân thật sự rất thích quật mình.

“Sảng khoái, ngươi có thoải mái không.”

“Thoải mái.”

Hai người một hỏi một đáp, trả lời rất ăn ý.

Từ gương mặt đỏ bừng của Trần Quân là có thể nhìn ra, hắn ta thật sự rất dốc sức.

Từng tiếng vang trầm đục vang ra, ở trong tường rào hơi kiềm nén

này, có một loại sung sướng khác thường, đồng thời cũng khiến cho Trần Quân quên đi áp lực từ dị thú triều, từ đó vui vẻ làm chuyện mà hắn ta muốn làm.

…

Tường rào Hưng Dương.

Tinh thần của những người sống sót ở trên tường thành không tốt, ai cũng lộ ra vẻ chán chường, tối hôm qua dị thú gào thét cả một đêm, khiến bọn hắn khó mà chìm vào giấc ngủ, tinh thần vẫn luôn trong tình trạng căng thẳng.

Vẻ mặt Cố Giang nghiêm túc, nhìn tinh thần của những người sống sót xung quanh không tốt, vẻ mặt lo lắng.

Trần Bằng nói, "Dị thú đang tiêu hao tinh thần và kiên nhẫn của chúng ta."

"Ừm, không sai, ban đêm bọn chúng gào thét khiến người trong tường rào chịu áp lực rất lớn, ban ngày lại biến mất vô tung, bọn chúng muốn chờ đến khi chúng ta uể oải nhất thì sẽ tấn công." Cố Giang có chút bất đắc dĩ, cho dù biết thì có thể làm gì chứ.

Dị thú ở bên ngoài, bọn hắn thì ở trong tường rào.

Nơi của bọn hắn đang bị bao vậy.

"Thật là tiện."

Đây là đánh giá của Trần Bằng về dị thú.

Cố Giang im lặng gật đầu, tán thành với đánh giá của hắn ta, quả thật có chút tiện.

Đột nhiên.

Ở xa xuất hiện bóng đen, một mảnh đen kịt, mặt đất chấn động, bụi đất mịt mù, giống như bão cát đến.

Nhìn thấy tình huống này, Cố Giang đột nhiên la lên.

"Dị thú triều đến."

Chỉ trong chốc lát, tất cả người sống sót trên tường rào đều giật mình, cầm vũ khí trong tay, nhanh chóng đứng sát vào tường thành.

Từng tiếng gào thét lan đến, chỉ thấy trong đám bụi mù, một đám dị thú dữ tợn chen chúc nhau đến, tràng cảnh đông đúc chấn động vô cùng, tựa như thiên quân vạn mã, mà tường thành trước sự tấn công này, chẳng biết tại sao lại trở nên vô cùng nhỏ bé.

“Không ngăn được, chúng ta không ngăn được, ta muốn trốn vào trong hầm trú ẩn, trong đó mới an toàn.”

Người sống sót hoảng hốt, quay người muốn chạy.

Nhưng thấy Cố Giang, khiến người sống sót này hoảng sợ dừng bước lại.

“Kẻ lâm trận bỏ chạy, giết.”

Trong lời Cố Giang nói ẩn chứa sát ý nồng đậm, trong nháy mắt đã bao phủ người sống sót kia, đối phương kinh hãi không dám chạy, chỉ có thể ngoan ngoãn quay về chỗ cũ, cầm vũ khí lên, chuẩn bị ngăn cản dị thú.

Khi dị thú triều đến càng lúc càng gần.

Cố Giang nổi giận gầm lên một tiếng.

“Giết.”

Lập tức, vũ khí nóng trên tường thành được vận chuyển lại, đạn dược như màn mưa điên cuồng phóng về phía dị thú.

Cộc cộc cộc…

Hỏa lực hung mãnh, trong không khí tràn ngập khói lửa.

Gặp phải sự chống cự ngoan cường như vậy, một lượng lớn dị thú bị bắn giết thành cái sàng, nhưng rất nhanh đã có dị thú phía sau xông lên bổ sung, chiến đấu đã xảy ra, tường rào Hưng Dương có thể tồn tại hay không, phải xem thử mọi người có thể chống cự được hay không.

Các Liệp Sát Giả bắn tên, công kích từ xa.

Những Giác Tỉnh giả có thể thi triển đánh xa cũng tự mình thi triển năng lực.

Đổ xăng vào, châm lửa, trong nháy mắt bao trùm dị thú.

Các loại thủ đoạn chống cự vào giờ phút này đều lấy ra.

Chỉ là thủ đoạn công kích như vậy, đối với dị thú triều mênh mông kia, chỉ như hạt cát trong sa mạc, không đáng nhắc đến.

Không biết bao lâu.

Đột nhiên.

Ở phương xa tuyền đến tiếng gào thét hùng hậu, tựa như sóng âm khuếch tán ra, các dị thú dừng tiến công, nhanh chóng rút lui, đồng thời khi rút lui, dị thú còn sống trực tiếp tha xác dị thú đã chết đi.

Chỉ trong nháy mắt, dị thú triều rút đi.

Những người sống sót trên tường thành cũng reo hò.

“Chúng ta đánh lui dị thú triều rồi, chúng ta thắng rồi.”

Không khí vui sướng lan truyền đi.

Chỉ là sắc mặt Cố Giang là nghiêm trọng hơn, tiếng gào thét hùng hậu vừa rồi, tuyệt đối không phải do dị thú bình thường tạo ra, hơn nữa có thể điều khiển nhiều dị thú như vậy rút lui, chắc hẳn là dị thú có trí tuệ.

“Cố ca, đợt này chúng ta ngăn cản thành công rồi.”

Trần Bằng siết chặt tay thành nắm đấm, vô cùng hưng phấn.

Cố Giang không nói gì.

Trần Bằng nhíu mày, nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Cố Giang, trong lòng giật mình, không phải là có vấn đề gì chứ.

Ngay khi hắn ta đang không hiểu.

Cố Giạng chậm rãi nói, “KHông thích hợp, dị thú triều không phải như vậy, vừa rồi công kích có phải đều là dị thú hồng huyết?”

Trần Bằng nhớ lại, hình như là như vậy thật.

“Đúng, ta nhìn thấy đều là dị thú hồng huyết.”

Sau đó.

Trần Bằng dường như nghĩ đến chuyện gì đó, không dám tin nhìn về phía Cố Giang.

“Cố ca, ngươi nói không phải là bọn chúng cố ý phái ra dị thú hồng huyết, tiêu hao đạn của chúng ta, khiến chúng ta không còn chủ động tấn công tầm xa nữa, dị thú triều chân chính mới xuất hiện?”

Chương 132 - Dị thú cũng có sách lược. (3)

Theo Trần Bằng, nếu giống như những gì hắn ta nghĩ, vậy thì quá đáng sợ rồi.

Cố Giang gật đầu, "Ừm, có khả năng này, còn một khả năng nữa chính là mang lại áp lực không có tận cùng cho đám người sống sót, từng đợt liên tiếp, tiêu hao lòng tin của chúng ta, đợi đến khi lòng tin của chúng ta xuống thấp nhất, sẽ hoàn toàn tiến công."

Quả nhiên.

Một hồi sau.

Lại có tiếng gào thét xuất hiện.

Tất cả mọi người đang đắm chìm trong niềm vui đánh lui dị thú, nghe thấy tiếng dị thú gào thét, cả đám đều trừng to mắt, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, rõ ràng đã đánh lui rồi, vì sao lại còn quay lại?

Bọn hắn dựa vào tường thành, các dị thú đã bại lui lúc này lại tụ lại, sau đó bắt đầu công kích mãnh liệt.

"Chiến đấu."

Trần Bằng gào lên, cho dù biết được ý nghĩ của dị thú thì sao chứ, chẳng lẽ lại không ngăn cản à?

Một khi để các dị thú tạo thành bậc thang, chống chất đi lên, vậy thì đánh nghi binh sẽ biến thành tiến công thật sự.

Cố Giang biết đây sẽ là một trận ác chiến.

Tường rào Hưng Dương đối mặt với đợt dị thú triều đầu tiên, cũng là đợt nguy hiểm nhất, trừ ngăn cản thì không có cách nào khác.

Đột nhiên.

Có người hô lên.

"Dị thú phân tán, bọn chúng muốn làm gì?"

Một lượng lớn dị thú ở đằng xa đã đổi sang hướng khác, tụ tập di chuyển về phía khác, bắt đầu chia ra, không còn một mực vùi đầu vào tiến công tường rào Hưng Dương nữa.

Vẻ mặt Cố Gaing nghiêm túc.

Hắn ta biết dị thú đã bắt đầu phân chia, chuẩn bị tiến công tường rào khác.

Số lượng dị thú nhiều thế nào, cái này không cần phải suy nghĩ nữa, tuyệt đối còn nhiều hơn nhân loại bây giờ.

“Cuộc chiến chân chính sắp bắt đầu rồi.”

Khi dị thú bắt đầu phân chia hành động.

Hắn ta đã biết rõ tình hình.

Hắn ta muốn tìm ra dị thú trí tuệ đang trốn trong đám dị thú triều kia, nhưng đối mặt với dị thú triều trùng trùng điệp điệp, chỉ một mảnh đen kịt, thật khó tìm kiếm được.

Muốn ngăn cản trận chiến này.

Còn một cách nữa, đó chính là tìm được dị thú trí tuệ, diệt nó đi.

KHông có dị thú trí tuệ khống chế, các dị thú sẽ du đãng một lát rồi tự tan rã.

…

Chạng vạng tối.

Tường rào Miếu Loan.

“Hôm nay thật là sảng khoái.”

Lâm Phàm hài lòng nhìn độ thuần thục.

- Kỹ năng: Thiết Bố Sam (42/100)

Đã xoát đến 42.

Đây là một loại tiến bộ rất cường thế.

TRước kia độ thuần thục của kỹ năng không thể nào tăng nhanh như vậy, chẳng lẽ sau khi hắn nắm được mấy môn võ học rồi, tạo nghệ về phương diện này từ từ tăng lên, bởi vậy xoát độ thuần thục cũng tương đối nhanh sao?

KHông rõ lắm.

Cũng không nghĩ nữa.

Đầu óc cần dùng quá nhiều, không có thời gian dùng trên phương diện này.

Hôm qua khi bị quật, phần lưng sẽ còn dấu vết bị côn đánh, nhưng sau khi Thiết Bố Sam tiến triển, dấu vết đã trở nên mờ nhạt, không rõ ràng giống như ngày hôm qua.

Đột nhiên.

Ở đằng xa có bạo động, một số lượng lớn người sống sót nhanh chóng chạy đến tường ngoài, nhìn tình hình này, trong lòng Lâm Phàm giật mình, biết chắc là có chuyện phát sinh.

Nếu không thì không có tình huống này được.

“Trần Quân, ngươi nhanh chóng đi thông báo cho những người già yếu tàn tật trong tường rào đến hầm trú ẩn tránh nạn đi.” Lâm Phàm nói.

“Vâng, Lâm ca.”

Nếu ở tường rào khác.

Già yếu tàn tất mà muốn tránh ở trong hầm trú ẩn là chuyện không có khả năng.

Không có người nào coi trọng người sống sót bình thường, nếu như có thể làm bia đỡ đản ngăn cản dị thú tiến công, vậy thì cũng chỉ có chút giá trị đó thôi.

Đi đến tường thành tường ngoài.

Bọn người Chu Thế Thừa đã sớm ở đây, giờ phút này mặt mũi vô cùng nghiêm trọng nhìn phía xa, tuy rằng đã chạng vạng tối, nhưng sắc trời còn chưa hoàn toàn tối đi, nhìn phía xa xa, có thể nhìn thấy có lượng lớn dị thú đang không ngừng tụ tập.

“Tình hình như thế nào?” Lâm Phàm hỏi.

Chu Thế Thừa nói, “Vừa rồi có một lượng lớn dị thú bắt đầu tụ tập ở bên ngoài, bây giờ vẫn còn đang tiếp tục tụ lại.”

Vẻ mặt hắn ta dường như rât sbình tĩnh,nhưng trong lòng thì đã có chút căng thẳng.

Khi dị thú tụ tập càng lúc càng nhiều.

Tim của hắn ta không nhịn được đập mạnh.

Lâm Phàm nhìn về phía xa, số lượng dị thú tụ tập quả thật không ít, đây cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy nhiều dị thú như vậy, trùng trùng điệp điệp, một mảnh đen nhánh, cho dù còn chưa đến gần, cảm giác đè nén đã ập vào mặt.

“Thật sự không ít.” Lâm Phàm nhìn đám người xung quanh.

Có người trấn định, có người căng thẳng, có người hai chân không nhịn được run lên.

Rất rõ ràng.

Tình huống trước mắt thật sự đã hù sợ bọn hắn.

Chu Thế Thừa nói, “Ta cảm thấy hay là tất cả chúng ta đều trốn vào trong hầm trú ẩn, ngươi cảm thấy như thế nào?”

Lâm Phàm trừng mắt nhìn, “Ngươi cảm thấy nhiều người như vậy, đều ở trong hầm trú ẩn, vậy thì vật tư có thể chống đỡ được bao lâu?”

“Ta chỉ nói một chút thôi.”

Chu Thế Thừa rất bất đắc dĩ, hắn ta biết tất cả mọi người trốn ở trong hầm trú ẩn, là chuyện không thực tế, nhưng đối mặt với nhiều dị thú như vậy, một khi bọn chúng xông lên, với Giác Tỉnh giả và Liệp Sát Giả trong tường rào, có vẻ như rất khó có thể chống đỡ được.

“Các ngươi có sợ không?”

Lâm Phàm nhìn về phía đám người.

Những người sống sót trên tường thành đều đồng loạt nhìn về phía Lâm Phàm.

Có người há hốc mồm, muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nên nói gì.

Sợ?

Đại ca, tình hình lúc này, ai nhìn thấy cũng đều sợ cả đó được không.

Lâm Phàm biết tâm tính rất quan trọng, đối mặt với nhiều dị thú như vậy, hắn đã điều chỉnh tốt trạng thái, không sợ hãi, không quan tâm có bao nhiêu dị thú, hắn chỉ cần cầm đao chém lung tung là được.

Chương 133 - Dị thú cũng có sách lược. (4)

Còn về phần có thể chém được bao nhiêu, đây không phải là chuyện hắn có thể quyết định.

Phải xem có bao nhiêu dị thú xông về phía hắn.

“Đừng sợ hãi, thật ra dị thú còn chưa chắc có thể lên được, tường thành của chúng ta đủ cao, vũ khí cũng nhiều, bắn phá một trận, nói không chừng có thể đánh lui dị thú triều đấy.”

Lâm Phàm đang cổ vũ bọn hắn, lời này đến trẻ nhỏ cũng không tin.

Có người thở dài trong lòng, cảm thấy lời này chỉ đang an ủi bản thân.

Nhưng có người suy nghĩ một chút, cảm thấy có vẻ đúng là như vậy thật.

“Đúng thế, tường thành của chúng ta rất cao, còn có nhiều vũ khí như vậy, đám dị thú kia không bò lên được, chúng ta cần gì phải sợ.” Có một người sống sót nói.

“Ta cũng có lòng tin.”

“Bây giờ ta vô cùng tự tin.”

Chu Thế Thừa nhìn Lâm Phàm, khá lắm, đây là động viên trước khi chiến đấu mà.

Nhưng mà dị thú sao lại không thể trèo lên được chứ, chồng chất đủ cao, trực tiếp giống như thang lầu, bò cũng bò lên.

ĐƯơng nhiên, hắn ta khẳng định sẽ không nói ra miệng.

Loại này gây bất lợi cho việc đoàn kết, không nên nói.

Lâm Phàm rất vui mừng mà nhẹ gật đầu, “Các vị, dị thú triều đến, chúng ta có gì phải e ngại, chúng ta nhất định phải giơ cao vũ khí trong tay lên, bảo vệ nhà của chúng ta, trận chiến này ta có quyết tâm tất thắng, các ngươi có hay không.”

Mọi người im lặng nhìn Lâm Phàm.

Sau đó có người lớn tiếng hô hào.

“Có.”

“Có.”

“Rất tốt.” Lâm Phàm gật đầu, rút đường đao trong tay lên, gào lên, “Cùng hô theo ta, all lee gay.”

“All lee gay.”

“Yamate.”

Một tiếng nói không đúng lúc truyền đến.

Lâm Phàm muốn biết rốt cuộc là tên thông minh nào hô lên lời này.

Những người sống sót còn lại cũng hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt vô tội, khi nhìn thấy ánh mắt của đồng bọn, dường như đang nói, ngươi nhìn ta làm gì, không phải ta, ta không nói.

“Chu ca, ngươi là người quản lý của nơi này, ngươi cũng hô một tiếng đi.” Lâm Phàm nói.

“Yamate…” Chu Thế Thừa đang suy nghĩ rốt cuộc là ai hô lời này, nghe thấy lời Lâm Phàm nói, không tự chủ được mà hô lên.

Chẳng qua sau khi hắn ta hô lên, sắc mặt lập tức thay đổi.

Xoát!

Xoát!

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía Chu Thế Thừa.

Hóa ra là ngươi à.

Che giấu cũng sâu thật đó.

Lâm Phàm vỗ vỗ vai lão Chu, không nói gì, ánh mắt thâm trầm nhìn về phía xa, lão Chu vừa định giải thích đã bị Lâm Phàm cắt ngang.

Không cần giải thích, ta hiểu, cô đơn khiến ngươi tịch mịch, tịch mịch khiến người nảy sinh sắc tình.

“Lão Chu, không nói những chuyện này nữa, ngươi nhìn đám dị thú kia đi, tụ lại một chỗ, có thứ tự không loạn, chắc hẳn có dị thú chỉ

huy bọn chúng.”

Lâm Phàm nhíu mày, nếu như dị thú bình thường tiến công, lộn xộn vô cùng, có lẽ thật sự không cần phải lo lắng như vậy.

Chu Thế Thừa nói, “Ta nghe nói trong đám dị thú có dị thú có trí tuệ, có thể chỉ huy dị thú, ta cảm thấy có thể tụ tập nhiều dị thú như vậy, nhất định là có loại dị thú này xuất hiện.”

Nghe thấy vậy.

Lâm Phàm lại biết thêm một giống loài mới.

Dị thú có trí tuệ.

Xem ra dị thú tiến hóa đã vượt qua tưởng tượng của hắn.

Trời dần dần tối xuống.

Đèn siêu mạnh mở ra, xua tan bóng tối, chiếu sáng phía trước.

Trái tim của tất cả mọi người đều đập thình thịch.

Từng tiếng dị thú gào thét từ phương xa vọng đến, sáo lộ giống nhau như đúc, bao vây mà không công kích, đầu tiên là uy hiếp đe dọa, khiến tinh thần căng thẳng cao độ, từ đó tinh thần nhân loại căng cứng, sau đó khi đối kháng đã mất đi tiêu chuẩn nguyên bản.

Quả nhiên.

Khi tiếng dị thú gào thét dày đặc truyền đến.

Tất cả mọi người vừa cười đùa lập tức trở nên căng thẳng, loại áp bách kia không phải nói đùa.

Nhìn thấy tình hình này, Lâm Phàm sao có thể nhịn được, vất vả lắm mới dựng lên được lòng tin, sao có thể để mấy tiếng gào rống này đánh nát.

Trực tiếp tìm một cái loa, rống to.

“Gào bà nội các ngươi.”

Âm thanh lan tỏa.

ĐỐi kháng với tiếng gào của dị thú.

Lâm Phàm xua tay, “Cùng nhau la lên, la cùng với ta, lời chúng ta hô cũng không khác gì bọn súc sinh này đâu.”

Quả nhiên, lời này có hiệu quả phấn chấn lòng người.

Đám người đang căng thẳng sợ hãi, nhưng lòng tin trong người bọn họ được khơi dậy, hắng giọng, lên tiếng hô to, bắt đầu đối kháng với các dị thú.

Các dị thú ở đằng xa cũng có chút hoang mang.

Nhân loại thật là phách lối.

Thế mà lại khiêu khích như thế.

Có dị thú chạy đến một con Não Thú có cái đầu cực lớn, dường như không thể nhìn thấy thân thể, thấp giọng gào thét, dường như đang nói, đám nhân loại kia thật ngông cuồng, ta cảm thấy nên tiến công.

Mà dị thú có trí tuệ kia thì gầm một tiếng, dọa nó lùi lại.

Ý tứ rất rõ ràng.

Ngươi đang hoài nghi quyết sách của dị thú có trí tuệ ta sao?

Tiếp tục gào cho ta.

Cách tường rào Miếu Loan không xa.

Mấy người xa lạ quang minh chính đại đứng ở đó quan sát.

Không phải là vì bọn hắn tự tin, mà là trong số bọn hắn có vị Giác Tỉnh Giả, năng lực của hắn ta chính là năng lực mặt kính, có thể chiết xạ tia sáng xung quanh, từ đó đạt được trạng thái ẩn thân.

“Những người sống sót bên trong tường rào này đang gào thét gì thế?”

Một nam tử cảm thấy khó hiểu.

Bọn hắn biết được lộ tuyến dị thú công kích, biết tường rào nào sẽ bị ảnh hưởng đến, cho nên sớm đến đây, chờ dị thú triều công phá tường rào, giết chết hết cường giả bên trong, thì bọn hắn có thể ngồi làm ngư ông đắc lợi, cướp đoạt huyết tinh mà tường rào góp nhặt được, từ đó tăng thực lực lên.

Mộ nam tử có da ngăm đen, mặt mũi lạnh lẽo nói, “Gào thét lần cuối

cùng trong tuyệt vọng.”

Chương 134 - Ta tình nguyện gọi nơi này là tường rào cỡ nhỏ mạnh nhất.

Lại có một vị nam tử nói, “Chỉ là tường rào Miếu Loan mà thôi, sao có thể chống đỡ được dị thú triều khổng lồ như vậy, theo ta nghĩ, cái gọi là tường rào, chỉ là tự nhốt chính mình trong lồng giam mà thôi, khi bị dị thú bao vây, muốn chạy cũng không thể nào chạy thoát.”

“Ai, mẹ nó ta chỉ hy vọng có thể giữ lại được mấy vị muội muội, ta sắp không chịu nổi rồi.”

“Đầu óc ngươi cứ nghĩ cái gì thế, lúc trước không phải ngươi đã bắt mấy người về rồi sao.”

“Không còn nữa, bị ta chơi phế cả rồi.”

Đói phương nói ra lời tàn nhẫn nhất bằng giọng điệu bình thản.

Loại tình huống này ở trong tận thế không có trật tự ổn định, đúng là bình thường.

Sau khi tận thế đến, lúc vừa bắt đầu mọi người chỉ muốn giữ mạng sống, khắp nơi tán loạn, các loại chuyện cực kỳ bi thảm đều từng xảy ra.

Sau này, dần dần ổn định lại.

Tường rào trở thành gia viên thứ hai của nhân loại, cũng bởi vì dị thú còn chưa hoàn toàn tiến hóa, giúp nhân loại có cơ hội thở dốc, đồng thời cũng có nhân loại sau khi ăn thịt dị thú, phát hiện bản thân có được năng lực siêu phàm.

Lúc này đã có mục tiêu mới, không còn lấy chuyện còn sống là mục tiêu nữa.

Mà nghĩ đến chuyện mạnh lên.

Bởi vật, huyết tinh trở thành tài nguyên quan trọng mà nhiều người sống sót tranh đoạt.

Mà tổ chức của bọn hắn chính là vì huyết tinh, tự mình săn giết dị thú thì quá nguy hiểm, nhưng nếu như có thể vơ vét trong tường rào đã bị dị thú công phá, vậy thì thuận tiện hơn rất nhiều.

Rất dễ dàng, rất sảng khoái.

Lúc này.

Đoàn người trên tường rào đã kết thúc chuyện phát tiết, chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, không còn gào thét nữa, nhưng mà sau khi phát tiết xong, loại tâm tình bị kiềm chế kia cũng không còn nữa, trở nên nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Bọn hắn biết chuyện này là không thể tránh khỏi.

Vậy thì không cần phải tránh né nữa, cứ thong dong tự nhiên mà đối mặt, nói thật, đối với rất nhiều người mà nói, có thể sống đến bây giờ đã kiếm lời rồi.

Lục Dĩnh đeo bao đựng tên, trước mặt bày một đống mũi tên, vào thời điểm dị thú tiến công, nàng chính là một trong những đội viên chủ lực, đồng thời ở trước mặt những người khác cũng có cung tiễn, tuy rằng bọn hắn chưa từng luyện bắn tên, nhưng trước mặt dị thú dày đặc, tùy tiễn bắn một cái, chỉ cần đủ sức lực, cũng có thể khiến dị thú tổn thương.

Bây giờ, ở tường rào Miếu Loan có tất cả là mười một Giác Tỉnh Giả.

Liệp Sát giả khá nhiều, khoảng chừng hơn 30 người.

Nguồn lực lượng này nhìn có vẻ rất mạnh, nhưng trước đông đảo dị thú, đúng là yếu kém.

Lâm Phàm ngưng thần nhìn về phía trước, lẳng lặng chờ đợi dị thú tụ tập, đợt gào thét kia đã không còn ảnh hưởng gì đến bọn hắn nữa rồi, khi mọi chuyện đã không thể nào xoay chuyển, tất cả mọi người sẽ chỉ dốc toàn lực ứng phó, không mơ tưởng về những hi vọng mong manh kia.

Đột nhiên.

Đất rung núi chuyển.

Đại quân dị thú tiến công, chỉ trong chốc lát, bụi đất mịt mù, dị thú chạy nhanh cuốn lên bụi mù, bao phủ thân ảnh bọn chúng, chỉ có tiếng giẫm đạp đinh tai nhức óc chứng minh trong đám bụi mù kia có đoàn dị thú đông đúc.

“Chuẩn bị chiến đấu.” Lâm Phàm hít sâu, gào to.

Tất cả mọi người đều nín thở.

Lão Chu đương nhiên lại càng phải tiên phong, nhổ một ngụm nước bọt vào hai lòng bàn tay, chà xát, sau đó nắm lấy cây súng, ánh mắt sắc bén, khí thế vô cùng gào lên.

“Mẹ nó, lão tử đây bắn chết các ngươi.”

KHi đám dị thú tiến vào phạm vi nhất định.

Lão CHu lập tức hét lên, “Bắn cho lão tử.”

Cộc cộc cộc…

Trong chớp mắt.

Tiếng súng vang lên, đạn dày đặc như mưa trút xuống, đánh tới đám dị thú đang lao đến.

Lao lên phía trước đều là dị thú hồng huyết bình thường, thân thể bọn chúng không thể nào ngăn cản được lực bắn phá của đạn mạc, chỉ trong nháy mắt đã bị chia năm xẻ bảy, ngã trong vũng máu.

Vũ khí nóng của nhân loại có uy lực không thể coi thường.

Chiếm cứ chút ưu thế, dựa vào vũ khí, có đủ đạn, tuyệt đối có thể đạt đến trình độ lấy một địch trăm.

Nhưng mà vũ khí nóng của tường rào Miếu Loan có hạn, không thể nào phân phát đủ cho mỗi người một cái.

Lục Dĩnh kéo cung, ánh mắt vô cùng sắc bén, thả tay, vút một tiếng, mũi tên đâm xuyên qua một con dị thú, đáng tiếc là cho dù như vậy, đối với dị thú triều mà nói, lực lượng cá nhân đúng là yếu kém.

Lâm Phàm nhìn về phía lão Chu, năng lực của lão Chu là điều khiển kim loại.

Lúc này lão Chu vươn tay, vẻ mặt nghiêm túc, một cái chủy thủ hóa thành tàn ảnh không ngừng bay qua, đánh xuyên từng con dị thú một.

Theo Lâm Phàm, năng lực của lão Chu có vẻ như khá giống với niệm lực.

Nhưng ngẫm lại nhất định không phải, lão Chu chỉ có thể điều khiển kim loại, những cái khác thì không có khả năng điều khiển, cho nên năng lực cả hắn ta chỉ có tác dụng đối với vật chất kim loại mà thôi.

Nhìn đoàn người đều đang thi triển thủ đoạn đánh giết dị thú.

Hắn đương nhiên cũng không thể bị bỏ lại phía sau được.

Mở tay ra, một quả cầu lửa bùng lên trong lòng bàn tay, trực tiếp ném xuống dưới, lửa cực nóng vừa chạm đến dị thú lập tức lan tràn ra, chỉ trong nháy mắt, dị thú đã biến thành thịt nướng.

Vốn cho rằng quả cầu lửa này có thể nghiền ép dị thú thành một vùng đất trống.

Nhưng hắn đã đánh giá thấp tâm tìm chết của đám dị thú rồi.

Hoàn toàn mặc kệ lửa kia có nhiệt độ cao bao nhiêu, đều điên cuồng đâm tới, lấy máu thịt của mình dập tắt lửa.

“Đúng là một đám đồ chơi đáng sợ.”

Chương 135 - Ta tình nguyện gọi nơi này là tường rào cỡ nhỏ mạnh nhất. (2)

Bất cứ giống loại nào mà không sợ cái chết đều cực kỳ đáng sợ, nhất là khi số lượng đạt đến trình độ nhất định, cán cân thắng lợi chắc chắn sẽ nghiêng, bất cứ một cái tường rào nào mà gặp được những dị thú này, kết quả cuối cùng chính là bị hủy diệt.

Chiến đấu vẫn tiếp tục.

Ngay khi dị thú bắt đầu tiến công, vũ khí nóng chưa từng dừng sử dụng.

Thời gian dần qua.

Một tiếng gào thét truyền đến, các dị thú đang tiến công nhận được tín hiệu rút lui, giống như tình cảnh đã làm ở tường rào Hưng Dương, thanh lý xác dị thú ở hiện trường, sau đó nhanh chóng rút lui.

Ở đằng xa, những người sống sót đang vây xem đều vô cùng kinh ngạc.

“Rút lui? Cái gọi là dị thú triều chính là như thế sao?”

“Không thể nào, ngươi cảm thấy chuyện này có thể sao?”

“Quả nhiên đáng sợ, bọn hắn nói đều là thật, khi dị thú triều xảy ra, không thể nào xem dị thú như dã thú, bọn chúng đã bị dị thú có trí

tuệ nắm trong tay.”

“Ai nói?”

“Tiến sĩ Aiwa.”

Lúc này.

Lâm Phàm bảo mọi người ngừng bắn, nhìn thấy chuyện phát sinh trước mắt, dị thú rút lui, đồng thời thanh lý xác tại hiện trường, khiến hắn vô cùng chấn động.

Đám người thờ phào một hơi, khi thấy các dị thú bại lui, tâm tình bọn hắn rất kích động.

“Lão Chu, tình hình có chút không ổn, ngươi nói có phải chúng nó đang định tiêu hao đạn dược của chúng ta hay không?”

Lâm Phàm nói ra ý nghĩ của mình.

Chu Thế Thừa nghe thấy vậy, nội tâm hoảng hốt, “KHông phải thế chứ.”

Lâm Phàm nói, “Không có gì là không thể, sau khi tiêu hao hết đạn dược của chúng ta, vũ khí nóng sẽ chỉ là sắt vụn, dị thú tiến công thì chỉ có thể dựa vào chúng ta chống cự, với loại số lượng này, vọt đến tường thành không có bất cứ vấn đề nào cả, hơn nữa ngươi không phát hiện ra dị thú tiến công chỉ là dị thú hồng huyết bình thường thôi sao?”

Yết hầu Chu Thế Thừa lên xuống, có chút căng thẳng, chuyện này với hắn ta mà nói chẳng phải là tin tức gì tốt, nếu như cứ tiếp tục như vậy, tường rào nhất định sẽ bị công phá.

“Lão Chu, đợi lát nữa nhớ giữ lại chút sức lực.” Lâm Phàm nhắc nhở.

“Ta hiểu rồi.”

Thi triển năng lực thì cần tiêu hao thể lực.

Đừng chờ đến khi dị thú vọt đến tường thành, mới phát hiện thể lực của bản thân không đủ, vậy thì hoàn toàn xong con bê.

Lâm Phàm phát hiện sau khi dị thú rút lui, Lục Dĩnh đang xoa cánh tay của mình, rõ ràng là vừa rồi đánh xa cường độ cao, đã khiến cánh tay nàng quá sức.

Bây giờ dị thú bắt đầu khởi xướng tiến công tường rào Miếu Loan bọn họ, vậy thì tường rào Hưng Dương và tường rào Diêm Hải phía trước bọn họ, cũng đang bị dị thú tấn xông.

Cũng không biết tình huống bên chỗ bọn hắn như thế nào.

Không nghĩ nhiều.

Mẹ nó cứ nghĩ lại tình hình của bản thân trước đi.

Đúng là hỏng bét rồi.

Cũng không lâu lắm.

Đợt dị thú tiến công thứ hai.

Đoàn người vừa nghỉ ngơi không được bao lâu, nghe thấy tiếng dị thú gào thét, vẻ mặt thay đổi, trong mắt hiện lên tia hoảng sợ, sĩ khí lúc trước vất vả lắm mới góp nhặt được, khi thấy các dị thú không sợ chết liên tục công kích, đã bắt đầu tan rã.

Cộc cộc cộc…

Vũ khí nóng bốc khói, đạn dày đặc như mưa bao trùm tất cả dị thú ở hiện trường, lần này tiến công vẫn là dị thú hồng huyết bình thường.

Dần dần, xác dị thú bên dưới chất đống ngày càng nhiều.

Cho dù tường thành cao đến mấy chục mét, thế nhưng có nhiều xác dị thú chồng chất như vậy, sẽ tạo thành bậc thang.

“Móa, thứ đồ chơi gì thế?” Lão Chu chỉ về dị thú ở phía trước nói.

Lâm Phàm thuận theo phương hướng nhìn lại, xuất hiện một đám dị thú có thứ tự không loạn, phần lưng bọn chúng mở rộng lớp vảy tạo thành giáp, đạn bắn trúng chỉ tóe ra tia lửa, không thể nào tổn thương được, mà phía sau chúng là một đám dị thú khác.

“Có thể ngăn cản đạn bắn thủng…”

Lâm Phàm biết cái này là dị thú chuyên đối phó với vũ khí nóng của bọn hắn.

“Mẹ nó.”Lâm Phàm đi đến nơi để xe, nhấc một chiếc xe lên, lửa bùng lên, chỉ trong nháy mắt đã đốt cháy xe lên, sau đó dùng sức, hung hăng ném về phía dị thú có giáp kia.

Bùng một tiếng.

Sau khi xe con bị ném xuống thì nổ tung, lửa lan tràn cắn nuốt hết.

“Thật đẹp.”

Ánh lửa rực cháy nổ tung, phản chiếu lên trong mắt hắn, cho dù đối mặt với tình huống nguy hiểm thế này, hắn cũng không nhịn được mà cảm thán.

Chỉ là đối với dị thú triều khổng lồ mà nói, chút tổn thất này chỉ là hạt cát trong sa mạc mà thôi.

Xe trong tận thế là tài nguyên quan trọng, thế nhưng đã đến khi quyết chiến sinh tử rồi, vật tư gì đều không quan trọng, từng chiếc xe bị ném xuống dưới, biến thành tác phẩm pháo hoa nghệ thuật.

Một đợt pháo nổ này đã khiến dị thú giáp thuẫn có thương vong không nhỏ.

Người sống sót đang canh giữ trên tường thành, có người ném bình gas, có người đổ xăng xuống dưới, chỉ trong chốc lát, tiếng nổ mạnh không ngừng vang lên, biển lửa sôi trào, mà đám dị thú hung ác kia không bại lui, không sợ chết mà vọt vào trong biển lửa.

Tinh thần của mọi người đều căng thẳng, hai mắt đỏ bừng.

“Không thắng được, chúng ta không thủ được.”

Liệp Sát giả Thân Hải hoảng sợ lui lại, “Ta muốn trốn vào trong hầm trú ẩn, ta không muốn chịu chết với các ngươi.”

Lạch cạch!

Lâm Phàm bắt hắn ta lại, “Ngươi muốn chạy?”

Thân Hải kinh hoảng nói, “Chúng ta không ngăn nổi.”

Đùng đùng!

“Ngươi có phải muốn chạy hay không?” Lâm Phàm lập tức tát hai cái vào mặt hắn ta, chỉ trong nháy mắt đã đánh mặt hắn ta sưng đỏ.

“Ta không muốn chịu chết với các ngươi, ta không muốn chết.” Thân Hải như bị điên hô hào, muốn tránh thoát khỏi tay Lâm Phàm.

“Nhiễu loạn quân tâm, lâm trận bỏ chạy, ta tiễn ngươi đi.”

“Không… Không cần.”

Chương 136 - Ta tình nguyện gọi nơi này là tường rào cỡ nhỏ mạnh nhất. (3)

Thân Hải hoảng sợ hét lên.

Chỉ là tất cả đã muộn.

Chỉ trong nháy mắt, lửa đã bao trùm cả người Thân Hải, bị ném ra tường ngoài, sau đó một tiếng hét thê thảm vang lên, Thân Hải trực tiếp bị dị thú bao phủ, mà tình hình của hắn ta, không có ai để ý cả, mọi người đều đang tập trung vào dị thú trước mắt, hai tai giống như mất đi tác dụng, trong mắt chỉ có dị thú đầy đất, những chuyện khác hoàn toàn không dể ý đến.

Lâm Phàm đương nhiên không thể nào để Thân Hải trốn vào trong hầm trú ẩn được.

Tất cả tráng niên, Liệp Sát giả, Giác Tỉnh Giả đều đang đối kháng với dị thú.

Đợi ở trong hầm trú ẩn chỉ là một đám già yếu tàn tật mà thôi, một khi bọn hắn không thủ được, trong hầm trú ẩn chỉ có một mình Thân Hải là Liệp Sát giả, kết quả rõ như ban ngày.

Gia hỏa này nhất định sẽ xưng vương xưng bá, tay đánh người già, chân đạp trẻ nhỏ, ai không phục thì đánh người đó.

Bọn hắn cực cực khổ khổ ngăn cản, cuối cùng thành may áo cưới cho Thân Hải, chuyện này ai có thể chấp nhận được.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, chiến đấu đã đến lúc gay cấn, xác dị thú chồng chất bên dưới tường rào càng lúc càng nhiều.

KHông biết bao lâu sau.

“Hết đạn, nhanh vận chuyển đạn đến.”

Có người kêu gào.

Lúc này, nòng súng đã đỏ bừng, nhưng không có người nào muốn dừng lại, một khi dừng lại, hỏa lực thiếu thốn, rất có thể sẽ khiến dị thú đột phá, từ đó xuất hiện lỗ hổng.

Đột nhiên.

Có tiếng kêu thảm thiết truyền đến.

Chỉ trong nháy mắt đã thu hút sự chú ý của Lâm Phàm.

Chỉ thấy ở tường thành xa xa, đột nhiên bị dị thú công phá, vài con dị thú xông lên, cắn vào một người sống sót, sau đó những dị thú còn lại cũng nhanh chóng lao đến cắn xé, trong nháy mắt đã chia năm xẻ bảy người sống sót kia.

“Đáng chết.”

Lâm Phàm cầm đao, nhanh chóng xông về phía đó, tùy ý vung đao, trực tiếp chém giết dị thú đang xông lên, đi đến biên giới, thấy dị thú đang trèo lên, đột nhiên vung đao, lửa lan tràn cả thân đao, bao trùm đã người dị thú muốn xông lên.

“Lão Chu, tường ngoài không giữ được, dẫn người vào tường trong, ta ở đây bọc hậu.” Lâm Phàm quát.

“Được.”

Chu Thế Thừa vội vàng cho người lui lại, Liệp Sát giả và Giác Tỉnh Giả bảo vệ người sống sót bình thường, đồng thời bọn hắn cầm hết vũ khí có thể gây tổn thương cho dị thú nhanh chóng rút lui.

Từng lượng lớn người lui về phía sau.

Lúc này, trong mắt Lâm Phàm chỉ có lửa bùng cháy, đây là kỹ năng mà hắn mới nghiên cứu ra, ý rất rõ ràng, chính là đang nói cho người khác biết.

Bây giờ hắn đang rất tức giận, tức giận đến bốc lửa.

Hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Phần lớn lực lượng đều đang rút lui.

“Lâm Phàm, ngươi chú ý an toàn.” Chu Thế Thừa hô lên.

“Biết rồi.”

Lâm Phàm đáp lại, nhất định không thể để dị thú xông lên nhanh như vậy, khi lực lượng sắp rút đến tường trong, một lượng lớn dị thú chen chúc đến, nối đuôi nhau xông vào, liên tục gào thét, uy hiếp lòng người.

Các dị thú gầm thét, nhìn thấy bóng người Lâm Phàm, trong mắt tản

ra ánh sáng hung ác, không nói nhảm gì cả, trực tiếp đánh tới.

Đằng xa.

Đám người xa lạ quan sát tất cả tình hình.

“Ôi chao, tường rào Miếu Loan không còn rồi.”

“Chiến đấu thật là thảm thiết.”

“Nhưng mà cái tường rào Miếu Loan nho nhỏ này có thể chống đỡ được lâu như thế, ta tình nguyện gọi nó là tường rào cỡ nhỏ mạnh nhất.”

Phốc phốc!

Lâm Phàm cầm Hỏa Diễm Đường Đao trong tay, dễ dàng chém mấy chục con dị thú đang xông lên dạt sang hai bên, không suy nghĩ nhiều xoay người chạy, trực tiếp từ trên tường thành cao mấy chục mét nhảy vọt xuống.

Nhiều lắm, thật sự rất nhiều, đếm không xuể được.

Khi hắn nhảy xuống dưới, một lượng lớn dị thú cũng đuổi theo sát, mở rộng tứ chi, bay trong không trung, biểu tình dữ tợn hung ác, muốn gặm sạch nhân loại trước mắt này.

Ầm!

Lúc Lâm Phàm đáp xuống đất vô cùng vững vàng, mà đám dị thú hồng huyết bình thường nhảy vọt theo kia thì bị té đến nứt óc, gãy chân, cho dù may mắn còn sống, cũng bị dị thú phía sau giẫm đạp chết.

“Thật tàn nhẫn.”

Quay đầu nhìn lại một chút, sau đó co cẳng chạy kéo dài khoảng cách, nhanh chóng vọt qua đám lều trại.

Nếu có người hỏi hắn, khi bị đám dị thú đông nghìn nghịn không đếm xuể này truy đuổi có cảm giác gì, hắn chỉ muốn nói, thật sảng khoái, thật kích thích.

Lâm Phàm phát hiện có người sống sót còn đang đứng trên giàn giáo, chưa hoàn toàn bước lên tường thành, nhất định phải tranh thủ chút thời gian, không còn tiếp tục chạy trốn nữa, mà đột nhiên phanh lại, quay người, gầm nhẹ một tiếng.

“Lóe mù mắt chó các ngươi.”

Ngọn wlar màu trắng cực nóng bùng phát lên, trong nháy mắt đã kích thích đôi mắt của các dị thú, khiến chúng mất đi thijg aics trong thời gian ngắn.

Đây cũng là sát chiêu hệ Hỏa mà hắn lĩnh ngộ ra.

Cũng giống như Thái Dương vậy.

Lâm Phàm thừa dịp các dị thú đang mất đi thị giác, cầm đao lên chém giết, Hỏa Diễm Đao đi đến đâu là xác đổ đến đó, dị thú hồng huyết bình thường trong mắt hắn bây giờ, chính là một đám râu ria, hoàn toàn không thành vấn đề.

Giết không hết, có càng nhiều dị thú hơn vọt đến.

“Ép ta mà.”

Lửa trên người Lâm Phàm càng bùng cháy dữ dội hơn, hóa thành trụ lửa lớn.

“Lốc xoáy lửa.”

Lấy bản thân Lâm Phàm làm trung tâm, cấp tốc xoay tròn, nhanh chóng hình thành sức gió xoay tròn, lửa trong người thiêu đốt lên, chỉ trong chốc lát đã thay đổi hình thái lưu động, hóa thành lốc xoáy lửa.

Nói thật, cho dù người khác thức tỉnh năng lực hệ hỏa, chỉ sợ cũng không thể làm được đến trình độ như Lâm Phàm.

Chương 137 - Vào giờ phút này, hắn đã là thần trong lòng tất cả mọi người.

Hắn sử dụng điểm tiến hóa, nâng trị số tinh thần lên quá cao, đối với chuyện khống chế năng lực của mình cũng càng tinh diệu hơn, những Giác Tỉnh Giả khác có năng lực, cho dù dùng huyết tinh và thịt dị thú, nhưng phương hướng tăng cường chưa hẳn là tinh thần, phần lớn đều là lực lượng và tốc độ, cho nên năng lực Giác Tỉnh Giả mạnh yếu và giai đoạn nào, cũng không có sự liên quan tuyệt đối.

Lốc xoáy sinh ra nhiệt độ cực cao và lực hút, quét sạch những dị thú đến gần, nhiệt độ cao đốt dị thú thành cặn bã.

Năng lực đang được khai phát và vận dụng.

Rất rõ ràng.

Từ sau khi đọc được quyển sách kia, hắn dường như đã được đả thông hai mạch Nhâm Đốc vậy.

Hiểu.

Đã hiểu rồi.

“Thoải mái, thật sự quá sung sướng, ta tình nguyện xưng năng lực này là vô địch.”

Lâm Phàm chưa bao giờ nghĩ đến, khi hắn đang đứng trong đám dị thú đông đúc này, vẫn có thể giết sung sướng như vậy. nhìn từng đầu dị thú bị hắn chém chết, máu trong người hắn cũng giống như nước sôi, hoàn toàn sôi trào.

Tường trong.

Đoàn người đã đến nơi, nhìn tình hình phía dưới, cả đám đều sợ ngây người, mặc dù không nói chuyện, nhưng hy vọng trong lòng bọn họ đều được thôi động lên.

Thật mạnh.

Thật quá mạnh.

Vô số dị thú bị lửa bao trùm, thậm chí có không ít dị thú bị cuốn lên không trung, hòa thành một thể với lửa lớn, hoàn toàn không có bất cứ năng lực chống đỡ nào.

“Lâm Phàm, mau quay về, chúng ta chuẩn bị sẵn sàng rồi.”

Chu Thế Thừa hô lên.

Nếu là lúc trước, Lâm Phàm nhất định sẽ trả lời, đến đây, đến đây, nhưng tình hình bây giờ đã khác, hắn cảm thấy mình có thể làm được, ta có thể, ta ở trong đám dị thú này có thể tùy ý săn giết, không hề khó khăn.

“CHờ một chút, đừng nóng vội, các ngươi cứ giết của các ngươi, bên này cứ giao cho ta.”

Lâm Phàm trả lời.

Chu Thế Thừa bất đắc dĩ, nhưng mà hắn ta cũng biết bọn dị thú hồng huyết bình thường trước mắt này quả thật không phải là đối thủ của

Lâm Phàm, hắn ta thật sự không ngờ, năng lực khống chế của Lâm Phàm lại đạt đến mức kinh khủng như vậy.

Cái này là tinh thần lực mạnh đến mức nào.

Hơn nữa cái thể lực này có thể chịu đựng được sao?

CHẳng biết tại sao, theo Chu Thế Thừa, Lâm Phàm mạnh giống như quái vật vậy, mặc dù không có cái gọi là một chiêu hủy diệt tất cả, nhưng chỉ với tình hình trước mắt này đã vượt khỏi sự tưởng tượng của hắn ta.

Lúc này.

Ở đằng xa có mấy con dị thú to lớn xuất hiện.

Sau khi bọn chúng xuất hiện, dị thú hồng huyết bình thường đang xông lên cũng tránh ra một con đường, không dám va chạm, nếu như có dị thú khác ngăn cản ở phía trước, đã sớm bị bọn dị thú hồng huyết bình thường này giẫm đạp nhão nhoẹt rồi.

Dị thú trí tuệ điều khiển lần tiến công này đã chú ý đến sự tồn tại của Lâm Phàm, nhất định phải giết chết đối phương.

Lâm Phàm giết rất thoải mái, trong lúc đó, ngẩng đầu lên nhìn về nơi cách đó không xa.

Phần bụng có đường vân màu đỏ vô cùng bắt mắt.

Dị thú cấp ba.

Hơn nữa số lượng cũng không ít, trực tiếp xuất hiện bốn con.

Đối mặt trong chốc lát, bốn con dị thú cấp ba kia gầm thét, nện tứ chi, nhanh chóng vọt về phía Lâm Phàm. Khí thế hung ác, tốc độ cực nhanh, dị thú hồng huyết bình thường ở trước mắt chẳng có chút cảm giác tồn tại nào cả, trực tiếp bị đánh bay.

“Tới hay lắm.”

Lâm Phàm thích nhất chính là dị thú cấp ba, nhất là đang chiến đấu gặp được dị thú cấp ba càng khiến hắn phấn khởi, lấy chiến nuôi chiến, càng đánh càng mạnh, như vậy thì chuyện ngăn trở dị thú triều này, hắn càng nắm chắc lớn hơn.

Dị thú khác cũng bắt đầu phân chia ra, tiếp tục tiến công tường trong.

Khi Lâm Phàm bị dị thú cấp ba nhìn chằm chằm. những dị thú khác cũng không có bất cứ năng lực tham gia nào.

Đầu tiên vọt đến là con dị thú cấp ba có dáng vẻ giống như tê giác, trên trán mọc sừng nhọn sắc bén, hai bên miệng cũng biến dị sinh trưởng ra sừng sắc bén tựa như lưỡi hái, cơ bắp trên người căng cứng, nhìn giống như đá, tuyệt đối rất cứng rắn.

ĐỐi thành trước kia, hắn sẽ né tránh.

Nhưng bây giờ, hắn không cần nữa.

Lâm Phàm nắm đao, bàn tay đè ép sống đao, đồng thời tăng thêm tốc độ, trực tiếp đối đầu với dị thú cấp ba tê giác, mới vừa đụng vào, lửa lập tức xoay tròn như lưỡi cưa điện, chỉ dựa vào lửa, cũng có thể cắt mở làn da dị thú tê giác.

Phập một tiếng.

Thân thể dị thú cấp ba tê giác bị cắt ra, chia thành hai.

“Điểm tiến hóa +1.”

Thêm điểm.

Thêm điểm.

Không chút do dự.

Thuộc tính ba chiều tăng lên, cho dù chỉ tăng thêm một điểm cũng có tác dụng vô cùng lớn lao trong chiến trường lúc này.

Chu Thế Thừa đang chú ý đến tình hình nơi này sợ ngây người, khi thấy bốn con dị thú cấp ba vọt về phía Lâm Phàm, phản ứng đầu tiên của hắn ta chính là hỏng bét, sắp lâm vào tuyệt cảnh rồi.

Nhưng rất nhanh, khi hắn ta nhìn thấy Lâm Phàm dùng đao bổ đôi dị thú cấp ba ra.

Hắn ta há hốc mồm, mắt trợn trừng.

Hít vào miệng toàn là khí lạnh, khủng bố như vậy à.

Mẹ nó đó chính là dị thú cấp ba đó.

Đột nhiên, có một tiếng kêu kinh hoảng vang lên.

“Dị thú sắp xông lên.”

Chỉ trong chớp mắt, đã kéo Chu Thế Thừa quay về hiện thực, sau khi ngăn cản đợt tấn công thứ hai ở tường ngoài, đạn còn tồn lại không nhiều, các loại bình gas cũng đã tiêu hao sạch sẽ, khiến khả năng áp chế dị thú giảm bớt rất nhiều.

“Giác Tỉnh Giả, Liệp Sát giả ngăn cản, cho dù như thế nào cũng không thể để dị thú xông lên, đến lúc liều mạng rồi.” Chu Thế Thừa giận dữ hét lên.

Tất cả mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng.

Chương 138 - Vào giờ phút này, hắn đã là thần trong lòng tất cả mọi người. (2)

Lục Sơn nắm chặt búa lớn, lúc có một con dị thú ngoi đầu lên, hắn ta gầm nhẹ một tiếng, rực tiếp vung búa lên, đập thẳng vào đầu dị thú đến nát.

“Nơi này cũng sắp xông lên rồi.”

“A…”

Người sống sót điều khiển súng máy, phát hiện súng máy không có đạn, không thể nào ngăn cản dị thú, khi dị thú đi lên, dọa hắn ta ngã ngồi dưới đất.

Vút!

Một mũi tên xé gió bay đến, đâm xuyên qua đầu dị thú, cứu được người sống sót này.

Chương 72: Hô lên cho ta, Yamate.

Sáng sớm.

Bình an vô sự, dị thú triều không xuất hiện.

Trần Quân cầm côn sắt trong tay đã sớm đến, một đêm kích động khiến hắn ta khó mà ngủ được, từ đầu đến cuối đều mong chờ đến chuyện sáng sớm cầm gậy đánh Lâm ca.

Lâm Phàm liếc mắt một cái đã nhìn ra ngay ý nghĩ của Trần Quân.

Mẹ nó, gia hỏa này thật sự nghiện rồi.

Nhưng mà hắn cảm thấy cũng không tệ, làm cái gì thì phải yêu cái đó, nếu như không yêu, vậy thì nhất định không thể nào dốc toàn lực mà làm, nghĩ đến tiến triển độ thuần thục của Thiết Bố Sam, hắn cảm thấy Trần Quân thật sự rất thích quật mình.

“Sảng khoái, ngươi có thoải mái không.”

“Thoải mái.”

Hai người một hỏi một đáp, trả lời rất ăn ý.

Từ gương mặt đỏ bừng của Trần Quân là có thể nhìn ra, hắn ta thật sự rất dốc sức.

Từng tiếng vang trầm đục vang ra, ở trong tường rào hơi kiềm nén này, có một loại sung sướng khác thường, đồng thời cũng khiến cho Trần Quân quên đi áp lực từ dị thú triều, từ đó vui vẻ làm chuyện mà hắn ta muốn làm.

…

Tường rào Hưng Dương.

Tinh thần của những người sống sót ở trên tường thành không tốt, ai cũng lộ ra vẻ chán chường, tối hôm qua dị thú gào thét cả một đêm, khiến bọn hắn khó mà chìm vào giấc ngủ, tinh thần vẫn luôn trong tình trạng căng thẳng.

Vẻ mặt Cố Giang nghiêm túc, nhìn tinh thần của những người sống sót xung quanh không tốt, vẻ mặt lo lắng.

Trần Bằng nói, “Dị thú đang tiêu hao tinh thần và kiên nhẫn của chúng ta.”

“Ừm, không sai, ban đêm bọn chúng gào thét khiến người trong tường rào chịu áp lực rất lớn, ban ngày lại biến mất vô tung, bọn chúng muốn chờ đến khi chúng ta uể oải nhất thì sẽ tấn công.” Cố Giang có chút bất đắc dĩ, cho dù biết thì có thể làm gì chứ.

Dị thú ở bên ngoài, bọn hắn thì ở trong tường rào.

Nơi của bọn hắn đang bị bao vậy.

“Thật là tiện.”

Đây là đánh giá của Trần Bằng về dị thú.

Cố Giang im lặng gật đầu, tán thành với đánh giá của hắn ta, quả thật có chút tiện.

Đột nhiên.

Ở xa xuất hiện bóng đen, một mảnh đen kịt, mặt đất chấn động, bụi đất mịt mù, giống như bão cát đến.

Nhìn thấy tình huống này, Cố Giang đột nhiên la lên.

“Dị thú triều đến.”

Chỉ trong chốc lát, tất cả người sống sót trên tường rào đều giật mình, cầm vũ khí trong tay, nhanh chóng đứng sát vào tường thành.

Từng tiếng gào thét lan đến, chỉ thấy trong đám bụi mù, một đám dị thú dữ tợn chen chúc nhau đến, tràng cảnh đông đúc chấn động vô cùng, tựa như thiên quân vạn mã, mà tường thành trước sự tấn công này, chẳng biết tại sao lại trở nên vô cùng nhỏ bé.

“Không ngăn được, chúng ta không ngăn được, ta muốn trốn vào trong hầm trú ẩn, trong đó mới an toàn.”

Người sống sót hoảng hốt, quay người muốn chạy.

Nhưng thấy Cố Giang, khiến người sống sót này hoảng sợ dừng bước lại.

“Kẻ lâm trận bỏ chạy, giết.”

Trong lời Cố Giang nói ẩn chứa sát ý nồng đậm, trong nháy mắt đã bao phủ người sống sót kia, đối phương kinh hãi không dám chạy, chỉ có thể ngoan ngoãn quay về chỗ cũ, cầm vũ khí lên, chuẩn bị ngăn cản dị thú.

Khi dị thú triều đến càng lúc càng gần.

Cố Giang nổi giận gầm lên một tiếng.

“Giết.”

Lập tức, vũ khí nóng trên tường thành được vận chuyển lại, đạn dược như màn mưa điên cuồng phóng về phía dị thú.

Cộc cộc cộc…

Hỏa lực hung mãnh, trong không khí tràn ngập khói lửa.

Gặp phải sự chống cự ngoan cường như vậy, một lượng lớn dị thú bị bắn giết thành cái sàng, nhưng rất nhanh đã có dị thú phía sau xông lên bổ sung, chiến đấu đã xảy ra, tường rào Hưng Dương có thể tồn tại hay không, phải xem thử mọi người có thể chống cự được hay không.

Các Liệp Sát Giả bắn tên, công kích từ xa.

Những Giác Tỉnh giả có thể thi triển đánh xa cũng tự mình thi triển năng lực.

Đổ xăng vào, châm lửa, trong nháy mắt bao trùm dị thú.

Các loại thủ đoạn chống cự vào giờ phút này đều lấy ra.

Chỉ là thủ đoạn công kích như vậy, đối với dị thú triều mênh mông kia, chỉ như hạt cát trong sa mạc, không đáng nhắc đến.

Không biết bao lâu.

Đột nhiên.

Ở phương xa tuyền đến tiếng gào thét hùng hậu, tựa như sóng âm khuếch tán ra, các dị thú dừng tiến công, nhanh chóng rút lui, đồng thời khi rút lui, dị thú còn sống trực tiếp tha xác dị thú đã chết đi.

Chỉ trong nháy mắt, dị thú triều rút đi.

Những người sống sót trên tường thành cũng reo hò.

“Chúng ta đánh lui dị thú triều rồi, chúng ta thắng rồi.”

Không khí vui sướng lan truyền đi.

Chỉ là sắc mặt Cố Giang là nghiêm trọng hơn, tiếng gào thét hùng hậu vừa rồi, tuyệt đối không phải do dị thú bình thường tạo ra, hơn nữa có thể điều khiển nhiều dị thú như vậy rút lui, chắc hẳn là dị thú có trí tuệ.

“Cố ca, đợt này chúng ta ngăn cản thành công rồi.”

Trần Bằng siết chặt tay thành nắm đấm, vô cùng hưng phấn.

Cố Giang không nói gì.

Trần Bằng nhíu mày, nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Cố Giang, trong lòng giật mình, không phải là có vấn đề gì chứ.

Ngay khi hắn ta đang không hiểu.

Cố Giạng chậm rãi nói, "KHông thích hợp, dị thú triều không phải như vậy, vừa rồi công kích có phải đều là dị thú hồng huyết?"

Trần Bằng nhớ lại, hình như là như vậy thật.

"Đúng, ta nhìn thấy đều là dị thú hồng huyết."

Sau đó.

Chương 139 - Vào giờ phút này, hắn đã là thần trong lòng tất cả mọi người. (3)

Trần Bằng dường như nghĩ đến chuyện gì đó, không dám tin nhìn về phía Cố Giang.

"Cố ca, ngươi nói không phải là bọn chúng cố ý phái ra dị thú hồng huyết, tiêu hao đạn của chúng ta, khiến chúng ta không còn chủ động tấn công tầm xa nữa, dị thú triều chân chính mới xuất hiện?"

Theo Trần Bằng, nếu giống như những gì hắn ta nghĩ, vậy thì quá đáng sợ rồi.

Cố Giang gật đầu, "Ừm, có khả năng này, còn một khả năng nữa chính là mang lại áp lực không có tận cùng cho đám người sống sót, từng đợt liên tiếp, tiêu hao lòng tin của chúng ta, đợi đến khi lòng tin của chúng ta xuống thấp nhất, sẽ hoàn toàn tiến công."

Quả nhiên.

Một hồi sau.

Lại có tiếng gào thét xuất hiện.

Tất cả mọi người đang đắm chìm trong niềm vui đánh lui dị thú, nghe thấy tiếng dị thú gào thét, cả đám đều trừng to mắt, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, rõ ràng đã đánh lui rồi, vì sao lại còn quay lại?

Bọn hắn dựa vào tường thành, các dị thú đã bại lui lúc này lại tụ lại, sau đó bắt đầu công kích mãnh liệt.

"Chiến đấu."

Trần Bằng gào lên, cho dù biết được ý nghĩ của dị thú thì sao chứ, chẳng lẽ lại không ngăn cản à?

Một khi để các dị thú tạo thành bậc thang, chống chất đi lên, vậy thì đánh nghi binh sẽ biến thành tiến công thật sự.

Cố Giang biết đây sẽ là một trận ác chiến.

Tường rào Hưng Dương đối mặt với đợt dị thú triều đầu tiên, cũng là đợt nguy hiểm nhất, trừ ngăn cản thì không có cách nào khác.

Đột nhiên.

Có người hô lên.

“Dị thú phân tán, bọn chúng muốn làm gì?”

Một lượng lớn dị thú ở đằng xa đã đổi sang hướng khác, tụ tập di chuyển về phía khác, bắt đầu chia ra, không còn một mực vùi đầu vào tiến công tường rào Hưng Dương nữa.

Vẻ mặt Cố Gaing nghiêm túc.

Hắn ta biết dị thú đã bắt đầu phân chia, chuẩn bị tiến công tường rào khác.

Số lượng dị thú nhiều thế nào, cái này không cần phải suy nghĩ nữa, tuyệt đối còn nhiều hơn nhân loại bây giờ.

“Cuộc chiến chân chính sắp bắt đầu rồi.”

Khi dị thú bắt đầu phân chia hành động.

Hắn ta đã biết rõ tình hình.

Hắn ta muốn tìm ra dị thú trí tuệ đang trốn trong đám dị thú triều kia, nhưng đối mặt với dị thú triều trùng trùng điệp điệp, chỉ một mảnh đen kịt, thật khó tìm kiếm được.

Muốn ngăn cản trận chiến này.

Còn một cách nữa, đó chính là tìm được dị thú trí tuệ, diệt nó đi.

KHông có dị thú trí tuệ khống chế, các dị thú sẽ du đãng một lát rồi tự tan rã.

…

Chạng vạng tối.

Tường rào Miếu Loan.

“Hôm nay thật là sảng khoái.”

Lâm Phàm hài lòng nhìn độ thuần thục.

- Kỹ năng: Thiết Bố Sam (42/100)

Đã xoát đến 42.

Đây là một loại tiến bộ rất cường thế.

TRước kia độ thuần thục của kỹ năng không thể nào tăng nhanh như vậy, chẳng lẽ sau khi hắn nắm được mấy môn võ học rồi, tạo nghệ về phương diện này từ từ tăng lên, bởi vậy xoát độ thuần thục cũng tương đối nhanh sao?

KHông rõ lắm.

Cũng không nghĩ nữa.

Đầu óc cần dùng quá nhiều, không có thời gian dùng trên phương diện này.

Hôm qua khi bị quật, phần lưng sẽ còn dấu vết bị côn đánh, nhưng sau khi Thiết Bố Sam tiến triển, dấu vết đã trở nên mờ nhạt, không rõ ràng giống như ngày hôm qua.

Đột nhiên.

Ở đằng xa có bạo động, một số lượng lớn người sống sót nhanh chóng chạy đến tường ngoài, nhìn tình hình này, trong lòng Lâm Phàm giật mình, biết chắc là có chuyện phát sinh.

Nếu không thì không có tình huống này được.

“Trần Quân, ngươi nhanh chóng đi thông báo cho những người già yếu tàn tật trong tường rào đến hầm trú ẩn tránh nạn đi.” Lâm Phàm nói.

“Vâng, Lâm ca.”

Nếu ở tường rào khác.

Già yếu tàn tất mà muốn tránh ở trong hầm trú ẩn là chuyện không có khả năng.

Không có người nào coi trọng người sống sót bình thường, nếu như có thể làm bia đỡ đản ngăn cản dị thú tiến công, vậy thì cũng chỉ có chút giá trị đó thôi.

Nhìn thấy còn nhiều người sống sót như vậy, nói thật, đúng là đã khiến bọn hắn kinh hoảng.

Bọn hắn tận mắt nhìn thấy dị thú triều trùng trùng điệp điệp, đúng là rất kinh người, thậm chí đã công phá cả tường ngoài, tiền vào bên trong tường rào, nhìn thấy một màn như vậy, bọn hắn đã xác định trăm phần trăm, cái tường rào này đã xong con bê.

Sau đó dị thú rút lui.

Bọn hắn vô cùng vui mừng vào trong, vơ vét thu hoạch của mình.

Ai có thể ngờ được, người sống sót vẫn còn không ít, nhưng mà xem tình hình của bọn họ thì rất tồi tệ, mệt mỏi vô cùng, ai ai cũng bị thương, nhiều người thì làm được gì chứ, đều đã nỏ mạnh hết đà, chẳng có tích sự gì cả.

Quả nhiên là không chống đỡ được dị thú, cho nên trốn vào trong hầm trú ẩn, đây là sáo lộ thường dùng.

“Chào các ngươi, ta tên là Chu Thế Thừa, mục đích các ngươi đến đây là gì?” Chu Thế Thừa chủ động đứng ra dò hỏi.

Nam tử nói chuyện tương đối lỗ mãng đang định mở miệng, đã bị nam tử có làn da ngăm đen bên cạnh cản lại, chậm rãi nói, “Mục đích các ngươi hiểu đó, muốn chúng ta tha cho các ngươi cũng được, giao tất cả huyết tinh trong tường rào của các ngươi ra đây, ta để lại cho các ngươi một con đường sống.”

Vừa dứt lời.

Nam tử lỗ mãng vội vàng nói, “Còn cả nữ nhân nữa, hai nữ nhân này ta đều coi trọng rồi.”

Vừa nói, vừa chỉ Lục Dĩnh và Diêu Tuyết.

Duyên dáng, đúng là duyên dáng.

Mỗi người mỗi vẻ, khi chơi nhất định sẽ rất vui.

Vẻ mặt Lục Dĩnh vô cùng giận dữ, muốn ra tay, lại bị Lục Sơn ngăn lại, lắc đầu, ra hiệu nàng cần quan sát tình hình thêm.

Chu Thế Thừa nói, “Có phải các ngươi đã quá đáng rồi không, tường rào của chúng ta mới vừa bị dị thú triều tiến công, các ngươi vây xem còn chưa tính, lại còn muốn nhân lúc cháy nhà mà hôi của, thật sự là quá đáng lắm rồi.”

Chương 140 - Vào giờ phút này, hắn đã là thần trong lòng tất cả mọi người. (4)

Nam tử có làn da ngăm đen không nhịn được mà bật cười, mỉa mai nói, “Mẹ nó đầu óc của ngươi có bệnh hay không, ở trong tận thế rồi mà ngươi còn nói với ta những thứ này? Hay là nói ngươi vẫn chưa từng nghe nói, khi một tường rào nào đó bị dị thú triều tiến công, thứ chờ đợi bọn hắn không phải là giải quyết tốt hậu quả như thế nào, mà là nên đối phó với đám chim sẻ đến sau thế nào.”

Sắc mặt Chu Thế Thừa âm trầm, vẻ mặt đầy lửa giận, nhưng vào lúc này, bên tai lại truyền đến tiếng Lâm Phàm.

“Lão Chu, nói nhảm với bọn hắn làm gì, tránh ra, để ta chặt bọn chúng.”

Lâm Phàm đứng dậy, nắm lấy bả vai Chu Thế Thừa, kéo ra phía sau, cầm theo đường đao ở trong tay, rồi đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, quay đầu lại nhìn về phía lão Vương, “Che mắt trẻ nhỏ lại, đừng để đứa nhỏ nhìn thấy, ảnh hưởng đến hình tượng của ta.”

“À.”

Lão Vương ôm con gái, áp đầu vào trong ngực mình.

Nhưng Tiểu Hi Vọng vẫn giãy dụa muốn nhìn, nàng biết những người này là người xấu, hơn nữa bên ngoài có rất nhiều người xấu, nàng cần phải quen với việc đối phó với người xấu.

Nam tử có làn da ngăm đen nghe thấy vậy, tức giận nhìn chằm chằm Lâm Phàm, đột nhiên vươn tay ra, “Ngươi muốn chết…”

Xoát!

Tốc độ Lâm Phàm rút đao cực nhanh, hơn tám mươi điểm nhanh nhẹn, không dám nói là một giây 99 đao, nhưng mà một giây 8,9 đao thì vẫn không thành vấn đề gì.

Nam tử có làn da ngăm đen kia vẫn giữ nguyên động tác vừa rồi.

Hai mắt trợn trừng.

Phù một tiếng.

Trên trán xuất hiện khe hở đỏ tươi, khe hở này không ngừng lan tràn, xuyên qua khuôn mặt, yết hầu, ngực, hụng, bộp một tiếng, thân thể từ một chia thành hai, trực tiếp đổ xuống.

“Cái gì?”

Sáu người còn lại trợn trừng mắt, không dám tin nhìn chằm chằm Lâm Phàm.

“Ngươi…”

Nam tử lỗ mãng chỉ tay ra, vốn định gào lên, nhưng đột nhiên một cảm giác đau nhức kịch liệt truyền đến, cánh tay vừa duỗi ra đã trực tiếp bị chặt đứt, vừa định bịt vết thương lại kêu thảm, đã thấy Lâm Phàm nở nụ cười, đường đao trong tay lại lóe lên đao quang, thân thể bị chém đứt ngang, nửa người trên ngã xuống đất, trong ánh mắt chỉ còn mặt đất bằng phẳng.

Lâm Phàm đi đến trước, xoay người, nhặt lấy viên huyết tinh cấp ba ở trong tay hắn ta.

Thứ đồ chơi này mà hắn ta cũng có thể cầm được sao?

Nói đùa gì vậy.

Đây chính là con mồi mà hắn cực cực khổ khổ săn giết được.

Năm người khác đột nhiên lui ra sau.

Trong đó có Giác Tỉnh giả có năng lực mặt kính, muốn thi triển năng lực để che giấu thân thể.

Lâm Phàm tiến lên một bước, năm ngón tay bóp chặt, quyền kình bộc phát, răng rắc một tiếng, tiếng mặt kính bị vỡ nát truyền ra, một quyền cũng đánh thẳng vào bụng của đối phương.

Giác Tỉnh giả mặt kính không thể nào khống chế được thân thể, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, phịch một tiếng, va chạm vào tường thành, lực đạo cường hãn khiến vách tường lõm xuống, thân thể đối phương nảy lên, mắt chịu phải phản lực quá lớn mà bay ra ngoài, rủ xuống bên hốc mắt.

“A…”

Bốn người còn lại hoảng sợ.

Một vị Giác Tỉnh giả khác run rẩy, toàn thân toát ra gai xương màu trắng, biến thành con nhím, bảo vệ chính mình, muốn dùng cách này để giữ mạng.

Lâm Phàm tiện tay vung lên, ngọn lửa màu trắng bao trùm.

“A…”

Đối phương bị lửa bén đốt người kêu thảm, chạy loạn khắp nơi, ngã nhào trên đất, quay cuồng lung tung, muốn dập tắt ngọn lửa trên người mình, dần dần, không còn hơi thở, cũng không nhúc nhích nữa, mặc cho lửa trên người thiêu cháy hắn ta thành than.

Ba người khác sợ sệt đến sắp khụy xuống.

Lâm Phàm nện bước chân, từng bước đi về phía bọn hắn.

“Chim sẻ không dễ làm đâu, rất dễ xảy ra chuyện đó.”

Bùm bùm!

Đầu gối ba người còn lại quỳ xuống đất, đau khổ cầu khẩn.

“Đại ca, chúng ta sai rồi, tha cho chúng ta đi.”

“Đây là lần đầu tiên của chúng ta, thật sự là lần đầu tiên.”

Bọn hắn lệ rơi đầy mặt, vô cùng hoối hận, thậm chí không nghĩ ra, vì sao gia hỏa này lại đáng sợ như vậy.

Lâm Phàm mỉm cười, nụ cười hiền lành ấm áp, bọn hắn nhìn thấy cũng miễn cưỡng cười cười, dường như đang tìm kiếm sự thương hại.

Khi đến gần một Liệp Sát giả, đột nhiên nhấc chân quét ngang, ngũ quan đối phương vặn vẹo, xương gáy bị chấn động mạnh đến xuyên óc, thân thể mềm yếu vô lực, tê liệt ngã xuống mặt đất, không còn động tĩnh.

Lâm Phàm biết, nhân từ với bọn hắn chính là tàn nhẫn với chính mình.

Thế giới này rất đen tối.

Không thể nào vì gặp được người tốt, mà cho rằng ai ai cũng là người tốt.

Nếu như không phải trạng thái tinh thần của hắn còn hoàn mỹ, với tình huống tinh bì lực tẫn như lão Chu, không thể nào ngăn được.

Còn sót lại hai người.

Thủ đoạn sắc bén mạnh mẽ như vậy, đã dọa bọn hắn sợ.

“Ta liều mạng với ngươi..”

Biết rõ chạy không thoát, chi bằng phản kháng, muốn chém giết đối phương để lấy được cơ hội sống.

Khi đối phương vọt đến, Lâm Phàm đang dạo bước đi, đột nhiên tăng nhanh tốc độ, trở tay cầm đao, lưỡi đao sắc bén giống như cắt giấy, cắt đứt cổ họng của đối phương.

Ô ô…

Máu tươi thuận theo vết thương ồ ạt chảy ra, hắn ta bụm cổ, muốn cầm máu lại, thân thể từ từ đổ về phía trước, Lâm Phàm kéo cổ áo đối phương một cái, lau đi máu dính trên đao.

“A… Ác ma, ngươi là Ác Ma.”

Người cuối cùng hoàn toàn sụp đổ, đũng quần ẩm ướt, co cẳng muốn chạy, rõ ràng không hề bị cản trở, nhưng mà dưới chân giống như có đồ gì vướng qua, ngã nhào xuống đất, hai chân run run khiến hắn ta không thể nào đứng lên, chỉ có thể ra sức bò về phía trước.

Lâm Phàm giết nhiều dị thú như vậy, sát tâm đã hoàn toàn bùng nổ, cảm thấy làm thịt người với làm thịt dị thú có vẻ cũng chẳng khác gì nhau cả.

Chương 141 - Vào giờ phút này, hắn đã là thần trong lòng tất cả mọi người. (5)

Đây là sự thay đổi về tâm tính.

Từ rất sớm trước đó, đã bắt đầu từ từ thay đổi.

Lâm Phàm đến phía sau đối phương, một cước giẫm lên, áp chế bất động.

“”Đừng giết ta, ta là người của tường rào Hoài Phổ, ta là người của bọn hắn, ngươi giết ta, các ngươi sẽ bị trả thù.”

Mặc cho đối phương kêu gào.

Lâm Phàm đều ghi nhớ tường rào Hoài Phổ ở trong lòng..

Ừm… Tường rào này có chút tỳ vết.

Đột nhiên dùng sức.

Một cước giẫm nát lưng đối phương, tiếng xương vỡ vụn vô cùng chói tai.

“Lão Chu, thanh lý hiện trường đi, thịt dị thú đủ cho chúng ta dùng rồi.”

Lâm Phàm xoay người, vừa cười vừa nói.

Chu Thế Thừa lấy lại tinh thần, thân thể hơi run rẩy, không nhiều lời, cũng không suy nghĩ nhiều.

“Mọi người hành động đi, dọn dẹp hiện trường một chút, thu dọn thi thể của những người hy sinh thật tôt.”

Dựa theo tập tục lúc trước của tường rào.

Thi thể của người chết sẽ được dùng làm phân bón.

Nhưng những người này vì bảo vệ tường rào mà chết, dùng làm phân bón thì chắc chắn là không được, đến lúc đó có thể nhờ Lâm Phàm hỏa táng.

Mọi người bắt đầu lu bù với công việc.

Còn về thủ đoạn Lâm Phàm vừa bạo sát mấy người vừa rồi, trong lòng bọn họ chẳng có chút suy nghĩ gì cả, đây là đang bảo vệ chúng ta, Lâm Phàm càng mạnh, chúng ta càng an toàn.

An toàn đáng tin, không hoảng sợ, chỉ có sùng bái.

“Thúc thúc, ngươi thật lợi hại.”

Hai mắt Tiểu Hi Vọng tỏa sáng như hai ngôi sao nhỏ.

“Thấy rồi?”

Lâm Phàm vô cùng bất đắc dĩ nhìn về phía lão Vương, nói đừng để bạn nhỏ nhìn thấy, bây giờ đã bị nhìn thấy rồi, nhất định sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của hắn.

“Ừm ừm.”

“Có phải cảm thấy rất đáng sợ không?”

“KHông phải đâu, bọn hắn là bại hoại.” Trên gương mặt non nớt của Tiểu Hi Vọng lộ ra vẻ nghiêm túc.

Lâm Phàm xoa đầu nàng, cười nói, “Không sai, bọn hắn đều là bại hoại, Lâm thúc thúc của ngươi chính là người tốt.”

“Ừm ừm…” Tiểu Hi Vọng điên cuồng gật đầu.

Tường trong, bên trong hầm trú ẩn.

Đám người Lâm Phàm, Chu Thế Thừa, Lục Sơn, Diêu Tuyết đang ở chỗ này chờ tin tức.

Chu Thế Thừa dùng điện đài vô tuyến phát tin tức cho tường rào Hưng Dương, hỏi thăm tình hình của đối phương, có phải đã ngăn cản được dị thú triều tiến công rồi hay không, nhưng đã lâu cũng không có câu trả lời.

“Ai, cũng không biết tình hình của bọn hắn thế nào.” Chu Thế Thừa lo lắng nói.

Hắn ta rất hy vọng bên kia có thể ngăn cản được.

Bất kể nói như thế nào.

Tường rào Hưng Dương và tường rào Diêm Hải, đều là khiên phòng vệ tự nhiên của tường rào Miếu Loan, một khi bọn hắn không chống đỡ được, hắn ta thật sự lo lắng những dị thú kia sẽ quay lại tiến công tường rào Miếu Loan một lần nữa.

Lâm Phàm nói, “Bây giờ chúng ta không thể làm gì được cả, chỉ có thể tiếp tục chờ đợi.”

Nếu để cho các tường rào khác đang bị dị thú tiến công biết cuộc chống cự của tường rào Miếu Loan đã kết thúc, tuyệt đối sẽ trợn mắt há hốc mồm, mẹ nó cái này kết thúc cũng quá nhanh rồi. Bọn họ vẫn còn đang đối đầu với dị thú.

Chu Thế Thừa gật đầu, tán đồng lời Lâm Phàm nói, sau đó dường như nghĩ đến cái gì đó, “Các vị, ta có một chuyện cần tuyên bố.”

Đám người lập tức nhìn về phía Chu Thế Thừa.

ĐỐi mặt với ánh mắt khó hiểu của mọi người, Chu Thế Thừa chậm rãi nói, “Ta quyết định giao chức vị người quản lý tường rào lại cho

Lâm Phàm.”

Hả?

Lâm Phàm đột nhiên ngẩng đầu, kinh ngạc nói, “Lão Chu, ngươi có nhầm không vậy, vị trí chưởng quỹ cũng không thể nào dễ dàng vứt bỏ như vậy đâu.”

Hắn thật sự không ngờ đến chuyện lão Chu thế mà muốn giao quyền quản lý tường rào cho hắn.

Nói thật.

Về phương diện này hắn không hứng thú gì lắm.

Nói đơn giản chút thì chính là, tường rào giống như một quốc gia, người quản lý chính là hoàng đế, chuyện cần phải giải quyết chồng chất như núi, có thể đè chết người, trừ khi đầu bị úng nước, nếu không thật sự không có ai tình nguyện chủ động gánh vác. Đơn giản chút đi.

Chu Thế Thừa xua tay nói, “Ta quản lý tường rào Miếu Loan cho đến bây giờ đã rất nhiều năm, cho đến nay vẫn không có gì thay đổi, ta cảm thấy năng lực và cách quản lý của ta có vấn đề, cho nên ta nghĩ, nếu như tường rào chúng ta đổi một người quản lý mới, có lẽ sẽ có phát triển khác biệt, các ngươi nghĩ thế nào?”

Đây là suy nghĩ chân thật của hắn ta, tuyệt đối không phải đang thử.

Tường rào Miếu Loan bọn hắn có quy củ, ở trong tận thế này thì đây là chuyện rất khó có được, có người quản lý tường rào khi nắm được quyền lợi trong tay, thì lại sợ người khác nhúng chàm, cho nên nhất định sẽ thăm dò, đợi có cá mắc câu.

Lục Sơn vuốt cằm nói, “Ta đồng ý, nếu như người quản lý tường rào đổi thành Lâm Phàm, ta nghĩ sẽ thay đổi rất lớn so với trước kia.”

Người đầu tiên mở miệng chính là Lục Sơn.

Lâm Phàm đã từng nói với hắn ta, muốn mời hắn ta vào tổ đội, nếu như thật sự tổ đội với nhau, vậy thì sau này chính là người của mình.

Bởi vậy, khi Chu Thế Thừa muốn tặng vị trí người quản lý cho Lâm Phàm, hắn ta đương nhiên là người thứ nhất đồng ý.

Những người khác nhìn về phía Lâm Phàm.

Trong đầu hiện lên hình ảnh Lâm Phàm bạo sát dị thú.

Mạnh.

Đúng là quá mạnh.

Nếu như tường rào Miếu Loan có thể có hắn tọa trấn, như vậy đương nhiên sẽ càng thêm an toàn.

“Ta tán thành.”

“Ta cũng tán thành.”

Tất cả mọi người gật đầu đồng ý.

Lâm Phàm trợn trắng mắt, đứng lên nói, “Ta đã nhận được sự tin tưởng của mọi người, ta hiểu ý của lão Chu, chính là muốn đổi người, thay đổi sách lược, hy vọng tường rào Miếu Loan có thể có phát triển mới, nhưng mà con người ta tuổi còn trẻ, phần lớn thời gian đều là ở bên ngoài đi dạo, bởi vậy, ta cho rằng lão Chu vẫn có thể tiếp tục quản lý tường rào, còn con đường phát triển và quyết sách quan trọng của tường rào, ta có thể đưa ra, cuối cùng áp dụng.”

Chương 142 - Lãnh tụ tinh thần, hắn vẫn còn, chúng ta không sợ.

Ý rất rõ ràng.

Mẹ nó ta không muốn chuyện gì cũng phải quản..

Mấy chuyện nhỏ chứ giao cho lão Chu đi.

Chu Thế Thừa nhìn một cái đã nhìn thấy được ý nghĩ của Lâm Phàm, tiểu tử này hay lắm, có quyền lợi của người quản lý, còn muốn xem hắn ta là công cụ hình người, nhưng mà thôi, quản lý nhiều năm như vậy, đột nhiên mặc kệ mọi thứ, có vẻ như cũng không thích ứng lắm, quản lý chút ít sự việc, có vẻ cũng không tệ.

“Không thành vấn đề, nếu như đột nhiên bảo ta không cần làm chuyện gì cả, ta thực sự cũng không quen.” Chu Thế Thừa nói.

Lâm Phàm gật đầu, không nói gì thêm nữa.

Đứng dậy, đi sang một bên, lấy bút và vở, một mình ở đó tô tô vẽ vẽ, trong phòng vô cùng yên tĩnh, đám người cũng không nói gì, dù gì thì mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

Còn đang chờ tin tức của tường rào Hưng Dương và tường rào Diêm Hải.

Lúc này, trên cuốn vở của Lâm Phàm đang liệt kê ra năng lực Giác Tỉnh giả.

Chu Thế Thừa: Điều khiển kim loại.

Lâm Phàm: Năng lực hệ hỏa.

Diêu Tuyết: năng lực phụ ma.

Diệp Đồng Đồng: Năng lực hệ mộc.

Mã Phi: Năng lực con rối.

Trương Thành: năng lực sóng âm.

Vi Minh: năng Lực tốc độ.

Bàng Viễn: Năng lực hóa lớn.

KHâu Kiệt: Năng lực phòng ngự.

Nhìn danh sách viết ra.

Lâm Phàm ngẩng đầu, chậm rãi nói, "Tường rào Miếu Loan chúng ta lúc trước có tất cả là mười một Giác Tỉnh giả, trải qua lần dị thú triều tiến công này, hao tổn mất hai người, bây giờ còn lại chín người, Liệp Sát giả tử thương mười người, còn hơn 20 người, còn những người bình thường có thân thể cường tráng khác, lại càng tử thương thảm trọng, sinh lực của tường rào chúng ta bị suy yếu rất nhiều."

Đám người an tĩnh.

Nghe thấy lời này.

Trong lòng cũng hơi run lên, dị thú triều mang lại nguy hại to lớn, hơn nữa bọn hắn lúc này đã xem như tốt rồi, đối mặt với dị thú không lợi hại như trong tưởng tượng.

Nhưng cho dù như vậy, vẫn hao tổn nhiều người như thế, nhớ lại, trong lòng không khỏi run rẩy.

Lâm Phàm đã sớm có suy nghĩ, nói tiếp, "Tường rào chúng ta muốn an an ổn ổn tồn tại trong tận thế, thậm chí càng ngày càng mạnh,

nhất định phải có đầy đủ Giác Tỉnh giả và Liệp Sát giả, lôi kéo từ bên ngoài không thích hợp lắm, lòng người khó dò, ai cũng không biết bọn hắn nghĩ gì, cho nên ta cho rằng chúng ta có thể từ bồi dưỡng người từ trong tường rào của chúng ta."

Đám người nghe thấy Lâm Phàm nói vậy.

Đối với bọn hắn mà nói, đây là chuyện tất nhiên, bọn hắn cũng đã từng nghĩ đến, nhưng mà muốn bồi dưỡng được một vị Giác Tỉnh giả hoặc Liệp Sát giả, cần phải có vật tư rất lớn.

Bởi vậy vẫn luôn không áp dụng.

Nhưng bây giờ nghĩ kỹ lại, xác dị thú hiện giờ ở trong tường rào rất nhiều, hoàn toàn đầy đủ, cho nên bồi dưỡng Liệp Sát giả và Giác Tỉnh giả, có vẻ không phải là chuyện không thể nữa.

Chu Thế Thừa nói, "Chọn lựa ra một nhóm người đáng bồi dưỡng, lấy huyết tinh và thịt dị thú cho bọn họ dùng, có lượng lớn vật liệu bồi dưỡng, khả năng một tháng, hoặc là hai tháng, tất nhiên có thể có hiệu quả."

Lâm Phàm gật đầu, lão Chu thật hiểu hắn, chọn người đáng bồi dưỡng, chứ không phải bồi dưỡng toàn bộ, nếu không cho dù bây giờ bọn hắn không thiếu thịt dị thú, cũng không chịu nổi lượng vật tư cung cấp cho nhiều người như vậy.

"Lão Chu, việc này còn phải dựa vào ngươi sắp xếp, nhưng mà bên ta có mấy người, gia nhập vào đó."

Lâm Phàm nói đến Vương Đại Bảo, chuyên gia nông nghiệp Hoàng Hải.

Chu Thế Thừa gật đầu, ghi nhớ trong lòng.

Còn về lão Vương và Tiểu Hi Vọng thì sẽ do tự tay hắn bồi dưỡng.

Cho dù cứng rắn đắp lên, hắn cũng phải kéo hai người này thành Giác Tỉnh giả.

Nếu như có người biết được ý nghĩ của Lâm Phàm, nhất định sẽ nói, Giác Tỉnh giả không dễ bồi dưỡng ra như vậy đâu, đúng là suy nghĩ hão huyền, nhưng hắn chỉ muốn nói, trị số tinh thần đạt tiêu chuẩn là dựa vào may mắn, nhưng mà chỉ cần vật tư cơ sở đầy đủ, tuyệt đối có thể trở thành Giác Tỉnh giả.

Không biết bao lâu.

Trên diện đài vô tuyến có tin tức truyền đến.

Dị thú triều ở tường rào Hưng Dương đã kết thúc, không bị dị thú công phá, mà đã đánh lui dị thú, tin tức này khiến bọn người Lâm Phàm thở phào một hơi.

Chỉ cần đánh lui, vậy thì có nghĩa là an toàn.

Lâm Phàm đứng dậy, đi đến bên ngoài, trời đã tối, thời gian chiến đấu so với tưởng tượng của hắn còn dài hơn, chậm rãi thở ra một hơi, nhúc nhích mũi, có thể ngửi được một mùi máu tươi ngập tràn trong không khí, đã lâu vẫn không thể tiêu tan. Mùi máu tươi này có một phần là từ dị thú, cũng có một phần máu của những người người sống sót hăng hái phản kháng săn giết dị thú, bảo vệ tường rào.

“Ta vẫn còn quá yếu.”

Lâm Phàm tự lẩm bẩm một mình.

Muốn sống trong tận thế, hơn nữa còn muốn sống thật vui vẻ, nhất định phải có đủ thực lực mạnh mẽ, chỉ dựa vào thực lực bây giờ, thật sự quá yếu.

Cảm nhận sâu sắc được chuyện này, hắn nắm chặt tay thành nắm đấm, chỉ mong muốn có thể nhanh chóng mạnh lên.

Tường rào Kim Lăng. Khói lửa ngập tràn, thây ngang khắp đồng, một loại không khí kiềm nén bao phủ.

Một vị lão giả mặc quân trang đứng trên tường thành bằng bê tông cốt thép, vẻ mặt vô cùng mệt mỏi nhìn về phương xa, trên người hắn ta dính máu, vết máu này không biết là của bản thân hay là của dị thú.

Đợt dị thú triều này đã khiến tường rào Kim Lăng bọn hắn bị tổn thất quá lớn.

Bọn họ quả thật đã ngăn chặn được dị thú, nhưng thắng lợi này là dựa vào mạng sống con người chồng chất lên.

Lúc này, một nữ tử cung kính đi đến bên cạnh lão giả.

“Bọn hắn quay về rồi sao?” Âm thanh lão giả khàn khàn hỏi.

Chương 143 - Lãnh tụ tinh thần, hắn vẫn còn, chúng ta không sợ. (2)

Nữ tử cúi đầu, vẻ mặt bi thương, lắc đầu, "Không có, vẫn chưa trở về."

Lão giả thở dài, hắn ta đang hỏi thăm 12 vị Giác Tỉnh Giả thành lập đội cảm tử, đến phòng thủ tại nơi số lượng dị thú vượt quá tưởng tượng tiến công.

Ngăn cản đến sau cùng, cái giá lớn nhất phải trả chính là đồng quy vu tận.

Bởi vậy, đội cảm tử do 12 vị Giác Tỉnh Giả thành lập này, dựa vào năng lực của Giác Tỉnh Giả không gian tiến hành dịch chuyển trong phạm vi nhỏ, đánh giết dị thú có trí tuệ, từ đó kết thúc trận chiến này.

Nhưng hành động này là thập tử vô sinh, một khi đi, thì khó có thể quay về.

Dị thú có trí tuệ không có thực lực gì cả, nhưng xung quanh lại có dị thú cấp bậc cao bảo vệ.

Trận pháo nổ vừa rồi kia, quả thật hắn ta đã biết kết quả rồi, chỉ là cho đến bây giờ vẫn chưa muốn tin tưởng mà thôi.

"Đã thống kê nhân số hy sinh bên chỗ chúng ta chưa?" Lão giả hỏi tiếp.

Nữ tử nói: "Đã thống kê, nhân số hy sinh tất cả là 1432 người, 36 Giác Tỉnh Giả, 238 Liệp Sát giả, còn lại đều là người bình thường."

Thân thể hơi còng xuống của lão giả có chút chao đảo, nữ tử nhanh tay lẹ mắt, đỡ lấy lão giả, vị lão giả trước mắt này chính là người mạnh nhất ở tường rào Kim Lăng này, lúc nghe được tin tức này, cũng không nhịn được lảo đảo, có thể thấy rõ tổn thất như vậy là khó tiếp nhận được.

Lão giả xua tay, ra hiệu không có việc gì.

"Những tường rào kia đã hồi đáp lại chưa?" Lão giả hỏi.

Nữ tử nói, "Có, sau khi dị thú có trí tuệ chủ bị tiêu diệt, dị thú triều bên kia cũng rút lui, Hưng Dương, Diêm Hải, Miếu Loan, Quán Vân, Liên Cảng đều có trả lời, chỉ duy nhất là tường rào Hải Thành không

trả lời, có thể đã bị dị thú công phá.

Lão giả gật đầu.

Từ khi bắt đầu tận thế cho đến bây giờ, đây là trận dị thú tiến công lớn nhất mà tường rào Kim Lăng phải đối awmtj, chuyện này chưa bao giờ xảy ra.

“Thủ trưởng, có chuyện ta cần phải báo cáo.”

“Nói.”

“Trong đợt dị thú triều lần này, chúng ta phát hiện có một ít dị thú đặc biệt, không giống như dã thú tiến hóa thành, bọn chúng giống một loại ếch trâu bị lột da, tốc độ cực nhanh, tứ chi sắc bén, tạm thời không thể nào biết được giống loài từ dã thú nào, tìm ra được đầu nguồn tương tự, ta hoài nghi lúc này đã có…”

Nữ nhân không muốn tin vào ý nghĩ này.

Lão giả nói, “Ngươi muốn nói rằng, có người đang nghiên cứu dị thú, hơn nữa còn sáng tạo ra dị thú hoàn toàn mới đúng không?”

“Đúng.” Nữ tử chém đinh chặt sắt nói.

Vẻ mặt lão giả không chút thay đổi, nhưng nếu nhìn vào hai mắt hắn ta, sẽ phát hiện trong ánh mắt ấy tràn ngập lửa giận.

Nữ tử nói, “Ta đã đưa tiêu bản đến phòng thí nghiệm để phân tích, ta nghĩ chẳng mấy chốc sẽ nghiên cứu rốt cuộc giống loài này là do dã thú nào tiến hóa.”

“Ừm.”

Lão giả lên tiếng.

Tường rào Hưng Dương.

Tình huống bây giờ rất hỏng bét.

Trần Bằng bị trọng thương vẫn còn sống, chỉ là sắc mặt trắng bệch, nếu như không phải bọn người Cố Giang đến, hắn ta cảm thấy tường rào Hưng Dương nhất định sẽ bị dị thú công phá.

Sắc mặt Cố Giang nghiêm túc, có chút bi thương.

Bọn hắn có tất cả năm người, thế nhưng trong đợt dị thú tấn công

vừa rồi, hy sinh hai người, hài cốt không còn, bị dị thú chia ăn tại chỗ, đây đều là đồng đội đã kề vai chiến đấu với hắn ta.

Bây giờ lại chết ở nơi này.

Hắn ta biết đối mặt với dị thú triều, hy sinh là điều không thể tránh được, nhưng trong lòng vẫn vô cùng bi thương.

Tường rào Diêm Hải.

"Đại ca, ta thật sự sai rồi, ngươi tha thứ cho ta đi."

Lúc này Dương Phi lệ rơi đầy mặt, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, quỳ trên mặt đất, đau khổ cầu xin.

Sắc mặt Lê Bạch rất lạnh, trên người cũng có rất nhiều vết thương, bọn hắn ở bên kia chống cự dị thú, nhưng cuối cùng số lượng dị thú quá nhiều, chỉ có thể không ngừng bị ép lui.

Khi dị thú vượt qua tường thành, chen chúc xông vào, hắn ta cũng đã cạn kiệt sức lực, khó mà ngăn cản, chỉ có thể đi theo đám người không đoạn hậu rút lui, chuẩn bị vào trong hầm trú ẩn tránh né.

Nhưng có ai nghĩ đến được, Dương Phi chạy cực nhanh, đến được hầm trú ẩn đầu tiên, điền mật mã mở cửa vào, còn bọn hắn thì cách hầm trú ẩn cũng đến trăm mét, vốn nghĩ rằng Dương Phi nhất định sẽ chờ bọn hắn, nhưng gia hỏa này lại không hề chờ đợi chút nào cả, vội vàng đóng cửa lại, nhốt bọn hắn ở bên ngoài. Thậm chí còn khóa trái bên trong, khiến bọn hắn điền mật mã như thế nào.

Cánh cửa này vẫn trơ trơ không nhúc nhích tý nào.

Cũng may không biết có nguyên nhân gì, dị thú triều đột nhiên rút lui, giúp bọn hắn có cơ hội sống sót.

Lê Bạch tức giận nhìn chằm chằm Dương Phi, giơ nắm đấm lên, "Đây là chuyện mà ngươi có thể làm được sao, nhốt chúng ta ở bên ngoài, là muốn chúng ta chết đúng không?"

Lương Hồng đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn Dương Phi.

Những người sống xung quanh cũng như vậy.

Suýt chút nữa là treo máy.

Sao có thể không hận Dương Phi, thậm chí muốn liên tục giết đối phương cũng có.

“Mẹ nó, loại người này đáng chết.” Có người không chịu nổi, giơ vũ khí lên, dường như sắp đánh chết đối phương.

Chương 144 - Lãnh tụ tinh thần, hắn vẫn còn, chúng ta không sợ. (3)

“Đại ca…” Dương Phi vô cùng tuyệt vọng.

Lạch cạch một tiếng.

Lê Bạch đưa tay ngăn cản đối phương.

“Lê Bạch, mặc dù chúng ta không phải là đối thú của ngươi, nhưng ngươi cũng không thể bao che hắn như vậy, hắn suýt chút nữa đã hại chết tất cả chúng ta, bao gồm cả ngươi, hắn cũng muốn hại chết, bây giờ ngươi còn muốn bảo vệ hắn.” Người kia tức giận nói.

Dương Phi thấy Lê Bạch ngăn cản, trong lòng lập tức nổi lên hy vọng.

Di chuyển đầu gối, nắm lấy chân Lê Bạch, “Đại ca, chúng ta chính là huynh đệ mà, chúng ta quen biết nhau nhiều năm như vậy, ta thật sự không phải cố ý, khi đó không biết vì sao mà đại não không thể làm chủ được làm ra chuyện ngu xuẩn, cầu xin ngươi đại ca, ngươi tha thứ cho ta đi.”

“Ngươi suy nghĩ một chút, lúc trước ngươi bị dị thú bao vây, DƯơng Phi ta có lúc nào sợ hãi chứ, huống chi lúc đó ta vẫn còn là một người bình thường còn có can đảm như vậy, chứ đừng nói bây giờ ta là Liệp Sát giả, sao lại sợ sệt, thật sự là không biết đầu óc ta xảy ra chuyện gì.”

Dương Phi khóc lóc cầu xin.

Những người sống xung quanh đều nhìn Dương Phi với ánh mắt khinh bỉ.

Đã từng vô cùng càn rỡ, sao bây giờ lại hèn mọn như vậy.

Vào giờ phút này.

Cái gì mà tôn nghiêm, cái gì mà mặt mũi.

Đều đã ném sạch rồi.

Chuyện mà hắn ta nói đến, chính là đang nói cho Lê Bạch nghe.

Trong khoảng thời gian sống cùng nhau, hắn ta đã biết Lê Bạch là hạng người gì, trọng tình trọng nghĩa, biết đội ơn, nếu không hắn ta và Diêu Thế Quang cũng không thể nào vô pháp vô thiên như vậy, cũng bởi vì có ơn cứu mạng, cho nên không quan tâm làm ra chuyện gì, cuối cùng cũng sẽ có Lê Bạch chùi đít cho bọn hắn.

Nên khi Lê Bạch đạt được đồ tốt, bọn hắn chỉ cần tỏ vẻ muốn có, Lê Bạch sẽ lập tức nhường cho bọn họ.

Chính là bị ăn đến gắt gao.

Lê Bạch hít sâu, hắn ta đương nhiên nhớ kỹ DƯơng Phi đã từng cứu hắn ta, nhưng hắn ta không phải người ngu, nhiều năm dung túng và bồi dưỡng vô tư như vậy, những gì nên trả đều đã trả.

Chỉ là giao tình nhiều năm như vậy, cho dù nuôi con chó, cũng có cảm tình.

Lương Hồng nói: “Phản bội chỉ có một lần, thường một lần là đã có thể đánh người bị phản bội đánh vào vực sâu vạn trượng, không thể thoát thân, lần này chúng ta may mắn, dị thú rúi lui, nếu không thì kết cục khó nói.”

Dương Phi nghe thấy vậy, lửa giận trong lòng bùng lên, nếu như là lúc trước, hắn ta nhất định sẽ ngang ngược đáp trả, ta đang cầu xin đại ca tha thứ, mẹ nó liên quan quái gì đến ngươi, nhưng mà bây giờ, hắn ta chỉ có thể yên lặng nhẫn nhịn.

Lương Hồng cũng chẳng để ý đến Lê Bạch có nghe để ý đến lời nàng nói hay không.

Mục đích của nàng chính là muốn Lê Bạch từ bỏ, đồng thời giải quyết chuyện của Lâm Phàm ở Miếu Loan.

Lê Bạch chậm rãi nói, “Dương Phi, ta đối xử với ngươi không tệ đúng không.”

“Đại ca đối với ta rấy tốt, dẫn ta đi theo, nếu như không có đại ca, thì đã không có ta.” Dương Phi vội vàng nói.

Lê Bạch nói, “Hoàn toàn chính xác, lúc trước nếu như không có các ngươi cứu ta, ta cũng sẽ không sống đến bây giờ, những năm gần đây, ta dẫn theo các ngươi, còn giúp các ngươi trở thành Giác Tỉnh Giả và Liệp Sát giả, tất cả những gì nên trả đều đã trả, ngươi giơ tay ra đây.”

“Đại ca…”

“Giơ tay ra.” Lê Bạch tức giận nói.

Dương Phi run rẩy giơ cánh tay ra.

Đột nhiên.

Chỉ thấy Lê Bạch giơ một lưỡi đao bên hông lên, phù một tiếng, trực tiếp chém đứt tay trái của Dương Phi.

Con ngươi Dương Phi co rụt lại, đau đớn kịch liệt quét qua người, ngay sau đó thì kêu lên thảm thiết.

“DƯơng Phi, tình nghĩa giữa ta và ngươi đến đây là kết thúc, như cánh tay này, không thể nào nối lại được.” Lê Bạch nói lời ân đoạn nghĩa tuyệt, về sau không còn liên quan, sau đó nhìn về phía mọi người xung quanh, “Các vị, mong hãy cho chút thể diện, để hắn rời đi, sau này nếu như các ngươi gặp được, muốn đánh muốn giết, ta tuyệt đối không hỏi đến.”

Đám người gật gật đầu, xem như cho Lê Bạch mặt mũi.

“Cảm ơn.”

Lê Bạch cảm kích, sau đó nhìn chằm chằm Dương Phi, “Còn chưa cút.”

Dương Phi đứng dậy, khốn đốn chạy trốn, chỉ là hận ý trong ánh mắt kia không thể nào che giấu được.

Lương Hồng nói: “Lê đội trưởng, nói thật, nhưng năm qua ngươi đã bị bọn hắn liên lụy rồi.”

Lê Bạch xua tay nói, “KHông có cái gì gọi là liên lụy hay không liên lụy, về tường rào Miếu Loan, ta vẫn sẽ đến.”

Lương Hồng:…?

Mẹ nó ngươi điên hả?

Hôm sau.

Sáng sớm, trải qua một buổi tối thu dọn, mùi máu tươi đã nhẹ hơn rất nhiều.

Ở tường ngoài.

Lâm Phàm chắp tay sau lưng, giống như lãnh đạo, chỉ trỏ ở tường ngoài.

Đồng thời một đám người đi theo phía sau.

Khí chất lãnh đạo tự nhiên sinh ra.

“Lão Chu à, ngươi nhìn tường ngoài bọn ta cần phải cải tạo thứ gì, mới có thể ngăn cản dị thú xông lên?”

Lâm Phàm ngẩng đầu lên quan sát.

Vẫn không thể nghĩ ra cách nào.

“Nghĩ không ra,” Chu Thế Thừa lắc đầu, “Nếu như ta có thể nghĩ ra, trước đó cũng đã nghĩ được rồi, thật sự không có cách.”

Lục Sơn nói, “Ta cảm thấy làm cao thêm cũng không tệ.”

Xoát!

Xoát!.

Đám người đồng loạt nhìn về phía Lục Sơn, không nói gì, nhưng dường như vừa nói rất nhiều, tựa như đang nói, câu trả lời thông minh đến vậy rốt cuộc sao mà có thể nghĩ ra được.

Lục Sơn cười không lộ răng, ý rất rõ, đây chính là ý nghĩ của ta.

Lục Dĩnh đỡ trán, cảm thấy lời lão ca mình nói thật sự quá mất mặt, cái này nói với không nói có gì khác nhau đâu chứ, nhưng ai ai cũng biết, cao thêm là chuyện tốt, nhưng tình huống như bây giờ, khó có thể làm được.

Chương 145 - Lãnh tụ tinh thần, hắn vẫn còn, chúng ta không sợ. (4)

Lâm Phàm cùng đoàn người đi đến tường thành tường ngoài, xung quanh là người sống sót bận rộn, tất cả đều nhìn Lâm Phàm với ánh mắt sùng bái tôn kính.

Rõ ràng.

Trong lòng bọn hắn, Lâm Phàm đã bắt đầu trở thành thần bảo vệ của tường rào rồi.

Kiến trúc tường ngoài trước mắt vô cùng hoang phế, tất cả mọi

người đều đang tự tìm kiếm gia sản của mình, nhìn xem còn gì có thể dùng được hay không.

“Tường rào chúng ta có tất cả bao nhiêu người?” Lâm Phàm hỏi.

Lão Chu nói, “Mấy năm trước, tường rào có mấy vạn người, sau này chết thì chết, đi thì đi, đến bây giờ chắc hẳn là khoảng ba ngàn người, không còn đông đúc như trước nữa.”

Tường rào cỡ nhỏ không có bất cứ lực hấp dẫn nào cả.

Chỉ cần có cơ hội có thể đi, người sống sót nhất định sẽ đi, đến tường rào lớn hơn để sinh sống, tuy ở đó sinh hoạt khổ cực, nhưng lại an toàn.

Lâm Phàm gật đầu nói, “Bây giờ nơi này đã bị hủy diệt, tục ngữ nói không phá thì không xây được, phá rồi lập lại, các ngươi cảm thấy nơi này nên làm sao để phát triển tốt hơn?”

Vấn đề này thật sự đang làm khó bọn họ.

Hoàng Hải nói, “Ta có một ý nghĩ không được chín chắn lắm, không biết có thể làm được hay không.”

“Ngươi nói đi.” Lâm Phàm mong đợi.

Đám người kiếm củi đốt lửa, tất cả đang vận động đầu óc nhỏ của mình, nhất định so với một mình hắn nghĩ thì dễ dàng hơn nhiều.

“Từ sau khi ta đến đây, ta có nghiên cứu về thực địa ở đây, cũng từng suy nghĩ qua, sử dụng thổ địa không hợp lý, đất để trồng trọt lương thực quá ít, ta cảm thấy cái này nên mở rộng ra, diện tích trồng trọt lớn, bảo đảm lương thực ổn định.”

Hoàng Hải nói ý nghĩ trong lòng mình ra.

“Ừm, đồ ăn là thứ quan trọng để sinh tồn trong tận thế, ta cảm thấy rất đúng.” Lâm Phàm tán thành nói.

Tâm tình Hoàng Hải kích động, hắn ta cảm thấy đến tường rào Miếu Loan thật sự quá đúng đắn.

Nếu như là ở tường rào khác, tầng quản lý có ai quản đến những chuyện này chứ, chỉ cần đủ cho bọn họ ăn là được, nhưng cái khác thì để bọn hắn tự sinh tự diệt đi.

Ở nơi này, hắn ta thấy được hy vọng phát triển.

Hoàng Hải nói tiếp, “Nếu như quả thật có thể mở rộng trồng trọt, ta cho rằng cần đến thành thị lấy thêm nhiều phân hóa học về, chất lượng của phân hóa học được đảm bảo lâu dài, chỉ cần bảo quản tốt, mười năm hai mươi năm, đều hữu dụng.”

Các loại phân hóa học như phân ure, photphat, axit sulfuric kali các loại, ở trong kho hàng khô ráo, hoàn toàn có thể cất giữ được hai mươi năm, khuyết điểm duy nhất chính là bị vón cục thôi.

ĐƯơng nhiên, những thứ này nhất định không có ảnh hưởng gì.

“Được, những cái này gần đây đều sẽ được sắp xếp.” Lâm Phàm trả lời.

Sau đó đám người nói chuyện với nhau, đã nghe ra được, Lâm Phàm thật sự muốn phát triển tường rào Miếu Loan, nghĩ đến chuyện xây dựng nơi này thành tường rào sinh sống tốt nhất.

“Còn cả hạt giống, các loại hạt giống rau quả đều có thể mang về, mặc dù đã từng bảo quản qua, nhưng cũng sẽ có cá lọt lưới, chỉ cần có đủ nhiều hạt giống, nhất định có thể nảy mầm.”

“ĐƯợc, không thành vấn đề.”

Chỉ cần có chỗ tốt cho sự phát triển của tường rào, tất cả đều tiếp thu.

Nói xong những lời này, Hoàng Hải không nói gì thêm nữa, hắn ta làm nông nghiệp, đó là sở trường của hắn ta.

“Lão Chu, kiến trúc ở tường trong, 3000 người ở lại thì có đủ nơi ở hay không.” Lâm Phàm hỏi.

Lão Chu nói, “Đủ thì nhất định là đủ, người sống sót bây giờ, phần lớn đều là một nhà ba người hoặc là hai người, chen chúc với nhau trong một căn phòng tuyệt đối không thành vấn đề.”

Nói xong, hắn ta trừng mắt nhìn Lâm Phàm.

“Không phải ngươi định để bọn họ…”

“Không sai, nếu muốn phát triển, đồ ăn là thứ nhất, đoàn kết là thứ hai, nhân khẩu là thứ ba, muốn đoàn kết nhất trí, thì phải để cho bọn hắn nhìn thấy hy vọng, để bọn hắn biết an nguy của cái tường rào này cũng thuộc về bổn phận của bọn hắn, chỉ có như vậy, mọi người mới có thể đoàn kết, mới có thể cùng nhau sáng lập lên một tường

rào tốt đẹp.”

“Cái này… Áp lực có quá lớn hay không?”

“Áp lực? Có áp lực gì được chứ, nhiều người như cậy, mọi người chia nhau một phần áp lực, chẳng phải không còn áp lực nữa hay sao?”

Chu Thế Thừa nháy nháy mắt, có chút hoang mang, động não một chút.

Ồ!

Cái này nghĩ đi nghĩ lại, sao lại cảm thấy có lý vậy nhỉ.

Nguyên nhân khiến Lâm Phàm nghĩ như vậy, chính là vì khi chống cự dị thú tiến công, những người sống sót bình thường kia từ e ngại trở nên dũng cảm, từ đầu đến cuối đều cố gắng đọ sức, có lẽ bọn hắn biết, chỉ cần cố gắng là có thể sống sót, nhất định sẽ có cuộc sống tốt hơn..

Ngươi có thể nói là bọn hắn không có tinh thần phấn đấu hay không?

Nhất định là có.

Chẳng qua là khi tất cả mọi người tuyệt vọng, đều không nhìn thấy hy vọng, khi con đường đi lên hoàn toàn bị phong tỏa, ý nghĩ phấn đấu nhất định đã bị chôn giấu.

Bởi vậy.

Hắn tình nguyện mở ra một con đường phát triển cho bọn họ.

Để bọn hắn nhìn thấy hy vọng.

Nhìn thấy cố gắng thì tương lai sẽ có hồi báo.

Nếu như vẫn lẩn quẩn như lúc trước, hắn cũng chỉ bất lực.

“Trần lão.”

“A, ở đây.”

“Trần lão, ta quyết định giữ lại một nơi, để cho ngươi dạy học, trẻ nhỏ không thể nào không có tri thức, ngươi lựa chọn trong số những người sống sót bình thường một ít người có năng lực dạy học, để bọn hắn làm giáo viên.”

“Cái này rất tốt.”

Hai mắt Trần lão sáng lên, đên số tuổi của hắn ta, vô cùng hy vọng có thể truyền thừa văn minh lại, chỉ là trước kia không có ai coi trọng những chuyện này, hắn ta chỉ có thể dùng đồ ăn để hấp dẫn trẻ nhỏ, truyền thụ tri thức cho bọn chúng.

Chương 146 - Lãnh tụ tinh thần, hắn vẫn còn, chúng ta không sợ. (5)

“Lão Vương, Vương Đại Bảo.”

“Đến ngay đây.”

“Đến ngay đây.”

Vương Tuyền và Vương Đại Bảo đáp lại.

“Các người phụ trách đại lý xe, trù tính tất cả xe cộ trong tường rào, thống nhất về tay tường rào quản lý, lúc có người muốn ra ngoài săn giết dị thú, cần đăng ký ở chỗ các ngươi.” Lâm Phàm nói.

“Đã rõ x2.”

Lão Vương và Vương Đại Bảo tràn đầy phấn khởi, vô cùng dứt khoát, không ngờ lắc mình biến hóa, cũng có thể quản lý chuyện gì đó.

Lâm Phàm sắp xếp rất nhiều chuyện, tiến hành cải cách triệt để đối với toàn bộ tường rào, những thứ trước kia hoàn toàn bị lật đổ, chế định quy củ một lần nữa.

Lão Chu nghe thấy đạo lý rõ ràng, chỉ là lật đổ thẳng thắn như vậy, khiến hắn ta cảm thấy những thứ trước kia giống như là rác rưởi vậy.

Cái này khiến hắn ta có một cảm giác bi thương nhàn nhạt.

“Lão Chu.”

“Hả?”

“Vừa rồi ngươi cũng nghe rõ rồi chứ.”

“Đã nghe rõ rồi.”

“Vậy thì tốt, ta nói ngươi phụ trách, sau này những chuyện này sẽ giao cho ngươi giám sát.”

“A?”

Chu Thế Thừa trừng mắt, hoàn toàn hoang mang.

Khá lắm, miệng ngươi bla bla nửa ngày, cuối cùng lại muốn ta đi làm, ta bỏ làm chưởng quỹ là muốn được nhẹ nhàng, bây giờ ngươi lại ném cho ta làm chưởng quỹ.

Vậy ta tặng vị trí người quản lý cho ngươi, kết quả sau cùng, chính là tự chuốc lấy nhục nhã, lại khiến mình thêm phiền phức sao?

Hừ hừ…

Lâm Phàm không cho lão Chu có cơ hội nói chuyện, nói tiếp, “Tập hợp tất cả mọi người lại, ta muốn mở một buổi diễn thuyết không lâu lắm, ta muốn nói cho bọn hắn biết, Lâm Phàm ta đến, vậy hì chính là Thanh Thiên đến.”

Chu Thế Thừa:…?

Lời này nhìn thì có vẻ không nói gì hắn ta, nhưng lại như đang phê bình hắn ta khắp chỗ.

Là lạ.

Lúc này.

Sau khi phát thông báo.

Tất cả những người sống sót trong tường rào đều bắt đầu tụ lại.

Tất cả mọi người rất khó hiểu.

Không biết có chuyện gì.

Trải qua dị thú triều, trong lòng họ đều rất kìm nén, những người từng quen đều đã chết rồi, loại cảm giác này khiến bọn hắn bắt đầu tuyệt vọng về tương lai, sinh hoạt ở tường ngoài, là nơi duy nhất bọn hắn có thể trú ngụ.

Nhưng bây giờ thì sao… Tất cả đều tan thành mây khói.

Bị dị thú chà đạp đến hoang tàn.

Bọn hắn không biết tương lai sẽ như thế nào.

Đám người trùng trùng điệp điệp theo thứ tự tụ tập ở bên ngoài

tường trong.

Ngay sau đó.

Bọn hắn nhìn thấy có một bóng người xuất hiện trên tường thành.

Những người trải qua đối kháng với dị thú đều biết, vị này chính là cường giả mạnh nhất tường rào, giống như Hỏa Thần, giết dị thú không chừa một manh giáp nào.

“Các vị, xin chào mọi người, có người biết ta, có người không biết ta, ở chỗ này, ta tự giới thiệu mình một chút, ta tên là Lâm Phàm.”

“Nói ngắn gọn, sau này ta chính là người quản lý của nơi này.”

Loại tin tức này cũng không khiến mọi người kinh ngạc.

Theo bọn hắn nghĩ, đây là chuyện rất bình thường, dù sao thì Lâm Phàm mạnh như vậy, sao có thể đứng dưới người khác, cho dù Chu Thế Thừa không muốn lui xuống, cũng phải làm.

Nhưng lời tiếp theo, lại khiến đám người kinh ngạc.

Tận thế mười năm, giãy dụa trong tuyệt vọng, đau đớn như vậy ta có thể hiểu được, cũng có thể cảm nhận được, chúng ta tình nguyện trở thành kẻ đáng thương trong tận thế sao, nhất định là không, bởi vì chúng ta là người, chúng ta vĩnh viễn tràn ngập hy vọng vào tương lai, vĩnh viễn đều đang trong con đường đấu tranh.”

“Vào lúc chống cự dị thú, chúng ta hy sinh rất nhiều người, nhưng chúng ta đã giữ vững gia viên của chúng ta, ta cũng đã nhìn thấy tinh thần dũng cảm cố gắng của mọi người.”

“Cho nên ta quyết định, tường ngoài sẽ không còn là nơi ở của bất cứ ai nữa, bắt đầu mở rộng diện tích để trồng trọt.”

“Còn các ngươi sẽ chuyển vào tường trong, ở cùng với chúng ta.”

Vừa dứt lời.

Đám người rối loạn tưng bừng.

Tất cả mọi người kinh hãi nhìn qua Lâm Phàm, thậm chí còn vuốt đầu, vuốt mặt, muốn khiến bản thân tỉnh táo lại, là mơ, đây là đang mơ đi.

“Xin hỏi, đây là thật sao?” Có người nức nở hỏi.

Lâm Phàm kiên định nói, “ĐƯơng nhiên là thật.”

“Oa…”

Trong chớp mắt, hiện trường liên tục phát ra tiếng hoan hô.

Tất cả mọi người sôi trào.

Cái này theo bọn hắn nghĩ chính là chuyện không thể nào tưởng tượng nổi, thậm chí bọn hắn không hề suy nghĩ đến.

Vào giờ phút này, tất cả mọi người đều nhìn về phía Lâm Phàm, trong ánh mắt tràn đầy biết ơn, cảm kích, sùng bái, kính nể.

Lâm Phàm vô cùng hưởng thụ ánh mắt như vậy.

Không quan tâm là ai đều như thế.

Đây chính là khi bản thân có thực lực rồi, dựa vào thực lực mà thay đổi, từ đó đạt được sự cảm kích của người khác.

Lâm Phàm giơ tay lên.

Đám người vô cùng nghe lời mà giữ yên lặng, từng đôi mắt ngập tràn kỳ vọng nhìn Lâm Phàm.

“Ta hy vọng mọi người đều có thể tràn ngập hy vọng vào tương lai, tường rào của chúng ta mặc dù nhỏ yếu, nhưng ta tin tưởng chỉ cần mọi người đồng tâm hiệp lực, cùng nhau cố gắng, nhất định có thể giúp tường rào Miếu Loan đi lên đỉnh cao.”

“Đỉnh cao!”

“Đỉnh cao!”

“Đỉnh cao!”

Đám người hoan hô, tất cả tâm tình tiêu cực đều tan biến.

Trong lòng chỉ có tràn ngập hy vọng và vui sướng.

Lâm Phàm lại giơ tay lên.

Đoàn người lại yên tĩnh.

“Lão Chu đã nói với ta, Giác Tỉnh Giả và Liệp Sát giả trong tường rào chúng ta quá ít, hy vọng có thể mời chào ở bên ngoài đến một chút,

nhưng ta đã từ chối.”

Số lượng nhân khẩu trong tường rào chúng ta cũng không ít, tất cả mọi người có cố gắng quyết tâm đứng lên, chỉ là khổ vì không có cơ hội, không có cách nào.”

“Nhưng bây giờ, cơ hội đến rồi, ta quyết định bồi dưỡng người một nhà trong tường rào chúng ta, Giác Tỉnh Giả và Liệp Sát giả không còn là mơ tưởng nữa, mà sẽ thành sự thật.”

Chương 147 - Lãnh tụ tinh thần, hắn vẫn còn, chúng ta không sợ. (6)

“Chỉ cần mọi phương diện đều phù hợp, thì sẽ bồi dưỡng.”

“Các ngươi có lòng tin hay không.”

Lâm Phàm giơ nắm đấm lên, kêu gào.

Chỉ trong chốc lát.

Hiện trường đang yên tĩnh nháy mắt như nồi hơi nổ tung, hoàn toàn sôi trào.

Có người kích động đến hôn mê.

Có người kích động nhảy cẫng lên.

Đây là tin tức bọn hắn có thể nghe được sao?

Đây là đãi ngộ bọn hắn có thể hưởng được sao?

“Có.”

“Có.”

“Có.”

Vào giờ phút này, tất cả mọi người đều điên cuồng gào thét, trong lòng bọn họ, Lâm Phàm tựa như Thần Minh, là Thần Minh xuất hiện trong lúc tăm tối nhất, chỉ dẫn bọn hắn đi đến tương lai tràn ngập hy vọng.

Lão CHu đứng bên cạnh vẻ mặt hoang mang, đầu đầy dấu chấm hỏi.

Ta từng nói à?

Nhưng mà đúng là đừng nói ra, mấy câu này thật sự đã điều động được tâm tình của mọi người.

Có lẽ lúc này lực ngưng tụ lòng người ở tường rào Miếu Loan, đã đạt đến mức cao nhất.

Ý chí chiến đấu của Vương Đại Bảo sục sôi, nắm chặt tay thành nắm đấm, nhất định phải cố gắng, nhất định phải xông pha khói lửa vì Lâm ca, hắn ta dường như nhìn thấy được tường rào Miếu Loan đang rực cháy ngọn lửa hy vọng.

Đây cũng không phải là tường rào Miếu Loan âm u tử khí lúc trước.

Tuy rằng con đường này không dễ đi.

Nhưng hắn ta tình nguyện vì con đường này mà bỏ ra xương máu, không oán không hối.

Lúc chiến đấu tuyệt vọng.

Sau khi chiến đấu kết thúc là hy vọng.

Tuyệt vọng và hy vọng cùng nhau ập đến, mãnh liệt và mạnh mẽ

Lâm Phàm nhìn đám người đang reo hò trước mắt, trong khoảng thời gian đi đến thế giới này, lúc này hắn đã bắt đầu chính thức tiến về phía tương lai, sẽ lấy tường rào Miếu Loan làm cơ sở, vẽ lên truyền kỳ nhân sinh của hắn.

Ngay khi lấy được hack.

Hắn đã biết, nhân sinh của mình tuyệt đối không thể không có chút tiếng tăm gì, nhất định phải dời sông lấp biển, làm ra một phần sự nghiệp vĩ đại cho bản thân.

Cái gì gọi là vĩ đại.

Hắn muốn để tất cả mọi người đều biết hắn, xem hắn như trụ cột tinh thần, lãnh tụ tinh thần, khi hắn không có ở đây, tất cả mọi người sẽ hoảng hốt, tất cả mọi người sẽ không có ai giúp đỡ.

Chỉ cần còn có thể nhìn thấy bóng lưng của hắn.

Vô số người sẽ an tâm..

Hắn vẫn còn ở đó.

Chúng ta không sợ.

Ban đêm.

Tường rào Miếu Loan.

Cao Học Lương dẫn theo thê tử của mình đi vào trong phòng ngủ, ánh mắt nhìn lướt qua tất cả mọi thứ, giường, đệm chăn, tủ quần áo các loại, những thứ này ở trong thời kỳ hòa bình thì cũng chẳng là gì cả.

Nhưng bây giờ là tận thế, những dồ vật trước kia vô cùng bình thường, bây giờ lại trở nên cực kỳ xa xôi.

“Thê tử, ta không nằm mơ chứ, ngươi tát ta một cái đi.”

Rõ ràng đã đi vào trong nhà, nhưng đối với Cao Học Lương mà nói, hắn ta vẫn cảm thấy mọi chuyện chỉ là một giấc mộng ảo, giống như đang nằm mơ vậy.

Chát!

“A, đau quá, vậy không phải là mơ, tất cả không phải là mơ.”

Cao Học Lương hưng phấn hô lên, đột nhiên nhào lên giường, lăn lộn trên chăn đệm mềm mại, đầu vùi vào trong chăn, hít một hơi thật sâu, đó là một mùi hương xa lạ mà thân quen.

Nước mắt không nhịn được chảy ra, làm ướt chăn đệm.

“Thê tử, cuộc sống của chúng ta mới bắt đầu, thật sự bắt đầu rồi.” Cao Học Lương quay đầu, trong ánh mắt tràn ngập hy vọng nói.

“Ừm.”

Thê tử cũng gật gật đầu, trong hốc mắt cũng ẩm ướt.

“Thê tử, hắn nói tường rào của chúng ta thiếu người, ta thấy không bằng chúng ta tạo người đi, góp vào một viên gạch xây dựng tương lai của tường rào, cống hiến một phần sức lực của chúng ta, ngươi cảm thấy thế nào.”

Cao Học Lương và thê tử là quen biết nhau sau tận thế, hắn ta cứu được từ trong tay những người khác.

Mãi cho đến hôm nay, bọn hắn vẫn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện có con.

Bởi vì bọn họ không muốn.

Không muốn để đứa nhỏ bị tận thế tàn phá, không muốn để đứa nhỏ vừa ra đời đã trải qua cuộc sống khó khăn, từ đó đối mặt với tận thế hỗng bét đến cực hạn.

Thê tử hơi đỏ mặt, vô cùng thẹn thùng.

“Đáng chết…”

Lâm Phàm đứng trên ban công, lắng nghe tiếng hoan hô từ xung quanh truyền đến tai mình, từng tiếng reo hò ẩn chứa kích động, cảm giác hưng phấn.

Đồng thời còn có vài tiếng động có vẻ hơi kỳ quái.

Trầm thấp.

Ngột ngạt.

Giống như máy đóng cọc.

Theo lý thuyết, sau khi dị thú tiến công tường rào, vốn nên âm u tràn đầy tử khí, không khí vô cùng đè nén, nhưng lúc này, tình cảnh ở tường rào rõ ràng không phải vậy.

“Thật tốt.”

Lâm Phàm cảm thán.

Tường rào Bảo Phong.

Trên tường ngoài đen kịt, một ánh lửa yếu ớt xua đi bóng tối xung quanh.

“Đáng chết, thật đáng chết, Lê Bạch, ta nhất định phải tìm ngươi báo thù.”

Dương Phi bị đứt một cánh tay, cực cực khổ khổ, tránh né đủ mọi nguy hiểm, đi đến tường rào Bảo Phong, hắn ta không biết nên đi đến đâu, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, nơi mà hắn ta có thể nghỉ lại chỉ có nơi này.

Vết thương được băng bó đơn giản, nhưng không có thuốc men trị liệu, rất dễ bị nhiễm trùng.

Cầm miếng sắt được nung đỏ, cắn răng, đột nhiên ấn mạnh miếng

sắt vào nơi cổ tay bị chặt đứt.

Xì xì xì…

Nơi bị chạm vào lập tức bốc khói trắng.

Dương Phi cắn chặt răng, trừng mắt, trên trán lập tức phủ đầy mồ hôi, cố nén cảm giác đau đớn kịch liệt, biến nó thành oán hận vô tận chôn giấu sâu trong lòng.

Xử lý xong vết thương, Dương Phi yếu ớt thở hồng hộc.

Hắn ta biết với tình hình trước mắt, dã ngoại cũng không phải nơi hắn ta có thể sinh tồn, nhất định phải tìm đến tường rào mới, Hưng Dương, Miếu Loan đều không phải mục tiêu của hắn ta.

Ngay sau đó, hắn ta nghĩ đến tường rào Hoài Phổ..

Ngày thứ hai.

Chương 148 - Ấm ức, không cam lòng, khó chịu, hỏng bét, bất đắc dĩ.

Lâm Phàm giống như đã ném đi chức chưởng quỹ, không để ý đến chuyện gì khác, dù sao chuyện gì nên sắp xếp đều đã làm rồi, có lão Chu trông coi là được.

Gọi Trần Quân đến tiếp tục xoát độ thuần thục của Thiết Bố Sam giúp hắn.

Đối với chuyện này, Trần Quân khẳng định là làm không biết mệt, thản nhiên tiếp nhận, theo Trần Quân, đánh người thật sự rất thoải mái, có loại cảm giác thoải mái không nói thành lời.

“Dùng sức, tiếp tục dùng sức.” Lâm Phàm vô cùng hưởng thụ loại cảm giác bị đánh này, khi Trần Quân toàn lực đánh ra, hắn có thể cảm nhận được rõ ràng khí trong cơ thể càng ngày càng hùng hậu.

Phương pháp tu luyện bên trong Nội Dưỡng Hoàn Đan Công này quả thật rất khả thi, mỗi một lần bị đánh, máu trong cơ thể sẽ chấn động, đồng thời có tác dụng của luồng khí này, có một loại công hiệu bảo vệ, hóa giải công kích đánh vào, giảm đi tổn thương với cơ thể, đạt đến tình trạng thân thể kiên cố.

“Được rồi.”

Trần Quân ngao ngao gào thét.

Cái gì cũng không nghĩ, chỉ điên cuồng vung gậy đánh.

Theo Lâm Phàm, theo tình hình thấy, độ thuần thục của Thiết Bố Sam lên đến max cấp chỉ là chuyện một hai ngày mà thôi.

Chờ xoát đầy độ thuần thục rồi, hắn muốn tìm xem dị thú cấp ba thích trốn ở chỗ nào.

Đẳng cấp tăng lên.

Thuộc tính ba chiều tăng lên.

Điều này rất quan trọng.

Tường rào Kim Lăng

"Thủ trưởng, đã phân tích ra rồi." Lạc Thải Điệp vô cùng nghiêm túc, đồng thời trong vẻ mặt cũng hiện lên sự khiếp sợ, khi biết được số liệu, trái tim nàng không nhịn được mà đập thình thịch.

Lão giả nói, "Nói đi."

Lạc Thải Điệp nói, "Căn cứ theo phân tích của chuyên gia nghiên cứu, con dị thú ếch trâu lột da kia có DNA hoàn toàn phù hợp với nhân loại."

Lão giả nghe thấy vậy, đột nhiên nhíu mày, "Ý của ngươi là, con dị thú kia là người biến dị, hơn nữa ở một nơi nào đó có ai đang dùng người làm thí nghiệm, đồng thời trận dị thú triều nhằm vào tường rào Kim Lăng chúng ta này, cũng có thể là cố ý?"

"Thủ trưởng, ta cảm thấy đúng là như vậy." Lạc Thải Điệp nói.

Tất cả cứ để sự thật lên tiếng.

Bây giờ, sự thật đã bày ra trước mắt, số liệu sẽ không lừa người.

Lão giả híp mắt, tuy rằng đã cao tuổi, nhưng ánh mắt sáng ngời có thần, hắn ta biết mặc kệ thời điểm nào, kẻ dã tâm cũng sẽ không buông bỏ dã tâm của mình, cho dù là trong tận thế cũng vậy.

Miễn là còn sống, thì sẽ muốn khống chế.

Mặc kệ lúc nào, hoàn cảnh gì.

Mục tiêu của kẻ dã tâm, mãi mãi chỉ có một, đó chính là khống chế thế giới, nắm toàn bộ thế giới ở trong tay.

Bây giờ có rất nhiều tường rào, nhưng không phải tường rào nào cũng xem việc khôi phục cuộc sống nhân loại mà cố gắng, mà là dựa vào sự tồn tại của dị thú, áp chế, khống chế người sống.

Một tổ chức bí ẩn, trong mười năm dài dằng dặc kia, vẫn luôn không lộ ra trước mặt người đời, bây giờ có có được thành quả, cho nên bắt đầu thử sao?

Hay là nói một vài chuyện nào đó đã từng xảy ra.

Cũng là do tổ chức này đứng sau lưng tạo ra?

Chẳng biết tại sao, sau khi biết loại dị thú kia là do người biến thành, sâu trong lòng hắn ta vô cùng lo lắng, mà loại lo lắng này khi vẫn chưa làm rõ được mục đích của đối phương, vẫn luôn dần dần lớn thêm.

Chạng vạng tối.

Xoát độ thuần thục kết thúc, Lâm Phàm đi đến tường ngoài xem xét tình hình, bây giờ tường rào đang bách phế đãi hưng, triển khai cải cách, những người sống sót đang tràn ngập nhiệt huyết.

Tất cả mọi người đang dọn dẹp rác rưởi trên đất, lều trại sụp đổ sang một góc hẻo lánh.

Đồng thời, Lâm Phàm cũng lập ra mấy quy củ.

1. Không được tổn thương lẫn nhau, người vi phạm sẽ bị trừng trị, có khả năng không được ở lại tường trong, chỉ có thể ở tường ngoài, kẻ vi phạm nghiêm trọng có thể trực tiếp bị đuổi ra khỏi tường rào Miếu Loan.

2. Không được trộm cắp, dùng mánh lới, ngồi mát ăn bát vàng.

Thật sự chỉ có hai điều.

Thông tục, dễ hiểu.

Không có gì cong cong vẹo vẹo.

Đối với người sống sót bây giờ mà nói, bọn hắn đã thấy hy vọng, nếu như bởi vì phạm sai lầm mà bị chặt đứt hy vọng, đối với bọn hắn mà nói, cái này còn khó chịu hơn giết bọn hắn.

Sau khi khu vực này được dọn dẹp sạch sẽ.

Sẽ bắt đầu khai hoang trồng trọt.

Khi Lâm Phàm đi lại, những người sống sót nhìn thấy Lâm Phàm lập tức dừng mọi chuyện trong tay lại, tôn kính, cung kính chào hỏi.

Đối mặt với sự ân cần hỏi thăm như vậy.

Lâm Phàm mỉm cười gật đầu, nói "vất vả".

Cái này đối với những người sống sót bình thường mà nói, chính là một loại cổ vũ lớn lao, toàn thân lập tức tràn ngập sức lực.

Hắn thân là người quản lý, phải thỉnh thoảng đi ra ngoài lượn một chút.

Chương 76:

Lộ mặt một chút.

Để bọn hắn hiểu rằng, chuyện các ngươi làm, ta đều nhìn thấy.

Chỉ cần các ngươi cố gắng.

Nhất định sẽ được ta coi trọng.

ban đêm, về đến nhà.

Lâm Phàm không ngủ, mà bắt tay vào làm một chuyện mới.

Đó chính là thành lập đội hộ vệ của tường rào Miếu Loan.

Suy nghĩ ban đầu của hắn là thành lập đội ngũ của riêng mình, nhưng bây giờ hắn đã là người quản lý, thành lập tiểu đội của mình rõ ràng không còn thích hợp nữa, chỉ có thể chuyển sang thành đội hộ vệ của tường rào Miếu Loan.

Chỉnh lý lại danh sách.

Những Giác Tỉnh giả bây giờ đều được tính vào trong.

Còn có hơn 20 Liệp Sát giả.

Đồng thời, hắn còn thêm mấy người sống sót bình thường.

Nhìn danh sách đã được chỉnh lý xong.

Vuốt cằm, trầm tư một lát, “Hoàn mỹ.”

Ngày thứ hai.

Trên tường thành ở tường trong có dán một bố cáo màu đỏ.

Một đám người vây quanh ở đó nhìn.

“Bố cáo danh sách đội hộ vệ của tường rào Miếu Loan.”

“Tổng đội trưởng: Lâm Phàm.”

Chương 149 - Ấm ức, không cam lòng, khó chịu, hỏng bét, bất đắc dĩ. (2)

“Phó đội trưởng: Chu Thế Thừa.”

“Thành viên: Diêu Tuyết, Lục Sơn, Lục Dĩnh,…”

Tất cả mọi người đều xem rất cẩn thận, những cái tên ở trên này đối với bọn họ mà nói, bọn họ đều biết, đó đều là Giác Tỉnh giả và Liệp Sát giả trong tường rào.

Đột nhiên.

Có người hô lên.

Bởi vì bọn hắn đọc được cái tên khiến bọn hắn khiếp sợ.

“Vương Đại Bảo.”

“Vương Đại Bảo là ai?”

“Hình như Vương Đại Bảo cũng là người bình thường giống như chúng ta, cho đến nay vẫn luôn ở tường ngoài rửa xe cho người khác.”

“Móa, người bình thường chúng ta cũng có thể trở thành thành viên của đội hộ vệ sao, đây không phải là chỉ cần có thể gia nhập đội hộ vệ, chúng ta cũng có thể được tường rào bồi dưỡng, từ đó trở thành Giác Tỉnh giả và Liệp Sát giả sao?”

“Ngươi đang nằm ơ à.”

“Cái gì mà nằm mơ, những cái tên khác trong danh sách này ta đều biết, bọn hắn cũng là người bình thường.”

Ở đằng xa, Vương Đại Bảo cũng giống như thường ngày chuẩn bị ra tường ngoài làm việc, đột nhiên, hắn ta phát hiện ở đằng trước có rất nhiều người đang vây tụ tại một chỗ, trong lòng tò mò, không biết là có chuyện gì.

Có người thấy Vương Đại Bảo, vội vàng vẫy tay.

“Đại Bảo, Đại Bảo, ngươi mau đến đây.”

“Có chuyện gì thế?” Vương Đại Bảo đi tới.

Đối phương chỉ lên bố cáo, kích động nói, “Ngươi nhìn đây này, tên của ngươi ở trên đó, sau này ngươi chính là một thành viên trong đội hộ vệ của tường rào Miếu Loan đó.”

Loảng xoảng!

Chậu rửa mặt Vương Đại Bảo đang cầm rơi xuống đất.

Ánh mắt kính ngạc nhìn chằm chằm bố cáo, đằng sau danh sách, thấy được tên của mình.

Miệng há hốc, cả người giống như ngây ngốc.

“Tên của ta…”

Vương Đại Bảo không dám tin.

Mặc dù Lâm ca vẫn luôn xem trọng hắn ta, còn vỗ bả vai hắn ta nói với hắn ta, làm rất tốt, ta vô cùng xem trọng ngươi, nhưng giờ phút này, thấy tên của hắn ta xuất hiện trên bố cáo, hắn ta chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, hạnh phúc đến quá đột ngột.

Vương Đại Bảo cười, cười ngây ngốc, hai tay không biết phải làm thế nào, đỡ trán, sờ mặt, nắm tóc.

Giờ phút này hắn ta thật sự khó có thể khống chế được niềm vui sướng sâu trong lòng mình.

“Chúc mừng.” Có người vỗ vai Vương Đại Bảo.

“Cảm ơn.”

“Thật khiến người khác hâm mộ, nhưng mà ta cảm thấy tương lai ta cũng có thể trở thành thành viên của đội hộ vệ.” Có người chúng mừng, đồng thời cũng thầm ủng hộ chính mình.

Vương Đại Bảo kích động nói, “Ta có tài đức gì, thế mà có thể gia nhập đội hộ vệ, ta chỉ là người bình thường mà thôi, ta cũng không biết vì sao có thể gia nhập được.”

Nhìn thành viên của đội hộ vệ mà xem là ai chứ?

Giác Tỉnh giả và Liệp Sát giả.

Chỉ có ba người bình thường là hắn ta, Hoàng Hải và Vương Tuyền.

Ở đằng xa, vẻ mặt Lâm Phàm tươi cười, hắn muốn chính là loại hiệu quả này, ý tứ rất rõ ràng, chính là để cho tất cả mọi người hiểu rõ, mặc dù các ngươi là người bình thường, nhưng chỉ cần làm tốt, được coi trọng, là có thể gia nhập đội hộ vệ, từ đó được bồi dưỡng.

Hắn đi về phía bên đó.

“Đại Bảo.”

Mọi người thấy người đến, cả đám đều kích động chào hỏi, sau khi Lâm Phàm thượng vị, đưa ra một loạt cải cách, địa vị của hắn trong lòng mọi người liên tục tăng vọt.

“Lâm ca.”

Vương Đại Bảo kích động hô lên, “Lâm ca, ta thật sự được chọn sao.”

“Đúng vậy, ngươi được chọn, không cần nghi ngờ bản thân, ngươi không tệ, hành động của ngươi ta đều nhìn thấy cả, ngươi là người nhiệt tình, cho nên ta cho ngươi gia nhập đội hộ vệ, tăng thực lực của mình, vì tương lai có thể cống hiến một phần lực lượng cho tường rào.”

Lâm Phàm dõng dạc nói.

Được Lâm Phàm chính miệng thừa nhận, Vương Đại Bảo kích động đến mắt cũng đỏ bừng.

Kẻ sĩ chết vì tri kỷ.

Bây giờ hắn ta tình nguyện vì Lâm Phàm xông pha khói lửa, cho dù hy sinh tính mạng của mình cũng không tiếc.

“Ừm, Lâm ca, ta nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của ngươi với ta.” Vương Đại Bảo lau đi nước mắt nơi khóe mắt, giọng điệu kiên định nói.

Lâm Phàm vỗ vỗ vai hắn ta, gật đầu, sau đó nhìn về phía người sống sót vây xem.

“Các vị, các ngươi cũng phải cố gắng lên, bây giờ tường rào chúng ta đã không còn là tường rào lúc trước nữa, mà tràn đầy hy vọng, tràn đầy tương lai, chỉ cần các ngươi cố gắng làm, tận tâm tận lực phát triển tường rào, có cống hiến, vậy thì đội hộ vệ sẽ có một chỗ cắm dùi cho các ngươi, các ngươi có lòng tin này hay không.”

Lâm Phàm lại vẽ bánh nướng cho bọn hắn một lần nữa.

Thật ra đây cũng không phải là bánh nướng.

Mà là lời nói thật lòng.

Thật sự có đồ cho bọn hắn.

“Có.”

Đám người tràn ngập lòng tin hô to.

Vẻ mặt kích động vô cùng.

Lâm Phàm vô cùng hài lòng gật đầu, sau đó nói đơn giản vài câu, đã tạm biệt bọn hắn, sau khi Lâm Phàm rời đi, ý chí chiến đấu bọn hắn sục sôi, tràn ngập nhiệt tình, chính là hy vọng có thể được tuyển chọn.

Vì ngày nào đó trong danh sách sẽ xuất hiện tên của mình.

Chạng vạng tối.

Trong nhà.

“Thiết Bố Sam viên mãn, thể chất lại tăng lên một chút.”

Trải qua những ngày qua cố gắng.

Hắn cuối cùng cũng nâng lên max cấp, nói thật, hắn đột nhiên phát hiện, tốc độ tu luyện của bản thân mình rất nhanh, mấy ngày ngắn ngủi, đã đạt đến max cấp.

Đây là hack ra sức, hay là thiên phú của mình không tệ nhỉ?

Quản nó làm gì.

Ngồi xếp bằng, nhắm mắt, không còn tạp niệm, ngưng tụ tinh khí

thần, cảm nhận luồng khí thần bí trong cơ thể, sau khi Thiết Bố Sam lên max cấp, đã dần trở nên lớn mạnh kia.

“Cái Khí này so với khi Thiết Đầu Công và Long Trảo Thủ max cấp ngưng tụ ra còn khổng lồ hơn.”

Trên phương diện võ học Lâm Phàm không có bất cứ tạo nghệ nào cả.

Chương 150 - Ấm ức, không cam lòng, khó chịu, hỏng bét, bất đắc dĩ. (3)

Tất cả đều dựa vào hack sửa đổi mới tu thành.

Lúc này trong cơ thể hắn có ba luồng khí.

Một là ở đầu, hai là ngón tay, ba là thân thể.

Hắn thử điều động ba luồng khí này, muốn thử có thể kết nối lại hay không.

Theo thao tác của hắn.

Ba luồng khí bắt đầu lưu động, bắt đầu tụ lại, đối với tình huống này, hắn ta vô cùng chờ mong, không biết kết quả như thế nào.

Khi Khí va chạm vào nhau, không có chuyện gì khác lạ xảy ra, ngược lại dung hợp vô cùng hoàn mỹ, chỉ trong chớp mắt, luồng khí trong cơ thể đột nhiên lớn mạnh hơn rất nhiều.

“A.”

Lâm Phàm mở mắt ra, vô cùng kinh ngạc.

Hắn phát hiện khí trong cơ thể vậy mà không cần khống chế, đang từ từ lưu động trong cơ thể, máu trong cơ thể dường như cũng có chút rung động.

Đấm ra một quyền về phía trước, theo ý nghĩ của hắn khẽ động, khí trong cơ thể cũng ngưng tụ ở trên nắm tay, nhìn như một quyền tùy ý vung ra, nhưng lại truyền ra tiếng trầm muộn, vừa nghe đã biết lực đạo rất hung mãnh, có sức lực.

“Con đường này có vẻ có thể thành công.”

Lâm Phàm càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này.

Thực lực của hắn đến từ điểm tiến hóa, kéo theo thuộc tính ba chiều tăng lên, nhưng bây giờ loại phương pháp có thể tự mình tu luyện thế này, có vẻ như đã bù đắp một loại thiếu thốn nào đó vậy.

“Thổ nạp là cách luyện khí công, cũng là một cách hít thở, chia làm hô hấp bên ngoài và hô hấp bên trong.”

Lâm Phàm ngẫm nghĩ.

Hô hấp bên ngoài chính là phổi tiến thành trao đổi không khí với máu và bên ngoài, gọi là hô hấp phổi.

Mà hô hấp bên trong chính là trao đổi giữa máu và tế bào bên trong cơ thể, gọi là hô hấp tổ chức.

Nhưng bất kể gọi như thế nào, đều là để điều chỉnh tiết tấu hô hấp, đạt đến một loại cộng hưởng.

Đạt đến mức độ như người xưa từng nói, "Thổ duy tinh tế, nạp duy liên tục" đều đều, dài nhỏ, sâu xa.

Lâm Phàm lại nhập định một lần nữa, bắt đầu thổ nạp.

Thuật thổ nạp của Thiết Đầu Công, thuật thổ nạp của Long Trảo Thủ, Nội Dưỡng Hoàn Đan Công của Thiết Bố Sam, đều là một loại tiết tấu hô hấp.

Cái trước kia trong sách là giả, là sai.

Nhưng mà có hack sửa đổi, sai lầm cũng biến thành đúng.

Sau khi hắn bắt đầu chuyển đổi giữa ba loại thuật thổ nạp.

Tiết tấu hô hấp của hắn bắt đầu trở nên hỗn loạn.

Nhất thời với tần suất hô hấp này, lại đổi sang tần suất hô hấp kia, tiết tấu vô cùng loạn, khiến bản thân hắn vô cùng khó chịu, giống như thiếu khí, nhịp tim nhảy lên tục, sắc mặt đỏ bừng, toàn thân như có kiến bò, khó chịu đến cực hạn.

"Thật là phiền, khô khan, thật là khó chịu."

Nếu là người bình thường, khi gặp phải cảm giác này, nhất định sẽ dừng lại.

Nhưng Lâm Phàm tin vào năng lực sửa đổi của hack, nhất định có thể sửa đổi loại hô hấp khiến hắn khó chịu đến cực hạn này.

Cố nén khó chịu, tiếp tục thổ nạp.

Đây so với với chuyện đứng ngồi không yên còn khó chịu hơn, không có ý chí cường đại, tuyệt đối không thể tiếp tục kiên trì được.

"Hack đến."

Trong lòng Lâm Phàm kêu gào.

Sau khi hắn kiên trì mười mấy hai mươi phút.

Đột nhiên.

Tiết tấu thổ nạp bất chợt thay đổi, không tự chủ được mà hô hấp theo một cách thổ nạp khác, sau đó là một cảm giác xuyên tim.

“Thật thoải mái…”

Lâm Phàm suýt chút nữa rên ra miệng, nếu để cho lão Vương sát vách nghe thấy, sợ là sẽ cho rằng hắn đang làm cái gì đó đi.

“Thành công, cuối cùng cũng thành, kết hợp ba loại tiết tấu thuật thổ nạp, sửa đổi dung hợp thành một.”

Vẻ mặt hắn vô cùng kích động.

Bắt đầu theo loại thuật thổ nạp này mà hô hấp, sau khi hít vào một hơi, tần suất tim phổi nhảy lên đã lặng yên mà thay đổi.

Càng khiến cho hắn khiếp sợ chính là máu chảy trong cơ thể, khi hắn thổ nạp, dường như đạt đến điểm sôi, nhảy lên, chấn động, rèn luyện xương cốt trong cơ thể.

“Cái này… Cái này…”

Lâm Phàm trừng mắt, hắn cũng không phải là kẻ ngốc không hiểu gì cả, tiểu thuyết cũng đã từng xem, phim truyền hình cũng đã từng thấy, bên trong đều có nói, lấy thuật thổ nạp vận khí chấn động máu, rèn luyện xương cốt bản thân.

Cũng là cái gọi là Khí Huyết Võ Đạo.

“Chắc hẳn là có hack sửa đổi, cái ta đang dùng là Khí HUyết Võ Đạo, cũng là con đường chưa từng có người đi qua?”

Lâm Phàm chìm vào hoài nghi.

Hắn cũng không biết có phải là như vậy hay không.

Nhưng bất kể như thế nào, đã đi đến một bước này, không có ký do gì mà dừng lại.

“Theo tiết tấu thổ nạp này, tương lai sẽ như thế nào?”

Lâm Phàm có chút mong đợi, lại có chút căng thẳng..

Hack sửa đổi.

Cũng không hại mình đâu nhỉ.

Không suy nghĩ nhiều nữa, trời đã muộn, hay là đi ngủ đi.

Ngày thứ hai, Lâm Phàm giống như thường ngày ra tường ngoài đi dạo, hắn chuẩn bị ra ngoài tìm kiếm khu vực hoạt động của dị thú cấp ba, từ đó săn giết dị thú, lấy được điểm tiến hóa.

Khi thấy được Trần Quân, trong mắt Trần Quân lộ ra một loại chờ mong, dường như đang nói, Lâm ca, ngươi có cần ta đánh ngươi nữa không, bây giờ ngươi là người quản lý, thế mà ta chẳng sợ một chút nào, thậm chí còn rất nhiệt tình.

Đối với chuyện này, Lâm Phàm tỏ vẻ rất bất đắc dĩ.

Mẹ nó gia hỏa này đúng là nghiện thật rồi.

Có thể cầm gậy đánh người quản lý như hắn, chỉ sợ Trần Quân là người đầu tiên.

Lúc này.

Bên ngoài tường ngoài.

Một bóng người đang kéo xác dị thú không nhanh không chậm đi đến.

Lê Bạch đến, hắn ta dừng xe ở chỗ xa, kéo xác dị thú đi bộ đến, hắn ta thấy, cách thức lên sàn này khá đẹp trai, có một loại cảm giác áp bách không nói thành lời.

Về phần dị thú, nhất định là nửa đường săn giết.

Không có nguyên nhân khác.

Chương 151 - Ấm ức, không cam lòng, khó chịu, hỏng bét, bất đắc dĩ. (4)

Chính là ném dị thú lên tường ngoài, sau đó hắn ta nhanh chóng leo lên phía trên, trong ánh mắt hoảng sợ của người khác, tay không tiếp được, sau đó xé ra một miếng thịt ném cho đối phương.

Nghĩ lại hiệu quả như vậy thật sự bùng nổ.

Rất nhanh, hắn ta đã đến phía dưới tường ngoài.

Ngẩng đầu nhìn lên trên.

Cánh tay đột nhiên căng lên phát lực, vù một tiếng, xác dị thú khổng lồ bay lên tường thành, hai tay Lê Bạch bám lấy vách tường, nhanh chóng leo lên, khi sắp lên đến tường thành rồi, hăng hái dùng sức, bật nhảy lên, vọt tới trên tường thành.

“Hả?”

Lê Bạch khẽ nhíu mày, vốn cho rằng trên tường thành có rất nhiều người, ai có thể nghĩ ra được ngay cả bóng người cũng không có.

Cái này không giống với suy nghĩ của hắn ta.

Mẹ nó, người đâu?

Đừng nói là bị dị thú triều công phá rồi chứ.

Hắn ta vững vàng đáp xuống đất, không đi tiếp, mặc cho xác dị thú rơi xuống, không có quần chúng vây xem thì đỡ cái cọng lông ấy.

Phịch một tiếng.

Âm thanh ngột ngạt truyền đến.

Tất cả mọi người đang làm việc ở bên dưới tường ngoài đều nghe thấy tiếng động, ngồi dậy, nhìn lại phía tường thành, vừa rồi ở đó có động tĩnh, tuyệt đối không nghe lầm.

Bọn hắn không biết là gì, cho nên cứ nhìn chằm chằm nơi đó.

Chỉ trong chốc lát, bọn hắn nhìn thấy một nam tử xa lạ chậm rãi đi xuống bậc thang, sau lưng còn kéo xác một con dị thú.

Trần Quân đang ở đây vội vàng tiến lên, đồng thời bảo người thông báo cho người tường trong biết, có người lạ đến.

“Hóa ra đều ở chỗ này.”

Lê Bạch nhìn thấy người đều ở đây, cũng không uổng công đến đây, tình hình trước mắt cũng có thể nhận ra, nơi này bị dị thú phá hỏng rất thảm.

Chuyện này cũng nằm trong dự liệu của hắn ta.

Tường rào Diêm Hải bọn hắn suýt chút nữa bị dị thú công phá, đương nhiên không cần nhắc đến cái tường rào Miếu Loan cỡ nhỏ

này.

“Ngươi là ai?”

Trần Quân vội vàng chạy đến, hỏi thăm, ngay lúc này, bất cứ một người xa lạ nào xuất hiện, cũng khiến mọi người cảnh giác, dù sao thì cũng có người sẽ nhân lúc cháy nhà hôi của, nghĩ đến khi chống cự dị thú, nhất định hy sinh rất nhiều người, là lúc lực lượng phòng thủ yếu kém nhất.

“Đội Bạo Long tại tường rào Diêm Hải, Lê Bạch.” Lê Bạch tự giới thiệu một chút.

Trần Quân sửng sốt, rõ ràng là đã nghĩ đến chuyện gì đó, mà nét mặt của hắn ta, Lê Bạch đều nhìn thấy cả.

Lê Bạch nói, “Xem ra ngươi đã biết mục đích của ta, không cần cản ta, cũng đừng lãng phí thời gian, bảo Lâm Phàm ra đây, cứ nói ta tìm hắn.”

Sắc mặt Trần Quân nghiêm túc, hắn ta từ trên người Lê Bạch cảm nhận được một loại áp bách, đó là áp bách đến từ cường giả.

Hắn ta không hô to có địch đến.

Bởi vì hắn ta không thể ngăn được.

Mà đang làm việc ở xung quanh đều là người bình thường, một khi nảy sinh xung đột, tuyệt đối sẽ tử thương nghiêm trọng.

Hắn ta chỉ có thể chờ người tường trong đến.

“Ngươi đừng động, đây không phải là nơi ngươi có thể đến.” Trần Quân nói.Chương 76:

Nghe thấy vậy.

Lê Bạch thật sự dừng bước lại, “Được, ta không động, ngươi bảo Lâm Phàm ra đây.”

Lúc này đến lượt Trần Quân ngạc nhiên.

Khá lắm.

Dễ nói chuyện như vậy à?

Rõ ràng là nhận ra được Trần Quân khó hiểu.

Lê Bạch chậm rãi nói, “Ta và ngươi không thù không oán, sẽ không ra tay với ngươi, Lê Bạch ta không phải là loại người không phân tốt xấu.”

Chỉ dựa vào câu nói này, trong lòng Trần Quân nên tự động thêm điểm cho Lê Bạch, nhưng bây giờ là trừ điểm, không có nguyên nhân gì khác, chính là vì người hắn ta tìm chính là Lâm ca, Lâm ca chính là ngọn đèn chỉ đường của bọn hắn, không quan tâm là dạng từ bi thánh mẫu gì, đến chỗ hắn ta, đều đáng chết.

Cũng không lâu lắm.

“Ngươi tìm ta?” Lâm Phàm dẫn theo người đến.

Không phải hắn muốn dẫn người theo.

Mà là bọn hắn không yên lòng, nhất định phải đi theo.

Lâm Phàm đánh giá đối phương, rất lạ, chưa từng gặp, không biết đến để làm gì.

Trần Quân vội vàng chạy đến bên cạnh Lâm Phàm, nói chuyện của đối phương một lần nữa.

À, hóa ra hắn ta chính là Lê Bạch của đội Bạo Long.

Đã sớm nằm trong dự liệu, chỉ là không ngờ đối phương đến nhanh như vậy, cách lúc dị thú triều tiến công chỉ mới mấy ngày, đã đơn thương độc mã đến, không thể không nói, đối phương cũng rất có khí phách.

Lê Bạch đánh giá, “Ngươi chính là Lâm Phàm.”

“Ừm, không sai, ta chính là Lâm Phàm, ngươi là Lê Bạch của đội Bạo Long đúng không, ngươi không cần hỏi, Diêu Thế Quang là do ta giết, còn nữa, đám người hắn dẫn theo cũng là ta giết.” Phương châm của Lâm Phàm chính là chân thật, giết chính là giết, tuyệt đối không có giấu diếm, huống hồ cũng không cần thiết phải giấu diếm, giấu diếm sẽ chỉ lãng phí miệng lưỡi, mệt mỏi.

“Được, nói cho ta lý do.”

“Lý do?”

Lâm Phàm có chút hoang mang, nghe không hiểu ý của hắn ta lắm.

“KHông sai, mặc dù ta biết lý do, nhưng ta muốn nghe lý do của

ngươi một chút.” Lê Bạch nói.

Thật ra hắn ta biết Diêu Thế Quang là hạng người gì, nhưng bất kể như thế nào, hắn ta là đội trưởng của đội Bạo Long, Diêu Thế Quang cũng là ân nhân cứu mạng của hắn ta, nhiều năm ở cũng nhau như vậy, tình cảm vẫn còn.

Cho nên hắn ta không thể không đến.

Lâm Phàm nói, “Được, nói cho ngươi nghe, rất đơn giản, hắn muốn cướp vật tư mà chúng ta lấy được, chính là lý do đó, có đủ hay không?”

“Đủ rồi.”

Lê Bạch gật đầu, sau khi dị thú triều kết thúc, Lương Hồng đã nói chuyện này cho hắn ta nghe, hắn ta biết Diêu Thế Quang thật sự có thể làm ra được chuyện này, mà lời Dương Phi nói cũng là giả.

Lương Hồng nói với hắn ta, Lâm Phàm ở tường rào Miếu Loan là người đáng tin, đáng kết giao.

Hắn ta không phản bác.

Bởi vì hắn ta không biết.

Chương 152 - Ấm ức, không cam lòng, khó chịu, hỏng bét, bất đắc dĩ. (5)

Hắn ta đến đây, cũng không phải muốn giết Lâm Phàm, chỉ là muốn đánh hắn một trận tơi bời trả thù cho chuyện giết chết Diêu Thế Quang là được.

Lâm Phàm híp mắt, không hiểu đối phương nói đủ rồi là có ý gì.

Cảm thấy là lạ.

Ngay sau đó.

Lời Lê Bạch nói, quả thật khiến Lâm Phàm hoang mang.

“Trong tận thế, cướp đoạt vật tư của người khác đúng là hành vi đáng chết, bị người ta giết chết cũng là chuyện đáng đời, ta cũng không trách ngươi, nhưng bất kể như thế nào, Diêu Thế Quang cũng có quan hệ với ta, ta không thể không quản, cho nên ta sẽ dạy dỗ ngươi một trận, sau đó xóa bỏ, từ đây không ai nợ ai.”

“Xác dị thú này, xem như tiền thuốc men của ngươi.”

Lê Bạch ném xác dị thú trong tay sang một bên.

Thao tác này khiến Lâm Phàm cảm thấy mơ hồ, gia hỏa này không giống như những gì hắn nghĩ, trong suy nghĩ của hắn, đã bổ não Lê Bạch thành một người cao ngạo ương bướng, không ai bì nổi, thủ đoạn tàn nhẫn, gương mặt xấu xa đáng ghét.

Dù sao không có những khí chất này, chẳng thể nào dẫn theo được một người như Diêu Thế Quang.

“Ngươi tự tin như vậy sao?” Lâm Phàm nói.

Lê Bạch nói, “Đây không phải là tự tin, mà là sự thật, ngươi không phải là đối thủ của ta.”

Những người xung quanh nghe thấy Lê Bạch đến tìm Lâm Phàm gây chuyện, cả đám đều trợn mắt nhìn, có người đã cầm xẻng lên chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

Lâm Phàm cười.

Hắn xem như đã nhìn ra.

Vị Lê Bạch trước mắt này không giống như hắn nghĩ, đồng thời cũng không xấu xa như vậy, nhưng mà quan tâm xấu hay không làm gì, đã đến rồi, nhất định không thể để đối phương tay không mà về.

Đột nhiên, hắn chợt liếc thấy một màn đáng sợ.

“Đừng…”

Mới vừa thốt ra lời thì cũng đã chậm rồi.

Chỉ thấy một đứa nhỏ tóc chỏm, cũng chỉ khoảng chín tuổi, thò tay vào trong quần, sau đó cầm lấy một thứ đồ chơi sền sệt, ném về phía Lê Bạch.

Lê Bạch suýt chút nữa là trở thành Giác Tỉnh giả cấp bốn, trực giác rất mạnh, không hề nhìn lại, vươn tay ra chộp lấy.

Hắn ta thấy, thứ quăng đến này, đơn giản chỉ là cục gạch mà thôi.

Nhưng… Sao lại sền sệt nhỉ?

Còn có một mùi kỳ lạ truyền đến.

Quay đầu nhìn lại, đồ vật sền sệt dính trên tay, còn có một ít theo khe hở rơi xuống đất.

Lê Bạch vội vàng hất đi tang vật, đưa tay đến mũi ngửi ngửi.

Ọe!

Ra vẻ nôn mửa.

Đứa nhỏ kia tức giận hô to, "Cút khỏi tường rào chúng ta, nơi này không chào đón ngươi, ngươi dám ra tay, ta sẽ liều mạng với ngươi."

Tất cả mọi người đều chấn động trước một màn này.

Ai cũng không nghĩ đến sẽ có kết quả như vậy.

Đồng loạt nhìn về phía đứa trẻ kia, tuổi còn nhỏ, chính là lăng đầu thanh mà.

Nói móc là móc, nói nện là nện.

Đơn giản chính là đánh thương địch thủ 1000, tự tổn hại 800 mà.

Còn nữa, cục phân kia rốt cuộc là ở đâu ra?

Chẳng lẽ có sẵn?

Còn nóng hổi à?

Lê Bạch biết đây là cái gì, ngây người nhìn đứa nhỏ tóc chỏm bởi vì phẫn nộ mà gương mặt đỏ bừng, cả người cũng trợn tròn hai mắt, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm, rồi nhìn những người xung quanh.

Lâm Phàm nói, "Trẻ nhỏ không hiểu chuyện, đừng chấp nhặt, hay là ngươi rửa tay một chút, đợi lát nữa chúng ta bàn lại?"

Lê Bạch hít thật sâu, trong lòng tự an ủi chính mình, đây là đứa trẻ, không chấp nhặt với nó, sau đó tìm nước, nhìn thấy thùng nước, nhanh chóng rửa sạch.

Một lát sau.

"Được rồi, không nhiều lời chiến đấu đi, yên tâm, ta sẽ không đánh chết ngươi, chỉ là muốn dạy ngươi một bài học."

Vừa dứt lời.

Chỉ thấy Lê Bạch nhanh chóng cởi áo ra, cởi quần, chỉ còn mặc một cái quần cộc cực lớn, sau đó gầm nhẹ, cả người đột nhiên to lên, chỉ trong nháy mắt đã biến thành người khổng lồ cao ba bốn mét, bắp thịt cả người kiên cố, giống như được khảm nạm từ từng tảng đá.

Nhìn là biết cứng rắn không gì sánh được, tràn ngập sức lực.

“Thật mạnh.” Chu Thế Thừa nói thầm, năng lực của đối phương rất mạnh, uy thế khuếch tán ra, hình thành lực áp chế, đã có thể cảm nhận được.

Lâm Phàm không rút đao ra, mà chuẩn bị dùng song quyền và năng lực đối phó hắn ta.

Đao rất nguy hiểm

Vừa ra nhất định có tổn thương.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Mỗi một bước Lê Bạch bước ra, mặt đất dường như cũng chấn động, đi đến trước mặt Lâm Phàm, vung lên nắm đấm khổng lồ, hung hăng đánh tới.

Lâm Phàm không hề né tránh, vung quyền đối lại.

Ầm!

Hai quyền va chạm vào nhau.

Hai luồng lực lượng cường hãn đối đầu nhau, một luồng khí lãng lấy hai người làm trung tâm khuếch tán ra ngoài.

Chu Thế Thừa thấy Lâm Phàm không rút đao, cũng không thi triển năng lực, đã biết hỏng việc rồi, nhưng tình hình tiếp theo, lại khiến tròng mắt hắn ta muốn rớt ra ngoài.

Cái này… Thật sự có thể liều được sao?

Năng lực Lê Bạch rõ ràng là đi theo con đường lực lượng, mà năng lực của Lâm Phàm là hỏa, không am hiểu cận chiến, nhưng bây giờ xem ra, có vẻ cũng không rơi vào thế hạ phong, thậm chí sao đột nhiên lại có cả giác Lê Bạch mới là người rơi vào thế hạ phong.

Người trong cuộc là Lê Bạch cũng vô cùng khiếp sợ.

Một quyền này khi hắn ta đánh ra, lại giống như đánh vào trên tấm thép vậy, cứng rắn, chắc chắn, không thể nào rung chuyển được.

Kết quả như vậy đã sớm nằm trong dự đoán của Lâm Phàm.

Bây giờ hắn đang ở cấp ba (18/40).

Lực lượng có liên quan đến thuộc tính thể chất đã cao đến 97, ở trong đó còn có huyết tinh, thịt dị thú, kỹ năng tăng thêm điểm số, tính một chút, hắn có thể nói mình đã sắp đạt đến cường giả cấp bốn rồi.

Huống chi, Lê Bạch sắp lên cấp bốn, thực lực cần tăng lên, lại không hoàn toàn là lực lượng, mà còn tăng lên cả tinh thần.

Chương 153 - Ấm ức, không cam lòng, khó chịu, hỏng bét, bất đắc dĩ. (6)

Cho nên hắn không sợ.

Phịch một tiếng.

Lâm Phàm quét qua eo Lê Bạch, lực đạo bộc phát, Lê Bạch nhận phải một kích này lập tức bay đi, hai chân ma sát với mặt đất, kéo ra hai vết tích thật dài.

“Cứng vãi.”

Lâm Phàm nghĩ thầm, đổi thành Giác Tỉnh giả cấp ba khác, một cước này chắc hẳn đã có thể khiến thận đối phương nổ tung rồi.

Nhưng nhìn tình hình của Lê Bạch, có vẻ vấn đề không lớn.

Lúc này trong lòng Lê Bạch vô cùng khiếp sợ không thể nào nói nổi, thật mạnh, rất rất mạnh, tốc độ nhanh, lực lượng mạnh, lại có xu thế nghiền ép hắn ta mọi phương diện.

Càng đáng sợ hơn chính là, đối phương là Giác Tỉnh giả, ngay cả năng lực cũng còn chưa sử dụng đến.

Cọng rơm cứng, đây tuyệt đối là cọng rơm cứng.

Lê Bạch biết mình nhất định phải cẩn thận, tuyệt đối không thể khinh thường, nếu không có thể sẽ bị lật thuyền.

“Có phải cảm thấy ta rất cứng rắn hay không?” Lê Bạch cười, vỗ vỗ vào cơ bắp ở phần eo của mình, nhìn có vẻ chỉ tùy ý đập, nhưng lại

tràn ngập lực lượng, “Bây giờ ta sẽ đánh thật đó, ngươi cẩn thận một chút.”

Phốc phốc!

Tiếng thả rắm quái dị truyền đến.

Tất cả mọi người đều biết, hắn ta đang đánh rắm.

Nhưng Lê Bạch thì vẻ mặt vẫn như thường, không hề có bất cứ dao động gì, rõ ràng đã sớm thành thói quen.

Ầm ầm

Ầm ầm!

Lê Bạch nện bước chân, nhanh chóng lao đến, thân thể cao lớn tựa như một ngọn núi nhỏ, tràn đầy cảm giác áp bách.

Lâm Phàm vẫn không hề né tránh.

Ngay khi đối phương vừa vọt đến.

Trong lòng thầm nhủ.

“Lóe mù mắt chó nhà ngươi.”

Một ngọn lửa mãnh liệt bùng lên, Lê Bạch che lại hai mắt, bị một chiêu này đánh đến mức trở thay không kịp, chỉ thấy một mảnh trắng xóa, hai mắt đã mất đi tầm nhìn.

Thi triển Long Trảo Thủ.

Đột nhiên chụp vào phần eo của Lê Bạch, Long Trảo Thủ vô bất kiến tồi (không có gì vững chắc mà không phá nổi (chỉ sức mạnh vô địch)) lại thất bại trong ngắn ngủi, khi chạm đến, giống như vừa chộp vào một khối thép, điều động khí trong cơ thể, tập trung vào năm ngón tay, lực đạo càng mạnh hơn.

(không có gì vững chắc mà không phá nổi (chỉ sức mạnh vô địch))

Lê Bạch đang mất đi tầm nhìn đột nhiên cảm thấy đau xót, vẻ mặt kinh hãi.

Rõ ràng không ngờ đến, ngoại lực lại có thể tổn thương đến hắn ta.

Lê Bạch bị đau vung vẩy nắm đấm lung tung.

Lâm Phàm lùi lại.

“Quả nhiên hữu dụng.”

Lâm Phàm chính là đang thử lưu động luồng khí trong cơ thể, xem thử uy lực chiêu thức của bản thân sẽ tăng thêm được bao nhiêu.

Bây giờ xem ra, tăng lên rất nhiều, rất hung mãnh, rất bá đạo.

Nếu như dốc toàn lực ứng phó, chỉ với một trảo vừa rồi thôi, tuyệt đối có thể xé một miếng thịt to trên người đối phương xuống.

Hắn không tiếp tục ra tay.

Mà là chờ đợi ánh mắt của Lê Bạch khôi phục lại.

Quần chúng vây xem sùng bái nhìn Lâm Phàm, thật mạnh, thật là mạnh, đùa con cá ngốc kia vòng quanh.

“Ủng hộ Lâm thúc thúc.”

Đứa trẻ ném phân hô to, vung vẩy tay.

Những người xung quanh lập tức tránh ra xa.

Chỉ sợ đứa nhỏ này vung cặn phân trong tay vào miệng bọn hắn.

Phốc phốc!

Phốc phốc!

Lê Bạch vung quyền lung tung liên tục thả hai quả rắm, cái rắm này có lực đẩy cực mạnh, vừa vặn khiến quần cộc bị thổi bay lên.

Lâm Phàm nghe thấy âm thanh này, biểu hiện có chút kinh ngạc, người này thích đánh rắm như vậy à?

Nhất thời.

Hắn nghĩ đến một cách.

Trong lòng âm thầm cười he he.

Một đốm lửa nhỏ nổi lên từ trong tay hắn, theo khống chế của hắn, bay đến phía sau mông Lê Bạch đốt quần cộc của hắn ta ra một lỗ nhỏ, sau đó chui vào trong.

Rất nhanh.

Lê Bạch đã dừng vung vẩy tay lại.

ÁNh mắt đã khôi phục.

“Ngươi thật là lợi hại, thế mà có thể vận dụng năng lực đến trình độ này, còn nữa, lực lượng của ngươi quả thật đã vượt khỏi sự tưởng tượng của ta.”

Lê Bạch không nhịn được tán dương.

TRong những Giác Tỉnh giả mà hắn ta gặp được, có thể khai phát năng lực bản thân đến trình độ này, chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, hơn nữa, chỉ có một bàn tay là hết.

“Cảm ơn đã khích lệ, tạm được.” Lâm Phàm nói, “Ta cho ngươi một lời khuyên, đừng có thả rắm loạn nữa, rất dễ cướp cò đó.”

Tâm tính Lê Bạch không tệ, không trả lời, mà chỉ vọt về phía Lâm Phàm, lần này hắn ta rất cẩn thận, cùng một chiêu thức, hắn ta sẽ không mắc phải hai lần.

Đột nhiên.

Phốc phốc!

Tiếng rắm quanh quẩn vang lên.

Khí thể từ trong cơ thể bài xuất ra, có thành phần là metan, khí hydro, lưu huỳnh hydro các loại, bản thân những thứ này đều là khí dễ cháy, mỗi người đều giống nhau, cầm cái bật lửa, để ngay mông, đều có thể bốc cháy.

Không tin có thể thử một lần.

Nếu ai có thể khống chế đánh rắm, lại có thêm một cái bật lửa.

Có lẽ thật sự có thể làm được, chỉ bằng một quả rắm, là có thể bay thẳng lên mặt trăng.

Đột nhiên, Lê Bạch khựng chân lại, hắn ta cảm thấy tình hình có chút không đúng, nhìn lại, đằng sau mông đã cháy rồi.

“A… Sao lại có lửa.”

Lê Bạch vội vàng vỗ vỗ cái mông, muốn dập tắt lửa.

Hắn ta có chút hoang mang.

Đang yên đang lành, sao lại có thể như vậy.

Thấy cảnh cả đám người cười ha ha, loại cảm giác căng thẳng đã sớm bị một màn này chọc cười rồi.

Lâm Phàm vô cùng nghiêm túc nói, "Ta đã nói rồi, ít đánh rắm lại, nếu không rất dễ cướp cò."

Lê Bạch không để ý đến Lâm Phàm, thoát khỏi trạng thái Kiên Thạch Cự Nhân, khôi phục lại bản thể, mà vào ngay lúc này, Lâm Phàm đã vọt đến trước mặt đối phương, đấm ra một quyền, đánh trúng bụng, phịch một tiếng, chỉ thấy Lê Bạch bay lên, ầm vang một tiếng, rơi xuống đất, đau đớn kịch liệt khiến hắn ta co ro thân thể.

Há miệng, phun ra cả nước chua.

"Ngươi thua rồi." Lâm Phàm nói.

Chương 154 - Ấm ức, không cam lòng, khó chịu, hỏng bét, bất đắc dĩ. (5)

Lê Bạch nhịn đau, chậm rãi đứng dậy, mê mang nhìn Lâm Phàm, thua mà cũng có chút không hiểu nổi, rõ ràng đang rất tốt, sao lại đột nhiên biến thành thế này.

"Lão CHu."

"Đến đây."

"Đi lấy xác hai con dị thú đến đây, người ta chú ý như vậy, chúng ta cũng không thể để mất đi cấp bậc lễ nghĩa được, đưa hai con xem như tiền thuốc men."

"ĐƯợc rồi."

Chu Thế Thừa cười, đi lấy xác dị thú.

Nghe thấy vậy, vẻ mặt Lê Bạch vô cùng phức tạp, thậm chí còn muốn nôn ra máu., vốn là chuyện hắn ta nên làm, lại bị đối phương làm mất, thật sự muốn nôn ra máu.

Lâm Phàm cầm quần áo ném qua.

"Nếu như không phải cuộc chiến sinh tử, ngươi hãy mặc quần áo vào đi, có lẽ chúng ta còn có thể kết giao bằng hữu."

Lê Bạch cầm quần áo.

Ấm ức, không cam lòng, khó chịu, hỏng bét, bất đắc dĩ.

Đủ loại cảm xúc trộn lẫn trong ánh mắt.

Ném mạnh cho Lâm Phàm.

Lê Bạch mặc quần áo tử tế, đần độn đứng tại chỗ, trong lúc nhất thời, cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Hắn ta còn muốn chạy, muốn chạy trốn, muốn rời khỏi nơi đau lòng này.

Chỉ là hai chân của hắn ta giống như bị rót chì, không thể động đậy.

Hắn ta không biết vì sao lại như thế này.

Dù sao thì chính là loại cảm giác này.

Có lẽ, khi làm màu ra ngoài, bản thân cảm thấy rất rất sảng khoái, nhưng vẫn còn chưa đến lúc sảng khoái nhất, đã bị người ta không chút nương tay đánh hiện nguyên hình, mặt bị vả đùng đùng đùng.

Từng ánh mắt xung quanh nhìn chằm chằm kia khiến Lê Bạch không được tự nhiên.

Hắn ta giống như đã dùng hết sức lực toàn thân, nhấc chân lên, xoay người, muốn rời đi.

“Này, chờ một chút…, cầm xác hai con dị thú này mang về đi.” Lâm Phàm nói.

Lê Bạch dừng chân, xoay người, yên lặng nhìn chằm chằm Lâm Phàm, không nói gì nhiều, đến chỗ xác hai con dị thú, khom người, xách lên.

“Cảm ơn.”

Quay người rời đi, tăng tốc, chạy.

Chu Thế Thừa đến bên cạnh Lâm Phàm, nhìn bóng lưng người kia rời đi vô cùng khốn đốn.

Lâm Phàm nói, “Lão Chu, con người gia hỏa này vẫn được.”

Chu Thế Thừa nhìn Lâm Phàm, “Ngươi đánh hắn như vậy thật là mất mặt, hắn còn có thể làm bằng hữu với ngươi sao?”

“Không đánh không quen biết, tòm lại cũng sẽ có một ngày này.” Lâm Phàm cười nói.

Chu Thế Thừa cau mày nói, “Nói thật, bây giờ ta suy nghĩ kỹ cách nói chuyện của hắn ta một chút, chẳng biết tại sao, luôn cảm thấy đầu óc của hắn hình như không được tốt lắm.”

Lâm Phàm vỗ vai hắn ta, bất đắc dĩ nói, “Lão Chu, người ta như vậy không phải gọi là đầu óc không tốt lắm, phải nói là người ta thành thật.”

“Thành thật đầu óc không tốt?”

Lâm Phàm: …?

Cẩn thận suy nghĩ một chút, có vẻ thật sự là đầu óc không tốt lắm.

Được rồi.

Đi cũng đã đi rồi, đánh cũng đã đánh, nói xấu sau lưng người ta như vậy không tốt lắm.

Những người sống sót xung quanh vui mừng hoan hô.

ĐỐi với chuyện này, Lâm Phàm thản nhiên tiếp nhận.

Độ sùng bái tăng lên, thường thường cũng là vì góp nhặt từ từ lại.

Hắn đã nương tay với Lê Bạch.

Tận thế không phải là chém chém giết giết.

Càng nhiều hơn chính là đạo lý đối nhân xử thế.

…

Tại một nơi hoang dã, một cái xe Pickup đang nhanh chóng chạy đi.

“Cảm ơn.”

Dương Phi cũng không đến tường rào Hoài Phổ, nửa đường gặp được mấy người sống sót có vẻ không tệ lắm, trải qua thời gian ở chung ngắn ngủi, hắn ta cảm thấy mấy người sống sót này rất dễ lừa.

Ví dụ như người băng bó vết thương cho hắn ta, là một vị muội muội.

Bộ dạng vô cùng thanh tú, đúng loại hình hắn ta ưa thích.

Nếu là trước kia, hắn ta tuyệt đối sẽ chủ động tỏ tình, nếu như đối phương không đồng ý, vậy thì trực tiếp dùng sức mạnh, không quan tâm đối phương có đồng ý hay không, phương châm chính là chủ động xuất kích.

Nam nhân phải chủ động, chủ động mới có thể thành công.

“Không cần cảm ơn.”

Nữ tử thanh tú mỉm cười.

Lái xe là một nam tử đeo kính mắt, tuổi còn trẻ, luôn luôn mỉm cười, “Tường rào của ngươi như thế nào, bị dị thú triều tiến công có chống đỡ được không?”

Sau khi nói xong lời này, nam tử đeo kính mắt một tay vịn tay lái, ngón giữa tay kia đẩy mắt kính.

Người thích đẩy mắt kính kiểu này không phải biến thái thì chính là tên điên.

Dương Phi nói: “Chống đỡ thì chống đỡ được, nhưng mà người quản lý của chúng ta chết thảm, sau đó phát sinh chuyện tranh đoạt quyền nắm giữ tường rào, ta không muốn tham gia, cho nên chạy ra ngoài.”

Nam tử ngồi ở chỗ phụ lái nói, “Mẹ nó ta ghét nhất là loại tranh quyền, cần gì phải như vậy, bên ngoài dị thú nhìn chằm chằm, không những không đoàn kết với nhau, còn tranh đoạt với nhau, đúng là ngu xuẩn.”

“Ai, ai nói không phải chứ, cái tay này của ta chính là bị bọn hắn chém đứt, may mắn mạng lớn, chạy ra ngoài, còn gặp được các ngươi, đúng là may mắn của ta.” Dương Phi rất giỏi quản lý vẻ mặt, thần sắc buồn bã, nói giống y như thật.

Gã đeo kính nói, “Không cần phải nói cái gì mà may mắn hay không may mắn, gặp được chính là duyên phận.”

“Đúng, chính là duyên phận.” Dương Phi vô cùng tán thành gật đầu.

Cũng không lâu lắm.

Tuyến đường xe chạy khiến Dương Phi cảm thấy khó hiểu.

“Chúng ta đang đi đâu vậy?”

Dương Phi nhìn cột mốc đường bên ngoài, rõ là là Thuật Dương, cái này khiến hắn ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, thậm chí còn nghĩ, đầu óc đám gia hỏa này có phải có vấn đề hay không, chỗ nào không đi, thế mà cứ muốn vào trong thành thị, đây không phải là đầu óc có hố sao?

Gã đeo kính nói. "Trong nội thành, chỗ nguy hiểm nhất, thường là nơi an toàn nhất, ngươi sẽ không nghĩ rằng tường rào mới là nơi an toàn nhất chứ, nếu như ngươi nghĩ như vậy thì hoàn toàn sai rồi, kiến trúc trong thành thị rậm rạp, là công cụ ngăn cản tự nhiên tốt nhất, đồng thời có vài kiến trúc có hầm ngầm dưới đất."

Chương 155 - Tường rào Hoài Phổ trông chừng kỹ xe cho ta.

Nghe thấy lời này, Dương Phi chìm vào trầm tư, sau đó lộ vẻ bừng tỉnh đại ngộ.

"Thật sự đúng là như vậy, nhưng mà các ngươi như thế cũng to gan quá rồi." Dương Phi vô cùng khiếp sợ, không thể không nói, đám gia hỏa này đúng là gan to bằng trời, người ta đều chạy đến tường rào, đám gia hỏa này thì ngược lại, trốn ở trong thành thị.

Gã đeo kính nói, "Cái này có gì mà lớn gan, đều là thao tác bình thường mà thôi, khi tận thế vừa bộc phát, đã có người tìm nơi tránh né trong thành thị, dù sao thì trong thành thị có nhiều vật tư như thế, hoàn toàn đủ tự cấp tự túc, dù sao so với mấy cái tường rào kia thì tốt hơn rất nhiều."

"Đúng, đúng, mẹ nó, đúng là có lý." Dương Phi gật đầu, không hề chú ý gã đeo mắt kính đang nở nụ cười.

Rất nhanh, xe Pickup đã chạy vào trong thành thị, kiến trúc xung quanh hoang vu và cũ nát.

Dương Phi tò mò đánh giá.

Ngẫu nhiên có thể nhìn thấy một ít dị thú du đãng.

Dương Phi nói, "Xuất hiện quang minh chính đại trong thành thị như vậy, nếu như gặp phải quần thể dị thú thì phải làm sao?"

Gã đeo kính nói "Không sao cả, đây là khu vực chúng ta cần phải đi qua, ngươi xem camera xung quanh đều dùng được, khi chúng ta tiến vào phạm vi này, các bằng hữu của ta đã thấy được, nếu như phía trước có quần thể dị thú đi ngang qua, sẽ báo cho chúng ta biết

trước.”

“A, thì ra là thế.” Dương Phi gật đầu.

Nhìn như tò mò, nhưng thật ra lời đối phương nói ra, hắn ta đều ghi nhớ kỹ trong lòng.

CŨng không lâu lắm.

Xe Pickup lái vào một bãi đậu xe dưới đất, hoàn cảnh đen kịt khiến Dương Phi lập tức cảnh giác, nữ tử ngồi bên cạnh vỗ nhẹ lên mu bàn tay hắn ta, an ủi tâm tình căng thẳng của hắn ta, ra hiệu hắn ta chớ hoảng sợ, mọi chuyện đều an toàn.

Cảm nhận được xúc cảm mềm mại, tâm Dương Phi bay lên.

“Đến.”

Gã đeo kính ngừng xe lại, đi xuống xe, đến trước một cánh cửa điện tử, ấn vân tay, khi cửa điện tử mở ra, đằng trước xuất hiện một thông đạo, DƯơng Phi đi theo phía sau vô cùng ngạc nhiên nhìn mọi thứ.

Đồng thời hắn ta cũng nhớ kỹ ngón tay mà gã đeo kính dùng để mở cửa.

Đi đến cuối thông đạo, xuất hiện thang máy, đi vào thang máy, chỉ có một tầng lầu, thang máy di chuyển, đi xuống phía dưới, mấy giây sau, thang máy dừng lại.

Gã đeo kính bước ra khỏi thang máy, quay người mỉm cười nói, “Hoan nghênh ngươi đến trung tâm Mộc Dương.”

Dương Phi vừa kích động vừa căng thẳng ra ngoài.

“Ta thật sự không ngờ được, thế mà lại có chỗ như vậy, mặc dù đang ở dưới mặt đất, nhưng ta cảm thấy cái này so với tường rào còn tốt hơn rất rất nhiều.”

Gã đeo kính cười nói, “Đó là đương nhiên, mặc dù không nhìn thấy mặt trời, nhưng thiết bị rất đầy đủ, ngươi có muốn xem vết thương ở cổ tay trước hay không? Nếu như tạm thời không muốn, ta có thể dẫn ngươi đi thăm quan xung quanh một chút.”

Dương Phi nói, “Không sao cả, cổ tay của ta đã được băng bó rất tốt, không cần xem lại, hay là dẫn ta đi dạo một chút đi.”

“Vậy được, đi theo ta.” Gã đeo kính cười nói, sau đó bảo hai đồng bạn tự giải quyết chuyện của mình.

Dương Phi nhìn bóng lưng vị muội muội kia rời đi, lộ ra vẻ lưu luyến không rời, mãi đến khi gã đeo kính đập vào bả vai hắn ta, mới phục hồi tinh thần, hai người nhìn nhau, gã đeo kính mỉm cười, lộ vẻ nam nhân đều hiểu.

Dương Phi cười he he.

Gã đeo kính dẫn Dương Phi đi nhìn khắp nơi.

“Nơi này là khu vực sinh hoạt của chúng ta.”

“Đây là nhà ăn, chờ đến thời gian, những người khác sẽ tụ tập ở chỗ này dùng cơm.”

“Đây là rạp chiếu phim, đây là phòng massage.”

Khi gã đeo kính giới theo, Dương Phi cảm thấy nơi này mẹ nó mới là thiên đường của nhân gian, tuy rằng ở tường rào lúc trước sinh sống cũng rất tốt.

Thế nhưng so sánh với nơi này.

Đúng là một trời một vực mà.

Giữa hai bên, không có bất cứ thứ gì có thể so sánh được

Rất nhanh, gã đeo kính đã đưa Dương Phi đến trước một cánh cửa lớn đóng kín, đây ra, “Mời vào.”

Có giới thiệu lúc trước, Dương Phi đã hoàn toàn buông lỏng cảnh giác, không hề nghĩ ngợi lập tức đi vào, chẳng qua khi nhìn thấy rõ tình huống trước mắt, hắn ta hoàn toàn sửng sốt.

Hai bên xung quanh trưng bày từng dãy ống nuôi cấy, bên trong là một loại chất lỏng thần bí không biết, đồng thời còn có các xác dị thú dị dạng, không… Nhưng cái này không phải là xác, mà là còn sống.

Từ lồng ngực phập phồng là có thể nhìn ra.

Thậm chí có con còn đột nhiên mở to mắt, tròng mắt khẽ đảo.

“Đây là…”

Dương Phi há hốc mồm, vừa định quay người, đột nhiên bên hông

đau xót, ống tiêm đâm vào phần eo của hắn ta, sau đó có một chất lỏng không biết rõ tiến vào trong cơ thể, thân thể mềm nhũn, tê liệt ngã xuống mặt đất, trừ còn có ý thức ra, ngay cả ngón tay cũng không thể động đậy được.

“Không có gì, đây là vật thí nghiệm của chúng ta, rất nhanh thôi ngươi cũng sẽ vinh hạnh trở thành một thành viên trong đó.”

Gã đeo kính nắm cổ chân Dương Phi, kéo vào bên trong.

Hắn ta trói Dương Phi lên bàn thí nghiệm, sau đó không còn để ý đến nữa, mà đi đến một gian phòng khác, mở màn hình treo trên vách tường lên.

Xì xì xì!

Tiếng điện xẹt xẹt vang lên.

Sau đó có một giọng nói khàn khàn truyền đến.

“Tình hình thế nào?”

Gã đeo kính nói, “Còn chưa đạt được hiệu quả mà chúng ta dự đoán, nhưng mà cũng được, tuy rằng chưa hoàn toàn công phá tường rào Kim Lăng, nhưng cũng khiến bọn hắn tổn thất nặng nề, Giác Tỉnh giả và Liệp Sát giả tử thương không ít.”

“Ừm, cũng không tệ lắm, biến dị thể mà chúng ta nghiên cứu ra có biểu hiện như thế nào?”

Chương 156 - Tường rào Hoài Phố trông chừng kỹ xe cho ta. (2)

Gã đeo kính nói, “Biểu hiện cũng không tốt, mặc dù lực lượng và tốc độ đều rất mạnh, nhưng đã có chút thoát ly ra khỏi tầm khống chế của chúng ta, cũng không phải bị chúng ta khống chế trăm phần trăm.”

Bên kia không có âm thanh truyền đến.

Duy trì im lặng.

“Chờ một chút ta sẽ truyền sang một phần văn bản tài liệu mới nhất cho ngươi, ngươi có thể thử xem.”

Gã đeo kính nói, “Đã hiểu, vừa hay ta mới bắt gặp được một Liệp Sát

giả trên đường, cấp bậc cũng ổn, dùng để thí nghiệm thì không có gì tốt hơn."

"Ừm, tắt đây."

Nói chuyện kết thúc.

Gã đeo kính dựa vào thành ghế, nhìn qua trần nhà, nhếch miệng nở nụ cười khiến người ta không rét mà run, dị thú đối với người muốn sống mà nói, chính là thứ khủng bố nhất.

Thế nhưng đối với đám người này, trong cơ thể dị thú có ẩn chứa rất nhiều thứ đáng nghiên cứu.

…

Ngày thứ hai.

Lâm Phàm đã sớm tỉnh dậy, sau khi thuật thổ nạp mới nhất xuất hiện, hắn phát hiện tiết tấu hô hấp của bản thân có thể nói là hoàn mỹ, khí huyết trong cơ thể có phối điều tiết, không ngừng công kích xương cốt toàn thân.

Có lúc có thể cảm nhận được xương cốt tê tê dại dại.

Hắn biết đây là cường độ xương cốt của bản thân đang tăng cường.

Thoái thai?

Hoán cốt?

Khi gặp được những chuyện không biết rõ, cũng không cần suy nghĩ nhiều, chỉ cần chờ đợi, khi thời cơ chín muồi, nên biết sẽ tự nhiên biết được.

Đến tìm lão Chu.

"Ngươi muốn ra ngoài?"

Chu Thế Thừa không ngờ nhanh như vậy mà Lâm Phàm đã muốn ra ngoài lang thang, tường rào bọn hắn mới vừa gặp dị thú triều chưa đến mấy ngày đâu, có phải có chút gấp gáp rồi không.

"Đúng vậy."

"Không cần thiếu đâu, bây giờ đống xác dị thú chúng ta có đã chất đầy như ngọn núi nhỏ, phòng ướp lạnh đã không thể chứa nổi nữa."

Lâm Phàm lắc đầu nói, “Lão Chu, cường giả chỉ có ở trong chém giết mới có thể mạnh lên, bây giờ trên người ta gánh rất nặng, không thể nào suốt ngày đợi ở trong tường rào, phải ra ngoài rèn luyện, mạnh lên, không nói đến những thứ này nữa, ngươi biết nơi dị thú cấp ba hay xuất hiện là ở đâu không?”

Chu Thế Thừa nháy nháy mắt?

Gánh nặng?

Đại ca, ngươi chỉ động mồm mép, ta mới là người hành động.

Muốn nói gánh, phải là ta gánh mới đúng.

Nghĩ thì nghĩ, nhưng nói vẫn phải nói.

“Dị thú cấp ba xem như là dị thú cấp bậc cao, gần chỗ chúng ta nhất định có, nhưng số lượng rất ít, cần phải tìm vận may, huống chi lần này xảy ra dị thú triều, dị thú xung quanh đã bị hấp dẫn đi rồi, chưa chắc đã có, nếu không được thì đến gần Hoài Phổ tìm xem”

Nghe thấy vậy.

Lâm Phàm cười nói, “Cũng đúng, đám gia hỏa kia muốn thừa dịp cháy nhà hôi của, hình như là đến từ tường rào Hoài Phổ nhỉ, tiện đường đi xem cũng rất tốt.”

“Chớ làm loạn, rất nguy hiểm.” Lão Chu biết Lâm Phàm rất mạnh, nhưng mà nếu như trêu chọc đến quá nhiều người, hoặc là bị quá nhiều người vây quanh, nhất định không được, “Ta biết ngươi rất lợi hại, thế nhưng song quyền khó địch tứ thủ, khiêm tốn, nhất định phải khiêm tốn.”

Lâm Phàm nói, “Yên tâm đi, trong lòng ta tự nắm chắc.”

Lão Chu trợn trắng mắt, nếu như ngươi nắm chắc, vậy thì chẳng có ai nắm chắc nữa.

“A, đúng rồi, chúng ta nên cho người vào trong thành thị tìm kiếm một ít vật tư, hạt giống, phân hóa học nữa, chắc hẳn sẽ không có ai cướp những thứ này đi đâu nhỉ.” Chu Thế Thừa hối hận vô cùng.

Sớm biết vậy nhiều năm trước đã cho người đi thu thập những vật tư này.

Sớm trồng trọt, sớm có thể thu hoạch.

Hắn ta biết những tường rào cỡ lớn kia, khi người ta đứng vững gót chân, đã bắt đầu góp nhặt.

Nhưng mà không thu thập cũng có chỗ tốt của không thu thập.

Tránh khỏi vì vật liệu mà chiến đấu.

Đấu tranh giữa người và người rất đáng sợ.

“Đừng vội, chờ ta quay về, đến lúc đó ta sẽ dẫn đội.” Lâm Phàm nói.

“KHông cần phiền phức như vậy, thu thập vật tư là chuyện nhỏ.”

“Đừng, tường rào chúng ta không thể nào chịu nổi khi bị tổn thất nhân viên, chờ ta quay về, ta sẽ dẫn đoàn, an toàn đáng tin.”

Có quỷ mới biết bây giờ bên ngoài nguy hiểm như thế nào.

Lý do an toàn, làm gì chắc đó.

“Được rồi.”

…

Trên đường cao tốc hoang vu.

Có một chiếc xe Pickup đang chạy, lần này hắn ra ngoài chính là vì săn giết dị thú, nâng cao đẳng cấp của bản thân lên.

Thật ra nơi có thể có dị thú cấp ba, không chỉ có bên chỗ Hoài Phổ, bên chỗ Kim lăng cũng có, chỉ là sau khi trải qua dị thú triều, tình hình dị thú bên chỗ Kim Lăng, chưa chắc đã tốt hơn chỗ khác.

Huống hồ Kim Lăng quá xa, với tình hình đường xá bây giờ, đi một ngày chưa chắc có thể đến.

Cho nên Hoài Phổ là lựa chọn tốt nhất.

Tốc độ xe Pickup giảm dần, phía trước có một ít dị thú đang nằm ngang giữa đường, chặn con đường phía trước.

Lâm Phàm dừng xe, xuống xe, rút đường đao ra, chỉ vào bọn chúng, chửi ầm lên.

“Mẹ nó các ngươi có thể có chút lòng tốt hay không, tản bộ đi chết đi, cút…”

Người bình thường nhìn thấy dị thú sẽ chỉ run lẩy bẩy.

Nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, dị thú chính là dị thú, hắn đã không còn là mình lúc trước rồi.

Các dị thú nghe thấy tiếng động, nhìn thấy nhân loại còn sống, trong mắt bừng lên tia sáng.

Trong lúc đó, có con giống như chó dại, điên cuồng lao đến.

Một lát sau.

Lâm Phàm vẩy đi vết máu trên đao.

Nướng chín xác dị thú, mùi vị rất thơm, sau đó chất ở sau xe, chờ đến khi thèm ăn, có thể hưởng thụ một chút.

“Ta bảo các ngươi xéo đi, chứ không phải đi tìm chết.”

Lâm Phàm leo lên xe, giẫm chân ga, ầm vang mà chạy.

Bên ngoài rất trống trải, rất an tĩnh, không phải tình huống khắp nơi đều là dị thú, khi xuất hiện dị thú, hắn sẽ nhìn đến phần bụng trước tiên, nếu là dị thú cấp ba, không cần suy nghĩ, trực tiếp xuống xe làm.

Nhưng dị thú thấp hơn cấp ba, hắn đề không để vào mắt, không thèm để ý.

Chương 157 - Tường rào Hoài Phổ trông chừng kỹ xe cho ta. (3)

Chém giết cũng chỉ là hành vi lãng phí thời gian mà thôi.

Cũng không lâu lắm.

Phù một tiếng.

Tay lái đột nhiên đảo quanh, Lâm Phàm kinh hoảng cầm chặt tay lái, ổn định phương hướng, giẫm phanh, ngừng xe Pickup lại.

“Tình hình gì thế này?”

Lâm Phàm nhíu mày, đang yên đang lành sao lại nổ bánh xe chứ.

Xuống xe xem xét.

Bánh xe trước xẹp lép, trên bánh xe có cắm một cây phi đao.

Từ cái này cũng đủ để nhìn ra, đây là cố ý, nhìn xung quanh, không phát hiện bất cứ bóng người nào cả.

“Ai, ra đây, đừng có giở trò quỷ lén lút, đâm nổ lốp xe của ta để làm gì?” Lâm Phàm hét lên.

Lúc này, những người kia đang trốn, thấy người sống sót này la to, có chút hoang mang, cái này không giống với những gì bọn họ nghĩ, đổi thành bất cứ ai, khi gặp phải chuyện này.

Nhất định là run như cầy sấy, biết mình bị người ta để mắt đến, nhất định sẽ từ trong xe lấy vũ khí ra trước, cảnh giác nhìn xung quanh.

Nào có giống như hắn bây giờ chứ.

Dường như chẳng hề đặt bọn hắn vào trong mắt vậy.

Đột nhiên.

Một tiếng xé gió lao đến.

Đó là một thanh phi đao, có chút tinh túy giống như Tiểu Lý Phi Đao vậy.

Lâm Phàm không hề né tránh, Thiết Bố Sam đỡ đòn.

“A…”

Lâm Phàm kêu thảm một tiếng, té ngã trên đất, không nhúc nhích.

Sau khi hắn ngã xuống đất.

TRong đống cỏ cách đó không xa có động tĩnh, bọn hắn bỏ đi lớp cỏ ngụy trang trên người ra.

“Trâu bò thật, phi đao của ngươi chính là một kích tất sát đó.”

Có người khoa trương nói.

Nam tử phi đao cười cười, “Nói nhảm, kỹ thuật phi đao của ta có thể nói là đùa giỡn sao, trước kia ta chuyên biểu diễn tạp kỹ ném phi đao, bây giờ trở thành Liệp Sát giả, lực đạo ném một đao này của ta chỉ có thể dùng từ khủng bố để hình dung đấy.”

“Nhanh chóng nhìn xem thu hoạch được gì không.”

Có tất cả bốn người, ba nam một nữ, kích động chạy về phía Lâm Phàm.

Bọn hắn là người sống sót của tường rào Hoài Phổ, trước kia chuyên làm loại chuyện này, đánh lén, phản sát người sống sót khác, vơ vét tài sản của họ, có lúc người khác ở bên ngoài liều sống liều chết săn giết dị thú, lấy được huyết tinh, đều trở thành chiến lợi phẩm của bọn hắn.

Từ khi bắt đầu làm chuyện này đến nay cũng đã ba, bốn năm.

To to nhỏ nhỏ, giết cũng khoảng bảy tám chục người.

Có lúc làm không công.

Nhưng phần lớn chính là thu hoạch tràn đầy.

“Vương Binh, ngươi nhìn xem đằng sau xe ó xác dị thú, hai con dị thú cấp một.” Một nam tử tóc vàng dò xét tình hình phía sau xe, phát hiện xác dị thú, sắc mặt vui mừng.

“Ha ha, không phải chỉ là hai con dị thú cấp một thôi sao, có gì ghê gớm chứ.” Một nam tử có vẻ mặt hung hăng khinh thường nói.

Nữ tử tóc ngắn nói, “Thịt muỗi cho dù nhỏ cũng là thịt đó, có lẽ chúng ta có thể dùng xác dị thú cấp một này để gài bẫy, sẽ có thu hoạch lớn hơn.”

Nam tử có gương mặt hung hăng kia bóp mông nàng một cái, “Vẫn là tiểu yêu tinh ngươi thông minh.”

Nữ tử tóc ngắn đắc ý ngẩng đầu, vứt cho hắn ta một ánh mắt mị hoặc, “Cái này còn cần ngươi nói sao.”

Ở trong tận thế, nữ tử có thể dung nhập vào một đoàn đội cực hung cực ác, trừ bản thân cũng cực hung cực ác ra, càng quan trọng hơn, nàng và ba vị đồng bạn nam kia đều có quan hệ hữu nghị sâu sắc.

HÌnh dung chính là một nữ hầu ba phu.

Nàng chính là thứ quan trọng duy trình ổn định trật tự của mối quan hệ.

Nói thật, cái này rất vất cả.

Nhưng vì sự ổn định của đoàn đội, nàng tình nguyện hy sinh.

Đây là đại ái.

Nam tử dùng phi đao đến trước mặt Lâm Phàm, nhìn thấy ngực của hắn, không bị cắm phi đao, cũng không có vết máu, trong lòng vô cùng khó hiểu.

Ngồi xổm xuống, định lật thân thể Lâm Phàm lại.

Đột nhiên.

Lâm Phàm đang nhắm hai mắt đột ngột mở ra, còn mỉm cười.

“A…”

Nam nhân phi đao quá sợ hãi, theo bản năng lùi lại.

Lâm Phàm lập tức bắt được cổ chân hắn ta, nam nhân phi đao kia lảo đảo một chút, thân thể ngã sấp xuống, hoàn toàn không chú ý đến chuyện cổ chân mình đã bị người ta tóm được.

“Ngươi chạy không thoát đâu.”

Lâm Phàm đứng dậy, treo ngược nam tử dùng phi đao lên, hai tay nam tử này chạm mặt đất, điên cuồng dùng sức, muốn giãy dụa chạy thoát, nhưng mà cái tay đang nắm lấy cổ chân hắn ta kia chẳng hề nhúc nhích chút nào, vô cùng kiên cố.

Răng rắc!

Lâm Phàm dùng sức, trực tiếp bóp nát chân của nam tử dùng phi đao này, đối phương đau đớn kêu lên thảm thiết.

Động tĩnh này đương nhiên cũng kinh động đến ba người khác

Bọn hắn nhìn thấy đồng bạn bị treo ngược, hơn nữa gia hỏa nhìn như đã chết đi kia, thế mà còn sống, trong nháy mắt đã biết gia hỏa này đang giả chết, chính là vì muốn dụ dỗ bọn hắn ra ngoài.

Lâm Phàm nói: “Các ngươi đúng là quá âm hiểm, thích nửa đường cướp của giết người như vậy sao?”

Nam tử hung hăng và nam tử tóc vàng liếc mắt nhìn nhau

Không hề nghĩ ngợi.

Từ trong ngực móc ra một cây súng lục, trực tiếp nổ súng với Lâm Phàm, tuy rằng tiếng súng có thể thu hút dị thú đến, nhưng mà cách

nhanh nhất có thể chế ngự đối phương chính là cái này.

Ngươi có đao thì sao chứ, chúng ta có súng đấy.

Pằng!

Pằng!

Lâm Phàm xách nam tử dùng phi đao kia che trước người, xem hắn ta như cái khiên thịt.

“Đừng…” Nam tử dùng phi đao kinh hô.

Tiếng đạn bắn vào thân thể truyền ra.

Chỉ trong chớp mắt.

Trên người nam tử dùng phi đao đã lít nha lít nhít lỗ đạn.

Ngay khi bọn hắn ngừng lại, Lâm Phàm vung tay lên, đập thi thể trong tay về phía bọn hắn, cho dù bọn hắn là Liệp Sát giả, nhưng gặp được cao thủ như Lâm Phàm, tất cả chống cự đều là phí công.

Bang! Bang!

Chương 158 - Tường rào Hoài Phổ trông chừng kỹ xe cho ta. (4)

Hai tiếng trầm đục vang lên.

Nam tử hung hăng và nam tử tóc vàng trực tiếp bị nện đến mức thân thể biến dạng, một người lồng ngực lõm xuống, một người thì bị vỡ đầu, một lượng lớn chất lỏng sền sệt chảy ra.

Lâm Phàm ném thi thể sắp bị xé thành hai trong tay sang một bên.

Khi chuẩn bị giải quyết nữ tử tóc ngắn cuối cùng.

Lại nghe thấy âm thành sàn sạt.

Quay đầu nhìn lại, không ngờ nữ tử tóc ngắn kia lại đang cởi quần áo.

“Ngươi là gì thế?” Lâm Phàm hỏi.

Sắc mặt nữ tử tóc ngắn trắng bệch, vô cùng hoảng sợ, miễn cưỡng nở một nụ cười, “Ta muốn cho ngươi nhìn thân hình của ta, ta hữu

dụng, ta cảm thấy ta còn có thể sống được."

Nữ nhân trong tận thế được xem là giống loài thưa thớt.

Nàng đương nhiên phải nắm lấy cái ưu thế này.

Trong cái nhìn của nàng, lỡ như có ngày nào đó, cho dù đoàn đội của nàng bị phản sát, chỉ cần mình chủ động một chút, chắc chắn có thể giữ được mạng sống, bây giờ cái ngày bị phản sát này đã đến, nàng lập tức không chút do dự mà bắt đầu thử nghiệm.

"Các ngươi là người nơi nào?" Lâm Phàm không ngăn cản đối phương thoát y, chỉ hỏi thăm lai lịch của bọn họ.

"Chúng ta đến từ tường rào Hoài Phổ."

Khá lắm, bên trong tường rào Hoài Phổ đúng là không nuôi người rảnh rỗi mà.

Sao có cảm giác đều rất thích làm việc như vậy.

"Người sống sót trong tường rào Hoài Phổ các ngươi, có phải đều thích làm việc nhân lúc cháy nhà hôi của hay không?" Lâm Phàm hỏi.

Đối mặt với câu hỏi như vậy, nữ tử tóc ngắn có chút hoang mang, thế mà trong lúc nhất thời không biết nên trả lời như thể nào, chỉ có thể ấp a ấp úng nói.

"Bọn hắn làm, ta không phải, ta là bị ép."

Nữ tử tóc ngắn cởi quần áo rất nhanh.

Gần như chỉ còn lại nội y.

Lâm Phàm giơ tay lên, cản nàng lại, lời này nghe đến mức lỗ sai sắp mọc kén luôn rồi, ai ai cũng nói mình bị ép, hắn thật sự rất muốn hỏi, rốt cuộc thì có ai là không bị ép.

"Ngươi có thấy cái súng này không?"

Nữ tử tóc ngắn gật đầu.

"Cầm lên."

Nữ tử tóc ngắn không hiểu ý của Lâm Phàm, nhưng vẫn làm theo lời hắn, run lẩy bẩy nhặt súng trên mặt đất lên.

“Con người ta không thích sử dụng thủ đoạn bạo lực với nữ nhân, bản thân ngươi tự dùng súng đi, nổ súng tự kết thúc bản thân.” Lâm Phàm nói.

Nữ tử tóc ngắn rất sợ hãi.

“Bỏ qua cho ta đi.”

Nức nở cầu xin tha thứ, đối với nam nhân mà nói, đều có uy hiếp trí mạng.

“Đừng lằng nhằng, nổ súng, không đau đớn chút nào đâu.” Lâm Phàm nói.

Đều đã cướp giết bản thân mình, còn muốn cầu xin tha thứ, đây là chuyện không thể nào.

Từ khi giết đủ nhiều dị thú.

Lòng nhiệt huyết kia của hắn, cũng đã sớm lạnh như băng.

Nữ tử tóc ngắn run rẩy giơ súng lên, nhắm ngay huyệt thái dương, nhưng từ trong ánh mắt của nàng có thể thấy được, nàng thật sự không muốn chết, tuyệt vọng hét lên một tiếng, chĩa họng súng về phía Lâm Phàm, bóp cò.

Đùng đùng đùng!

“Chết đi…”

Lâm Phàm động cũng không động, giơ tay lên, nắm lấy viên đạn bắn tới.

Trong nháy mắt.

Tiếng đạn lao vút đi, phập một tiếng, xuyên qua trán nữ tử tóc ngắn.

Lâm Phàm bắt đầu lục soát trên người bọn họ, thật sự tìm được huyết tinh, có cấp một, cũng có cấp hai, nhưng tối đa cũng chỉ cấp hai, hai loại cấp bậc này cộng lại cũng có mười mấy viên huyết tinh.

“Giết người cướp của, đúng là thật thoải mái, đây chính là cảm giác sung sướng khi không làm mà hưởng sao?”

Lâm Phàm tự lẩm bẩm, cất kỹ huyết tinh.

Đi đến xe mình, mắt nhìn lốp xe.

“Ha ha, may mắn ta có chuẩn bị, nếu không thật sự chỉ có thể đi bộ.”

Sau khi thay xong lốp xe, tiếp tục đi đường.

Ấn tượng về tường rào Hoài Phổ lại khắc sâu thêm.

Hắn thấy.

Mức độ nguy hiểm của tường rào này chỉ sợ không kém gì bang Florida.

…

Tường rào Diêm Hải.

Lương Hồng nhìn Lê Bạch.

Lê Bạch cũng đang nhìn Lương Hồng, quan hệ giữa hai người dù là sinh sống tại một tường rào, nhưng cũng không gặp nhau quá nhiều.

Nhưng sau khi trải qua dị thú triều, còn cả chuyện của Lâm Phàm nữa, quan hệ của hai người đã hơi quen thuộc hơn một chút.

Lương Hồng muốn biết sau khi Lê Bạch đến tường rào Miếu Loan đã xảy ra chuyện gì.

Lê Bạch không muốn để người ta biết, hắn ta ở tường rào Miếu Loan đã trải qua chuyện gì, ý chí chiến đấu sục sôi của hắn ta đã trôi qua, cuối cùng bị vả mặt đùng đùng, bây giờ đối mặt với ánh mắt hỏi thăm của Lương Hồng, trong lúc nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Nghĩ nghĩ.

Hít sâu.

Lê Bạch đi đến trước mặt Lương Hồng, “Chuyện giữa ta và hắn đã xóa bỏ, nói chuyện với nhau rất tốt, ngươi nhìn xác hai con dị thú ta mang về đi, là hắn cho ta đó, từ nay về sau, đội Bạo Long giải tán đi, không còn tồn tại nữa, ta hy vọng ngươi có thể không hỏi đến chuyện này nữa, ta không muốn nhớ lại chuyện cũ của mình.”

Nghe thấy vậy.

Lương Hồng thở nhẹ một hơi.

Không có việc gì thì tốt.

“Ta hiểu rồi.” Lương Hồng gật đầu.

Lê Bạch không nói gì thêm, mỉm cười không hé răng, quay người muốn rời khỏi.

“Lê Bạch.”

“Hả?”

“Không phải ngươi bị đánh đấy chứ?”

Xoạt!

Lê Bạch suýt chút nữa ngã sấp xuống, nở nụ cười, “Sao có thể chứ, ta sao lại bị đánh chứ, chỉ là ta biết người ta không sai mà thôi, ta là người coi trọng đạo lý.”

Lương Hồng ôm thái độ hoài nghi đối với lời Lê Bạch nói.

Thật sự không bị đánh sao?

Nàng không tin.

Mặc dù biểu hiện của Lê Bạch rất bình thường, nhưng loáng thoáng có thể nhìn ra được cảm giác mất mát.

Vì sao lại mất mát?

Trừ khi bị đánh, vẫn là bị đánh, không còn nguyên nhân gì khác.

Lê Bạch rời đi, đi rất vội, hắn ta sợ đi chậm, sẽ bị nhìn thấu.

Đồng thời cũng không lâu lắm.

Chương 159 - Tường rào Hoài Phố trông chừng kỹ xe cho ta. (5)

Tất cả người sống sót ở tường rào Diêm Hải đều kinh hãi.

Lê Bạch thế mà lại giải tán đội Bạo Long, thành viên hiện tại biến từ có tổ chức thành không có tổ chức, có thành viên không thể hiểu nổi.

Nhị đội trưởng chết rồi.

Tam đội trưởng đã đi.

Nhưng chúng ta vẫn còn, trực tiếp đề bạt chúng ta lên vị trí đội

trưởng, đội Bạo Long chúng ta không phải vẫn giống như lúc trước sao?

Nhưng không còn cách nào khác, bọn hắn biết chuyện mà đại đội trưởng đã quyết định, chắc chắn sẽ không thay đổi.

Sau đó những đội trưởng của các tiểu đội khác bắt đầu mời chào những thành viên này.

Có thể trở thành thành viên của đội Bạo Long, cũng phải có thực lực.

Nhất là sau khi trải qua dị thú triều, tổn thất nặng nề, các đội ngũ đều có nhu cầu cấp bách cần bổ sung lượng máu mới.

Về đến nhà, Lê Bạch thở dài.

Sau khi trải qua trận chiến đấu với Lâm Phàm, hắn ta đã hiểu được bản thân mình nhìn thì rất cường đại, nhưng thật ra rất yếu đuối, càng quan trọng hơn chính là… hắn ta phát hiện ra nhược điểm của mình.

Đã từng, hắn ta không đặt di chứng đánh rắm vào trong lòng.

Bây giờ xem ra, vào thời khắc mấu chốt, cái này thật sự có thể đòi mạng hắn ta.

Nên, nhất định phải khắc phục.

Nếu không hắn ta không xứng trở thành cường giả.

…

“Điểm tiến hóa +1.”

Lâm Phàm đứng trước xác một con dị thú cấp ba có hình thể khổng lồ, chậm rãi rút ra đường đao đẫm máu, tìm đến bây giờ, cuối cùng cũng tìm được một con.

Tâm trạng khá vui vẻ.

Cắt ngay chỗ đường vân, lấy huyết tinh trong đó ra.

Thứ đồ chơi này có giá trị cao nhất.

Các dị thú xung quanh mắt nhìn chằm chằm.

Hình thể của dị thú cấp ba rất lớn, cũng có ý thức địa bàn, đồng thời

sẽ có tiểu đệ đi theo, bởi vậy, Lâm Phàm ra tay thì nhất định bắt giặc bắt vua trước, giết chết dị thú cấp ba là được.

Những cái khác không muốn quản nhiều.

“Các ngươi đừng nhìn ta như vậy, ta chẳng có hứng thù gì với các ngươi đâu, cái xác này giao lại cho các ngươi.”

Lâm Phàm rời đi, những dị thú xung quanh gầm nhẹ, nhìn như rất hung mãnh, nhưng thật ra cả đám đều không dám xông lên.

Sau khi hắn rời đi.

Đám dị thú kia cũng không gào thét, mà tranh nhau chen lấn xông về phía xác dị thú cấp ba, bắt đầu ăn như gió cuốn, miệng toàn là máu.

Đối với chuyện này, Lâm Phàm hoài nghi bọn dị thú này tình nguyện đi theo dị thú cấp ba, nguyên nhân chính có thể không phải là vì đối phương đủ mạnh, mà là nghĩ đến chuyện ngồi chờ bên cạnh, lỡ như có ngày nào đó bị chơi chết, bọn chúng có thể ăn no nê ngon lành một bữa.

Càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng.

Tuyệt đối chính là như vậy.

Lái xe, tiếp tục tìm kiếm, không tìm được bóng dáng dị thú cấp ba.

Nghĩ nghĩ.

Hắn quyết định đến tường rào Hoài Phổ xem xét tình hình một chút.

Sau một hồi.

Ở đằng xa xuất hiện tường thành cao ngất, sau khi đến gần, hắn nhìn thấy trên tường thành chen chúc đầy người, rất rõ ràng, số lượng người sống sót ở tường rào Hoài Phổ cũng không hề ít.

Đến gần tường thành.

Giàn giáo lên xuống được vận hành.

Trên tường thành có treo một vài thi thể khô nứt, cứ bị treo như vậy, ruồi bọ bâu quanh.

Sau khi hắn lên trên, những người sống sót xung quanh đều nhìn về phía hắn.

“Vô cùng lạ mặt, ngươi không phải người tường rào chúng ta.” Nói chuyện chính là một người mập mạp đầu trọc, trần truồng, toàn thân dữ tợn, còn có rất nhiều vết thương chồng chéo tại một chỗ, dù sao thì nhìn qua chính là người hung hãn.

“Nhìn ra à?”

“Sao lại không nhìn ra, ta ở chỗ này nhìn lâu như vậy, đi qua đi lại, lâu dần sẽ ghi tạc trong đầu.” Tên đầu trọc mập mạp đứng dậy, xem xét cái xe phía sau, giọng thô kệch nói, “Xác hai con dị thú cấp một, sau khi tiến vào tường rào cần nộp lên một nửa, trông giữ xe cũng cần một con dị thú, tất cả là hai con dị thú, đều giao hết ra đi.”

Lâm Phàm cười nói, “Tiến vào tường rào phải giao nộp đồ thì ta có thể hiểu được, nhưng đỗ xe mà còn cần phải giao đồ à?”

Đầu trọc mập mạp nói, “Giao hay không giao tùy ngươi, không giao thì ngươi cứ để đó, xe không còn, vậy thì chẳng liên quan gì đến ta đâu.”

Đối phương có thể giết dị thú cấp một, không phải Giác Tỉnh Giả thì chính là Liệp Sát giả.

Nhưng cái này thì sao chứ.

Nơi này là tường rào Hoài Phổ, cũng không phải con mèo con chó nào cũng có thể làm càn ở đây.

“Được, ta đưa.”

Lâm Phàm cười, không để ý đến những thứ này, đến đây chính là muốn xem tình hình ở tường rào Hoài Phổ một chút, vừa mới tiến vào đã nảy sinh xung đột, không phải chuyện gì tốt, dễ bị chú ý đến.

Hơn nữa bây giờ ấn tượng đầu tiên đã thật không tốt.

Đầu trọc mập mạp trông coi giàn giáo lên xuống, mẹ nó đúng là ngang tàng.

Lâm Phàm ném xác dị thú cho đối phương, nhìn chằm chằm ánh mắt của đối phương nói, “Xem xe của ta cho kỹ, không thì… Ha ha…”

Hắn cười, không nói rõ ra.

Ánh mắt đầu trọc mập mạp hung ác nhìn chằm chằm Lâm Phàm, chẳng hề đặt lời uy hiếp ở trong lòng, giống như đang nói, ông đây không nhìn kỹ, ngươi có thể làm gì?

Ngươi cho rằng ta là người bình thường à?

Ông đây chính là người của người quản lý tường rào Hoài Phổ đó.

Lâm Phàm quay người, đi về phía trước, còn chưa đi được xa, đã có một đám người vây quanh hắn.

“Ca, ngươi vừa đến tường rào Hoài Phổ sao, ta rất quen thuộc nơi này, thuê ta đi, ta dẫn đường cho ngươi, nơi nào ta cũng quen thuộc.”

“Ta rẻ hơn, ta hiểu rất rõ nơi này.”

Loại tình huống này, Lâm Phàm thật sự không nghĩ đến.

Khi hắn vừa đến tường rào Miếu Loan, không hề gặp được chuyện như vậy.

Bất kể nói như thế nào.

Đây cũng là một loại thủ đoạn mưu sinh.

Chương 160 - Tường rào Hoài Phổ trông chừng kỹ xe cho ta. (6)

Đột nhiên, có một cái tay không an phận với vào túi Lâm Phàm.

Lâm Phàm nắm chặt cổ tay đối phương, nhìn kỹ, người muốn trộm đồ của hắn, là một thiếu niên có vẻ chỉ mới 12-13 tuổi.

“Tiểu tử, trộm đồ không phải thói quen tốt.”

Thiếu niên không ngờ sẽ bị phát hiện ra, giãy dụa, “Ai trộm, ngươi đừng vu oan người khác, coi chừng ta đâm chết ngươi.”

Nói xong thì lập tức lấy ra một thanh chủy thủ, ra vẻ muốn đâm về phía thận Lâm Phàm.

ÁNh mắt hung ác, ra tay lưu loát, rõ ràng không phải lần đầu tiên.

Lâm Phàm đập một bàn tay qua, đập hắn ta ngã xuống đất, không để ý, tăng nhanh bước chân, vội vàng đi đến dưới tường thành.

Thiếu niên bị đánh ngã mặt mũi tràn đầy oán hận, cắn răng, đứng dậy lập tức đi tìm giúp đỡ.

Lâm Phàm không nhìn thấy tuần tra viên xuất hiện, giống tường rào

Miếu Loan có tuần tra viên, cho nên có thể đảm bảo trật tự bình thường, nhưng ở tường rào Hoài Phổ không có, vậy nên tương đối loạn.

Trật tự của tường rào phải chăng chính là nhân tố quan trọng để ổn định.

Không có trật tự, bạo lực sẽ tự động sinh sôi.

Tường rào Hoài Phổ lớn hơn tường rào Miếu Loan rất nhiều, thuộc về tường rào cỡ trung, bố cục kết cấu cùng loại, có phân chia tường trong và tường ngoài, người sống sót sinh hoạt ở tường ngoài đều bị chen chúc đến nơi hẻo lánh.

Có người chỉ phủ trên mặt đất một tấm thảm, xem nó như nơi để sinh hoạt, ăn uống ngủ nghỉ đều ở chỗ đó.

Mà có thể dựng lên nơi như phòng ở, đều khóa chặt cửa.

Thậm chí còn khóa mấy lần.

“Ngươi đi theo ta cho đến bây giờ là muốn làm gì?” Lâm Phàm dừng bước, nhìn một nam tử trung niên ở sau lưng.

Nam tử trung niên lộ ra vẻ mặt lấy lòng nói, “Ca, ngươi vừa đến tường rào Hoài Phổ, nhất định còn chưa quen thuộc với nơi này, ngươi thuê ta đi, ta rất rẻ, đảm bảo có thể giới thiệu rõ ràng cho ngươi.”

Lâm Phàm nhìn đối phương, “Được, tiền như thế nào?”

Nam tử trung niên nói, “Ngươi nhìn xem đưa thế nào là được, ta rất rẻ.”

Đồng tiền mạnh nhất ở trong tận thế chính là thịt dị thú và huyết tinh.

Nhưng mà có rất ít người dùng đến huyết tinh, phần lớn đều dùng thịt dị thú, nếu như ở trong tường rào, phải xem thử nơi này có tiền tệ hay không, nếu có tiền tệ, có thể hối đoái một chút tiền tệ, đủ để sử dụng ở chỗ này.

Lâm Phàm không nói nhảm, trực tiếp ném ra một viên huyết tinh cấp một.

“Cái này đi.”

Nam tử trung niên hốt hoảng nhận lấy huyết tinh, vô cùng khiếp sợ nhìn Lâm Phàm, rõ ràng không nghĩ đến, đối phương lại bỏ ra lớn như vậy, vừa ra tay chính là một viên huyết tinh cấp một.

Chỉ trong chớp mắt.

Thái độ của hắn ta càng thêm khiêm tốn, càng nịnh nọt.

“Tạ ơn ca, ta tên là A Thái, ngươi cứ gọi ta là Tiểu Thái đi, ca, ngươi muốn biết cái gì, hay là chuẩn bị muốn ở lại đây định cư?” A Thái hỏi.

Lâm Phàm nói, “Xem một vài thứ trước.”

“ĐƯợc, đúng rồi, còn chưa hỏi tên tuổi của ca.”

Lâm Phàm nói, “Lâm Phàm.”

Nói tên thật cũng chẳng sao cả.

Hắn rất kín tiếng, hơn nữa cũng không có kẻ thù, hoàn toàn có thể quang minh chính đại nói ra.

“Lâm ca, tốt.”

A Thái lấy lòng nói.

Mà ngay lúc này.

Thiếu niên lúc trước bị Lâm Phàm đánh một cái đã dẫn theo một đám thiếu niên bằng tuổi đến.

TRong tay mỗi người đều cầm vũ khí.

Bộ dáng hung ác.

Thiếu niên cầm đầu còn chưa đến gần, đã giơ búa lên, tức giận nói, “Mẹ nó, là ngươi ức hiếp người của Thanh Long bang chúng ta đúng không?”

Lâm Phàm cười, mẹ nó, quả thật bất đắc dĩ mà.

Bang hội tận thế, tổ hợp thiếu niên.

Những người sống sót xung quanh đi ngang qua đã sớm nhìn quen, không thèm để ý chút nào.

A Thái tiến lên đạp ngã thiếu niên cầm búa kia.

“Cút.”

Thiếu niên cầm lưỡi búa nhìn thấy A Thái, rõ ràng rất kiêng kỵ, vội vàng đứng lên, nói vài câu ác độc rồi nhanh chóng chạy đi.

“Lâm ca, bọn chúng chỉ là bọn nhỏ vô pháp vô thiên, nếu không phải vì không muốn chấp nhặt với đám tiểu tử này, bọn hắn đã sớm bị giết rồi.” A Thái nói.

“Không sao cả, vẫn là nhờ ngươi có thể trấn áp được.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

A Thái khiêm tốn nói, “Không có, không có, nguyên nhân chủ yếu là vì ta là người lớn, bọn hắn không dám phân cao thấp với người lớn.”

Lâm Phàm không nói gì.

Lời này nghe thật kỳ quái.

Đây chẳng phải đang nói, ta không có lực trấn áp, thật ra là vì ta chỉ là đứa trẻ sao.

Việc này chỉ là khúc nhạc dạo ngắn ban đầu.

Không để trong lòng.

Sau khi nói chuyện phiếm.

Lâm Phàm biết được, tường rào Hoài Phổ không có tuần tra viên, không có trật tự, tất cả đều rất hỗn loạn, mọi chuyện đều dựa vào chính mình.

Giết người là chuyện thường xảy ra.

Có lẽ hôm nay một người đang rất tốt, ngày thứ hai đã bị người ta giết chết tại nơi đang ngủ, thứ ở trên người đều bị lấy hết.

Chuyện này ở tường rào Hoài Phổ thường xuyên xảy ra.

“Lâm ca, ngươi có thể dễ dàng giết chết dị thú cấp một, nhất định rất mạnh.”

A Thái sùng bái nói.

“Đó là đương nhiên, ta chính là Liệp Sát giả cấp ba đó, thực lực

đương nhiên rất mạnh, đây đều là thứ ta thu hoạch được trên đường đến đây.

Lâm Phàm ngẩng đầu lên, dương dương đắc ý, vỗ lên cái túi phình phình.

A Thái nhìn thấy cái túi phình lên, cho dù không thấy rõ, cũng có thể đoán được trong này đựng huyết tinh.

“Oa, thật là lợi hại, Lâm ca tuổi còn trẻ đã có được thành tựu như vậy, theo ta thấy trăm dặm quanh đây, tuyệt đối không có ai có thể ưu tú hơn Lâm ca.”

A Thái tán dương.

Lâm Phàm cười, “Ta cũng cảm thấy vậy.”

Nếu như là người biết rõ Lâm Phàm nghe thấy vậy, nhất định rất khó hiểu.

Liệp Sát giả cấp ba?

Lão ca, ngươi không phải là Giác Tỉnh Giả cấp ba sao, từ lúc nào thay đổi, biến thành Liệp Sát giả cấp ba rồi.

Chương 161 - Tư thế lăn xuống xe điên cuồng của ngươi như vậy, cả đời này ta cũng không học được.

A Thái mỉm cười, chỉ là trong ánh mắt có chút dao động.

Liệp Sát giả cấp ba?

Hắn ta ghi nhớ tin tức này ở trong lòng.

Có A Thái dẫn đầu, bên trong tường rào Hoài Phổ hỗn loạn, nhưng không có người nào cố ý đến tìm phiền phức, Lâm Phàm nhìn rõ mọi thứ xung quanh, ghi nhớ trong lòng, cuối cùng đưa ra được kết luận.

Người sống sót sinh sống trong tường rào Hoài Phổ rất hung tàn, rất ngang ngược.

Cho dù còn chưa giao lưu, nhưng chỉ dựa vào ánh mắt là có thể nhìn ra được.

Đây là hỗn loạn trong thời gian dài gây ra.

“Người quản lý của tường rào này là ai?”

Lâm Phàm tìm hiểu tình hình, đầu tiên phải thăm dò rõ ràng, mới có thể nghĩ ra phương án hành động tiếp theo, đợt thứ nhất là mấy tên bị hắn giết chết kia, trong đó có Giác Tỉnh Giả, nhân vật như vậy ở tường rào Hoài Phổ khẳng định là nhân vật quan trọng, có thể là một thành viên trong cao tầng quản lý.

Còn về đợt thứ hai chính là bốn người hắn chơi chết kia.

Xem xét ra chính là tiểu râu ria, không đáng nhắc đến.

A Thái nói, "Lâm ca, người quản lý chỗ chúng ta tên là Quý Xương Bảo."

"Ồ."

Lâm Phàm không biết, chưa từng nghe nói đến tên của đối phương, "Hắn là người quản lý ở nơi này, chưa từng nghĩ đến chuyện quản lý tình hình ở tường ngoài sao, ví dụ như lập ra ít quy củ, ổn định trật tự ở tường ngoài sao?"

"KHông có." A Thái lắc đầu nói.

Lâm Phàm không truy hỏi ngọn nguồn, biểu hiện quá rõ ràng, ngược lại sẽ khiến người ta cảm thấy hắn có vấn đề, đối với chuyện này, hắn nhất định phải cố gắng khiêm tốn, tỏ vẻ bất biến tùy ý hỏi thăm.

Vô ý trò chuyện với nhau mà biết được nội tình, mới không khiến người khác chú ý.

Đi về phía trước.

Khi Lâm Phàm đi ngang qua một cửa hàng cũ nát, đột nhiên dừng lại.

"Lâm ca, sao vậy?" A Thái vội vàng hỏi thăm.

"KHông có gì, chỉ là cái địa đồ này có chút thú vị." Lâm Phàm cầm lấy một tấm bản đồ bày trên cửa hàng, địa đồ được in ra, không những có giới thiệu về thành thị khác, mà còn lấy Hoài Phổ làm trung tâm, khuếch tán địa đồ ra bốn phương tám hướng, nhất là phía trên có đánh dấu, thu hút sự chú ý của hắn.

Những khu vực có dị thú cấp ba tồn tại.

A Thái liếc mắt qua nhìn nói, "A, hóa ra là cái này à, đây là để cho người mới tới đây xem, để phòng bọn hắn không biết mà đi vào khu vực hoạt động của dị thú cấp ba, gặp phải phiền phức, bây giờ bên cạnh dị thú cấp ba có một lượng lớn dị thú đi theo, nếu như bị vây ở

trong đó, rất khó chạy thoát.”

Đây chính là thứ mà Lâm Phàm cần có.

“Bán thế nào?” Lâm Phàm hỏi.

Chủ quán nhìn Lâm Phàm, lại nhìn A Thái, không hề nghĩ ngợi, nói thẳng, “Một viên huyết tinh cấp một.”

“Đắt vậy à?”

Lâm Phàm kinh sợ trước giá cả của tường rào Hoài Phổ, công phu sư tử ngoạm, chào giá cực cao.

“Thích thì mua, không thích thì thôi.” Chủ quán nói.

Lâm Phàm cười, ngược lại thì không tranh luận gì, trực tiếp ném huyết tinh cho đối phương, cất kỹ địa đồ, dẫn theo A Thái tiến về phía trước.

A Thái nhìn chằm chằm chủ quán.

Chủ quán lộ ra nụ cười ý vị thâm trường, sau đó nhìn về phía bóng lưng Lâm Phàm, trong lòng yên lặng suy nghĩ, kiếm lời từ ai mà không phải là kiếm lời, dù sao cuối cùng cũng không phải là ngươi.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Lâm Phàm không đạt được tin tức mà hắn muốn ở tường rào Hoài Phổ, hỏi thăm có thể vào tường trong xem thử được không, nhận được câu trả lời phủ định, theo lời A Thái nói, tường trong là nơi quan trọng nhất của tường rào Hoài Phổ.

Mặc kệ là Giác Tỉnh Giả hay là Liệp Sát giả.

Khi không được người quản lý cho phép, không thể vào được.

Cái này theo Lâm Phàm nghĩ, trong này nhất định có bí mật.

“A Thái, thời điểm không còn sớm nữa, ta phải đi rồi.” Trong người Lâm Phàm có địa đồ, đã sớm không chờ nổi nữa muốn đi chơi với dị thú một chút, tường rào Hoài Phổ chạy không thoát, nhưng dị thú thì có khả năng chạy trốn.

“A? Ngươi không định ở lại tường rào Hoài Phổ sao?” A Thái vô cùng kinh ngạc.

Lâm Phàm nói, “Không, đối với ta bốn biển là nhà, xông xáo khắp nơi, đi ngang qua tường rào Hoài Phổ nên vào xem thử, không định ở lại nơi này.”

“Lâm ca, bây giờ bên ngoài rất nguy hiểm, nhiều dị thú lắm, xông xáo khắp nơi như vậy, nếu như gặp phải đàn dị thú, vậy thì phiền to rồi.” A Thái nói.

“Không sao cả, về chuyện tránh né dị thú, ta vẫn có chút tâm đắc.”

Đi đến đầu bậc thang đi vào tường ngoài.

Lâm Phàm ra hiệu đừng tiễn nữa, trực tiếp từ biệt với A Thái, mà A Thái nhìn thấy bóng lưng Lâm Phàm đi đến tường thành, giống như nghĩ đến gì đó, vội vàng quay người đi.

Lúc này, Lâm Phàm quay đầu nhìn lại.

KHông nhìn thấy bóng dáng A Thái nữa.

“Chạy nhanh thật.”

Lắc đầu, đi lên tường thành, tìm kiếm chiếc xe Pickup yêu dấu của mình, nhưng chẳng thấy đâu.

Mẹ nó, xe của ta đâu.

Rất nhanh, hắn đã biết xe mình đã bị ai ném đi.

Hắn ta không nghe thấy lúc mình đi, đã nói với hắn ta những gì sao?

Coi chừng kỹ xe của ta, nếu không thì… A, đúng rồi, ta vẫn chưa nói hậu quả khi không coi chừng tốt, cho nên đối phương không sợ hãi chút nào. Lúc này, đầu trọc mập mạp cũng nhìn thấy Lâm Phàm, nở nụ cười lạnh, gật gù đắc ý, cắn hạt dưa, giống như đang nghĩ xem nên đùa giỡn như thế nào.

“Xe của ta đâu?”

Lâm Phàm đi đến trước mặt đầu trọc mập mạp.

“Xe? Xe gì? Xe của ngươi liên quan gì đến ta?”

Đầu trọc mập mạp nhìn Lâm Phàm, vẻ mặt ngạo mạn châm chọc, hắn ta chính là cố ý làm vậy, nếu như đối phương ở lại tường rào Hoài Phổ, hắn ta sẽ làm như vậy, chính là muốn để cho đối phương hiểu, sau này, đừng nhìn ta chỉ là người trông giữ giàn giáo lên

xuống, nhưng là người mà ngươi không thể trêu chọc đến.

Chương 162 - Tư thế lăn xuống xe điên cuồng của ngươi như vậy, cả đời này ta cũng không học được. (2)

Là rồng hay là hổ, mẹ nó cũng phải nằm xuống cho ta.

“Ngươi thật sự không đưa cho ta?” Lâm Phàm nhìn chằm chằm đối phương.

“Cái gì mà đưa hay không, ngay cả ngươi là ai ta cũng không biết, không có việc gì thì đi nhanh đi, nếu như ngươi muốn gây chuyện, đừng trách ta không khách sáo với ngươi.”

Đầu trọc mập mạp vô cùng khó chịu với ánh mắt của Lâm Phàm, còn cái xe cùi kia, hắn ta không thể nào trả lại.

Chính là muốn đối phương hốt hoảng, đối phương khóc, đối phương không thể làm gì.

Nói này chính là địa bàn của hắn ta.

Đối phương có thể lật lên được cái gió to sóng lớn gì chứ.

Đám người sống sót đứng xung quanh xem, giống như đang đi xem kịch, bọn hắn biết rất rõ bối cảnh của đầu trọc mập mạp kia, muội muội hắn ta chính là một trong đông đảo nữ nhân của Quý Xương Bảo.

Chính vì có quan hệ như vậy, hắn ta mưới có thể làm cái công việc béo bở này.

Đắc tội hắn ta, còn nghiêm trọng hơn đắc tội với Quý Xương Bảo.

“Hỏi ngươi một lần cuối cùng, có đưa ra đây không?” Lâm Phàm hỏi.

“Xéo đi, không biết.”

Đầu trọc mập mạp nhìn cũng không nhìn Lâm Phàm một cái, không nhịn được trả lời.

“Được thôi.”

Lâm Phàm cười, nụ cười khiến người ta có cảm giác ôn hòa, nhưng lại cảm thấy sẽ có chuyện kinh khủng sắp xảy ra vậy.

“A, ngươi làm gì…”

Lâm Phàm chộp lấy đầu của đầu trọc mập mạp, trực tiếp kéo hắn ta đến bên ngoài tường ngoài, treo lơ lửng, đầu trọc mập mạp kinh hãi sắc mặt đại biến, điên cuồng giãy dụa, nghĩ đến bên dưới cao mấy chục thước, lập tức không dám động đậy.

Những người xung quanh trợn tòn mắt, ai có thể nghĩ đến gia hỏa này lại xúc động như vậy.

Ngay cả hắn ta mà cũng dám động.

“Ngươi nói xem ngươi từ độ cao này rơi xuống, có thể bị ném thành bánh thịt hay không?” Lâm Phàm hỏi.

“Ngươi dám…”

Sắc mặt đầu trọc mập mạp trắng bệch, nắm lấy cổ tay Lâm Phàm, không dám buông tay.

Lâm Phàm mỉm cười, nụ cười khiến đầu trọc mập mạp có cảm giác không rét mà run.

Đột nhiên, hắn ta cảm thấy đối phương có lẽ thật sự không nói đùa.

Trong lòng chấn động, sợ hãi.

“Đừng đừng, ta đưa xe cho ngươi, ngươi kéo ta lên.” Đầu trọc mập mạp vội vàng hô lên.

Sợ mạnh hiếp yếu, ỷ có bối cảnh, cho nên tùy tiện ức hiếp người, chỉ là lần này hắn ta chọn sai người, chọn trúng người không nên đắc tội.

“Đã chậm rồi, xe ta không cần nữa.” Lâm Phàm chậm rãi nói.

Dường như cảm nhận được gì đó đầu trọc mập mạp sợ sệt cầu xin tha thứ.

“Đừng, đừng mà.”

Trong lòng đầu trọc mập mạp hối hận, đũng quần ẩm ướt, nếu như cho hắn ta một cơ hội, hắn ta tuyệt đối sẽ không trêu chọc sẽ trước mắt này.

“A…”

Tiếng hét kinh hoảng truyền ra.

Lâm Phàm nghiêng tai nghe, phịch một tiếng, tiếng động ngột ngạt vang lên, đám người sống sót xung quanh trừng mắt, hoàn toàn ngây ngốc, không thể tin được chuyện này là thật.

Lâm Phàm đi về phía đỗ xe, chọn, tra xét, có một chiếc xe có tạo hình không tệ lọt vào mắt hắn, chìa khóa xe còn ở đó, mở xửa xe, khởi động ô tô.

Chạy đến giàn giáo lên xuống, tự mình điều khiển giàn giáo, đưa xe xuống trước.

Hắn đứng ở trên tường thành, nhìn lướt qua đám người, nhảy xuống, đáp mặt đất.

Mọi người vây xem vội vàng tụ dến, nhìn lại bên dưới, phát hiện người ta vững vàng đứng trên mặt đất, không hề có chuyện gì cả, mà khi nhìn về phía đầu trọc mập mạp kia.

Trong lòng bọn hắn đột nhiên cảm thấy rùng mình.

Chết rất thảm.

Tứ chi vặn vẹo không còn hình dáng.

Máu tươi đã nhuộm đỏ mảnh đất kia.

“Chết rồi, hắn chết thật rồi.”

“Nhanh đi thông báo với người quản lý, em vợ của hắn chết rồi.”

“Chiếc xe hắn lái đi hình như là của Diêm La.”

“Móa, hắn thật sư gan to bằng trời mà.”

Đây là lần đầu tiên bọn hắn nhìn thấy, có người dám ở tường rào Hoài Phổ làm ra loại chuyện này, đúng là vô cùng ngông cuồng.

Mặt trời ngã về tây.

Tại đất trống ở vùng ngoại ô.

Một đống lửa được đốt lên, đùi một con dị thú đang gác lên trên giá nướng.

Tuy rằng có năng lực hệ hỏa, nhưng hắn vẫn thích loại thiêu nướng này, trong quá trình chờ đợi, có thể ngửi được mùi thịt tản ra, cũng là một loại hưởng thụ về vị giác.

“Giấu xe của ta đi, hù dọa ai thế, xung quanh đều là xe, lấy của ai mà không phải là lấy.”

Liếc nhìn chiếc xe bị hắn lấy đi.

Hắn cảm thấy rất tốt.

Xe loại hình việt dã chất lượng tốt, bề ngoài khí chất vô cùng.

Toàn thân màu đen, rất anh tuấn, so với cái xe lúc trước của hắn không biết tốt hơn biết bao nhiêu, đúng là không thể nào so sánh được.

Trong quá trình chờ đợi, lấy địa đồ ra xem, trên bản đồ này đánh dấu rất kỹ càng, cái này đối với hắn mà nói, chính là đồ tốt, mặc dù dị thú biết di chuyển, nhưng nhiều điểm đánh dấu như vậy, nhất định có thể gặp được.

Lúc này.

Ở đằng xa có âm thanh truyền đến.

Lâm Phàm quay đầu lại nhìn, chỉ thấy có hai chiếc ô tô xuất hiện trong tầm mắt.

Ở bên ngoài gặp phải người xa lạ, có xác suất rất lớn sẽ nảy sinh xung đột, đương nhiên, cũng có xác suất nhỏ là đi ngang qua, hai bên gật đầu chào nhau, sau đó tự đi phần mình, nhanh chóng rời đi.

Chỉ là tốc độ của hai chiếc xe này dần dần chậm lại.

Hắn lập tức hiểu ra đối phương đến là vì hắn.

Rất nhanh.

Hai chiếc xe dừng lại.

Cửa xe mở ra, người ở trên xe bước xuống.

Lâm Phàm tỏ vẻ hơi kinh ngạc, thấy được một người quen, chính là A Thái đã dẫn đường cho hắn ở tường rào.

“Ta đã đến đây rồi, ngươi còn đến tiễn ta, quá khách sáo rồi.”

Lâm Phàm đứng dậy, phủi mông, mỉm cười chào hỏi.

A Thái híp mắt, vẻ mặt lạnh lùng, thật không ngờ khi gia hỏa này rời

đi, thế mà còn hại chết em vợ Quý Xương Bảo, trực tiếp ném hắn ta ra khỏi tường thành, còn lái xe của Diêm La đi.

Chương 163 - Tư thế lăn xuống xe điên cuồng của ngươi như vậy, cả đời này ta cũng không học được. (3)

Thật sự có thể gây chuyện mà.

Nhưng mà những cái này đối với hắn ta không quan trọng, hắn ta dẫn người đến đây, chính là vì huyết tinh trên người Lâm Phàm.

Một mình du đãng ở bên ngoài, Liệp Sát giả cấp ba, trên người có nhiều huyết tinh, bất kể nói thế nào, dều là con mồi béo bở đáng ra tay.

Hắn ta ở trong tường rào tiếp đãi người xa lạ ở bên ngoài đến, không phải vì kiếm chút thù lao ít ỏi kia, mà là thăm dò tình hình của đối phương, nếu là gia hỏa giàu có, vậy thì cho dù như thế nào, cũng phải tìm cách đánh chết.

Nếu như Lâm Phàm ở lại tường rào Hoài Phổ, thế thì chẳng thể nào ra tay nhanh như vậy được.

Cũng may đối phương không muốn ở lại tường rào Hoài Phổ, mà muốn rời đi.

Đây chính là lúc tốt nhất để ra tay.

“Lâm Phàm, không muốn chết thì nhanh giao hết huyết tinh trên người ngươi ra đây, chúng ta tha cho ngươi rời khỏi.” A Thái hung ác nói.

“Ha ha…”

Lâm Phàm không nhịn được cười lên, “Ai, tường rào Hoài Phổ các ngươi đúng là dân phong thuần phác, bất kể là ai, mục tiêu luôn thống nhất, chính là vì huyết tinh, ngươi nói ngươi cứ làm tốt chuyện hướng dẫn du lịch của ngươi thì tốt biết bao nhiêu, cứ phải đi làm ra chuyện giết người cướp của này, thật là không tốt.”

Địa vị của A Thái trong đội ngũ cũng không cao.

Nếu như cao sẽ không đi làm người hướng dẫn du lịch, dụ địch như vậy, do đó, hắn ta cũng không nói gì, mà để thủ lĩnh của đội hắn ta quyết định.

Bọn hắn có thể sống trong tân thế cho đến bây giờ, chủ yếu chính là tâm ngoan thủ lạt, tâm tư kín đáo, thăm dò rõ ràng tình huống, nếu như đối phương quá mạnh, bọn hắn sẽ không mạo hiểm, nhưng chỉ là Liệp Sát giả cấp ba mà thôi, không đáng lo.

“Mẹ nó, ra tay giết hắn, hắn trộm xe của Diêm La, giết chết em vợ Quý Xương Bảo, nếu như bị bọn hắn tìm được, sẽ không còn chuyện của chúng ta nữa.”

Thủ lĩnh cầm đầu mặt đầy râu, gầm lên một tiếng, đột nhiên phất tay, dẫn theo đám người nhào về phía Lâm Phàm.

Nơi này là ngoại ô, không phải khu vực an toàn.

Lề mề quá lâu không tốt.

Nếu có dị thú xuất hiện, rất có thể sẽ phá hỏng chuyện tốt của bọn hắn.

Thủ lĩnh vọt đến, trong tay cầm Lang Nha bổng, trên lang nha bổng có gai nhọn chi chít, một gậy đánh tới, uy thế vô cùng mãnh liệt, ngay cả không khí cũng phát ra tiếng vù vù.

Thủ lĩnh là Liệp Sát giả cấp ba, không dám nói mạnh đến mức nào, nhưng trong mười dặm này, chỉ cần không khiêu chiến với Giác Tỉnh Giả, hắn ta vẫn có thể hoành hành ngang ngược.

Mọi người đều biết.

Trong phạm vi nhỏ này, đừng nói là Kim Lăng bên kia, Liệp Sát giả cấp ba cũng có thực lực rất mạnh đó.

“Chết đi cho ông.”

Thủ lĩnh thấy Lâm Phàm không tránh đi, khí thế tràn đầy, con mắt trừng như chuông đồng, Lang Nha bổng trong tay cuốn theo lực lượng mạnh mẽ, hung hăng đập xuống.

Ầm!

Lâm Phàm đấm ra một quyền, cứng rắn đánh vào lang Nha bổng, lực đạo cực mạnh, lực lượng cường đại trực tiếp đập lang Nha bổng quay ngược đập vào mặt đối phương, phù một tiếng, gai sắt đâm xuyên qua khuôn mặt thủ lĩnh, phản lực đập xuống, trực tiếp đập nát ót thủ lĩnh, máu óc sền sệt văng tung tóe khắp nơi.

Trương Cường gật đầu, không hề từ chối.

Nơi này cách đại bản doanh của bọn họ có hơi xa, nếu như tùy tiện trở về khi trời tối, quả thật rất dễ gặp nguy hiểm…

Tường rào Hoài Phổ.

Quý Xương Bảo biết được Diêm La thất bại quay về, vô cùng kinh ngạc.

Nhưng mà cũng chẳng để chuyện này ở trong lòng.

Bây giờ hắn ta không muốn chuốc thêm bất cứ phiền phức nào cho tường rào Hoài Phổ, lẳng lặng rồn tại trong tận thế là được, với những gì hắn ta biết về Diêm La, người này nhất định sẽ không từ bỏ.

Nhất định sẽ tìm mọi biện pháp để tìm đối phương báo thù.

Từ trong miệng thiếu niên ở Thanh Long bang kia biết được, A Thái gọi đối phương là "Lâm ca", những chuyện khác thì không biết.

Chút tin tức đó thì có thể làm gì.

Mặc dù không nói biển người mênh mông, nhưng bên ngoài dị thú hoành hánh, ra ngoài tìm một người thần bí không rõ lai lịch, chính là một hành động tìm chết.

Tại tường trong, trong phòng đoàn đội của Diêm La.

"Tìm, nhất định phải tìm tên kia cho ta." Sắc mặt Diêm La khó coi, cho dù đã qua khoảng thời gian dài như vậy, nhưng vẫn giống như thùng thuốc nổ, đụng một chút là có thể nổ tung.

Sắc mặt các thành viên trong đoàn đội đều bất đắc dĩ.

Đi đâu tìm?

Ngay cả tin tức cụ thể của người ta cũng không biết, tìm cái rắm.

Nghĩ thì nghĩ như vậy.

Nhưng không ai dám nói ra miệng.

Nếu không nhất định phải hứng chịu một bàn tay hoặc một cước, trực tiếp ngã lăn ra đất, chịu đủ nhục nhã.

Diêm La tức giận nói, "Các ngươi đều câm hết rồi phải không, nói chuyện cho ta."

Tiếng gầm thét khiến trong lòng bọn họ đều lạnh người.

Chỉ là bọn hắn thật sự không nghĩ ra được cách gì.

Bởi vậy, ai ai cũng cúi đầu như cũ, im lặng không nói, im lặng gánh chịu lửa giận của Diêm La, có lẽ phát tiết ra ngoài rồi sẽ tốt.

Căn cứ Mộc Dương.

Trong phòng giải phẫu sáng tỏ, các loại thiết bị đầy đủ.

Gã đeo kính mặc áo khoác trắng, đi đến bàn giải phẫu, nhìn Dương Phi vẫn còn đang còn ý thức.

"Đừng sợ, tỷ lệ thành công của lần thí nghiệm này rất cao, khi thí nghiệm thành công, ngươi sẽ trở nên vô cùng mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức độ nào? Có lẽ cả đời này ngươi cũng không dám nghĩ đến."

Gã đeo kính nhẹ nhàng nói.

Dương Phi trợn tròn mắt, muốn giãy dụa, nhưng chỉ là thân thể của hắn ta hoàn toàn không gnhe theo sai bảo, ngay cả cổ họng cũng chẳng phát ra được chút âm thanh nào.

Mà lúc này, nhân viên xung quanh đang điều chỉnh thiết bị, lần này phòng thí nghiệm sử dụng hình thức stream, để các căn cứ nghiên cứu dung hợp dị thú và nhân loại quan sát.

Chương 164 - Tư thế lăn xuống xe điên cuồng của ngươi như vậy, cả đời này ta cũng không học được. (4)

Lại có nhân viên lấy vật chứa đến.

Trong vật chứa là đại não dị thú, có dịch dinh dưỡng đặc biệt nuôi dưỡng, vẫn còn hoạt động.

Có tứ chi ngâm trong chất lỏng.

Có các loại nội tạng ngâm trong chất lỏng.

Đều đảm bảo vô cùng tươi mới.

Khóe mắt Dương Phi liếc thấy những thứ này, đã sớm bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, toàn thân toát mồ hôi lạnh, hắn ta giống như đang cầu xin tha thứ, hy vọng đối phương có thể buông tha cho hắn ta, chỉ cần có thể buông tha cho hắn ta, mặc kệ bảo hắn ta làm gì hắn ta đều tình nguyện.

Gã đeo kính đi đến trước màn ảnh, tự mình nói, “Hoan nghênh các vị quan sát căn cứ Mộc Dương, thí nghiệm dung hợp con người và dị thú, lần này thí nghiệm sẽ lấy con người làm chủ, dị thú làm thứ, tiến hành dung hợp gen, mục đích thí nghiệm này chính là sáng tạo ra một loài mới 70% nhân loại, 30% dị thú, đồng thời đạt được sự khống chế về tư tưởng, thí nghiệm này lúc trước đã thất bại 45 lần, nhưng đang không ngừng được hoàn thiện, ta có lòng tin có thể thành công.”

Phương châm của căn cứ Mộc Dương chính là dung hợp con người và dị thú.

Mà hắn ta cũng biết ở nơi khác, có dung hợp phôi thai để bồi dưỡng.

Mà hai loại thí nghiệm này ở thời kỳ hòa bình, mặc kệ ở đâu cũng là hạng mục bị cấm.

Nhưng bây giờ là tận thế, không có người nào có thể ngăn cản loại thí nghiệm vĩ đại có thể sáng tạo ra kỳ tích này.

Lỗ tai Dương Phi không điếc.

Hắn ta nghe thấy gã đeo kính nói những lời kia.

Đã hoàn toàn bị dọa chết ngất.

Đối với chuyện này, gã đeo kính cười cười, thật sự là gia hỏa yếu ớt, sau đó tiến hành gây tê, bắt đầu chơi đùa với thân thể của Dương Phi…

Bên trong tòa nhà hoang.

“Tường rào Hoài Phổ quá nguy hiểm, tuyệt đối không thể đi.”

Lúc nói chuyện phiếm, khi Lâm Phàm nhắc đến tường rào Hoài Phổ, đám người Trương Cường lập tức phản ứng rất lớn, từng người đều lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

Lâm Phàm biết người sống sót bên trong tường rào Hoài Phổ không phải thứ gì tốt.

Nhưng không cần thiết phải hoảng sợ như vậy chứ.

“Ta biết nơi đó rất nguy hiểm, nhưng có đáng sợ như vậy không?” Lâm Phàm nói.

Trương Cường nói, “Ta nói không phải người sống sót đáng sợ, mà là

nơi đó có chuyện không giống người phát sinh, mấy năm trước chúng ta đều sinh sống ở tường rào Hoài Phổ, nhưng có một ngày, có một con quái vật xuất hiện, nó giống người mà không phải người, giống như thú mà không phải thú, nhìn thấy người lập tức cắn xé, chúng ta đều bị dọa sợ, về sau quái vật kia bị giết, thế nhưng người sống sót nhìn thấy quái vật kia, từng người đều biến mất."

"Khi đó ta cảm thấy có vấn đề, cho nên đã dẫn bọn hắn chạy ra ngoài."

"Nơi đó có quái vật, còn là quái vật rất khủng bố."

Nghe những lời Trương Cường nói.

Lâm Phàm trầm tư, lập tức nghĩ đến dị thú giống như ếch trâu lột da kia.

Đội viên khác nói, "Đúng, cho đến bây giờ ta vẫn còn nhớ, quái vật đó còn mặc quần áo nữa, ngươi nói dị thú sao lại mặc quần áo chứ, nhất định là người biến thành quái vật."

Lại có đội viên nói, "Nếu như suy nghĩ to gan hơn một chút, ta thật sự hoài nghi tường rào Hoài Phổ đang làm thí nghiệm đáng sợ, trong phim ảnh đều diễn như vậy, quái vật xuất hiện, thường là nghiên cứu mà nhân loại không khống chế được."

"Ừm, không sai, hơn nữa phương hướng nghiên cứu, cuối cùng nhất định sẽ làm trên con người."

Mọi người vây quanh đống lửa, bàn luận ầm ĩ.

Lâm Phàm nghĩ nghĩ, cảm thấy thật sự có khả năng này, nếu ở thời kỳ hòa bình, ai nghiên cứu những đồ chơi này, nhất định đều bị khống chế, nhưng bây giờ là lúc nào, ai quản ai, đã hoàn toàn buông tay buông chân rồi, làm đặc biệt lớn.

Khi sinh mệnh không có bất cứ thứ gì bảo vệ.

Giá trị của sinh mệnh lập tức trở nên rẻ tiền như sâu kiến.

Lâm Phàm ghi nhớ nội dung nói chuyện trên trời dưới đất của bọn họ trong lòng, nhưng cũng không nói gì thêm, tạm thời hắn cũng bất lực đối với chuyện này, cũng không có năng lực đến tường rào Hoài Phổ điều tra.

"Các ngươi có muốn đến chỗ ta sinh sống hay không, nơi đó rất an

toàn.” Lâm Phàm hỏi.

Đối mặt với lời mời này.

Các thành viên đều nhìn về phía Cường ca.

Bọn hắn nghe theo Cường ca, nếu như Cường ca nói đi, vậy bọn hắn sẽ nghe theo.

“Thật xin lỗi, chúng ta đã quen với cuộc sống bây giờ rồi.” Trương Cường suy nghĩ, từ chối.

Lâm Phàm cười nói, “Không có việc gì, quyền lựa chọn ở chỗ các ngươi, đương nhiên, nếu ngày nào đó muốn đến, chỗ ta vẫn luôn hoan nghênh các vị.”

“Cảm ơn.”

Trương Cường cảm kích nói.

Sáng sớm.

Hai bên tự thu dọn đồ đạc rồi chuẩn bị chào từ biệt.

“Ta đi trước, hẹn gặp lại các vị.” Lâm Phàm phất phất tay với bọn hắn, mấy ngày ra ngoài cũng không tệ lắm, nên trở về xem tình hình một chút, huống hồ ở chỗ này tìm kiếm dị thú cấp ba, có thể tìm đều đã tìm được rồi, bây giờ khẳng định sẽ giống như con ruồi không đầu, chạy loạn khắp nơi, lãng phí thời gian.

Hắn lại nghĩ đến một người, đó chính là Lê Bạch của tường rào Diêm Hải.

Tên kia chính là Giác Tỉnh giả cấp ba, đang xông xáo tăng lên cấp bốn, nhất định càng biết rõ nơi có dị thú cấp ba hơn.

“Hẹn gặp lại, thuận buồm xuôi gió.”

Trương Cường vẫy tay.

Lâm Phàm giẫm chân ga, như một làn khói chạy về phương xa, lốp xe cuốn lên bụi mù, che khuất đuôi xe.

“Cường ca, vì sao chúng ta không nhận lời mời của hắn?” Có thành viên hỏi.

“Ta sợ.” Trương Cường nhìn chiếc xe đã đi xa, chậm rãi nói, “Bây giờ

hắn khiến chúng ta tin tưởng, nhưng ta không biết cái tin tưởng này là thật hay giả, hoặc là nói nó chỉ là một loại ngụy trang, ta sợ sẽ gặp dược những chuyện chúng ta đã từng nhìn thấy ở tường rào Hoài Phổ."

Chương 165 - Tư thế lăn xuống xe điên cuồng của ngươi như vậy, cả đời này ta cũng không học được. (5)

Các thành viên im lặng.

Mặc dù đều hoài nghi đó là một loại thí nghiệm, nhưng trong lòng bọn họ, đã xác định trăm phần trăm, đó chính là thí nghiệm biến người thành quái vật.

Trước sức hấp dẫn tuyệt đối, người nào cũng sẽ thay đổi.

Người tốt cũng có thể biến thành kẻ dã tâm điên cuồng.

"ĐÚng rồi, tối hôm qua hắn nói mời chúng ta đi, có nói đó là nơi nào không?" Trương Cường hỏi.

"Không có…"

Trương Cường:…

Tường rào Miếu Loan.

Lâm Phàm quay về.

Tường ngoài có nhân viên cố định điều khiển giàn giáo lên xuống, quan sát tình hình bên ngoài.

Đi lên tường thành.

"Ôi, Lâm ca, xe này thật đẹp."

Vương Đại Bảo sờ sờ thân xe đen kịt cao quý, kinh hô, từ sau khi tận thế, rất ít khi gặp được xe Pickup anh tuấn như vậy, động lực tràn đầy, một cước đạp chân ga xuống, mạnh mẽ xông tới, cũng không phải hạng tiện nghi khác có thể so sánh.

Thượng Khí Đại Thông Maxus trong các loại xe Pickup.

Còn mới tinh, rất ít gặp.

"Ha ha, ta đổi xe Pickup lúc trước của mình với người khác." Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Vương Đại Bảo vừa sờ vừa nói, “Lâm ca quả nhiên là Lâm ca, nhân duyên quá tốt, nếu như ta có cái tốt hơn, chỉ cần Lâm ca mở miệng, ta cũng tình nguyện đổi.”

Lâm Phàm cười cười, “Gần đây có ăn thịt dị thú hay không?”

“Có, mỗi ngày đều ăn, ăn no đến chết.” Vương Đại Bảo nói.

Không còn cách nào khác, đây là con đường duy nhất để mạnh lên, muốn trở thành cường giả trong thời gian ngắn nhất, nhất định phải tiêu hao, không ngừng sử dụng, đồng thời còn muốn rèn luyện thân thể, để hấp thu năng lượng ẩn chứa trong thịt dị thú tốt hơn.

“Những ngày ta không có ở đây, tường rào không xảy ra chuyện gì chứ.” Lâm Phàm hỏi,.

Vương Đại Bảo nói: “KHông có, tất cả đều bình thường.”

Nói chuyện phiếm đơn giản một chút.

Lâm Phàm giao xe lại cho Vương Đại Bảo, để hắn ta bảo dưỡng, thuận tiện có thời gian đến chỗ Trần lão gia tử nhìn thử, cải tiến xe một chút.

Đi đến khu vực tường ngoài.

Đất trống đều đã được thu dọn sạch sẽ, đám người sống sót đang khai hoang mặt đất.

“Lâm ca, chào.”

Đám người sống sót nhìn thấy Lâm Phàm đều cung kính hỏi thăm.

Lâm Phàm gật đầu với bọn hắn.

Đi vào tường trong, thuận đường xem Trần lão gia tử, khi đến gần phòng học đã nghe được tiếng trẻ nhỏ đọc sách, hắn đứng bên ngoài nhìn.

Bọn nhỏ trong tường rào đều được sắp xếp học tập.

Mù chữ không đáng sợ, đáng sợ là tất cả mọi người đều mù chữ, vậy thì văn minh đều xem như đứt gãy.

Mặc dù hắn không phải người của thế giới này, nhưng cũng biết mặc kệ là thế giới gì, văn minh cũng cần phải có người truyền thừa.

Hắn thấy Tiểu Hi Vọng ngồi ở giữa, cầm sách, chăm chú đọc, vẻ mặt Trần lão gia tử đứng trên bục giảng tươi cười, trong tươi cười ẩn chứa vui vẻ.

Rõ ràng tình huống bây giờ là cảnh tượng mà hắn ta muốn nhìn thấy nhất.

Mà công thần giúp tình cảnh này xuất hiện, tất nhiên là Lâm Phàm.

Lâm Phàm phụ trách chuyện ăn uống ngủ nghỉ của đám trẻ nhỏ này, đám trẻ nhỏ từng gầy như que củi, chỉ cần một trận gió là có thể thổi ngã, bây giờ đã dần dần tốt lên, chăm sóc bọn nhỏ này không có bất cứ vấn đề gì.

Quay người rời đi.

Xem xem trong khoảng thời gian hắn đi, tường rào đã xuất hiện những thay đổi nào.

Phòng y tế Miếu Loan.

Đây là thứ thiết yếu trong tận thế, cũng nhất định phải tồn tại.

KHông có người nào dám nói bản thân mình sẽ không xảy ra bệnh.

Bác sĩ có.

Nhưng thuốc men khan hiếm, rất không dễ dàng gì, đây cũng là lúc thu thập vật tư, tìm kiếm vật tư thiết yếu.

Đi tới, đi tới.

Hắn thấy được KTV.

Hắn dừng chân lại.

Đây là chỗ ăn chơi mà hắn mãnh liệt yêu cầu, khiến người đến nhớ kỹ sứ mệnh, không quên sơ tâm.

Sinh hoạt trong tận thế có áp lực rất lớn.

Nếu như có thể tùy ý rống hai cuống họng, vậy thì có tác dụng rất lớn đối với chuyện giải phóng áp lực.

Đi đến chỗ của lão Chu.

Đẩy cửa đi vào.

Chỉ thấy lão Chu đang vùi đầu sửa sang cái gì đó, hết sức chăm chú, ngay cả Lâm Phàm mở cửa cũng không phát hiện ra, yên lặng đi đến sau lưng, vỗ vai một cái.

“Ai nha, cái đờ mờ…”

Lão Chu kinh hoảng nhảy lên một cái, khi thấy là Lâm Phàm, lão Chu mới bất mãn nói, “Quay về rồi.”

“Ừm, vừa quay về.”

“Khá lắm, chưởng quỹ như ngươi làm thật là dễ chịu, thật sự khiến ta mệt đến ngất ngư, người nhìn số lượng những công việc này đi, ngươi chỉ cần đơn giản nói mấy câu, đã khiến ta làm đến cả người đầy mồ hôi.”

“Người tài giỏi luôn có rất nhiều việc phải làm, trước đó mệt mỏi một chút, sau này sẽ dễ dàng hơn.” Lâm Phàm cười ha hả, móc từ trong túi ra huyết tinh cấp ba, “Tặng cho ngươi.”

“Cái này còn tạm được, ta chấp nhận.” Lão Chu đắc ý cất viên huyết tinh cấp ba đi, “Chính ngươi không chừa lại cho mình à.”

Lâm Phàm cho, không lấy chính là vương bát đản.

Đương nhiên, hắn ta cũng đã hỏi Lâm Phàm có hay không rồi, nếu như không có, hắn ta sẽ bỏ huyết tinh vào trong vật tư, phương châm chính là tăng thực lực của Lâm Phàm lên trước.

“Có, còn nhiều hơn ngươi nghĩ.” Lâm Phàm vỗ túi, phát ra tiếng đinh đang, lão Chu nghe thấy cũng sửng sốt một chút, tiểu tử này đi ra ngoài một chuyến, lại thu hoạch tràn đầy.

Lâm Phàm rót cốc nước, ùng ục uống hết, “Đúng rồi, nói cho ngươi một số chuyện.”

“Nói.”

Lão Chu biết là chuyện quan trọng, nghiêm túc lắng nghe.

Lâm Phàm nói: “Lần này ra ngoài, ta đến tường rào Hoài Phổ một chuyến, giết một số người trong đó, nhưng đối phương không biết tên của ta, cũng không biết ta ở tường rào Miếu Loan, nhưng nhất định sẽ bị phát hiện.”

“Có can đảm.” Lão Chu dựng thẳng ngón tay cái, “Tường rào Hoài Phổ là nơi nổi tiếng như thế, cũng có thể tùy tiện đi qua.”

Chương 166 - Tư thế lăn xuống xe điên cuồng của ngươi như vậy, cả đời này ta cũng không học được. (6)

“Chưa nói xong đâu, tiếp tục nghe ta nói.”

“Ồ.”

“Có người nói với ta, tường rào Hoài Phổ có khả năng đang tiến hành một loại thí nghiệm nào đó không thể cho ai biết, sẽ tạo ra quái vật.”

Lão Chu nghe một chút, đột nhiên trừng mắt, trong ánh mắt lộ ra tia kinh hãi.

“Thật sự có?”

“Ngươi đã từng nghe nói sao?”

“Không phải, ta cảm thấy chuyện này có thể xảy ra.”

“Ngươi nói chuyện này nên làm như thế nào, ngươi có nghĩ đến chuyện thông báo cho phía Kim Lăng không?” Lâm Phàm hỏi.

Lão Chu nói, “Ngươi nghĩ sao?”

“Ta nghĩ không.”

“Ta cũng không.”

Hai người nhìn nhau, đều im lặng lắc đầu, ý nghĩ đều thống nhất.

“Lý do là gì?” Lâm Phàm nói.

Lão Chu nói, “Lý do của ngươi có phải là không xác định được bên chỗ Kim Lăng có khi nào cũng làm những thí nghiệm trái với nhân loại này hay không, rồi biết được Miếu Loan chúng ta đã biết, sẽ nghĩ đến chuyện giệt người diệt khẩu đúng không.”

Lâm Phàm nói, “Đúng, nếu thật sự có loại thí nghiệm này, tuyệt đối không chỉ có tường rào Hoài Phổ đang làm, đã như vậy, ngăn cản cũng không được, còn không bằng ít đi một chuyện.”

Lão Chu gật đầu, trong mắt lộ ra vẻ, người hiểu ta trừ ngươi ra không còn ai khác, biết ngươi trừ lão Chu ta thì còn có thể là ai.

Hoàn toàn nhất trí.

Ban đêm.

Theo cải cách ban đầu, tường rào Miếu Loan đã bắt đầu có mùi khói lửa.

Một loạt thay đổi này, đều do một tay Lâm Phàm thúc đẩy.

Trong nhà.

Lão Vương đang rửa chén trong nhà bếp, Tiểu Hi Vọng đang làm bài tập, Lâm Phàm dựa vào ghế sofa nghỉ ngơi.

Cuộc sống như vậy chính là thứ không biết bao nhiêu người tha thiết mơ ước.

Lúc này.

Tiểu Hi Vọng cầm bài thi số học đã hoàn thành đến bên cạnh Lâm Phàm, "Thúc thúc, ta đã làm xong rồi, lão sư nói cần phải cho phụ huynh xem xét đúng sai, sau đó ký tên."

"A, để ta xem." Lâm Phàm nhìn lướt qua bài thi, tinh thần tỉnh táo, xem qua thì đề bài rất đơn giản, đối với học sinh tiểu học mà nói, có thể bẻ ngón tay để tính, nhưng đối với người trưởng thành như hắn, thật sự quá đơn giản.

"Ừm, không sai, những bài này đều làm đúng."

"Lợi hại, thật thông minh."

Lâm Phàm tán thưởng, hắn biết trẻ nhỏ cần phải thường xuyên tán dương.

Làm như vậy để bồi dưỡng lòng tự tin của trẻ nhỏ.

Khi không ngừng kiểm tra, có một đề khiến Lâm Phàm chú ý.

"Đề này vì sao lại không làm?" Lâm Phàm hỏi.

Tiểu Hi Vọng nói, "Thật là khó, ta không biết."

"Không sao cả, để ta dạy ngươi, chúng ta đọc cái đề bài trước, rất đơn giản, không cần phải nghĩ nó khó."

Hắn không để tâm cái khó của Tiểu Hi Vọng vào trong mắt.

Với độ khó như vậy, hắn nhắm hai mắt lại, cũng có thể viết đáp án ra.

Đề bài: Muốn cưa một cây gỗ thành ba đoạn thì mất sáu phút, cứ như vậy tính toán, cưa thành năm đoạn thì cần bao nhiêu phút.

“Ngươi nhìn xem, cái đề này rất đơn giản, chúng ta chỉ cần dùng $6 \div 3x5 = 10$, chỉ cần mười phút đồng hồ là được.”

Lâm Phàm không chút do dự nói.

“Oa…”

Tiểu Hi Vọng dường như đã được tuyệt thế cao nhân chỉ điểm, trong nháy mắt đã hiểu ra, ánh mắt nhìn Lâm Phàm tràn ngập sùng bái.

“Lâm thúc thúc, ngươi thật lợi hại.”

Lâm Phàm mỉm cười, sờ đầu Tiểu Hi Vọng.

“Cũng tạm, sau này gặp phải đề bài không biết, cứ đi tìm thúc thúc, không nói đến những cái khác, về phương diện học tập, thúc thúc vẫn có thiên phú.”

Khi bản thân cho rằng đã giải quyết được một vấn đề khó.

Tự tin trong lòng lập tức bùng nổ.

“Ừm, ừm…”

Tiểu Hi Vọng vui vẻ gật đầu.

Lâm Phàm cầm bút ký ten.

Người kiểm tra: Lâm Phàm.

Liền mạch là xong.

Hoàn toàn giải quyết, không có vấn đề gì….

Trong phòng.

Lâm Phàm nhớ lại khoảng thời gian ra ngoài này, những chuyện biết được kia.

Dị thú, thí nghiệm trái với nhân loại.

Nghĩ đến đây, trong đầu hắn sẽ hiện ra các hình ảnh quá sức tưởng tượng, quái vật đạt đến trạng thái dị dạng, thậm chí sẽ mất khống chế, từ đó phá hư cân bằng hiện nay.

Đây đều là chuyện có thể xảy ra.

Chỉ là bây giờ nghĩ những chuyện này cũng không có ý nghĩa, với tình hình bây giờ của hắn, muốn quản cũng không quản được, tường rào Hoài Phổ chỉ là tường rào cỡ trung trong đông đảo tường rào mà thôi.

Ngay cả loại tường rào này cũng có thí nghiệm như thế.

Chứ đừng nói đến tường rào cỡ lớn khác.

Nếu như tường rào Hoài Phổ có liên quan đến tường rào cỡ lớn khác, cuối cùng xui xẻo chính là Miếu Loan.

Không ai sẽ để ý đến sự diệt vong của một tường rào cỡ nhỏ.

Ngồi xếp bằng, không suy nghĩ nữa.

Hắn đặt tên thuật thổ nạp mới được dung hợp từ ba loại thuật thổ nạp kia là "Đoán Cốt thiên."

Chỉ là cho đến tận bây giờ.

Hắn vẫn không hiểu rõ đượcc nguyên lý của Đoán Cốt Thổ Nạp Thuật này, vì sao chỉ dựa vào hô hấp, là có thể giúp khí trong cơ thể lớn mạnh, đồng thời lấy khí kích thích máu, kích thích xương cốt.

Vẫn là câu nói kia, cảnh giới còn chưa đến, nội tình của bản thân không đủ, không thể nào chỉnh lý ra phương thức tu luyện có hệ thống.

Con đường này rất dài.

Hắn chỉ có thể theo phương hướng cố định mà tiến lên.

Loại cảm giác không có lựa chọn này khiến hắn rất khó chịu, nhưng mà từ đầu đến cuối hắn đều tin chắc, khi hắn càng hiểu sâu rộng về phương diện này, nhất định có thể tự khống chế.

Chậm rãi giơ tay lên, năm ngón tay thành trảo, vận chuyển luồng khí đang dần lớn mạnh trong cơ thể, ngưng tụ ở năm ngón tay, đột nhiên có một luồng khí lãng như sóng cả bao trùm năm ngón tay.

Đột nhiên đánh một trảo trong không khí.

Phốc phốc!

Có tiếng xé gió vang lên, còn lưu lại năm vệt sáng.

“Mạnh hơn so với lúc trước..”

Nếu là lúc trước, hắn tuyệt đối không thể làm được đến tình trạng này, nhưng khi khí trong cơ thể không ngừng lớn mạnh, đã có thể tùy ý dẫn dắt đến mỗi một nơi trong cơ thể.

Chương 167 - Lâm Phàm: Ta phải khiến các ngươi càng cố gắng.

Hắn vô cùng mong chờ vào tương lai. Cho dù về sau khó có thể gặp được dị thú có cấp bậc cần thiết, cũng không quan trọng, hắn dựa vào bàn tay vàng sửa đổi công pháp giả thành năng lực thật, cũng có thể đi đến một độ cao mới khó có thể tưởng tượng được.

Sử dụng huyết tinh dị thú cấp ba.

Trực tiếp nuốt vào trong bụng.

Dùng khí đánh nát, dựa vào Đoán Cốt Thổ Nạp Thuật, dẫn dắt luồng năng lượng bên trong huyết tinh, rèn luyện xương cốt của bản thân, khi tiêu hóa hết viên huyết tinh này rồi, tiếp tục sử dụng.

Không biết bao lâu.

Sau khi liên tục sử dụng mười viên huyết tinh cấp ba.

Thuộc tính ba chiều xuất hiện biến hóa.

Trị số tinh thần tăng lên.

Tố chất nhanh nhẹn tăng thêm 2.

“Mẹ nó trị số tinh thần thật là khó tăng lên.”

Lâm Phàm lắc đầu

Xem như đã hiểu vì sao lại khó xuất hiện Giác Tỉnh giả như vậy.

Bây giờ, trong tay hắn còn mười lăm viên huyết tinh cấp ba, không tiếp tục dùng nữa, với hắn mà nói, tăng lên như thế này, còn không bằng săn giết dị thú lấy điểm tiến hóa còn nhanh hơn.

Bồi dưỡng lực lượng của mình ở tường rào Miếu Loan rất quan trọng.

Giữ lại, cho bọn họ dùng.

Cũng không uổng công bọn hắn ủng hộ người quản lý là hắn.

Ngày thứ hai, Lâm Phàm sớm tỉnh lại, sau khi rửa mặt, lão Vương cũng đã chuẩn bị xong bữa sáng, mì sợi ăn kèm với thịt dị thú chiên, vô cùng phong phú, sau khi ăn xong thì rời đi cùng Tiểu Hi Vọng.

Một lớn một nhỏ, đi trên đường.

Tiểu Hi Vọng đeo cặp sách, nhún nhảy, tươi cười xán lạn, đây mới là tinh thần diện mạo đứa trẻ nên có, còn về tình cảnh trước kia, đúng là hỏng bét.

Đi tới, đi tới.

Một thiếu niên cũng đeo cặp sách, hấp tấp xuất hiện.

“Lâm thúc thúc…”

Thiếu niên rất kích động.

Lâm Phàm kinh ngạc, bật thốt, “Ngươi chính là thiếu niên ném phân.”

Từ sau lần đó, thiêu niên đã một trận thành danh, rất nổi tiếng ở trong tường rào, đối mặt với Giác Tỉnh giả cũng không hề sợ hãi, đũng quần bắn đạn tạc, trọng thương Giác Tỉnh giả.

Chiến tích như vậy, người bình thường không thể nào làm được.

“Lâm thúc thúc, ngươi còn nhớ ta sao.”

Thiếu niên vô cùng vui vẻ, chẳng hề cảm thấy cái xưng hô Thiếu niên ném phân kia có gì không tốt, thậm chí nghe thấy còn âm thầm tự hào, đắc ý, thỏa mãn.

Đây là vinh hạnh cao thượng đặc biệt đến mức nào.

Hắn ta coi đây là quang vinh.

“Đương nhiên nhớ kỹ, ngươi tên là gì?” Lâm Phàm cười hỏi.

“Lâm thúc thúc, ta không muốn gọi bằng cái tên trước kia nữa, sau này ta muốn gọi là thiếu niên ném phân.” Thiếu niên chín tuổi, tên không có, sau khi tận thế bộc phát một năm, cha mẹ hắn ta chết hết, là có người thấy hắn ta đáng thương, mới cho hắn ta một chút đồ ăn,

mới có thể sống được đến bây giờ như kỳ tích.

Lâm Phàm:...Chương 80:

Có chút hoang mang.

Có chút không hiểu nổi.

“Được, Chiến Thần Ném Phân, chào ngươi.” Lâm Phàm nói.

Thiếu niên ném phân toét miệng cười, “Thúc thúc, ngươi vừa gọi ta là Chiến Thần Ném Phân sao?”

“Đúng, Chiến Thần nghe có khí thế hơn.”

“A, quá tuyệt vời, ta rất thích cái tên này, CHiến Thần Ném Phân thật sự không tệ, ta nhất định sẽ cố gắng, tuyệt đối không phụ cái danh từ này.” Chiến Thần Ném Phân kích động đến mức sắp nhảy dựng lên

Hắn ta chưa bao giờ được người khác tán thưởng như lúc này.

Xưng hô như vậy khiến tâm linh yếu ớt của hắn ta càng thêm cường đại.

Lâm Phàm xoa xoa đầu Tiểu Hi Vọng, “Đi học với Chiến Thần Ném Phân ca ca đi.”

“Ừm.”

Tiểu Hi Vọng gật đầu.

Chiến Thần Ném Phân chủ động vươn tay ra, “Muội muội, ta dẫn ngươi đến trường, sau này nếu như có người bắt nạt, ngươi cứ đến lớp năm ba tìm ta.”

“Ta mới không bị bắt nạt đâu, tất cả mọi người đều rất thích ta.” Tiểu Hi Vọng nói.

Chiến Thần Ném Phân và Tiểu Hi Vọng cùng vẫy tay chào Lâm Phàm.

Lâm Phàm im lặng nhìn sang.

Ai!

Đứa nhỏ, hy vọng tương lai ngươi sẽ không cảm thấy hối hận vì cảm giác hưng phấn ngày hôm nay.

Uy danh Chiến Thần Ném Phân này là vì hôm nay mà ra.

Lâm Phàm ban thưởng.

Chỉ có một cái này thôi.

Đi đến chỗ lão Chu, xác định hôm nay là ngày thu thập vật liệu, trước khi hành động, phải biết một vài nơi có vật tư trong huyện thành, có lẽ có thể đã không còn, nhưng không đến xem xét, không ai có thể xác định được chắc chắn.

Trong phòng họp.

Một đám người đang tụ lại trước một cái bàn.

“Nơi này là Đông Phong lộ, là công ty hạt giống lớn nhất trong huyện thành.” Chu Thế Thừa chỉ vào một nơi trên bản đồ của huyện Miếu Loan, nói rõ nơi có khả năng lấy được vật tư, “Phân bón của công ty hạt giống thường được đặt ở trong kho hàng phía sau.”

Đây là vật tư lần này bọn người Lâm Phàm cần đi lấy.

Nếu như ở đây không có, vậy thì trong huyện Miếu Loan này thật sự không có.

“Còn thuốc men?” Lâm Phàm hỏi.

Chu Thế Thừa tiếc nuối nói, “Miếu Loan chỉ là huyện thành, không có bất cứ thuốc men gì đáng mong đợi, muốn tìm được thuốc men thì chỉ có thể đến bệnh viện, hoặc là hiệu thuốc và phòng khám bệnh xung quanh.”

Lục Sơn nói, “Thuốc đã qua mười năm rồi còn dùng được hay không?”

Chu Thế Thừa nói, “Nhất định là không thể dùng được, thời hạn bảo quản của thuốc tây quá ngắn, nhưng mà cũng may trong huyện Miếu Loan có một TRung Y viện, quy mô cũng không lớn lắm, nhưng ở mấy huyện xung quanh, vẫn khá nổi tiếng, chắc hẳn vẫn còn một lượng lớn thuốc bắc.”

Lâm Phàm nhìn địa đồ.

TRung Y Viện nằm ở đường Thành Hà.

Công ty hạt giống cách Trung Y Viện cũng không xa, đều ở khu vực thành cũ của huyện Miếu Loan, khoảng cách cũng chỉ hơn một tiếng

đi đường mà thôi.

“Còn kho lương thì sao?” Lâm Phàm hỏi.

Chu Thế Thừa lắc đầu, “KHông nên đi kho lương, cái này không nằm trong huyện thành, mà nằm ở trong trấn xung quanh, nơi gần nhất chính là cảnh nội Rãnh Đôn trấn, trước kia lái xe cần 20 phút, nhưng đường xá bây giờ, không hơn một tiếng đồng hồ là rất khó.”

Chương 168 - Lâm Phàm: Ta phải khiến các ngươi càng cố gắng. (2)

“Huống hồ, cho dù phát hiện cũng không thể nào dùng được, đã qua mười năm, khi không có thiết bị bảo quản, không có bất cứ lương thực nào có thể bảo tồn được đến bây giờ.”

“Với số lương thực bây giờ của tường rào, cũng là vơ vét từ các nơi từ rất sớm, vận chuyển về tường rào, có thiết bị bảo quản, mới có thể bảo tồn đến bây giờ.”

Nghe thấy lời lão Chu nói.

Lâm Phàm gật đầu, không hỏi đến, xem ra muốn thu hoạch được đủ nhiều lương thực, chỉ có thể đến tường rào khác để trao đổi.

Sau đó chính là lựa chọn người ra ngoài.

Lâm Phàm, Trần Quân, Trương Thành, Lục Sơn, Lục Dĩnh, Mã Phi.

Chỉ mấy người này thôi.

Người ra ngoài không cần nhiều.

Người càng nhiều thì càng phiền phức, nếu thật sự gặp được nguy hiểm, sẽ phải lo lắng nhiều thêm.

“Lên đường thôi.”

Xác định rõ người, trực tiếp xuất phát.

…

TRong phòng học.

Lão sư đang ngồi trên bục giảng sửa bài tập, học sinh thì đang đọc sách, bởi vì tận thế, trình độ giáo dục của bọn nhỏ rối tinh rối mù.

Trong lòng lão sư chấm bài tập bất đắc dĩ.

Thành tích tốt nhất chính là Tiểu Hi Vọng.

Cơ sở của học sinh khác thật sự quá kém.

Sửa chữa bài tập của học sinh khác, lão sư luôn nhíu chặt lông mày, nhưng khi chấm điểm bài tập của Tiểu Hi Vọng, lông mày đang nhíu

chặt lập tức thả lỏng.

Rất tốt, làm bài rất tốt.

Tiếp tục, tiếp tục.

Khi nhìn đến đề bài cuối cùng, nàng khẽ nhíu mày, phát hiện cái đề này lại làm sai, nhất là khi nhìn thấy bút tích này không giống với chữ viết của Tiểu Hi Vọng, không nhịn được lắc đầu.

Trình độ của người phụ huynh này không được.

Thậm chí ngay cả đề bài tiểu học cũng không biết.

Vừa định đánh dấu X, đột nhiên nhìn thấy tên của người kiểm tra là Lâm Phàm.

Bút cầm mãi trong tay không thể nào hạ xuống được.

Lâm Phàm là ai?

Trong tường rào này không có người nào là không biết, rõ ràng cái đề bài này chính là Lâm Phàm làm cho Tiểu Hi Vọng.

Bản thân mình có thể đánh sai sao?

Rõ ràng là không được.

Nàng bình tĩnh cầm băng dán, che đi công thức cũ, sau đó cầm bút lên viết đáp án chính xác xuống.

6 ÷ (3-1)x(5-1) = 12 phút.

Đánh dấu tích.

Hoàn mỹ.

Lão sư vô cùng khâm phục sự cơ trí của mình…

HUyện Miếu Loan, công ty hạt giống.

Hai chiếc xe Pickup chậm rãi dừng ở ven đường, quan sát tình hình xung quanh, sau khi xác nhận không có vấn đề gì, mọi người xuống xe.

“Chú ý tình hình xung quanh, các ngươi ở chỗ này canh chừng, nếu có gì không ổn lập tức nói cho chúng ta biết.”

Lâm Phàm để Mã Phi, Trương Thành và Lục Dĩnh ở lại, hắn dẫn theo những người khác đi thu thập vật tư.

“Đã rõ.”

Mọi người gật đầu, bắt đầu chia ra quan sát, bảo đảm không bỏ qua bất cứ một phương hướng nào.

Lâm Phàm dẫn theo Lục Sơn và Trần Quân đi vào trong cửa hàng.

Tầng dưới của công ty hạt giống này chính là cửa hàng mở trong khu phố, chuyên bày bán hạt giống.

Đi vào cửa hàng.

Lâm Phàm nhìn hoàn cảnh xung quanh, dơ dáy bẩn thỉu, tủ kính nứt vỡ, thủy tinh văng khắp nơi, tro bụi dày trải rộng mọi ngõ ngách.

Đây chính là sức mạnh của thời gian trong tận thế.

Có thể khiến mọi thứ xinh đẹp trở thành bụi bặm.

“Lâm ca, nơi này còn hạt giống dùng được sao?” Trần Quân nói.

Hoàn cảnh thế này, hắn ta cũng không tin.

“Đừng quản, cứ chuyển đi, chỉ cần hạt giống thì đều dọn đi hết, có thể dùng hay không quay về rồi nói.” Lâm Phàm nói.

“Được.”

Trần Quân và Lục Sơn bắt đầu hành động.

Bên ngoài.

Khu phố trống rỗng cũng không khiến bọn người Lục Dĩnh cảm thấy nhẹ nhõm, mà nâng cao mười hai phần tinh thần, luôn luôn chú ý, tuyệt đối không bỏ qua một chút gió thổi cây lay nào.

Đột nhiên.

Tại góc rẽ, có một con dị thú xuất hiện.

“Có dị thú.” Lục Dĩnh nhắc nhở.

Dị thú nhìn thấy nhân loại còn sống, vừa định há mồm gầm gừ, chỉ thấy thần thái dị thú có chút thay đổi, Mã Phi đột ngột vươn tay ra,

có một sợi tơ trong suốt mắt thường không thể nhìn thấy quấn quanh dị thú.

“Ta đã khống chế nó rồi.” mã Phi nói khẽ.

Lục Dĩnh kéo cung tên, vút một tiếng, một tiễn đâm xuyên qua đầu dị thú, giết chết nó.

Mã Phi nói, “Không thể để dị thú phát ra âm thanh, đề phòng dị thú khác bị dẫn tới.”CHương 80:

Trương Thành giơ ngón cái với Mã Phi, ý tứ rất rõ, quả thật là trâu bò.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Thỉnh thoảng sẽ có dị thú xuất hiện ở chỗ này, đối với dị thú mà nói, bọn chúng cũng không biết ở đây có nhân loại còn sống, chỉ tùy ý đi dạo đến nơi này mà thôi.

Mã Phi có năng lực điều khiển con rối, mọi chuyện đều bình yên vô sự, xử lý rất nhanh.

Trương Thành khó hiểu nói, “Mã Phi, năng lực của ngươi rất mạnh, với thực lực Giác Tỉnh giả cấp hai bây giờ của ngươi, có thể khống chế dị thú cấp hai được không?”

Hắn ta thấy.

Nếu như thật sự có thể khống chế dị thú cấp hai.

Vậy thì quả thật là vô địch.

Mã Phi nhìn hắn ta, giống như đang nói, ngươi quả thật đã coi trọng ta rồi.

“Không thể nào.”

“Vậy cực hạn là gì?”

“Không nói cho ngươi.”

Trương Thành:…

Nhưng vào lúc này, bọn người Lâm Phàm đã vác bao ra ngoài, ném bao vào phía sau xe, xác dị thú xung quanh khiến hắn chú ý, xem ra cần phải tăng nhanh tốc độ, có dị thú đi ngang qua, nói rõ khu vực

này có khá nhiều dị thú sinh sống.

“Các ngươi cẩn thận một chút, chúng ta đến nhà kho phía sau xem.”

Nói xong, Lâm Phàm dẫn mọi người đến nhà kho xem.

Đẩy cửa lớn đã rỉ sắt ra.

Đột nhiên.

Một nhân loại bị Não Thú ký sinh xuất hiện, Lâm Phàm rút đao, dùng tốc độ cực nhanh vung đao, trực tiếp chém Não Thú thành hai, không cần thiết phải lãng phí thời gian với thứ đồ chơi râu ria này.

Đi đến trước cửa cuốn đóng chặt.

Chương 169 - Lâm Phàm: Ta phải khiến các ngươi càng cố gắng. (3)

Năm ngón tay của Lâm Phàm cắm vào trong cửa cuốn, dùng sức xé mở, ném qua một bên

Nhà kho mờ tối lập tức được chiếu sáng, trở nên rõ ràng hơn rất nhiều.

Chỉ thấy bốn phía chất đống không ít phân hóa học.

Chỉ là có rất nhiều túi phân hóa học đã bị thủng, phân hóa học vẩy đầy trên nền đất.

“Trần Quân, ngươi ra bên ngoài thông báo một tiếng, bảo bọn họ lái xe đến đây, bắt đầu vận chuyển.” Lâm Phàm nói.

“Đã rõ.”

Trần Quân vội vàng rời đi.

Lục Sơn cau mày nói, “Tình hình hư hỏng có chút nghiêm trọng, cần kiểm tra kỹ lại, hy vọng số lượng có thể nhiều hơn một chút.”

Lâm Phàm gật đầu.

Phân hóa học vẫn còn, cũng không nằm ngoài dự liệu của hắn, đây không phải vật tư khan hiếm, mỗi thành thị đều có, chỉ là với tình hình hỗn loạn của một vài tường rào, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện trồng trọt gì cả.

Cho dù trồng trọt, cũng sẽ không mở rộng diện tích.

Chỉ cần có thể giết dị thú, thịt dị thú có ở khắp nơi, cho dù ăn mỗi gnày, có thể ăn đến buồn nôn, nhưng vì nhét đầy cái bao tử, ai để ý đến chuyện này chứ.

Sau đó hắn và Lục Sơn tìm kiếm ở bên trong.

Quả thật hỏng rất nhiều.

Nhưng không phải không có phân bón còn hoàn hảo không chút tổn hại.

Cái này khiến Lâm Phàm thở phào một hơi, chỉ cần có là được, ít nhất nói rõ nơi bọn hắn đến có thu hoạch, xe Pickup tiến vào, tất cả mọi người tiến vào kho hàng tìm kiếm phân hóa học còn hoàn hảo, sau đó vận chuyển lên sau xe.

Không biết qua bao lâu, hai chiếc xe Pichup chạy đi, rời khỏi nơi này, tiếp theo chính là đến Trung Y Viện tìm thuốc bắc, chỉ có ở nơi đó có dược liêu, đương nhiên, cũng có một vài hiệu thuốc cỡ lớn sẽ có thuốc đông y.

Đương nhiên, với kiểu tủ thuốc cất giữ thuốc của các tiệm thuốc bắc kia, thuốc Đông y bên trong chưa chắc còn sử dụng được.

Chỉ là cho dù như thế nào, nếu đi ngang qua nhất định không thể nào bỏ qua.

“Lâm ca, ngươi có phát hiện không, tỷ lệ chúng ta gặp được dị thú không cao.”

Trần Quân cảm thấy rất kỳ quái, số lượng dị thú trong thành thị không hề ít, nhưng đến bây giờ, số lượng dị thú bọn hắn gặp được cũng không nhiều, cái này đặt vào trước kia nhất định là chuyện không thể nào.

“Chắc hẳn có liên quan đến dị thú triều.”

Lâm Phàm cũng phát hiện tình hình này, dị thú hồng huyết có, cấp một cũng có, nhưng cho đến bây giờ vẫn không nhìn thấy một con dị thú cấp hai nào, đừng nói là trận dị thú triều kia đã hấp dẫn mấy dị thú ít ỏi trong huyện thành đi mất.

Rất nhanh, bọn hắn đã đến gần Trung Y Viện, khoảng cách rất gần, chỉ vài phút đã đến, tiến vào bên trong, nhìn kiến trúc im ắng tĩnh

lặng, không có bất cứ động tĩnh nào, chỉ có tiếng lốp xe của bọn hắn ma sát với mặt đất phát ra tiếng sàn sạt.

“Thuốc bắc của Trung Y Viện được đặt ở tầng hầm đầu tiên ở lầu tổng hợp.” Lục Sơn nói.

Lâm Phàm nói, “Cái Trung Y Viện này trông có vẻ cũ kỹ.”

Lục Sơn nói. “Bệnh viện cũ, đã mấy thập niên rồi, có thể giữ được bộ dáng như vậy đã không tệ rồi.”

Bọn hắn dừng xe ở cửa chính lầu tổng hợp, đi vào bên trong, đừng thấy nơi này rất an tĩnh, thì cho rằng nơi này an toàn, thật ra không có nơi nào có thể nói là an toàn nhất, dị thú thường sẽ đột nhiên lao ra cắn xé, mà thứ đồ chơi Não Thú kia là thứ tương đối âm hiểm.

Tại nơi lờ mờ chật hẹp, Não Thú sẽ rất khó đối phó.

Xúc tua phía sau có giác hút.

Chỉ cần hạ xuống thì sẽ bám vào da thịt, kéo cũng không thể kéo xuống.

Trên đường đi vào tầng hầm đầu tiên, Lâm Phàm đi đằng trước, Lục Sơn đi theo sau, tia sáng rất tối, đầu ngón tay Lâm Phàm bùng lên lửa, xua đi bóng tối xung quanh, chiếu sáng mọi thứ xung quanh, không có thứ gì có thể núp trong bóng tối đánh lén bọn hắn.

Tại góc rẽ, có một Não Thú dữ tợn xông ra.

Lâm Phàm đấm một quyền, trực tiếp đấm nó chia năm xẻ bảy, máu tươi văng ra, tiện tay vung lên, lửa bao trùm, thiêu đốt, đốt cháy xúc tua còn lại thành tro tàn.

“KHông sao cả, chỉ là khúc nhạc dạo ngắn thôi.” Lâm Phàm nói.

Rất nhanh đã đến nơi cất giữ thuốc Đông y, mở cửa đi vào, cho dù đã qua khoảng thời gian rất lâu, nhưng trong không khí vẫn tràn ngập mùi thuốc.

Ngập tràn trong không khí.

Trên mặt mọi người nở nụ cười, có mùi đã nói rõ có dược liệu.

“Nhanh tay chút, giải quyết sớm kết thúc sớm.

Đều cầm bao ra, chia nhau thu thập.

“Lâm ca, có dược liệu bị mốc, còn thay đổi màu sắc.” Trương Thành nhìn thấy tình hình dược liệu, sắc mặt thay đổi, cho dù hắn ta không phải bác sĩ, không biết rốt cuộc đó là loại dược liệu gì, nhưng bị mốc hay không, vẫn có thể nhìn ra được.

“Đừng quản nó có bị mốc hay không, chỉ cần dược liệu thì đều cầm về, về rồi tự nhiên sẽ có người chuyên nghiệp xử lý.” Lâm Phàm nói.

Đừng thấy tường rào Miếu Loan là tường rào cỡ nhỏ.

Nhưng ông trời vẫn rất quan tâm đó.

TRong số người sống sót có bác sĩ.

Loại nghề nghiệp này trong tận thế, chính là sự tồn tại cao cấp.

Đám người không ngừng bỏ dược liệu vào trong túi, rất nhanh, tất cả bao đều đã được nhét đầy.

“Bên ta đã đầy rồi.”

“Ta cũng như vậy.”

Lâm Phàm nói, “Đi.”

Rời tầng ngầm một.

Quay về xe.

“Hành động làn này rất thuận lợi, có chút vượt ngoài tưởng tượng của ta.”

Lâm Phàm nghĩ đến chuyện ra ngoài thu thập vật tư, nhất định sẽ xảy ra rất nhiều chuyện, ví dụ như xảy ra đại chiến với lượng lớn dị thú, thế nhưng tình hình bây giờ, có vẻ quá thuận lợi.

Khiến hắn cảm thấy không quen lắm.

“Đúng vậy, quá thuận lợi, Lâm ca, bây giờ chúng ta đi đâu?” Trần Quân hỏi.

“Nói nhảm, đương nhiên là quay về rồi.”

…

Chương 170 - Lâm Phàm: Ta phải khiến các ngươi càng cố gắng. (4)

Lúc này,

Tại một nơi hoang dã cách căn cứ Mộc DƯơng khá xa.

Có một cái hòm sắt đen kịt đang nằm ở đó, cũng không biết là ai đặt.

Một chiếc xe con từ đằng xa chạy đến.

Bọn hắn dừng xe ở trước hòm sắt, từ trong xe có bốn người sống sót bước ra.

“Thứ đồ chơi này là cái gì?”

“KHông biết, ở đâu ra thế?”

“Có phải là vật tư hay không?”

“Ta cảm thấy giống như rương đựng vũ khí hơn.”

Bốn người vây quanh hòm sắt, trong mắt đầy khó hiểu, hoàn toàn không biết là cái gì, thậm chí còn gõ gõ hòm sắt, âm thanh nghe có chút ngột ngạt, nếu như rỗng, chắc hẳn phải lảnh lót.

Ngay khi bọn hắn không biết phải làm gì.

Đột nhiên có tiếng mở khóa vang lên.

Bốn người kinh hoảng lui về sau mấy bước, vẻ mặt vô cùng cảnh giác nhìn sang.

Hòm sắc mở ra, rầm rầm, một lượng lớn chất lỏng sền sệt tràn ra, ngay sau đó, một thi thể nam tử xa lạ toàn thân trần trụi ngã sấp xuống mặt đất dính đầy chất lỏng kỳ lạ kia.

Bốn người trừng mắt.

Gặp quỷ?

TRong rương là ngươi?

Ngay khi bọn hắn cho rằng đây chỉ là thi thể, ngón tay của thi thể đột nhiên nhúc nhích, sau đó chống đất, trong cổ họng phát ra âm thanh trầm thấp, đồng thời có một lượng lớn chất lỏng tràn ra.

“Này, ngươi là ai?” Có một người sống sót hỏi.

Thi thể không mở miệng, chỉ hé miệng, đã phun ra một lượng lớn

chất lỏng trong bụng ra, giống như suối phun, liên tục không ngừng.

Tình hình như vậy khiến bốn người sống sót run sợ.

Ngay sau đó.

Thi thể chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt đỏ tươi hù bọn hắn sợ hãi.

Ầm!

Lực bốc phát của thi thể cực mạnh, chỉ trong nháy mắt đã đẩy một người sống sót ngã nhào xuống đất, người sống sót kia kinh hãi gào thét.

“Cút ngay, mẹ nó ngươi cút ngay cho ta.”

Ba người sống sót khác nhìn thấy tình hình này, vội vàng giơ vũ khí, cố gắng công kích cái thi thể này.

Chỉ là thi thể này không quan tâm đến những tổn thương do vũ khí gây ra, há miệng, trong miệng liên tục tràn ra chất lỏng, nhanh chóng ăn mòn người sống sót đang bị hắn ta đè dưới đất.

“A…”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên. Người sống sót bị cắn xé đau đớn khó nén, ngay sau đó, hai tay thi thể vung lên, chỉ trong chốc lát đã xé rách người sống sót kia thành năm bảy mảnh.

“A?”

Ba người sống sót khác choáng váng vì tình cảnh trước mắt.

Thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, quả thật đã dọa bọn hắn đứng hình, không còn tiếp tục vung vũ khí nữa, mà không tự chủ lui về sau.

Thi thể chuyển động đầu, mỗi lần chuyển động, xương cổ lập tức vang lên tiếng răng rắc, giống như mỗi một khớp nối trong cơ thể đều cứng ngắc, đã qua một thời gian dài không động, sinh ra ma sát.

“ÔI ôi.”

Thi thể lại lao đến, bắt được một người sống sót khác, người sống sót này là Liệp Sát giả, năng lực phản ứng rất nhanh, vung vũ khí lên muốn đánh lui thi thể.

Chỉ là cái thi thể này không quan tâm đến vũ khí trong tay hắn ta,

cho dù bị bổ một đao vào mặt, vẫn dùng sức lực đáng sợ của mình đẩy đối phương ngã nhào xuống đất, hung hăng cắn xé.

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng.

Máu tươi bắn tung tóe.

HÌnh ảnh vô cùng đáng sợ.

Căn cứ Mộc Dương.

Hai khuỷu tay gã đeo kính chống bàn, bốn ngón tay đan vào nhau, ngón cái đụng nhau, tập trung tinh thần nhìn số liệu dao động ở trước mắt, đồng thời nhìn hình ảnh do máy bay không người lái truyền về, hoàn toàn đắm chìm trong khiếp sợ.

“Thật là lợi hại, với mới kết thúc cải tạo, đã sắp có thể giết chết bốn người, trong đó còn có hai Liệp Sát giả, thực lực này có chút đáng sợ.”

Gã đeo kính nghĩ thầm.

Đồng thời có chút chờ mong vào sự phát triển của Dương Phi.

Tất cả số liệu đều nằm trong dự đoán của hắn ta, sau đó hắn ta chậm rãi nói, “Gửi mệnh lệnh, bảo hắn tha cho người sống sót cuối cùng.”

“Vâng.”

Sau khi gửi xong mệnh lệnh.

Dương Phi đang định xé rách người sống sót cuối cùng, thân thể đột nhiên run rẩy một chút, có chút đau đớn, rõ ràng là có mệnh lệnh, ý thức bản thân sinh ra sự đối kháng mãnh liệt.

Gã đeo kính nhíu mày, cái này cũng không đạt đến hiệu quả hắn ta dự đoán.

TRong lòng của hắn ta, hiệu quả tốt nhất chính là sau khi nhận được mệnh lệnh, phục tùng vô điều kiện, nhưng rõ ràng, đối tượng đang đối kháng với mệnh lệnh.

Ngay khi hắn ta đang bất mãn, lại xảy ra một chuyện khiến hắn ta càng bất mãn hơn, Dương Phi cố nén đau đớn vì mệnh lệnh, đột nhiên bổ nhào vào người sống sót cuối cùng, điên cuồng gặm cắn, hình ảnh đẫm máu truyền đến.

“Phế phẩm.”

Vật thí nghiệm không thể khống chế không cần thiết tồn tại, hắn ta không cần thứ đối kháng mệnh lệnh, cái hắn ta muốn là tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh.

“Khởi động chương trình tự hủy.”

Gã đeo kính đứng dậy, lạnh lùng nói,

“Vâng.”

Nhân viên công tác đáp.

Mà ngay khi gã đeo kính muốn rời đi.

“KHoan đã.”

Gã deo kính vội vàng nhìn chằm chằm hình ảnh, hắn ta phát hiện tình hình của Dương Phi có chút không đúng, chỉ thấy Dương Phi quỳ xuống, phát ra tiếng gào thét trầm thấp, thân thể đang nở ra, màu da hiện ra tái nhợt, đồng thời cơ bắp còn phình lên.

Chân mày gã đeo kính nhíu chặt lại, bởi vì tình hình xảy ra nằm ngoài dự đoán của hắn ta.

Cổ Dương Phi phình lên một cục thịt, cái cục thịt này càng lúc càng lớn, phập một tiếng, cục thịt nổ tung, một cái đầu đột nhiên xuất hiện, trực tiếp biến thành hai đầu.

Mà Dương Phi vốn thân cao một mét mấy, vào giờ phút này đã trực tiếp bành trướng đến ba mét.

“Đây là có chuyện gì?”

Gã đeo kính trừng mắt, theo như hiệu quả mà hắn ta biết, tuyệt đối không có khả năng xảy ra chuyện như vậy.

“Hắn đang tiến hóa sao?”

Hắn ta tự lẩm bẩm một mình, không hiểu tình hình lắm, vì sao đột nhiên lại xảy ra tình huống này.

Chương 171 - Lâm Phàm: Ta phải khiến các ngươi càng cố gắng. (5)

TRong màn hình, Dương Phi đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Gã đeo kính nói, “Đưa ra mệnh lệnh, bảo hắn xoay quanh.”

“Vâng.”

Hắn ta đã có quyết định, nếu như Dương Phi còn không tuân theo mệnh lệch, vậy thì hắn ta sẽ kích hoạt đạn nổ đã cài đặt bên trong cơ thể Dương Phi, tác phẩm thất bại cho dù xảy ra tình hình mới lạ, cũng không thể nào che giấu kết quả thất bại.

Sau khi mệnh lệnh được đưa ra.

Gã deo kính nhìn chòng chọc vào màn hình, hắn ta đang chờ kết quả, vào thời điểm mấu chốt, Dương Phi trong màn hình thật sự chuyển động.

“ĐƯợc, thành công.”

Gã đeo kính hưng phấn vung quyền, kích động trong lòng khó mà nén được, vốn cho rằng thất bại, không ngờ lại thành công.

“Các ngươi nói vừa rồi vì sao hắn lại đối kháng lại mệnh lệnh?”

Gã đeo kính hỏi.

Nhân viên công tác nói, “Ta cảm thấy chắc hẳn là một loại thú tính, bất kể dã thú có thuần phục hay không, khi nhìn thấy con mồi, đều không thể đè nén được bản tính, hơn nữa sau khi hắn tiêu diệt con mồi trước mắt rồi, sẽ khôi phục lại bình tĩnh, cái này biểu hiện rất rõ.”

Nghe thấy vậy.

Gã đeo kính trầm tư, gật gật đầu, tán thành quan điểm này.

Nói rất có lý.

“Hạ mệnh lệnh, bảo hắn tự do đi săn, ngược lại ta muốn xem hắn có thể tiến hóa đến mức nào.”

“Vâng.”

Mà lúc này.

Gã đeo kính lại không biết, cái đầu mới mọc ra kia có tròng mắt màu trắng, hình thành khác biệt rõ ràng với tròng mắt của cái đầu bên kia.

Tường rào Miếu Loan.

“Đều quay về rồi.”

Ở tường ngoài, lão Chu đến, những người sống sót khác đều vây xung quanh, mừng rỡ nhìn vật tư tràn đầy.

“Ừm, trong huyện thành chỉ có chút này, Hoàng Hải, ngươi xem những hạt giống này có thể dùng được hay không.” Lâm Phàm nói.

Hoàng Hải đã sớm không kịp chờ đi đến lấy hạt giống ra.

Nắm một cái, cẩn thẩn quan sát, sau đó bỏ xuống, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng.

Tất cả mọi người đều không dám thở mạnh.

Những thứ này đều là vật tư quan trọng, nếu như có thể trồng trọt được, đối với tường rào Miếu Loan bọn hắn mà nói, chính là thành quả kinh người.

Sau một hồi.

Hoàng Hải phủi tay, trên mặt nở nụ cười, “Giống như ta nghĩ, có cái không dùng được, nhưng cũng có cái có thể trồng trọt.”

Lập tức.

Đám người sống sót xung quanh đều hoan hô.

Biểu hiện rất kích động.

Những hạt giống này đã không đơn giản chỉ là hạt giống, ở trong lòng bọn hắn, đây là đại biểu cho hy vọng vào tương lai, khi hạt giống gieo xuống, vậy thì chứng tỏ, từ nay về sau, bọn hắn sẽ không thiếu hạt giống.

“Những cái này giao cho ngươi.” Lâm Phàm nói.

“Yên tâm, ta nhất định sẽ giao ra kết quả khiến các ngươi hài lòng.” Hoàng Hải vô cùng tự tin nói.

Mỗi người đều có chức vụ riêng của mình.

Cái hắn ta hiểu rõ chính là cái này, hơn nữa sinh hoạt ở trong tường rào rất tốt, nếu như hưởng thụ được nhiều đãi ngộ như vậy, nhất định phải làm ra được thành tích.

Lâm Phàm và lão Chu sánh vai nhau rời đi.

“Đúng rồi, đống vảy ta cầm về lần trước, có làm ra được trò gì không? Nhiều ngày rồi vẫn không có tin tức gì.” Lâm Phàm hỏi.

Từ sau khi mang về vẫn chưa hỏi lại.

Bây giờ mới nhớ đến.

“Không có.”

“Một chút cũng không có?”

“Ừm, một chút cũng không có, không có chuyên gia, không có thiết bị, ta đã sắp xếp một vài người sống sót thiên tài đi nghiên cứu rồi.”

Lâm Phàm:…

Được rồi.

Đối với chuyện này, hắn cũng bất lực, thứ đồ chơi này phải dựa vào chuyện chuyên nghiệp, điều đáng tiếc duy nhất của tường rào Miếu Loan bọn hắn chính là trong đám người sống sót không có đủ người chuyên nghiệp.

Nếu như có chuyên gia như tường rào cỡ lớn Kim Lăng kia.

Nhất định đã có thể làm ra vài thứ gì đó.

Hắn nói với lão Chu tình hình mà mình nhìn thấy ở huyện Miếu Loan, số lượng dị thú rất ít, lão Chu nghe thấy vậy thì vô cùng vui mừng, dị thú ít đi là tốt, có nghĩa là an toàn.

Nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, không có dị thú chính là chuyện rất tồi tệ.

Hắn còn muốn mạnh lên nữa.

“Lão Chu, ta phải ra ngoài một chuyến.” Lâm Phàm nói.

“Đi đâu?”

Lão Chu xem như đã nhìn ra, mệnh của Lâm Phàm chính là mệnh lao lực, một ngày nhàn là sẽ hoảng.

“Đi đến tường rào Diêm Hải một chuyến.”

“Đi làm gì, chuyện với Lê Bạch đã giải quyết rồi, ta nghĩ hắn sẽ không đến tìm chúng ta nữa đâu, dù sao thì một đòn của thiếu niên ném phân kia, nói thật, so với chuyện bị ngươi đánh còn nghiêm trọng hơn.” Lão Chu vĩnh viễn không quên được hình ảnh ngày đó.

Thật là chấn động.

“Ta muốn hỏi Lê Bạch vị trí mà dị thú cấp ba thường hay xuất hiện, chúng ta có thể không còn nguy hiểm, nhưng nhất định phải cố gắng tăng thực lực của mình lên.” Lâm Phàm nói.

Lão Chu nói, “Nói thật, trước kia một tháng chưa chắc có một viên huyết tinh cấp ba để dùng, nhưng bây giờ ta cũng đang cố gắng.”

Tình hình bây giờ thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Từ sau khi Lâm Phàm xuất hiện.

Khiến huyết tinh cấp ba chẳng khác nào hàng vỉa hè vậy.

Huyết tinh cấp ba đã chẳng còn chút mới mẻ nào nữa.

Trước kia nếu như lấy được một viên huyết tinh cấp ba, hắn ta có thể vui vẻ nửa ngày, mà bây giờ nhìn thấy huyết tinh cấp ba, trong lòng chẳng còn chút rung động nào nữa, bình tĩnh như nước.

Lâm Phàm trịnh trọng nhìn về phía lão Chu, “Nhưng ta muốn các ngươi phải càng cố gắng hơn.”

Lão Chu bất đắc dĩ, “Ngươi chuẩn bị khi nào xuất phát?”

“Đợi lát nữa đi luôn.”

“???”

Lão Chu bàng hoàng.

Lâm Phàm vỗ nhẹ vai lão Chu, hắn thật sự không thể chờ đợi nổi, nếu như tu luyện võ học mới, xoát độ thuần thục, còn có thể khiến hắn có chút chờ mong, nhưng bây giờ đang rèn luyện xương cốt, võ học mới không thể tu luyện được.

Chương 172 - Lâm Phàm: Ta phải khiến các ngươi càng cố gắng. (6)

Không đi ra ngoài săn giết dị thú cấp ba, hắn sẽ cảm thấy mình đang lãng phí thời gian, sống uổng phí.

Lâm Phàm không lo lắng sau khi hắn rời đi, tường rào Miếu Loan sẽ gặp nguy hiểm gì, hắn cũng không đắc tội ai cả.

CHo dù đắc tội, người ta cũng không biết hắn là người ở đâu.

Tường rào Miếu Loan có thể tồn tại được mười năm.

Tự có năng lực của nó.

Bây giờ trong tường rào Miếu Loan đã có Giác Tỉnh giả cấp ba, chính là hắn và lão Chu.

Còn lại đều là cấp một, cấp hai.

Số lượng Liệp Sát giả cấp ba cũng không nhiều, nhưng không hề ít.

Nguồn lực lượng này không thể xem thường, trừ khi xảy ra dị thú triều như lúc trước, nếu không muốn diệt được nơi này, phải trả giá đại giới, chỉ sợ người bình thường không thể nào tiếp nhận được.

Sau khi tạm biệt lão Chu. Hắn đến tường ngoài, Vương Đại Bảo đang rửa chiếc xe Pickup màu đen vô cùng đẹp trai cho hắn, biết được hắn lại ra ngoài, Vương Đại Bảo vô cùng kinh ngạc, đồng thời yên lặng nhủ thầm, bản thân nhất định phải cố gắng.

Lâm ca quá bận rộn.

Hắn ta muốn chia sẻ áp lực với Lâm Phàm.

Nghĩ đến đây, hắn ta siết chặt tay thành nắm đấm, trong lòng tràn ngập nhiệt huyết phấn đấu.

Lâm Phàm không nói chuyện, nhưng động tác của Vương Đại Bảo, hắn đều nhìn thấy rõ, tiểu tử này lại đang suy nghĩ lung tung, cổ vũ bản thân phấn đấu.

Ai!

Có thể trở thành động lực giúp người khác phấn đấu trong tận thế, hắn cảm thấy mình vẫn rất có mị lực.

“Đại Bảo.” Lâm Phàm vỗ vai hắn, “Cố lên.”

“Ừm…”

Vương Đại Bảo trịnh trọng gật đầu.

…

Trong huyện Hồng Trạch.

Độc Giác Lang Cẩu chạy nhanh, không để ý đến đám dị thú xung quanh.

Đột nhiên.

Phịch một tiếng.

Ở góc rẽ có môt con dị thú xông ra, va vào nó, nếu như không phải thân thể nó cường tráng, đã sớm bị con dị thú kia đụng bay.

Độc Giác Lang Cẩu nhìn ra được đây là một con dị thú cấp một.

Chậm rãi bước đến trước mặt đối phương, dị thú cấp một gầm nhẹ, dị thú Độc Giác Lang Cẩu đã thu liễm hơi thở, ở trong mắt con dị thú cấp một này, nó chỉ là một con dị thú hồng huyết bình thường.

Cấp bậc của mình rất lớn.

Tuyệt đối có thể làm càn.

Khi đến gần, Độc Giác Lang Cẩu cắn vào cổ đối phương một cái, hung hắng cắn xé, mãi đến khi đối phương không còn chút động tĩnh nào, nó mới thả ra, móc huyết tinh cấp một ra, nuốt xuống.

Không có bất cứ tâm tình vui sướng nào cả.

Đã từng nuốt huyết tinh cấp ba, bây giò nó khó nuốt được huyết tinh cấp một.

Mắc tiểu.

Nó nhấc chân lên, nhắm ngay xác dị thú cấp một.

Phương châm chính là tưới lên người bằng hữu.

Tiếp tục tìm kiếm ở trong thành, nó cảm nhận được uy thế do dị thú cấp ba tản ra, thuận theo luồng uy thế này mà tìm kiếm.

Rất nhanh.

Nó đã thấy được dị thú cấp ba.

Đầu dị thú cấp ba này là hổ tiến hóa, chữ Vương trên trán vàng óng

ánh, các dị thú xung quanh run lẩy bẩy, thành thành thật thật nằm rạp trên mặt đất, không dám động đậy.

Độc Giác Lang Cẩu cụp đuôi, nện tứ chi đi về phía dị thú cấp ba.

Đôi với dị thú yếu thì mạnh bạo cường sát, đối với dị thú mạnh thì khúm núm.

Đây chính là miêu tả chính xác về Độc Giác Lang Cẩu.

Dị thú cấp ba chú ý đến Độc Giác Lang Cẩu, ánh mắt hung lệ miệt thị nhìn sang.

Độc Giác Lang Cẩu hạ thấp thân thể, chậm rãi đi đến trước mặt dị thú cấp ba, lè lưỡi, liếp láp móng vuốt dị thú.

Dị thú cấp ba rất hài lòng.

Điều này thể hiện sự thần phục.

Nếu như Lâm Phàm nhìn thấy tình cảnh này, tuyệt đối sẽ không nhịn được mà đậu đen rau muống.

Ngươi sao có thể ti tiện như vậy chứ, đã nói đi theo ta, một ngày chín bữa, không ngừng có huyết tinh, cuộc sống như vậy biết đi đâu mà tìm, nhưng ngươi thì hay rồi, không phải tự lực cánh sinh, phương châm lại là hèn mọn ẩn núp.

Ai!

Đúng là một lời khó nói hết.

Trong tận thế này, nhân loại cố gắng mạnh lên, cách sống cũng muôn màu muôn vẻ.

Mà dị thú không phải cũng như vậy sao.

Không thể không nói, hiện thực không phân chia nhân loại hay dị thú.

Đều đối đãi ngang nhau.

Mọi ngươi sống cũng không dễ dàng.

Tường rào Diêm Hải.

Xe Pickup màu đen vừa xuất hiện đã gây ra sự chú ý.

Lâm Phàm không ngờ tường rào Diêm Hải lại có nhiều người sống sót gia nhập như vậy, thế mà đang đều xếp hàng đi lên.

Khoảng thời gian hắn ở tường rào Miếu Loan.

Chưa bao giờ nhìn thấy có ai chủ động gia nhập.

Cái này chắc hẳn là vì lực hấp dẫn giữa tường rào là khác nhau sao?

“Huynh đệ, xe ngươi thật là đẹp.” Có người sống sót đang xếp hàng chủ động chào hỏi.

Lâm Phàm cười nói, “Tạm được, ngươi từ đâu đến thế?”

“Ai, ta từ tường rào Hải Thành chạy nạn đến.”

“Đã nhìn ra rồi, nhưng mà sao ngươi không đến tường rào Miếu Loan, ở đó cách ngươi gần nhất mà.”

“Này… Đầu óc ta có bệnh à, một tường rào cỡ nhỏ có gì tốt mà gia nhập.”

Trên mặt người sống sót kia tràn đầy ghét bỏ.

Lâm Phàm:…?

Cảm giác kỳ thị thật sâu.

Kỳ thị giữa người với người, rất dễ hiểu.

Ai có thể nghĩ đến giữa tường rào và tường rào, cũng có kỳ thị.

“Ngươi từ đâu đến?” Người sống sót đang nói chuyện với Lâm Phàm hỏi.

“Miếu Loan.”

“Ngươi hỏi ta vì sao không đến Miếu Loan, chính ngươi là người sống sót ở tường rào Miếu Loan, không phải cũng chạy đến đây sao?”

“Ta đến tìm người.”

Nghe Lâm Phàm nói, người sống sót này trợn trắng mắt, ý rất rõ ràng, ta tin ngươi cái quỷ ấy.

Lâm Phàm biết đối phương không tin.

Hắn cũng lười giải thích.

Nhưng mà hành vi của đối phương, lại khiến cho hắn nghĩ ngợi, dù sao người ta bỏ qua tường rào Miếu Loan, muốn đến nơi này, rõ ràng lực hấp dẫn của tường rào Miếu Loan rất kém.

Vì thế, hắn còn tiếp tục cố gắng mới được.

Chương 173 - Lâm Phàm: Ngươi có mất mặt hay không, đến đánh với ta.

Tranh thủ biến tường rào Miếu Loan trở thành tường rào đứng đầu của tỉnh này, để người sống sót điên cuồng, cho dù liều mạng, cũng muốn đến đó, mà có thể làm được đến tình trạng này, tường rào Miếu Loan sẽ không còn thiếu hụt người nữa.

Xếp hàng đi lên đến tường thành.

“Ngươi đến tìm người?” Nhân viên điều khiển giàn giáo lên xuống hỏi.

“Đúng, ta tìm Lê Bạch.” Lâm Phàm nói.

Nhân viên công tác vốn dĩ có chút ngạo mạn với Lâm Phàm, sau khi nghe đối phương đến tìm Lê Bạch, lập tức trở nên nhiệt tình, Lê Bạch ở tường rào Diêm Hải là nhân vật nổi tiếng, không quan tâm đối phương nói thật hay giả, hắn ta cũng xem là thật.

Vội vàng đứng dậy, bảo người khác tiếp quản công việc của hắn ta.

Sau đó nhiệt tình tiếp đãi.

“Xin hãy đỗ xe ở chỗ này, đợi lát nữa ta sẽ sắp xếp nhân viên tiến hành bảo dưỡng toàn diện cho xe của ngươi.” Thái độ của nhân viên công tác thay đổi nghiêng trời lệch đất, dốc sức phục vụ Lâm Phàm.

“Cảm ơn.” Lâm Phàm mỉm cười nói.

“Nên làm.”

Dừng xe xong.

Nhân viên công tác biết đây là lần đầu tiên Lâm Phàm đến tường rào Diêm Hải, cho nên chủ động dẫn đường, dẫn Lâm Phàm đi tìm Lê Bạch.

Lâm Phàm quan sát tình hình xung quanh, phát hiện tình hình tường rào các nơi đều giống nha, hoàn cảnh sinh sống của người sống sót

bình thường, đều không tốt như trong tưởng tượng, chỉ có thể nói là kéo dài hơi tàn.

Trải qua một lần dị thú triều, người sống sót ở đây tổn thất nặng nề, đến bây giờ cũng có thể nhìn ra được di chứng mà trận tai nạn này mang lại vẫn chưa được tiêu trừ.

Muốn có được cuộc sống thoải mái dễ chịu trong tận thế.

Chỉ có thể dựa vào bản thân.

Đồng thời hắn cũng biết tình hình của tường rào Diêm Hải, không có người quản lý, chỉ có ban trị sự, thành viên trong ban trị sự là do đội trưởng các đại đội ngũ đảm nhiệm.

Nói đơn giản chính là cường giả vi tôn.

“Lâm ca.”

Một tiếng nói ngạc nhiên vang lên.

Theo tiếng nói nhìn lại, Ngô ĐÌnh vui vẻ chạy chậm đến, “Lâm ca, sao ngươi lại đến đây.”

“Tới thăm các ngươi một chút.” Lâm Phàm nói.

Nhân viên công tác bên cạnh đương nhiên biết Ngô Đình, đội viên tiểu đội Cơ Thạch, Liệp Sát giả cấp ba, xem ra vị này thật sự quen biết Lê Bạch.

Lâm Phàm lấy ra một viên huyết tinh cấp một nói: “Cảm ơn dẫn đường, tiếp theo có bằng hữu của ta là được.”

“Cảm ơn, cảm ơn.” Nhân viên công tác kinh ngạc nhận lấy huyết tinh, hắn ta không phải chưa từng nhìn thấy huyết tinh cấp một, chẳng qua là cảm thấy đối phương thật hào phóng, bản thân mình chỉ là muốn dẫn hắn đến chỗ Lê Bạch, đã trực tiếp lấy ra một viên huyết tinh, đúng là hào khí ngút trời.

Nhân viên công tác vô cùng vui vẻ rời đi.

Ngô Đình nhìn thấy rõ mọi chuyện.

Bằng hữu?

Mình được xem là bằng hữu.

Lúc đầu gặp mặt, hắn ta đã cảm thấy Lâm Phàm khác với những người hắn ta từng nhìn thấy.

Người khác cho người ta thịt dị thú và huyết tinh giống như đang bố thí.

Mà biểu hiện của Lâm Phàm thì khác, ngươi bỏ ra vì ta, ta cho ngươi thứ ngươi xứng đáng được nhận, đây là hợp tác và tôn trọng lẫn nhau.

“Lâm ca, ta dẫn ngươi đến chỗ chúng ta, trong khoảng thời gian này Hồng tỷ vẫn còn hay nhắc đến ngươi đó.” Ngô ĐÌnh nhiệt tình nói.

“Được, đúng rồi, vết thương lần đó đã tốt hơn chưa.” Lâm Phàm quan tâm hỏi.

Ngô ĐÌnh vỗ ngực,” Đã tốt rồi, đây chẳng qua chỉ là vết thương nhỏ mà thôi, không có gì đáng ngại.” Ngô Đình là người rất dễ cảm động.

Vì sao hắn ta lại nhiệt tình và thân thiết với Lâm Phàm như vậy, chính là vì khi bọn hắn hợp lực đối phó với dị thú cao cấp, thân là một thành viên của đội ngũ, bị thương thì cứ bị thương đi.

Nhưng chính là người trước mắt này, đã ném công lao cho hắn ta.

Nói rằng nếu như không phải hắn ta bỏ ra, sẽ không thể nào dễ dàng bắt được dị thú như vậy.

Cái này khiến Ngô Đình cảm động đến lệ nóng doanh tròng.

Có xúc động muốn khóc.

Bây giờ Lâm Phàm còn quan tâm đến vết thương của hắn ta, cái này khiến Ngô Đình càng thêm cảm động.

“Không có việc gì thì tốt, nhìn thân thể ngươi cường tráng, cũng đừng nên có việc gì.” Lâm Phàm vỗ ngực Ngô ĐÌnh mấy lần, Ngô Đình ôm ngực, cười he he.

Có Ngô Đình dẫn đường.

Đi đến chỗ của tiểu đội Cơ Thạch.

Rất nhiều thành viên vẫn còn nhớ đến Lâm Phàm, tình cảnh hôm đó vẫn còn mãi trong đầu, thật lâu cũng không thể quên.

Có người nhỏ giọng trao đổi với đồng bạn bên cạnh.

“Hắn chính là Lâm Phàm của tường rào Miếu Loan, Diêu Thế Quang của đội Bạo Long là do hắn giết.”

“Vậy sao hắn còn dám đến đây.”

“Nói nhảm, Lê Bạch đã đến tường rào Miếu Loan rồi, rõ ràng là đã hòa giải xong.”

Trong tiếng xì xào bàn tán, ai ai cũng kính sợ Lâm Phàm.

Giết Diêu Thế Quang, còn có thể hòa giải với Lê Bạch, loại năng lực này bọn hắn không thể nào tưởng tượng nổi.

“Hồng tỷ, ngươi xem ai tới này.” Ngô ĐÌnh đẩy cửa ra.

Lương Hồng quay đầu lại, nhìn thấy Lâm Phàm xuất hiện, có chút kinh ngạc, sau đó tươi cười, tiến lên chủ động chào hỏi.

“Hoan nghênh.”

“Cảm ơn.”

Lâm Phàm cười.

Hai bên ngồi xuống, Ngô ĐÌnh chủ động đi pha trà, hành động này khiến Lương Hồng có chút hoang mang, trước kia Ngô ĐÌnh rất hướng nội, sau khi Lâm Phàm đến, biểu hiện nhiệt tình như vậy, nàng có chút không hiểu.

Hai bên tán gẫu, chắc đến chuyện dị thú triều, hóa ra tường rào Diêm Hải bị tổn thất nghiêm trọng như vậy, bị dị thú triều tấn công vào bên trong tường rào.

Về sau nhờ có nguyên nhân dặc biệt, dị thú triều đột nhiên rút đi, nếu không tường rào Diêm Hải có còn tồn tại hay không cũng là một ẩn số.

“Có thể nói một chút, Lê Bạch đến tường rào Miếu Loan rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hay không?” Lương Hồng cũng có tâm tình bát quái, ngọn lửa kia luôn cháy hừng hực trong lòng.

Chương 174 - Lâm Phàm: Ngươi có mất mặt hay không, đến đánh với ta. (2)

Hỏi bên phía Lê Bạch nhất định không thể có được đáp án.

Cho nên chỉ có thể chủ động hỏi Lâm Phàm.

Lâm Phàm uóng trà, cười nói, “Không đánh thì không quen biết, có khi duyên phận thật sự khó hiểu như vậy đấu.”

“Ồ…”

Nghe thấy vậy, Lương Hồng dường như đã hiểu ra.

Ngô Đình đứng bên cạnh nói, “Ta đã sớm nói mà, nhất định là Lâm ca đã đánh Lê Bạch một trận tơi bời, nhưng mà Lâm ca lòng dạ rộng lớn, không chấp nhặt với hắn, để hắn quay về.”

Lương Hồng nhìn Ngô Đình, khá lắm, tiếng Ca này gọi thật là thuận miệng.

Nàng luôn cảm thấy, nếu như cho tiểu tử này cơ hội, tiểu tử này tuyệt đối sẽ chạy, trực tiếp đến gia nhập tường rào Miếu Loan.

Lâm Phàm cười cười không nói chuyện, vẫn nên chừa chút mặt mũi cho Lê Bạch, dù sao thì người nào cũng cần mặt mũi, chuyện đã xảy ra, không cần phải nói ra.

“Đúng rồi, Lê Bạch ở đâu, ta có vài việc muốn tìm hắn.” Lâm Phàm nói.

Lương Hồng đứng dậy, “Ta dẫn ngươi đi tìm hắn, đội Bạo Long của hắn đã giải tán, nghe nói trong khoảng thời gian này, hắn luôn tự nhốt mình trong nhà máy, cũng không biết để làm gì.”

“Được, phiền ngươi rồi.”

Lâm Phàm nghĩ đến Lê Bạch tự nhốt mình trong nhà máy, không phải là chuyện lần đó khiến hắn ta chịu đả kích to lớn gì rồi chứ?

Ngẫm lại cũng không có khả năng.

Đã sắp trở thành Giác Tỉnh giả cấp bốn rồi.

Tâm tính đừng nên kém như vậy.

…

Lúc này.

Nhà máy mà Lương Hồng nói cũng không phải là nhà máy, mà là một phòng hơi lớn mà thôi.

Nơi này từng là đại bản doanh của đội Bạo Long.

Sau khi đội Bạo Long giải tán, đại bản doanh này cũng chỉ còn lại một mình Lê Bạch.

Trong căn phòng mờ tối.

Lê Bạch với thân hình khổng lồ, biểu hiện rất đau đớn, từ sau khi biết được nhược điểm của mình rồi, hắn ta luôn liều mạng muốn khắc phục nhược điểm này.

Đánh rắm là chuyện binh thường.

Ai dám nói mình không thúi, cho dù là đẹp như Thiên Tiên cũng sẽ đánh rắm, hơn nữa còn thúi.

Nhưng Lê Bạch thì khác, hắn ta tuyệt đối không cho phép bản thân mình có nhược điểm đánh rắm, hơn nữa còn là sau khi biến thân, cái rắm này lại trở nên thường xuyên hơn, cản cũng không thể cản được, đây là chuyện tuyệt đối không cho phép.

Lúc này, hắn ta cố nén xúc động muốn đánh rắm kia lại.

“Nhịn, ta phải nhịn.”

Ý chí cố nén và khống chế cơ vòng, thường thường đều là ý chí lớn hơn một bậc, nhưng cơ vòng xê chuyển, lại không phải chuyện hắn ta có thể khống chế.

Vì giải quyết loại phiền toái này.

Hắn ta đã sớm chuẩn bị một cái mộc tắc cực lớn.

Ngăn chặn lối ra.

Phần bụng bị trướng khí lộ rõ, cảm giác cố gắng kìm nén rất khó chịu, nhưng mà ý chí của Lê Bạch cường đại đến mức nào, thậm chí còn đang âm thầm nghĩ, nếu như ngay cả cái này cũng không nhịn được, cho dù sau này trở thành cường giả, cũng là một cường giả có nhược điểm chí mạng mà thôi.

Những người khác không thể nào chiến thắng hắn ta, nhưng chỉ cần có nhược điểm này, gặp được Lâm Phàm nhất định sẽ thua.

Hắn ta không cho phép bản thân có nhược điểm như vậy.

Bên ngoài.

Lâm Phàm, Lương Hồng, Ngô Đình đã đứng ở ngoài cửa, một cách

cửa đầy vết rỉ sắt đóng chặt.

“Chính là chỗ này sao?” Lâm Phàm hỏi.

“Ừm.”

Lương Hồng gật đầu.

Trước kia nơi này rất náo nhiệt, đội Bạo Long ở nơi này rất nổi tiếng, mỗi ngày người tới lui đặc biệt nhiều, nhưng từ sau khi Lê Bạch giải tán đội ngũ rồi, nơi này đột nhiên trở nên vô cùng im lặng.

Lâm Phàm kéo cửa sắt ra, trong phòng rộng rãi tối tắm, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy có một bóng người đang đứng ở đó.

“Tối quá, sao không bật đèn.”

Sờ vào vách tường, tìm công tắc mở đèn.

Tạch!

Công tắc được bật lên, đèn sáng, trong phòng trở nên vô cùng sáng rõ.

Ba người bọn họ nhìn thấy rõ bóng người kia, chính là Lê Bạch, bây giờ Lê Bạch đang mặc quần cộc to, đứng ở nơi đó, cả gương mặt nghẹn đến đỏ bừng, ngay khi ánh đèn mở lên.

Lê Bạch đang suy nghĩ dựa vào ý chí giải quyết nhược điểm, đột nhiên trừng mắt, nhìn chằm chằm ba người vừa xuất hiện.

Khi nhìn thấy gương mặt Lâm Phàm.

Vẻ mặt đột nhiên thay đổi.

“Là ngươi…” Lê Bạch kinh ngạc nói.

Bình thường mà kinh ngạc thốt lên thì chẳng có vấn đề gì, nhưng mà khi hắn ta mở miệng nói chuyện, ý chí cố kìm nén kia hoàn toàn buông lỏng, phần bụng dời sông lấp biển, thổi phù một tiếng, một cái rắm vừa vang vừa thối đột nhiên tung ra.

Thật sự như một tiếng sấm bổ giữa trời quang.

Vang vọng như pháo.

Loảng xoảng một tiếng.

Mộc tắc trực tiếp từ trong quần cộc rơi ra ngoài, lăn trên mặt đất.

Trông chốc lát.

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh.

Bản thân Lê Bạch ngây ngốc, sắc mặt trắng bệch.

Ánh mắt Lương Hồng và Ngô Đình nhìn chằm chằm vào cái mộc tắc lăn xuống đất, miệng há hốc, vẻ mặt kinh hoảng.

Ngô Đình không nhịn được nói, "Mộc, mộc tắc từ trong quần cộc rơi ra ngoài."

Tất cả mọi người đều là người trưởng thành.

Nhìn thấy đều hiểu, không hiểu chính là dối trá.

Nhất là có ánh sáng chiếu rọi, trên cái mộc tắc kia còn có chút ẩm ướt.

Lê Bạch trợn tròn mắt.

Hắn ta biết mình xong đời rồi.

Mặt mũi mất hết, hoàn toàn mất hết, sau này sao còn có thể ở lại cái tường rào Diêm Hải này nữa?

Giờ phút này, hắn ta có một ý nghĩ đáng sợ nhảy ra trong đầu.

Đó chính là giết người diệt khẩu.

Chỉ có như vậy mới không bị truyền ra ngoài.

Đồng thời, Lâm Phàm cũng trợn tròn hai mắt vì thao tác của Lê Bạch.

Hắn rất muốn nói, ngươi chơi cũng thật đa dạng.

Nhưng cho dù nói thế nào, Lê Bạch người ta cũng đã sắp thành Giác Tỉnh giả cấp bốn rồi, mặt mũi nhất định phải có, hắn có thể mở miệng trào phúng ngay được sao?

Nhất định là không được.

Chương 175 - Lâm Phàm: Ngươi có mất mặt hay không, đến đánh với ta. (3)

Muốn kết giao bằng hữu, phải có một số trường hợp suy nghĩ cho người ta.

Lâm Phàm tìm một cái cớ, ánh mắt quét qua căn phòng, trong lúc đó, hắn thấy được một cái chân bàn bị gãy, cười nói, "Lê Bạch, ngươi đúng là khéo tay, thế mà đang sửa chữa chân bàn, sửa thế nào, keo trên cái khúc gỗ này không dính vào chân bàn sao?"

Xoát!

Xoát!

Lương Hồng và Ngô Đình đồng loạt nhìn về phía Lâm Phàm.

Trong ánh mắt đầy kinh ngạc.

Theo Lương Hồng, đại ca, ngươi đang mở mắt nói lời bịa đặt đấy à, ngay cả mí mắt cũng không nhảy lên một chút nào đó.

Mà Ngô ĐÌnh nghe thấy, lại cảm động muốn khóc.

Lâm ca quả thật là người chu đáo, người sáng suốt đều có thể nhìn ra, đây là Lê Bạch cầm cục gỗ kia nhét vào mông mình, bây giờ ngươi lại nói hắn ta đang sửa chân bàn, trong tận thế bây giờ, sao có thể có người chu đáo như vậy chứ.

Lê Bạch hít sâu, "Đúng, ta đang sửa chân bàn, cái chân bàn này bị hư, keo không còn tác dụng lắm."

"Keo vô dụng, ta cảm thấy nên dùng đinh." Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

"Ừm, đợi lát nữa ta dễ đi tìm cái đinh."

Lê Bạch không hỏi thăm mục đích Lâm Phàm đến đây là gì, bây giờ hắn ta chỉ muốn nhanh chóng gạt chủ đề này qua một bên, tuyệt đối không thể tiếp tục cái chủ đề này nữa.

Nhưng đột nhiên.

"Khoan đã…"

Lê Bạch phát hiện một việc, đó chính là bây giờ hắn ta còn đang duy trì trạng thái biến thân, trong khoảng thời gian này, hắn ta nhất định sẽ thả rắm, thế nhưng cho đến bây giờ, lại không hề có chút ý nghĩ đánh rắm nào cả.

Bọn người Lâm Phàm không hiểu tình hình của Lê Bạch, nhưng vẫn chờ đợi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Sau mười phút.

"Ôi đờ mờ…" Lê Bạch kinh ngạc, "Ta thành công, ta thành công khắc phục nhược điểm đánh rắm của mình rồi, ha ha ha ha ha… Ta dùng mộc tắc nhét vào cũng vô dụng, không ngờ bị các ngươi dọa giật mình, lại…"

Hắn ta vội vàng che miệng lại.

Mẹ nó!

TRong đầu chỉ còn mỗi một giọng nói.

Ta tự hố mình rồi.

Lâm Phàm chớp chớp mắt, lực bất tòng tâm, huynh đệ, ta đã cố gắng cứu vãn ngươi rồi, nhưng chính người tự động hớ ra, thật sự không có cách nào cả.

"Không phải, không phải như thế." Lê Bạch luống cuống, tình thế cấp bách, thu nhỏ lại hình thể, muốn giải thích gì đó.

Nhưng ngay khi hắn ta muốn giải thích.

Lại phát hiện đầu bọn hắn cùng quay về một hướng, trừng mắt, nhìn chòng chọc bên dưới hắn ta.

Giống như đang nghĩ đến cái gì đó.

Lê Bạch cúi đầu nhìn lại, rõ ràng là quần cộc lớn bị tụt xuống dưới chân, trực tiếp để lộ thứ đồ chơi kia ra.

"Thật nhỏ." Lương Hồng nói.

"Đúng vậy, cái này khiến ta nhớ đến con giun ta đào để câu cá khi còn bé." Ngô ĐÌnh nói.

Lâm Phàm thở dài, xem như hiểu rõ một chuyện, kể từ ngày hôm nay, mặc kệ Lê Bạch ở trước mặt người ngoài mạnh mẽ hiên ngang như thế nào, trong tâm lý của một vài người, hình tượng của hắn ta đã bén rễ ăn sâu, không thể nào phá hủy được.

“Chúng ta ra ngoài chờ hắn đi.” Lâm Phàm nói

Hắn đã cố gắng giữ lại mặt mũi cho Lê Bạch.

“Chờ một chút…”

TRong lúc bối rối, Lê Bạch muốn cản lại, chỉ là vừa nhấc chân lên, hai chân bị quần cộc vướng víu, trực tiếp ngã sấp xuống mặt đất.

TRong đầu Ngô Đình nhớ đến hình ảnh Lê Bạch trước kia mình từng nhìn thấy, mỗi lần quay về nhất định sẽ ném xác dị thú lên tường thành, sau đó tự mình leo lên, một tay đón lấy xác dị thú, xé một miếng thịt xuống ném cho người sống sót bị hoảng sợ, ngẩng đầu ưỡn ngực, thong dong rời đi.

Dáng người bá đạo như vậy bây giờ không còn sót lại chút gì.

Thay vào đó là hình ảnh khốn đốn hôm nay.

“Đáng chết.”

Lê Bạch nhìn cửa sắt dần dần khép lại, hối tiếc đấm mặt đất, ngay cả ý muốn tự tử cũng có.

Ngoài cửa.

“Chúng ta đã thấy được thứ không nên thấy rồi.” Ngô Đình nói.

Lương Hồng chậm rãi nói, “Hình tượng đã xây dựng nhiều năm, một khi bị phá đi, ai, thật là…”

Lâm Phàm nói, “Sau này ra ngoài cẩn thận một chút.”

“A?”

“Có ý gì?”

Lâm Phàm nói, “Muốn che giấu chuyện này rất khó, cách duy nhất chính là giết người diệt khẩu, vậy thì sẽ không có người nào biết cả.”

“A… Nghiêm trọng như vậy sao?”

“Không cần thiết chứ.”

Lương Hồng và Ngô Đình kinh hoảng, trong đầu lập tức hiện lên nhiều kịch bản đã từng nhìn thấy trong phim truyền hình.

Phản diện: Khà khà khà… Ngươi đã nhìn thấy thứ không nên thấy.

Diễn viên quần chúng: Ta sẽ không nói ra ngoài.

Phản diện: Chỉ có người chết mới có thể giữ được bí mật.

Các nàng không thể nào ném cái hình ảnh trong đầu này ra được.

Không cần thiết, hoàn toàn không cần thiết.

Thấy vẻ mặt của bọn họ trở nên nghiêm túc, trong lòng Lâm Phàm thầm cười trộm, quả nhiên vẫn dọa sợ bọn họ rồi.

Cũng không lâu lắm.

Kẽo kẹt, cửa mở.

Lê Bạch đã mặc quần áo tử tế ra ngoài, ngẩng đầu nhìn trời, "Hôm nay bầu trời thật là xanh, màu xanh biếc, nhìn thật là cảnh đẹp ý vui.

Ngô Đình ngẩng đầu nhìn. "Ừm, quả thật là rất đẹp."

Đây rõ ràng chính là cố gắng hết sức đổi chủ đề, chỉ cần mình không xấu hổ, người khác sẽ không nhắc đến, nghĩ là quyền của người ta, mà không nghĩ là quyền của hắn ta.

Sau khi hiểu rõ chuyện này, Lê Bạch vô cùng thoải mái.

Lúc này, Lê Bạch móc từ trong túi ra ba viên huyết tinh cấp ba, "Cho, những thứ này ta có quá nhiều, không dùng hết được, tặng cho các người."

Lương Hồng kinh ngạc nhìn Lê Bạch.

Biểu hiện của Lê Bạch rất lạnh nhạt, trực tiếp nhét một viên huyết tinh vào trong tay nàng.

Ý rất rõ ràng, lấy huyết tinh của ta, xem như ta đã cho ngươi chỗ tốt.

Chuyện này trời biết, đất biết, bốn người chúng ta biết, không hy vọng sẽ có thêm một người nữa.

"Cái này quá quý giá." Ngô Đình xua tay.

Chương 176 - Lâm Phàm: Ngươi có mất mặt hay không, đến đánh với ta. (4)

Đồng thời có chút hoang mang, Lê Bạch hào phóng thì đúng là hào phóng thật, nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa từng tùy tiện bỏ huyết tinh cấp ba ra ngoài.

“Lấy đi, để cho ta an tâm.” Lê Bạch nói.

Lâm Phàm ở bên cạnh trực tiếp cầm lấy một viên huyết tinh, nắm trong tay, cười nói, “Vận may xem như cũng không tệ, vừa mới đến nơi này đã được không một viên huyết tinh cấp ba, con người ngươi thật tốt.”

Sau khi Lâm Phàm cầm, Ngô Đình cũng cầm.

TRong lòng Lê Bạch thở phào một hơi.

Cuối cùng cũng cầm.

Hắn ta sợ bọn họ kiên quyết không cầm, vậy thì chuyện này sẽ như tảng đá đè trong lòng hắn ta, ngủ cũng không thể nào yên giấc.

Lê Bạch không ngờ loại sai sót ngẫu nhiên này, lại có thể khắc phục được nhược điểm của hắn ta, nói thật, hắn ta cũng không biết việc này mình nên khóc hay vui mừng.

“Các ngươi tìm ta có chuyện gì?”

Lê Bạch hỏi, nếu như hắn ta biết Lâm Phàm đến tường rào Diêm Hải, đã sớm chạy trốn mất dạng rồi, tuyệt đối không thể nào chạm hắn với hắn.

Hắn ta sợ nhất chính là Lâm Phàm nói chuyện của hắn ta ở tường rào Miếu Loan ra ngoài.

Bị thiếu niên ném phân, vì làm màu, không thèm nhìn, tay không bắt lấy, khiến tay toàn là phân.

Thời điểm chiến đấu, còn đánh rắm, trực tiếp nhen lửa, đốt cháy mông mình.

Những chuyện này.

Nghĩ kỹ lại, cảm thấy đúng là đã ném hết mặt mũi mình đi rồi.

Lương Hồng và Ngô Đình nhìn về phía Lâm Phàm, ý tứ rất rõ ràng, không phải chúng ta muốn tìm ngươi, mà là Lâm ca tìm ngươi.

Lê Bạch nhìn Lâm Phàm.

Vẻ mặt Lâm Phàm tươi cười nhìn Lê Bạch.

ĐỐi mặt với nhau.

Lê Bạch cảm nhận được một loại áp lực, khôn phải bởi vì thực lực của đối phương mạnh mà gây ra áp lực, mà là chuyện mình mất mặt bị đối phương nắm trong tay, cho nên cảm thấy áp lực.

“Có chuyện gì? Nếu như có thể giúp được, ta nhất định sẽ giúp.” Lê Bạch chủ động lấy lòng.

Chính là vì để Lâm Phàm cảm nhận được lòng thành của hắn ta, hy vọng đối phương có thể hiểu được, ta đã chân thành như vậy, ngươi cũng không thể bán ta được.

Tiểu trân châu của ta rất dễ rơi xuống đó.

Lâm Phàm nói, “Ta muốn hỏi ngươi, dị thú cấp ba thường hay xuất hiện ở chỗ nào.”

Nghe thấy vậy, Lê Bạch đột nhiên thở phào một hơi.

Hắn ta còn tưởng là chuyện gì chứ.

Hóa ra chỉ là việc nhỏ này.

“Cái này đơn giản, chính là ở trong khu bảo hộ tự nhiên Hoàng Gia Tiêm kia, khu vực gần sát duyên hải, nơi đó có rất nhiều dị thú, rất dễ gặp được dị thú cấp ba, nhưng mà bởi vì đợt dị thú triều kia, ta cũng không biết số lượng dị thú cấp ba có giảm bớt hay không.”

Lê Bạch vô cùng quyết tâm nói nơi mà trước kia mình hay đánh quái ra.

Không có ý gì khác.

CHính là hy vọng Lâm Phàm đạt được mục đích, đi nhanh lên, hắn ở nơi này càng lâu, chuyện xấu của mình sẽ càng dễ bị bại lộ ra.

“Ồ…”

Lâm Phàm gật đầu, không có ý định rời đi.

Nhưng vào lúc này.

Ù ù ù!

Tiếng cánh quạt quay vù vù truyền ra.

Chỉ trong thời gian ngắn đã thu thú sự chú ý của mọi người, chỉ thấy một chiếc máy bay trực thăng xuất hiện ở trên không, rồi từ từ hạ xuống.

“Đây là ai đến vậy?” Lâm Phàm hỏi.

Lê Bạch nói, “Không biết, nhưng theo ta được biết, thế lực có thể sử dụng máy bay trực thăng, gần đây nhất chính là tường rào Kim Lăng, kỳ quái, nếu như là người của tường rào Kim Lăng, sao lại chạy đến đây?”

“Chúng ta đi xem một chút.” Lương Hồng nói.

Lâm Phàm cũng rất tò mò với chuyện này, cùng muốn đi xem tình hình.

Rất nhanh, khi bọn hắn đến địa điểm, bên kia đã tụ tập rất nhiều người.

Ba người xa lạ từ trong máy bay bước xuống, hai nam một nữ, sau khi đi xuống máy bay, nhìn mắt nhìn lướt xung quanh một vòng, nữ tử mở miệng nói trước.

“Xin hỏi, bên chỗ các ngươi ai tên là La Minh.”

Những người xung quanh hai mặt nhìn nhau.

Vô cùng tò mò đối phương tìm La Minh để làm gì.

Lương Hồng nói, “Lê Bạch, nếu như ta nhớ không sai, tên La Minh kia hình như là đội viên của đội Bạo Long các ngươi nhỉ, bởi vì huyết tinh mà giết đội viên khác, ngươi vốn định giết hắn, nhưng lại được đội trưởng của đội ngũ khác cứu đi, đúng không.”

Lê Bạch nói, “Nếu như nơi này không có La Minh thứ hai, vậy thì chính là hắn.”

Lâm Phàm nói, “La Minh kia có gì đặc biệt?”

Lê Bạch nói “À, Giác Tỉnh giả có năng lực dịch chuyển không gian, năng lực này rất hiếm gặp.”

Nữ tử Lạc Thải Điệp kia thấy không ai mở miệng, lại nói, “Chúng ta đến từ tường rào Kim Lăng, các ngươi không cần lo lắng, chúng ta không có ác ý gì cả.”

Xôn xao.

Khi nữ tử nói rõ lai lịch, đám người sống sót xung quanh bắt đầu xôn xao rối loạn, tường rào Kim Lăng chính là tường rào cỡ lớn, có người chưa đến đó, nhưng cũng đã nghe nói đến, nơi đó có trình độ an toàn rất cao, cao thủ nhiều như mây, hơn nữa nếu như được nội bộ tường rào Kim Lăng nhìn trúng, cho rằng ngươi là nhân tài, vậy thì sướng rồi, vật tư tăng thực lực sẽ liên tục không ngừng cung cấp cho ngươi.

Ở đằng xa, La Minh nghe thấy đối phương nói mình là người từ tường rào Kim Lăng đến.

Trái tim không nhịn được nhảy lên thình thịch.

“Ta ở đây, ta ở chỗ này…” La Minh lập tức hô to.

Đám người nghe thấy tiếng nói, xoay người, nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy La Minh đang nhanh chóng chạy đến.

Lâm Phàm nói, “Dáng dấp tên La Minh này có hơi nằm ngoài tưởng tượng của ta.”

Chỉ có thể dùng từ keo kiệt để hình dung.

Đầu nghiêng não nghiêng, tổng thể ngũ quan, khiến người ta có cảm giác rất hèn mọn.

Ngay cả Lạc Thải Điệp vừa nhìn thấy La Minh cũng cau mày, có chút nằm ngoài tưởng tượng của nàng.

La Minh đi đến trước mặt các nàng, nở nụ cười nịnh nọt nói, “Ta chính là La Minh, các ngươi tìm ta sao?”

Chương 177 - Lâm Phàm: Ngươi có mất mặt hay không, đến đánh với ta. (5)

Lạc Thải Điệp nói, “Ngươi là Giác Tỉnh giả?”

“Vâng.”

“Năng lực của ngươi là dịch chuyển không gian?”

“ĐÚng.”

“Di chuyển một cái cho ta xem.”

“Được rồi.”

Chỉ trong nháy mắt, La Minh đã biến mất tại chỗ, sau đó xuất hiện ở vị trí cách đó ba mét.

Lạc Thải Điệp nói, “Cực hạn của ngươi là bao xa.”

La Minh nói, “Chính là chỗ này, ta cảm thấy rất xa.”

Nghe thấy vậy, Lạc Thải Điệp nhíu mày, khoảng cách này thật sự quá ngắn, nếu như chấp hành nhiệm vụ, hoàn toàn không có chỗ nào để dùng, đối với người tầm thường mà nói, ba mét không tính là gần, thế nhưng khi các nàng đối mặt với dị thú, khoảng cách như vậy đối với dị thú mà nói, cũng chỉ là khoảng cách động vuốt mà thôi.

Xem ra tinh thần hắn ta cũng không mạnh.

Năng lực di chuyển không gian cũng chẳng tinh thông.

Lâm Phàm đứng trong đám người, nhìn thấy năng lực đó, cảm thấy khoảng cách di chuyển này có chút khôi hài, nếu như khoảng cách ngắn như vậy, thế thì di chuyển hay không cũng chẳng có gì khác nhau, nhưng mà năng lực này có thể điều khiển không gian rất lớn, nếu như trị số tinh thần đầy đủ, tuyệt đối có thể khai phá ra nhiều chiêu thức khó lường.

Không thể nói là không thể đối phó, nhưng tuyệt đối sẽ khó giải quyết.

“Ngươi đồng ý đến tường rào Kim Lăng chứ?” Lạc Thải Điệp nói.

KHông còn cách nào khác, loại năng lực này rất ít gặp, sau khi vị kia vì tiêu diệt dị thú có trí tuệ mà hi sinh, nhất định phải bồi dưỡng một Giác Tỉnh giả dịch chuyển không gian mới.

Vị trước mắt này phế thì phế thật, nhưng nếu như toàn lực bồi dưỡng, cũng không phải không được.

“A?” La Minh trừng mắt, không ngờ hạnh phúc lại đến nhanh như vậy.

Lạc Thải Điệp nói, “Bởi vì năng lực dịch chuyển không gian của người rất quan trọng đối với tường rào Kim Lăng chúng ta, nếu như ngươi đồng ý đi, chúng ta sẽ toàn lực bồi dưỡng ngươi.

Đám người sống sót xung quanh nghe thấy vậy.

Cả đám đều lộ ra vẻ mặt hâm mộ.

Đều hy vọng mình chính là người may mắn đó, chỉ là đáng tiếc, nhìn tình hình này, cái người ta muốn là Giác Tỉnh giả có năng lực dịch chuyển không gian, mà bọn hắn rõ ràng không đủ tư cách.

La Minh bị hạnh phúc đập vào mặt đến choáng váng, trong đầu đều là câu nói kia.

Toàn lực bồi dưỡng.

Cái toàn lực này đáng sợ đến mức nào.

Hắn ta ngẩng đầu ưỡn ngực, nhìn đám người sống sót đang vây xung quanh, muốn bọn hắn nhìn thấy ta đang hạnh phúc như thế nào, các ngươi có hâm mộ cũng vô dụng.

Đột nhiên.

Hắn ta nhìn thấy Lê Bạch.

Trong đầu đột nhiên xuất hiện những hình ảnh, đó chính là hắn ta bị Lê Bạch hung hăng đánh tơi bời, suýt chút nữa đã bị giết chết, cho đến nay hắn ta đều giữ chuyện này ở trong lòng, nghĩ đến tương lai một ngày nào đó, có thể báo thù rửa hận.

Mà bây giờ, không phải đã có cơ hội rồi sao?

“Ta có thể đi với các ngươi, nhưng các ngươi phải xử lý một việc giúp ta.” La Minh nói.

Lạc Thải Điệp nói, “Chuyện gì?”

La Minh chỉ về phía Lê Bạch, “Trước kia hắn từng đánh ta, trong lòng ta không phục, các ngươi giúp ta đánh hắn, ta đảm bảo sẽ đi cùng các ngươi.”

Lạc Thải Điệp nhíu mày, không ngờ sẽ có chuyện như vậy.

Nàng nhìn về phía nam tử mà La Minh chỉ đến, khẽ nhíu mày, cũng không phải đang bất mãn với Lê Bạch, mà là không ngờ sẽ có yêu cầu như vậy.

Lạc Thải Điệp nhìn về phía La Minh, không nói gì, nhưng ý tứ rất rõ, chính là đang muốn hỏi, có thể thay đổi yêu cầu khác được không, thế nhưng thái độ của La Minh rất kiên quyết, giống như đang nói, nếu ngươi không đồng ý, ta sẽ không đi với các ngươi.

Lâm Phàm nhìn về phía Lê Bạch nói, “Thấy không, đây chính là nhân

từ nương tay, không nhổ cỏ tận gốc, khi hắn nắm được cơ hội rồi, chuyện đầu tiên nghĩ đến chính là đối phó với ngươi.”

Thần thái Lê Bạch rất bình tĩnh, không nói gì thêm.

Lúc này, đối với yêu cầu mà La Minh nói, Lạc Thải Điệp vô cùng bất mãn, loại cảm giác uy hiếp này, đã lâu rồi nàng chưa từng trải qua.

Lạc Thải Điệp quay người đi về phía máy bay trực thăng nói, “Đi, chúng ta quay về, người uy hiếp chúng ta đến bây giờ vẫn chưa tồn tại.”

“A…”

La Minh hoang mang.

Không ngờ sẽ bị từ bỏ, nghĩ đến vừa rồi mình vô cùng khoa trương nói, nếu như mình mà không đi theo bọn hắn, vậy nhất định sẽ rất thảm, ngay khi hắn ta muốn nói, ta không cần gì nữa, ta có thể đi theo các ngươi vô điều kiện.

Hai vị nam tử từ đầu đến cuối vẫn không nói chuyện cũng không đi theo Lạc Thải Điệp lên máy bay.

Trong đó có một nam tử nói, “Lê Bạch ra đây, ta không giết ngươi, chỉ đánh ngươi một trận thôi.”

Lạc Thải Điệp vừa định lên máy bay quay đầu bất mãn nói, “Các ngươi đang chơi thứ gì đấy.?”

“Lạc tiểu thư, mệnh lệnh của chúng ta là nhất định phải đưa La Minh về, nếu như ngươi có bất cứ nghi vấn gì, có thể đi hỏi TRình tướng quân.” Nam tử nói.

Chân mày Lạc Thải Điệp nhíu chặt.

TRình tướng quân mà họ đang nói đến chính là người đứng thứ hai ở tường rào Kim Lăng, phụ trách bố cục tác chiến.

Không ngờ hắn ta lại ra lệnh cho bọn họ.

Trong lòng La Minh vui mừng, cảm thấy cơ hội lại đến, ngẩng đầu ưỡn ngực, vênh vang đắc ý, ánh mắt nhìn về phía Lê Bạch, như đang nói, ngươi chờ bị đánh đi.

“Ngươi đi ra.” Nam tử chỉ về phía Lê Bạch.

ĐỐi mặt với khiêu khích như vậy, Lê Bạch bước ra, Lương Hồng bên cạnh muốn nói gì đó nhưng đã bị Lê Bạch cản lại.

Lâm Phàm nhìn tình hình trước mắt.

Từ trong đoạn giao lưu ngắn ngủi giữa bọn họ, hắn biết được cái tường rào Kim Lăng kia, người quản lý tuyệt đối cũng không phải chỉ có một người, mà tư tưởng hai bên có khả năng đã xảy ra xung đột.

Chương 178 - Giác Tỉnh giả không gian đầu óc không bình thường.

Nếu tư tưởng không thể rnào thống nhất như vậy thì trong rất nhiều chuyện, đều sẽ có quan điểm khác nhau, có lẽ tạm thời không thể nhìn ra, nhưng khi đến thời điểm mấu chốt, loại khác nhau như vậy sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng.

Lê Bạch nhìn thẳng đối phương, cho dù đối phương từ tường rào Kim Lăng đến, hắn ta cũng không hề sợ chút nào, có lẽ sau khi khắc phục được nhược điểm đánh rắm rồi, lòng tin của hắn ta đang bùng nổ, có một loại phấn khởi không thể nào nói ra được.

Nam tử kia dậm chân tại chỗ, phịch một tiếng, một âm thanh trầm đục vang ra, trực tiếp xuất hiện trước mặt Lê Bạch, nhấc chân quét ngang, trực tiếp công kích về phía eo Lê Bạch.

Một tiếng ầm vang.

Lê Bạch biến thân trong nháy mắt, một cánh tay cường tráng ngăn trở đòn của đối phương.

KHi hai bên va chạm.

Hình thành một luồng trùng kích, khiến đám người sống sót xung quanh phải nhanh chóng lui lại, kinh ngạc trước thực lực kinh khủng của hai người.

“Năng lực cự thạch, năng lực không tệ.”

Nam tử bình luận, nhưng trong mắt lóe lên tia sáng, lực lượng quét ngang ở chân bộc phát, trực tiếp khiến sắc mặt Lê Bạch khẽ biến, thân hình bất ổn, lùi sang bên cạnh mấy mét.

“Giác Tỉnh giả cấp bốn…” Ngay khi Lê Bạch đỡ đòn, đã cảm nhận được thực lực của đối phương.

Rất mạnh.

Đã cao hơn hắn ta.

Nhưng mà hắn ta đang nhiệt huyết sôi trào, máu nóng khắp người đều đang sục sôi.

Khóe miệng nam tử mỉm cười, đột nhiên vọt đến, một quyền đánh tới, lực lượng của quyền này rất hung mãnh, Lê Bạch đối mặt đã có thể cảm nhận được lực lượng kinh khủng ẩn chứa trong một quyền này.

Chỉ là sao hắn ta có thể nhượng bộ, nắm tay đánh ra.

Ngay vào lúc va chạm, cước bộ của hắn ta lùi lại, lực lượng quét ngang mặt đất.

Cấp ba và cấp bốn có khoảng cách.

Cho dù Lê Bạch đã sắp lên cấp bốn, nhưng loại chênh lệch này vẫn tồn tại.

La Minh siết chặt tay thành nắm đấm, trong lòng kêu gào, lỡ tay đánh chết hắn ta, tuyệt đối đừng chỉ dạy dỗ hắn ta, đánh chết hắn ta luôn là tốt nhất.

“Đến, tiếp tục nào.”

Lê Bạch nổi giận gầm lên một tiếng, nện bước lao đến, mỗi một bước tiến lên, mặt đất đều chấn động kịch liệt, nam tử nghiêng người, một quyền đánh vào phần bụng Lê Bạch, chỉ là bây giờ toàn thân Lê Bạch cứng rắn như sắt, không phải đòn đánh bình thường là có thể dùng được.

TRong mắt nam tử lóe lên tia sáng nhạt, đột nhiên vung cánh tay, dùng một loại tư thế kỳ quái đánh về phía Lê Bạch.

Lê Bạch vung tay lên ngăn cản.

Phịch một tiếng.

Lực đạo truyền lại khiến Lê Bạch sợ hãi, lực lượng của một kích này vượt xa tưởng tượng của hắn ta.

Sắc mặt Lạc Thải Điệp nghiêm túc, đây là Thông Bối Quyền, là một loại quyền pháp lưu truyền ở thời cổ đại, mà cánh tay đối phương đang vung vẩy, là một cách phát ra kình lực, điều chỉnh phương

hướng phát lực, từ đó có thể bộc phát ra kình đạo càng mạnh hơn.

Vào thời kỳ hòa bình, cái này chỉ có thể nhìn xem chơi.

Ví dụ như lúc stream, dùng tay để đập dưa hấu, đập tảng đá, đập tấm sắt.

Nhưng sau khi tận thế bộc phát, người tinh thông phương diện này, sau khi trở thành Liệp Sát giả hoặc Giác Tỉnh giả, lập tức dung hợp nó, giúp lực lượng bản thân mình bộc phát ra càng mạnh hơn.

Lê Bạch bị một kích này đánh bay xa mấy mét, chỉ cảm thấy cánh tay vừa ngăn cản đau đớn không gì sánh được, giống như bị gãy lìa, cấp bậc của đối phương rõ ràng cao hơn hắn ta, còn đột nhiên bộc phát lực lượng như vậy, chỉ trong chớp mắt này hắn ta đã biết, bản thân mình sợ khó có thể ngăn cản được.

Nam tử thấy Lê Bạch bị đánh bay, không hề nghĩ ngợi, nhanh chóng vọt đến, nhấc khuỷu tay, đi về phía trước, cái chiêu thức kinh điển này khiến hai mắt Lâm Phàm tỏa sáng, giống như đã từng quen biết.

Đỉnh Tâm Trửu cấp tám.

Lê Bạch đối diện với một kích này, sắc mặt đại biến, hắn ta cảm nhận được một luồng áp lực cực lớn.

Không tốt, sắp thua thảm rồi.

Lê Bạch không biết phải ngăn cản như thế nào, chỉ có thể nhấc nửa thân thể lên, hai tay giao nhau, muốn ngăn cản một kích này.

“Dừng tay.”

Lạc Thải Điệp thấy nam tử định ra tay độc ác, vội vàng ngăn cản, đây là những gì học được của người từng ở trong bộ đội đặc chiến, khi còn là người bình thường đã có thể tạo ra lực phá hoại đáng sợ, chứ đừng nói bây giờ là Giác Tỉnh giả, một đòn này đánh xuống, chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện.

Chỉ là lời nàng nói, nam tử cũng không nghe.

Đùng!

Ngay khi Đỉnh Tâm Trửu sắp chạm đến Lê Bạch, một cánh tay ở bên cạnh đột nhiên duỗi ra, bắt lấy cổ tay đối phương, khiến nó không thể nào tiến thêm một bước.

Lê Bạch không cảm nhận được đau đớn mở mắt ra.

Thấy người ngăn cản đòn này lại là Lâm Phàm.

Hắn ta nhìn Lâm Phàm với ánh mắt cảm kích, nam nhân mà, rất cần mặt mũi, một kích này đến, nếu hắn ta bị đánh trúng thì sẽ rất thê thảm, nhất định rất mất mặt.

Người sĩ diện giống như hắn ta, nếu như mất mặt, đúng là khó chịu còn hơn giết chết hắn ta.

Nam tử bị giữ cánh tay lại, không thể nào động đậy, sắc mặt đột nhiên đại biến, vội vàng giãy dụa, thoát khỏi đối phương, đồng thời kéo dài khoảng cách.

Lâm Phàm nói, "Con người ngươi đúng là không biết xấu hổ, Giác Tỉnh giả cấp bốn đánh Giác Tỉnh giả cấp ba, vốn đã cao hơn hắn một cấp, còn dựa vào cách phát lực kình đạo đặc biệt, để tăng cường lực bộc phát, cho dù là như vậy, ngươi còn muốn tốn thời gian lâu như thế, ngươi nói xem ngươi có mất mặt hay không."

"Ngươi là ai?" Nam tử hỏi.

Có thể nhìn ra cách phát lực của hắn ta, nhất định không phải là người bình thường.

"Ta là ai, cũng không quan trọng, nếu như ngươi thích ỷ vào mình cấp cao ức hiếp người cấp thấp như vậy, thế thì ngươi thử bắt nạt ta một lần thử, ta cũng là Giác Tỉnh giả cấp ba đây, nhưng ta không nghĩ rằng ta sẽ thua, có lẽ ngươi sẽ bị ta đánh đến răng rơi đầy đất đó." Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Chương 179 - Giác Tỉnh giả không gian đầu óc không bình thường. (2)

Giọng điệu thảnh thơi nhàn nhã, nói lời nói khiến người ta không dám tin.

"Muốn chết."

Nam tử sắc mặt lạnh lẽo, nhanh chóng vọt đến, cũng sử dụng Đỉnh Tâm Trửu, muốn đánh nát lồng ngực Lâm Phàm, đối mặt với một kích này, Lâm Phàm không hề hoảng hốt, nắm tay đánh về phía tay của đối phương.

Đồng thời điều động khí trong cơ thể, ngưng tụ trên nắm đấm.

Phịch một tiếng.

Lực lượng vốn đã mạnh hơn đối phương, cộng thêm có khí tăng cường, nơi bộc phát ra lực lượng khủng bố đến cực hạn, chỉ vừa đụng vào, mặt nam tử đã đại biến, một lực lượng không thể nào chống cự được xuyên qua đâm thẳng đến.

Hắn ta có thể cảm nhận rõ ràng xương mu bàn tay của mình bị vỡ ra, đồng thời cả người cũng bay ra ngoài, bang một tiếng, ngã sấp trên mặt đất, phun ra một ngụm máu.

“Sao có thể?”

Nam tử không dám tìn, nhìn quyền ấn lõm xuống trên mu bàn tay, sắc mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

“Chỉ như vậy? Ta còn tưởng rằng lợi hại lắm chứ.”

Lâm Phàm khoanh tay nhìn đối phương, cái thái độ không coi trọng này, khiến nam tử tức giận vô cùng, chỉ là lửa giận này hắn ta không biết nên phát ra như thế nào.

Tiếp tục ra tay?

Đừng nói đùa.

Hắn ta đã bị thương, lúc bình thường đã không phải là đối thủ của đối phương, chứ đừng nói là bây giờ đang bị thương.

TRong mắt Lạc Thải Điệp lóe lên tia sáng, khiếp sợ vô cùng.

Giác Tỉnh giả cấp ba có thể dùng một quyền đánh thương Giác Tỉnh giả cấp bốn?

Rốt cuộc đã làm cách nào thế?

Nàng chưa bao giờ nghĩ đến trong tường rào Diêm Hải có thể tồn tại cao thủ như vậy.

“Chào ngươi, ta cảm thấy rất có lỗi về hành vi của bọn hắn, ngươi có hứng thú gia nhập tường rào Kim Lăng không?” Lạc Thải Điệp chân thành nói.

“Không hứng thú.”

Lâm Phàm cũng chẳng có ác ý đối với tường rào Kim Lăng, dù sao người ta là phòng tuyến ngăn cản đợt dị thú thứ nhất, nói thật, làm

rất nhiều, đương nhiên, người cũng càng nhiều, thế thì khó đảm bảo được tiêu chuẩn trong đó.

Khó tránh khỏi sẽ xuất hiện vài thành phần không tốt.

Khi gặp phải gia hỏa kiêu căng xấu xa, chỉ cần dạy dỗ một lần là được, những chuyện khác thì không cần suy nghĩ nhiều.

“A…”

Lạc Thải Điệp có chút bất ngờ, đây là lần đầu tiên bị người ta từ chối quả quyết như vậy.

Một vị nam tử khác rục rịch, cảm thấy khó chịu.

Lạc Thải Điệp quát lớn, “Các ngươi còn ngại mặt mũi vứt đi chưa đủ à, chuyện này quay về ta sẽ báo lại cho thủ trưởng.”

Nói xong thì lần nữa biểu hiện áy náy với Lâm Phàm.

Sau đó quay người đi lên máy bay trực thăng.

Nam tử ra tay kia gian nan đứng lên, cúi đầu, cũng đi lên máy bay.

Mà La Minh đã bị dọa sợ.

Vội vàng đi theo.

CŨng may không bị từ chối, nếu như bị từ chối, kết cục của bản thân chắc chắn sẽ rất thảm.

“Ngươi mạnh như vậy sao?”

Lê Bạch vô cùng khiêps sợ, đúng là vượt quá sức tưởng tượng, lúc trước luận bàn với Lâm Phàm, hắn ta cũng chỉ nhận định mình chỉ thua một chiêu mà thôi, nếu không phải vì nhược điểm của bản thân khắc chế, với sức mạnh của chính mình, nhất định có thể chống đỡ được.

Nhưng bây giờ, hắn ta đã hiểu ý nghĩ của mình là sai lầm.

Mẹ nó cái này cho dù không có nhược điểm, cũng sẽ bị đánh đến mức không còn khả năng tự gánh vác sinh hoạt được.

Lâm Phàm bình thản nói, “Ta vẫn luôn rất mạnh đấy có được không hả.”

Lê Bạch:…?

Không thể nào giao tiếp.

Quần chúng vây xem vẫn đang xì xào bàn tán, nhớ đến tình hình chiến đấu lúc trước, thật kịch liệt, thật đáng sợ, đồng thời nghĩ đến La Minh đã được đưa đi, sau này nhất định sẽ phi thẳng lên trời, không phải là người cùng một thế giới với bọn hắn nữa.

Vị đội trưởng đội ngũ đã cứu La Minh đi kia, sau khi biết La Minh được tường rào Kim Lăng dẫn đi, trợn tròn mắt, mẹ nó, gia hỏa hắn ta cực cực khổ khổ bồi dưỡng, còn chưa mang lại giá trị gì cho bọn hắn, cứ như vậy không còn nữa rồi?

Hắn ta cứu La Minh là có mục đích, năng lực dịch chuyển không gian rất mạnh mẽ, có thể không quan tâm đến sự ngăn cản của vật thể, cho nên hắn ta hy vọng phạm vi di chuyển của La Minh có thể càng rộng hơn, giúp hắn ta trộm huyết tinh.

Ừm, không sai, chính là mục đích này.

Sau khi La Minh rời đi, hắn ta biết mọi cố gắng của mình, đều đổ xuống sông xuống biển cả rồi.

“Lê Bạch, sau này ngươi cũng phải cẩn thận một chút.” Lâm Phàm nhắc nhở.

Lê Bạch nói, “Ngươi nói là hắn…”

Lâm Phàm nói, “Đúng vậy, hắn vừa được tường rào Kim Lăng nhìn trúng đã lập tức dựa vào chuyện này, bàn điều kiện với người ta, bảo người ta đánh ngươi, ngươi nói hắn âm hiểm như vậy, đợi đến khi hắn đắc thế, ta cảm thấy chuyện đầu tiên hắn làm, chính là diệt ngươi.”

Giàu mà không về quê, như cẩm y dạ hành.

Đổi thành ai cũng sẽ ngẩng cao đầu, quay lại nơi từng sinh sống, đánh đùng đùng vào mặt kẻ thù trước kia của mình.

Rất rõ ràng, Lê Bạch chính là đối tượng bị vả mặt.

“Chỉ dựa vào hắn?” Lê Bạch khinh thường cười nói, “Cho hắn thêm mười năm, hắn cũng không có tư cách.”

Lâm Phàm gật đầu, nếu như La Minh là nhân vật chính, thế thì Lê Bạch đã có khí chất phản diện rồi.

Giữ lại kẻ địch hoàn toàn không phải phong cách của Lâm Phàm hắn, nhưng kẻ địch này là kẻ địch của Lê Bạch, cho nên chuyện này đương nhiên phải giao cho Lê Bạch xử lý, vừa rồi giết chết tại chỗ mới có thể giải quyết được.

Nhưng làm như vậy sẽ nảy sinh mâu thuẫn, với tình hình trước mắt, ngược lại không cần thiết phải làm quá mức như vậy.

Trên máy bay trực thăng.

"Đáng giận, tên kia thật là ngông cuồng, cũng dám ra tay với tường rào Kim Lăng, thật quá phách lối." La Minh tức giận, sau đó quan tâm nhìn về phía vị nam tử đã ra mặt cho mình kia.

Chương 180 - Giác Tỉnh giả không gian đầu óc không bình thường. (3)

Vẻ mặt là tức giận, nhưng trong lòng thì đang chửi ầm lên, thật mẹ nó vô dụng, rõ ràng là Giác Tỉnh giả cấp bốn của tường rào Kim Lăng, thế mà một Giác Tỉnh giả cấp ba cũng không chơi lại.

Sao không tìm một miếng đậu hũ, đập đầu vào chết đi cho rồi.

Trong lòng thì nghĩ như vậy.

Nhưng ngoài miệng thì nhất định không thể nào nói như vậy được.

Giác Tỉnh giả giao đấu với Lâm Phàm không để ý đến La Minh, mà nhớ đến tình hình chiến đấu lúc trước, khi một quyền của đối phương đánh đến cánh tay hắn ta, luồng lực lượng bộc phát ấy thật sự quá mạnh.

Khó mà ngăn cản.

Cấp bốn thua cấp ba.

Hắn ta biết mình đã mất hết mặt mũi.

"Ngươi câm miệng cho ta."

Lạc Thải Điệp chán ghét nhìn về phía La Minh, cảm thấy lần này tìm Giác Tỉnh giả dịch chuyển không gian này thật vô dụng, thậm chí còn đang hoài nghi, dẫn hắn ta đến tường rào Kim Lăng, là chuyện chính xác sao?

La Minh rụt đầu lại, biết mụ nội này không dễ chọc, hơn nữa mới

đến tường rào Kim Lăng, còn chưa quen thuộc cuộc sống ở chỗ này, nhất định phải biểu hiện khiêm tốn một chút, tuyệt đối không thể đắc tội người.

Nhưng mà hắn ta đã nhớ kỹ ánh mắt của Lạc Thải Điệp, đó chính là ánh mắt chán ghét.

Mẹ nó, đàn bà thối đáng chết, thù này nhớ kỹ trước, chờ sau này ông đây cất cánh rồi, xem thử ngươi còn dám ngang ngược với ta như vậy không.

Lạc Thải Điệp không để ý đến La Minh, mà nghĩ đến Lâm Phàm.

Thực lực người này rất mạnh, lấy thực lực cấp ba nghiền ép cấp bốn, nhìn chung Giác Tỉnh giả xuất hiện trong tận thế, không có loại Giác Tỉnh giả này tồn tại.

Chênh lệch về cấp bậc, cho dù chỉ kém một cấp, chênh lệch trong đó vẫn rất lớn.

Chứ đừng nói đối phương còn chưa thi triển năng lực.

Sau đó khi nàng đang trầm tư.

La Minh nói, “Có phải năng lực của ta đối với tường rào Kim Lăng mà nói là năng lực rất quan trọng?”

Hắn ta đang hỏi thăm năng lực của bản thân có quan trọng hay không

Hắn ta thấy, nhất định là quan trọng, nếu như không quan trọng, người của tường rào Kim Lăng cũng không cần thiết phải tự đến tìm mình, từ cái này cũng đã thấy rõ được một việc, đó chính là khi hắn ta đến tường rào Kim Lăng, cũng không phải là Giác Tỉnh giả bình thường, nói không chừng chính là trọng điểm để bồi dưỡng.

“Có quan trọng hay không phải xem chính ngươi.” Lạc Thải Điệp nói.

La Minh vỗ ngực, “Ta vẫn luôn rất cố gắng, ta có năng lực như vậy là vô cùng vinh hạnh, ta sẽ cố gắng tăng cường năng lực bản thân, vì nhân loại cống hiến hết mình.”

Vẻ mặt Lạc Thải Điệp không thay đổi, mặc cho đối phương nói hay như thế nào, theo nàng cũng chỉ là đánh rắm mà thôi.

Một nam tử khác nói, “Vì sao dị thú triều lại lui, nguyên nhân chính là vì giết được dị thú có trí tuệ.”

“Dị thú có thể chi phối dị thú triều nhất định rất mạnh.” La Minh nói.

“KHông mạnh, nhưng dị thú bảo vệ dị thú có trí tuệ thì rất lợi hại, rất khó đến gần, cách duy nhất có thể đến gần chính là để người có năng lực dịch chuyển không gian, dẫn theo cường giả đến gần, đánh giết dị thú có trí tuệ.” Nam tử nói.

“À… A?” Vẻ mặt La Minh kinh ngạc nhìn đối phương.

Nói gì thế?

Có một dự cảm không lành hiện ra, hắn ta bị tường rào Kim Lăng chọn trúng, mục đích chính là vì dẫn người đi giết dị thú có trí tuệ?

Tuy rằng chưa từng thử qua, nhưng sao cảm giác giống như đang đi chịu chết thế.

TRong lòng hắn ta có bất mãn.

Thế nhưng không thể quay về được.

“Hóa ra tác dụng của ta lại to lớn như vậy, năng lực của ta thế mà có tác dụng cực kỳ quan trọng, ta nhất định sẽ cố gắng.”

La Minh tỏ vẻ kiên định, đồng thời cũng tỏ vẻ rất vinh hạnh với sứ mệnh của mình.

TRong lòng Lạc Thải Điệp cảm thấy, gia hỏa trước mắt này cũng chẳng bình ổn, quá giả tạo, loại tình hình này nhất định phải báo cáo thật chi tiết, bởi vì một một vị Giác Tỉnh giả có năng lực di chuyển không gian, đều là người quyết định thời khắc sinh tử, có chút vấn đề, vậy thì sẽ phí công nhọc sức, lôi kéo tất cả mọi người đều chôn cùng.

Hoàng Gia Tiêm, khu bảo hộ tự nhiên.

Một chiếc xe Pickup màu đen chậm rãi đỗ lại.

Lâm Phàm từ trong xe đi ra, bùn đất dưới chân có chút mềm, ngẩng đầu nhìn về phía xa, phong cảnh tươi đẹp, được bảo hộ rất tốt, không bị phá hư.

Thời kỳ hòa bình, nơi này là thiên đường bảo hộ động vật sinh tồn.

Sau tận thế, nơi này là nơi có rất nhiều dị thú sinh sống.

Hắn từ tường rào Diêm Hải ra ngoài, cũng không dẫn theo ai cả, đơn

độc đả đấu là thói quen của hắn, có người bên cạnh, luôn khiến hắn có cảm giác gò bó tay chân.

Nhấc chân đi về phía xa, xuyên qua đám cỏ lau, cỏ lau đều cao hơn hắn, hoàn toàn che lấp tầm mắt của hắn, chỉ có thể dựa vào cảm giác mà tiến lên.

Lúc này, trong vùng đất ngập nước đầy cỏ lau, một con mãng xã phủ đầy bùn ngọ nguậy, thân thể của nó thô to như thùng nước, chiều dài đã đạt đến bốn năm mươi mét, thuộc về quái vật khổng lồ.

“A, tại sao ta có cảm giác như mình là con mồi đang bị nhắm đến vậy.”

Khi có ánh mắt nhìn chằm chằm con mồi, Lâm Phàm có cảm giác nhạy bén đã phát hiện ra.

Không cần nghĩ cũng biết.

Khi hắn xuất hiện ở đây, nhất định đã có dị thú theo dõi hắn.

Chỉ là không biết, đó là dị thú có đẳng cấp gì.

Đi tới đi tới.

Hắn dừng bước lại, bốn phía đều có cỏ lau che ánh mắt, quay đầu nhìn lại, khi hắn quay đầu lại, một cái que cay cực lớn đang mở cái miệng to như chậu máu xông về phía hắn.

Răng rắn sắc bén tản ra ánh sáng lạnh lẽo, một khi bị nuốt vào trong, sẽ nhanh chóng bị nuốt vào trung bụng tiêu hóa.

Chương 181 - Giác Tỉnh giả không gian đầu óc không bình thường. (4)

Lâm Phàm không sợ chút nào, giơ tay lên, hai tay bắt lấy hàm dưới mãng xà, mãng xà muốn dùng thân thể cuốn lấy con mồi, giết chết nó, nhưng mà chỉ nghe răng rắc một tiếng, Lâm Phàm đã trực tiếp xé rách hàm dưới của mãng xà.

Lực cắn của dị thú mãng xà cực mạnh.

Nhưng gặp phải Lâm Phàm, chỉ có thể nói là nó không may.

Quan sát phần bụng của mãng xà, một vòng lam văn, là dị thú cấp hai.

“Đây là nơi dị thú mãng xà thích sinh sống nhất, số lượng nhất định không ít, cấp hai tuyệt đối không phải là cao nhất, nhất định có cấp ba.”

Hắn lấy huyết tinh ra, bỏ vào trong túi xách, huyết tinh cấp hai vô dụng với hắn, nhưng đối với người trong tường rào mà nói, tác dụng rất lớn.

Kéo xác mãng xà, đi đến một chỗ đất trống, phạm vi đất trống cũng không lớn, xung quanh có hồ nước, nhưng cỏ lau vẫn vô cùng rậm rạp che nơi này vô cùng kín đáo.

Lâm Phàm cầm đường đao, xẻ thịt mãng xà ra, máu tươi chảy xuống hồ nước, một mùi máu tươi theo gió phiêu đãng, phân tán ra bốn phương tám hướng.

Hắn đứng trên một tảng đá, lẳng lặng chờ đợi.

“Đến đi, để ta nhìn xem, có thể hấp dẫn được càng nhiều dị thú hơn không.”

Nếu đã đến đây.

Hắn đã chuẩn bị tốt làm một vố lớn, yêu cầu không cao, giết hết tất cả dị thú cấp ba ở đây, hắn đã hài lòng rồi.

TRong quá trình chờ đợi.

Lâm Phàm cũng chẳng hề nhàn rỗi, cắt một miếng thịt, dùng lửa nướng thịt, mùi thơm lan tỏa, khơi gợi sự thèm ăn của hắn.

Nếu có máy bay không người lái chụp lại hình ảnh.

Thì sẽ phát hiện, có đám que cay tráng kiện đang từ bốn phương tám hướng vọt đến nơi này, thân thể nhúc nhích uốn lượn khiến người ta cảm thấy vô cùng áp bách, đứng trong sự bao vây dày đặc như vậy, kết quả sau cùng chỉ sợ là bị mãng xà chia ăn thôi.

Âm thanh ồn ào truyền đến.

Lít nha lít nhít, cho dù từng tiếng rất nhỏ bé, nhưng khi tụ hợp đủ nhiều, dồn vào một chỗ, động tĩnh gây ra sẽ rất khổng lồ.

“Đến rồi.”

Lâm Phàm cười, đứng dậy, rút đường đao ra, tùy ý vung vẩy, mỗi một đao vung ra, đều có tiếng leng keng truyền đến.

Lập tức.

Tiếng tê tê vang lên.

Từng con mãng xà to lớn ngẩng đầu nhìn chăm chú Lâm Phàm đang bị bao vây ở giữa.

Hình thể của những còn mãng xà này có lớn có nhỏ, so với con vừa mới săn giết được kia thì nhỏ hơn rất nhiều.

Sau đó, Lâm Phàm nhìn thấy trong đám mãng xà ở vòng ngoài, có một con mãng xà có thân hình càng lớn hơn, trừng mắt nhìn chằm chằm Lâm Phàm.

Lâm Phàm không đợi bọn nó chủ động tiến công, phịch một tiếng, chỉ trong nháy mắt đã biến mất tại chỗ, cầm theo đao, chủ động tàn sát, một đao đã có thể chém một con mãng xà thành hai.

“Khi thực lực tăng lên đến mức nhất định rồi, bản năng sợ hãi trong DNA, cũng sẽ vì thực lực của bản thân mà triệt tiêu.”

Chỉ trong nháy mắt.

Khắp hiện trường đều là xác mãng xà bị chém đứt, có cái xác còn đang ngọ nguậy, nhưng đầu và thân của nó đã hoàn toàn chia lìa.

Một con, mười con, hai mươi con.

Chỉ còn lại con mãng xà khổng lồ nhất kia, phần bụng có hồng văn, nói rõ nó là dị thú cấp ba.

“Đến đi.”

Lâm Phàm nhảy lên một cái, cầm đao bổ về phía đầu nó, mãng xà cấp ba vẫy đuôi, muốn quất bay Lâm Phàm, chỉ là khi cái đuôi đến gần, đã bị lưỡi đao sắc bén chặt đứt, lực đạo cũng chưa giảm, đao thế vẫn còn cực mạnh.

Trực tiếp chém đầu mãng xà cấp ba, chia ra làm hai.

“Điểm tiến hóa +1.”

Sau khi Lâm Phàm hạ xuống mặt đất, nhẹ nhàng vẩy vết máu trên đao đi, lửa bao trùm thân đao, khử độc.

Chuyện sau đó thì đơn giản hơn rất nhiều.

Lấy huyết tinh.

Phần lớn đều là dị thú hồng huyết, số lượng dị thú cấp một cũng không ít, cấp hai thì ít.

Loại bầy dị thú thế này, nếu không phải thực lực của hắn đủ mạnh, chỉ dựa vào thực lực cấp ba mà muốn xử lý được, đúng là nằm mơ.

Thanh lý xong dị thú nơi này.

Tiếp tục đi sâu vào trong khu bảo hộ.

Bây giờ là tận thế, nếu đặt ở thời kỳ hòa bình, chỉ với hành động của hắn, sợ là phải ngồi tù mục xương, bảo vệ động vật rất đáng sợ, ai giết thì người đó xui, đâu có giống như vây giờ, có thể không chút kiêng kỵ mà săn giết, còn không cần gánh vác chút trách nhiệm nào cả.

Theo hắn biết, động vật sinh sống trong khu bảo hộ này có đến mấy trăm loại.

Chim là nhiều nhất, ít nhất là động vật lưỡng cư.

Nhưng mà cho dù là vậy, cho đến bây giờ, hắn thật sự chưa từng nhìn thấy một con chim nào, đến cả lông chim cũng chẳng thấy, đồng thời sau khi hắn đến cái thế giới tận thế này rồi, đây là chuyện hắn thường suy nghĩ.

Chủng loại tiến hóa mà cũng có phân biệt hay sao?

Loài chim không xứng sao.

Hay là nói, thân thể loài chim yếu ớt, hoàn toàn không thể nào chịu đựng được loại tiến hóa này?

Khi hắn không ngừng tiến vào trong, một đường mở lối, cầm theo đường đao, hai mắt tỏa ra tia sáng, khi thời điểm săn giết bắt đầu, đồ tể Lâm Phàm đã tiến vào lò sát sinh, tất cả dị thú đều khó thoát khỏi cái chết.

Tường rào Kim Lăng.

“Hoan nghênh đến Kim Lăng.”

Sau khi máy bay trực thăng hạ xuống, Trình tướng quân nhiệt tình tiến lên bắt tay với La Minh, La Minh biết được vị này chính là người đứng thứ hai ở tường rào Kim Lăng, thụ sủng nhược kinh, rối rít cảm

ơn.

Lạc Thải Điệp biết người đưa về, người nhận chính là Trình tướng quân, tùy tiện nói vài câu rồi vội vàng rời đi.

Vẻ mặt Trình tướng quân tươi cười gật đầu, sau đó nhìn thấy cánh tay của một người nhà có vẻ không ổn, cũng không hỏi thăm ngay, mà ghi nhớ ở trong lòng, chờ sau đó phải hỏi thăm rõ ràng đã xảy ra chuyện gì.

Chương 182 - Giác Tỉnh giả không gian đầu óc không bình thường. (5)

Đến tường rào Diêm Hải đón người, sao lại bị thương.

La Minh cảm thấy mình được coi trọng như vậy, sống lưng cũng thẳng hơn, chưa vào trong tường rào Kim Lăng, nhưng hắn ta đã cảm thấy mọi thứ ở đây đều không phải thứ tường rào Diêm Hải có thể so sánh.

Trong phòng họp.

“Thủ trưởng, tên Giác Tỉnh giả dịch chuyển không gian vừa mới đón về kia, ta cảm thấy không đáng tin.” Lạc Thải Điệp nói ý nghĩ của mình ra, đồng thời cũng kể lại chuyện mình đã thấy lại.

Lão giả nghe xong, chậm rãi nói, “Giác Tỉnh giả có năng lực dịch chuyển không gian quá ít, bất cứ một người nào cũng đều rất quan trọng, tư tưởng của hắn có thể thay đổi được không?”

Lạc Thải Điệp nói, “Chắc hẳn rất khó, nếu như vào thời khắc mấu chốt, đối phương đột nhiên phản bội, vậy thì sẽ tạo ra hậu quả mà chúng ta không thể nào chấp nhận được.”

Lão giả biết Lạc Thải Điệp vì sao lại lo lắng như vậy, nhưng cũng không có cách nào cả, tường rào Kim Lăng ngăn cản dị thú ở phòng tuyến đầu tiên tuyệt đối không thể không có Giác Tỉnh giả dịch chuyển không gian.

Nếu như lại xảy ra dị thú triều, làm thế nào mới có thể đến gần dị thú có trí tuệ?

“Ngươi nói người trẻ tuổi tên Lâm Phàm kia, thật sự lợi hại như vậy sao?” Lão giả hỏi.

“Ừm, rất lợi hại, rõ ràng là Giác Tỉnh giả cấp ba, nhưng lại có thể

nghiền ép Giác Tỉnh giả cấp bốn.” Lạc Thải Điệp nói.

Lão giả nói, “Quả nhiên, trong loạn thế nhất định sẽ xuất hiện người trẻ tuổi kinh tài tuyệt diễm. Ngươi biết không? Tường rào Thủ Đô đã nghiên cứu ra, cách sử dụng thịt dị thú và huyết tinh, chuyển hóa năng lượng bên trong để làm mạnh tinh thần, là bí quyết tăng lên tinh thần của bản thân.”

“Thật sao?” Lạc Thải Điệp kinh ngạc nói.

“Ừm, thật, gần đây mới nghiên cứu ra được.”

Mãi cho đến nay, từ sau khi tận thế bộc phát, người sống dùng huyết tinh và thịt dị thú, có thể giúp người bình thường tiến hóa thành Giác Tỉnh giả và Liệp Sát giả, bọn họ vẫn luôn nghiên cứu sự ảo diệu trong đó.

Chỉ là qua nhiều năm như vậy, tiến triển rất chậm chạp, cũng đến bây giờ mới có được thành quả.

“Thủ trưởng, vậy bọn hắn có thể chia sẻ cho các tường rào khác không?” Lạc Thải Điệp hỏi.

Nếu như có thể chia sẻ thành quả ra ngoài, vậy thì chỉ cần dựa theo cách này, tất cả mọi người có thể trở thành Giác Tỉnh giả, khi người người đều trở thành Giác Tỉnh giả, là có thể chống lại dị thú.

Lão giả lắc đầu, “Sẽ không chia sẻ, ngươi phải biết người khống chế tường rào Thủ Đô là ai, ngươi cho rằng hắn sẽ tùy ý chia sẻ vô tư thứ phát hiện ra được này cho người khác sao?”

“Thế nhưng chuyện này…” Lạc Thải Điệp thở dài, không nói tiếp, nàng hiểu từng tường rào cỡ lớn, giống như một quốc gia riêng, mà những tường rào cỡ trung, cỡ nhỏ được họ bảo vệ, giống như thành thị.

Bình thường không có giao lưu gì, nhưng khi tường rào cỡ lớn muốn đồ gì, những tường rào cỡ trung, cỡ nhỏ kia không thể nào từ chối được.

Lão giả nói, “Không nhưng nhị gì cả, đây chỉ là kết quả bước đầu, còn chưa đủ chắc chắn, ta sẽ nghĩ cách.”

Hắn ta có thể biết được những chuyện này, đó là vì bên trong tường rào Thủ Đô có chiến hữu cũ của hắn ta, khi giao lưu chia sẻ tin tức dị thú, đối phương nhắc đến chuyện này với hắn ta.

Khu bảo hộ tự nhiên.

“Nơi Lê Bạch đề cử quả thật không tệ.”

Chém mệt, hắn lại nghỉ ngơi trong thời gian ngắn, đường đao trong tay hôm nay đã dính máu rất nhiều dị thú, thu hoạch cũng tràn đầy, trừ lúc gặp được con mãng xà cấp ba kia, sau đó lại gặp được năm con dị thú cấp ba nữa.

Thuộc tính của bản thân nhanh chóng cất cánh.

- Đẳng cấp: Cấp 3 (33/40)

- Thể chất: 112.69.

- Nhanh nhẹn: 98.31.

- Tinh thần: 95.3

Muốn nói đều đáng tiếc duy nhất chính là, xác dị thú không thể mang về được, xác dị thú cấp ba có hình thể rất khổng lồ, cho dù là một cái xác thôi, xe Pickup màu đen của hắn cũng không thể kéo đi được.

Mà hắn xem như cũng đã hiểu rõ, vì sao không nhìn thấy dị thú chim biết bay.

Bọn chúng không phải là không thể nào đón nhận được sự tiến hóa, mà là sau khi tiến hóa, cánh xuất hiện biến hóa, không có khả năng bay lượn, chỉ có thể dựa vào hai chân để di chuyển, nhưng mà tốc độ của bọn chúng rất nhanh.

Vị dụ như dị thú cùng loại với Đan Đỉnh Hạc tiến hóa mà hắn gặp được, thân thể xoay tròn, tốc độ tăng cao, dùng mỏ nhọn sắc bén để đâm xuyên thân thể của hắn.

Lực bộc phát rất mạnh.

Nhưng chỉ như vậy mà thôi, sau đó bị hắn bắt được cổ, nhóm lửa nướng hạc, hương vị cũng không tệ lắm, cảm giác không khác gì thịt vịt nướng, thịt ngỗng nướng, ở trong tận thế mà có thể ăn được vịt ngỗng, đãi ngộ xem như cũng không tệ.

Ban đêm.

Màn đêm buông xuống.

Nhiệt độ xung quanh đột ngột giảm xuống.

Lâm Phàm ngồi bên cạnh đống lửa, không chìm vào giấc ngủ, mà ngồi xếp bằng, chủ động tu luyện Đoán Cốt Thổ Nạp Thuật, mỗi một lần hô hấp, phế phủ trong cơ thể chấn động, điều động khí trong cơ thể tiến hành rèn luyện xương cốt.

“A, thể chất tăng thêm 0,1.”

Khi hắn tu luyện, thế chất cũng tăng lên.

Rất rõ ràng Đoán Cốt Thổ Nạp Thuật có trợ giúp cực lớn đối với bản thân, nếu như kiên trì, nhất định sẽ có được thành tựu lớn hơn.

Nếu như hắn có thể nhìn được bên trong, sẽ phát hiện màu sắc xương cốt của bản thân đã xảy ra biến hóa rõ ràng.

Dần dần theo hắn tu luyện, nhiệt độ thân thể từ từ tăng lên, khí huyết trong cơ thể có thuật thổ nạp điều động, càng ngày càng sinh động, đây là khi hắn không săn giết dị thú, mở ra con đường siêu phàm, cũng có thể xưng là cao võ chi lộ.

Nếu như hắn thật sự nghiên cứu ra được trò gì đó.

Chương 183 - Giác Tỉnh giả không gian đầu óc không bình thường. (5)

Hắn cảm thấy mình đương nhiên chính là người khai sáng, người sáng tạo, Thủy Tổ, là sự tồn tại vô địch.

Sáng sớm.

Mưa xuất hiện.

Một tầng sương mỏng nhàn nhạt bao phủ.

Lâm Phàm tu luyện một đêm mở mắt ra, chậm rãi há mồm, phun ra một luồng khí trắng giống như mũi tên, đánh về phía trước, vạch phá sương mù, dần dần tiêu tán.

“Tinh thần vô cùng phấn chấn, thật thoải mái.”

Lâm Phàm đứng dậy, thu dọn đơn giản, tiếp tục lên đường, tìm kiếm dị thú.

Lần này ra ngoài, nếu như không tăng đẳng cấp lên đến cấp bốn, hắn cảm thấy mình chẳng khác nào đang lãng phí thời gian.

Đi tới, đi tới,

Đột nhiên.

Hắn nghe thấy đằng trước có động tĩnh truyền đến.

Theo phương hướng âm thanh đi đến, rất nhanh hắn đã nhìn thấy tình hình trước mắt.

Có tất cả năm người.

Trong đó có bốn người đeo vũ khí trên người, đơn giản chính là đoản mâu, cung tiễn, búa các loại.

“Người bình thường?”

Lâm Phàm nhíu mày, hắn không cảm nhận được lực lượng Liệp Sát giả hay Giác Tỉnh giả trên người của đối phương, hơn nữa từ trong vẻ mặt của bọn họ nhìn ra được, bọn hắn có chút căng thẳng, có chút sợ sệt.

Nhưng người duy nhất khiến Lâm Phàm nhìn không thấu chính là người thứ năm.

Người thứ năm đối mặt với một con dị thú cấp hai, đối phương không hề có chút nhượng bộ nào, mà đột nhiên, biến mất khỏi tại chỗ, khi xuất hiện một lần nữa, thế mà đã xuất hiện trên không dị thú cấp hai, một quyền đánh xuống đầu dị thú, phịch một tiếng, trực tiếp đánh nát đầu dị thú.

“Cái này…”

Vẻ mặt Lâm Phàm khiếp sợ, bởi vì bằng mắt thường của hắn, thế mà không thể nhìn ra được đối phương xuất hiện trên không dị thú như thế nào.

Cái này khiến hắn nghĩ đến năng lực dịch chuyển không gian đã thấy được ở tường rào Diêm Hải.

Chắc lẽ năng lực của đối phương chính là dịch chuyển không gian sao?

Người thứ năm sau khi giết chết dị thú rồi, giơ xác dị thú lên, cười ha ha nói, “Nhìn xem, ta giết nó, nó bị ta đấm một quyền chết rồi.”

Lập tức.

Mấy con dị thú đang mai phục xung quanh xuất hiện, nhanh chóng vọt về phía bốn người bình thường.

Người thứ năm ném cái xác đi, dịch chuyển không gian, nghĩ đến cách cứu viện.

Lâm Phàm không tiếp tục quan sát nữa, nâng đao xuất hiện, trong chớp mắt đã vọt đến trước mặt bọn hắn, nâng đao, đao quang lóe lên, xoát xoát mấy cái, trực tiếp đánh chết dị thú vọt đến.

Nguy cơ được giải trừ.

Hiện trường an toàn.

ĐỐi với Lâm Phàm đột nhiên xuất hiện, bọn họ có chút hoảng hốt.

“Các ngươi đừng sợ, ta không phải người xấu, chỉ là thấy các ngươi gặp nguy hiểm nên ra tay.” Lâm Phàm mở miệng nói.

Người thứ năm mà Lâm Phàm cho rằng là Giác Tỉnh giả không gian, sau khi nhìn thấy Lâm Phàm, lập tức chạy đến trước xác dị thú, giơ cao xác dị thú lên, cười hì hì nói, “Nhìn xem, đây là ta giết, có phải ta rất lợi hại hay không.”

Lâm Phàm hơi kinh ngạc, không phải hắn nói xấu người khác, nhưng mà đầu của Giác Tỉnh giả không gian trước mắt này, hình như có chút vấn đề.

“A Quyền thật lợi hại.”

Một vị nam tử trung niên trong bốn người bình thường giơ ngón tay cái với Giác Tỉnh giả không gian kia, hành động đơn giản, đã khiến Giác Tỉnh giả có tên là A Quyền kia mừng rỡ như điên, chống nạnh, cười ha ha.

“Cảm ơn, chúng ta không sao.” Nam tử trung niên nhìn như khá thân mật với Lâm Phàm, nhưng thật ra có khoảng cách ngầm.

“Sao các ngươi lại đến đây?” Lâm Phàm hỏi.

Nam tử trung niên nói, “A, chúng ta đến săn giết dị thú.”

Nghe thấy lời đối phương nói.

Lâm Phàm cảm thấy trong chuyện này nhất định có vấn đề, tới đây săn giết dị thú thì đúng là không có vấn đề, nhưng bốn người bình thường cộng thêm một Giác Tỉnh giả tới đây, thế thì có vấn đề.

Nơi khác cũng không phải không có dị thú, sao lại phải chạy đến nơi nguy hiểm này.

Còn cả Giác Tỉnh giả tên A Quyền kia, thật sư có chút đần độn.

“Hắn là…” Lâm Phàm chỉ A Quyền, tò mò hỏi.

Nam tử trung niên vội vàng nói, “Hắn tên là A Quyền, là bằng hữu của chúng ta, chúng ta cùng hắn ra ngoài, nếu như không có chuyện gì, chúng ta đi trước, xác của những dị thú này đủ cho chúng ta dùng rồi.”

“Đúng, đúng, ta tên là A Quyền, ta rất lợi hại, ta vô cùng lợi hại, ta đánh dị thú chỉ cần một quyền một con, he he he…” A Quyền xem xác dị thú như đồ chơi, xách trong tay vung vẩy.

Mà ba người sống sót khác thì đang dỗ dành A Quyền, kéo hắn ta về phía xe, giống như đang nói, ở đó có đồ ăn ngon, chúng ta vào xe ăn trước.

Nam tử trung niên thấy A Quyền đã được đưa vào xe thì vội vàng nói, “Chúng ta đi trước, hẹn gặp lại.”

Lâm Phàm nói, “Này, các ngươi còn chưa lấy dị thú đi kìa.”

“A a, đến đây.” Nam tử trung niên đáp lại.

Lâm Phàm phát hiện vẻ mặt đối phương rất bối rối, giống như không muốn tiếp xúc với hắn quá nhiều, sau khi đối phương vận chuyển xác dị thú, hắn chủ động nói, “Các ngươi thế này ở bên ngoài rất nguy hiểm, có muốn đi theo ta đến tường rào hay không, nơi đó an toàn, có thể bình an sinh hoạt.”

“Tạ ơn ý tốt, không cần.”

Nam tử trung niên vội vàng xua tay nói.

Sau đó vận chuyển xác dị thú, vội vàng quay về xe.

ĐỐi phương giẫm chân ga, nhanh chóng chạy xa.

Lâm Phàm sờ cằm, suy tư, sau đó quyết định đi nhìn thử, những người này rốt cuộc từ đâu tới, nhất là người tên A Quyền kia, càng khiến hắn cảm thấy không ổn.

Bất cứ một vị Giác Tỉnh giả nào, cũng không thể bị người bình thường dỗ dành như thế.

Trừ khi đầu óc của hắn ta thật sự không bình thường.

Trong xe.

Sắc mặt nam tử trung niên có chút nghiêm trọng, thỉnh thoảng quan sát phía sau, “Có bám theo hay không?”

“Không có.”

“Vậy thì tốt.” Nam tử trung niên thở phào một hơi.

Chương 184 - Giác Tỉnh giả không gian đầu óc không bình thường. (7)

A Quyền lắc lắc đầu, “Thật đói, A Quyền có chút đói bụng, ta muốn ăn gì đó.”

“A Quyền đừng nóng vội, quay về chúng ta sẽ ăn ngay.”

“Không muốn, ta muốn ăn ngay bây giờ.”

Nam tử trung niên tức giận quát, “Lại không nghe lời, thế thì vứt ngươi lại, không cho ngươi chích nữa.”

Nghe thấy tiếng quát lớn.

A Quyền ấm ức cúi đầu, bĩu môi, miết ngón tay, nước mắt nhanh chóng chảy xuống.

Nếu có người nhìn thấy tình hình này, tuyệt đối sẽ khiếp sợ đến trợn mắt há mồm.

Khá lắm.

Chỉ là một người bình thường, thế mà dám quát một vị Giác Tỉnh giả, còn quát đến mức Giác Tỉnh giả kia khóc luôn, mẹ nó cái này mà không tận mắt nhìn thấy, đến quỷ cũng không thể tin được.

Phía sau, Lâm Phàm đi theo, tốc độ của hắn rất nhanh, cho dù tốc độ của xe rất nhanh, cũng không thể cắt đuôi được.

Qua một khoảng thời gian.

Hắn phát hiện xe được lái vào trong một cái trấn.

“Tân Phong trấn.”

Đây là một khu thôn trấn chợ đen thuộc về Diêm Hải.

Rất nhanh, xe dừng tại một tòa nhà, sau đó bọn hắn đi vào, mà Lâm Phàm cũng đã chính mắt nhìn thấy bọn hắn đi vào.

“Bọn hắn ở đây sao?”

Lâm Phàm tự lẩm bẩm một mình.

Cảm thấy bọn người này có vấn đề vô cùng.

TRong tòa nhà.

A Quyền tức giận quay về phòng của mình, nhào lên giường, khóc hu hu.

Trong phòng khách, bốn người sống sót đang bàn luận.

“Ca, chúng ta cũng nên đối xử với A QUyền nhẹ nhàng một chút, chúng ta có thể có được thịt dị thú và huyết tinh, đều là dựa vào A Quyền, nếu như khiến hắn tức giận bỏ đi, thế thì không có ai làm những chuyện này cho chúng ta đâu.” Một người sống sót nói.

Hai người sống sót khác cũng gật đầu.

Nam tử trung niên lơ đãng nói, “Sợ gì chứ, ngươi xem bây giờ chúng ta mắng hắn, hắn có tức giận, nhưng vẫn đi theo chúng ta đấy thôi, nói thật, cơ hội chúng ta xoay người đến rồi, chỉ cần dùng tốt, chúng ta nhất định có thể trở thành Liệp Sát giả, cho dù là Giác Tỉnh giả cũng không có vấn đề gì.”

Ba người sống sót khác cũng gật đầu.

Vô cùng tán thành với lời này.

Thậm chí còn rất chờ mong.

Trước kia bọn hắn chính là người ở tầng dưới chót trong tường rào, hèn mọn như chó, không dám mạo hiểm, không dám săn giết dị thú, sống không bằng chết, bây giờ cơ hội đến, bất kể như thế nào cũng không buông tha.

Bọn hắn muốn nghiền ép triệt để giá trị của A Quyền.

Hỗ trợ cho bọn hắn.

Đột nhiên.

TRong phòng có động tĩnh truyền ra.

“A, thật là khó chịu, chích cho ta, ta muốn chích.” Giọng nói của A Quyền truyền đến.

“Ca, ta đi chích cho hắn.” Một người sống sót nói.

“CHờ một chút đã, để cho hắn nôn nóng một chút, để hắn hiểu được, rời khỏi chúng ta, sẽ không có người nào chích cho hắn.” Nam tử trung niên ngăn cản, cười lạnh nói.

Động tĩnh trong phòng càng lúc càng lớn.

Nam tử trung niên cảm thấy thời điểm đã đến, phất tay, để cho người vào chích.

Còn hắn ta thì cầm huyết tinh vuốt vuốt.

Xem như không tệ.

Về sau xem A Quyền như công cụ hình người, những đồ chơi này còn cần phải liên tục không ngừng lấy về.

Đối diện, Lâm Phàm vẫn luôn quan sát nơi này, nhìn thấy A Quyền trong phòng lật tới lật lui, không ngừng gãi thân thể, tình cảnh này khiến hắn trợn mắt há mồm, gì thế này, đang yên đang lành sao lại mắc bệnh.

Đại ca, ngươi chính là Giác Tỉnh giả đó.

Nếu như mãi có bệnh như vậy, cũng không thể trở thành Giác Tỉnh giả được.

Sau đó hắn lại nhìn thấy một người sống sót cầm ống tiêm đến, trực tiếp tiêm vào tĩnh mạch của A Quyền.

Tất cả mọi chuyện, Lâm Phàm đều nhìn thấy.

Mặc dù không biết là thứ gì, nhưng khi nhìn thấy sau khi A Quyền được chích xong, thì thoải mái nằm ở đó, hắn cảm thấy cái này không phải là đồ tốt.

“Chuyện gì xảy ra? Đây rốt cuộc là như thế nào?”

Lâm Phàm nhíu mày, không nghĩ ra, cũng nghĩ không thông.

Hắn ngồi ở chỗ này yên lặng nhìn chằm chú, đồng thời quan sát khu phố xung quanh, phát hiện khu phố này có một ít máu đã ngưng kết, không có dị thú xuất hiện, chẳng lẽ dị thú du đãng ở chỗ này đều đã

bị giết chết.

Mà người có được bản lĩnh này, trừ A Quyền ra, hắn không tin bốn người sống sót kia có thể làm được.

Trên sân thượng, một người sống sót lên sân thượng, vươn vai giãn người, hít thở không khí mới mẻ, cuộc sống bây giờ chính là cái hắn ta muốn, có công cụ hình người ở đây, tất cả mọi chuyện, bọn hắn đều không cần phải quan tâm.

Thậm chí, hắn ta đang nghĩ, gia hỏa này rất cuộc là ở đâu ra.

Mẹ nó.

Một thứ đồ chơi đần độn, thế mà cũng có thể trở thành Giác Tỉnh giả, ông trời đúng là chẳng công bằng một chút nào.

Hít thở không khí mới mẻ xong, hắn ta vừa định chuẩn bị rời đi, đột nhiên có một bàn tay bịt miệng hắn ta lại, không đợi hắn ta kịp phản ứng, đã thấy mình bị kéo ra khỏi sân thượng, đến một tòa nhà khác.

Hắn ta muốn giãy dụa, lại phát hiện người bắt mình nhìn rất quen.

Mẹ nó!

Đây không phải người mới gặp được hôm qua sao?

Khi có thể nói chuyện, hắn ta giả vờ trấn định nói, “Huynh đệ, chúng ta hôm qua vừa từ biệt, ngươi có chuyện gì sao?

Lâm Phàm cười nói, “Không có gì, chỉ là có chút chuyện muốn hỏi thăm ngươi một chút.”

“Ta, ta có thể biết được chuyện gì chứ.” Nam tử nói.

Lâm Phàm nói, “Ta muốn biết tình hình của A Quyền kia.”

Nghe thấy hỏi về A Quyền, trong lòng nam tử có chút hoảng, nhưng vẫn giả vờ bình tĩnh, cười nói, “Hắn là bằng hữu của chúng ta, không có chuyện gì cả.”

“Xem ra ngươi không thành thật rồi.” Lâm Phàm rút đường đao ra, từng bước một đi đến gần đối phương.

“Ca, thật sự không có chuyện gì, chúng ta thật sự là bằng hữu, ngươi đừng làm loạn…”

Xoát!

Mũi đao của Lâm Phàm kề ngay cổ của nam tử, chạm vào da thịt, tiến thêm một chút nữa, là có thể cắt đi cổ họng hắn ta.

Chương 185 - Giác Tỉnh giả không gian đầu óc không bình thường. (8)

Nam tử bị dọa đến ngây ngốc, mồ hôi chảy từ trán xuống.

Trái tim không nhịn được nhảy thình thích.

Lâm Phàm buồn bã nói, "Đừng có nói láo với ta, kiên nhẫn của ta có hạn, cũng không phải chỉ có một mình ngươi biết nói, ba người còn lại nhất định sẽ có người nói, cơ hội đang nằm trong tay ngươi, có biết quý trọng hay không là ở ngươi."

Hắn đã nhìn ra được trong mắt đối phương một loại bối rối.

"Ta thật sự không nói láo, chúng ta thật sự là…"

Xoát!

Xoát!

Xoát!

Đao quang lấp lóe.

Vung vẩy sát đầu người sống sót, một lát sau, chỉ thấy tóc rơi xuống, hắn ta bối rối sờ đầu, tóc vốn rất rậm rạp, thế mà đã biến thành đầu trọc.

Sắc mặt hắn ta kinh hãi đến trắng bệch.

Quá sợ hãi.

Không nhịn được muốn tiểu.

"Ngươi không muốn nói thật đúng không." Ánh mắt Lâm Phàm lạnh dần.

Cảm nhận được luồng sát ý kia, phòng tuyến trong lòng người sống sót này lung lay sắp đổ.

"Ta nói…"

“Nói, hắn là ai?” Lâm Phàm hỏi.

Nam tử nói, “Chúng ta cũng không biết hắn là ai, chúng ta đang chạy nạn thì gặp được hắn.”

“Gặp được? Ở đâu gặp được?”

“Ở bên chỗ hầm lò Đới gia, khi chúng ta gặp được hắn, cả người hắn đầy máu me, mơ mơ màng màng đi loạn khắp nơi, chúng ta mới đến hỏi thăm tình hình một chút, sau đó phát hiện đầu óc hắn không bình thường, chúng ta mới dẫn hắn đến chỗ này.”

“Đầu óc không bình thường, làm sao mà ngươi xác định được?”

“Bởi vì, bởi vì ta hỏi hắn 1-1 bằng mấy, hắn cũng không biết.”

Lâm Phàm nói, “Vậy các ngươi đưa hắn đến khu bảo hộ là có mục đích gì? Nói thật, bất cứ một câu nói dối nào, cũng có thể lấy đi mạng của ngươi.”

“Vâng, vâng, ta đảm bảo nói lời thật, đại ca của ta nói hắn là Giác Tỉnh giả, là loại rất lợi hại, cho nên muốn để hắn đi săn giết dị thú, lấy huyết tinh và thịt dị thú cho chúng ta.”

“Theo ý của các ngươi, chính là xem hắn như công cụ hình người, săn giết dị thú miễn phí cho các ngươi, từ đó giúp các ngươi trở thành cường giả đúng không?”

“Đúng.”

“Vậy các ngươi tiêm cho hắn thứ gì?”

“Là, là thuốc phiện, bởi vì đại ca ta lo lắng không thể khống chế được hắn, cho nên cho hắn dùng thứ đồ chơi này.”

Nghe đến đây, Lâm Phàm đã hiểu.

Giác Tỉnh giả không gian không biết vì nguyên nhân gì mà hỏng đầu, nửa đường bị người ta lừa gạt, dùng thuốc khống chế, trở thành công cụ hình người miễn phí, chính là đơn giản như vậy.

Thật đáng buồn mà.

ĐƯờng đường là Giác Tỉnh giả có năng lực không gian, lại bị người bình thường xem là công cụ hình người, còn bị khống chế như vậy, đúng là quá tệ.

“Đại ca, những gì nên nói ta đã nói cả rồi, ngươi thả ta, có được hay không.”

Phù phù!

Lâm Phàm đám một quyền vào ngực của đối phương, kình đạo trực tiếp đánh xuyên qua trái tim đối phương, đối phương trừng mắt, vẻ mặt không dám tin, hai đầu gối khuỵu xuống, tê liệt ngã trên mặt đất.

Đi đến mép sân thượng.

Đang nghĩ làm thế nào để dẫn đối phương đi.

Trong lúc đó, hắn nghĩ đến một cách, quay trở lại chỗ thi thể, kéo quần áo trên người hắn ta xuống, che mặt, nhảy lên một cái, nhảy đến sân thượng bên kia.

Sau đó đi vào bên trong.

Hắn đã nghe được tiếng nói chuyện của ba người sống sót kia.

“Đại ca, có thể cho ta thêm một viên huyết tinh hay không.”

“Hả? Ngươi còn muốn nhiều hơn, ta là đại ca, ta phải được phần nhiều, nếu không phải ta khống chế thằng ngốc kia lại, ngay cả một viên huyết tinh ngươi cũng sẽ không có.”

Người sống sót bị quở trách không dám lên tiếng.

Có tiếng bước chân truyền đến.

“Ai?”

Bọn hắn quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một vị nam tử che mặt xuất hiện.

Ngay khi bọn hắn đang định nói gì đó.

Phốc phốc!

Phốc phốc!

Phốc phốc!

Chỉ trong nháy mắt bọn hắn đều giơ tay ôm cổ, một vết đao chém xuất hiện tại gáy bọn hắn, khiến bọn hắn không thể nào phát ra bất

cứ âm thanh nào, cuối cùng không cam lòng mà ngã xuống đất, đến bây giờ cũng không biết vì sao sẽ như vậy.

Hắn không nhìn thấy bóng dáng A Quyền.

Cẩn thận lắng nghe.

Nghe được tiếng hít thở.

Đẩy cửa ra, A Quyền đang ngủ, ngủ rất say, tiếng ngáy vang lên.

Lâm Phàm nhìn thấy tình huống này, khẽ nhíu mày, thân là Giác Tỉnh giả, trực giác hắn rất mạnh, nhưng nhìn tình hình này, chắc hắn là vì đầu óc có vấn đề, nên cảm giác đối với nguy cơ giảm xuống sao?

Chỉ có thể hiểu như vậy.

Đóng cửa kỹ lại một lần nữa.

Nhìn đống thi thể, một ý nghĩ hiện ra.

Hắn kéo thi thể đến nơi khác, dùng lửa đốt cháy sạch sẽ, trở lại phòng khách của bọn hắn, dọn dẹp vết máu trên mặt đất, sau đó ngồi trên ghế sofa, bắt chéo hai chân, lẳng lặng chờ đợi.

Qua một hồi.

Cửa phòng mở ra.

A Quyền dụi mắt, trong miệng lẩm bẩm, “Thật là đói.”

“A…”

A QUyền nháy mắt, “Chúng ta đã gặp mặt, hôm qua gặp, còn mọi người đâu?”

Lâm Phàm mỉm cười đứng dậy, đến trước mặt hắn ta,”Chào ngươi, A Quyền, ta tên là Lâm Phàm, ngươi có thể gọi ta là Lâm ca.”

“Chào ngươi Lâm ca, ta tên A Quyền, ngươi có thể gọi ta là Quyền ca.” A Quyền nghiêng đầu nói.

Lâm Phàm:…

Thôi bỏ đi, cái này không phải trọng điểm.

Lâm Phàm nói, “Ngươi nói bọn hắn à, bọn hắn đi rồi, nói sau này

ngươi cứ đi theo ta, bọn hắn đi tìm hạnh phúc khác.”

“A, vậy ta đi theo ngươi, ngươi có chích cho ta không?” A Quyền hỏi. “Không chích sẽ rất khó chịu, giống như có rất nhiều con kiến đang cắn ta vậy.”

Lâm Phàm không ngờ A Quyền thân là Giác Tỉnh giả, tố chất thân thể rõ ràng rất mạnh, nhưng cũng không thể nào ngăn cản loại độc có tính nghiện này.

Hắn không trả lời.

“Chúng ta đi thôi.”

“À.”

Hai người rời khỏi nơi này.

Đồng thời đối với Lâm Phàm mà nói, cái này đã chứng minh một việc, chính là A Quyền bây giờ rấy dễ bị lừa, chính là nói cái gì thì là cái đó, hoàn toàn không nghi ngờ gì cả.

Chương 186 - Lâm Phàm, ngươi là kẻ độc ác.

Mở cửa xe ra, đi về phía khu bảo hộ.

Hắn muốn dùng xe Pickup màu đen của mình để quay về tường rào.

Chuyện tăng lên cấp bậc, trước cứ hoãn lại một chút, dẫn A Quyền về tường rào đã.

Tuy rằng đầu không dùng được, nhưng bất kể thế nào, hắn ta cũng là Giác Tỉnh giả dịch chuyển không gian.

“A Quyền, ngươi có nhớ rõ ngươi từ đâu đến không?”

“Ta đương nhiên biết rồi.”

“Chỗ nào?”

“Vấn đề thiểu năng như vậy mà còn hỏi ta à, đương nhiên là từ trong bụng mẹ ra chứ sao, chẳng lẽ còn có thể từ trong viên đá bay ra, đúng là ngốc.”

Tường rào Miếu Loan cần cao thủ.

Cho dù đầu đối phương không bình thường, nhưng thế thì sao chứ, chỉ cần hắn ta là cao thủ là được.

Quay lại tường rào Miếu Loan.

Lão Chu nhìn người xa lạ đang nghiêng đầu, đầu đầy dấu chấm hỏi, nhìn thấy Lâm Phàm dẫn người về, hắn ta đương nhiên là nhiệt tình muốn tiến lên bắt tay chào hỏi, ai có thể nghĩ đến đối phương chỉ đần độn cười với hắn ta.

Cười khiến trong lòng hắn ta có chút hốt hoảng, không có ý gì khác, nếu như nhất định phải nói rõ ràng, chính là đầu gia hỏa này có phải có chút không bình thường hay không.

“Chào ngươi, ta tên là A Quyền, ngươi có thể gọi ta là Quyền ca.”

A Quyền toét miệng cười nói.

Lão Chu nhìn về phía Lâm Phàm, ánh mắt mê mang, ý tứ rất rõ, hắn ta là ai?

Lâm Phàm khoác tay lên bả vai lão Chu, kéo sang một bên, nhỏ giọng

nói, “Hắn là Giác Tỉnh giả dịch chuyển không gian ta gặp được bên ngoài, thực lực không tệ, đã đạt đến cáp bốn, chỉ là đầu óc có khả năng đã từng bị thương, có chút không bình thường.”

“A, ta cảm thấy cũng giống.” Lão Chu nghiêm túc gật đầu.

Lần đầu tiên nhìn thấy, đã cảm thấy đầu có chút không bình thường, bây giờ xem ra, quả thật là như vậy.

Nhưng mà nghe thấy là Giác Tỉnh giả dịch chuyển không gian, hắn ta cũng sợ ngây người, hơn nữa còn là cấp bốn, cấp bậc này so với tất cả những người ở đây đều cao hơn.

Đương nhiên, về sức chiến đấu thì nhất định không bằng Lâm Phàm.

Đây là chuyện không cần phải nghĩ.

“Bây giờ hắn là người của chúng ta.” Lâm Phàm nói.

“À… người của chúng ta?”

“Đúng, chính là người của chúng ta, mặc dù đầu óc có chút không bình thường.”

“Đầu óc không bình thường chúng ta cũng có thể tiếp nhận?”

“Đương nhiên, chúng ta không từ chối người nào cả.”

“Ôi chao, đại ái.”

“Bình tĩnh, năng lượng tình yêu sẽ thay đổi mọi thứ.”

“Ngươi thật là…”

Ngay khi lão Chu đang định nói gì đó, A Quyền đã xuất hiện bên cạnh bọn hét, đầu sát lại trước mặt bọn hắn, trừng mắt, kinh ngạc nói. “Đầu óc ai không bình thường thế?”

Lâm Phàm và lão Chu giật mình vì A Quyền đột nhiên xuất hiện.

Mặt đối mặt, mắt đối mắt.

“Lão Chu nói chính là đầu hắn không bình thường.” Lâm Phàm trực tiếp ném nồi, tuyệt đối không thể nói một người đầu óc không bình thường là đầu hắn ta không bình thường, cho dù hắn không biết làm thế có kích thích đến đối phương hay không, nhưng hắn cảm thấy nhất định sẽ kích thích, cho nên trực tiếp ném cho lão Chu là thao tác

rất bình thường.

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

“Mẹ nó…”

Lão Chu sợ ngây người, cẩu tặc Lâm Phàm, thế mà dám ngậm máu phun người.

Ông đây giống người đầu óc không bình thường sao?

Đầu óc của ta rất thông minh đấy nhé, ta chính là người duy nhất có thể hiểu ý ngươi, nếu đầu óc ta có bệnh, đầu óc của ngươi tuyệt đối cũng không bình thường đâu.

A Quyền biết được đầu của lão Chu có vấn đề, bị dọa đến mức vội vàng trốn sau lưng Lâm Phàm, “Ta biết, người đầu óc không bình thường rất đáng sợ.”

Lão Chu trợn trắng mắt, khá lắm, vừa ăn cướp vừa la làng, còn về vị A Quyền đầu óc có vấn đề kia, hắn ta xem như đã chấp nhận, ít nhất thì đầu óc không bình thường không phát bệnh, còn có thể biết được người đầu có không bình thường rất đáng sợ.

Đây cũng xem như là chuyện tốt.

Đột nhiên.

A Quyền tê liệt ngã xuống đất, ngọ nguậy trên mặt đất, hai tay gãi thân thể, hô hào, “Ta muốn tiêm, ta muốn tiêm.”

“Hắn phát bệnh gì thế?” Lão Chu trừng mắt, kinh ngạc đến ngây người, không hiểu đây là thao tác gì.

Lúc Lâm Phàm theo dõi đám người kia, đã biết tình hình của A Quyền, trực tiếp ra tay đánh hắn ta ngất xỉu, sau đó nói chuyện hắn đã nhìn thấy cho lão Chu.

Mà lão Chu nghe thấy việc này, miệng há hốc, “Cho nên là ngươi hoài nghi hắn bị người ta tiêm thuốc phiện.”

“Ừm.”

“Không biết nữa, bây giờ cũng là tận thế rồi, còn có người làm ra thứ đồ chơi này sao?’

“Sao lại không chứ, nếu như chính những người kia cũng cần thì

sao?”

“Mẹ nó, câu này ta quả thật không thể nào phản bác được.”

“Bình tĩnh, đừng có vẻ như chưa thấy việc đời như vậy.”

Lão Chu im lặng một lát, chậm rãi nói, “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Lâm Phàm nói, “Có thể làm sao nữa, chỉ có thể cai nghiện, đúng rồi, gọi bác sĩ của tường rào chúng ta đến đây, xem có cách gì tốt cho hắn không.”

“Được.”

Lão Chu thật sự không ngờ đến, sau tận thế, lại có Giác Tỉnh giả thê thảm như vậy, hơn nữa còn là Giác Tỉnh giả cấp bốn. Bị người đánh đến mức sinh hoạt không thể tự gánh vác được, chỉ có thể nói thực lực bản thân không bằng người, nhưng vị trước mắt này, thật sự quá oan uổng.

Bị bốn người sống sót bình thường hại thành thế này.

Nói ra chỉ khiến người ta chê cười.

Trong phòng điều trị.

Bác sĩ đang kiểm tra tình hình của A Quyền.

“Lâm ca, nếu như trong thời kỳ hòa bình, ngược lại sẽ có thuốc để ức chế, ví dụ như Methadone, Propoxyphen gì đó đều được, nhưng bây giờ không có những thứ thuốc này.” Bác sĩ lắc đầu nói.

“Vậy thì không có cách nào sao?”

Chương 187 - Lâm Phàm, ngươi là kẻ độc ác. (2)

“Nếu như lấy Trung y để trị liệu, thế thì chính là tìm kiếm thuốc thay thế, ví dụ như vỏ cây thuốc phiện, gai dầu, v.v., nhưng hiệu quả cũng không cao, phần lớn là phải dựa vào ý chí của đối phương, ý chí cường đại cưỡng ép cai nghiện, sẽ làm hỏng thân thể, sở dĩ phải dựa vào thuốc men, là phải làm từ từ.”

Bác sĩ nói những gì mình biết ra.

“Được, biết rồi, ngươi đi làm việc trước đi.” Lâm Phàm gật đầu.

Bác sĩ thu thập xong đồ rồi đi.

Lão Chu nhìn về phía Lâm Phàm nói, “Làm thế nào?”

Lâm Phàm vuốt cằm, phân tích, “Căn cứ theo ta suy tính, thời gian hắn nghiện hơi ngắn, thuộc về phần thử nghiệm, trực tiếp cưỡng chế giúp hắn từ bỏ, hắn thân là Giác Tỉnh giả, thân thể cường tráng, không có vấn đề gì.”

Đây là cách duy nhất hắn có thể nghĩ đến.

Lão Chu cảm thấy có thể thực hiện được.

Sau đó, Lâm Phàm bảo lão Chu tìm cho mình xích sắt, trực tiếp trói A Quyền lại, tuy rằng muốn dùng xích sắt trói một Giác Tỉnh giả cấp bốn dúng là nằm mơ, nhưng mà quá trình nên có thì vẫn phải có.

Chứ đừng nói là, còn có Lâm Phàm hắn canh chừng.

Muốn chạy là chuyện không thể nào.

Chờ mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng.

A Quyền bị đánh ngất đã thức lại, hô hào muốn tiêm.

Lâm Phàm và lão Chu im lặng nhìn.

“Thứ đồ chơi này thật hung ác, thậm chí ngay cả Giác Tỉnh giả cũng có thể nghiện.” Lão Chu nói.

Lâm Phàm nói, “Đương nhiên rồi, thứ đồ chơi này ai dính vào mà không nghiện, đừng nói là dựa vào ý chí, cái gọi là ý chí cũng rất gạt người.”

“Ừm, hoàn toàn chính xác, có không ít bài nghiên cứu khoa học có liên quan đến phương diện này, đúng là không dùng được.”

“Theo ta thấy, chịu đựng một hai lần là được.”

Ngay khi bọn hắn nói chuyện với nhau.

A Quyền giãy dụa càng mạnh hơn, tiếng xích sắt rầm rầm vung lên.

Nhưng mà hắn ta đang phát tác cơn nghiện, tất cả năng lực của hắn ta dường như đều không thể thi triển ra được, ngay cả xích sắt cũng không thể giật đứt.

“A Quyền, nhịn xuống, dựa vào ý chí của ngươi chiến thắng thứ đồ chơi này.” Lâm Phàm nói.

Theo thời gian trôi qua.

Toàn thân A Quyền đều thấm ướt mồ hôi.

Lúc này.

Tường rào Kim Lăng.

La Minh nhìn huyết tinh và thịt dị thú trước mặt mà sợ ngây người.

“Trình trướng quân, đây đều cho ta sao?” La Minh đã khi nào được nhìn thấy nhiều huyết tinh như vậy, trái tim không nhịn được đập vang dội.

Trình tướng quân nói, “Đương nhiên, đây đều là cho ngươi, bây giờ ngươi chỉ là Giác Tỉnh giả cấp hai, quá thấp, nhất định phải trong thời gian ngắn nhất, tăng năng lực của ngươi lên, cho nên huyết tinh và thịt dị thú, muốn bao nhiêu có bấy nhiều.”

La Minh vui mừng, vội vàng đứng dậy, cúi đầu cảm tạ Trình tướng quân, “Tạ ơn tướng quân đã coi trọng, La Minh ta nhất định sẽ xông phá khói lửa vì tướng quân.”

“ĐƯợc, ngươi có được ý nghĩ này là tốt.” Trình tướng quân rất hài lòng gật đầu, tên tiểu tử trước mắt này rất thức thời, chỉ cần nghe lời, hoàn toàn có thể bồi dưỡng thật tốt.

La Minh nói, “Tướng quân, có chuyện này ta không biết có nên nói hay không.”

“Ngươi nói đi.”

“Chính là người mà tướng quân phái đến đón ta, nữ nhân tên là Lạc Thải Điệp, có vẻ như không nghe lời tướng quân lắm, muốn để ta ở lại tường rào Diêm Hải, nếu như không có hai vị đại ca kia, sợ là ta đã không thể gặp được tướng quân.” La Minh chỉ muốn khiến nữ nhân này chịu khổ một chút, mẹ nó, đàn bà thúi, quá tiện.

Trình tướng quân nói, “Sao thế? Vừa đến tường rào, đã nghĩ đến chuyện tranh công cho bọn họ, muốn bấu víu quan hệ.”

“KHông dám.” La Minh có vẻ như đã nghe được bóng gió trong đó, vội vàng cúi đầu, không dám có bất cứ ý nghĩ gì.

Trình tướng quân vỗ vai La Minh, “Cố gắng đi, ta rất xem trọng ngươi, còn nữa nàng là người của thủ trưởng, nếu như ngươi có thể giữ mối quan hệ tốt với nàng, thế thì tốt hơn nhiều, nhưng không

còn cách nào cả, nàng có thành kiến với ngươi, nhưng mà ta lại xem trọng ngươi, cảm thấy tài năng của ngươi có thể đào tạo, cho nên, người khác có ý kiến gì, có ta ở dây, sẽ không có ai dám làm gì ngươi."

"Vâng, đa tạ tướng quân coi trọng."

La Minh cung kính vạn phần, hắn ta xem như đã hiểu ra, giữa Trình tướng quân này và vị thủ trưởng kia có tranh đấu, nếu không cũng chẳng thể nói ra lời như vậy.

Ý tứ chính là muốn nói cho hắn ta biết, bây giờ ngoại trừ ta ra, sẽ chẳng có ai bồi dưỡng ngươi như ta đâu.

Hắn ta hiểu, thật sự hiểu, nếu như nghe không hiểu, thế thì cũng không thể nào sống đến bây giờ.

Sau khi TRình tướng quân đi rồi.

La Minh kích động nhìn huyết tinh và thịt dị thú ở trên bàn, hô lên một tiếng, trực tiếp nhảy ào lên, vô cùng kích động gào thét, những thứ này, trước kia hắn ta đều nghĩ đến trong mơ.

Bây giờ lại chân thật bày ra trước mắt.

La Minh nắm lấy một viên huyết tinh cấp ba, ánh mắt điên cuồng, "Từ khi ta rời khỏi tường rào Diêm Hải, ta đã biết bánh răng vận mệnh của ta cuối cùng cũng chuyển động rồi, ta nhất định phải nắm lấy cơ hội lần này, nhất định."

Sáng sớm.

Lâm Phàm và lão Chu đang ở trong phòng điều trị.

Nhìn chằm chằm A Quyền.

"Ta nói Lâm ca của ta à, một người chịu là được, ngươi cần gì phải lôi kéo ta đứng luôn cả đêm làm gì?"

Lão Chu khóc không ra nước mắt, thật sự hay lắm, đứng đến ban đêm, khi màn đêm buông xuống, chính là thời điểm tốt quay về ngủ, ai ngờ đến, hắn ta vừa định đi, đã bị Lâm Phàm kéo lại không cho đi, đứng một cái là đứng luôn cả đêm, đến hừng đông, mí mắt của hắn ta đã đánh nhau tơi bời rồi.

"Lão Chu, suy nghĩ của ngươi không đúng, sau này hắn sẽ là một thành viên của chúng ta, thành viên có chuyện, ngươi cảm thấy mình

có thể ngủ được sao?"

Chương 188 - Lâm Phàm, ngươi là kẻ độc ác. (3)

Ý nghĩ của Lâm Phàm rất đơn giản, thật sự để một mình hắn ở lại đây, thế thì chán đến mức nào chứ.

Có người làm bạn không tệ chút nào.

Lão Chủ không phản bác được, nhìn A Quyền vô cùng khốn khổ, "Tình hình bây giờ của hắn, chắc hẳn đã ổn định hơn rất nhiều, nghe nói có thể vượt qua lần đầu tiên, sau này sẽ tốt hơn."

Lâm Phàm nói, "Ừm, ta cũng nghĩ như vậy, ngươi bảo người ta mang ít thịt dị thú tới, bồi bổ thân thể cho hắn đi."

A Quyền là Giác Tỉnh giả, tố chất thân thể không tệ, nếu như là người bình thường, có lẽ còn sẽ lo lắng trong quá trình cưỡng chế cai nghiện sẽ tạo ra tổn thương trong cơ thể.

"Được."

Lão Chu rời đi.

Trước mắt đối với Lâm Phàm mà nói, chuyện quan trọng nhất, chính là giải quyết tốt chuyện của A Quyền, chuyện khác tạm thời không quan trọng.

Thấy A Quyền không đòi tiêm nữa.

Lâm Phàm mở xiềng xích trên người hắn ta ra, thịt dị thú đến, A Quyền ăn như hổ đói, nhét đầy bao tử, sau đó thì dẫn hắn ta đi dạo khắp tường rào.

Bọn người Lục Sơn biết được tường rào có một vị Giác Tỉnh giả mới, chỉ là đầu óc không được bình thường, không suy nghĩ nhiều, chỉ đến làm quen một chút.

Đi đến tường ngoài.

A Quyền vô cùng ngạc nhiên với mọi thứ xung quanh, nhìn bên này, nhìn bên kia.

Đám người sống sót đang làm việc nhìn thấy người này kỳ kỳ quái quái cũng không nghĩ nhiều, đó là do người quản lý dẫn đến, vậy thì nhất định là người một nhà, bọn hắn không cần quan tâm.

Lâm Phàm nhìn thấy Hoàng Hải đang bận rộn trong ruộng, bên cạnh còn có một Giác Tỉnh giả, dẫn A Quyền đến.

“Đang làm gì thế?” Lâm Phàm hỏi.

Hắn rất để bụng đến chuyện phát triển của tường rào.

Nếu như muốn xây dựng ra một tường rào tốt, thế thì nhất định phải dốc toàn lực làm việc, xây dựng mọi phương diện đều hoàn mỹ.

Hoàng Hải đang quan sát tình hình hạt giống nảy mầm, thấy Lâm Phàm đến, mừng rỡ nắm lấy cổ tay Lâm Phàm, không nhịn được tươi cười nói, “Tin tức tốt, đúng là tin tức tốt.”

Thấy Hoàng Hải tươi cười như vậy, Lâm Phàm vô cùng tò mò.

“Tin tức tốt gì?”

Hoàng Hải chỉ vào Diệp Đồng Đồng bên cạnh, “Đồng Đồng thức tỉnh ăng lực hệ mộc, không ngờ cũng có hiệu quả đối với trồng trọt, nhưng mà không thể dục tốc bất đạt, nếu không sẽ bị bị hư hỏng kết cấu của hạt giống.”

“Đây chính là năng lực tốt.”

Lâm Phàm cũng vui mừng, theo tình hình này, đồ ăn ba tháng mới có thể chín, có năng lực của Đồng Đồng bổ sung, có khả năng rút ngắn còn một tháng, thậm chí ngắn hơn, như vậy thì sẽ có thể hoàn toàn giải quyết được chuyện diện tích thổ địa bị hạn chế, mà không thể nào sản xuất đủ vật liệu.

Diệp Đồng Đồng đứng bên cạnh tươi cười, vô cùng đắc ý, ngay cả chính nàng cũng không nghĩ đến, năng lực của mình trừ dùng để đối phó dị thú, còn có tác dụng lớn như vậy.

“Đồng Đồng, có thể làm thử cho ta xem một chút không?” Lâm Phàm hỏi.

“ĐƯơng nhiên có thể.”

Diệp Đồng Đồng cười, hai tay chạm vào mặt đất, ngay khi nàng thi triển năng lực, hạt giống đã chôn dưới đất có động tĩnh, nảy lên mầm xanh phá bùn đất, sinh trưởng với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Khi sinh trưởng đến cao chừng ngón cái.

Diệp Đồng Đồng dừng lại," Giai đoạn thứ nhất chỉ có thể đến như vậy, nếu như tiếp tục, sẽ xuất hiện vấn đề, đây là ta và Hoàng chuyên gia thí nghiệm nhiều lần, mới xác định được kết quả…"

Hoàng Hải nói, "Năng lực của Đồng Đồng chính là khiến thực vật có tính công kích, tạo ra tổn thương với dị thú, cho nên, vào giai đoạn này, nếu tiếp tục thôi thúc nó phát triển, sẽ thay đổi kết cấu của mầm cây, phát triển theo hướng tấn công."

"A, thì ra là thế." Lâm Phàm gật đầu, "Theo tình hình này, có thể rút ngắn được thời gian bao lâu?"

Hoàng Hải nói, "Theo ta tính toán, chu kỳ sinh trưởng của cải trắng là năm mươi lăm ngày, có Đồng Đồng kích thích sinh trưởng, mười đến mười lăm ngày là có thể thu hoạch được."

Lâm Phàm ngẫm lại, cái này trực tiếp rút ngắn thời gian bốn đến năm lần, thần tích, đúng là thần tích.

Vào giờ phút này, tầm quan trọng của Diệp Đồng Đồng lên cao thẳng tắp.

ĐỐi với bất cứ tường rào nào mà nói, có được Giác Tỉnh giả thế này, thế thì có thể giải quyết được vấn đề khan hiếm vật tư.

Quả nhiên, năng lực, muốn khai phát thì cần phải động não.

Lâm Phàm vỗ vai Hoàng Hải và Diệp Đồng Đồng, "Vất vả cho các ngươi rồi."

Hoàng Hải nói, "Là ta nên làm."

Bây giờ Hoàng Hải vô cùng nhiệt tình, có Diệp Đồng Đồng phối hợp, hắn ta có lòng tin trong thời gian cực ngắn, có thể quản lý ruộng đồng thật tốt.

Đột nhiên.

A Quyền đang yên đang lành ở bên cạnh đột nhiên ngã lăn ra mặt đất, tình cảnh này dọa Hoàng Hải và Diệp Đồng Đồng có chút hoang mang, vừa định tiến lên xem xét đã bị Lâm Phàm cản lại.

"KHông sao cả, ta dẫn hắn về."

Lâm Phàm vô cùng thuần thục, trực tiếp nắm cổ áo A Quyền nhấc về, không ngờ lại phát tác nhanh như vậy.

A Quyền giãy dụa, la hét, “Ta muốn tiêm, ta muốn tiếm…”

Vẫn còn chưa hoàn toàn từ bỏ.

Lâm Phàm đi vào trong phòng điều trị, trói chặt A Quyền.

Cũng không lâu lắm, lão Chu nghe được tin tức đến, liếc mắt nhìn thấy A Quyền đang giãy dụa.

“Cách này thật sự có hiệu quả sao?” Lão Chu bắt đầu có chút hoài nghi, rốt cuộc có hữu dụng hay không.

“Có, nhất định là có.”

Lâm Phàm kiên định nói.

Lúc này A Quyền đang không ngừng giãy dụa, gân xanh hiện lên trên da, vẻ mặt đau đớn dữ tợn, hai tay đột nhiên dùng sức, răng rắc một tiếng, thế mà kéo đứt xích sắt, A Quyền sau khi không còn gì hạn chế nữa thì định vọt ra ngoài.

Lâm Phàm trực tiếp ra tay, tóm lấy cổ A Quyền, ném vào bên trong phòng.

“Lão Chu đánh hắn.”

“Hả?”

Chương 189 - Lâm Phàm, ngươi là kẻ độc ác. (4)

Lão Chu kinh ngạc nhìn Lâm Phàm, “Ta đánh hắn? Thế còn ngươi?”

“Ta nhìn, còn nữa, lực đạo của ta khá mạnh, ta sợ đả thương hắn, ngươi đánh, tuyệt đối đừng để cho hắn trốn thoát.” Lâm Phàm nói.

Lão Chu biết tình hình có chút khẩn cấp, không nghĩ quá nhiều.

Nhìn thấy A Quyền lại sắp vọt ra ngoài, lão Chu lập tức xuất hiện trước mặt A Quyền, một quyền đánh trúng phần bụng đối phương, với thực lực Giác Tỉnh giả cấp bốn của A Quyền, lão Chu khẳng định không thể đánh lại đối phương, nhưng bây giờ A Quyền, không thể nào thi triển năng lực một cách linh hoạt, thậm chí còn không có năng lực chiến đấu, đương nhiên là bị lão Chu đánh đến kêu cha gọi mẹ.

Lâm Phàm yên lặng nhìn, trong lòng vô cùng hài lòng với sự quả quyết của lão Chu, người đầu óc không bình thường thù rất dai, bọn

họ không có nhiều quanh quanh co co như vậy, ngươi đánh ta, vậy thì nhất định chính là người xấu, ngươi tốt với ta, vậy thì chính là người tốt.

Chỉ đơn giản như vậy thôi.

Bởi vậy, hắn mới bảo lão Chu ra tay.

Cái nồi này chỉ có thể để cho lão Chu cõng.

Lão Chu đang đánh A Quyền tơi bời, dường như cảm nhận được có người nhìn mình, quay đầu lại nhìn về phía Lâm Phàm, chỉ thấy Lâm Phàm giơ ngón tay cái lên với hắn ta, ý tứ rất rõ ràng, thật lợi hại, làm rất tốt, tiếp tục ủng hộ.

Trên mặt lão Chu tươi cười, gật gật đầu với Lâm Phàm, quay đầu lại, thấy A Quyền vẫn không nhịn được cơn nghiện muốn lao ra bên ngoài.

Trong nháy mắt, vung nắm đấm lên, đánh đập loạn lên người A Quyền không nghe lời.

Ngoan cố thì phải dùng quyền mạnh để giải quyết.

“A Quyền, ta chỉ là muốn tốt cho ngươi, ngươi phải chịu đựng đi.” Lão Chu hô.

“Đừng đánh ta, đừng đánh ta.” A Quyền chạy trối chết.

“A Quyền, ngươi sẽ cảm tạ ta.”

Lão Chu không hy vọng đường đường là một Giác Tỉnh giả cấp bốn, sẽ chỉ vì thuốc phiện mà sụp đổ ý chí, cái này hắn ta cảm thấy chính là một loại nhục nhã đối với A Quyền, nếu như không thể giúp hắn ta cai nghiện, đời này sẽ là vết nhơ.

Bác sĩ đi ngang qua cửa phòng, nghe động tĩnh ầm ầm bên trong, không nhịn được run rẩy.

Thật đáng sợ.

Cái này sẽ không đánh đến chết người chứ.

Trong lòng bác sĩ nhủ thầm, tuy rằng bây giờ là tận thế, không ai quản ngươi có hút thuốc phiện hay không, nhưng ở trong tường rào Miếu Loan, vẫn có người quản, hơn nữa còn là Lâm Phàm và Chu Thế Thừa tự mình quản.

Ngẫm lại thật là đáng sợ.

Đến một gian phòng bệnh khác.

Có người bệnh đang tiếp nhận trị liệu, cầm thuốc bắc về, chọn chọn lựa lựa, vẫn còn dùng được, chỉ là tác dụng đã hao hụt đi rất nhiều, nhưng dù sao cũng tốt hơn là không có.

“Bác sĩ, cách vách thế nào?” CÓ người bệnh hỏi.

Bác sĩ nói, “Các ngươi có hút thuốc phiện không?”

“KHông hút.”

“Trước kia ta chỉ hút có một chút, chỉ là sẽ khiến ta giống như Zombie vậy, đi đường bất ổn, đi đứng lảo đảo, nói thật, ta rất muốn thử lại một lần, cảm giác kia rất thoải mái.”

Bác sĩ nhìn hắn ta một cái, “Lâm ca và Chu ca đang ở ngay sát vách đánh tơi bời một tên hút thuốc phiện, nếu như các ngươi muốn bị đánh, đều có thể thử một lần.”

Những người bệnh nghe tiếng kêu thảm thiết, lập tức bị dọa sợ đến mức vội vàng xua tay.

Nói đùa gì thế, nghe động tĩnh là biết bị đánh thảm đến mức nào, quá dọa người đấy.

Hai ngày sau.

Sáng sớm.

Tình hình A Quyền tốt hơn, đã cai nghiện được, tuy rằng có khả năng sẽ hút lại, nhưng trong tường rào Miếu Loan, tuyệt đối không có khả năng để hắn ta chạm đến thứ này.

“A Quyền, đây chính là nhà của ngươi.” Lâm Phàm dẫn theo A Quyền đi dạo trong tường rào, không ngừng quán triệt tư tưởng cho hắn ta, nơi này chính là nhà của mình.

Tư tưởng cần không ngừng quán triệt, chỉ có qua thời gian dài giáo dục tư tưởng, mới có hiệu quả nhất định.

Bây giờ hắn tạm thời không muốn giết dị thú, nghĩ đến chuyện giải quyết việc của A Quyền trước.

Có thêm một vị Giác Tỉnh giả cấp bốn, quan trọng hơn bất cứ chuyện

gì.

“Nhà của ta.” A Quyền tò mò nói.

“Đúng, đây chính là tường rào Miếu Loan, nhà của ngươi, đám người ở đây đều là người nhà của ngươi.”

“Người nhà của ta.”

A Quyền nghe Lâm Phàm nói vậy, thấy được cách vách có hai đứa trẻ dang đeo cặp sách đi ngang qua, vui vẻ vung tay chào, “Mọi người trong nhà, xin chào các ngươi.”

Chiến Thần Ném Phân và Tiểu Hi Vọng cũng vui vẻ vẫy tay chào lại, “Thúc thúc, chào.”

A Quyền được đáp lại vô cùng vui vẻ, nắm lấy cánh tay Lâm Phàm nói, “Ta thật sự là người nhà của bọn hắn đó, bọn hắn còn gọi ta là thúc thúc nữa.”

“Ừm, ừm.” Lâm Phàm nở nụ cười, đúng đúng, ý nghĩ của ngươi là đúng, đây chính là người nhà của ngươi đó.

Hắn thấy, muốn trói chặt một Giác Tỉnh giả ở lại nơi này, nhất định phải cho hắn ta biết, đây là nhà của ngươi, người nhà của ngươi đều sinh sống ở nơi này.

“Thúc thúc, chào ngươi, ta tên là Tiểu Hi Vọng.”

Tiểu Hi Vọng thật sự vui vẻ nhảy đến trước mặt A Quyền, nhiệt tình chào hỏi, nàng đã nghe Lâm thúc thúc nói rồi, tường rào có một vị thúc thúc mới đến, rất đáng thương, đầu nhỏ bị đập, không được thông minh lắm, phải dùng tình yêu cảm hóa hắn ta.

Cho nên khi nhìn thấy vị A Quyền thúc thúc bên cạnh Lâm thúc thúc này, Tiểu Hi Vọng lập tức vô cùng nhiệt tình.

“Chào ngươi, ta tên là A Quyền, ngươi có thể gọi ta là A Quyền thúc thúc.”

“A Quyền thúc thúc, chào.”

A Quyền vui vẻ ngẩng đầu lên, gật gật.

“Chào thúc thúc, ta là Chiến Thàn Ném Phân.” Thiếu niên ném phân khi nói đến danh xưng của mình, không khỏi ngẩng đầu, có cảm giác vô cùng tự hào, “Đây là danh xưng Lâm thúc thúc cho ta.”

Chương 190 - Lâm Phàm, ngươi là kẻ độc ác. (5)

“Chiến Thần Ném Phân, chào ngươi, ta tên là A Quyền, ngươi có thể gọi ta là A Quyền thúc thúc.” A Quyền không hề cảm thấy danh xưng này có gì không đúng, thậm chí còn cảm thấy rất đẹp trai.

Sau đó nói tiếp, “Chiến Thần Ném Phân, tên của ngươi thật khí phách.”

“Ừm, đó là dĩ nhiên.” Chiến Thần Ném Phân được tán dương, dương dương đắc ý, vô cùng vui vẻ.

Lâm Phàm gật gật đầu với Chiến Thần Ném Phân, sau khi giao lưu đơn giản, Chiến Thần Ném Phân dẫn theo Tiểu Hi Vọng đi học.

“Hẹn gặp lại.”

A Quyền vui vẻ vẫy tay với bọn hắn, nhìn bọn họ rời đi.

Lâm Phàm nói, “Thấy không, đây chính là người nhà đó.”

“Ừm, đã thấy.” A Quyền gật đầu.

“Cho nên, nhất định phải bảo vệ người nhà.”

“Ừm, ta hiểu rồi.”

Lâm Phàm thấy A Quyền hào hứng như vậy, hắn biết ý nghĩ của mình là chính xác.

Đầu có vấn đề?

Cái đó không quan trọng.

Quan trọng là cách chỉ dẫn.

Nhìn xem, không phải bây giờ rất thành công rồi sao?’

“Lâm Phàm, A Quyền.”

Ở đằng xa, lão Chu vui vẻ đi tới, sau khi tình hình A Quyền tốt hơn, hắn ta cũng thở phào một hơi, cho dù đầu đối phương có chút không bình thường, nhưng cũng không sao cả.

Hắn ta tin tưởng năng lực của Lâm Phàm.

Tuyệt đối có thể dạy dỗ đối phương thật tốt, đây là niềm tin của hắn

ta với Lâm Phàm, cũng giống như Lâm Phàm tin tưởng hắn ta vậy.

“A, bại hoại.”

A Quyền nhìn thấy lão Chu, giống như gặp đại địch, dọa hắn ta sợ trốn phía sau lưng Lâm Phàm, không dám đối mặt với lão Chu.

“A Quyền, là ta mà, ta chính là người tốt đó.” Lão Chu cũng hoang mang trước thao tác của A Quyền.

Khá lắm.

Ta ra quyền giúp ngươi cai nghiện, thế mà ngươi xem ta là bại hoại, việc này có chút không đúng rồi.

“Ngươi đi đi, ngươi mau đi đi.”

A QUyền a a hét chói tai, rõ ràng trong đầu đều là hình ảnh hắn ta bị lão Chu đánh tơi bười.

Lão Chu há hốc miệng, có chút hoang mang, nhìn về phía Lâm Phàm, dường như đã hiểu ra cái gì đó, “Cho nên là, nguyên nhân ngươi bảo ta ra tay, chính là vì biết sẽ có kết quả như thế này đúng không?”

Hắn ta đột nhiên kịp phản ứng lại.

Ở trong phòng điều trị, vì sao bảo hắn ta ra tay, nguyên nhân là vì thế này.

Lâm Phàm vỗ vỗ bả vai lão Chu, “Lão Chu, người tài giỏi luôn có nhiều việc phải làm, giữa ngươi và ta, đương nhiên phải có một người cõng nồi, ngươi tránh đi một khoảng thời gian, ta sẽ nói tốt cho ngươi, rồi mọi chuyện sẽ tốt thôi.”

Lão Chu: …?

Hắn ta ôm ngực, có xúc động muốn nôn ra máu.

Móa!

Lão Chu chưa bao giờ ngờ được, vào giờ phút này bản thân mình lại chịu thiệt thòi lớn như vậy, đúng là hổng bét đến cực hạn mà.

“Lâm Phàm, ngươi là kẻ độc ác.”

Lão Chu chỉ vào Lâm Phàm, bởi vì quá kích động, ngón tay chỉ ra cũng run rẩy vô cùng, thật lâu cũng không thể nào bình tĩnh được.

“Lý giải rất hay.” Lâm Phàm mỉm cười nói.

“Ai.”

Lão Chu thở dài, được, được lắm, kẻ ác này, cứ để hắn ta làm đi.

Nhưng mà hắn ta cũng âm thầm tự nhủ, về sau nhất định phải suy nghĩ kỹ trước khi làm, mỗi một câu tiểu tử này nói, đều phải ngẫm nghĩ thật kỹ, sau khi xác định không có vấn đề gì mới có thể hành động.

Nếu không thì sẽ giống như ngày hôm nay, đến lúc này mới phản ứng được.

Lão Chu nhìn A Quyền đang sợ sệt hắn ta, tránh sau lưng Lâm Phàm, bất đắc dĩ nói, “A Quyền, ta là bằng hữu tốt của ngươi.”

“Ngươi đi đi.”

“Được, ta đi, rồi ngươi sẽ hiểu ta.”

Nói xong, lão Chu không cam lòng rời đi.

A Quyền đang trốn sau lưng Lâm Phàm lặng lẽ nhìn bóng lưng lão Chu rời đi, thở phào một hơi, thả lỏng cảnh giác.

“Cuối cùng bại hoại cũng đi rồi, Lâm ca, tại sao ngươi lại quen biết hắn chứ.”

“Lâm Phàm nói, “A Quyền…”

“Lâm ca, ngươi nên gọi ta là A Quyền ca, ta đã từng giới thiệu rồi, chào ngươi, ta tên là A Quyền, ngươi có thể gọi ta là A Quyền ca, ngươi xem ta đã gọi người là Lâm ca rồi, sao ngươi có thể không lễ phép như vậy.”

Lâm Phàm:…?

Khá lắm, nhìn xem đầu có bệnh chỗ nào chứ.

Nếu như A Quyền biết ý nghĩ của Lâm Phàm, tuyệt đối sẽ hô lên, Lâm ca, đầu A Quyền ta có vấn đề, nhưng mà ta không ngốc, ngươi đừng có xem ta là đồ đần.

Nhìn biểu hiện nghiêm túc của A Quyền.

“A Quyền ca, ta đang dẫn dắt hắn phát triển theo phương hướng

người tốt, chúng ta nên cho hắn một cơ hội, ngươi nói xem?"

"ĐƯợc, ta đồng ý."

A Quyền gật đầu.

Huyện thành Bảo Ứng.

Cái huyện thành này và Hoài Phổ, Diêm Hải tạo thành hình tam giác, mà vị trí của nó chính là tại góc vuông của cái tam giác này.

Một Song Đầu Cự Nhân có hình thể đạt đến sáu bảy mét đang đi lại trong huyện thành.

Hắn ta không phải dị thú.

Nhưng so với dị thú còn khủng bố hơn.

Vài đầu dị thú ngăn trước mặt hắn ta, nhe răng gào thét, đối với các dị thú mà nói, bọn chúng cảm nhận được một loại uy hiếp, đồng thời cái Song Đầu Cự Nhân này cũng khiến cho các dị thú cảm thấy không tốt.

Xì xì xì!

Móng vuốt sắc bén của các dị thú vạch ra dấu vết trên mặt đất, cúi thấp thân thể, chuẩn bị phản công bất cứ lúc nào.

Song Đầu Cự Nhân nhìn dị thú bên dưới, duỗi ra cánh tay dài tráng kiện, nhẹ nhàng tóm lấy hai con dị thú, há miệng, gặm ăn, cắn xé, chỉ trong chốc lát, máu tươi tung tóe, văng ra khắp nơi.

"Rống…"

Song Đầu Cự Nhân rống giận.

Những dị thú còn lại bị khiêu khích, hung ác dữ tợn xông về phía quái vật, móng vuốt và răng của bọn chúng rất sắc bén, nhưng cũng không thể tạo thành tổn thương gì đối với quái vật.

Trực tiếp bị dị thú tóm lấy, bỏ vào trong miệng.

Trong chốc lát, hiện trường đầy máu.

Chương 191 - Lâm Phàm, ngươi là kẻ độc ác. (6)

Song Đầu Cự Nhân chính là Dương Phi, chỉ ngắn ngủi mấy ngày,

hình thể hắn ta đã tăng vọt đến mức này, những số liệu quan sát này đối với căn cứ Mộc Dương mà nói, chẳng khác nào đang phát hiện ra một địa lục mới.

Một máy bay không người lái đang quay chụp Dương Phi, một cái đầu khác của Dương Phi, đã sớm chú ý đến máy bay không người lái trên bầu trời, nhưng cũng không phá hư, mà hắn ta có vẻ như đang đi loạn không mục đích, nhưng thật ra vẫn cách tường rào Diêm Hải một đoạn.

Hắn ta còn nhớ rõ Lê Bạch của tường rào Diêm Hải.

Còn nhỡ rõ mối thù chặt tay của hắn ta.

Bây giờ da Dương Phi đã thay đổi, biểu hiện ra chính là cơ thịt màu đỏ, cường tráng, khủng bố, dữ tợn, rõ ràng đang phát triển theo hướng của một con quái vật không rõ giống loài.

Gã đeo kính ở căn cứ Mộc Dương, vẫn còn chưa phát hiện ra được mức độ nghiêm trọng cúa sự việc.

Từ đầu đến cuối vẫn nhìn say sưa ngon lành.

Cảm thấy mình đã sáng tạo ra một giống loài mới giữa nhân loại và dị thú.

So với con ếch trâu lột da kia mạnh hơn rất nhiều.

Dương Phi nện bước chân, đi vào bên trong huyện thành, không có bất cứ con dị thú nào có thể ngăn cản bước chân của hắn ta.

Đột nhiên.

Có một chiếc xe con từ góc rẽ chạy ra.

Đây là những người sống sót ở trong huyện thành, những người sống sót không ở trong tường rào, được người ta gọi là người du đãng, nhưng không phải tất cả người du đãng, đều muốn hại người.

Bọn hắn chỉ muốn tìm kiếm một nơi bí ẩn, sống sót thật tốt.

Chỉ cần không gây ra động tĩnh quá lớn, các dị thú sẽ không phát hiện ra.

Ba người sống sót vừa định ra ngoài đi săn, mới vừa rẽ ngoặt, đã nhìn thấy một con quái vật khổng lồ, bọn hắn hoàn toàn ngây dại, thậm chí trợn tròn mắt.

Bởi vì bọn hắn chưa bao giờ nhìn thấy loại quái vật này.

“Đi, đi mau.”

Một người sống sót ngồi ghế phó lái kêu lên.

Người điều khiển kịp phản ứng, vội vàng giẫm chân ga, nhanh chóng chạy đi, bọn hắn không biết quái vật này rốt cuộc từ đâu tới.

Bọn hắn sinh sống ở đây đã một khoảng thời gian rồi.

Tình hình xung quanh đều từng thăm dò.

“Rống…”

Dương Phi gào rống giận dữ, nắm một chiếc xe con bị vứt lại ở dưới chân, ném về phía đó, rầm một tiếng, trực tiếp đập trúng, lật nghiêng.

Ba người sống sót gian nan từ trong xe bò ra.

Đầu đang choáng váng.

Đã nghe thấy tiếng mặt đất rung chuyển ầm ầm, quay đầu, đột nhiên nhìn thấy quái vật đang đi về phía bọn hắn.

“Chạy, mau đứng lên chạy.” Người sống sót cầm búa hô to, nhìn thấy cửa hàng bên cạnh, trực tiếp chạy vào.

Hai người sống sót còn lại cùng chạy theo, bởi vì bối rối, khiến lúc chạy trốn, chân cũng run rẩy.

Hai đầu của Dương Phi nở nụ cười dữ tợn, từng bước một đến gần.

Hắn ta thấy được, con mồi hèn mọn đang chạy vào tòa nhà kia.

Trong nhà.

Ba người sống sót thở hổn hển, nhìn nhau, từ trong ánh mắt, bọn hắn thấy được sự sợ hãi và bất an.

“Đây rốt cuộc là quái vật gì?”

“Không biết.”

“Không phải dị thú, đây tuyệt đối không phải dị thú, dị thú không giống như thế đâu.”

“Suỵt, đừng nói chuyện, nó đang đến.”

Bọn hắn dựa lưng vào vách tường, không dám đến gần cửa sổ, nghe tiếng bước chân càng lúc càng gần kia, trái tim bọn hắn không nhịn được đập thình thịch, sợ hãi bao trùm bọn hắn.

Cảm giác áp bách kia, khiến tay chân bọn hắn cứng ngắc.

Đây là cảm giác mà dị thú cũng chưa bao giờ mang đến.

Dương Phi đến gần cửa sổ, hai cái đầu nhìn tình hình bên trong, con mắt một trắng một đỏ nhìn chằm chú.

Người sống sót trốn bên trong không dám thở mạnh, dù không nhìn thấy, nhưng vẫn biết, quái vật đang ở trước cửa sổ nhìn tình hình bên trong.

Dương Phi không nhìn thấy mục tiêu, từ từ đi ngang qua cửa sổ, bàn tay bám lấy vách tường, ma sát, phát ra âm thanh trầm đục.

Người sống sót trốn bên trong nơm nớp lo sợ, không biết tình huống như thế nào.

Nhưng vào ngay lúc này.

Phịch một tiếng.

Một nắm đấm đánh nát nóc nhà, đá vụn rơi xuống, tro bụi bay lên, năm ngón tay gỡ nóc nhà ra rồi bám vào hai vách tường, nhô hai cái đầu ra, đôi mắt một đỏ một trắng nhìn chằm chằm ba người trong phòng.

Ba người sống sót trừng mắt, thấp thỏm lo âu, trên mặt tràn ngập sợ hãi.

“Khà khà khà khà…”

Dương Phi cười quái dị, xòe bàn tay ra, lạch cạch một tiếng, trực tiếp tóm một người sống sót, cầm chân của đối phương, treo lơ lửng trên miệng.

“Đừng đừng…”

Người sống sót này hoảng sợ la to, răng nhọn sắc bén trong cái miệng kia khiến hắn ta hoảng sợ đến tè ra quần.

Buông tay ra.

Rơi xuống!

Phốc phốc!

Dương Phi khép miệng lại, nhai, máu tươi trào ra ngoài.

“Chạy, chạy mau, đi thông báo với mọi người, nơi này có quái vật.”

Một người sống sót là Liệp Sát giả, hắn ta rút búa ra, quay đầu hô hào với đội viên bị dọa sợ, hắn ta biết muốn chạy thoát là rất khó, chỉ có hắn ta ở lại đây ngăn cản, mới có thể ngăn được.

Nhìn thấy đồng bạn bị dọa sợ đứng hình tại chỗ, hắn ta nôn nóng, trực tiếp tát hai cái đánh thức đồng bạn.

“Chạy đi, trở về thông báo cho mọi người.”

“A,a a, được.”

ĐỘi viên bị dạo sợ lấy lại tinh thần, co cẳng chạy.

Con mắt Dương Phi nhìn chằm chằm Liệp Sát giả bên dưới, vươn tay, một bàn tay đập xuống, Liệp Sát giả này lập tức tránh né, phịch một tiếng, bàn tay va chạm với sàn nhà, toàn bộ tòa nhà đều chấn động.

Mặt đất nứt toác ra dấu bàn tay. Vị Liệp Sát giả trung niên này lộ ra vẻ mặt nghiêm trọng, sau đó phá cửa sổ nhảy ra ngoài, muốn dẫn dụ con quái vật này đi.

Ở trong phòng chiến đấu với một con quái vật là không sáng suốt, tuyệt đối sẽ chết rất thảm, chỉ có ra ngoài mới có chút hy vọng sống.

Chương 192 - Lâm Phàm, ngươi là kẻ độc ác. (7)

Nhưng ngay lúc hắn ta còn đang rơi trên không.

Con quái vật kia tựa như thủ môn bắt bóng, thế mà xuất hiện dưới đất, hé miệng, chờ hắn ta rơi tự do xuống miệng.

“Mẹ nó.”

Liệp Sát giả trung niên kinh hãi, rống giận, vung lưỡi búa ném vào mặt quái vật.

Phù một tiếng.

Lưỡi búa chém trúng mặt, khảm nạm vào trong thịt, máu chảy ra.

KHông đợi Liệp Sát giả trung niên cảm thấy may mắn, một cảm giác đau đớn kịch liệt truyền đến, cúi đầu nhìn lại, hóa ra quái vật đã thè đầu lưỡi dài nhỏ ra, quấn lấy nửa người dưới của hắn ta, kéo vào trong miệng, mà một cái đầu khác cũng thè lưỡi ra, quấn lấy nửa người còn lại của hắn ta.

“A…”

Liệp Sát giả trung niên thét lên thê thảm.

“Quái vật, quái vật.”

Liệp Sát giả trung niên đánh vào mặt quái vật, chỉ là mỗi một quyền đều chẳng thể gây ra chút tổn thương nào cho quái vật.

Một đầu lưỡi quấn nửa người dưới hắn ta, một cái lưỡi khác quấn nửa người trên của hắn ta.

Phập một tiếng.

Kéo đứt làm hai.

Hai đầu lưỡi cuốn lấy phần thân thể riêng, kéo vào từng cái miệng của mình.

Trong căn cứ Mộc Dương.

Nhìn hình ảnh mà máy bay không người lái truyền về, gã đeo kính hưng phấn thét chói tai.

“Quái vật, quái vật thật kinh khủng, chiến đấu quá đặc sắc, các ngươi nói xem, trận chiến này có đặc sắc hay không, đây là do ta sáng tạo ra, rốt cuộc ta đã sáng tạo ra cái thần thoại gì thế này.”

Nói xong, gã đeo kính nắm tóc, điên cuồng kêu gào, bởi vì hưng phấn, nét mặt hắn ta trở nên dữ tợn, giống như tên điên vậy.

Nhân viên công tác xung quanh cũng vô cùng khiếp sợ.

Quái vật mà bọn hắn sáng tạo ra này, quả thật rất đáng sợ, một búa kia đập xuống, bọn hắn còn cho rằng Dương Phi sẽ kêu thảm, nhưng ai có thể nghĩ đến, một chút dáng vẻ bị đau cũng không có, thậm chí còn có một loại hưởng thụ.

Hoặc có thể nói, lực sát thương từ một búa kia chẳng đáng kể chút

nào.

Đồng thời con quái vật này không chỉ ăn thịt dị thú, ngay cả người cũng ăn, có nhân viên công tác trong lòng đang lo lắng, sợ theo thời gian trôi qua, con quái vật này sẽ không chịu khống chế nữa.

Gã đeo kính bình tĩnh lại, nhìn vào màn hình, quan sát số liệu, khoảng thời gian này, hắn ta đã phát hiện ra, mỗi lần Dương Phi ăn, sẽ cung cấp năng lượng cho bản thân, từ đó tăng lên số liệu về mọi phương diện trong thân thể.

Đến mức hình thể đã tăng vọt đến sáu bảy mét.

Đây đã là người khổng lồ.

Càng quan trọng hơn là, cái này có vẻ còn chưa là cực hạn, tốc độ còn đang tăng thêm.

Chẳng biết tại sao.

Trong đáy mắt gã đeo kính hiện lên dã tâm, loại dã tâm này chính là niềm vui ngoài ý muốn mà Dương Phi mang lại cho hắn ta.

Trong huyện thành.

Người sống sót chạy trốn đi kia, không nghĩ đến chuyện quay lại đại bản doanh, mà tìm một chiếc xe, điên cuồng chạy ra ngoài thành.

“Đây là quái vật, không thể nào đối phó, thật là đáng sợ.”

Trên mặt hắn ta tràn ngập sợ hãi, bất an, điên cuồng, tinh thần chịu kích thích, từng hình ảnh đẫm máu liên tục hiển hiện trong đầu hắn ta.

Khiến hắn ta hỏng mất.

“Ta phải thoát khỏi nơi này, ta không muốn bị quái vật giết chết.”

Hắn ta đã ném lời đồng bạn ra sau ót.

Vào giờ phút này.

Hắn ta chỉ muốn xông ra khỏi cái huyện thành kinh khủng này.

Dương Phi sau khi giải quyết xong Liệp Sát giả, hai cái đầu tự chuyển động phần mình, nhìn về hai hướng khác nhau, có vẻ như đang tìm kiếm gì đó.

Rất nhanh, đầu mắt trắng đã xác định phương hướng.

Thân thể cao lớn của Dương Phi xuyên qua huyện thành, không ngừng chạy về một dãy nhà, hắn ta biết, nơi đó có rất nhiều con mồi.

Khi hắn ta nuốt những con mồi này rồi.

Bản thân sẽ càng mạnh hơn.

Hắn ta muốn quay về tìm Lê Bạch báo thù, giống như xách một con gà, ném hắn ta vào trong miệng, dùng hàm răng sắc bén cắn nát hắn ta.

Trong một tòa nhà dân.

“Sao bọn hắn còn chưa quay về?”

Một nữ người sống sót nhìn con đường yên tĩnh bên ngoài cửa sổ, rất lo lắng cho đồng bạn đã ra ngoài, các nàng sinh hoạt trong cái huyện thành này đã được một khoảng thời gian rất dài.

Mãi cho đến nay, đều là do đồng bạn Liệp Sát giả dẫn đi săn giết dị thú.

“Không có chuyện gì, đợi lát nữa chắc hẳn sẽ quay về.”

Người sống sót khác nói.

Người sống sót Liệp Sát giả đi ra ngoài kia chính là chủ chốt của bọn hắn, cho đến nay vẫn là do hắn ta phụ trách chuyện ăn uống của bọn hắn, hơn nữa cũng đối với bọn hắn rất tốt, không hề có tình huống bị nghiền ép như trong tưởng tượng bao giờ.

Bọn hắn không nghĩ đến chuyện rời khỏi nơi này.

Cảm thấy những tường rào kia không có gì tốt, sống ở chỗ này rất tốt.

Đột nhiên.

Một người sống sót trừng to mắt, hoảng sợ nói, “Các ngươi nhìn xem, đó là thứ gì thế.”

Tất cả mọi người đều theo tiếng kinh hô này mà nhìn lại, đi đến trước cửa sổ, nhìn về hướng đó, chỉ một cái liếc mắt đã dọa bọn họ sợ choáng váng, chỉ thấy cách đó không xa có một con quái vật khổng lồ, đang chạy về phía bọn họ.

Cách đó không xa, quái vật khổng lồ kia vừa đi vừa bắt lấy dị thú, ném vào trong miệng, ăn đến miệng đầy máu, nhìn vào khiến người ta run như cầy sấy, không rét mà run, phải gọi thẳng là khủng bố.

“Đây là dị thú sao?”

“KHông phải đâu, ta cảm thấy nó khá giống người.”

“Làm sao có thể là người, ngươi không thấy hắn có hai cái đầu sao, còn nữa, hình thể của hắn cũng quá lớn rồi.”

“Ngươi nhìn hắn hình như đang đi về phía chúng ta đúng không, không phải là phát hiện ra chúng ta đấy chứ.”

“KHông có khả năng, sao có thể như vậy chứ.”

Khi quái vật hai đầu tiến về phía bọn hắn càng lúc càng gần, trong lòng bọn hắn càng hoảng hốt hơn, có một ý nghĩ không ổn nảy lên trong đầu bọn họ.

Chương 193 - Nhanh chấn tiến lên cấp bốn.

“Nhanh, trốn đi, nhanh chóng trốn đi, không thể để cho quái vật phát hiện ra chúng ta.”

Một người sống sót kinh hô, tất cả mọi người bắt đầu hành động, tòa nhà này là nơi bọn hắn sinh hoạt, cửa vào ở lầu dưới đã sớm bị chặn lại, hơn nữa quái vật này có hình thể lớn như vậy, nhất định không thể vào được.

Đám người không suy nghĩ nhiều, hoảng hốt trốn, có người trốn trong góc tường, có người trốn dưới gầm giường, rõ ràng còn cách rất xa, nhưng bọn hắn lại bịt miệng, không dám để bản thân phát ra chút tiếng động nào.

Có vẻ như cảm thấy tiếng động sẽ kinh động đến Song Đầu Cự Nhân kia.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần.

Khi Dương Phi đi đến tòa nhà này, dừng bước lại, ngẩng đầu nhìn lên trên, tòa nhà này cao mười mấy tầng, bọn người sống sót sống ở tầng cao nhất, chính là vì muốn tránh bị dị thú phát hiện.

Dương Phi cười quái dị, nhảy lên một cái, bám lấy tường ngoài, dùng cả tay chân, nhanh chóng bò lên tầng cao nhất, lúc bò còn phát ra

tiếng ầm ầm khiến sắc mặt đám người sống sót đang trốn trong phòng đại biến.

Làm sao có thể?

Làm sao quái vật này biết bọn hắn ở đây.

Rất nhanh.

Dương Phi đã leo đến bên ngoài tầng cao nhất, mở con mắt to như đèn lồng đầy gian xảo nhìn tình hình trong phòng, từ mùi phì phì ra tiếng hít thở, vô cùng ngột ngạt, vô cùng khủng bố, đối với đám người sống sót đang trốn mà nói, giống như ma âm, giày vò nội tâm bọn họ.

Người sống sót núp ở góc tường, thân thể co quắp lại, ánh mắt thấp thỏm lo âu, bịt miệng thật chặt, thậm chí còn cảm thấy thanh âm hô hấp của mình thật vang dội.

Trong lòng vẫn luôn tự nhủ thầm.

Không có việc gì, không có việc gì.

Đột nhiên.

Phịch một tiếng.

Người sống sót này đang trốn trong góc tường, vách tường phía sau đột nhiên bị đấm ra một lỗ thủng, một cái tay to duỗi vào, trong tiếng thét chói tai của người sống sót kia, trực tiếp bị Dương Phi túm lấy.

“Thả ta ra, thả ta ra.”

Người sống sót liều mạng đập vào mu bàn tay Dương Phi, chỉ là lực lượng cua hắn ta quá nhỏ bé, không thể nào gây ra chút tổn thương gì cho Dương Phi.

“Khà khà khà khà…”

Dương Phi cười quỷ dị, trực tiếp ném người sống sót này vào trong miệng, âm thanh kẽo kẹt kẽo kẹt phát ra, giống như đang cắn xương cốt.

Những người sống sót đang ẩn núp nghe thấy tiếng kêu thảm thiết.

Càng bị dọa đến run lẩy bẩy.

Bọn hắn thật sự không hiểu nổi tại sao lại xảy ra chuyện này.

Vì sao lại bị phát hiện.

Máy bay không người lái truyền hình ảnh về, cũng khiến gã đeo kính vô cùng khó hiểu, hắn ta cũng không hiểu rõ vì sao Dương Phi xác định được đám người sống sót này đang ở đây.

Nghĩ không hiểu, hắn ta tiếp tục quan sat.

Lúc này Dương Phi giống như rắn độc, không ngừng quan sát, một tay xé mở cửa sổ, duỗi cánh tay tráng kiện đập lung tung trong phòng, tìm kiếm mục tiêu.

Đám người sống sót đang ẩn núp toàn thân run rẩy.

Đã có một đồng bạn bị bắt, bọn hắn sợ người tiếp theo bị bắt sẽ là chính mình.

Tìm kiếm nửa ngày, vẫn chưa bắt được đồ ăn.

Cái này khiến Dương Phi có chút thẹn quá hóa giận, hắn ta táo bạo ra sức lay rớt cửa sổ, xi măng cốt thép bên trong vách tường lộ ra, không thể nào ngăn cản động tác của Dương Phi, rất nhanh, ban công bị phá vỡ, xuất hiện một lỗ hổng to lớn.

Dương Phi bò vào trong phòng khách, hơn nửa thân thể bò đến phòng khách, hai cái đầu kêu ra tiếng ô ô kỳ quái, âm thanh như vậy, khiến đám người sống sót đang trốn càng ngày càng sợ hãi, tinh thần căng cứng, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Có người sống sót đang trốn trong phòng bếp, Dương Phi chuyển động một cái đầu, trong con mắt màu trắng tản ra hung quang tàn ác, cười dữ tợn, vươn tay vào trong phòng bếp.

“Ngươi đừng qua đây.”

Người sống sót bị phát hiện kia hoàn toàn luống cuống, cầm lấy cái dao phay rỉ sắt, vung chém lung tung trong không khí, hy vọng có thể ép lui con quái vật này.

Dương Phi cười khà khà, ngón tay nhẹ nhàng mở cửa phòng bếp ra, động tác nhẹ nhàng, có vẻ như rất lễ phép.

Chỉ là hành vi như thế, cũng đã hoàn toàn dọa sợ người sống sót này.

Chiều dài cánh tay không đủ, không thể nào bắt được người sống sót

kia, Dương Phi giãy dụa thân thể, lay động mặt đất trong phòng, chen đổ mọi thứ xung quanh, trần nhà vỡ vụn, rơi xuống ầm ầm.

“A…”

Người sống sót hoảng sợ cầm chặt đao, vung chém ngón tay đang duỗi đến, một đao lại một đao, máu bắn ra tung tóe đầy mặt, nhưng Dương Phi dường như không hề cảm nhận được đau đớn, còn có biểu lộ hưởng thụ.

Vẻ mặt như vậy khiến người sống sót càng thêm sợ hãi, càng thêm sụp đổ.

Ngay khi người sống sót này lại nâng đao lên, phập một tiếng, móng tay đen nhánh của Dương Phi đột nhiên duỗi dài, trực tiếp đâm xuyên qua thân thể đối phương.

Người sống sót không dám tin cúi đầu, máu tươi thuận theo quần áo chảy tí tách xuống dưới, đao trong tay rơi xuống vang lên tiếng loảng xoảng.

“Khà khà khà…”

Dương Phi cười quái dị, cái đầu mắt đỏ đang định ăn nhân loại đang bị xiên vào móng tay này, nhưng cái đầu mắt trắng lại không cho cái đầu kia có cơ hội, há miệng, giống như ăn đồ xiên, nhanh chóng bỏ vào trong miệng.

Những người sống sót khác đang trốn thét chói tai, điêncuồng muốn xông ra khỏi phòng, muốn thoát khỏi cái địa ngục kinh khủng này, chỉ là hắn ta vừa muốn chạy đến cửa, cái đầu mắt đỏ há miệng ra, đầu lưỡi linh hoạt quấn lấy thân thể của đối phương, vút một tiếng, sau một tiếng hét thảm, bỏ vào trong miệng, đắc ý nhai nuốt.

Mùi vị thật là thơm.

Nếu như bây giờ có người xuất hiện trong thành phố này, nhìn thấy tòa nhà này, tuyệt đối sẽ kinh hãi đến mức không thể phát ra được âm thanh nào.

Chương 194 - Nhanh chấn tiến lên cấp bốn. (2)

Trên tòa nhà cao tầng kia, một con quái vật hình người đang nhét nửa thân thể vào tầng nhà kia, chỉ còn nửa người dưới bại lộ ra bên ngoài, đồng thời hai chân còn đang không ngừng giẫm lên vách tường, muốn bò hết cả người vào trong.

Gã đeo kính ở căn cứ Mộc Dương đang vô cùng khiếp sợ trước hình ảnh do máy bay không người lái truyền về.

Quá trâu bò.

Nhìn thấy mà khiến hắn ta nhiệt huyết sôi trào.

Toàn bộ thân thể đều không nhịn được run rẩy.

Hắn ta không phải đang sợ.

Mà là cảm thấy rất có thể mình đang chứng kiến một giống loài mới đang trưởng thành.

Mấy ngày sau.

Tường rào Miếu Loan.

Trong khoảng thời gian này, Lâm Phàm đã sắp xếp tốt cho A Quyền, mà hắn cũng chuẩn bị đến khu bảo hộ tự nhiên Hoàng Gia Tiêm một lần nữa, tìm kiếm dị thú cấp ba.

Nói một tiếng với lão Chu, lập tức lái xe rời khỏi tường rào.

Bây giờ tường rào Miếu Loan rất an toàn, dù sao thì tường rào Miếu Loan cũng chẳng hề có xung đột gì với những thế lực bên ngoài, không có ai rảnh rỗi mà cố ý đến tìm bọn hắn gây chuyện.

Thời kỳ hòa bình, con đường bằng phẳng, cần hai tiếng là có thể đến, nhưng bây giờ là tận thế, đến nơi đó cần ba, bốn tiếng đồng hồ.

Nửa đường.

Đằng trước có mấy chiếc xe đang đỗ lại, mấy người sống sót xa lạ đang vận chuyển xác dị thú lên xe, Lâm Phàm không quan tâm gì nhiều, chỉ tiếp tục chạy về mục đích của mình.

Hai bên gặp thoáng qua.

Lâm Phàm nghiêng đầu sang nhìn bọn họ một chút, vút một tiếng, lập tức chạy đi xa.

Mấy người sống sót này cũng không để ý đến Lâm Phàm, nhưng mà có một người sống sót lại nói thầm.

“Các ngươi có cảm thấy cái xe này hình như là xe của Diêm La hay không?”

Đám người nghe thấy vậy, lập tức nhìn lại, còn có thể nhìn thấy đuôi xe.

“A, đúng là rất giống.”

“Diêm La đã dán lệnh truy nã, treo giải thưởng mười viên huyết tinh cấp hai, cái xe trên ảnh hình như là nó.”

“Đi, lên xe, chúng ta đi theo, nhìn xem gia hỏa này rốt cuộc đi đến đâu, sau đó báo với Diêm La, lấy cái giải thưởng kia.”

Tăng nhanh tốc độ vận chuyển xác dị thú ra sau xe.

Đám người vội vàng lái xe theo sau.

Lúc này.

Lâm Phàm nhìn qua gương chiếu hậu quan sát tình hình đằng sau, không có xe đi theo, tuy rằng hắn không sợ người khác theo dõi, nhưng rời nhà ra ngoài cần phải cẩn thận một chút, không có bất cứ vấn đề nào cả.

Phương châm chính là ổn định ổn thỏa.

Phía sau.

Đám người sống sót này cũng không đến quá gần, lo lắng bị phát hiện, bởi vậy luôn duy trì một khoảng cách với nhau.

“Các ngươi nói xem có phải là hắn hay không?”

“Quản đúng hay không làm gì, chúng ta cứ đi theo, xem hắn rốt cuộc đi đâu, chờ xác định được vị trí rồi, sẽ quay về thông báo với Diêm La, bất kể thế nào, chiếc xe này nhất định không có vấn đề gì.”

Đám người nghe thế.

Cảm thất rất có lý.

Không biết bao lâu.

Đến khu bảo hộ tự nhiên.

Lâm Phàm lái xe chạy vào bên trong, mà sau khi hắn đi vào không bao lâu, đám người sống sót lái xe theo dõi kia cũng đi đến nơi này.

“Hắn đến nơi này, nếu như ta nhớ không nhầm, nơi này là khu bảo

hộ tự nhiên, bên trong có rất nhiều dị thú, xem ra hắn đến đây săn giết dị thú."

"Được, xác định được vị trí là được, để lại một vài người đợi ở chỗ này, chúng ta quay về thông báo cho Diêm la."

Mười viên huyết tinh cấp hai đối với bọn hắn mà nói vẫn tương đối nhiều.

Dị thú cấp hai không dễ giết.

Mỗi khi giết một con dị thú cấp hai cũng cần bỏ ra sức lực cực lớn.

Bởi vậy, nếu như có thể cầm được mười viên huyết tinh cấp hai này tới tay, đương nhiên là cầu còn không được.

Rất nhanh, bọn hắn để lại một số người ở chỗ này, còn lại thì lái xe liều mạng quay về tường rào Hoài Phổ, điều duy nhất khó khăn chính là khoảng cách hơi xa, chỉ có thể hy vọng đối phương sẽ ở lại chỗ này lâu hơn một chút.

Tuyệt đối đừng chạy nhanh như vậy.

Mà hai người sống sót được phân ở lại, nhìn bốn phía yên tĩnh, trong lòng có chút hoảng, dù sao nơi này chính là vùng dã ngoại hoang vu, ai cũng không thể đảm bảo, sẽ không có dị thú đột nhiên xuất hiện.

Sau khi bọn hắn được phân công ở lại.

Trong lòng bọn họ cũng cảm thấy bất mãn.

Lúc này.

Lâm Phàm đang ở trong khu bảo hộ tự nhiên tìm kiếm bóng dáng dị thú cấp ba, lần trước nếu như không phải vì muốn biết lai lịch của A Quyền kia, bây giờ hắn đã sớm đạt đến cấp bốn tồi.

Khi mặt đất phía trước càng lúc càng ẩm ướt, lốp xe dễ bị hãm sau, chỉ có thể dừng xe lại, đi bộ vào trong.

Xuống xe, liếc mắt nhìn tình cảnh xung quanh.

"A."

Dấu chân trên mặt đất khiến hắn chú ý đến, dấu chân này rất lớn, rộng gần một mét, cẩn thận quan sát lại, dấu chân trên mặt đất có chút quái dị.

Một dấu chân có năm ngón.

Một dấu chân có bốn ngón.

Cẩn thận suy nghĩ.

“Cá sấu.”

Chỉ có cá sấu mới có dấu chân như vậy.

“Dấu chân lớn như thế, vậy thì hình thể của con dị thú cá sấu này chỉ sợ không nhỏ, cấp bậc nhất định cũng rất cao.”

Nghĩ đến đây, lần theo dấu chân mà tìm kiếm.

Cũng không lâu lắm, dấu chân biến mất ở bên bờ, trước mặt là một hồ nước, liếc nhìn qua, mặt nước chẳng có chút gợn sóng nào.

“Đi vào trong nước, cái này có chút khó rồi.”

Lâm Phàm đứng bên hồ nước, cúi đầu nhìn mặt nước, mặt nước yên tĩnh như mặt gương, phản chiếu rõ nét ảnh ngược của hắn.

Nhìn xung quanh.

Đột nhiên phát hiện trong đống cổ khô ở đằng kia, có những quả trứng to lớn, to bằng đứa trẻ khoảng sáu bảy tuổi.

Vỏ trứng trắng như tuyết.

Dinh dưỡng của trứng cá sấu cũng rất cao, có protein phong phú, hàm lượng mỡ rất ít, cholesterol thấp, mùi vị lại càng ngon.

Chương 195 - Nhanh chấn tiến lên cấp bốn. (3)

Sờ cằm, đột nhiên nghĩ đến một cách.

Hắn trực tiếp cầm một quả trứng, nhóm lửa, bắt đầu nướng trứng, sau đó vừa nướng trứng vừa quan sát mặt nước, khi từng giây từng phút trôi qua, trong đám cỏ khô có chút lay động, ngay sau đó, một con dị thú cá sấu có hình thể không quá lớn vọt ra.

Mở cái miệng to như chậu máu, muốn nuốt chửng Lâm Phàm.

Lâm Phàm đấm ra một quyền, trực tiếp đánh nát đầu con dị thú cá sấu này, đây chỉ là dị thú hồng huyết, hình thể quá nhỏ, hoàn toàn không phải đối tượng hắn muốn tìm.

Dần dần, khi mùi máu tươi tản đi.

Các loại dị thú cá sấu xung quanh rõ ràng cũng đã biết nơi này có chuyện xảy ra, từng con nện tứ chi, đung đưa cái đuôi, nhanh chóng vọt về phía này.

Lâm Phàm nhận ra động tĩnh, cười lắc đầu, nắm đường đao, chờ các dị thú tiến đến, hắn biết dị thú có thể để lại dấu chân to lớn như vậy hiện không có ở xung quanh.

Chỉ trong chốc lát.

Các dị thú cá sấu xông đến, tranh nhau vọt về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm sớm đã xoát đao thuật đến viên mãn, thân hình khẽ động, đường đao trong tay tỏa ra hàn quang, không ngừng thu gặt dị thú cá sấu xông đến, một đao một con, đơn giản nhẹ nhàng, máu lập tức nhuộm đỏ hồ nước, từng xác dị thú cá sấu bị chém chất chồng hai bên.

Rất nhanh.

Đã giải quyết xong mười mấy con dị thú cá sấu.

Cao nhất cũng chỉ cấp một mà thôi.

Rất rõ ràng, cái này không hề thỏa mãn Lâm Phàm.

Đột nhiên.

Mặt hồ có động tĩnh, chỉ thấy một bóng đen từ dưới đáy hồ dần dần ngoi lên, cho dù còn chưa thấy rõ hình dáng, hắn cũng biết đấy có thể chính là con dị thú mà hắn đang tìm.

Rầm rầm! Một con dị thú cá sấu khổng lồ xuất hiện, hình thể của con dị thú này vượt quá tưởng tượng của hắn, rõ ràng là dị thú bò sát, tứ chi lại rất ngắn, nhưng cho dù như thế, con dị thú xuất hiện trước mặt hắn này, cả thân thể chẳng khác nào một ngọn núi nhỏ.

Thật sự là khổng lồ vượt quá tưởng tượng của hắn.

Nhìn về phần bụng dị thú, nơi đó không phải hồng văn quen thuộc, mà là lục văn.

“Dị thú cấp bốn.”

Lâm Phàm vô cùng khiếp sợ, không ngờ sẽ gặp được dị thú cấp bốn ở

chỗ này, quả thật vượt quá tưởng tượng của hắn.

Cấp bốn thì cấp bốn thôi, hắn không hoảng chút nào.

Lúc này, dị thú cá sấu cấp bốn đã rất tức giận nhìn chằm chằm Lâm Phàm, bởi vì các tiểu đệ của nó đều đã bị chết thảm, thậm chí ngay cả trứng của nó cũng đang bị đối phương đặt trên lửa mà nướng.

Đây chính là nguyên nhân chủ yếu khiến nó nổi giận.

“Chào ngươi.”

Lâm Phàm mỉm cười, nâng tay, vung đao, xoát một tiếng, trực tiếp cắt quả trứng ra, dịch trứng bên trong đã ngưng kết lại, tản ra mùi thơm, hắn dùng tay gỡ một miếng, bỏ vào trong miệng, vô cùng hài lòng gật đầu.

“Ồ, hương vị thật sự không tệ, đây là trứng của ngươi sao, thật xin lỗi, ta không biết.”

Giao lưu với dị thú là chuyện chẳng có ai làm.

Nhưng bây giờ, Lâm Phàm lại đang làm chuyện đó.

Dị thú cấp bốn gầm nhẹ một tiếng, tức giận vọt về phía Lâm Phàm, há miệng, lộ ra hàm răng sắc bén, có ánh nắng chiếu rọi, còn tản ra ánh xạ, có thể xé nát tất cả con mồi.

Ầm!

Lâm Phàm trực tiếp né tránh, khiến đối phương vồ hụt, trong chớp mắt, hắn dùng tốc độ cực nhanh nhảy đến sau lưng dị thú cá sấu, lớp vảy sau lưng đối phương cứng rắn không gì sánh được, khi đạp lên, chỉ cảm thấy có chút ê chân.

Ngay khi hắn định vung đao chém xuống.

Dị thú cá sấu trực tiếp xoay tròn cả người, cái này khiến Lâm Phàm vô cùng bất mãn, chỉ có thể nhảy lên một cái, tìm kiếm cơ hội ra tay tiếp theo, mà dị thú cá sấu sau khi xoay tròn người xong, chi trước đột nhiên dùng lực, nhảy vọt lên, há ra cái miệng to như chậu máu, muốn nhảy vọt lên nuốt Lâm Phàm đang ở trong không trung vào bụng.

“Tốc độ rất nhanh, lực bộc phát cũng mạnh, đấy chính là dị thú cấp bốn sao?”

Lâm Phàm phê bình.

Nắm chặt đao, gầm nhẹ một tiếng, lửa bao trùm, trực tiếp chém một đao xuống, trong chốc lát, một vòng đao phong lửa quét sạch ra ngoài, vạch ra một vết thương.

Lửa thiêu đốt khiến dị thú cá sấu gào thét đau đớn.

Lâm Phàm rơi xuống đầu cá sấu, giơ đao, phập một tiếng, đâm xuyên qua lớp vảy cứng rắn, sau đó cầm chuôi đao lùi về phía sau, trực tiếp kéo phần lưng dị thú cá sấu một vết thương vừa sâu vừa dài.

Một lượng lớn máu tươi phun ra, nhuộm thân thể dị thú cá sấu thành màu đỏ.

Dị thú cấp bốn thì sao chứ?

Lâm Phàm hắn bây giờ đã không phải là Lâm Phàm tay không tấc sắt như trước nữa.

Khi thuộc tính ba chiều đạt đến tình trạng này, giết nó như giết gà, trừ hình thể hơi lớn một chút ra, còn có gì đáng để ý.

Dị thú cá sấu giãy dụa, tiến công, chỉ là mỗi lần tiến công đều chỉ uổng phí, không thể nào gây ra bất cứ uy hiếp nào cho Lâm Phàm.

Lâm Phàm liên tục vung chặt, đao mang lấp lóe, không thấy rõ thân đao.

Phốc phốc!

Trực tiếp chặt đứt chân trước của dị thú cá sấu, dị thú cá sấu mất một chân trước, thân hình bất ổn, lật nghiêng ngã xuống đất, Lâm Phàm nắm lấy cơ hội, không cho dị thú cá sấu có bất cứ cơ hội phản kháng nào.

Xòe tay, năm ngón tay mở rộng.

Soạt một tiếng.

Ngọn lửa màu trắng cực nóng lập tức bao phủ cả người dị thú cá sấu.

Dị thú cá sấu bị nhiệt độ cao bao phủ, đau đớn lăn lộn.

Nghĩ đến chuyện nhảy vào trong hồ.

Nhưng Lâm Phàm không cho nó cơ hội, cầm đao, dùng tốc độ cực nhanh trực tiếp chặt đứt chân sau của dị thú cá sấu, lại mất đi một chân, dị thú cá sấu không thể nào tiến lên.

Chương 196 - Nhanh chấn tiến lên cấp bốn. (4)

Chỉ thấy Lâm Phàm nhảy vọt lên trên đầu dị thú cá sấu, giơ đao, liên tục chém xuống, hung hăng đâm vào trong sọ, lửa thuận theo thân đao lan tràn, thiêu đốt ở bên trong, khiến dị thú cá sấu vốn đang đau đớn lại càng đau đớn hơn.

Thời gian dần qua.

Động tĩnh giãy dụa càng lúc càng nhỏ, mãi đến khi không còn động tĩnh gì nữa.

Lửa biến mất.

Dị thú cá sấu khổng lồ tản ra khói trắng.

"Điểm tiến hóa +2."

Lâm Phàm thuần thục cắt phần bụng ra, móc ra một viên huyết tinh màu xanh lá, giơ về phía mặt trời, vô cùng xinh đẹp.

"KHông tệ, thu hoạch thật lớn."

Khóe miệng Lâm Phàm tươi cười.

Trực tiếp ném xác dị thú cá sấu vào trong hồ, sau đó dần dần chìm xuống, biến mất khỏi tầm mắt.

Đến từ tự nhiên, cũng phải trả lại cho tự nhiên.

Hy vọng con dị thú này có thể trợ giúp cho những con dị thú khác.

Nghĩ đến con Độc Giác Lang Cẩu đã từ chối mình kia, nếu như gia hỏa kia đi theo hắn, chẳng phải là sướng chết sao, đáng tiếc, có dị thú không thể nào hiểu được cơ hội quý hiếm không thể nào có được lần thứ hai.

Đã bỏ lỡ là không còn nữa.

Giải quyết hết con dị thú này, hắn chuyển sang nơi khác, nơi này là địa bàn của dị thú cấp bốn, những dị thú cấp bậc cao khác nhất định sẽ không xuất hiện ở chỗ này.

Trên đường từ tường rào Hoài Phổ đến khu bảo hộ tự nhiên.

Mấy chiếc xe đang nhanh chóng chạy đi.

“Diêm La ca, có vẻ như ta đi cũng không có tác dụng gì đâu.” Người sống sót quay về thông báo muốn khóc, hắn ta chỉ muốn nhận lấy mười viên huyết tinh cấp hai kia mà thôi, ai ngờ được lại bị Diêm La bắt lên xe, dẫn theo cùng đi đến khu bảo hộ tự nhiên.

Loại tình huống này, thật sự khiến hắn ta muốn khóc.

“Nếu như bây giờ ngươi muốn xuống xe, có thể xuống xe bất cứ lúc nào, không cản ngươi.” Giọng điệu Diêm La rất lạnh.

“Vậy thì… Vậy thì có thể cho ta một chiếc xe không?”

“Hừ.”

Diêm La hừ lạnh một tiếng, không trả lời.

Trong lòng người sống sót này âm thầm kêu gào, mẹ nó, bây giờ nơi này cách tường rào Hoài Phổ xa như thế, còn không cho hắn ta chiếc xe nào, nếu cứ như vậy chạy về, sợ là nửa đường đã bị dị thú xé ăn rồi, trở thành tiệc đứng di động.

Diêm La nói, “Làm sao mà ngươi xác định được chiếc xe kia chính là của ta.”

“Diêm La ca, ta cũng không biết, nhưng mà ta cảm thấy rất giống với trong hình ảnh, có lẽ là nó.” Người sống sót này rất bất đắc dĩ, sớm biết phiền phức như vậy, hắn ta sẽ để đồng bạn khác đi thông báo cho Diêm La, còn không phải là hắn ta muốn giở trò, tự mình cầm lấy huyết tinh hay sao.

“Mẹ nó, nếu như thật sự là hắn, ta nhất định phải vặn gãy cổ hắn.”

Mặt mũi Diêm La vô cùng giận dữ, mỗi khi nhớ lại chuyện lúc trước, đã cảm thấy trong lòng cò ngọn lửa bùng cháy, xe bị trộm, hắn ta có thể đè nén lửa giận trong lòng, chỉ cho rằng đối phương gan to bằng trời, ngay cả xe của Diêm La hắn ta cũng dám trộm.

Nhưng sau đó khi hắn ta bị ép phải nhảy xe, chính là đang đánh đùng đùng vào mặt mình.

Rơi xuống đất quay cuồng, khốn đốn không chịu nổi, nghĩ lại thật mất mặt.

Người sống sót dẫn đường cảm nhận được Diêm La tức giận, trong lòng giật mình, oán hận mãnh liệt như vậy, có phải tên kia đã làm ra chuyện gì khác, mới khiến Diêm La tức giận như vậy?

Trong lòng có ngọn lửa bát quái đang cháy hừng hực.

Chỉ là hắn ta không dám hỏi.

TRong đội xe, một nam tử có vẻ mặt bình tĩnh, không hề có chút dao động nào, từ sau lần đó Diêm La nổi giận tát một bạt tai trước mặt mọi người, đã thầm oán trách trong lòng.

Hắn ta biết lần này Diêm La muốn kiếm lại mặt mũi, nhưng mà hắn ta cũng đã phát hiện ra Diêm La rất hoảng, thế mà dẫn theo toàn bộ đội viên cùng đi, điều này nói lên chuyện gì?

Nói rõ trong lòng chính hắn ta cũng không hề nắm chắc.

Cho nên mới dẫn theo nhiều người như vậy.

Ngay khi hắn ta nghĩ đến chuyện này, đồng bạn bên cạnh mỉm cười vỗ vai hắn ta, “Ta nói này A Minh, nếu như Diêm La ca lại mất mặt, ngươi tuyệt đối đừng có tươi cười mà đi an ủi Diêm La ca đấy, bàn tay của hắn chính là chuyên chuẩn bị cho chúng ta.”

Nam tử gọi là A Minh kia run run bả vai gạt bàn tay kia đi, không nói gì, thậm chí cảm thấy loại hành vi nhìn như quan tâm này, thật ra là đang cười trên nỗi đau của người khác, hắn ta không phải chỉ mới lần đầu tiên nghe được người khác lôi chuyện của hắn ta ra làm trò cười.

Hắn ta ghi lại những thứ này ở trong lòng, không phát sinh xung đột với bọn hắn.

Hắn ta có dự cảm.

Lần hành động này, rất có thể là tận thế của Diêm La.

Bởi vì hắn ta chưa bao giờ nhìn thấy Diêm La tức hổn hển như vậy, thậm chí còn dẫn theo toàn bộ đội viên đi theo, còn chưa cham mặt đối phương, đã lộ ra sự e ngại trong lòng.

Lúc này.

Bên trong khu bảo hộ tự nhiên.

Một tiếng ầm vang.

Một con dị thú cấp ba ngã xuống mặt đất.

“Chất lượng dị thú ở nơi này thật sự vượt xa tưởng tượng, đúng là bảo địa tốt.”

Khu bảo hộ tự nhiên này cũng đủ cho hắn tăng cấp bậc lên cấp bốn.

Số lượng dị thú cấp ba cũng không ít.

Nếu gặp may, còn có thể gặp được dị thú cấp bốn, điểm tiến hóa lấy được càng nhiều, chỉ là dị thú đạt đến cấp bậc này đều có ý thức địa bàn của riêng mình, bởi vậy, sau khi giết chết dị thú cấp cao rồi, thì cần phải chuyển sang nơi khác tìm kiếm.

Đây chính là chuyện duy nhất phiền toái.

Mà khi Lâm Phàm đang tìm kiếm dị thú cấp ba.

Bọn người Diêm La đã xuất hiện ở bên ngoài khu bảo hộ tự nhiên, đồng thời cũng tìm được chiếc xe Pickup màu đen kia.

Chương 197 - Mẹ nó xe này chính là của ta.

“Mẹ nó cái này chính là xe của ta.”

Diêm La liếc mắt một cái là đã có thể nhận ra xe của mình, cái xe đẹp trai bá đạo trước mắt này, trừ hắn ta ra ai mà có được.

“Diêm La ca, vậy có phải chúng ta có thể đi rồi không?” Người sống sót thông báo xoa xoa mặt, mặt mũi tươi cười hỏi, sau khi nghe được đây chính là xe mà Diêm La ca muốn tìm, trong lòng đột nhiên thở phào, không sai là được, mười viên huyết tinh cấp hai rõ ràng đã là vật trong túi.

Diêm La nói, “Ta là người nói lời giữ lời, nói treo giải thưởng, vậy thì giải thưởng đương nhiên sẽ đưa, ngươi và người của ngươi có thể đi về rồi, chờ ta vặn đầu gia hỏa này xuống cầm về, ngươi cứ đến tìm ta, nhận huyết tinh.”

“Vâng, vâng, vâng.” Người sống sót vội vàng gật đầu.

Không có bất cứ suy nghĩ gì.

Diêm La ca đã nói quay về sẽ đưa, vậy thì dĩ nhiên cứ quay về rồi lấy, còn bây giờ mà bảo Diêm La ca lấy huyết tinh ra, hắn ta không có can đảm này.

Nói xong, hắn ta dẫn theo đồng bạn hắn ta để lại nơi này rồi rời đi.

Sau khi bọn hắn rời đi.

Diêm La vuốt ve chiếc xe Pickup màu đen, động tác dịu dàng, giống như đang vuốt ve nữ nhân, gương mặt dán vào thân xe. “Bảo bối, ta nhất định phải khiến cho gia hỏa cướp ngươi đi trả một cái giá thật lớn.”

Các đội viên xung quanh không dám lên tiếng.

Có người định hỏi thăm, Diêm La ca, tiếp theo chúng ta cần làm gì?

Nhưng mà nghĩ đến tình huống của A Minh lúc trước, bọn hắn nhịn lại, không nói ra bất cứ đề nghị gì, mà chỉ chờ Diêm La ca tự nói ra.

Lúc này, Diêm La nhìn về phía khu bảo hộ ở đằng xa, chậm rãi nói, “Tất cả mọi người nghe kỹ cho ta, ẩn nấp thật kỹ, chúng ta cứ ở chỗ này chờ hắn quay về.”

Hắn ta biết khu bảo hộ tự nhiên này rất lớn.

Muốn vào trong tìm kiếm đối phương chẳng khác nào là mò kim đáy biển, chứ đừng nói là có dị thú ẩn hiện, nếu như gặp phải dị thú cấp bậc cao, cho dù có hắn ta ở đây, cũng chỉ là chuyện vô bổ, không bằng ở chỗ này chờ đối phương chủ động xuất hiện.

“Vâng.”

Tất cả mọi người bắt đầu hành động.

Diêm La thì trực tiếp ngồi trong xe Pickup màu đen, im lặng chờ đợi.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Ở đằng xa.

Sau khi Lâm Phàm giết chết con dị thú cấp ba trước mắt, thuộc tính ba chiều tăng lên, nhất là khi trị số tinh thần đột phá trăm điểm, rõ ràng có thể cảm nhận được năng lực của bản thân thay đổi.

Hắn khẽ động ý nghĩ, lửa lập tức bùng lên trong lòng bàn tay.

Màu sắc của ngọn lửa này có sự thay đổi rõ ràng.

TRong ngọn lửa màu trắng có ẩn chứa màu lam.

“Ngọn lửa lam trắng.”

Lâm Phàm nhớ lại đẳng cấp của lửa một chút.

Lửa đen: Lửa hắc ám, không thể nào phát sáng, không thể nào nhìn thấy được ngọn lửa.

Lửa xanh: Ngọn lửa hiện lên màu lam, nhiệt độ khá thấp.

Lửa đỏ, lửa vàng chanh, lửa vàng, ba giai đoạn này đều đã đạt đến.

Sau đó chính là đạt đến lửa trắng, lúc này nhiệt độ cực cao, khi năng lực khống chế lửa của hắn không ngừng tăng lên, cũng chính là khi trị số tinh thần đột phá hơn trăm, màu của ngọn lửa đã đạt đến lam trắng giao thoa.

Điều này đại biểu khi trị số tinh thần của hắn tăng lên, năng lực hệ hỏa cũng không ngừng được tăng cường.

Đồng thời, năng lực khống chế lửa so với trước kia cũng càng mạnh hơn. Lửa trong bàn tay tiêu tán, trên năm đầu ngón tay lại xuất hiện năm đóa hoa lửa, theo sự điều khiển của hắn, hoa lửa trên đầu ngón tay tùy ý nhảy nhót, dung hòa, vô cùng linh hoạt, sinh động.

Theo như hắn suy tính, nếu như có ai có năng lực giống hắn.

Muốn đạt đến trình độ khống chế lửa như hắn, rốt cuộc có thể đạt đến cấp mấy mới có thể làm được?

Cũng là cấp ba sao?

Nhất định là không thể nào.

Cho dù là Giác Tỉnh giả cấp năm cũng không thể nào có được hiệu quả như vậy.

Lâm Phàm nhìn xác dị thú, tiếp tục tìm kiếm dị thú trong khu bảo hộ tự nhiên, dị thú cấp ba ở nơi này nhiều hơn so với tưởng tượng của hắn rất nhiều.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Sắc trời dần dần ảm đạm.

Xung quanh một mảnh lờ mờ, hắn không thích bóng tối lắm, vươn một ngón tay ra, một quả cầu lửa đột nhiên xuất hiện, lửa quấn quanh, bùng cháy, quả cầu lửa lúc trước chỉ lớn chừng quả trứng gà,

chỉ trong chớp mắt, đã to như quả bóng rổ.

Khi tinh thần dao động, quả cầu lửa bay lên không trung, xua tan màn đêm xung quanh, chiếu rọi mọi thứ.

“Hoàn mỹ.”

Bố trí xong, ngồi xếp bằng, bắt đầu chủ động tu luyện.

Lúc tu luyện thời gian trôi qua rất nhanh.

Trời hơi hửng sáng.

Một vòng bong bóng cá xuất hiện.

Lâm Phàm đứng dậy tiếp tục tìm kiếm dị thú cấp ba.

KHi hắn hành động.

Bọn người Diêm La đang ôm cây đợi thỏ chờ Lâm Phàm đã có chút mất kiên nhẫn.

Có người nghĩ thầm, có khi nào gia hỏa này đã chết trong khu bảo hộ tự nhiên rồi không, vốn dĩ cho rằng khi trời tối xuống, đối phương sẽ xuất hiện, lái xe rời đi, dù sao thì trong khu bảo hộ tự nhiên không có nơi nghỉ ngơi, ban đêm dị thú rất nguy hiểm, một khi bị dị thú bao vây, muốn chạy sẽ rất khó.

Chỉ là Diêm La ca vẫn không nói chuyện.

Bọn hắn thân là tiểu đệ, đương nhiên không có lời nào để nói.

Ngay cả Diêm La đang đợi trong xe, sắc mặt cũng rất lạnh, chờ hơi lâu, khiến hắn ta có chút không kiên nhẫn.

Giữa trưa.

Một bóng người chậm rãi từ trong khu bảo hộ tự nhiên đi ra, thần sắc thảnh thơi, tâm tình vui vẻ, chính là Lâm Phàm.

Xem xét số liệu.

- Đẳng cấp: Cấp 4 (0/50)

- Thể chất: 119,79.

- Nhanh nhẹn: 105,31.

- Tinh thần: 102,3.

- Năng lực: Hệ hỏa (Lửa lam trắng).

Số liệu rất hoàn mỹ.

Chương 198 - Mẹ nó xe này chính là của ta. (2)

KHi đẳng cấp đạt đến cấp bốn, thuộc tính ba chiều đã tăng lên đến tình trạng hoàn mỹ như thế, hắn chỉ cảm thấy toàn thân ngập tràn lực lượng, mãi cũng không dùng hết.

Một quyền đánh ra, nhất định có thể đánh ra lực đạo kinh người.

Hắn đã thử qua, vung quyền đối với hồ nước, khi đấm một quyền ra, không khí bị đè ép, không ngừng bị áp súc, hình thành kình đạo, bùng một tiếng, trực tiếp khiến mặt hồ nổ tung.

Đây chính là chỗ tốt khi trị số ba chiều tăng lên đến trình độ nhất định.

“Ừm…”

Vừa quay về, Lâm Phàm đã nhận ra tình hình xung quanh có chút không ổn, trực giác của hắn cực mạnh, biết có người đang ở đây, nghĩ đến đó, không khỏi lắc đầu cười.

KHông hề tránh né, nghênh ngang đi về phía trước.

“Đừng trốn nữa, ta biết các ngươi đang ở đây, ra ngoài hết đi.” Lâm Phàm hô lên.

Cửa xe Pickup màu đen mở ra, Diêm La lắc lắc đầu, từ trong xe bước ra, bộp một tiếng, vô cùng hung ác đóng cửa xe lại, ánh mắt dữ tợn nhìn về phía Lâm Phàm.

“Lâm Phàm, mẹ nó cuối cùng ta cũng tìm được ngươi.”

Kẻ thù gặp mặt hết sức đỏ mắt, lửa giận của Diêm La đã hoàn toàn bị Lâm Phàm nhen nhóm.

“Này, ngươi nhẹ tay một chút, đây là xe của ta, bị ngươi làm hỏng thì ngươi phải bồi thường đó.”

Lâm Phàm biết điểm nổ của Diêm La ở đâu, phương châm chính là kích thích, chính là chơi, chính là làm loạn, nhìn đi, hắn vừa nói lời này xong, sắc mặt Diêm La quả nhiên đã cực kỳ khó coi, chỉ trong

nháy mắt đã kích thích lửa giận của hắn ta cháy lan ra ngoài.

“Mẹ nó thả rắm, lão tử cho ngươi thêm một cơ hội, mẹ nó xe này rốt cuộc là của ai.” Diêm La giận dữ hét lên.

TRong ánh mắt phẫn nộ, thật sự có xúc động muốn nét nát Lâm Phàm.

“Đương nhiên là của ta, ta có chìa khóa, ngươi có không?” Lâm Phàm lấy chìa khóa ra vung vẩy.

Diêm La chỉ vào Lâm Phàm, “Mẹ nó là ngươi trộm xe của ta.”

“Ai trộm? Ngươi đừng có mà ngậm máu phun người, đừng tưởng rằng ngươi nhiều người là có thể muốn làm gì thì làm, người khác sợ ngươi, ta không sợ ngươi đâu.” Phương châm của Lâm Phàm chính là kích thích, nhìn thấy Diêm La bị dăm ba câu của hắn khiến lửa giận đốt cháy hừng hực, trong lòng vô cùng vui sướng.

Lúc này chỉ số lửa giận của Diêm La đã nhanh chóng đến điểm nổ.

Lâm Phàm biết hôm nay là lúc nên giải quyết Diêm La, mâu thuẫn hai bên bắt đầu từ chiếc xe này, vậy thì cũng nên kết thúc trước mặt chiếc xe này đi.

Bây giờ, người sống sót tên là A Minh kia, nhìn tình hình trước mặt, lặng lẽ lui về sau, Lâm Phàm thong dong và Diêm La tức giận, hình thành hai mặt đối lập vô cùng rõ nét.

Nếu như nhất định phải nói ai có thể cười đến cuối cùng.

A Minh cảm thấy chính là Lâm Phàm.

Hắn ta vô cùng tự tin với cảm giác của mình, cảm thấy nhất định không hề sai.

Hắn ta sẽ không tham dự vào trận tranh đấu này, nhìn về những tên gia hỏa xung quanh đang nóng lòng muốn thử kia, trong lòng cười lạnh, một đám ngu xuẩn, có phải đều cảm thấy Diêm La có thể giết chết người ta hay không?

Nếu như thật sự có thể giết chết.

Vậy thì lần trước đã sớm cướp xe về rồi.

Diêm La siết chặt tay thành nắm đấm, tiếng xương khớp vang lên kẽo kẹt, sau đó lấy từ trong ngực ra một điếu thuốc, đốt lên, hút một hơi

thật sâu, ánh mắt liếc xéo, nhìn chằm chằm Lâm Phàm.

Hắn ta biết năng lực của Lâm Phàm, lần đó bị đối phương uy hiếp, chỉ có thể bỏ qua.

Nhưng lần này thì không.

Diêm La kẹp điếu thuốc trong tay, nhàn nhã nói, "Giết hắn cho ta."

Hắn ta thân là lão đại, đương nhiên sẽ không tự mình ra tay, lần này hắn ta dẫn theo toàn bộ cao thủ trong đội ngũ ra ngoài, cho dù đối phương có năng lực thì sao chứ, song quyền khó địch lại tứ thủ, đây là đạo lý mãi mãi không thay đổi.

Nghe đại ca sai bảo.

Đám Liệp Sát giả và Giác Tỉnh giả này không hề nghĩ ngợi, lập tức xông về phía Lâm Phàm.

Có thể được Diêm La lựa chọn, phần lớn đều là Liệp Sát giả, người sống sót bình thường không có bất cứ tư cách nào gia nhập vào đội ngũ của hắn ta.

Lâm Phàm bình tĩnh tự nhiên, khi một Liệp Sát giả vọt đến trước mặt hắn.

Nhấc chân quét ngang, tựa như búa to.

Chặn ngang một kích.

Chỉ thấy Liệp Sát giả vọt đến giống như đạn pháo, trực tiếp bị quét bay, rơi ra đằng xa, không rõ sống chết.

Ở trong tận thế, nếu ra tay, thì không thể nghĩ đến chuyện nương tay.

Giết là xong việc.

Vút một tiếng, rút đường đao ra, đao quang lạnh thấu xương tản ra, không có lửa bao trùm, chỉ có tùy ý vung đao.

Chênh lệch thuộc tính nằm ở đây.

Liệp Sát giả cũng được, Giác Tỉnh giả cũng thế.

Một đao là có thể giải quyết.

Khi tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, đã thu hút một ít dị thú cấp thấp, bọn chúng rất nhạy cảm đối với mùi máu tươi, rõ ràng nhìn thấy nhân loại đang chiến đấu, nhưng không công kích, mà chỉ vùi đầu gặm cắn, thưởng thức tiệc đứng từ trên trời giáng xuống.

"A..."

Một Liệp Sát giả có bộ dáng hung ác dùng tay bịt chặt vết đứt ở chân, đau đớn gào thét, còn chưa nhìn thấy rõ tình huống thế nào, chân của hắn ta đã đứt lìa, đột nhiên, một dị thú toàn thân đầy gai nhọn gầm nhẹ, từ từ tiến gần đến chỗ hắn ta.

"Diêm La ca, cứu ta."

Vừa cầu cứu.

Dị thú đã lập tức vọt đến, vào thời khắc nguy hiểm, ý chí cầu sinh của con người cực kỳ mạnh, cho dù chân bị đứt lìa, nhưng hắn ta là Liệp Sát giả, tố chất thân thể vẫn rất mạnh, hai tay bóp cổ dị thú, răng rắc một tiếng vặn gãy.

Vốn cho rằng nguy hiểm đã kết thúc.

Thế nhưng phía sau là từng tiếng thở dốc, gầm nhẹ, trong nháy mắt khiến hắn ta nơm nớp lo sợ, quay đầu một chút, vài con dị thú xông tới, điên cuồng gặm ăn, tiếng kêu thảm thiết thê lương dần dần yếu ớt, cuối cùng im lặng không một tiếng động, chỉ có tiếng dị thú nhấm nuốt.

Chương 199 - Mẹ nó xe này chính là của ta. (3)

Diêm La đang hút thuốc, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, ngay cả điếu thuốc đã cháy trong tay cũng quên hút, ngây người nhìn một màn trước mắt, hắn ta không ngờ đội viên của mình thế mà không chịu nổi một kích như vậy.

Tiếng kêu thảm thiết nối liền không dứt.

Cái này khiến hắn ta nhận ra, tuyệt đối không thể tiếp tục như vậy nữa.

Nhất định phải hành động.

Lúc này, Lâm Phàm đang tùy ý vung chặt kẻ địch đang lao đến, lập tức cảm nhận được một nguồn sức mạnh mênh mông ập đến, không nghĩ nhiều, trở tay dùng đường đao ngăn cản, một tiếng âm vang dội

tới.

Hóa ra là Diêm La cầm trường đao bổ đến.

Vũ khí va chạm với nhau, tia lửa bắn ra tung tóe, một luồng lực đạo trầm đục truyền tới.

“Lực lượng của ngươi không giống như Giác Tỉnh giả cấp ba có thể có được, năng lực mà ngươi thức tỉnh có phải liên quan đến sức mạnh?” Thần thái Lâm Phàm nhẹ nhàng, cánh tay hơi dùng sức, trực tiếp đẩy lui Diêm La.

Diêm La bị đẩy lui, vẻ mặt kinh hoảng.

Đối phương nâng đao một cái là có thể ngăn trở một đòn chém tới của hắn ta, còn có thể đẩy hắn ta ra, nói rõ lực lượng của đối phương cũng vượt qua sự tưởng tượng của hắn ta.

“Mẹ nó, ngày chết của ngươi đến rồi.”

Diêm La nổi giận, gân xanh trên hai tay nổi lên, chỉ trong nháy mắt cánh tay đã căng lên, so với trước thì còn tráng kiện hơn, mãnh liệt vung vẩy trường đao trong tay, một đao này uy thế cực mạnh, ngay cả không khí cũng chấn động.

Lâm Phàm giơ tay ra, năm ngón tay thành trảo, giống như móng vuốt của diều hâu, nhanh chóng chộp lấy trường đao trong tay hắn ta, một màn này khiến Diêm La cười lạnh, đúng là đang tìm chết, nhất định phải chém đứt vuốt chó của hắn.

Chỉ là…

Lạch cạch!

“Sao có thể.”

Diêm La trừng mắt, một đao mình vung ra này lại bị giữ chặt, cho dù hắn ta có gầm thét dùng sức, đao này vẫn không hề nhúc nhích tí nào, không thể nào thoát khỏi tay đối phương.

Tình huống này đã vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn ta.

KHóe miệng Lâm Phàm cong lên tươi cười, lửa bùng lên giữa năm ngón tay, nhiệt độ cực cao nhanh chóng lan truyền, từ mắt thường Diêm La có thể thấy được đao trong tay bị đốt đến đỏ bừng, đồng thời nhiệt độ kia truyền đến, khiến săc mặt hắn ta đại biến, vội vàng thả tay ra.

Có lửa thiêu đốt, trường đao của Diêm La hóa thành nước thép rơi xuống đất, chỉ trong nháy mắt đã thiêu đốt hết đám cỏ dại bên dưới.

“Làm sao có thể?”

Diêm La không thể tin dược nhìn một màn này, sau đó đột nhiên ngẩng đầu, “Năng lực của ngươi sao lại đáng sợ như vậy.”

Giác Tỉnh giả và Liệp Sát giả chỉ khác nhau về năng lực mà thôi.

Nhưng năng lực của Giác Tỉnh giả rất khó tăng lên, có lúc cường độ năng lực của Giác Tỉnh giả cấp ba, chưa chắc đã mạnh hơn năng lực của Giác Tỉnh giả cấp hai, nhiều lắm cũng chỉ chênh lệch về tốc độ, lực lượng mà thôi.

Lâm Phàm hòa tan trường đao của hắn ta thành nước thép, nhiệt độ đương nhiên phải đạt đến hơn một ngàn độ C, cái này là chuyện mà Giác Tỉnh giả cấp ba có thể làm được sao?

“Chưa làm rõ tình huống đã đến cướp xe của ta, ngươi đúng là muốn chết mà.”

Lâm Phàm giang hai tay ra, lửa ngưng tụ thành một cây roi lửa, bộp một tiếng, tiếng xé gió vun vút tàn nhẫn đánh về phía Diêm La, con ngươi Diêm La co rụt lại, vội vàng tránh né.

“A…”

Diêm La vốn nghĩ rằng mình đã tránh thoát, lại phát hiện ra roi lửa đã quấn lấy cổ chân hắn ta, cảm giác bỏng rát hừng hực ập tới, đau đến mức khiến hắn ta kêu lên thảm thiết.

Máu thịt chỗ cổ chân bị thiêu đốt đến không còn, xương cốt lộ ra, cho dù hắn ta là Giác Tỉnh giả cấp ba, cường độ thân thể rất tốt, nhưng cũng không thể nào ngăn cản loại nhiệt độ này.

“A, chân của ta, chân của ta.”

Diêm La phát hiện chân phải đứt lìa, trực tiếp từ cổ chân bị thiêu đốt rời ra.

Đây chính là chỗ đáng sợ sau khi năng lực của Lâm Phàm tăng lên, khống chế lửa càng ngày càng tinh diệu, nhiệt độ lửa cũng tăng lên, tạo ra lực phá hoại càng thêm đáng sợ.

KHi suy nghĩ Lâm Phàm khẽ động, roi lửa cũng tiêu tán.

Hắn cầm đường đao đi từng bước một về phía hắn ta.

Diêm La đã hiểu ra mình hoàn toàn không phải là đối thú của Lâm Phàm, giãy dụa muốn lui lại, hắn ta thật sự không nghĩ ra tại sao lại thành ra thế này, rõ ràng không nên như vậy.

“Mẹ nó, lão tử thua, thế mà lại thua trong tay ngươi.” Diêm La vừa bò ra sau, vừa tức giận mắng.

Lâm Phàm đi đến trước mặt Diêm La, giơ đường đao trong tay lên, chuẩn bị kết thúc tính mạng của hắn ta.

“Khoan đã, ngươi từng đồng ý với ta.” Diêm La mở miệng nói.

“Đồng ý với ngươi chuyện gì?”

“Ngươi đồng ý với ta, chiếc xe này cho ngươi, về sau ngươi sẽ tha ta một mạng, đây chính là lời ngươi nói.”

“Có sao?”

“Có.”

“Ngươi đưa cho ta xe gì?”

Lâm Phàm đột nhiên nhớ đến lúc trước đã nói với Diêm La những lời đó ở trên xe.

Diêm La chỉ vào chiếc xe Pickup màu đen, “Chính là chiếc xe kia.”

Lâm Phàm đã một cái vào ngực Diêm La, “Ngươi đang nói mê nói sảng cái gì thế, xe này rõ ràng là của ta, từ khi nào mà thành của ngươi cho ta.”

Diêm La vừa định gào lên, đã bị Lâm Phàm cắt đứt.

“Im miệng, đã đến giờ phút này rồi, ngươi lại còn nghĩ đến chuyện xe cộ nữa chứ, nếu như ngươi muốn sống, lúc trước đừng đánh chủ ý lên xe của ta, bây giờ ngươi nói gì cũng đã chậm rồi.”

Lâm Phàm nói rất nhanh, khiến Diêm La trợn tròn hai mắt.

Diêm La cũng biết nói những chuyện này cũng chỉ là lãng phí thời gian, thế nhưng hắn ta thật sự không có cách nào cả, nếu như tình hình thay đổi, hắn ta cũng sẽ không buông tha cho đối phương.

Xoát!

Chương 200 - Mẹ nó xe này chính là của ta. (4)

Một đao bổ xuống đầu Diêm La.

Ánh sáng trong mắt Diêm La dần dần biến mất, ý thức lụi tàn.

Hắn ta đã chết.

Nhìn về phương xa.

Bên đó có một chiếc xe Pickup đã lái đi.

Một người chạy thoát sao?

Lâm Phàm không để chuyện này ở trong lòng, chạy thì cứ chạy đi, cho đến bây giờ, vẫn không ai biết Lâm Phàm hắn ở đâu, chỉ biết hắn tên là Lâm Phàm mà thôi.

TRong tận thế, chém chém giết giết là chuyện rất bình thường.

KHông cần thiết phải để trong lòng.

Thu dọn đồ đạc về nhà, đã tăng lên cấp bốn rồi, cũng không cần tiếp tục ở chỗ này nữa, muốn cướp xe của hắn đúng là nằm mơ.

Tường rào Hoài Phổ.

A Minh đã nhìn thấy tất cả, hơi thở dồn dập, sau khi sắp về đến tường rào, hắn ta mới bình ổn lại sự hốt hoảng trong lòng, trên đường đi vẫn thỉnh thoảng nhìn lại sau lưng, chỉ sợ đối phương truy sát.

Cũng may mọi chuyện đều bình an vô sự.

Khiến hắn ta thở phào nhẹ nhõm.

Lên đến tường thành, A Minh vẫn bình tĩnh, sau khi ngừng xe lại, bởi vì hắn ta là người trong đội ngũ của Diêm La, cho nên không ai có can đảm làm gì hắn ta.

Diêm La chắc chắn đã chết.

Nghĩ đến chuyện Diêm La đã treo máy, sự kích động trong lòng hắn ta lại cuộn trào, phấn khởi, kích động, hưng phấn khó nói thành lời.

“A Minh, không phải Diêm La ca đã dẫn các ngươi ra ngoài sao, sao ngươi đã quay về rồi?” Có người tò mò hỏi.

A Minh cười nói, “Diêm La ca bảo ta quay về lấy ít đồ, đợi lát nữa còn phải ra ngoài.”

“À.”

TRò chuyện đơn giản, không gây ra bất cứ nghi ngờ gì.

A Minh nhanh chóng đi vào trong đại bản doanh của bọn hắn, hắn ta biết Diêm La sẽ đặt đồ vật quý giá ở trong hòm sắt, đi thẳng đến phòng của Diêm La, tìm thấy tủ sắt ở trong góc tường.

Cái tủ sắt này chỉ là thứ bài trí, hoàn toàn không phòng được bất cứ kẻ nào.

Hai tay A Minh dùng sức, trực tiếp kéo tủ sắt ra, khi thấy được đồ bên trong, hai mất hắn ta sáng lên, huyết tinh, tràn đầy huyết tinh.

Hắn ta tìm một cái túi, cất hết huyết tinh vào trong, đây đều là tài sản của Diêm La, cho đến bây giờ, hắn ta cũng không bao giờ chia huyết tinh cho người khác, lúc nào cũng tự mình chiếm lấy.

Đối với chuyện này, mọi người chỉ có thể giận mà không dám nói gì thôi.

Ai bảo Diêm La là Giác Tỉnh giả cấp ba, muốn sống sót trong tận thế, bọn hắn cần phải dựa vào.

Thu dọn xong đồ đạc.

A Minh vội vàng rời đi, khi đẩy cửa ra ngoài, đột nhiên nhìn thấy những người sống sót đoạt treo thưởng lúc trước, những người sống sót này mặt mày tươi cười, ánh mắt chờ mong nhìn hắn ta.

Hắn ta biết đám gia hỏa này đến đây là muốn đòi phần thưởng.

A Minh giả vờ bình tĩnh nói, “:Các ngươi đừng nóng vội, chờ Diêm La ca quay về, huyết tinh cho các ngươi thì nhất định sẽ cho, bây giờ ta phải lập tức đến chỗ Diêm La ca, không nhiều lời với các ngươi nữa.”

Nói xong thì vội vàng rời đi, bước vài bước, quay đầu lại nói, “Đừng lo lắng, Diêm La ca có cấp bậc thế nào, đó chính là Giác Tỉnh giả cấp ba, chỉ mười viên huyết tinh cấp hai sao có thể quỵt của các ngươi được, đúng không?”

Bọn người sống sót này vội vàng gật đầu.

“Đúng, đúng, đúng.”

“Chúng ta không vội, chuyện của Diêm La ca quan trọng hơn.”

“Ngài cứ bận việc trước đi.”

A Minh gật đầu, đi thẳng không quay đầu lại.

Bây giờ hắn ta đang muốn chạy trốn, không thể để lộ chuyện này ra, chạy thật xa, nếu để cho người khác biết Diêm La đã bị người ta đánh chết, vậy thì tất cả tài phú của Diêm La đều sẽ bị người lợi hại cướp đi.

Cho dù hắn ta đã sớm lấy huyết tinh đi, cũng sẽ bị cường giả khác ép giao nộp ra.

Cho nên rời khỏi nơi này, mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

Hắn ta không nghĩ đến chuyện tìm Lâm Phàm gây chuyện, thực lực của người ta là gì, bản thân mình có thực lực ra sao, bản thân hắn ta tự biết nên làm như thế nào.

Cuộc sống mới đang đợi hắn ta.

Có đống huyết tinh này, hắn ta tự tin thực lực của mình nhất định sẽ tăng cao.

Đi đến tường thành, lái xe, hạ xuống tường thành, một chân đạp ga, điên cuồng chạy nhanh, bụi cuốn đầy trời, trời cao mặc chim bay, cuộc sống mới đang nghênh đón hắn ta.

“Ha ha ha ha ha…”

Loáng thoáng, có tiếng cười vui sướng truyền đến, đám người sống sót trên tường thành nhìn về phương xa, dường như vừa nghe thấy tiếng cười.

…

Tường rào Diêm Hải.

“Hồng tỷ, tường rào chúng ta hôm nay có một người sống sót điên điên khùng khùng đến.

Ngô Đình bước đến, thấy mọi người đều ở đây, lập tức nói chuyện kỳ quái mình vừa gặp được ra.

Có người nói, “Ngô ca, thời buổi này người sống sót điên điên khùng khùng không ít, đây không phải là chuyện rất bình thường sao?”

Ngô Đình nói, “Người sống sót này thì không giống, hắn nói mình từ huyện Bảo Ứng đến đây, nói rằng nơi đó xuất hiện quái vật rất đáng sợ, cao sáu bảy mét, mọc hai cái đầu người, không đúng, là giống người y như đúc, vô cùng khủng bố, các ngươi có ai từng thấy loại dị thú này chưa?” Nghe thấy miêu tả như vậy, lúc đó Ngô Đình rất mê mang.

Suy nghĩ nát óc, cũng không nghĩ đến, đây là dạng dị thú gì.

Đám người sợ ngây người.

Ngay sau đó.

Có giọng cười ha ha truyền ra.

“Ta nói này Ngô ca, tên kia điên điên khùng khùng, ngươi thật sự tin vào lời hắn nói sao?”

“Đúng vậy, chúng ta ở trong tận thế đã mười năm, có dạng dị thú nào mà chưa từng nhìn thấy, ngươi nói xem loại dị thú này sao có thể tồn tại chứ.”

Đối mặt với lời chất vấn của mọi người.

Ngô Đình cũng bất đắc dĩ mà nhún vai “Ai mà biết được.”

Lương Hồng nói, “Không nói đến mấy chuyện điên điên khùng khùng này, dị thú triều đã qua một khoảng thời gian rồi, chúng ta cũng nên bắt đầu đi săn giết dị thú, muốn sống sót trong tận thế, nhất định phải có đủ huyết tinh và thịt dị thú.”

Chương 201 - Mẹ nó xe này chính là của ta. (5)

Số lượng người sống sót bình thường trong tiểu đội Cơ Thạch không ít.

Cho nên vì tăng thực lực của cả đội ngũ.

Dị thú hồng huyết cần giết, dị thú cấp một cũng cần giết. Ngay cả dị thú cấp ba, khi có được cơ hội cũng cần phải ra tay.

Các đội viên đều rất kích động.

Bọn hắn biết mỗi khi hành động, là đại biểu bọn hắn đang tiến thêm

một bước trên con đường mạnh lên, đương nhiên, có lúc hy sinh là không thể nào tránh được, nhưng vì có thể sống sót thật tốt trong tận thế.

Đáng để mạo hiểm.

Ngô Đình suy nghĩ một chút rồi nói, "Hồng tỷ, ngươi cảm thấy chúng ta có thể kéo Lê Bạch gia nhập đội ngũ của chúng ta hay không, hắn giải tán đội Bạo Long, bây giờ chỉ còn một thân một mình, nếu có sự gia nhập của hắn, ta nghĩ hành động của chúng ta sẽ càng an toàn hơn."

Lương Hồng nói, "Gia hỏa này chính là tên cẩu độc thân, hắn giải tán đội Bạo Long là chuyện cầu còn không được, hơn nữa hắn săn giết đều là dị thú cấp ba, khác với chúng ta."

Ngô ĐÌnh ngẫm nghĩ, cảm thấy rất có lý.

Đối mặt với dị thú cấp ba, chỉ có Hồng tỷ mới có thể giúp một tay, còn thực lực của bọn hắn rất khó giúp ích được gì, nhiều nhất chỉ có thể đối phó với một ít dị thú cấp một, cấp hai mà thôi, đồng thời trong đó cũng sẽ có nguy hiểm, rất dễ xuất hiện thương vong lớn.

Ngô Đình nói, "Hồng tỷ, vậy thì chúng ta có nên đến tường rào Miếu Loan tìm Lâm ca hay không, ta cảm thấy hợp tác với hắn, cùng nhau săn giết dị thú, nhất định rất an toàn."

Lương Hồng nhìn Ngô Đình, tiểu tử này có tâm tư làm phản mà, không cần sờ cũng biết, cái ót làm phản của tiểu tử này tuyệt đối vừa lớn, vừa dày vừa rộng.

Từ khi quen biết với Lâm Phàm.

Số lần Ngô Đình nhắc đến Lâm Phàm rất nhiều.

Nghĩ đến đây, Lương Hồng có chút buồn cười, nhớ lại Ngô Đình là người cẩn thận như thế nào, luôn luôn nói trong tận thế không thể tùy tiện tin tưởng một người, ai có thể ngờ được, chỉ mới gặp mặt mấy lần, đã hoàn toàn chìm đắm rồi.

Nghĩ đến đây, Lương Hồng quyết định trêu chọc Ngô ĐÌnh môt chút.

"Các ngươi nói xem, hay là tiểu đội Cơ Thạch chúng ta chuyển đến tường rào Miếu Loan đi, các ngươi cảm thấy thế nào, Ngô ĐÌnh, ngươi cảm thấy thế nào?" Lương Hồng hỏi.

Đối mặt với tình huống này, thành viên khác đều tỏ ra vô cùng kinh ngạc, đang yên đang lành sao lại nghĩ đến chuyện rời khỏi tường rào Diêm Hải thế, nói như thế nào thì tường rào Diêm Hải cũng là tường rào cỡ trung, cường giả khá nhiều, về phương diện chống cự dị thú có năng lực rất mạnh.

Ngược lại là Ngô ĐÌnh rất nghiêm túc suy xét, sau đó chậm rãi nói, "Hồng tỷ, ta cảm thấy ý nghĩ như vậy cũng là một lựa chọn sáng suốt."

Xem đi, Lương Hồng biết ngay là Ngô Đình đã bị mê hoặc quên lối về rồi.

Thật đau lòng.

"Ồ… Sao lại sáng suốt?" Lương Hồng hỏi ngược lại.

Ngô ĐÌnh nói, "Hồng tỷ, đầu tiên là chúng ta tương đối quen thuộc với Lâm ca, biết cách làm người của hắn, ở trong tận thế có thể gặp được người đáng tin cậy không phải chuyện dễ dàng, còn nữa, tường rào Miếu Loan có thể đứng vững trong trận dị thú triều kia, cũng đủ để chứng minh về năng lực chống lại dị thú, tường rào Miếu Loan cũng không kém, gián tiếp nói rõ, tính phối hợp của bọn hắn rất cao."

"Ừm, nói tiếp đi." Lương Hồng nói.

Đội viên khác cũng nghe cẩn thận, suy nghĩ một chút, cảm thấy có lý.

Ngô ĐÌnh càng nói càng hăng, "Mà mấu chốt chính là, tường rào Diêm Hải chúng ta nhìn là tường rào cỡ trung, thật ra tai hại rất lớn, bởi vì nơi này của chúng ta không có người quản lý, không thể thống nhất, người lãnh đạo có thể khiến mọi người tin phục, trước đó thì không có chuyện gì, nhưng nếu như gặp phải chuyện quan trọng, vậy thì cái khuyết điểm này sẽ hiện ra rõ ràng."

"Cứ nói đến lần dị thú triều trước đi, từng đội ngũ phân tán đối mặt với dị thú, tổn thất nặng nề, sau khi dị thú xông vào trong tường rào, tất cả mọi người tán loạn, người chạy thì chạy, trốn thì trốn, cho nên ta cảm thấy nếu như nhất định phải so sánh, ta cho rằng tường rào Miếu Loan càng thích hợp cho chúng ta gia nhập hơn."

Lương Hồng ngẫm nghĩ cẩn thận.

Cảm thấy lời tên tiểu tử này nói cũng có lý.

Phân tích rất đúng.

“Hồng tỷ, ngươi còn nhớ La Minh chứ.”

“Ừm, nhớ kỹ.”

“Con người La Minh này đã ghi thù với Lê Bạch, ta tin tưởng chắc chắn rằng, sau khi hắn được đưa đến tường rào Kim Lăng, một khi đắc thế nhất định sẽ quay về báo thù, cho nên nếu như chúng ta đi tường rào Miếu Loan, cũng có thể tránh đi được phong ba đang nổi lên trong tường rào này.”

Người có thể khiến Ngô Đình tin tưởng cũng không nhiều.

Hồng tỷ là một.

Lâm Phàm đương nhiên cũng được tính trong đó.

Đây đều là những thứ mà hắn ta đã nghĩ sâu tính kỹ mới ra được.

Nếu như hắn ta là đội trưởng của tiểu đội Cơ Thạch, hắn ta nhất định sẽ dẫn theo các đội viên đến tường rào Miếu Loan, chứ không phải ở lại trong tường rào Diêm Hải này, minh tranh ám đấu ở nơi này quá kịch liệt.

Cho dù tiểu đội Cơ Thạch bọn hắn đã cố gắng tránh đi, nhưng có lúc, vẫn sẽ bị cuốn vào.

Lương Hồng im lặng một lát, nói, “Ta sẽ suy nghĩ thật kỹ, nhưng mà ngươi nói muốn hợp tác với tường rào Miếu Loan săn giết dị thú, ngươi có thể phát vô tuyến điện hỏi thăm một chút, nếu như đồng ý, vậy thì cùng nhau hành động đi.”

Ngô ĐÌnh xua tay, tỏ vẻ không cần phải phát vô tuyến điện.

Lương Hồng kinh ngạc, không biết Ngô Đình xua tay là có ý gì.

“Hồng tỷ, ta cảm thấy vẫn là ta tự mình đi một chuyến thì tốt hơn, dù sao cũng không xa, ta đi một chút rồi về.” Nói xong, Ngô Đình cũng không đợi Hồng tỷ nói gì thêm, đã vội vã chạy đi.

Chương 202 - Mẹ nó xe này chính là của ta. (6)

Nhìn bóng lưng Ngô Đình biến mất.

Lương Hồng có rất nhiều lời muốn nói.

Nhưng những lời đó đều bị chặn trong cổ họng, không nói ra được.

Các đội viên xung quanh cũng nhìn sang.

“Hồng tỷ, có phải Ngô ca đã viết hết suy nghĩ muốn đi ăn máng khác lên mặt rồi không?”

Lương Hồng:…?

…

Tường rào Miếu Loan.

Lâm Phàm quay trở lại tường rào, vẻ mặt tươi cười, tâm tình vui vẻ, liên tục chào hỏi với người đi ngang qua, khi đi ngang qua tường ngoài, hắn phát hiện trong thời gian hắn không có ở đây, hạt giống trong ruộng sinh trưởng rất tốt, trước kia là đất trống, lúc này đã phủ một tầng chồi non xanh mơn mởn.

Xa xa là thấy A Quyền và Tiểu Hi Vọng cùng với Chiến Thần Ném Phân đang đi cùng nhau.

Xem bọn hắn giao lưu, tươi cười vui vẻ, đã biết quan hệ không tệ lắm.

Hắn để A Quyền ở lại tường rào, vì sao lại không dẫn hắn ta ra ngoài săn giết dị thú, mà để hắn ta lại trong tường rào, là vì nếu như tường rào gặp nguy hiểm, có thể phát huy được tác dụng mấu chốt.

Lão Chu rất mạnh, năng lực cũng không yếu, nhưng nếu có Giác Tỉnh Giả càng mạnh hơn tọa trấn, hắn cũng có thể an tâm hơn nhiều.

“Lâm ca.”

Lúc này, A Quyền đã nhìn thấy Lâm Phàm, vui vẻ vẫy tay, sau đó kéo tay Tiểu Hi Vọng và Chiến Thần Ném Phân, xoát một cái, biến mất tại chỗ, khi xuất hiện một lần nữa, đã xuất hiện ở trước mặt Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn thấy vậy, trong lòng thầm nghĩ, dịch chuyển không gian đúng là bá đạo.

Chạm vào là có thể mang theo sao?

Hơn nữa khoảng cách này cũng khá xa, tính toán đâu ra đấy, cũng xa mười mấy mét, xem ra năng lực về dịch chuyển không gian của A Quyền lợi hại hơn La Minh rất nhiều.

Tiểu Hi Vọng nhìn thấy Lâm Phàm, vui vẻ nắm lấy tay Lâm Phàm, gọi Lâm thúc thúc.

Chiến Thần Ném Phân thì ngẩng đầu ưỡn ngực, khiến mình nhìn càng thêm dũng cảm uy phong.

“A Quyền, chào ngươi.”

“Tại sao lại gọi sai rồi, ta gọi ngươi là Lâm ca, ngươi phải gọi ta là A Quyền ca.”

Lâm Phàm:…

Đối với tình huống của A Quyền, hắn không phản bác được.

“A Quyền ca, ngươi đang làm gì thế?” Lâm Phàm hỏi.

A Quyền nói, “Ta đang chơi bắt côn trùng với bọn họ, bọn họ nói côn trùng sẽ ăn chồi non, cho nên chúng ta muốn bắt côn trùng.”

“A, thật tuyệt, thật sự rất ngoan.” Lâm Phàm nói.

A Quyền liếc mắt nhìn chăm chằm Lâm Phàm, “Lâm ca, tại sao ngươi lại dỗ dành ta như trẻ nhỏ như vậy, ta rất khó hiểu thao tác của ngươi, hay là ngươi có đam mê về phương diện này sao.”

Lâm Phàm:…?

TRầm tư.

Đầu óc có vấn đề, không có nghĩa là đầu óc có bệnh.

Ừm, quả thật chính là cái đạo lý này.

Rất rõ ràng, là do hắn nghĩ quá phiến diện.

“A, ta đang khen Tiểu Hi Vọng mà.” Lâm Phàm xoa đầu Tiểu Hi Vọng nói.

Tiểu Hi Vọng vui vẻ ngẩng đầu lên, “A Quyền thúc thúc, ngươi có xấu hổ hay không, còn tranh giành với trẻ nhỏ, Lâm thúc thúc đang khen ta cơ mà.”

A Quyền che mặt, “Thật là mất mặt, thế mà không phải khen ta.”

Lâm Phàm:…

Bây giờ hắn cảm thấy giao lưu với A Quyền có chút mệt mỏi, vẫn nên để Tiểu Hi Vọng và Chiến Thần Ném Phân chơi đùa với hắn ta thì hơn.

“Lâm Phàm.”

Ở đằng xa, lão Chu hô lớn.

Lâm Phàm thấy lão Chu vẫy tay với hắn, nói vài câu đơn giản rồi chào tạm biệt, đi đến bên dưới tường trong, nhảy vọt lên, thấy vẻ mặt lão Chu nghiêm túc, hắn biết chắc đã có chuyện xảy ra.

“Sao thế?”

Lâm Phàm cảm thấy có thể khiến vẻ mặt lão Chu nghiêm túc như thế, vậy nhất định là đã xảy ra đại sự.

Lão Chu nói, “Trước đó, vô tuyến điện của chúng ta nhận được một loạt tin tức, đến từ chỗ tường rào An Hải, tin tức rất ít, nói là gặp phải một loại quái vật tiến công, trực tiếp bị đạp bằng.”

“Bao nhiêu quái vật?” Lâm Phàm kinh ngạc, mặc dù tường rào An Hải cũng là tường rào cỡ nhỏ, nhưng trong đó có không ít Giác Tỉnh Giả.

“Một con.”

“Nói đùa gì thế, một con dị thú sao có thể tiêu diệt cả một tường rào.” Lâm Phàm có chút không dám tin, bởi vì có tường rào Kim Lăng cản trở, những dị thú hơi cao cấp khác, không có khả năng xuất hiện, cho dù là một con dị thú cấp bốn, cũng không có khả năng diệt đi tường rào An Hải.

“Không phải dị thú, ta nghe nói rõ ràng là quái vật, cao mười mét, hai đầu, thân thể hình dạng con người.” Giọng nói của lão Chu rất thấp, vô cùng đè nén.

Đầu Lâm Phàm đầy dấu chấm hỏi nhìn lão Chu, “Không nói đùa với ta chứ?”

Lão Chủ nói, “Ai biết, bên kia nói như thế, đến khi ta muốn hỏi nhiều hơn, đã không còn tiếng đáp lại, ta nghĩ chắc cũng đã gặp nạn rồi.”

Lâm Phàm nghe lời lão Chu hình dung lúc trước, trong đầu phác họa ra hình ảnh.

Vậy mà lại nghĩ đến một bộ Amine trước đó từng đọc được.

Chắc là sẽ không đâu.

Đây là thế giới DỊ Thú, không phải thế giới Cự Nhân.

Rõ ràng là tận thế dị thú tung hoành, nếu như lại xuất hiện thêm cái gọi là tận thế người khổng lồ ăn thịt người, thế thì nhân loại còn đường sống nữa hay không?

Nhưng vào lúc này.

Ở đăng xa vang lên tiếng vui vẻ hò hét.

“Lâm ca…”

Lâm Phàm nhìn lại đằng xa, phát hiện là Ngô Đình tới, hắn cũng vẫy vẫy tay với Ngô Đình, sau đó nói, “Lão Chu, đợi lát nữa nói chuyện tiếp, ta đi trước xem thử sao Ngô Đình lại đến đây.”

“Đi đi.”

Ngô Đình vừa đi vào trong tường rào Miếu Loan đã sợ ngây người, thật sự là vô cùng khiếp sợ nhìn tình hình xung quanh.

Nếu như nhớ không nhầm, nơi này chắc hẳn là nơi dành cho người sống sót bình thường sinh sống, sao chỉ mới qua một khoảng thời gian không đến đây, xung quanh ngay cả một chỗ ở cũng không có.

Còn cả những mầm xanh mơn mởn kia, là thứ đồ chơi gì thế?

Nhìn quanh bốn phía, rất nhiều người sống sót đang khom người, cầm cuốc đào cái gì đó.

Chương 203 - Sau khi thương đội đi ngang qua, ta cảm thấy cái gì cũng thiếu.

Cái này khiến Ngô Đình cảm thấy có chút khó tin.

“Nhìn cái gì thế?”

Lâm Phàm cười hỏi.

“Lâm ca, nơi này đã xảy ra chuyện gì thế, sao phá hủy hết lều vải đi rồi.” Ngô Đình vô cùng tò mò, hình ảnh này hoàn toàn khác với những tường rào mà hắn ta thấy.

Nếu như phá hết lều vải ở nơi này đi rồi.

Vậy thì người sống sót bình thường có thể sinh sống ở chỗ nào chứ?

Tận thế diễn ra, tư duy của hắn ta cũng đã bị hoàn cảnh tận thế định tính, cảm thấy bất cứ một tường rào nào, cũng khó có thể để người sống sót bình thường sinh sống ở tường trong.

Lâm Phàm nói, "Dị thú triều đã gây ra phiền phức không nhỏ cho chỗ chúng ta, hỏng cũng đã hỏng rồi, cho nên trực tiếp hủy hết đi, sau đó dùng đất để trồng cây, làm phong phú vật tư của tường rào một chút."

"Hạt giống còn có thể trồng…"

Ngô Đình không dám tin vào những thứ này, thời gian trôi qua lâu như vậy, những thứ từng hữu dụng, cũng biến thành vô dụng, đương nhiên, có tường rào có dự kiến trước, sau khi tận thế diễn ra không bao lâu, đã thu thập tốt những vật tư này rồi, trồng trọt lâu dài, đạt đến tình trạng tự cấp tự túc.

"Có cái còn dùng được, có cái thì không, tóm lại là có thu hoạch." Lâm Phàm nói.

"Lâm ca, vậy người sống sót bình thường ban đầu ở chỗ này đều đi đâu cả rồi?"

Nếu như ở tường rào khác, cái duy nhất hắn ta có thể nghĩ đến chính là, những người sống sót bình thường đều đã bị đuổi ra khỏi tường rào, dù sao thì người sống sót bình thường có giá trị gì chứ, cho dù bây giờ thấy được những người kia, có khả năng chỉ là cố ý giữ lại để trồng trọt mà thôi.

Nhưng hắn ta tin Lâm ca không phải là người như vậy.

Lâm Phàm chỉ chỉ phía sau, "Bây giờ tường ngoài không có người ở, tất cả người sống sót đều được đưa vào tường trong."

Nghe thấy Lâm ca nói thế.

Ngô Đình đã biết nhất định sẽ như thế.

Lúc này, người sống sót đi ngang qua, vô cùng cung kính hô,

"Lâm ca."

"Lâm ca."

Đối diện với những lời chào hỏi ân cần này, Lâm Phàm mỉm cười gật

đầu.

Ngô Đình có thể từ trong ánh mắt của những người sống sót này nhìn ra được sự cung kính, chân thành, hắn ta biết Lâm ca làm ra những chuyện này, đã khiến đám người sống sót kia cảm tạ từ tận đáy lòng.

Càng khiến Ngô Đình ngạc nhiên hơn là, vẻ mặt của đám người sống sót này đã tốt hơn rất nhiều, những người sống sót ở tường rào khác không thể nào so sánh được.

Nói về tường rào Diêm Hải của hắn ta đi, người sống sót bình thường phần lớn đều gầy như que củi, dinh dưỡng không đủ, toàn thân bẩn thỉu, cách xa mấy mét cũng có thể ngửi được mùi hôi thối.

Nhưng hôm nay, hắn ta lại không thể nào ngửi được mùi hôi từ trên người những người sống sót này.

“Lâm ca, bọn hắn đều ở tường trong, vậy đồ ăn cũng là cung cấp trong nội bộ sao?” Ngô Đình không dám tin hỏi.

Lâm Phàm nói, “KHông sai, đều là cung cấp nội bộ, chỉ cần làm tốt công việc, vận chuyển lại tường rào, thì sẽ có đồ ăn, lần trước dị thú tiến công đã đạt được một lượng lớn xác dị thú, dùng nhiệt độ thấp bảo tồn, có thể kéo dài được rất lâu.”

Ngô Đình nói, “Kỳ quái, bên chỗ chúng ta không có xác dị thú nào cả, đám dị thú kia vô cùng tàn nhẫn với xác đồng bạn, trực tiếp gặm ăn hết, không để lại được bao nhiêu.”

Lâm Phàm cười cười, không tán gẫu đề tài này tiếp.

“Đi dẫn ngươi vào trong nhìn thử.”

“ĐƯợc.”

Ngô Đình vô cùng tò mò tình hình ở bên trong tường trong, thậm chí đã quên đi mục đích đến.

Đi vào tường trong.

Sau khi Lâm Phàm bắt đầu bố cục, tường trong cũng thay đổi rất lớn, xa xa, Ngô Đình đã nghe thấy tiếng đọc sách.

Ngô Đình vô cùng kinh ngạc về chuyện này, “Lâm ca, còn có đọc sách nữa sao?”

Lâm Phàm cười nói, “Nhất định phải đọc sách, số lượng trẻ nhỏ

trong tường rào không ít, ngươi nói bọn chúng không đọc sách thì có thể làm gì?"

Nghe thấy lời này.

Ngô Đình vô cùng chấn động, hắn ta và Hồng tỷ đương nhiên cũng đi đến các tường rào khác để bổ sung vật tư, nhìn thấy trẻ nhỏ ở những tường rào khác, ai lại quản đến những đứa trẻ này, ai để ý đến chuyện bọn chúng có đọc sách hay không.

"Lâm ca, ta đến đó nhìn thử được không?" Ngô Đình nói.

"ĐƯơng nhiên là được."

Rất nhanh, có Lâm Phàm dẫn đầu, Ngô Đình đã đứng bên ngoài phòng học, nhìn những đứa nhỏ đọc sách, đã lâu vẫn chưa thể lấy lại tinh thần, bởi vì tình cảnh này, từ sau khi tận thế bộc phát, vẫn chưa từng nhìn thấy qua.

Thậm chí ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Lâm Phàm phát hiện ánh mắt Ngô Đình, cười nói, "Có phải là cảm thấy không thể tưởng tượng nổi hay không?"

"Ừm, quả thật không thể tưởng tượng nối." Ngô Đình không hề nghĩ ngợi, gật đấu nói.

Lâm Phàm nói, "Từ sau khi quyết định chỉnh đốn lại, không ngờ lại mệt mỏi như thế, mọi chuyện đều cần phải phân công chính xác, ngươi nhìn cái nhà dạy học này đi, lão sư cần có đều là người sống sót bình thường, để bọn hắn có một phần công việc, có thể diện mà sống sót trong tận thế, còn về đồ ăn cần thiết, thật ra rất ít, hoàn toàn không có nhiều."

Ngô Đình gật đầu, cảm thấy Lâm ca nói rất đúng.

Đoạn đường này đi tới, hắn ta phát hiện tất cả người sống sót đều có chuyện phải làm, không giống như những người sống sót khác không có đường sống, tinh thần tán loạn núp trong một góc nào đó, chờ cái chết đến.

Âm thanh bọn họ nói chuyện khiến đám trẻ trong phòng học chú ý đến.

Khi nhìn thấy Lâm Phàm.

Bọn nhỏ đều vui vẻ gào lên.

“Lâm thúc thúc…”

“Lâm thúc thúc…”

Thế trận này chẳng khác nào ông nội của anh em Hồ Lô.

Mặt Lâm Phàm mỉm cười phất tay với bọn hắn, rồi dẫn Ngô Đình rời khỏi nơi này, hắn biết rõ, bọn nhỏ đều không thích đọc sách, nếu có động tĩnh, nhất định sẽ muốn nhân động tĩnh này để tiêu phí thời gian.

Chương 204 - Sau khi thương đội đi ngang qua, ta cảm thấy cái gì cũng thiếu. (2)

Một chiêu này đã bị hắn nhìn thấu, sao có thể để đám trẻ này đạt được mục đích.

Ngô Đình không ngờ Lâm ca không chỉ có địa vị cực cao trong lòng người lớn, ngay cả trẻ nhỏ cũng kính yêu hắn như vậy, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, hắn ta thật khó có thể tin tưởng được.

Nghĩ đến tường rào Diêm Hải chỗ mình ở, nói thật, giữa hai bên không thể nào so sánh được.

Thời gian dần qua.

Có Lâm Phàm dẫn đường, Ngô Đình đã nhìn thấy rất nhiều thứ mà hắn ta không thể nào tưởng tượng được.

Càng khiến hắn ta cảm thấy thần kỳ chính là chỗ này lại có KTV?

Ngươi tin không?

Lần đầu tiên khi nhìn thấy, cằm của hắn ta cũng sắp rớt.

Lâm Phàm nói, “Con đường mà chúng ta muốn đi còn rất dài, ta tin tường rào Miếu Loan không chỉ phát triển như thế, nhất định sẽ càng tốt hơn lúc trước.”

Nghe Lâm ca nói lời, Ngô Đình điên cuồng gật đầu, thậm chỉ còn không tự chủ mà ưỡn ngực, thẳng lưng, tựa như hắn ta cũng là một thành viên trong tường rào Miếu Loan vậy.

“Đúng rồi Lâm ca, lần này ta đến là muốn nói chuyện với Lâm ca một chút, chính là tiểu đội Cơ Thạch chúng ta muốn ra ngoài săn giết dị thú, nghĩ muốn hợp tác với Lâm ca, ngươi xem có được không?” Ngô Đình hỏi.

Khi Ngô Đình nói cần hợp tác, là hắn đã biết tiểu đội Cơ Thạch muốn săn giết một đợt dị thú lớn.

Chứ không phải loại đơn giản chỉ là giết vài con dị thú là xong việc.

“Đương nhiên có thể, không thành vấn đề.”

Tuy rằng bây giờ tường rào Miếu Loan không thiếu xác dị thú, nhưng không có ai lại ghét bỏ số lượng vật tư dự trữ gia tăng cả. Trong lòng

Lâm Phàm, tiểu đội Cơ Thạch vẫn đáng tin tưởng.

Ngô Đình biết Lâm ca sẽ trả lời rất quả quyết.

Nghĩ đến chuyện sẽ có nhiều cơ hội trò chuyện với Lâm Phàm hón.

Đã bắt đầu gnhĩ đến các loại bát quái trong đầu, sau đó thật sự có nghĩ đến một chuyện.

“Lâm ca, khoảng thời gian trước ở tường rào Diêm Hải chúng ta có một người sống sót đến liên tục nỏi nhảm, nói là từ huyện Bảo Ứng chạy đến, nói có quái vật hai đầu, cao sáu bảy mét…”

Ngô Đình bắt đầu bla bla nói.

Nghe thấy vậy, Lâm Phàm đột nhiên dừng bước chân, quay đầu lại nói: “Sáu bảy mét, hai đầu?”

“Đúng vậy.”

“KHông phải là cao hơn mười mét sao?”

“A?”

Ngô Đình có chút hoang mang, “Ta nghe được chính là cao sáu, bảy mét.”

“KHông đúng, mấy giờ trước khi ngươi đến, bên chỗ chúng ta đã nhận được tin tức từ tường rào An Hải, cũng bị một loại quái vật như lời ngươi nói tiêu diệt, hơn nữa hình thể của quái vật cao hơn mười mét.”

“A?” Ngô Đình há hốc mồm, tròng mắt trợn trừng.

Mẹ nó thật sự có loại quái vật như vậy sao?

Hắn ta luôn cảm thấy đó là do người ta nói hươu nói vượn đó.

Lâm Phàm nói, “Xem ra có một loại dị thú không biết nào đó xuất hiện, chỉ là dị thú chính là dị thú, sao có thể trưởng thành ra bộ dáng của con người, ngươi nói có phải là do Não Thú ký sinh, rồi tiến hóa thành dạng này không?”

Ngô Đình suy nghĩ, “Lâm ca, điều đó không có khả năng, theo hiểu biết của ta, Não Thú chính là loại tồn tại thấp nhất, khi dị thú vừa bộc phát, Não Thú quả thật có chút nguy hiểm, nhưng sau khi mọi người càng quen thuộc với dị thú, Não Thú lập tức trở nên bình

thường, từ đầu đến cuối vẫn luôn nằm ở hạng chót."

Hắn ta nói rất nghiêm túc.

Bất kể nghĩ như thế nào, đều rất khó tưởng tượng Não Thú thành loại vô cùng lợi hại.

"Được rồi, đừng nói những chuyện này nữa, chờ gặp được rồi nói, hôm nay đừng nóng vội quay về, ở chỗ này qua một đêm đi." Lâm Phàm nói

Đối mặt với lời mời của Lâm ca, Ngô Đình không có lý do gì từ chối, vô cùng vui vẻ đồng ý.

Căn cứ Mộc Dương.

Gã đeo kính cảm thấy đáng sợ đối với tốc độ tiến hóa của Dương Phi.

Quá nhanh.

Trong hình ảnh, Dương Phi đang bắt một con dị thú cấp ba, gặm ăn với thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, ăn đến miệng đầy máu, đến mức các nhân viên đã nhìn thấy thảm trạng trong tận thế, cũng có chút run lẩy bẩy, cố nén sự khó chịu trong lòng.

Thân hình Dương Phi cũng từ sáu bảy mét tăng lên mười một mét.

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi.

Đã có thể đạt đến trình độ này, chuyện này thật sự không thể nào tưởng tượng nổi.

Nhưng vào lúc này.

Tiếng tít tít vang len.

Kết nối.

Vẻ mặt gã đeo kính tươi cười đối mặt với màn ảnh, căn cứ Mộc Dương chỉ là một căn cứ bình thường nhất trong đông đảo căn cứ, mà hắn ta cần phải công bố kịp thời thành quả của mình ra cho bọn họ.

Chỉ là còn chưa đợi hắn ta mở miệng, một giọng nói khàn khàn đã truyền đến.

"Vật thí nghiệm này không tệ, vì sao lại không báo cáo."

Nghe thấy vậy, sắc mặt gã đeo kính hơi thay đổi một chút, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình thường, hắn ta biết trong căn cứ của mình có tai mắt nằm vùng của bọn họ.

“Thật xin lỗi, bởi vì vật thí nghiệm này vẫn còn chưa đạt đến tình trạng ổn định, cho nên ta muốn tiếp tục quan sát thêm.”

Gã đeo kính trả lời.

Âm thanh khàn khàn truyền đến, “Hừ, ngươi nhớ kỹ, ngươi có thể có được như ngày hôm nay là do chúng ta cho, trong khoảng thời gian gần đây, chúng ta lại phái người đến chỗ ngươi, ngươi tốt nhất phải phối hợp.”

“Vâng.” Gã đeo kính nói.

Kết nối kết thúc.

Sắc mặt gã đeo kính vô cùng âm trầm nhìn tất cả mọi người xung quanh.

Các nhân viên đang làm việc nhận ra ánh mắt gã đeo kính kia như muốn ăn thịt người, cả đám đều im lặng cúi đầu, bọn hắn rất muốn nói, chúng ta không phải là gián điệp.

Gã đeo kính phất tay cho bọn họ rời đi.

Còn hắn ta thì một mình ngồi xem hình ảnh, trong hình là Dương Phi do chính tay hắn ta sáng tạo ra, đã càng ngày càng mạnh, càng ngày càng đáng sợ, tốc độ tiến hóa nhanh đến mức ngay cả hắn ta cũng không thể nào tưởng tượng nổi.

Chương 205 - Sau khi thương đội đi ngang qua, ta cảm thấy cái gì cũng thiếu. (3)

Hắn ta biết mục đích bọn họ điều động người đến đây, không phải là để giúp đỡ hắn ta nghiên cứu, mà lấy đi tất cả thành quả thí nghiệm của hắn ta, số liệu cá nhân của Dương Phi, chắc hẳn là do người giám thị hắn ta truyền ra ngoài.

Đám người kia phát hiện ra giá trị của Dương Phi, cho nên bắt đầu ngồi không yên.

Đối với chuyện này, gã đeo kính tuyệt đối sẽ không ngồi xem mặc kệ.

Nghĩ đến đây.

Ánh mắt hắn ta càng thêm âm trầm.

Nghĩ đến chuyện cướp đi mọi thứ của hắn ta sao, phải xem các ngươi có bản lĩnh hay không.

Gã đeo kính đứng dậy rời đi.

Hắn ta cũng cần phải chuẩn bị sẵn sàng cho hành động của mình.

Sáng sớm.

Ngô Đình rời đi.

Lâm Phàm nhìn theo đối phương rời đi, đứng trên tường thành nhìn về phương xa, bây giờ tường rào đang phát triển có thứ tự, mà chuyện hắn cần phải làm, chính là tìm kiếm khu vực hoạt động của dị thú cấp bốn, thuận tiện tăng cường độ khí trong cơ thể.

Chỉ là thời gian tu luyện hơi ngắn.

Còn chưa đạt đến trình độ đó mà thôi.

Nhưng vào tối hôm qua, khi hắn tu luyện, thể chất của bản thân đã tăng lên một chút.

Nhàn rỗi không có chuyện gì.

Hắn đứng trên tường ngoài hô hấp, Đoán Cốt Thổ Nạp Thuật thôi động, khiến lồng ngực hắn hơi phập phồng, khí trong cơ thể cũng không ngừng rèn luyện xương cốt của bản thân.

Hắn không biết khi nào mới có thể hoàn thành giai đoạn tu luyện này.

Đồng thời cũng biết, nhất định không thể vội vàng được.

Không biết bao lâu.

Có tiếng ô tô truyền đến, nhìn về phía xa, có ba chiếc xe con đang nhanh chóng chay đến.

Trong khoảng thời gian này, trong tường rào không có người nào ra ngoài săn giết dị thú, vậy thì nhóm người đang đến là ai?

Rất nhanh.

Xe cộ đỗ lại, một nam tử trung niên bước ra, ngẩng đầu nhìn lên

tường thành.

“Huynh đệ, làm phiền ngươi tạo điều kiện một chút, chúng ta muốn hối đoái vật tư ở chỗ này một chút.” Nam tử trung niên hô lên.

Người sống sót điều khiển giàn giáo lên xuống nhìn Lâm Phàm, thấy Lâm Phàm gật đầu, lập tức đáp lại, “Được.”

Người sống sót này điều khiển giàn giáo.

Ba chiếc xe được nâng lên.

“Chào ngươi, ta tên là Vương Trung.” Nam tử trung niên nhiệt tình tiến lên, vươn tay với Lâm Phàm.

“Chào ngươi, ta tên là Lâm Phàm, các ngươi muốn hối đoái thứ gì?” Lâm Phàm hỏi.

Vương Trung nói, “Chúng ta là thương nhân, muốn đến đây xem thử có thứ chúng ta cần hay không, hoặc là những thứ kia của chúng ta, các ngươi có cần hay không, cách giao dịch của chúng ta chỉ chấp nhận huyết tinh.”

Lâm Phàm nhìn Vương Trung, sau đó nhìn ba chiếc xe đằng kia.

Đám người này không phải Giác Tỉnh Giả thì chính là Liệp Sát giả, thực lực của từng người đều không kém.

Ngẫm lại cũng đúng, nếu như là thương nhân, không có thực lực thì sao có thể cầm trong tay những vật tư này, chỉ cần bọn hắn đến tường rào Hoài Phổ, tuyệt đối sẽ bị cướp đến một cọng lông cũng không còn.

“Các ngươi có thứ gì?’ Lâm Phàm hỏi.

Vương Trung lấy từ trong túi áo một cái bình nhựa, lắc lắc, hạt giống bên trong rất dễ thấy, “Đây là hạt giống đậu nành, bây giờ là trong tận thế, những thứ này rất khó có được, nếu như tường rào các ngươi muốn, có thể dùng huyết tinh để mua.”

Lâm Phàm có vẻ hơi ngạc nhiên, có thể lấy được thứ đồ chơi này trong tận thế, xem ra cái gọi là thương nhân tận thế của bon hắn, thật sự có chút năng lực.

“Nếu như các ngươi yên tâm, có thể vào trong bàn luận.”

“ĐƯợc, cái này có gì mà không yên tâm chứ.”

Vương Trung cười nói.

Tất cả tự tin đều đến từ thực lực.

Nếu như không có thực lực, bọn hắn cũng không dám làm công việc này.

Chương 86:

Có Lâm Phàm dẫn đường, bọn người Vương Trung lái xe vào bên trong, khi chạy đến tường ngoài.

“Vương ca, các ngươi nhìn bọn họ kìa, hình như đang trồng rau quả.”

Đám người nhìn mầm non xanh mơn mởn sinh trưởng trong đất, cả đám đều tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc.

Vương Trung nhìn thấy những thứ này.

Cũng vô cùng kinh ngạc.

Hắn ta thấy, loại tường rào cỡ nhỏ này thế mà cũng có hạt giống khai hoang, đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Rõ ràng, thật là phải nhìn tường rào Miếu Loan thêm một chút.

Bên trong tường trong.

Dọc con đường này, Vương Trung yên lặng quan sát tình hình xung quanh.

Tường rào này có chút không giống bình thường.

Vậy mà lại sắp xếp người sống sót bình thường ở tường trong, tình huống này chưa từng nhìn thấy.

Tình huống gì đây?

Tường rào Miếu Loan biến hóa lớn như vậy?

Một năm trước, hắn ta đã tới nơi này, tình cảnh lúc ấy mới là tình cảnh của tường rào cỡ nhỏ khác nên có, bây giờ nếu như không tận mắt nhìn thấy, hắn ta thật sự không thể nào tin được.

Đến nơi để nói chuyện.

Lão Chu cũng đến.

Vương Trung nhiệt tình nói, “Quản lý Chu, đã lâu không gặp.”

Chu Thế Thừa cười nói, “Bây giờ ta không còn là người quản lý nữa, ta đã giao vị trí người quản lý cho hắn, bây giờ hắn chính là người quản lý, toàn bộ tường rào Miếu Loan do hắn định đoạt.”

Giờ phút này, Vương Trung lại nhìn Lâm Phàm nhiều thêm vài lần, khá lắm, tuổi còn trẻ đã trở thành người quản lý, hơn nữa tình huống này còn là Chu Thế Thừa cam tâm tình nguyện nhường lại, xem ra người quản lý họ Lâm này không phải là nhân vật đơn giản.

Sau khi một vài Giác Tỉnh Giả và Liệp Sát giả biết có thương đội đến.

Đều chạy đến.

Muốn nhìn xem thử có thứ mà bọn hắn cần hay không.

Sau khi lão Chu giới thiệu đơn giản một chút, Lâm Phàm xem như đã hiểu một chút về thương đội này, khá lắm, làm nghề nghiệp này, chẳng khác nào cột đầu trên thắt lưng quần, không rõ ngày chết, dù sao thì chính là rất nguy hiểm.

Hàn huyên đơn giản vài câu.

Vương Trung lấy danh sách hàng hóa ra, “Các ngươi nhìn xem, đồ đều ở đây, nếu cần gì thì cứ nói thẳng.”

Chương 206 - Sau khi thương đội đi ngang qua, ta cảm thấy cái gì cũng thiếu. (4)

Lâm Phàm và lão Chu mỗi người một phần, còn những người khác thì chủ động hỏi thăm, ngay cả Lục Dĩnh cũng đang hỏi đối phương, có đồ lót nội y hay không.

Lục Sơn thì hỏi thăm có các loại thuốc lá hay không.

Phần lớn bọn hắn đều cần những thứ này.

Lúc này.

Lâm Phàm nhìn rất cẩn thận.

Một rương 500 đạn súng máy: 10 viên huyết tinh cấp một.

Một hộp Penicilin: Một viên huyết tinh cấp ba.

100 hạt giống rau quả: 10 viên huyết tinh cấp một.

Bộ đàm: 2 viên huyết tinh cấp một.

Máy phát điện: Một viên huyết tinh cấp bốn.

Một bình xăng (3 tấn): Mười viên huyết tinh cấp bốn.

Chủng loại vật phẩm rất nhiều.

Thậm chí ngay cả máy bay trực thăng cũng có, đương nhiên, đây đều là những thứ đưa đến sau, chỉ là giá bán khá cao, thế mà cần đến năm mươi viên huyết tinh cấp bốn.

Mẹ nó, bây giờ hắn cũng chỉ có một viên huyết tinh cấp bốn.

Muốn nói quý hay không, vậy thì nhất định rất quý.

Nhưng bây giờ là tận thế, giá cả cao là chuyện đương nhiên.

“Các ngươi lấy được những thứ này ở đâu vậy?” Lâm Phàm hỏi một vấn đề ngu xuẩn.

Vương Trung cười nói, “Quản lý Lâm, chỉ cần là thứ mà khan hiếm trên thị trường, chúng ta đều sẽ nghĩ cách để lấy được, còn về rốt cuộc là lấy được từ đâu,. đúng là khó mà nói được, có cái đi tìm, có cái tự tạo ra, ta thấy ngươi nhìn chằm chằm vào máy bay trực thăng, không ngại nói cho ngươi, đó là đội viên của chúng ta, dựa vào mông của hắn mới kiếm được đó.”

Theo phương hướng Vương Trung chỉ sang.

Một thanh niên có dung mạo thanh tú cười he he.

Lâm Phàm cười, cũng không xem lời của hắn là thật, quả nhiên, đám gia hỏa kia thực lực cường đại, không phải là không có đạo lý, theo kiểu kiếm lời thế này, bọn hắn có đủ huyết tinh để tăng mạnh.

“Có bao nhiêu rương đạn?” Lâm Phàm hỏi.

“Trên xe có năm rương, nếu như quản lý Lâm muốn lấy hết, vậy thì sẽ được giảm giá, 48 viên huyết tinh là được.” Vương Trung nói.

Lâm Phàm gật gật đầu với lão Chu, thứ đồ chơi này vẫn nên có.

Tường rào cần đạn để phòng thủ.

Giữ lại không có việc gì, để đề phòng lỡ như.

“Penicilin có bao nhiêu hộp?”

“Bây giờ có mười hộp.”

“Đều lấy hết.”

Thứ đồ chơi này rất quan trọng, ở trong loạn thế còn quý hơn cả vàng, hắn thì có lẽ không sợ vi khuẩn cảm nhiễm, nhưng không có nghĩa là những người khác thì không, có lẽ bây giờ không dùng đến, nhưng cũng sẽ đến lúc cần phải dùng, lại phát hiện không có, thế thì hỏng bét đến mức nào.

Lo trước khỏi họa.

Trong lòng Vương Trung kinh ngạc, không ngờ cái tường rào Miếu Loan nho nhỏ này lại rất giàu có.

Huyết tinh cấp ba có thể lấy ra được nhiều như vậy.

Thật sự coi trọng thêm mấy phần.

Bây giờ Lâm Phàm cái gì cũng thiếu, chỉ là không thiếu huyết tinh.

Khi thật sự thiếu, trực tiếp ra ngoài chém giết lung tung một trận, thu hoạch tràn đầy.

“ĐƯợc rồi, không thành vấn đề.” Vương Trung trả lời.

Đội viên khác trong thương đội đều cười.

Không ngờ thật sự đã đến đúng nơi rồi, lúc trước bọn hắn có đến tường rào Diêm Hải, nơi đó khá loạn, không ai muốn mua mấy thứ đồ chơi này của bọn hắn, chỉ bán được chút đồ chơi không đáng tiền.

Hạt giống rau quả cũng phải mua, không sợ hàng nhiều, chỉ sợ thời điểm mấu chốt không có hàng.

Cũng may khi dị thú tiến công để lại xác dị thú cấp một khá nhiều, nếu không thì thật sự không có đủ huyết tinh cấp một.

Lâm Phàm chọn chọn lựa lựa, mua rất nhiều thứ, tiêu một lượng lớn huyết tinh.

Qua lần mua sắm này.

Hắn biết mình lại được ra ngoài làm việc rồi.

Mua bộ đàm.

Mua máy phát điện.

Một viên huyết tinh cấp bốn duy nhất cũng tiêu hết.

Sau khi đưa người sống sót vào tường trong sinh sống, điện lực có chút không ổn định, chỉ có thể ưu tiên cung cấp cho Giác Tỉnh Giả và Liệp Sát giả, cho nên máy phát điện cần phải tăng thêm.

Còn về máy bay trực thăng, chờ tương lai hắn có đủ huyết tinh rồi, vẫn phải mua.

Thứ đồ chơi này quý cũng là bình thường.

Đây là thứ có thể bảo mệnh.

Lâm Phàm nói, "Nếu như ta đặt hàng một bình xăng, đưa đến nơi này cần bao lâu?"

Vương Trung nói, "TRong mười ngày là có thể đưa đến."

"Vậy ta đặt một bình xăng."

"ĐƯợc, nhưng mà cần đặt cọc trước chút huyết tinh, chỉ cần đưa cho ta ba viên huyết tinh cấp bốn là được."

"Ta bảo ngươi này lão Vương à lão Vương, ngươi cảm thấy tường rào chúng ta sẽ thiếu của ngươi chút huyết tinh đó sao, chỉ cần ngươi mang đến, chúng ta sẽ trả ngay lập tức, giap dịch giữa chúng ta, không chỉ có lần này, mà còn rất nhiều lần sau nữa." Lâm Phàm nói.

"ĐƯợc rồi, ai bảo các ngươi là khách hàng lớn, không thành vấn đề." Vương Trung vừa cười vừa nói.

Xăng quá quan trọng.

Với tình hình hiện giờ, đi ra ngoài không có một chiếc xe thì khó mà chạy nhanh được.

Số lượng xăng tồn trữ ở tường rào Miếu Loan rất thấp, nếu như không có xăng, mọi người chẳng khác nào què chân, khó có thể rời khỏi tường rào, cho nên thứ đồ chơi xăng này, đương nhiên là càng nhiều càng tốt.

Chọn lựa đồ cũng đã xong.

Cho dù có đồ muốn mua.

Cũng không có huyết tinh cao cấp.

Cũng không lâu lắm, giao dịch kết thúc.

Bọn người Vương Trung cũng không dừng lại mà lái xe rời đi.

Lâm Phàm nói, “Lão Chu, không ngờ trong tận thế này, lại có thương đội lớn như vậy.”

Lão Chu nói, “Ừm, bọn hắn xuyên qua trong tận thế, có thể sống đến hiện tại là vì trong bọn họ có Giác Tỉnh Giả có năng lực ẩn thân, có thể che giấu đồ vật, đây cũng là thủ đoạn lớn nhất của bọn hắn.”

“Năng lực không tồi.” Lâm Phàm bình luận.

Lão Chu nói, “Nói thật, cho đến bây giờ ta cũng không biết bọn hắn có thế lực hay không, có thể lấy được nhiều đồ tốt như vậy, chỉ với bọn hắn thì sợ là rất khó.”

Chương 207 - Sau khi thương đội đi ngang qua, ta cảm thấy cái gì cũng thiếu. (5)

Lâm Phàm nói, “Quản người ta nhiều như vậy làm gì, tổ chức đội ngũ đi, trong khoảng thời gian này cần hợp tác với tiểu đội Cơ Thạch của tường rào Diêm Hải ra ngoài săn giết dị thú, mà ta phải ra ngoài tìm kiếm dị thú cấp bốn, mười ngày sau phải giao dịch với người ta rồi, đừng để đến lúc đó lại không có huyết tinh, thế thì thật là mất mặt.”

Lão Chu chớp chớp mắt nhìn Lâm Phàm.

KHi Lâm Phàm lấy ra một viên huyết tinh cấp bốn, hắn ta thật sự ngây ngẩn.

Khá lắm.

Thần không biết quỷ không hay lại có thể săn giết được dị thú cấp bốn, ngẫm lại thật khiến người ta kinh ngạc…

Ngày tiếp theo.

Lương Hồng đã dẫn mọi người đến.

ĐỘi xe rất khổng lồ, thế mà còn lái xe đông lạnh ra ngoài, cho thấy rõ bọn họ thật sự muốn làm một trận lớn.

Sau khi Ngô Đình quay về, đã thổi tình hình thay đổi ở tường rào Miếu Loan lên tận trời, khiến đám người Lương Hồng nghe cũng có chút mê mang, mẹ nó mới đi có một chút, quay về lại càng trở nên quá đáng hơn rồi.

Mãi đến khi Lương Hồng nhìn thấy tình cảnh ở tường ngoài rồi, nàng mới hiểu ra, Ngô Đình nói không sai, đều là thật, đối với chuyện này, nàng vô cùng kinh ngạc, làm như vậy, không sợ sập bàn sao?

Nuôi nhiều người như vậy, vật tư đủ sao?

Lúc này, Ngô Đình đang trao đổi với các thành viên trong tiểu đội, chỉ trỏ xung quanh, mà thành viên trong tiểu đội cũng hoàn toàn khiếp sợ với tình cảnh trước mắt.

“Lão Thường, ngươi có con gái, ngươi xem tình hình ở tường rào Diêm Hải một chút đi, trẻ con suốt ngày chỉ có thể chạy loạn trong tường rào, thế nhưng ngươi xem bên này đi, người ta đã xây dựng phòng học rồi, để trẻ nhỏ có thể tiếp cận với giáo dục, ngươi nói xem có phải rất lợi hại hay không.” Ngô Đình nói.

Lão Thường là một nam tử trung niên bình thường, có thể lập gia đình trong tận thế, đó là vì khi đó dáng vẻ của hắn ta khá đẹp trai, được một nữ Liệp Sát giả coi trọng, cho nên trực tiếp đi theo, sau này vợ ở bên ngoài săn giết dị thú rồi chết, chỉ để lại đứa con gái hai tuổi.

Nhoáng một cái đã mấy năm trôi qua, đứa nhỏ đã bảy uổi, là thịt trong lòng hắn ta, cũng là thứ mà hắn ta không thể buông bỏ.

Nói thật, sau khi Ngô Đình nói thế, lão Thường thật sự có chút động tâm.

Nhưng mà sau khi nhìn về phía Hồng tỷ, cũng chỉ có thể tạm thời bỏ qua ý nghĩ này.

Ngô Đình đến bên cạnh một vị đội viên khác, nói bla bla, giới thiệu mỗi một nơi ở nơi này, mặt mũi đội viên vô cùng hoang mang, cảm thấy hình như Ngô ca rất quen thuộc về nơi này.

Thật giống như đã sống ở đấy rất lâu rồi.

“Các ngươi đã đến rồi.” Lâm Phàm dẫn theo người chạm mặt với tiểu đội Cơ Thạch.

“Đến rồi, nếu còn không đến, lỗ tai sẽ bị một vài người nói đến mọc

kén mất.” Lương Hồng nói.

Lâm Phàm cười, biết đang nói đến Ngô Đình, hắn cũng đã phát hiện ra Ngô Đình có hứng thú rất lớn với tường rào Miếu Loan, nhưng mà có chuyện, hắn còn chưa chủ động mở miệng, phải đợi bọn họ tự quyết định.

Lần này người của tường rào Miếu Loan ra ngoài gồm có: huynh muội Lục Sơn, Trương Thành, Bàng Viễn Hải, Trần Quân, Khâu Kiệt, còn có mấy Liệp Sát giả hộ tống.

Bàng Viễn Hải có năng lực hóa to lớn, sức chiến đấu tiêu chuẩn.

Khâu Kiệt có năng lực phòng ngự, một công một thủ, phối hợp với nhau, có thể mang lại hiệu quả cao.

“Lâm ca, còn ngươi?” Ngô Đình hỏi.

Lâm Phàm nói, “Ta còn phải đi đến chỗ khác, không cùng đường với các ngươi.”

“Ồ.”

Ngô Đình cảm thấy có chút tiếc nuối.

Nhưng mà cũng không sao cả, mục đích của hắn ta chính là hy vọng người của tiểu đội Cơ Thạch tiếp xúc với người của tường rào Miếu Loan nhiều hơn một chút, chờ thân quen rồi, có lẽ không cần hắn ta nói, mọi người đều sẽ nghĩ đến chuyện gia nhập vào tường rào Miếu Loan.

Nếu như có thể thành công.

Ngô Đình chính là người lập công đầu.

Trước khi xuất phát, Lâm Phàm dẫn bọn hắn đến tường trong xem một chút, các đội viên của tiểu đội Cơ Thạch đều cảm thấy tường rào Miếu Loan thay đổi thật sự quá lớn, đúng là rực rỡ hẳn lên, nói đây là bên trong tường rào cỡ nhỏ, bọn hắn không thể tin được.

Lâm Phàm vừa đi vừa giới thiệu, “Cải cách tường rào Miếu Loan là chuyện bắt buộc phải làm, bây giờ chỉ mới bắt đầu, các ngươi nhìn những người này đi, tinh thần diện mạo đã khác với trước, không còn âm u đầy tử khí nữa, ta tin rằng tương lai tường rào Miếu Loan nhất định có thể khiến mọi người giật nảy mình.”

Ngô Đình nói, “Lâm ca, lần đầu tiên đến đây, ta cũng giật nảy mình.”

“ĐƯợc.” Lâm Phàm cười đến ý vị thâm trường, trong ánh mắt như đang nói, đại ca à, Hồng tỷ của ngươi còn đang ở chỗ này đấy, ngươi không cảm thấy lời ngươi nói không thích hợp lắm sao?

Lương Hồng liếc nhìn Ngô Đình, sau đó nói, “Quá trình này đương nhiên rất vất vả.”

“Vất vả là chuyện không thể nào tránh được, chỉ có thể đi từng bước một, ta tin rằng tương lai sẽ tốt.” Lâm Phàm nói.

Lúc này.

Một vị thiếu niên vội vàng chạy đến, “Chào Lâm thúc thúc.”

“Chào Chiến Thần Ném Phân.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Các đội viên của tiểu đội Cơ Thạch sợ ngây người.

Chiến… Chiến Thần Ném Phân?

Mẹ nó đây là cái tên gì thế?

Lương Hồng nói “Bạn nhỏ, sao ngươi lại có xưng hô như thế, không cảm thấy không dễ nghe sao?”

Chiến Thần Ném Phân lập tức nhíu mày nhìn về phía Lương Hồng, “Dì à, sao lại không dễ nghe, đây chính là danh xưng vô cùng vinh quang đấy, đây là Lâm thúc thúc đặt cho ta, ta cảm thấy cái tên này rất tốt, rất khí phách.”

“Ai.” Lương Hồng đỡ trán, không ngờ Lâm Phàm còn có thể dở hơi như vậy, thậm chí ngay cả trẻ nhỏ cũng không buông tha, chờ đứa trẻ người ta lớn rồi, còn không hận chết ngươi sao, “Bạn nhỏ, sao cái tên này lại khí phách?”

Chương 208 - Sau khi thương đội đi ngang qua, ta cảm thấy cái gì cũng thiếu. (6)

Không đợi Lâm Phàm mở miệng.

Chiến Thần Ném Phân đã ngẩng đầu lên, vô cùng hăng hái mở miệng nói, “Lúc trước có một tên bại hoại đến tường rào chúng ta gây chuyện đó, a, đúng rồi, nghe nói hắn tên là Lê Bạch, là một Giác Tỉnh Giả, tất cả mọi người đều rất sợ hắn, nhưng mà ta không sợ, ta thò tay vào trong đũng quần, nắm một cục phân, không hề nghĩ ngợi lập tức ném về phía hắn, đập vào người hắn khiến mặt mũi hắn tràn đầy

hoảng sợ, còn ăn phải một chút nữa, tất cả mọi người đều nói ta rất dũng cảm, chỉ có cái tên Chiến Thần Ném Phân này mới có thể xứng với sự dũng cảm của ta."

Xoát!

Xoát!

Xoát!

Các đội viên của tiểu đội Cơ Thạch đều trừng mắt, há hốc mồm.

Đây là phiên bản hoàn toàn mới mà bọn hắn chưa từng nghe qua.

Lê Bạch bị thiếu niên người ta ném phân, còn đập trúng, thậm chí còn ăn một chút.

Đây là chuyện bọn hắn có thể nghe sao?

Lâm Phàm bất đắc dĩ, lão Lê à lão Lê, không phải ta không muốn giấu diếm giúp ngươi, mà là đứa nhỏ này còn quá nhỏ, chính là thời điểm cực thích khoe khoang, ai có thể ngờ đến lại đụng phải mấy người Lương Hồng chứ.

Nếu như ngươi biết được, tuyệt đối đừng trách ta.

Lâm Phàm nói, "Nghe một chút là được rồi, đừng truyền ra ngoài, thật mất mặt."

Lương Hồng: "ĐƯợc."

Ngô Đình: "ĐƯợc."

"Miệng ta rất kín."

"Ta cũng rất kín."

"Cho đến bây giờ ta đều không thích truyền bất cứ chuyện gì ra ngoài."

Lâm Phàm bảo Chiến Thần Ném Phân đi trước, Chiến Thần Ném Phân ngẩng đầu ưỡn ngực, vô cùng khí thế mà đi.

Bắt đầu hành động.

Lần đầu tiên hợp tác của tường rào Miếu Loan và tiểu đội Cơ Thạch bắt đầu.

Lâm Phàm cũng lái xe rời khỏi tường rào, muốn tìm được dị thú cấp bốn, vậy thì cần phải đến khu vực khác, những khu vực lúc trước từng đi nhất định không đi được, cho dù có, số lượng cũng quá ít.

Cho nên hắn lái xe đi về phía tường rào Kim Lăng.

Hoàng Gia Tiêm, khu bảo hộ tự nhiên.

“Kỳ quái, thật là kỳ quái.”

Lê Bạch nhíu mày, cảm thấy tình huống có chút không đúng, “Dị thú đâu, dị thú cấp ba đều đi đâu rồi.”

Thân là cẩu độc thân, hắn ta chỉ muốn hành động một mình, săn giết dị thú cấp ba, thu hoạch huyết tinh, từ đó trở thành Giác Tỉnh Giả cấp bốn.

Nhưng hôm nay sau khi hắn ta đến đây thì chẳng gặp được con dị thú cấp ba nào, cái này khiến tâm tình hắn ta có chút sụp đổ, trước kia tới đây, chưa từng gặp tình huống qua thời gian dài mà không gặp được dị thú cấp ba như vậy.

“Lâm Phàm đã từng tới đây, chẳng lẽ hắn giết hết dị thú cấp ba rồi?”

“KHông có khả năng, hắn chỉ có một mình, nơi này lại lớn như vậy, sao có thể giết hết.”

Hắn ta quả quyết ném sự việc không đáng tin này ra sau đầu.

Tiếp tục tiến sâu vào trong.

Hắn ta không tin mình không tìm được dị thú cấp ba.

Tường rào Hoài Phổ.

Quý Xương bảo và tiến sĩ Aiwa đang trò chuyện với nhau.

“Vật thí nghiệm của căn cứ Mộc Dương kia khủng bố như vậy sao?” Quý Xương Bảo hỏi

Tiến sĩ Aiwa nói, “Ừm, nếu như căn cứ vào phần số liệu này mà đánh giá, vật thí nghiệm này có thể trong thời gian cực ngắn đã trưởng thành đến thực lực của dị thú cấp bốn, đương nhiên, có khả năng có liên quan đến thực lực của bản thể lúc trước, nhưng mà cho dù như thế, cũng không thể tiến hóa nhanh như vậy.”

Theo Quý Xương Bảo, quá trình tiến hóa này quả thật quá nhanh,

nhanh đến mức khiến người ta không kịp phản ứng.

Nếu như không nghe được tiến sĩn Aiwa nói ra.

Hắn ta cũng không dám tin.

Quý Xương Bảo nói, “Không phải phía trên đã phái người đi tiếp thu rồi sao, sau khi tiếp thu được, nói không chừng sẽ có được số liệu liên quan đến thí nghiệm.”

Tiến sĩ Aiwa ha ha nói, “Nếu như là vật thí nghiệm bình thường, hắn sẽ không giấu diếm, nhưng bây giờ khi vật thí nghiệm này ở bên ngoài thể hiện đáng sợ như vậy, ngươi cảm thấy hắn sẽ ngoan ngoãn để bọn họ lấy thông tin sao, tin ta đi, căn cứ Mộc Dương sắp xảy ra chuyện rồi, hắn nhất định sẽ được ăn cả ngã về không.”

Quý Xương Bảo thật sự muốn biết tình hình cụ thể của vật thí nghiệm kia.

Nếu như có thể giúp cho người ta tiến hóa nhanh như vậy.

Thế thì có ai có thể chống lại được bọn hắn.

“Đúng rồi, gần đây tường rào của chúng ta xảy ra một vài chuyện, Diêm La và thành viên của hắn đã biến mất một khoảng thời gian, lần trước tên A Minh có quay về, nói là lấy đồ cho Diêm La, nhưng người đã đi mất rồi, tủ sắt của Diêm La cũng bị cạy mở, nghe người nhận treo thưởng nói, bọn hắn gặp phải người sống sót đã trộm xe của Diêm La, bọn người Diêm La ra ngoài chính là để trả thù đối phương.”

“Theo ta thấy, dữ nhiều lành ít.”

Quý Xương Bảo cảm thấy rất nhức đầu về chuyện này.

Tiến sĩ Aiwa nói, “Trước đừng quản đến những chuyện này, cứ theo dõi tình hình của căn cứ Mộc Dương, đúng rồi, bắt một thiếu niên đến đây cho ta, ta muốn tiến hành thí nghiệm, hắn có thể làm ra được, không có lý do gì mà ta lại không làm được.”

“Được.”

Quý Xương Bảo gật đầu nói.

Sau khi Quý Xương Bảo rời đi, tiến sĩ Aiwa nhíu chặt lông mày trầm tư, khi tận thế vừa mới bộc phát, tâm tình của hắn ta cũng không phải như vậy, vẫn muốn giải phẫu dị thú, nghiên cứu nguyên lý của

nó, phát hiện cách có thể khống chế dị thú.

Nếu như thật sự nghiên cứu ra được, thế thì sẽ có thể kết thúc được tai nạn tận thế này.

Nhưng sau khi nghiên cứu, ý nghĩ của hắn ta lại thay đổi.

Dị thú quá hoàn mỹ.

Hoàn mỹ giống như con người, mỗi một lần tiến hóa, đều khiến gen trong cơ thể phát sinh biến hóa, chữa trị gen, có thể đạt đến tình trạng càng hoàn mỹ hơn.

Chương 209 - Sau khi thương đội đi ngang qua, ta cảm thấy cái gì cũng thiếu. (7)

Bây giờ nghiên cứu của căn cứ Mộc Dương đã giúp hắn ta nhìn thấy được hy vọng. Nghĩ đến đây.

Trong đầu tiến sĩ Aiwa nảy sinh ra một ý nghĩ khá tà ác.

…

Đường cao tốc.

Lâm Phàm đã sắp đến khu vực Kim Lăng.

Trên đường khi xuất hiện dị thú, nếu như có huyết tinh, hắn đều sẽ dừng lại, cầm đao đi thu hoạch, trước kia không dùng huyết tinh, hắn không cảm thấy huyết tinh cấp bậc thấp khan hiếm gì cả.

Nhưng từ sau khi thương đội đi ngang qua.

Hắn xem như đã hiểu rõ, cho dù là huyết tinh cấp một cũng là đồ tốt.

Bây giờ hắn đã đến Khương Yến, chuẩn bị sang sông, đến Giang Âm, đi ngang qua Thường Châu, trực tiếp chạy về phía Kim lăng.

Cũng không lâu lắm.

Lái xe lên cầu lớn, mặt cầu bị sụp một đoạn, nơi này trực tiếp ngăn cản đường đi của dị thú, không còn cách nào khác, chỉ có thể xuống xe, vác xe lên, lấy đà chạy đến, bật nhảy, trực tiếp nhảy sang đối diện.

Tiếp tục chạy.

CŨng không lâu lắm.

Phía trước có một đám dị thú xuất hiện.

Lâm Phàm nhìn sang, chất lượng đám dị thú này không tệ, dị thú cấp một đông đảo, số lượng dị thú cấp hai tạm được, cũng có bốn, năm con.

Xuống xe.

“Này, bên này.” Lâm Phàm hô lên.

Các dị thú còn chưa phát hiện ra Lâm Phàm, sau khi nghe thấy tiếng động, nhìn thấy nhân loại, trong mắt lập tức lóe lên hung quang, giống như từng con chó dại, lộ ra răng nanh sắc bén, muốn nuốt chửng con mồi.

Lâm Phàm cầm đao, đối mặt với dị thú, tiến vào trong đám dị thú, trực tiếp bắt đầu vung đao chém giết, chỉ trong chốc lát, máu văng ra tung tóe, từng con dị thú bị chém làm hai.

Cũng không lâu lắm.

Hiện trường không còn một con dị thú nào cả.

Hắn bắt đầu móc huyết tinh của dị thú ra, sau một hồi làm việc.

Mười hai viên huyết tinh cấp một.

Bốn viên huyết tinh cấp hai.

Bỏ huyết tinh vào trong túi, vô cùng hài lòng, săn giết chính là như vậy, nhẹ nhàng đơn giản, không có bất cứ độ khó nào.

Tiếp tục lái xe đi.

Khi đi ngang qua một cửa hàng xăng dầu, dừng xe, xuống dưới xem xét tình huống, trạm xăng dầu này đã vô cùng hoang phế, hơn nữa bên trong cũng không còn một giọt nào.

Mặt đất nhấp nhô, vại chứa dầu cũng đã sớm dốc cạn.

Quả nhiên, sau tận thế mười năm, muốn tìm được chút vật hữu dụng, cũng quá khó khăn, không biết thương đội kia tìm được những thứ đó ở đâu.

Đột nhiên.

Đằng trước có động tĩnh truyền đến, mặt đất chấn động.

Ở đằng xa đã có một chiếc xe con lao đến, tốc độ cực nhanh, giống như đang tránh né dị thú.

Lâm Phàm im lặng nhìn sang.

Người trong chiếc xe đi ngang qua vội vàng hô lên, "Chạy mau, đằng sau có dị thú cấp bốn đuổi đến."

Hả?

Dị thú cấp bốn?

Nghe thấy có đồ chơi này, tinh thần hắn đột nhiên tỉnh táo, hoàn toàn không nghe lời đối phương nói, cầm theo đao, bước ra giữa đường, nhìn ở phía xa, có một dị thú cấp bốn có hình thể to bằng một ngôi nhà đang nhanh chóng chạy đến.

Mấy người sống sót bên trong chiếc xe đã chạy qua kinh hô.

"Có phải gia hỏa này bị dọa sợ đến choáng váng rồi không, rõ ràng đã nhìn thấy dị thú cấp bốn, sao lại không chạy?"

"Sao lại bị dọa sợ chứ, chúng ta còn biết chạy, sao người ta lại không biết."

"Mẹ nó… Gia hỏa này."

Đột nhiên.

Một tiếng kinh hô vang lên.

Mọi người trong xe đều sợ ngây người.

Chỉ thấy nam tử mà bọn hắn nghĩ rằng đã bị dọa sợ kia, thế mà cầm đao, nhanh chóng lao đến, nhảy lên, một vòng lửa lam trắng hiện lên, sau đó thì nhìn thấy dị thú cấp bốn đuổi theo bọn hắn lại ầm ầm ngã xuống.

Tình huống này, bọn hắn nhìn đến ngây ngẩn.

"Cái gì… Tình huống gì thế."

Mộn màn trước mắt khiến bọn hắn choáng váng.

Ngay cả bàn chân đang giẫm lên chân ga cũng thả lỏng.

Lâm Phàm thuần thục lấy huyết tinh ra, một viên huyết tinh cấp bốn đến tay, xem như đợt thu hoạch đầu tiên sau khi ra ngoài.

Đồng thời điểm tiến hóa cũng đến, thuộc tính ba chiều tăng lên, thực lực bản thân lại tăng lên không ít.

Nhưng mà khi đẳng cấp lên đến cấp bốn, cần năm mươi điểm tiến hóa mới có thể đạt đến cấp năm.

Lúc này số điểm tiến hóa cần có rất lớn, nói rõ Giác Tỉnh Giả cấp bốn có sự phân chia mạnh yếu hết sức rõ ràng.

Với thuộc tính ba chiều bây giờ của hắn, đối phó với dị thú cấp bốn có vẻ không có vấn đề gì, nhưng nếu đối phó với cấp năm, thậm chí là dị thú cấp sáu, nhất định không đơn giản như vậy.

“Đại ca, chào ngươi.”

Tiếng hỏi thăm cẩn thận từng li từng tí truyền đến.

Lâm Phàm quay đầu, nhìn mấy người sống sót lạ lẫm, gật đầu, “Chào các ngươi, có việc gì?”

Rời nhà ra ngoài phải khiêm tốn, nhưng quá khiêm tốn cũng phải cảnh giác, người xấu bên ngoài rất nhiều, không cẩn thận là có thể bị người ta hại chết.

“Không, không có việc gì, chỉ là cảm thấy đại ca thật là lợi hại, cảm ơn đại ca đã giải nguy giúp chúng ta, cứu tính mạng chúng ta.” Người sống sót nói chuyện là một nam tử, giọng nói vô cùng cẩn thận.

Lâm Phàm nói, “Không phải là giải vây giúp các ngươi, mà nó là mục tiêu của ta.”

Nói xong, chỉ thấy Lâm Phàm cắt một miếng thịt trên người dị thú cấp bốn, trực tiếp ném đến chỗ bọn hắn, “Cho các ngươi.”

Đây là thịt dị thú cấp bốn.

Ẩn chứa năng lượng rất lớn.

Mặc kệ là ở đâu, loại thịt có cấp bậc này đều rất quý giá.

Chỉ là Lâm Phàm không hề nghĩ đến, đám gia hỏa kia lại chẳng hề động đến miếng thịt kia, cái này khiến hắn có chút khó hiểu, chẳng lẽ bọn hắn muốn lấy cả cái xác này?

Không phải hắn xem thường bọn họ, mà là chỉ với chiếc xe này của bọn hắn, muốn vác con dị thú cấp bốn này đi, đúng là nằm mơ, khỏi cần phải nói, chỉ với thể trọng của con dị thú này thôi, chỉ sợ đã nặng ba mươi, bốn mươi tấn rồi.

Chương 210 - Ta tuyệt đối không phải vì nghe được có dị thú mới làm người tốt.

Lốp xe cũng sẽ bị đè nát.

“Các ngươi chướng mắt?” Lâm Phàm bình tĩnh nói.

“Không, không, thịt của dị thú cấp bốn đối với chúng ta mà nói là thứ vô cùng quý giá, chỉ là bây giờ chúng ta không cần đến, chỉ hi vọng đại ca có thể ra tay giúp chúng ta.” Người sống sót kia lo lắng nói.

Lâm Phàm kinh ngạc nhìn về đám gia hỏa này.

Trong tận thế, đột nhiên lại muốn nhờ người khác giúp đỡ, nói thật, hắn cũng không ngờ đến, đồng thời cũng nghĩ, đám gia hỏa này rốt cuộc là làm sao mà có thể sống đến bây giờ, đã không còn có ai tình nguyện trợ giúp bất kỳ ai mà không có chỗ tốt này trong tận thế này.

Dù sao thì người thân thiện giống như hắn, cũng không có khả năng vì lời thỉnh cầu của ngươi, thì tình nguyện hỗ trợ.

Trong lòng Lâm Phàm cười lạnh., nghĩ thầm trong lòng, chúng ta chỉ là bèo nước gặp nhau, ta còn có việc, không giúp ngươi được, đường đi như thế nào, còn phải dựa vào chính các ngươi, người khác không thể giúp được gì.

Huống hồ ta cũng chẳng quen biết các ngươi, có quỷ mới biết có vấn đề hay không.

Ngay khi Lâm Phàm đang chuẩn bị mở miệng.

Nam tử người sống sót này đã đến trước mặt Lâm Phàm, hai đầu gối khuỵu xuống, quỳ gối trên mặt đất, “Đại ca, ta tên là Triệu Kim, nơi chúng ta sinh sống là một tường rào cỡ nhỏ ở gần khu Tích Sơn, nhưng tường rào chúng ta bị một đám dị thú bao vây, trong đó có dị thú cấp bốn, đó không phải là thứ mà chúng ta có thể đối phó được, cho nên chúng ta chia ra sáu đợt người sống sót ra ngoài xin giúp đỡ, hy vọng có thể tìm được viện trợ, giải vây giúp chúng ta.”

Khi đối phương giới thiệu.

Lâm Phàm còn cảm thấy đồng tình.

Đáng tiếc, có chuyện không phải cứ đáng thương là giúp.

Nhưng khi nghe thấy đối phương nói có dị thú cấp bốn bao vây, trong mắt Lâm Phàm lóe ra tia sáng, "Ngươi nói có dị thú cấp bốn đúng không?"

Triệu Kim gật đầu nói, "Đúng."

Lâm Phàm vội vàng đỡ đối phương lên nói, "Chúng ta sinh sống trong cùng một thế giới, chịu cảnh dị thú tàn phá, các ngươi gặp chuyện như thế, sao ta có thể ngồi nhìn mặc kệ được, đừng nói nhảm nữa, dẫn đường, bây giờ lập tức dẫn ta đi, chúng ta chậm trễ thêm một giây, tường rào của các ngươi sẽ nguy hiểm thêm một phần."

Nghe thấy vậy, Triệu Kim trừng mắt, chính hắn ta cũng không ôm bất cứ hi vọng nào, khi Lâm Phàm nói đồng ý trợ giúp, cả người hắn ta có chút ngây ngốc.

Dường như không thể nào tin được những gì lỗ tai mình nghe được.

"Đừng đứng ngốc như vậy, dẫn đường đi."

Lâm Phàm thúc giục.

"Đại ca, ngươi thật sự tình nguyện giúp chúng ta." Triệu Kim hoài nghi lỗ tai mình nghe nhầm.

"Đương nhiên, nhanh."

"Vâng vâng, cảm ơn đại ca."

Triệu Kim vội vàng đứng dậy, bảo mọi người lái xe đến.

Đám người sống sót đứng bên cạnh xe đều có chút hoang mang, không ngờ người ta thật sự giúp đỡ, bọn hắn kịp phản ứng lại, nhanh chóng hành động.

Lâm Phàm ném xác dị thú cấp bốn sang một bên.

Nên làm việc.

Hắn quá mong chờ tiến bộ.

Đám người sống sót ở tường rào Tích Sơn lái xe, kích động chạy về tường rào, bọn hắn có thể chủ động mạo hiểm ra ngoài tìm kiếm

viện binh, đã nói rõ bọn hắn rất dũng cảm.

Nơi đó có bằng hữu của bọn hắn.

Có người quan trọng của bọn hắn.

Mặc dù mọi người đều rất sợ hãi, nhưng tại bước ngoặt nguy hiểm này, tóm lại phải có người đứng ra.

Cho nên sáu đợt sóng người cầu viện lập ra.

Bọn hắn biết chuyến này cửu tử nhất sinh, nhưng cho dù là thế, vẫn không hề sợ hãi một chút nào, đây chính là thời khắc mấu chốt trong tuyệt vọng, chắc chắn sẽ có người đứng ra.

Trong xe.

“Đại ca, tốt quá rồi, không ngờ ở trong tận thế, lại có người tốt như vậy.”

“Đúng thế, tường rào của chúng ta nhất định có thể cứu được.”

“Nhưng mà đại ca, chỉ có một người, đối mặt với nhiều dị thú như vậy, có thể đối phó được sao?”

“KHông phải còn có chúng ta sao, đại ca đối phó với dị thú cấp bốn, chúng ta đối phó với dị thú khác, chỉ cần đoàn kết nhất trí, nhất định có thể thắng lợi”

Bọn hắn tăng nhanh tốc độ, không chút trì hoãn nhanh chóng tiền về tường rào.

…

Tường rào Tích Sơn.

Tường rào nơi này rất cũ nát, tường ngoài không cao lắm, may may vá vá, có rất nhiều lỗ hổng, rõ ràng là ở trong tận thế mười năm, nơi này đã bị đủ tàn phá.

Đương nhiên, có thể chống đỡ đến lúc này, có thể nói tường rào này có chút năng lực, hoặc cũng có thể nói là vận may tốt.

Chỉ là vận may tóm lại cũng chỉ dùng được đến một lúc nào đó mà thôi.

Lần này tường rào bọn hắn gặp phải chuyện nguy hiểm nhất.

Không biết nguyên nhân gì.

Mà đám dị thú này lại bao vây tường rào của bọn hắn.

Đám người sống sót đứng trên tường rào rất hoảng, cho dù dị thú còn chưa tiến công, nhưng cảm giác áp bách kia cũng khiến cho tất cả người sống sót khó mà thở dốc.

“Xong, chúng ta xong đời rồi.”

“Vì sao vô tuyến điện không thể cầu viện đến tường rào Kim Lăng được.”

“Con chó Hoàng Lôi kia đã dẫn người trốn vào trong hầm trú ẩn rồi, đã hoàn toàn từ bỏ chúng ta.”

Đám người sống sót bị ngăn cách ở tường ngoài rất hoảng.

Bọn hắn không có chỗ để trốn, chỉ có thể trơ mắt chờ đợi, tuy rằng đã có sáu đợt người chạy ra ngoài cầu viện, nhưng sinh tử chưa biết, lúc chạy ra, lập tức có một lượng lớn dị thú đuổi theo. Bọn hắn tận mắt nhìn thấy có hai đợt người sống sót cầu viện đã bị dị thú đụng bay, người sống sót bên trong bị dị thú điên cuồng gặm ăn, cắn xé, trong tiếng kêu gào thảm thiết bị chia ăn sạch sẽ.

Trường hợp như vậy, khiến bọn hắn vô cùng kinh hãi.

Chương 211 - Ta tuyệt đối không phải vì nghe được có dị thú mới làm người tốt. (2)

Lúc này, một nam tử cụt tay, cầm trường đao hô lên, “Đứng sợ hãi, bây giờ dị thú còn chưa tiến công, cũng đã có người tìm viện binh thoát ra ngoài, chúng ta có cơ hội, nếu như chúng ta loạn thành một đám, vậy thì thật sự một cơ hội nhỏ nhoi cũng không có.”

Nam tử cụt tay vừa nói chuyện chính là Giác Tỉnh Giả cấp hai.

Năng lực của hắn ta chính là phân tích nhược điểm.

Khi đối phương tiến công, có thể phát hiện nhược điểm của đối phương đầu tiên, từ đó tìm ra cách phản kích.

Sau khi hắn ta mở miệng, mọi người đang hốt hoảng lập tức ổn định lại.

Rất rõ ràng, vị nam tử cụt tay trước giờ vẫn luôn bình tĩnh, được

đông đảo người sống sót tán thành, nếu không thì cho dù hắn ta có nói như vậy, tại lúc hốt hoảng như thế, mọi người vẫn sẽ chẳng nghe theo.

“Cao ca, chúng ta thật sự có thể chống đỡ được sao?” Một người sống sót sợ hãi nói.

Hắn ta nhìn thấy Cao ca ở bên cạnh, trong lòng quả thật an ổn hơn rất nhiều.

Cao ca tên là Cao Thiên Hải, làm người nhiệt tình trượng nghĩa, rất có uy vọng trong tường rào, cánh tay hắn ta đã bị cụt kia, chính là trong quá trình cứu người, có một con dị thú nhào đến, cắn mất một cánh tay.

Cao Thiên Hải nói, “Chỉ cần mọi người có thể đoàn kết nhất trí, nhất định có thể chống đỡ được, ít nhất chúng ta không phải đã có bốn đợt người cứu viện ra ngoài rồi sao, ta nghĩ nhất định có thể đợi được cứu viện.”

Hắn ta rất bất mãn đối với hành động của người quản lý Hoàng Lôi.

Dị thú còn chưa tiến công.

Chỉ là phát hiện có dị thú cấp bốn tồn tại, đã dọa Hoàng Lôi đến mức dẫn người trốn vào trong hầm trú ẩn, nếu như muốn dẫn hết mọi người vào trong còn chưa tính, ai có thể ngờ đến gia hỏa này còn nghĩ đến chuyện vật tư trong hầm trú ẩn có hạn, không muốn dẫn theo quá nhiều người trốn, cho nên chỉ dẫn theo một ít Giác Tỉnh Giả và Liệp Sát giả tiến vào.

Bây giờ trong thế đạo này.

Người có thể trở thành Giác Tỉnh Giả và Liệp Sát giả, thường thường đều tương đối ích kỷ.

Gặp phải tình huống này, người quản lý còn muốn chạy trốn vào trong hầm trú ẩn, bọn hắn đương nhiên càng không có lý do mà liều mạng.

Chứ đừng nói là còn có dị thú cấp bốn.

Ngay cả Giác Tỉnh Giả mạnh nhất trong tường rào bọn hắn, cũng chỉ mới cấp ba mà thôi, lấy cái gì mà đánh?

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Sau khi dị thú gầm lên giận dữ, các dị thú bắt đầu công kích.

Cao Thiên Hải quát, "Chuẩn bị phản kích, cho dù như thế nào cũng phải ráng chống đỡ."

Trong chốc lát.

Tiếng súng vang lên.

Pằng pằng pằng…

Cao Thiên Hải nhìn xung quanh, bình tĩnh, ít nhất thì bây giờ không phải chỉ có mình hắn ta đang chiến đấu, còn có Liệp Sát giả khác cũng không chạy trốn vào trong hầm trú ẩn.

Phương châm của Hoàng Lôi chính là tinh anh còn sống.

Người sống sót bình thường trực tiếp bị hắn ta từ bỏ, hắn ta thấy, đám người sống sót bình thường này không có bất cứ giá trị gì cả, chỉ cần Giác Tỉnh Giả và Liệp Sát giả vẫn còn, vậy thì hoàn toàn không thiếu người sống sót bình thường.

Trong hầm trú ẩn.

Bọn người Hoàng Lôi đang trốn bên trong, nơi này đã được sửa sang lại rất xa hoa, hoàn toàn không nhìn ra tình cảnh tận thế.

Giác Tỉnh Giả và Liệp Sát giả trốn bên trong lắng nghe tiếng động bên ngoài.

Đồng thời camera cũng quay lại tình hình bên ngoài.

"Hoàng ca, ngươi nói bọn hắn có thể chống đỡ được không?"

Người được gọi là Hoàng ca chính là một nam tử trung niên, trên mặt hắn ta có một vết sẹo, "Sao mà chống đỡ được, kết quả không cần nghĩ cũng có thể biết."

Mọi người xung quanh đều im lặng.

Không có bất cứ biểu lộ gì.

Có người biết làm vậy là không tốt, nhưng nghĩ đến chuyện mình có thể sống sót, lại trở nên an tâm vô cùng.

Có người chậm rãi mở miệng.

“Sao có thể như vậy, tại sao lại có một lượng lớn dị thú xuất hiện ở đây, dị thú triều bên tường rào Kim Lăng mới kết thúc không bao lâu, dựa theo tình hình bình thường, không có lý do gì lại như vậy.”

“Ta cũng cảm thấy quái dị, dị thú cấp bốn xuất hiện, không có dị thú có trí tuệ chỉ huy, ta cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.”

“Bây giờ thảo luận những chuyện này để làm gì? Đã bắt đầu tiến công rồi.”

Hoàng Lôi nghe mọi người nói những chuyện này.

Yên lặng quay người rời đi, đến trước cánh cửa mật mã, nhìn xung quanh một chút, xác định không có ai, điền mật mã vào, đinh một tiếng, cửa mở ra, nhanh chóng đi vào, sau khi cửa điện tử đóng lại, ánh đèn trong phòng sáng lên.

Chỉ thấy ở vị trí trung tâm, có trưng bày một quả trứng cao một thước, bên ngoài vỏ trứng dán một ít dây điện đồ, một bên màn hình thể hiện số liệu.

“Mẹ nó, không nghĩ đến những dị thú này thế mà có thể tìm được đến nơi này.”

Hoàng Lôi đứng cạnh quả trứng, vươn tay ra sờ sờ.

Hắn ta đi đến một màn hình thông tin, tùy ý bấm bấm, rất nhanh, đã kết nối với một người thần bí nào đó.

“Bây giờ bên chỗ ta rất nguy hiểm, các dị thú đang tiến công nơi này, khẳng định không thể nào cản được, phải làm sao bây giờ?”

Quả trứng này cũng không phải là của dị thú cấp bốn, nhưng lại có một lượng lớn dị thú cấp bốn bảo vệ, hắn ta biết đây chính là một củ khoai lang nóng bỏng tay, chỉ là thật sự không ngờ, dị thú cấp bốn lại tìm đến đây nhanh như vậy, chỉ trong một ngày ngắn ngủi đã tìm ra được nơi này.

“Giữ trứng cho kỹ, ta sẽ sắp xếp người tiếp ứng.”

“Ừm, ta sẽ xem kỹ, ta đã phá vô tuyến điện, khiến bọn hắn không thể nào liên lạc đến tường rào Kim Lăng, nhưng có sáu đợt người sống sót đi cầu viện đã lái xe ra ngoài, chạy trốn được bốn đợt, ta sợ bọn hắn thật có thể chạy được đến tường rào Kim Lăng, nếu như người bên kia tới, ta nhất định sẽ gặp phiền phức.”

Chương 212 - Ta tuyệt đối không phải vì nghe được có dị thú mới làm người tốt. (3)

Hoàng Lôi vội vàng nói rõ tình hình ra.

Mục đích cũng rất đơn giản.

Chính là hy vọng đối phương phái người đến cứu viện hắn ta.

Quả nhiên, chiêu này rất hữu dụng.

“Rất nhanh, một giờ sẽ đến.”

“ĐƯợc.”

Truyền tin kết thúc.

Hoàng Lôi tiếp tục đi xung quanh trứng quan sát, rất muốn biết rốt cuộc cái trứng này là thứ đồ gì, hắn ta biết trứng này tuyệt đối không đơn giản là trứng dị thú, nếu không thì bọn họ cũng không có khả năng dốc sức ăn trộm như vậy.

ĐỘi ngũ kia hắn ta đã nhìn thấy.

Đều là cao thủ.

Nhưng trong quá trình trộm trứng đều bị treo máy, chỉ có một Giác Tỉnh Giả duy nhất trốn thoát, biết được hắn ta có liên quan đến bên kia, cho nên chạy đến chỗ hắn ta, sau khi giao trứng cho hắn ta, vết thương quá nặng cũng treo máy.

Hắn ta rất muốn biết bên trong quả trứng này là thứ đồ gì.

Bên ngoài.

CHiến đấu đang rất kịch liệt.

Đám người sống sót trên tường thành gào thét giận dữ, cầm súng sống trong tay, không ngừng bắn vào đám dị thú, hy vọng có thể ngăn cản dị thú bên dưới tường thành.

Chỉ là đám dị thú này đã tạo cho bọn hắn áp lực quá lớn.

Bọn hắn biết, cứ theo tình hình này, tuyệt đối sẽ xảy ra chuyện.

Lúc này, một người sống sót vội vàng chạy về, “Cao ca, bọn hắn vẫn không mở cửa.

Trên mặt người sống sót này chảy đầy mồ hôi.

Vẻ mặt hoảng sợ, lo lắng khôn cùng.

“Đáng chết.”

Cao Thiên Hải tức giận mắng, đối với chuyện này hắn ta không còn cách nào khác, chỉ có thể liều mạng ngăn cản, hắn ta nhìn tình hình bên dưới tường thành, số lượng dị thú ngày càng nhiều, theo tình hình này, bọn hắn bị công phá cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Cách đó không xa.

Hai chiếc xe xuất hiện.

Đám người Triệu Kim nhìn thấy tình hình trước mắt, trợn tròn mắt, lẩm bẩm một mình, “Xong rồi, số lượng dị thú nhiều quá.”

Chính xác là quá nhiều.

Lúc bọn hắn lao ra ngoài.

Số lượng dị thú còn chưa đến mức này đâu, nhưng còn bây giờ thì sao, số lượng dị thú nhiều đến mức khiến bọn hắn sợ hãi.

“Đại ca, thế này không được.” Triệu Kim bất đắc dĩ lắc đầu, hắn ta thật sự đã cố gắng hết sức, cho dù vị đại ca trước mắt này có thể săn giết dị thú cấp bốn thì sao chứ, dù sao thì số lượng dị thú khác cũng nhiều đến dọa người.

Lâm Phàm khẽ vỗ vai hắn ta một cái rồi nói, “Nhìn cho thật kỹ, sau khi ta đã tới đây thì có ý nghĩa tường rào này đã không sao nữa rồi.”

“A?”

Triệu Kim không hiểu.

Nhưng còn chưa đợi hắn ta mở miệng, đã thấy Lâm Phàm tiến về phía đám dị thú, ánh mắt hắn đang tìm kiếm dị thú cấp bốn.

Một con.

Hai con.

Ba con.

Bốn con.

Không sai, hắn thấy được bốn con dị thú cấp bốn đang ở trong đám dị thú này.

Trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Cái tường rào này rốt cuộc có chuyện gì với dị thú vậy, thế mà có đến bốn con dị thú cấp bốn, nói thật, trong đợt dị thú triều, sau khi tường rào Kim Lăng ngăn cản lượng lớn chủ lực dị thú, tường rào Miếu Loan bọn hắn gặp phải dị thú triều tiến công, cũng không xuất hiện dị thú cấp bốn.

Hắn cảm thấy chuyện này nhất định không đơn giản.

Nhưng những chuyện này không quan trọng.

Bởi vì, hắn chỉ muốn nói, càng nhiều càng tốt, dị thú cấp bốn càng nhiều càng tốt.

“Này, các dị thú.”

Lâm Phàm gào lên, tiếng động như sấm giáng, vang vọng toàn bộ hiện trường, các dị thú tiến công nghe thấy tiếng động, có chút hoang mang, theo tiếng động nhìn lại, chỉ thấy một nhân loại đang một mình từ đằng xa bước tới.

Đám người sống sót đang chống cự dị thú trên tường thành cũng nhìn lại nơi vừa phát ra tiếng nói.

Đột nhiên nhìn thấy một người xa lạ đang không nhanh không chậm đi tới.

“Hắn là ai?”

“Không biết, chẳng lẽ hắn không thấy tình hình như thế nào sao, còn dám đi về phía này.”

“Các người nhìn kìa, đó là Triệu Kim.”

“Đây là giúp đỡ mà Triệu Kim tìm được?”

“Giúp cái rắm, chỉ có một người có thể làm gì.”

Cao Thiên Hải nghiêm túc nhìn qua.

Hắn ta cũng không biết người kia là ai, nhưng điều duy nhất có thể xác định chính là, người xa lạ này là do bọn người Triệu Kim dẫn về, thế nhưng chỉ có một người, có tác dụng gì được chứ?

Các dị thú đương nhiên vẫn có xúc động đối với máu thịt tươi sống.

Chỉ trong chốc lát.

Số lượng lớn dị thú tụ hợp cùng một chỗ, hóa thành chó dại phóng về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn tình hình trước mắt, vẻ mặt lạnh nhạt, hắn ta không rút đao, cũng không có bất cứ động tác nào, chỉ vô cùng bình tĩnh tiếp tục đi về phía dị thú.

Tất cả mọi người cùng nhìn chăm chú.

Có người đã tự động tưởng tượng ra hình ảnh tiếp theo trong đầu.

Đó chính là người xa lạ không sợ dị thú này, sợ rằng sẽ bị bọn dị thú này chia ăn, cuối cùng đến cặn cũng không còn.

Chỉ là tình hình tiếp theo khiến tất cả mọi người trợn tròn mắt.

Vạt áo khoác đen trên người Lâm Phàm chập chờn, đột nhiên có nhiều đốm lửa bùng lên, áo khoác màu đen dần dần bị ánh lửa màu lam trắng bao phủ, với khả năng khống chế năng lực cực mạnh của mình, ngọn lửa màu lam trắng như núi lửa bộc phát bùng lên tận trời, ngưng tụ thành vải vóc, che cả nửa bầu trời.

Sau khi trị số tinh thần của hắn hơn 100.

Hắn đã có sự khống chế mới đối với lửa của mình.

Chỉ trong chốc lát, ngọn lửa giống như vật sống, màn lửa vải vóc ngưng tụ lại như một tấm màn lớn, lập tức bao trùm lên dị thú đang lao đến, ngay cả tiếng gào thét cũng không có, sau khi lửa tắt đi, trên đất chỉ còn lại xác dị thú đã bị đốt cháy đen khét lẹt.

“Cái gì?”

Đám người sống sót trên tường thành nhìn thấy cảnh này, hoàn toàn bị dọa sợ.

Tất cả mọi người đều dừng động tác trong tay.

Chương 213 - Ta tuyệt đối không phải vì nghe được có dị thú mới làm người tốt. (4)

TRợn mắt há hốc mồm nhìn tình hình trước mắt. Chuyện này đối với bọn hắn mà nói, thật sự không thể nào tưởng tượng nổi.

“Hấn là ai?”

“Cũng quá mạnh rồi đi.”

Cao Thiên Hải là Giác Tỉnh Giả đương nhiên hiểu rõ năng lực của Giác Tỉnh Giả khó tăng lên như thế nào.

Thế nhưng vừa rồi đối phương chỉ dùng một chiêu, đã hủy diệt một lượng lớn dị thú.

Cái này phải có năng lực khống chế mạnh đến mức nào?

ĐỐi với đám người sống sót bình thường mà nói, bọn hắn không thấy được quá nhiều thứ, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, đó chính là bọn họ có thể sống rồi, có cao thủ đến cứu bọn hắn.

“Chúng ta không cần phải chết nữa.”

“Đúng vậy, nhất định là như thế.”

“A…”

Sau khi từng tiếng hoan hộ truyền đến tai Lâm Phàm, khóe miệng Lâm Phàm cong lên, chậm rãi rút đường đao, nhẹ nhàng vung lên, lửa bao trùm, ánh mắt khóa chặt con dị thú cấp bốn kia, bước chân dần tăng tốc, từ mắt thường chỉ có thể nhìn thấy được tàn ảnh, đây là tốc độ cực hạn của hắn.

Ầm!

Nhảy lên một cái.

Xuất hiện ở trên không, nhìn các dị thú bên dưới.

Hai tay nắm chuôi đao, mũi đao rũ xuống, gầm nhẹ một tiếng.

“Đến nào, mở mang kiến thức về biển lửa thôi.”

Rơi xuống đất.

Ầm ầm!

Mặt đất chấn động, lực lượng mạnh mẽ khuếch tán, mặt đất xuất hiện vết rạn, lít nha lít nhít khuếch tán ra bốn phía, ngay sau đó, lửa lam trắng từ trong vết rạn bùng lên, màn lửa cực nóng bao trùm các dị thú, từng tiếng gào thét thảm thiết vang lên.

Chỉ trong chốc lát, đối với Lâm Phàm mà nói, các dị thú vô dụng đã bị hoảng sợ, quân lính tan rã.

Ánh mắt Lâm Phàm quét qua, khóa chặt một con dị thú cấp bốn trong đó, rút đao dọn đường, sang trái trẻ phải, lập tức xuất hiện trước mặt dị thú cấp bốn, một đao bổ ra, đao mang sắc bén trực tiếp bổ đầu dị thú ra.

Ngay sau đó

Sau lưng có tiếng xé gió vang lên.

Không suy nghĩ nhiều, quay người lại đấm một quyền, lúc va chạm, một luồng lực lượng kinh khủng bộc phát ra, dị thú đã đạt đến cấp bậc này đã biết con mồi này có khó giải quyết hay không, cho nên mới tiến hành phối hợp.

Hai con dị thú cấp bốn khác cũng không cho Lâm Phàm bất cứ cơ hội nào, đồng thời lao đến.

Lâm Phàm chuyển động thân thể, đột nhiên vung đao, một đạo hỏa mang nổ tung.

Chỉ trong chốc lát.

Tại vùng đất trống bên ngoài tường rào, không ngừng vang ra tiếng ầm vang, trận đấu kịch liệt đã sớm khiến tất cả người sống sót trợn tròn mắt.

“Triệu ca, đại ca mà chúng ta mời về, rốt cuộc là quái vật gì thế.”

“ĐÚng vậy, cái này cũng quá đáng sợ rồi.”

Nghe các đồng bạn nói.

Triệu Kim im lặng không nói, ngây ngốc mà nhìn, không thể nào hoàn hồn được, đủ loại tình huống trước mắt, đã sớm nằm ngoài tưởng tượng của hắn ta, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, hắn ta sẽ không bao giờ tin.

Chiến đấu vẫn còn đang tiếp tục.

Đã có hai con dị thú cấp bốn bị Lâm Phàm chém giết.

Còn hai con dị thú cấp bốn còn lại đều đã bị thương, tình hình cũng chẳng khá hơn chút nào, chỉ là bọn chúng vẫn tử chiến không lùi, tức giận gào thét, bộ dáng dữ tợn khủng bố, lần lại nhào về phía Lâm

Phàm.

“Thực lực của con dị thú cấp bốn này, có chút vượt quá tưởng tượng.”

KHông phải tất cả dị thú cấp bốn nào cũng đều lợi hại.

Trong cùng cấp bậc cũng có khoảng cách.

Lâm Phàm nâng đao lên, bổ mạnh xuống, trong chớp mắt, thân đao bùng lên lửa lớn, bao trùm một con dị thú cấp bốn, nhiệt độ cực kỳ cao, cho dù là dị thú cấp bốn cũng không thể nào ngăn cản được, thân thể cao lớn bị ngọn lửa bao trùm, lăn lộn trên mặt đất, động tĩnh cực lớn, dị thú bình thường còn chưa kịp tránh đi lập tức bị thân thể cao lớn nghiền thành bánh thịt.

Chiến đấu thì phải chuyên tâm.

Lâm Phàm nhảy vọt đến sau lưng của một con dị thú cấp bốn khác, năm ngón tay nắm lại, đấm một quyền xuống, không khí nổ tung, phịch một tiếng, liên tiếp đánh trúng dị thú ở đằng sau, mà dị thú nhận phải nguồn lực lượng này, tứ chi khuỵ xuống, quỳ rạp trên đất, khó có thể chịu đựng được.

Lâm Phàm liên tục đánh từng quyền xuống, phịch một tiếng, lớp vảy sau lưng dị thú vỡ vụn, sau lưng bị đánh ra một lỗ máu, hắn vung tay, đánh một chưởng xuống, lửa vô cùng vô tận tràn vào bên trong thân thể dị thú.

Dị thú cấp bốn gào thảm, trong chốc lát, lửa ngập tràn trong cơ thể bùng lên, toát ra từ trong miệng, mũi, lỗ tai, mông.

Dị thú cấp bốn nằm trên mặt đất không còn nhúc nhích.

Tĩnh lặng im ắng.

Toàn thân bốc khói đen, đồng thời trên xác xuất hiện lít nha lít nhít vết rạn, trong vết rạn có lấp lòe ánh lửa.

Lâm Phàm giẫm lên dị thú cấp bốn, đứng thẳng dậy, nắm đường đao, nhìn xung quanh, không còn dị thú cấp bốn dẫn đầu, có dị thú muốn chạy trốn.

Cấp ba, cấp hai, cấp một.

ĐƯơng nhiên là cần phải giết cấp ba trước..

Cầm đao, lực đạo hai chân bộc phát, hóa thành một đạo ánh sáng, đuổi giết dị thú cấp bậc cao đang định chạy trốn.

Huyết tinh rất quan trọng.

Vẫn là câu nói kia.

KHi còn chưa gặp được thương đội trong tận thế, không có đồ gì thiếu thốn cả, mãi đến khi gặp thương đội tận thế, mới phát hiện bản thân nghèo cỡ nào, có đồ tốt cũng mua không nổi.

Thật sự là quá nghèo.

Khi Lâm Phàm đang săn giết dị thú, đám người sống sót trên tường thành đã ngây ngốc, thậm chí còn quỳ mà nhìn.

Bọn hắn chưa bao giờ thấy có ai có thể săn giết dị thú như vậy.

Bắt giặc bắt vua trước, đạo lý này đương nhiên là hiểu.

Đầu tiên là giết dị thú có cấp bậc cao nhất, khi dị thú cấp bật cao nhất bị giết chết rồi, bọn chúng sẽ như rắn mất đầu, khiến một ít dị thú chạy tán loạn, từ đó kết thúc nguy cơ.

Chương 214 - Ta tuyệt đối không phải vì nghe được có dị thú mới làm người tốt. (5)

Nói thì đơn giản, nhưng làm thì khó khăn đến mức nào.

Trước kia bọn hắn chỉ cho rằng chỉ có một con dị thú cấp bốn, nhưng lúc đó bọn hắn đã hoàn toàn hoang mang, có những thứ này tồn tại, cho dù là Giác Tỉnh Giả cấp bốn có gặp được bọn chúng, cũng phải chạy trốn, chớ nói chi đến chuyện săn giết.

Thế nhưng còn đối phương thì sao?

KHông dám nói là xem dị thú cấp bốn như đồ ăn mà chặt.

Nhưng thật sự hung mãnh quá, đúng là đáng sợ.

Cũng không lâu lắm.

“Mẹ nó, đáng tiếc, thế mà chỉ truy sát được sáu con dị thú cấp ba, mẹ nó chạy đúng là nhanh.”

Lâm Phàm thu thập xong huyết tinh thì yên lặng nhìn về phía xa.

Ý nghĩa của hắn là dị thú có huyết tinh đều sẽ giải quyết hết, đáng tiếc, bọn chúng phân tán quá nhiều, chia ra ba phương Đông Nam Tây mà chạy, cản cũng không cản được.

Nhưng mà hắn cũng đã cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Từ khi đi ra đến bây giờ, đã có năm viên huyết tinh cấp ba.

Bọn người Triệu Kim vội vàng vọt đến, "Đại ca, ngươi quá mạnh, thật sự đa tạ ngươi."

Lúc này Triệu Kim kích động vô cùng, thậm chí ngay cả nước mắt cũng chảy xuống.

Lâm Phàm xua tay, tỏ vẻ chỉ chút chuyện nhỏ, không cần phải kích động như vậy.

Đám người sống sót trên tường thành hoan hô, kêu gào, vốn cho rằng sẽ chết, ai có thể ngờ đến, lần này giống như ngồi cáp treo vậy, lúc là Địa Ngục, lúc là Thiên Đường, đúng là vô cùng kích thích.

Cạch cạch cạch…

Lúc này, một chiếc máy bay trực thăng màu đen cỡ lớn xuất hiện, tiếng cánh quạt vù vù hấp dẫn ánh mắt mọi người, máy bay trực tiếp bay thẳng vào bên trong tường rào.

Lâm Phàm khẽ nhíu mày, cảm thấy có biến.

"Ta đi xem một chút."

Nói xong thì nhảy lên một cái, đứng trên tường thành. Với thuộc tính ba chiều bây giờ của hắn, hoàn toàn không cần leo lên, chỉ cần nhảy vọt lên là được, Cao Thiên Hải ở bên cạnh định tiến lên bắt chuyện, Lâm Phàm lại chỉ chỉ vị trí máy bay hạ xuống, Cao Thiên Hải giống như là hiểu ra gì đó, cũng vội vàng đi theo.

Rất nhanh.

Khi hắn đến bên ngoài hầm trú ẩn.

Xung quanh máy bay có ba người thần bí đeo mặt nạ đang đứng, bộ dáng của bọn hắn, khiến người ta có một cảm giác, người sống chớ gần, ai đến gần người đó xui xẻo vậy.

Lâm Phàm quan sát trang phục của bọn hắn, trang phục thống nhất, chưa từng nhìn thấy, mặt nạ cũng chưa từng thấy, chính là loại mặt

nạ màu trắng bình thường.

Thời gian dần qua.

Càng ngày càng nhiều người sống sót tụ đến.

Vừa rồi trả qua sinh tử, đã khiến bọn hắn tức giận với Hoàng Lôi đến cực hạn.

Hoàng Lôi bước ra từ trong hầm trú ẩn, trong tay ôm một quả trứng to, biết được dị thú đã rút đi, hắn ta vô cùng khiếp sợ, nhưng những chuyện này đã không còn liên quan gì đến hắn ta nữa, hắn ta quyết định rời khỏi nơi này, chạy trốn mới là quan trọng nhất.

Cao Thiên Hải tức giận nói, “Hoàng Lôi, mẹ nó ngươi có còn là người không?”

Hoàng Lôi không để ý đến Cao Thiên Hải, chỉ ôm trứng, muốn nhanh chóng leo lên máy bay rời đi..

Ánh mắt Lâm Phàm nhìn về phía quả trứng kia, hắn có thể cảm nhận được nhịp đập mạnh mẽ bên trong quả trứng, quả trứng này có sức sống cực mạnh, hơn nữa còn là trứng của dị thú.

Nghĩ đến chuyện dị thú vừa mới tấn công lúc trước, vốn là rất kỳ quái, không có dị thú có trí tuệ khống chế, vậy mà lại xuất hiện bốn con dị thú cấp bốn, đây rõ ràng là chuyện không thể nào tưởng tượng nổi.

Bây giờ xem ra, tuyệt đối là do quả trứng này gây ra.

Lâm Phàm nói, “Đứng lại, nguyên nhân dị thú tiến công nơi này có phải là do quả trứng lớn này hay không.”

Sau khi hắn mở miệng.

Mọi người mới chú ý đến quả trứng khổng lồ này.

Là bởi vì quả trứng này nên mới thu hút các dị thú đến?

Lâm Phàm thấy đối phương không để ý, trực tiếp đi về phía trước, mà một người thần bí đang đứng bên cạnh máy bay trực thăng nhìn thấy Lâm Phàm có động tĩnh, không hề nghĩ ngợi, vọt thẳng đến, định một kích tất sát Lâm Phàm.

Lâm Phàm vung quyền, phịch một tiếng, trực tiếp nện lên mặt đối phương, chỉ trong nháy mắt đã nện đối phương bay vào tường thành

đằng xa, va chạm mãnh liệt, không còn động tĩnh, sinh tử chưa rõ.

Hai người thần bí khác rõ ràng rất kinh ngạc, không ngờ sẽ có kết quả như vậy.

Cũng vọt về phía Lâm Phàm.

Hai người này đều là Giác Tỉnh Giả, năng lực đã đạt đến cấp ba, thậm chí là mạnh hơn, ở trong tường rào khác, có lẽ có thể nói là cao thủ hạng nhất, thế nhưng ở trước mặt Lâm Phàm, vẫn chẳng có gì đáng chú ý.

Lạch cạch!

Lâm Phàm vươn tay ra, bóp cổ hai người với tốc độ cực nhanh, đập vào nhau, đụng đến mức bọn hắn nổi đom đóm mắt, choáng váng, rồi trực tiếp ném mạnh ra ngoài như đạn pháo, ném hai người về phía tường thành đằng xa.

Lực đạo rất lớn, khiến tốc độ bay của bọn hắn cũng rất nhanh.

Một cái đầu nổ tung.

Một cái trực tiếp chôn vào trong tường.

Lâm Phàm bước từng bước một về phía Hoàng Lôi, Hoàng Lôi đang ôm trứng sợ ngây người, không ngờ sẽ có tình huống này, sau đó tức giận quát lớn.

“Dừng lại, ngươi làm gì thế?

Lâm Phàm nói,”Thả trứng xuống.”

Hoàng Lôi từ từ lui về sau, nhưng vẫn không có ý định bỏ quả trứng xuống, ngay khi Lâm Phàm sắp đến gần, Hoàng Lôi đột nhiên ném quả trứng về phía Lâm Phàm, sau đó co cẳng chạy.

Lâm Phàm đón lấy quả trứng, nhìn Hoàng Lôi ở cách đó không xa, đột nhiên, một quả cầu lửa nhanh chóng lao đi, bùng một tiếng, quả cầu lửa nổ tung, trực tiếp nổ sau lưng Hoàng Lôi máu thịt be bét, ngã xuống đất không dậy nổi, không rõ sống chết.

Người điều khiển máy bay trực thăng nhìn thấy tình huống này, vội vàng định điều khiển máy bay trực thăng chạy trốn.

Chương 215 - Ta tuyệt đối không phải vì nghe được có dị

Lâm Phàm xuất hiện ở vị trí lái, trực tiếp kéo người lái ra ngoài, hắn rất thèm cái máy bay trực thăng này, nhưng mà hắn biết, đám gia hỏa kia nhất định có thế lực.

Đồ vật của đám có thế lực không dễ cầm, nhất là máy bay trực thăng, có quỷ mới biết nó có định vị hay không, nếu như hắn lái máy bay trực thăng về tường rào Miếu Loan, một khi bị định vị, rất dễ bị đối phương tìm được.

Lâm Phàm nói, "Quả trứng này ta sẽ cầm đi, máy bay trực thăng và những người này giao cho các ngươi, hẹn gặp lại."

Không suy nghĩ nhiều, trực tiếp rời đi.

"Xin hỏi ngươi tên là gì?" Cao Thiên Hải hô lên.

Lâm Phàm xua tay, không nói, cứ cầm trứng rời khỏi nơi này trước mới là lựa chọn sáng suốt, trứng này tuyệt đối là thứ tốt.

Trong chớp mắt.

Cao Thiên Hải chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng lưng Lâm Phàm rời đi.

"Triệu Kim, hắn rốt cuộc là ai vậy?" Cao Thiên Hải hỏi, dù sao thì người cũng là bọn hắn dẫn về, nhất định là biết được một chút.

Triệu Kim há hốc miệng, "Cái này… Ta cũng không biết, không hỏi."

Hắn ta thật sự không biết tên của vị đại lão này.

Dù sao ấn tượng duy nhất chính là lòng nhiệt tĩnh.

Cao Thiên Hải nhìn đằng xa đã không còn bóng lưng, mọi chuyện đều xảy ra quá đột ngột, khó mà diễn tả bằng lời, quả nhiên trong tận thế, cường giả bên ngoài khó có thể tưởng tượng được.

Thật sự là một cái là trời, một cái là đất.

Hắn ta nghĩ đến thật lâu trước đây, có một người du đãng kỳ kỳ quái quái đi ngang qua nơi này, đã từng nói với bọn hắn, nếu như các ngươi muốn trở thành cường giả chân chính, nhất định phải rời khỏi khu vực này, đi ra khỏi khu vực an toàn của các ngươi.

Đi ra bên ngoài nhìn xem, bên trong những luyện ngục nhân gian kia còn có thứ có thể giúp bản thân mạnh hơn.

Ở chỗ này, cấp năm có thể chính là cực hạn của các ngươi.

Bây giờ xem ra.

Vị kia rất có thể là từ tỉnh ngoài đến.

…

Vùng ngoại thành bên ngoài căn cứ Mộc Dương.

Một chiếc máy bay trực thăng đang bay, một nam tử đang khiêng RPG trên vai, ngắm vào máy bay trực thăng đang bay đến, cầm theo hệ thống theo dõi, một kích mất mạng, không hề nghĩ ngợi, bóp máy phát xạ.

Vút!

Một viên đạn đạo kéo ánh lửa nhanh chóng bay ra.

Đùng một tiếng.

Máy bay trực thăng đang bay lập tức nổ tung, ánh lửa to lớn xuất hiện, lửa cháy trên máy bay trực thăng rơi từ trên trời xuống đất, khi chạm đến mặt đất, đùng một tiếng, lại vang lên một tiếng nổ mạnh, ảnh lửa phụt lên tận trời.

Nam tử xoáy người, không nhìn về phía máy bay trực thăng đang nổ tung.

Nam nhân xưa nay sẽ không quay đầu nhìn vụ nổ.

Đây chính là một loại tự tin.

Mà lúc này.

Một nam tử toàn thân bị cháy đen xuất hiện đằng sau nam tử này, hắn ta là Giác Tỉnh Giả còn sống sót trong chiếc máy bay trực thăng bị nổ kia, chỉ thấy hắn ta vươn tay ra, nắm lấy đầu nam tử, lạch cạch một tiếng, trực tiếp nhấc đầu hắn ta lên, năm ngón tay dùng sức, muốn bóp nát đầu gia hỏa này.

“Đồ khốn, thế mà ngươi lại dám bắn nổ máy bay, ngươi đúng là đáng chết.” Nam tử bị thiêu cháy giận dữ hét lên.

Nam tử bị nhấc lên lộ ra vẻ mặt đau đớn, dường như thật sự cảm thấy đầu mình sắp bị bóp nát.

Đột nhiên.

Con ngươi của nam tử này thay đổi, thế mà biến thành một đường nhỏ, hai chân đang lơ lửng biến thành đuôi rắn, quấn lấy nam tử bị thiêu đốt kia, ngay sau đó, giãy dụa thân thể, vảy rắn trải rộng toàn thân, ngay cả đầu cũng biến thành đầu rắn.

Trong ánh mắt kinh hãi của nam tử bị thiêu đốt.

Mở miệng to như chậu máu, hung tàn nuốt nam tử bị thiêu đốt vào.

Một lát sau.

Nam tử há miệng, giống như đang nôn mửa, ngay sau đó, chỉ thấy một bộ xương đã bị ăn mòn không còn chút máu thịt bị phun ra ngoài.

Nam tử khôi phục nguyên dạng, lau chất lỏng trên khóe miệng.

“Thật là khó ăn.”

Sau đó lại khiêng cái RPG không còn đạn, quay người rời khỏi nơi này.

Mục tiêu thanh lý đã kết thúc.

Ném cái nồi này xong rồi.

Quả nhiên.

Ngay khi máy bay trực thăng nổ tung.

Ở căn cứ bí mật nào đó lập tức biết được chuyện này, sắc mặt người phụ trách chuyện này khó coi đến cực hạn, hoàn toàn nhận định chuyện này chính là do gã đeo kính ở căn cứ Mộc Dương đang đối kháng với mình.

Nếu như không phải hắn ta thì ai làm chứ? Mà gã đeo kính ở căn cứ Mộc Dương cũng phát hiện ở ngoại thành Mộc Dương có tín hiệu, vội vàng phóng máy bay không người lái đến xem xét tình huống, khi thấy xác máy bay trực thăng, còn cả những thi thể bên trong, sắc mặt lập tức thay đổi.

Hắn ta biết người trên máy bay là ai.

Là ai phái đến.

Thật sự là hắn ta không hy vọng đám gia hỏa kia tới, hy vọng bọn họ biến mất, nhưng bây giờ đám gia hỏa kia chết rồi, như vậy thì sẽ có người hung hăng ném cái nồi này lên người hắn ta/

Nghĩ đến đây.

Gã đeo kính đã biết chuyện lần này không dễ giải quyết.

Bản thân mình phải đưa ra lựa chọn…

Sau khi Lâm Phàm rời khỏi tường rào Tích Sơn một khoảng thời gian ngắn.

Cường giả của tường rào Kim Lăng đến.

“Ngươi nói là một người đã có thể giải quyết được bốn con dị thú cấp bốn, còn cả những dị thú khác?” Cố Giang biết được tình huống, vô cùng kinh ngạc, đừng thấy hắn ta là Giác Tỉnh Giả cấp năm.

Nhưng nếu như đối mặt với lượng lớn dị thú như vậy, còn có bốn con dị thú cấp bốn, hắn ta tuyệt đối không thể làm được.

Kết quả duy nhất chính là chạy.

Cũng có thể đánh trọng thương hoặc giết chết một con dị thú cấp bốn, nhưng tuyệt đối không có khả năng giống như bọn hắn nói, vô cùng bình tĩnh, săn giết bốn con dị thú cấp bốn vô cùng đơn giản.

Dù sao thì bốn con dị thú cấp bốn hợp lại, rất đáng sợ.

Chương 216 - Ta tuyệt đối không phải vì nghe được có dị thú mới làm người tốt. (7)

Cao Thiên Hải nói, “Ừm, đúng vậy, toàn thân hắn nổi lên lửa lam trắng, đeo một cây đao, rất mạnh.”

Cố Giang cảm thấy những tin tức này thật sự quá ít.

Rất nhiều người dùng dao, bây giờ có thể săn giết dị thú, không phải dùng đao thì chính là búa.

Còn về lửa lam trắng, đây là năng lực gì?

Giác Tỉnh Giả hệ hỏa không phải hắn ta chưa từng gặp qua.

Nhưng lửa tuyệt đối không phải màu sắc như vậy, cho nên hắn ta hoàn toàn không biết là ai.

Ngay khi bọn hắn đang nói chuyện với nhau, một người khác của tường rào Kim Lăng vội vàng chạy đến, "ĐỘi trưởng, đã xác minh xong, ba người đeo mặt nạ kia, đã chết mất hai, còn một người sống, nhưng có thể tỉnh lại hay không thì rất khó nói, chiếc máy bay trực thăng kia khi chúng ta kiểm tra lộ tuyến bay, đã khởi động hình thức tự hủy, vừa rồi đã nổ tung."

"Còn tên Hoàng Lôi kia?" Cố Giang hỏi.

Hắn ta biết đám người này có liên quan đến một vài tổ chức bí mật, mặc dù tường rào Kim Lăng bọn hắn trong mấy năm nay, cũng đã phát hiện ra, nhưng trong tình huống này, cho dù có biết cũng bất lực, bởi vì ngăn cản bọn hắn không phải người, mà là dị thú, muốn hành động, không hề đơn giản.

"Chết rồi."

Cố Giang bất đắc dĩ, nghĩ thầm tên kia ra tay cũng không biết nặng nhẹ chút nào, "Còn người lái máy bay đâu?"

"Cũng đã chết."

"Hắn chết như thế nào?"

"Đầu của hắn bị nổ."

"Nổ?"

"Đúng, chính là nổ tung, hình như trong đầu có cài một loại đạn tự hủy nào đó, khi tư duy có dao động khác thường, sẽ lập tức nổ tung, đây là vì không muốn chúng ta lấy được bất cứ tin tức gì trên người bọn họ."

Nghe thấy vậy, Cố Giang chỉ có thể ký thác hy vọng vào tên gia hỏa đang hôn mê bất tỉnh kia.

Chỉ có đưa về tường rào Kim Lăng, dùng dụng cụ tinh vi kiểm tra, nếu như trong đầu hắn ta cũng có đạn tạc, vậy thì chỉ có thể tìm cách gỡ bỏ.

Đồng thời.

Hắn ta cũng biết một tin tức càng quan trọng hơn.

Một quả trứng to, cao một thước, vỏ trứng trắng như tuyết,

Mà nguyên nhân tường rào này đột nhiên bị dị thú tấn công, là vì các

dị thú muốn lấy lại quả trứng kia.

Tình hình này, hắn ta chưa từng nghe qua.

Điều duy nhất có thể xác định chính là.

Quả trứng này tuyệt đối không bình thường.

Thật sự muốn biết người kia là ai, nếu có thể biết thì tốt biết bao, như vậy thì mọi chuyện cần thiết đều có thể làm rõ.

Điều tra rõ rồi, Cố Giang dẫn theo đội ngũ rời đi.

Dã ngoại hoang vu.

Lâm Phàm xem xét quả trứng, vô cùng tò mò và khó hiểu, ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ lên vỏ trứng, phát hiện vỏ trứng rất cứng rắn, trong lòng suy nghĩ, rốt cuộc đây là trứng dị thú gì.

“Này, trứng, ngươi có thể nghe ta nói chuyện hay không, ta khuyên ngươi tốt nhất nên sớm ra đây, ta cũng không có thời gian rảnh rỗi mà ôm ngươi chạy tán loạn, nếu như ta đói bụng, ta sẽ nướng ngươi lên ăn đó,”

Hắn biết trứng này có lai lịch không đơn giản.

Nếu không cũng sẽ không có chuyện như vậy phát sinh.

Chỉ là đối với hắn mà nói, trứng cũng chỉ là trứng mà thôi, cho dù lột xác thì cũng là dị thú, một đao là giải quyết, nếu may mắn có thể có được điểm tiến hóa, không may thì chính là làm không công thôi.

Bây giờ trong tay có năm viên huyết tinh cấp ba, cần phải cố gắng để lấy đủ mười viên, thời gian gấp rút, không có thời gian chậm trễ với một quả trứng.

Ngay khi hăn đang quan sát trứng.

Đột nhiên.

Một dao động tựa như thủy triều mà mắt thường không thể nhận ra được, phù một tiếng, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Hắn có thể cảm nhận được luồng dao động này.

“”A, trứng thần kỳ.”

Lâm Phàm kinh ngạc vô cùng, vừa rồi luồng dao động kia tuyệt đối là từ bên trong quả trứng này tạo ra, nghi ngờ nhìn bốn phía, cũng không phát hiện ra bất cứ động tĩnh gì.

Khi hắn đang nghĩ nên xử lý quả trứng này như thế nào.

Xung quanh dần dần có động tĩnh truyền đến.

Cẩn thận nghe, đó là tiếng dị thú gầm, nối liền không dứt từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Xoát!

Lâm Phàm xác định có một lượng lớn dị thú vọt đến, đột nhiên nhìn về phía trứng.

“Những dị thú này là do dao động ngươi vừa phát ra kêu gọi đến.”

Nói chuyện với trứng chính là đang tự chuốc lấy nhục nhã.

Hắn tạm thời không quản đến quả trứng này, bởi vì động tĩnh đã càng lúc càng gần, rất nhanh đã nhìn thấy một đám dị thú từ bốn phương tám hướng vọt đến, có lượng lớn là dị thú hồng huyết, đồng thời trong đám dị thú còn trộn lẫn một ít dị thú cấp một, dị thú cấp hai.

“Không có cấp ba trở lên.”

Ít nhất thì trước mắt không nhìn thấy.

Dị thú cấp bậc cao có khả năng đang ẩn nấp bên trong, hoặc là đang trên đường chạy đến.

Đường xa nhất định phải cần có thời gian.

Không vội không vội.

“Trứng, ta mang ngươi ra ngoài, cũng chỉ vì một câu ta muốn nướng ngươi, mà ngươi làm như thế này sao, cái này không thích hợp lắm đâu.”

ĐỐi mặt với bọn dị thú cấp thấp này.

Ngay cả dục vọng rút đao cũng chẳng có.

Ngay khi các dị thú vọt đến, một chưởng đập lên mặt đất, mặt đất nứt ra, lửa thuận theo vết nứt nhanh chóng lan tràn, lực lượng lửa

bùng nổ khiến mặt đất băng liệt, hóa thành từng con Hỏa Long, soạt một tiếng, lửa đột ngột bùng lên từ mặt đất, chỉ trong nháy mắt đã bao trùm đám dị thú đang vọt đến.

Lúc này, không trung tràn ngập mùi thịt nướng cháy khét.

Đi vào trong đám dị thú bị cháy khét, thu dọn huyết tinh.

Bây giờ hắn không phải chỉ có một mình, đằng sau còn có toàn bộ đội ngũ của tường rào Miếu Loan cần bồi dưỡng.

Sau khi thu dọn hết huyết tinh, huyết tinh cấp một có 32 viên, huyết tinh cấp hai 12 viên.

Chương 217 - Một quyền của ta đánh nát trứng to.

Số lượng xem như cũng tạm, chỉ là cấp bậc không ao, đây là chuyện duy nhất khiến hắn tiếc nuối.

“Ta nói này trứng, ngươi có thể dốc chút sức hay không, sao lại chỉ hấp dẫn được chút dị thú cấp bậc thấp như vậy, nếu như ngươi muốn cứu chính bản thân mình, cần phải gọi dị thú có cấp bậc cao hơn đến, ví dụ như cáp bốn cũng không tệ.”

Lâm Phàm vỗ vỗ trứng, sau đó ôm nó đặt vào ghế phó lái.

Nơi này không cần thiết ở lâu.

Hắn còn phải tiến về phía nam, tránh khỏi phạm vi của tường rào Kim Lăng, chỉ có như vậy mới có thể gặp được dị thú có cấp bậc cao hơn.

Sau khi hắn rời khỏi tường rào Tích Sơn, đang chạy vô cùng yên lành, đột nhiên giẫm phanh lại, xuyên qua cửa sổ xe, nhìn về một chiếc xe con bị lật nghiêng đang cháy ở bên kia, tình hình như vậy khiến hắn cảm thấy có chút gì đó không đúng.

Bây giờ lại gặp được xe bị cháy, không phải là chuyện tốt lành gì.

Không gặp được dị thú, chính là nửa đường bị người ta chặn giết.

Khả năng sau có vẻ cao hơn.

Dù sao thì dị thú cũng không biết phóng hỏa.

Lái xe, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn trứng đang nằm trên ghế phó lái.

Đột nhiên.

Tiếng lốp xe phịch một tiếng, khiến cho lực tiến tới yếu đi, Lâm Phàm ở trong xe vỗ trán, lốp xe sẽ không vô duyên vô cớ bị nổ, cho nên tình hình này chỉ có một, đó chính là gặp phiền phức.

Mở cửa, xuống xe.

Lốp trước xẹp lép, xoay người kiểm tra, trên lốp xe có ghim một mảnh sắt, chính thứ đồ chơi này đã làm hỏng lốp xe, may mắn là có chuẩn bị dự phòng, nếu không với tình huống này thì sẽ rất khó mà giải quyết.

Lúc này.

Có tiếng bước chân truyền đến.

Lâm Phàm đứng lên, con đường vốn trống rỗng, có bảy người sống sót xa lạ cầm theo vũ khí xuất hiện, từ trên mặt bọn hắn có thể nhìn ra được sự lạnh nhạt và khinh thường đối với sinh mạng.

Cái này khiến hắn nghĩ đến người du đãng.

Một đám người sống sót không đến tường rào, chuyên ở bên ngoài mai phục người sống sót khác, từ đó cướp vật tư của người khác.

“Giơ tay lên.”

Một người du đãng có khuôn mặt hung ác, cầm súng giảm thanh trong tay nhắm vào Lâm Phàm, mắt nhìn về phía balo sau lưng Lâm Phàm, balo phình to, bên trong nhất định có rất nhiều vật tư.

“Các ngươi là người du đãng.”

Vẻ mặt Lâm Phàm vô cùng bình tĩnh, giơ tay thì chắc chắn sẽ không làm rồi, nếu như nghe theo lời đối phương, chẳng phải sẽ biến thành rùa đen sao.

Khi bọn họ nói chuyện với nhau, có một người du đãng gầy như khỉ lập tức chạy đến chỗ xe Pickup, tìm kiếm vật tư, phát hiện sau xe trống không, lộ ra vẻ thất vọng.

Nhưng nhìn thấy ở ghế phó lái có một quả trứng to, vui mừng nói, “Lão đại, ở đây có một quả trứng, cho đến bây giờ ta vẫn chưa từng thấy có quả trứng nào lớn như vậy.”

Lúc này Lâm Phàm đã sắp đến địa phận Tô Châu, tường rào ở nơi này

cũng là tường rào cỡ lớn, người sống sót sinh hoạt rất nhiều, vật tư xung quanh rất phong phú, cho nên xuất hiện rất nhiều người du đãng.

Đối với người du đãng mà nói, bọn hắn không cần tuân thủ bất cứ quy củ chế độ nào cả, hoàn toàn chính là làm theo ý mình.

Người du đãng hung ác nhìn đằng xa, bởi vì có cửa kính xe cản trở, chỉ có thể nhìn thấy loáng thoáng có một quả trứng màu trắng.

Đột nhiên.

Một luồng dao động vô hình lấy quả trứng làm trung tâm, khuếch tán ra bốn phương tám hướng, tất cả mọi người đều cảm nhận được luồng dao động này, nhưng lại không rõ tình hình như thế nào.

Bọn hắn đều tỏ vẻ mờ mịt.

KHông hiểu xảy ra chuyện gì.

Lâm Phàm nói, “Ta khuyên các ngươi tốt nhất nên nhanh chóng chạy đi, đợi lát nữa muốn chạy thì chưa chắc chạy được đâu.”

“Ngươi có ý gì?” Người du đãng có gương mặt hung ác nhìn chằm chằm Lâm Phàm.

Lâm Phàm cười, không nói gì, mà là đang nghĩ đến quả trứng này rốt cuộc là đang làm gì, sau khi bị hắn mang đi, quả trứng này đã từng phát ra dao động một lần, sau đó thì không còn động tĩnh nữa.

Bây giờ lại phát dao động tiếp.

Cái này khiến Lâm Phàm cảm thấy chuyện này không hề đơn giản.

Ngay khi người du đãng hung ác còn chưa hiểu rõ tình hình thế nào, mặt đất đã xuất hiện chấn động, từng tiếng dị thú gào thét truyền đến, đột nhiên xuất hiện tiếng gầm gừ khiến sắc mặt đám người du đãng này hoàn toàn thay đổi.

“Dị thú, có dị thú.”

“Động tĩnh thật lớn, dị thú đến nhất định rất nhiều.” Đám người du đãng hoàn toàn luống cuống.

Ánh mắt liếc nhìn bốn phía, thế nhưng đối với bọn hắn mà nói, xung quanh dường như đều có dị thú đang vọt đến, cái này khiến bọn hắn không biết phải làm thế nào cho phải.

Đột nhiên, người du đãng vẻ mặt hung ác cầm sung giảm thanh giận dữ hét lên, “KHốn khiếp, có phải là ngươi dẫn dị thú đến hay không, ngươi muốn hại chết chúng ta đúng không.”

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói, “Nếu như ta có thể điều khiển được những dị thú này, ngươi cảm thấy ta là hạng người gì?”

“Lão đại, nói nhảm với hắn làm gì, chúng ta nhanh chóng giết hắn, cướp xe của hắn, chúng ta chạy khỏi nơi này.” Một người du đãng bối trối nói.

Người du đãng hung ác kia không hề nghĩ ngợi, trực tiếp nổ súng, phịch một tiếng, súng giảm thanh phát ra tia lửa, chỉ là không đợi bọn hắn kịp phản ứng, đã nghe thấy một tiếng kêu rên thảm thiết.

Người du đãng hung ác ôm chặt cánh tay bị cụt, gào lên thảm thiết.

Đám người du đãng này đã hoảng hốt, cho dù không hoảng hốt, cũng khó có thể bình tĩnh được, bọn hắn nhìn phía xa, có một luồng hơi thở không thích hợp truyền đến.

Dị thú cấp bốn?

KHông đúng.

Cho dù là dị thú cấp bốn cũng sẽ không có loại hơi thở này.

Chương 218 - Một quyền của ta đánh nát trứng to. (2)

Lúc này, đám người du đãng hốt hoảng mà bỏ chạy, chạy về phương hướng có vẻ như không có dị thú lao đến, nhưng trong tầm mắt của Lâm Phàm, một bóng đen nhanh như tia điện, không có hình thể khổng lồ như những dị thú cấp bậc cao kia, mà nhìn có vẻ rất bình thường, nhưng lại khiến Lâm Phàm thầm than về tốc độ kinh người.

“A…”

Một iếng gào thê thảm vang lên.

Chỉ thấy một người du đãng trong đó đã bị bóng đen kia hất lên trời, còn chưa rơi xuống, đã bị một băng chùy đột ngột mọc lên từ dưới đất, mũi nhọn sắc bén trực tiếp đâm xuyên qua thân thể đối phường.

“Đây là dị thú thức tỉnh.”

Lâm Phàm đã biết, có thể thi triển năng lực thì chính là dị thú thức tỉnh.

Xoát!

Lâm Phàm nhìn về phía quả trứng ở ghế phó lái, đây chính là dị thú mà nó kéo đến?

Không hề nghĩ ngợi, mở cửa xe, tiến vào vị trí lái, một chân giẫm lên chân ga, ầm vang một tiếng, nhanh chóng phóng về phía trước, thông qua kính chiếu hậu nhìn về phía sau, chỉ thấy đám người du đãng đang chạy trốn kia đều đã bị dị thú không rõ như như tia điện kia hất lên bầu trời, sau đó còn chưa rơi xuống, đã trực tiếp bị băng chùy đâm xuyên.

Băng chùy đã xuất hiện cũng không tiêu tán.

Từ đầu đến cuối đều tựa như Kình Thiên Trụ vậy.

Lúc này.

Phía trước xuất hiện một lượng lớn dị thú, Lâm Phàm xòe tay ra, lửa bùng lên lan ra ngoài, chỉ trong nháy mắt đã bao trùm đám dị thú đằng trước, đùng đùng đùng… Đầu xe Pickup không ngừng đụng vào, phá tan xác dị thú đã bị đốt thành cặn đen.

“Thứ đồ gì vậy, dị thú kia rốt cuộc là dị thú có cấp bậc gì?”

Lâm Phàm vừa lái xe, vừa dùng lửa mở đường, nghĩ đến bóng đen nhanh như tia điện kia, sau đó nhìn trứng dị thú bên cạnh, thứ đồ chơi này có tính nguy hiểm còn lớn hơn hắn nghĩ.

Thậm chí đã bỏ qua ý định mang nó quay về tường rào.

Một gợn sóng thần bí có khả năng thu hút dị thú, đối với Lâm Phàm cần điểm tiến hóa mà nói là đồ tốt, nhưng sau khi có dị thú thức tỉnh không rõ đẳng cấp kia xuất hiện, hắn biết thứ đồ chơi này tuyệt đối không thể mang về.

Nếu không chính là đang tự tìm phiền phức cho tường rào.

Thông qua kính chiếu hậu.

Bóng đen kia đã xuất hiện, lúc này hắn mới nhìn thấy rõ bộ dáng của con dị thú kia, khó mà phân biệt được rốt cuộc con dị thú này là do dã thú nào tiến hóa.

Thân thể thì có vẻ giống tinh tinh, tứ chi thô kệch, chi trước còn dài hơn chi sau rất nhiều, nhưng hai bên gương mặt lại mọc ra hai sừng trâu uốn lượn, đỉnh đầu nhìn không giống như tóc, mà là từng gai

nhọn dài nhỏ bằng tuyết trắng, loáng thoáng có thể thấy lưu quang lập lòe.

“Mẹ nó cái này là dị thú gì thế?”

Lâm Phàm biết cấp bậc của dị thú khác nhau ở chỗ đường vân ở phần bụng như thế nào.

Với thực lực của hắn mà tính ra, độ khó khi giết dị thú cấp bốn là rất thấp, trừ khi có dị thú cấp bốn hậu kỳ, cần xuất thêm mấy chiêu, còn lại đều như nhau.

Còn về dị thú cấp năm, cũng không phải là không nắm chắc.

Nhưng… Nhìn bộ dáng và tạo hình của con dị thú thức tỉnh cấp 5 này, trong lòng hắn cũng e ngại, cảm thấy mình không nắm chắc lắm.

Vươn tay ra ngoài cửa sổ, quả cầu lửa lam trắng ngưng tụ trong lòng bàn tay, tinh thần khẽ động, quả cầu lửa ném ra ngoài.

BOOM!

Tiếng nổ mạnh vang lên.

ÁNh lửa hiển hiện.

Lâm Phàm nhìn kính chiếu hậu, quan sát tình hình, trong ngọn lửa, dị thú thức tỉnh cấp năm xông ra, cũng không bị lửa của hắn ngăn cản, từ cái này cũng đủ để nhìn ra, con dị thú thức tỉnh cấp năm này đã nằm ngoài tưởng tượng của hắn.

“Không đúng, tuy rằng ta chỉ mới cấp bốn, thế nhưng trị số tinh thần của ta đã hơn trăm, cho dù là Giác Tỉnh Giả cấp năm, cấp sáu, cũng không thể đạt đến mức độ như ta, con dị thú thức tỉnh cấp năm này sao lại chẳng bị chút ảnh hưởng nào nhỉ?”

Nghĩ mãi không rõ điểm này, chỉ có thể tăng nhanh tốc độ lái xe đi.

Cứ hất một lượng lớn dị thú ra.

Chờ đến khu vực trống trải rồi, hắn muốn thử giao đấu với con dị thú này xem thử.

Không biết qua bao lâu.

Ở phía trước có ngã rẽ, lại có một chiếc xe xuất hiện, nếu không phải

tốc độ phản ứng của Lâm Phàm cực nhanh, hai xe nhất định sẽ tông vào nhau.

“Dọa chết người.”

Lâm Phàm tăng nhanh tốc độ, không hề suy nghĩ nhiều, hắn chỉ tùy ý liếc mắt nhìn sang một chút, đây là một chiếc xe buýt đã qua cải tiến, cửa kính xuyên thấu, phát hiện bên trong chiếc xe buýt này có không ít người.

“Nhiều trẻ nhỏ như vậy?”

Lâm Phàm kinh ngạc vô cùng, trên gương mặt những đứa trẻ này tràn ngập tò mò, rõ ràng là mọi thứ bên ngoài khiến bọn chúng cảm thấy vô cùng mới mẻ, chỉ là so sánh với vẻ mặt tò mò của bọn chúng, một vài người trưởng thành trong xe thì lại vô cùng bối rối và sợ hãi.

Bởi vì dị thú đằng sau lưng Lâm Phàm, bọn hắn đều nhìn thấy.

Xe Pickup màu đen có tốc độ nhanh hơn chiếc xe buýt này rất nhiều, muốn cắt đuôi con dị thú thức tỉnh cấp năm này, cách duy nhất chính là hắn mặc kệ không màng, trực tiếp lao đi, mặc cho con dị thú thức tỉnh cấp năm kia tấn công chiếc xe buýt này.

Cho dù chỉ có thể tranh thủ được một chút xíu thời gian.

Cũng có thể giúp Lâm Phàm cắt đuôi dị thú thức tỉnh cấp năm kia.

Lúc này, đám người sống sót ở bên trong xe buýt rất hoảng.

“Đằng sau hắn có dị thú đuổi theo, tốc độ thật nhanh, tốc độ của chúng ta chậm như vậy, nhất định sẽ bị đuổi kịp.”

“Ngồi chắc vào, tình hình con đường phía trước không được tốt lắm, đừng để ngã.”

“Chiếc xe Pickup màu đen kia nhất định sẽ xem chúng ta thành mồi nhử.”

Chương 219 - Một quyền của ta đánh nát trứng to. (3)

“Tại sao lại như vậy chứ, vất vả lắm mới trốn được đến đây, sao lại gặp phải tình hình như vậy.”

Đám người sống sót đều rất hoảng.

Sợ hãi viết rõ trên mặt.

“Mẹ nó.”

Lâm Phàm nhìn xe buýt, chân đạp phanh lại, trực tiếp dừng ra, mở cửa xe ra, bước ra ngoài, rút đường đao, đối diện với dị thú thức tỉnh cấp năm đang lao đến.

“Thôi được rồi, để ông đây nhìn thử năng lực của ngươi thế nào.”

Vung đao, lửa bao trùm, theo khí huyết dâng trào, lửa trên lưỡi đao cũng nhanh chóng xoay tròn.

Năng lực cắt chém +1.

Năng lực sát thương +1.

Lâm Phàm tăng nhanh tốc độ, từ đi thong thả biến thành chạy, hai chân phát lực, phịch một tiếng, một luồng khí lãng bắn ra, một đạo tàn ảnh hóa thành lưu quang bay thẳng đến chỗ dị thú thức tỉnh cấp năm, vung vẩy đường đao, định một kích chém xuống.

“Nó có thể nhìn thấy rõ động tác của ta.”

Lâm Phàm phát hiện dị thú thức tỉnh tức giận gào thét, vung lên nắm đấm tráng kiện, hung hăng đập về phía hắn, một màn như vậy, trong lòng Lâm Phàm bật cười, lửa trong tay hắn nhanh chóng lưu động cực mạnh, những cái khác không dám nói, năng lực cắt chém thì chỉ có thể nói là khủng bố.

Ầm!

Hai bên va chạm, tạo ra động tĩnh kinh người, một luồng khí lãng chấn động cực mạnh sôi trào, quét sạch khắp nơi, đó là cuộc đọ sức giữa lực lượng và lực lượng.

“Hửm?”

Tình hình như vậy vượt khỏi sự tưởng tượng của Lâm Phàm.

Ý nghĩ của hắn là một đao náy nhất định có thể xé rách da đối phương.

Thế nhưng ai ngờ được, một đao này thậm chí ngay cả chút da lông cũng chẳng hề hấn gì, càng khiến Lâm Phàm ngạc nhiên là vào lúc va chạm, một luồng ánh sáng màu đen từ tay dị thú thức tỉnh sáng lên, giống như một loại chất liệu kim loại nào đó.

“Rống…”

Chi sau dị thú thức tỉnh chạm đất, tức giận gào thét, nắm đấm ma sát kịch liệt với đường đao, phát ra tiếng vang kim loại.

Đột nhiên.

Một vòng sương trắng hiển diện, dị thú thức tỉnh đang vận dụng năng lực.

Trong chớp mắt.

Lâm Phàm như dự đoán được điều gì đó, nhanh chóng kéo dài khoảng cách với dị thú thức tỉnh, chỉ thấy trên mặt đất phủ đầy băng, từng cây băng chùy sắc bén xuất hiện, lan tràn ra ngoài.

ĐỔi thành bất cứ người nào mà không kịp phản ứng, sợ rằng giờ phút này đã bị băng chùy đâm thành tổ ong vò vẽ.

ĐỐi mặt với đám băng chùy đang đánh tới.

Lâm Phàm vung quyền, lửa lam trắng va chạm, phát sinh tiếng nổ mạnh kịch liệt.

“Dị thú thức tỉnh cấp năm mạnh như thế sao?”

Hắn cảm thấy hơi khó tin.

Hắn đã từng giết dị thú thức tỉnh cấp ba, cảm thấy không nên như vậy.

Ngay khi hắn đang trầm tư, dị thú thức tỉnh gào thét, giờ phút này, hắn mới phát hiện phía sau lưng đối phương có lồi lên một khối vật chất màu đen, nhìn giống như khối sắt, trên khối sắt tỏa ra ánh sáng, ngưng tụ ra toàn thân rồi nhanh chóng đánh tới, vung nắm đấm lên hung hăng đập xuống.

Lâm Phàm hít sâu, khí trong cơ thể sôi trào, ngưng tụ bên trên đường đao, trực tiếp cứng đối cứng.

Ở phương diện này, tuyệt đối không thể biểu hiện ra mình yếu.

So đấu lực lượng.

Ai sợ ai.

Răng rắc!

Va chạm vào nhau.

Chuyện khiến Lâm Phàm không thể tưởng tượng nổi xảy ra, đường đao trong tay bị đóng băng, tình huống đột ngột này khiến hắn cảm thấy sợ hãi, nâng hai tay lên, mạnh mẽ tiếp nhận một quyền của dị thú.

Lực lượng thật mạnh, so với trước thì càng mạnh hơn.

Hai chân của hắn ma sát với mặt đất, không ngừng lui lại, trực tiếp tạo ra hai dấu vết thật sâu trên mặt đất.

“Tại sao có thể như vậy?”

Lâm Phàm hít sâu, khí toàn thân tiêu tán, dị thú thức tỉnh trước mắt này lực lượng đột nhiên tăng vọt, chẳng lẽ là bởi vì sau lưng nó có cái vật chất màu đen kia sao?

Hắc quang lưu động đến toàn thân, chẳng khác nào dùng thuốc kích thích.

KHiến dị thú thức tỉnh càng mạnh hơn?

Đây là dị thú thức tỉnh mạnh nhất mà Lâm Phàm gặp được.

Thậm chí hắn cảm thấy, cho dù Thiết Bố Sam của mình đã viên mãn, nhưng nếu như đón đỡ một quyền, sợ cũng sẽ bị thương, thứ đồ chơi này lực lượng quá bùng nổ.

Chậm rãi đưa tay lên, lửa lam trắng hiển hiện, hóa thành đường cong lửa nhanh chóng lao đi, hình thành lồng giam bằng lửa.

Lồng giam sẽ bao phủ dị thú thức tỉnh.

Nhiệt độ cực nóng đủ để hòa tan khối sắt.

Dị thú thức tỉnh bị giam cầm trong lồng giam, năng lượng băng sương bộc phát, hai loại năng lực tương phản cực hạn đụng vào nhau, Lâm Phàm hóa thành Hỏa Diễm Chiến Thần, nhanh chóng lao đến, năm ngón tay nắm lại, khí bao trùm, một quyền vung ra.

Lực lượng một quyền này rất đáng sợ, không gian cũng trở nên vặn vẹo.

Ầm!

Song quyền va chạm.

Hai con ngươi của dị thú thức tỉnh đỏ bừng, tràn ngập hung lệ, đột

nhiên vung nắm đấm khác, mà Lâm Phàm cũng chẳng hề nhượng bộ một chút nào, cũng vung nắm đấm ra.

Trong chốc lát.

Quyền ảnh dày đặc, tiếng ầm vang không ngừng, quyền và quyền, lực lượng và lực lượng va chạm.

Lấy một người một thú làm trung tâm, hình thành khí kình thủy triều hình tròn cực lớn.

Không biết qua bao lâu. Một người một thú tách ra.

Ánh mắt Lâm Phàm lạnh thấu xương, chưa bao giờ nnghiêm túc như vậy, sau khi sử dụng Đoán Cốt Thổ Nạp Thuật, hô hấp nặng nề dần dần trở nên nhẹ nhàng hơn.

Dị thú thức tỉnh rất mạnh.

Nhưng thực lực của đối phương tuyệt đối không phải thứ mà dị thú thức tỉnh cấp năm bình thường có được.

Dị thú thức tỉnh khác nhau cũng giống như sự chênh lệch giữa Giác Tỉnh giả và Liệp Sát giả.

Chỉ là năng lực mà thôi.

Nhưng tuyệt đối không có khả năng mạnh mẽ đến mức này.

Lúc này, trên người Lâm Phàm bị thương, khóe miệng chảy máu, mà dị thú thức tỉnh cũng bị thương, một cái sừng trâu đã bị hắn đánh gãy.

Chương 220 - Một quyền của ta đánh nát trứng to. (4)

Đây cũng là lần đầu tiên Lâm Phàm bị thương sau khi đến thế giới tận thế này, lần đầu tiên bị thương, lại do dị thú gây ra.

Hắn biết đấu lâu dài sẽ có kết quả gì.

Đó chính là lưỡng bại câu thương.

Đây không phải là Lâm Phàm muốn, trong tận thế hỏng bét này, một khi bản thân kiệt sức ở bên ngoài, thậm chí bị trọng thương, vậy thì còn cách cái chết không xa.

Dị thú sẽ không bỏ qua hắn.

Người sống sót đi ngang qua cũng không.

Bây giờ nguyên nhân chủ yếu phát sinh ra chính là quả trứng ngồi ở ghế phó lái kia.

Hắn lui lại, đến chỗ ghế phó lái, lấy trứng xuống, khi dị thú thức tỉnh thấy quả trứng kia, gào lên tiếng rống giận trầm thấp.

“Ngươi muốn quả trứng này đúng không?” Lâm Phàm mở miệng nói.

Hắn hiểu được quả trứng này mới là kẻ cầm đầu, có người sống sót tranh đoạt, ngay cả dị thú cũng tranh đoạt.

“Rống…”

Dị thú thức tỉnh tinh tinh gầm thét.

Phùi phù!

Lập tức, chỉ thấy Lâm Phàm vung quyền đánh nát quả trứng, cho dù vỏ trứng rất cứng rắn, nhưng với lực lượng của Lâm Phàm, cái vỏ trứng này trở nên yếu ớt, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện vết rạn lít nha lít nhít.

Không quan tâm đến cái trứng này dùng để làm gì, hắn biết không thể nào cầm theo trên người, dị thú dẫn đến sẽ khó xác định được.

Dị thú thức tỉnh cấp năm đã đến.

Nếu như đến là dị thú cấp sáu, hoặc là dị thú cao cấp hơn. Sợ là phải nằm luôn tại chỗ này.

“Rống…”

Sau khi Lâm Phàm đánh vỡ quả trứng khổng lồ này, dị thú thức tỉnh tinh tinh tức giận gầm thét, thế nhưng khiến hắn kinh ngạc, là dị thú thức tỉnh tinh tinh này lại không đánh về phía hắn.

Mà là từ từ rút lui, sau khi kéo dài đến một khoảng cách nhất định.

Lập tức co cẳng chạy.

Chỉ trong nháy mắt đã biến mất tăm.

Lâm Phàm nhíu mày, khó hiểu nhìn tình hình trước mắt, sao lại đột nhiên lại bỏ chạy như thế, hắn đã chuẩn bị tốt đối phương sẽ xông đến, không còn nỗi lo sau khi chạy trốn nữa, sẽ bị dị thú thức tỉnh

vứt bỏ.

Ngay khi hắn đang không hiểu.

Răng rắc!

Một tiếng thanh thúy vang lên, trong nháy mắt đã thu hút lực chú ý của Lâm Phàm.

Chỉ thấy trong quả trứng đã nứt ra kia, một cái đầu ngốc ngốc nhô ra, đầu tròn trịa, hai mắt giống như đậu xanh, mà thân thể phía sau thì giống như thân rắn.

"???"

Bận rộn nửa ngày, bên trong quả trứng này chính là một dị thú cùng loại với rắn sao?

KHông đợi Lâm Phàm kịp phản ứng, dị thú bên trong trứng đã nhanh chóng bò lên cánh tay Lâm Phàm, vòng quanh một chút, chiều dài của con dị thú rắn này, thế mà chỉ dài bằng cánh tay.

So sánh với cái vỏ trứng của nó, lại nhìn chiều dài của nó một chút, đây quả thật là dùng đại pháo bắn chim, vẽ vời thêm chuyện.

Nhắc đến con rắn này thì có vẻ giống rắn, nhưng nếu nói nó không phải là rắn thì cũng đúng.

Toàn thân trắng như tuyết, đầu tròn trịa, tròn đến phát sáng.

Dị thú rắn nhỏ nghiêng đầu, con mắt lớn bằng hạt đầu nhìn chằm chằm Lâm Phàm, sau đó nhìn thấy vỏ trứng bên cạnh, mở miệng nhỏ, hự hự gặm ăn, chỉ một thoáng, vỏ trứng đã không còn.

Phần bụng rắn nhỏ phình lên, cái đuôi phe phẩy, vô cùng nhanh nhẹn chui vào trong quần áo của Lâm Phàm, nằm ở trong ngực, ngáy o o.

"Này này này…"

Lâm Phàm móc rắn nhỏ ra, nắm lấy cái đầu của nó.

"Ngươi làm cái gì thế, chúng ta quen nhau sao?"

Vừa rồi hắn đang nghĩ đến chuyện bóp chết con dị thú này, lại thấy rắn nhỏ dường như rất thân quen với Lâm Phàm, cái đầu tròn hạ thấp, ủi ủi, dáng vẻ rất thân thiết.

Lâm Phàm nhìn vào phần bụng rắn nhỏ, không có đường vân, chẳng lẽ đây chỉ là một con dị thú hồng huyết bình thường?

Nhưng cảm thấy không thể nào.

Dị thú hồng huyết bình thường sao có thể có năng lực tản ra dao động thu hút dị thú cao cấp chứ, thậm chí ngay cả dị thú thức tỉnh cấp năm cũng có thể gọi đến, có đánh chết hắn, hắn cũng không tin.

“Ngươi có thể kéo dị thú đến không?” Lâm Phàm hỏi.

Rắn nhỏ nghiêng cái đầu tròn, tỏ vẻ khó hiểu.

“Ngươi muốn đi với ta?”

Rắn nhỏ gật gật đầu.

Thấy gia hỏa này có vẻ thông hiểu nhân tính, Lâm Phàm trầm tư, biết rõ, vẫn luôn có người sống sót nghĩ đến chuyện làm sao để thuần hóa dị thú, bây giờ nhìn tình hình này, rất có thể bản thân mình đã gặp được chuyện thuần hóa này.

HÌnh như còn có một cách nói khác.

Động vật sau khi sinh ra, sinh linh đầu tiên nó nhìn thấy, chính là cha mẹ.

Chắc là, con dị thú này đã xem ta thành cha rồi?

Càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng.

“Ta đặt cho ngươi một cái tên, sau này ngươi sẽ tên là Lạt Điều.” Lâm Phàm nói.

Tê tê…

Lạt Điều gật đầu.

Sau khi Lâm Phàm thả tay ra, Lạt Điều lại quen thuộc bò vào trong ngực Lâm Phàm, dường như có năng lực đặc thù nào đó, có thể dám vào da, không bị rơi xuống.

Lâm Phàm không biết lai lịch của Lạt Điều, khi dị thú thức tỉnh cấp năm xuất hiện, hắn nghi ngờ đây là trứng của dị thú thức tỉnh.

Thế nhưng sau khi Lạt Điều xuất hiện.

Hắn biết chuyện này là không thể.

Dù sao cũng là hai giống loài, trừ phi mẹ Lạt Điều đi ăn cướp..

Rốt cuộc là giống loài gì đây?

Nghĩ mãi không rõ.

Không suy nghĩ nhiều, chuẩn bị lái xe, tiếp tục đi tìm dị thú cấp bốn, mục tiêu của hắn chính là dị thú cấp bốn, những chuyện khác đều lãng phí thời gian.

Theo phương hướng ban đầu mà chạy.

Không nhìn thấy chiếc xe buýt suýt chút nữa đụng phải lúc trước, bèo nước gặp nhau, có thể dừng lại ngăn cản dị thú mà mình dẫn đến, cũng xem như là việc thiện duy nhất mình có thể làm được trong tận thế.

Sắc trời dần ảm đạm.

Lâm Phàm không đi nữa, mà dừng lại, nhóm một đống lửa, nướng thịt dị thú nửa đường săn giết được, sau khi thịt dị thú tản ra mùi thơm, Lâm Phàm nhìn Lạt Điều ở trong ngực một chút, thấy nó còn đang nằm ngáy o o, cũng không gọi nó, một mình thưởng thức.

Chương 221 - Bọn hắn đã bị Lâm Phàm giết đến sợ hãi.

Lạt Điều đã ăn hết vỏ trứng.

Rõ ràng cơ thể nhỏ bé như thế, lại có thể ăn hết vỏ trứng lớn như vậy, thật thần kỳ, đúng là cái động không đáy.

Mà Lạt Điều rõ ràng cũng đang tiêu hóa chất dinh dưỡng ẩn chứa trong vỏ trứng,

Bây giờ, hắn đã đến Tô Châu, nơi này rất lớn, hắn tạm thời không muốn đến tường rào, bất cứ một tường rào cỡ lớn nào cũng đều có cường giả.

Nếu như thân thiện một chút thì tốt, nếu như không thân thiện, thế thì khá phiền phức.

Hắn đương nhiên cũng luôn cố gắng làm việc thật kín đáo, nhưng mà Lạt Điều đang ở trong người, một khi ngoi đầu lên, bị người khác phát hiện, thế thì thật không tốt.

Bởi vậy.

Hắn chuẩn bị vào trong thành thị nhìn xem, xác suất tìm kiếm được dị thú cấp bốn trong thành thị sẽ cao hơn.

Sáng sớm.

Trời đã hửng sáng.

Lâm Phàm lái xe tiến vào trong thành, hắn dừng xe ở cạnh đống cỏ khô bên ngoài thành, đi bộ vào trong.

Cũng không lâu lắm, Lâm Phàm cùng Lạt Điều đi vào trong thành thị.

Một cái thành thị từng vô cùng xinh đẹp, sau khi tận thế tàn phá, đã trở nên vô cùng hoang phế cũ nát, nhưng có thể từ những tòa nhà cao tầng kia nhìn ra được, tòa thành thị này đã từng rất phồn vinh.

“Đường Hổ Điện.”

Khu phố hoang vắng im lặng không một bóng dị thú, mặt đất nứt vỡ đã sớm bị thảm thực vật bao phủ, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thăm thẳm, thật sự rất đẹp, rất xinh đẹp.

“Có lẽ đây chính là do là không bị ô nhiễm tạo ra đi.”

Tình cảnh này khiến hắn hoài niệm khi còn chưa xuyên qua, lúc còn bé mình thường nhìn thấy ở Địa Cầu, nước nhẹ nhàng trôi, tùy tiện tìm ít ruột gà, là có thể câu được một thùng tôm hùm đầy, bầu trời cũng là trời xanh mây trắng, xinh đẹp vô cùng.

Chỉ là đáng tiếc, đây cũng chỉ là hồi ức lúc nhỏ.

Bây giờ nhìn lại thế giới sau khi xuyên qua này một lần nữa, lại càng nhớ đến lúc trước.

Hai bên đường, một bên là nhà dân, một bên là trạm xăng, khi đi ngang qua trạm xăng, Lâm Phàm có tiến vào xem xét, xăng dầu có giá trị rất cao, thuộc về đồ vật thiết yếu chiến lược trong thời kỳ tận thế.

Nghĩ đến một bình xăng 3 tấn cần mười viên dị thú cấp bốn, ừm… Có vẻ cũng hợp tình hợp lý.

Đối với người sống sót không có khả năng xăng giết dị thú cấp bốn mà nói, mẹ nó thật là quý.

Nhưng đối với người có thể săn giết mà nói, đúng là không quý.

Một tấn xăng gần một ngàn bốn trăm lít, 3 tấn xem như là 4200 lít.

Một lít xăng có thể chạy được mười đến mười lăm cây số.

Đây là tình huống trên đường có chướng ngại vật, dù sao thì cái gọi là đường cao tốc thông suốt đều đã biến thành đường có trở ngại, nếu không thì đã có thể chạy càng nhanh càng xa.

Theo cảm nhận của hắn, trạm xăng dầu này chắc hẳn sẽ không có xăng dầu, từ hoàn cảnh bên trong là có thể nhìn ra được, đã sớm bị cây xanh bao phủ, trừ những vết rỉ chồng chất kia, mơ hồ có thể nhìn ra được mấy chữ trạm xăng dầu.

Những thứ khác ngay cả cọng lông cũng không nhìn ra.

Ngay khi hắn đang chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Một cái xe bọc thép cũ kỹ đã chịu bao gió sương chạy đến.

“Rất đẹp.”

Chiếc xe này thật sự rất đẹp trai, so với cái xe Pickup kia thì tính an toàn cao hơn rất nhiều, toàn thân được sắt theo bao bọc, súng ống không thể nào bắn phá được, cho dù gặp phải dị thú, chỉ cần không gặp phải dị thú cấp hai trở lên, tính an toàn của chiếc xe này cũng tạm, có thể chống đỡ được.

Ban đêm ngủ trong xe, ban ngày mạnh mẽ xông tới.

Đúng là đồ vật thiết yếu trong tận thế.

Muốn không?

Đương nhiên là muốn, nhưng mà chiếc xe này khác, cũng không thể mạnh mẽ cướp đoạt, người sống sót khác có lẽ sẽ như vậy, nhưng Lâm Phàm hắn tuyệt đối không làm như thế.

Người sống sót bên trong xe bọc thép xuyên qua cửa kính nhìn thấy Lâm Phàm, thấy đối phương đang đi bộ, có chút kinh ngạc, thường thường dám can đảm xuất hiện bên trong thành thị hoang vắng này như thế, không phải cường giả thì chính là có bệnh.

Rất rõ ràng, bọn hắn tin tưởng vào loại thứ nhất.

Xem Lâm Phàm là cường giả.

Nam tử ở vị trí lái râu ria đầy mặt, vẻ mặt tang thương, hạ cửa sổ xe

một bên xuống, dò hỏi, “Ở đây có xăng không?”

Từ giọng nói của hắn ta, có thể nghe thấy chẳng ôm hy vọng gì nhiều.

Còn về vì sao lại hỏi, rất có thể là muốn giao lưu một chút.

“Ta cũng vừa mới đến, các ngươi có thể tự xuống xe nhìn xem trong lòng đất còn trữ bình nào hay không.” Lâm Phàm nói.

“Ta nghĩ chắc là không có, đã qua thời gian lâu như vậy, nhất định là đã bị người ta rút đi hết rồi.” Nam tử cũng không xuống xe, nâng kính xe lên rồi lái xe rời đi.

Nhìn xe bọc thép đã đi xa.

“Bọn hắn xem ta là người sống sót có âm mưu nhỉ.”

Ngẫm lại chắc cũng đúng, nhớ lại lời mình vừa nói, trong nháy mắt đã thông suốt, mình bảo bọn hắn tự xuống xe kiểm tra, rất có thể theo bọn hắn nghĩ, chính là dụ bọn hắn xuống, khó trách lại chạy nhanh như vậy.

Ai.

Tận thế chính là như vậy.

Ai cũng không tin tưởng ai, cho dù gương mặt hắn có vẻ vô hại, nhưng vẫn khó có được sự tin tưởng của người xa lạ.

Rời khỏi trạm xăng dầu, đi trên đường, xung quanh yên tĩnh đến đáng sợ, có vẻ trừ đám người sống sót kia ra, thì không nhìn thấy bất cứ vật sống nào, loại tình huống này cũng không phù hợp với độ khó của một tòa thành lớn nên có.

Phía trước là một dãy trường học, dừng ở cửa trường học, nhìn vào bên trong trường học, không có động tĩnh, ngưng thần dựng thẳng lỗ tai lắng nghe, hy vọng có thể nghe được một chút động tĩnh.

Một lát sau.

Chương 222 - Bọn hắn đã bị Lâm Phàm giết đến sợ hãi. (2)

Lắc đầu, im lặng không một tiếng động, an tĩnh đến đáng sợ.

Không biết bao lâu.

Hắn ngây người nhìn về phía trước, không phải thấy được thứ gì đáng sơ, mà nhìn thấy chiếc xe bọc thép lúc trước đang dừng ở ven đường, cửa xe mở ra, rất kỳ quái, loại tình huống này không thể nào phát sinh.

Đến gần xem xét, trong xe không có một ai, mặt đất cũng không có bất cứ vết tích chiến đấu hay vết máu, không phải dị thú làm, nếu như dị thú làm, với đặc tính của bọn chúng, tuyệt đối sẽ xé xác người trong xe ra, máu văng tung tóe.

Chớ nói là bên ngoài xe bọc thép không có vết cào nào.

Quan sát bốn phía, cũng không phát hiện ra bất cứ động tĩnh gì, Lạt Điều đang nằm ngủ trong ngực tỉnh dậy, nhô cái đầu tròn ra, hai mắt nhỏ như đậu xanh quan sát tình hình xung quanh.

Mà lúc này.

Camera đang được lắp đặt trên cột điện đã ghi lại hình ảnh này.

Trong một căn cứ nào đó trong thành.

“Phóng to ra, nhanh phóng to cho ta.” Một nam tử trung niên gầy yếu mặc áo khoác trắng, khi nhìn thấy trong ngực Lâm Phàm nhô ra một cái đầu tròn, vvội vàng hô lên.

Hình ảnh trên màn hình phóng to ra.

Nam tử mặc áo khoác trắng cẩn thận quan sát, khi nhìn thấy cái đầu tròn trịa của Lạt Điều lắc trái lắc phải, sắc mặt hắn ta nháy mắt thay đổi.

“Dị thú, đây tuyệt đối là dị thú, chỉ là sao dị thú này lại trốn trong ngực con người, chẳng lẽ người này đã thuần phục được dị thú rồi sao?”

Nam tử áo khoác trắng có chút không dám tin, rất nhiều người đều đang nghiên cứu cách thuần phục dị thú, nhưng không có một người nào thành công, hắn ta biết dục vọng gặm ăn máu thịt nhân loại là loại mãnh liệt nhất của dị thú.

Nghĩ đến đây.

Hắn ta lập tức ra lệnh, bảo người bắt đối phương lại.

Lúc này, Lâm Phàm đang đứng bên cạnh xe lắc đầu, còn không biết hành tung của hắn đã bị phát hiện.

“Lạt Điều, người trong xe này e rằng lành ít dữ nhiều rồi.”

Cho dù không có người, hắn vẫn không lái xe của người ta đi, phương châm chính là một loại tinh thần, đồng thời cũng cho thấy, chiếc xe này đối với hắn thuộc loại khá gân gà, không có tác dụng gì lớn.

Rời khỏi nơi này, tiếp tục tìm kiếm dị thú.

Hắn thật sự không tin trong một cái thành thị lớn như vậy, sẽ không có dị thú cấp bốn.

Qua hồi lâu.

Tại ngã tư giao nhau trong thành thị, có đèn xanh đèn đỏ.

Lâm Phàm đứng ở giữa, nhìn quanh bốn phía, ngã tư đường giống như nơi lựa chọn ngã rẽ trong cuộc đời, bốn phía đều an tĩnh không một tiếng động.

Xung quanh đều là những tòa kiến trúc, chẳng hiểu vì sao, Lâm Phàm lại đột nhiên cảm thấy một mình ở trong tòa thành thị này lại có cảm giác đè nén.

Lúc này.

Trên nóc của một tòa nhà.

“Mục tiêu xuất hiện, có thể nổ súng.”

“Số 1 đã nhắm chuẩn mục tiêu.”

“Số 2 đã nhắm chuẩn mục tiêu.”

Hai tay súng bắn tỉa khóa chặt Lâm Phàm, trong súng cũng không phải là đạn, mà là thuốc mê, đây là thuốc mê có thể gây mê dị thú, cho dù là Giác Tỉnh giả hay Liệp Sát giả cũng khó có thể ngăn cản.

Mệnh lệnh là cần bắt sống.

Cho nên gây mê đối phương là biện pháp tốt nhất.

“HÌnh như ta đã bị người ta nhắm đến rồi.”

Lâm Phàm có một trực giác như vậy, ngay khi hắn còn đang nghĩ đến chuyện này, vù vù, đối phương đã nổ súng, hai đạn gây mê xé rách không khí nhanh chóng bắn đến.

Lâm Phàm một tay ôm ngực, một tay ôm eo, thân thể đung đưa, dường như đã uống say, lung lay sắp đổ, bộp một tiếng tê liệt ngã trên mặt đất, mà giữa hai ngón tay của hắn, đều đã bắt được đạn gây mê. Động tác sắc bén trôi chảy, giống như đã được tập luyện rất nhiều lần.

Nếu như có đạo diễn thấy cảnh này, tuyệt đối sẽ kinh hô.

Diễn quá tốt.

“Bắn trúng mục tiêu.”

“Bắn trúng mục tiêu.”

Sau khi hai tay súng bắn tỉa báo cáo xong, xung quanh đôt nhiên xuất hiện người sống sót, bắn đầu áp sát về phía Lâm Phàm.

Lạt Điều đang ngủ trong ngực, muốn lao ra nhìn tình hình bên ngoài.

“Lạt Điều, đừng động đậy.”

Lạt Điều vừa định ra ngoài, rụt đầu lại, tiếp tục ở trong ngực.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần.

Có ba người sống sót đến gần, khi nhìn thấy Lâm Phàm nằm trên mặt đất, cũng chỉ cười cười mà thôi, bắt con mồi ở trong cái thành thị này, đúng là chẳng có chút độ khó nào.

Ngay khi bon hắn dần đến gần Lâm Phàm, ai có thể ngờ được Lâm Phàm tựa như vừa uống nước tăng lực, đột ngột đứng dậy, một màn này hù ba người vừa xuất hiện thay đổi sắc mặt.

Không phải đã bắn trúng rồi sao?

Đang yên đang lành sao lại tỉnh.

“Đám gia hỏa các ngươi chẳng thân thiện gì cả, ta cũng chẳng đắc tội với các ngươi, các ngươi lại cho người bắn ta từ xa, nếu như không

phải ta khá mẫn cảm với chuyện này, thật sự đã trúng chiêu của các ngươi rồi."

Lâm Phàm mỉm cười quan sát ba người trước mắt.

Liệp Sát giả, Giác Tỉnh giả.

Thực lực đều không kém.

Ba người nhìn nhau, trong mắt lộ ra sự kinh ngạc, đồng thời tai nghe đang đeo cũng nhận được tin tức, nếu đã không gây mê thì trực tiếp ra tay.

"Bắt hắn lại."

Một nam tử cầm đầu nhỏ giọng nói.

Ngay lập tức.

Ba người nhanh chóng vọt về phía Lâm Phàm.

Bọn hắn có thể được phái ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, thực lực bản thân vốn cũng không kém.

Chỉ là…

Bang!

Ba tiếng ầm vang truyền ra.

Ngay khi bọn hắn đến gần Lâm Phàm.

Lâm Phàm bình tĩnh nhấc chân, đá ra ba chiêu liên tục vào bọn hắn, mỗi người một chiêu, trực tiếp quất bay bọn hắn vào trong cửa hành xung quanh, ầm một tiếng, nghe tiếng va chạm, cũng có thể biết được một cước này lực đạo mạnh như thế nào.

Vị Liệp Sát giả đầu tiên bị đạp đã dính luôn vào trên vách tường trong cửa hàng, ngay khi bị đập vào, toàn bộ cửa hàng đều lắc lư.

Chương 223 - Bọn hắn đã bị Lâm Phàm giết đến sợ hãi. (3)

Vị Liệp Sát giả thứ hai bị đạp cũng giống như vậy.

Còn về người thứ ba…

Lâm Phàm đi vào trong cửa hàng mờ tối, gỡ rác rưởi ngăn cách trước

mắt, đến gần đối phương, hắn biết đối phương không có việc gì, bởi vì hắn đã giữ lại mấy phần sức lực, không giết chết.

Nắm tóc đối phương, trực tiếp kéo ra ngoài.

Khu phố.

Ba người đều bị kéo ra ngoài, trong đó có hai vị Liệp Sát giả sinh tử chưa rõ, chỉ còn một người hơi thở yếu ớt, giống như có thể tắt thở bất cứ lúc nào.

“Nói đi, các ngươi là ai?” Lâm Phàm hỏi.

Giác Tỉnh giả không nói một câu nào, không phải hắn ta không muốn nói, mà là một cước đạp đến vừa rồi, đã khiến toàn thân hắn ta bị đau đớn kịch liệt, thân thể dường như đã bị xé nát, mỗi một lần hít thở, đều vô cùng đau đớn.

Lâm Phàm bước đến trước mặt đối phương, lấy tai nghe trong tai đối phương ra, nhét vào trong tai mình, đám gia hỏa này chỉ là thủ hạ, hỏi bọn hắn còn không bằng tự mình đi hỏi.

“Này, nghe thấy ta nói không, nói chuyện đi.”

Trong căn cứ, nam tử mặc áo khoác trắng không ngờ tình hình lại thành ra như vậy, cốn cho rằng đã có thể nắm chắc, lại bị đối phương bắt lại.

“Chào ngươi.”

Bắt đầu giao lưu.

Lâm Phàm nói, “Nếu như ta đoán không sai, chắc hẳn các ngươi là tổ chức bí mật ẩn giấu bên trong thành thị này đúng không?”

Sau khi hắn nói ra lời này.

Bên kia im lặng.

Lâm Phàm nói tiếp, “Nói chuyện đi, không cần phải giấu giấu diếm diếm, những thứ này nhìn có vẻ bí mật, nhưng thật ra cũng chẳng có gì bí mật cả, huống chi Tô thành lớn như vậy, nếu như ta muốn tìm các ngươi, nhất định tìm không thấy đúng không, thế gì sao phải sợ.”

Bên kia vẫn im lặng, nhưng lần này không kéo dài quá lâu.

“Ngươi rất thông minh, chúng ta cũng không có ác ý với ngươi, chỉ là

muốn biết một vài chuyện, không biết ngươi có đồng ý nói ra hay không."

"Ha ha." Nghe thấy vậy, Lâm Phàm không nhịn được cười lớn, "Chỉ với thái độ làm việc của các ngươi bây giờ, ta thực sự nhìn không ra, đây là không có ác ý mà ngươi nói, nhưng mà ngươi có thể nói thử xem, chuyện các ngươi muốn biết là gì?"

Tin tức không biết chính là thứ khiến người ta tò mò nhất.

"10 năm trước, nhân loại chúng ta sinh sống trong một môi trường tốt đẹp, trải qua cuộc sống không buồn không lo, nhưng tất cả thứ này lại vì dị thú xuất hiện mà hủy diệt, từ khi nhân loại phải sinh hoạt trong cảnh nước sôi lửa bỏng này, ngươi có thể hiểu sau khi ta nhìn thấy những hình ảnh này đã đau lòng nhức óc đến mức nào không, ta muốn mọi thứ có thể quay về quỹ đạo, cho nên ta đang cố gắng, nghiên cứu, chính là muốn giải quyết tất cả dị thú gây ra tổn thương cho chúng ta.

Mà ngươi xuất hiện, khiến ta nhìn thấy được hy vọng."

Lời nói đầy tình cảm từ trong tai nghe truyền đến.

Cho dù không biết đối phương, nhưng cũng từ trong lời nói thấy được đây là người giàu tình cảm.

"Ngươi nhìn thấy hy vọng là biết trên người ta có sự tồn tại của Lạt Điều đúng không."

"Lạt Điều là ai?"

Trong tai nghe là giọng nói đầy nghi ngờ.

"Chính là thứ đồ chơi này." Lâm Phàm lấy Lạt Điều ra, cái đầu tròn của Lạt Điều lộ ra vẻ mê mang, đang ngủ ngon, sao lại lấy ta ra.

Giờ phút này, tất cả mọi người trong căn cứ đều nhìn trừng trừng, tuy rằng hình thể của con dị thú này rất nhỏ, nhưng bất kể như thế nào, nó cũng là dị thú.

"Có thể nói cho chúng ta biết, ngươi làm sao mà thuần hóa được dị thú hay không?"

Nam tử mặc áo khoác trắng thật sự muốn biết.

Nếu như có thể thuần hóa dị thú, dựa vào trí tuệ của nhân loại, đủ có thể đạt đến mức quét sạch mọi thứ.

Lâm Phàm biết nhất định là như vậy, sau khi hắn có được Lạt Điều, hắn đã biết nếu bị người khác chú ý đến, nhất định sẽ gây ra phiền phức không cần thiết.

“Ta không có thủ đoạn thuần hóa dị thú nào cả, nếu như nhất định phải nói, ta cảm thấy có thể là mị lực từ nhân cách của ta gây ra.”

Hắn đang nói sự thật.

Đúng là như thế.

Người chỉ biết chém giết dị thú như hắn, làm gì có thủ đoạn thuần hóa dị thú, chỉ là cho dù nói thật, hắn cũng biết đối phương tuyệt đối sẽ không tin, lời nói thật thường rất khó khiến người ta tin tưởng.

Căn cứ bên kia im lặng.

“Có thể đừng nói đùa hay không?”

“Thật sự không nói đùa, đây đều là lời nói thật, có tin hay không tùy ngươi.” Lâm Phàm bất đắc dĩ nói.

Lâm Phàm biết đối phương nhất định cũng đang hành động.

Sau khi hắn xuất hiện, đối phương tựa như đã nhìn thấy được hy vọng, nhìn thì có vẻ nói chuyện không tệ, thế nhưng hắn biết đối với những tổ chức căn cứ này mà nói, bọn hắn tuyệt đối không thể nào để lộ vị trí của mình

Chuyện duy nhất có thể làm chính là chặn hắn lại, tập hợp nhân thủ, sau đó trói hắn đi.

Hoàn toàn chính xác, giống như những gì Lâm Phàm nghĩ, nam tử áo khoác trắng đang sắp xếp nhân thủ, mục đích chỉ có một, chính là bắt Lâm Phàm lại.

Nam tử áo khoác trắng nói, “Được rồi, ta tin lời ngươi nói, thông thường thứ hư vô như mị lực nhân cách này, đều chỉ có thể hiểu chứ không thể sờ, ngươi đến Tô thành có chuyện gì vậy?”

Lâm Phàm nói, “Dạo phố, định mua chút quần áo gì đó, ngươi nhìn cái áo khoác màu đen này của ta đi, mặc lâu rồi, giặt đến bạc màu rồi.”

“Cái áo khoác này không tệ.”

“Tạm được, đúng rồi loại căn cứ tổ chức như các ngươi có phải rất

nhiều hay không, ta đã đi qua rất nhiều thành thị, biết có rất nhiều đám giống như các ngươi, không muốn ở trong tường rào, mà thích ở lại trong thành thị."

Sau khi thăm dò địa đồ xung quanh.

Chương 224 - Bọn hắn đã bị Lâm Phàm giết đến sợ hãi. 4)

Lâm Phàm phát hiện trong tận thế này, thế lực phân bố quá rườm rà, mà hắn chỉ biết một chút tình huống râu ria ngay cả da lông cũng không phải, muốn biết càng nhiều thì phải tiếp tục tìm tòi.

"KHông biết, có thể là rất nhiều, nhưng chúng ta và bọn hắn không liên lạc với nhau." Nam tử áo khoác trắng đáp lại.

Lâm Phàm nói, "Đúng rồi, người của ngươi tập hợp thế nào rồi? Có phải đang chạy về phía ta rồi không?"

"Hả? Có ý gì?" Giọng điệu của nam tử áo khoác trắng kinh ngạc, tỏ vẻ không hiểu.

Lâm Phàm nói, "Được rồi, được rồi, đừng đùa nữa, thời gian của ta rất quý giá, ngươi cũng không ngốc, muốn từ chỗ ngươi hỏi được thứ gì đó rất khó, ngươi cũng sẽ không nói cho ta biết trụ sở của mình ở đâu, tiếp theo ngươi nhất định đang phái càng nhiều Giác Tỉnh giả và Liệp Sát giả đến bắt ta đúng không?"

"Làm sao có thể chứ." Nam tử áo khoác trắng cười nhẹ.

Nếu như hai người bọn họ chạm mặt, Lâm Phàm sẽ phát hiện ra ánh mắt của nam tử áo khoác trắng này đã trở nên âm trầm.

Lâm Phàm nhìn về một phương hướng, đã phát hiện ra tiếng bước chân đang tiến tới kia, tuy rằng rất nhẹ, nhưng vẫn có thể cảm nhận được.

Lúc này.

Hai mươi mấy vị cao thủ nhanh chóng chạy trên nóc nhà, tốc độ của bọn hắn rất nhanh, những năm qua trong tận thế này, những căn cứ tổ chức này đều có mục tiêu rõ ràng, biết rõ muốn đứng vững được trong tận thế, võ lực nhất định phải đầy đủ.

Cho nên bồi dưỡng rất nhiều cao thủ.

Chính là vì hoàn thành các loại nhiệm vụ khó khăn.

Trong nháy mắt.

Những cao thủ này đã chia ra nhảy xuống nóc nhà gần đó, từ trên cao nhìn Lâm Phàm ở bên dưới, bao vây hắn lại.

Lâm Phàm nói, "Người của ngươi đều đã tới rồi, tốc độ rất nhanh, nhưng mà ngươi có nghĩ đến một việc hay không?"

"Chuyện gì?" Giọng nói âm trầm trong tai nghe truyền đến, rõ ràng đã không còn muốn giả bộ nữa.

"Ngươi có nghĩ đến chuyện sống chết của bọn hắn không?" Lâm Phàm nói.

"Có ý gì?"

"KHông có việc gì, xem thật kỹ, học cho tốt, nguyên nhân đến bây giờ ta vẫn chưa đi, chính là muốn cho ngươi biết, nếu như có bất cứ ý đồ xấu gì với ta, thế thì cái giá phải trả là gì."

Nói xong lời này.

Lâm Phàm nhớ kỹ mọi mục tiêu trên nóc nhà vào lòng.

"Có tất cả là hai mươi tư người, phần lớn là ba giây một người, có một số ít có thể kiên trì được mười giây." Lâm Phàm nói.

Đám người trong căn cứ, sau khi nghe thấy lời này đều sửng sốt, không hiểu ý đối phương nói là gì.

Nhưng rất nhanh, hình ảnh trên màn hình, đã khiến bọn hắn hiểu ra.

Có một Giác Tỉnh giả nữ, mang giày cao gót, kiêu ngạo đứng trên mái nhà, đôi môi đỏ tươi gợi cảm nói, "Tiểu gia hỏa này, cứ giao cho ta, ta sẽ khiến hắn ngoan ngoãn nghe lời."

"Hồng Hậu, ngươi cẩn thận một chút, gia hỏa này không đơn giản." Có đội viên nhắc nhở.

"Chỉ là một tên yếu gà thôi."

Hồng Hậu lơ đễnh, trực tiếp từ trên mái nhà nhảy xuống, thi triển năng lực, những sợi tơ mà mắt thường không thể nào nhìn được ngưng tụ ở sau lưng, sợi tơ tụ lại, ngưng tụ thành cánh bằng tơ, giúp Hồng Hậu đang nhanh chóng rơi xuống hơi dừng lại, bay lơ lửng.

Năng lực thức tỉnh của nàng là năng lực sợi tơ.

Các đội viên đang vây xem gật đầu, rõ ràng là tán dương năng lực của Hồng Hậu, khi nàng không ngừng nghiên cứu, đã có tác dụng kỳ diệu như vậy, trực tiếp lấy sợi tơ làm nguyên liệu, ngưng tụ thành cánh, đạt đến hiệu quả có thể dừng trên không trung.

Hồng Hậu nhìn về phía Lâm Phàm, liếm môi đỏ, lộ ra nụ cười âm hiểm, năm ngón tay mở ra, sợi tơ trong suốt giống như mũi tên, nhanh chóng phóng tới, nàng đã không kịp chờ muốn nhìn thấy trên người đối phương xuất hiện lỗ máu mà mắt thường không thể nhìn thấy.

Lâm Phàm mỉm cười, có nhìn thấy sợi tơ hay không không quan trọng, hắn có thể cảm nhận được, ngay khi đám sợi tơ xuất hiện trước mặt, đột nhiên vươn tay ra, bắt lấy nó.

“Hả?” Hồng Hậu kinh ngạc, sắc mặt thay đổi, chỉ là nàng còn chưa kịp phản ứng, một sức kéo khổng lồ truyền đến, vút một tiếng, rơi về phía Lâm Phàm.

Năm ngón tay Lâm Phàm nắm chặt thành quyền, cánh tay đưa ra sau, một luồng quyền kình kinh khủng ngưng tụ tại quyền, không biết vì sức lực quá to lớn hay vì nguyên nhân gì, trên bề mặt cái quyền này còn có một luồng sương mù màu trắng bao quanh.

Ngay khi Hồng Hậu sắp đến trước mặt.

Ra quyền.

Một quyền đấm ra, tiếng động vang vọng.

Trong chốc lát, quyền kình kinh khủng bao trùm Hồng Hậu, rầm rầm… Thịt nát rơi đầy đất, mà phần bụng Hồng Hậu trực tiếp bị đánh xuyên, một phần lớn máu thịt biến mất, xuất hiện lỗ hổng trống rỗng.

Tất cả mọi người vây xem đều trừng mắt, khiếp sợ nhìn, thật lâu cũng không thể lấy lại tinh thần.

“Một giây.”

Lâm Phàm nhẹ nhàng nói.

Nam tử áo khoác trắng trong căn cứ lấy lại tinh thần, “Ngươi nói một giây chính là giết bọn hắn một giây.”

“ĐÚng vậy, vốn cho rằng cần ba giây, bây giờ hoàn toàn không cần

thiết như vậy, ta cũng đã nói với ngươi rồi, có ý nghĩ xấu với ta, cũng cần phải trả giá lớn." Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều rùng mình.

Một màn kinh khủng chấn động tâm linh.

"Giết hắn."

Một vị Liệp Sát giả gầm lên, tức giận đến cực hạn, hắn ta chỉ muốn giết chết Lâm Phàm, rõ ràng, hắn ta và vị Hồng Hậu kia nhất định có một chân.

Lâm Phàm không phải là người thích giết chóc, nhưng gặp phải kẻ địch, cũng sẽ không nương tay, mắt nhìn mục tiêu, phịch một tiếng, nhảy vọt lên, lấy tòa nhà bên cạnh làm bàn đạp, trực tiếp đạp lõm vách tường, giống như một viên đạn, rơi xuống mái của một tòa nhà khác, xuất hiện trước mặt Liệp Sát giả đang gầm thét.

Chương 225 - Bọn hắn đã bị Lâm Phàm giết đến sợ hãi. (5)

Duỗi năm ngón tay ra, chộp đầu của hắn ta.

"Mẹ nó ngươi đi chết đi."

Vị Liệp Sát giả này vung lưỡi búa lên.

Phịch một tiếng.

Lâm Phàm nắm lấy mặt hắn ta, dùng sức đập xuống đất, ầm ầm, thân thể của đối phương đập nát một miếng sàn nhà, rơi xuống bên dưới.

Mà lúc này, 22 người còn lại đã đánh tới, phong tỏa mọi đường đi của Lâm Phàm.

Bọn hắn căm tức nhìn Lâm Phàm, sát ý sôi trào, không có suy nghĩ gì khác.

Chỉ có một ý nghĩ duy nhất chính là giết chết hắn.

Cho dù trong tai nghe của bọn hắn truyền đến tiếng rống giận dữ của nam tử áo khoác trắng, bắt sống, nhưng đối với bọn hắn bây giờ mà nói, rất khó có thể giữa vững lý trí.

Đối mặt với sự bao vây này, Lâm Phàm không hề sợ hãi một chút nào.

“Đến đây, để cho ta xem bọn gia hỏa thích nghiên cứu như các ngươi rốt cuộc mạnh đến mức nào, để lửa của ta đưa các ngươi lên đường.”

Theo Lâm Phàm.

Ta không đối phó được được với dị thú thức tỉnh tinh tinh cấp năm, chẳng lẽ còn không đối phó được với các ngươi sao?

Soạt!

Lửa lam trắng bùng lên, hóa thành một ngọn lửa cao tận trời, chỉ trong nháy mắt đã bao trùm đến.

…

Chỉ ngắn ngủi một lát sau.

Thành thị xao động đã yên tĩnh lại, Lâm Phàm kéo một vị Liệp Sát giả trong tay, tùy ý ném hắn ta qua một bên, “Ta không giết ngươi, ngươi biết nguyên nhân chứ?”

Hai mươi bốn kẻ địch đều đã giải quyết.

Chỉ còn sót lại một người.

Vị Liệp Sát giả này vô cùng hoảng sợ, trong ánh mắt nhìn về phía Lâm Phàm chỉ ngập tràn sợ hãi, thật là đáng sợ, đúng là không phải người, quá mạnh, thật quá mạnh.

Bọn hắn bị tàn sát.

Rõ ràng nhiều người như vậy, nhưng không có một ai có thể đến gần hắn.

Cho dù là Giác Tỉnh giả cấp bốn cũng không được, trực tiếp bị một quyền đánh đến nôn ra máu, cho dù còn có thể đứng lên, những chỉ chỉ kiên trì được thêm mấy giây mà thôi.

“Dẫn ta đến căn cứ của các ngươi xem thử.” Giọng điệu của Lâm Phàm ôn hòa, vẻ mặt tươi cười thân thiện, giống như một vị ca ca nhà bên.

Chỉ là trong mắt vị Liệp Sát giả này.

Người trước mắt này thật sự quá khủng khiếp, quá đáng sợ.

Ngay khi vị Liệp Sát giả này đang cố gắng đè ép sự hốt hoảng trong lòng xuống, phịch một tiếng, đầu của hắn ta nghiêng sang một bên, gáy nổ tung, máu tươi văng ra tung tóe, sau đó tê liệt ngã xuống.

Vị Liệp Sát giả này trừng mắt, chết không nhắm mắt, dường như đến chết cũng không ngờ đến, chip định vị cài trong gáy của mình, lại có đạn nổ.

Lâm Phàm lắc đầu, "Có chút tàn nhẫn, người một nhà cũng giết à?"

Không có tiếng đáp lại.

Trong căn cứ, tất cả mọi người đều mồ hôi lạnh đầm đìa, vẻ mặt vô cùng hoang mang, thậm chí có người ngồi liệt trên mặt đất, rõ ràng trong phòng không hề thiếu không khí, nhưng lại có cảm giác ngạt thở.

Hai tay nam tử áo khoác trắng chống trên bàn điều khiển, trên bàn điều khiển là từng nút điều khiển, tương ứng với tất cả mọi người trong căn cứ, đây chính là chốt khởi động đạn nổ.

Bây giờ hắn ta không muốn nói gì cả.

Chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng hốt hoảng.

"Hắn đi rồi."

Có nhân viên dốc hết dũng khí nói.

Nam tử áo khoác trắng lấy lại tinh thần, nhìn về phía màn hình, chỉ thấy trong màn hình đã không còn bóng dáng của đối phương nữa, sớm biến mất tăm.

Lúc này hắn ta dần dần thở ra một hơi, bốp một tiếng, trực tiếp tát mình một cái.

Thứ đồ chơi có tên là hối hận đang tràn ngập trong lòng.

Các nhân viên công tác cúi đầu, không có người nào dám nói chuyện, bọn hắn biết chuyện này đối với hắn ta là đả kích rất đáng sợ, hai mươi tư vị cao thủ toàn bộ bị diệt, đây chính là tất cả sinh lực trong căn cứ của bọn hắn đó.

…

Ở đằng xa.

Lâm Phàm nhanh chóng xuyên qua các mái nhà trong thành thị.

Ánh mắt nhanh chóng liếc nhìn, tìm kiếm bóng dáng dị thú cấp bốn, hắn biết nơi này không nên ở lâu, có thể đi được thì phải đi nhanh, thế lực của những tổ chức này rất khổng lồ.

Căn cứ ở Tô thành muốn bắt giữ hắn, đã bị hắn phản sát, nếu là như vậy, nhất định sẽ thông báo cho các tổ chức khác.

Đến lúc đó tuyệt đối sẽ tổ chức một lượng lớn người đến đây.

Hắn không muốn mạo hiểm.

Hành vi vừa rồi chính là hành vi mạo hiểm, một khi người ta có cường giả chân chính, thật sự sẽ phải nằm thẳng cẳng rồi.

“Lạt Điều à Lạt Điều, cái này đều do ngươi mà ra đó.”

Lâm Phàm cúi đầu nhìn cái đầu tròn trịa của Lạt Điều vừa lộ ra, đang hưởng thụ gió ập đến, mặt mũi vô cùng bất đắc dĩ, về sau đi ra ngoài với thứ đồ chơi này, nhất định phải cẩn thận, nếu còn bị người có tâm nhìn thấy, nhất định sẽ gặp phiền phức không cần thiết.

…

Lúc này.

Căn cứ Mộc Dương.

Một đám binh sĩ võ trang đầy đủ, trong tay cầm vũ khí có trật tự mà di chuyển, vị nam tử đi đầu tiên có gương mạnh góc cạnh lạnh lùng như đao gọt, một cước đá văng cửa lớn căn cứ.

Tiếp tục đi về phía trước, đi qua thông đạo, lại một cước đá văng cửa lớn.

Vào bên trong.

Đập vào mắt là thi thể, ánh đèn trên trần nhà lấp lóe.

Binh sĩ đi theo đằng sau nhanh chóng hành động, kiểm tra từng gian phòng, đảm bảo không có vấn đề gì.

Nam tử lạnh lùng đi đến trước một thi thể ngã sấp xuống, lật lại, nhận ra đối phương chính là gián điệp bọn hắn cài vào đây, không ngờ cũng đã bị hại.

Rất nhanh bọn hắn đã đi vào trong phòng thí nghiệm

Gã đeo kính không có ở đây.

Khắp nơi đều là thi thể, tất cả nhân viên công tác đều chết thảm.

Nam tử lạnh lùng đi đến trước máy tính số liệu, mở lên, muốn kiểm tra số liệu thí nghiệm của gã đeo kính, nhưng ai ngờ số liệu đều đã bị xóa sạch, sau đó mười ngón tay của hắn ta gõ nút đùng đùng.

Chương 226 - Bọn hắn đã bị Lâm Phàm giết đến sợ hãi. (6)

Rất nhanh đã liên lạc với tổ chức.

“Hắn không ở đây, tất cả nhân viên công tác đều đã chết, số liệu bị xóa sạch, không có bất cứ số liệu thí nghiệm nào.” Nam nhân báo cáo tình hình.

“Tìm hắn, sau đó bắt về.”

“Vâng, đã rõ.”

Mà vào lúc này.

Có thể là vì nam nhân kia đã động vào máy tính, trên màn hình lập tức thay đổi, hiện số đếm màu đỏ tươi như máu.

00:0:30.

Hắn ta nhìn lại.

00:0:29.

Sau đó sắc mặt đại biến, trong nháy mắt biết được đây là cái gì, đếm ngược, nơi này có bố trí thuốc nổ.

“Chạy.”

Nam nhân này không hề nghĩ ngợi, co cẳng lập tức chạy đến lối ra, hắn ta là Giác Tỉnh giả, tốc độ rất nhanh, chỉ trong chớp mắt đã biến mất trước mặt đông đảo binh sĩ có vũ trang.

Mà các binh sĩ sau khi nhìn thấy thời gian đếm ngược, lúc này mới kịp phản ứng, chen chúc nhau chạy ra ngoài.

Nam nhân kia vừa chạy ra ngoài.

BOOM!

Tiếng nổ mạnh truyền đến, sóng xung kích trong nháy mắt bao trùm hắn ta, cho dù hắn ta là Giác Tỉnh giả, cường độ thân thể cao, nhưng đối mặt với sóng công kích mạnh mẽ như vậy, vẫn vô cùng yếu ớt, trực tiếp bị luồng khí lãng này quét bay ra ngoài.

Không biết bao lâu.

Nam nhân lạnh lùng này mơ mơ màng màng khôi phục ý thức, ánh mắt vô cùng mơ hồ, sau lưng đau rát nhức nhối, chỉ cảm thấy thân thể giống như bị xé nát.

Hắn ta biết đây là do trận nổ gây ra.

Hắn ta luôn cảm thấy dường có có miếng sắt cắm ở sau lưng hắn ta, cảm giác hắn ta là đúng, quả thật có một miếng kim loại bị sóng xung kích bao trùm, đâm vào trong lưng hắn ta.

Có tiếng bước chân tuyền đến.

Nam nhân lạnh lùng chậm rãi ngẩng đầu, trong tầm mắt mơ hồ, có một đôi chân bước đến trước mặt hắn ta, ngay khi hắn ta đang muốn nhìn rõ, ở cổ lập tức bị tiêm một cái, ý thức vừa khôi phục được một ít lại tiêu tán.

Hắn ta không biết đó là ai, nhưng biết chỉ cần không phải là dị thú, vậy thì hắn ta còn có thể sống.

…

Lúc này, Lâm Phàm xuất hiện tại một nơi vô cùng hẻo lánh ở Tô thành, rời xa nơi có khả năng là vị trí của căn cứ.

Hắn thấy được một con dị thú cấp bốn.

Nhưng mà hắn hắn ta có chút bất ngờ chính là, hắn thấy được Độc Giác Lang Cẩu, không sai, tuyệt đối chính là gia hỏa này, thế mà nó lại xuất hiện ở nơi này, khiến hắn có chút kinh ngạc.

Lẳng lặng quan sát.

Độc Giác Lang Cẩu đang tựa bên người dị thú cấp bốn, vô cùng cần cù liếm láp đầu ngón chân cho dị thú cấp bốn, sau đó khi dị thú cấp bốn động đậy xua đuổi, Độc Giác Lang Cẩu rời đi.

KHi đi ngang qua một con dị thú cấp ba.

Con dị thú cấp ba này gầm nhẹ, nếu như Lâm Phàm có thể hiểu được thú ngữ, thì sẽ nghe ra, bọn chúng đang nói thế này…

Dị thú cấp ba: Ngươi là tiểu đệ của ta, liếm lông cho ta.

Độc Giác Lang Cẩu: Xéo đi.

Chuyện này nói cũng dài, Độc Giác Lang Cẩu mai phục bên cạnh dị thú cấp ba, cái muốn có được chính là huyết tinh và máu thịt của dị thú cấp ba này, ai có thể ngờ được, khi ra ngoài, dị thú cấp ba này gặp được dị thú cấp bốn, trực tiếp sáp nhập, rồi đến nơi này.

Từ đó Độc Giác Lang Cẩu phát huy đầy đủ năng lực của liếm cẩu, quay đầu đầu nhập vào dị thú cấp bốn, còn về dị thú cấp ba kia chết ở đâu, cút đi đâu, hoàn toàn không quen biết.

“Gia hỏa này có chút thú vị.”

Nhìn thấy Độc Giác Lang Cẩu, Lâm Phàm rất kinh ngạc, chỉ là hành vi tiếp theo, khiến hắn nhìn rõ Độc Giác Lang Cẩu chính là liếm cẩu chân chính.

NHớ lại mấy lần gặp mặt.

Gia hỏa này đều giống như tùy tùng, đi theo bên cạnh dị thú mạnh mẽ, đây là hành vi hâm mộ kẻ mạnh sao?

Đương nhiên là không phải.

Đây là thèm thuồng huyết tinh và thân thể của người ta.

Lúc trước, hắn có ý nghĩ dẫn theo Độc Giác Lang Cẩu, nhưng bây giờ xem ra, ý nghĩ đó nên buong lỏng một chút, liếm cẩu chết không yên lành.

Đếm kỹ cấp bậc dị thú ở trong đó.

Dị thú cấp ba có ba con, không sai, giết chết có thể lấy được ba viên huyết tinh cấp ba, còn có một con dị thú cấp bốn, không chỉ có thể lấy được điểm tiến hóa, mà còn có thể lấy được huyết tinh.

Kiếm lời vô cùng.

“Này…”

Lâm Phàm hô lên.

Tiếng động truyền đi.

Các dị thú đang nghỉ ngơi nghe thấy tiếng nói của nhân loại, đột nhiên giật mình, nhanh chóng đứng dậy, trong nháy mắt đều cảnh giác.

Độc Giác Lang Cẩu vội vàng chạy đi, cái sáo lộ này nó đã đợi rất lâu rồi.

Theo cái nhìn của nó, nếu có nhân loại có can đảm xuất hiện, tình hình như vậy chỉ có một loại, đó chính là nhân loại có thể giết chết dị thú mà nó đi theo, đối với chuyện này, nó cầu còn không được.

Nhìn về phía nhân loại ở đằng xa.

Độc Giác Lang Cẩu có chút kinh ngạc, nhìn khá quen mắt, lập tức nghĩ đến nhân loại lúc trước gặp phải, đây không phải người nhìn thấy nó lại không giết nó, ngược lại còn cho nó huyết tinh và xác dị thú đó sao?

Ổn, trận này chắc chắn ổn.

Lúc này, các dị thú tức giận gầm thét.

Lâm Phàm khóa chặt vị trí dị thú cấp bốn, trực tiếp lao xuống, tuy rằng đường đao đã vỡ vụn, không có vũ khí tiện tay, nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, nắm đấm của hắn chính là vũ khí mạnh nhất.

Dị thú cấp bốn nhìn thấy có nhân loại xuất hiện, gầm thét trầm thấp, ra lệnh cho các dị thú xung quanh xé nát đối phương.

Lâm Phàm không quan tâm đến đám dị thú hồng huyết xung quanh, nhảy lên một cái, lửa bao trùm nắm đấm, dị thú cấp bốn còn chưa biết được mức độ nghiêm trọng của sự việc, vẫn còn đang gầm thét, mãi đến khi uy thế như lôi cuốn của nắm đấm kia rơi vào đầu.

Nó mới phản ứng được, tình hình có chút không ổn.

Chương 227 - Có phải ngươi rất hâm mộ Lạt Điều hay không.

Một lát sau.

Dị thú cấp ba nằm xuống.

Dị thú cấp bốn cũng đã nằm.

Tất cả đều trở nên bình lặng, các dị thú xung quanh hoảng sợ lui lại, bị luồng uy thế kia trấn áp rồi, sau khi kéo dài đến một khoảng cách nhất định, các dị thú lập tức quay người chạy trốn, chỉ trong chớp mắt là biến mất tăm.

Lạt Điều đang ở trong ngực Lâm Phàm thò đầu ra, có chút mê mang, sau khi nhìn thấy xác dị thú, vèo một tiếng, từ trong ngực bay ra ngoài, uốn éo thân thể, đi đến chỗ dị thú cấp bốn.

Nhìn tình huống này, Lâm Phàm dường như nghĩ đến cái gì đó.

Vội vàng xuất hiện bên cạnh Lạt Điều, bắt lấy thân thể của nó, đầu của Lạt Điều suýt chút nữa đã đụng đến phần bụng dị thú có cất giữ huyết tinh.

“Lạt Điều, huyết tinh này ngươi không thể ăn, ngươi ăn rồi ta chẳng khác nào làm không công.”

Lâm Phàm cảm thấy may mắn vì mình tay mắt lanh lẹ, suýt chút nữa tổn thất nặng nề, sau đó năm ngón tay cong lại, đánh xuyên qua phần bụng, móc từ trong phần bụng đẫm máu ra một viên huyết tinh.

Lúc Lạt Điều nhìn thấy huyết tinh, liều mạng mở to hai mắt, chỉ là mặc kệ nó cố gắng như thế nào, con mắt lớn chừng hạt đậu cũng chỉ lớn chừng hạt đậu mà thôi.

“Huyết tinh cấp bốn không thể ăn, huyết tinh cấp ba thì được.”

Huyết tinh rất quan trọng, nhưng hôm nay Lạt Điều đã là vật nuôi của hắn, hắn cũng rất muốn biết Lạt Điều có tiến hóa hay không, tiến hóa thành dáng vẻ gì, dù sao thì khi Lạt Điều còn là quả trứng, đã được xem là đồ vật rất quan trọng.

Rất nhanh, Lâm Phàm lấy hết huyết tinh đi.

Mà vào lúc này, Độc Giác Lang Cẩu chậm rãi đi ra, nó không hề rời đi, cảm thấy đợi thêm lát nữa nhất định có thể thu hoạch tràn đầy.

Lâm Phàm nhìn về phía Độc Giác Lang Cẩu.

Một người một chó nhìn nhau.

Lạt Điều cũng nhìn về phía Độc Giác Lang Cẩu, chẳng biết tại sao, Độc Giác Lang Cẩu đã giơ chân lên nhưng không tiếp tục tiến lên nữa, giống như gặp phải uy áp gì đó không hiểu, khiến nó cảm thấy áp lực.

Nhưng vừa nghĩ đến chuyện có thể không công lấy được huyết tinh, chỉ có thể kiên trì đến gần.

“Cái chân ngắn nhỏ của ngươi cũng đủ cần cù đấy, thế mà lại chạy đến nơi này.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói, không quan tâm Độc Giác Lang Cẩu nghe có hiểu hay không, nên nói thì vẫn phải nói.

Giao lưu bình thường chính là như vậy, rất bình thường.

“Ngao ô…”

Độc Giác Lang Cẩu hét lên, ánh mắt vô cùng khát vọng nhìn chằm chằm huyết tinh trong tay Lâm Phàm.

“Ngươi muốn huyêt tinh?” Lâm Phàm lắc lắc viên huyết tinh trong tay, mở miệng hỏi.

Độc Giác Lang Cẩu thật sự có thể hiểu được lời Lâm Phàm nói, điên cuồng gật đầu. Chỉ là Lâm Phàm không ném huyết tinh cho Độc Giác Lang Cẩu, mà có chút tiếc nuối nói, “Rất xin lỗi, đúng là không thể cho ngươi được, nhìn thấy nó không, nó là vật nuôi của ta, huyết tinh của ta là để nuôi nó, Lạt Điều, há miệng ăn huyết tinh nào, ăn chút đồ có dinh dưỡng mới có thể lớn được.”

Lạt Điều cố gắng mở miệng, lập tức nuốt lấy huyết tinh, giống như đang rất hạnh phúc.

Trong ánh mắt Độc Giác Lang Cẩu tràn đầy hâm mộ.

Nó thật sự muốn ăn huyết tinh.

Nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn dị thú khác ăn.

Lâm Phàm nhìn rõ ánh mắt của Độc Giác Lang Cẩu, trong lòng bật cười, đối với người khác, huyết tinh cấp ba có lẽ rất quan trọng, nhưng đối với hắn mà nói, chỉ là giết thêm một con dị thú cấp ba mà thôi.

Hắn chính là muốn để cho Độc Giác Lang Cẩu biết, ngươi có biết hay không, lúc trước phú quý đã đưa đến tận cửa mà ngươi lại từ chối.

Một ngày ăn chín bữa cũng không muốn đi theo.

Đáng đời làm liếm cẩu.

Lạt Điều muốn ăn thịt dị thú.

“Lạt Điều, thịt dị thú là đồ ăn rác rưởi, không có dinh dưỡng gì cả, đừng ăn, có phải ăn còn chưa đủ không, ăn huyết tinh đây này.” Lâm Phàm lấy một viên huyết tinh khác đến trước mặt Lạt Điều.

Lạt Điều ăn như hổ đói, nuốt huyết tinh đi.

Lâm Phàm lại không ngờ đến năng lực chịu đựng của Lạt Điều lại mạnh như vậy, người khác sử dụng huyết tinh, sau khi dùng một viên, thì cần phải dừng lại nghỉ ngơi một chút, mà nhìn thân thể nho nhỏ của Lạt Điều, lại có thể trực tiếp dung nạp, chỉ có thể nói Lạt Điều tuyệt đối không đơn giản.

Một màn này khiến nước mắt Độc Giác Lang Cẩu muốn rớt xuống.

Nó cực cực khổ khổ làm liếm cẩu, chính là vì một ngày có thể liếm dị thú đến chết, thế nhưng gia hỏa này thì hay rồi, trực tiếp được dâng đến bên miệng, chỉ cần há miệng ra là có thể ăn.

Thật khiến nó hâm mộ vô cùng.

Lâm Phàm vẫn còn muốn thu Độc Giác Lang Cẩu, con dị thú này thông hiểu nhân tính, không giống với dị thú khác, cho nên chỉ cần cảnh cáo một chút là được.

Để cho nó biết, ngươi có hâm mộ Lạt Điều hay không?

Nó ăn có ngon miệng không.

Nếu như lúc đó ngươi đồng ý, vậy thì những thứ này đều là của ngươi.

“Đống xác dị thú này cho ngươi, ăn xong thì đi nhanh lên, thành thị này không an toàn.”

Tuy rằng thực lực của Độc Giác Lang Cẩu không tệ, nhưng trong cái thành thị này có tổ chức bí mật, nếu như bọn hắn phát hiện có loại dị thú đặc biệt thế này tồn tại, tuyệt đối sẽ liều mạng bắt, một khi bị bắt được, vậy thì xong con bê.

Nói xong thì xoay người rời đi.

Độc Giác Lang Cẩu nhìn bóng lưng Lâm Phàm rời đi, không kịp chờ mà gặm ăn xác dị thú, tuy rằng không ăn huyết tinh, nhưng đối với nó, thế này cũng đủ rồi…

Trong lòng đất tại một sa mạc.

“Tín hiệu của bọn hắn biến mất.”

Một đám nhân viên quan sát vô cùng bận rộn, nhân viên điều động đến căn cứ Mộc Dương đều vừa mất liên lạc.

“Tên khốn khiếp Tiền Đào kia, dám phản bội.”

Chương 228 - Có phải ngươi rất hâm mộ Lạt Điều hay không. (2)

Vẻ mặt nam tử vô cùng âm trầm, khi Tiền Đào tiến hành thí nghiệm, bọn hắn đều quan sát, vừa bắt đầu cũng không phát hiện ra hiệu quả gì, nhưng sau khi gián điệp bên đó gửi số liệu của vật thí nghiệm về.

Hắn ta mới biết, lần thí nghiệm kia đã sáng tạo ra quái vật đáng sợ chân chính.

Mỗi ngày đều trưởng thành.

Hơn nữa sau khi ăn nhân loại và dị thú, tình hình bản thân sẽ thay đổi, tựa như hấp thu lực lượng của con mồi, cường hóa bản thân.

Chỉ với hiệu quả này thôi, cũng khiến bọn hắn đỏ mắt.

Vốn nghĩ phái người đến đó tiếp quản, ai ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Nam tử nói, “Thông báo tất cả các căn cứ tổ chức, nhất định phải tìm cho ra Tiền Đào.”

“Vâng.”

Lúc này, vùng ngoại ô.

Một chiếc xe đang nhanh chóng chạy đi.

Gã đeo kính cũng chính là Tiền Đào, cầm tay lái, thỉnh thoảng nhìn điểm đỏ trên định vị, điểm đỏ đang di động, nhưng cách hắn ta không xa, từ căn cứ Mộc Dương chạy ra ngoài, hắn ta biết mình đã không còn chỗ để đi.

Nếu là trước kia, hắn ta nhất định sẽ tìm một tường rào trốn mai danh ẩn tích.

Nhưng bây giờ thì không cần.

Bởi vì Dương Phi đã cho hắn ta đủ tự tin, Dương Phi trưởng thành

vượt ra khỏi sự tưởng tượng của hắn ta, nếu như cho Dương Phi đủ thời gian, nhất định có thể trưởng thành đến mức kinh khủng hơn cả loài dị thú kinh khủng nhất.

Đáng tiếc, hắn ta muốn giấu diếm vật thí nghiệm, nhưng lại bị gián điệp truyền về tổng bộ.

Đây là chuyện khiến hắn ta tức giận nhất.

Nhưng mà không quan trọng, chỉ cần có thể đến chỗ Dương Phi, hắn ta sẽ tự mình khống chế Dương Phi, dẫn theo Dương Phi tiến hóa trưởng thành, tuyệt đối có thể bay thẳng lên trời, hoàn toàn quật khởi.

Cũng không lâu lắm.

Xa xa đã thấy có một vị Song Đầu Cự Nhân, đó chính là Dương Phi, trải qua khoảng thời gian cố gắng, hình thể đã cao hơn.

“Khá lắm, tiến hóa thật là nhanh, trước kia cũng chỉ 11-12 mét, bây giờ đã sắp 15 mét rồi, đúng là máy ủi đất hình người, khủng bố vô cùng.”

Nhìn thấy mục tiêu Tiền Đào kinh ngạc một chút, sau đó chính là vui sướng, vật thí nghiệm càng mạnh thì chứng tỏ hắn ta càng an toàn, thậm chí sau khi Dương Phi tiến hóa đến một trình độ nhất định rồi, hắn ta hoàn toàn có thể dẫn theo Dương Phi chiếm lĩnh một cái tường rào, từ đó không ngừng phát triển, có thể đứng vững gót chân trong tận thế này.

Lúc này, Dương Phi đang gặm ăn xác dị thú, xác dị thú cấp ba khổng lồ đã bị hắn ta gặm một nửa, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, tràng cảnh này quả thật là đáng sợ đến cực điểm.

Xe lái đến gần.

Tiền Đào dừng xe lại, tạm thời không xuống xe, mà chờ Dương Phi ăn hết đồ ăn, trải qua nhiều lần thí nghiệm, hắn ta có thể xác định, khi Dương Phi đang ăn uống là lúc khó khống chế nhất, giống như chó vậy, tương đối bảo vệ thức ăn.

Lúc có người đến gần, sẽ nhe răng trợn mắt, phát ra tiếng cảnh cáo.

Nếu như không phải bại lộ, khiến hắn ta phải rời khỏi căn cứ Mộc Dương, nếu không nhất định có thể dạy dỗ Dương Phi thật tốt, trở thành đại sát khí trong tay hắn ta.

Xác dị thú cấp ba nhìn có vẻ rất lớn.

Dương Phi ăn rất nhanh, không quá lâu, cái xác đã bị hắn ta ăn hết.

Dương Phi dừng ăn, phát hiện cách đó không xa có một chiếc xe dừng lại, sau đó nện bước chân, đi về phía chiếc xe kia, Tiền Đào đứng trong xe vội vàng xuống xe, thuận tay cầm theo cái rương màu đen ở ghế phó lái.

“Dương Phi, là ta, ta là chủ nhân của ngươi.”

Tiền Đào mở cái rương ra, gửi chỉ lệnh đi, bắt đầu câu thông với Dương Phi, khi Dương Phi không ngừng đến gần, một cảm giác áp bách đập vào mặt, cho dù hắn ta biết biết mình có thể khống chế Dương Phi.

Nhưng đối mặt với loại quái vật khổng lồ này.

TRong lòng hắn ta vẫn không nhịn được nhảy lên.

Thời gian dần qua.

Dương Phi đến trước mặt Tiền Đào, sau đó dừng bước chân lại, lẳng lặng chờ đợi.

Tiền Đào đẩy gọng kính, khóe miệng nở nụ cười đắc ý, rất rõ ràng, lựa chọn vừa rồi là đúng, nên xuất hiện sau khi đối phương ăn xong, như vậy mới dễ khống chế.

“Ngồi xuống.”

Mệnh lệnh được đưa ra.

Dương Phi cong đầu gối, cho dù đã ngồi xổm xuống, nhưng hình thể của hắn ta trong mắt Tiền Đào, vẫn là quái vật khổng lồ.

“Nhớ kỹ, ta là chủ nhân của ngươi, mệnh lệnh của ta, ngươi nhất định phải phục tùng.”

Trải qua khoảng thời gian quan sát.

Hắn ta đã có thể xác định Dương Phi bị khống chế, trừ chút tỳ vết này ra, không có bất cứ vấn đề nào cả.

Dương Phi nhìn chằm chằm Tiền Đào.

Một đôi mắt đỏ, một đôi mắt trắng, khiến người ta cảm thấy đáng sợ.

Cho dù tâm thái của Tiền Đào rất tốt, thế nhưng khi bị hai đôi mắt này nhìn chằm chằm, chẳng biết tại sao, vẫn cảm thấy tim đập hơi nhanh.

Tiền Đào chỉ vào nó nói, "Đôi mắt của ngươi, ta không thích, nhưng mà thôi, quái vật cuối cùng cũng là quái vật, nếu như không khiến người ta khó chịu, sao có thể uy hiếp người khác."

Lúc này, Tiền Đào còn không biết lửa giận trong người Dương Phi đang thiêu đốt.

Từ đầu đến cuối hắn ta đều nhớ kỹ Tiền Đào, nhớ kỹ khi mình bị trói trên bàn thí nghiệm.

Máy móc cắt thân thể của hắn ta.

Các loại đồ vật hỗn loạn thay thế khí quan ban đầu của mình.

Những ký ức này khiến Dương Phi hoàn toàn tức giận, hắn ta giơ tay lên, đột nhiên đập về phía Tiền Đào, Tiền Đào quá sợ hãi, vội vàng tránh đi, trực tiếp kéo dài khoảng cách với Dương Phi.

Sau khi bàn tay đập xuống mặt đất, mặt đất đều chấn động, để lại chưởng ấn thật lớn.

"Nguói làm gì thế, tạo phản à."

Tiền Đào tức giận quát lớn, ngạc nhiên vô cùng, chuyện gì xảy ra vậy, đang yên đang lành sao lại đột nhiên nổi giận, không đúng, ánh mắt của gia hỏa này, không sai, hắn ta phát hiện một đôi mắt trên cái đầu khác không đúng lắm.

Loại ánh mắt đó giống như đang nhìn thẳng vào kẻ địch.

Cái này khiến Tiền Đào đột nhiên hiện ra một ý nghĩ, đó chính là Dương Phi còn ký ức, còn nhớ rõ chuyện mình bị trói trên bàn thí nghiệm.

Nếu như thật sự là như vậy.

Thế thì rất tồi tệ.

Chương 229 - Có phải ngươi rất hâm mộ Lạt Điều hay không. (3)

Dương Phi đứng dậy, nhìn xuống, nhìn chằm chằm vào Tiền Đào, há

miệng gào lên tiếng quái dị.

“Dương Phi, ngươi phải nghe theo mệnh lệnh, nếu không hậu quả ngươi không thể tưởng tượng được đâu.”

Tiền Đào quát lớn.

Tình hình bây giờ thật sự vượt quá tưởng tượng của hắn ta.

Đây không phải thứ hắn ta muốn thấy.

Con át chủ bài duy nhất có thể giúp hắn ta xoay người chính là khống chế Dương Phi nghe lời.

Soạt!

Dương Phi đột nhiên đánh về phía hắn ta, thân thể khổng lồ nhảy lên, bao trùm cả người Tiền Đào, còn Tiền Đào vội vàng tránh né, may mắn hắn ta không phải người bình thường, nếu không đã sớm treo rồi.

“Dương Phi, ôm đầu ngồi xuống.”

Tiền Đào giận dữ hét lên.

Chỉ là tiếng hét giận dữ của hắn ta không có chút tác dụng nào, Dương Phi vẫn đang hành động.

“Mẹ nó…”

Tiền Đào biết thật sự không thể nào khống chế được Dương Phi, nhưng tại sao khi ở căn cứ Mộc Dương, có thể điều khiển cách không, mà khi gặp mặt thì không thể khống chế được?

Đây có khả năng là vì Dương Phi còn nhớ rõ hắn ta.

Cho dù bây giờ Dương Phi thật sự nghe theo mệnh lệnh của hắn ta, hắn ta cũng không dám lại gần, ai cũng không biết thời điểm nào Dương Phi lại không bị khống chế, đúng là một quả bom hẹn giờ.

Móc từ trong túi ra một cái nút, quả quyết đè xuống.

BOOM!

Một cái đầu của Dương Phi trực tiếp nổ tung, máu sền sệt phun tung tóe khắp nơi, thân thể cao lớn ầm ầm ngã xuống đất.

“Mẹ nó.”

Tiền Đào ngồi liệt trên mặt đất tức giận đập tay xuống đất, vật thí nghiệm có vẻ hoàn mỹ trong lòng hắn ta đã không còn.

Lá bài tẩy của hắn ta cũng không còn.

“Ai, xem ra chỉ có thể tìm một cái tường rào mai danh ẩn tích mà sống.”

Bây giờ đó là cách duy nhất.

Buồn bực đứng lên, quay người đi về phía xe.

Mà vào ngay lúc này.

Lạch cạch!

Một bàn tay to vươn đến, bắt lấy hắn ta.

“Cái gì?” Tiền Đào quá sợ hãi, không ngờ thế mà Dương Phi còn chưa chết, hắn ta bị Dương Phi kéo đến trước mắt, lúc nhìn cái đầu Dương Phi đã bị nổ tung, đột nhiên nhớ ra, Dương Phi vẫn còn một cái đầu khác.

Lúc trước vì khống chế Dương Phi, đề phòng trường hợp mất khống chế không thể ngăn chặn, trong đầu của Dương Phi có lắp đặt đạn nổ, lấy thần kinh trong đầu là dẫn tuyến, trừ nút khởi động ra, còn có khi ngoại lực tác động xé rách, chỉ cần thần kinh bị đứt thì sẽ nổ tung.

Tất cả đều đã sắp xếp rất hoàn mỹ.

Chỉ là không ngờ, Dương Phi sẽ tiến hóa ra cái đầu thứ hai.

Cái đầu bị nổ kia, chỗ đó trống rỗng, đẫm máu, nhưng có thể nhìn thấy máu thịt bên trong đang di chuyển, có vẻ như đang tự chữa trị lại bản thân.

Dương Phi há miệng ra, thổi ra một hơi, nhìn Tiền Đào đang không ngừng bị đưa đến gần miệng mình, đang vô cùng hoảng hốt, rống giận, gầm thét, giãy dụa.

Chỉ là bất cứ giãy dụa nào cũng đều vô dụng.

Răng rắc!

Dương Phi cắn xuống, cắn rơi đầu Tiền Đào.

Cuối cùng trực tiếp nuốt thi thể xuống.

Ký ức của Tiền Đào lập tức truyền vào trong đầu Dương Phi.

Nghiên cứu?

Tổ chức?

Dung hợp dị thú và nhân loại?

Tường rào Hoài Phổ?

Đủ loại tin tức nổ tung.

Lạch cạch!

Một con dị thú cấp bốn khổng lồ ngã ầm xuống đất, vết thương trên người rất khủng bố, máu thịt nửa bên người đã bị đánh nát.

“Viên huyết tinh cấp bốn thứ chín.”

Nhuần nhuyễn móc huyết tinh ra, huyết tinh màu xanh lá lộ ra một vẻ đẹp khó nói thành lời.

Lạt Điều nhìn chằm chằm huyết tinh, trong đôi mắt đậu xanh tỏa ra quang mang thèm thuồng.

Lâm Phàm xoa cái đầu tròn trịa của nó nói, “Lạt Điều, huyết tinh cấp bốn tạm thời không thể cho ngươi được, chờ sau này.”

Hắn biết Lạt Điều cần huyết tinh.

Huyết tinh có cấp bậc càng cao, tác dụng đương nhiên càng lớn.

Hắn phát hiện từ sau khi Lạt Điều phá trứng ra ngoài, loại năng lực kêu gọi dị thú cấp bậc cao cũng hoàn toàn biến mất, luôn có cảm giác dường như đã trở nên yếu đi vậy, nhưng mà trong khoảng thời gian này, có thể là Lạt Điều đang hấp thu năng lượng trong vỏ trứng hoặc là có huyết tinh tăng cường, thân thể của nó càng sáng bóng hơn trước kia rất nhiều.

Lạt Điều gật đầu, lùi vào trong ngực, tiếp tục ngủ.

“Còn thiếu một viên nữa.”

Hắn đã sớm rời khỏi Tô thành.

Chỗ kia quá thị phi, không cần thiết tiếp tục ở đó nữa, lái xe quay ngược trở về, chỉ là thay đổi tuyến đường, khả năng gặp được dị thú cấp bốn sẽ lớn hơn.

Nhìn xác dị thú cấp bốn, quá khổng lồ, khó có thể chở về, chỉ có thể nói đây là một chuyện rất đáng tiếc, hắn xé xuống một miếng thịt, bàn tay nhóm lửa nướng thịt, ăn một miếng lớn, mùi vị không tệ, có dòng nước ấm chảy trong thân thể.

Thể chất lại tăng lên chút chút.

Đây chính là năng lượng ẩn chứa trong thịt dị thú, mà tinh hoa của dị thú thì đều ngưng tụ trong huyết tinh, đây mới là thứ trân quý nhất của dị thú.

Con đường hắn đi tới là đi qua cây cầu lớn TRường Giang ở Giang Âm, lựa chọn quay về chính là qua cầu lớn Nam Thông, đường vòng thì có chút xa, nhưng chỉ có con đường hoàn toàn mới, xác suất phát hiện dị thú cấp bốn sẽ cao hơn.

Đi đến cạnh xe, tiếp thêm nhiên liệu cho xe.

Đi ra ngoài phải mang theo xăng, nếu không nửa đường hết xăng, sẽ rất khó chịu, bây giờ những trạm xăng dầu gặp được trên đường kia đều trống rỗng cả rồi.

Một đường chạy đi.

Sau một hồi.

Xe Pickup chạy đến đầu bên này của cầu lớn Nam Thông, tình hình con đường phía trước khá tốt, phiền phức duy nhất chính là có một đám dị thú đang ngăn cản ở giao lộ, đám dị thú này đang du đãng, khi nghe thấy tiếng xe Pickup chạy đến, các dị thú đồng loạt nhìn về phía này.

Gầm gừ, gào thét.

Không chút do dự, giống như chó điên vọt về phía bên này.

Chương 230 - Vì sao ngươi lại không cần dùng năng lực, bởi vì bọn chúng không có tư cách.

Lâm Phàm xuống xe, xoay chuyển cổ tay, một đường chạy đến đây,

gặp được không ít dị thú, điều tiếc nuối duy nhất chính là quá yếu, không có dị thú cấp cao, thường thấy nhất chính là dị thú hồng huyết và dị thú cấp một.

Ngay khi hắn đang chuẩn bị ra tay.

Có tiếng nói truyền đến.

“Bên này, đến bên này.”

Lâm Phàm nhìn sang bên cạnh một chút, một cái đầu từ bên dưới vòm cầu ló ra, vẻ mặt nóng nảy vẫy vẫy tay với hắn, nhìn thấy tình hình này, hắn có chút hoang mang, đang yên đang lành sao lại có người xuất hiện ở đây.

Mắt nhìn dị thú giống như chó điên ở đằng xa, lại nhìn người sống sót đang gọi hắn một chút.

Trong lòng hơi nghi ngờ.

ĐỐi phương có ý gì đây?

Chẳng lẽ bị mắc dưới vòm cầu không leo lên nổi?

Hay là cảm thấy mình đối mặt với nhiều dị thú như vậy, có thể sẽ xảy ra chuyện, cho nên tốt bụng nhắc nhở, muốn thu lưu mình, tạm thời đến chỗ hắn ta tránh né?

Trong chớp mắt, hai loại ý nghĩ hiện lên trong đầu.

Cuối cùng, hắn còn chưa xác định được suy nghĩ trong lòng, chỉ vươn tay ra, ra hiệu đối phương bình tĩnh, không cần quá hoảng sợ, bọn dị thú trước mắt này cuối cùng cũng phải giải quyết, xe Pickup màu đen còn đang đỗ ở chỗ này, nếu như mặc cho dị thú vọt đến, tùy ý giẫm đạp, rất có thể sẽ giẫm hỏng xe của hắn.

Nam tử đang gọi Lâm Phàm nấp đi mê mang.

Không hiểu động tác của Lâm Phàm lắm, “Ngươi mau đến đây, số lượng dị thú nhiều lắm, ngươi không đối phó được.”

“Không sao cả.”

Lâm Phàm ra hiệu đối phương yên tâm, nhìn đám dị thú không ngừng đến gần phía trước, khi dị thú đến càng gần, hắn trực tiếp hành động, năm ngón tay nắm lại, bắt đầu đấm liên tục, với thuộc tính bây giờ của hắn, một quyền đấm ra có uy thế cực kỳ kinh

khủng.

Phối hợp với khí trong cơ thể, lực lượng một quyền này đánh ra đủ xé rách dị thú, thậm chí kình đạo còn có thể tiếp tục xé nát dị thú phía sau.

Nam tử vừa gọi Lâm Phàm nhìn thấy sợ ngây người.

“Thật là mạnh…”

Chấn động đến há hốc mồm.

Một lát sau.

Trên cầu lớn xác thú khắp nơi, máu dị thú vẩy đầy đất, đối phó với bọn dị thú bình thường này, không cần thi triển năng lực, chỉ cần dùng nắm đấm là có thể đánh nát.

Khi Lâm Phàm quay đầu lại, lúc này trên cầu đã đứng bốn người.

Ba nam một nữ, một lão đầu.

“Cảm ơn vừa rồi đã nhắc nhở, nhưng mà những dị thú bình thường này không thể uy hiếp được ta.” Lâm Phàm chủ động chào hỏi, đồng thời đánh giá bốn người trước mắt, nhất là lão nhân kia khiến hắn chú ý.

TRong tận thế, có người già xuất hiện cũng không có gì hiếm lạ, kỳ quái chính là ba người kia hình như đang bảo vệ lão đầu này.

Rõ ràng, đây là một nhân vật rất quan trọng

“Lợi hại, thật quá lợi hại, chào ngươi, ta tên là Từ Dương.” Nam tử nói chuyện chính là người đã gọi Lâm Phàm trốn đi, bây giờ vẻ mặt tươi cười, vô cùng khách sáo chào hỏi với Lâm Phàm.

Từ Dương biết ở trong tận thế gặp được người sống sót, cũng không phải là chuyện may mắn, mà người sống sót trước mắt này rất mạnh, hắn ta chỉ có thể cố gắng tỏ ra thân thiện, hy vọng có thể tạo mối quan hệ với đối phương.

Nếu như đối phương có bất cứ ý đồ xấu nào, với thực lực của bọn hắn khẳng định không thể ngăn được.

“Chào ngươi, Lâm Phàm.” Lâm Phàm nói tên mình ra, tò mò nói, “Tình hình của các ngươi là thế nào vậy, vì sao lại trốn dưới vòm cầu?”

Từ Dương nói, “Gặp chút phiền phức, chúng ta muốn đến tường rào Nam Thông, không ngờ bên kia cầu lại tụ tập một lượng lớn dị thú, đằng sau cũng có dị thú truy đuổi, tiến thối lưỡng nan, không còn cách nào khác, chỉ có thể trốn ở đó, nếu như không gặp được ngươi, thật sự không biết phải trốn đến lúc nào.”

Lâm Phàm biết tường rào Nam Thông, tuy rằng Kim Lăng là tỉnh thành, nhưng tòa thành thị Nam Thông này cũng không thể khinh thường, tường rào xây dựng ra cũng là tường rào cỡ lớn.

Lâm Phàm cười, mắt nhìn xung quanh, phương tiện giao thông của bọn hắn hình như chính là chiếc xe đã bị đạp bẹp kia, chắc hẳn không thể dùng được.

“Nếu như các ngươi tin ta, ta sẽ đưa các ngươi đến tường rào Nam Thông.”

Lâm Phàm cảm thấy bọn hắn không phải người sống sót bình thường, cho nên chủ động mở miệng, hy vọng trên đường đi có thể hỏi thăm được một vài tin tức mới.

Từ Dương nói, “Chúng ta đương nhiên tin rồi, vậy thì phiền ngươi.”

“Không sao cả, chỉ là việc nhỏ, lên xe đi.” Lâm Phàm nói.

Lái xe đi, khi lốp xe nghiền qua xác dị thú, tiếng giòn vang kia vô cùng êm tai.

Trải qua giao lưu ngắn ngủi.

Hắn đã biết tên của mấy người còn lại.

Mao Lâm, Trần Nhạc, Hàn Trung Dân.

KHông hỏi thăm quá nhiều, nhưng trong quá trình nói chuyện phiếm, hắn lại biết được trước khi tận thế diễn ra, Mao Lâm là streamer, tuy rằng khi đó còn nhỏ, nhưng kỹ thuật này cũng chẳng kiếm được đồ ăn.

Có thể sống đến bây giờ, vô cùng khó khăn.

Hắn nhìn Mao Lâm thêm vài lần, nhìn không ra sự mềm mại và nhỏ yếu trên người nữ sinh, ngược lại trong ánh mắt của đối phương lại là sự kiên nghị, tựa như đã đi ra từ trong đống xác chết máu chảy thành sông.

Quả nhiên.

Có thể sống đến bây giờ, còn là người sống sót có thành tựu, thì không một ai là người yếu ớt, cả đám đều vô cùng cường hãn.

Trước kia nếu như ngươi bảo nàng giết gà, nàng sẽ sợ hãi đến thét lên.

Nhưng bây giờ ngươi bảo nàng giết người, nàng tuyệt đối sẽ giơ tay lên chém xuống, thậm chí còn sợ người đó còn chưa chết, bổ thêm một đao nữa.

“Lâm huynh đệ, ngươi ở tường rào nào?” Từ Dương chủ động bắt chuyện với Lâm Phàm, “Nếu như ngày nào đó muốn đổi tường rào, có thể đến tường rào Nam Thông chúng ta, không hề khoác lác với ngươi, nhưng tường rào chúng ta rất tốt.”

Chương 231 - Vì sao ngươi lại không cần dùng năng lực, bởi vì bọn chúng không có tư cách. (2)

Lâm Phàm cười nói, “Ta chỉ đi du đãng khắp nơi ở bên ngoài, không có tường rào cố định, nếu chờ ngày nào đó đi chơi bên ngoài mệt rồi, muốn tìm một nơi cố định, nhất định sẽ đến tường rào Nam Thông tìm các ngươi.”

Từ Dương cười nói, “Nói như vậy giống như là ở bên ngoài chơi mệt rồi, ta muốn tìm một người thành thật cưới về ấy.”

“Ha ha…” Lâm Phàm nghe vậy thì cười lớn, những người khác trong xe cũng cười, từ đó kéo gần mối quan hệ một chút.

Lâm Phàm nói, “Ta muốn hỏi các ngươi một việc, các ngươi có thể nói không?”

“Xin hỏi.”

Từ Dương đã xem Lâm Phàm là người du đãng độc hành trong tận thế, hơn nữa còn không phải người du đãng bình thường, nếu ngươi ta muốn hỏi, vậy chuyện cần hỏi nhất định khá quan trọng.

Lâm Phàm nói, “Ta từng gặp một loại dị thú kỳ quái, thậm chí cũng không thể xưng là dị thú, nó khá giống ếch trâu lột da, tứ chi vô cùng cân đối, tốc độ cực nhanh, lực lượng không tệ, loại quái vật này không giống như dã thú tiến hóa ra.”

Sau khi hắn nhắc đến chuyện này.

Hàn Trung Dân vẫn luôn không nói chuyện thở dài một hơi.

Lâm Phàm biết vị lão giả này nhất định biết rất nhiều.

Từ Dương nói, “Nó quả thật không phải là dị thú, từ khi tận thế xảy ra đến nay, nhất là trong năm sáu năm gần đây, đã xuất hiện các loại dị thú kỳ quái, hơn nữa chính xác là có tổ chức thần bí đang nghiên cứu, cho đến nay chúng ta vẫn đang tìm kiếm, bởi vì khoa học kỹ thuật nhân loại kết hợp với dị thú, thường không phải là chuyện tốt, rất có thể sẽ sáng tạo ra quái vật còn đáng sợ hơn so với dị thú.”

Đây cũng là chuyện Hàn Trung Dân lo lắng.

Hắn ta là chuyên gia trong phương diện này, vẫn luôn nghiên cứu về dị thú, đương nhiên biết khoa học kỹ thuật kết hợp con người với dị thú rồi, khi gặp được một vài tình huống đặc biệt, sẽ phát sinh biến dị, từ đó thoát khỏi sự khống chế, tiến hóa đến một phương hướng không rõ.

Như vậy đối với nhân loại may mắn còn sống sót mà nói, chính là tai nạn khó có thể tưởng tượng.

Lâm Phàm nói, “Ta gặp được người của tổ chức thần bí ở trong Tô thành.”

“Tô thành?” Từ Dương kinh ngạc.

“ĐÚng, bên trong Tô thành có tổ chức thần bí, ta bị bọn hắn chặn giết, theo ta nghĩ, bọn hắn đang định bắt lấy ta, tiến thành thí nghiệm trên con người, nhưng mà thực lực của bọn hắn hơi yếu, đã bị ta phản sát.”

Lâm Phàm tiết lộ tình huống của Tô thành.

Mẹ nó.

Ngẫm lại thì thật là tức giận, một đám Giác Tỉnh giả và Liệp Sát giả, đứng ở khắp nơi, nhìn từ trên xuống, mà kẻ chủ mưu thì trốn ở sau màn, hèn mọn như rùa, tìm cũng không tìm được.

Bây giờ thì hay rồi, hắn không cần tìm nữa.

Trực tiếp nói cho người của tường rào Nam Thông biết, nếu như bọn hắn thật sự muốn điều tra tổ chức thần bí, nhất định sẽ phái người đến.

Hàn Trung Dân nói, “Giết hay lắm, thí nghiệm của tổ chức thần bí thường sẽ rất tàn nhẫn, thí nghiệm trên cơ thể người không phải

chuyện mà người ta có thể tha thứ được, có rất nhiều người còn sống, không phải chết trong tay dị thú, mà là chết trên bàn thí nghiệm."

Lâm Phàm cũng cảm thán nói, "Thật không biết nhân loại sau này sẽ như thế nào, nhân loại dựa vào thịt dị thú và huyết tinh để tăng thực lực, thế nhưng tốc độ dị thú tiến hóa thật sự quá nhanh, tiếp tục như vậy, tương lai nhân loại sẽ như thế nào."

Đây là suy nghĩ chân thật của hắn ta.

Đừng thấy rằng có Giác Tỉnh giả và Liệp Sát giả xuất hiện.

Nhưng so sánh với tốc độ tiến hóa của dị thú, tốc độ nhân loại mạnh lên thật sự vô cùng chậm.

"Không, nhân loại vẫn có hy vọng." Hàn Trung Dân kiên định nói.

Lâm Phàm nói, "Hy vọng đương nhiên là luôn tồn tại, nhưng nếu như chỉ là trong lòng có hy vọng, thế thì tuyệt đối không được, chỉ có thực lực mạnh mẽ, mới có thể tiếp tục truyền thừa hy vọng."

Hàn Trung Dân cười nói, "Nói có lý, có lẽ là ngươi vẫn luôn ở bên ngoài, cho nên không biết một việc, đó chính là bên phía tường rào Thủ Đô, đã có phát hiện quan trọng, đó là sau khi sử dụng huyết tinh, có thể tự tăng cấp độ tinh thần, giúp người ta có thể trở thành Giác Tỉnh giả."

"Cái gì?" Lâm Phàm khiếp sợ, "Nghiên cứu ra được?"

Bên trong huyết tinh có ẩn chứa năng lượng.

Trước kia sau khi huyết tinh vào trong thân thể, năng lượng tràn ra cũng không thể khống chế, thông thường sẽ đều tăng cường độ thân thể, lực lượng, tốc độ, rất khó tăng phương diện tinh thần, cho nên xác suất xuất hiện Giác Tỉnh giả rất thấp.

Bây giờ nghe được tin tức này, chí có thể nói nhân loại thật đáng sợ, đúng là càng ở trong tuyệt cảnh, càng có thể nghiên cứu được đồ vật mới.

Có thể giúp cho người sử dụng huyết tinh, tự lựa chọn tăng tinh thần lên.

Cái này có chút thú vị, nếu như thật sự có thể mở rộng ra ngoài, nhân loại còn sống khi có huyết tinh, sẽ trở thành Giác Tỉnh giả, mà

nhu cầu đối với huyết tinh, sẽ lớn đến mức trước nay chưa từng có.

Hàn Trung Dân nói, "Nghiên cứu thì nghiên cứu ra được, nhưng vẫn còn đang thí nghiệm, còn về có thể mở rộng hay không, vẫn còn là ẩn số."

Trần Nhạc từ đầu đến cuối vẫn không lên tiếng lúc này cũng mở miệng, "Ta chẳng ôm bất cứ hy vọng gì với cái nghiên cứu này."

Lâm Phàm nghe thấy vậy, cảm thấy người tên Trần Nhạc này nhất định có chuyện xưa.

Từ Dương giống như thấy được Lâm Phàm khó hiểu, giải thích, "Trước kia Trần Nhạc sinh sống ở tường rào Thủ Đô, sau đó mới đến tường rào Nam Thông, nghĩ lại thì, A Nhạc, ngươi ở tường rào Nam Thông cũng sắp đến ba, bốn năm rồi."

Chương 232 - Vì sao ngươi lại không cần dùng năng lực, bởi vì bọn chúng không có tư cách. (3)

Trần Nhạc nói, "Ừm, ba năm lẻ tám mươi sáu ngày, bên trong tường rào Thủ Đô tranh đấu quyền lợi rất kịch liệt, năm đó Hoàng tướng quân biết trước tai nạn dị thú, chịu vô vàn áp lực mà xây dựng tường rào, hơn nữa tường rào Thủ Đô là lớn nhất, hầm trú ẩn sâu nhất, chính là vì muốn lấy tường rào Thủ Đô làm chủ, dẫn dắt tường rào cả nước, nhưng Hoàng tướng quân vẫn xem nhẹ trật tự sụp đổ, sau khi tai nạn đến, người có dã tâm có dục vọng khống chế quyền lực, tường rào Thủ Đô bị ba đại gia tộc nắm giữ, bọn hắn sẽ không công bố thành quả nghiên cứu ra ngoài."

Hàn Trung Dân nói, "A Nhạc, nên nghĩ đến chỗ tốt, đừng suy nghĩ quá phức tạp."

"Hàn giáo sư, ta đã từng sinh sống ở tường rào Thủ Đô, nơi đó như thế nào, sao ta có thể không biết, bề ngoài hòa bình chỉ là đang che giấu sóng ngầm tranh đấu cuồn cuộn bên trong mà thôi, khi nghiên cứu ra được, ta đảm bảo, muốn tự khống chế năng lượng trong huyết tinh để tăng tinh thần lên, vậy thì cần phải gia nhập vào bọn hắn, cũng giống như ta lúc trước vậy."

A Nhạc nói xong lời này, vén tóc sau gáy lên, đột nhiên thấy được vết sẹo, rõ ràng là đã từng bị mổ ra.

Từ Dương, Mao Lâm, Hàn Trung Dân im lặng.

Lâm Phàm thông qua kính trong xe, cũng thấy được dấu vết này.

Cái này khiến hắn nghĩ đến tình hình ở Tô thành, trong đầu có đạn nổ, tình hình không ổn, thì trực tiếp kíp nổ tung đầu, không quan tâm là Giác Tỉnh giả hay Liệp Sát giả, cuối cùng cũng chỉ có một con đường chết.

Lâm Phàm ghi nhớ lời Trần Nhạc ở trong lòng.

Đây là đều chuyện bình thường hắn không nghe được.

Hóa ra tường rào Thủ Đô không hề tốt như mình tưởng tượng, quả nhiên, mặc kệ nơi nào, chỉ cần có nhân loại, thì sẽ có tranh đấu.

Mẹ nó, đã tận thế rồi, còn muốn tranh đấu, có công sức thì nghĩ cách tiêu diệt dị thú hết vậy sẽ tốt biết bao.

Ngay khi bọn họ đang nói chuyện.

Lâm Phàm phát hiện tình hình có vẻ không đúng.

“Có dị thú đang đuổi theo chúng ta.” Lâm Phàm nhắc nhở.

Không ngờ đằng sau xe, có vài con dị thú đang đuổi theo.

Bọn người Từ Dương kinh ngạc, vội vàng nhìn lại phía sau.

Quả nhiên có dị thú đuổi theo.

“Hai con dị thú cấp bốn, một con dị thú cấp năm.” Khi Từ Dương nhìn thấy rõ đường vân ở phần bụng dị thú, sắc mặt đột nhiên thay đổi, “Tại sao lại có dị thú cao cấp như vậy theo dõi chúng ta.”

Lúc này, hắn ta rõ ràng đã nghĩ đến gì đó.

Mao Lâm nói, “Dựa vào tình hình bây giờ của chúng ta, nếu như đối phó với một con dị thú cấp bốn thì có lẽ còn có thể, nhưng bây giờ lại có dị thú cấp năm, hoàn toàn không thể cản được, chí có đến tường rào Nam Thông, chúng ta mới có thể…”

Lời còn chưa nói hết.

Xe dừng lại.

Lâm Phàm quả quyết giẫm phanh lại, trong lòng suy nghĩ, đám gia hỏa này đúng là phúc tinh của hắn, thiếu cái gì đến cái đó, một thân một mình thì mãi chẳng gặp được.

Bây giờ ba con dị thú này xuất hiện, đã giải quyết vấn đề thiếu thốn

huyết tinh của hắn.

“Lái xe đi.” Mao Lâm nắm bả vai Lâm Phàm, kinh ngạc nói.

Từ Dương cũng vô cùng mê mang nhìn Lâm Phàm, không biết hắn dừng xe lại là có ý gì?

Chắc là… Hắn có vấn đề?

Lâm Phàm cười nói, “Đừng căng thẳng, cứ giao cho ta là được, ta vẫn luôn tìm kiếm dị thú cấp bốn, bây giờ gặp được thì không thể bỏ qua được, thật sự đa tạ các ngươi, gặp được các ngươi, ta lập tức gặp được dị thú ta muốn tìm, thật sự không biết nên nói thế nào cho tốt.”

Từ Dương biết Lâm Phàm rất lợi hại, có thể là cường giả trên cấp bốn, bởi vậy mới cần huyết tinh của dị thú cấp bốn.

“Thế nhưng ở đây còn có dị thú cấp năm nữa.” Từ Dương vội la lên.

“Không sao cả, cấp năm cũng vô dụng, ta đã xem qua, đây chỉ là dị thú cấp năm bình thường mà thôi, nếu như ta gặp phải con dị thú thức tỉnh cấp năm lúc trước, ta sẽ không lấy sự an toàn của các ngươi ra đùa giỡn, cho nên tin ta, ta vô cùng chắc chắn.” Lâm Phàm nghiêm túc nói.

Từ Dương:…?

Mao Lâm:…?

Bọn hắn nghe không hiểu Lâm Phàm đang nói gì cả.

Cái gì mà cấp năm, thức tỉnh, gặp phải lúc trước.

Còn cả lời nói có chút khoa trường.

Chỉ là từ Đây chỉ là cũng quá ngang ngược rồi.

Đây chỉ là

Vào lúc Lâm Phàm dừng xe, Trần Nhạc đã chuẩn bị tốt để ra tay, nếu như tình hình không đúng, hắn ta sẽ không chút do dự ra tay, cho dù không phải là đối thủ của Lâm Phàm, hắn ta sẽ không ngồi yên chờ chết.

Nói xong những lời này.

Lâm Phàm xuống xe, bọn người Từ Dương cũng vội vàng xuống xe.

Đối mặt với dị thú đang xông đến, hắn chẳng hề bận tâm, tính toán, săn giết hết, sẽ có được bốn điểm tiến hóa.

Còn chưa ra tay, đã nghĩ đến kết quả.

“Ta đi một chút sẽ về, chờ một lát.” Lâm Phàm nói khẽ, sau đó chạy về phía dị thú, cái khí chất lạnh nhạt thong dong kia vô hình bao phủ lấy bọn hắn.

Trần Nhạc đứng bên cạnh chỗ ghế lái, thấy chìa khóa xe vẫn còn, trong lòng mới an tâm một chút, nếu như kết quả không ổn, hắn ta sẽ lập tức lái xe, chở mọi người chạy trốn.

“Từ ca, ngươi cảm thấy hắn có thể làm được không?” Mao Lâm hỏi.

Từ Dương nói, “Đừng hỏi có được hay không, ngươi cảm thấy người có thể sống được đến bây giờ sẽ làm ra chuyện không chắc chắn sao?”

Mao Lâm nói, “Sẽ không.”

“Chúng ta cứ nhìn đi, nếu như hắn đã tự tin như vậy, đương nhiên sẽ có thủ đoạn của mình, nói thật, hắn khiến ta cảm thấy rất quái lạ, không có loại cảm giác chán chường sau khi bị tận thế tra tấn, ngược lại là vô cùng nhẹ nhàng, không quan tâm đến tận thế.” Từ Dương chậm rãi nói.

Mao Lâm và Trần Nhạc nhìn về phía trước.

Nhưng vào lúc này.

Chương 233 - Vì sao ngươi lại không cần dùng năng lực, bởi vì bọn chúng không có tư cách. (4)

Khi một con dị thú cấp bốn trong đó đến gần, Lâm Phàm nhảy lên một cái, đột nhiên vung quyền, phịch một tiếng, quyền kình kinh khủng trong nháy mắt bộc phát ra, trực tiếp nện lên đầu dị thú cấp bốn.

Ầm!

Đầu dị thú cấp bốn đột nhiên đập xuống mặt đất, mặt đất vỡ ra, uy lực từ một quyền này khủng bố đến cực hạn.

Nếu như ngay cả khi đối phó với dị thú cấp bốn bình thường mà cũng cần thời gian dài, vậy thì mọi cố gắng của hắn, chẳng phải đều

uổng phí sao.

Một màn này đều lọt vào mắt mọi người.

“Thật mạnh.” Từ Dương đánh giá chân thành.

Trần Nhạc và Mao Lâm cũng cảm thấy vậy.

Một quyền đánh xuống đập chết một con dị thú cấp bốn, hình ảnh này thật sự rất khủng bố đó.

Bởi vì tỉnh của bọn họ tương đối đặc biệt, dị thú cao cấp nhất xuất hiện chính là dị thú cấp năm, mà bình thường dị thú cấp năm có thể khiến một tường rào cỡ nhỏ gặp tai nạn hủy thiên diệt địa.

Bởi vậy trong những năm qua.

Lúc có dị thú cấp năm tiến công tường rão cỡ nhỏ, tường rào Kim Lăng và tường rào Nam Thông bọn họ sẽ cử ra cao thủ, tiến đến hỗ trợ, cho nên bây giờ có rất nhiều tường rào cỡ nhỏ vẫn còn có thể an ổn tồn tại.

“Từ ca, ngươi nói Hàn đại tỷ, con gái của Hàn giáo sư có thể làm được như vậy không?” Trần Nhạc hỏi.

Con gái Hàn giáo sư là một trong những cường giả đỉnh cao tại tường rào Nam Thông.

Giác Tỉnh giả cấp năm.

Từ Dương quả quyết nói, “Không thể nào.”

Giác Tỉnh giả cấp năm giết dị thú cấp bốn quả thật rất đơn giản, nhưng tuyệt đối không thể nào làm được đến mức chỉ một quyền là có thể đánh chết dị thú cấp bốn, muốn một kích tất sát, chỉ có thể dựa vào năng lực thức tỉnh.

Mao Lâm và Trần Nhạc cảm nhận sâu sắc sự cường đại của Lâm Phàm.

Mà vào lúc bọn họ đang nói chuyện với nhau.

Một con dị thú cấp bốn khác cũng đã bị giải quyết.

Lúc này, Lâm Phàm phát hiện hành vi của con dị thú cấp năm có chút kỳ quái, nhìn như muốn xé nát hắn, nhưng mà con dị thú cấp năm này có vẻ vẫn muốn vọt đến chỗ bọn người hàn giáo sư bên kia.

Giống như muốn cướp đoạt thứ gì đó.

Lâm Phàm nắm lấy cái đuôi của dị thú cấp năm, mở ra hình thứ Đại Phong Xa, trực tiếp nắm lên xoay tròn, sau đó ra sức, đột nhiên ném lên bầu trời.

“Bay thật cao.”

Lâm Phàm ngửa đầu lên nhìn, chỉ có thể nói lực lượng của mình rất lớn, hoàn toàn không có độ khó.

Dị thú cấp năm mà thôi.

Không có chút áp lực nào.

Trừ khi là con dị thú thức tỉnh tinh tinh cấp năm kia, không đúng, tên kia có thực lực, không giống như những dị thú thức tỉnh cấp năm khác.

Dị thú cấp năm bị ném lên giữa không trung, tứ chi giãy dụa.

Muốn giữ vững thân thể.

Chỉ là dị thú cấp năm đang ở trên không trung, hoàn toàn không thể nào giữ vững thân thể được, đương nhiên, rơi xuống như thế này, cũng không thể nào gây ra tổn thương cho dị thú cấp năm.

Dị thú đã đạt đến cấp bậc này, da dày thịt thô, sức sống cực mạnh, đã đat đến cấp bậc quái vật.

Ầm!

Sau khi thân thể to lớn rơi xuống mặt đất đã gây ra chấn động mạnh.

Dị thú cấp năm ngã trên mặt đất, đầu óc choáng váng, mắt nổi đom đóm, chậm chạp đứng dậy, cố gắng tỉnh táo lại, mà ngay khi dị thú cấp năm này định gào thét.

Lâm Phàm xuất hiện bên cạnh nó, đánh ra một quyền vào bên eo dị thú, quyền này đánh trúng, chỉ thấy phần bụng dị thú lõm xuống, một luồng quyền kình tràn ngập lực phá hoại cực mạnh xuyên qua, mắt thường không thể nào thấy được, nhưng phần cơ thịt tại bụng dị thú đã bị xé rách.

Oanh!

Dị thú cấp năm bay lên, sau đó lại ngã xuống đất.

Dị thú còn chưa chết, vẫn tiếp tục bị đánh.

Lâm Phàm biến mất tại chỗ, nơi đó chỉ còn chút bụi mù bay lên, đấy là khi tốc độ đạt đến một mức nhất định, đạt được hiệu quả như vậy, xuất hiện trước mặt dị thú, vung quyền lên đánh, đánh đập dị thú một trận.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Lực lượng nghiền ép, khí lãng khuếch tán.

Dị thú nằm trong hõm đất nứt ra, vết nứt lít nha lít nhít khuếch tán, giống như mạng nhện, lan tràn trên mặt đất.

Từ Dương không nhịn được nuốt nước bọt.

“Quá mạnh.”

“Lực lượng đáng sợ, tốc độ cực nhanh, thực lực như vậy cho dù là ở tường rào nào, cũng là một trong những người mạnh nhất tọa trấn tường rào.”

Từ Dương lẩm bẩm bình luận.

Trần Nhạc trợn tròn mắt, người ta đáng sợ như thế, lúc trước mình còn nghĩ đến chuyện mặc kệ có đánh hay không, đều sẽ ra tay, nếu như thật sự ra tay, sợ là ngay một hiệp cũng không cần, bản thân mình sẽ phải nằm tại đây rồi.

Khi bọn hắn còn đang khiếp sợ.

Cuộc chiến đã yên lặng kết thúc.

Lâm Phàm thuần thục lấy huyết tinh ra.

Thu hoạch được hai viên huyết tinh cấp bốn, một viên huyết tinh cấp năm.

Lâm Phàm đưa lưng về phía đám người, Lạt Điều đang ngủ trong ngực cũng nhô đầu ra, bị Lâm Phàm nhắc nhở thì lại chui vào trong ngực, bây giờ Lạt Điều không thích hợp ra ngoài, sẽ bị bọn hắn nhìn thấy.

Quan hệ giữa hai bên, tạm thời chỉ là bèo nước gặp nhau.

Độ tín nhiệm không cao lắm.

Chỉ là hai bên đều không có ác ý mà thôi.

Nhưng thứ đồ chơi như ác ý này nói đến là đến, ai cũng không thể đảm bảo, một giây trước còn cười đùa tí tửng, một giây sau đã có thể rút đao đâm đối phương hay không.

Quay lại trước mặt bọn hắn.

“Giải quyết xong rồi, tin lời ta nói đi.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Trong ánh mắt bọn hắn, đã có thể nhìn ra được bọn hắn kinh ngạc đến mức nào, theo Lâm Phàm, kinh ngạc thì kinh ngạc đi, có lúc nhìn thấy người ta như vậy, trong lòng vẫn rất thoải mái.

Từ Dương kinh ngạc chưa thôi gật đầu, “Tin rồi.”

“Một phút.”

“Cái gì mà một phút?”

Chương 234 - Vì sao ngươi lại không cần dùng năng lực, bởi vì bọn chúng không có tư cách. (5)

“Thời gian để đối phó với ba con dị thú, đối phó với hai con dị thú cấp bốn thực ra không mất quá nhiều thời gian, chỉ là con dị thú cấp năm kia, máu quá dày, quá thiếu đánh, nếu như ta không thi triển năng lực, muốn đấm một phát chết tươi, độ khó có chút cao.”

Lâm Phàm lắc đầu, nói ưu thế của dị thú ra.

Trí thông minh của dị thú có lẽ không cao.

Nhưng tố chất thân thể tuyệt đối đủ mạnh.

Nghe một chút xem, đây là lời người có thể nói sao?

Mao Lâm tự kỷ.

Trần Nhạc tự kỷ.

Chỉ có Từ Dương là mắc câu.

“Thế tại sao lại không sử dụng năng lực?”

Lâm Phàm lạnh nhạt nói, “Bởi vì loại dị thú này còn chưa đủ tư

cách.”

Mao Lâm:…

Trần Nhạc:…

Từ Dương: Bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là thế.

Hàn Trung Dân:…?

Nên nói đều đã nói rồi.

Lâm Phàm đề nghị rời đi, ngược lại bọn người Từ Dương thì nhìn xác dị thú, có chút không nỡ, dù sao thì xác ba con dị thú này rất khổng lồ, là đồ tốt, nếu như có thể mang về tường rào, đủ để lấp đầy bụng của rất nhiều người.

Chỉ là đáng tiếc, xác quá to lớn, không thể nào chở đi.

Đây là một tai hại mà nhân loại phải đối mặt trong tận thế.

Lái xe rời đi.

Hàn Trung Dân nói, “Thực lực của ngươi lợi hại như vậy, ở bên ngoài du đãng thật đáng tiếc, thật đó, không bằng đến tường rào Nam Thông chúng ta đi, chúng ta nhất định sẽ cho ngươi đãi ngộ cao nhất.”

Quả nhiên, người ưu tú ở đâu cũng sẽ được hoan nghênh.

Lâm Phàm cười uyển chuyển từ chối, “Một mình quen rồi, có lúc cũng có thể ở trên đường cứu một ít người, ta cảm thấy ở bên ngoài, tác dụng của ta lại càng lớn, giống như đối với các ngươi vậy, nếu như ta không đi ở bên ngoài, cũng không thể nào gặp được các ngươi, đúng không.”

“Cái này cũng đúng.” Hàn Trung Dân gật đầu.

Càng nghĩ càng cảm thấy thật nguy hiểm.

Nếu như không phải gặp được Lâm Phàm, bọn hắn sẽ chết ở vòm cầu kia rồi, dị thú bình thường muốn kéo bọn hắn ra từ dưới chân cầu là không thể, nhưng những dị thú cấp cao này, lực lượng bản thân đã rất khủng bố, hoàn toàn nổi điên, thật sự có thể đập vỡ mặt cầu, lôi bọn hắn ra.

Sau một hồi.

Đến tường rào Nam Thông. Lâm Phàm đưa bọn hắn đến nơi, cũng không có ý định vào trong.

“Đi vào ngồi một lát đi.” Từ Dương mời.

“KHông được, ta phải đi.”

Lâm Phàm xua tay, không nhiều lời, ra ngoài lăn lộn, tạo ra chút mạng lưới quan hệ là được, còn về giao lưu sâu hơn, tạm thời không quan trọng, nơi này cách tường rào Miếu Loan cũng khá xa.

Con đường thông thuận trước kia chỉ cần lái xe bốn tiếng, mà đường xá bây giờ, sợ là phải đến mười tiếng.

Từ Dương nhìn xe Pickup đã đi xa, “Ai, thật muốn kết giao một chút, đáng tiếc không có cơ hội, không biết lúc nào mới có thể nhìn thấy hắn.”

TRần Nhạc Nói, “Chắc là sẽ gặp được.”

Từ Dương nói, “Sao lại khẳng định như vậy?”

Trần Nhạc tự tin nói, “Thật ra hắn đang nói dối, hắn không phải người du đãng, mà có tường rào, hơn nữa còn nằm trong tình chúng ta.”

Bọn người Từ Dương nghi ngờ nhìn về phía Trần Nhạc, không hiểu vì sao hắn ta lại xác định như vậy.

Trần Nhạc nói, “Ta đã cẩn thận quan sát hắn, trong xe hắn rất sạch sẽ, còn có mùi thơm nhàn nhạt, cái này không phù hợp với hình tượng của một người du đãng, chỉ có thể nói, xe của hắn có người tỉ mỉ bảo dưỡng.”

Từ Dương nói, “Có vẻ những thứ này cũng không thể khẳng định được gì, nếu như hắn đi ngang qua tường rào khác, bảo người ta bảo dưỡng môt chút, cũng là chuyện bình thường.”

Trần Nhạc cười nói, “Từ ca, thật ra có rất nhiều phương diện đều có thể nói rõ vấn đề này, nếu như nhìn vào trong xe, vậy thì có thể nói đến phía sau xe, đã được tẩy rửa rất sạch sẽ, nhưng máu dị thú là thứ rất khó có thể rửa sạch được, ngươi nói xem nếu như hắn là người du đãng, phía sau xe cần phải chất đống xác dị thú mới đúng, thế thì không cần thiết phải rửa, trừ khi là muốn mang xác dị thú về cho những người khác.”

Từ Dương cảm thấy cái này dường như cũng chẳng thể chứng minh được gì.

Trần Nhạc nói, "Hắn không nói đến tường rào mình đang ở, chỉ có một lý do."

"Lý do gì?"

Trần Nhạc nói, "Ở bên ngoài hắn có kẻ thù, chỉ có khi kẻ thù không biết hắn ở tường rào nào, hơn nữa tường rào hắn ở chắc hẳn là tường rào cỡ nhỏ hoặc cỡ trung, nếu như là tường rào cỡ lớn, hắn hoàn toàn không cần lo lắng người đến trả thù."

Từ Dương không nói chuyện, cẩn thận ngẫm lại, có vẻ như có chút đạo lý.

"Cha…"

Lúc này, có giọng nói vang lên.

Một nữ tử vội vàng chạy đến, đó chính là con gái Hàn Trung Dân.

"Hàn tỷ."

"Hàn tỷ."

Trần Nhạc và Mao Lâm hô lên.

Hàn Lộ gật đầu với mọi người, sau đó nói, "Hành động lần này…"

Nàng nhắc đến hành động, sắc mặt mọi người lập tức thay đổi.

Bởi vì bọn hắn tổn thất nặng nề.

Hàn Trung Dân móc từ trong túi ra một hộp kim loaijđawcsj chế, "Đồ đã mang về, nhưng đội ngũ thì không còn."

Lần này bọn hắn ra ngoài, chính là vì vật chất thần bí lớn chừng ngón cái, cũng là thủ phạm khiến dị thú tiến hóa, muốn hiểu rõ tình hình tiến hóa của dị thú, nhất định phải làm rõ thứ này rốt cuộc là gì.

"Về trước rồi nói."

Hàn Trung Dân nói.

"Ừm."

Tường rào Hoài Phổ.

Sắc mặt tiến sĩ Aiwa nghiêm túc nhìn số liệu thí nghiệm hiện lên trên màn hình.

“Gia hỏa Tiền Đào này, đầu óc thật thông minh, thế mà thật sự sáng tạo ra quái vật.” Trong phòng thí nghiệm đóng kín, tiến sĩ Aiwa nhìn toàn bộ số liệu, lúc này đã biết được vật thí nghiệm được sáng tạo ra khủng bố đến mức nào.

Không thể nói là hoàn mỹ đến mức nào.

Chương 235 - Vì sao ngươi lại không cần dùng năng lực, bởi vì bọn chúng không có tư cách. (6)

Chỉ có thể nói trong số các thí nghiệm cho đến bây giờ, cái này là hoàn mỹ nhất.

Cái gì mà quái vật ếch trâu lột da, so sánh với nhau, đúng là phế vật.

“Thì ra là thế, Não Thú mới là nguyên liệu dung hợp quan trọng và tốt nhất, trước kia chúng ta thí nghiệm, vật thí nghiệm sẽ xuất hiện các loại bài xích, dẫn đến gen sụp đổ, khiến vật thí nghiệm thất bại, cũng là vì khộng thể nào dung hợp được, mà bây giờ có gen Não Thú, thì có thể bù đắp vào chuyện thiếu thốn này.”

Não Thú là dị thú có cấp bậc thấp nhất, thậm chí còn không bằng cả dị thú hồng huyết.

Chỉ có thể đánh lén ký sinh lên nhân loại bình thường.

Cho dù có thể ký sinh thành công, mức độ nguy hại cũng không cao.

Cho nên, không ai coi trọng đến Não Thú, thậm chí trực tiếp không xem nó là dị thú.

Quả nhiên, không có dị thú vô dụng, chỉ là chưa phát hiện ra ưu thế.

Tiến sĩ Aiwa có ý tưởng.

Bây giờ hắn ta đã vô cùng nôn nóng muốn tiến thành thí nghiệm.

Nhưng mà trước đó, hắn ta phải giải quyết khuyết điểm trong đó, căn cứ những số liệu này, từ đó có thể thấy được, vật thí nghiệm do Tiền Đạo sáng tạo ra, vào lúc săn giết con mồi, hoàn toàn không bị khống chế, đây là khuyết điểm có tính trí mạng.

Muốn giải quyết triệt để, còn cần phải có các loại thí nghiệm mới được.

Lúc này.

Tiến sĩ Aiwa lấy ra bản bút ký quý giá của bản thân ra.

Bản bút ký này có cảm giác rất xưa cũ.

Đã làm bạn với hắn ta vài chục năm.

Lật tờ đầu tiên ra.

Năm cấp 3.

Năm 2008.

“Ông nội đi rồi, là bị bệnh tật mang đi, người thân duy nhất của ta đi rồi, ông nội nằm trên giường bệnh nắm tay của ta, nói với ta, nhất định phải học thật giỏi, ta sẽ không trèo tường đi chơi net nữa, nếu lại phạm phải, ta nhất định sẽ đánh gãy chân mình.”

Năm 2009.

“Trải qua một năm cố gắng, ta phát hiện có thể ta chính là một thiên tài, học gì cũng nhanh, thành tích cũng từ hạng bảy đếm ngược đến hạng nhất toàn lớp, ta từ bỏ nghiện nét, từ bỏ những người bạn gọi ta trốn học kia.”

Năm 2010.

“Học kỳ cuối cùng, ta có thể cảm nhận được tất cả mọi người đang cố gắng, ta nhất định càng phải cố gắng hơn mới được, ta đã không còn đường lui, ta nhất định phải làm người có ích.”

“Cố gắng nhất định sẽ có thu hoạch, ta thành công, ta đạt được thành tích gần tối đa trở thành trạng nguyên năm nay, điều tiếc nuối duy nhất chính là điểm ngữ văn không đạt được tối đa.”

“Điền vào nguyện vọng, ta có chút mê mang, nhưng ta nghĩ đến ông nội mình bị bệnh tật cướp đi, ta muốn học sinh vật học, bởi vì ta biết, gen con người có vấn đề, ta muốn trở thành chuyên gia trong phương diện này, ta thi vào viện khoa học sinh học của đại học XX.”

…

Năm 2013.

“Ta thi vào nghiên cứu sinh hệ sinh vật ở học viện y thủ đô…”

…

Năm 2016.

“Sau khi tốt nghiệp thạc sĩ, ta ở lại trường dạy học, trở thành giáo sư hệ sinh vật.”

…

Năm 2026.

“Ta hoàn thành chương trình học trên tiến sĩ về thí nghiệm bệnh lý học ở viện y học nước ngoài, ta trở về nước tập trung vào khoa học chuyển tế bào di truyền học của nhân loại thành người máy, cố gắng tham gia vào kế hoạch tổ chức gen người quốc tế.”

…

Tháng 7, năm 2034.

“Cái gì? Thế giới tận thế, dị thú xuất hiện, tại sao có thể như vậy, Hoàng tướng quân nói đều là thật, ta muốn đi theo đội ngũ rời đi, cho dù như thế nào, ta cũng muốn ngăn cản tai nạn như vậy xảy ra.”

Tháng 7, năm 2035.

“Một năm, dị thú không ngừng tiến hóa, văn minh nhân loại bị hủy diệt, không được, ta nhất định phải tìm ra được cách để tiêu diệt dị thú, tuyệt đối không thể để dị thú tiếp tục tiến hóa như vậy, ta phải tìm ra hy vọng sinh tồn cho nhân loại.”

Năm 2038.

“Dị thú thật là sinh vật hoàn mỹ, so với nhân loại, giống loài này còn hoàn mỹ hơn, sao ta lại có ý nghĩ tiêu diệt dị thú chứ, ta muốn nhìn dị thú không ngừng tiến hóa, nhìn bọn chúng hoàn thiện gen bản thân như thế nào, thật sự quá tuyệt vời.”

Tiến sĩ Aiwa lật từng trang bút ký, nhìn một chút, rồi nở nụ cười, đây là đang nhìn lại cuộc đời mình.

“Ai, lúc trước bản thân mình thật là ngu xuẩn, ông nội, ta đang đi về phương hướng trở thành người có ích, thứ mà nhân loại thiếu thốn cuối cùng cũng có vật bù đắp vào, ta nghĩ ta nhất định sẽ thành công.”

Lẩm bẩm nói.

Sau đó cầm bút lên, bắt đầu ghi chép.

Năm 2044.

“Trong thí nghiệm của Tiền Đào có phát hiện quan trọng, ta lấy được tất cả số liệu của hắn, chỉ là trong đó có vấn đề, nhưng mà không có việc gì, đã giải quyết nan đề của tiến sĩ Aiwa ta, sáng tạo ra vật thí nghiệm hoàn mỹ nhất.”

Viết xong, bỏ bản bút ký vào trong hòm sắt khóa lại.

Hắn ta muốn bắt đầu công tác.

Lúc có đầu mối, tất cả đều như nước chảy thành sông, mà trước lúc đó, hắn ta đã bảo Quý Xương Bảo ra ngoài bắt ít Não Thú về…

Trời dần dần tối.

Lâm Phàm nằm trên nóc xe, ngước nhìn bầu trời.

Từ khi chia tay với bọn người ở tường rào Nam Thông.

Thì không còn gặp được dị thú cấp bốn nữa, chuyện này thật hỏng bét.

Nghĩ đến chuyện gặp được lúc ban ngày.

Hắn cảm thấy bọn người Từ Dương nhất định có cầm một thứ gì đó trở về, nếu không sao dị thú có thể đột nhiên đuổi theo xe của hắn, muốn nói nửa đường gặp phải cũng không có khả năng.

Dị thú cấp năm đó, đó chính là dị thú cấp bậc cao, tiểu đệ xung quanh nhiều vô số kể, sao lại chỉ có hai con dị thú cấp bốn đi theo.

Mắt thấy Lạt Điều đang nằm nhoài trên quần áo, Lâm Phàm cười nói, “Lạt Điều, lúc bọn hắn còn ở trên xe ta, ngươi vẫn muốn từ trong ngực ta leo ra ngoài, có phải là cảm thấy trên người bọn họ có đồ gì đó mà ngươi thích không?”

Chương 236 - Lạt Điều: ta vẫn là bảo bảo mà.

Lạt Điều ngẩng đầu lên, sau đó gật đầu một cái.

Lâm Phàm xoa đầu nói, “KHông sao cả, chờ lần sau khi cảm ứng được thì nói cho ta biết, ta đi tìm cho ngươi, nhìn xem rốt cuộc là

thứ gì, vậy mà khiến Lạt Điều của chúng ta xúc động như vậy, đúng là ngoài ý muốn."

Lạt Điều dùng đầu cọ vào ngực Lâm Phàm, dường như đang nói, người chăn nuôi như ngươi không tệ, ta thích.

Lâm Phàm cười cười, hơi híp mắt lại, nhìn như đã chìm vào giấc ngủ, nhưng thật ra đang nghĩ đủ chuyện trong đầu.

Nghiên cứu của tường rào Thủ Đô, có thể khống chế năng lượng trong huyết tinh để tăng lên theo ý mình.

Thật sự muốn thấy được thứ đồ chơi này.

Chỉ là nghe Trần Nhạc nói, hắn đã biết muốn có được rất khó, tường rào Thủ Đô do ba đại gia tộc nắm trong tay, muốn có được trừ khi mạnh mẽ cướp đoạt, đáng tiếc, với thực lực của mình bây giờ, thật sự không thể nào khiêu khích với người ta.

Nếu không thì chết cũng không biết chết như thế nào.

Ngủ thôi, ngày mai lại lên đường.

Có Lạt Điều nằm trên ngực, giám sát xung quanh, hắn có thể an tâm mà ngủ.

Có dị thú xuất hiện, Lạt Điều sẽ thức dậy đầu tiên.

Bây giờ tác dụng của Lạt Điều, chính là bảo an.

"Mẹ nó, sao lại biến thành thế này."

Trấn Tân Phong, trong một dãy nhà, sắc mặt Lê Bạch trắng bệch, hắn ta tựa vào vách tường, vẻ mặt cảnh giác lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

"Sao Dương Phi lại biến thành thế này."

Hắn ta thật sự không thể nào nghĩ đến, sau khi hắn ta thả Dương Phi đi, Dương Phi lại biến thành quái vật như vậy.

Thân hình khổng lồ cao mười mấy mét giống như một ngọn núi lớn, lực đạo đáng sợ lạ thường, đúng là không thể tưởng tượng được.

Nghĩ đến dung mạo của Dương Phi, dữ tợn đáng sợ, nhất là ánh mắt nhìn hắn ta, giống như mình đã giết cả nhà hắn ta vậy.

“Rốt cuộc hắn đã trải qua chuyện gì? Tại sao lại biến thành như vậy?”

Đây là chuyện hắn ta không nghĩ ra.

Ngẫm nghĩ, ngẫm nghĩ, Lê Bạch không nhịn được thở dài, hắn ta cảm thấy mình thật khổ cực, không phải chỉ là đến khu bảo hộ tự nhiên tìm kiếm dị thú cấp ba hay sao, nhưng khiến hắn ta tuyệt vọng chính là ngay cả một cọng lông cũng không thấy.

Mẹ nó!

DỊ thú đi đâu hết rồi.

Hắn ta bắt đầu hoài nghi, dị thú cấp ba bên đó có phải đều bị Lâm Phàm giải quyết hết rồi hay không, trước kia hắn ta đến đây là có thể gặp được, từ khi nói cho Lâm Phàm biết nơi này, lại rất khó gặp.

Thế nên, hắn ta nghĩ chỗ này không có, vậy thì Lê Bạch ta đi đến chỗ khác dạo một vòng, tóm lại nhất định có thể gặp được.

Ai có thể nghĩ đến nửa đường gặp được Dương Phi biến thành quái vật, thậm chí còn giận dữ ra tay với hắn ta, không hề nương tay một chút nào, đúng là súc sinh, lúc trước nếu như không nhớ đến tình cũ, sao còn có được bây giờ?

Ầm ầm!

Mặt tường sụp đổ, Lê Bạch phản ứng cực nhanh, điên cuồng tránh né, nhảy cửa sổ ra ngoài, sau khi đáp xuống đất, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Dương Phi đã rút cánh tay vừa đánh xuyên vách tường về, gầm thét dữ tợn với hắn ta.

Không có bất cứ ngôn ngữ nào, lại thể hiện sự tức giận vô tận của Dương Phi đối với Lê Bạch.

Lê Bạch vỗ nhẹ bụi bặm trên người, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên nói, “Dương Phi, ngươi thật không biết tốt xấu.”

Dù lúc này Dương Phi đang mang đến áp lực rất lớn cho Lê Bạch.

Nhưng mà Lê Bạch am hiểu nhất là làm màu, sao có thể để mất hình tượng trước mặt Dương Phi, đủ mọi chuyện hiện ra trong đầu hắn ta, ơn cứu mạng buộc chặt, chuyện gì cũng mở một mắt nhắm một mắt, ai có thể ngờ được, sẽ chỉ dung túng đối phương càng thêm vô tình.

Dương Phi căm tức nhìn Lâm Phàm, yết hầu lên xuống, giống như muốn mở miệng, quả nhiên, hắn ta mở miệng, chỉ là giọng nói rất khàn.

“Lê Bạch, ta muốn ngươi chết.”

Tức giận, oán hận.

Đủ loại cảm xúc trộn lẫn, như ngưng tụ thành thực chất, hóa thành mũi tên bắn về phía ngực Lê Bạch, đau thì không cảm thấy đau, chẳng qua là cảm thấy mấy năm bỏ ra như vậy, đều bị chó ăn cả rồi.

“Dương Phi, Lê Bạch ta đối với ngươi không tệ, ngươi và Diêu Thế Quang quả thật có ơn cứu mạng với ta, thế nhưng những năm qua ta đã bồi dưỡng các ngươi thành công rồi, để mặc cho các ngươi hoành hành bá đạo trong tận thế, dẫn đến tai họa về sau, cũng là ta chùi mông cho các ngươi, ngươi thật sự chẳng có chút xấu hổ nào sao?”

Loại cảm giác này khiến Lê Bạch rất khó chịu, lấy một cái ví dụ không thích hợp chính là nuôi chó nhiều năm, mỗi lần ăn cơm, hắn ăn cơm trắng, chó ăn thịt, đây là yêu thương, chiều chuộng cỡ nào.

Nhưng ai có thể ngờ đến, đối tốt với bọn họ như vậy, cuối cùng còn bị cắn ngược một cái.

Nỗi uất ức này ai có thể chấp nhận.

ĐỔi thành bất cứ ai, nhất định cũng sẽ làm thịt con chó này.

Nhưng hắn ta thì không, hắn vẫn nhớ đến tình cũ mà thả nó đi.

“Đáng chết, ta muốn xé nát đầu ngươi.”

Dương Phi tức giận gầm lên, nện bước chân, bàn tay tráng kiện bắt lấy Lê Bạch, đối mặt với cái bắt nhanh chóng kia, Lê Bạch nhảy lên một cái, định nhảy lên mái nhà, nhưng tốc độ của Dương Phi vượt quá sự tưởng tượng của hắn ta.

Rõ ràng tay không bắt đến, thế nhưng khi hắn ta nhảy lên, một cái tay khác nắm lại, đột nhiên đánh về phía hắn ta.

Tránh cũng không thể tránh.

Lê Bạch thi triển năng lực, hình thể bành trướng, hai tay bắt chéo trước ngực ngăn cản, phịch một tiếng, một tiếng vang trầm đục kinh người phát ra.

“Lực lượng thật mạnh.”

Sắc mặt thay đổi, vô cùng nghiêm trọng.

Hắn ta rất muốn biết trong khoảng thời gian này, rốt cuộc Dương Phi đã trải qua chuyện gì, vì sao lại biến thành quái vật như bây giờ, hơn nữa thực lực còn tăng lên rất nhanh.

Chương 237 - Lạt Điều: ta vẫn là bảo bảo mà. (2)

Nghĩ đến thực lực hắn ta đã gần đến Giác Tỉnh giả cấp bốn, cũng cảm thấy có chút áp lực.

Thân thể xoay tròn trên không trung, điều chỉnh trọng tâm bản thân, đột nhiên ép xuống, vững vàng dừng trên mặt đất, mà khi hắn ta vừa rơi xuống mặt đất được một lát, một nắm đấm khổng lồ xuất hiện.

Hắn ta kinh hãi vội vàng ngăn cản.

Phịch một tiếng.

Lê Bạch bay đi giống như một viên đạn, đập phá vách tường, bay vào trong.

Đối với Lê Bạch mà nói chuyện này đúng là mất mặt, nghĩ đến trước kia hắn ta là đội trưởng của Dương Phi, thực lực thì nghiền ép đối phương, nhưng hôm nay hắn ta bị một quyền đánh bay, đúng là khó tin.

Lê Bạch đẩy hòn đá trên người ra, đứng dậy, mặt mũi tràn đầy giận dữ, “Dương Phi, xem ra không dạy dỗ ngươi một chút, ngươi thật sự không biết tốt xấu.”

Phịch một tiếng.

Bên trong tòa kiến trúc âm u, một tiếng gầm tức giận truyền đến, ngay sau đó, Lê Bạch nhanh chóng xông ra, đối mặt với Dương Phi có hình thể khổng lồ không hề e ngại, nổi giận gầm lên một tiếng, nhảy lên một cái, vung quyền lên. Dương Phi cũng vung quyền.

Trong chốc lát, hai quyền va chạm, hình thành sóng kích dao động khuếch tán ra, vô số đá vụn xung quanh rơi xuống.

Ngay sau đó.

Chiến đấu giữa hai bên bộc phát.

Năng lực của Lê Bạch được trời ưu ái, trong tình huống cứng đối cứng sẽ chiếm được ưu thế cực lớn, chỉ là Dương Phi cũng không kém chút nào, dung hợp giữa nhân loại và dị thú, tố chất thân thể càng biến thái.

Giao đấu một lát.

Lê Bạch lại bị đánh bay vào trong một tòa kiến trúc, hai tay lại cảm thấy đau, không thể không nói, lực lượng của Dương Phi vô cùng khủng bố, cái này khiến Lê Bạch không phục chút nào, chỉ là không phục thì có cách nào đâu chứ, trải qua trân chiến vừa rồi, đã hiểu rất rõ chênh lệch lực lượng giữa hai bên.

Nghe thấy tiếng gầm gừ tức giận của Dương Phi ở bên ngoài.

Lê Bạch hít sâu, quả quyết chạy trốn, lúc trước ra tay là vì mặt mũi, mà sau khi chiến đấu, phát hiện mặt mũi không dễ kiếm về được, nhất định phải từ bỏ, dù sao thì xung quanh cũng chẳng có ai, ai mà nhìn thấy chứ.

Cũng may hình thể Dương Phi quá lớn, không thể nào chui vào trong tòa kiến trúc, nếu không muốn chạy tuyệt đối không đơn giản.

Dương Phi đợi ở bên ngoài tức giận đấm ngực, phát tiết tức giận trong lòng, nhưng đợi thật lâu cũng không thấy Lê Bạch xuất hiện, Dương Phi đột nhiên vọt đến tòa kiến trúc, xi măng cốt thép dưới tay hắn ta, đều bị xé tan nát.

“Lê Bạch, ngươi quá yếu, ngươi đang sợ ta, ngươi đang sợ ta, ta sẽ đi tìm ngươi.”

Dương Phi gầm thét.

Lê Bạch đang chạy trốn nghe thấy giọng Dương Phi nói, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, bây giờ hắn ta phải nhanh chóng quay về nói tình hình này cho người trong tường rào, Dương Phi đã trở thành quái vật, thực lực cao hơn Giác Tỉnh giả cấp ba, thậm chí đã đạt đến cấp bốn.

Lúc trước, nếu như biết Dương Phi sẽ biến thành thế này, hắn ta tuyệt đối sẽ không bỏ mặt đối phương rời đi như vậy.

Bây giờ nói gì cũng đã muộn rồi.

Tường rào Miếu Loan.

Trời vừa tờ mờ sáng, lập tức xuất phát lên đường, khi đến tường rào, đã là giữa trưa.

TRong nhà.

“Đợi một chút, ra ngay đây.”

Lão Vương đang bận rộn trong nhà bếp, khi nhìn thấy Lâm Phàm đột nhiên trở về, hắn ta có chút luống cuống, dù sao trong nhà cũng chẳng chuẩn bị bất cứ đồ ăn nào cả, hắn ta và con gái chỉ ăn đơn giản một chút thịt dị thú nhét đầy bao tử thôi.

Lâm Phàm nói, “Không sao cả, cứ từ từ, ta cũng không nôn nóng, nhưng mà lão Vương, cho dù ta không có ở nhà, mỗi ngày ngươi và Tiểu Hi Vọng cho dù không cần có nhiều đồ ăn phong phú, nhưng mà ít nhất cũng phải làm chút đồ ăn chứ, ngươi không ăn, đứa nhỏ cũng cần phải ăn mà.”

Lão Vương nói, “Có thể tiết kiệm được thì tiết kiệm một chút vẫn tốt hơn, bây giờ ruộng đồng vừa mới được khai khẩn, ta và con bé có thể ăn no là được rồi, đồ ăn làm một bữa ăn mấy ngày là được. A, đúng rồi, lần này ra ngoài có thuận lợi không?”

Hắn ta đổi chủ đề, biết con người của Lâm Phàm, tuy rằng với quan hệ giữa hắn ta và Lâm Phàm, hắn ta muốn có loại vật tư nào, người quản lý vật tư chắc chắn sẽ không từ chối, nhưng hắn ta cảm thấy mình không nên ỷ vào mối quan hệ với Lâm Phàm mà bắt đầu hưởng thụ.

Hắn ta và con gái đã được quan tâm rất nhiều.

HUyết tinh và thịt dị thú đều được cung cấp.

Đang dẫn dắt bọn hắn đi trên còn đường phát triển thành Liệp Sát giả.

Lâm Phàm dựa vào thành ghế, nhìn trần nhà, “Ừm, rất thuận lợi, thu hoạch không ít, nhưng mà tình hình bên ngoài khá ác liệt, tận thể không hổ là tận thế, thật là đáng sợ.”

Nếu như hắn là người bình thường, ra ngoài đi dạo một vòng thì sẽ như thế nế ?

Ngẫm lại cảm thấy thật đáng sợ.

Lão Vương từ trong phòng bếp ra ngoài, đặt đồ ăn lên bàn, thở dài,

“Không còn cách nào khác, thế đạo bây giờ rất loạn, nhưng mà tỉnh của chúng ta khá tốt, ta nghe người khác nói, bên ngoài càng loạn, càng đen tối hơn.”

Lúc này, Lạt Điều vẫn luôn nằm trong ngực Lâm Phàm tỉnh lại, thò cái đầu tròn ra, tò mò nhìn mọi thứ xung quanh, khi lão Vương nhìn thấy Lạt Điều thì biến sắc, không tự chủ được lui về sau một bước.

“Đừng sợ, đây là dị thú ta gặp được ở bên ngoài, vừa ra đời mấy ngày, ta gọi nó là Lạt Điều, nó thông hiểu nhân tính, sẽ không tổn thương đến ngươi.” Lâm Phàm sờ đầu Lạt Điều, vừa cười vừa nói.

Ai nhìn thấy tình huống này cũng sẽ căng thẳng.

Chứ đừng nói là lão Vương.

Lão Vương vô cùng tin tưởng Lâm Phàm, nghe thấy vậy, thở phào một hơi, “Dị thú cũng có thể bị thuần hóa sao?”

Chương 238 - Lạt Điều: ta vẫn là bảo bảo mà. (3)

Theo lão Vương, chuyện này rõ ràng là không thể nào, nếu như thật sự có thể thuần hóa dị thú, vậy thì đã sớm có người thuần hóa rồi.

“KHông biết, tình hình của Lạt Điều khá đặc biệt, cái này có liên quan đến chuyện nó thông hiểu nhân tính.”

Lâm Phàm cảm thấy một mặt là thông nhân tính, một mặt khác chính là lần đầu tiên Lạt Điều phá trứng ra ngoài, nhìn thấy chính là hắn, cho nên mới thân thiết như vậy.

Nhưng mà lúc đó khi hắn chạm đến trứng, hắn phát hiện trong trứng ẩn chứa năng lượng bàng bạc, Lạt Điều hắn còn đang tiến hóa trưởng thành bên trong trứng, chỉ là bị hắn cưỡng ép đánh nát, mới khiến Lạt Điều sinh non.

Nếu như tùy ý để Lạt Điều ở trong trứng trưởng thành, vậy khi phá trứng ra sẽ có bộ dạng gì?

Cái này không biết được.

Lão Vương nhìn Lạt Điều, thấy Lạt Điều ngẩng đầu lên, hai mắt đậu xanh nhìn hắn ta, hăn ta nhỏ giọng nói, “Lạt Điều, chào ngươi.”

Lạt Điều không hề có bất cứ phản ứng gì, chỉ nghiêng đầu nhìn Lâm Phàm, giống như đang hỏi thăm, này người chăn nuôi, gia hỏa này là

ai, ta nên thân thiện với hắn ta hay không?

“Lạt Điều, đây là bằng hữu của ta, ngươi có thể tin tưởng.” Lâm Phàm nói.

Lạt Điều thật sự có thể hiểu được lời Lâm Phàm nói, thế mà thật sự gật gật đầu với lão Vương.

“Thật sự có linh tính.” Lão Vương sợ hãi thán phục, sau đó nói, “Đồ ăn sắp nguội rồi, ăn cơm trước, ăn xong rồi nói.”

“Ừm.”

Rời nhà đi ra ngoài, không có đồ ăn ngon miệng, thơi gian qua rất khó chịu, bây giờ có thể ăn được cơm và thức ăn ngon miệng, sinh hoạt trong tận thế này cũng không tính là hỏng bét.

Sau khi dùng cơm.

Tiểu Hi Vọng xoa mắt từ trong phòng đi ra, khi nàng vừa nhín thấy Lâm Phàm, vui mừng hô lên, “Lâm thúc thúc, ngươi đã về.”

Nàng vui vẻ chạy đến trước mặt Lâm Phàm, nhào vào trong ngẩng, ngẩng đầu lên, hai mắt tựa như ngôi sao, lóa ra ánh sáng lấp lánh.

“Lâm thúc thúc, lần này ngươi ra ngoài thật lâu.”

“Thật sao? Mới mấy ngày thôi mà.” Lâm Phàm sờ đầu Tiểu Hi Vọng, “A, đúng rồi, giới thiệu cho ngươi một người bạn mới, sau này ngươi có thể chơi đùa với nó.”

“Ai? Là ai? Ở đâu?” Tiểu Hi Vọng tò mò hỏi.

“Ở chỗ này.”

Lâm Phàm chỉ vào Lạt Điều trên bàn, Lạt Điều quá nhỏ, rất dễ bị xem nhẹ, cho nên Tiểu Hi Vọng không nhìn thấy Lạt Điều đúng là chuyện bình thường.

“A… Rắn…” Tiểu Hi Vọng thét chói tai, nhưng mà trong đôi mắt lại lộ ra vẻ tò mò, đổi thành bất cứ ai khi nhìn thấy Lạt Điều, tuyệt đối sẽ trốn thật xa.

Nhưng nghĩ đến Tiểu Hi Vọng sinh ra trong tận thế, dộng vật bình thường đã tiến hóa thành dị thú, có thể chưa từng gặp rắn, cho dù thật sự gặp được, cũng chỉ là nhìn thấy trên sách.

Lâm Phàm cười, “Đừng sợ, đây là vật nuôi của Lâm thúc thúc, rất nghe lời, tính cách vô cùng hiền hòa, sau này nếu nhàm chán, có thể tìm nó chơi một chút.”

“Lâm thúc thúc, vật nuôi của ngươi thật đặc biệt, nhưng mà ta vừa nhìn là biết con rắn này không có độc.” Tiểu Hi Vọng ngẩng đầu lên, tự tin nói.

“A, làm sao mà biết được?” Lâm Phàm nhìn vẻ mặt Tiểu Hi Vọng là biết được, vẻ mặt Tiểu Hi Vọng như đang nói, tránh ra hết, Tiểu Hi Vọng ta phải thể hiện trước mặt Lâm thúc thúc.

Không muốn bị ngộ thương thì hãy tránh xa ra.

Cho nên, Lâm Phàm tình nguyện phối hợp với Tiểu Hi Vọng.

Tiểu Hi Vọng cười he he, “Ta có học được ở trong sách, rắn có độc đầu có hình tam giác, mà rắn không có độc có đầu hình bầu dục, đầu của nó tròn như vậy, nhất định là không có độc.”

Vừa học được những gì, là lập tức có chỗ dùng ngay, đối với đứa nhỏ mà nói, đó là chuyện vui nhất trên thế gian.

Lâm Phàm nhìn Lạt Điều, tuy rằng cái đầu của nó rất tròn, nhưng có độc hay không quả thật vẫn chưa từng hỏi thử, nhưng mà cũng không sao, có độc hay không cũng không quan trọng.

“Thật lợi hại, đúng là không phí công đọc sách.” Lâm Phàm giơ ngón tay cái, liên tục tán dương.

“Hì hì.”

Tiểu Hi Vọng được khen ngợi thì vô cùng vui vẻ.

Lão Vương nói, “Lâm Phàm, đừng khen nàng, lại khen nàng nữa, cái đuôi của nàng sắp vểnh lên trời rồi.”

“Lão Vương, Tiểu Hi Vọng rất thông minh, đứa trẻ thông minh thì phải được khen ngợi.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

“ĐƯợc rồi, được rồi, ngươi cứ khen nàng đi.”

Lão Vương rất bất đắc dĩ, nhưng trong lòng thì vui vẻ, bởi vì hắn ta có thể cảm nhận được, Lâm Phàm là thật sự yêu thương con gái mình, có lẽ đây chính là cái gọi là yêu ai yêu cả đường đi.

Phòng chính là cho lão Vương hắn ta ở.

Ô chính là Tiểu Hi Vọng.

Có thể có được ý nghĩ như vậy, nói rõ lão Vương cũng là người vô cùng tự tin.

ĐƯơng nhiên, ý nghĩ của hắn ta tự tin như vậy, Lâm Phàm cũng không biết, nếu Lâm Phàm biết, tuyệt đối sẽ trợn tròn mắt, lão Vương ngươi không đứng đắn gì cả.

“Lâm thúc thúc, nó có tên là gì thế?” Tiểu Hi Vọng ngọt ngào hỏi, tính cách hoạt bát hơn trước kia rất nhiều, không giống trước kia, mặt mũi bẩn thỉu, ánh mắt sợ hãi quan sát thế giới.

Loại tự tin hoạt bát ngây thơ này đã quay về với đứa trẻ.

Đây là thứ Lâm Phàm muốn nhìn thấy.

“Lạt Điều.”

“Lạt Điều? Lạt Điều là cái gì?” Tiểu Hi Vọng rất khó hiểu.

Lâm Phàm có thể hiểu được, bọn nhỏ sinh ra trong tận thế, chưa có ai từng nhìn thấy que cay, đó là đồ ăn vặt cay cay thơm thơm, nhớ mãi trong lòng.

Lâm Phàm giảng giải cho Tiểu Hi Vọng, Tiểu Hi Vọng nghe vô cùng chăm chú, mà lão Vương đứng bên cạnh theo lời Lâm Phàm nói cũng chìm vào trong hồi ức, đó là kỹ ức đã chôn giấu từ lâu, từ khi tận thế bộc phát ra. Thứ đã từng rất quen thuộc, trở nên hiếm hoi, thậm chí không còn xuất hiện nữa.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Chương 239 - Lạt Điều: ta vẫn là bảo bảo mà. (4)

Rời nhà, đi đến chỗ lão Chu.

“Bọn hắn còn chưa quay về sao?” Lâm Phàm hỏi.

Chu Thế Thừa nói, “Vẫn chưa.”

“Khá lâu rồi, xem ra thu hoạch không tệ.” Lâm Phàm thì không quá lo lắng về tình hình của đám người Lục Sơn, nhiều người như vậy, cao thủ cũng nhiều, ra ngoài săn giết dị thú cũng không có vấn đề gì lớn.

“Tình hình của ngươi thế nào, đã góp đủ huyết tinh chưa?” Hai mắt Chu Thế Thừa sáng lên, vội vàng hỏi, Lâm Phàm đã đặt hàng một

bình xăng với người ta rồi, mười viên huyết tinh cấp bốn, nhắc đến thì dị thú cấp bốn cũng không dễ đối phó, cho nên muốn tích lũy đủ huyết tinh thì cũng hơi khó.

Lâm Phàm ném một cái túi lên bàn, đinh đang một tiếng, đó là tiếng vang khi huyết tinh cách một lớp vải va chạm với mặt bàn.

Chu Thế Thừa vội vàng mở ra, khi thấy trong túi đấy huyết tinh màu xanh lá, kinh ngạc đến ngây người, "Huyết tinh thật là xinh đẹp, mười một viên, ngươi ở bên ngoài săn giết dị thú thật hung ác."

"Chút lòng thành, cũng chỉ là dị thú cấp bốn mà thôi, không là gì cả." Lâm Phàm xua tay, thể hiện sự miệt thị đối với dị thú cấp bốn vô cùng tinh tế.

Đối với lời Lâm Phàm nói, Chu Thế Thừa chỉ có thể trợn trắng mắt, muốn nói gì đó, nhưng lại không biết phải nói gì, người ta đang làm màu sao?

Không thể nói được gì cả.

Huyết tinh đang bày ra trước mặt.

Dị thú cấp bốn quả thật không tính là gì cả.

Lâm Phàm lại nói chuyện của Lạt Điều cho lão Chu, lão Chu nhìn thấy Lạt Điều, đầu tiên là vô cùng kinh ngạc, sau đó thì dần dần khôi phục lại, trở nên bình tĩnh, tâm tính chẳng có chút chấn động nào, có lẽ trong lòng hắn ta, bất kể chuyện gì xảy ra trên người Lâm Phàm, hình như đều rất bình thường.

Lạt Điều chỉ đi ngang qua sân khấu một chút mà thôi.

Chỉ là một dạng thông báo mà thôi.

"Lần này ta ở bên ngoài biết được một việc, bên phía tường rào Thủ Đô hình như dã nghiên cứu ra một cách có thể dùng năng lượng ẩn chứa trong huyết tinh để tăng cường tinh thần, từ đó giúp người ta trở thành Giác Tỉnh giả." Lâm Phàm nói.

"Thật sao?"

Chu Thế Thừa hoảng sợ nói.

Lâm Phàm nói: "Chắc là thật, nhưng loại chuyện này hình như đối với chúng ta, đối với những người khác, chẳng có chút quan hệ nào cả, người quen thuộc với tường rào Thủ Đô nói, nếu như bọn hắn

nghiên cứu thành công, tuyệt đối sẽ không mở rộng thành quả cho người khác."

Chu Thế Thừa hơi phân vân nói, "Không biết nữa, nếu như đây là sự thật, đấy chính là cách duy nhất giúp nhân loại xoay người, sẽ xuất hiện càng ngày càng nhiều Giác Tỉnh giả, sẽ gây ra áp lực cho dị thú càng lúc càng lớn, trừ khi bọn hắn không muốn kết thúc tận thế…"

Khi nói đến chỗ này, vẻ mặt Chu Thế Thừa có chút kinh ngạc.

Giống như đã nghĩ đến chuyện gì đó.

Dùng cách này lôi kéo càng nhiều Giác Tỉnh giả hơn, từ đó khống chế, để càng nhiều Giác Tỉnh giả bán mạng vì mình, đạt đến tình trạng khống chế.

Lâm Phàm thấy vẻ mặt lão Chu, đã biết hắn ta đang nghĩ gì.

"Lâm Phàm, ngươi nói hai người chúng ta thông minh như vậy, ngươi cảm thấy nếu như chúng ta nghiên cứu một chút, có thể làm ra được cái gì không?" Chu Thế Thừa vô cùng nghiêm túc nói, rõ ràng ở nơi này chỉ có hai người bọn họ, lại nói cẩn thận như vậy.

Lâm Phàm nhìn xung quanh, đến gần tai lão Chu, đồng thời nhỏ giọng nói, "Lão Chu, ngươi không dám lớn tiếng, có phải là vì sợ người ta nghe được, sau đó chê cười ngươi không?"

Chu Thế Thừa:…?

"Lâm Phàm, ta thật sự cảm thấy hai người chúng ta rất thông minh."

"Lời ngươi nói ta đồng ý, nhưng chuyện này chúng ta đừng nên nghĩ nữa, ta cảm thấy, trước mắt chúng ta nên làm tốt chuyện xây dựng nền tảng của tường rào, từ đầu đến cuối ta đều tin tưởng tường rào chúng ta trong tương lai nhất định sẽ trở thành thánh địa mà đông đảo người sống sót hướng đến, về sau, người sống sót đến đây đầu nhập sẽ càng ngày càng nhiều, ta cảm thấy sớm chuẩn bị không phải chuyện xấu."

Lâm Phàm sáng suốt đổi chủ đề, nếu như nhất định phải nghiên cứu cách khống chế năng lượng trong huyết tinh, còn không bằng hắn đi nghiên cứu cách vận dụng khí trong cơ thể và hệ thống tu luyện, có hack ở đây, về phương diện này hắn càng hiểu rõ hơn.

Hắn tin rằng mình nhất định có thể thành công.

Chu Thế Thừa nói: “Không thành vấn đề, ngươi có tự tin này, ta cũng có tự tin này, cho dù ngươi không nói, ta cũng cảm thấy tường rào Miếu Loan chúng ta cũng sẽ trở thành thánh địa trong lòng người sống sót trong tận thế, trước kia ta đã có ý nghĩ như vậy rồi, nhưng ta biết bản thân mình khó có thể làm được, thế nhưng sau khi ngươi xuất hiện, ta biết cơ hội đã đến, bánh răng vận mệnh bắt đầu chuyển động rồi.”

Lâm Phàm im lặng nhìn lão Chu.

Lần đầu khi mới gặp mặt lão Chu, ấn tượng đầu tiên chính là lão Chu vô cùng trầm ổn, làm việc nói chuyện đều chín chắn, nhưng sau khi quen biết rồi, hắn phát hiện ra đây đều là lão Chu giả vờ, lão Chu cuối cùng vẫn là người già nhưng tâm không già, là tay thiện nghệ trong chuyện làm màu.

Lão Chu cũng im lặng nhìn Lâm Phàm.

Ánh mắt hai bên nhìn nhau.

“Lão Chu.”

“Ừm?

“Ngươi 59 rồi nhỉ.”

“Lâm Phàm, ngươi cũng biết, cho dù là Liệp Sát giả hay Giác Tỉnh giả, tuổi tác cũng chỉ là một con số mà thôi, bây giờ thân thể của ta so với người trẻ tuổi đều cường tráng hơn, ngươi nói ta chỉ mới 29 tuổi ta cũng chấp nhận.”

Ngay khi bọn họ đang cãi cọ.

Bên ngoài truyền đến tiếng kinh hô.

“Không xong, xảy ra chuyện rồi.”

Lâm Phàm và Chu Thế Thừa giật mình, vội vàng chạy ra ngoài.

“Hàn Minh, xảy ra chuyện gì?” Lâm Phàm hỏi.

hàn Minh chính là Giác Tỉnh giả trong tường rào này, năng lực chính là tốc độ, cũng không đi theo đội ngũ ra ngoài, lúc này sắc mặt hắn ta trắng bệch, mặt mũi tràn đầy lo lắng.

Chương 240 - Lạt Điều: ta vẫn là bảo bảo mà. (5)

Hàn Minh nói, "Lâm ca, bọn hắn trở về, nhưng tình hình của Lục Sơn rất nguy hiểm, sắp chết rồi."

"Cái gì?"

Lâm Phàm nghe vậy, sắc mặt đại biến, Lục Sơn là người đầu tiên hắn gặp được khi vừa đến tận thế này, có ơn với hắn, bây giờ nghe Lục Sơn sắp chết, khiến hắn rất lo lắng.

Một đường phi nước đại, đi đến tường ngoài.

Rất nhanh, chỉ trong chớp mắt, đã đến tường ngoài, từ xa xa đã nghe được tiếng khóc của Lục Dĩnh.

"Lâm ca đến." Trần Quân hô lên.

Đám người tránh ra.

Lục Sơn nằm trên cáng cứu thương, phần bụng lủng một lỗ máu, tuy rằng đã băng bó lại, nhưng máu tươi vẫn đang tràn ra ngoài, nhuộm đỏ băng vải, Lục Dĩnh quỳ gối bên cáng cứu thương, kéo tay ca ca, mặt đầy nước mắt.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Lâm Phàm nhìn về phía Lương Hồng.

Vẻ mặt Lương Hồng hổ thẹn, nói lại mọi chuyện đã xảy ra.

Bọn hắn đang săn giết dị thú ở cảng Trần gia, vốn dĩ mọi chuyện đều tốt, nhưng người nào có thể nghĩ được lại gắp phải đội ngũ của tường rào Liên Cảng.

Lúc đó hai bên nước sông không phạm nước giếng, không liên hệ gì với nhau, cứ rời đi đúng như bình thường.

Ai có thể ngờ đến, trong đội ngũ của tường rào Liên Cảng, có một nam tử nhìn thấy xe bọn hắn đầy xác dị thú, lập tức nghĩ đến chuyện không làm mà hưởng, chủ động tiến lên khiêu khích, muốn bọn hắn giao xác dị thú trên xe cho bọn họ.

Gặp phải tình huống này, bọn hắn đương nhiên không đồng ý.

Lục Sơn thân là nam nhân chủ động tiến lên nói chuyện với bọn họ, chỉ muốn nói chuyện một chút, tránh nảy sinh xung đột, dù sao đối phương cũng không ít người, chẳng qua là khi Lục Sơn đến trước

mặt nam tử nhuộm tóc đỏ này, lại bị đối phương một kích đánh xuyên qua bụng, tình hình lúc đó khiến mọi người kinh hãi.

Mà vào lúc này, một Giác Tỉnh giả cấp bốn trong đội ngũ của tường rào Liên Cảng mở miệng, quát nam tử tóc đỏ kia.

Chỉ nói một câu thật có lỗi, sau đó dẫn đội ngũ rời đi.

Lâm Phàm biết được tình hình cụ thể, sắc mặt âm trầm như nước, hô hấp dồn dập, rõ ràng rất tức giận.

“Nhanh đến phòng chữa bệnh, cứu người.”

Bây giờ hô hấp của Lục Sơn càng ngày càng yếu, từ chỗ kia chống đỡ cho đến nơi này, hoàn toàn là vì tố chất thân thể Liệp Sát giả của hắn ta mạnh mẽ, nhưng cho dù tố chất thân thể có mạnh mẽ, đối mặt với vết thương to lớn như vậy, cũng bất lực.

“Lâm Phàm, chờ chút…” Lục Sơn chậm rãi vươn tay ra.

Lâm Phàm nắm lấy tay Lục Sơn, “Đừng nói chuyện, không sao đâu, nhất định có thể khôi phục lại.”

Lục Sơn yếu ớt nói, “Không cứu được, tình huống của ta thế nào ta tự biết, vết thương quá nặng rồi, ta không được, chỉ hy vọng sau này ngươi có thể quan tâm chăm sóc muội muội của ta, ta chỉ có một người thân là nàng, đừng để nàng đi báo thù, đồng ý với ta, có được không?”

Lời này nói đứt quãng, vô cùng gian nan, Lục Sơn vẫn luôn dựa vào một tia ý chí mà kiên trì đến bây giờ.

Lục Sơn biết tính cách của muội muội, tuyệt đối sẽ đi báo thù.

Cho nên hắn ta chỉ có thể kiên trì về đến nơi này, nói ra lời thỉnh cầu như vậy với Lâm Phàm, hắn ta biết Lâm Phàm đáng tin, chỉ cần hắn đồng ý, thì nhất định có thể trông chừng muội muội của mình.

“Được.” Lâm Phàm nắm chặt tay Lục Sơn, gật đầu.

Lục Sơn mỉm cười, nhìn Lục Dĩnh ở bên cạnh, ánh mắt không di chuyển, chỉ muốn vào thời khắc cuối cùng này, nhìn muội muội của mình.

“Ca, ca, ngươi đừng bỏ ta lại, ta chỉ có một người thân là ngươi.”

Lục Dĩnh khóc lóc, cả người sắp sụp đổ, chỉ cảm thấy trời đất quay

cuồng, toàn bộ bầu trời đều sụp xuống, tứ chi phát run, loại cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế kia, sắp xé nát thân thể nàng.

Nghe nói khi người ta sắp chết.

Trong đầu sẽ xuất hiện những chuyện tốt đẹp từng xảy ra.

Hắn ta nhớ đến lúc đi học, muội muội vừa mới học đi, nhìn thấy hắn ta về nhà, sẽ lập tức y y a a chạy đến chỗ hắn ta, ôm lấy chân hắn ta, muốn ôm một cái.

Hắn ta nghĩ đến lúc làm việc, cha mẹ qua đời, một mình chăm sóc muội muội, mỗi ngày tan làm đều kéo thân thể mệt mỏi trở về, nhìn thấy muội muội vui vẻ chạy về phía hắn ta, hô lên ca ca, mệt mỏi trên người lập tức không còn nữa, cùng muội muội xem ti vi.

Đây đều là những hồi ức tốt đẹp nhất của Lục Sơn.

Tuy rằng có chút cay đắng.

Nhưng có người thân ở bên cạnh làm bạn, hắn ta cũng không thấy cô đơn.

Lúc này.

Lạt Điều đang ngủ trong ngực Lâm Phàm, cảm ứng được trái tim của người chăn nuôi đập rất nhanh, sau đó giãy dụa thân thể, quấn trên trên cánh tay của người chăn nuôi.

Sự xuất hiện của nó cũng không khiến mọi người kinh ngạc. Bởi vì chuyện của Lục Sơn, bọn hắn không còn chú ý đến chuyện gì khác.

Lạt Điều ngẩng đầu nhìn Lục Sơn đang suy yếu đến cực hạn, sắp chết, lại xoay đầu qua, nhìn vẻ mặt vô cùng đau buồn, nghiêm trọng của người chăn nuôi.

Nghiêng đầu, suy nghĩ, người chăn nuôi không muốn đối phương chết sao?

Nghĩ đến đây, Lạt Điều cảm thấy mình nên giúp người chăn nuôi làm vài chuyện.

Sau đó chỉ thấy Lạt Điều ngẩng đầu lên, nhìn Lục Sơn đang nằm trên cáng cứu thương, trong đôi mắt đậu xanh lóe lên tia sáng, trên cái đầu tròn trịa bao phủ một vòng ánh sáng màu xanh lục, ánh sáng dần dần ngưng tụ lại.

Lâm Phàm nhìn thấy tình hình như vậy, khiếp sợ nhìn Lạt Điều, hắn không biết Lạt Điều muốn làm gì.

Ngay khi hắn đang nghi ngờ.

Ánh sáng màu xanh lục trên đầu Lạt Điều, ngưng tụ thành một cái cây, đây là một gốc cây có một chiếc lá, trong cái nhìn của mọi người, chiếc lá duy nhất kia rụng xuống, như bị gió cuốn đi, chậm rãi bay xuống đến miệng vết thương ở phần bụng Lục Sơn.

Chương 241 - Người khai sáng, người dẫn đường, nhân vật lịch sử trong tương lai.

Chỉ trong chốc lát, lá xanh vỡ nát, hóa thành một đám sương mù xanh lục dịu dàng bao phủ vết thương.

Một chút xíu hạt li ti như được chỉ dẫn, thấm vào trong vết thương của Lục Sơn.

“Đây là…”

Lâm Phàm vô cùng khiếp sợ.

Hắn rõ ràng cảm nhận được trong đám sương mù xanh này có ẩn chứa lực sinh mệnh bàng bạc.

“Chắc hẳn Lạt Điều là dị thú thức tỉnh, mà năng lực là trị liệu?”

Đây là suy đoán của hắn, tình huống cụ thể, hắn cũng không biết.

Nhưng nếu nhất định phải giải thích, hắn tình nguyện tin vào cách nói này.

Sau khi Lạt Điều thi triển năng lực thì cúi đầu rủ xuống, phun lưỡi, chậm rãi leo lại vào trong ngực người chăn nuôi, tiếp tục ngủ, mệt mỏi quá rồi, người ta chỉ mới là một bảo bảo vừa ra đời thôi.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn.

Không biết là ai mở miệng trước.

“Hô hấp của Lục Sơn ca hình như đã mạnh mẽ trở lại.”

Lời này vừa nói ra.

Đám người lập tức bình tĩnh lại, lẳng lặng lắng nghe, hoàn toàn chính xác, hô hấp đã bắt đầu có lực, không còn yếu ớt như lúc trước

nữa.

“Lục Dĩnh, ca của ngươi có thể không sao rồi.” Lâm Phàm nói.

Lục Dĩnh đang chìm trong bi thương vội vàng ngẩng đầu lên, “Thật sao?”

“Ừm, là thật, nhưng mà cần phải trị liệu trong một khoảng thời gian nhất định, ngươi nhìn miệng vết thương ở bụng của ca ngươi đi, có phải sau khi có sương mù xanh trị liệu, đang có xu hướng khép lại hay không?” Lâm Phàm hỏi.

Lục Dĩnh tập trung nhìn kỹ lại, tốc độ chữa trị rất chậm chạp, cũng không nhanh, sau khi sương mù từ từ dung nhập, nhìn thoáng qua thì chẳng có gì đặc biệt, nhưng nếu nhìn kỹ lại, sẽ phát hiện miệng vết thương đang dần dần kéo ra cơ thịt, những cơ thịt này dường như đang di chuyển, chữa trị vết thương.

“HÌnh như là vậy.” Lục Dĩnh kích động nói.

Lâm Phàm nói, “Từ từ nâng cáng cứu thương đến phòng điều trị, đừng động đến đám sương mù kia, ta nghĩ quá trình chữa trị còn chưa kết thúc, không sao đâu.”

Lục Dĩnh nói, “Ừm, ta sẽ làm bạn bên cạnh ca ca ta.”

Rất nhanh, có người nâng cáng cứu thương đi đến phòng điều trị, còn Lục Dĩnh thì đi theo, một tấc không rời

Lâm Phàm nhìn về đám người, chuyện Lạt Điều không thể dối gạt được, người xung quanh đều nhìn thấy.

Lương Hồng tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc, trong sự kinh ngạc còn có ý thở phào nhẹ nhõm, dù sao nàng cũng là Giác Tỉnh giả trong đội ngũ, chỉ là không ngờ đến sẽ xảy ra chuyện như vậy, trong lòng vô cùng tự trách và hổ thẹn.

“Ngươi biết tên tóc đỏ kia là ai không?” Lâm Phàm cũng không trách Lương Hồng, xảy ra chuyện như vậy, ai cũng không muốn nhìn thấy.

“Không biết, không có người nói.”

Lương Hồng lắc đầu.

“Không sao cả, đúng rồi, chyện vừa rồi xin ngươi đánh tiếng với bọn họ, đừng nói ra ngoài, tránh dẫn đến phiền phức không cần thiết.” Lâm Phàm nói.

“Ngươi yên tâm, chuyện này chúng ta sẽ chôn trong bụng.” Lương Hồng chân thành nói.

Đội viên có thể cùng đi ra ngoài săn giết dị thú, đều là người mà nàng tin tưởng.

“Cảm ơn.”

Lâm Phàm cảm kích, sau đó trong mắt bừng lên lửa giận, đó là lửa giận báo thù.

Mẹ nó!

Nhất định phải chơi chết tên kia.

Lục Sơn giữ được tính mạng

“Dị thú săn giết được chia đều đi.”

Lâm Phàm đề nghị.

Lương Hồng nói: “Chúng ta lấy ba phần là được.”

“Không cần thiết, tất cả mọi người đều cố gắng như nhau, có chuyện xảy ra cũng không thể nào tránh khỏi, tình hình của Lục Sơn không liên quan đến ngươi, đừng tự trách.”

Lâm Phàm biết Lương Hồng vẫn còn cảm thấy tự trách vì chuyện của Lục Sơn, cái này hoàn toàn không cần thiết, ai cũng không muốn xảy ra chuyện như vậy.

“Ta…”

Lương Hồng còn muốn nói gì đó, nhưng trực tiếp bị Lâm Phàm cắt ngang.

“Không cần nói, nếu như ngươi còn xem chúng ta là bằng hữu, cứ chia đều đi.” Lâm Phàm nói.

Cuối cùng, Lương Hồng không nói gì thêm, chỉ yên lặng gật đầu.

Lần này bọn hắn ra ngoài săn giết được số lượng dị thú rất nhiều, cơ bản đều là dị thú cấp một và cấp hai, dị thú cấp ba có một con, đây cũng là vô tình gặp được.

Cũng không lâu lắm, phân chia kết thúc.

Phần mình có hai mươi con dị thú cấp một, mười ba con dị thú cấp hai.

Xác dị thú cấp ba duy nhất kia cho Lương Hồng, huyết tinh thì để lại cho tường rào Miếu Loan, đây cũng là do Lương Hồng yêu cầu.

“Lâm ca, chúng ta đi trước.” Lương Hồng từ biệt.

“ĐƯợc, qua một khoảng thời gian nữa lại tụ họp.”

Hắn biết bọn người Lương Hồng cần nhanh chóng quay về xử lý xác dị thú, thời gian qua lâu, sẽ biến chất, cần đông lạnh bảo tồn trước, cũng may tường rào Diêm Hải cách nơi này cũng không xa, rất nhanh có thể quay về.

Nhìn đoàn xe bọn hời đi.

Tiểu đội Cơ Thạch bên trong xe.

Các đội viên rôm rả trò chuyện, cảm thấy hưng phấn vì lần thu hoạch này.

“Các ngươi nói xem cái thứ giống rắn kia rốt cuộc là gì?” Một đội viên tò mò hỏi.

“Không biết, chắc là dị thú.”

“Ta cảm thấy nhất định là dị thú, bây giờ cũng chẳng thấy được động vật.”

Ngô Đình vẫn luôn im lặng, chậm rãi ngẩng đầu lên nói, “Tất cả mọi người nghe cho kỹ, chuyện này phải chôn chặt trong bụng, xem như chưa từng nhìn thấy, nếu như ai nói lung tung, đừng trách không nể mặt huynh đệ.”

Ngô Đình hiểu rõ, nếu có người biết có dị thú bên cạnh Lâm ca, hơn nữa còn có năng lực cứu sống người sắp chết, tuyệt đối sẽ bị để mắt đến.

Nếu như Lâm ca tâm ngoan thủ lạt, một người trong đám bọn hắn cũng không thể đi được.

“Ngô ca, ngươi cứ yên tâm, chuyện này ta sẽ không nói.”

“Ta cũng sẽ không nói, Ngô ca, ngươi còn nhớ lúc trước ngươi nói chuyện với Hồng tỷ không, chính là tiểu đội Cơ Thạch chúng ta gia nhập vào tường rào Miếu Loan đó, nói thật, trước đó ta còn cảm thấy

do dự, nhưng bây giờ xem ra, cái này thật sự là một con đường tốt.”

Chương 242 - Người khai sáng, người dẫn đường, nhân vật lịch sử trong tương lai. (2)

“Ta cũng cảm thấy như vậy.”

Cũng may Lương Hồng không ngồi trong chiếc xe này.

Nếu không biết được tình huống này, tuyệt đối sẽ ôm ngực muốn nôn ra máu.

Đội viên của ta đều muốn đi ăn máng khác rồi?

“Ngô ca, ngươi nói xem Lâm ca có đến tường rào Liên Cảng tìm tên tóc đỏ đáng giận kia không?”

Đám người đồng loạt nhìn về phía Ngô Đình.

Ngô Đình nhìn bọn hắn một chút, “Đừng hỏi nữa, hỏi nhiều như vậy làm gì, tự làm tốt chuyện của các ngươi đi.”

Hắn ta lười nhiều lời.

Nhưng hắn ta biết, Lâm ca nhất định sẽ đi tìm tên kia.

…

TRong phòng điều trị.

Lục Sơn nằm im trên giường, một bên là dụng cụ thể hiện số liệu cơ thể, tất cả đều ổn định.

Lục Dĩnh ngồi bên cạnh chăm sóc.

Sau khi Lâm Phàm đến, Lục Dĩnh ngẩng đầu lên, miễn cưỡng nở nụ cười, “Lâm ca.”

“Không sao đâu, đừng quá lo lắng, tình hình của ca ngươi đã chuyển biến tốt đẹp rồi.” Lâm Phàm an ủi, có thể hiểu được tâm tình của Lục Dĩnh lúc này, người thân duy nhất của mình xảy ra chuyện, ai có thể không hoảng, chứ đừng nói Lục Dĩnh là do Lục Sơn nuôi lớn, tình cảm sâu sắc, như cha như mẹ, là trụ cột duy nhất trong lòng Lục Dĩnh.

Lục Dĩnh cảm kích nói, “Cảm ơn ngươi Lâm ca, nếu như không có ngươi, ta không biết nên làm cái gì.”

“Nói chuyện này làm gì, hắn là ca của ngươi, cũng là một thành viên trong tường rào chúng ta, xảy ra chuyện như vậy, ai cũng sẽ không ngồi nhìn mặc kệ, ngươi yên tâm đi, chuyện này sẽ không cho qua như vậy đâu, tường rào Miếu Loan chúng ta luôn kín tiếng, không ức hiếp người khác, nhưng cũng không phải là đối tượng mà người khác có thể tùy ý bắt nạt.” Lâm Phàm nói.

Nghe thấy lời Lâm Phàm nói, Lục Dĩnh vô cùng cảm kích, chẳng biết tại sao, Lâm Phàm trước mắt khiến nàng cảm thấy đó là một chỗ dựa vững chãi, an toàn, khiến nàng có cảm giác an tâm.

Nếu như ca ca chết rồi, Lục Dĩnh nhất định sẽ liều lĩnh báo thù, nhưng bây giờ ca ca an toàn, không lo lắng tính mạng, lại nghe Lâm ca nói muốn đi tìm tường rào Liên Cảng báo thù, sớm đã xem tường rào Miếu Loan cột chung với anh em Lục Dĩnh, không khỏi lo lắng.

“Lâm ca, làm như vậy gây thêm phiền phức cho tường rào Miếu Loan hay không, nếu như ca ta biết, cũng không muốn để xảy ra chuyện như vậy.” Lục Dĩnh nói.

Tường rào Liên Cảng không thể khinh thường, số lượng Giác Tỉnh giả ở đó không ít, cho dù là tường rào Diêm Hải, cũng chưa chắc có thể so sánh được.

Lâm Phàm cười nói, “Không sao cả, ngươi cứ chăm sóc ca của ngươi đi, chuyện khác không cần hỏi nhiều.”

Nói đến mức này rồi, Lục Dĩnh cũng không nói gì thêm nữa, yên lặng gật đầu.

Rời khỏi phòng điều trị.

Về nhà.

Lạt Điều đang nằm trên chăn, ngu ngơ chìm vào giấc ngủ.

Có thể là vì Lạt Điều trị liệu cho Lục Sơn, cần tiêu hao năng lực của bản thân, khiến nó hơi mệt mỏi, thiếp đi rồi, dần dần, trời mờ đi, ngoài cửa truyền đến tiếng của lão Vương, cơm tối đã làm xong.

Hắn vừa đáp lời lão Vương, Lạt Điều cũng vừa tỉnh lại.

Lạt Điều ngẩng đầu lên, khó hiểu nhìn chằm chằm người chăn nuôi.

“Lạt Điều, ngươi cứu người có phải sẽ khiến bản thân rất mệt mỏi không?” Lâm Phàm hỏi

Lạt Điều gật đầu, nói nhảm, nhìn thao tác của ta là biết thao tác hôm nay rất cao cấp, nhất định là mệt mỏi rồi.

“Ngươi có thể ngưng tụ cái gốc cây non trên đỉnh đầu ra cho ta xem một chút không.”

Lâm Phàm vô cùng tò mò với năng lực của Lạt Điều.

Con di thú mình nuôi này hình như rất ghê gớm.

Hắn vốn cho rằng năng lực của Lạt Điều chính là kêu gọi dị thú, dù sao thì khi nó còn ở trong trứng, chính là như vậy, nhưng ai có thể ngờ được, năng lực của Lạt Điều không đơn giản như vậy.

Sau khi nói xong lời này.

Ánh sáng hiển hiện, trên đầu Lạt Điều hiện ra một gốc cây non.

“A, cái lá cây kia đang từ từ ngưng tụ.”

Lâm Phàm phân tích, xem ra một chiếc lá đại biểu cho việc có thể cứu sống một người, mà mỗi khi cứu người, lá cây sẽ rơi xuống, còn Lạt Điều thì cần nghỉ ngơi, chậm rãi ngưng tụ một lá cây khác.

Bây giờ Lạt Điều chỉ là một bé ngoan, trong đám dị thú trưởng thành, thuộc về con sinh non, ngay cả con non dị thú bình thường cũng không bằng.

Lấy ra một viên huyết tinh cấp một.

“Này, bồi bổ đi.”

Bây giờ hắn đang thử nghiệm.

Lạt Điều nhìn thấy huyết tinh cấp một, trong đôi mắt đậu xanh hiện lên vẻ ghét bỏ.

“Đừng ghét bỏ, cứ thử trước đi.”

Hắn đang thăm dò xem lá cây từ gốc cây non trên đầu Lạt Điều này, có huyết tinh khác nhau tăng cường, sẽ có biến hóa gì hay không.

Lạt Điều nuốt huyết tinh vào, giãy dụa, nuốt vào trong bụng, sau đó bắt đầu tiêu hóa. Quả nhiên, từ mắt thường có thể thấy được, tốc độ lá cây ngưng tụ lại nhanh hơn, tuy không tăng nhanh được đến mức nào, nhưng đã chứng minh huyết tinh có thể trợ giúp ngưng tụ lá cây.

“Trâu bò thật.” Lâm Phàm kinh hô, vô cùng ngạc nhiên.

Lạt Điều khi còn ở trong trứng đã bị tranh đoạt, chuyện này không phải là không có đạo lý, năng lực như vậy chưa bao giờ nhìn thấy qua, bây giờ Lạt Điều đi theo mình, vậy thì chẳng phải là sau này nếu như mình bị thương nặng, cho dù lưỡi hái của Tử Thần có chém vào cổ, chỉ cần vẫn còn một hơi thở, là có thể được Lạt Điều kéo về từ tay Tử Thần sao.

Lạt Điều nghiêng đầu, cảm thấy trạng thái tinh thần của người chăn nuôi không tốt lắm, ta có năng lực này không phải là chuyện rất bình thường sao, có cái gì mà ngạc nhiên.

Đúng là thiếu hiểu biết.

“Lạt Điều, huyết tinh cấp bốn, tiếp tục bồi bổ đi.”

Lâm Phàm lấy ra một viên huyết tinh cấp bốn, tất cả có mười một viên, giữ lại mười viên là đủ, hắn muốn biết huyết tinh cấp bốn có tác dụng với Lạt Điều lớn đến mức nào.

Lạt Điều nhìn huyết tinh cấp bốn, hai mắt lập tức lóe sáng.

Đó chính là khát vọng đối với huyết tinh cao cấp.

Sợ người chăn nuôi đổi ý, Lạt Điều lập tức há miệng, nhanh như tia chớp nuốt lấy huyết tinh.

Lập tức.

Lạt Điều giống như được năng lượng trong huyết tinh cấp bốn nuôi dưỡng, thế mà nằm sấp xuống, trên người hiện ra một màn sáng, tốc độ ngưng tụ lá cây càng nhanh, so với lúc trước thì nhanh hơn rất nhiều, chỉ trong chốc lát, lá cây đã ngưng tụ hoàn chỉnh.

Chương 243 - Người khai sáng, người dẫn đường, nhân vật lịch sử trong tương lai. (3)

“Quả nhiên, đúng như ta dự đoán.”

ĐƯơng nhiên, thế này vẫn còn chưa kết thúc, đang có xu thế ngưng tụ thêm chiếc lá thứ hai, nhưng mà tốc độ ngưng tụ chiếc lá thứ hai rất chậm, nghĩ đến đây, hắn vội vàng lấy ra viên huyết tinh cấp năm duy nhất trên người ra.

“Này, bồi bổ tiếp đi.”

Lạt Điều đang mềm nhũn, nhìn thấy huyết tinh cấp năm thì càng thêm kích động, ánh sáng trong mắt chói vô cùng, ngay khi Lạt Điều muốn nuốt đi, lại dường như nghĩ đến cái gì đó, thế mà lùi đầu lại, trừng đôi mắt đậu xanh nhìn chằm chằm Lâm Phàm.

Lâm Phàm trầm tư, hỏi thử, "Có phải năng lượng ẩn chứa trong huyết tinh cấp năm to lớn hơn, mà ngươi vừa mới nuốt huyết tinh cấp bốn, ngươi sợ mình ăn no quá bể bụng sao?"

Lạt Điều trợn trắng mắt, gật gật đầu.

A, ngươi biết à, ta còn tưởng ngươi không biết chứ.

Có được câu trả lời chính xác, Lâm Phàm bừng tỉnh đại ngộ, sau đó cất kỹ huyết tinh cấp năm đi, xem ra năng lượng mà Lạt Điều có thể chấp nhận cũng có cực hạn, cũng không phải vô cùng vô tận.

Giống như đứa nhỏ uống sữa bột vậy.

Cuối cùng cũng sẽ no bụng.

Tiếp tục dỗ nó ăn tiếp, cũng sẽ không chịu ăn.

Xem ra muốn tăng thêm mức dung nạp năng lượng, cách duy nhất chính là để Lạt Điều tiến hóa.

"Không vội, chúng ta từ từ thôi, đi ra ngoài ăn cơm."

Lạt Điều nhanh nhẹn quấn trên cánh tay Lâm Phàm.

Trong phòng ăn.

"Bữa ăn đêm nay thật phong phú."

Lâm Phàm nhìn đồ ăn bày trên bàn ăn, ớt xanh xào với thịt dị thú cấp hai, thịt dị thú cấp ba kho tàu, canh xương sườn dị thú cấp ba, rau xanh xào, rau cải trắng xào, còn có ba bát cơm trắng sáng long lanh.

Cuộc sống này ở thời kỳ hòa bình, cũng là tương đối khá.

Lão Vương cười nói, "Nếm thử đi, gần đây ta cảm thấy tay nghề của ta tăng lên, mùi vị chắc hẳn không tệ."

"ĐƯợc" Lâm Phàm gắp một miếng thịt, bỏ vào trong miệng, "Ừm, không tệ, thịt mềm, hơi cay, rất ngon."

KHông khí trên bàn ăn rất tốt, hắn cũng rất thích ăn thế này, cực cực

khổ khổ ở bên ngoài săn giết dị thú, nếu như vẫn trải qua những ngày tháng cay đắng, thế thì không có ý nghĩa gì.

“Gần đây có cảm thấy thể chất tăng cường không?” Lâm Phàm vẫn hỏi như thường ngày, thịt dị thú và huyết tinh chồng chất, sau khi đạt đến giai đoạn nhất định, sẽ bộc phát ra ngoài, từ đó tinh thần và thân thể đều sẽ thăng hoa.

Lão Vương nói: “Có, có thể cảm nhận được rõ ràng lực lượng tăng cường, đồ trước kia không thể vác nổi, bây giờ thì trở nên rất nhẹ nhàng.”

Lâm Phàm gật đầu, “Giai đoạn của ngươi bây giờ chính là đang từ cấp 0 đến cấp 1, khi cường độ thân thể đạt đến mức nhất định rồi, thì có thể đến cấp 1.”

“Lâm Phàm, thật ra ta cũng không cần đâu, tài nguyên cho ta, có thể cho người trẻ tuổi, số tuổi và đầu óc của ta bây giờ, cho dù trở thành Liệp Sát giả, chỉ sợ cũng không có tiền đồ gì.”

“Lão Vương, suy nghĩ của ngươi như vậy là sai lầm rồi, đừng suy nghĩ lung tung, thành thành thật thật tăng thực lực đi.”

“Đã hiểu.”

Lão Vương không nhiều lời, chỉ có thể dùng trù nghệ của bản thân, báo đáp Lâm Phàm.

Ban đêm.

Lạt Điều cuộn tròn thân thể, ngủ ở trên chiếc gối bên cạnh.

Lâm Phàm ngồi xếp bằng, cảm nhận mỗi một lần hô hấp, Đoán Cốt Thổ Nạp Thuật mang lại sự thay đổi cho bản thân.

KHí trong bản thân đang tăng cường.

Thịt dị thú ăn được trong bữa tối còn đang chất trong dạ dày, hắn đang thử có thể chuyển hóa năng lượng trong thịt dị thú thành khí, nuôi dưỡng lớn mạnh hay không.

Từ từ nhắm hai mắt lại.

Cảm nhận được khí trong cơ thể dao động, còn có tần suất rèn luyện xương cốt.

Hắn đang trầm tư suy nghĩ.

Dùng Đoán Cốt Thổ Nạp Thuật rèn luyện xương cốt, phải chăng hơi chậm rồi?

Hắn đã xem qua rất nhiều tiểu thuyết, bên trong có tu luyện quyền pháp, dùng khí toàn thân, đồng thời dùng khí nhanh chóng rèn cốt, đương nhiên, đó không thể nào là người bình thường, ngẫm lại cũng đúng, chuyện này nhất định không thực tế.

Nhưng Lâm Phàm thì khác, hắn có hack, chỉ cần suy nghĩ, là có thể có kết quả.

Đi đến chỗ bàn sách, bày bí tịch võ học thu thập được ra trước mặt.

Bắt đầu xem xét.

Thứ đồ chơi Như Lai Thần Chưởng này có chút mờ mịt, tạm thời không cần suy nghĩ nhiều.

Thời gian trôi qua rất nhanh, hắn đọc qua từng quyển bí tịch một, đột nhiên, hắn dừng động tác lại, nội dung bên trong quyển bí tịch này khiến hắn chú ý đến.

“Ngũ CHủy Đoán Cốt trong Thái Cực.”

Hắn cẩn thận nhìn lại, cái gọi là Ngũ Chủy Đoán Cốt chia làm…

Yểm Thủ Quang Chủy, Hộ Tâm Chủy, Bàn Lan Chủy, Phi Thân Chủy, Phiết Thân Chủy.

Nhìn giới thiệu trong sách, đạo lý rõ ràng, chỉ là không biết tình hình chân thật thế nào.

Nhìn bóng đêm một chút, không có tâm tư đi ngủ, đứng dậy nhảy từ cửa sổ ra ngoài, đến nơi hắn thường xoát độ thuần thục, xung quanh đen kịt, ảm đạm không có ánh sáng, vươn tay ra, một quả cầu lửa xuất hiện, chiếu sáng một phạm vi nhỏ.

Lâm Phàm nghiêm túc xem giới thiệu bên trong sách, nhớ kỹ động tác trong sách vào đầu.

Một lát sau.

Hắn từ từ nhắm hai mắt, hồi tưởng lại động tác trong hình vẽ một lần, mô phỏng lại, đến khi nhuần nhuyễn.

Đầu óc đã học xong.

Bây giờ chỉ còn thân thể.

Vung tay ra bắt đầu tu luyện, một chiêu một thức đều vô cùng chăm chú, không dám buông lỏng, hắn đang đợi thanh kỹ năng đổi mới, đầu óc học được, nhưng khi thực hiện thì có chút khô khan.

Tu luyện chính là như vậy, vừa bắt đầu đều rất khô khan.

Không biết bao lâu.

Lâm Phàm càng ngày càng thuần thục khi đánh ra chiêu thức Ngũ Chủy Đoán Cốt, thanh kỹ năng cũng xuất hiện thay đổi.

- Kỹ năng: Ngũ Chủy Đoán Cốt.

“A?”

“Tại sao lại không có độ thuần thục?”

Chương 244 - Người khai sáng, người dẫn đường, nhân vật lịch sử trong tương lai. (4)

Tình hình này khiến Lâm Phàm rất khó hiểu, trước kia khi xuất hiện kỹ năng đều có độ thuần thục, sao đến thứ đồ chơi này thì lại không có?

KHông suy nghĩ nhiều.

Bắt đầu dựa vào Ngũ Chủy Đoán Cốt mà tu luyện, chỉ trong nháy mắt, thân hình khẽ động, sau khi bắt đầu tu luyện, khí huyết trong cơ thể dần dần sôi trào, loại tình huống này có chút thần kỳ.

“Sau khi tu luyện thì bắt đầu chủ động kích hoạt khí huyết.”

KHi hắn không ngừng tu luyện, khí huyết toàn thân đột nhiên bắt đầu rèn luyện xương cốt, va chạm lần này khiến hắn cau mày, một loại cảm giác đau đớn khi xương cốt toàn thân đều bị đánh trúng ập đến.

Cái này không giống với khi tu luyện Đoán Cốt Thổ Nạp Thuật điều động khí trong cơ thể lúc trước.

Thân người có long hổ, xương sống lưng là rồng, eo là hổ.

Sống lưng chia làm ba đoạn, xương sống, xương sau cổ, xương đuôi.

Đây là bộ vị quan trọng nhất cần đoán cốt, sống lưng của một con

rồng có thể thăng thiên, khi sống lưng con rồng này hoàn toàn được đả thông, thì sẽ có vé vào cửa để bay lên trời.

Ném cảm giác đau đớn khi rèn luyện xương cốt toàn thân xuống.

Hắn biết mình đi con đường này là đúng, ở bên ngoài kiên trì tập luyện, động tác Ngũ Chủy Đoán Cốt cũng thay đổi cực lớn, năng lực sửa đổi xuất hiện.

Khi hắn đánh xong chiêu thức Ngũ Chủy Đoán Cốt một lần, một cảm giác nhẹ nhàng vui sướng thoải mái ập đến.

“Sảng khoái…”

Toàn thân nhẹ nhõm, ngay cả cảm giác đau khi rèn luyện xương cốt cũng biến mất.

Đột nhiên.

Hắn phát hiện bản có thay đổi.

- Đẳng cấp: Cấp 4 (14/50).

- Cảnh giới: Không biết (0,1%) (Có thể đặt tên)

Nhiều thêm một cái cảnh giới.

“Ta thành công rồi.”

Nếu như trước kia tu luyện thành công thì chỉ là một loại thành công nho nhỏ, nói rõ khi sử dụng ở bên ngoài sẽ có tác dụng cực lớn, biến võ học sai lầm thành võ học chính xác.

Như vậy thì bây giờ khi xuất hiện cảnh giới, đã nói rõ con đường hắn đi là đúng, quả thật có thể hình thành nên một hệ thống tu luyện có thể đi tiếp.

Có thể tự mình đặt tên.

Cẩn thận nghĩ, không đặt thì nhất định là không được.

“Đoán Cốt.”

Cứ lấy cái tên này đi.

Đơn giản thông tục dễ hiểu.

“Ha ha ha ha…”

Lâm Phàm không nhịn được cười lớn, tiếng cười thể hiện bây giờ hắn đang rất thoải mái, tất cả những gì bỏ ra cuối cùng cũng có hồi báo, tất cả đều đáng giá.

CHậm rãi phục hồi nội tâm đang dao động.

Trước đó Đoán Cốt có thể điều động khí huyết trong cơ thể, trong cơ thể mỗi người đều có khí huyết, chỉ là bọn họ không thể chủ động khống chế khí huyết.

Mà Đoán Cốt Thổ Nạp Thuật có thể giúp người ta dần dần khống chế khí huyết trong cơ thể, đạt đến mức xem khí như cánh tay, suy nghĩ khẽ động, khí huyết theo phương hướng mà đi.

Mà sau khi hắn đạt đến cảnh giới Đoán Cốt này.

Đầu óc vô cùng tỉnh táo, những nan đề từng gặp phải đều được giải quyết dễ dàng, thông thấu vô cùng.

Tình huống này giống như khi học năm nhất, tỉnh tỉnh mê mê, ngơ ngơ ngác ngác, khi đến năm thứ hai, trong nháy mắt hiểu ra, trước kia những gì không hiểu, bây giờ đã hiểu.

Chính là đạo lý đó.

Giờ phút này, hắn đã thử dùng Đoán Cốt Thổ Nạp Thuật, đây chính là thuật thổ nạp dung hợp từ ba loại thuật thổ nạp, dựa theo hack mà hình thành nên.

Bây giờ chỉ cần hô hấp trong chốc lát, hắn cảm nhận rõ được thuật thổ nạp trước khuyết thiếu ở chỗ nào.

Nhưng vào lúc này, một ánh đèn chiếu đến.

“Ngươi đang làm gì thế?” Chu Thế Thừa cầm đèn pin trong tay xuất hiện, từ đằng xa đã phát hiện nơi này có ánh sáng màu đỏ, tưởng rằng lửa cháy, cho nên vội vàng đến đây, ai có thể ngờ được là Lâm Phàm đang ở đây.

Hơn nửa đêm không ngủ, chạy đến đây làm gì?

“Ngươi đang làm gì thế?” Lâm Phàm hỏi.

Nếu như không tính sai, bây giờ chắc hẳn là rạng sáng một hai giờ rồi.

Tất cả mọi người đều đang nằm trên giường, thoải mái ngủ ngon, chìm vào giấc mơ tươi đẹp.

Chu Thế Thừa tắt đèn pin đi, nói, “Ta đang đi tuần mà, vì an toàn của tường rào chúng ta mà cống hiến, ôi, mức độ khống chế năng lực của ngươi thật sự quá tinh diệu.”

Lâm Phàm không chém gió với lão Chu, “Lão Chu, ngươi đến thật đúng lúc, bên ta đang có thành quả nghiên cứu kinh người, không biết ngươi có muốn biết hay không.

KHông sai, chính là Đoán Cốt Thổ Nạp Thuật.

Tuy rằng chính bản thân hắn không hiểu rõ chuyện khống chế cái này lắm, nhưng quá trình thao tác Đoán Cốt Thổ Nạp Thuật, đã có thể nói ra thành lời.

Trong mắt Chu Thế Thừa sáng lên, tỏa ra ánh sáng lấp lánh, người khác không biết, nhưng hắn ta sao có thể không biết.

Chỉ cần là thứ Lâm Phàm làm ra, tuyệt đối đều kinh người.

“Thành quả nghiên cứu gì?” Chu Thế Thừa vội vàng hỏi, hận không thể biết rõ ngay bây giờ.

Lâm Phàm cười, chậm rãi nói, “Ngươi cảm thấy nhân loại chúng ta trừ sử dụng huyết tinh và thịt dị thú, còn có cách nào khác để mạnh lên không?”

“Đương nhiên là không.” Chu Thế Thừa trả lời rất quả quyết.

Không cần suy nghĩ.

Nếu như nhân loại có cách khác để mạnh lên, có cần phải mệt mỏi như vậy không?

“KHông, có.” Lâm Phàm nói.

“Hả?” Chu Thế Thừa vô cùng khó hiểu, “Còn con đường nào khác?”

Lâm Phàm nói: “Võ học.”

Chu Thế Thừa:…?

Hắn ta thật sự rất muốn nói, huynh đệ, chúng ta đừng làm loạn nữa.

Võ học như lời ngươi nói ta đã từng thử rồi.

Chẳng có tác dụng gì cả, cái gọi là Long Trảo Thủ kia, công kích vào một vài vị trí thì được, chứ dùng bắt người thì thôi đi, hắn ta sợ ngón tay của mình bị bẻ ngược mất.

“Ngươi không tin?”

“Ta tin mà.”

“Không, từ trong ánh mắt của ngươi, ta nhìn ra được ngươi không tin ta.”

“Ta tin thật.”

Chu Thế Thừa kiên định, người khác nói ra, hắn ta nhất định sẽ không tin, nhưng đây là lời Lâm Phàm nói, không quan tâm là thật hay giả, hắn ta cũng tin là thật.

Đây chính là niềm tin vô điều kiện của phó quản lý tường rào đối với người quản lý của hắn ta.

Lâm Phàm xua tay, không nói nhảm nữa, trực tiếp cởi áo ra, sau đó tăng cường tiết tấu hô hấp của Đoán Cốt Thổ Nạp Thuật, “Nhìn cho kỹ, cẩn thận lắng nghe, có phát hiện ra có gì khác biệt hay không.”

Chu Thế Thừa nhìn kỹ, trong lúc đó, hắn ta phát hiện có gì đó không đúng.

Chương 245 - Người khai sáng, người dẫn đường, nhân vật lịch sử trong tương lai. (5)

Mỗi lần Lâm Phàm hô hấp, lồng ngực chập chùng rõ ràng, đồng thời có âm thanh quái dị đánh vào xương cốt, những cái này khiến lão Chu cảm thấy thât thần kỳ.

Mà vào ngay lúc này.

Một chuyện khiến lão Chu càng khiếp sợ hơn xảy ra.

Chỉ thấy Lâm Phàm giơ cánh tay lên, lỗ chân lông hơi mở ra, có sợi khí màu đỏ máu từ trong lỗ chân lông thoát ra, “Cái này… cái này…” Lão Chu kinh hãi nói.

Lâm Phàm nói, “Đây là khí huyết, khí huyết trong cơ thể con người vừa ra đời đã có, mà trình độ khí huyết của mỗi người thì khác nhau, khí huyết của người gầy yếu thì yếu ớt, người cường tráng thường xuyên rèn luyện thì khí huyết dần dần tăng cường, nhưng mặc kệ là

yếu ớt hay cường tráng, cũng không thể tự khống chế được khí huyết của bản thân."

Lão Chu đến gần, dán vào cánh tay Lâm Phàm, xoa mắt, duỗi ngón tay ra, muốn yên lặng nhìn khí huyết, vừa mới chạm đến, nhiệt độ cực nóng truyền đến, lão Chu kinh hãi rụt tay lại.

"Rất nóng."

"Nói nhảm, máu vốn nóng, khí huyết lại càng giống như hơi nước được đun sôi bốc lên, sao có thể không nóng.

Nói xong lời này, khi Lâm Phàm khẽ động ý niệm, khí huyết ngưng tụ trên nắm tay, đột nhiên đánh ra một quyền về phía không khí, lập tức, một tiếng xé rách trầm muộn vang lên, nghe tiếng động này thôi đã biết lực đạo từ một quyền này mạnh đến mức nào.

Lâm Phàm nói, "Một quyền vừa rồi ta chỉ dùng sức lực của một người bình thường, cộng thêm khí huyết tăng cường, một quyền đánh ra, ngươi cảm thấy thế nào?"

Chu Thế Thừa trừng to mắt.

Người bình thường?

"Ta muốn học, dạy ta đi." Trong mắt lão Chu lộ ra sự khát vọng.

Lâm Phàm nói, "Ta nói cho ngươi, đương nhiên là muốn dạy ngươi, nhưng ăn một miếng không thể mập mạp ngay được, bây giờ ta dạy ngươi Đoán Cốt Thổ Nạp Thuật, cái thuật thổ nạp này là ta dung hợp từ tinh hoa trăm loại, dựa vào thiên phú của ta mà nghĩ ra."

"ÔI trời…" Chu Thế Thừa kinh ngạc, "Kỳ tài ngút trời đó."

"Đương nhiên rồi, đến đây, chúng ta ngồi xếp bằng, ta dạy ngươi đểm cốt lõi của thuật thổ nạp, ngươi chăm chú lắng nghe, cẩn thận học, tác dụng mấu chốt của cái thuật thổ nạp này, chính là dạy ngươi làm thế nào có thể khống chế khí huyết trong cơ thể, đồng thời vào lúc hô hấp, chậm rãi tăng cường mức độ hùng hậu của khí huyết trong cơ thể."

Cái thuật thổ nạp này muốn mở rộng ra ngoài cần phải cho lão Chu thử trước.

Lão Chu xem như là một người thí nghiệm.

Nếu như lão Chu có thể thành công, vậy thì môn thuật thổ nạp này

thật sự thành công rồi.

“Được, ta nhất định sẽ học nghiêm túc.” Trong mắt lão Chu tỏa ra ánh sáng lóa mắt, cho dù bây giờ đang tối đen như mực, chỉ sợ mắt lão Chu cũng giống như mắt chó, đang sáng lấp lánh.

Lâm Phàm bắt đầu giảng giải, bởi vì đây là lần đầu lão Chu tiếp xúc, có rất nhiều chỗ không hiểu, ví dụ như tiết tấu hô hấp thay đổi như thế nào, đồng thời lúc hô hấp, cộng hưởng với các khí quan trong cơ thể ra sao.

Cái này nhìn thì như hắn đang dạy lão Chu, nhưng thực ra cũng dựa vào quá trình học tập của lão Chu, nói lại tình hình cho hắn biết.

Sau một hồi.

“Lâm Phàm, ta cảm thấy đột nhiên thay đổi tiết tấu hô hấp, có chút khó chịu.” Lão Chu nói ra vấn đề của hắn ta ra.

Lâm Phàm nói, “Đây là tình huống bình thường, thay đổi cần một quá trình, chỉ cần ngươi có thể kiên trì, biến loại thay đổi này thành thói quen, vậy thì ngươi thành công rồi.”

“Hiểu rồi.”

Lão Chu nghĩ đến tình cảnh khí huyết Lâm Phàm thoát khí ra ngoài, tựa như điên cuồng, toàn thân tràn ngập nhiệt tình.

Lúc này, Lâm Phàm thở nhẹ một hơi, cuối cùng cũng dạy xong, nói thật, hắn xem như đã rõ, vì sao lúc trước đi học, mình luôn bị giáo viên dạy dỗ.

Khi đó hắn cảm thấy chắc hẳn là vì giáo viên khó chịu với mình.

Bây giờ hắn đã hiểu, đó là vì mình quá ngu ngốc, khiến giáo viên tức giận, dạy nhiều như vậy mà đều chẳng học được, giáo viên muốn sụp đổ, rõ ràng đơn giản như vậy.

Thấy lão Chu đang nỗ lực tu luyện Đoán Cốt Thổ Nạp Thuật, hắn thì ở bên cạnh tiếp tục thi triển Ngũ Chủy Đoán Cốt, dùng cái này rèn luyện xương cốt cả người, một chiêu một thức đều như nước chảy mây trôi, khí huyết toàn thân đều đang sôi trào.

Tiến độ này so với dùng thuật thổ nạp dẫn động khí huyết càng nhanh, càng toàn diện, càng có hiệu quả hơn.

Trời hơi hửng sáng.

Lâm Phàm ngừng lại, quay đầu nhìn, đột nhiên phát hiện lão Chu không còn tu luyện thuật thổ nạp nữa, mà là nhìn chằm chằm vào hắn.

“Ngươi đừng nói là ngươi nhìn ta mãi đến bây giờ chứ?”

Miệng lão Chu từ đầu đến cuối đều há hốc, giống như gặp quỷ, “Lâm Phàm, ngươi có biết trên người ngươi có tiếng rồng ngâm hổ gầm hay không?”

“Thật sao?”

Tu luyện quá nhập tâm, ngược lại không để ý lắm.

Lão Chu nói, “Đúng vậy, trước đó ta đang tu luyện thuật thổ nạp, nhưng âm thanh của ngươi khiến ta kinh hãi khó mà tập trung được, ngươi đang làm cái gì thế?”

“Đoán cốt.”

“Đoán cốt?”

“Đúng, không sai, ngươi tu luyện thuật thổ nạp, ta có thể xem nó là một loại nhập môn, dẫn động khí huyết bản thân, tăng cường khí huyết, từ đó thi triển chiêu thức như như ta vừa đánh, điều động khí huyết toàn thân để đoán cốt.”

Lâm Phàm chắp tay sau lưng, khí chất tuyệt thế cao nhân vô hình khuếch tán ra ngoài.

“Rốt cuộc ngươi nghĩ ra được những cái này như thế nào vậy?” Chu Thế Thừa sợ ngây người.

Hắn ta suy nghĩ nát óc đều không rõ, những thứ đồ chơi mà Lâm Phàm nghĩ ra, không phải là thứ mà người bình thường có thể nghĩ ra được, nhìn chung lịch sử mấy ngàn năm, cũng không có ai có thể biên soạn ra những thứ này.

Chương 246 - Người khai sáng, người dẫn đường, nhân vật lịch sử trong tương lai. (6)

Lâm Phàm nói, “Môt bước đi một dấu chân, từ từ vào thực tiễn, huyết tinh và thịt dị thú quả thật có thể giúp cho nhân loại chúng ta mạnh lên, nhưng chúng ta mạnh lên được cuối cùng vẫn là nhờ vào dị thú, cho nên ta nghĩ, đây không phải là tương lai, tương lai là nhân loại chúng ta khai phá được tiềm lực vô tận trong thân thể, đạt đến

mức có thể chống lại dị thú."

"Lão Chu, ngươi là người thứ hai tu luyện cái thuật thổ nạp này, ngươi phải cố gắng tu luyện, những vấn đề gì ngươi gặp phải thì ghi chép lại, đến khi không còn bất cứ vấn đề gì nữa, thì có thể truyền bá thuật thổ nạp ra ngoài, để vô số người bình thường không có thịt dị thú và huyết tinh, cũng có thể trở thành cường giả."

"Tường rào Miếu Loan chúng ta sẽ là chúa cứu thế trong tận thế này."

"Lão Chu, ngươi có lòng tin hay không?"

Lâm Phàm dõng dạc hỏi.

Lão Chu nhìn Lâm Phàm, trong mắt sáng lấp lánh, ngay vừa rồi, hắn ta phát hiện ra trên người Lâm Phàm tựa như có một luồng hào quang bao phủ, đó là tự tin, là hào quang vĩ ngạn.

Càng giống như hành động vĩ đại khai thiên tích địa.

"Có, ta đương nhiên có lòng tin, nếu như thật sự thành công, ngươi chính là người khai sáng, người sáng tạo, là người dẫn đường giúp nhân loại một lần nữa đi trên con đường mà ngươi đã trải qua, chỉ cần có truyền thừa văn minh nhân loại, vậy thì lịch sử sau này, mặc kệ như thế nào, mãi mãi cũng sẽ không thể nào bỏ qua sự tích của ngươi."

Lão Chu kìm chế máu nóng đang sôi trào.

Nói thật, nếu như tương lai tận thế kết thúc, vậy thì nhất định là vì đông đảo người sống sót đoàn kết nhất trí, cuối cùng tiêu diệt dị thú, xây dựng lại nền văn minh nhân loại.

Nhưng nếu như tất cả mọi người đều tu luyện môn võ học mà Lâm Phàm sáng tạo ra, có vốn liếng đối kháng với dị thú, như vậy lịch sử sẽ ghi chép lại, là Lâm Phàm của tường rào Miếu Loan dùng tài năng ngút trời, một mình sáng tạo ra phương pháp tu luyện, giúp người ta không cần dựa vào thịt dị thú và huyết tinh mà mạnh lên, thoát khỏi sự ỷ lại với dị thú, thành công tiêu diệt dị thú.

Mà càng quan trọng hơn là.

Lịch sử có thể sẽ ghi chép như thế này.

Đêm đó, người quản lý trước kia Chu Thế Thừa của tường rào Miếu

Loan tận tâm tận lực, trời vừa rạng sáng thì tuần tra tường rào, ngẫu nhiên gặp được Lâm Phàm tu luyện, được truyền dạy Đoán Cốt Thổ Nạp Thuật, là người thứ hai tu luyện môn võ học này, lấy bản thân ra thử nghiệm, phát hiện những nghi nan tạp chứng trong lúc tu luyện thuật thổ nạp, từ đó cống hiến ra con đường tu luyện cho nhân loại.

Có danh tiếng, có địa điểm, có thời gian.

Tuyệt đối là nổi danh thiên cổ, vĩnh viễn được người đời khắc ghi.

Ngẫm lại đã cảm thấy vô cùng kích động.

Lâm Phàm vô cùng vui mừng, hài lòng gật đầu.

“Lão Chu, trời đã sáng rồi, ngươi quay về ngủ đi.” Lâm Phàm nói.

“Ngủ cái gì mà ngủ, đã đến lúc này rồi, còn có thể ngủ được nữa sao, ta phải quay về nghiên cứu thuật thổ nạp này thật tốt, ngươi yên tâm, Chu Thế Thừa ta làm việc đâu ra đấy, nghiêm túc, cẩn trọng, tuyệt đối ghi rõ những vấn đề gặp phải khi tu luyện ra.”

Lão Chu bây giờ rất phấn khởi.

Phấn khởi giống như hiện tại, đó chính là chuyện của rất nhiều năm trước, khi đó hắn ta 15-16 tuổi, lần đầu tiên chui vào trong ruộng ngô cùng một em gái cùng quê.

Thời điểm đó, trái tim hắn ta đập rất nhanh, tinh thần cực kỳ phấn khởi, giống y như bây giờ.

Lâm Phàm mỉm cười, hắn có thể hiểu được sự phấn khởi của lão Chu, nhưng mà như vậy cũng tốt, lão Chu càng cố gắng, mới càng có thể nhanh chóng phát hiện khi người bình thường không có hack tu luyện thuật thổ nạp sẽ gặp phải vấn đề gì.

Từ đó, vật thí nghiệm lão Chu này không ngừng thử nghiệm, không ngừng hoàn thiện, không ngừng tiến bộ.

Vô cùng ổn.

Sau khi lão Chu đi rồi.

Lâm Phàm nhìn lại tiến độ.

“Mẹ nó…”

Thật sự rất đáng sợ.

Vậy mà cảnh giới chỉ tăng lên 0.1.

Độ khó này cao hơn so với sự tưởng tượng của hắn rất nhiêu.

Nhưng mà ngẫm lại thì cũng có thể hiểu được, con đường mà bản thân đang đi nhất định rất cường đại, nếu như không mạnh, sao có thể chỉ tiến triển 0.1 được.

Giống như vác hàng vậy, chiếm được chút tiện nghi, vậy nhất định là đồ tốt.

Tường rào Diêm Hải.

Lê Bạch trở về, lần này ra ngoài săn giết dị thú vô cùng thất bại, không gặp được dị thú khiến mình hài lòng còn chưa tính, còn gặp phải Dương Phi biến thành quái vật, thậm chí bị đối phương nghiền ép, chỉ có thể chạy trối chết.

Đối với Lê Bạch mà nói, thật sự không thể nào bỏ qua được.

Mặt mũi đã rớt sạch sẽ.

Nhưng mà, hắn ta cảm thấy nếu như mình liều mạng với Dương Phi, chưa chắc không có khả năng xử lý được đối phương, chỉ là không cần thiết, ai bị bệnh tâm thần lại vì mặt mũi của mình mà coi thường tính mạng bản thân chứ.

“Lê Bạch quay về.”

Khi có người hô lên, đông đảo người sống sót trên tường thành đều hành động.

ĐỐi với đám người sống sót bình thường này mà nói, có thể ăn thịt được hay không, thì phải xem lần này xác dị thú mà Lê Bạch ném lên sẽ rơi trúng đầu ai, có người đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, ngồi liệt trên mặt đất, hoảng sợ giơ cao hai tay lên trời, làm ra tư thế có vật nặng rơi xuống, đang chuẩn bị đón đỡ.

Đây là chuyện mà mọi người ở tường rào Diêm Hải đều biết.

Chỉ cần Lê Bạch ra ngoài trở về, đã nói rõ đám người sống sót bình thường khổ cực bọn họ chuẩn bị có thịt ăn cả ngày rồi.

Còn về chuyện xác dị thú sẽ rơi vào chỗ nào, ai cũng không biết, chỉ có thể để mặc cho trời.

Đương nhiên.

Chương 247 - Nếu ta biết biện pháp của ngươi là như thế này, ta sẽ không đồng ý.

Loại bánh thịt từ trên trời giáng xuống này, cũng không phải người nào tiếp được sẽ độc hưởng, bởi vì thường xuyên có loại việc tốt này xuất hiện, cho nên cũng có ngành nghề theo thời thế mà sinh ra.

Đám người sống sót ngồi đợi xác dị thú rơi xuống này đều có đoàn đội, khi lấy được thịt dị thú sẽ chia đều.

Muốn làm kẻ may mắn đơn độc là chuyện không thể.

Đánh cũng có thể đánh chết.

Lúc này.

Khi bọn họ đang vô cùng mong đợi.

Một hồi sau.

Sao còn chưa đến?

Bọn hắn nghi ngờ nhìn lên bầu trời một chút, không hề có hình ảnh bóng đen đè xuống, nếu là trước kia, đã sớm xuất hiện hình ảnh kinh điển này rồi, người sống sót bình thường nghẹn ngào gào lên, sợ hãi vô cùng, kỹ thuật diễn tốt thì có thể tè cả ra quần, tăng thêm cảm giác đáng thương, từ đó khiến Lê Bạch càng hổ thẹn hơn.

Một bóng người đi qua, khẽ cúi đầu, vẻ mặt chẳng có chút khác thường nào, một câu cũng không nói, cứ như vậy đi ngang qua bọn họ.

Lê Bạch?

Đám người sống sót bình thường hoang mang, tại sao có thể như vậy, đây là lần đầu tiên bọn hắn nhìn thấy Lê Bạch tay không quay về, trước kia khi trở về đều sẽ lôi kéo một cái xác dị thú quay về.

“Lê Bạch ca…” Một người sống sót không nhịn được mở miệng nói.

Tâm trạng Lê Bạch đang không tốt dừng bước lại, quay người nhìn về phía đối phương, “Có việc?”

Người sống sót vừa lên tiếng sửng sốt, có chút hối hận vì hành vi gọi Lê Bạch của mình, nhưng khi đối mặt với Lê Bạch, hắn ta căng thẳng

run rẩy hói, “Lê Bạch ca, tại sao không ném xác dị thú nữa?”

“Sau này sẽ không có nữa.” Lê Bạch nói xong, lập tức quay người rời đi.

Trong chốc lát.

Đám người sống sót xung quanh nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ, chỉ mấy chữ ngắn ngủi thôi nhưng đối với bọn hắn chính là sấm sét giữa trời quang.

Sau… Sau này không có nữa?

Chẳng phải đang nói tổ chức của bọn hắn giải tán sao?

…

Trong phòng họp.

Từng đội trưởng tiểu đội trong tường rào Diêm Hải đều tụ tập lại, tổ chức ban trị sự, thông thường là khi tường rào gặp phải chuyện quan trọng, cần mọi người cùng nhau thảo luận, sau khi bỏ phiếu xong, được phần lớn người đồng ý mới có thể hành động.

“Lê Bạch, ngươi gọi chúng ta đến họp là có chuyện gì?”

Vừa nói chuyện là một nam tử trung niên tên là Hoắc Đức, đội trưởng đội Lang Nha.

Hai chân hắn ta gác trên bàn, trên tay kẹp điếu xì gà, hình tượng lão đại tận thế tự nhiên sinh ra.

Những đội trưởng khác cũng nhìn Lê Bạch.

Đội Bạo Long của hắn ta đã giải tán, theo lý mà nói không có tư cách vào phòng họp, triệu tập thành viên ban trị sự họp, nhưng thực lực của Lê Bạch vẫn còn ở đó, nên mặt mũi cũng cần phải cho.

Lê Bạch đứng dậy, chậm rãi nói, “Có chuyện rất quan trọng cần nói với các ngươi một tiếng, ta ở bên ngoài gặp Dương Phi.”

Hoắc Đức không nhịn được cười nói, “Ta nói này Lê Bạch, ngươi nhắc đến hắn với chúng ta làm gì? Hắn là do ngươi đuổi đi, vì một tên Dương Phi này, ngươi gọi chúng ta đến đây, không cảm thấy nhàm chán sao? Thời gian của mọi người đều rất quý giá, một tên râu ria thì cần gì phải nói đến?”

Lời hắn ta nói khiến rất nhiều người đồng ý.

Đúng là như vậy.

Chỉ một nhân vật nhỏ mà thôi.

Tất cả mọi người đều không quan tâm đó là Dương Phi, hay à Diêu Thế Quang đã treo máy kia, nếu không phải Lê Bạch kéo theo bọn hắn, ai lại để tâm đến bọn hắn chứ, nhìn cũng chẳng thèm nhìn hai tên phế vật đó.

Lương Hồng không nói gì những cũng tò mò, giải vây nói, "Không thể nghe hắn nói xong được sao, các ngươi cảm thấy Lê Bạch nhàm chán đến mức nhắc đến người mà các ngươi sẽ không chú ý đến sao? Ta nghĩ nếu đã nhắc đến, vậy thì nhất định có chuyện xảy ra."

Đám người ngẫm lại thì thấy đúng thật, người này luôn mặc kệ mọi chuyện, trước kia khi tổ chức ban trị sự, đều là Diêu Thế Quang tham gia, muốn gặp được Lê Bạch rất khó.

Bây giờ xem ra, có vẻ như thật sự đã có chuyện gì xảy ra rồi.

Lê Bạch cũng không thừa nước đục thả câu, nói, "Ta gặp được hắn ở bên ngoài, nhưng tình hình của hắn không ổn, hình thể tăng vọt đến mười bốn, mười lăm mét, có hai đầu, lực lượng cực mạnh, ta và hắn có giao đấu một trận, bất phân thắng bại, sau đó rời đi."

Hắn ta đương nhiên không thể nói mình không đánh lại Dương Phi.

Chỉ có thể nói là bất phân thắng bại.

"Ngươi không nói đùa chứ?" Hoắc Đức kinh ngạc nói, khó có thể tưởng tượng ra Dương Phi cao mười bốn, mười lăm mét, có hai cái đầu là hình ảnh gì, càng quan trọng hơn chính là, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mới khiến hắn ta biến thành như thế?

Lê Bạch nói, "Ta không nói đùa, hắn có hận ý cực lớn với ta, ta cho rằng hắn sẽ đến tường rào tìm ta báo thù."

"Khoan đã." Hoắc Đức thả chân xuống, hai tay chống lên mặt bàn, thân thể nghiêng về phía trước, nhìn chằm chằm Lê Bạch nói, "Chuyện này hình như không liên quan gì đến chúng ta nhỉ, Dương Phi là do ngươi đuổi đi, hắn muốn báo thù thì nhất đình đi tìm ngươi, bây giờ ngươi nói những lời này, không phải là muốn bảo chúng ta giúp ngươi đối phó với hắn chứ?"

Hoắc Đức không ngốc, nếu Lê Bạch nói ra, đã nói rõ thực lực của Dương Phi rất mạnh.

Nếu có thể giết, Lê Bạch đã sớm giết chết.

Một vị đội trưởng khác nói, “Lúc trước nếu như ngươi nhẫn tâm một chút, trực tiếp giết chết trong tường rào, cũng sẽ không có những chuyện như bây giờ, chuyện này ngươi phải chịu trách nhiệm hoàn toàn.”

Lại có người nói tiếp, “Lê Bạch, ngươi nói những lời này với chúng ta, không phải là muốn rời khỏi tường rào Diêm Hải chứ, cái này không thể được, chuyện do ngươi làm ra, ngươi phải ở lại tường rào xử lý sạch sẽ.”

Chương 248 - Nếu ta biết biện pháp của ngươi là như thế này, ta sẽ không đồng ý. (2)

Đám đội trưởng trong phòng họp đều gật đầu.

Đáng lẽ ra phải như vậy.

“Ta chạy cái gì? Chuyện của ta, ta sẽ giải quyết.” Lê Bạch không ngờ đám giả hỏa này đều âm dương quái khí như vậy, nhưng mà hắn ta cũng không chấp nhặt với bọn họ.

Lương Hồng nói, “Ta có thể nói vài câu không?”

Đông đảo đội trưởng nhìn về phía Lương Hồng.

“Lê Bạch thả Dương Phi đi cũng không có gì đáng trách, bất kể nói như thế nào thì Lê Bạch cũng có ơn cứu mạng trong người, mà Lê Bạch là người trọng tình trọng nghĩa, tha cho hắn một lần, xem như đã trả hết ân tình, dựa theo tình hình bình thường mà nói, Dương Phi bị đuổi ra khỏi tường rào, sẽ chỉ có hai kết quả, hoặc là bị dị thú xé xác, hoặc là chạy đến tường rào khác, nhưng không biết hắn đã xảy ra chuyện gì, thế mà lại biến thành thế này, thật sự nằm ngoài tưởng tượng.”

Lương Hồng sắp xếp ngôn ngữ, không nóng không vội, chậm rãi nói, “Lê Bạch gặp được Dương Phi, hắn có thể không cần nói cho chúng ta biết, nếu như không muốn đối mặt, hắn hoàn toàn không cần thiết phải nói, hoặc là ở ngay bên ngoài chờ đợi Dương Phi đến tường rào, để mặc chúng ta ra mặt liều mạng, các ngươi nói xem có đúng hay không.”

Đông đảo đội trưởng suy nghĩ, gật đầu, ừm, nói có lý, không có bất cứ vấn đề gì cả.

Hoắc Đức cười nói, “Theo lời Lương đội trưởng nói thì, nếu như Dương Phi thật sự đến tường rào Diêm Hải, chúng ta không phải cũng sẽ phải giúp Lê Bạch một tay giết Dương Phi sao?”

Lương Hồng nói, “Tường rào Diêm Hải là nơi chúng ta sinh sống, cũng là căn cứ sinh tồn của chúng ta trong tận thế, nói đơn giản một chút, trước kẻ địch bên ngoài, chúng ta chính là một chỉnh thể, đoàn kết nhất trí, vượt qua hoạn nạn là chuyện nên làm, nếu như chúng ta khoanh tay đứng nhìn, một khi tường rào xảy ra chuyện, tất cả chúng ta đều không có kết quả tốt, đúng không?”

“Ai, thật là phiền.” Hoắc Đức cảm thán, vô cùng bất đắc dĩ.

Lê Bạch là người cần mặt mũi, đối mặt với bọn họ, hắn ta quả quyết nói, “Không cần làm phiền các vị, Lê Bạch ta đã làm ra chuyện thả hổ về rừng, tự ta có thể giải quyết, ta chỉ muốn nói cho các ngươi biết là có chuyện này mà thôi.”

Nói xong, Lê Bạch quay người, rời khỏi phòng họp.

Hoắc Đức đứng dậy, buông thõng hai tay nói, “Cái này chính là lão Lê muốn mặt mũi, được rồi, thế thì cứ để bản thân hắn giải quyết đi, giải tán, giải tán.”

Những đội trưởng khác cũng tự đứng dậy rời đi. Suy nghĩ lớn nhất trong đầu bọn hắn lúc này chính là bảo tồn thực lực của bản thân, không ai tình nguyện trả giá khi không liên quan đến lợi ích của mình.

Sau khi đám người rời đi, trong phòng họp chỉ còn lại mình Lương Hồng.

Lương Hồng cảm thấy việc này nên trò chuyện với Lê Bạch một chút, nàng nhìn ra được Dương Phi tuyệt đối đã khiến Lê Bạch chịu thiệt lớn, nếu không với tính cách của Lê Bạch, đã không thể để Dương Phi còn sống đến bây giờ.

Ai, đều do cái mặt mũi đáng chết này.

Nếu như Lê Bạch có thể nói ra lời thỉnh cầu các vị hỗ trợ, mọi chuyện sẽ không giống như bây giờ.

Chỉ là suy nghĩ một chút cũng có thể hiểu được.

Lê Bạch vẫn luôn rất ngạo kiều, từ đầu đến cuối đều coi trọng mặt mũi, nếu thật sự chịu thua, vậy thì cũng không phải là Lê Bạch mà nàng biết.

TRong nhà máy.

Lương Hồng và Ngô Đình tìm được Lê Bạch.

Hai bên gặp mặt.

“Cảm ơn.” Lê Bạch chủ động mở miệng cảm tạ.

Hắn ta biết Lương Hồng đang nói chuyện giúp hắn ta.

“Không có việc gì, đúng rồi, chuyện của Dương Phi ngươi có suy nghĩ gì không?” Lương Hồng hỏi.

Lê Bạch nói, “Không có ý nghĩ gì khác, ta chỉ muốn nói cho bọn hắn biết mà thôi, những chuyện khác ta có thể tự giải quyết.”

Lương Hồng muốn nói có thể giải quyết được hay không thì ta không biết, nếu thực sự không được, không bằng mời Lâm Phàm đến giúp đỡ đi, nhưng nghĩ lại, nàng vẫn không nói ra miệng, cho dù nói ra thì đáp án nhận được cũng là từ chối.

“Ngươi cảm thấy vì sao Dương Phi lại biến thành như thế?” Lương Hồng cảm thấy không có người nào có thể vô duyên vô cớ biến thành người khổng lồ cao mười mấy thước, còn mọc ra hai cái đầu, nếu như là thật, đây không phải là người, mà là quái vật thực sự.

Lê Bạch lắc đầu nói, “Không biết, nhưng ta cảm thấy chắc hẳn là nhân tố bên ngoài gây ra, bây giờ trong tận thế này chuyện gì cũng có thể xảy ra, có lẽ là cố ý.”

Lúc này, bọn hắn đang trò chuyện rất nghiêm túc.

Nhưng chẳng biết tại sao, khi Lương Hồng và Ngô Đình nhìn Lê Bạch, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh của Chiến Thần Ném Phân, cho dù không tận mắt nhìn thấy cảnh tượng lúc đó, nhưng trong đầu cũng có thể phác họa ra.

“Thế nào?”

Lê Bạch thấy ánh mắt hai người có chút quái dị, hỏi thăm.

“Không, không có gì.” Lương Hồng ném ý nghĩ trong đầu ra sau gáy.

Ngô Đình ở bên cạnh thì cúi đầu, tỏ vẻ không biết gì cả.

Lê Bạch cảm thấy hai người là lạ, nhưng cũng không nghĩ đến chuyện ném phân kia, dù sao thì đây cũng là chuyện cũ đau lòng mà hắn ta không muốn nhắc đến…

Tường rào Liên Cảng

Một người trẻ tuổi mặc áo khoác đen từ xa đi đến, đến bên dưới tường thành.

Lâm Phàm đến tường rào Liên Cảng không có ý gì khác, chính là vì báo thù cho Lục Sơn, chuyện này mà cứ bỏ mặc không quan tâm, rõ ràng là không được, ngược lại hắn muốn xem thử tên lông đỏ kia ngang ngược đến mức nào, cũng dám ra tay với người của hắn.

Khi giàn giáo di chuyển lên, hắn cũng lên đến tường thành, tình hình các tường rào hầu hết đều như nhau, không có gì đặc biệt.

Tường ngoài của tường rào Liên Cảng có hoàn cảnh sinh sống tương đối ác liệt, không khí ngập tràn mùi hôi thối, tinh thần diện mạo của người sống sót vô cùng kém cỏi.

Chương 249 - Nếu ta biết biện pháp của ngươi là như thế này, ta sẽ không đồng ý. (3)

“Cho chút gì ăn đi.”

Các âm thanh khẩn cầu truyền đến.

Tại một nơi không quen thuộc này, hắn nghĩ đầu tiên cần phải xem xét tình hình một chút, cũng không có gì phải gấp gáp, trong tận thế, muốn nhét đầy bao tử là việc khó, không có ai lại để ý đến kiểu tóc bản thân như thế nào, cho nên tóc đỏ vẫn tương đối dễ tìm, điểm nhận biết rõ ràng, chỉ cần nhìn thấy tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Trong tường ngoài có khu đèn đỏ, một đám nữ tử đứng dựa vào cửa ra vào, ánh mắt trống rỗng và chờ đợi, nếu như có cơ hội xoay người, không có người nào tình nguyện làm chuyện mua bán da thịt như vậy.

Hắn nhìn thấy có vài nữ tử làn da bị thối rữa, trên người có mấy vết mụn nhọt như bệnh ngoài da.

Đây là bị bệnh.

Trong tận thế thuốc men thiếu thốn, một khi bị loại bệnh này thì rất khó chữa trị, chỉ có thể tuyệt vọng chờ chết.

Nhưng vào lúc này.

Một giọng nói truyền đến.

“Lâm… Lâm ca?”

Nghe thấy có người gọi mình, trong lòng Lâm Phàm giật mình, quay đầu nhìn lại, khi nhìn thấy đối phương, trong nháy mắt hắn đã nhớ ra đối phương là ai.

“Hoàng Thạch…”

Lúc trước gặp được ở trong huyện Miếu Loan, Hoàng Thạch dẫn theo đội viên từ tường rào Diêm Hải chạy ra ngoài, nghĩ đến tường rào Liên Cảng để tránh né dị thú triều, về sau thì không còn tin tức, không ngờ hắn ta thật sự dẫn theo đội viên an toàn đến tường rào Liên Cảng.

Có được câu trả lời chính xác.

Hoàng Thạch tiến lên, kích động nói, “Lâm ca, thật không ngờ có thể nhìn thấy ngươi ở đây, quá tốt rồi.”

Trong lúc đó, dường như nghĩ đến chuyện gì đó.

Hắn ta biết Lâm ca là người của tường rào Miếu Loan, bây giờ Lâm ca xuất hiện ở đây, chẳng phải đang nói, tường rào Miếu Loan đã bị dị thú triểu công phá hay sao.

Dường như Lâm Phàm đã nhìn ra được suy nghĩ của Hoàng Thạch, mỉm cười, vỗ vai hắn ta rồi nói, “Không phải như ngươi nghĩ đây, tường rào Miếu Loan vẫn còn, đã chống được dị thú triều.”

Hoàng Thạch bị nhìn thấu ý nghĩ cười cười, “Lâm ca. đến chỗ ta ngồi một chút đi.”

“Được.”

Đến tường rào Liên Cảng gặp được người mà mình đã từng cứu, theo Lâm Phàm thấy đó là một chuyện tốt, đợi lát nữa nghe ngóng một chút, chắc hẳn có thể thăm dò được tin tức hữu dụng.

Có Hoàng Thạch dẫn đường đến tường trong, bố cục nơi này cũng giống với những tường rào khác.

Lúc trước tường rào Miếu Loan cũng như vậy.

Tường trong là nơi cho Giác Tỉnh giả và Liệp Sát giả, bọn hắn gánh vác trách nhiệm bảo vệ tường rào, cho nên nhận được đãi ngộ mà đám người sống sót ở tường ngoài kia không thể nào tưởng tượng được.

Muốn nói bây giờ người trong tường rào Miếu Loan đều là người tốt sao?

Hắn không dám nói.

Còn về vì sao không phát hiện ra, đó là vì thực lực của hắn rất mạnh, đồng thời cũng là người quản lý của tường rào Miếu Loan, cho nên ai có ý nghĩ gì đều sẽ chôn chặt ở trong lòng.

Đây chính là tâm lý sợ mạnh, nếu như Lâm Phàm rơi đài, vậy thì bọn hắn sẽ lập tức nhảy ra.

Đi đến chỗ ở của Hoàng Thạch, đây là một gian ở bên ngoài, diện tích không tính là lớn, tính sơ bộ cũng chỉ bốn năm mươi mét vuông, ba phía vách tường kê rất nhiều giường chiếu.

Lúc đi vào, bên trong vẫn có người ở.

“Nhìn xem ai đến.” Hoàng Thạch vỗ tay, ra hiệu đám người nhìn về phía này.

Các đội viên đang bận chuyện của mình nghe đội trưởng nói, quay đầu lại nhìn, khi nhìn thấy Lâm Phàm, bọn hắn đang nghĩ đối phương là ai, nhưng đã nhanh chóng nhớ lại.

Dù sao lúc trước khi bọn hắn gặp phải nguy hiểm trong huyện thành.

Chính là người ta ra tay cứu giúp.

“Đã lâu không gặp.” Lâm Phàm cười chào hỏi với bọn hắn.

Hoàng Thạch nói, “Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau chào Lâm ca.”

“Lâm ca, chào.”

“Lâm ca, chào.”

Mọi người khách sáo như vậy, Lâm Phàm đương nhiên cũng tỏ ra khách sáo, phong cách hành sự của hắn chính là người ta nể mình, hắn đương nhiên cũng phải nể mặt họ.

Giữa người với người cần tôn trọng lẫn nhau.

Ngồi quây quần trò chuyện với nhau.

Hoàng Thạch nói đến tình hình sau khi hắn ta dẫn đội viên đến gia nhập tường rào Liên Cảng, bởi vì hắn ta là Giác Tỉnh giả cấp hai, đương nhiên có thể nhận được ưu đãi, nhưng mà phần lớn đội viên trong đội ngũ của hắn ta chỉ là người bình thường, còn dẫn theo trẻ nhỏ, đến mức hắn ta từ bỏ hoàn cảnh sống chất lượng tốt, mà chọn nơi này ở tường trong, chính là vì để cả đoàn người đều có thể được sinh sống ở tường trong.

“A, ta nhớ ra trong đội ngũ của ngươi có một vị Liệp Sát giả rất lợi hại, hắn đâu rồi?” Lâm Phàm nhìn quanh, không nhìn thấy.

Hoàng Thạch xua tay nói, “KHông nói đến nữa, người có chí riêng, hắn đã gia nhập vào đội ngũ khác rồi.”

Loại tình huống này rất bình thường, mặc kệ tường rào nào cũng không phải là cơ quan từ thiện, cho dù Hoàng Thạch là Giác Tỉnh giả cấp hai thì sao chứ, người quản lý tường rào cũng không thể nào cung ứng mọi thứ cho đám người bình thường có cũng được không có cũng không sao trong đội ngũ.

Cho nên cứ như vậy, mỗi ngày trừ vật tư cố định của Hoàng Thạch ra, còn cần nghĩ cách ra ngoài săn giết dị thú, cung ứng sinh hoạt cần thiết của đội viên.

Mà vị đội viên đã rời đi kia, cũng bởi vì bất mãn với hành động này, cảm thấy chăm sóc đám người bình thường này chính là liên lụy bản thân, mỗi ngày thịt dị thú đều không đủ cho chính mình, cho nên rời đi mới là chính xác.

Lâm Phàm nhìn mọi người xung quanh, không nói gì thêm.

Nhưng từ điểm đó có thể thấy được, con người Hoàng Thạch không tệ, đổi thành bất cứ ai, hoàn toàn có thể đá người bình thường ra, loại hành vi này cũng không quá đáng.

Sẽ không có ai vô tư dâng hiến chăm sóc người khác.

Chương 250 - Nếu ta biết biện pháp của ngươi là như thế này, ta sẽ không đồng ý. (4)

Cho dù đã từng trợ giúp bản thân, vậy thì ân tình này sẽ từ từ mai một đi.

“Ngươi rất tốt.” Lâm Phàm vỗ vai Hoàng Thạch nói.

Hoàng Thạch cười cười, trong lòng của hắn ta vẫn luôn ôm giấc mộng anh hùng, đó chính là khi thế giới gặp quái thú xâm chiếm, hắn ta sẽ xuất hiện giống như chúa cứu thế, tiêu diệt quái vật, cứu vớt thế giới, sau đó đắm chìm trong tiếng hoan hô của mọi người.

Có người thì ngẫm lại, mà hắn ta thì đã hành động.

Loại người này theo nghiên cứu gọi là nhân cách anh hùng thiếu niên.

Cho dù đã lớn tuổi, nhưng đến chết vẫn là thiếu niên, người này vẫn còn tồn tại.

“Dẫn ta đi xung quanh xem được không?” Lâm Phàm mở miệng hỏi.

“Được.”

Hoàng Thạch không hề nghĩ ngợi mà đồng ý.

Tại tường trong.

Hoàng Thạch giới thiệu cho Lâm Phàm tình hình ở nơi này, “Cao thủ trong tường rào Liên Cảng rất nhiều, Giác Tỉnh giả mạnh nhất ở chỗ này chính là người quản lý, hắn là Giác Tỉnh giả cấp bốn, ở chỗ này có quyền uy tuyệt đối.”

Lâm Phàm nghe Hoàng Thạch giới thiệu.

Xem như đã hiểu rõ được một chút về tường rào Liên Cảng.

Đi ngang qua một nơi náo nhiệt, một cái sân khấu dựng tạm, có các loại nữ nhân mặc bikini đứng tạo dáng, khoe khoang thân thể của mình.

Dưới đài là một đám nam nhân đứng xem, có người trợn tròn mắt nhìn, có người nhấc tay đấu giá.

Hoàng Thạch nói cho Lâm Phàm biết, đây là một loại hình thức của tường rào Liên Cảng, những nữ nhân này phần lớn đều vừa trở thành Liệp Sát giả, nhưng lại không có năng lực săn giết dị thú, vì mạnh lên, mới dựa vào thân thể để kiếm huyết tinh.

Mà có vài nữ nhân bình thường, cảm thấy điều kiện thân thể không tệ, cũng muốn dựa vào đó kiếm được huyết tinh để tăng cường bản thân, từ đó hy vọng có thể trở thành Liệp Sát giả.

Nghe nói hình thức này là do người quản lý của tường rào Liên Cảng học được từ tường rào cỡ lớn khác.

HUyết tinh bán đấu giá, người quản lý sẽ lấy đi một nửa.

Hoàng Thạch còn nói đây chỉ là hình thức ban ngày, hinh thức ban đêm càng dọa người hơn, sau khi hắn ta đến nơi này, từng một lần thấy được có người lấy ra mười viên huyết tinh cấp ba mua một đêm của một nữ tử.

Nghe Hoàng Thạch nói đến đây, Lâm Phàm chỉ có thể nói, mẹ nó thật trâu bò.

Người quản lý này có thể trở thành Giác Tỉnh giả cấp bốn không phải là không có đạo lý.

“Hoàng Thạch, ta có thể hỏi ngươi một việc không?”

“Lâm ca, ngươi nói đi.”

“Bên chỗ các ngươi có phải có một tên lông đỏ hay không?”

“Lông đỏ?”

“Đúng, chính là khoảng thời gian trước, bên chỗ các ngươi có đội ngũ ra ngoài, trong đó có gia hỏa tóc màu đỏ, là một gia hỏa còn rất trẻ.”

Nghe thấy vậy.

Hoàng Thạch nhíu mày suy nghĩ, đột nhiên, dường như nghĩ đến cái gì đó, nhỏ giọng nói, “Lâm ca, tên lông đỏ mà ngươi nói, không phải là Trần Thiên Minh chứ.”

“Trần Thiên Minh?”

“Đúng, chính là gia hỏa này, ngươi này là một thành viên trong đội ngũ Liên Cảng, đội ngũ Liên Cảng là do người quản lý sáng lập ra, phần lớn cao thủ đều ở trong đó, mà tên Trần Thiên Minh này tuổi còn trẻ, nhưng ngang ngược càn rỡ, thủ đoạn tàn nhẫn, đắc tội với rất nhiều người, nếu như không phải hắn là một đội viên trong đội ngũ của người quản lý, không biết đã có bao nhiêu người muốn giết hắn.”

“Hai ngày gần đây hắn vừa từ bên ngoài trở về sao?”

“Ừm, mới trở về hôm qua.”

“Có thể dẫn ta đi xem hắn không?”

“Có thể.”

Lâm Phàm muốn tự mình xem một chút, đồng thời bảo Hoàng Thạch đừng nói hắn từ tường rào Miếu Loan đến, Hoàng Thạch biết tên Trần Thiên Minh này nhất định đã gây ra chuyện gì rồi, nếu không Lâm ca sao có thể tự mình chạy đến đây được.

Trong quán rượu giản dị.

Hoàng Thạch dùng hai điểm tiền tệ của tường rào Liên Cảng mua hai chén rượu, cùng Lâm Phàm ngồi trong một góc khuất, đồng thời Hoàng Thạch nhỏ giọng nói, “Lâm ca, gia hỏa đang ngồi ở quầy bar đằng kia, ôm nữ nhân vào ngực chính là Trần Thiên Minh.”

Lâm Phàm im lặng nhìn, cả đầu đối phương toàn là màu đỏ, thần thái hung hăng, vừa cao giọng nói chuyện, vừa lấy tay xoa nắn nữ nhân trong lòng.

Hắn không biết đây có phải tên lông đỏ kia không, nhưng nhìn thần thái tên gia hỏa này, chắc hẳn không sai.

Mẹ nó.

Vừa nhìn đã biết thiếu đòn.

“Thiên ca, nghe nói lần này các ngươi ra ngoài thu hoạch được rất lớn nhỉ.”

“Đúng vậy, ta nghe nói các ngươi săn giết được bốn con dị thú cấp ba, cái này cũng quá kinh khủng rồi.”

Một số người vây quanh Trần Thiên Minh, vuốt mông ngựa.

Trần Thiên Minh tươi cười, ngửa đầu nốc cạn một chén rượu.

Một vị liếm cẩu ở bên cạnh nói, “Cái này thì tính là gì chứ, chuyện càng trâu bò hơn nữa các ngươi còn chưa biết đâu, Thiên ca chúng ta ở bên ngoài, gặp được một đám gia hỏa không biết từ chỗ nào chui ra, Thiên ca của chúng ta chính là muốn cướp của bọn hắn, nhưng sau đó bên phía đối phương có một nam nhân bước ra, muốn cầu xin Thiên ca của chúng ta giơ cao đánh khẽ, Thiên ca chúng ta trực tiếp đánh một quyền, đánh xuyên qua bụng đối phương, tình cảnh kia mới gọi là chấn động.”

Đám liếm cẩu xung quanh hoan hô, vô cùng phối hợp.

Trần Thiên Minh cười nói, “Một tên yếu gà, mẹ nó còn là Liệp Sát giả cấp ba, ta thấy cũng chỉ đến thế mà thôi.”

Nghe thấy vậy Lâm Phàm hơi híp mắt.

Ừm.

Đã xác định được, chính là gia hỏa này.

Rất tốt, thế mà lấy chuyện của Lục Sơn ra để làm màu.

Việc này đụng đến trên đầu ai thì thôi, rất xin lỗi, nhưng vấn đề này đụng đến trên đầu Lâm Phàm hắn, vậy thì chỉ có thể nói, tên lông đỏ này đã gây ra chuyện lớn rồi.

Lâm Phàm gật gật đầu với Hoàng Thạch.

Hoàng Thạch hiểu ra, đây chính là người Lâm ca muốn tìm.

Chương 251 - Nếu ta biết biện pháp của ngươi là như thế này, ta sẽ không đồng ý. (5)

Đồng thời nghe thấy bọn hắn nói chuyện với nhau, cũng hiểu rõ đã có chuyện gì xảy ra, bên phía Lâm ca có người bị Trần Thiên Minh đánh xuyên bụng, nhìn tình hình này chắc chắn đã chết.

Nghĩ đến đây, hắn ta chỉ có thể nói, Lâm ca thật nghĩa khí.

Báo thù cho bằng hữu, mạo hiểm đến tường rào Liên Cảng.

Lâm Phàm và Hoàng Thạch nâng ly, hai người một hơi cạn sạch, đứng dậy rời đi, đến nơi không có ai.

“Lâm ca, có cần ta giúp gì không?” Hoàng Thạch chủ động mở miệng nói.

Lâm Phàm nói, “Không cần, chuyện còn lại là chuyện của ta, không cần quan tâm nhiều, tránh ngươi bị liên lụy đến.”

Nghe thấy vậy Hoàng Thạch lập tức nôn nóng.

“Lâm ca, ngươi nói gì vậy, ngươi có ơn cứu mạng với chúng ta, cho dù thế nào ta cũng là được ngươi giúp, ta biết ngươi muốn giết Trần Thiên Minh, nhưng ở chỗ này nhất định không được, ta có cách dẫn Trần Thiên Minh ra ngoài.” Hoàng Thạch nói.

“Ngươi có cách?”

“Ừm, ta có cách, nhưng có một yêu cầu quá đáng, không biết Lâm ca có thể đồng ý hay không.”

“Ngươi nói đi.”

“Lúc trước không phải Lâm ca ngươi bảo chúng ta đến tường rào Miếu Loan sao, khi đó ta từ chối rồi, cho nên ta muốn hỏi, bây giờ ta muốn dẫn theo đội viên đi, có được không?” Hoàng Thạch có chút xấu hổ.

“Đương nhiên là được, cửa lớn của tường rào Miếu Loan vĩnh viễn hoan nghênh các ngươi.”

Hắn còn tưởng là chuyện gì chứ, hóa ra là vấn đề này, đây là chuyện cầu còn không được, vì sao lại từ chối chứ.

Hoàng Thạch cười nói: “Lâm ca, vậy ngươi cứ chờ tin đi, chuyện này xem như là chuyện ta nhập đôi.”

Lâm Phàm ngẫm nghĩ, gật đầu đồng ý.

Hoàn toàn chính xác, giống như lời Hoàng Thạch nói, ra tay ở chỗ này quả thật có chút phiền phức, đương nhiên, cho dù ra tay cũng thế thôi, không phải nói đùa, người quản lý của tường rào Liên Cảng là Giác Tỉnh giả cấp bốn, nhìn có vẻ rất mạnh, nhưng Lâm Phàm thật sự không để vào trong mắt.

…

Tường trong, tại căn cứ nào đó, một đám nữ tử đang đợi ngoài cửa, trong các nàng có người đang mài dao, có người đang hút thuốc, có người thì cầm roi da quất người sống sót nam ở phía sau.

Hoàng Thạch xuất hiện, trong nháy mắt khiến mọi người chú ý đến.

Từng đôi mắt hờ hững nhìn Hoàng Thạch run như cầy sấy, vô cùng hoảng sợ.

Đây là căn cứ của tiểu đội Thiết nương tử.

Hoàng Thạch đứng ở cửa ra vào, hít một hơi thật sâu, đẩy cửa đi vào, ánh đèn trong phòng rất sáng, trên ghế salon có một nữ tử trung niên có hình thể khổng lồ đang ngồi, hình thể của nàng vượt xa tưởng tượng, nhìn giống như một đống thịt, càng mấu chốt là bộ dạng nàng thật sự xấu xí, có ai từng nhìn thấy một nữ nhân mà râu ria còn tốt hơn nam nhân chưa.

Vị này chính là đội trưởng của tiểu đội Thiết nương tử, Chung Hồng Yến.

Nhìn thấy Hoàng Thạch xuất hiện, hai mắt Chung Hồng Yến sáng lên, "Tiểu bảo bối, sao ngươi lại đến đây, có phải không muốn cố gắng nữa hay không?"

Lúc này Hoàng Thạch đã có ý nghĩ lùi bước.

Mẹ nó.

Thật sự quá đáng sợ.

Hắn ta vĩnh viễn nhớ kỹ khi mình dẫn theo đội ngũ vừa đến nơi này, đã gặp được Chung Hồng Yến của tiểu đội Thiết nương tử, đối phương xuất hiện trước mặt hắn ta, giống như một ngọn núi nhỏ, chèn ép hắn ta đến mức hô hấp cũng khó khăn.

Trước vẻ mặt hoang mang của hắn ta, ngón tay tráng kiện của Chung Hồng Yến nâng cằm hắn ta lên.

"Tiểu bảo bối, có muốn trải nghiệm cuộc sống không cần cố gắng hay không."

Lúc nói xong lời này, đối phương liếm môi, cái đầu lưỡi kia giống như có gai nhọn, khiến hắn ta suýt nữa tè ngay tại chỗ.

Hoàng Thạch hít sâu một hơi rồi nói, "Chung tỷ, ta muốn xin ngài giúp ta một chuyện, chỉ cần ngài giúp đỡ, sau này ta sẽ là của ngài."

Hắn ta biết Chung Hồng Yến thèm muốn thân thể hắn ta.

Cho nên xem đây là thẻ đánh bạc.

Cường giả giống như Chung Hồng Yến, nhất định không thiếu nam nhân, nhưng mấu chốt chính là dáng vẻ của nàng, thật sự không phải nam nhân nào cũng có thể chấp nhận được, dù sao suy nghĩ của phần lớn nam nhân đều là… Ta thà chết, cũng không thể nào đồng ý.

Hoàng Thạch biết trong tay Chung Hồng Yến có một đội viên rất xinh đẹp, Trần Thiên Minh vẫn luôn muốn bắt đi, nhưng vì e ngại Chung Hồng Yến, cho nên không dám dùng sức mạnh cưỡng ép.

Nếu như Chung Hồng Yến đồng ý giúp đỡ, dụ dỗ Trần Thiên Minh rời khỏi tường rào, tuyệt đối không thành vấn đề.

"He he he…"

Ánh mắt Chung Hồng Yến không chút kiêng kỵ rà quét thân thể Hoàng Thạch, nội tâm của nàng đã sớm vặn vẹo, vào thời kỳ hòa bình, nàng đã bị người ta xem là quái vật, không có một nam nhân nào muốn đến gần nàng, ngay cả cha mẹ nàng khi nhìn thấy nàng, cũng sẽ lộ ra vẻ mặt buồn nôn, cũng bởi vì nàng rất xấu xí.

Mà sau khi tận thế xảy ra, nàng có được thực lực nhất định rồi, thì điên cuồng mà ăn thịt dị thú, cho dù một con dị thú cũng không thể nhét đầy bao tử, dẫn đến ăn càng nhiều, hình thể lại càng mập.

Đến mức bây giờ đối với nam nhân, nàng luôn có một loại tham muốn giữ lấy rất mạnh.

Đối với ánh mắt như vậy.

Hoàng Thạch nín tiểu, cố gắng kìm nén không để bản thân sợ đến tè ra quần.

“Chỉ cần có thể có được ngươi, ngươi thỉnh cầu điều gì cũng có thể thỏa mãn ngươi, nói đi, ngươi muốn cái gì?”

…

Lúc này.

Bên trong tường trong.

Lâm Phàm trà trộn trong đám người, chờ đợi Hoàng Thạch hành động.

Đột nhiên.

Ở tường trong vang lên tiếng phát thanh.

“Ai quen biết Hoàng Thạch, chuyện ngươi bảo hắn ra tay với người của tường rào Liên Cảng chúng ta đã bị bại lộ, bây giờ ngươi có thể đến bãi đất trống, nếu như ngươi sợ thì đừng ra ngoài, vừa hay có thể nhìn xem Hoàng Thạch và các đội viên của hắn chết thảm vì ngươi như thế nào.”

KHi tiếng phát thanh vang lên.

Chương 252 - Nếu ta biết biện pháp của ngươi là như thế này, ta sẽ không đồng ý. (6)

Sắc mặt Lâm Phàm lập tức thay đổi, nghĩ rằng Hoàng Thạch đã bán

mình rồi, nhưng rất nhanh, hắn đã ném cái ý nghĩ này đi, đồng thời gnhe thấy lời phía sau, hắn đã biết Hoàng Thạch không hề bán mình.

Nếu không trong tiếng phát thanh kia, đã chỉ mặt gọi tên luôn rồi.

Không suy nghĩ nhiều.

Thuận theo đám người mà đi.

Khi đến địa điểm.

Hắn nhìn thấy Hoàng Thạch và đội viên trong tiểu đội của hắn ta đều đã bị bắt.

Lúc này Hoàng Thạch đang quỳ trên mặt đất, tức giận mắng một nữ nhân mập mạp cực kỳ xấu xí đứng bên cạnh, "Mẹ nó, con lợn béo đáng chết, thế mà ngươi lại bán ta."

Trên vai Chung Hồng Yến vác Lang Nha bổng nói, "Ngu xuẩn, ngươi thật sự cho rằng bản thân ngươi đáng giá lắm sao, vì ngươi mà dụ dỗ Trần Thiên Minh ra ngoài, ngươi đúng là ngu đến cực hạn."

Lúc này Trần Thiên Minh vội vàng chạy đến, hắn ta thật sự không ngờ, lại có người muốn lừa mình ra ngoài giết chết, cái này khiến hắn ta tức giận vô cùng.

Hoàng Thạch biết chuyện đã bại lộ.

Điên cuồng kêu gào với đám người xung quanh.

"Đừng quan tâm đến ta, thật sự đừng quan tâm, ta không sợ chút nào."

Bang!

Trần Thiên Minh bước lên đạp ngã Hoàng Thạch, sau đó căm tức nhìn đám người.

"Mẹ nó ai muốn giết ta, đứng ra cho ông."

Lâm Phàm đứng trong đám người bất đắc dĩ thở dài.

Hắn không ngờ cách mà Hoàng Thạch nói đến, chính là ủy thân cho nữ nhân xấu xí như vậy, thật sự quá cảm động, thế mà có loại hi sinh như vậy.

Từ trước đến nay hắn luôn làm việc rất kín tiếng, từ trước tới giờ

không rêu rao.

Nhưng bây giờ…

Hắn biết không thể nào như vậy được nữa.

Cách ép người ra mặt là gì?

Ngẫm lại là biết.

Vì sao muốn bắt hết đám đội viên bình thường này, nhất định chính là công cụ để ép mình xuất hiện, ví dụ như đứa trẻ kia, chính là công cụ tốt nhất.

Cái sáo lộ lôi trẻ nhỏ ra đánh đập đe dọa ép người lộ diện này, đã từng xuất hiện rất nhiều lần rồi.

Lâm Phàm sẽ không cho đối phương có cơ hội thể hiện.

“Đừng hét nữa, ta ở đây.”

Khi không thể nào làm việc kín đáo được nữa.

Hắn chỉ có thể xé toang lớp ngụy trang trên người, từ đó rầm rộ xuất hiện, làm việc ầm ĩ.

Cố gắng tu luyện dến bây giờ.

Không phải là vì mặc kệ đứng trong hoàn cảnh nào, cũng có thể lấy thủ đoạn lôi đình ra trấn áp hay sao?

Bây giờ.

Kết quả khảo nghiệm đã đến rồi.

“Ngươi ra đây làm gì chứ.”

Hoàng Thạch thấy Lâm Phàm xuất hiện, ánh mắt bất đắc dĩ.

Người sống sót vây xem vội vàng tránh ra một con đường, sợ tránh muộn một bước, sẽ bị xem như đồng bọn, ánh mắt bọn hắn nhìn về phía Lâm Phàm vô cùng quái dị.

Khá lắm, có can đảm.

Mẹ nó đã thành ra thế này rồi còn dám xuất hiện, đổi thành người khác đã sớm chạy không còn bóng dáng gì rồi.

Lâm Phàm thong dong bình tĩnh bước ra, cười nói, “Hoàng Thạch, đây chính là cách mà ngươi nói sao, loại heo mập thế này mà ngươi cũng có thể nhịn được? Nếu như ta sớm biết cách mà ngươi nói là đi gặp mặt loại heo mập này, ta tuyệt đối sẽ không đồng ý.”

Hoàng Thạch cười khổ nói, “Ca à, ngươi ra ngoài làm gì chứ.”

Suy nghĩ của hắn ta rất đơn giản, chỉ cần Chung Hồng Yến đồng ý.

Hắn ta xem như bị heo chơi đùa một chút.

Có lẽ quá trình sẽ rất đau đớn.

Nhưng từ từ nhắm hai mắt lại, chẳng mấy chốc sẽ qua.

“Không ra, nhìn các ngươi chết sao? Ta không tàn nhẫn như vậy đâu.”

Lâm Phàm cũng không sợ người trong tường rào Liên Cảng, thăm dò rõ nội tình, trong lòng cũng hiểu rõ.

Lúc này.

Một ngọn lửa giận như ngưng tụ thành thực chất từ trong cơ thể Chung Hồng Yến bộc phát ra ngoài.

Loảng xoảng một tiếng!

Chung Hồng Yến đột nhiên đập Lang Nha bổng lên mặt đất, tức giận gầm lên, “Mẹ nó ngươi nói ai là heo mập.”

Trần Thiên Minh vốn định tiến lên ra oai với Lâm Phàm, lại bị Chung Hồng Yến tức giận đẩy ra sau, hành động như vậy khiến Trần Thiên Minh rất khó chịu.

Chỉ là đối mặt với sự tức giận của Chung Hồng Yến.

Cho dù khó chịu cũng không dám làm gì.

Lão nương heo mập này rất tàn nhẫn, người sống sót nam bị nàng ta đánh chết không ba mươi cũng hai mươi người.

Hắn ta cũng không muốn trêu chọc đối phương.

“Đương nhiên là ngươi rồi.” Lâm Phàm mỉm cười, giang hai cánh tay ra, “Ôi trời, dù ta có giang tay ra, cũng không thể hình dung được, ngươi nói xem cái này đáng sợ đến mức nào.”

“Đáng chết, đáng chết.”

Chung Hồng Yến nhe răng tức giận, trong mắt như có lửa, thịt mỡ núc ních run rẩy, hình thành hình xoắn ốc méo mó, tình huống như vậy khiến Lâm Phàm có chút kinh ngạc, thậm chí còn cảm thấy khó tin.

Chắc hẳn đám thịt mỡ bình thường nhìn vướng víu này, vào lúc chiến đấu sẽ áp súc giống như lò xo, sau đó đột nhiên bộc phát ra lực lượng kinh người sao?

Theo Lâm Phàm, nếu như thật sự như vậy, thì sẽ vô cùng cường đại.

Đám người sống sót xung quanh kinh hãi.

“Xuất hiện rồi, một kích từ xoắn ốc bắn ra của Chung Hồng Yến sắp xuất hiện rồi.”

“Gia hỏa này xong đời rồi, ta chưa từng gặp ai có thể sống sót trước một kích này của Chung Hồng Yến.”

“Ta từng thấy một con dị thú cấp ba trúng một kích này nổ nửa người.”

Khi Chung Hồng Yến tụ lực bộc phát, đám người sống sót vây xem hiểu được một kích này kinh thế hãi tục đến mức nào, tuyệt đối không phải tùy tiện là có thể chống đỡ được.

“Ngươi đi chết đi.”

Chung Hồng Yến đột ngột từ mặt đất bật lên, cầm theo Lang Nha bổng, đập về phía đầu Lâm Phàm.

Trong nháy mắt khi bộc phát, mặt đất nứt toác, tốc độ cực nhanh, hóa thành tàn ảnh, không khí bị đè ép, vang ra tiếng ầm vang không ngừng.

Chương 253 - Một người ép tường rào Liên Cảng không dám làm gì.

Người khác không nhìn thấy bóng dáng Chung Hồng Yến, nhưng Lâm Phàm thì nhìn thấy rất rõ, bây giờ vẻ mặt Chung Hồng Yến hung ác dữ tợn, ngũ quan này bị lực trùng kích cường hãn nghiền ép, dần dần vặn vẹo.

Lâm Phàm vung quyền ra, một quyền va chạm với Lang Nha bổng,

ngay khi va chạm, một luồng khí lưu công kích cực mạnh lấy hai người làm trung tâm, hoàn toàn bạo phát ra ngoài.

Người vây xem bị dòng khí lưu này quét trúng, khó có thể ổn định thân hình.

“Cái gì?”

Chung Hồng Yến trừng mắt..

Gia hỏa này thế mà lại tay không đối kháng với Lang Nha bổng của nàng.

Răng rắc!

Một tiếng vỡ vụn vang lên, Lang Nha bổng xuất hiện vết rạn, chỉ trong chớp mắt, vết rạn như mạng nhện, mở rộng ra lít nha lít nhít, phịch một tiếng, Lang Nha bổng vẫn luôn đi theo Chung Hồng Yến đến bây giờ hóa thành mảnh vỡ.

Trong mắt Chung Hồng Yến lộ ra vẻ không dám tin, chỉ có thể trơ mắt nhìn, bị lực lượng từ một quyền bao trùm, Lang Nha bổng vỡ vụn thành mảnh vỡ tựa như ám khí, vút vút vút, từng mảnh vỡ xé rách thân thể nàng, vạch ra từng vết thương.

Lâm Phàm hơi cong hai chân, phịch một tiếng, xuất hiện trước mặt đối phương, năm ngón tay nắm lại, kéo ra sau, tụ lực đánh ra một kích, khí huyết bao trùm, quyền kình ngưng tụ trên nắm tay.

Một quyền đánh tới phần bụng của đối phương.

Quyền còn chưa đánh trúng bụng, lực lượng cường đại ập đến đã khiến phần bụng Chung Hồng Yến lõm xuống, phịch một tiếng, rắn chắc đánh trúng mục tiêu, quyền kình bộc phát, xuyên qua đối phương.

ĐỐi mặt với một quyền đáng sợ như vậy, thân thể Chung Hồng Yến như cung, thân thể to mọng bay lên không trung, ngũ quan dữ tợn, lè lưỡi, hai mắt lồi ra, nổ tung giống như trứng gà.

Quần áo phần lưng rách toác, thịt to mọng ở phần lưng không thể nào ngăn cản lực lượng trùng kích, vỡ ra lỗ hổng, máu tươi bay ra tung tóe.

Người khác sẽ dùng một quyền đánh bay đối phương.

Nhưng một quyền của Lâm Phàm thì không, bởi vì về chuyện vận

dụng lực lượng, hắn tự nhận bản thân mình khống chế vô cùng hoàn mỹ, tất cả lực lượng sẽ chỉ khiến thân thể của đối phương phải gánh chịu tàn phá không thể nào tưởng tượng nổi trong chốc lát.

Tất cả đều xảy ra rất nhanh.

Tất cả mọi người ở hiện trường đều hoang mang.

Ai ai cũng trừng mắt, đần độn nhìn tình hình.

Lặng ngắt như tờ.

Ngay cả một chút tạp âm cũng không có.

“Còn có ai…”

Lâm Phàm biết một quyền này đã có thể chấn nhiếp mọi người xung quanh, ánh mắt như điện, nhìn chăm chú phía trước, lần đầu tiên thể hiện thoải mái như vậy, trong tận thế, thực lực là chủ, có lý đi khắp thiên hạ đã vô dụng rồi, nói cho người khác nghe quá phiền phức, trực tiếp vung một quyền ra là có thể giải quyết.

Cho dù có lý, cũng có thể đánh ngươi đến không còn đạo lý nữa.

Sau khi tiếng nói này vang lên.

Đám người đang hoang mang lập tức tỉnh táo lại.

Tiếng kinh hô vang lên.

“Làm sao có thể, hắn giết Chung Hồng Yến.”

“Mẹ nó không phải mắt của ta mù rồi chứ, Chung Hồng Yến yếu như vậy sao?”

“KHông phải yếu, mà là gia hỏa này quá mạnh.”

Một màn ngắn ngủi, chuyện xảy ra thật sự kinh thế hãi tục, đã khiến bọn hắn sợ choáng váng.

Hắn là ai?

Hắn từ đâu đến?

Rốc cuộc hắn ở tường rào nào?

TRong tận thế, nếu như cường giả trong tường rào càng lợi hại, vậy

đã nói rõ cái tường rào kia càng an toàn.

Lâm Phàm phát hiện năng lực của Giác Tỉnh giả cũng không đơn giản như hắn nghĩ, năng lực muôn hình vạn trạng, lực bộc phát của heo mập kia quả thật rất mạnh, nhưng thật đáng tiếc, ngươi chỉ là Giác Tỉnh giả cấp ba, mà ta lại là Giác Tỉnh giả cấp bốn không tầm thường.

“Lâm ca của ta hung mãnh như vậy sao?”

Hoàng Thạch trừng mắt, vô cùng khiếp sợ.

Chung Hồng Yến rất mạnh, ở trong số Giác Tỉnh giả cấp ba cũng là nhân vật cực kỳ cường hãn, chỉ là gia hỏa như vậy, cũng bị một quyền của Lâm ca đánh tan xác.

Bây giờ hắn ta đã hiểu ra một chuyện, Lâm ca dám đơn thương độc mã đến tường rào Liên Cảng báo thù, không phải là không có lá bài tẩy, còn về chuyện vì sao lại muốn lặng yên không một tiếng động giết chết Trần Thiên Minh, nhất định là vì không muốn gây ra quá nhiều thị phi.

Đương nhiên, nếu như không có cơ hội ra tay, nhất định cũng sẽ không để ý mà ra tay trước mặt mọi người.

Lúc này.

Trần Thiên Minh phát hiện ánh mắt của đối phương nhìn về phía hắn ta.

Hắn ta kinh hãi và sợ sệt, không nhịn được lùi về sau mấy cước.

“Lông đỏ, ngươi rất phách lối đó.”

Lâm Phàm ung dung đi về phía Trần Thiên Minh.

Nhìn thấy mặt đối phương, hắn đã muốn ra tay nghiền ép, xem ra thật sự có người có dáng vẻ khá gợi đòn.

“Ngươi muốn làm gì?”

Trần Thiên Minh tức giận quát lên, rõ ràng bây giờ rất sợ sệt, nhưng hắn ta vẫn cố nén nỗi khiếp đảm ở trong lòng, đứng thẳng eo, nhìn chằm chằm Lâm Phàm.

Nơi này chính là tường rào Liên Cảng.

Tại sao hắn ta phải sợ.

Mà vào đúng lúc này.

Mấy giọng nữ tức giận truyền đến..

“Ngươi lại dám giết đội trưởng của chúng ta, ngươi muốn chết.”

Các đội viên trong tiểu đội Thiết nương tử cầm vũ khí xuất hiện, nhìn thấy bộ dáng của đội trưởng, ánh mắt của các nàng vô cùng hung ác.

“Muốn chết, vậy các ngươi xông lên.”

Ánh mắt Lâm Phàm đột nhiên thay đổi, ánh mắt vô cùng đáng sợ nhìn về phía các nàng.

Lập tức, các nữ đội viên đang định tìm Lâm Phàm liều mạng, trên mặt lộ vẻ sợ hãi, từng người nuốt nước bọt, căng thẳng và khiếp đảm, các nàng chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt như vậy.

Ánh mắt có thể giết địch.

Đây là hình dung thường thấy ở trong sách, nhưng Lâm Phàm chưa bao giờ thấy được, lúc trước hắn là người bình thường, kiến thức quả thật có chút nông cạn.

Bây giờ, hắn có thực lực như vậy.

Chương 254 - Một người ép tường rào Liên Cảng không dám làm gì. (2)

Có thể làm được đến loại trình độ này.

Chỉ dựa vào ánh mắt có thể uy hiếp các đội viên của tiểu đội Thiết nương tử, một màn này khiến trong lòng mấy Liệp Sát giả và Giác Tỉnh giả vây xem vô cùng khiếp sợ.

Thời kỳ hòa bình, ánh mắt của những người đứng ở vị trí cao đều là do ma luyện mà thành, ánh mắt như vậy cũng là do có thân phận địa vị bồi đắp nên, mới sinh ra cảm giác có thể chấn nhiếp người bình thường.

Mà ở trong tận thế, bởi vì săn giết dị thú và các phương diện, cấp độ tinh thần tăng lên, mức uy hiếp càng thêm mãnh liệt.

Bọn hắn để tay lên ngực tự hỏi, có thể làm được đến trình độ như

Lâm Phàm được không?

Nói thật.

Bọn hắn không dám chắc như vậy.

Lâm Phàm thu hồi ánh mắt, tiếp tục đi về phía Trần Thiên Minh, khi càng ngày càng đến gần, hô hấp của Trần Thiên Minh trở nên dồn đập hơn, hắn ta cảm nhận được một áp lực lớn lao, cái áp lực này như một ngọn núi lớn, phủ trời ngập đất ép đến.

"Ngươi có biết vì sao ta đến tìm ngươi không?" Vẻ mặt Lâm Phàm bình tĩnh, chậm rãi nói.

Trần Thiên Minh rất hoảng, nhưng vẫn cố gắng trấn định, tức giận nói: "Nơi này là tường rào Liên Cảng, ta là người của đội ngũ Liên Cảng, nếu như ngươi dám làm gì ta, ngươi không thể rời khỏi nơi này đâu, bọn hắn cũng chạy không thoát."

Chỉ vào mấy người Hoàng Thạch đang bị áp chế kia, nội tâm hốt hoảng của Trần Thiên Minh rốt cuộc cũng dịu đi, con át chủ bài đang ở trong tay, hắn ta cảm thấy mình có thể chấn nhiếp đối phương.

Lâm Phàm mỉm cười, nụ cười nhìn có vẻ rất hòa nhã, nhưng sự hòa nhã này trong mắt người khác, lại không có ý như vậy.

Cho nên, trong mắt Trần Thiên Minh, nụ cười này tràn ngập khinh thường và buồn cười.

Đối phương đang im lặng trào phúng mình.

"Chờ một chút."

Vào đúng lúc này.

Có một giọng nói truyền đến.

Trần Thiên Minh nghe thấy tiếng nói quen thuộc, lập tức vui mừng, hô lên, "Vĩnh ca, hắn muốn giết ta, hắn muốn giết ta.":

Lâm Phàm nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Một nam tử trung niên vẻ mặt nghiêm túc đi tới.

Nam tử này tên là Lý Vĩnh, thuộc ban chấp hành của đội ngũ Liên Cảng, địa vị trong tường rào Liên Cảng gần ngang bằng với người quản lý, biết được nơi này xảy ra chuyện, vội vàng chạy đến, đến

hiện trường, nhìn thấy tình hình của Chung Hồng Yến, sắc mặt hắn ta lập tức thay đổi.

Chỉ một chút đã có thể nhìn rõ.

Phần bụng bị lực lượng cực mạnh công kích, lõm vào, mà nguồn lực lượng kia có tính xuyên thấu cực mạnh, trực tiếp đánh xuyên qua.

Nguồn lực lượng này, người bình thường khó có thể làm được.

Trước mắt còn chưa biết được lai lịch của người trẻ tuổi này, nhưng thực lực có thể khiến người ta coi trọng.

Lý Vĩnh không để ý đến Trần Thiên Minh, mà đến trước mặt Lâm Phàm, nói, "Chào ngươi, ta tên là Lý Vĩnh, không biết vị huynh đệ này đến tường rào Liên Cảng chúng ta là có chuyện gì?"

Hắn ta cảm nhận được một loại hơi thở không dễ chọc trên người Lâm Phàm, đó là khi thực lực đạt đến trình độ nhất định, từ trong ra ngoài tản ra một loại cảm giác tự tin.

"Hắn, ta chỉ cần hắn." Lâm Phàm vươn tay ra, chỉ vào Trần Thiên Minh đang đứng phía sau Lý Vĩnh.

Trần Thiên Minh thấy đối phương chỉ mình, tức giận nói, "Mẹ nó ngươi là ai."

"Im miệng." Lý Vĩnh khiển trách.

Trần Thiên Minh vốn còn định nói gì đó, nhưng cũng không dám hó hé gì, chỉ có thể chịu đựng lửa giận trong lòng, hung tợn nhìn chằm chằm Lâm Phàm, ánh mắt kia khiến người ta cảm thấy dường như hắn ta muốn nuốt chứng Lâm Phàm.

Lý Vĩnh dường như hiểu ra cái gì đó, chuyện này khiến hắn ta nghĩ đến chuyện xảy ra hai ngày trước, chính là ở bên ngoài gặp được đám người sống sót của tường rào xa lạ, đối phương cũng đang săn giết dị thú.

Trần Thiên Minh đả thương một người trong đó, nhìn vết thương có vẻ cực năng, rất có thể đã treo rồi.

bây giờ có người tìm đến đây, chỉ mặt gọi tên đòi Trần Thiên Minh, rất rõ ràng, vị trước mắt này nhất định là vì chuyện này mà đến.

Cho dù nghĩ như vậy, Lý Vĩnh cũng không nói thẳng ra.

“Tìm hắn có chuyện gì?” Lý Vĩnh ra vẻ hồ đồ hỏi.

“Hắn đánh chết người của ta, ta tìm hắn không phải là hợp tình hợp lý sao?” Lâm Phàm trực tiếp nói Lục Sơn chết rồi, trực tiếp nghiêm trọng hóa vấn đề.

Hắn hiểu đối phương sẽ không để cho hắn dễ dàng xử lý tên kia như vậy.

Nhưng bất kể thế nào.

Kẻ trước mắt này phải chết, ai cũng không thể cản được.

Tường rào Miếu Loan là tường rào cỡ nhỏ, bên trong tỉnh này thuộc về loại vô hình, lão Chu là Giác Tỉnh giả cấp ba, cho dù muốn tăng uy vọng của tường rào Miếu Loan lên, cũng phải có đủ thực lực mới được.

Bây giờ hắn xuất hiện.

Hắn nhất định sẽ khiến tường rào Miếu Loan trở thành cái tên mà người người đều biết đến, vừa nghe đã biết được cái tường rào này đáng sợ.

Mà muốn khiến người ta kính nể hắn.

Nhất định phải có thực lực tuyệt đối.

Bây giờ Trần Thiên Minh chính là mồi lửa khai hỏa danh vọng đầu tiên của tường rào Miếu Loan, khiến tất cả mọi người đều biết, khi ra tay với người của tường rào Miếu Loan, sẽ chỉ có con đường chết.

Mẹ nó, cái phát ngôn này thật là chuunibyou* (là một từ lóng xuất phát từ Nhật Bản, chỉ chứng tâm lý thường xảy ra với các thiếu niên đang trong tuổi dậy thì ở khoảng năm 2 của trung học Nhật Bản (tương đương lớp 8 ở Việt Nam) .

(là một từ lóng xuất phát từ Nhật Bản, chỉ chứng tâm lý thường xảy ra với các thiếu niên đang trong tuổi dậy thì ở khoảng năm 2 của trung học Nhật Bản (tương đương lớp 8 ở Việt Nam)

Trần Thiên Minh tức giận nói, “Đánh chết hắn không phải là chuyện rất bình thường sao, rõ ràng là Liệp Sát giả cấp ba, lại yếu như vậy, trong tận thế mạnh được yếu thua, kẻ yếu bị giết, chỉ có thể trách hắn quá yếu.”

Giờ phút này Trần Thiên Minh cuối cùng cũng biết vì sao đối phương

lại đến tìm hắn ta.

Chương 255 - Một người ép tường rào Liên Cảng không dám làm gì. (3)

Đối với chuyện này hắn ta không hề hoảng chút nào.

Thậm chí còn mở miệng trào phúng.

Đùng!

Lý Vĩnh không thể nhịn được nữa, trực tiếp tát Trần Thiên Minh một bạt tai, "Ngươi câm miệng cho ta."

Một cái tát này rất nặng.

Đánh khóe miệng Trần Thiên Minh chảy máu,

Khóe miệng Trần Thiên Minh co rút, lửa giận bùng lên, sao mà hắn ta biết Lý Vĩnh đang nghĩ cách cứu mình, khi Lý Vĩnh tận mắt nhìn thấy thảm trạng của Chung Hồng Yến, hắn ta đã biết được người trước mắt này rất mạnh, tuyệt đối không thể tùy ý trêu chọc.

Chung Hồng Yến là Giác Tỉnh giả cấp ba, lại bị đánh nổ, đủ để chứng minh thực lực của đối phương nhất định cao hơn Giác Tỉnh giả cấp ba, cùng cấp với bọn hắn. Cao thủ như vậy một khi thật sự muốn giết ai, trừ khi cả đời đều trốn trong tường rào, nếu không ra ngoài chắc chắn phải chết.

"Huynh đệ, đây đều là hiểu lầm, tình hình lúc đó là do chúng ta tưởng rằng gặp phải người du đãng, cho nên mới ra tay, bây giờ người chết không thể sống lại, cho nên muốn bồi thường gì, chúng ta nhất định sẽ đưa, không bằng…"

Ngay khi Lý Vĩnh nghĩ đến phương án bồi thường hòa giải.

Lâm Phàm chỉ vào hắn ta nói, "Ngươi câm miệng cho ta, ta nghe ngươi nói nhảm, không phải là vì ta muốn hòa giải, mà là người này của ngươi không phải vừa thấy mặt đã ra tay, ta cho ngươi mặt mũi, bây giờ ta nói đơn giản thế này thôi, hắn phải chết, đến ông trời cũng không cứu được."

Lập tức.

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn Lâm Phàm.

Thật phách lối, gia hỏa này thật cuồng vọng.

Đứng trước mắt ngươi chính là người đứng thứ hai của tường rào Liên Cảng, chính là người dưới một người trên vạn người, bọn hắn còn chưa bao giờ nhìn thấy Lý Vĩnh khách sáo với người khác như vậy.

Sau khi Lâm Phàm nói ra lời này, sắc mặt Lý Vĩnh quả nhiên thay đổi, trong mắt có một tia tức giận, lựa lời thương lượng, lại đổi lấy khiêu khích.

Người lăn lộn trong tận thế cho đến bây giờ, ngươi nói hắn là người tốt, ai sẽ tin chứ?

Lỹ Vĩnh hít sâu, thu lại vẻ tươi cười, biển lộ dần dần trở nên nghiêm túc, sau đó chậm rãi mở miệng, giọng điệu cũng hoàn toàn khác xa với trước đó.

“Xem ra ngươi rất tự tin, ngươi cho rằng, ở chỗ này ngươi có thể giết hắn sao?”

Lý Vĩnh có chút khinh thường, cho dù đối phương là Giác Tỉnh giả cấp bốn thì sao chứ, nói cứ như là tường rào Liên Cảng bọn hắn không có Giác Tỉnh giả cấp bốn vậy.

Ngay sau đó.

Hắn ta vỗ tay.

“Để khách từ xa đến xem kỹ một chút, tường rào Liên Cảng chúng ta có phải dễ bắt nạt như vậy không.”

Sau khi tiếng vỗ tay vang lên.

Đủ loại tiếng cười khinh thường vang lên.

TRong đám người có một đám Liệp Sát giả và Giác Tỉnh giả bước ra.

Trong đó có một vị đại hán để trần hai tay, ngẩng đầu lên nói, “Đã lâu rồi không gặp được người dũng mãnh như vậy, các ngươi nói nếu như ta trói tứ chi của hắn lại, vặn méo mó, các ngươi nói xem hắn có kêu rên đau đớn không.”

Những người xung quanh phụ họa.

“Nhất định là đau, đau đến lệ rơi đầy mặt.”

“Ôi ôi, đau quá, đau quá.”

“Ha ha ha ha…”

Bọn hắn đương nhiên đã tận mắt nhìn thấy tràng cảnh Lâm Phàm đánh Chung Hồng Yến nổ tung, sợ thì đương nhiên là sợ, nhưng bây giờ đã khác, Lý Vĩnh ra mặt tựa như sau lưng bọn họ có một chỗ dựa, khiến cho bọn hắn vô cùng an tâm.

Mở miệng trào phúng vô cùng thoải mái, không có chút áp lực nào.

Cho dù có ra tay, đó cũng là Lý Vĩnh ra tay, bọn hắn ở bên cạnh hô 666 là được.

Lý Vĩnh vô cùng hài lòng với tình hình hiện trường.

Phải thể hiện khí thế của tường rào Liên Cảng ra ngoài.

Tình hình trước mắt khiến Trần Thiên Minh có cảm giác sảng khoái không nói thành lời, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Lâm Phàm, “Tiểu tử, mẹ nó ngươi chết chắc rồi.”

Đột nhiên.

“KHông hay rồi.”

Sắc mặt Lý Vĩnh đại biến, Lâm Phàm trước mắt hắn ta đã biến mất, khi hắn ta lấy lại tinh thần, chỉ thấy Lâm Phàm đã xuất hiện trước mặt Trần Thiên Minh, một tay bóp cổ hắn ta, nhấc lên.

Mặc cho Trần Thiên Minh giãy dụa như thế nào, kết quả đều giống nhau.

“Thả hắn ra!” Giọng nói Lý Vĩnh vô cùng âm trầm.

Ầm!

Lâm Phàm không để ý đến hắn ta, đánh một quyền vào bụng Trần Thiên Minh, uy thế từ một quyền này rất mạnh, đánh đến mức ngũ quan Trần Thiên Minh bắt đầu vặn vẹo, đau nhe răng trợn mắt, khó chịu đến cực hạn.

ĐƯơng nhiên, một quyền này đã nhẹ tay.

Hắn không muốn để Trần Thiên Minh chết nhẹ nhàng như vậy, chết

như thế quá dễ dàng, chẳng phải lợi cho hắn ta quá rồi sao.

“A…”

Trần Thiên Minh kêu thảm.

Lý Vĩnh bên cạnh vọt đến, đấm một quyền về phía Lâm Phàm, hai quyền va chạm, một nguồn sức mạnh mênh mông từ trên nắm đấm bộc phát ra, ngay khi đụng vào sắc mặt Lý Vĩnh lập tức thay đổi, không ngờ lực lượng từ một quyền này lại kinh khủng như vậy.

Trực tiếp bị Lâm Phàm đánh lui lại một chút.

Người xung quanh thấy cảnh này thì sợ ngây người.

Ai cũng không ngờ Lý Vĩnh sẽ bị đánh lui, trận so quyền này thế mà không chiếm được bất cứ tiện nghi gì.

“Thật mạnh.”

Hoàng Thạch quỳ nửa ngày lúc này cũng kinh hoảng, hắn ta biết Lâm ca rất lợi hại, nhưng không ngờ sẽ lợi hại đến mức này, đúng là quá đáng sợ đó.

Lúc này.

Lâm Phàm cầm lấy cánh tay trái của Trần Thiên Minh, mạnh mẽ kéo xuống, máu thịt và gân cốt tách rời, vô cùng be bét, đau đớn kịch liệt khiến Trần Thiên Minh kêu thảm thiết tan nát cõi lòng.

“Ta không biết ngươi dùng tay nào để giết người của ta, nhưng cái này cũng không quan trọng, ngươi chỉ cần nhớ kỹ, khi ngươi vung quyền lên, tính mạng của ngươi đã không còn thuộc về mình nữa.”

Lấy giọng điệu bình tĩnh nói ra lời tàn nhẫn nhất.

Chương 256 - Một người ép tường rào Liên Cảng không dám làm gì. (4)

Nhưng loạn thế nhất định phải tàn nhẫn, không tàn nhẫn thì khó mà chấn nhiếp được người khác, cái gì mà lấy tình thương cảm động đối phương, chỉ là nói nhảm.

“Đau quá, đau qúa.”

Trần Thiên Minh cầu xin tha thử, trong hốc mắt hắn ta hằn lên tia máu, tận mắt nhìn thấy cánh tay mình bị kéo lìa, lẳng lặng nằm trên

mặt đất, loại cảm giác này ai có thể cảm nhận được.

“Biết đau là được rồi, rất nhanh thôi, đừng hoảng.”

Lâm Phàm nắm lấy cánh tay phải, không chút do dự, nhanh chóng quả quyết, tuyệt đối không dây dưa dài dòng, phù một tiếng, cả cách tay phải cũng bị lôi xuống, một lượng lớn máu tươi bắn tung tóe.

Hắn đến là để bắt Trần Thiên Minh về, sau đó từ bàn tay bùng lên ngọn lửa, đè lên miệng vết thương, bốc khói xì xì, trải qua tổn thương nghiêm trọng, toàn thân Trần Thiên Minh đã ướt đẫm mồ hôi, cho dù hắn ta là Liệp Sát giả, có thể chất rất mạnh, nhưng vẫn không thể nhịn được, đã hôn mê.

Ném Trần Thiên Minh lên mặt đất giống như ném chó chết, quay người hờ hững nhìn mấy người đang bắt giữ đám người Hoàng Thạch.

“Thả bọn hắn ra.”

“Ta đếm đến ba.”

“Một…”

Không đợi hắn đếm đến ba.

Đám người kia đã không chịu nổi áp lực lớn như vậy, trực tiếp mở trói cho bọn người Hoàng Thạch.

Bọn hắn biết rất rõ, nếu như bọn hắn còn do do dự dự, không cởi trói ra, kết quả sau cùng chính là bọn hắn có thể sẽ chết.

Lâm Phàm rất hài lòng với kết quả này.

Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.

Làm rất xinh đẹp.

Bây giờ Lý Vĩnh rất khó chịu, hắn ta nhận ra mình đã mất mặt trước mặt mọi người, thậm chí ngay cả Trần Thiên Minh cũng không thể bảo vệ được, cái này không thể nghi ngờ chính là đang tát đùng đùng vào mặt hắn ta, đây là một chuyện vô cùng nhục nhã.

“Đáng giận.”

Lý Vĩnh nổi giận, không thể nhịn được nữa, tức giận vọt về phía Lâm Phàm, thân là Giác Tỉnh giả cấp bốn, hắn ta ở trong tường rào luôn

cao cao tại thượng, sau có thể cho phép xảy ra chuyện như vậy.

Hắn ta muốn thi triển năng lực đánh nổ đối phương.

Lâm Phàm bình tĩnh nhìn Lý Vĩnh, chậm rãi nắm tay, Ngũ Chủy Đoán Cốt là phương pháp tu luyện đoán cốt, nhưng cũng có thể dùng để đối địch, trọng ý chứ không nặng hình, lấy quyền làm chùy, khí huyết bao trùm, lăng không bạo chùy, uy thế bộc phát ra không phải có thể tùy tiện chống đỡ được.

Lý Vĩnh vọt đến trước mặt Lâm Phàm, thân là Giác Tỉnh giả, hắn ta thi triển năng lực, lập tức, hai bóng người giống nhau xuất hiện, đây chính là năng lực của hắn ta, có thể phân tách bản thân mình ra, hơn nữa thực lực cũng tương đồng.

Năng lực như vậy rất đáng sợ.

Thời điểm đối địch, thường có thể hai đánh một.

Có thể nói là vô địch trong những người cùng cấp.

Lâm Phàm đánh một chùy ra, không khí nổ tung, tiếng ầm vang trầm đục vang vọng, một luồng kình đạo cực mạnh lập tức bộc phát trong nháy mắt, trực tiếp đánh Lý Vĩnh bay ra xa mấy mét, ngã nhào xuống đất không thể dậy nổi.

Oa…

Lý Vĩnh ôm ngực, không nhịn được nôn ra một ngụm máu, ánh mắt kinh hãi nhìn Lâm Phàm.

Hắn ta khó mà chấp nhận kết quả này.

Sao lại khủng bố như thế?

TRong chốc lát, tất cả mọi người ở hiện trường vô cùng yên lặng, thậm chí ngay cả thở mạnh cũng không dám, lần này bọn hắn đã tận mắt nhìn thấy, kỳ vọng mà bọn hắn ký thác, nhà vô định trong lòng bọn hắn, Lý Vĩnh, lại bị đánh bay.

Lúc trước vị tráng hán nói sẽ bẻ gãy tứ chi Lâm Phàm thành bánh quai chèo, cũng đã lẩn vào trong đám người, ngay cả đầu cũng không dám quay lại, cúi đầu, nhìn chằm chằm dưới đất, sợ đối phương bắt được.

Lâm Phàm nhìn tất cả mọi người ở hiện trường, cuối cùng nhìn về phía Lý Vĩnh.

“Nhớ kỹ, ta tên là Lâm Phàm. tường rào Miếu Loan do ta bảo vệ, bất kể là ai, người nào có can đảm ra tay với tường rào Miếu Loan chúng ta, vậy thì kết cục sẽ giống như Trần Thiên Minh.”

Lâm Phàm bá đạo phi phàm, ép đám người tại hiện trường không dám lên tiếng.

Thậm chí ngay cả nhìn cũng không dám nhìn.

Người dám đối mặt chỉ có Lý Vĩnh.

Mà đối với Lý Vĩnh mà nói, khi hắn ta đối mắt với Lâm Phàm, cho dù hai bên không nói gì với nhau, thế nhưng Lý Vĩnh có thể cảm nhận sâu sắc được một loại lạnh lẽo.

Nếu như hắn ta tiếp tục khiêu khích.

Bản thân có thể sẽ chết. ĐỐi phương nhất định sẽ ra tay độc ác với hắn ta.

Cuối cùng, Lý Vĩnh cúi thấp cái đầu cao ngạo, không dám đối mặt tiếp.

Lâm Phàm nói, “Nếu như các ngươi không phục, vậy thì có thể cùng nhau xông lên, toàn bộ tường rào không phục đều có thể xông lên, tuy rằng ta không phải là kẻ ác gì, nhưng mà người đã có ý giết ta, ta sẽ không nương tay.”

Đám người nghe xong, cả đám đều hoang mang.

Nghe một chút xem, đây là lời người có thể nói sao?

Cái gì mà gọi là ngươi không phải kẻ ác, mẹ nó thủ đoạn ngươi trừng trị Trần Thiên Minh, cái đó mà có thể gọi là tốt sao, so với kẻ ác còn ác hơn đó có được không.

ÁNh mắt Lâm Phàm quét ra, “Không có người nào không phục sao?”

Lặng ngắt như tờ.

Không người nói chuyện.

“Cho các ngươi cơ hội, các ngươi còn không chịu dùng.” Lâm Phàm lắc đầu nói.

Hắn rất hy vọng cả đám gia hỏa kia đều vọt đến.

Hắn trực tiếp diệt trừ hậu họa, hắn sẽ tạo ra một bức tường lửa bảo vệ đám người Hoàng Thạch, người bình thường muốn xông vào là chuyện không thể nào, mà hắn thì có thể trực tiếp đại khai sát giới, hoàn toàn ép đám người tường rào Liên Cảng này không ngẩng đầu lên được.

Chỉ là đáng tiếc.

Có vẻ như không có ai muốn cho hắn cơ hội như vậy.

Hoặc là nói bọn hắn đều tự hiểu rõ, biết không thể nào chiến thắng, chỉ có thể kéo dài hơi tàn.

“Hoàng Thạch, dẫn ta đến đại bản doanh của héo mập này.” Lâm Phàm nói.

“Vâng.”

Chương 257 - Một người ép tường rào Liên Cảng không dám làm gì. (5)

Hoàng Thạch không biết ý nghĩ của Lâm ca, chỉ làm theo là được.

Lúc này, đối với người trong tiểu đội của Hoàng Thạch mà nói, những chuyện vừa xảy ra tựa như đang nằm mơ, vừa mới bắt đầu, bọn hắn cho rằng mình chắc chắn phải chết rồi, nhưng ai có thể ngờ được, ngay sau đó lại không có chuyện gì.

Cuối cùng, bọn hắn kết luận, Lâm Phàm thật sự quá mạnh.

Rất nhanh.

Có Hoàng Thạch dẫn đường, bọn hắn đến đại bản doanh của tiểu đội Thiết nương tử, “Hoàng Thạch, ngươi dẫn người vào bên trong dọn sạch huyết tinh cho ta.”

Hoàng Thạch trừng mắt, có chút mê mang, trước kia còn muốn hỏi Lâm ca định tới đây làm gì.

Bây giờ nghe như vậy, trực tiếp nổ tung.

Đây đúng là tát đùng đùng vào mặt bọn hắn còn chưa đủ, còn muốn vơ vét hết nữa.

Nhưng mà… He he, ta thích.

Hoàng Thạch vội vàng dẫn người vào trong vơ vét, bất cứ ngóc

ngacgj nào cũng không bỏ qua.

Ngoài cửa.

Lâm Phàm giống như thần giữ cửa, một người ngăn cản vô số người, không sợ nhìn thẳng vào bọn hắn, hắn nhìn thấy các đội viên của tiểu đội Thiết nương tử rất nổi giận, nhưng mà giận cũng không dám nói gì, không ai có can đảm chủ động nhảy ra.

Sắc mặt Lý Vĩnh vô cùng âm trầm.

Người quản lý vì sao còn chưa xuất hiện?

KHông, loại động tĩnh thế này, người quản lý nhất định đã biết, nhưng vì sao vẫn chưa ra mặt, nguyên nhân duy nhất chính là người quản lý biết, cho dù hắn ta có ra mặt cũng vô dụng.

Người quản lý cũng là Giác Tỉnh giả cấp bốn, so với Lý Vĩnh thì lợi hại hơn rất nhiều.

Nhưng Lý Vĩnh lại bị một quyền đánh bay, nói rõ chênh lệch thực lực giữa hai bên rất khổng lồ.

Cho nên ra hay không ra kết quả đều như nhau.

Thậm chí cho dù xuất hiện, kết quả có lẽ cũng sẽ giống như Lý Vĩnh, chính là tự chuốc nhục nhã, mất mặt vô cùng.

Cũng không lâu lắm.

Đám người Hoàng Thạch khiêng hai cái rương gỗ ra ngoài.

“Lâm ca, thật nhiều.”

Hoàng Thạch mở hòm gỗ ra, bên trong tràn đầy huyết tinh, huyết tinh màu trắng là nhiều nhất, trong có có xen lẫn huyết tinh màu lam, cũng có cực ít huyết tinh màu đỏ.

Cấp một, cấp hai, cấp ba.

Không đếm kỹ, nhưng nhìn đại khái thì huyết tinh cấp một cũng khoảng một hai trăm viên, huyết tinh cấp hai có bảy tám chục viên, huyết tinh cấp ba có lẽ là tầm ba mươi viên.

Đây chính là gia sản của tiểu đội Thiết nương tử.

“Đây là huyết tinh của chúng ta.” Có một đội viên của tiểu đội Thiết

nương tử không cam lòng, “Vĩnh ca, đối phương đã như vậy rồi chúng ta còn có thể nhịn sao.”

Lý Vĩnh không nói chuyện, hắn ta đương nhiên biết chuyện này đối với tường rào Liên Cảng chính là sỉ nhục.

Thế nhưng hắn ta biết mình không thể làm con chim đầu đàn.

Người quản lý còn không xuất hiện.

Điều này nói lên cái gì?

Nói rõ người quản lý cũng đang quan sát.

“Ta đã nói, bây giờ các ngươi có ý định xông lên thì vẫn còn kịp, chờ đến khi ta rời khỏi đây rồi, các ngươi sẽ không còn cơ hội nữa.” Giọng điệu của Lâm Phàm rất ngang ngược, thể hiện ta không hề coi trọng các ngươi một chút nào.

Loại khí thế này quá bức người.

Cũng có thể chấn nhiếp mọi người.

Thấy bọn họ vẫn không làm gì.

“Đi.”

Lâm Phàm vung tay lên, dẫn theo đám người Hoàng Thạch trực tiếp đi về phía trước.

Vơ vét nhiều huyết tinh như vậy, cái này khiến Lâm Phàm cảm thấy ở sâu trong lòng, gường như có một chiếc hộp Pandora nào đó được mở ra, hắn không ngờ có thể lấy được huyết tinh dễ như trở bàn tay như vậy.

Ôi chao.

Hành động như vậy thật ghê tởm.

Sao có thể lấy không huyết tinh của người ta chứ?

Trong lúc đó.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Hoàng Thạch có chút thay đổi.

Cách Hoàng Thạch nghĩ ra quả thật có chút hy sinh bản thân, nhưng khi nhìn thấy đống huyết tinh này, hắn đã biết heo mập chính là phú

bà, chắc hẳn Hoàng Thạch muốn dùng một hòn đá ném trúng hai con chim.

Không chỉ có thể giúp mình một tay, mà còn có thể cột lên người phú bà, tương lai sih hoạt không lo ăn uống, muôn màu muôn vẻ.

Phú bà đúng là có hơi xấu xí một chút.

Nhưng tất cả mọi người đều không còn nhỏ tuổi nữa, chỉ thích non nớt, biết rõ là phú bà, nhưng so với thanh niên còn thú vị hơn nhiều.

Hoàng Thạch thấy ánh mắt Lâm ca nhìn hắn ta có vẻ là lạ.

Mỉm cười gật đầu.

Hắn ta còn chưa biết Lâm Phàm có ý nghĩ như vậy.

Nếu như biết, tuyệt đối sẽ kinh hô…

Lâm ca, ngươi có thể đánh ta, mắng ta, thậm chí giết ta, nhưng người không thể dùng heo mập để sỉ nhục ta, người khác thích, ta thì không thích.

Người vây xem sợ hãi tránh ra một con đường.

Lâm Phàm đi đến trước mặt Lý Vĩnh, dừng chân lại.

Vỗ vai của hắn ta.

“Ta biết trong lòng ngươi không phục, nhưng ngươi nhớ kỹ, trêu chọc đến tường rào Miếu Loan, ta chẳng cần biết hắn là ai, kết cục chỉ có một, đó chính là chết.”

Nói xong.

Không để ý đến sắc mặt của Lý Vĩnh, trực tiếp rời đi.

Giờ phút này, thanh danh của tường rào Miếu Loan bắt đầu lan truyền ở tường rào Liên Cảng.

Hắn sợ bọn họ đến tường rào Miếu Loan gây chuyện sao?

Nhất định không sợ, A Quyền cũng không phải ăn chay đâu.

Giác Tỉnh giả dịch chuyển không gian cấp bốn, hơn nữa đầu óc còn không được bình thường, so với người bình thường lại càng khủng bố hơn.

Lý Vĩnh nhìn chằm chằm bóng dáng đang đi ngày càng xa kia.

Lửa giận trong lòng cháy hừng hực, tay siết chặt thành nắm đấm, cho dù không cam lòng, nhưng cũng không có cách nào khác, hắn ta hoàn toàn không phải là đối thủ của đối phương.

Ở đằng xa.

Người quản lý của tường rào Liên Cảng đứng trong bóng tối, nhìn tình hình ở bên này.

Hắn ta đã sớm xuất hiện, ngay khi Lâm Phàm gây chuyện, hắn ta đã biết, nghĩ đến có người can đảm dám đến đây làm càn, sao có thể chấp nhận được, rồi thấy Chung Hồng Yến bị một quyền đấm chết.

Chương 258 - Lâm Phàm ta đang tăng uy vọng.

Hắn ta đang định xuất hiện , lập tức lựa chọn im lặng, lặng lẽ theo dõi diễn biến, không vội xuất hiện.

Sau đó hắn ta nhìn thấy Lý Vĩnh bị nghiền ép, thì hoàn toàn từ bỏ ý nghĩ xuất hiện, hắn ta biết cho dù mình ra ngoài, kết quả cũng không khá hơn chút nào.

Chỉ có thể nhìn Lý Vĩnh bị sỉ nhục, bị đánh mắng.

Tuy rằng trong lòng cũng rất tức giận, nhưng cũng cảm thấy thật may mắn, may mắn có Lỹ Vĩnh ra mặt trước, nếu không người bị đánh nhất định là hắn ta.

Lời Lâm Phàm nói, hắn ta đều nghe rõ.

“Tường rào Miếu Loan…”

Hắn ta đương nhiên biết đến tường rào Miếu Loan, nhưng mà đây chẳng qua chỉ là một tường rào cỡ nhỏ, sao lại có Giác Tỉnh giả mạnh mẽ như vậy.

Không nghĩ ra, thật sự nghĩ không ra…

“Lâm ca, ta thật sự chấn động, nếu như ta không tận mắt nhìn thấy, ta cũng không dám tin vào những gì ta đã thấy.”

Dù đã rời khỏi tường rào, Hoàng Thạch vẫn vô cùng chấn động trong lòng.

Đây là chuyện hắn ta nghĩ cũng không dám nghĩ.

Hắn ta thật sự không ngờ được, lại có thể phá vỡ được cục diện này.

“Có gì mà kích động chứ.” Lâm Phàm cười, nói rất nhẹ nhàng, cũng không để chuyện vừa rồi ở trong lòng, đối với hắn mà nói, thật sự đó chỉ là một chuyện nhỏ không đáng nhắc đến mà thôi.

“Khâm phục.”

Hoàng Thạch giơ ngón tay cái, thật sự rất khâm phục, nếu như đổi thành người khác, tuyệt đối không thể bình tĩnh như vậy được.

Lâm Phàm nói, “Không có gì phải khâm phục cả, nhưng mà quả thật không ngờ được, một đội ngũ của tường rào Liên Cảng lại có thể

gom góp được nhiều huyết tinh như thế, đúng là đã thu hoạch lớn rồi."

Trải qua chuyện này.

Trong lòng hắn yên lặng xảy ra biến hóa.

Huyết tinh cấp bậc thấp không khó kiếm, nhưng khá lãng phí thời gian, về sau nếu gặp được kẻ địch, sau khi xử lý kẻ địch xong, nhất định phải vơ vét tài phú của đối phương, tuyệt đối có thể phát tài.

Cái này khiến hắn nghĩ đến Diêm la của tường rào Hoài Phổ, lúc trước khi diệt tiểu đội của đối phương, vì không muốn bại lộ thân phận, cho nên không đi đến tường rào Hoài Phổ, ngẫm lại thật là đáng tiếc.

Hoàng Thạch nói, "Tiểu đội Thiết nương tử của Chung Hồng Yến ở tường rào Liên Cảng đã thâm căn cố đế, hơn nữa nàng còn khống chế một ít nữ nhân kiếm huyết tinh cho nàng, cho nên huyết tinh cũng không ít."

Lâm Phàm gật đầu, nguyên nhân khiến cường giả càng ngày càng mạnh, chính là không ngừng lấy huyết tinh từ chỗ người khác, dùng để tăng thực lực của mình.

"Lâm ca, tường rào Miếu Loan có thiếu nhà khoa học không?" Hoàng Thạch mở miệng hỏi.

"Sao vậy? Chỗ ngươi có nhà khoa học sao?"

Lâm Phàm cười hỏi.

Trong bất cứ tình huống nào, nhân tài là quan trọng nhất.

"Có, trong đội viên của ta có một người là nhà khoa học, nhưng mà cho đến nay năng lực của hắn đầu không có chỗ dùng." Hoàng Thạch nói.

"Vậy thì tốt, tường rào của chúng ta rất thiếu nhân tài."

Trong lóng Lâm Phàm vui mừng, lần này ra ngoài báo thù cho Lục Sơn, thu hoạch thật sự không ít.

Không chỉ kiếm được huyết tinh, mà còn có được một nhà khoa học.

Vảy rắn lúc trước mang về vẫn chưa nghiên cứu ra được trò trống gì, đó là tài liệu tốt có thể ẩn thân, nếu như có thể chế tạo nó thành

chiến giáp mặc trên người, có được hiệu quả ẩn thân, vậy thì sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

Cũng không lâu lắm.

Trở lại tường rào Miếu Loan.

Hoàng Thạch dẫn theo các đội viên xuống xe, đứng trên tường ngoài, các đội viên đều vô cùng tò mò về nơi này, lúc xuống xe, bọn hắn đều đang nghĩ cuộc sống ở tường ngoài tại tường rào Miếu Loan là như thế nào.

Nhưng mà căn cứ tình hình ở các tường rào khác, cuộc sống ở tường ngoài đều rất tệ.

Hoàng cảnh ác liệt, đầy mùi hôi thối, từng cái lều vải dựng tạm ở khắp nơi, nếu như không phải vì tận thế, làm gì có ai muốn sinh sống trong hoàn cảnh như vậy.

Chẳng qua khi bọn hắn nhìn thấy tình hình ở tường ngoài, hoàn toàn trợn tròn mắt.

Hoàng Thạch kinh ngạc nói, “Lâm, Lâm ca, tình hình ở đây sao vậy?”

Trước mắt hắn ta, tại vùng đất trống này thế mà trồng đủ loại cây, có rất nhiều người sống sót đang cần mẫn làm lụng trong ruộng, thỉnh thoảng trò chuyện với nhau, nói đến chuyện gì đó buồn cười, lập tức cười to.

Lâm Phàm nói, “KHông có gì cả, chính là dọn dẹp hết khu lều trại ở đây đi, chuyển đám người sống sót vào tường trong sinh sống, phương châm chính là tự mình ra tay, cơm no áo ấm, tuy rằng bây giờ sản lượng đồ ăn cũng không cao, nhưng tóm lại cũng là khởi đầu tốt.”

Hoàng Thạch há hốc mồm, lộ ra vẻ chấn kinh.

“Đi, chúng ta vừa đi vừa xem.”

Lâm Phàm cười, hắn biết khi mình nói với bọn hắn những lời này, đã tạo ra ảnh hưởng trong lòng bọn họ, dù sao hoàn cảnh sinh tồn ở các tường rào khác đều giống nhau, bây giờ đột nhiên nhìn thấy sự khác biệt, nhất định sẽ khiến nội tâm bọn họ thay đổi.

Đi vào trong đồng ruộng, Lâm Phàm chỉ vào xung quanh nói, “Tuy rằng chúng ta sinh tồn trong tân thế, có lúc điều kiện không cho

phép, dẫn đến khắp nơi đều có vẻ dơ dáy bẩn thỉu, nhưng ta cảm thấy như vậy là không được, nhất định phải chỉnh đốn và cải cách, nắm bắt mọi khả năng để thay đổi hoàn cảnh sinh hoạt của chúng ta, ngươi nói đúng hay không?"

"Đúng." Hoàng Thạch gật đầu.

Tất cả mọi người đi theo phía sau đều nhìn rõ tình hình xung quanh.

Đây là tường rào trong tận thế mà bọn hắn biết sao?

"Lâm ca, chào."

"Chào người quản lý."

Đám người sống sót đang làm việc nở nụ cười chào hỏi.

Lâm Phàm đáp lại từng người, đối với đám người sống sót bình thường này mà nói, bọn hắn vô cùng ủng hộ Lâm Phàm, đối với bọn hắn mà nói, cuộc sống bây giờ của bọn hắn chính là nằm mơ cũng muốn mơ thấy.

Chương 259 - Lâm Phàm ta đang tăng uy vọng. (2)

Tất cả những thứ bọn hắn có, là do người quản lý trước mắt mang lại.

Bọn hắn không muốn đánh mất những gì bây giờ

Chỉ muốn làm thật tốt công việc hiện tại.

Xem nơi này là nhà của mình.

Từ trên mặt bọn họ, Hoàng Thạch thấy được sự chân thành, cái này là nụ cười xuất phát từ trong tâm can, tuyệt đối không giả vờ, từ khi tận thế xảy ra, người sống sót sinh hoạt trong sợ hãi vô tận, mỗi ngày mở mắt ra, ý nghĩ đầu tiên chính là làm sao để sống sót.

Có loại áp lực này, tinh thần người ta luôn căng cứng, đến mức trạng thái cực kém.

Ở đằng xa, Hoàng Hải và Diệp Đồng Đồng đang đứng trong ruộng, thúc đẩy rau quả trưởng thành.

"Chuyên gia Hoàng." Lâm Phàm hô lên.

Hoàng Hải nghe thấy tiếng gọi quen thuộc, ý cười đầy mặt bước đến,

“Người quản lý, qua không bao lâu nữa, chúng ta có thể thu hoạch được đợt đầu tiên rồi, năng lực của Đồng Đồng thực sự có trợ giúp rất lớn trong việc gieo trồng.”

Lâm Phàm cười nói, “Quá tốt rồi, đợt thu hoạch này, công lao của ngươi không thể nào bỏ qua được.”

“Ta thì có công lao gì chứ, muốn nói đến công lao chân chính, vẫn là nhờ vào mọi người.” Hoàng Hải xua tay.

“Chuyên gia Hoàng, ngươi đừng khiêm tốn nữa, đúng rồi, giới thiệu với ngươi một chút, vị này cũng cùng họ với ngươi, tên là Hoàng Thạch, những người này đều là đội viên của hắn, sau này sẽ là thành viên của tường rào chúng ta.” Lâm Phàm giới thiệu.

“Chào các ngươi, sau này là người một nhà, có chuyện gì có thể đến tìm ta.”

Hoàng Hải vô cùng nhiệt tình, bây giờ hắn ta vô cùng yêu mến tường rào Miếu Loan, cho dù cầm đao gác lên cổ hắn ta, hắn ta cũng sẽ không rời đi.

Trước kia, hắn ta đã từng vô cùng tuyệt vọng với tương lai, con còn nhỏ, không biết sau này nên sinh tồn như thế nào, mãi đến sau này, tất cả đều thay đổi nghiêng trời lệch đất, sinh hoạt bây giờ càng ngày càng có hy vọng.

“Chào ngươi, chào ngươi.” Hoàng Thạch vội vàng đáp lại, hắn ta nhìn ra được, vị trước mắt này là người bình thường, Lâm ca gọi đối phương là chuyên gia, nhất định là nhân tài kỹ thuật.

“A, người này bị thương nặng như vậy, nhanh chóng gọi bác sĩ.” Hoàng Hải thấy Trần Thiên Minh đã mất hai tay, đang hấp hối, tưởng rằng người bị thương, vô cùng nôn nóng.

Lâm Phàm ngăn cản, “Không cần, hắn tên là Trần Thiên Minh, chính là người đã đánh Lục Sơn bị thương, ta đã đến tường rào Liên Cảng trực tiếp bắt người về.”

“A, vậy thì không sao.” Hoàng Hải nói.

Hắn ta đã từng nhìn thấy vết thương của Lục Sơn, thật sự rất nghiêm trọng, nếu như không phải con dị thú mà người quản lý nuôi có thể cải tử hoàn sinh, chỉ sợ đã sớm chết rồi.

Nhưng mà hắn ta không ngờ được chính là, Lâm Phàm lại trực tiếp

đến tường rào Liên Cảng bắt người về, chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể hiểu rõ, ở đó nhất định đã xảy ra trận chiến kịch liệt.

“Ngươi cứ làm việc của ngươi trước đi, ta dẫn bọn hắn đi nhìn xung quanh.” Lâm Phàm nói.

“Được.”

Sau đó, Lâm Phàm dẫn bọn người Hoàng Thạch vào tường trong, giới thiệu tình hình ở nơi này, quãng đường này, tất cả những gì bọn họ nhìn thấy, đã tạo ra ảnh hưởng to lớn với đám người Hoàng Thạch.

Bọn họ không ngờ hoàn cảnh sinh sống lại tốt như vậy.

Nghĩ đến lúc trước kia Lâm Phàm mời bọn hắn đến tường rào Miếu Loan, hắn ta quả quyết từ chối, lúc này trong lòng vô cùng hổ thẹn, sớm biết vậy thì đã không từ chối.

“Lâm ca, nơi này đối với chúng ta mà nói chính là thiên đường đó.” Hoàng Thạch cảm thán nói.

Lâm Phàm cười, tạo ra thay đổi được người khác tán thành, hắn vô cùng đắc ý.

“Nơi này cũng không phải thiên đường, mà cần đến chúng ta, mỗi người góp một viên gạch xây lên, ta nghĩ có sự gia nhập của các ngươi, tương lai tường rào sẽ càng thêm hoàn mỹ.” Lâm Phàm nói.

“Lâm ca, chúng ta nhất định sẽ cố gắng.” Hoàng Thạch tràn ngập lòng tin nói.

Muốn khiến người sống sót ở nơi này tràn ngập lòng tin.

Nhất định phải cho người ta thứ giúp họ tràn đầy lòng tin.

TRong tận thế, thứ người ta cần nhất là gì?

Đương nhiên là hoàn cảnh ổn định.

Những cái khác không cần nói nhiều, cái hoàn cảnh ổn định này hắn có thể làm được.

Lúc này, bọn người Hoàng Thạch theo sự hướng dẫn của Lâm Phàm, lo lắng ban đầu đã biến thành vui sướng, bọn hắn tràn ngập hy vọng vào nơi này, hận không thể vùi đầu vào công việc ngay bâu giờ, dâng hiến cho sự phát triển của tường rào Miếu Loan.

“Đại Bảo.”

Lâm Phàm nhìn đằng xa hô lên.

Vương Đại Bảo nhìn thấy Lâm Phàm gọi hắn ta, lập tức vội vã chạy đến, “Lâm ca.”

“Ngươi đi thông báo một chút, bảo tất cả mọi người tập hợp, gia hỏa này chính là người đã đánh Lục Sơn trọng thương.” Lâm Phàm chỉ vào Trần Thiên Minh đang bị kéo theo.

Vương Đại Bảo thấy đối phương chính là hung thủ đã tổn thương Lục Sơn ca., lập tức trợn mắt nhìn, nhưng mà khi nhìn thấy bộ dáng đối phương cực kỳ thê thảm, nỗi bực bội trong lòng hắn ta mới tản đi.

Đồng thời càng thêm sùng bái Lâm ca.

Có thể bắt hung thủ về cũng chỉ có Lâm ca.

“Bây giờ ta đ ngay.” Vương Đại Bảo nhanh chóng rời đi.

Lúc này.

Lão Chu đang ở trong văn phòng lập kế hoạch phát triển của tường rào, hai tay xoa huyệt thái dương, có chút mệt mỏi, hắn ta phát hiện bản thân mình có làm người quản lý hay không thì những chuyện cần làm cũng chẳng hề ít đi, thậm chí còn nhiều hơn lúc trước.

Trước kia chuyện của tường rào cũng không nhiều, người sống sót ở tường ngoài đều theo chế độ nuôi thả, không cần quản nhiều, hắn ta chỉ cần xử lý tốt chuyện ở tường trong là được, nhưng bây giờ thì sao, tất cả mọi chuyện đều phải quản, hắn ta cảm thấy đầu óc mình sắp nổ tung rồi.

Tích tích tích!

Tiếng loa phóng thanh vang lên.

Chương 260 - Lâm Phàm ta đang tăng uy vọng. (3)

“Mời tất cả mọi người tập hợp, Lâm ca đã bắt gia hỏa đánh Lục Sơn bị thương về.”

“Mời tất cả mọi người…”

Lặp lại.

Nghe được tin tức này, lão Chu đứng phắt dậy, há hốc mồm, tỏ vẻ vô cùng khiếp sợ.

Cái gì?

Hắn đã bắt người về rồi?

Hắn ta biết mục đích Lâm Phàm ra ngoài rất có thể là vì báo thù cho Lục Sơn, nhưng hắn ta thật sự không ngờ đến, Lâm Phàm còn có thể bắt đối phương về, nói thật, tin tức này có chút khủng bố.

“Móa, tiểu tử này trâu bò thật.”

“Không được, ta phải đi xem một chút.”

Lúc này, Lục Dĩnh đang đợi trong phòng bệnh nhìn ca ca nằm trên giường bệnh, trong mắt tràn đầy lo lắng, tuy rằng tình hình của ca ca đang dần chuyển biến tốt đẹp, nhưng nàng vẫn rất đau lòng.

Đột nhiên, tiếng loa phát thanh vang lên.

Lục Dĩnh trừng mắt, đột nhiên đứng dậy.

Lâm ca đã bắt đối phương về rồi?

Nàng thật ra chưa bao giờ nghĩ đến chuyện có thể báo thù, bởi vì đối phương là người của tường rào Liên Cảng, thực lực đó nàng tuyệt đối không thể chống lại được.

“Ca, ngươi nghe thấy không, gia hỏa đánh ngươi đã bị Lâm ca bắt về rồi.”

Lục Dĩnh nắm lấy tay Lục Sơn kích động nói.

Lục Sơn đang nhắm mắt dường như có phản ứng, ngón tay giật giật, tình hình này khiến trong lóng Lục Dĩnh càng kích động hơn, nàng biết ca ca đang khôi phục theo hướng tốt nhất.

“Ca, bây giờ Lâm ca đang triệu tập mọi người lại, ta biết Lâm ca nhất định sẽ hung hăng trừng trị đối phương, ngươi không nhìn thấy, vậy hãy để ta đi xem thay ngươi, chờ ngươi khỏe rồi, ta sẽ kể lại cho ngươi nghe.”

Sau khi nói xong, Lục Dĩnh rời khỏi phòng bệnh.

Lúc này trên quảng trường tụ tập rất nhiều người, bọn hắn ngẩng đầu nhìn Trần Thiên Minh đang bị treo trên không trung, nghị luận

ầm ĩ, chuyện Lục Sơn gặp phải bọn hắn đều biết, ra ngoài săn giết dị thú, mang vật tư về cho tường rào, ai có thể ngờ được lại suýt chút nữa bị người ta giết chết.

Bọn hắn vô cùng hận tên gia hỏa của tường rào Liên Cảng kia.

Bây giờ biết được người đã bị bắt về, cả dám đều vô cùng kích động.

Lục Dĩnh xuất hiện, vừa liếc mắt đã nhận ra người đang bị treo trên không trung chính là người đã đả thương ca ca của nàng.

Lửa giận trong lòng bùng lên.

Nhưng nàng nhịn được, bởi vì nàng biết ngày chết của gia hỏa kia đã đến rồi.

Lâm Phàm thấy mọi người đều đã đến, giơ tay lên ra hiệu, toàn trường lập tức lặng ngắt như tờ.

Hoàng Thạch đứng bên dưới vô cùng khiếp sợ.

Đây chính là uy vọng.

Hiện trường vừa rồi rất ồn ào, Lâm ca chỉ mới giơ tay lên ra hiệu, một chút âm thanh đều không còn.

Điều này nói lên chuyện gì?

Nói rõ trong lòn mọi người vô cùng kính trọng Lâm ca, Lâm ca ở trong lòng mọi người có uy vọng cực cao.

Lâm Phàm giơ tay chỉ về phía Trần Thiên Minh đang bị treo kia, “Hắn chính là Trần Thiên Minh của tường rào Liên Cảng, Lục Sơn của chúng ta chính là do hắn làm hại, nếu như không phải được cứu chữa kịp thời, Lục Sơn có thể đã chết.

KHi ta biết chuyện này, vô cùng đau lòng, mà nhiều hơn thế nữa là tức giận, cho nên ta đến tường rào Liên Cảng bắt hắn về đây, tuy rằng tường rào Miếu Loan chúng ta chỉ là tường rào cỡ nhỏ, nhưng ta muốn nói chính là, không có người nào có thể tùy tiện bắt nạt chúng ta, nếu có, vậy thì kết cục của người đó cũng sẽ giống như hắn.”

Đám người hoan hô.

Từng người đều vô cùng nhiệt huyết.

“Người quản lý vạn tuế.”

“Người quản lý vạn tuế.”

Giờ phút này, cảm giác Lâm Phàm mang lại cho bọn hắn là vô cùng an toàn, đây là chuyện trước nay chưa từng có.

Lục Dĩnh bên dưới, mặt mũi vô cùng cảm kích nhìn Lâm Phàm.

Hai mắt của nàng hơi đỏ lên.

Trần Thiên Minh bị trói treo trên kia, vẫn còn một chút ý thức, hắn ta biết mình xong đời rồi, muốn cầu xin tha thứ, nhưng không có một chút sức lực nào.

Lâm Phàm vô cùng hài lòng với tình huống trước mắt.

Cái hắn cần chính là hiệu quả như vậy.

“Các ngươi nói xem, làm thể nào để xử lý hắn.” Lâm Phàm hỏi.

“Đánh chết hắn.”

“Chơi chết hắn.”

“Treo chết hắn.”

Trong tiếng phẫn nộ và gầm gừ vang lên, cuối cùng cũng sẽ một ít ý tưởng kỳ quái, nhưng những người này cũng không ảnh hưởng đến hiệu quả chính.

“ĐƯợc, vậy thì đánh chết hắn, thả hắn ra, sống hay chết giao cho các ngươi.” Lâm Phàm vung tay lên.

Trần Thiên Minh đang bị treo trên không trung bị thả xuống mặt đất, lập tức, một đám người lao đến, dẫm đạp lên người Trần Thiên Minh.

“Đừng đẩy nữa, ta còn chưa dẫm lên đâu.”

“Cầu xin các ngươi, cho ta đạp một cái, chân ta vội đến chết rồi.”

Chu Thế Thừa đi đến bên cạnh Lâm Phàm, “Tiểu tử ngươi thật là khủng bố, quả thật bắt hắn từ tường rào Liên Cảng về đây, người ta không ngăn cản ngươi sao?

“Ngăn cản? Lấy cái gi mà ngăn cản ta, thuận thuận lợi lợi, không có vấn đề gì cả.” Lâm Phàm nói.

“Ta vừa mới biết được ngươi đã mang theo rất nhiều huyết tinh quay về, ở đâu ra thế?”

“Người ta tặng.”

…

Lão Chu không phản bác được, nếu như hắn ta tin lời Lâm Phàm nói, vậy thì gặp quỷ rồi.

Lâm Phàm nói, “Lão Chu, xem như ta đã phát hiện ra biiện pháp phát tài nhanh nhất rồi.”

“Ngươi đừng nói, ta hiểu rồi, người ta chủ động đưa huyết tinh cho ngươi chứ sao.”

“Không sai, ha ha ha ha…”

Sau khi nói đến đây, bản thân Lâm Phàm không nhịn được mà cười ra tiếng.

KHi bọn hắn nói chuyện với nhau, Lục Dĩnh đã đi đến trước mặt Lâm Phàm, cúi đầu thành kính nói, “Lâm ca, cảm ơn ngươi đã báo thù giúp ca ca của ta.”

Lâm Phàm nói, “Đừng như vậy, đây là chuyện ta phải làm, Lục Sơn ca có ơn với ta, ta làm sao có thể ngồi nhìn mặc kệ, ta chỉ làm chuyện mà ta nên làm.”

Lục Dĩnh nhìn về phía Lâm Phàm, ánh mắt tràn đầy cảm kích.

Chương 261 - Lâm Phàm ta đang tăng uy vọng. (4)

Lão Chu bên cạnh cười thầm, ánh mắt này hắn ta rất quen thuộc, nếu có em gái cảm kích ngươi, vậy thì cái cảm kích này thường có thể chuyển hóa thành lấy thân báo đáp.

Với tình hình tận thế bây giờ, muốn tìm được một em gái đẹp mắt là rất khó.

“Đúng rồi, tình hình ca của ngươi thế nào rồi?” Lâm Phàm hỏi.

Lục Dĩnh nói, “Tốt hơn nhiều, vết thương khôi phục rất nhanh.”

“Vậy là tốt rồi.”

Lâm Phàm gật đầu, nhìn về phía đám người, hắn không nhìn thấy

bóng dáng Trần Thiên Minh, nhưng hắn biết dữ nhiều lành ít rồi, khả năng đã treo, không thể không nói, Trần Thiên Minh rất thảm, có thể nói là cao thủ duy nhất bị người bình thường dẫm chết trong tận thế.

Mấy ngày sau.

“Tăng lên chậm quá.”

Cảnh giới mới tăng lên 5,1%.

TRong mấy ngày này, Lâm Phàm không hề ra ngoài, mà ở trong tường rào xoát độ thuần thục của cảnh giới, tuy rằng trị số tăng lên hơi ít, nhưng hắn có thể cảm nhận rõ ràng thực lực của bản thân tăng lên rất nhiều.

Dựa theo tình hình trước mắt, chắc hẳn khoảng một hai tháng là có thể đạt đến 100%.

Ngay khi hắn đang nghĩ đến chuyện tiếp tục xoát độ thuần thục.

Lão Chu đến.

“Lâm Phàm, nươi nhìn xem tiết tấu hô hấp của ta có đúng không?” Lão Chu tu luyện thuật thổ nạp mà Lâm Phàm dạy cho mình, có vẻ như đã đến nhập môn.

Lâm Phàm chỉ liếc nhìn một chút, “Ừm, cũng không tệ, ra dáng, bây giờ ngươi chủ động điều chỉnh kiểu hô hấp này, ngươi nhất định phải xem nó như một loại thói quen, cho dù là khi đi ngủ, cũng hô hấp như vậy, như vậy thì ngươi thành công rồi.”

“Vậy là tốt rồi, à, đây là ghi chép ta đã soạn ra, ngươi xem một chút.” Lão Chu đưa cho Lâm Phàm một cuốn vở.

Nhận lấy cuốn vở, tên trên trang bìa có chút thú vị.

“Tâm đắc về tu luyện của lão Chu.”

Lật xem đại khái.

Choáng đầu?

Nôn mửa?

Tứ chi không có sức lực gì?

Đứng ngồi không yên?

Suýt chút nữa ngạt chết?

“Những vấn đề này ngươi đều gặp phải?” Lâm Phàm hỏi.

“Đúng vậy.”

Lão Chu trả lời rất kiên định.

Lâm Phàm vô cùng khó hiểu, lúc hắn tu luyện không hề gặp phải tình huống như vậy, “Thế ngươi giải quyết như thế nào?”

“Không giải quyết, khi nào khó chịu thì nghỉ một chút, chờ không còn khó chịu nữa thì tiếp tục.” Lão Chu nói.

Câu trả lời của lão Chu khiến Lâm Phàm hoang mang.

Còn có thể làm như vậy à?

“Cách này cũng không phải là cách hay.”

Khi không thể nào giải thích được.

Chỉ có thể nói như vậy.

…

Tường rào Diêm Hải, ở đằng xa.

Một người khổng lồ cao gần 20 mét đến gần, thân thể kinh khủng, dung mạo dữ tợn, khiến xung quanh không có bất cứ dị thú nào dám đến gần.

Dương Phi đang đến, hắn ta đang nổi giận bừng bừng đến gần tường rào Diêm Hải.

Mặt đất đang chấn động, mỗi một bước đi, mặt đất đều để lại một dấu chân thật sâu.

Trên tường thành, những người sống sót cảm thấy mặt đất như đang chấn động, khi nhìn thấy ở đằng xa có một bóng người khổng lồ đang dần dần đến gần, bọn hắn hốt hoảng kêu gào, chỉ trong nháy mắt đã thu hút sự chú ý của mọi người.

“Quái vật, có quái vật.”

Lập tức, tất cả mọi người đều nhìn thấy bóng người khổng lồ kia.

Một lát sau.

Bọn người Lê Bạch đi đến tường thành.

“Hắn lại mạnh lên.” Lê Bạch nhìn chằm chằm đằng xa, bóng người kia so với lúc trước khi hắn ta nhìn thấy còn to lớn hơn, tuy rằng chưa giao thủ, nhưng vào giờ phút này, đã có áp lực vô hình bao phủ hắn ta.

“Móa, đó là quái vật gì.”

“Lê Bạch, đó chính là Dương Phi mà ngươi nói sao? Sao hắn lại biến thành như vậy.”

Đám người ở hiện trường đều vô cùng kinh ngạc.

Nghe Lê Bạch miêu tả, nhưng còn chưa tận mắt nhìn thấy, bây giờ nhìn thấy tận mắt, so với tưởng tượng của bọn hắn còn đáng sợ hơn.

“Đúng, hắn là Dương Phi.” Lê Bạch thành thật trả lời.

Hoắc Đức nuốt nước bọt, nhìn về phía Lê Bạch, “Mẹ nó rốt cuộc ngươi đã thả loại quái vật gì thế, ngươi tự giải quyết được à.”

Giờ phút này, trong lòng tất cả mọi người đều chỉ có một ý nghĩ.

Bọn hắn tuyệt đối sẽ không giúp đỡ, tuyệt đối sẽ không ra tay với con quái vật này, hình thể lớn như núi, khiến bọn hắn cảm thấy áp lực lớn lao.

“Chuyện ta gây ra, ta sẽ tự giải quyết.”

Lê Bạch hít thật sâu, trực tiếp từ trên tường ngoài nhảy xuống, rơi xuống đất, eo lưng thẳng tắp, không hề sợ hãi đối diện với Dương Phi đang đến gần.

Hắn ta biết lần này có thể mình sẽ chết.

Nhưng vẫn là câu nói kia, gia hỏa hắn thả ra biến thành quái vật quay về báo thù, hắn ta sẽ không gửi gắm hy vọng lên người kẻ khác, hắn ta sẽ một mình đối mặt.

Lương Hồng nhìn về phía Ngô Đình.

Trong nháy mắt Ngô Đình đã hiểu ra, leo lên giàn giáo xuống dưới tường thành, ở đó đã sớm có một chiếc xe Pickup đang đỗ, đây là thứ Lương Hồng đã chuẩn bị, chính là vì khi Dương Phi thật sự đến, có

thể lập tức đến tường rào Miếu Loan.

Nhưng mà trong lúc đó, cần phải kéo dài đủ thời gian.

“Các ngươi thật sự không muốn giúp Lê Bạch sao? Nếu như cùng nhau ra tay, có lẽ có thể chiến thắng đối phương.” Lương Hồng hỏi.

Hoắc Đức nói, “Chuyện do hắn làm ra, không liên quan gì đến chúng ta, không có người nào tình nguyện chùi đít cho hắn, nếu như ngươi muốn giúp, vậy thì tự ngươi làm đi.”

Lương Hồng nói, “Sau khi Dương Phi giết chết Lê Bạch, hắn chắc chắn sẽ không dừng tay, cũng sẽ ra tay với tường rào, đã như vậy, vì sao không nhân lúc sức lực chúng ta mạnh nhất, liều mạng với hắn, có lẽ sẽ có kết quả khác.”

Hoắc Đức nhìn Dương Phi ở đằng xa, lại nhìn Lương Hồng, “Ra tay với tường rào thì có liên quan gì đến ta, hầm trú ẩn chính là chỗ an toàn nhất của chúng ta, chỉ cần trốn ở trong đó thì sẽ không có việc gì.”

Hắn ta không muốn mạo hiểm, cũng không muốn tổn thất lực lượng ở trong tay.

Chương 262 - Lâm Phàm ta đang tăng uy vọng. (5)

Số lượng đội viên trong tiểu đội của hắn ta không ít, có Liệp Sát giả, có Giác Tỉnh giả, nếu như trong trận chiến bị Dương Phi giết chết, đối với tiểu đội hắn ta mà nói chính là một loại tổn thất.

Muốn sống trong tận thế thật dễ chịu, nhất định phải đảm bảo lực lượng trong tay luôn luôn ở trạng thái tốt nhất.

Nói xong lời này, Hoắc Đức nhìn về phía người khác, “Các ngươi cũng nghĩ như vậy nhỉ.”

Phần lớn đội trưởng yên lặng gật đầu.

Đúng là như vậy.

“Hoắc đội trưởng, có thể để chúng ta trốn vào trong hầm trú ẩn rước không.” Có người sống sót bình thường lên tiếng.

Mật mã trong hầm trú ẩn chỉ có đội trưởng các đại đội ngũ biết,

Nếu như cửa khóa ở bên trong, cho dù người bên ngoài có nhập mật mã cũng không thể mở ra.

Hoắc Đức nhìn bọn hắn một chút, không để ý đến đám người sống sót bình thường này.

Để bọn hắn vào?

Nói đùa gì thế.

Nếu như Dương Phi thật sự ra tay với tường rào, hắn ta còn phải để lại đám người sống sót bình thường này ở lại bọc hậu, kéo dài thời gian.

Lương Hồng biết bọn hắn thế nào, nhiều lời cũng vô ích, đi đến biên giới tường thành, quay đầu lại sâu kín nói, "Các ngươi đừng quên, Dương Phi từng là một đội trưởng trong đội Bạo Long, mật mã hắn cũng biết, nếu như hắn vẫn còn thần trí, các ngươi cảm thấy hắn sẽ không có cách sao?"

Nói xong, bước lên giàn giáo, chậm rãi xuống đất.

Bọn người Hoắc Đức nhìn nhau.

"Lão Hoắc, nàng nói rất có lý." Có đội trưởng cảm thấy quả thật đúng như vậy.

Hoắc Đức nói, "Muốn đi thì các ngươi đi, chúng ta sẽ không đi."

Nếu như những đội trưởng này muốn đi giúp đỡ, hắn ta cầu còn không được, tốt nhất là tổn thất mấy người, đến lúc đó, đội Lang Nha của hắn ta có thể lớn mạnh, trực tiếp hợp nhất đội viên của bọn họ vào đội ngũ của mình.

Hắn ta thấy, tường rào Diêm Hải cần phải có một người quản lý chân chính.

Cái gọi là ban trị sự nhất định không được.

Hắn ta có ý nghĩ như vậy, những đội trưởng khác cũng như thế, lúc trước đội Bạo Long giải tán, tất cả mọi người đều rất phấn khởi, vô hình đã tan rã một thế lực lớn.

Dưới tường thành.

"Ngươi đến làm gì?" Lê Bạch thấy Lương Hồng xuất hiện, "Ngươi đi nhanh đi, việc này do ta làm ra, ta sẽ liều mạng với hắn."

"Ta giúp ngươi."

“Đừng làm càn, ngươi không phải đối thủ của hắn.”

Lê Bạch biết rõ thực lực của Dương Phi rất khủng bố, ngay cả chính hắn ta cũng không phải là đối thủ, chứ đừng nói là Lương Hồng.

“Đúng rồi, hỏi ngươi một việc, nếu như lần này chúng ta có thể cầm cự đến khi Lâm Phàm đến, ngươi có ý nghĩ đến tường rào Miếu Loan sinh sống hay không.” Lương Hồng hỏi.

Lê Bạch kinh ngạc nhìn Lương Hồng.

Lương Hồng cười nói: “Ta nhìn ra được Lâm Phàm khá thưởng thức ngươi, bất cứ tường rào nào cũng cần thay máu mới, ngươi là Giác Tỉnh giả cấp ba, thực lực rất mạnh, nếu như ngươi gia nhập, ta nghĩ Lâm Phàm nhất định rất hoan nghênh.”

Bất cứ tường rào nào cũng muốn tồn tại lâu dài trong tận thế.

Vậy thì đương nhiên càng cần nhiều cường giả.

Cường giả càng nhiều, có thể nói tường rào càng thêm an toàn.

Đây là chuyện không cần chất vấn.

Nàng tôn trọng ý nghĩ của các đội viên, từ sau khi đến tường rào Miếu Loan về đây, rất nhiều đội viên đều cảm thấy Ngô Đình nói rất đúng, gia nhập tường rào Miếu Loan quả thật là một chuyện sáng suốt.

Lê Bạch không suy nghĩ gì khác, mà nghĩ đến một thiếu niên.

Không sai, hành vi của thiếu niên ném phân vẫn luôn hiện lên trong đầu hắn ta.

Lắc đầu, ném ý nghĩ đó ra ngoài.

“Còn sống rồi nói tiếp.”

Đối mặt với Dương Phi, hắn ta không hề nắm chắc mình có thể chống đỡ được.

Một lát sau.

Dương Phi xuất hiện trước mặt bọn họ, khoảng cách tiếp xúc gần, cảm giác áp bách vô hình ập vào mặt.

Cho dù Lương Hồng đã quen với sự kinh khủng trong tận thế, cũng

căng thẳng mà nuốt nước bọt, quái vật thế này quả thật đã vượt xa tưởng tượng của nàng, rốt cuộc là nguyên nhân gì, mới có thể tạo ra quái vật đáng sợ như vậy.

Tất cả mọi người trên tường thành đều kinh hoảng, thật sự quá đáng sợ.

Tuy rằng tường thành của bọn hắn rất cao, khoảng chừng mấy chục mét, nhưng trước mặt quái vật khổng lồ này, vẫn trở nên thật nhỏ bé.

Có người sống sót nhát gan ngồi liệt trên mặt đất, mặt đất ẩm ướt, sợ tè ra quần.

Có người núp ở góc tường run lẩy bẩy, không dám đối mặt.

“Dương Phi, người ngươi muốn tìm là Lê Bạch, là hắn đuổi ngươi đi, bây giờ ngươi quay về, tìm hắn báo thù là được, chúng ta sẽ không giúp đỡ.”

Hoắc Đức hô lên, hy vọng có thể đạt được thống nhất với Dương Phi, ngươi giết Lê Bạch của ngươi, chúng ta xem chuyện của chúng ta, không liên quan đến nhau, ngươi giết xong thì đi, đừng ra tay với tường rào là được.

Dương Phi không để ý đến Hoắc Đức, nhìn xuống, mắt nhìn chằm chằm Lê Bạch.

Lương Hồng ngẩng đầu, cao giọng nói, “Dương Phi, Lê Bạch đối với ngươi không tệ, ngươi làm như vậy, hắn cũng không giết ngươi, chỉ đuổi ngươi đi, ngươi nên biết ơn mới đúng, chứ không phải đến đây báo thù.”

Lê Bạch xua tay, “KHông cần nói những lời này, bây giờ hắn chỉ có hận ý với ta, không có bất cứ tình cảm gì, nói nhiều chỉ lãng phí nước bọt mà thôi, thậm chí sẽ khiến hắn cảm thấy chúng ta đang sợ hắn.”

“Dương Phi, ta thả ngươi đi cũng không hối hận, Lê Bạch ta dám làm dám chịu, ngươi có thể biến thành thế này quay về tìm ta báo thù, chỉ có thể nói trong mệnh Lê Bạch ta có một kiếp này, sống hay chết ta không quan tâm, hôm nay hãy kết thúc chuyện của ta và ngươi đi.”

Không đợi Dương Phi có bất cứ động tác nào, Lê Bạch đã trực tiếp biến thân hành động.

Lương Hồng đứng bên cạnh hoang mang, lao lên nhanh như vậy làm gì, kéo dài một ít thời gian cũng được mà, nếu Lâm Phàm đến kịp, chúng ta sẽ an toàn.

Chương 263 - Lâm Phàm ta đang tăng uy vọng. (6)

Lúc này Dương Phi gào lên, vung nắm đấm, nhấc chân lên đạp Lê Bạch đang lao đến, đùng đùng đùng, mặt đất chấn động, lực lượng của Dương Phi quả thật đáng sợ, thậm chí khiến người ta có cảm giác chỉ cần một quyền là có thể đánh xuyên tường thành của tường rào.

Lê Bạch biết lực lượng của Dương Phi, đương nhiên không lựa chọn liều mạng, mà không ngừng né tránh, trong lúc né tránh tìm cơ hội, cứng đối cứng nhất định đấu không lại.

Lương Hồng cũng đang né tránh, ngẫu nhiên nắm lấy cơ hội, đánh vào cổ chân Dương Phi mấy lần, quả nhiên không có tác dụng gì, điều duy nhất cần làm chính là tránh né.

Hình thể Dương Phi nhìn có vẻ rất khổng lồ, nhưng tốc độ không hề chậm, khi vung quyền dậm chân, liên tục có gió cuốn ra vô cùng mạnh mẽ, nếu quả thật bị đánh trúng, có khả năng sẽ bị mất đi sức chiến đấu ngay lập tức.

Chiến đấu vẫn đang tiếp tục.

Dương Phi mãi không bắt được Lê Bạch có chút phiền não.

Không ngừng giẫm chân xuống.

Trên mặt đất không ngừng xuất hiện dấu chân sâu.

Ở đằng xa.

Ngô Đình đang giẫm mạnh chân ga.

Chuyện thật sự quá cấp bách, hắn ta nhất định phải đến tường rào Miếu Loan trong thời gian ngắn nhất.

Vào giờ phút này.

Kỹ thuật lái xe của Ngô Đình đã đạt đến mức cao nhất.

Trong tay Lâm Phàm cầm búa sắt, nhanh chóng đánh ra một thanh kim loại, sau khi đường đao vỡ nát vẫn không có vũ khí sử dụng, tuy rằng bây giờ hắn không cần thiết phải có vũ khí, nhưng mà đao thuật

cơ sở đã max cấp cũng rất mạnh.

Không có đạo lý giữ lại không dùng đến.

Kim loại nhanh chóng thành hình, người có kỹ năng rèn sắt max cấp như hắn khi chế tác đường đao không hề có bất cứ độ khó nào cả, tất cả đều như nước chảy thành sông, nhẹ nhàng đơn giản.

Đây là thanh đường đao thứ ba hắn chế tạo ra.

Hai thanh đường đao trước đó bị hắn làm vỡ, đường đao dùng vật liệu bình thường chế tạo khi đối phó với dị thú bình thường là đủ, nhưng khi đối phó với những dị thú cấp cao thì không đáng chú ý, rất dễ bị vỡ nát khi va chạm lực lượng.

Không có vật liệu tốt, khó có thể chế tạo ra vũ khĩ tốt.

Một lát sau.

Lâm Phàm nắm thanh đường đao mới tinh, đầu ngón tay khẽ gõ một cái, lưỡi đao rung lên, chất lượng vẫn như thế, chỉ có thể dùng thuận tay, nếu như năng lực của Diêu Tuyết có thể tăng lên, có nàng phụ ma vũ khí, nhất định là ổn.

Con dị thú thức tỉnh cấp năm kia cuối cùng cũng là loại hiếm gặp.

Nó có lực lượng mà dị thú thức tỉnh cấp năm bình thường không thể nào có được, chỉ có thể nói con đó có vấn đề.

Rời khỏi nơi này, đi tìm Diêu Tuyết, để đối phương phụ ma, Diêu Tuyết thân là Giác Tỉnh giả cấp hai vẫn cần phải cố gắng, nếu như Diêu Tuyết có thể trở thành Giác Tỉnh giả cấp ba hoặc cấp bốn, có sự phụ ma của nàng, đường đao nhất định có thể phát triển thành thần khí.

Ngay khi hắn rời khỏi chỗ ở của Diêu Tuyết.

“Lâm ca…”

Có giọng nói gấp gáp vang lên.”

“Ngô Đình, sao ngươi lại đến đây?” Lâm Phàm thấy là Ngô Đình thì rất kinh ngạc, tiểu tử này thật sự rất thích chạy đến chỗ hắn, hắn sao có thể không nhìn ra được tiểu tâm tư của Ngô Đình chứ, chính là muốn Lương Hồng dẫn theo đội ngũ gia nhập tường rào Miếu Loan.

Đối với loại ý nghĩ này, hắn đương nhiên tán thành cả hai tay.

Tường rào Miếu Loan cần máu mới.

Bây giờ Giác Tỉnh giả trong tường rào mới hơn mười người, thật sự quá ít, muốn hắn nói, ít nhất phải mấy trăm hoặc hơn ngàn người, tốt nhất là tất cả mọi người đều là Giác Tỉnh giả, giúp tường rào Miếu Loan nho nhỏ trở thành thánh địa trong suy nghĩ của đám người sống sót trong tận thế, gánh vác trách nhiệm tiêu diệt dị thú.

“Lâm ca, xảy ra chuyện rồi, nhanh đi với ta đến đó, Dương Phi biến thành quái vật đến, Lê Bạch và Hồng tỷ đang chiến đấu với Dương Phi, đi trễ thì xem như xong đời rồi.” Ngô Đình nắm lấy tay Lâm Phàm, kéo ra ngoài.

“Tình hình thế nào?”

Lâm Phàm vô cùng khó hiểu, hắn biết Dương Phi, là tam đội trưởng của đội bạo Long, Lê Bạch cảm thấy đối phương có ơn với mình, cho nên thả người đi, loại hành vi này hắn không đồng ý lắm, nên đánh chết tại chỗ mới đúng.

Nhưng mà đây là lựa chọn của Lê Bạch, hắn không thể quyết định thay được.

Ngô Đình nhanh chóng nói rõ ràng mọi chuyện ra.

Trong lòng Lâm Phàm kinh ngạc, thân cao gần 20 mét, hai đầu, miêu tả này không phải giống với quái vật nào đó xuất hiện mà hắn từng nghe nói đến sao, giống nhau như đúc.

Đi đến tường ngoài.

“Lái xe quá chậm, ta trực tiếp chạy đến đó.” Lâm Phàm nói.

“Hả?”

Ngô Đình có chút hoang mang.

Lái xe là nhanh nhất, bây giờ không có máy bay, còn có phương tiện giao thông nào mà nhanh hơn ô tô chứ.

Lâm Phàm không giải thích, hai chân hơi khụy xuống, lực lượng ngưng tụ ở chân, nếu như vén ống quần lên có thể nhìn thấy chân của hắn đang phình lên, phịch một tiếng, một luồng lực lượng cực mạnh từ chân bộc phát ra.

Đột ngột từ mặt đất nhảy lên, chỉ trong nháy mắt đã biến mất.

Luồng sóng kích hình thành nên khiến Ngô Đình phải lui về sau một bước, giơ tay bắt chéo chắn ở trước người.

“Cái này…””

Ngô Đình há hốc mồm kinh ngạc, lực lượng thật mạnh, tốc độ cũng quá nhanh rồi.

Thuộc tính ba chiều của Lâm Phàm quá cân đối, toàn phương diện đều tăng lên, là chiến sĩ sáu cạnh hoàn mỹ, cộng thêm lực khí huyết tăng cường, thực lực của hắn có thể đột nhiên tăng mạnh, đạt đến tình trạng cực cao.

Tốc độ dốc toàn lực bộc phát ra, chỉ có thể nói là vô cùng kinh khủng, khó có thể tưởng tượng được.

Đằng xa.

Lâm Phàm nhanh chóng rơi xuống, trong lúc rơi xuống đất, hai chân lấy đà, chạy nhanh, tốc độ cực nhanh, cảnh sắc hai bên đường nhanh chóng lùi về sau, chạy rồi chạy, tụ lực nhảy lên, như hỏa tiễn đột ngột từ mặt đất phóng lên, bay về phương xa.

Chương 264 - Sau này, ngươi cứ lấy tên là Chí Cường đi.

Cách thức đi đường này rất tiêu hao thể lực, có yêu cầu cực cao đối với thân thể.

Tốc độ gần như thuấn dị, còn phải có thân thể cường tráng.

Nếu không tốc độ như vậy sẽ khiến thân thể sụp đổ, hủy diệt.

Nếu như không phải chuyện của Lê Bạch và Lương Hồng tương đối cấp bách, hắn sẽ không chọn kiểu đi đường này, mà lựa chọn phương tiện giao thông, nhẹ nhàng, tự nhiên lại dễ dàng.

ĐỐi với Lâm Phàm mà nói, hắn tin rằng sau này hắn sẽ là người có tốc độ nhanh nhất trong loài người.

Cho dù Hàn Minh thức tỉnh năng lực tốc độ, sau khi hắn ta trở thành Giác Tỉnh giả cấp cao nhất cũng vậy, bởi vì muốn xứng với tốc độ đó, cường độ thân thể cũng phải tăng cao.

…

Tường rào Diêm Hải.

Ầm ầm!

Đất rung núi chuyển.

“TRánh ra.”

Trên người Lê Bạch đầy vết thương, không ngừng tránh né thế công của Dương Phi. Khi thấy Lương Hồng bị Dương Phi ép đến đường cùng, vọt thẳng đến trước mặt, ném Lương Hồng ra chỗ khác, sau đó giơ hai tay lên, ngăn cản một quyền của Dương Phi.

Ầm!

Lê Bạch bị đánh trúng.

Hắn ta giống như một quả pháo, trực tiếp bay ra ngoài, chỉ cảm thấy hai tay như gãy vụn, đau đớn khó nhịn, ở hình thái cự thạch, lực phòng ngự của hắn ta cực mạnh, lực lượng bản thân cũng không tầm thường, thế nhưng đối mặt với lực lượng của Dương Phi, hắn ta thật sự bất lực.

Không thể không nói, Lương Hồng gia nhập quả thật đã giúp hắn ta có cơ hội thở dốc.

Nhưng đối mặt với loại quái vật như Dương Phi.

Bọn hắn không cách nào cứng đối cứng, nếu như va chạm sẽ bị đối phương hoàn toàn nghiền ép.

Máu tươi sền sệt từ trên trán chảy xuống, che đi tầm mắt, Lê Bạch chậm rãi nâng tay lên, lau đi máu che phủ tầm mắt, lồng ngực chập chùng, thở hồng hộc.

Trên tường thành.

Hai tay Hoắc Đức khoanh lại, cười nói, “Nên kết thúc rồi, Lê Bạch và Lương Hồng đều đã nỏ mạnh hết đà, Dương Phi có thể sai lầm vô số lần, mà bọn hắn thì chỉ có thể sai lầm một lần, thật không ngờ Dương Phi trở về lại đáng sợ như thế, không thể không nói, hạt giống mà Lê Bạch gieo xuống, đã sinh trưởng thành quái vật khổng lồ.”

Hắn ta nhìn có vẻ rất nhẹ nhàng, nhưng trong lòng thì vô cùng nghiêm trọng.

Rốt cuộc Dương Phi làm thế nào mà biến thành loại quái vật này.

Quá mạnh.

Trong thời gian ngắn ngủi như vậy, biến thành quái vật đáng sợ như thế, đúng là quá khủng bố.

Hắn ta muốn biết bí mật trong đó.

“Hoắc Đức, ngươi có chắc chắn sau khi Dương Phi giết bọn hắn, sẽ không ra tay với chúng ta sao?” Một vị đội trưởng hỏi.

Hoắc Đức nói, “Không biết, tuy rằng Dương Phi rất mạnh, nhưng nếu như ra tay với chúng ta, ngươi cảm thấy hắn có mấy phần thắng.”

Hắn ta làm sao mà biết Dương Phi có ra tay với tường rào hay không.

Cái này không quan trọng.

Cho dù có ra tay cũng không liên quan gì đến hắn ta, hắn ta sẽ đi tránh mà, cũng sẽ không giống như đồ đần, đứng tại chỗ mặc cho đối phương ra tay.

Các đại đội trưởng nghe thấy vậy cũng gật đầu.

Đúng là như vậy.

Dù sao thì thực lực của bọn hắn cũng không tệ, sau khi Dương Phi giết chết Lê Bạch rồi, muốn ra tay với tường rào, bọn hắn đương nhiên sẽ phản kháng, đám người cùng nhau ra tay, cho dù Dương Phi có thực lực cao hơn bọn họ, vậy thì sao chứ, song quyền khó địch tứ thủ, làm sao có thể chịu đựng được.

“Này, các ngươi có nghĩ đến đến chuyện chuyển đội không, đội Lang Nha chúng ta vĩnh viễn mở rộng cửa lớn đối với các ngươi.” Hoắc Đức bắt đầu mời chào đội viên của tiểu đội Cơ Thạch, Lương Hồng chắc hẳn sẽ chết, chờ nàng vừa chết, tiểu đội Cơ Thạch sẽ như rắn mất đầu, địa bàn và tài phú của đối phương, sẽ bị bọn hắn quét sạch sành sanh.

Các đội viên của tiểu đội Cơ Thạch vô cùng tức giận nhìn Hoắc Đức.

Hồng tỷ đã từng nói với bọn hắn, các ngươi tuyệt đối đừng ra tay, nếu không thì các ngươi chắc chắn phải chết, sau khi trận chiến này kết thúc, nếu như chúng ta còn có thể sống được, vậy thì sẽ dẫn các ngươi đi đến tường rào Miếu Loan sinh sống.

Tuy rằng bọn hắn nghĩ đến an nguy của Hồng tỷ.

Thế nhưng bọn hắn biết, với thực lực của bọn hắn không thể giúp được gì.

Khóe miệng Hoắc Đức cong lên lộ ra ý cười, trong lúc đó, mắt hắn ta sáng lên.

“Nên kết thúc rồi.”

Tình hình hiện trường đã thay đổi.

Dương Phi có hình thể khổng lồ nâng một tảng đá lớn, hung hăng đập về phía Lương Hồng đã mất sức chiến đấu, tảng đá lớn này vô cùng khổng lồ, hoàn toàn bao phủ Lương Hồng, Lê Bạch cản trước mặt, một cánh tay vô lực rủ xuống, một tay khác siết chặt gầm nhẹ, muốn điều động càng nhiều lực lượng trong cơ thể, đánh nát tảng đá khổng lồ kia.

Chỉ là vẻ mặt của hắn ta rất nghiêm trọng, ánh mắt nhìn chằm chằm tảng đá khổng lồ đang chuẩn bị đánh xuống.

Quá nhỏ bé.

Hắn ta và Lương Hồng ở trước mặt đối phương, thật sự nhỏ bé đến đáng sợ.

Giữa hai bên, hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Mà vào ngay lúc này.

Một tiếng ầm vang.

Mặt đất chấn động.

Động tĩnh thu hút sự chú ý của mọi người.

Lê Bạch và Lương Hồng nhìn về phía phát ra âm thanh, đột nhiên thấy có một bóng người xuất hiện, xung quanh bóng người kia vẫn còn khí lãng sôi trào, không khí giống như trong nồi nấu, nhiệt khí bao trùm cả người.

“Là hắn…”

Lê Bạch nhận ra người đến là ai.

Lương Hồng nhìn thấy người đến, cuối cùng cũng lộ ra nụ cười, “Cuối cùng cũng đến…”

KHông sai, đó là người mà nàng vẫn luôn chờ đợi, vì chờ đợi đối phương đến, từ đầu đến cuối nàng đều cố gắng kiên trì, đối mặt với loại quái vật này, nàng chỉ có thể nói đã miễn cưỡng bản thân rồi.

Chương 265 - Sau này, ngươi cứ lấy tên là Chí Cường đi. (2)

Lúc này, Lâm Phàm rơi xuống đất điều chỉnh lại hô hấp, xoay người, bàn tay dặt trên chuôi đao, xoát một tiếng, trong nháy mắt đã biến mất tại chỗ, trong chốc lát, đao mang hiển hiện, xoát xoát vài tiếng, trong nháy mắt tảng đã đang rơi xuống đã bị chém vỡ.

“Giao cho ta, nhìn kỹ là được.” Lâm Phàm nói khẽ.

Bây giờ không phải là lúc nói chuyện, từ đầu đến cuối hắn đều kìm nén một hơi, bây giờ nếu ai có thể nhìn xuyên thấu, sẽ phát hiện máu trong cơ thể hắn đang sôi trào sắp nổ tung.

Đi đường vượt xa cực hạn, đối với thân thể hắn không có vấn đề gì, nhưng vì để bộc phát ra lực lượng kinh khủng hơn, hắn toàn toàn thả lỏng, khiến lực lượng của bản thân như hồng thủy phun trào.

Lê Bạch nói, “Hắn rất mạnh, ngươi cẩn thận một chút.”

Lâm Phàm quay đầu nở nụ cười tự tin.

Trên tường thành.

“Hắn là ai?”

Hoắc Đức kinh ngạc, sao nửa đường đột nhiên xuất hiện một TRình Giảo Kim như vậy?

Cái này trực tiếp đánh gãy ý nghĩ của hắn ta.

Trái lại đội viên của tiểu đội Cơ Thạch lại nói, “Là Lâm ca của tường rào Miếu Loan, hắn đến rồi.”

“Ta biết Ngô ca nhất định có thể thông báo kịp thời mà.”

“Lâm ca đến, chúng ta an toàn rồi.”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

Hoắc Đức biết Lâm Phàm của tường rào Miếu Loan, vì sao đội Bạo Long của Lê Bạch lại giải tán, nguyên nhân chủ yếu là vì đối phương giết Diêu Thế Quang.

Hắn thật sự có thể là đối thủ của Dương Phi sao?

Rất nhanh, tình hình trước mắt đã cho hắn ta biết, chuyện này có chút không đúng.

Dương Phi kêu lên thảm thiết, chỉ thấy Lâm Phàm nhảy lên vai Dương Phi, còn chưa chờ bàn tay Dương Phi đập xuống, hắn đã chém rơi một cái đầu của Dương Phi.

Một lượng lớn máu từ cổ phun trào ra.

“Thật mạnh.”

Hoắc Đức vô cùng kinh ngạc.

Dương Phi có thể ép Lương Hồng và Lê Bạch đến tuyệt cảnh, lại dễ dàng bị chém bay một cái đầu như vậy, nếu như không tận mắt nhìn thấy, ai dám tin chứ?

Bây giờ Lâm Phàm mới tận mắt thấy được con quái vật này.

Không thể không nói.

Quả thật là quái vật.

Hình thể là người, cao khoảng chừng 20 mét, hai đầu, quả thật không phải là dị thú.

Thậm chí, hắn không cần nghĩ cũng biết, đây tuyệt đối là do người làm ra.

Mức độ nguy hiểm ở tận thế rất cao, không biết tổ chức thần bí đáng sợ nào đã chạy càng xa trên còn đường biến thái rồi.

Cái đầu to lớn lăn trên mặt đất, đầu Dương Phi vẫn còn chưa chết, trong nháy mắt, từ trong đầu có mấy cái xúc tua vươn ra, bò đi, không ngừng chạy về phía thân thể của Dương Phi, muốn một lần nữa gắn lại.

Soạt!

Lâm Phàm vung tay lên, một quả cầu lửa bay đến, bao trùm cái đầu đã bị chém rơi, lửa bùng lên, cái đầu kêu rên đau đớn thảm thiết.

“Chết, chết, chết…”

Dương Phi tức giận gầm rú lên, không ngừng quơ bàn tay, muốn đập

chết con ruồi trên người xuống.

Mà tốc độ của Lâm Phàm, Dương Phi còn chưa thể bắt được.

Chỉ trong nháy mắt.

Trên người Dương Phi đã xuất hiện lít nha lít nhít vết đao.

Theo Lâm Phàm, không phải hình thể càng lớn thì càng chiếm ưu thế, hình thể khổng lồ mà muốn bộc phát ra lực lượng càng lớn, vậy thì nhất định phải có thân thể vô cùng cứng rắn, không gì phá nổi, nếu không thì chỉ là cái bia sống mà thôi.

Khi dùng đường đao chém xuống, thân thể Dương Phi khiến hắn có cảm giác chính là không yếu ớt, nhưng cũng chẳng cứng rắn gì.

Đối mặt với một quyền Dương Phi đánh tới, Lâm Phàm cũng không ngượng bộ, mà nhảy lên, dùng quyền đối quyền.

Lúc va chạm, tiếng ầm vang vang vọng.

Lê Bạch vô cùng kinh hãi, cho rằng Lâm Phàm không nên cứng đối cứng với đối phương, cái này sẽ chịu thiệt thòi lớn, chỉ là hình ảnh hắn ta tưởng tượng không xảy ra.

KHông bị đánh bay ư?

Thế nào lại là Dương Phi lùi về sau, khoan đã,… cánh tay Dương Phi bị đứt gãy, khi đánh với một quyền này, quyền của Lâm Phàm bộc phát lực lượng trong nháy mắt, thế mà đã đánh vỡ xương cánh tay của Dương Phi, xương cốt vỡ vụn đâm xuyên qua làn da, trông vô cùng thê thảm.

“Ừm, lực lượng quả thật không tệ, khó trách bọn người Lê Bạch không thể ngăn được.”

Lâm Phàm đánh giá, thừa dịp khe hở này, hắn cầm đao phóng đến, xuất hiện trước mặt Dương Phi, đao mang hiện lên, phù một tiếng, cái đầu còn lại của Dương Phi cũng bị chém rơi.

Trong khoảng thời gian ngắn có thể có được thực lực như vậy, phương diện khoa học của nhân loại quả thật vô cùng có thiên phú, nhưng mà thực lực của Dương Phi còn chưa đủ, chỉ có thể nói là thực lực tầm dị thú cấp năm bình thường.

Thậm chí có lẽ còn chưa đến.

Cường độ thân thể của dị thú cấp năm mạnh hơn Dương Phi rất nhiều.

Lê Bạch là Giác Tỉnh giả cấp ba, cách cấp bốn còn một bước, nếu như Lê Bạch có thể đạt đến Giác Tỉnh giả cấp bốn, không thể nào bị đánh thành thế này.

Dương Phi mất đi hai cái đầu, ầm ầm ngã xuống đất.

Cái dầu bị chém xuống kia trợn trừng mắt, nhìn chằm chằm Lâm Phàm.

“Nhìn cái gì thế?”

Lâm Phàm thi triển năng lực, lửa bùng lên, thiêu đốt cái đầu thành tro tàn, nghe tiếng kêu đau đớn thảm thiết kia, tâm tình của hắn rất ổn, rất bình tĩnh, không để trong lòng một chút nào.

Còn cái thi thể khổng lồ kia, cũng không thể nào để lại được, thứ đồ chơi này đối với phần lớn người là vô dụng, nhưng đối với một ít người mà nói, chính là vật thí nghiệm nghiên cứu tốt nhất.

Gia hỏa biến Dương Phi thành thế này có chút năng lực, mặc dù đối mặt với cường giả chân chính, loại biến dị này không có chút tác dụng nào, thế nhưng hình thể ở đó, quả thật chính là một cỗ máy chiến tranh, nếu như muốn phá hỏng một cái tường rào nào đó, còn không phải chỉ cần nhảy lên dẫm mấy lần, là có thể giải quyết được ngay.

Chương 266 - Sau này, ngươi cứ lấy tên là Chí Cường đi. (3)

Vung tay lên, lửa cháy mạnh mẽ, chỉ trong nháy mắt đã bao trùm thi thể khổng lồ của Dương Phi, lửa lam trắng cháy hừng hực, Lâm Phàm cố gắng điều chỉnh khí huyết, dần dần đè xuống.

Các đội viên của tiểu đội Cơ Thạch trên tường thành hoan hô, vui vẻ, muốn hưng phấn bao nhiêu thì hưng phấn bấy nhiêu.

Đối với tiếng hoan hô này, hắn đã sớm quen rồi.

“Các ngươi vẫn khỏe chứ?” Lâm Phàm hỏi.

Hai người đều bị thương, nhưng mà có thể kiên trì sống sót đến khi hắn đến, không thể không nói vận may của bọn họ rất tốt, hình thể của Dương Phi quá khổng lồ so với bọn hắn, bàn tay không cần đập

xuống, chỉ dựa vào chân đạp, đồng thời tốc độ của Lương Hồng và Lê Bạch cũng không chậm, vẫn luôn lấy tránh né làm chủ, chuyện này cũng hợp tình hợp lý, không có vấn đề gì.

“KHông sao cả.” Lê Bạch đỡ tay trái, đây là nơi bị thương nănjg nhất trên người hắn ta, xương cốt hắn ta đã bị đánh gãy, chính là vì ngăn cản một quyền kia của Dương Phi.

“Vấn đề của ta cũng không lớn, nhưng mà Lâm ca, sao mà ngươi có thể đến nhanh như vậy.” Lương Hồng vô cùng khó hiểu.

Ngô Đình đến tường rào Miếu Loan và quay về cũng cần thời gian, không phải ngay lúc này là có thể đến được.

“Chạy đến, nếu như lái xe đến, ta sợ sẽ không kịp.” Lâm Phàm nói.

Lương Hồng kinh ngạc.

Lê Bạch cũng như vậy.

Thể lực của Giác Tỉnh giả đương nhiên rất tốt, đạt đến giai đoạn nhất định rồi tốc độ chạy nhất định sẽ nhanh hơn xe, nhưng loại tốc độ kia sẽ tiêu hao thể lực rất lớn.

Không thể nào duy trì được lâu.

Nhưng nhìn tình hình bây giờ của Lâm Phàm, rõ ràng là độ bền bỉ rất đáng sợ.

KHông nghĩ nhiều.

Cường giả cũng không phải là điều bọn hắn có thể tưởng tượng được, có thể hiểu được

Đi đến tường ngoài.

Lâm Phàm nhìn về đám Hoắc Đức, ánh mắt có chút khinh thường nói, “Một đám ngu xuẩn, vậy mà lựa chọn xem kịch.”

Hắn biết người trong tận thế ích kỷ, khoanh tay đứng nhìn thì đúng là bình thường, nhưng loại quái vật như Dương Phi đã đánh đến bên ngoài rồi, thế mà còn muốn đứng xem kịch, một khi Dương Phi giết chết Lê Bạch và Lương Hồng, tiếp theo chính là tường rào.

Nếu như hắn là đám gia hỏa kia, tuyệt đối không cần suy nghĩ, trực tiếp hợp tác liên thủ, đầu tiên phải tiêu diệt nhân tố gây nguy hiểm cho tường rào trước.

Hoắc Đức nổi giận, vừa định mở miệng, lại nghĩ đến thực lực vừa rồi của Lâm Phàm, lập tức sợ hãi, không có ngoi đầu lên, đội trưởng của những đội ngũ khác cũng giống như vậy, cam chịu Lâm Phàm trào phúng.

Có người vẫn kiên trì tươi cười, chỉ là nụ cười này rất quái lạ, giống như ẩn chứa từng thanh đao bên trong.

Hoắc Đức đi đến trước mặt Lâm Phàm nói, "Nghe danh đã lâu, ta tên là Hoắc Đức, đội trưởng đội Lang Nha, không biết có thể kết giao bằng hữu hay không?"

Theo Hoắc Đức, thực lực Lâm Phàm rất mạnh, nếu như có thể kết giao, rút ngắn quan hệ, đối với chuyện sinh hoạt trong tận thế của hắn ta sẽ có trợ giúp rất lớn.

Lâm Phàm nhìn hắn ta một cái, "Ta không kết giao bằng hữu với kẻ yếu."

KHông chút kiêng kỵ mà trào phúng.

KHông chút kiêng kỵ mà từ chối.

Nhiều người ở xung quanh nhìn vào như vậy, mặt mũi bị đánh đùng đùng vô cùng vang dội.

Sắc mặt Hoắc Đức tái xanh, nhưng vẫn không tức giận, mà ngượng ngùng cười, lui về sau, một vài đội trưởng xung quanh nín cười, nghĩ thầm Hoắc Đức thật thú vị, chủ động dán mặt vào bị người ta tát một cái, đúng là mất mặt.

Lâm Phàm không nói gì thêm, chỉ để Lê Bạch và Lương Hồng xem xét vết thương, băng bó lại một chút, tránh vết thương chuyển biến xấu.

Hắn không lấy Lạt Điều ra.

Sự tồn tại của Lạt Điều, càng ít người biết càng tốt.

Đương nhiên, nếu như có Lạt Điều ở chỗ này, với năng lực trị liệu của Lạt Điều, vấn đề không lớn.

Đại bản doanh của tiểu đội Cơ Thạch.

"Các ngươi có tính toán gì không? Ta mời các ngươi gia nhập tường rào Miếu Loan, các ngươi có đồng ý không?" Lâm Phàm đi thẳng vào vấn đề, khi hắn nói ra lời này, trong mắt các đội viên của tiểu đội Cơ Thạch đứng xung quanh đều sáng lên.

Từng người đều lộ ra vẻ chờ mong.

Sau đó bọn họ chuyển mắt nhìn về phía Hồng tỷ, Hồng tỷ là đội trưởng, có thể đi hay không, phải do Hồng tỷ định đoạt.

Lương Hồng cảm nhận được ánh mắt của mọi người, cười nói, "Cái này hỏi ta làm gì chứ, các đội viên trong đội ngũ của ta đều đã bị ngươi dụ dỗ cả rồi, cứ muốn làm theo quy trình thì được rồi, ta đồng ý."

Hồng tỷ đồng ý.

Các đội viên xung quanh đều không giấu được sự vui sướng trong lòng.

Có đội viên từng đến tường rào Miếu Loan, vô cùng thích hoàn cảnh bên đó, chỉ là Hồng tỷ vẫn chưa nói gì, bọn hắn cũng không có cách, bây giờ Hồng tỷ cuối cùng cũng đồng ý, thật sự rất vui.

"Ha ha ha…"

Lâm Phàm cười, nhìn về phía Lê Bạch.

Lê Bạch không trả lời.

Bây giờ hắn ta rất phiền, có chút khó xử, muốn đến tường rào Miếu Loan thì nhất định không có vấn đề, nhưng chuyện này khiến hắn ta từ đầu đến cuối đều có chút bất đắc dĩ.

"Lê Bạch, những chuyện đã qua xem như cho qua đi, không ai nhớ đến cả." Lâm Phàm nói.

Lê Bạch vẫn không nói chuyện, trầm tư, suy nghĩ.

Lương Hồng bên cạnh nói, "Đúng vậy, chuyện đều đã qua, sẽ không có ai lôi ra nữa."

Lê Bạch đột nhiên ngẩng đầu, khiếp sợ nhìn Lương Hồng, "Ngươi biết?"

"A?" Lương Hồng sửng sốt, "Ta đã nói cái gì sao?"

"Ngươi nói sẽ không có ai lôi ra nữa, cho nên ngươi biết?" Lê Bạch là người cần mặt mũi, cho dù bị người ta đánh một trận tơi bời, hắn ta đều không cảm thấy có gì mất mặt, nhưng bị một đứa bé ném phân, cái này so với chuyện hắn có hai quả đào còn hung tàn hơn.

Ngay sau đó.

Chương 267 - Sau này, ngươi cứ lấy tên là Chí Cường đi. (4)

Lê Bạch phát hiện tình hình có chút không đúng, bởi vì, không chỉ ánh mắt Lương Hồng có chút quái dị, ngay cả đội viên khác cũng giống như vậy, trong chốc lát, một loại ý nghĩ đnags sợ xuất hiện.

Đó chính là mọi người đều đã biết.

Cả đám người đều biết.

Lương Hồng bất đắc dĩ, nghĩ thầm đồng đội của ta à, các ngươi có thể đừng lộ vẻ mặt như vậy ra không, khi nên ăn dưa thì ăn dưa đi, khi cần ra vẻ không biết gì hết, cũng phải giả vờ hồ đồ chứ.

Bây giờ các ngươi thể hiện ra mặt như vậy, đã viết hêt đáp án ra cho người ta biết rồi.

Lâm Phàm vỗ vai Lê Bạch, nghiêm túc nói, “Ta cảm thấy ngươi nhất định phải đến tường rào Miếu Loan cùng ta, cởi chuông phải tìm người buộc chuông, đứa bé kia còn phải dựa vào ngươi câu thông, nếu không cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ uy danh của hắn sẽ càng ngày truyền càng xa.”

“Uy danh?” Lê Bạch không hiểu.

Lê Bạch kề sát tai Lê Bạch, nói ra bốn chữ: “Chiến Thần Ném Phân.”

Lê Bạch:…?

Hắn ta sợ ngây người.

Kinh hoảng.

Vô cùng hoang mang.

Cuối cùng, Lê Bạch yên lặng gật đầu, đồng ý.

“Ta đi.”

Có được câu trả lời, Lâm Phàm cười vui vẻ.

Lại kéo thêm thành viên đáng tin cậy cho tường rào Miếu Loan.

Độ an toàn của tường rào lại tăng lên.

Lâm Phàm nói, “Lương Hồng, Lê Bạch, chỗ này các ngươi vẫn còn vật tư, cho nên muốn đi, nhất định phải cầm đi.”

Lê Bạch nói, “Ta không có vật tư.”

“Đội Bạo Long các ngươi thành lập lâu như vậy, không có vật tư?” Lâm Phàm kinh ngạc, chắc hẳn đây chính là Nguyệt Quang tộc trong truyền thuyết sao?

Lê Bạch nói, “Cho đến nay, ta vẫn luôn bỏ mặc mọi chuyện, giao cho Dương Phi và Diêu Thế Quang quản lý, về sau ta giải tán đội ngũ, để các đội viên tự phân chia với nhau.”

Lâm Phàm:…

Được rồi.

Đây đúng là một vị đội trưởng tốt.

Thế mà cũng có thể bỏ đươọc.

Lương Hồng nói, “Chỗ ta còn có một ít huyết tinh, nhưng phần lớn đều là huyết tinh cấp một, còn có xác dị thú lần trước săn giết được, đều để trong tủ lạnh.”

Lâm Phàm liếc nhìn Lê Bạch, giống như đang nói, ngươi nhìn thử xem, người ta mới gọi là tiểu đội chứ.

Cái đội Bạo Long kia của ngươi đúng là rối tinh rối mù.

Khi bọn hắn đang nói chuyện với nhau.

Ngô Đình trở về, khi biết được Lâm Phàm đã sớm đến đây, hơn nữa còn giết chết Dương Phi với tốc độ cực nhanh, hắn ta sợ ngây người, nhưng mà cũng thở phào một hơi, giải quyết hết là được, nói rõ mọi thứ đã an toàn.

Sau khi quay về đại bản doanh, biết Hồng tỷ đồng ý đến tường rào Miếu Loan.

Tâm tình hắn ta rất kích động.

Trước kia hắn ta từng nghĩ rằng tường rào Diêm Hải không tệ, nhưng bây giờ hắn ta cảm thấy tường rào Miếu Loan rất tốt, chỉ có đoàn kết nhất trí mới có thể sống tốt trong tận thế.

Người trong tường rào Diêm Hải không thể làm được.

…

Lúc này, Hoắc Đức tập họp một vài đội trưởng lại.

“Vừa nhận được tin tức, Lương Hồng muốn dẫn theo tiểu đội Cơ Thạch của nàng gia nhập vào tường rào Miếu Loan.” Hoắc Đức nói.

“A, đi thì đi thôi.”

“Đội Bạo Long giải tán, tiểu đội Cơ Thạch cũng sắp đi, vậy địa bàn của nàng để lại thì thế nào?

“Còn có thể thế nào chứ, đương nhiên là chia đều rồi.”

Bọn hắn cũng không để tâm chuyện tiểu đội Cơ Thạch rời đi, từ khi tận thế xảy ra cho đến bây giờ, mỗi một vị đội trưởng ở đây, đều đã di chuyển qua rất nhiều tường rào.

Hoặc là tiểu đôi bị diệt, hoặc là giải tán. Sau đó khi chính bọn họ có thực lực rồi, dã tâm xuất hiện, gây dựng tiểu đội của chính mình.

Hoắc Đức nói: “Lương Hồng muốn lấy hết vật tư của họ ở tường rào Diêm Hải đi, các ngươi nói có cách nào có thể giữ lại đống vật tư này hay không, đến lúc đó chúng ta chia đều.”

Đám người hai mặt nhìn nhau.

“Khó, ta cảm thấy không thể nào.”

“Nếu như chỉ có mình Lương Hồng, không có Lâm Phàm, chúng ta có thể cưỡng ép giữ lại, nhưng với thực lực của tên kia, chúng ta không nắm chắc.”

Đây mới là vấn đề mấu chốt nhất.

Chính là không nắm chắc được.

Hoắc Đức biết mình không được, nếu không thì cũng sẽ không thảo luận với bọn họ những chuyện này.

…

Trong xe vận tải chất đống xác dị thú đông lạnh.

Đám người sống sót đứng xem.

Bọn hắn biết tiểu đội Cơ Thạch muốn rời đi.

Bọn người Hoắc Đức cũng vui vẻ tiến đến tiễn đưa, cuối cùng vẫn không nhắc đến chuyện giữ vật tư của Lương Hồng lại, theo Hoắc Đức, tên Lâm Phàm kia có vẻ khó chịu với hắn ta, nếu như tiếp tục khiêu khích, hắn ta cảm thấy đối phương rất có thể sẽ ra tay với hắn ta.

Cho nên vì an toàn của mình.

Hắn ta quả quyết im lặng.

“Đồ vật đều là lấy đủ rồi chứ?” Lâm Phàm hỏi.

Lương Hồng nói, “Đều đã lấy đủ.”

Hai chiếc xe hàng, mười chiếc xe Pickup, đây chính là tất cả phương tiện giao thông của tiểu đội Cơ Thạch, một cái cũng không để lại, toàn bộ lấy đi hết.

“Đi, xuất phát.”

Lâm Phàm vung tay lên.

Rất nhanh, từng chiếc xe rời xa tường rào, bọn người Hoắc Đức đứng trên tường thành nhìn phương xa, vật tư trong hai chiếc xe vận tải kia là thứ bọn hắn muốn nhất, nhưng bây giờ bị lấy đi, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

“Các vị.” Hoắc Đức quay người, “Ta cảm thấy chúng ta cần phải tổ chức một buổi hội nghị.”

Hắn ta nghĩ thoáng qua nội dung trong hội nghị, chính là hủy bỏ ban trị sự, lựa chọn ra một người quản lý chân chính.

Hoắc Đức muốn trở thành bá chủ duy nhất của tường rào Diêm Hải.

…

Tường rào Miếu Loan.

Lão Chu sợ hãi thán phục, Lâm Phàm thật sự trâu bò, lại dẫn về một đám người, nhất là Lê Bạch đến càng khiến hắn ta không ngờ đến, nhưng mà đối phương đồng ý gia nhập tường rào Miếu Loan, hắn ta tán thành cả hai tay.

Thực lực của Lê Bạch không yếu, sau khi gia nhập tường rào Miếu Loan, vậy thì chính là một trụ cột của tường rào.

Lúc này Lê Bạch đang nhìn xung quanh, giống như đang tìm kiếm gì đó.

Sau đó đến gần Lâm Phàm nói vài câu, Lâm Phàm chỉ một phương hướng, hắn ta vội vàng rời đi.

Ở đằng xa.

Lê Bạch nhìn xung quanh, tìm kiếm, theo phương hướng mà Lâm Phàm chỉ không tìm được người muốn tìm, hắn ta cũng không từ bỏ, tiếp tục tìm kiếm.

Không biết bao lâu.

Một bóng người khiến Lê Bạch chú ý đến.

Chương 268 - Sau này, ngươi cứ lấy tên là Chí Cường đi. (5)

Đó chính là bóng lưng của một thiếu niên, thiếu niên đến một nơi hẻo lánh ở tường trong, trong tay cầm cục đá ném mạnh vào một đồ án trên tường, giống như đang luyện tập độ thuần thục của ném mạnh.

Nhìn thấy động tác như vậy.

Sắc mặt Lê Bạch hơi đổi.

Rõ ràng bóng ma vẫn còn ở đó.

“Thiếu niên, chào ngươi.” Lê Bạch đến gần, bước chân rất nhẹ, Chiến Thần Ném Phân không phát hiện ra, mãi đến khi Lê Bạch mở miệng, Chiến Thần Ném Phân đang luyện tập ném mạnh mới biết được, có người xuất hiện sau lưng mình.

“Chào ngươi.”

Chiến Thần Ném Phân còn chưa nhìn thấy rõ đối phương là ai, nhưng hắn ta biết lễ phép, quả quyết chào lại, mãi đến khi nhìn rõ mặt của đối phương, trên gương mặt non nớt của hắn ta hiện lên sự hoảng sợ và cảnh giác. “Là ngươi…”

Nói xong, trực tiếp kéo dài khoảng cách với Lê Bạch, một tay giơ về phía trước, một tay thò vào trong đũng quần, chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào.

Động tác thuần thục như vậy tuyệt đối đã tập luyện hơn trăm ngàn lần.

Lê Bạch nhìn thấy trực tiếp choáng váng, đầu ong ong lên, thậm chí có chút e ngại, theo bản năng muốn kéo dài khoảng cách với Chiến Thần Ném Phân.

“Ngươi đừng cử động, ta cũng không sợ ngươi đâu, ta có thể ném trúng ngươi một lần, cũng có thể ném trúng ngươi lần thứ hai.”

Khí thế của Chiến Thần Ném Phân rất ổn.

Rõ ràng chỉ là thiếu niên bình thường, nhưng đối mặt với Giác Tỉnh giả cấp ba chẳng hề yếu kém một chút nào.

“Đừng sợ, ta không có ác ý.”

“Ai sợ chứ, ngươi đừng có sỉ nhục ta, ta chính là Chiến Thần Ném Phân, ta có thể sợ người khác, nhưng tuyệt đối không sợ ngươi.”: Chiến Thần Ném Phân không sợ chút nào, vô cùng đối nghịch với Lê Bạch.

Hắn ta biết mình nhất định đánh không lại đối phương, nhưng đối mặt với kẻ địch, hắn ta không hoảng chút nào.

Trong thân thể nho nhỏ ẩn chứa dũng khí lớn lao.

Lê Bạch đỡ trán, cười nói, “Bạn nhỏ, ta tên là Lê Bạch, ta và người quản lý Lâm Phàm của các ngươi là bằng hữu, bây giờ ta được hắn mười gia nhập tường rào các ngươi, sau này chúng ta chính là người nhà, ngươi còn muốn ra tay với ta sao?”

“Thật ư?”

“Đương nhiên là thật, nếu không người cảm thấy vì sao ta lại xuất hiện ở đây.”

“Điều này cũng đúng.”

“Chúng ta tâm sự được không?”

“Được.”

Lê Bạch phát hiện thiếu niên trước mắt cũng không ghê tởm như vậy, hai người ngồi trên mặt đất, tùy ý trò chuyện, Lê Bạch kể chuyện hắn ta săn giết dị thú, còn cả chuyện cứu vớt người khác.

Hắn ta cảm thấy trẻ nhỏ đều thích nghe chuyện về anh hùng.

HÌnh tượng của mình không thể bị hủy được.

Vấn đề ở chỗ nào, vậy thì xử lý ở chỗ đó.

Chiến Thần Ném Phân nghe Lê Bạch nói những chuyện này, miệng há hốc, ánh mắt nhìn Lê Bạch sáng lên.

Lê Bạch nói, “Mặc dù ta không lợi hại như Lâm thúc thúc của các ngươi, nhưng sau này ta cũng sẽ lấy tính mạng mình bảo vệ nơi này, sau này có chuyện gì, ngươi có thể nói với ta, ta có thể giúp ngươi.”

“Lê thúc, ngươi quá lợi hại, không được, ta không muốn lấy cái tên này nữa, trước kia ta cho rằng ngươi là kẻ địch, ta bảo vệ nơi này, ta cảm thấy cái tên này đối với ta mà nói là một loại vinh quang, nhưng bây giờ ta biết, ngươi bảo vệ nơi này, cái tên này chính là sự sỉ nhục với ngươi, ta không cần cái tên này nữa.” Chiến Thần Ném Phân kiên định nói.

Lê Bạch mỉm cười, rất tốt, không uổng công ta nhẹ nhàng nói chuyện phiếm với ngươi như vậy.

Chiến Thần Ném Phân gãi đầu, “Thế nhưng ta cũng không có tên, bây giờ ta nên lấy tên là gì đây?”

“Ngươi không có tên?”

“Ừm, ngay cả cha mẹ ta cũng chưa từng nhìn thấy, cho nên không biết tên của mình.”

Nghe thấy vậy.

Lê Bạch có chút thương hại, khoác tay lên vai thiếu niên, “Bạn nhỏ, ngươi có muốn nhận ta làm cha nuôi của ngươi, ta đặt tên cho ngươi, cùng họ với ta.”

“A?” Chiến Thần Ném Phân há hốc mồm, ngơ ngác nhìn Lê Bạch.

Phù phù!

Chiến Thần Ném Phân đột nhiên quỳ xuống, “Cha nuôi, nhận một lạy của con trai.”

“Được, sau này cứ lấy tên là Lê… Chí Cường.”

“Chí Cường…”

Chiến Thần Ném Phân ngây người, sau đó vừa khóc vừa nói.

“Cha nuôi, Chí Cường dập đầu với ngươi.”

“Đứa trẻ ngoan.” Lê Bạch nâng con nuôi lên.

Chiến Thần Ném Phân… Không, Lê CHí Cường, thật sự rất kích động, hắn ta có người thân, từ nay về sau mình không còn là cô nhi nữa.

Ngẫm nghĩ.

Hắn ta lại càng khóc to hơn.

Tất cả nguỵ trang kiên cường, vào giờ khắc có người thân bảo vệ, hoàn toàn sụp đổ.

Hắn ta cuối cùng vẫn là một đứa bé.

“Cha nuôi sẽ giúp ngươi trở thành cường giả.”

Đây là lời hứa hẹn của Lê Bạch với Lê Chí Cường, hắn ta có thể bồi dưỡng được một vị Giác Tỉnh giả và Liệp Sát giả trong thời gian mấy năm, vậy thì hắn ta cũng có thể bồi dưỡng Lê Chí Cường được.

“Cha nuôi, ta sẽ cố gắng.”

Nụ cười trên mặt Chí Cường rất xán lạn, rõ ràng sau khi có được người thân, tâm tình của hắn ta đã khá hơn rất nhiều, sau đó nói, “Cha nuôi, ta dẫn ngươi đi dạo một vòng.”

Nhìn ánh mắt mong chờ của Chí Cường, Lê Bạch hiểu ra cái gì đó, gật đầu, “ĐƯợc.”

Một lớn một nhỏ đi dạo trong tường trong.

“Chiến Thần ca.”

Ngẫu nhiên gặp được một tùy tùng nhỏ, tùy tùng nhỏ chùi nước mũi trên mặt, vui vẻ chạy đến.

“Tiểu Quý, sau này đừng gọi ta là Chiến Thần ca nữa, đây là cha nuôi của ta, về sau ta lấy họ theo cha nuôi, ta bây giờ tên là Lê Chí Cường, nghe chưa.” Chí Cường ngẩng đầu lên, không còn nguỵ trang kiên cường như lúc trước nữa, mà là chân chính ngẩng đầu ưỡn ngực, có người thân làm chỗ dựa.

“A, ta biết rồi, Chí Cường ca.”

Tiểu Quý gật đầu, hắn ta cũng có người thân, nhưng mà chỉ có một mình ba ba, sinh hoạt trước kia rất khổ cực, nhưng bây giờ tốt hơn nhiều rồi, ba ba trồng trọt trong tường rào, mỗi ngày đều có thể mang về thức ăn ngon mà trước kia hắn ta chưa bao giờ nếm qua.

Hắn ta cảm thấy cuộc sống bây giờ thật hạnh phúc.

Lê Bạch đi theo bên cạnh Lê Chí Cường đương nhiên cũng hiểu ý của tên tiểu tử này, đó chính là dẫn theo hắn ta, để tất cả mọi người trong tường rào đều biết, mình là cha nuôi của tên nhóc này, sau này không còn là cô nhi nữa.

Chương 269 - Thế đạo này còn có người cao thượng như vậy sao?

Lê Bạch sống trong hoàn cảnh tàn phá khốc liệt của tận thế, tâm cảnh đã sớm chẳng có chút xúc động nào, chỉ muốn săn giết dị thú tăng thực lực lên, bây giờ nhìn thấy tình cảnh của Chí Cường, tim của hắn ra khẽ run lên, cảm thấy đứa nhỏ này thật đáng thương.

Một vài người sống sót ở tường trong, nhớ rõ Lê Bạch là ai, nhìn thấy Chiến Thần Ném Phân đi cùng với đối phương, cảm thấy khá khó hiểu, vì sao hai người này lại đi cùng nhau, cái cục phân kia thật sự đã từng ném rồi đó.

Chẳng qua sau khi nghe thấy lời giới thiệu của Chiến Thần Ném Phân, đây là cha nuôi của mình, sau này mình có tên là Lê Chí Cường, bọn hắn sợ ngây người, sau đó lộ ra nụ cười tươi.

Đứa nhỏ này có người thân, có chỗ dựa.

Bọn hắn cũng biết tình huống của Chiến Thần Ném Phân, chẳng qua lúc đó bản thân bọn họ đã khó đảm bảo, không rảnh bận tâm, bây giờ nhìn thấy Chiến Thần Ném Phân khổ tận cam lai, cũng cảm thấy cao hứng vì hắn ta.

Thỉnh thoảng Lê Bạch lại sờ đầu Chí Cường, gật đầu chào hỏi với mọi người.

Ý rất rõ ràng.

KHông sai.

Ta là cha nuôi của hắn ta.

Ban đầu Lê Bạch muốn loại bỏ ảnh hưởng từ chuyện kia, cho nên

mới muốn dỗ dành người trong cuộc thật tốt.

Tình hình bây giờ, khiến hắn ta có lòng thương hại với đứa nhỏ này.

Nếu nhận đứa nhỏ này làm con nuôi.

Hắn ta đương nhiên phải giáo dục thật tốt.

…

Ban đêm.

Tường rào tổ chức buổi hoan nghênh.

Tiểu đội Cơ Thạch và Lê Bạch gia nhập vô hình giúp thực lực tổng hợp của tường rào tăng thêm một cấp độ.

Đoàn người bọn họ tốp năm tốp ba ngồi quây quần một chỗ, trò chuyện với nhau, thổi phồng nhau.

Muốn bao nhiêu vui vẻ thì có bấy nhiêu.

“Ai, trước kia chúng ta chưa từng vui vẻ như vậy.” Mã Phi ăn thịt, uống rượu trắng, cười tươi như hoa, hắn ta là Giác Tỉnh giả con rối, trước kia chưa từng thả lỏng như vậy, cả ngày đều sống trong hoàn cảnh kiềm chế.

Hàn Minh nói, “Đây là do có Lâm Phàm xuất hiện, chúng ta mới có thay đổi, trước kia khi tổ chức đoàn đội ra ngoài săn giết dị thú, Giác Tỉnh giả, Liệp Sát giả dẫn theo một ít người sống sót bình thường ra ngoài, ngoài miệng thì nói là cho người sống sót bình thường có cơ hội thay đổi bản thân, nhưng thật ra chính là dùng họ làm bia đỡ đạn, nhưng bây giờ mọi chuyện đều đã thay đổi, trở nên có tình người, hành động đoàn kết hơn.”

Trương Thành nói, “Có thể đến đây là may mắn của ta.”

Trước kia hắn ta là Giác Tỉnh giả của tường rào Bảo Phong, khi đó cùng mọi người đến xâm chiến tường rào Miếu Loan, may mắn bỏ gian tà theo chính nghĩa kịp thời, nếu không làm gì có cuộc sống như bây giờ.

Lão Chu vô cùng hài lòng với không khí náo nhiệt lúc này, sau đó huých người, hỏi thăm Lâm Phàm bên cạnh, “Tường rào Miếu Loan chúng ta càng ngày càng tốt.”

Tường rào bây giờ, tất cả đều đang phát triển theo phương hướng

tốt.

Hắn ta khó có thể tưởng tượng được, tương lai tường rào Miếu Loan sẽ có dáng vẻ như thế nào.

Lâm Phàm nói, “Lôi kéo nhiều cao thủ là chuyện cần thiết, hôm nay ở tường rào Diêm Hải, ta đã giải quyết Dương Phi, đây chắc hẳn là thể biến dị mà con người làm ra, tính nguy hại còn lớn hơn so với dị thú, loại tình hình này chúng ta cần để ý nhiều hơn.”

Lão Chu tức giận nói, “Đúng là thứ đồ chơi đáng chết, dị thú đã đủ khiến chúng ta khó giải quyết rồi, còn làm ra thứ đồ chơi này nữa.”

Lâm Phàm nói, “Có người muốn thí nghiệm là chuyện rất bình thường, bây giờ chúng ta cần phải chú ý vài nơi, tường rào Hoài Phổ, tường rào Liên Cảng, thành thị tại Tô thành.”

“Ừm, ta hiểu rồi.” lão Chu gật đầu, đương nhiên biết tường rào Miếu Loan bọn hắn đã không còn như trước kia nữa, trước kia tường rào Miếu Loan không có tiếng tăm gì, chỉ núp ở một nơi hẻo lánh tham sống sợ chết, nhưng bây giờ, tường rào của bọn hắn đang nhanh chóng phát triển.

Khi bọn hắn nói chuyện với nha.

Lục Dĩnh đẩy Lục Sơn còn nằm trên giường bệnh đến.

Bây giờ Lục Sơn đã tỉnh.

Chỉ là hành động bất tiện, còn phải nằm trên giường, nhưng có loại yến hội này, hắn ta không thể nào lại không tham gia được, ai cũng thích tham gia náo nhiệt, chứ đừng nói đến việc hắn ta đã nằm trên giường bệnh lâu như vậy, sắp tự kỷ luôn rồi.

“Ha ha, lão Chu, Lục Sơn cũng đến rồi, chúng ta qua đó nói chuyện với hắn thôi.”

“Được.”

Lâm Phàm đến trước mặt Lục Sơn, cười nói, “Thế nào? Vẫn tốt chứ.”

“Đương nhiên là tốt hơn nhiều rồi, không nói đến những thứ khác, thể trạng bây giờ của ta là đúng tiêu chuẩn rồi.” Lục Sơn nói.

“Ừm, ta cũng cảm thấy vậy.”

“Cảm ơn.”

Lục Sơn chân thành tha thiết nói lời cảm tạ.

Hắn ta biết Lâm Phàm báo thù giúp hắn ta, đi thẳng đến tường rào Liên Cảng bắt đối phương về đây, đây là chuyện mà hắn ta nghĩ cũng không dám nghĩ, quá nguy hiểm, quá mạo hiểm.

Lâm Phàm cười, "Không có việc gì."

Lúc này, Lạt Điều từ trong ngực Lâm Phàm ló đầu ra, nghiêng cái đầu tròn tròn nhìn Lục Sơn trước mắt.

Lục Sơn biết mình có thể không sao, là may mắn có con dị thú tên là Lạt Điều này cứu hắn ta.

"Cảm ơn ngươi, Lạt Điều."

Lạt Điều nhận được lời cảm ơn thì rất hài lòng gật đầu.

Tính ra ngươi cũng biết lễ phép.

KHông giống hai tên gia hỏa ban ngày kia, một chút lễ phép cũng không có, người ta cực cực khổ khổ chữa trị cho các ngươi, thế mà không nói tiếng cảm ơn.

Mà vào ngay lúc này.

Chiến Thần Ném Phân được Lê Bạch kéo theo đang đứng trên bàn, ngẩng đầu lên, lớn tiếng hô hào.

"Lê Bạch là cha nuôi của ta, sau này ta tên là Lê Chí Cường, các ngươi dừng gọi sai tên ta."

Lập tức.

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh.

Đồng loạt nhìn về phía Lê Bạch.

Khá lắm, vừa mới đến tường rào Miếu Loan, thế mà đã nắm giữ được Chiến Thần Ném Phân, đây là có chuẩn bị mà đến.

Sau khi yến hội kết thúc, đều tự mình quay về, lão Chu tiếp tục tu luyện thuật thổ nạp, Lâm Phàm bắt đầu xoát độ thuần thục.

Đi đến nơi đất trống.

Thực hiện Ngũ Chủy Đoán Cốt.

Chương 270 - Thế đạo này còn có người cao thượng như vậy sao? (2)

Những gì bỏ ra là vì tương lai có thể đứng thẳng lưng eo trong tận thế, sống tốt hơn.

Hắn biết nơi mình ở rất nhỏ.

Thuộc về một góc của băng sơn trong tận thế.

Mấy ngày sau.

Cảnh giới đoán cốt đã tăng lên 12,1%

Đối với cái này hắn rất hài lòng.

Đây chính là hắn cực cực khổ khổ tu luyện được, bây giờ hắn vẫn đang cấp bốn, còn chưa nghĩ chuyện ra ngoài săn giết dị thú, dị thú cấp bốn ở địa bàn hắn không dễ tìm lắm.

Nhưng mà khi độ thuần thục tăng lên, hắn cũng có thể cảm nhận được rõ ràng thực lực bản thân tăng vọt.

Chỉ là khiến hắn nghi ngờ đó là.

KHi cảnh giới tăng lên, cũng không hề tăng lên trị số ba chiều, không thể không nói, tình huống này khiến hắn có chút khó hiểu.

Có lẽ là săn giết dị thú lấy được điểm tiến hóa, tăng tố chất thân thể có thể thể hiện ra vào thuộc tính ba chiều.

Mà đi con đường tu luyện, thuộc về chuyện hắn cực cực khổ khổ tu luyện ra được, bởi vậy sẽ không hiện thị trên trị số ba chiều, phân ra làm hai loại.

Tạm thời không tìm được rõ ràng, chỉ có thể giải thích như vậy.

“Lâm Phàm, vị thương nhân kia đến.” Lão Chu đến.

“Đến đây.”

Lâm Phàm đi về phía lão Chu, “Xe bồn đã đến chưa?”

“Đến rồi.”

Rất nhanh, bọn hắn gặp mặt thương nhân Vương Trung.

“Chào các ngươi, vật tư ta đã mang đến.” Vương Trung cười, chỉ vào xe bồn sau lưng, “Nặng ba tấn, mười viên huyết tinh cấp bốn, các ngươi có thể kiểm tra một chút.”

“Làm ăn coi trọng vào tín nhiệm, nếu có vấn đề, lần sau làm ăn nhất định không được nữa, ta tin các ngươi.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

“Đúng vậy.”

Lão Chu đi đến chỗ xe bồn, nhấc xe bồn lên, nâng nó lên khỏi mặt đất, cảm nhận trọng lượng một chút. “Thứ đồ chơi này bây giờ thật khan hiếm đó.”

Nhìn thì đang nói chuyện xăng khan hiếm, nhưng thật ra đang xem xét số lượng.

3 tấn nặng thế nào, trong lòng có thể ước lượng được.

Lâm Phàm lấy túi huyết tỉnh ra ném sang, Vương Trung nhận lấy huyết tinh, lấy một viên ra, cảm thán nói, “Huyết tinh cấp bốn màu xanh lá, nhìn như thủy tinh sáng chói, bên trong như có ngân hà lưu động, thật khó tưởng tượng được, chỉ một viên huyết tinh nho nhỏ như vậy, lại có thể nâng đỡ được thân hình khổng lồ của dị thú hoạt động, năng lượng thật lớn.”

Nhìn thì Vương Trung đang tán dương huyết tinh đẹp đẽ, nhưng thật ra đang kiểm tra chất lượng và số lượng của huyết tinh.

Quả nhiên, trong tận thế, độ tín nhiệm quá thấp.

“Hai vị, cái xe bồn này chúng ta còn phải lấy đi, các ngươi tìm thùng đến đựng đi.” Vương Trung thấy hai người thờ ơ, vội vàng nhắc nhở.

Bọn họ đừng cho rằng tính luôn xe bồn vào trong đó đấy.

Thứ đồ chơi này bây giờ rất khó tìm.

Lâm Phàm cười nói, “Ta còn tưởng tặng kèm chứ.”

Vương Trung nói, “Cái này không phải tặng, giá trị của cái xe bồn này đã không ít, nếu các ngươi muốn, ta có thể giảm giá cho các ngươi.”

Cái xe bồn này bọn hắn đâu cần.

KHông có xăng dầu, để đó chỉ là một đống phế liệu.

“Chúng ta cần nó làm gì, không có tác dụng gì.” Lâm Phàm xua tay.

Vương Trung vô cùng ngạc nhiên với sự thay đổi của tường rào Miếu Loan, tường ngoài dùng để trồng trọt, tất cả người sống sót đều ở lại tường trong, loại tường rào này đúng là hiếm thấy, đương nhiên, không phải chưa từng nhìn thấy, nhưng mà đều đang trong quá trình phát triển, xuất hiện rất nhiều vấn đề, cuối cùng sụp đổ, quay lại chế độ trước kia.

“Hai vị, ta ở bên này có tin tức, không biết các ngươi có hứng thú hay không?” Vương Trung nói.

“Tin tức gì?” Lâm Phàm biết Vương Trung là thương nhân, vẫn luôn chạy ở bên ngoài, chuyện biết được đương nhiên rất nhiều.

“Ta cảm thấy tin tức này rất quan trọng, mười viên huyết tinh cấp một là được.”

Ngoài miệng Vương Trung nói đây là tin tức rất quan trọng, nhưng thật ra lại chào giá rất thấp, đây cũng là tin tức hắn ta nhận được trên đường đi, cảm thấy người biết được tin tức không ít, nhưng đối với người không biết mà nói, đây là việc lớn.

“Lão Vương, chuyện làm ăn của ngươi thâm nhập vào trong xương tủy rồi.” Lâm Phàm cảm thán, không thể không bội phục người ta có cuộc sống tốt cũng là có lý do, vạn vật đều có thể bán, huyết tinh trừ dùng để nhập hàng, còn có thể tăng thực lực.

Ở trong tận thế, thực lực mới là đạo lý quyết định.

Hắn đã nhìn thấy thành viên trong đội ngũ của lão Vương.

Mặc dù nhân số ít, nhưng thực lực không tệ, đội ngũ của tường rào bình thường gặp phải, quả thật không dám có ý xấu.

Vương Trung bất đắc dĩ buông thõng hai tay nói, “Không còn cách nào khác, trải qua thời gian khổ cực quá gian nan, đến bây giờ ta vẫn còn nhớ rõ, lúc trước vì một cái bánh quy, đánh túi bụi với người ta, cuối cùng không những không cướp được, còn bị người ta đánh mặt mũi bầm dập, suýt chút nữa còn lòi phân ra quần, ha ha…”

Nhìn như là lời nói đùa, nhưng thật ra đã nói rõ những cực khổ mà Vương Trung đã từng trải qua.

Đều từ trong tận thế mà ra.

Nhưng mà Vương Trung cũng đã thể hiện rõ, ta đã nói mình thê thảm như vậy rồi, các ngươi không thể cò kè mặc cả với ta được, dù sao thì ngươi quản lý một tường rào lớn như vậy, chút huyết tinh đó nhất định không thể làm khó được các ngươi.

Cho đối phương mười viên huyết tinh cấp một.

Vương Trung không cất đi, mà chỉ nói, "Các ngươi biết trước khi tận thế bộc phát, mưa sao băng xảy ra, có mảnh vỡ thần bí rơi xuống trái đất chứ?"

"Biết." Lâm Phàm nói.

"Vậy các ngươi có biết làn này có rất nhiều đội ngũ hành động, chuẩn bị cướp đoạt một mảnh vỡ thần bí không?"

"Không biết."

Lâm Phàm quả thật chưa từng nghe nói đến chuyện này, thậm chí ngay cả một chút tiếng gió cũng không có, rõ ràng trong khoảng thời gian nầy hắn ở trong tường rào xoát độ thuần thục, không để ý đến chuyện bên ngoài, cho nên không phát hiện một chút động tĩnh nào.

"A, không biết là được, thế thì ta yên tâm lấy huyết tinh của các ngươi rồi, nghề này của chúng ta, chú trọng nhất chính là giữ chữ tín." Vương Trung đắc ý cất kỹ huyết tinh, tâm tình vô cùng tốt, cảm thấy làm ăn với tường rào Miếu Loan thật quá tuyệt vời.

Chương 271 - Thế đạo này còn có người cao thượng như vậy sao? (3)

Chuyến đi của bọn hắn thật sự nguy hiệm trùng trùng, không hề đơn giản, có lúc gặp được nguy hiểm đúng là bình thường.

Người mua vừa thấy huyết tinh là nổi máu tham, muốn không làm mà có, khi không có luật pháp, muốn đứng vững bước chân trong tận thế, phải có đủ thực lực.

Vương Trung hắng giọng nói, "Phạm vi đại khái của cái mảnh vỡ thần bí kia, chính là bên chỗ lăng Hồng Trạch Minh Tổ, nghe nói mảnh vỡ thần bí ẩn chứa năng lượng cực mạnh, nhiều người đều muốn có được, nhưng mà nguy hiểm rất nhiều, dị thú đặc biệt nhiều, nhiều đến mức khiến người ta khó có thể tưởng tượng được."

Nghe thấy vậy, hai mắt Lâm Phàm sáng lên.

Lập tức cảm thấy hứng thú.

Hắn thích nhất là nơi có nhiều dị thú.

“Mảnh vỡ thần bí rốt cuộc có tác dụng gì?” Lâm Phàm hỏi.

Vương TRung nói, “Rốt cuộc làm cái gì, ta cũng không biết, nhưng mà chuyện duy nhất có thể xác định chính là, người từng lấy được mảnh vỡ thần bí, thực lực bản thân đã thay đổi nghiêng trời lệch đất.”

Lâm Phàm nhìn về phía lão Chu, lão Chu lắc đầu, tỏ vẻ không biết chuyện này, thứ đồ chơi này với hắn ta mà nói, tương đối xa xôi, không phải thứ hắn ta có thể tiếp xúc đến, sao có thể biết được những thứ này.

“Lần hành động này, có rất nhiều đội ngũ sao?”

“Nhiều, rất nhiều, phần lớn là những cao thủ tường rào ở tỉnh ngoài đang hành động, bởi vì muốn cướp đoạt được mảnh vỡ thần bí có độ khó rất cao, không phải Giác Tỉnh giả và Liệp Sát giả bình thường có thể tiếp xúc được.”

“Đã hiểu.”

Giao dịch kết thúc, xăng trong xe bồn cũng đã được lấy ra.

Thương đội Vương Trung cũng không ở lại mà đi tiếp, trước khi đi có để lại phương thức liên lạc, nếu như muốn mua sắm bất cứ thứ gì, có thể điện đài vô tuyến để liên lạc.

“Lâm Phàm, ngươi muốn đi sao?” Lão Chu biết Lâm Phàm nhất định muốn đi, những người khác thì hắn ta không biết, nhưng với tính cách của Lâm Phàm, hắn ta hiểu rất rõ.

“Mười viên huyết tinh cấp một đổi được tin tức này, nhất định phải đi, nếu không chẳng phải lãng phí rồi sao.”

Lâm Phàm vô cùng nôn nóng không kịp chờ.

Lão Chu lo lắng nói, “Ta cảm thấy rất nguy hiểm, nếu như có nhiều đội ngũ xuất hiện như vậy, muốn cướp được ít đồ từ trong tay bọn họ, độ khó cực cao đó, nếu không thì thôi đi.”

Lâm Phàm vỗ vai hắn ta, “Lão Chu, đừng nhát gan như thế, đối với ta, ngươi vẫn nên lựa chọn tin tưởng đi, yên tâm đi, trong lòng ta nắm chắc.”

Lão Chu biết có nói gì cùng không có tác dụng.

Một khi Lâm Phàm đã quyết định chuyện gì, đương nhiên sẽ không thay đổi.

“Thế có cần người đi cùng hay không?” Lão Chu hỏi.

Lâm Phàm nói, “Không cần, vì người đi tìm kiếm mảnh vỡ thần bí kia đều là cao thủ, chỉ dựa vào tình hình hiện tại của tường rào chúng ta, ai đi cũng sẽ gặp nguy hiểm, nhưng mà ít nhất ta có thể bảo đảm được sự an toàn của mình.”

Lão Chu biết Lâm Phàm là Giác Tỉnh giả mạnh nhất của tường rào.

“Lúc nào xuất phát?”

“Lát nữa đi luôn.”

“Nhanh vậy à?”

“Ừm, ta cảm thấy người ta đã hành động rồi, còn chậm trễ nữa, có thể mọi chuyện đã kết thúc rồi.”

Đối với chuyện này, lão Chu không nói gì thêm, tường rào Miếu Loan muốn sinh tồn thật tốt trong tận thế, thì phải hiểu rõ thứ đồ ở tầng sâu nhất của tận thế, nếu không cứ vùi đầu phát triển, không hỏi thế sự, cuối cùng khi tại nạn kinh khủng nhất đến, mọi phát triển đều tan thành mây khói.

Lâm Phàm nói, “Lão Chu, nói thật thuật thổ nạp mà ta đưa cho ngươi, ngươi phải học cho thật kỹ, đây là con đường mạnh lên, thoát khỏi sự ỷ lại đối với huyết tinh, từ đó đạt được sức mạnh cao hơn.”

“Ta biết, ta đang cố thử.” Trong khoảng thời gian này khi hắn ta tu luyện, đã có thể cảm nhận được tác dụng của thuật thổ nạp, trừ lúc ban đầu có chút khó khăn, sau này đã thông thuận hơn rất nhiều.

Lâm Phàm cũng có chút mê mang với phương thức tu luyện đằng sau đoán cốt.

Hắn chính là tự sờ soạng mà qua sông, ngay cả tảng đá cũng không có, người ta sờ tảng đá qua sông, còn có đồ vật dẫn đường, hắn mà đi không đúng, có thể chỉ vòng quanh tại chỗ.

Cũng may hắn cũng có vốn liếng mà thử, săn giết dị thú thu hoạch được điểm tiến hóa, cũng đủ để hắn nghiệm chứng thực lực của bản thân, trong lòng cũng nhận định được tốc độ tiến bộ của mình cực

nhanh.

KHông dùng xe Pickup màu đen để đi.

Không biết sẽ đụng phải náo nhiệt như thế nào, rất có thể cần phải bỏ xe chạy trốn, chỉ có thể lái một chiếc xe Pickup bình thường, cho dù vứt bỏ cũng không đau lòng.

…

“Hồng Trạch.”

Một chiếc xe Pickup cũ nát nhanh chóng đi băng băng trên đường.

Hoàn cảnh xung quanh khiến Lâm Phàm phát hiện ra mọi chuyện không đơn giản.

Có xe con bị lật nghiêng đốt cháy đen, nhìn tình hình cháy là có thể thấy được đã xảy ra một hai ngày, rất rõ ràng, có đội ngũ xuất hiện ở đây, gặp phải công kích, không biết là cố ý hay dị thú làm.

Tốc độ xe dần chậm lại, xung quanh có một ít biển quảng cáo cũ nát vô cùng, nhưng lờ mờ có thể nhìn thấy một ít chữ viết.

Bán cua.

Nhìn trận thế quảng cáo này, rất rõ ràng nơi này nổi tiếng cả nước.

Tiếp tục đi về phía trước.

Khi đi ngang qua một khu đất hoang, hắn phát hiện có một đội ngũ đang nghỉ ngơi ăn cơm, khi hắn lái xe đi ngang qua, các đội viên của tiểu đội kia ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào xe của hắn, có người đặt tay lên vũ khí, vô cùng cảnh giác với sự xuất hiện của hắn.

“Chào các ngươi, tạm biệt, đừng lo lắng, đi ngang qua thôi.”

Lâm Phàm mỉm cười chào hỏi, không chuẩn bị dừng lại, hoặc là giao lưu trao đổi với bọn họ.

Cho dù hắn không có ác ý, người ta cũng chưa chắc tin tưởng.

Phương thức đơn độc đả đấu mới là đáng tin nhất.

Sau một hồi.

Xe tiến vào khi vực Hu Di, sắc trời dần dần ảm đạm, hắn đi vào

trong thành, sau khi xử lý một nhóm dị thú ngăn trước mặt, dừng xe lại ở chỗ tốt, kéo xác một con dị thú trốn vào trong một tòa nhà hoang phế.

Nhóm lửa, nướng thịt.

Chương 272 - Thế đạo này còn có người cao thượng như vậy sao? (4)

Hắn bước ra ban ccông, nhìn thành thị đen kịt, bên tai là tiếng dị thú gào thét liên miên, phát hiện trong tòa nhà ở đằng xa có ánh lửa lóe lên, nếu như đoán không sai, đó rõ ràng là lửa của người sống sót khác.

“Tâm lớn thật, cũng không sợ thu thú người không có ý tốt đến.”

Lâm Phàm nói thầm, đột nhiên nghĩ đến mình cũng đốt lửa, không khỏi cười thầm.

Cũng không biết trong tòa thành này có bao nhiêu đội ngũ.

Nhưng hắn thấy, số lượng cũng không ít.

Đằng xa.

TRong tòa nhà có ánh lửa mà Lâm Phàm vừa nhìn thấy.

Một đám người đang ăn thịt dị thú, có nam có nữ, nhưng mặc kệ là nam hay nữ, dáng vẻ bọn họ đều không dễ trêu chọc đến, mỗi một người đều tản ra khí thế cường giả trong tận thế.

“Bên kia có ánh lửa, xem ra vừa có người đến.” Một nam tử đứng ở ban công hóng gió mở miệng nói.

Có người ở bên trong trao đổi.

“Xem ra lần này số lượng đội ngũ tranh đoạt mảnh vỡ thần bí không ít.”

“Quản bao nhiêu chứ, cuối cùng vẫn phải dựa vào bản lĩnh.”

Lúc này, nam tử đang ngồi trong góc tường vẫn không lên tiếng đột nhiên nói, “Nhớ kỹ, có cướp được mảnh vỡ hay không không quan trọng, mục đích của chúng ta chính là huyết tinh, khi bọn hắn xử lý dị thú, lấy huyết tinh ra, chính là cơ hội của chúng ta.

“Đã hiểu.”

“Hiểu.”

Khu vực xung quanh mảnh vỡ thần bí có rất nhiều dị thú, hơn nữa còn là dị thú mạnh mẽ.

Đây không phải chuyện một hai tiểu đội có thể xử lý.

Nhưng mặc kệ tình huống như thế nào, tóm lại sẽ có người không nhịn được mà ra tay.

Mục tiêu của những người khác là mảnh vỡ, mà trong mắt những người này thì là huyết tinh.

“A, Tào Lượng đâu?”

Lúc này, có người phát hiện Tào Lượng không có ở đây.

“Mẹ nó, gia hỏa này nhất định lại đi tìm đàn bà rồi, lần này đội ngũ tại Hu Di khá nhiều, ta nghĩ hắn muốn đi tìm quả hồng mềm mà bóp rồi, đừng để ý đến hắn, với thực lực của hắn, chạy trốn không thành vấn đề đâu.”

Bọn hắn từ tường rào ở tỉnh ngoài đến đây.

Bên đó gần đây dị thú mạnh hơn rất nhiều, cho nên thực lực của bọn hắn rất cao.

Lúc này.

Lâm Phàm ăn thịt nướng trong tay, mùi vị không tệ, đồ nướng chính là thứ ngon nhất trên thế gian, bất cứ thứ gì cũng có thể nướng, điều thiếu hụt duy nhất chính là không có gia vị.

Đột nhiên.

Hắn nghe thấy có tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến, rất nhẹ.

Tào Lượng kén lén lút lút xuất hiện trong một góc âm u, hắn ta xoa xoa bàn tay, có chút mong chờ, không biết trong đội ngũ này có em gái nào không, sáo lộ của hắn ta rất đơn giản.

Nếu có em gái, mà đội ngũ này có thực lực không tệ, hắn ta sẽ lấy mục đích hợp tác đến đây bắt chuyện.

Nếu như đội ngũ này thực lực yếu, một mình hắn a có thể nghiền ép.

Hắn ta sẽ giết hết nam.

Chỉ giữ lại nữ.

Tào Lượng vô cùng thuần thục với sáo lộ này, đếm kỹ lại, từ khi tận thế đến nay, hai năm đầu tiên vô cùng khổ cực, không có tư cách nghĩ đến những chuyện này.

Bắt đầu từ năm thứ ba, nhân sinh của hắn ta lập tức bay lên.

Cho đến bây giờ ít nhất đã là Thiên Nhân Trảm.

Ừm, đây chính là thành tựu mà hắn ta lấy làm tự hào, mà nữ tử bị hắn ta bắt được, sau khi hắn chơi chán rồi, sẽ bị hắn ta ném vào trong cửa hàng của mình, kiếm huyết tinh cho hắn ta.

Cho đến bây giờ vẫn luôn thu hoạch tràn đầy.

Đi đến cửa ra vào.

“Xin chào, có ai không?”

Tào Lượng đẩy cửa ra, mặt mũi tươi cười chào hỏi, mà ngay lúc này, một bàn tay nhanh chóng vươn ra, bóp lấy cổ hắn ta, đối mặt với tình huống bất thình lình này, hắn ta đương nhiên vung quyền cản lại.

Răng rắc!

Nắm đấm vung tới bị chặn lại, một luồng lực lượng cực mạnh dội lại, trực tiếp bẻ gãy cổ tay hắn ta, đau đớn kịch liệt ập đến, Tào Lượng sắp kêu lên thảm thiết, lại phát hiện yết hầu bị bóp chặt, ngay cả một chút tiếng động cũng không phát ra được.

“Ngươi là ai?”

Lâm Phàm hỏi.

Tào Lượng là Giác Tỉnh giả cấp bốn, điều chỉnh trong chốc lát, là có thể nhịn lại sự đau đớn, muốn nói, Lâm Phàm hạ thấp lực tay xuống, lúc này mới khiến Tào Lượng có không gian để nói.

“Ta không có ác ý.”

Trong lòng Tào Luọng hoảng sợ, gia hỏa này rốt cuộc có lai lịch như thế nào, ra tay quả quyết như vậy, hơn nữa chính hắn ta cũng là Giác Tỉnh giả cấp bốn, lại bị đối phương khống chế, ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

“Không có ác ý mà hơn nửa đêm đến chỗ của ta làm gì.” Lâm Phàm dựa vào ánh lửa nhìn rõ mặt đối phương, bộ dạng này xem ra cũng chẳng phải là người tốt.

Tào Lượng nói: “Ta biết người đến chỗ này cũng là vì mảnh vỡ thần bí, ta đến đây là muốn hỏi một chút, muốn hợp tác hay không, đội ngũ chúng ta cũng vì chuyện này mà tới, bọn hắn ở chỗ này, nhân số không ít, bọn hắn phái ta đến đây, chính là muốn hỏi một chút.”

Lời hắn ta nói rất ngay thẳng.

Ta cũng không phải chỉ có một người.

Ta đến đây là do bọn hắn phái ra.

Nếu như ngươi giết ta, bọn hắn khẳng định là biết được.

“Thật?”

“Thật.” Tào Lượng vội la lên.

“Ta không tin.”

Nếu như Lâm Phàm tin lời hắn ta nói, thì thật sự gặp quỷ rồi, sau đó tìm kiếm trên người đối phương, ở trong túi tiền của hắn ta, vậy mà tìm được mấy thứ có cảm giác xưa cũ.

“Đây là cái gì?”

Khi Lâm Phàm lấy đồ từ trong người hắn ta ra, biểu lộ của Tào Lượng rất kỳ quái, “Cái này… Đây là ta dùng để thổi bong bóng chơi thôi.”

“Thả cái rắm vào mặt mẹ ngươi.” Lâm Phàm tăng thêm lực độ của tay, mắt nhìn bóng đêm, lại nhìn ánh mắt hèn mọn của đối phương, “Có phải ngươi cho rằng dáng vẻ ta đẹp trai, lại rất yếu, cho nên muốn chơi ông đây, mẹ nó ngươi đúng là chó biến thái.”

“Ngươi sao lại… Không, làm sao có chuyện đó chứ, tuyệt đối không phải như vậy.” Tào Lượng kinh sợ trước lời đối phương nói.

Móa!

Mẹ nó đây là lời mà người có thể nói sao?

Ông đây chơi nam nhân?

Chơi em gái ngươi đó.

Chương 273 - Thế đạo này còn có người cao thượng như vậy sao? (5)

Ánh lửa ở đằng xa kia chính là đội ngũ của hắn ta, chuyện mà kẻ trước mắt này muốn làm, chắc cũng giống như những gì hắn nghĩ, Giác Tỉnh giả cấp bốn quả thật không tệ, nhưng ở trong tay hắn thì có vẻ rất yếu ớt.

Một tay Lâm Phàm bóp miệng hắn ta, một tay bùng lửa lên, đột nhiên nhét vào trong miệng hắn ta, lập tức, lửa thuận theo khoang miệng của đối phương tràn ngập bên trong cơ thể.

Tào Lượng giãy dụa kịch liệt.

Toàn thân vô cùng nóng hổi, sau đó bốc khói lên, tứ chi rũ xuống, không còn bất cứ động tĩnh nào.

“Phi, ngay cả ông đây mà cũng muốn chơi, đáng đời ngươi chết.”

Lâm Phàm thu dọn đồ đạc, trực tiếp rời khỏi nơi này, không quan tâm bên kia có biết hắn ở chỗ này hay không, hắn đều phải đi, lần này ra ngoài không phải để chém chém giết giết, hắn đến là để giết dị thú cấp bốn, tiện thể có cái gì có thể cướp được thì cướp, không cướp được thì thôi.

TRời đã sáng.

Một đêm Tào Lượng vẫn chưa về, các đồng đội của hắn ta muốn tìm cũng không biết phải tìm ở đây, chỉ có thể cho rằng hắn ta đã chết, chết mà không có bất cứ tiếng động nào, chuyện này càng khiến bọn hắn căng thẳng, rõ ràng, trong đám người sống sót ở trong Hu Di này, cao thủ rất nhiều.

Lâm Phàm không lái xe, đi bộ về phía lăng Minh Tổ, dọc đường đi, số lượng dị thú trở nên nhiều hơn, lái xe rất dễ khiến dị thú chú ý.

Phía trước xuất hiện động tĩnh.

Có một đội ngũ đang vật lộn với dị thú, tốc độ săn giết rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã giết chết dị thú.

“Thật là lợi hại, quả nhiên đội ngũ đến đây không có kẻ yếu.”

Lâm Phàm từ xa xa nhìn qua, mãi đến khi đội ngũ lấy huyết tinh ra,

sau khi lái xe rời đi, hắn mới di ra.

Nhìn phương hướng đối phương rời đi.

Xem ra Vương Trung nói không sai, vị trí đại khái chính là bên chỗ lăng Minh Tổ.

Nhìn quanh bốn phía, dằng xa, cũng có xe đang chạy, cuốn lên bụi mù, mục tiêu rõ ràng, chính là lăng Minh Tổ.

Lúc này hắn có chút kích động.

Đợi lát nữa chắc hẳn có thể nhìn thấy cảnh tượng hoành tráng.

Đi đường trong tâm trạng kích động, đi qua cầu lớn vượt qua sông Hoài, đã vào trong phạm vi lăng Minh Tổ, trên đường khắp nơi đều là xác dị thú, tình cảnh đẫm máu.

Những dị thú này cản đường, chỉ có thể nói là bọn chúng không may.

Gặp đoàn đội lớn xuất chinh.

Đột nhiên.

Trong đội xe đang chạy đằng trước, có một chiếc xe bị một con dị thú lật tung, nhìn thấy đường vân tại phần bụng dị thú, rõ ràng là một con dị thú cấp bốn, cái này khiến hắn âm thầm vui mừng, chỉ là trong lúc hắn còn đang ngây người.

Các đội viên của đội xe này đã bắt đầu ra tay chém giết dị thú cấp bốn.

Đám người này phối hợp rất tốt.

Tuy rằng đây là dị thú cấp bốn, nhưng với tình hình trước mắt xem ra, chỉ sợ không thể kiên trì được bao lâu.

Nghĩ đến đây.

Lâm Phàm không quản nhiều, cầm theo đường đao nhanh chóng vọt đến, không hề nghĩ ngợi, một đao chém xuống, trực tiếp chém đứt đầu dị thú cấp bốn.

“Điểm tiến hóa +1.”

Khi điểm tiến hóa đến, tâm tình của hắn vô cùng vui vẻ.

“Ngươi là ai? Có phải muốn cướp huyết tinh dị thú hay không.” Trong đội ngũ có vị nam tử tức giận nói.

Chính bọn hắn có thể tự giết chết dị thú cấp bốn, đột nhiên nhảy ra một người xa lạ, trực tiếp giết chết dị thú cấp bốn, cái này khiến bọn hắn nghĩ đến chuyện đối phương muốn cướp huyết tinh.

Huyết tinh cấp bốn cũng xem như rất quý.

“Hiểu lầm, ta chỉ muốn giúp một chút mà thôi, ta sẽ không lấy huyết tinh.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Đã đạt được mục đích, không cần thiết phải làm chuyện khác.

Một vị nam tử có vẻ là người lãnh đạo trong đội ngũ, giận dữ mắng mỏ nam tử vừa rồi, sau đó gật gật đầu với Lâm Phàm, tỏ ý cảm ơn, sau đó quả quyết lấy huyết tinh cấp bốn ra, thấy thành viên trong chiếc xe bị lật kia không có chuyện gì, lập tức dẫn theo đội viên rời đi.

Cũng không giao lưu gì với Lâm Phàm.

“Cái sáo lộ này có vẻ không tệ chút nào.”

So sánh giữa huyết tinh và điểm tiến hóa, nhất định là điểm tiến hóa quan trọng hơn.

Tiếp tục đi đường.

Hắn phát hiện có đội ngũ khác khi gặp được dị thú, đội ngũ đi ngang qua cũng sẽ không giúp đỡ, mà lái xe rời đi, không quản chuyện nhàn rỗi.

Phía trước.

Có hai con dị thú cấp bốn vây quanh một đám người.

Nhìn tình hình có vẻ không tốt lắm, bởi vì trong đội ngũ bọn họ có mấy người bị thương, thế công của dị thú cấp bốn rất hung mãnh, tuy rằng bọn hắn có thể chịu đựng được, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thể nào gây ra thương tổn quá lớn cho dị thú cấp bốn.

Lúc này, có một nam tử cầm búa vẻ mặt nghiêm túc.

Đồng thời trong lòng tức giận thầm mắng.

Không ngờ trên đường lại gặp phải kẻ thù, hai bên phát sinh xung

đột, khiến mấy đội viên bị thương, đến mức thực lực của đội ngũ giảm nhiều, bây giờ hai con dị thú cấp bốn xuất hiện, khiến bọn hắn khó săn giết được.

Nhưng vào lúc này.

Sau lưng có giọng nói vang lên.

“Xin chào, có cần giúp đỡ không?”

Lâm Phàm không ra tay, mà hỏi trước, tránh để người ta cho rằng hắn đến cướp huyết tinh, cho nên hỏi trước một câu vẫn tốt hơn.

“Cảm ơn, giúp chúng ta một chút.” Nam tử cầm búa vội vàng nói.

Nghe thấy vậy.

Lâm Phàm cầm đao, trong mắt tỏa ra ánh sáng.

Lại sắp có thêm hai điểm tiến hóa vào tay.

Xoát xoát!

Đơn giản nhẹ nhàng.

Hai con dị thú cấp bốn bị hắn giết chết.

Thật mạnh.

Nam tử cầm búa vừa rồi còn đau đầu, lúc này khiếp sợ nhìn Lâm Phàm, ngay cả các đội viên của hắn ta cũng thế, vô cùng kinh hãi.

“Thật sự cảm tạ.” Nam tử cầm búa cảm ơn.

“Không cần cảm ơn, việc nhỏ.”

Nhìn xem, biện pháp này thật hay.

Không chỉ không bị mắng, còn có thể nhận được lời cảm ơn chân thành tha thiết của đối phương.

Nói xong, Lâm Phàm rời đi.

“Chờ chút, ngươi còn chưa lấy huyết tinh mà.” Nam tử cầm búa la lên.

Lâm Phàm phất tay, “KHông cần, dị thú là do các ngươi gặp được, ta chỉ ra tay giúp đỡ mà thôi.”

Nam nhân cầm búa nhìn bóng lưng Lâm Phàm.

Chương 274 - Cuộc chiến tranh đoạt mảnh vỡ.

Cảm thán.

“Thế đạo này còn có người cao thượng như vậy sao?”

Các đội viên bên cạnh cũng điên cuồng gật đầu.

Thật sự là người thần kỳ.

Bọn hắn chưa bao giờ gặp được.

Lần này xem như mở rộng tầm mắt.

Trên sân thượng của một tòa nhà gần lăng Minh Tổ.

Lâm Phàm chắp tay sau lưng, nhìn về phương xa, ánh mắt ngưng trọng, tình huống trước mắt vượt quá tưởng tượng, một lượng lớn dị thú tụ tập một chỗ.

Cho dù không đến gần.

Cũng có thể cảm nhận được sự hung hãn của các dị thú.

Các dị thú ở đằng xa gầm thét, gào rống, từng lớp từng lớp, trùng trùng điệp điệp, dị thú hồng huyết ở vòng ngoài, dị thú cấp bậc cao thì ở bên trong.

Lạt Điều trốn ở trong ngực thò đầu ra, trong hai mắt đậu xanh lóe lên ánh sáng.

“Lạt Điều, ở trong đó có thứ ngươi muốn sao?”

Lâm Phàm thấy Lạt Điều cọ vào cổ của hắn, mặc dù không thể nói chuyện, nhưng lại có thể cảm nhận được.

Lạt Điều điên cuồng gật đầu.

Không sai, ở đó có đại bảo bối.

“Được, ta sẽ cố hết sức lấy cho ngươi.”

Tình hình trước mắt, cho dù là hắn cũng không chắc chắn một trăm phần trăm có thể lấy được, chỉ có thể thử, tìm cơ hội, với tràng cảnh này, không phải ai cũng có thể một mình lấy được.

Lạt Điều gật đầu, lùi vào trong ngực, tiếp tục ngủ, tiếp tục nằm giả chết, mình chỉ là một Lạt Điều nhỏ biết chữa trị, giật đồ gì chứ, không phải là chuyện mà nó am hiểu.

Chạy quanh sân thượng một vòng.

Trên sân thượng những tòa nhà gần đây cũng tụ tập không ít cao thú.

Có người phát hiện ra ánh mắt Lâm Phàm, nhìn nhau, khẽ lướt qua, cảm giác cực mạnh khiến Lâm Phàm cảm thấy không nên xem thường cường giả trong tận thế.

Ngẫm lại cũng đúng, có người sống sót ban đầu có vận may tốt, sau khi tận thế bộc phát không lâu, đã trở thành Liệp Sát giả hoặc Giác Tỉnh giả, vậy thì đến bây giờ, thực lực không thể xem thường.

“Lạt Điều, lần này khó đó.”

Lâm Phàm sờ cằm, trầm tư, trong lúc nhất thời thế mà lại không biết nên ra tay như thế nào, nếu như hắn ra tay trước, không nói những thứ khác, những gì hắn làm sẽ là may áo cưới cho người khác.

Cho nên chỉ có thể chờ đợi.

Đột nhiên.

Tiếng cánh quạt máy bay trực thăng vang lên.

Nhìn về bầu trời đằng xa.

Một chiếc, hai chiếc… Bốn chiếc máy bay trực thăng từ đằng xa đang đến.

Trên những chiếc máy bay trực thăng này được trang bị súng ống hạng nặng, sau khi bọn họ xuất hiện, đã khiến mọi người chú ý đến.

Lâm Phàm lẩm bẩm, “Vừa nhìn thấy là biết đoàn đội của tường rào khó lường nào đó rồi.”

Hắn cũng muốn có máy bay trực thăng.

Nhưng thứ đồ chơi này quá quý hiếm, hơn nữa còn cần người điều khiển, chứ đừng nói là loại có trang bị súng ống hạng nặng thế này, trong hoàn cảnh tận thế bây giờ, đặc biệt khó tìm.

Máy bay trực thăng lướt qua đỉnh đầu bọn hắn, bay về phía lăng Minh Tổ.

Cộc cộc cộc!

Cũng không lâu lắm, súng máy hạng nặng bắt đầu bắn phá, vô số đạn bắn về dị thú bên dưới, dị thú hồng huyết không thể nào ngăn cản được hỏa lực của súng máy hạng nặng, trong nháy mắt dị thú hồng huyết đã bị xé thành mảnh nhỏ.

Sau khi đợt tiến công này bắt đầu.

Các dị thú hoàn toàn bị chọc giận, từng con tức giận gào thét, vang lên âm thanh đinh tai nhức óc, chỉ là một bên trên trời, một bên dưới đất, cấc dị thú chỉ có thể trừng mắt.

Lúc này.

Người điều khiển súng máy hạng nặng trên máy bay trực thăng gào to, miệng mắng một bầy chó hỗn tạp, nhìn dị thú hồng huyết bình thường bị xé thành mảnh nhỏ, tâm tình của hắn ta vô cùng sảng khoái, đó là một loại vui sướng đối với giết chóc.

Người này liên lạc với người điều khiển máy bay trực thăng, "Đã thấy vị trí của mảnh vỡ, mảnh vỡ khảm nạm trên một tảng đá, xung quanh có một đám dị thú cấp bậc cao trông coi."

Mục đích của bọn hắn chính là thanh lý dị thú trong phạm vi của mảnh vỡ, cho dù không thể nào dọn dẹp sạch sẽ, cũng sẽ trống được một phạm vi nhất định.

Súng máy hạng nặng vô dụng với dị thú cấp cao.

Đạn bắn vào thân bọn dị thú cấp cao này, lập tức tóe lên tia lửa, chấn động đinh đinh đang đang, tia lửa văng khắp nơi.

"Ha ha, các ngươi nhìn bọn dị thú ngu đần này đi, chỉ có thể sống sờ sờ làm bia ngắm cho chúng ta càn quét, lại chẳng có cách nào." Tráng hán điều khiển súng máy hạng nặng cười lớn.

Hắn ta là Liệp Sát giả, thực lực chỉ đạt đến cấp ba, nhưng nhìn dị thú cấp bốn, cấp năm bị hắn ta bắn nát mà không thể phản kháng, tâm tình vô cùng sảng khoái.

Ba chiếc máy bay trực thăng còn lại cũng đang xả súng, đồng thời còn ném lựu đạn xuống.

BOOM!

BOOM!

Tiếng nổ mạnh vang vọng.

Thế công dày đặc như vậy đã tạo ra thương tổn cực lớn đối với các dị thú.

Lúc này, một con dị thú cấp năm ngẩng đầu lên, trong con mắt màu đỏ tươi tản ra hung quang tức giận, gào thét, lại không thể làm gì.

“Ném chai nổ.”

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Sau khi chai nổ rơi xuống đất, lấy mảnh vỡ làm trung tâm, lập tức có lửa bốc lên, trực tiếp hình thành khu vực chân không, một vài dị thú xung quanh muốn xông lên, nhưng đối mặt với ngọn lửa cực nóng này.

Bọn chúng chùn bước, không dám xông đến.

“Má ơi, hỏa lực này mẹ nó thật mãnh liệt, đây rốt cuộc là tường rào phương nào.”

Đối với Lâm Phàm mà nói, hắn thật sự hâm mộ.

Những hỏa lực này đối với dị thú cao cấp quả thật không có tác dụng gì, nhưng đối với dị thú cấp thấp, đơn giản chính là mang tính hủy diệt, hắn cũng muốn tường rào Miếu Loan có hỏa lực như vậy.

Có ý tưởng đương nhiên sẽ có động lực.

Hắn yên lặng thề, nhất đinh phải cố gắng phát triển tường rào Miếu Loan, nâng cao hỏa lực.

Nhưng vào lúc này.

TÌnh hình hiện trường đột nhiên nảy sinh biến hóa.

Một con dị thú cấp năm khác xuất hiện, phần lưng của nó mọc lên rất nhiều gai nhọn như nhím, nhưng gai nhọn này so với nhím còn dài hơn, thô hơn, sắc bén hơn.

Vút!

Vút!

Chương 275 - Cuộc chiến tranh đoạt mảnh vỡ. (2)

Gai nhọn trên lưng dị thú cấp năm giống như mũi tên, phóng thẳng lên không, gai nhọn to dài trực tiếp đâm xuyên qua máy bay trực thăng, khiến máy bay trực thăng trên không trung lung lay sắp đổ, lao xuống mặt đất.

“Đáng chết, đáng chết…”

Trong máy bay rơi xuống có Giác Tỉnh giả.

Gặp phải tình huống này, bọn hắn không chút do dự trực tiếp nhảy ra ngoài, tuy rằng tránh khỏi phạm vi ảnh hưởng khi máy bay nổ, nhưng dị thú phía dưới thì đang nhìn chằm chằm chờ đợi.

Chỉ vừa rơi xuống mặt đất, những dị thú xung quanh lập tức vọt đến.

Hắn ta giết chết một ít dị thú bên trong vòng lửa.

Dị thú bên ngoài vòng lửa e ngại lửa cháy, không thể nào đến gần, ngược lại khiến hắn ta có chút cảm giác an toàn, đột nhiên nhìn thấy mảnh vỡ khảm nạm trên tảng đá, trên tảng đá có lít nha lít nhít quang văn màu xanh đậm, thông qua tảng đá lan tràn ra mặt đất, khuếch tán ra bốn phương tám hường.

Vẻ mặt hắn ta vô cùng vui mừng.

Mảnh vỡ nằm trong gang tấc.

Ngay khi hắn ta đến gần, vài con dị thú cao cấp không quan tâm đến lửa lớn nhảy vọt vào.

“A…”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Vị Giác Tỉnh giả này bị dị thú cấp năm cắn, một con dị thú cấp năm khác cũng cắn xé, trong tiếng kêu thảm thiết của hắn ta, thân thể bị kéo ra hai bên, máu thịt văng đầy đất.

“Mau thả dây thừng xuống.”

Có hai vị Giác Tỉnh giả lưng dựa vào nhau đánh lui dị thú vọt đến, lớn tiếng hô hào với máy bay trực thăng ở trên, hy vọng các đồng bọn có thể cứu hắn.

Người điều khiển máy bay trực thăng ở trên bầu trời điều chỉnh độ cao bay, không ngừng hạ thấp, nhưng khi hạ thấp, độ nguy hiểm cũng cao hơn.

“Không thể hạ thấp được nữa, nếu không với sức bật của dị thú, sẽ cắn xé chúng ta mất.”

Dị thú cấp năm có thể bắn ra gai nhọn, đã sớm nhắm chuẩn máy bay trực thăng khác.

Lần này không phải một cây gai nhọn bắn ra.

Mà là mấy chục cái gai nhọn

Ầm ầm!

Ba máy bay trực thăng còn sót lại có hai cái bị đánh trúng, trực tiếp rơi xuống từ trên không, bùng một tiếng, nổ tung khi rơi xuống đất, cánh quạt quay tròn quét ngang một mảnh dị thú, chỉ là đối với số lượng dị thú ở xung quanh mà nói, một chút tổn thất này chỉ là chín trâu mất một sợi lông mà thôi, hoàn toàn không đáng nhắc đến.

“Đi, đi mau.”

Còn một chiếc máy bay trực thăng, người điều khiển nhìn thấy tình hình này, hoàn toàn sợ hãi.

Bọn hắn không ngờ lại có dị thú công kích tầm xa.

Nhìn đám đồng bạn không đường lùi ở dưới mặt đất, bọn hắn cũng bất lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ bị dị thú xé nát, hoàn toàn chết đi trong hoàn cảnh tuyệt vọng.

Có Giác Tỉnh giả cấp năm bộc phát năng lực kinh khủng, không ngừng săn giết dị thú xung quanh, tuy rằng xác dị thú càng ngày càng nhiều, nhưng số lượng dị thú vọt đến cũng nhiều vô số kể.

“A, ta không cam tâm, ta thật sự không cam tâm.”

Vị Giác Tỉnh giả cấp năm này hoàn toàn tuyệt vọng, hắn ta nghĩ với thực lựcc ủa mình, ở trong tận thế, cũng là cao thủ hạng nhất, thế nhưng ai ngờ lại chết oan ức như vậy.

Toàn bộ hành trình Lâm Phàm đều nhìn thấy tình hình ở đằng xa.

Tận mắt nhìn thấy đội ngũ có hỏa lực vô cùng hung mãnh bị tiêu diệt, chỉ còn một chiếc máy bay trực thăng nhanh chóng chạy trốn.

Mãi cho đến nay, hắn đều cảm thấy nếu như nhân loại vẫn luôn chiếm lấy không trung thì nhất định có thể gây ra đả kích mang tính hủy diệt cho dị thú bên dưới mặt đất.

Xem ra ý nghĩ này là sai lầm.

Dị thú quả thật chỉ ở dưới mặt đất.

Nhưng dị thú dưới mặt đất cũng có thủ đoạn đối phó với những thứ phi hành trong không trung.

“Thật đáng sợ.”

Giờ phút này đối mặt với tình huống như thế, từ đầu đến cuối Lâm Phàm đều không nghĩ ra được cách nào có thể lấy được mảnh vỡ, đám dị thú này thật sự đáng sợ.

Những đội ngũ khác đến chỗ này, nhìn thấy bốn chiếc máy bay trực thăng bị hủy chỉ còn một chiếc phải chạy trốn.

TRong lòng bọn họ đột nhiên run lên.

Có cảm giác không có chỗ xuống tay.

Lâm Phàm không biết tiếp theo đám gia hỏa kia sẽ làm như thế nào.

Điều duy nhất hắn có thể làm chính là nhìn.

Chờ đợi thời cơ đến.

Thời gian trôi qua rất nhanh, sắc trời dần dần tối xuống.

Từ khi đội ngũ đầu tiên hành động thất bại, thì không có đội ngũ khác hành động.

Quả nhiên, vì sao Vương Trung đã biết chuyện này từ lâu, nhưng đến bây giờ mảnh vỡ còn không bị cướp đi, nguyên nhân chính là khó có thể ra tay, đội ngũ có thể đến đây tương đối hiểu rõ thực lực của bản thân, có thể không cần quang minh chính đại chiếm trước, ai ai cũng đều biết rõ ràng.

Ban đêm.

“Ai.” Lâm Phàm nghe tiếng bước chân, mở miêng hỏi.

Một nam tử bước ra, “Chào ngươi, ta đến đây không có ác ý, chúng ta đến từ tường rào Minh Quang, tình hình trước mắt ngươi thấy rồi

đấy, muốn dựa vào một đội ngũ không thể nào lấy được mảnh vỡ, cho nên ta muốn mời ngươi gia nhập đội ngũ chúng ta."

Sau khi nói xong, hắn ta mới phát hiện xung quanh không có người khác.

Vậy có nghĩa là…

Đối phương chỉ có một người?

"Thật có lỗi, không có hứng thú." Lâm Phàm quả quyết từ chối.

Nam tử nhìn Lâm Phàm, không nhiều lời, yên lặng rời đi.

Lâm Phàm vẫn nhìn về phương xa, hắn rất tự tin về năng lực của mình, nhưng loại tự tin này thường không thể nào thể hiện quá rõ ràng, cho dù thực lực của hắn rất mạnh.

Thế nhưng đối mặt với đám dị thú đông đảo này, hắn cũng không dám đảm bảo, có thể xuất hiện dị thủ khiến hắn bó tay chịu trói hay không.

Ví dụ như con dị thú thức tỉnh cấp năm kia.

Cho nên hắn quyết định tiếp tục chờ đợi.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Trời đã sáng.

Hắn nhìn thấy nam tử đến mời hắn tối hôm qua đang ở bên trong một đội ngũ, trong đội ngũ này số lượng người không ít, đếm lại một chút có gần trăm người, rất rõ ràng, tối hôm qua hắn ta đã mời được những người khác tham gia đội ngũ hiệu quả.

Cuối cùng vẫn có rất nhiều người nghĩ đến chuyện mạo hiểm.

Chương 276 - Cuộc chiến tranh đoạt mảnh vỡ. (3)

Có được mảnh vỡ, trở thành cường giả chân chính, sự hấp dẫn này quá lớn.

Lúc có cơ hội xuất hiện.

Ai cũng không muốn bỏ qua.

Lâm Phàm nằm nhoài trên rào chắn ở sân thượng nhìn, thấy bọn hắn

đang bôi trét máu dị thú lên người, hành động này khiến hắn rất khó hiểu.

“Chắc hẳn bọn hắn muốn bôi máu dị thú lên người, che đi mùi của nhân loại sao?”

“Có nhầm không thế, dị thú có mắt mà.”

Hắn cau mày, rất nhanh, đã phát hiện mình nghĩ quá nông cạn rồi.

TRong đám người kia, có một nam tử đang thi triển năng lực, tuy rằng mắt thường không thể nào nhìn thấy, nhưng loáng thoáng dường như có một tấm màn chắn xuất hiện, trực tiếp bao phủ mọi người.

Mà đám gia hỏa vừa rồi có thể nhìn thấy, trong nháy mắt đã biến mất.

“Ẩn thân?”

Lâm Phàm vô cùng kinh ngạc.

Cho dù mắt thường không thể nhìn thấy, nhưng với trị số tinh thần bây giờ của hắn, vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại của bọn hắn.

Chỉ dựa vào cái này.

Thật sự có thế tránh né được dị thú sao?

Dị thú cấp thấp không thể nào cảm nhận được, nhưng cảm giác của dị thú cao cấp rất mạnh, chưa chắc sẽ không phát hiện.

Sau khi trăm người này biến mất, có rất nhiều đội ngũ vẫn luôn vây xem bắt đầu dao động, loại tình huống này xượt quá sự tưởng tượng của bọn hắn, chỉ trong chớp mắt đã biến mất, trong đội ngũ này có Giác Tỉnh giả có thể ẩn thân.

Đây là muốn dựa vào chuyện ẩn thân, tránh né ánh mắt của dị thú, từ đó tiến vào bên trong.

Lúc này.

Tô Bằng của tường rào Minh Quang dẫn theo đám người từng bước một đến gần dị thú.

Mặc dù hắn ta nói năng lực của mình là ẩn thân, hơn nữa bản thân còn là Giác Tỉnh giả cấp năm, năng lực xuất chúng, thế nhưng đi

trong đám người sống sót này, vẫn có chút căng thẳng.

Nhưng đã đi đến nơi này rồi, đã không còn đường lui nữa.

Tô Bằng nhất định phải lấy được mảnh vỡ, hắn ta đã từng nhìn thấy có một người ngẫu nhiên lấy được mảnh vỡ, lần đầu gặp mặt, vẫn là Giác Tỉnh giả cấp ba, bây giờ qua hai năm, đối phương đã tăng đến cấp độ nào, hắn ta không biết được.

Bởi vì đối phương đã cắt đứt liên lạc với hắn ta.

Khi bản thân đi đến tình trạng cực cao, những mối quan hệ cũ sẽ không còn nữa, bởi vì thế giới của hắn ta, những người quen cũ không thể nào tiếp xúc được.

Cho nên dù như thế nào, hắn ta cũng muốn có được.

Lần này từ tường rào Minh Quang ra ngoài, hắn ta dẫn theo mười đội viên, một Giác Tỉnh giả cấp năm, bốn Giác Tỉnh giả cấp bốn, còn lại là năm người Liệp Sát giả cấp bốn.

Đi tới, đi tới, đến gần vòng ngoài, dị thú hồng huyết bình thường cũng không cảm nhận được gì khác lạ.

Đám người chậm rãi chui qua chui lại.

Tất cả mọi người đều rất cẩn thận, cố gắng không đụng đến dị thú.

Chợt có người chạm đến dị thú, cũng chỉ khiến dị thú cảm thấy khó hiểu, cảm giác có thứ gì đó chạm đến chính mình, nhưng không có bất cứ động tác nào.

Thời gian dần qua.

Tất cả mọi người đã đi vào bên trong vòng vây dị thú.

Đúng là an toàn.

Tối hôm qua người của tường rào Minh Quang đến mời bọn hắn, bọn hắn đương nhiên không để lời mời này trong lòng, nhưng với tình hình trước mắt, muốn đơn độc hành động rõ ràng là chuyện không thể nào.

Cho nên quả quyết đồng ý.

Bây giờ trong đội ngũ trăm người này đều có mục đích riêng phải đạt được, ai ai cũng muốn lấy được mảnh vỡ.

Dọc đường tiến lên nhìn như ổn định đoàn kết, nhưng một khi đến chỗ mảnh vỡ, tranh đoạt sẽ bắt đầu.

Đi xuyên qua đám dị thú hồng huyết, không ngừng tiến vào trong, cấp bậc dị thú cũng dần cao lên.

Dị thú cấp một và cấp hai cũng không phát hiện ra gì.

KHi không ngừng xâm nhập.

Bước chân tiến lên trở nên chậm chạp, bởi vì dị thú xung quanh không ngừng ngửi ngửi không khí xung quanh, dường như ngửi được mùi lạ nào đó, theo Tô Bằng, cái này có nghĩa là nguỵ trang của bọn họ có dấu hiệu bị bại lộ.

Dị thú cấp bốn có cảm giác rất mạnh mẽ.

Tô Bằng ra hiệu bằng tay với phía sau.

Các đội viên của tường rào Minh Quang đều chú ý đến tín hiệu này, trong nháy mắt đã hiểu rõ.

Ngay khi bọn hắn sắp đến fần tảng đá có khảm nạm mảnh vỡ, những dị thú cao cấp xung quanh bắt đầu rối loạn, nện bước nặng nề đến gần.

Đột nhiên.

Tô Bằng trực tiếp hủy bỏ lớp ẩn thân của bọn hắn, những người sống sót được lôi kéo vào kia lập tức bại lộ, các dị thú xung quanh nhìn thấy nhân loại xuất hiện, tức giận gào thét.

“A…”

Có người kinh hô.

“Tô Bằng, ngươi bán đứng chúng ta.”

Bọn người sống sót được mời đến này, rõ ràng không ngờ Tô Bằng lại trực tiếp bán bọn hắn như vậy, chỉ là bây giờ bọn hắn muốn tìm Tô Bằng báo thù là chuyện không thể.

Các dị thú trước mắt vây quanh bọn họ.

Tô Bằng dẫn theo đội viên nhanh chóng tiến về phía tảng đá có khảm nạm mảnh vỡ, tuy rằng dị thú cấp bậc cao đã nhận ra bọn hắn, nhưng sau khi những người sống sót kia xuất hiện, lập tức thu thú

ánh mắt các dị thú.

Rất nhanh.

Tô Bằng xuất hiện trước mặt tảng đá, không hề nghĩ ngợi, trực tiếp giơ tay ra, nhanh tay khoét lấy mảnh vỡ vào trong tay.

Khi mảnh vỡ trên đá lớn biến mất, vô số dị thú tức giận đồng thoạt nhìn về phía tảng đá.

“Ha ha ha… Ta lấy được rồi.” TRong mắt Tô Bằng sáng rỡ, bên tai là tiếng kêu thảm thiết và tiếng dị thú gào thét, với hắn ta mà nói, chẳng có gì quan trọng cả.

Đám gia hỏa được hắn ta mời đến kia, chính là pháo hôi, dùng để hấp thu hỏa lực của dị thú.

Có một lượng lớn dị thú cấp năm vọt về phía này.

Đồng thời ở nơi xa, có một con dị thú thức tỉnh tinh tinh cấp năm xuất hiện, nó tức giận đấm ngực, gào lên tiếng đinh tai nhức óc.

Tô Bằng nhìn về phía đội viên, không hề nghĩ ngợi, trực tiếp để lộ chín đồng đội của mình trước tầm mắt dị thú, đồng thời giữ chặt một Giác Tỉnh giả cấp năm, “Đại Phi, đi, dịch chuyển không gian, đừng để ý đến bọn hắn.”

Chương 277 - Cuộc chiến tranh đoạt mảnh vỡ. (4)

Chín vị đồng đội bị bại lộ hoàn toàn ngây ngẩn.

Rõ ràng không ngờ đến, bọn hắn cũng là đối tượng bị vứt bỏ.

Bọn hắn ở trong tường rào Minh Quang, đều là trợ thủ đắc lực của Tô Bằng, cho đến nay, nguyên nhân mà tường rào Minh Quang vẫn có thể đứng vững, cũng là do bọn hắn bỏ ra.

Thế nhưng ai có thể nghĩ đến lại có kết cục như vậy.

Bọn hắn biết đám người mà Tô Bằng mời đến chính là pháo hôi.

“Tô Bằng, mẹ nó ngươi không phải là người.”

“Đại Phi, dẫn ta đi cùng, ta chính là huynh đệ của ngươi đó.”

“Mẹ nó…”

Đại Phi gật đầu, bản thân là Giác Tỉnh giả dịch chuyển không gian, hắn ta quả quyết thi tiển năng lực, trực tiếp từ chỗ tảng đá biến mất, mà chín vị cường giả của tường rào Minh Quang kia, thì bị các dị thú vây quanh.

Bọn hắn liều mạng chống cự lại.

Thực lực của bọn hắn đã đạt đến cấp bốn, đương nhiên không có khả năng bị đám dị thú như bầy ong vỡ tổ này giết chết ngay được, mà đây cũng là điều Tô Bằng muốn, chính là vì để bọn hắn kéo dài thời gian.

Người bình thường không có năng lực như vậy.

Nhưng bọn hắn thì có.

Xoát!

KHoảng cách dịch chuyển cũng không xa, khoảng chừng mười mấy mét, xung quanh vẫn có rất nhiều dị thú, số lượng không hề ít.

Tô Bằng quay đầu nhìn lại, đột nhiên thấy được dị thú thức tỉnh tinh tinh cấp năm, khi có nó gia nhập vào chiến trường, đám gia hỏa hắn ta bỏ lại để kéo dài thời gian đột nhiên trở nên yếu ớt như giấy, trực tiếp bị xé nát.

Rất mạnh.

Hắn ta liếc mắt đã nhìn ra được thực lực của con tinh tinh kia mạnh đến đáng sợ, sinh sống ở gần mảnh vỡ, có thể xuất hiện loại dị thú này cũng là chuyện bình thường.

“Ngươi làm gì?” Tô Bằng vung tay lên, gạt Đại Phi vừa mới nghĩ đến chuyện cướp đoạt ra.

“Ngươi vẫn luôn cảnh giác ta?” Đại Phi nói.

“Nói nhảm, cho đến bây giờ ta vẫn không tin tưởng người nào, bao gồm cả ngươi cũng thế.” Mảnh vỡ đang trong tay Tô Bằng, đã không còn gì sợ hãi nữa, cho dù là tường rào Minh Quang cũng không cần trở về, có mảnh vỡ, hắn ta có thể đột phá bản thân, trở nên càng mạnh hơn.

Hắn ta trực tiếp gỡ bỏ trạng thái ẩn thân của Đại Phi.

Dị thú xung quanh nhìn thấy Đại Phi, dữ tợn như chó dại nhào đến.

“Đáng chết.”

Đại Phi vô cùng tức giận, hắn ta biết Tô Bằng chưa bao giờ đặt kẻ nào ở trong lòng, tất cả thiện ý thể hiện ra, cũng chỉ là một loại ngụy trang mà thôi, nhất là khi biết chuyện muốn đi tranh đoạt mảnh vỡ.

Hắn ta biết Tô Bằng nhất định sẽ bán bọn hắn.

Mà hắn ta sao lại chưa từng muốn bán tất cả mọi người.

Hắn ta biết mình nhất định có thể đến gần mảnh vỡ, bởi vì hắn ta có năng lực dịch chuyển không gian, Tô Bằng muốn an toàn rời đi, nhất định phải dựa vào năng lực của hắn ta.

Không ngờTô Bằng nhìn có vẻ chủ quan, nhưng khi muốn tranh đoạt mảnh vỡ, lại bị đối phương tránh đi, né được.

Tô Bằng tiếp tục trạng thái ẩn thân chạy thục mạng.

Mà Đại Phi chỉ có thể không ngừng di chuyển, chạy ra bên ngoài.

Dị thú thức tỉnh tinh tinh cấp năm gào lên, đuổi theo mảnh vỡ, nhưng nhìn bằng mắt thường không thể nào nhìn thấy được, chỉ có thể dựa vào mùi, sau đó ánh mắt nó nhìn về phía Đại Phi.

Nhảy lên, từ trên trời giáng xuống, thân thể khổng lồ bao phủ Đại Phi.

Đại Phi đang dịch chuyển không gian, đột nhiên cảm thấy có nguy cơ đánh tới, nhìn lại, đột nhiên thấy được dị thú tinh tinh, luồng uy thế kinh khủng kia, khiến hắn ta run như cầy sấy.

Cùng là cấp năm, hắn ta cũng không cho rằng bản thân có thể cảm nhận được loại cảm giác như vậy.

Nhưng bây giờ, hắn ta thật sự cảm nhận được.

Hai quyền của dị thú tinh tinh rơi xuống, một tiếng ầm vang, mặt đất chấn động, nứt ra, xuất hiện vết rạn, giống như mạng nhện, lan tràn ra bốn phương tám hướng.

Cảm nhận được đợt công kích này, trong lòng Đại Phi giật mình.

Nói thẳng là khủng bố.

Cũng may chạy nhanh, không bị lan đến gần, nếu không… Ngay khi hắn ta cho rằng mình có thể trốn được một kiếp rồi, đột nhiên trợn

tròn hai mắt, nắm đấm có lực bộc phát vô cùng mạnh mẽ xuất hiện trong tầm mắt.

Còn chưa chờ hắn ta lấy lại tinh thần.

Một quyền đánh trúng.

Lực bộc phát kinh khủng khiến ngũ quan Đại Phi vặn vẹo.

Cả người giống như quả pháo, bay vút lên không trung xa xa.

Tô Bằng đang ẩn thân chạy trốn được nhiên nhìn thấy rõ ràng, trong lòng chấn động, sao con dị thú tinh tinh này lại có thực lực khủng bố như vậy?

Mẹ nó đây chính là dị thú thức tỉnh cấp năm sao?

Đại Phi rơi xuống đất nôn ra máu, cả người toàn là máu, hắn ta gian nan thi triển kỹ năng dịch chuyển không gian, chỉ là dường như dị thú tinh tinh biết được, thế mà đánh một chỗ nào đó trong không gian, trực tiếp đánh Đại Phi ra ngoài, nhanh chóng bắt lấy hai chân hắn ta, xoẹt một tiếng, trực tiếp xé ra thành hai.

“Rống…”

Dị thú thức tỉnh tinh tinh cấp năm đấm ngực, phát tiết tức giận trong lòng.

ÁNh mắt khóa chặt phía trước, nơi đó không người, không có hơi thở nhân loại.

Nó dữ tợn gào thét, băng từ dưới chân xuất hiện, nhanh chóng lan tràn ra phía trước, các dị thú trên đường lập tức bị đóng băng thành tượng, sau đó khi dị thú tinh tinh mạnh mẽ xông tới, hóa thành bã vụn, vỡ vụn đầy đất.

Lúc này.

Lâm Phàm đứng trên sân thượng khiếp sợ nhìn tình hình đằng xa, lộ ra vẻ mặt khiếp sợ.

Hắn không ngờ được, đám người này lại có thể thành công.

Thật sự lấy được mảnh vỡ vào tay.

Nhưng mà hắn cũng nhìn thấy dị thú tinh tinh, lúc trước đã gặp phải, cho dù là bây giờ, hắn vẫn cảm thấy mình không phải là đối thủ của

đối phương, thứ đồ chơi này sao có thể là dị thú thức tỉnh cấp năm chứ.

Đám đội ngũ đang vây xem xung quanh bắt đầu hành động.

Bọn hắn cũng muốn đi tranh đoạt mảnh vỡ.

Khi mảnh vỡ bị lấy khỏi đám dị thú, chính là khi bọn hắn hành động, chiến đấu còn chưa kết thúc, bởi vì cái gọi là bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình mồi, chỉ là nhóm chim sẻ này cũng không đơn giản.

Chương 278 - Cuộc chiến tranh đoạt mảnh vỡ. (5)

Lâm Phàm tập trung vào Tô Bằng, nhảy vọt lên, không ngừng xuyên qua đám kiến trúc.

Hắn vẫn luôn theo sát phía sau, đồng thời trong kiến trúc xung quanh, cũng có cường giả đang theo dõi.

Tô Bằng đang ẩn thân quay đầu nhìn lại, hắn ta đang bị dị thú thức tỉnh tinh tinh cấp năm đuổi theo, lại phát hiện một lượng lớn cường giả cũng đuổi theo, sắc mặt hắn ta vô vùng nghiêm trọng.

“Đáng chết, đám khốn khiếp các ngươi, mảnh vỡ này là của ông đây, ai cũng đừng mong có được.”

Tô Bằng không thể nào từ bỏ mảnh vỡ.

Hắn ta hy sinh nhiều như vậy, sao có thể làm áo cưới cho người khác.

Cho dù hủy đi, cũng không để lại cho người khác.

Lúc này, Lâm Phàm đang theo dõi cũng không tăng tốc đuổi theo, mà từ đầu đến cuối đều duy trì một khoảng cách, hắn biết trận tranh đoạt này chỉ vừa mới bắt đầu, không phải ai lấy được trước thì chính là của người đó.

“Này, ngươi cũng muốn đoạt sao?” Một bóng người chạy ngang với Lâm Phàm, vẻ mặt khinh thường nhìn Lâm Phàm.

Xoát!

Một đạo hàn mang xuất hiện.

Lâm Phàm tùy ý vung đao, nhìn cũng không thèm nhìn, trực tiếp chặt đối phương một đao, tiếp tục đuổi theo.

Vào giờ phút này, tất cả mọi người đều điên cuồng.

Bất cứ người nào đến gần, đều nên quả quyết ra tay.

So sánh với mảnh vỡ.

Bất cứ chuyện gì cũng không đáng nhắc đến, cho dù là bằng hữu thân thiết, cũng sẽ có sự tham lam.

Lúc này.

Tô Bằng đã cảm nhận được áp lực lớn lao, hắn ta biết năng lực ẩn thân của mình tránh né người bình thường thì không có vấn đề gì, nhưng đối với cao thủ chân chính mà nói, cho dù bọn hắn không nhìn thấy người, chỉ dựa vào cảm giác cũng có thể tìm được hắn ta.

Chứ đừng nói một đường hắn ta phi nước đại, động tĩnh gây ra quá lớn, càng khó thoát khỏi thính giác của bọn họ.

Đột nhiên.

Một tiếng rít vang lên, âm thanh tựa như gợn sóng, đột nhiên khuếch tán, kiến trúc xung quanh đều là pha lê, trước sóng âm này, trong nháy mắt vỡ nát thành mảnh vỡ, văng tung tóe ra ngoài.

Giác Tỉnh giả sóng âm.

Thân thể Tô Bằng đang ẩn thẩn hơi lung lay, bị sóng âm ảnh hưởng, trực tiếp thoát khỏi trạng thái ẩn thân.

“Tô Bằng, giao mảnh vỡ ra đây.”

Có người rống giận.

“Ta giao con mẹ nó, đây là của ông.” Tô Bằng giận dữ hét lên, chết cũng không thể giao mảnh vỡ ra.

Vào giờ phút này.

Tô Bằng chính là một con cừu non, sau lưng là một đàn sói nhìn chằm chằm, đang nghĩ cách, độc chiếm con cừu non đã cùng đường tuyệt lối kia.

“Hắn chết chắc.”

Lâm Phàm biết Tô Bằng không thể giữ được mảnh vỡ, muốn lấy mảnh vỡ rời khỏi nơi này, không thể nghi ngờ chính là người si nói

mộng.

ĐƯơng nhiên, không thể không bội phục sự tàn nhẫn của Tô Bằng.

Rất rõ ràng, hắn ta sắp xếp đội viên thật sự có thể cầm được mảnh vỡ đến tay, nhưng vấn đề duy nhất chính là lấy tới tay rồi thì làm thế nào an toàn rời đi.

Trong quá trình đuổi theo.

Hắn đã nhận ra có không ít cao thủ không vội vàng ra tay.

Tô Bằng chạy phía trước, cường giả chạy ở giữa, các dị thú thì theo sát phía sau.

Loại tình huống này không quan tâm là ai, đều sẽ hoảng hốt.

“Ta nên ra tay lúc nào?”

TRong lúc đuổi theo, Lâm Phàm không ngừng phân tích tình huống xung quanh, cho dù hắn thật sự lấy được, nhất định sẽ bị truy sát một đường, nhưng mà hắn tin tưởng tốc độ của mình, cho dù không thể cắt đuôi hết, nhưng cũng có thể cắt được hơn phân nửa.

Ngay khi hắn đang suy nghĩ.

Chỉ thấy đằng xa có một cái hỏa tiễn kéo đuôi rực lửa bay đến, ầm một tiếng, tiếng nổ mạnh vang vọng, trực tiếp bao trùm Tô Bằng.

“Mẹ nó…”

Trong lòng Tô Bằng tức giận mắng, ở đằng xa, có một nam tử khiêng súng phóng hỏa tiễn trên vai, khóe miệng cong lên, mắt không chớp nhìn chằm chằm Tô Bằng bị hắn ta ép ngừng lại.

Khi Tô Bằng bị ép ngừng lại.

TRong kiến trúc âm u, đột nhiên nhảy ra một bóng người, nhanh chóng chạy đến trước mặt Tô Bằng, quét chân, tay mắt Tô Bằng lanh lẹ, một tay ngăn cản, phục một tiếng, lực đạo to lớn truyền đến, trực tiếp lui nhanh.

Mà trong khi hắn ta lui, lại có một bóng người từ chỗ tối xuất hiện, thân thể dung nhập vào mặt đất, một bóng người nhanh chóng lướt đến, xuất hiện phía sau Tô Bằng, cái bóng đen dần thành hình, vẫn đao sáng loáng trong tay, chém ra một vết đao sau lưng Tô Bằng.

Tô Bằng bị đau, khuôn mặt vặn vẹo.

“Đám khốn khiếp các ngươi, đáng chết, thật là đáng chết.”

Tô Bằng tức giận gầm thét, tuy rằng hắn ta là Giác Tỉnh giả cấp năm, nhưng dám ra tay với hắn ta, đó cũng là cao thủ, sao có thể sợ hắn ta, lảo đảo mấy cái, lại nghĩ đến chuyện trốn đi, chỉ là ngay khi hắn ta dừng lại, bốn phương tám hướng xung quanh hắn ta đã sớm bị một đám cao thủ phong tỏa ngăn lại.

Không còn đường nào để chạy.

“Giao mảnh vỡ ra đây, ngươi không giữ được.” Có người mở miệng nói.

“Tô Bằng, ngươi có thể lấy mảnh vỡ từ trong đó ra, không thể không nói bản lĩnh của ngươi rất lớn, nhưng dừng ở đây thôi, giao ra thì không sao cả, không giao thì chỉ có chết.” Lại một vị cường giả nói.

Bọn hắn cũng rất nhức đầu với chuyện lấy mảnh vỡ ra ngoài như thế nào.

Không ngờ Tô Bằng lại có thể bỏ được, vì mảnh vỡ mà trực tiếp tế nhiều đồng đội như vậy, tường rào Minh Quang xem như xong đpừi rồi, tài nguyên ở đó sẽ bị bọn họ phân chia.

Tô Bằng nhìn bốn phía, trợn mắt nhìn, nghiến răng nghiến lợi, tức giận nói, “Ta cực cực khổ khổ, vứt bỏ hết mọi thứ mới có được mảnh vỡ, các ngươi bây giờ muốn ngồi mát ăn bát vàng, các ngươi cảm thấy chuyện này có thể sao?”

Hắn ta rất tức giận, chỉ là tức giận của hắn ta không có tác dụng gì cả.

Ánh mắt đám người nhìn về phía hắn, giống như nhìn đồ ăn trên thớt gỗ vậy.

ĐỐi với mảnh vỡ, bọn hắn bắt buộc phải có.

Có người thấy dị thú sắp đuổi kịp, biết không phải là lúc nói nhảm, nhất định phải ra tay ngay bây giờ, nếu như chờ dị thú hoàn toàn bao vây nơi này, mọi chuyện cũng đã trễ.

Tô Bằng nhìn thấy mình không có lối thoát, nhìn dị thú tinh tinh sắp đến gần, cắn răng một cái lộ ra vẻ hung hăng.

Chương 279 - Mời các ngươi nói tỉ mỉ một chút.

“Các ngươi nghĩ lấy được mảnh vỡ sao, đúng là nằm mơ, muốn có thì đoạt đi.”

Hắn ta quay người, chạy về phía dị thú tinh tinh.

Mọi người xung quanh nhìn thấy tình hình này, sắc mặt đại biến, trong nháy mắt đã biết ý nghĩ của hắn ta.

“Ngăn hắn lại.”

Trong chốc lát.

Vô số cường giả xung quanh phóng về phía Tô Bằng.

Tốc độ của Tô Bằng rất nhanh, khi sắp đến gần dị thú tinh tinh, đột nhiên ném mảnh vỡ về phía dị thú tinh tinh, “Ta không lấy được, các ngươi cũng đừng hòng lấy được, đám khốn khiếp các ngươi.”

Hắn ta rất tức giận.

Tô Bằng không muốn làm áo cưới cho người khác, chỉ có thể chọn cách này.

Hắn ta biết chỉ cần mình ném mảnh vỡ đi, là có thể sống sót, hắn ta muốn ghi nhớ tất cả mọi người ở hiện trường trong lòng, sau này sẽ tìm từng người để báo thù, khiến bọn hắn phải trả giá đắt.

Lúc này, một Giác Tỉnh giả nhảy vọt lên, ở giữa không trung bắt được mảnh vỡ, vẻ mặt vô cùng vui mừng.

“Ta lấy được rồi.”

Chỉ là còn chưa cao hứng được bao lâu.

Một cái tay lớn chặn hắn ta lại.

Vị Giác Tỉnh giả này nhìn lại, dị thú tinh tinh đã bắt được hắn ta, nó phẫn nộ gầm thét, đột nhiên bóp mạnh, phốc phốc, vị Giác Tỉnh Giả này không nhịn được nôn ra máu tươi.

“Ném mảnh vỡ qua đây.” Đồng bạn nhìn thấy vội vàng hô hào, không thèm để ý đến đồng đội đã bị bắt được.

“Đây là của ta.”

Giác Tỉnh Giả không ngừng nôn ra máu, đến chết cũng không buông tay.

Lại có cường giả từ bên cạnh lao ra, muốn cướp lấy mảnh vỡ từ trong tay đối phương, chỉ là vừa đến gần, dị thú tinh tinh đột nhiên vung tay lên, phịch một tiếng, trực tiếp đánh bay đối phương vào trong tòa kiến trúc.

Lúc này.

Từ đầu đến cuối Lâm Phàm vẫn luôn quan sát, mà hắn phát hiện ra, không chỉ hắn đang quan sát, xung quanh vẫn còn một số người cũng đang quan sát.

Hắn biết đảm gia hỏa này mới chính là đối thủ khó dây dưa nhất.

Bây giờ không biết dị thú tinh tinh đã đánh lui biết bao nhiêu người sống sót, chiến đấu diễn ra, băng sương bao trùm những tòa kiến trúc xung quanh, từng gai băng đột ngột từ mặt đất mọc lên, có gai băng đâm xuyên qua lồng ngực người sống sót, phóng thẳng lên cao, máu tươi nhuộm đỏ gai băng sáng long lanh.

Mảnh vỡ không ngừng đổi chủ.

Người sống sót lấy được mảnh vỡ, sau khi vui mừng ngắn ngủi, tiếp theo chính là tuyệt vọng.

Trong thời gian ngắn ngủi này.

Mảnh vỡ tựa như bị nguyền rủa, ai có được, đều sẽ không được chết tử tế.

“Dị thú tinh tinh, ủng hộ giết, ta xem trọng ngươi lắm.”

Lâm Phàm động viên dị thú tinh tinh, người sống sót có thể đứng ở đây càng ngày càng ít, như vậy thì tỷ lệ hắn lấy được mảnh vỡ sẽ càng lớn, đồng thời trong đầu đang phác họa con đường chạy thoát.

Nhưng vào lúc này.

Cơ hội đến.

Mảnh vỡ bị ném lên cao.

Dị thú tinh tinh đang dây dưa với mấy người sống sót, mà người sống sót khác thì ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời, từng người lấy đà chuẩn bị nhảy vọt lên, vươn tay, muốn cướp mảnh vỡ vào tay.

Hai chân Lâm Phàm phát lực, phịch một tiếng, hóa thành tàn ảnh xông lên, đường đao nắm trong tay bùng lên lửa lớn, một đao vung ra, sóng nhiệt càn quét, trực tiếp ngăn cản đám người đang vọt đến.

Đối với đám người này mà nói, chỉ có thể nhìn thấy một bóng đen lướt qua.

Mảnh vỡ biến mất.

“Để mảnh vỡ lại.”

Giống như Lâm Phàm quan sát, bọn người đang chờ đợi thời cơ tốt nhất để ra tay giận dữ la hét, không ngờ lại có người nhanh hơn bọn hắn một bước, lập tức khiến lửa giận trong lòng bọn họ bùng phát, giận tím mặt.

Lâm Phàm cất đường đao vào lại trong vỏ, mắt nhìn mảnh vỡ, trong lòng vô cùng vui vẻ, không hề nghĩ ngợi, co cẳng lập tức chạy đi, dùng tốc độ cực nhanh chạy mất.

“Đuổi theo.”

Chỉ trong chốc lát.

Một trận chiến truy đuổi diễn ra.

Dị thú thức tỉnh tinh tinh cấp năm cũng không để ý đến người sống sót khác, mà tức giận gầm thét, đuổi theo Lâm Phàm đã lấy được mảnh vỡ.

Trên đường chạy trốn.

“Lạt Điều, mảnh vỡ ta lấy được rồi.” Lâm Phàm vỗ ngực, lúc nói chuyện, gió tạt đầy vào miệng, Lạt Điều đang nằm nhoài trong ngực thò đầu ra, khi nhìn thấy mảnh vỡ, hai mắt sáng lên.

“Ngươi trông kỹ cho ta.”

Mảnh vỡ này không lớn, chỉ to vỡ lòng bàn tay, một màu đen tuyền, đen đến phát sáng, không biết làm bằng vật liệu gì, nhưng khi chạm đến vô cùng lạnh lẽo, giống như cua trong dòng cuối vậy.

Hắn trực tiếp bỏ mảnh vỡ vào trong ngực, để Lạt Điều dùng thân thể quấn quanh.

Quay đầu nhìn lại.

Phía sau có rất nhiều người đuổi theo, thậm chí ngay cả dị thú tinh tinh kia cũng vậy.

Mà đối với đám người sống sót thần bí kia mà nói, bọn hắn không ngờ được, gia hỏa này chạy còn nhanh hơn chó, đúng là nằm ngoài tưởng tượng của bọn hắn.

TRong đó có một vị Giác Tỉnh Giả cấp năm, vẻ mặt không thể nào tin nổi, năng lực hắn ta thức tỉnh chính là tốc độ, bây giờ hắn ta thi triển năng lực sở trường, nhưng vẫn không đuổi kịp.

Cái này khiến hắn ta cảm thấy vô cùng hỏng bét, như đang đánh đùng đùng vào mặt.

Lúc này.

Lâm Phàm nghe thấy trên bầu trời có tiếng động.

Ngẩng đầu nhìn lên.

Đột nhiên phát hiện có một chiếc máy bay trực thăng đang theo dõi mình.

TRên máy bay có người cầm kính viễn vọng vẫn luôn tập trung vào hành tung cua rhắn.

“Cứ chạy như thế này, ta vẫn luôn nằm trong tầm mắt của đối phương, nếu như bây giờ ta chạy về tường rào Miếu Loan, nhất định sẽ xảy ra chuyện.”

Lâm Phàm biết như vậy nhất định không được.

Chạy với tốc độ cực hạn như vậy, đối với thể lực của hắn cũng là một loại khiêu chiến.

Cuối cùng cắn răng một cái, hắn trực tiếp trốn vào trong thành thị Hu Di, dùng kiến trúc bên trong để che chắn, trực tiếp bỏ lại máy bay trực thăng.

Chương 280 - Lạt Điều là đại ca, ta là đại đại ca...

Người trên máy bay trực thăng nói vào bộ đàm, “Mục tiêu biến mất trong thành thị, không biết ẩn nấp ở đâu.”

Lúc này.

Các cường giả đuổi theo đều tiến vào trong thành thị.

Dị thú tinh tinh dẫn theo một lượng lớn dị thú xuất hiện.

Bên trong một tòa nhà.

Lâm Phàm thở hổn hển, điều chỉnh tiết tấu hô hấp, khôi phục thể lực.

“Thật kích thích.”

Hắn cười he he, bị một đám người và dị thú đuổi theo, cảm giác như thế nào, chỉ có nói là thật thoải mái.

“Lạt Điều, đi ra ngoài thở một chút, đợi lát nữa co thể sẽ lại chạy trốn đó.”

Lâm Phàm vỗ vỗ ngực.

Lại không phát hiện có bất cứ động tĩnh nào.

Vô cùng khó hiểu, mở cổ áo ra, ánh mắt sửng sốt, trực tiếp lấy Lạt Điều ra.

“Tình hình thế nào đây?”

Lúc này, Lạt Điều đang quấn quanh mảnh vỡ, mảnh vỡ tản ra chút ánh sáng, đồng thời có hào quang màu xanh đậm như sợi tơ, dính lên thân thể Lạt Điều, mà Lạt Điều đã nhắm hai mắt lại, không hề động đậy.

“Đây là đang hấp thu năng lượng trong mảnh vỡ?”

Lâm Phàm có chút khó hiểu, nhưng cảm nhận sức sống của Lạt Điều không ngừng tăng lên, hắn thở phào một hơi, ít nhất đảm bảo Lạt Điều an toàn là được.

Nơi khác.

Mấy bóng người đứng trên mái nhà, nhìn xung quanh.

“Nhất định phải tìm được hắn.”

Nam tử nói chuyện nhìn nam tử bên cạnh, vị nam tử này có dung mạo thanh tú, khẽ gật đầu, đến vị trí trung tâm, hai tay chạm vào mặt đất, thi triển năng lực, bùm một tiếng, một luồng dao động mà mắt thường có thể nhìn thấy được lấy bàn tay làm trung tâm khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Dao động chạm đến bức tường, xuyên thấu qua, vẫn luôn khuếch tán đến hơn ngàn mét mới dần dần tiêu tán.

Nam tử này chậm rãi mở mắt ra.

“KHông có.”

Đây là năng lực của hắn ta, khuếch tán ra phạm vi ngàn mét chính là cực hạn của hắn ta bây giờ.

Năng lực của hắn ta cũng giống như rada.

KHông cho bất cứ sinh vật nào có chỗ che thân.

Chỉ cần hắn ta muốn tìm được, thì nhất định có thể tìm ra.

“Đổi chỗ tiếp tục tìm, cho dù như thế nào cũng phải tìm được hắn.”

Ngay trước mắt bọn họ mà cướp mảnh vỡ đi.

Đúng là đang tát thẳng vào mặt bọn hắn.

Nếu không thể nào lấy mảnh vỡ về, bọn hắn rất khó bàn giao công việc.

Dị thú tinh tinh di chuyển trong thành thị.

Nó cũng đang đi tìm mảnh vỡ.

“Rống…”

Dị thú tinh tinh gầm lên giận dữ, các dị thú xung quanh phân tán ra, nhanh chóng tản ra bốn phía, tìm kiếm tung tích của mảnh vỡ.

Lúc này.

Lâm Phàm lén lút quan sát tình hình xung quanh.

Các dị thú trong khu phố cũng không hề an tĩnh, mà nhìn xung quanh, tìm kiếm.

ĐỐi với Lâm Phàm mà nói, dị thú cấp bốn có sự hấp dẫn rất lớn, không thể nào ngăn cản, có sức hút quá lớn.

Bây giờ, ở dưới khu phố đang có dị thú cấp bốn đang đi lại.

“Ta nhất định phải có được điểm tiến hóa, chạy trốn là một lựa chọn, nếu như có thể lựa chọn, ai cũng muốn quang minh chính đại

đấu một trận, nghiền ép bọn hắn."

Nghĩ đến đây.

Lâm Phàm không chút do dự, nhảy xuống, cầm đao bổ lên người dị thú cấp bốn, con dị thú cấp bốn này bị dị thú tinh tinh sai đến đây để tìm kiếm Lâm Phàm, còn chưa hưởng thụ cuộc sống, đã cảm thấy cả người đau đớn.

Sau đó thì không còn sau đó nữa, ý thức tiêu tán, ầm ầm ngã xuống đất.

"Điểm tiến hóa +1."

Quả quyết tăng lên, tăng cường thực lực.

Các dị thú xung quanh bị kinh động, tức giận gầm thét, âm thanh lan truyền trong thành thị, đây là đang báo cáo tình hình, đã tìm được mục tiêu.

Lâm Phàm không kịp lấy huyết tinh, co cẳng chạy trốn.

Chân trước vừa đi không bao lâu, dị thú tinh tinh nhận được tín hiệu cũng xuất hiện, nhìn thấy dị thú cấp bốn chết thảm, nó tức giận đấm ngực, phát tiết bất mãn trong lòng.

Thành thị hoang phế chính là công trình che chắn tốt nhất, di chuyển bên trong đống kiến trúc này, khó bị phát hiện.

Hắn phát hiện ra một vấn đề.

Đó là khi Lạt Điều hấp thu năng lượng trong mảnh vỡ, dao động từ mảnh vỡ khuếch tán ra dường như yếu đi rất nhiều, dị thú tinh tinh không thể tìm ra, chỉ có thể trừng mắt tìm kiếm trong thành.

Lâm Phàm biết bây giờ là lúc tốt nhất để đi.

Nhưng mà hắn không muốn bỏ qua cơ hội săn giết dị thú cấp bốn kia.

Mảnh vỡ không còn, đám dị thú bên chỗ lăng Minh Tổ cũng sẽ rời đi, muốn có được cơ hội săn giết dị thú tuyệt vời như bây giờ, nhất định không có.

Gặp được cơ hội này sau có thể từ bỏ?

Nhất định không thể.

Nếu không thì trời cũng giáng thiên lôi.

Khi Lâm Phàm nghĩ thông suốt rồi, vậy thì thời diểm săn giết chính thức mở ra, thời điểm đen tối của dị thú cấp bốn thậm chí là dị thú cấp năm đã đến.

Rất nhanh.

Trong tòa thành thị hoang phế, các nơi đều truyền đến tiếng dị thú gào thét, Lâm Phàm biết rõ đánh một đòn lại đổi chỗ khác, tuyệt đối sẽ không ở mãi tại một nơi cố định quá mười giây.

Chỉ cần giết chết, lập tức co cẳng chạy.

Ngay cả huyết tinh cũng không cần.

Hắn không muốn vì huyết tinh, rồi bị dị thú tinh tinh nhắm trúng, xáo trộn hành động của mình.

Sau một hồi.

Lâm Phàm xem xét số liệu của bản thân.

- Đẳng cấp: Cấp 4 (25/50)

- Cảnh giới: Đoán cốt (12,1%)

- Thể chất: 145,79.

- Nhanh nhẹn: 131.

- Tinh thần: 127,3

“Thật không tệ.”

Hắn vô cùng hài lòng với số liệu này.

Đứng trên sân thượng, gió nổi lên, im lặng chờ đợi dị thú hắn tìm kiếm xuất hiện, thành thị này rất lớn, cho dù cao thủ đuổi theo hắn rất nhiều, nhưng phân tán bên trong thành thị, cũng nhỏ bé như sâu kiến, rất khó gặp được.

Mà ngày lúc này.

Một giọng nói từ sau lưng vang lên.

“Tìm được ngươi rồi.”

Lâm Phàm thấy có người đến, rõ ràng chính là mấy vị cao thủ nhìn thấy lúc trước, tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc nói, “Có lầm không thế, nơi này lớn như vậy, các ngươi cũng có thể tìm ra được ta sao?”

Chương 281 - Lạt Điều là đại ca, ta là đại đại ca... (2)

Hắn sợ ngây người.

Mấy tên này chẳng lẽ có mũi chó, ngửi ngửi mùi là có thể tìm được hắn.

ĐƯơng nhiên, hắn không hề hoảng chút nào.

Trước mắt có năm người, hai Giác Tỉnh Giả cấp năm, ba Giác Tỉnh Giả cấp bốn.

Nói thật, chiến lực này đủ tiêu chuẩn, nếu như tường rào của hắn có thể có cao thủ như vậy, hắn nằm mơ cũng có thể cười tỉnh.

Nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Lâm Phàm, khóe miệng bọn hắn cong lên mỉm cười, rõ ràng rất hưởng thụ khi nhìn thấy dáng vẻ khiếp sợ của người khác.

Nam tử có khuôn mặt thanh tú nói, “Là ta tìm được ngươi, có năng lực của ta, ngươi không thể nào trốn được, mặc kệ ngươi ở đâu, cho dù có chui xuống cống thoát nước bẩn thỉu, ta cũng có thể bắt được ngươi.”

“Lợi hại vậy sao? Ngươi không kém gì cái rada đó.” Lâm Phàm kinh ngạc nói.

Nam tử nói, “Rada? Năng lực của ta cũng giống như rada, ngươi chay không thoát.”

Lúc này, một nam tử trung niên nói, “Giao mảnh vỡ ra đây, chúng ta có thể không giết ngươi.”

“Ta không có mảnh vỡ.” Lâm Phàm bất đắc dĩ nhún vai.

Nam tử trung niên nói, “Được rồi, đừng nói những lời nhảm nhí với chúng ta, chúng ta biết mảnh vỡ đang trong tay ngươi, ngươi không thể nào giữ được, nếu như ngươi giao mảnh vỡ ra đây, ta có thể cho ngươi phú quý ngập trời.”

“Nói tỉ mỉ ra đi.” Lâm Phàm tỏ vẻ hứng thú.

Nam tử trung niên nói, “Ngươi biết chúng ta đến từ chỗ nào không?”

“Không biết.”

“Nghe cho kỹ đây, chúng ta đến từ tổ chức Tạo Thần, chỉ cần ngươi giao mảnh vỡ ra, chúng ta có thể dẫn theo ngươi gia nhập tổ chức Tạo Thần, trở thành một thành viên trong đó, ngươi cướp đi mảnh vỡ cũng chỉ là vì mạnh lên, nhưng ngươi biết nhân loại sử dụng mảnh vỡ để mạnh lên sẽ gây ra hậu quả gì không?”

Nghe đối phương nói những điều này.

Trong lòng Lâm Phàm giật mình.

Tổ chức Tạo Thần…

Đây là thế lực mới xuất hiện, cũng không biết cái gọi là tổ chức Tạo Thần này có liên quan gì đến những trụ sở bí mật trong những thành thị kia không.

Còn nữa, dựa vào mảnh vỡ để mạnh lên, rõ ràng sẽ có tác dụng phụ.

“Tiếp tục nói rõ.” Lâm Phàm vô cùng tò mò.

Nam tử trung niên thấy biểu hiện của Lâm Phàm, cảm thấy là lạ, vươn tay ra, “Ngươi giao mảnh vỡ ra đây, những gì nên biết, nhất định sẽ biết.”

“Không được, ta ghét nhất chính là thừa nước đục thả câu, muốn nói thì nói tỉ mỉ một chút, chỉ cần ngươi nói ra, ta sẽ giao mảnh vỡ cho ngươi.” Lâm Phàm nói.

Đồng bạn bên cạnh đã mất kiên nhẫn, muốn ra tay, có gì hay mà nói nhảm với hắn, cứ trực tiếp ra tay giết chết.

Hành động của hắn ta bị nam tử trung niên ngăn cản.

Nếu như ra tay, nhất định sẽ gây ra tiếng động, dị thú thức tỉnh tinh tinh cấp năm thực lực rõ như ban ngày, bọn hắn liên thủ cũng chưa chắc là đối thủ, để không tạo ra những phiền phức không cần thiết, có thể hòa bình lấy được là tốt nhất.

Huống hồ tổ chức Tạo Thần đang hấp thu máu mới, nhu cầu cấp bách cần cường giả gia nhập.

Nếu có thể lôi kéo đương nhiên không có gì tốt hơn.

“Nghe cho kỹ, nhân loại dựa vào mảnh vỡ mạnh lên, bên trong mảnh vỡ có ẩn chứa năng lượng, sẽ tự động cải tạo gen trong cơ thể, từ đó

hóa thú, biến thành quái vật người không ra người, thú không ra thú, bây giờ ngươi dã biết tác dụng phụ của mảnh vỡ rồi, ngươi cũng không muốn biến thành quái vật chứ." Nam tử trung niên nói

"Thì ra là vậy."

Lâm Phàm cẩn thận suy nghĩ, theo cách nói này mà suy luận, nghĩ đến Lạt Điều đang hấp thu năng lượng của mảnh vỡ, đó chính là mảnh vỡ này chuyên dùng cho dị thú tiến hóa.

Mà nhân loại cưỡng ép sử dụng mảnh vỡ để tăng thực lực, mạnh thì đương nhiên là có thể mạnh lên, nhưng tác dụng phụ chính là hóa thú.

Trong tình hình tận thế bây giờ.

Khi rơi vào tuyệt vọng, chỉ cần có thể mạnh lên, có vẻ như hóa thú so với cực khổ, cũng không có gì lớn.

Nam tử trung niên nói, "Được, nên nói đều đã nói rồi, giao ra đi, mảnh vỡ chính là nước cờ đầu để ngươi gia nhập tổ chức Tạo Thần, mà chỉ cần ngươi gia nhập vào tổ chức Tạo Thần, tổ chức sẽ bồi dưỡng ngươi, cho dù không dựa vào mảnh vỡ, ngươi cũng có thể càng mạnh hơn."

Nhìn như đang bình tĩnh giao lưu.

Thật ra kiên nhẫn của nam tử trung niên này đã đạt đến cực hạn.

Lâm Phàm cúi đầu, bẳn tay đặt trên chuôi đao, đột nhiên, ngẩng đầu lên, mỉm cười nói, "Không cho…"

TRong nháy mắt.

Xoat!

Một đạo hàn mang xuất hiện.

Lâm Phàm xuất hiện trước mặt một vị Giác Tỉnh Giả cấp bốn trong đó, phù một tiếng, đao trong tay trực tiếp đâm xuyên qua phần bụng của đối phương, vị Giác Tỉnh Giả cấp bốn này trừng mắt, nắm cổ tay Lâm Phàm, vẻ mặt không dám tin.

Đã xảy ra chuyện gì?

Đang yên đang lành sao đột nhiên xuất hiện trước mặt, thậm chí ngay cả cơ hội phản ứng hắn ta cũng không có.

Tốc độ này cũng quá đáng sợ rồi.

“Ngươi… Ngươi…”

Lâm Phàm nhấc tay, đẩy mặt của đối phương, từ từ đẩy ra khỏi lưỡi đao.

“Pháo hôi thì đừng có nhiều đất diễn.”

Lâm Phàm biết chỗ tốt của chuyện ra tay trước, nhìn xem, trong chớp mắt, đã giết chết được một người.

Giác Tỉnh Giả cấp bốn rất mạnh, nhưng thực lực bây giờ của Lâm Phàm, Giác Tỉnh Giả cấp bốn không thể nào đối phó được, thậm chí chỉ nói đến trị số nhanh nhẹn thôi, một khi ra tay, ngay cả bóng cũng không bắt được.

“Giết hắn.” Nam tử trung niên nổi giận, không ngờ gia hỏa này lại trực tiếp ra tay.

“Ai, thật đáng chết, có thể sẽ bị phát hiện.” Lâm Phàm cầm đao, không hề nghĩ ngợi, bổ về phía hai Giác Tỉnh Giả cấp bốn khác, đối phó với kẻ yếu chính là miểu sát. Cho dù bọn họ đã cảnh giác, nhưng trước đao pháp dày đặc của Lâm Phàm, cũng khó có thể ngăn cản.

Chương 282 - Lạt Điều là đại ca, ta là đại đại ca… (3)

Toàn thân liên tục xuất hiện vết thương mới.

Phốc phốc!

Một Giác Tỉnh Giả cấp bốn ôm cổ, máu tươi không cầm được phun tung tóe, trừng mắt, không cam lòng ngã xuống đất.

Ánh mắt Lâm Phàm vô cùng hung lệ, đao trong tay nhanh như tàn ảnh, đao pháp càng xảo trá, phối hợp với tốc độ bản thân, đầu của một Giác Tỉnh Giả cấp bốn khác bay lên không trung, xoay tròn 360 độ, trực tiếp rơi xuống đất, lăn lông lốc, không nhúc nhích.

Chiến đấu đã diễn ra.

Lâm Phàm đơn độc đấu với hai Giác Tỉnh Giả cấp năm.

Động tĩnh vang lên.

Các dị thú ở đằng xa xao động.

Sắc mặt nam tử trung niên rất khó coi, trong lòng thầm nói không có khả năng.

“Lực lượng của ngươi sao lại mạnh như vậy?”

Hắn ta vốn cho rằng hai người bọn họ liên thủ, là có thể dễ dàng bắt được đối phương, nhưng sau khi ra tay rồi, hắn ta phát hiện mọi chuyện không đơn giản như vậy.

“Ta trốn không phải là đang trốn các ngươi, mà là con dị thú thức tỉnh tinh tinh cấp năm kia, các ngươi sẽ không cho rằng là ta đang sợ các ngươi đấy chứ.”

Lâm Phàm ép sát hai người, đao trong tay đã thấy máu, gây ra từng vết thương trên người bọn hắn, trong lúc đó, một vị Giác Tỉnh Giả cấp năm khác lộ ra sơ hở, nắm lấy cơ hội, hắn trực tiếp ra tay, đao trong tay giống như rắn độc, trực tiếp cắm vào lồng ngực đối phương, phập một tiếng, đao đâm xuyên qua thân thể đối phương.

Đối phương nôn ra máu, hai tay giữ chặt lưỡi đao của Lâm Phàm, không thể nào rút ra.

“Nhanh, giết hắn.”

Vị Giác Tỉnh Giả cấp năm này đau đớn gầm thét.

Nam tử trung niên nắm lấy cơ hội, vung quyền lên, đánh thẳng về phía đầu Lâm Phàm, cách giết người nhanh nhất, chính là đánh nát đầu của đối phương.

Không quan tâm đối phương là cao thủ gì.

Đầu bị đánh nát, chỉ có một con đường chết.

Lâm Phàm cảm nhận được quyền phong từ sau đầu ập tới, buông đao ra, quay người, năm ngón tay cong thành trảo, bắt được nắm đấm của đối phương, khí huyết và lực lượng cùng nhau bộc phát, đột nhiên siết mạnh, răng rắc một tiếng, trực tiếp bẻ gãy cổ tay đối phương.

Nam tử trung niên rên lên đau đớn, vẻ mặt khổ sở.

Chỉ là sự đau đớn của hắn ta chỉ vừa mới bắt đầu, hai tay Lâm Phàm thành trảo, thi triển Long Trảo Thủ, như mưa to gió lớn đánh về phía người đối phương, chiến đấu giáp lá cà, hắn chưa từng sợ ai.

Năm ngón tay hắn bắt lấy phần eo, đột nhiên một trảo, bóp, xương

sườn đứt gãy, quay người áp sát, bắt lấy hai vai đối phương, lực mạnh mẽ bộc phát, trực tiếp bóp nát hai vai đối phương.

Nam tử trung niên há miệng sắp kêu thảm, lại bị Lâm Phàm che miệng lại, áp đảo trên mặt đất, "Đừng kêu, tiếng kêu dễ khiến dị thú tinh tinh phát hiện."

Một tay hắn bịt chặt miệng đối phương, một tay bóp cổ họng đối phương, dùng sức một chút, răng rắc, âm thanh thanh thúy vang lên, trực tiếp bóp nát.

Nam tử trung niên trừng mắt, ánh mắt không cam lòng nhìn lên trời, chết không nhắm mắt.

Lâm Phàm lấy Lạt Điều trong ngực ra, đặt vào trong lòng bàn tay đối phương, "Ta đã từng nói, sau khi ngươi nói rõ ràng rồi, ta sẽ giao mảnh vỡ vào tay ngươi, bây giờ ta làm được rồi, nhưng mà ngươi không cần, vậy thì ta lấy đi, con người ta nói lời giữ lời."

Người hết lòng tuân thủ cam kết ở trong thế đạo này.

Thật sự rất hiếm gặp.

Đi đến bên kia, rút đường đao thấm máu, lửa bùng lên, xử lý sạch vết máu trên đao.

"Ai."

Nhìn về phía xa, than nhẹ một tiếng.

Quả nhiên đã bị phát hiện.

Dị thú thức tỉnh tinh tinh cấp năm xuất hiện, đang nhanh chóng đến gần, thân thể dị thú tinh tinh linh hoạt không ngừng di chuyển giữa những tòa kiến trúc, nhảy lên, mỗi một lần hành động, đều tràn đầy lực bộc phát.

Ầm ầm!

Dị thú tinh tinh rơi xuống sân thượng, nhìn chằm chằm Lâm Phàm.

"Ta nói này đại ca, ngươi có thể đừng đuổi theo ta được không, không sai, mảnh vỡ đang ở trên người của ta, nhưng đó là của ta, ngươi cần gì chứ?"

Lâm Phàm hy vọng đàm phán với dị thú tinh tinh thật tốt.

Thật sự không cần thiết phải đuổi theo không bỏ.

Trên bầu trời truyền đến tiếng ong ong.

Máy bay trực thăng theo dõi vẫn đang bay lượn.

“Rống…”

Dị thú tinh tinh dữ tợn gầm thét, tiếng rống đinh tai nhức óc tràn ngập tính công kích.

Lâm Phàm chọn lựa góc độ thật tốt, nhảy lên một cái, dị thú tinh tinh vung quyền, hắn nâng hai tay lên ngăn cản, phịch một tiếng, cả người hóa thành sao băng bay thẳng lên trời, ở trong không trung, Lâm Phàm điều chỉnh tốt tư thế.

“Tinh tinh, cảm ơn, ta đi đây.”

Hắn chính là cố ý.

KHi dị thú tinh tinh vung quyền, lực lượng bộc phát ra, đánh thân thể hắn bay lên, bay thẳng về phía máy bay trực thăng.

Ý nghĩ rất đẹp, hiện thực cũng rất tuyệt.

Giống y như đúc những gì hắn tính toán.

Lâm Phàm bắt lấy máy bay trực thăng, bò lên leo vào trong, trước ánh mắt kinh ngạc của bọn hắn, hắn mỉm cười, “Phối hợp thì không sao, lái phi cơ cho tốt, đưa ta rời khỏi đây.”

Bọn hắn tận mắt nhìn thấy kẻ trước mắt này đánh chết năm người kia, biết thực lực người này vô cùng kinh khủng.

Điên cuồng gật đầu.

Không dám có bất cứ ý nghĩ nào..

Lúc này, Lâm Phàm nhìn xuống phía dưới, muốn vẫy tay chào với dị thú tinh tinh, nhưng rất nhanh, hắn phát hiện có chút không đúng, dị thú tinh tinh nắm lấy thi thể của mấy người đã bị hắn giết chết, nổi giận gầm lên một tiếng, trực tiếp xem thi thể bọn hắn như đạn pháo ném đến.

Phịch một tiếng.

Thi thể bị dị thú tinh tinh đóng băng cứng rắn không gì sánh được.

Trực tiếp đập nát cánh đuôi máy bay trực thăng.

Còn một thị thể thì đập nát cánh quạt xoay tròn.

Máy bay trực thăng bị trọng thương lung lay sắp đổ.

Người điều khiển hoảng sợ thét chói tai.

Lâm Phàm bất đắc dĩ, nhìn dị thú tinh tinh đang nhìn chằm chằm hắn bên dưới.

“Mẹ nhà ngươi…”

Chương 283 - Lạt Điều là đại ca, ta là đại đại ca… (4)

Hắn không suy nghĩ gì nhiều, trực tiếp nhảy ra khỏi máy bay trực thăng.

Dị thú tinh tinh chạy nhanh, vọt đến vị trí hắn rơi xuống.

Một tiếng ầm vang.

Máy bay trực thăng nổ tung.

Ánh lửa xuất hiện trong thành thị hoang phế.

Đám người sống sót từ các nơi đều cảm nhận được.

Nhanh chóng chạy về phía này.

Lâm Phàm rơi xuống đất cũng không có cơ hội thở dốc, vung tay lên ngăn cản một quyền của dị thú tinh tinh, lực lượng của đối phương thật khủng bố, không phải dị thú thức tỉnh cấp năm có thể có, thân thể phi hành sát mặt đất, giãy dụa thân thể, xoay tròn một vòng, bàn chân chạm đất, bắt đầu chạy trốn.

Dị thú tinh tinh đuổi theo không tha.

Trận chạy trốn lại tiếp tục bắt đầu.

Phía trước có dị thú ngăn cản, trong đám dị thú có một con dị thú cấp bốn, không nghĩ nhiều, nâng đao lên chém xuống.

“Điểm tiến hóa +1.”

Dọc đường chạy trốn, tăng thực lực là chuyện không thể thiếu.

“Mảnh vỡ đang ở trên người hắn.”

Đám người sống sót chạy đến, nhìn thấy dị thú tinh tinh đuổi theo Lâm Phàm, ai cũng lộ ra vẻ cười trên nỗi đau của người khác.

Chỉ là tốc độ chạy trốn của Lâm Phàm khiến bọn hắn kinh ngạc.

Mẹ nó chạy cũng quá nhanh rồi đấy.

Bọn hắn nghĩ sẽ ngồi xem gia hỏa lấy đi mảnh vỡ bị dị thú tinh tinh đánh chết, khi đối phương nổ rơi vàng, nhân cơ hội mà lấy mảnh vỡ đi, nhưng ai có thể ngờ đến, tốc độ chạy của đối phương quá nhanh.

Hoàn toàn không cho bọn hắn có cơ hội xem trò vui, chỉ có thể nhanh chóng đuổi theo.

Lâm Phàm liếc nhìn đám người xung quanh, đám gia hỏa này lại xem hắn là mặt hàng như Tô Bằng.

Các ngươi là thợ săn?

Ta là con mồi?

Hắn biết đám gia hỏa đang nhìn chằm chằm kia giống như rắn độc trốn trong bóng tối, khi hắn lộ ra sơ hở cực lớn, sẽ lập tức công kích, một kích trí mạng.

Tiếp tục chạy, không có rời khỏi thành thị, mà dẫn theo bọn hắn chạy loạn bên trong thành thị.

“Dị thú cấp bốn, rốt cuộc ở đâu, ra đây cho ta nhìn xem.”

Lâm Phàm điên cuồng tìm kiếm, hắn muốn trên đường chạy trốn săn giết dị thú, tăng thực lực của bản thân mình lên, chỉ có như vậy mới có phần thắng lớn hơn.

Bây giờ hắn rõ ràng không phải là đối thủ của con dị thú tinh tinh đặc biệt kia.

Mà đám gia hỏa đuổi theo hắn, rõ ràng cũng không phải là đèn cạn dầu, nói tới thành viên mà tổ chức Tạo Thần phái ra đi, đã có hai Giác Tỉnh giả cấp năm rồi.

Nếu như không phải thực lực của hắn không xét đến giai đoạn, vậy thì chỉ với đám người kia cũng đủ khiến hắn ăn đủ rồi.

Phía trước xuất hiện hai con dị thú cấp bốn, bọn chúng bị ảnh hưởng

bởi uy thế của dị thú tinh tinh, tiến hành vây bắt Lâm Phàm.

“Tới đúng lúc.”

Lâm Phàm nắm đường đao, điều động khí huyết, xuất hiện trước mặt dị thú cấp bốn, trực tiếp dốc toàn lực vung lên, không cho hai con dị thú cấp bốn có bất cứ cơ hội nào, cái hắn muốn chính là một kích lấy mạng, lấy được điểm tiến hóa.

“Điểm tiến hóa +1.”

“Điểm tiến hóa +1.”

Tăng lên, quả quyết tăng lên.

Dị thú tinh tinh thấy Lâm Phàm giết chết tiểu đệ của nó, tức giận gầm lên.

Các cường giả đang đuổi theo nhìn thấy tình hình trước mắt, vô cùng khó hiểu.

“Tình hình của gia hỏa này là sao, trên đường chạy trốn còn muốn giết dị thú?”

“Có khi nào có một khả năng, đó chính là hắn bị con dị thú này đuổi theo thì rất tức giận, đánh thì đánh không lại, chỉ có thể nổi giận lên những con dị thú khác?”

“Ha ha ha, thật sự có khả năng này.”

Bọn hắn vô cùng thư thả với tình hình bây giờ.

Dị thú tinh tinh chỉ đuổi theo đối phương, mặc kệ bọn hắn, bọn hắn muốn nhìn thử một chút, rốt cuộc đối phương có thể chạy đến lúc nào, thể lực của dị thú mạnh mẽ hơn nhân lại rất nhiều.

Một khi thể lực bị tiêu hao sạch sẽ, chạy không nổi nữa, vậy thì kết cục rõ ràng, đó là một con đường chết.

Không có người nào có thể lấy đi mảnh vỡ trước mặt bọn họ.

Lúc này, Lâm Phàm di chuyển bên trong thành thị, sau lưng dị thú tinh tinh đuổi theo không bỏ, một luồng hàn mang đánh tới, quay đầu nhìn lại, dị thú tinh tinh đang đuổi theo thi triển năng lực, gai băng lít nha lít nhít bắn tới.

Hắn tránh trái né phải, tránh khỏi thế công của gai băng, âm thành

đùng đùng đùng vang lên không ngừng, gai băng trực tiếp đâm vào mặt đất.

“Lực xuyên thấu thật mạnh, nếu như bị đâm trúng, cho dù ta xoát Thiết Bố Sam đến viên mãn, cường độ thân thể cực cao, cũng vẫn sẽ bị thương nặng.”

Không còn cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục kéo dài khoảng cách với dị thú tinh tinh, cũng may tốc độ của bản thân cực nhanh, dị thú tinh tinh không thể đuổi kịp.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Lại có ba con dị thú cấp bốn bị giết chết.

Thuộc tính tăng lên.

Điều thiếu sót duy nhất chính là khi thu hoạch dị thú, sẽ dừng lại trong giây lát, thời gian ngắn ngủi như vậy đối với người bình thường mà nói, chỉ là một hơi thở mà thôi, nhưng đối với dị thú tinh tinh mà nói, chỉ một chút khe hở như vậy, là có thể vọt đến trước mặt Lâm Phàm.

“Áp lực đang ngày càng giảm xuống.”

Lúc trước khi đón một quyền của dị thú tinh tinh, hắn chỉ cảm thấy có một nguồn sức mạnh mênh mông ập vào mặt, áp lực cực lớn, mà bây giờ, khi hắn đang chạy trốn, dọc đường không ngừng tăng thuộc tính ba chiều lên.

Áp lực đến từ dị thú tinh tinh cũng dần dần giảm đi.

Đây là thực lực tăng lên, chênh lệch giữa hắn và dị thú tinh tinh cũng giảm bớt.

Nếu như năng lực của dị thú tinh tinh không phải là băng, đổi thành bất cứ năng lực nào, hắn cũng không thể nào khó khăn như bây giờ.

Chỉ có thể nói, đúng là gặp quỷ rồi.

“KHông thể tiếp tục như vậy nữa.”

Chương 284 - Lạt Điều là đại ca, ta là đại đại ca... (5)

Lâm Phàm biết dị thú tinh tinh dường như đã cảm nhận được điều gì đó, nhìn các tiểu đệ bị hắn tùy ý giết chết, gào rống lên giận dữ, đến mức dường như những con dị thú cấp bốn kia đã nhận được tin tức,

không còn xuất hiện trước mặt hắn nữa.

Nhảy đến mái nhà của một tòa nhà.

Hắn không còn tiếp tục chạy trốn nữa.

Mà dừng chân lại, ánh mắt lạnh lẽo, giận dữ hét lên, “Mẹ nó dừng lại hết cho ta.”

Tiếng như kinh lôi, uy thế kinh người.

Dị thú tinh tinh ngây người, đứng im tại chỗ nhìn Lâm Phàm chăm chú.

Những người sống sót theo dõi cũng vô cùng kinh ngạc, sao, chạy không nổi nữa rồi, chuẩn bị giao mảnh vỡ ra sao?

”Dị thú tinh tinh, ta biết ngươi có thể nghe hiểu lời nói của ta, ngươi đuổi theo ta, ta có thể hiểu được, nhưng bây giờ ta không nói với ngươi, ta muốn nói với bọn hắn.” Lâm Phàm nói với dị thú tinh tinh xong thì quay sang nhìn người sống sót ở bốn phía. “Đám gia hỏa các ngươi đuổi đến bây giờ, có phải cảm thấy ta chính là thịt cá trên thớt gỗ, sẽ bị các ngươi giết chết bất cứ lúc nào không?”

Hắn tiêu diệt năm thành viên của tổ chức Tạo Thần, nhưng cái này cũng chỉ mới tiêu diệt một phần nhỏ mà thôi, trừ tổ chức Tạo Thần ra, còn có cao thủ khác.

Lúc này, tình hình của Lâm Phàm trong mắt bọn hắn, chính là thằng hề thở hổn hển đã bị bức đến đường cùng.

Tuyệt vọng. Thật sự tuyệt vọng.

Một nam tử cao giọng nói, “Này, ngươi giao mảnh vỡ cho ta, ta đảm bảo ngươi có thể an toàn rời khỏi đây, tình hình bây giờ của ngươi chỉ sợ cũng đã là nỏ mạnh hết đà rồi, con dị thú này rất kinh khủng, ngươi hiểu rõ hơn ai khác, với tốc độ của ngươi mà muốn cắt đuôi được nó, đúng là nằm mơ, người trẻ tuổi, mảnh vỡ này ngươi không giữ được đâu.”

“Đúng, giao ra, ngươi an toàn rời đi.”

“Ngươi ở trong tận thế sinh sống đến bây giờ cũng không dễ dàng, còn có một cuộc sống tươi đẹp, không cần thiết vì một mảnh vỡ mà chơi chết chính mình.”

Tất cả mọi người đều muốn mảnh vỡ.

ĐỐi với bọn hắn mà nói, sau khi có được mảnh vỡ rồi có thể an toàn rời đi hay không không quan trọng, quan trọng là phải lấy được mảnh vỡ trước đã.

Trong đám người, Tô Bằng siết chặt tay thành nắm đấm, hai mắt đỏ bừng, hằn lên tia máu, trong lòng kêu gào, ta, mảnh vỡ là của ta.

Sau khi hắn ta ném mảnh vỡ đi, bảo toàn được mạng nhỏ, chỉ là hắn ta vẫn không rời đi, hy sinh lớn như vậy, sao có thể bỏ qua như thế được chứ, hắn ta còn muốn cố gắng thêm nữa, cho dù như thế nào, cũng muốn cướp được mảnh vỡ.

Lúc này, một người sống sót hành động, thân thể của hắn ta biến mất trong hư không, hóa thành bóng đen dung nhập vào mặt đất, giống như một bóng ma, nhanh chóng di chuyển, đến góc tường tòa nhà, thuận thế leo lên, lặng yên không một tiếng động.

Rất nhanh, hắn ta đã xuất hiện bên cạnh Lâm Phàm, cái bóng đen hóa thành hình người, nắm đao, lộ ra nụ cười lạnh, đâm từ sau lưng Lâm Phàm.

“Mảnh vỡ, là của ta.”

Năng lực hắn ta thức tỉnh là năng lực bóng, im hơi lặng tiếng, giết người trong vô hình.

Chỉ là ngay khi hắn ta cho rằng mình có thể thành công, một bàn tay vươn tới, lạch cạch một tiếng, bốp cổ hắn ta, một ngọn lửa từ bàn tay bộc phát ra, chỉ trong nháy mắt đã bao trùm hắn ta.

“A…”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Lâm Phàm không thèm nhìn, mở miệng nói, “Mẹ nó im miệng cả đi, bây giờ ta cho các ngươi một cơ hội, lập tức biến mất khỏi mắt ta, nếu như các ngươi còn muốn đi theo, muốn làm chim sẻ, vậy ta sẽ không để ý mà cho các ngươi làm một con chim sẻ chết.”

Hất văng dị thú tinh tinh cũng không phải chuyện cần làm trước mắt, mà nhất định phải đuổi đám gia hỏa kia đi.

Sau khi hắn nói ra lời này, hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều hoài nghi mình đã nghe nhầm.

Nói gì thế?

Tên tiểu tử này vừa nói gì vậy?

“Ha ha ha…”

Từng tiếng cười khinh thường vang lên.

“Này, tiểu tử ngươi có phải đã bị đuổi choáng váng rồi không, có cần suy nghĩ lại thật kỹ, ngươi đang nói gì không?”

“Bảo chúng ta biến đi, tiểu tử ngươi cũng lớn gan thật đó.”

“Buồn cười, cả đời này ông đây trừ thời gian đầu khi tận thế bộc phát bị dọa sợ, sau này vẫn chưa từng ngốc đâu.”

Bọn hắn không hề xem trọng lời Lâm Phàm nói.

Ở đây đều là người sĩ diện.

Ai lại bị một câu nói của Lâm Phàm dọa lui chứ.

Thật sự bị dọa chạy, còn muốn lăn lộn nữa hay không.

Nhưng mà bọn hắn đã nhìn thấy tên gia hỏa ăn trộm gà kia chị thiêu đốt thành tro tàn, đương nhiên cũng biết tiểu tử này có năng lực

“Được, những gì nên nói đều đã nói, nếu đã như vậy, đừng trách ta.”

Lâm Phàm nắm chuôi đao, lửa bùng lên, phịch một tiếng, hai đầu gối phát lực, lực lượng khổng lồ lan ra, mái nhà nứt vỡ, hóa thành một tàn ảnh phóng về phía đám người sống sót.

“Ông đây không chạy cũng phải chém chết các ngươi.”

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, mục tiêu lựa chọn đầu tiên chính là tên khá càn rỡ kia.

Dị thú tinh tinh thấy Lâm Phàm hành động, nó cũng động.

Đám người sống sót sống sót kinh ngạc, vẻ mặt khiếp sợ.

Không ngờ tiểu tử này thật sự mẹ nó ra tay.

“Tiểu tử, ngươi muốn chết.”

Một vị tráng hán phát hiện ra mục tiêu của Lâm Phàm là hắn ta, tức giận gầm lên, trực tiếp ra tay, phải khiến cho đối phương thấy rõ hắn ta lợi hại như thế nào

Trực tiếp vung búa lên đánh tới.

Lực lượng va chạm, một làn sóng xung kích cực mạnh khuếch tán.

Sắc mặt tráng hán đại biến, thân thể nghiêng sau, búa trong tay bị đánh vỡ, trong lòng kinh hô, lực lượng của đối phương vì sao lại đáng sợ như vậy, đáng tiếc, hắn ta chỉ chấn kinh trong chốc lát mà thôi. Tất cả đều không còn kịp rồi.

Chương 285 - Lạt Điều là đại ca, ta là đại đại ca... (6)

Hàn mang không thấy rõ trước mắt chợt lóe.

Lâm Phàm và hắn ta nhìn thoáng qua, không nhìn nhiều.

Búa trong tay tráng hán rơi loảng xoảng cuống đất, trừng mắt, ôm chặt cổ, nơi đó giống như xuất hiện vết rạn, không... Không phải là giống như, mà là thật sự xuất hiện vết rạn, soạt, một đám lửa từ nơi bị thương bùng phát ra, cái đầu dịch chuyển, chậm rãi trượt xuống mặt đất, vết cắt gãy gọn bóng loáng.

Dám người sống sót vây xem trừng mắt.

Chết... Chết rồi?

Bọn hắn không ngờ Lâm Phàm lại ra tay thật.

“Mẹ nó...”

TRong lúc bất chợt, một người sống sót lấy lại tinh thần, trong ánh mắt, Lâm Phàm cầm theo đao đang nổi giận đùng đùng lao về phía hắn ta, môi đối phương run rẩy, nghe không rõ, nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút, dường như là đang nói...

Chém chết các ngươi, chém chết các ngươi.

“Mẹ nó...”

Nghĩ đến thảm trạng của vị tráng hán kia, hắn ta kinh hãi co cẳng chạy, “Mẹ nó ngươi đừng đuổi theo ta.”

Không phải đối phương sợ Lâm Phàm, mà lúc này trong mắt đối phương, Lâm Phàm giống như chó dại, mà sau lưng còn có dị thú tinh tinh đang đuổi theo.

“Ta đã cho các ngươi cơ hội, các ngươi muốn chết, trước khi chết ta phải kéo các ngươi theo.”

Lâm Phàm gào lên giận dữ, trong chốc lát, đã đuổi đến sau lưng đối phương, không nói hai lời, vung đao chém tới, phù một tiếng, trực tiếp chém mở lưng đối phương, nam tử bị trọng thương như vậy, sắc mặt trắng bệch, cảm giác thiêu đốt nóng bỏng bao trùm sau lưng.

Hắn ta không quay đầu lại, chỉ có thể chịu đựng đau nhức kịch liệt liều mạng chạy trốn.

Lâm Phàm chém một đao lại một đao.

"A..."

"A..."

Mỗi một đao chém xuống, đối phương lập tức kêu thảm một tiếng, chỉ trong nháy mắt, sau lưng đối phương đã máu thịt be bét, vô cùng hỗn độn.

Nam tử cuối cùng không nhịn được, quay đầu cầu xin, "Tha cho ta một mạng đi."

"Tha mẹ ngươi."

Lâm Phàm vung đao, chém vào hai chân, nam tử kêu rên một tiếng, ngã nhào trên đất, quay đầu nhìn lại dị thú tinh tinh xuất hiện, một chân từ trên tời giáng xuống, vẻ mặt nam tử kinh hoảng giơ tay ngăn lại, phù một tiếng, xương cốt toàn thân bị giẫm nát.

Dị thú tinh tinh đấm đến một quyền, quyền kình hình thành nên quyền phong, xuyên thấu lao qua, Lâm Phàm quay người lại chém một đao, hai luồng lực lượng vô hình va chạm, dựa vào lực lượng bật lại này, tăng thêm tốc độ bản thân, chân đạp vách tường của một tòa nhà, mượn lực bật lên, lao đến chỗ một người sống sót khác.

Đám người sống sót xung quanh còn chưa tản đi.

"Điên rồi, hắn hoàn toàn điên rồi, hắn muốn kéo tất cả mọi người xuống nước." Có người tức giận mắng.

TRong thời gian ngắn, đã có hai người bị giết hại.

Hơn nữa bị giết, đều là cường giả cấp bốn.

Hành vi của Lâm Phàm đã chấn nhiếp một ít người, vội vàng chạy xa, không dám đến gần, cũng có một nhóm người cảm thấy cơ hội đến, hắn điên thì kệ hắn điên, nếu như đến gần đối phương, nhanh chóng giết chết Lâm Phàm, có thể lấy được mảnh vỡ.

Lúc này.

Có một Giác Tỉnh giả cấp năm chủ động xuất hiện trước mặt Lâm Phàm.

“Tiểu tử, đủ rồi.”

Lâm Phàm nhìn đối phương, vung đao chặt xuống, răng rắc một tiếng, một đao này cũng không chém trúng đối phương, mà trước mặt đối phương xuất hiện một tấm chắn như quang ảnh, lúc va chạm, quang ảnh chấn động, như làn sóng khuếch tán.

Vị Giác Tỉnh giả cấp năm này hơi khụy người, sắc mặt nghiêm trọng, trong lòng thầm hô, đao này thật nặng, suýt chút nữa đánh tan năng lực tấm chắn của hắn ta.

Lâm Phàm không nhiều lời, nhanh chóng rời đi.

Hành động như vậy khiến Giác Tỉnh giả cấp năm kinh ngạc, không hiểu rõ ý nghĩ của hắn, nhưng rất nhanh, dị thú tinh tinh từ trên trời giáng xuống, vung quyền đánh tới, lực bốc phát tràn ngập từ một quyền này khiến đối phương run như cầy sấy, trong lòng thầm kêu không tốt.

Ầm!

Tấm chắn quang ảnh bị phá nát.

Nam tử há hốc miệng, chỉ cảm thấy thời gian xung quanh dường như chậm lại, mảnh vỡ quang ảnh lướt qua trước mắt hắn ta, một tiếng ầm vang, một quyền của dị thú tinh tinh trực tiếp nện nam tử xuống mặt đất.

Dị thú tinh tinh tiếp tục đuổi theo.

Lâm Phàm quay đầu nhìn lại, nhìn thì dị thú tinh tinh có vẻ đang đuổi theo hắn, nhưng thật ra đang giúp hắn kết thúc công việc.

Hắn thật sự không nghĩ đến chuyện xử lý hết đám người sống sót xung quanh.

Dù sao muốn tận thế kết thúc, vẫn cần phải có người ra tay.

Nhưng mà, đám gia hỏa kia muốn giết hắn.

Hắn nhất định phải phản kích.

Dị thú tinh tinh một quyền đánh nát tấm chắn, lực lượng bộc phát từ một quyền này mạnh hơn hắn, không hiểu rõ, dị thú tinh tinh này chẳng lẽ cắn thuốc à.

Rõ ràng chỉ là dị thú thức tỉnh cấp năm, ở trong đám dị thú cấp sáu cấp bảy như biến thái.

Hắn không dẫn theo dị thú chạy lòng vòng trong thành, mà chạy ra bên ngoài thành.

Quay đầu nhìn lại.

Đám người sống sót kia vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, xa xa nhìn qua, rõ ràng không muốn đi theo, từ bỏ cuộc chiến tranh đoạt mảnh vỡ lần này.

Cái này rất tốt.

Nhưng mà cũng có những người không biết sống chết, không nghe lời khuyên, tiếp tục theo dõi hắn. Bọn gia hỏa chính là đang cầu phú quý trong nguy hiểm, không mạo hiểm thì lấy đâu ra phú quý đầy trời?

Ta không thể nào lề mà lề mề với bọn hắn.

Lâm Phàm đang chạy trốn, đột nhiên ngừng lại, thay đổi phương hướng, lao về phía bọn hắn.

Lửa bao trùm toàn thân, hóa thành người lửa, nộ khí rào rạt, ý rất rõ ràng, bây giờ lửa giận của ta đang rất lớn đồng thời cũng rất tức giận, lời nên nói đều đã nói, các ngươi đúng là không biết tốt xấu.

“Hắn đến rồi.”

“Đáng chết, chúng ta nhất định phải liều một phen.”

Sức hấp dẫn của mảnh vỡ thật sự quá lớn.

Cho dù Lâm Phàm đã chém giết mấy người, vẫn không thể dập tắt được sự tham lam của bọn hắn.

“Mẹ nó ta chạy.”

Chương 286 - Lạt Điều là đại ca, ta là đại đại ca... (7)

Có người nhớ đến hình ảnh vừa rồi, lạnh cả tim, quả quyết rút lui, không còn chút ý đồ nào nữa

Thấy có người theo dõi chạy trốn, Lâm Phàm không đuổi theo, mà xông đến giết chết người còn chưa bỏ đi, tạo ra uy hiếp cực mạnh, sau đó tiếp tục xoay người chạy đi.

Quả nhiên, chỉ giết một đợt mới có thể chấn nhiếp được bọn hắn.

Nếu không thật sự cho rằng hắn là quả hồng mềm, trực tiếp thể hiện rõ cho bọn hắn thấy, cho dù ta bị dị thú tinh tinh truy sát, nửa đường ta quay đầu lại, vẫn có thể giết các ngươi.

Ta không phải là đối thủ của dị thú tinh tinh, nhưng các ngươi thì không tính.

Rất nhanh.

Bóng dáng Lâm Phàm và dị thú tinh tinh biến mất ở đằng xa, loáng thoáng có thể nghe được tiếng ầm vang kịch liệt từ đằng xa truyền đến.

Một đám người sống sót tụ tập lại với nhau, tuy rằng bọn hắn đến từ các tường rào, thế lực ở khắp nơi.

Nhưng vào giờ phút này, trong ánh mắt của bọn hắn đều có cảm giác thất bại.

“Gia hỏa này rốt cuộc ở đâu ra.”

Có người không nhịn được.

“Không biết.”

“Chưa từng nghe nói qua có người như vậy.”

“Ta biết.”

Một giọng nói vang lên.

Đám người đồng loạt nhìn về phía người nói chuyện.

Nếu như Lâm Phàm cẩn thận quan sát người sống sót ở nơi này, sẽ phát hiện Lý Vĩnh của tường rào Liên Cảng cũng có ở đây.

“Ngươi biết hắn là ai?”

Lý Vĩnh nói, “Đúng, hắn chính là người quản lý Lâm Phàm của tường rào Miếu Loan.”

Hắn ta có hận ý rất lớn với Lâm Phàm, dù sao thì đó là người khiến hắn ta mất mặt, làm sao có thể quên được, khi thấy Lâm Phàm lấy được mảnh vỡ, hắn ta vô cùng khiếp sợ, không ngờ có thể gặp được ở chỗ này.

Nhất là khi nhìn thấy Lâm Phàm bị dị thú tinh tinh truy sát, trong lòng âm thầm cười lớn, vẫn luôn kêu gào, chơi chết hắn, nhất định phải chơi chết hắn.

Chỉ là dị thú tinh tinh cũng không gắng sức.

Khiến hắn ta rất thất vọng.

Mà bây giờ, hắn ta nhất định phải phơi bày thân phận Lâm Phàm ra ánh sáng, có được mảnh vỡ, nhất định sẽ khiến người khác tò mò, hắn ta muốn khiến Lâm Phàm phải trả giá đắt.

“Mẹ nó tường rào Miếu Loan không phải là tường rào cỡ nhỏ sao, từ khi nào xuất hiện nhân vật như vậy chứ?”

“Đúng thế, ngươi có lầm không, địa bàn ở tình này, cao nhất cũng chỉ là dị thú cấp năm, thực lực mà hắn biểu hiện ra, có thể là cấp năm thôi ư?”

Đám người thật sự không tin, gia hỏa này quá mạnh.

Lý Vĩnh thề son sắt nói, “Thật, hắn thật sự chính là người quản lý của tường rào Miếu Loan, ta không cần phải lừa các ngươi, lúc trước hắn có đến tường rào Liên Cảng chúng ta, phô trương thanh thế, ngang ngược vô lý.”

Hắn ta mắng Lâm Phàm đến máu chó dầy đầu.

Nếu như Lâm Phàm nghe được, nhất định sẽ chỉ thẳng vào mặt hắn ta, ngươi đã có thể đi chết rồi.

Bọn hắn thấy Lý Vĩnh nói rất nghiêm túc, không có gì là giả.

Tuy rằng bây giờ còn chưa lấy được mảnh vỡ, nhưng đã biết vị trí của mảnh vỡ, vậy thì không vội, cuối cùng có thể lấy được đến tay.

Lý Vĩnh thấy mọi người lộ ra vẻ trầm tư.

Mừng thầm trong lòng.

Hừ lạnh.

Cơ hội trả thù cuối cùng cũng sẽ tới, chuyện ngươi làm với ta,, bây giờ chính là báo ứng.

…

Tại nơi hoang dã cách xa Hu Di.

Ầm!

Trùng kích khuếch tán, chấn động bộc phát.

Lâm Phàm lui cũng không thể lui, biết rõ dị thú tinh tinh sẽ không bỏ qua hắn, tiếp tục chạy trốn, cũng chỉ lãng phí thể lực mà thôi, không có người sống sót theo dõi, hoàn toàn thả lỏng tay chân mà đại chiến.

Băng sương và lửa lớn kịch liệt va chạm, khiến nhiệt độ ở chỗ này cực kỳ không ổn định.

Mặt đất một nửa cháy đen, một nửa tuyết trắng.

Hắn hoài nghi dị thú tinh tinh không bình thường cũng là vì trong người có mảnh vỡ.

Kéo cổ áo ra, nhìn thoáng qua Lạt Điều, nó vẫn còn đang hấp thu năng lượng của mảnh vỡ, dị thú tinh tinh là dị thú bảo vệ mảnh vỡ, chẳng qua vì sao dị thú tinh tinh không hấp thu năng lượng trong mảnh vỡ giống như Lạt Điều?

Cái này khiến hắn có một loại suy đoán.

Đó chính là năng lượng ẩn chứa trong mảnh vỡ, cũng không phải tất cả các dị thú đều có thể hấp thu, bọn chúng chỉ có thể chịu ảnh hưởng từ năng lượng của mảnh vỡ, từ đó phát sinh tiến hóa, mà muốn hấp thu mảnh vỡ, phái có thân phân và địa vị.

Lạt Điều hình như là Hoàng Giả trong dị thú.

Dị thú tinh tinh kia chắc là người bảo hộ dưới Hoàng Giả?

Có khả năng này, nhưng không xác định lắm.

Lạt Điều nhìn thì có vẻ không có sức chiến đấu, nhưng năng lực đã chạm đến sinh tử, loại năng lực này người bình thường có thể khống chế được sao?

“Bây giờ chiến đấu với dị thú tinh tinh, thắng bại khó phân, mà áp lực của ta nhận được quá lớn.”

Lâm Phàm và dị thú tinh tinh kéo dài khoảng cách.

Bật hết hỏa lực.

Vẫn không thể nào áp chế được, chỉ có thể đảm bảo bản thân đứng ở thế bất bại, nếu như không đẩy độ thuần thục của cảnh giới Đoán cốt lên 12,1%, chỉ với trị số ba chiều bây giờ, sợ rất khó có thể kiên trì được.

Giống như lúc trước.

Bị ép liên tục bại lui.

“Sau khi trở về, liều mạng cũng phải tăng độ thuần thục của đoán cốt lên.

Lâm Phàm thầm nghĩ, sau đó đập một chưởng xuống mặt đất, trong vết nứt dưới mặt đất đột nhiên bùng lên lửa lam trắng, soạt một tiếng, màn lửa từ trong khe nứt phóng lên tận trời, chỉ trong nháy mắt đã bao trùm, cầm theo đường đao, nhanh chóng lao đi, nhảy lên một cái, đột nhiên vung đao.

Dị thú bình thường bị loại lửa này thiêu đốt, đã sớm bị đốt thành than đen.

Nhưng năng lực dị thú tinh tinh có thể đảm bảo sự an toàn của nó.

Dị thú tinh tinh trong lửa lớn vung quyền, hai quyền bao trùm băng sương ngưng tụ thành lớp giáp cứng rắn, âm thanh va chạm, tiếng ầm vang trầm đục vang vọng.

Chương 287 - Lạt Điều là đại ca, ta là đại đại ca... (8)

KHi cuộc chiến đi đến hồi gay cấn.

Thân thể Lâm Phàm nóng bỏng, sương máu màu đỏ trừ trong thân thể tràn ra, hai loại lực lượng hoàn toàn khác biệt dung hợp vào nhau, lực lượng bộc phát ra mới có thể miên cưỡng va chạm với dị thú tinh tinh.

Hắn cũng không xem dị thú ra gì.

Nhưng bây giờ, hắn xem như đã rõ, trong dị thú cũng có biến thái, ví dụ như con trước mắt này.

“Chết cho ta.”

Lâm Phàm nổi giận gầm lên một tiếng, một đao bổ về phía nắm đấm của dị thú tinh tinh.

Lúc va chạm, làn sóng trùng kích lấy bọn hắn làm trung tâm, không chút kiêng kỵ khuếch tán ra bốn phương tám hướng, mặt đất mềm mại bị lực lượng vô hình áp súc tạo ra một cái hố sâu hình tròn.

Răng rắc!

ĐƯờng đao trong tay xuất hiện vết rạn, vết rạn này càng lúc càng nhiều, trong nháy mắt đã vỡ nát.

Băng giáp bao trùm trên nắm đấm của dị thú tinh tinh cũng bị vỡ vụn.

Hai bên lùi lại, kéo dài khoảng cách.

“Lại nát.”

Nhìn đao gãy trong tay, Lâm Phàm vô cùng tuyệt vọng, vào lúc chiến đấu, không có vũ khí sẽ có cản trở, nếu như có vật liệu cao cấp chế tạo thành vũ khí, vậy thì nhất định có thể càng mạnh hơn.

“Ai, nên chạy rồi, chỉ hy vọng con dị thú tinh tinh này không biết bơi.”

Bên kia có một cái hồ, trực tiếp nhảy xuống nước, chắc hẳn có thể thoát được dị thú đuổi bắt.

Ngay khi hắn đang định chạy.

Lạt Điều trong ngực tỉnh lại, thò đầu ra, xem xét tình hình bên ngoài.

“A…”

Lâm Phàm phát hiện Lạt Điều đã có chút biến hóa, từ đầu đến đuôi có một đường cong màu xanh đậm, cái này lúc trước không hề có.

“Rống…”

Dị thú tinh tinh đang gầm thét.

Lạt Điều nhanh chóng di chuyển thân thể, leo lên đỉnh đầu Lâm Phàm, cuộn thân thể lại, ngẩng đầu lên, con mắt lớn chừng hạt đầu lóe lên tia sáng, trừng trừng dị thú tinh tinh.

“Rít…”

Lạt Điều nhẹ giọng rít lên.

Một luồng dao động vô hình khuếch tán.

Dị thú tinh tinh có vẻ rất phách lối giống như bị sét đánh, thân thể đột nhiên chấn động, sau đó trước ánh mắt kinh ngạc của Lâm Phàm, dị thú tinh tinh nằm rạp trên mặt đất, đầu cúi sát xuống đất, vô cùng hèn mọn.

“Lạt Điều, là ngươi làm sao?” Lâm Phàm hỏi.

Lạt Điều ở trên đỉnh đầu ngẩng đầu lên, thuận theo bả vai di chuyển xuống tay, cái đầu tròn tròn gật gật, không sai, là ta làm.

“Thật?” Lâm Phàm liên tục hỏi thăm.

Lạt Điều gật đầu.

Có được sự xác định của Lạt Điều, Lâm Phàm nện bước chân, đang định đến trước mặt dị thú tinh tinh, phê bình nó một chút, nhưng đột nhiên, mảnh vỡ dán trên ngực trượt xuống, một cảm giác đau đớn xẹt qua khiến Lâm Phàm hít một luồng khí lạnh.

Cúi đầu nhìn lại, mảnh vỡ đã bị cắm.trên mặt đất, bên trên có vết máu.

Hắn vội vàng kéo quần áo, phần bụng xuất hiện một vết thương, vết thương vô cùng mảnh, nhỏ như sợi tóc, nếu như không nhìn kỹ, rất khó thấy rõ.

“Cái này…”

Hắn đã xoát Thiết Bố Sam đến viên mãn, cường độ thân thể không cần nói cùng biết, đao kiếm bình thường không cố hết sức chặt xuống, không thể nào gây ra thương tích trên người hắn.

Nhưng bây giờ mảnh vỡ từ trên ngực rơi xuống, thế mà khiến hắn có một vết thương.

Cái này khiến hắn không thể tin nổi.

Lạt Điều há miệng, phun ra một chùm sương mù, sương mù bao trùm vết thương, chỉ trong chớp mắt, vết thương đã hồi phục như cũ.

Lâm Phàm sờ đầu Lạt Điều, tỏ ý cảm ơn, sau đó nhặt mảnh vỡ lên, hắn đã cảm nhận được trong mảnh vỡ không còn năng lượng dao động, năng lượng ẩn chứa bên trong chắc hắn đã bị Lạt Điều hấp

thu.

“Tài liệu này nếu như có thể dùng chế tạo một cái vũ khí, cái này…”

Nghĩ đến đây.

Hai mắt hắn sáng lên.

Cảm thấy ông trời đối với hắn không tệ, thật thân thiện, thiếu cái gì có cái đó, quả nhiên ông trới sẽ không ghét bỏ người ưu tú.

Hắn cảm thấy với kỹ thuật rèn sắt của mình, tuyệt đối có thể chế tạo ra một thanh tuyệt thế thần binh.

Cẩn thận cầm mảnh vỡ ra, đề phòng cắt tay.

Chẳng qua là vì sao lúc trước lại không cảm thấy nó sắc bén như vậy?

Chẳng lẽ là bởi vì có năng lượng?

Sau khi năng lượng hấp thu sạch sẽ, lộ ra vẻ sắc bén rồi?

Ừm, có thể là như vậy.

“Tinh tinh, ngẩng đầu lên.” Lâm Phàm đứng trước mặt dị thú tinh tinh, mở miệng nói.

Dị thú tinh tinh ngẩng đầu, vẻ hung ác trong mắt lúc trước không còn sót lại chút gì, thay vào đó là sự trung thành và kinhs sợ với Lạt Điều.

Quả nhiên giống như những gì hắn nghĩ.

KHi Lạt Điều còn chưa hấp thu năng lượng bên trong mảnh vỡ, dị thú tinh tinh không cho chút mặt mũi nào, xem ra sau khi Lạt Điều hấp thu năng lượng trong mảnh vỡ rồi, thì tương đương với kế thừa hoàng vị, từ đó nhận được tán thành.

Nhưng mà hắn cảm thấy khả năng mình đã làm ra một chuyện ngu xuẩn.

Đó chính là Lạt Điều là con sinh non, bị hắn cưỡng ép lôi ra từ trong trứng.

Nếu để Lạt Điều ở trong trứng đủ thời gian.

Có phải sẽ tiến hóa đến thể hoàn chỉnh?

ĐƯơng nhiên, chuyện này chưa hẳn tốt đẹp như những gì hắn nghĩ, nếu để Lạt Điều ở trong trứng đủ thời gian, có khả năng Lạt Điều khi đó không phải là Lạt Điều này nữa.

“Ngươi còn muốn đánh ta à?”” Lâm Phàm hỏi.

Dị thú tinh tinh nhìn Lâm Phàm, vừa nhìn về phía Lạt Điều, ánh mắt kia dường như đang nói, nhân loại này hỏi ta có muốn đánh hắn không, xin hỏi ta có thể đánh không?

“Tê tê tê…”

Lạt Điều kêu tê tê với dị thú tinh tinh, âm thanh hơi dài, lời nói chắc hẳn khá nhiều.

Nếu như có thể phiên dịch một chút.

Ý chắc hẳn chính là: Mẹ nó ngươi dám động một cái thử xem, nhân loại đứng trước mắt ngươi chính là phụ mẫu tái sinh của ta, là chủ nhân đời này của Lạt Điều ta, ngươi dám động vào hắn, ta sẽ khiến ngươi… Bla bla mãnh liệt phun trào.

Chương 288 - Lạt Điều là đại ca, ta là đại đại ca… (9)

Nhất định chính là cái ý này.

Dù sao thì dị thú tinh tinh đã rụt đầu lại, lộ ra vẻ mặt sợ hãi, nhất định là bị mắng té tát.

Lâm Phàm sờ đầu Lạt Điều, “Lạt Điều, bảo gia hỏa này nhớ kỹ, ngươi vẫn là đại ca của nó, ta là đại đại ca của nó, nó có thể không nghe ngươi, nhưng nhất định phải nghe ta.”

Lạt Điều gật đầu tròn.

Nhận được.

“Tê tê tê…”

Lạt Điều lại tiếp tục phun dị thú tinh tinh tung tóe.

Dị thú tinh tinh co đầu lại càng nhiều hơn, cái này khiến Lâm Phàm cảm thấy kỹ thuật Lạt Điều phun ngôn ngữ tuyệt đối rất mạnh, có thể xưng là máy bay chiến đấu.

“Tinh tinh, đứng lên.” Lâm Phàm mở miệng.

Tinh tinh đứng dậy, ngoan ngoãn đứng đó, bộ dáng có vẻ giống như con dâu mới bị bắt nạt, chuyện này Lâm Phàm không hề thông cảm một chút nào, lúc trước phách lối như thế nào, bây giờ thì lại hèn mọn như vậy.

Đây là do bản thân nó tạo ra.

Lâm Phàm nhảy lên một cái, nhảy lên đầu tinh tinh, tóc trên đầu tinh tinh như gai nhọn, nhưng mà cũng có chỗ trống, ngồi xếp bằng, lưng dựa vào gai nhọn, có vẻ cũng thoải mái.

“Đi, vào trong thành thị, ta có chuyện quan trọng cần làm.”

Bây giờ hắn vẫn còn nhớ đến những con dị thú cấp bốn kia.

“Tăng tốc độ lên, chạy.”

Tinh tinh chạy, tốc độ cực nhanh, Lâm Phàm ngồi trên đỉnh đầu nó lại không hề bị xóc nảy một chút nào, ngược lại rất thoải mái, xem ra sau này đã có công cụ thay đi bộ, quá thuận tiện, tốc độ còn nhanh hơn lái xe.

Mà sau khi có tinh tinh gia nhập.

Năng lực của tường rào Miếu Loan sẽ càng mạnh hơn.

Cũng không lâu lắm.

Đi vào trong thành.

Đám người sống sót kia đã sớm rời đi.

Ngược lại có không ít dị thú đang du đãng, khi nhìn thấy Lâm Phàm, bọn dị thú này có vẻ rất xúc động, nhưng sau khi dị thú tinh tinh gầm gừ lên

Các dị thú đều tỏ vẻ nhu thuận, giống như chó nhà có tang, cụp đuôi, không có bất cứ cử động ngang ngược nào.

Lâm Phàm vỗ đầu tinh tinh. “Ngươi gọi hết dị thú cấp bốn đến đây cho ta.”

Tinh tinh nào dám phản kháng, rống về phía trước, tiếng rống vang vọng trong thành thị, ngay sau đó lập tức nghe thấy tiếng động.

Trong lúc chờ đợi, Lâm Phàm trò chuyện với Lạt Điều.

“Lạt Điều, ngươi có thể sai khiến bọn dị thú này nghe lời, giống như tinh tinh không?”

Lạt Điều lắc đầu, tỏ vẻ không thể.

“Là bởi vì trí thông minh của bọn chúng quá thấp, không có lực chấp hành giống như tinh tinh sao?

Lạt Điều gật đầu liên tục.

Giống như đang nói.

Người chăn nuôi, ngươi thật thông minh đó.

Tinh tinh đang làm thú cưỡi đột nhiên ngẩng đầu lên, tựa như rất đắc ý.

Ừm…

Ta thông minh đó.

Từng con dị thú cấp bốn xuất hiện.

Có dị thú tinh tinh triệu hồi, bọn chúng không thể không đến, thân thể cao lớn chen chúc trên đường phố trong thành thị, giống như một ngọn núi nhỏ, có con dáng vẻ hung ác, có con đã xảy ra dị biến.

Nhìn thấy bọn chúng đến, trong mắt Lâm Phàm tản ra ánh sáng.

Hôm nay chuyện tăng đẳng cấp lên cấp năm, ai cũng không thể nào cản được hắn.

Rất nhanh, có tất cả năm con dị thú cấp bốn xuất hiện.

Lâm Phàm cao ngạo đứng trên đầu tinh tinh, giơ một ngón tay ra, một đốm lửa ngưng tụ trên đầu ngón tay, lửa lam trắng xoay tròn, dần dần mở rộng, bên trong lóe ra ánh sáng óng ánh.

Trong quả cầu lửa này ẩn chứa lực lượng cực mạnh.

“Khà khà khà khà…”

Lâm Phàm cười lên tiếng cười đặc thù của phản diện, đầu ngón tay búng ra, quả cầu lửa lập tức bay vút đi, trong quá trình bay còn chia thành năm phần, xuất hiện trước mặt dị thú, phịch một tiếng, trong nháy mắt dã nổ tung, năng lượng cực nóng sôi trào, dị thú kêu rên thảm thiết một tiếng, ngã xuống đất, toàn thân cháy đen.

Điểm tiến hóa quen thuộc lại đến.

Quả quyết thêm điểm.

Cuộc sống chính là tươi đẹp như vậy.

Dị thú tinh tinh nhìn thấy một màn trước mắt, tròng mắt trừng tròn xoe, có chút khó chấp nhận được tình hình trước mắt, tiểu đệ mà mình gọi đến, còn chưa làm gì cả, đã bị ngươi chơi chết khô rồi?

Nhưng mà không quan trọng, đối với dị thú tinh tinh mà nói, tiểu đệ của nó có cả ngàn ngàn vạn, chỉ cần cấp bậc thấp hơn nó, vậy thì trước uy thế cả nó, nhất định sẽ bị nó chấn nhiếp, thậm chí ngay cả bong bóng cũng chẳng dám thổi ra.

Đây chính là tự tin của dị thú tinh tinh.

“Tinh tinh, tiếp tục gọi, gọi thêm mười bốn con dị thú cấp bốn đến nữa là được, ta tin rằng ngươi có thể làm được, dù sao thì ngươi ưu tú như thế, trong tay nhất định có không ít tiểu đệ như vậy.” Lâm Phàm nhất định phải khen dị thú tinh tinh thật tốt, chỉ có khen đối phương nhiều hơn, đối phương mới có thể dốc sức.

Dị thú tinh tinh nhìn Lâm Phàm, lại nhìn Lạt Điều, Hoàng Giả Lạt Điều chỉ nhìn chằm chằm nó, vì muốn biểu hiện thật tốt trước mặt Hoàng Giả, dị thú tinh tinh không hề nghĩ ngợi, tức giận gầm thét, âm thanh so với trước đó còn vang vọng hơn.

Dị thú lấy lăng Minh Tổ làm căn cứ, số lượng dị thú cấp bốn cũng không ít, cho dù sau khi mảnh vỡ đã bị lấy đi, có lượng lớn dị thú đã đi, nhưng số lượng dị thú còn lại ở đây cũng không ít.

Cũng không lâu lắm.

Dị thú cấp bốn từ bốn phương tám hướng vọt đến.

Khi trong đám dị thú xuất hiện phản đồ, đối với dị thú mà nói, chính là loại đả kích trí mạng.

Trong quá trình chờ đợi.

Lâm Phàm lấy ra năm viên huyết tinh cấp bốn, thỏa đáng chắc chắn, ngay sau đó, mười bốn con dị thú cấp bốn xuất hiện, trong mắt hắn lóe lên ánh sáng, không hề nghĩ ngợi, trực tiếp chém giết

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Mười bốn con dị thú cấp bốn đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Nghĩ rằng chắc lại có nhiệm vụ gì.

Nhưng vừa mới đến đây, đã bị một kẻ nhân loại vọt đến thu gặt, hơn nữa có uy thế của dị thú tinh tinh ở đây, ngay cả chút can đảm phản kháng cũng không có.

Chương 289 - Phát tài, thần binh Lôi Kiếp

"Điểm tiến hóa +1."

"Điểm tiến hóa +1."

…

Con đường sống hạnh phúc mở ra.

Thêm điểm.

Thêm điểm cho ta.

Một lát sau.

Thi thể dị thú cấp bốn nằm đấy đất, đã chết đến mức không thể chết hơn, mà Lâm Phàm quả quyết lấy huyết tinh ra, hôm nay một mình hắn lấy được mười chín viên huyết tinh cấp bốn, con đường đi lên đỉnh cao cuộc sống chính thức bắt đầu.

Mà những dị thú cấp bốn lúc trước giết chết trên đường chạy trốn, sớm đã bị dị thú khác chia ăn, còn về huyết tinh thì lại càng không có khả năng vẫn còn.

Xem xét bảng số liệu bản thân, bảng số liệu rực rỡ ánh sáng hiện lên trước mắt.

- Đẳng cấp: Cấp 5 (0/60)

- Cảnh giới: Đoán Cốt (12,1%)

- Thể chất: 170,79.

- Nhanh nhẹn: 155,31

- Năng lực: Hê hỏa (lửa lam trắng).

Lâm Phàm siết chặt tay thành nắm đấm, cảm nhận lực lượng bành trướng trong cơ thể, tâm tình vô cùng sảng khoái, đạt đến cấp bậc này, hắn cảm thấy dị thú tinh tinh chưa chắc có thể đè ép hắn như lúc trước.

Nhưng mà còn chưa chắc, bề ngoài dị thú tinh tinh chính là dị thú thức tỉnh cấp năm, nếu như các phương diện năng lực của nó cũng có thể biểu hiện ra, chỉ sợ cũng rất cao.

“Tinh tinh, gọi dị thú cấp năm đến cho ta.” Lâm Phàm muốn nhân cơ hội này trực tiếp xoát đầy điểm tiến hóa từ cấp năm lên cấp sáu.

Chỉ là dị thú tinh tinh cũng không làm như vậy.

Mà lắc đầu.

“Ngươi không thể khống chế được bọn chúng?” Lâm Phàm hỏi.

Dị thú tinh tinh nghe hiểu lời Lâm Phàm nói, gật gật đầu, ý rất rõ ràng, không sai, nó không thể nào khống chế dị thú cấp năm, bởi vì dị thú đạt đến cấp bậc này, lại ở gần khu vực có năng lượng mảnh vỡ ảnh hưởng, so với dị thú cấp năm khác còn mạnh hơn.

Bọn chúng có ý thức tự chủ.

Dị thú cấp bốn bị gọi đến sẽ đứng đó chịu chết, không hề phản kháng, nhưng dị thú cấp năm tuyệt đối sẽ không có biểu hiện này, bọn chúng cũng không phải ngu đần, sao có thể đứng đó im lặng chờ chết chứ.

Ai.

Thôi.

Đã như vậy thì phải tìm cách khác.

KHông nên đến đều đã đến, hắn nhất định không thể đi đơn giản như vậy, cho dù dị thú cấp bốn không thể nào cung cấp điểm tiến hóa cho hắn, nhưng mà hắn còn muốn lấy huyết tinh nữa.

Lạt Điều cần.

Người của tường rào cũng cần.

Hắn nghiêng đầu nhìn sang dị thú tinh tinh, nở nụ cười xán lạn.

Nụ cười này ở trong mắt dị thú tinh tinh, lại có gì đó ý vị thâm trường.

KHông ổn!

Không tốt!

Nhân loại này hình như lại có ý nghĩ kinh khủng nào đó.

…

Một lát sau.

Bên trong thành thị vốn hoang vu yên tĩnh, đã biến thành nơi tràn ngập máu tanh, vô số xác dị thú nằm trên mặt đất, bọn chúng vốn vui vẻ hoạt bát, am hiểu ăn thịt người, nhưng bây giờ đã trở thành thi thể xám đen.

Tràng cảnh như vậy, khiến ai nhìn thấy cũng sợ hãi.

“Phát tài, thật sự phát tài rồi.”

Lâm Phàm nhìn huyết tinh đổ đầy rương hành lý, một cảm giác hạnh phúc tự nhiên sinh ra, đừng nhắc đến chuyện sảng khoái đến mức nào.

Muốn tường rào có thể hoàn toàn vững bước chân trong tận thế, chủ yếu nhất chính là tường rào phải không bao giờ thiếu huyết tinh và thịt dị thú, mà rõ ràng, chuyện này tường rào Miếu Loan bọn hắn đã có thể làm được.

Nơi có mảnh vỡ, dị thú cấp bậc có rất nhiều.

Lúc trước những dị thú cấp bốn đã giết được không tính, chỉ với bây giờ thôi, lại giết thêm được mười lăm con dị thú cấp bốn, thu hoạch được mười lăm viên huyết tinh cấp bốn, còn lại thì là các loại huyết tinh cấp một, cấp hai, cấp ba.

Nhiều vô số kể, dù sao thì cũng đã chất đầu rương hành lý.

“Tinh tinh, chúng ta đi.”

Lâm Phàm nhảy lên trên đầu dị thú tinh tinh, tinh tinh xách rương hành lý, có mệnh lệnh của hắn mà di chuyển theo phương hướng hắn chỉ.

Dị thú tinh tinh quay đầu nhìn hiện trường, có môt loại đau đớn từ

sâu trong lòng tuôn ra, các tiểu đệ, ta đi, cái chết của các ngươi khiến đại ca Hoàng Giả của ta vui vẻ, các ngươi chết thật sự có ý nghĩa.

…

Lúc này.

Tổ chức Tạo Thần.

“Bọn hắn đã mất liên lạc, xác định sơ bộ, bọn hắn đã thất bại trong cuộc chiến tranh đoạt mảnh vỡ cỡ nhỏ kia.”

Một nam tử có kiểu tóc con nhím, mặt không thay đổi đến báo cáo tình hình, mà ở trước mắt hắn ta, là một cái não to lớn, cái não này không có bất cứ thứ gì bảo vệ, chỉ vô cùng trần trụi đẫm máu nằm ở đó, bên trên có cắm đủ loại dây nhợ.

“Ừm, có biết tình hình cụ thể không?”

Một giọng nói trầm đục vang lên, tựa như từ bốn phương tám hướng truyền đến.

“Tạm thời còn chưa biết, bởi vì đây chỉ là một mảnh vỡ cỡ nhỏ, cho nên cũng không có quá nhiều người đến đó.” Nam tử đầu nhím nói.

“Ừm, không sao, chú ý tình hình bây giờ một chút, nghĩ cách cướp lấy nghiên cứu mới nhất của tường rào Thủ Đô về tay.”

“Vâng.”

Nam tử đầu nhím rời đi.

TRận chiến đấu tranh đoạt mảnh vỡ này, có liên quan đến khá nhiều thế lực.

Tổ chức Tạo Thần chỉ là một trong số đó mà thôi.

Càng có nhiều tổ chức không biết, ở trong tận thế, tổ chức như bọn họ đều muốn chiếm được tiên cơ, trở thành bá chủ thời đại này, có được quyền khống chế tuyệt đối không ít.

…

Chuyện Lâm Phàm của tường rào Miếu Loan cướp được mảnh vỡ truyền ra.

Đám người sống sót sau khi rời khỏi Hu Di, càng nghĩ càng tức giận,

bọn hắn cũng cực cực khổ khổ, bỏ ra rất lớn, thế nhưng cuối cùng không lấy được gì cả, ngược lại bị đối phương làm màu dọa một trận.

Chuyện này nằm trên người ai cũng sẽ cảm thấy khó chịu.

Bởi vậy bọn hắn muốn tuyên truyền khắp nơi.

Chính là để càng nhiều người biết, mảnh vỡ đã bị một người quản lý của tường rào cỡ nhỏ lấy được.

Có gan lớn thì có thể đi xem thử.

Nói không chừng có thể thu hạch được gì đó.

Ngày tiếp theo, sáng sớm.

Chương 290 - Phát tài, thần binh Lôi Kiếp (2)

Tường rào Miếu Loan.

Có người nhàn rỗi không có việc gì làm ngồi trên tường thành hóng gió, nhìn về phương xa.

“Thời gian bây giờ thật tốt.”

“Đúng vậy, chưa bao giờ nghĩ rằng hạnh phúc lại đến nhanh như vậy.”

“Cái này đều là do quản lý Lâm mang đến cho chúng ta, ta quyết định, cả đời này đều sẽ không đi, cứ chết ở chỗ này đi, cho dù một ngày nào đó nơi này bị dị thú tấn công, ta có chết cũng sẽ anh dũng chết ở nơi này.”

“Phi phi, nói cái quái gì thế, nơi của chúng ta rất an oàn, sao lại bị dị thú tấn công chứ.”

”Ha ha, ta chỉ so sánh mà thôi.”

“So sánh cũng không được.”

Bọn hắn trò chuyện với nhau, cười cười nói nói, khỏi phải nói vui vẻ đến mức nào.

Đột nhiên.

“A, các ngươi nhìn xem đó là gì? Có phải là dị thú đến không?”

Từ xa nhìn lại, bên kia đột nhiên có bóng dáng dị thú xuất hiện, tuy rằng hình thể của dị thú tinh tinh không khoa trương như những dị thú khác, nhưng so với nhân loại bình thường mà nói thì thật sự rất cao lớn.

“Nhanh, thông báo với mọi người, có dị thú xuất hiện.”

“Được.”

Tuy rằng cuộc sống của bọn hắn rất tốt, nhưng khi có dị thú xuất hiện, vẫn khiến bọn hắn sợ hãi, nhất là con dị thú này nhìn có vẻ không giống dị thú bình thường, còn cần phải cẩn thận hơn.

Tiếng cảnh báo vang lên.

Đám người trong tường rào nhanh chóng chạy đến nơi này.

Lão Chu, Lê Bạch, Lương Hồng đứng chịu mũi sào, nhanh chóng chạy đến tường thành.

Rất nhanh.

Bọn hắn đều đã đến tường thành, nhìn ra xa.

ÁNh mắt Lê Bạch rất tốt, khii nhìn rõ tình hình đằng xa, không khỏi thở phào một hơi, cười nói, “Không sao cả, là hắn quay về.”

Nói câu là hắn quay về.

Tất cả mọi người đều biết đang nói đến ai.

Trong khoảng thời gian này, trừ Lâm Phàm ra, không có ai ra ngoài cả.

“Mẹ nó, tình hình của hắn là thế nào vậy, sao có thể cưỡi dị thú quay về vậy?” Lão Chu trợn tròn mắt, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thật sự không dám tin.

Lê Bạch nói, “Đối với những người khác mà nói, chuyện này không thể nào, nhưng trên người hắn đã xảy ra đủ loại chuyện, còn có gì đáng để nghi ngờ nữa chứ, ta nghĩ tình hình này có lẽ có liên quan đến Lạt Điều trên người hắn.”

Lão Chu sờ cằm nói, “Ừm, có lý, năng lực Lạt Điều thể hiện ra rất lợi hại, chữa trị vết thương, có thể lôi người từ Quỷ Môn Quan trở về, đây là năng lực mà dị thú bình thường không thể nào có được.”

Trong lúc bọn hắn nói chuyện với nhau.

Tinh tinh đã đến bên dưới tường thành, nhìn giàn giáo hạ xuống, có Lâm Phàm ra lệnh, nó leo lên giàn giáo, rồi được kéo lên tường ngoài.

Khi mọi người nhìn thấy dị thú tinh tinh, có chút há hốc mồm.

Muốn nói không chấn động là giả.

Lâm Phàm từ trên đầu dị thú tinh tinh nhảy xuống, cười nói, "Đừng sợ hãi, đây là tiểu đệ của Lạt Điều, sau này cũng là thành viên trong tường rào chúng ta, trừ ra ta chính là dị thú bảo vệ mạnh nhất."

Thổi có chút trâu bò.

Muốn nói mạnh nhất, đương nhiên vẫn là dị thú tinh tinh.

Nhưng ở trong tường rào, sao có thể để một con dị thú là sự tồn tại mạnh nhất được, tất nhiên cần phải có nhân loại đứng ở vị trí mạnh nhất mới được.

"Ôi..."

Đám người tiến đến trước mặt dị thú tinh tinh, trừng trừng mắt, vô cùng cẩn thận.

"Đẹp trai, thật là đẹp trai, lại còn là dị thú thức tỉnh cấp năm, cái này cũng quá đáng sợ rồi đi." Lão Chu rất tán thưởng dị thú mà Lâm Phàm dẫn về, chỉ cần dị thú không phát cuồng, thân thiện bảo vệ tường rào, không quan tâm đến bao nhiêu, đều vô cùng hoan nghênh.

Lâm Phàm nói, "Đừng xem thường nó, nhìn là dị thú thức tỉnh cấp năm, nhưng thực lực thể hiện ra là cao hơn cấp năm đó."

Đám người sống sót bình thường xung quanh đều sợ hãi dị thú.

Nhưng biết con dị thú này chính là thú bảo hộ tường rảo của bọn hắn, dần dần bỏ qua sợ hãi, thay vào đó là chào đón.

Lão Chu nói, "Vậy thì tường rào chúng ta sẽ an toàn hơn rồi."

"Đương nhiên, ngươi cũng đừng xem thường con dị thú tinh tinh này, nó có thể uy hiếp dị thú cấp bậc thấp, điều này nói rõ cái gì, không cần ta nói thẳng ra chứ." Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Đoàn người nhất định hiểu rõ.

Ý rất rõ ràng.

Cái gọi là dị thú triều có thể sẽ không xảy ra.

Phần lớn dị thú trong dị thú triều đều là dị thú hồng huyết, trước uy thế của dị thú cấp bậc cao, bọn chúng chỉ có thể bị dọa sợ đuổi đi.

Sau đó Lâm Phàm mở rương hành lý ra, chỉ trong chốc lát, các loại cấp bậc huyết tinh tràn đầy xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Nhìn tròng mắt bọn hắn sắp rơi ra ngoài.

"Cái này…. Nhiều đến thế sao?"

Lão Chu trợn tròn mắt nhìn qua, hoàn toàn ngây dại.

Nhiều lắm.

Thật sự rất nhiều, cả đời này hắn ta chưa bao giờ nhìn thấy nhiều huyết tinh như vậy.

Trong ánh mắt Lê Bạch cũng có sự thay đổi.

Lâm Phàm từ đầu đến cuối đều mỉm cười, nhìn rõ thần sắc của mọi người, "Lê Bạch, ngươi sắp đến Giác Tỉnh giả cấp bốn rồi, ngươi lấy những viên huyết tinh cấp bốn kia dùng đi, tốt nhất có thể trong thời gian ngắn, tăng thực lực của mình lên."

"ĐƯợc, ta hiểu rồi."

Lê Bạch không hề khách sáo nói không cần, hắn ta biết tường rào muốn đứng vững gót chân trong tân thế, phải có thực lực, chỉ có một vài người lợi hại, cũng không thể hiện được điều gì.

Khi tường rào có đủ nhiều cường giả, vậy thì người bên ngoài mới không dám trêu chọc đến nơi này.

Rời khỏi tường ngoài, đi đến tường trong, dị thú tinh tinh xuất hiện, khiến rất nhiều người chú ý, có căng thẳng, có sợ hãi, nhưng khi nhìn thấy Lâm Phàm đi bên cạnh dị thú tinh tinh, ai cũng thở phào một hơi, bởi vì Lâm Phàm chính là thuốc an thần của bọn họ, chỉ cần có hắn ở đây, vậy thì an tâm.

Chương 291 - Phát tài, thần binh Lôi Kiếp (3)

Lâm Phàm phát loa thông báo cho tất cả mọi người.

Nói cho bọn hắn biết chuyện của dị thú tinh tinh.

Đám người sống sót biết được dị thú tinh tinh chính là dị thú bảo vệ an toàn tường rào bọn hắn, cả đám đều vô cùng hưng phấn, rất kích động, dù sao thì đến dị thú cũng bảo vệ tường rào của bọn hắn, vậy tường rào mà bọn hắn đang ở này, là tường rào Thần Tiên rồi.

Nghĩ cũng không dám nghĩ đến đó.

Lão Chu lặng lẽ đến bên cạnh Lâm Phàm, "Ta nói này, chúng ta như thế này không phải có có chút rêu rao rồi hay không, lúc trước ngươi có nói là muốn che giấu chuyện ngươi có thể thuần phục dị thú mà."

Lâm Phàm nhún vai, "Không giấu được, Lạt Điều còn được, nhưng con dị thú tinh tinh này có hình thể như vậy, làm sao mà che giấu, đã như vậy, còn không bằng nói rõ ra, lần này ta ra ngoài gặp được một vài chuyện, mảnh vỡ ta đã lấy được, trong số những người muốn cướp đoạt mảnh vỡ chắc hẳn có người biết lai lịch của ta."

Tuy rằng hắn không tự giới thiệu.

Nhưng nhiều người đến cướp đoạt mảnh vỡ như vậy, nói hay không cũng không đảm bảo không có người biết hắn.

"Thật sự cướp được mảnh vỡ sao?" Lão Chu kinh ngạc, "Cho ta xem một chút, đời này ta chưa từng nhìn thấy mảnh vỡ thần bí đó."

Nguyên nhân gây ra tận thế có liên quan đến trận mưa sao băng kia, vật chất trong mưa sao băng tản mát đến địa cầu, dã thú phát sinh biến hóa, hủy diệt thế giới văn minh nhân loại, trải qua vô số năm phát triển, mới có được văn minh tường rào như lúc này.

Nhưng muốn quay lại quá khứ, đó là chuyện không thể nào.

"Cầm cẩn thận một chút, rất sắc bén." Lâm Phàm đưa mảnh vỡ ra, lão Chu cẩn thận cầm lấy, quan sát tỉ mỉ, nhìn hồi lâu, vẫn không thể nhìn ra được bất cứ thứ gì.

"Chỉ như thế này thôi à? Cảm giác chẳng có gì đặc biệt cả." Lão Chu không rõ lắm nói.

Lâm Phàm nói, "Năng lượng trong mảnh vỡ này đã bị Lạt Điều hấp thu rồi, đó là vì ngươi vẫn chưa nhìn thấy lúc mảnh vỡ còn ẩn chứa năng lượng, đây chính là thứ có thể giúp một lượng lớn dị thú tiến hóa đấy, ngươi nhìn con dị thú tinh tinh kia đi, chính là dựa vào cái năng lượng này tẩm bổ, mới có thể tiến hóa được như thế."

Lão Chu nghe thấy vậy, nghĩ đến mảnh vỡ này rất sắc bén, tiện tay dùng ngón tay cái quẹt qua một chút, ối… Hít vào một hơi, ngón tay thật sự bị cắt ra máu rồi.

“Sắc bén, rất sắc bén.”

Hắn ta đưa lại mảnh vỡ cho Lâm Phàm, thứ đồ chơi này thật sự đáng sợ.

Thậm chí hắn ta thật sự muốn nhìn thấy lúc mảnh vỡ còn tràn ngập năng lượng là như thế nào, thật đáng tiếc, năng lượng đã bị hấp thu.

Lần này Lâm Phàm trở về khiến đám người trong tường rào vô cùng phấn chấn.

Cầm về một đống huyết tinh, đầu tiên là dùng để tăng thực lực của nhóm người.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là.

Cho đến bây giờ, vẫn chưa có Giác Tỉnh giả hoặc Liệp Sát giả mới xuất hiện.

Vương Đại Bảo, Hoàng Hải, lão Vương, Tiểu Hi Vọng đều được đặc biệt quan tâm.

Số lượng thịt dị thú và huyết tinh sử dụng không ít.

Theo lý thuyết, qua một thời gian ngắn cũng nên xuất hiện rồi.

Ban đêm.

Về đến phòng.

“Lạt Điều, ngưng tụ cái cây trên đỉnh đầu ngươi ra cho ta xem một chút.” Lâm Phàm ngồi xếp bằng trên giường, vô cùng tò mò, vẫn chưa kịp xem xét kỹ, bây giờ trời tối, người nghỉ ngơi, hắn thật sự muốn xem cho rõ.

Lạt Điều nghe hiểu lời Lâm Phàm nói, ngẩng đầu lên, trên người tản ra ánh sáng nhạt, ngay say đó, trên đỉnh đầu ngưng tụ một cái cây, trước kia lá cây chỉ có một cái.

Nhưng bây giờ, cái cây này đã cao hơn trước đó không chỉ một lần, trên cây có hai chiếc lá hoàn chỉnh, trong đó có một chiếc lá ngưng tụ rõ đường vân, nhìn không hiểu, đường vân có vẻ vô cùng huyền diệu.

“Đây là sao nhỉ?”

Lâm Phàm quan sát được, vô cùng khó hiểu.

“Lạt Điều, đường vân trên chiếc lá này là thể hiện năng lực trị liệu đã hoàn thiện sao?”

Hắn chỉ có thể suy đoán mà hỏi.

Nếu như hắn nói đúng, Lạt Điều sẽ đáp lại.

Quả nhiên, Lạt Điều gật đầu, thể hiện người chăn nuôi nói rất đúng.

Sắc mặt Lâm Phàm vui mừng, mình đã đoán đúng, xem ra năng lực trị liệu của Lạt Điều đã ổn định, cái lá cây có đường vân này, nếu như nhất định phải giải thích, vậy thì có thể dùng cách nói của tiên hiệp, đó chính là hạt giống thần thông đã thành, về sau vô cùng ổn.

“Vậy chiếc lá thứ hai này sau khi ngươi thi triển năng lực trị liệu, có còn biến mất nữa không?” Lâm Phàm hỏi.

Lạt Điều lắc đầu, trả lời là không.

Sẽ không mất..

Vậy cái lá này rốt cuộc đại diện cho điều gì?

Hắn cũng sẽ không tin lại vô duyên vô cớ xuất hiện thêm một chiếc lá nữa.

“Lạt Điều, cái lá thứ hai này thật ra là đang nói, ngươi còn có năng lực khác nữa?” Lâm Phàm to gan phỏng đoán.

Lạt Điều gật nhẹ cái đầu tròn.

Ý rất rõ ràng.

Ừm, nói đùng rồi.

Nhìn thấy động tác của Lạt Điều, Lâm Phàm biết mình đã đoán đúng, Lạt Điều quả nhiên còn có năng lực khác.

“Vậy có phải điều kiện giúp ngươi xuất hiện thêm năng lực, là năng lượng trong mảnh vỡ đúng không?”

Lâm Phàm cảm thấy chắc hẳn là như thế, huyết tinh quả thật có thể giúp Lạt Điều mạnh lên, nhưng cái mạnh lên này cũng không có

nghĩa là Lạt Điều có thể xuất hiện thêm năng lực mới, mà năng lực trị liệu thì rõ ràng trời sinh Lạt Điều đã có.

Lạt Điều lại gật đầu.

“Hiểu rồi.”

Xem ra sau này phải tìm kiếm mảnh vỡ cho Lạt Điều thôi.

Lạt Điều càng mạnh càng tốt, thân là tiểu đệ của hắn, tiểu đệ càng mạnh đến biến thái, hắn đương nhiên là càng có mặt mũi.

Sáng sớm.

Lâm Phàm tỉnh lại, chuẩn bị đi tu luyện, cảnh giới xuất hiện, đã mở ra một cánh cửa mới cho hắn, bây giờ hắn đã đạt đến cấp năm, muốn ra ngoài tìm được dị thú cấp năm không phải là chuyện đơn giản.

Chương 292 - Phát tài, thần binh Lôi Kiếp (4)

Không khác nào ra ngoài lãng phí thời gian.

Chẳng bằng xoát độ thuần thục của đoán cốt lên trước.

Mà trước lúc đó, hắn cần phải chế tạo vũ khí trước, mà sự sắc bén của mảnh vỡ, vô cùng thỏa mãn nhu cầu của hắn đối với vũ khí.

Đằng xa.

Hai bóng người một lớn một nhỏ khiến Lâm Phàm chú ý đến.

Lê Bạch dẫn theo Chiến Thần Ném Phân, không đúng, phải là Lê Chí Cường chạy trong bãi đất trống, rèn luyện cơ thể.

Từ xa đã nghe thấy tiếng Lê Bạch.

:”Muốn sống sót trong tận thế, phải có thân thể cường tráng, bây giờ ngươi còn chưa thể dựa vào thịt dị thú và huyết tinh để mạnh lên, mà phải dựa vào sự cố gắng của mình, giúp thân thể mình càng mạnh.”

Lê Bạch nhận Lê Chí Cường làm con nuôi.

Cũng không xem nó như bảo bối mà nuôi, mà là dạy hắn ta năng lực sống sót trong tận thế, chỉ khi nào mình có thực lực mới càng thêm an toàn, dựa vào người khác, chỉ là chuyện hư ảo.

“Vâng, cha nuôi.”

Đầu Lê Chí Cường đầy mồ hôi, cắn răng, cố gắng rèn luyện.

Nhìn hai chân có chút cường tráng, rõ ràng đã rèn luyện rất lâu.

ĐỐi với Lê Chí Cường mà nói, cha nuôi nhìn có vẻ rất nghiêm khắc, nhưng thật ra hắn ta cũng hiểu cha nuôi hy vọng mình có cách tự vệ, trước kia không phải hắn ta không nghĩ đến, mà là vì không có ai dạy bảo cho hắn ta.

Một lát sau.

Rèn luyện kết thúc.

Lê Bạch dẫn con nuôi quay về tắm rửa, thay quần áo rồi đi học, Lê Chí Cường từng có ý nghĩ chỉ muốn mạnh lên, không muốn học tập, tập trung thời gian để rèn luyện bản thân mình mạnh lên.

Nhưng đã bị Lê Bạch bác bỏ.

Hoàn toàn chính xác, trong tình hình tận thế này, học tập hình như thật sự không cần thiết.

Nhưng Lê Bạch vẫn hy vọng Lê Chí Cường có thể tiếp nhận tri thức, không hy vọng hắn ta trở thành một người dã man không có bất cứ tri thức gì, dù sao thì hắn ta cũng còn nhỏ, săn giết dị thú, bảo vệ tường rào, còn chưa đến lượt hắn ta.

Có lẽ tương lai vài chục năm nữa sẽ xảy ra biến hóa.

Văn minh nhân loại lại xuất hiện.

Trước kia hắn ta cũng không nghĩ như vậy.

Nhưng từ sau khi gặp được Lâm Phàm, ý nghĩ này của hắn ta lại càng lúc càng rõ ràng, cảm thấy tận thế thật sự sẽ có ngày thay đổi.

“Lão Lê, ngươi rất quan tâm đến đứa nhỏ này đó.” Lâm Phàm cười đi tới.

Lê Bạch thấy Lâm Phàm, cười nói, “Dạy hắn cách sống trong tận thế, là chuyện ta nên làm, ta không thể nào bảo vệ hắn cả đời, cách bảo vệ tốt nhất chính là tự hắn bảo vệ mình.”

“Ừm, nói có lý, sắp lên đến cấp bốn rồi chứ.”

“Nhanh thôi, có khả năng trong khoảng thời gian này thôi.”

Lê Bạch có thể cảm nhận được, bây giờ sử dụng huyết tinh cấp bốn, năng lượng ẩn chứa trong cơ thể càng khổng lồ, theo tình hình này, trở thành Giác Tỉnh giả cấp bốn là chuyện tất nhiên.

Tuy rằng trong tường rào có cường giả như Lâm Phàm, nhưng Lê Bạch chưa từng nghĩ đến chuyện hưởng thụ mà sống.

Lâm Phàm nói, “Được, không nói chuyện với ngươi nữa, ta phải đi chế tạo vũ khí, mảnh vỡ này sẽ là vật liệu chủ yếu tạo ra thần binh.”

“Thần binh sao, thật là có chút mong chờ.”

Lê Bạch vừa cười vừa nói.

Tạm biệt.

Lâm Phàm đến nhà xưởng rèn đúc vũ khí, chọn vật liệu, kích cỡ của mảnh vỡ không đủ để chế tạo một thanh đường đao, chỉ có thể dung nhập vào những vật liệu khác.

Cởi áo ra, lộ ra cơ bắp cường tráng. Đám người sống sót chung quanh vây đến quan sát, bọn hắn cảm thấy lúc quản lý Lâm chế tạo vũ khí, tay nghề rất tốt, còn có cảm giác nghệ thuật, đồng thời nếu có thể được giúp một tay thì thật tốt.

Bắt đầu rèn đúc.

Đối với lần chế tạo này, Lâm Phàm vô cùng chăm chú, bách luyện thành cương, lặp đi lặp lại rèn đúc, tinh luyện, dàn mỏng, đồng thời dung nhập mảnh vỡ vào trong tài liệu.

Tiếng gõ nối liền không dứt.

Tia lửa bắn ra tung tóe.

Với năng lực hệ hỏa của bản thân, dùng nhiệt độ cao rèn luyện loại bỏ mọi tạp chất trong tài liệu.

Nhất định phải làm thật hoàn mỹ.

Lúc trước khi chế tạo những đường đao kia, nhìn thì tương đối chăm chú, nhưng không thể nào so sánh với bây giờ, có người nhìn chăm chú quả nhiên có khác biệt.

Tăng nhanh tần suất vung búa, đã lôi ra một đường thẳng.

Đám người xung quanh há hốc mồm, nhìn đến ngây người.

Năng lực như vậy, bọn hắn có khổ học một đời cũng chưa chắc có thể học được.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Từ đầu đến cuối Lâm Phàm đều đang tinh luyện, lúc này hắn giống như động cơ vĩnh cữu vĩnh viễn không biết mệt mỏi, từng búa từng búa gõ xuống, rất rất lâu sau, thân đao cuối cùng cũng thành hình.

“Lấy chuôi đao.”

“A.”

Người xung quanh vội vàng đi lấy chuôi đao tốt nhất, mà đám người sống sót vẫn đang vây xem kia đều bị chấn nhiếp trước đao mang vừa được tạo ra kia.

Cho dù đứng còn xa một khoảng cách, cái đao mang lạnh lẽo kia vẫn có thể khiến nội tâm bọn hắn hoảng sợ.

Bọn hắn biết giờ phút này, bọn hắn thật sự rất may mắn.

Bởi vì bọn hắn đã chứng kiến một thanh thần binh xuất hiện.

Chuôi đao được mang đến.

Lâm Phàm hoàn thành công việc cuối cùng, một lát sau, thần binh đường đao hoàn chỉnh đã chế tạo xong.

Thanh đường đao này khác hoàn toàn với những thanh đường đao trước đó hắn chế tạo ra.

Toàn thân đen kịt, cho dù là lưỡi đao cũng là màu đen.

Ngón tay đụng vào thân đao, một luồng ý lạnh thuận theo ngón tay truyền khắp toàn thân.

“Đao tốt.”

Lâm Phàm vô cùng hài lòng với món vũ khí được dung hợp mảnh vỡ thần bí này.

“Nên lấy tên gì thì tốt đây?”

Hắn cẩn thận quan sát.

Bởi vì nguyên nhân chế tạo, mặt ngoài thân đao còn có lôi văn.

“Lôi Kiếp!”

Hắn đặt tên cho thanh đường đao đen kịt này là “Lôi Kiếp”.

Ngẩng đầu, nhìn về phía đám người, “Các ngươi nói cái tên Lôi Kiếp này như thế nào?”

Chương 293 - Phát tài, thần binh Lôi Kiếp (5)

“Hay, tên hay.”

“Rất khí phách.”

Được đám người khen ngợi, Lâm Phàm vô cùng hài lòng gật đầu.

“ĐƯợc, vậy thì gọi là Lôi Kiếp.”

Sau khi xác định tên của đường đao, tâm tình của Lâm Phàm rất tốt, không nói rõ ra được bản thân vui vẻ như thế nào, tự mình rèn đúc ra một món thần binh lợi khí hoàn mỹ, loại cảm giác này đừng nói sảng khoái đến mức nào.

Lâm Phàm bắt đầu thử đao, không dùng lực, chỉ đặt dao xuống cái đe sắt, giống như cắt đậu hũ, đe sắt lập tức bị cắt thành hai, vết cắt vuông vức bóng loáng, nhẹ nhàng đơn giản, quả thật chính là chém sắt như chém bùn.

Những người vây xem há hốc mồm, sợ ngây người.

Trình độ sắc bén của Lôi Kiếp, so với tưởng tượng của bọn hắn còn đáng sợ hơn.

Lâm Phàm nghĩ thầm, nếu để Diêu Tuyết phụ ma củng cố thêm một chút, vậy thì cây đao này sẽ mạnh đến mức nào, đúng là không thể nào tưởng tượng được.

Rời khỏi nhà xưởng rèn đúc.

Đến chỗ Diêu Tuyết.

“Cây đao này…”

Diêu Tuyết nhìn thấy câu đao Lâm Phàm vừa mới tạo ra, biểu hiện vô cùng kinh ngạc.

Cho dù nàng là nữ nhân, không am hiểu vung đao múa kiếm, nhưng cũng biết cây đao này không tầm thường.

“Vừa chế tạo ra, ta đặt cho nó một cái tên, gọi là Lôi Kiếp, giúp ta phụ ma một chút, thanh vũ khí này sẽ là thanh thần binh tốt nhất lúc ta bảo vệ tường rào.” Lâm Phàm nói.

“Cây đao này rất mạnh, ta có thể cảm nhận được đao ý lạnh lẽo mà

nó tản ra.” Diêu Tuyết nói, đồng thời phụ ma cho Lôi Kiếp.

Vào lúc phụ ma.

Lâm Phàm nói, “Tiểu Tuyết, bình thường ngươi cũng phải dùng nhiều huyết tinh, tăng năng lực của mình lên, năng lực của ngươi không giống bình thường, sau khi ngươi tăng năng lực lên, ta nghĩ sẽ xuất hiện thêm nhiều hiệu quả hơn, mấy cây đao lúc trước, tuy rằng đã được phụ ma, nhưng khi gặp phải dị thú cấp cao, rõ ràng vẫn chưa đủ.”

Diêu Tuyết phụ ma xong thì gật đầu, nhẹ nhàng nói, “Ta đã biết.”

Em gái mềm mại đó.

Chính là rất dễ thỏa mãn.

Lâm Phàm thấy Diêu Tuyết nghe lời hắn nói, chủ động đổi chủ đề khác, nhìn xung quanh, “A, đám hoa cỏ này không tệ đó.”

“Ừm, vẫn luôn chăm sóc rất cẩn thận.”

Nói đến chuyện hoa hoa cỏ cỏ, biểu hiện của Diêu Tuyết vẫn luôn rất hào hứng.

Lâm Phàm mỉm cười, lúc này nhìn Diêu Tuyết giống như em gái nhỏ mềm mại, nhưng ở trong tận thế này, không thể coi thường bất cứ người nào, lão Chu đã nói với hắn, trong tay Diêu Tuyết cũng đã dính không ít máu tươi.

Đương nhiên, những tên kia đều là kẻ ác bắt nạt nàng, nàng bị buộc đến đường cùng mới phản sát

Lúc này.

Một chiếc máy bay trực thăng từ xa xuất hiện trên bầu trời, mục tiêu chính là tường rào.

Trong ruộng ở tường ngoài.

Hoàng Hải đang cùng mọi người đang chăm sóc rau quả trong ruộng, nghe thấy tiếng máy bay trực thăng, thả đồ trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn lại, khi phát hiện máy bay trực thăng muốn hạ xuống trong ruộng ở tường ngoài.

Hắn ta lập tức nóng nảy.

Vẫy tay, kêu gào.

“Đừng hạ xuống đây, đi đi, đi đi, hạ xuống trên vách tường ở tường ngoài đi.” Hoàng Hải nôn nóng, trong ruộng đều là những thứ mà bọn hắn cực cực khổ khổ trồng ra, nếu như máy bay trực thăng hạ xuống, cũng không biêt sẽ tổn thất biết bao nhiêu.

Trong máy bay.

Người điều khiển cũng không nghe thấy tiếng nói chỉ nhìn thấy Hoàng Hải vẫy tay, còn thỉnh thoảng chỉ vách tường tường ngoài ở đằng xa.

Lạc Thải ĐIệp trên máy bay vỗ bả vai người điều khiển.

“Đừng hạ xuống chỗ này, hạ xuống trên tường thành đi.”

“Vâng.”

Hoàng Hải thấy máy bay trực thăng lại bay lên cao, không khỏi thở phào một hơi, sau đó nghĩ đến cái gì đó, bảo người bên cạnh đi thông báo với đám người Lâm Phàm.

Có người lạ đến.

Lúc này.

Trên tường ngoài.

Lạc Thải Điệp từ trên máy bay trực thăng bước xuống.

Khi nhìn thấy ruộng đồng ở tường ngoài, nàng cũng đã hiểu rõ, vì sao đối phương lại ngăn cản, thì ra là thế, ngược lại không ngờ tường rào Miếu Loan lại dùng khu vực này để trồng trọt.

Đây cũng là chuyện nàng không nghĩ đến.

Nhưng mà những chuyện này cũng không quan trọng.

Mục đích nàng đến đây là vì Lâm Phàm.

Trên máy bay trực thăng có ba người xa lạ bước xuống.

Hai nam một nữ.

“Đội trưởng Lạc, tường rào Miếu Loan dùng đất đai ở tường ngoài để trồng trọt, vậy những người trước kia ở đây đi đâu rồi?”

Một nam tử trung niên ở bên cạnh, quan sát tình hình xung quanh.

Lạc Thải Điệp ngưng thần nhìn qua, tạm thời không trả lời.

Ngược lại một vị nam tử khác nói, "Người sống sót ở tường rào cỡ nhỏ vốn không nhiều, ta cảm thấy có thể là sau khi đợt dị thú triều kia qua đi, người sống sót bình thường tử thương nghiêm trọng, đã chết hết rồi."

Lạc Thải Điệp nói, "Đừng kết luận quá sớm, cứ xem tình hình trước đã."

Nàng và Lâm Phàm từng gặp mặt một lần, còn là gặp được ở tường rào Diêm Hải.

"Các ngươi tìm ai?"

Hoàng Hải tiến lên nghênh đón, vô cùng cảnh giác hỏi, trong tận thế nguy cơ tứ phía, người xa lạ đột nhiên xuất hiện, thường đều là người xấu.

Dù sao thì cũng đừng nghĩ theo hướng đối phương là người tốt, cứ xem bọn hắn là người xấu là được, sớm cảnh giác thật tốt, không có gì xấu cả.

Lạc Thải Điệp nói, "Chúng ta đến từ tường rào Kim Lăng, muốn gặp Lâm Phàm một lần.

"Các ngươi thật sự đến từ tường rào Kim Lăng sao?"

Hoàng Hải vẫn khá tin tưởng tường rào Kim Lăng, đây là tường rào đáng tin cậy trong tân thế, cho đến nay vẫn luôn ngăn cản một lượng lớn dị thú, để bọn hắn ở trong tường rào hậu phương, không bị những dị thú kia hung hăng quấy nhiễu.

"Đương nhiên, ta lừa ngươi cũng chẳng có lợi gì."

Nàng nhận ra sau khi đối phương nghe được bọn họ đến từ tường rào Kim Lăng, lông mày luôn nhíu chặt cũng giãn ra, đã biết thanh danh của tường rào Kim Lăng ở bên ngoài cũng không tệ lắm, ít nhất có thể khiến người ta an tâm, cũng không uổng công sức mà bọn họ đã bỏ ra cho đến nay.

Chương 294 - Xuất hiện một hành động thay đổi tương lai.

Hoàng Hải gật đầu nói, “Chờ một chút, đã bảo người đi thông báo rồi.”

“ĐƯợc, không vội.”

Lạc Thải Điệp nhìn xung quanh, trong lòng khó hiểu hỏi ra, người sống sót ở tường ngoài ở đâu cả rồi, sau khi biết được người sống sót ở tường ngoài đều được chuyển vào tường trong, nàng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Thậm chí có chút không dám tin.

Nhưng rất nhanh, sau khi biết Lâm Phàm là người quản lý của nơi này, đã cải cách thay đổi, không thể không bội phục sự can đảm của Lâm Phàm.

Ngay cả tường rào Kim Lăng của bọn họ cũng không thể thay đổi như vậy.

Tường rào của bọn họ quá to lớn, người sống sót có số lượng quá nhiều, chuyện bọn họ có thể là chính là xây dựng quy định thật tốt, nếu như thật sự có thể quan tâm chăm sóc tất cả người sống sót thật tốt, vậy thì tường rào Kim Lăng bọn họ sẽ rất mệt mỏi, sẽ bị vấn đề sinh nhai của người sống sót quấy nhiễu, không thể nào làm được bất cứ chuyện gì.

Càng quan trọng hơn là diện tích của tường rào Kim Lăng nhìn có vẻ rất lớn.

Nhưng khi nghĩ đến số lượng của người sống sót, bất cứ ý tưởng gì cũng chỉ có thể ném ra sau đầu.

Muốn dựng ra dây chuyền sản xuất vật tư cần thiết cho cuộc sống của mấy vạn người, cũng không phải là chuyện đơn giản.

Lúc này.

Lâm Phàm từ đằng xa bước đến, khi nhìn thấy Lạc Thải Điệp, hình như khá quen, nghĩ tỉ mỉ lại, nhớ ra đối phương là ai, đã từng gặp một lần.

Người của tường rào Kim Lăng vì sao lại muốn tìm hắn?

Xem ra có liên quan đến mảnh vỡ rồi.

“Chào ngươi, hoan nghênh đến tường rào Miếu Loan.” Lâm Phàm đến trước mặt, mỉm cười, vươn tay, tỏ vẻ vô cùng thân thiết, tường rào

Kim Lăng có trợ giúp cực lớn đối với những tường rào ở phía sau.

“Đã lâu không gặp, lần trước gặp được là ở tường rào Diêm Hải.”

Lạc Thải Điệp vừa cười vừa nói.

Lâm Phàm nói, “Đúng vậy, cũng đã được một khoảng thời gian rồi, mời đi vào trong, chúng ta đến tường trong rồi trò chuyện.”

“Được.”

Lâm Phàm dẫn đường, nửa đường lão Chu cũng đến, đối với chuyện người của tường rào Kim Lăng đến nơi này, hắn ta khá coi trọng.

Quãng đường này, Lâm Phàm tùy ý giới thiệu mọi thứ ở tường rào Miếu Loan cho các nàng, Lạt Điều và dị thú tinh tinh đều không có ở đây, tạm thời cũng không muốn giới thiệu đến chúng, khi Lục Sơn xuất hiện, Lâm Phàm nháy mắt ra hiệu với hắn ta, Lục Sơn lập tức hiểu ý rồi yên lặng rời đi.

ĐI đến phòng khách.

Mời mọi người ngồi xuống, pha trà, chiêu đãi.

Lạc Thải Điệp thật sự không ngờ Lâm Phàm lại cải cách tường rào Miếu Loan sinh động như vậy.

Tuy chỉ mới tiếp xúc ngắn ngủi.

Nhưng các cương vị làm việc trong tường trong đều vận chuyển có thứ tự không lộn xộn, nhìn thấy trên mặt mỗi một người sống sót, đều tràn đầy tươi cười, đó đều là nụ cười xuất phát từ tận đáy lòng.

Lạc Thải Điệp không nói gì thêm, nhưng nàng có thể xác định được là, nếu như tường rào Miếu Loan không xảy ra vấn đề lớn, dựa theo tình hình phát triển như thế này, tâm đám người sống sót ở nơi này nhất định sẽ hoàn toàn ngưng tụ lại một chỗ.

Bọn hắn không chỉ muốn còn sống, mà còn là sống sót có tôn nghiêm.

Vào thời đại tận thế, nguyên nhân người sống sót tử vong nhiều nhất không phải là vì dị thú, mà là tự sát, người sống sót bình thường không nhìn thấy đươc hy vọng, ở trong một tường rào không có trật tự, gặp phải ức hiếp, nam còn tốt, nữ thì… Ai.

Thời đại bây giờ, lực bất tòng tâm.

Có khả năng thì chỉ có thể quản tốt phần đất của mình mà thôi.

“Mời uống trà.”

Lâm Phàm đẩy ba chén trà về phía ba người, sau đó mỉm cười nói, “Lạc tiểu thư, ý đồ các ngươi đến ta có thể đoán được, là vì chuyện mảnh vỡ nhỉ.”

Lạc Thải Điệp nâng chén trà, nhấp một ngụm, mùi vị không tệ, đặt chén trà xuống nói, “Đúng, bây giờ bên ngoài lan truyền ngươi có được một mảnh vỡ, lần này mục đích chúng ta đến đây quả thật là vì mảnh vỡ.”

Lâm Phàm gật đầu, hắn biết đám người Lạc Thải Điệp đến đây không phải vì cướp đoạt mảnh vỡ, nếu không sẽ không chỉ có ba người.

Thấy Lâm Phàm không nói chuyện, Lạc Thải Điệp chủ động mở miệng nói, “Mảnh vỡ theo trận mưa sao băng kia mà đến, lũ dã thú có năng lượng từ mảnh vỡ ảnh hưởng, từ đó tiến hóa thành dị thú, trong những mảnh vỡ này có ẩn chứa năng lượng cực mạnh…”

Lắng nghe, những gì đối phương nói hắn đều biết.

Nhưng mà hắn cũng không ngắt lời, mãi đến khi đối phương nói xong, hắn mới chậm rãi nói, “Lạc tiểu thư, những gì ngươi nói ta đều biết, ý của ngươi ta cũng hiểu rõ, mảnh vỡ có thể giúp dị thú tiến hóa, đồng thời cũng có thể giúp nhân loại tiến hóa, trở nên mạnh hơn, nhưng tác dụng phụ duy nhất chính là khi lấy năng lượng trong mảnh vỡ càng nhiều, thân thể sẽ bắt đầu dị hóa đúng không.”

“Đúng.” Lạc Thải Điệp trịnh trọng gật đầu “Quản lý Lâm, mục đích ta đến đây lần này là hy vọng có thể hối đoái mảnh vỡ trong tay ngươi, ngươi yên tâm, tường rào Kim Lăng chúng ta tuyệt đối không làm ra chuyện mạnh mẽ cướp đoạt, chúng ta tình nguyện bỏ ra số lượng huyết tinh khiến ngươi hài lòng để đổi lấy mảnh vỡ.”

Lâm Phàm trầm tư, không quan tâm đến chuyện cướp đoạt hay hối đoái, cái nào cũng cần phải có sự đồng ý của hắn.

“Lạc tiểu thư, có thể nói một chút sau khi tường rào Kim Lăng các ngươi lấy được mảnh vỡ rồi sẽ xử lý như thế nào không?”

Đây là chuyện hắn muốn biết.

Cũng không thể để người tường rào Kim Lăng các ngươi lấy mảnh vỡ đi, sau đó không quan tâm đến tác dụng phụ mà điên cuồng tăng

thực lực lên được.

Thấy đối phương im lặng, Lâm Phàm nói "Sao vậy? KHông thể nói ra sao?"

Lạc Thải Điệp lắc đầu nói, "KHông, cũng không phải không thể nói, sau khi tường rào Kim Lăng chúng ta lấy được mảnh vỡ, cũng sẽ cho người ta dùng để tăng thực lực lên."

Chương 295 - Xuất hiện một hành động thay đổi tương lai. (2)

"Vậy các ngươi không sợ tác dụng phụ sao?" Lâm Phàm hỏi.

"Sợ, đối với bất cứ người nào muốn làm người bình thường mà nói, tác dụng phụ này thật sự không thể nảo chấp nhận được." Lạc Thải Điệp nói.

Lâm Phàm nói, "Nếu sợ, vì sao các ngươi còn muốn dùng?"

Hắn muốn hỏi rõ ràng, nếu mảnh vỡ có thể khiến người ta nhanh chóng tăng thực lực lên, cho dù sẽ dị hóa, cũng có người cam tâm tình nguyện, đột nhiên có được năng lực mãi mãi khiến lòng người bành trướng, liều mạng hướng tới.

Dị hóa thì sợ gì chứ?

Chỉ cần có thể mạnh lên, cho dù có biến thành quái vật cũng không sợ.

Lạc Thải Điệp nói, "Vì giữ vững tường rào Kim Lăng, vị trí của tường rào Kim Lăng quá đặc biệt, cho đến nay luôn bị dị thú tấn công, vì ngăn cản dị thú tiến công, tường rào Kim Lăng cần cường giả, nếu có mảnh vỡ, vậy thì có thể trong thời gian ngắn nhất tạo ra cường giả chân chính."

Nghe thấy vậy, hắn khẽ nhíu mày.

Cũng không phải là cảm thấy có gì không ổn.

Lạc Thải Điệp nói tiếp, "Chúng ta sẽ cho người hấp thu năng lượng từ mảnh vỡ dùng thuốc, áp chế tốc độ dị hóa, đồng thời vào lúc bình thường không cần hành động, sẽ tiến hành ướp lạnh, dùng nhiệt độ thấp để làm dịu tốc độ dị biến gen trong cơ thể, khi tường rào gặp phải nguy hiểm tồn vong, thì sẽ đưa ra ngoài, có tác dụng thay đổi chiến cuộc."

Vẻ mặt Lâm Phàm nhìn thì có vẻ không thay đổi gì, nhưng khi nghe thấy vậy.

Trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Thật sự là như vậy? Hắn thật sự không thể tưởng tượng nổi, người hấp thu năng lượng từ mảnh vỡ kia, làm thế nào mà chịu được.

Theo cách làm này thì đó đã không xem bản thân mình là người nữa, mà là binh khí cuối cùng để bảo vệ tường rào, chỉ khi nào nguy hiểm nhất, mới có thể ra ngoài.

“Ta đã hiểu.” Lâm Phàm tiếc nuối nói, “Rất xin lỗi, không thể nào đưa mảnh vỡ cho các ngươi được.”

Lạc Thải Điệp kinh hoảng nói, “Quản lý Lâm, ngươi có thể nói trước ngươi muốn bao nhiêu huyết tinh, tường rào Kim Lăng chúng ta nhất định sẽ đáp ứng nhu cầu của ngươi.”

Lâm Phàm xua tay nói, “KHông phải vấn đề số lượng huyết tinh, mảnh vỡ đã được ta chế tạo thành vũ khí, nhìn xem, chính là món vũ khí này.”

Hắn đặt đường đao đã chế tạo ra lên bàn.

Đúng đúng đúng, rốt cuộc là có ý gì, bọn hắn vô cùng tò mò với chuyện này.

Lão Chu cười nói, “Đừng nóng vội, đến lúc các ngươi cần biết, tự nhiên sẽ biết, nhưng mà ta có thể nói trước cho các ngươi biết, đây chính là do Lâm Phàm sáng tạo ra, là một thứ vĩ đại có thể thay đổi vận mệnh của tất cả mọi người.”

Đám người nghe thấy vậy, lại càng tò mò hơn.

Nhưng thấy lão Chu cười cười không nói, không muốn nhiều lời, bọn hắn biết lão Chu đang bán cái nút.

Muốn bảo hắn ta nói ra ngay bây giờ, nhất định là không thể nào.

“Chu ca, vậy cái này có liên quan đến chuyện bọn hắn luôn ngồi ở chỗ đó sao?” Có người hỏi.

Lão Chu cười nói, “Bí mật, đến lúc các ngươi nên biết, các ngươi sẽ biết, đừng nóng vội, đi làm việc của mình cả đi.”

Về chuyện tỏ ra thần bí, hắn ta nắm rất rõ.

Có người đã sắp quỳ xuống với lão Chu rồi, chỉ muốn nói cầu xin ngươi nói ngay đi, trong lòng của ta như có rất nhiều kiến đang bò này, ngứa chết ta, thật sự sắp ngứa chết rồi.

Lão Chu chọn lựa một nơi ở trong tường trong, không có người ở, cho đến nay đều dùng để cất giữ vật tư, cho nên hắn ta chuyển vật tư đi chỗ khác, dùng tòa kiến trúc ba tầng này làm đại bản doanh của võ viện.

Tên cụ thể còn chưa nghĩ ra.

Lâm Phàm cũng chưa nghĩ ra.

Theo lời Lâm Phàm nói thì chính là, cứ gọi là "Võ viện" đị.

Mà bên trong đương nhiên cũng có trưng bày đồ vật, bí tịch chắc chắn không thể thiếu, ví dụ như Long Trảo Thủ, Thiết Bố Sam, Hàng Long Thập Bát Chưởng, Như Lai Thần CHưởng, … Tất cả bí tịch mà Lâm Phàm lấy từ tiệm sách về đều được bày bên trong.

Tác dụng không lớn, chỉ để bài trí.

Đồ chơi chân chính không có, Lâm Phàm còn chưa chỉnh lý ra.

…

Mấy ngày sau.

TRong khoảng thời gian này, Lâm Phàm đã xoát độ thuần thục của Đoán Cốt lên đến 45,5%, tiến triển cực nhanh, thực lực tăng lên cực lớn.

"Bây giờ xương cốt toàn thân ta đã được rèn luyện, so với lúc trước còn mạnh hơn."

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng được điểm này.

Theo tình hình này, xoát Đoán Cốt đến max cấp, cũng không mất bao lâu.

TRong khoảng thời gian này, hắn cũng biết được về phương diện tu hành thuật thổ nạp, Lê Bạch có tiến triển thần tốc, vậy mà còn hơn xa lão Chu, tuy rằng lão Chu vẫn luôn không thừa nhận cách nói này, nhưng bản thân Lâm Phàm tự có nhận định.

ĐÚng là như thế.

Thật vượt trội.

Cái này khiến hắn phải gọi Lê Bạch chính là thiên tài tu luyện hệ thống Võ Đạo.

Mà người khác cũng có lục tục ngo ngoe có chút thu hoạch, tuy rằng chưa đạt đến trình độ như lão Chu, nhưng cũng đã nhập môn.

Chỉ khi nào nhập môn rồi, mới có thể cảm nhận được thuật thổ nạp mang đến thay đổi lớn như thế nào.

Lúc này.

Lão Chu vội vàng đi tới, "Lâm Phàm, bên ngoài có đám người sống sót chạy nạn đến, hy vọng tường rào chúng ta thu nhận, ngươi nói làm sao bây giờ?"

Nếu là trước kia, lão Chu thân là người quản lý, đối với người sống sót đến đây, ai đến cũng không từ chối, tới thì tới thôi, dù sao cũng sinh sống ở tường ngoài, tự lo cuộc sống, điều duy nhất có thể làm chính là đảm bảo bọn hắn không đói chết.

Nhưng bây giờ tường rào đã thay đổi.

Cơ bản những thứ cần thiết cho sinh hoạt của người sống sót đều do bọn hắn cung cấp.

Cái này dẫn đến áp lực trực tiếp đặt trên người bọn họ.

Chương 296 - Xuất hiện một hành động thay đổi tương lai. (3)

Tuy rằng bây giờ vật tư dị thú rất đầy đủ, nhưng qua thời gian dài, cần phải bổ sung vật tư, đồng thời khi số lượng người sống sót càng ngày càng nhiều, loại áp lực này cũng sẽ càng ngày càng lớn.

Bởi vậy, đối với chuyện người sống sót đến, lão Chu vẫn muốn hỏi ý kiến của Lâm Phàm một chút.

"Đi, chúng ta đi xem một chút." Lâm Phàm nói.

Hắn muốn xem đám người sống sót này có liên quan gì đến mảnh vỡ hay không.

Dù sao thì sau khi hắn có được mảnh vỡ.

Chuyện này mới bắt đầu.

Đi đến tường ngoài.

Bên dưới tường thành quả thật đang tụ tập một đám người sống sót chạy nạn tới.

Lâm Phàm tỉ mỉ đếm kỹ, có khoảng chừng hơn 40 người, trạng thái cực kỳ kém, vô cùng tồi tệ, đồng thời có nam có nữ, có trẻ nhỏ.

“Đại Bảo, đưa bọn hắn lên đây.” Lâm Phàm nói.

Vương Đại Bảo điều khiển giàn giáo lên xuống, khi giàn giáo rơi xuống tường thành, trong ánh mắt tuyệt vọng của đám người sống sót này hiện ra ánh sáng hy vọng, tranh nhau chen chân lên giàn giáo, thật giống như sợ đối phương sẽ đột nhiên đổi ý.

“Các vị đừng chen lấn, đều có thể lên đây.” Lâm Phàm đứng trên tường thành, nhẹ nhàng nhắc nhở bọn hắn.

Mỗi một người sống sót bình thường, đều rất giống những người hắn đã thấy lúc trước khi vừa xuyên đến thế giới này, mê mang, bất lực, sợ hãi, cảm giác một chút hy vọng cũng không có.

Cho nên hắn có thể hiểu được tâm lý của bọn họ.

Lời hắn nói rất hữu dụng.

Đám người sống sót này không còn chen lấn nữa, mà có thứ tự leo lên giàn giáo.

Khi bọn hắn lên đến tường thành, một mùi thối ập vào mặt, đây là sinh sống trong hoàn cảnh ác liệt, không thể nào làm sạch, quần áo thân thể mới tản ra mùi này.

“Chào các ngươi, ta là Lâm Phàm, người quản lý của nơi này.” Lâm Phàm đi tới, mỉm cười nói.

Giọng nói rất êm dịu.

Hắn là một người khiêm tốn hữu lễ, hòa ái dễ gần, nho nhã lịch sự, hiệp cốt nhu tình (Hiệp cốt nhu tình: hiệp cốt: cốt cách của hiệp sĩ; nhu tình: tình cảm mềm mại, dịu dàng (của người thiếu nữ)), có ơn tất bảo, loại tính cách này là để thể hiện trước mặt người lạ, cũng là thể hiện cho kẻ yếu.

(Hiệp cốt nhu tình: hiệp cốt: cốt cách của hiệp sĩ; nhu tình: tình cảm mềm mại, dịu dàng (của người thiếu nữ)),

ĐƯơng nhiên, đối với kẻ địch, hắn chính là kẻ giết người không chớp mắt, lệ khí cực nặng, âm hiểm xảo trá, hèn hạ vô sỉ.

“Quản lý Lâm, van xin ngươi thu nhận chúng ta có được không?”

“Van xin ngươi.”

“Chúng ta thật sự không có nơi để đi.”

Đối mặt với sự cầu xin của đám người.

Biểu hiện của Lâm Phàm rất lạnh nhạt, giơ tay ra, ra hiệu bọn hắn yên lặng, “Yên tâm, ta sẽ thu nhận các ngươi, nhưng mà có thể trả lời ta một vài vấn đề không?”

Đông đảo người sống sót điên cuồng gật đầu.

“Các ngươi từ đâu trốn đến?” Lâm Phàm hỏi.

Sau khi hắn hỏi, một vị nam tử đứng ra nói, “Chúng ta từ tường rào Hưởng Thủy chạy đến, nơi đó bị dị thú công phá, chúng ta liều mạng mới có thể thoát được.”

Tường rào Hưởng Thủy so với tường rào Miếu Loan còn nhỏ hơn.

Hơn nữa tường thành cũng không cao, năng lực phòng ngự rất kém.

Tường rào Hưởng Thủy có thể vượt qua được trận dị thú triều trước đó, cũng là vì có tường rào Hải Thành cản ở phía trước, chống đỡ cho bọn họ, đến mức tường rào Hải Thành bị công phá, diệt vong.

“À.” Lâm Phàm gật đầu, đồng thời quan sát vẻ mặt của từng người, nhất là ánh mắt của bọn họ, trong ánh mắt của đám người chạy nạn này đều lộ ra sự trông mong, chờ đợi.

Khi ánh mắt hắn nhìn vào một nữ tử, ánh mắt của nữ tử kia có chút tránh né, mà đứa trẻ trong lòng nàng thì oa oa khóc lớn.

Lâm Phàm đến trước mặt nữ tử, nhẹ nhàng đẩy góc tã lót, nhìn đứa trẻ bên trong, “Đứa nhỏ này có phải đói bụng rồi không.”

Nữ tử có chút căng thẳng.

“Đại Bảo, nấu chút nước cháo, tốt nhất nên đựng trong bình sữa.” Lâm Phàm nói.

“Vâng.”

Vương Đại Bảo vội vàng rời đi.

Lâm Phàm mỉm cười nói, “Đừng nóng vội, rất nhanh là có ngay, cha của đứa nhỏ đâu rồi?”

“Chết, chết rồi.”Sắc mặt nữ tử tiều tụy, da khô vàng vọt, nhìn qua đúng là thiếu dinh dưỡng, chuyện này trong tận thế cũng là bình thường, người không có thực lực, nếu như không gặp được tường rào tốt, sẽ rất khó sống sót.

“KHông có chuyện gì, tất cả đều sẽ tốt.” Lâm Phàm nói.

Lúc này nữ tử đang rất căng thẳng.

Nàng cảm thấy mình đã bị phát hiện, tay chân lạnh buốt, trong lòng không nhịn được run rẩy.

Cũng không lâu lắm.

Vương Đại Bảo cầm bình sữa đựng nước cháo đến.

Lâm Phàm nhận lấy bình sữa, đưa đến trước mặt nữ tử, “Đút cho đứa bé ăn đi, nếu không đứa nhỏ khóc rất khó chịu.”

Nữ tử gật đầu.

Lúc này, không chỉ có Lâm Phàm nhìn ra nữ tử này đang căng thẳng, ánh mắt bối rối, ngay cả đám người lão Chu cũng nhìn ra, chỉ là bọn hắn thấy Lâm Phàm không nói gì, cho nên không chủ động mở miệng, chỉ lẳng lặng chờ đợi. Lâm Phàm dẫn bọn hắn đi đến biên giới tường ngoài, chỉ vào ruộng đồng bên trong.

“Các ngươi nhìn bên này, tường rào Miếu Loan chúng ta không giống với những tường rào khác, các ngươi có phải nghĩ đến các ngươi là người bình thường, chỉ có thể sinh sống ở tường ngoài, bụng ăn không no, áo không đủ che thân không?”

“Sai, đó là tình hình ở các tường rào khác, tường rào chúng ta không phải như vậy, mặc kệ là Giác Tỉnh giả, Liệp Sát giả hay là người bình thường đều sinh sống ở tường trong.”

Lâm Phàm không nhanh không chậm giới thiệu cuộc sống của người bình thường bên trong tường rào Miếu Loan cho bọn hắn.

Hắn nhìn đám người

Đúng như hắn suy nghĩ.

TRong ánh mắt bọn họ lộ ra vẻ kinh ngạc, thậm chí không dám tin.

Rõ ràng tình huống này, đã nằm ngoài tưởng tượng của bọn hắn.

“Ngươi nhìn những người trong ruộng đồng kia đi, bọn hắn chính là người bình thường, bọn hắn đang lao động, không bị áp bức, không có chỉ tiêu, chỉ đang nỗ lực vì cuộc sống tươi đẹp hơn mà thôi.”

Chương 297 - Xuất hiện một hành động thay đổi tương lai. (4)

“Đi, ta dẫn các ngươi vào tường trong nhìn thử.”

Lâm Phàm đi phía trước, đám người chạy nạn này hai mặt nhìn nhau, nhưng cuối cùng vẫn đi theo sau lưng.

Đối mặt với đám người chạy nạn này, Lâm Phàm giống như đang mở máy hát, nói liên tục không dứt.

Tận thế luôn dễ khiến người ta trở nên điên cuồng, vận may tốt, gan lớn, có thể rời khỏi hàng ngũ người bình thường trở thành Giác Tỉnh giả và Liệp Sát giả, cuộc sống của bọn họ xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất.

“Mà người sống sót bình thường sống ở trong tường rào, hèn mọn và cẩn thận từng ly từng tí, ngay chính bọn hắn cũng không biết cuộc sống ngày mai sẽ như thế nào.”

“Bởi vậy, người sống trở nên điên cuồng, bị điên, ta rất không thích vấn đề này, ta cảm thấy càng là trong tận thế, nhân tính càng phải nở rộ sáng chói mới đúng.”

“Ta thích nhìn thấy quang huy óng ánh, cho nên ta sẽ khiến bản thân mình sáng chói bừng lên.”

Nghe thấy lời Lâm Phàm nói.

Đám người chạy nạn đều im lặng.

Ngô Đình nhỏ giọng nói, “Hồng tỷ, Lâm ca nói với bọn hắn những chuyện này để làm gì?”

Lương Hồng nói, “Đây là đánh vào nhân tâm, không… Không phải đánh vào nhân tâm, mà là đang nói thật, trong đám người chạy nạn này có vấn đề, nhưng hắn không vạch trần ra, mà dẫn theo bọn họ đi xem cách sống và hoàn cảnh ở tường rào Miếu Loan, ngươi biết

nguyên nhân tại sao không?"

Ngô Đình nghĩ nghĩ, nhỏ giọng nói, "Ta hiểu rồi, bất cứ người nào cũng hy vọng có được một cuộc sống tốt, cho nên ý của Lâm ca chính là để bọn họ biết, cuộc sống tốt đẹp thật ra đang ở ngay trước mắt các ngươi, nếu như phá hủy nó, vậy thì tất cả sẽ không còn nữa, đúng không?"

"Đúng." Lương Hồng gật đầu nói.

Chân thành mãi mãi là kỹ năng tất sát.

Đám người chạy nạn này đều là người bình thường.

Người bình thường ở trong tận thế này, nghe theo lời người khác sai bảo, chỉ có một kết quả, đó chính là pháo hôi.

Không một ai đặt người bình thường ở trong lòng.

Sau khi nhìn thấy tất cả mọi thứ ở tường trong, đối với đám người chạy nạn này mà nói, bọn hắn thật sự không thể nào tin được, cho dù bây giờ đã tận mắt nhìn thấy, vẫn cảm thấy vô cùng mơ hồ, giống như cả người đang ở trong mộng.

Bọn hắn thấy được người bình thường giống bọn họ.

Nếu như đứng cùng một chỗ để so sánh, bọn hắn chính là đám ăn mày, thậm chí cả người cũng không tính, mà tinh thần diện mạo của người ta, bọn hắn cũng không thể so sánh được.

Lâm Phàm nhìn về phía bọn hắn.

"Các ngươi đã tới, cầu xin ta thu nhận, ta sẽ không từ chối các ngươi, bởi vì tường rào tồn tại chính là vì kéo dài hạt giống của nhân loại, ta sẽ cho các ngươi tôn nghiêm, để các ngươi sống có tôn nghiêm."

Sau khi nói xong lời này.

Hắn nhìn về phía nữ tử đang ôm đứa nhỏ trong lòng kia, còn cả nam tử lúc trước nói bọn họ từ tường rào Hưởng Thủy chạy đến.

Những gì nên nói hắn đều đã nói.

Bây giờ chính là đang đợi đối phương có nói hay không.

Cơ hội đã cho.

Nếu như không biết quý trọng, vậy thì hắn cũng không còn cách nào.

Lâm Phàm vỗ vai nam tử, "Đừng sợ, có lời gì cứ nói, các ngươi nên biết, nhìn mặt ta chính là người đáng tin cậy đó."

Nam tử nhìn Lâm Phàm, "Ta… Ta…"

…

Tường rào Hưởng Thủy.

Trong tường trong.

Hơn mười Giác Tỉnh giả và Liệp Sát giả đang chờ đợi.

Trên cọc gỗ ở đằng xa, đang trói một đứa bé, trong đó có một vị Liệp Sát giả tay cầm cung tên, bắn từng mũi tên, mỗi một mũi tên đều đều sượt qua cọc gỗ đang trói đứa bé.

Mũi tên bay qua ghim vào vách tường cách đó không xa, vững vàng cắm rễ trên vách tường, một chuỗi mũi tên vẽ ra hình dáng của đứa trẻ.

"Các ngươi nói xem, cách này rốt cuộc có hữu dụng không?"

"Chắc là hữu dụng, nên nói đều đã nói, tường rào Hưởng Thủy có một lượng lớn vật tư, trong cái thế đạo bây giờ, ngươi cho rằng đối phương biết được có tường rào bị dị thú công phá, sẽ không đến thu thập vật tư sao?"

"Ha ha, nói cũng đúng, chỉ là thủ đoạn của chúng ta có chút tàn nhẫn."

Nam tử nói xong lời này, nhìn về phía Giác Tỉnh giả đang ngồi trên đầu một con dị thú cấp bốn.

Vị Giác Tỉnh giả này là Giác Tỉnh giả cấp bốn, điều khiển một con dị thú cấp bốn thì khá miễn cưỡng, cho nên sự điều khiển của hắn ta là điều khiển cấp độ càng sâu hơn, điều khiển tinh thần.

Nếu như dị thú cấp bốn bị giết.

Hắn ta cũng sẽ bị tổn thương.

Cho nên bọn hắn để con dị thú cấp bốn này vào trong tường rào, có sự cố ý điều khiển, thả một vài người sống sót đi, đương nhiên, còn những người khác, chỉ có một con đường chết.

Vì để cho đám người sống sót chạy trốn kia nghe lời, bọn hắn trực tiếp cướp một đứa trẻ từ trong tay một nữ tử, nói đối phương biết phải làm theo lời của bọn hắn, như vậy mới có thể trả đứa nhỏ lại cho ngươi.

Nếu không thì cứ chờ nhặt xác đi.

Tuy rằng không biết đối phương có để ý đến một đứa trẻ hay không, nhưng bất kể như thế nào, nên thử vẫn phải thử một lần.

Lỡ như thành công thì sao?

“Được rồi, chúng ta phải đi thôi, đến chỗ gần tường rào Miếu Loan chờ trước.” Có người đề nghị.

“Được, xuất phát.”

Nữ tử bắn tên, lại lần nữa đặt mũi tên vào cung, kéo căng dây cung, nhắm vào đứa trẻ đang bị trói trên cọc gỗ, không hề có chút lòng thương hại nào, thả ngón tay ra, vút một tiếng, mũi tên phá không mà đi.

Nàng không hề nhìn lại, trực tiếp quay đầu đi.

Nhưng vào lúc này.

Bên tai đột nhiên có một giọng nói.

“Đám gia hỏa các ngươi đúng là táng tận thiên lương.”

Chỉ trong chớp mắt, lời này đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Bọn hắn quay đầu nhìn lại.

Gần cọc gỗ, có một nam tử trung niên xuất hiện, vị nam tử này cầm búa sắt trong tay, trợn mắt nhìn bọn hắn, trong ánh mắt tràn đầy lửa giận.

“Ngươi là ai?”

Đám người lập tức cảm thấy hứng thú, không ngờ lại có người xuất hiện ở chỗ bọn hắn, nhìn tình hình này, có lẽ muốn náo loạn với bọn hắn một trận.

“Tên của ta các ngươi không xứng biết, tận thế mười năm cũng bởi vì có quá nhiều loại người tư lợi như các ngươi, làm việc ác bất tận, mới càng ngày càng hỏng bét, các ngươi rõ ràng có thực lực, lại

không nghĩ đến chuyện đối kháng dị thú, ngược lại còn lấy chuyện giết hại người vô tội làm niềm vui, đã như vậy, thế thì các ngươi đi chết đi."

Chương 298 - Xuất hiện một hành động thay đổi tương lai. (5)

"Ta, công nhân quét đường Đại CHùy, phải dùng búa trong tay gõ nát các ngươi, a a a..."

Vừa dứt lời.

Nam tử tự xưng là công nhân quét đường Đại Chùy nhảy lên một cái, giơ cái búa lớn trong tay, tức giận đập về phía bọn hắn.

Một tiếng ầm vang.

Búa lớn đập vào mặt đất.

Đất rung núi chuyển.

Lực lượng kinh khủng bạo phát.

Tất cả mọi người đang tránh né đột nhiên thay đổi sắc mặt hoàn toàn, con ngươi giãn ra, lực lượng từ một búa này bộc phát ra, vượt quá tưởng tượng của bọn hắn, sóng xung kích một búa kia quét ra, khi quét đến trên người, đều có chút đau đớn.

"Quái vật, ngươi rốt cuộc là quái vật gì."

Lúc trước mấy Giác Tỉnh Giả dương dương đắc ý, bây giờ chỉ còn sót lại một người, hắn ta ngồi liệt trên mặt đất, sợ đến xanh mặt nhìn nam tử cầm búa lớn trong tay, nghẹn ngào gào lên mấy tiếng, trong không khí đột nhiên có thêm mùi khai nước tiểu.

Nhớ đến hình ảnh vừa rồi.

Khiến hắn ta không rét mà run.

Một búa đập xuống, giống như đập vào một miếng đậu hũ, trực tiếp đập người ta nhão nhoẹt, thân thể vỡ nát, máu và bùn đất dung hợp vói nhau, khó mà tách rời.

Thực lực của đối phương quá kinh khủng.

Hoàn toàn nằm ngoài tưởng tượng của bọn hắn.

Theo lý thuyết, bọn hắn nhiều người như vậy, đối phương chỉ có một người, cho dù có nhắm hai mắt lại cũng có thể đânhs đối phương nằm đo đất, chỉ là ai có thể nghĩ ra được, người bị đánh nằm ra đất chính là bọn hắn.

Đồng thời thủ đoạn của đối phương quá tàn nhẫn.

Đơn giản đã làm sụp đổ nội tâm có vẻ kiên cường của bọn hắn.

Đại Chùy cầm theo búa nện bước chân đi tới, đối với cảnh tượng thê thảm xung quanh, vẻ mặt vẫn thản nhiên, không hề đặt trong lòng.

Đi đến trước mặt đối phương.

“Đừng giết ta.”

Vị Giác Tỉnh Giả này giơ tay lên cầu xin.

“Công nhân quét đường Đại CHùy ta ghét ác như thù, tràn ngập chính nghĩa, mãi mãi sẽ không bỏ qua tà ác, ngươi sẽ được ta tịnh hóa hoàn toàn.”

Vừa dứt lời.

Cây búa chỉ còn là tàn ảnh, phịch một tiêng, quét ngang qua đầu đối phương, đầu nổ tung như quả dưa hấu, máu bắn tung tóe ra mặt đất.

“Tịnh hóa sạch sẽ.”

Đại Chùy giang rộng hai cánh tay, ngẩng đầu, ngước nhìn bầu trời, cảm nhận sự ấm áp khi ánh mặt trời chiếu trên người.

Tiếng khóc của đứa trẻ vang lên.

Hắn ta xách búa quay người đi đến chỗ cọc gỗ, mở trói, ôm đứa trẻ vào trong ngực, thấy đứa nhỏ khóc đỏ bừng cả mặt, hắn ta hơi nhíu mày, từ từ nhắm hai mắt lại, trong đầu bắt đầu vận chuyển đủ loại tin tức.

Mở mắt ra, hai mắt dường như lóe sáng lên.

Quả quyết vén áo lên, hở ngực, ôm đưa trẻ kề sát ngực mình.

Bẹp! Bẹp! Bẹp!

Tiếng khóc tiêu tán.

Đại Chùy lộ ra nụ cười.

Hắn ta biết cách này đúng.

“Giống y như đúc nội dung ta đọc được trong sách ở trong bệnh viện trước kia, thật sự có hiệu quả.”

Những tri thức trước kia học được có thể dùng vào thực tế, đối với người nào mà nói, cái cảm giác thỏa mãn kia lập tức bùng nổ.

Còn về đứa trẻ này nên xử lý như thế nào?

Đại Chùy không nghĩ đến, ít nhất thì còn chưa muốn nghĩ đến chuyện này, chờ đến lúc đó rồi từ từ ngẫm lại cũng được.

…

Bên ngoài tường rào.

Đại Chùy nhìn về phía xa, nơi đó có bóng người xuất hiện, tốc độ đến rất nhanh, đối với chuyện này hắn ta không hoảng một chút nào, biểu hiện vô cùng bình tĩnh.

Đối với Đại Chùy mà nói, kẻ đến không thiện, cho dù còn chưa giao lưu với nhau câu nào.

Nhưng hắn ta có thể cảm nhận được, uy thế mà đối phương tản ra rất mạnh.

Đại CHùy đặt đứa bé lên mặt đất, rút búa ra, hít vào một hơi thật sâu, vung búa lên, phóng về phía Lâm Phàm.

“Nếu như thế giới này quá bẩn thỉu, vậy Đại Chùy ta chính là công nhân quét đường của thế giới này, dọn dẹp tất cả, biến thành bánh thịt cho ta.”

Phịch một tiếng.

Đại Chùy nhảy bật lên, khí thế hung mãnh, búa lớn trong tay giống như búa của Thần Sấm, cuốn theo khí lưu cực mạnh, hung hăng đập về phía Lâm Phàm.

Nhìn tình huống này, Lâm Phàm vô cùng kinh ngạc.

KHá lắm.

Cuồng vọng như vậy, còn chưa đến trước mặt giao lưu với ngươi, đã

nôn nóng mà ra tay trước, cái này theo hắn thấy chính là ông thọ ăn thạch tín, chán sống rồi.

Hắn đã nhìn thấy được đứa trẻ kia.

Mục tiêu tìm không sai.

Từ uy thế mà đối phương bộc phát ra, gia hỏa này chính là một cường giả.

“Đến cũng tốt, vừa hay thử uy lực của Lôi Kiếp một chút.”

Lôi Kiếp ra khỏi vỏ, lưu quang màu đen hiển hiện, đối mặt với búa lớn đang đập xuống, hắn ngẩng đầu lên nhìn, ngay khi vừa đánh tới, Lôi Kiếp lóe lên, bổ về phía búa lớn.

Ngay khi va chạm.

Có một tiếng vang thanh thúy vang lên.

Ánh mắt Đại Chùy thanh đổi, búa trong tay tách ra, trực tiếp bị chém thành hai, hắn ta cũng vội vàng lui lại kéo dài khoảng cách với Lâm Phàm, cúi đầu nhìn cán búa trong tay, trầm tư một lát, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, khiếp sợ.

“A…. Búa của ta.”

Một cảm giác khó chịu bùng lên trong lòng.

Loại khó chịu này giống như một món đồ chơi mình yêu mến gìn giữ bị người ta làm hỏng.

Lâm Phàm giơ Lôi Kiếp trong tay lên, hai ngón tay nhẹ vuốt ve thân đao, vừa lòng vô cùng, có đao này, đủ để lực chiến đấu của hắn tăng thêm mấy cấp độ.

Nhưng mà hắn phát hiện kẻ trước mắt cũng rất lợi hại.

Tuyệt đối chính là Giác Tỉnh Giả cấp sáu.

Đây cũng là Giác Tỉnh Giả cao cấp nhất mà hắn gặp được từ trước đến nay.

“Ngươi thật quá đáng.”

Đại CHùy tức giận hét lên, tức giận khiến sắc mặt hắn ta trở nên đỏ bừng, mặt đất chấn động, giống như xảy ra động đất vậy, nhưng đây

không phải động đất, mà là do đối phương gây ra.

“Hả?”

Lâm Phàm hơi híp mắt, hành vi của đối phương đâu đâu cũng kỳ quái.

Chương 299 - Ta chính là ánh sáng của thế giới này, có được hay không.

Ngay sau đó, có vô số đá vụn theo sự điều khiển của đối phương mà bay lên, không ngừng ngưng tụ bám lên người của đối phương, đống đá vụn này giống như có sinh mệnh.

Thế mà lại dung hợp lại, biến đổi hình dạng.

CHỉ trong chớp mắt.

Đống đá vụn này đã bao trùm đối phương, hình thành nên một người đá cao hơn ba mét.

“Đây là năng lực gì?”

Lâm Phàm vô cùng kinh ngạc, đây tuyệt đối không phải dùng tảng đá tạo thành chiến giáp, mà những tảng đá này như được trao cho sinh mệnh, thay đổi hình thái, tạo thành một thứ giống như chiến giáp bằng đá, mặt nạ che kín mặt, có một đôi mắt bằng đá, trong đôi mắt kia lóe ra ánh sáng, đó là hung quang giận dữ.

“Ta phải tiêu diệt ngươi.”

Đại CHùy chạy đến, sau đó nhảy lên một cái, nắm tay, bộc phát một luồng sức mạnh như bẻ cành khô.

Lâm Phàm không sợ, điều động khí huyết, cầm đao vung chặt, đao mang màu đen hiển hiện, trực tiếp va chạm với nắm đấm của đối phương, lưỡi đao sắc bắn chém đi nắm đấm của đối phương, đá vụn vỡ ra, xuất hiện vết lõm.

Nhưng khiến Lâm Phàm kinh ngạc chính là, đá vụn bao trùm trên nắm đấm của đối phương dường như có sinh mệnh, bắt đầu lắp ráp lại, ngưng tụ, bổ khuyết lỗ hổng kia lại một lần nữa.

“Năng lực này thật thú vị.”

Lâm Phàm cười, đao mang Lôi Kiếp hóa thành tàn ảnh, vô cùng dày

đặc, trực tiếp bao phủ đối phương. Đao mang xé rách thân thể đối phương.

Hắn muốn nhìn một chút, tốc độ khôi phục của đối phương rốt cuộc nhanh đến mức nào.

Là nó khôi phục lại nhanh.

Hay là Lôi Kiếp lợi hại.

Phịch một tiếng.

ĐỐi phương bị một quyền của hắn đánh bay, thân hình khổng lồ giống như một viên đạn bay ra ngoài, đá vụn bao trùm trên người di chuyển, tạo dựng lại, muốn khôi phục lại nguyên dạng.

Chỉ là vết thương quá nhiều, đối với đống đá vụn như có sinh mệnh này mà nói, có chút luống cuống, nhưng cuối cũng vẫn gây dựng thành công.

Đối phương đứng lên, điên cuồng lao về phía Lâm Phàm.

“Nên kết thúc rồi.”

Lâm Phàm đã thử xong uy lực của Lôi Kiếp, quả thật vô cùng mãnh liệt, đạt được tiêu chuẩn trong lòng hắn, thậm chí còn cao hơn rất nhiều, nhưng bây giờ nên kết thúc, không cần phải tiếp tục trì hoãn nữa.

Nắm đao, hơi hạ thấp thân thể, xoát một tiếng, xuất hiện trước mặt đối phương.

Chặn đường vung đao chặt.

Xây dựng lại?

Đã như vậy, thế thì khi ta chém ngươi thành hai, ngươi sẽ xây dựng lại như thế nào?

Phù một tiếng!

TRên giáp đá mà vũ khí bình thường không thể nào phá được xuất hiện vết thương, phong mang của Lôi Kiếp vẫn tiếp tục xé rách, thế không thể đỡ, không gì có thể cản, đá vụn bao trùm thân thể Đại CHùy như hồng thủy, vọt về phía lỗ hổng, muốn cống hiến một phần sức lực, ngăn cản một đao này lại.

“Nát!”

Lâm Phàm hừ nhẹ một tiếng, một đao sáng chói hoa lệ, bá đạo phi phàm.

Ầm!

Đối phương bay ra ngoài, ngã xuống đất,. giáp đá nứt ra từng khúc, không thể gắn lại, luồng tinh thần duy trì sinh mệnh của giáp đá đã bị một đao này chặt đứt.

Đại Chùy nôn ra máu, máu từ miệng vết thương ở eo chảy ra, lực công kích từ một đao kia, khiến thân thể hắn ta như bị chặt đứt làm hai.

“Ta sẽ không thua.”

Đại Chùy chịu đựng cơn đau kịch liệt, muốn đứng lên chiến đấu, xoát… Mũi đao bén nhọn đặt ở phần gáy của hắn ta, cho dù còn chưa chạm đến yết hầu, nhưng vẫn có thể cảm nhận được ý lạnh kia.

Nhưng hắn ta không e ngại.

Đại Chùy vươn tay ra, bắt lấy lưỡi đao Lôi Kiếp, ngón tay bị cắt đứt. Máu tươi chảy ra, chỉ còn một chút da thịt còn dính, cho dù máu tươi đã nhuộm đỏ cả bàn tay, hắn ta vẫn không hề có chút biểu lộ đau đớn nào.

Tình huống này khiến Lâm Phàm nhíu mày, có gì đó là lạ.

Đại CHùy ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Lâm Phàm.

“Ngươi thắng, chính nghĩa ta bại bởi tà ác, ngươi không cần phải hung tàn như vậy, có thể cho đứa bé kia một cơ hội sống sót hay không.”

KHoan đã…

Nghe thấy lời này, Lâm Phàm lập tức hoang mang.

“Không phải ngươi muốn giết đứa bé kia sao?” Lâm Phàm vội vàng hỏi.

“KHông phải, xưa nay ta không giết trẻ nhỏ, nó là do ta cứu được từ trong tay người xấu khác.”

Sai, thật sự sai rồi.

Lâm Phàm vội vàng nói, “HUynhh đệ, nhanh buông tay ra, chúng ta hiểu lầm rồi, trong này có hiểu lầm.”

Mẹ nó!

Đây rốt cuộc là tình huống gì thế?

Tại sao lại như vậy.

Đại CHùy nghi ngờ nhìn về phía Lâm Phàm, không hiểu hắn có ý gì.

Lâm Phàm nói, “Ta đến là để cứu đứa nhỏ này, ta thấy ngươi đang ôm nó, lại không chút do dự lao về phía ta, ta cho rằng ngươi chính là mấy người mà ta muốn tìm.”

“A, hóa ra là hiểu lầm, vậy thì không có việc gì, dọa ta một trận, những người kia đã bị ta đập chết rồi, không sao cả.” Đại CHùy thả lưỡi đao Lôi Kiếp ra, năm ngón tay bị cắt vẫn còn chảy máu, chẳng còn chút sức lực nào.

Thậm chí còn nở nụ cười, giống như là hiểu lầm đã được gỡ bỏ, với hắn ta mà nói là một chuyện rất vui vẻ.

Bất kể nói như thế nào, cái này nhìn thế nào cũng thấy là lạ.

KHắp nơi đều tràn ngập quái dị.

Hắn cũng không nghĩ nhiều.

Lần này ra ngoài Lâm Phàm không mang Lạt Điều theo.

Nếu như mang theo, vậy thì những vết thương này, cũng không thành vấn đề gì.

Lâm Phàm vội vàng đỡ đối phương lên, “Huynh đệ, đừng nóng vội, người cùng ta về tường rào Miếu Loan, nơi đó có cách có thể chữa khỏi vết thương cho ngươi, ngươi nên nói sớm, nếu ngươi sớm nói rõ, chúng ta sẽ không xảy ra chuyện như vậy.”

Đại CHùy nói, “KHông sao cả, gỡ bỏ hiểu lầm là tốt rồi, ta cũng không phải là người giỏi ăn nói.”

Lâm Phàm:…

Lão đệ, chuyện mà bây giờ chúng ta đang nói có liên quan đến chuyện không giỏi ăn nói sao, chuyện chúng ta đang nói là chuyện khác đó.

Chương 300 - Ta chính là ánh sáng của thế giới này, có được hay không. (2)

Đại Chùy nhìn năm ngón tay không còn cảm giác, có chút khó chịu, sau đó lại nhìn trời, "Chuyện này đã giải quyết xong, vậy ta cần phải đi, chuyện của ta còn rất nhiều, thời gian đối với ta mà nói, thật sự rất quý giá."

"Khoan đã…" Lâm Phàm vội vàng ngăn cản, "Đừng nói đùa, tay của ngươi mà không trị liệu đàng hoàng, sẽ bị phế đi đó, cùng ta về tường rào Miếu Loan, rất nhanh sẽ tốt thôi."

Hắn càng cảm thấy tình trạng của đối phương không thích hợp.

Đổi thành bất cứ một người nào, nếu như gặp phải tình huống này, còn có lòng dạ thanh thản mà nói những chuyện khác sao?

Nhất định là không.

Chuyện đầu tiên cần làm chính là chữa trị tốt ngón tay đã.

…

Tường rào Miếu Loan.

Ôm đứa trẻ về, đôi cha mẹ kia vô cùng biết ơn, dập đầu quỳ lạy.

Lâm Phàm an ủi đơn giản vài câu, gọi Đại Bảo cho người sắp xếp nơi ở cho bọn hắn.

Lạt Điều đến, chữa trị vết thương của đối phương, ngón tay gần như đã đứt lìa được chữa trị tốt, vết thương ở eo cũng đã phục hồi như cũ.

TRải qua giao lưu ngắn ngủi.

Lâm Phàm biết đối phương gọi là Đại Chùy, đối với cái tên này, hắn vẫn rất khó hiểu, đây là biệt danh sao?

Tiếp tục giao lưu.

Hắn có một cảm giác, đó chính là đối phương nhìn có vẻ rất bình thường, nhưng có lúc, lời nói ra lại khiến hắn cảm thấy là lạ.

"Đại Chùy, tên đầy đủ của ngươi là gì?" Lâm Phàm hỏi.

Đại CHùy nói, "Đại Chùy."

“Ta nói tên đầy đủ, không phải biệt hiệu.”

“Chính là Đại CHùy.”

Lúc này, những người khác đến.

A Quyền đi ngang qua, đối mắt với Đại CHùy một cái, nhìn như chỉ là mắt đối mắt đơn giản, nhưng hai người dường như từng gặp nhau.

“Chào ngươi, ta tên là A Quyền, ngươi có thể gọi ta là A Quyền ca.”

“Được, A Quyền ca, ta tên là Đại Chùy, ngươi có thể gọi ta là Đại Chùy.”

“Đại CHùy, chào ngươi.”

“A QUyền ca, chào ngươi.”

Hai bên thân thiện bắt tay.

Lâm Phàm đứng bên cạnh nhìn thấy mà lông mày giật giật, không phải hắn thấy có gì đó không tốt, mà là cảm thấy là lạ.

“Sao thế?” Lão Chu di tới, nhỏ giọng hỏi.

Lâm Phàm nói, “Hắn là Giác Tỉnh Giả cấp sáu.”

“Cái gì? Sáu…. Cấp sáu?” Lão Chu trừng mắt, vô cùng kinh ngạc, đối với hắn ta mà nói, Giác Tỉnh Giả cấp sáu là nhân vật khó có thể tưởng tượng được, kịp thời phản ứng lại, vội vàng nói, “Bất kể như thế nào, chúng ta phải nghĩ cách giữ hắn ở lại tường rào Miếu Loan, nếu như tường rào có Giác Tỉnh Giả cấp sáu tọa trấn, tình hình sẽ khác đi.”

“Ừm, để ta thử một chút.”

Hắn đương nhiên biết nếu như tường rào Miếu Loan có Giác Tỉnh Giả cấp sáu, vậy độ an toàn đương nhiên không cần phải nói.

Lúc này Đại CHùy và A Quyền đang nói chuyện rất vui vẻ.

Nói với nhau rất nhiều chuyện.

Lâm Phàm nghe lén, nghe được một vài nội dung quan trọng.

Bệnh viện tâm thần?

Đại Chùy nói ở trong đó rất vui, nhưng sau này tất cả mọi người đều biến mất, giống như quay trở lại cuộc sống trước đó, chỉ là bây giờ mọi thứ đã không thể quay lại nữa.

Lâm Phàm:…

Hắn không quản những chuyện này.

Không quan tâm cuối cùng đối phương có bị bệnh tâm thần hay không, những chuyện này đều không quan trọng, chỉ dựa vào chuyện hắn ta làm lúc trước, cũng đủ để nói rõ đối phương không có vấn đề.

“Đại Chùy, búa của ngươi bị hỏng rồi, ta sẽ chế tạo một cái mới cho ngươi.” Lâm Phàm nói.

“Được.”

Trong mắt Đại CHùy sáng lên, búa lớn không còn, trong lòng hắn ta rất khó chịu, bây giờ nghe thấy sẽ có được một cây búa hoàn toàn mới, hắn ta đương nhiên vô cùng kích động.

Dẫn theo Đại CHùy đến xưởng rèn đúc vũ khí.

Lâm Phàm trực tiếp bắt đầu rèn đúc, quá trình rèn đúc vẫn luôn trò chuyện với Đại CHùy.

“Đại CHùy, ngươi nói trước kia ngươi sinh sống ở nơi nào?” Lâm Phàm hỏi.

“Bệnh viện tâm thần Phì Tây.”

“Phì Tây?”

“Đúng vậy.”

Nếu như nhớ không lầm, Phì Tây chỉ là một huyện, khoan đã… Để cho hắn bình tĩnh lại một chút đã.

Tận thế bộc phát đã mười năm.

Nếu như nói Đại Chùy là người của bệnh viện tâm thần, vậy thì nói cách khác, một người bệnh tâm thần sống trong tận thế mười năm, không chỉ sống rất tốt, thậm chí còn trở thành Giác Tỉnh Giả cấp sáu.

Đây quả thật là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

“Vậy ngươi làm sao mà sống đến bây giờ?” Lâm Phàm hỏi.

“Này, vấn đề ngươi hỏi ta cảm thấy rất kỳ quái, đương nhiên là sống thật khỏe, mới có thể sống đến bây giờ.” Đại CHùy kinh ngạc nhìn Lâm Phàm, không hiểu vì sao đối phương lại hỏi vấn đề kỳ quái như vậy.

Lâm Phàm biết hỏi cũng không nên quá nghiêm túc, “Những dị thú kia rất đáng sợ, một mình ngươi nhất định phải tránh né chứ.”

“A, ngươi nói những con dị thú kia sao, ừm, thật sự rất đáng sợ, nhưng ta không hề sợ, bọn chúng muốn cắn ta, ta lập tức đánh chúng, ngươi đừng xem thường ta, khi đó ta còn đánh không ít đâu, sau đó còn nướng bọn chúng ăn hết.”

Đại Chùy dương dương đắc ý nói.

Cảm thấy mình rất lợi hại, không có gì phải sợ.

Không thể nào chứ.

Nghe thấy vậy, Lâm Phàm tỏ vẻ không tin, cho dù dị thú ở giai đoạn đầu chưa tiến hóa nhanh chóng, nhưng cũng không phải là đối tượng mà một người bình thường tay không tấc sắt có thể đối phó được.

Nhưng bây giờ đối phương lại nói hắn ta có thể đánh dị thú tơi bời.

Ở trong đó rốt cuộc là tình huống gì.

Nói dối?

Nhìn bộ dáng của Đại Chùy, cũng không giống người có thể mở miệng là nói dối vanh vách.

“Sau đó thì sao?” Lâm Phàm muốn biết tình hình cụ thể một chút.

Đại Chùy gãi đầu, “Sau đó thế nào hả, thì cứ đi chỗ này một chút, vì giữ gìn thế giới, càn quét phần tử tà ác trên thế giới, công nhân quét đường Đại Chùy được sinh ra, không sai, đứng trước mặt ngươi chính là công nhân quét đường Đại Chùy.”

Chương 301 - Ta chính là ánh sáng của thế giới này, có được hay không. (3)

KHóe miệng Lâm Phàm giật giật.

Gặp quỷ.

Hắn không thể nào dựa vào những lời mà Đại Chùy nói, tưởng tượng

ra tình cảnh chân thực.

Đinh đinh đang đang.

Tiếng gõ sắt thay thế tiếng nói chuyênj vừa rồi, mọi thứ đều trở nên đơn điệu.

“Đại Chùy.”

“Hả?”

“Ngươi có đồng ý ở lại tường rào Miếu Loan không?” Lâm Phàm bắt đầu ném ra cành ô liu, hắn rất hy vọng đối phương có thể ở lại.

Đại Chùy không trả lời, trầm tư, sau đó lắc đầu nói, “Không được, ta không thể nào ở lại một nơi cố định, thế giới này quá nguy hiểm, quá đen tối, còn có rất rất nhiều người cần ta giúp đỡ, ta muốn hóa thành ánh sáng, chiếu sáng khắp ngõ ngách, ta muốn tiêu diệt hết dị thú trên thế giới này, cho dù không có người đứng ta, công nhân quét đường Đại CHùy ta nhất định không sợ hãi mà đứng ra.”

Khi nói ra lời này.

Nét mặt hắn ta rất nghiêm túc, vô cùng nghiêm túc, giống như trong người đang mang theo một sứ mệnh nào đó.

Ánh mắt Lâm Phàm nhìn đối phương cũng thay đổi.

Cho dù đối phương thật sự bị bệnh tâm thần cũng không sao.

Thế giới này quả nhiên vẫn còn có rất nhiều người tình nguyện đứng lên.

Đại Chùy bị bệnh tâm thần, chứ không phải đầu óc có bệnh, chỉ là tư tưởng khá ưu tú mà thôi.

Hắn tôn trọng quyết định của Đại Chùy, không cưỡng ép.

Ngẫm lại cũng đúng.

Đại Chùy ở lại tường rào Miếu Loan chỉ như dệt hoa trân gấm, mà hắn ta đến nơi khác, đối với một số người mà nói, có khả năng chính là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Một lát sau.

Một cái búa lớn cuối cùng cũng rèn đúc xong.

“Thử một chút.”

Lâm Phàm ném cái búa lớn hơn trăm cân cho Đại CHùy.

Đại Chùy nhận lấy búa lớn, tùy ý vung vẩy, vui mừng nói, “Thật tốt, so với cái trước đó của ta còn thích hợp hơn, trước kia búa của ta bị ngươi làm hỏng, ta còn rất đau buồn, bây giờ ta không buồn một chút nào, thậm chí còn rất vui vẻ.”

Nghe thấy lời này, Lâm Phàm cười.

Nói đùa.

Kỹ năng rèn sắt max cấp cũng không phải là chuyện đùa.

Đồ chế tạo ra, đều đạt tiêu chuẩn.

“Đi, phụ ma vũ khí cho ngươi.”

Lâm Phàm dẫn theo Đại Chùy đến chỗ Diêu Tuyết, đây chỉ là một cái búa sắt bình thường, đương nhiên độ cứng so với đao, kiếm thì tốt hơn rất nhiều, dù sao thì có vật thật ở đây, độ dày cũng khả quan.

Diêu Tuyết đang cố gắng, nàng là Giác Tỉnh Giả cấp hai, từ sau khi nói chuyện với Lâm Phàm lúc trước, lập tức bắt đầu tích cực sử dụng huyết tinh và thịt dị thú, năng lực của nàng tăng lên, sau khi phụ ma cho vũ khí, thường có thể tăng cao sức chiến đấu.

Vào lúc phụ ma vũ khí.

Đại CHùy khom người, nhìn hoa hoa cỏ cỏ mà Diêu Tuyết trồng trọt.

“Đã rất lâu rồi không được nhìn thấy những bông hoa inh đẹp này.”

Thực vật ở bên ngoài bị phá hỏng rất nghiêm trọng, dẫn đến bây giờ có rất nhiều hoang mạc.

“Thích xem thì xem nhiều một chút.”

Lâm Phàm cười, biết Đại CHùy muốn đi, lần này chia tay không biết đến lúc nào mới có thể gặp được Đại CHùy, chỉ hy vọng Đại CHùy có thể mãi mãi đi về phía trước.

Phụ ma kết thúc.

Tường ngoài.

“Đi đây.”

Đại Chùy vác búa lớn, vẫy tay với Lâm Phàm.

Lâm Phàm muốn đưa cho hắn ta một chiếc xe Pickup, ai có thể nghĩ đến hắn ta lại không biết lái xe, cái này khiến Lâm Phàm vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng không nói gì thêm, chuyện này có thể hiểu được.

“Chú ý an toàn, có cơ hội lại tìm chúng ta.” Lâm Phàm nói.

“ĐƯợc, không thành vấn đề.”

Đại Chùy vô cùng vui vẻ rời đi, một đường đi về phía bắc.

Dõi mắt nhìn bóng lưng hắn ta biến mất.

Lão Chu nói, “Hắn thật sự bị bệnh tâm thần sao?”

Lâm Phàm lắc đầu, “Có phải hay không không quan trọng, nhưng hắn rất thần bí, có lẽ hắn chính là một trọng tâm sáng trong việc kết thúc tận thế này.”

Khi tai nạn đến, sẽ xuất hiện người có năng lực lãnh đạo.

Đại Chùy có năng lực lãnh đạo ư?

Rõ ràng không phải.

Nhưng hắn ta có thực lực tiêu diệt dị thú cực mạnh.

“Đại CHùy…”

Hắn lẩm nhẩm lại tên đối phương, nhớ kỹ trong lòng, tương lai một ngày nào đó, nhất định sẽ gặp lại nhau một lần nữa.

“Đánh giá cao như vậy sao.” Lão Chu kinh ngạc, cũng là lần đầu tiên nghe thấy Lâm Phàm đánh giá một người nào đó đến trình độ này. Chỉ có thể nói, căng, căng thật

Lâm Phàm nói, “Nếu như lời hắn nói là thật, ngươi có thể vào lúc mình là người bình thường, dùng quyền đánh thương dị thú sao?”

“Cái này…”

Lão Chú á khẩu không thể trả lời được, nói đùa gì thế, khi còn là người bình thường đã có thể dùng quyền đánh dị thú, nói cho quỷ

nghe, quỷ còn có khi liếc mắt khinh thường ngươi nữa đó.

Lừa quỷ đấy à.

“Đi, tu luyện đi.”

Lâm Phàm quay người rời đi, hắn không biết chuyện mảnh vỡ đến đây là kết thúc hay chưa, nhưng mà hắn thấy, có khả năng vẫn còn chưa kết thúc, tuyệt đối vẫn còn người muốn lấy.

Nhưng những chuyện này cũng không quan trọng.

Có muốn hay không có là chuyện của người ta.

Cá dám tới hay không mới là thật..

Đột nhiên, hắn dừng chân lại.

“Lão Chu, ngươi sắp xếp người đến chỗ tường rào Hưởng Thủy một chuyến, tường rào bên kia đã bị dị thú phá hỏng, ta nghĩ chắc hẳn vật tư vẫn còn.” Lâm Phàm nói.

“A? Sao chỗ đó lại bị hủy diệt?”

Lão Chu vô cùng kinh ngạc.

Lâm Phàm nói rõ tình hình ra, ai có thể ngờ đến thật sự có Giác Tỉnh Giả biến thái, vì muốn tạo ra một tường rào bị dị thú công phá, thế mà kéo một con dị thú cấp bốn đến, mở ra hình thức thảm sát.

Với loại tường rào nho nhỏ kia, lấy cái gì mà ngăn cản loại dị thú này.

Mà tất cả những gì làm ra, chỉ là vì muốn lừa hắn ra ngoài mà thôi.

Ngẫm lại thì thật là buồn cười.

Mấy ngày sau.

Tại căn cứ trong sa mạc.

Chương 302 - Ta chính là ánh sáng của thế giới này, có được hay không. (4)

Một nam tử có dung mạo lạnh lùng kéo lê thân thể mệt mỏi xuất hiện ở nơi cát vàng đầy trời.

Hắn ta chính là đội trưởng của tiểu đội được phái đi điều tra căn cứ Mộc Dương.

Trận nổ kia đã khiến hắn ta trực tiếp hôn mê.

TRong lúc mơ mơ màng màng, có người kéo hắn ta đi, sau khi tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trong một tòa nhà, cái này khiến hắn ta rất khó hiểu, không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì.

Hắn ta không thể nào liên lạc với căn cứ, cho nên chỉ có thể nhanh chóng quay về.

Sau khi hắn ta đến phạm vi căn cứ, các loại vũ khí được giấu trong sa mạc lập tức ngắm vào hắn ta, đồng thời hình ảnh của hắn ta cũng xuất hiện trong màn hình của căn cứ.

Lập tức, tại một khu vực nhìn có vẻ bằng phẳng, cát vàng lõm xuống, sau đó một cái bậc thang đi xuống chậm rãi xuất hiện.

Nam tử đi đến bậc thang, sau đó chậm rãi bước xuống bên dưới.

Một lát sau.

Đến bên trong.

Đã có một đám người đang chờ đợi.

“Cao Lượng, tình hình của ngươi thế nào, vì sao không liên lạc với căn cứ?” Một nam tử trung niên có vẻ mặt nghiêm túc chất vấn.

Cao Lượng nói lại tình hình lúc đó ra.

Căn cứ Mộc Dương không hiểu sao nổ tung.

Khi ý thức còn mơ hồ, có người đến gần.

Khi hắn ta nói những thứ này xong, sắc mặt vị nam tử trung niên này đột nhiên hoàn toàn biến đổi, “Không ổn, quét thân thể hắn cho ta.”

Lập tức, vách tường hai bên xuất hiện máy quét, nhắm vào nam tử kia, nam tử cũng vô cùng căng thẳng, không biết có chuyện gì xảy ra.

Chỉ trong chốc lát, tia sáng như mạng nhện bao trùm nam tử.

Tiếng điện tử vang lên.

“Quét được chíp định vị.”

Đáng chết!

Nam tử trung niên căm tức nhìn nam tử, gia hỏa này trở về, lại để lộ vị trí của căn cứ.

“Giết hắn.”

…

Tường rào Hoài Phổ.

Tiến sĩ Aiwa nâng ly lên, trong ly bốc hơi nóng, bên trong ngâm cẩu kỷ.

“Hóa ta vị trí tổng bộ là ở chỗ này.”

“Sa mạc Tengri, ừm, khoảng cách khác xa với bên này, vị trí thật sự của tổ chức TRùng Sinh, hừ, cho đến nên vẫn luôn giữ vẻ thần thần bí bí.”

Tiến sĩ Aiwa cười, sau đó ẩn vào một cái nút, nhất định phải đưa một bất ngờ nhỏ cho tổ chức Trùng Sinh.

Giải quyết mọi chuyện xong.

Hắn ta không còn tiếp tục để ý đến vị trí của tổ chức Trùng Sinh nữa.

Đầu tiên hắn ta cần phải làm rõ rốt cuộc vị trí ở đâu.

Đến cả sau này sẽ như thế nào, đó là chuyện tiếp theo, còn về bây giờ, hắn ta không có bất cứ năng lực nào đối kháng với tổ chức TRùng Sinh.

Lấy bút ký ra.

Ghi chép.

“Vị trí của tổ chức Trùng Sinh nằm ở sa mạc Tengri, ta phát hiện ra thật đơn giản.”

Giải quyết, kết thúc công việc.

Sau đó hắn ta đi vào trong phòng thí nghiệm.

Trên bàn giải phẫu có một vị quái vật thiếu niên đã được cải tạo đang nằm, thể chất của thiếu niên trong Thanh Long bang tại tường rào không tệ, cải tạo rất thuận lợi.

Tiền Đào không hổ là một nhân tại, về phương diện cải tạo quả thật có kiến giải đặc biệt.

Nhưng số liệu kia đã trợ giúp hắn ta rất lớn.

Vùi đầu nghiên cứu, phân tích số liệu.

Hắn ta đặt tên cho vị quái vật thiếu niên này là "Si Mị 1.0"

Căn cứ số liệu thể hiện.

Điểm ưu tú, tốc độ, lực lượng, năng lực khôi phục của Si Mị 1.0 đã đạt đến tình trạng Liệp Sát giả cấp hai, tuy rằng phần lớn nguyên nhân trong đó đều là do dị thú dùng để dung hợp vốn rất mạnh, nhưng bất kể như thế nào, đây chính là loại dung hợp kinh người.

Điểm cất bước quá cao.

Thậm chí, nếu như dung hợp với dị thú càng mạnh, càng kinh khủng hơn.

Hắn ta cảm thấy, có thể nào sẽ sáng tạo ra yêu quái thần thoại trong truyền thuyết.

Lúc này.

Quý Xương Bảo đi đến, không hề nhìn đến vật thí nghiệm trên bàn giải phẫu, mà chỉ nói, "Tiến sĩ Aiwa, mảnh vỡ kia đang ở trong tay Lâm Phàm của tường rào Miếu Loan, chúng ta không thử một lần sao?

Tiến sĩ Aiwa xua tay, "Đừng thử, thứ đồ chơi kia không phải thứ chúng ta có thể cướp được, ngươi cũng đừng nghĩ đến nữa, cứ đón chờ vật thí nghiệm ta sáng tạo ra đi, một khi thành hình, sẽ lật đổ mọi nhận thức của ngươi."

Hả?

Quý Xương Bảo nhìn vật thí nghiệm trên bàn giải phẫu.

Vẫn không hứng thú quá nhiều.

Tiến sĩ Aiwa nói đến đón chờ, hắn ta cũng không quá trông mong.

Trừ khi có thể để hắn ta nhìn thấy vật thật…

Tường rào Miếu Loan. Độ thuần thục của đoán cốt đã tăng lên đến

73%.

TRong khoảng thời gian này hắn không đi đâu cả, toàn tâm toàn ý vùi đầu vào chuyện tu luyện, Ngũ Chủy Đoán Cốt của hắn đã sắp dung nhập vào trong lòng, giơ tay lên, có thể thuận thế mà ra.

Tinh túy của Võ Đạo chính là có thể khai phá năng lực trong cơ thể mình.

Đương nhiên, đây chỉ là thứ hắn biết được lúc này mà thôi.

Còn về sau này như thế nào, phải xem bản thân có thể đi được đến đâu.

Nhóm người tu luyện thuật thổ nạp đầu tiên kia, đã tu hành được kha khá rồi, không thể nói mỗi người đều đã nhập môn, nhưng có thể nói bọn hắn đã thực sự cảm nhận được chỗ tốt mà thuật thổ nạp mang lại.

Nhất là Lê Bạch, lại càng tiến triển thần tốc.

Trừ có thể cảm nhận được khí trong cơ thể, đã có thể làm được đến mức dung hợp khí huyết, tăng cường khí huyết bản thân.

Cái này từ tinh thần diện mạo là có thể nhìn ra được.

“Lão Chu, danh sách nhóm người tu luyện thuật thổ nạp đợt hai, ngươi sửa sang lại một chút đi.” Lâm Phàm nói.

“Ừm, ta biết rồi.”

Dánh sách chọn lựa người tu luyện đợt hai, chính là trong đông đảo người sống sót, lựa chọn ra người có biểu hiện tốt, bước đầu là chuẩn bị chọn lựa 200 người, không thể nào chọn quá nhiều.

Tường rào cần vận hành.

Chương 303 - Ta chính là ánh sáng của thế giới này, có được hay không. (5)

Nếu như người người bắt đầu chìm vào chuyện tu luyện thuật thổ nạp, vậy thì sẽ không còn ai làm việc nữa.

Đồng thời làm như vậy.

Cũng là để cho người sống sót biết, kỳ ngộ thay đổi bản thân đã đến, các ngươi có thể đón nhận được loại kỳ ngộ này hay không, phải

nhìn vào biểu hiện trước kia của các ngươi.

Cái này có thể kích thích mọi người cố gắng.

Cái này cũng giống như đi học vậy, dựa vào cái gì hắn có thể được phiếu điểm mười mà ta thì không được, ta cũng phải nỗ lực.

“Lâm Phàm, thịt dị thú trong tường rào không còn nhiều lắm, sắp hết sạch rồi.” Lão Chu rất đau đầu, bây giờ số lượng thịt dị thú tiêu hao mỗi ngày rất khổng lồ.

Tuy rằng đợt dị thú triều kia đã để lại không ít thịt dị thú.

Cộng thêm ra ngoài săn giết mang về một đợt.

Rõ ràng đã rất nhiều.

Nhưng người trong tường rào cần ăn nhiều như vậy, sao có thể kiên trì được.

“KHông sao cả, tổ chức người ra ngoài săn giết dị thú, do ta dẫn đội, lần này ra ngoài, nhất định phải chất đầy xe mà quay về.”

Lâm Phàm cũng không để chuyện này ở trong lòng.

KHông phải chỉ là dị thú thôi sao.

Với thời đại bây giờ, thiếu cái gì chứ không thể nào thiếu thịt dị thú.

Lão CHu gật đầu.

Hắn ta vẫn rất yên tâm về Lâm Phàm, không có ý gì khác, chỉ là thuận miệng nói ra một chút mà thôi, nói rằng bây giờ tường rào bị thiếu đồ vật, sớm chuẩn bị sẵn sàng.

Ngày tiếp theo!

Loa phát thanh của tường rào vang lên.

“Khụ khụ…”

Cho dù không nói gì, nhưng cái giọng điệu này, đã biết ngay là lão Chu.

“Những người có tên sau đây, mời đến trước cửa võ viện tập hợp.”

“Vương Tuyền.”

“Hoàng Hải.”

“Vương Đại Bảo.”

“An Hạo.”

KHi loa phát thanh vang lên một cái tên.

Tất cả mọi người đều dừng công việc trong tay lại, tò mò suy nghĩ, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng khi nghe thấy tên của đám người Vương Tuyền.

Tất cả mọi người đều cảm thấy nhất định là có chuyện tốt xảy ra.

Đừng thấy Vương Tuyền chỉ là người bình thường, nhưng người ta sinh sống cùng với quản lý Lâm đó, địa vị và thân phận, cũng đủ tiêu chuẩn.

Cũng không lâu lắm.

Kết thúc đọc tên.

Loa phát thanh vang lên tiếng lão Chu.

“Người có tên nêu trên, sẽ được dạy một môn thuật thổ nạp do quản lý Lâm tự mình sáng tạo ra, đây là kỳ ngộ thay đổi bản thân các ngươi, hy vọng các ngươi có thể quý trọng.”

Xôn xao!

Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Rất nhanh, đủ tiếng hoan hô từ bốn phương tám hướng vang lên.

RÕ ràng là tiếng hoan hô của những người có tên.

“Những người không có tên cũng đừng từ bỏ, lần này chỉ chọn lựa 200 người, các ngươi tiếp tục cố gắng, tranh thủ có tên trong danh sách sau.”

Trong ruộng đồng.

An Hạo đang vùi đầu chăm chỉ làm việc, xới đất, gieo hạt, thân là một thành viên của tường rào Miếu Loan, hắn ta cảm thấy cuộc sống bây giờ rất tốt.

Ngẫm lại những chuyện đã trải qua trước kia.

Cuộc sống đó đúng là Luyện Ngục Nhân Gian.

Bụng ăn không no.

Cả ngày ngơ ngơ ngác ngác, rõ ràng muốn trải qua cuộc sống tốt hơn, thế nhưng vẫn luôn không biết phương hướng nỗ lực ở chỗ nào.

Hắn ta nghĩ đến cái chết, lại không thể chết.

Hắn ta còn có một muội muội cần chăm sóc, tuy rằng đây không phải muội muội ruột của hắn ta, nhưng đối với hắn ta mà nói, hắn ta đã đồng ý với ân nhân cứu mạng của mình, cho dù như thế nào cũng phải chăm sóc nàng thật tốt.

Đó là năm thứ ba sau khi tận thế bộc phát, trong quá trình hắn ta chạy trốn, bị đồng bạn ném lại, muốn hắn ta trở thành thức ăn của dị thú, kìm chân dị thú, tranh thủ chút thời gian cho bọn hắn chạy trốn.

Ngay vào lúc hắn ta tuyệt vọng nhất, Vân ca xuất hiện, cứu hắn ta thoát khỏi miệng của dị thú, đưa hắn ta về.

Lúc đó Vân ca có một đứa con gái, mới một tuổi, Vân ca cần ra ngoài săn giết dị thú, cho nên giao đứa trẻ lại cho hắn ta chăm sóc, nhoáng cái đã qua nửa năm.

Vân ca thật sự đã chăm sóc hắn ta như đệ đệ của mình.

Cho hắn ta ăn, cho hắn ta uống, chưa bao giờ để hắn ta mạo hiểm.

Chỉ là thời gian tươi đẹp khá ngắn ngủi, vào một ngày hai tháng sau, Vân ca được nâng về, vết thương chằng chịt, bị thương rất nghiêm trọng, chỉ còn sót lại một hơi, sau đó nắm chặt tay hắn ta, mặt mũi cầu xin, hy vọng hắn ta có thể chăm sóc tốt cho con của mình.

Sau khi nói xong lời này, Vân ca đi, không còn bất cứ hơi thở nào.

Có người nói với An Hạo, ngươi chỉ là người bình thường, đứa bé này ngươi nuôi không nổi, không bằng trực tiếp ném đi, quản chính bản thân mình là được, đối với lời nói này, An Hạo không hề nghe vào tai, dứt khoát kiên trì nuôi dưỡng đứa trẻ thành người.

Cho dù quá trình rất khó khăn gian khổ, nhưng chưa bao giờ từ bỏ.

Lúc này.

TRong tiếng loa phát thanh vang lên, có tên của hắn ta.

An Hạo ngẩn người, đứng thẳng eo lên, có chút mê mang, hơi khó hiểu một chút, cho đến khi nghe được nội dung sau đó, trong nháy mắt hắn ta đã hiểu ra.

Kỳ ngộ thay đổi bản thân đã đến.

“Muội muội, ngươi có nghe thấy không?”

An Hạo vui mừng nói.

Muội muội đã tám tuổi đương nhiên không phải là đứa nhỏ không hiểu gì nữa.

“Ừm ừm…”

Muội muội vui vẻ gật đầu.

An Hạo vội vàng bỏ chuyện trong tay xuống, dẫn theo muội muội chạy đến “Võ viện”, khi tới đây, nơi này đã tụ tập rất nhiều người, hắn ta và muội muội đến hơi trễ.

Những người ở chỗ này, ai ai cũng vô cùng kích động, trông mong, chờ đợi.

An Hạo nhìn rõ tình hình trước mắt, tim hắn ta cũng đang đập thình thịch, trước kia hắn ta cảm thấy mặc kệ ở tường rào nào, tình hình đều giống nhau, nhưng bây giờ, hắn ta cảm thấy không đúng, tường rào Miếu Loan mới chân chính là nơi nên bảo vệ trong lòng hắn ta.

Chương 304 - Thức tỉnh, chúa cứu thế sao? Mở rộng tường rào.

Lão Chu bước lên trên bục, nhìn đám đông đen nghịt, vẫn luôn đứng đầy đến cuối hành lang.

Hắn ta sửa sang lại một chút, cầm loa lên, bắt đầu một đợt biểu hiện mới.

Phía trước là lão Chu, phía sau là Lâm Phàm.

Lão Chu không phải là người ăn mảnh một mình.

Thông thường sẽ lấy đồ ăn ra cho Lâm Phàm, đây chính là làm màu thì ta nhất định phải làm, nhưng ta nhất định cũng phải xây dựng hình tượng của hiệu trưởng Lâm thật tốt, chính là thông qua miệng

ta, nói ra ngoài, hoàn mỹ không một tỳ vết, phối hợp hoàn hảo.

Lúc này, mọi người thấy lão Chu, từng đối mắt nhìn lão Chu đều hiện lên sự căng thẳng.

Cho dù người đã từng trải qua cảnh tượng hoành tráng cũng cảm thấy như vậy.

Cái này chẳng khác gì khi con gái xuất giá, thân là cha mẹ chúng ta sẽ lên bục phát biểu một chút, hai chân sẽ không nhịn được mà run run, nói chuyện hơi lắp bắp, cả khuôn mặt đỏ bừng, căng thẳng và ngại ngùng.

“Mọi người, xin chào tất cả mọi người, võ viện mới vừa thành lập, đã có người muốn biết, cái võ viện này có nghĩa là gì, nhưng lúc đó ta thừa nước đục thả câu với mọi người, không nói cho ai cả, nhưng bây giờ ta có thể nói cho các vị, cái gọi là võ viện chính là dạy cho mọi người trong tình huống không dùng đến huyết tinh và thịt dị thú, làm sao mới có thể nắm giữ được lực lượng của mình.”

“Đây là thứ mà quản lý Lâm của chúng ta dốc hết tâm huyết sáng tạo ra.”

“Hắn thường xuyên nói với ta, người phải dựa vào chính mình, chỉ khi nào trong tay mình có sức mạnh mới có thể sống yên ổn trong tận thế, hắn muốn tất cả mọi người đều có thể khống chế vận mệnh của mình, làm chủ chính mình.”

“Ta là người đầu tiên tu luyện Đoán Cốt Thổ Nạp Thuật, sau khi ta học dược, phát hiện cái hệ thống tu luyện hoàn toàn mới này rất mạnh mẽ, kinh khủng, là kết tinh vĩ đại nhất trong lịch sử nhân loại.”

“Ta nói với hắn, loại kết tinh này, nếu như là người khác, chắc chắn sẽ không truyền bá ra ngoài, nhất định phải nắm chặt trong tay mới được, nhưng hắn lại nói với ta, hắn thân là người quản lý, được mọi người tin tưởng, nhất định phải cố gắng, cống hiến vì tương lai của mọi người.”

“Hắn không muốn nhìn thấy sinh ly tử biệt, không muốn nhìn thấy người thân bằng hữu bất lực khi gặp nguy hiểm, không muốn nhìn thấy khi người khác bắt nạt mình, mình lại không thể phản kháng, cho nên quyết định truyền cho mọi người, đối với chuyện này, ta thật sự cảm thấy rất hối hận về hành vi của mình lúc trước…”

Lão Chu há miệng ra, chuyện xưa lập tức tuôn trào.

Lâm Phàm đứng tại một góc khuất, lẳng lặng nghe.

Những lời này, hắn không hề nói một câu nào, tất cả đều là do lão Chu tự biên tự diễn.

Theo lời lão Chu nói, đám người sống sót ở hiện trường lại càng thêm sùng bái, kính trọng Lâm Phàm.

Đúng vậy…

Nếu như là người khác, sao lại có thể tuyền thụ cho bọn hắn chứ.

Lão Chu cảm thấy hiệu quả không kém lắm, chậm rãi nói, "Bây giờ chỉ chọn lựa 200 người, những người không được chọn cũng không cần nôn nóng, sau này sẽ có, chỉ là vì nhân thủ không đủ, không thể nào dạy bảo được từng người.

"Chờ đến khi nhiều người hơn một chút, tất cả mọi người đều có thể học."

Giải thích của hắn ta rất có ích.

Đám người sống sót không được chọn trúng cũng thở phào một hơi.

Chỉ cần không phải là không chọn mình là được, chờ đợi không sao cả, dù sao thì bây giờ không chọn trúng, bọn hắn vẫn tràn ngập hy vọng đối với tương lai.

Có người kích động đến đỏ bừng hai mắt.

Giờ phút này, bọn hắn chỉ cảm thấy hy vọng bao phủ toàn bộ bầu trời.

Lâm Phàm đang mang đến thay đổi to lớn cho tường rào Miếu Loan.

Hắn cũng đang cố gắng.

…

Ngày tiếp theo.

ĐỘi ngũ ra ngoài săn giết dị thú thành lập.

Từng chiếc xe hàng trùng trùng điệp điệp chạy về phía huyện Miều Loan.

Ngô Đình và Lâm Phàm ngồi cùng một chiếc xe.

“Lâm ca, tường rào chúng ta có cần phải mở rộng hay không?”

Ngô Đình nắm tay lái, trò chuyện với Lâm Phàm, thân là một thành viên trong tường rào, chuyện thường suy nghĩ đến, chính là chuyện phát triển tường rào.

“Mở rộng? Bây giờ với tình hình này, ngươi cảm thấy mở rộng như thế nào?” Lâm Phàm hỏi.

Ngô Đình nói, “TRong khoảng thời gian gần đây, ta vẫn luôn cẩn thận nghĩ đến chuyện mở rộng tường rào, độ khó chủ yếu chính là chuyện kiến tạo tường thành, nhưng ta nghĩ năng lực của Chu ca là điều khiển kim loại, năng lực của Lê Bạch ca là cự thạch, có thể tiếp xúc với bùn đất, hình thành nên đá, còn cả năng lực hệ mộc của Diệp Đồng Đồng, có thể giúp thực vật sinh trưởng, cuối cùng giúp thực vật có lực công kích, nếu như dùng năng lực của bọn họ để xây dựng tường thành, ta cảm thấy có thể giảm đi độ khó của việc kiến tạo tường thành.”

“Ngươi nói cũng có lý.” Lâm Phàm tưởng tượng, cảm thấy đúng là có khả năng thực hiện, “Nhưng mà chuyện kiến tạo tường thành là công trình lớn, ngươi cảm thấy chỉ chút người chúng ta thật sự có thể giải quyết được sao.”

Kiến tạo tường thành quả thật là công trình lớn.

Độ cao, chiều dài cũng đủ khiến người ta vô cùng đau đầu.

Cho dù năng lực của lão Chu dùng rất nhuần nhuyễn, nhưng khi thi triển năng lực cần tiêu hao thể lực tinh thần, khả năng vừa kiến tạo chưa được bao lâu, lão Chu đã mệt mỏi nằm đơ một chỗ rồi.

Ngô Đình nói, “Lâm ca, chúng ta có thể tìm người mà.”

“Tìm người?”

“Đúng vậy, khu vực trung tâm giữa Tân Nghi và Mộc Dương, có hầm trú ẩn dưới mặt đất, bên đó không xây dựng tường rào, sau tận thế, thời gian từ từ trôi qua đã hình thành một thị trường giao dịch, rất nhiều Giác Tỉnh Giả và Liệp Sát giả đều sẽ đến đó, có cái là nhận nhiệm vụ, có cái là tuyên bố nhiệm vụ, nếu như chúng ta muốn kiến tạo tường thành, có thể đến bên đó xem thử, nói không chừng có thể gặp được Giác Tỉnh Giả thích hợp.” Ngô Đình nói, Lâm Phàm có chút câm nín, mẹ nó, hắn chưa từng nghe đến cái thị trường giao dịch này.

Chương 305 - Thức tỉnh, chúa cứu thế sao? Mở rộng tường rào. (2)

Mình thật sự không phải là người xuyên việt hợp cách.

Lại có những thứ còn không biết rõ.

Trò chuyện, trò chuyện.

Tiến vào bên trong huyện Miếu Loan.

Đằng trước có dị thú ẩn hiện, đều là dị thú hồng huyết, nhìn đã biết đần độn, nếu để cho dị thú hồng huyết biết một nhân loại dám nói bọn chúng là đần độn, tuyệt đối sẽ rất tức giận, nhớ lại lúc trước khi ngươi vừa mới xuyên đến đi.

Ngươi khác đều ngốc cả, chỉ có ngươi không ngốc thôi.

“Làm việc thôi.”

Lâm Phàm xuống xe, lắc lắc cánh tay, đối với chuyện dùng dị thú để đỡ đói, phẩm chất không cần quá tốt, chỉ cần là thịt là được.

“Lâm ca, chúng ta làm là được, ngươi nhìn thôi.”

Ngô Đình xuống xe, nhìn thấy đám dị thú hồng huyết bình thường này cũng không để vào trong mắt, đều là một đám râu ria, đâu cần phải có Lâm ca ra tay.

Bọn người Lục Sơn, Lê Bạch xuống xe.

“ĐƯợc thôi, vậy giao cho các ngươi.” Lâm Phàm dựa lưng vào cửa xe, lẳng lặng chờ đợi.

Bọn người Ngô Đình lao về phía dị thú.

Đám người dị thú hồng huyết khi nhìn thấy nhân loại, tức giận gầm thét, nện tứ chi, không sợ hãi mà vọt đến.

Chiến đấu nhanh chóng kết thúc.

Ngô Đình là Liệp Sát giả cấp ba, đối phó với dị thú hồng huyết đương nhiên không có chút khó khăn nào.

Vì đảm bảo xác dị thú còn hoàn chỉnh, cũng không chém giết dị thú, mà chỉ vung quyền, dùng lực lượng đánh nổ đầu dị thú, sau đó bắt đầu thu dọn hiện trường, chất xác dị thú vào trong thùng xe.

“Nếu như có thể xây tường rào tại cái thành thị này thì tốt.”

MUốn nói đến sinh sống thì đương nhiên ở trong thành thị mới tốt.

Nhưng rất nhanh đã bỏ ý nghĩ đó đi, đầu tiên không nói đến công trình bao quanh cả cái thành thị này lớn thế nào, chỉ cần nói đến nền đất xi măng này thôi, cũng không thích hợp để trồng trọt, dùng trong ngắn hạn thì còn có thể, nhưng nếu qua thời gian lâu, không thể nào làm đến mức tự cấp tự túc, vậy thì nhất định sẽ sụp đổ.

Tiếp tục chạy vào trong huyện.

Số lượng dị thú trong huyện này ít hơn rất nhiều so với lúc trước.

Quả nhiên, Lâm Phàm muốn trưởng thành, nơi hắn đi qua nhất định sẽ gặp đả kích mang tính hủy diệt, số lượng dị thú giảm mạnh, cũng giống như trong khu bảo hộ tự nhiên, Lê Bạch chỉ nói cho hắn biết là bên kia có dị thú cấp bậc cao, dẫn đến sau này khi Lê Bạch đến đó, không tìm được dị thú nữa.

Từng đợt liên tục.

Các dị thú đang sinh sống trong huyện Miếu Loan gặp xui xẻo rồi.

Tai nạn diệt tộc lặng lẽ đến.

“Chúng ta nhất định phải nhanh lên, chất đầy xe hàng, nhanh chóng trở về, nếu không thịt sẽ biến chất, rất tệ.”

Lâm Phàm thúc giục mọi người, nhưng mà săn giết quả thật rất nhanh, dị thú cấp một, cấp hai đều không lọt vào mắt, cho dù là dị thú cấp ba cũng chỉ là để lấy thịt, cũng bị chất đống trong đống xác dị thú hồng huyết bình thường.

ĐƯơng nhiên, để đảm bảo xe hàng chứa đủ nhiều xác dị thú, trực tiếp chặt đầu dị thú, rút máu, những bộ phận vô dụng trực tiếp không cần mang về.

Đằng xa.

Có người du đãng xuất hiện trên mái một tòa nhà, dựa vào kính viễn vọng, quan sát từ đằng xa.

Nhìn tình hình của bọn hắn, trực tiếp hoang mang, đồng thời cũng bị dọa sợ.

“Bọn hắn đến nhập hàng.”

Có một người du đãng rùng mình nói.

“Đừng chọc đến bọn hắn, chúng ta cứ núp ở chỗ này là được.”

Người du đãng cũng không phải kẻ đần.

Có thể gây chuyện hay không, trong lòng biết rất rõ.

Khi bọn hắn quan sát, Lâm Phàm có cảm giác bị nhìn lén, nhưng mà cũng không nghĩ nhiều, săn giết dị thú mới là chuyện quan trọng nhất, chuyện khác chỉ cần không xảy ra trước mặt, đều có thể dễ dàng tha thứ.

Lúc này.

Bọn người Ngô Đình đang điên cuồng vận chuyển, Lâm Phàm thảnh thơi không có việc gì làm thì quan sát.

Đột nhiên.

Hắn phát hiện có con dị thú khi nhìn thấy đồng bạn bị vận chuyển đi, thế mà bị hù dọa co cẳng chạy mất, cái này khiến Lâm Phàm nổi lên chút vui thú, tường rào đang thiếu thức ăn, sao có thể lãng phí được.

Nâng bước chân, nhanh chóng đuổi theo, nhất định phải bắt nó về.

DỊ thú lợn rừng nhanh chóng chạy trốn, thỉnh thoảng có quay đầu nhìn lại, khi phát hiện nhân loại kia đang đuổi theo nó, nó kinh hoảng gào lên, chạy vào trong một tòa nhà, hy vọng có thể tránh né sự truy đuổi của đối phương.

“He he.” Lâm Phàm cười, đi vào trong tòa nhà, bên trong tòa nhà mờ tối im ắng, không hề có chút động tĩnh nào, phịch một tiếng, trên lầu vang lên tiếng va chạm, xem ra con dị thú lợn rừng này hoảng hốt quá mà chạy bừa.

Bước lên bậc thang lên trên.

“Tiểu Trư Trư, ngươi ở đâu?”

Lâm Phàm nhẹ nhàng nói chuyện trong không gian yên tĩnh.

Dị thú lợn rừng vốn đang trốn ở trong góc khuất, một chút tiếng động cũng không dám gây ra.

Lúc này, dị thú lợn rừng dựng thẳng lỗ tai, tiếng bước chân của nhân loại từ từ đi xa, sau đó biến mất không còn nữa, cái này khiến dị thú

lợn rừng thở phào một hơi, nện móng heo, chuẩn bị chạy trốn.

Ngay khi nó bước ra khỏi góc khuất.

“A… Ta phát hiện ra ngươi rồi.”

Lâm Phàm giống như quỷ, trực tiếp xuất hiện.

“Éc éc éc…”

Dị thú lớn rừng kêu lên thảm thiết, bị hù đến mức đại tiểu tiện không kiềm chế.

Lúc này.

Bọn người Ngô Đình đã dọn sạch hiện trường, số lượng dị thú đợt này không hề ít, đã chất đầy mấy chiếc xe hàng.

“A, Lâm ca đâu rồi?”

Ngô Đình quay đầu lại, không nhìn thấy bóng dáng Lâm ca, rất kỳ quái, vừa rồi còn đứng ở đây, sao chỉ mới chớp mắt đã biến mất rồi?

Sau đó, hắn ta nhìn thấy Lâm Phàm xuất hiện ở một nơi hẻo lánh, trong tay kéo đuôi của các một con dị thú.

“Đều đã xong rồi sao?” Lâm Phàm hỏi.

Ngô Đình nói, “Đã làm xong rồi, chất đầy.”

Chương 306 - Thức tỉnh, chúa cứu thế sao? Mở rộng tường rào. (3)

“Có thể nhét thêm con này không?” Lâm Phàm lắc lắc xác dị thú lợn rừng trong tay.

Ngô Đình lắc đầu, “Không thể được, đã đầy rồi, đóng cửa cũng phải phí rất nhiều sức lực mới được.”

“Thế à…”

Lâm Phàm bất đắc dĩ, mắt nhìn xác dị thú trong tay, chỉ là dị thú hồng huyết, không còn cách nào khác, chỉ có thể tiện tay ném sang một bên, lãng phí thì cũng có chút lãng phí.

Nhìn thoáng qua, dị thú lợn rừng mắt trợn tròn, chết không nhắm mắt.

TRong lòng chỉ có thể nói thật xin lỗi.

Sớm biết vậy… Đã tha cho ngươi rồi.

Khi quay lại tường rào, trời đã dần tối, bọn hắn vận chuyển xác dị thú vào trong kho lạnh, khi hắn về đến nhà, đẩy cửa ra, đã ngửi được mùi thơm của cơm chín.

Lão Vương đã sớm chuẩn bị xong thức ăn, đang ở trong phòng khách thử tu luyện thuật thổ nạp.

“Cảm giác thế nào?” Lâm Phàm hỏi.

Lão Vương nói, “Có chút khó chịu, không dễ thay đổi cách hô hấp, luôn cảm thấy tim nặng, hoảng hốt.”

Lâm Phàm cười nói, “Ừm, đây là chuyện rất bình thường, không cần phải nôn nóng, từ từ sẽ thành, dần dần quen thuộc, không cần nóng vội, nào, ngươi hô hấp một lần cho ta xem một chút, ta chỉ điểm cho ngươi một chút.”

“ĐƯợc.”

Lão Vương là người mới học, hơn nữa tuổi cũng không nhỏ, phương diện tư duy chưa chắc nhanh nhạy như người trẻ tuổi, tu luyện thứ đồ chơi này lại khá mới mẻ, cứng rắn luyện theo kiểu học vẹt, nhất định sẽ không đạt được hiệu quả tốt.

“Tiết tấu hô hấp của ngươi có chút vấn đề, nào, xem ta đây, nhớ kỹ cách và tiết tấu hô hấp, không cần cưỡng ép thay đổi.”

Lâm Phàm tự mình dạy bảo, hiệu quả đương nhiên tốt hơn lão Chu rất nhiều.

Những người sống sót khác nếu như biết được, tuyệt đối sẽ khóc lên, lão Vương quá hạnh phúc rồi.

Được tổ sư gia tự mình dạy học.

Một lát sau.

Tiết tấu của lão Vương đã dần dần khá hơn, Lâm Phàm hài lòng gật đầu, hắn phát hiện về phương diện tu luyện, lão Vương có vẻ không có thiên phú quá lớn, cuối cùng sẽ phạm sai lầm.

Cũng không phải là không có khả năng phạm sai lầm, mà là có vấn đề nói mấy lần, lại luôn quên.

Tình huống này có vẻ không đúng lắm.

Chỉ có thể nói thiên phú của lão Vương về phương diện tu luyện không tốt.

“Ăn cơm trước đi, ta đi hâm nóng đồ ăn.” Lão Vương bưng đồ ăn đến phòng bếp làm nóng.

“Tiểu Hi Vọng đâu?”

Lâm Phàm hỏi.

Lão Vương nói, “Đứa nhỏ nói hơi mệt, đã về phòng nghỉ ngơi trước rồi.”

Lúc này, Lâm Phàm phát hiện Lạt Điều ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn chằm chằm phòng Tiểu Hi Vọng, hai mắt đậu xanh trừng trừng.

“Thế nào?” Lâm Phàm sờ đầu Lạt Điều, tò mò hỏi.

Lạt Điều giãy dụa thân thế, nhanh chóng di chuyển trên mặt đất đến trước cửa phòng Tiểu Hi Vọng, ngẩng đầu lên, tình hình như vậy khiến Lâm Phàm cảm thấy có chút quái dị.

Đột nhiên, một luồng dao động rất nhỏ truyền đến, hắn lập tức nắm bắt được.

“Hả?”

Lâm Phàm đứng dậy, khẽ nhíu mày, đi đến gian phòng của Tiểu Hi Vọng.

Mở cửa, đi vào, đến bên cạnh Tiểu Hi Vọng, chỉ thấy Tiểu Hi Vọng đang nhíu mày, biểu hiện vô cùng khó chịu, ý thức mơ mơ hồ hồ, tự mình lẩm bẩm, tựa như đang nói… Nóng quá, nóng quá.

Lâm Phàm sờ đầu Tiểu Hi Vọng, phát hiện trán của nàng rất nóng.

Không phải phát sốt.

Nếu như phát sốt, Lạt Điều hoàn toàn có thể chữa trị được.

“Thế nào?” Lão Vương đi đến, vô cùng khó hiểu, nhưng nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của con gái, trong nháy mắt hắn ta cảm thấy luống cuống, có chút không biết phải làm sao, nhìn về phía Lâm Phàm, trong lòng hắn ta, Lâm Phàm chính là người có thể tin tưởng nhất.

Lâm Phàm nói, “Đừng lo lắng, có khả năng là sắp trở thành Giác Tỉnh Giả.”

TRong khoảng thời gian gần đây, Tiểu Hi Vọng vẫn luôn sử dụng huyết tinh, mỗi ngày đều ăn thịt dị thú, tố chất thân thể ngược lại còn không tăng lên, vậy thì cũng chỉ có thể nói, năng lượng ở trong đó có khả năng đều dùng để tăng tinh thần.

“A…” Lão Vương căng thẳng và kích động.

Con gái mình sắp trở thành Giác Tỉnh Giả rồi?

Nếu thật là như vậy.

Thì quá khiến người ta kích động.

“Lão Vương, ngươi đi thông báo với lão Chu, Lê Bạch đến.” Lâm Phàm nói.

Lão Vương vội vàng rời đi thông báo.

Rất nhanh, bọn hắn đến.

“Các ngươi nhìn xem, tình hình của Tiểu Hi Vọng có phải là sắp trở thành Giác Tỉnh Giả hay không?” Lâm Phàm hỏi.

Lão Chu nhìn lại cẩn thận, “Có lẽ vậy, Giác Tỉnh Giả thức tỉnh năng lực chính là tinh thần não bộ bộc phát, mở ra gông xiềng, được gọi là lĩnh vực Thượng Đế, bây giờ não vực của nàng đang xảy ra biến hóa, tế bào trong cơ thể, giống như thuốc nổ vậy, bắt đầu nổ tung, không có chuyện gì, vượt qua là được.”

“Lúc đó ngươi cũng có loại tình huống này sao?” Lâm Phàm hỏi.

Lão Chu nói, “Có, nhưng mà khi đó ta cũng không nghiêm trọng giống như Tiểu Hi Vọng, căn cứ suy đoán nhiều năm qua của ta, năng lực của Giác Tỉnh Giả cũng phân chia cao thấp, ta có thể điều khiển kim loại, loại năng lực của ta được xưng là siêu tự nhiên có liên quan đến niệm lực, Lê Bạch là năng lực cự thạch, tuy rằng có thể chuyển hóa bùn đất thành đá, nhưng phương thức chiến đấu của hắn vẫn là lấy lực lượng làm chủ, phẩm cấp năng lực của hắn chắc hẳn là kém ta một bậc.”

Lê Bạch đứng bên cạnh trừng mắt nhìn lão Chu.

Khá lắm.

Mẹ nó ngươi đang lấy ta ra làm bàn đạp mà dẫm đấy à.

Nắm lấy cơ hội là làm ngay.

Ai có thể chịu được.

Lâm Phàm trầm tư, cảm thấy lão Chu nói cũng có lý.

Mặc dù không nên xuất hiện sự phân chia cao thấp trong năng lực, nhưng ở phương diện sức chiến đấu, có năng lực quả thật hoàn toàn không được, ví dụ như năng lực phụ ma của Diêu Tuyết, năng lực hệ mộc của Diệp Đồng Đồng.

Chương 307 - Thức tỉnh, chúa cứu thế sao? Mở rộng tường rào. (4)

Lâm Phàm trông nom bên cạnh Tiểu Hi Vọng.

Lão Chu và Lê Bạch cũng không hề rời đi, mà muốn nhìn thử một chút, rốt cuộc Tiểu Hi Vọng thức tỉnh loại năng lực gì.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Lão Vương từ đầu đến cuối đều vô cùng lo lắng, cho dù Lâm Phàm có an ủi rằng không sao cả, nhưng sao có thể trấn an được hắn ta, hắn ta là phụ thân, nhất định sẽ lo lắng đến tình trạng của con gái mình.

Nửa đêm.

Tình hình đột nhiên thay đổi.

Tiểu Hi Vọng đang nằm ở trên giường được một luồng năng lượng bao phủ, chậm rãi bay lên.

“Lợi hại, không phải là năng lực niệm lực chứ.” Lão Chu kinh hô, vô cùng kinh ngạc.

Lâm Phàm và Lê Bạch nhìn thoáng qua lão Chu.

Lão Chu tiếp tục nói, “Niệm lực tuy rằng ít ỏi, nhưng lại có thể gọi là năng lực toàn diện, biểu hiện chủ yếu của niệm lực chính là khống chế vật, một vài đồ vật xung quanh đều có thể biến thành vũ khí, đồng thời có được tốc độ siêu cường, lực lượng siêu mạnh.”

Lê Bạch dường như nghĩ đến chuyện gì đó, “Hình như ta nhớ đến một chuyện mấy năm trước.”

“Chuyện gì?” Lâm Phàm hỏi.

Lê Bạch nói, “Lúc trước ta vẫn còn chưa ở tường rào Diêm Hải, mà ở trong một tường rào khác, khi đó có một người sống sót xuất hiện năng lực niệm lực, nhưng mà ngày đầu tiên hắn thức tỉnh đã chết, khi đó cái tường rào kia rất loạn, rất điên cuồng, vị Giác Tỉnh Giả kia sau khi có được năng lực, lập tức trở nên ngông cuồng, muốn trở thành người quản lý của tường rào, hoàn toàn chính xác, đối phương vừa thức tỉnh đã có sức chiến dấu kinh người, tất cả đồ vật xung quanh đều là vũ khí của hắn, chỉ là khi hắn đang thực hiện tốc độ siêu cường, thân thể bị lực cản của gió xé rách, toàn thân bốc lên tia lửa, giống như bị thiêu đốt.”

Nghe thấy tình huống như vậy.

Lâm Phàm dường như đã hiểu ra gì đó.

“A, có nghĩa là, cường độ thân thể của đối phương vẫn còn rất yếu, cho nên khi thi triển tốc độ siêu cường, thân thể không thể nào chống đỡ được tốc độ như vậy, gây ra tình huống tự hủy.”

“Đúng, chính là như vậy.” Lê Bạch gật đầu nói.

Vào lúc bọn hắn đang nói chuyện với nhau.

Tiểu Hi Vọng đang trôi nổi dường như mất đi nguồn lực lượng kia.

Đột nhiên rơi xuống.

Lâm Phàm tay mắt lanh lẹ, lập tức ôm lấy, từ từ đặt nàng xuống giường.

“Không sao, nhiệt độ đã giảm.” Lâm Phàm sờ trán nàng, nhiệt độ đã giảm, khôi phục lại nhiệt độ bình thường.

Lúc này.

Lông mi Tiểu Hi Vọng hơi run run, từ từ mở hai mắt ra.

“Lâm thúc thúc, các ngươi đang chơi cái gì vậy?”

Tiểu Hi Vọng vô cùng khó hiểu, nàng chỉ đi ngủ thôi mà, sao các thúc thúc đều vây quanh xung quanh nàng như vậy?

Lâm Phàm mỉm cười nói, “Tiểu Hi Vọng, bây giờ ngươi chính là Giác Tỉnh Giả rồi.”

“A? Thật sao?”

Tinh thần Tiểu Hi Vọng vô cùng hăng hái ngồi dậy, nàng rất muốn trở thành Giác Tỉnh Giả, vì muốn có năng lực để bảo vệ mọi người,

“Ừm, bây giờ ngươi nói cho thúc thúc, ngươi có cảm giác gì?” Lâm Phàm hỏi.

Tiểu Hi Vọng nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó nhìn về cái ghế cuối giường, giơ tay lên, một luồng dao động xuất hiện, cái ghế đột nhiên bay lên, khi cánh tay di chuyển, cái ghế cũng di chuyển.

“Quả nhiên, đây chính là niệm lực.” Lê Bạch rất hâm mộ.

Năng lực này rất mạnh.

Năng lực toàn diện có thể nói đùa sao?

Chỉ cần phát triển ổn định, tăng cường độ thân thể lên, vậy thì giai đoạn trước của năng lực này, có thể xưng là vô địch.

Lâm Phàm cười nói, “Thật lợi hại.”

Tiểu Hi Vọng ngẩng đầu lên, vô cùng vui vẻ, “A, a cuối cùng cũng mạnh lên, sau này cứ để ta bảo vệ ba ba và thúc thúc.”

Lâm Phàm dặn dò Tiểu Hi Vọng một vài chuyện, dù sao thì thi triển tốc độ siêu cường sẽ khiến thân thể sụp đổ, chuyện này không thể xảy ra được.

Cũng may Tiểu Hi Vọng cũng rất nghe lời mà gật đầu.

Dỗ Tiểu Hi Vọng đi ngủ.

Bọn hắn đi ra phòng khách.

“Phải bồi dưỡng Tiểu Hi Vọng thật tốt.” Lâm Phàm mở miệng, năng lực này xuất hiện, đại biểu tường rào Miếu Loan bọn hắn, tương lai sẽ có thêm Giác Tỉnh Giả cường đại xuất hiện.

Thậm chí phóng tầm mắt ra toàn thế giới, chuyện này cũng cực kỳ bùng nổ.

Lê Bạch nói, “HUyết tinh, thịt dị thú không thể nào ngừng được, nhất định phải tăng cường độ thân thể của Tiểu Hi Vọng lên, nếu như không có thân thể khỏe mạnh, uy lực của năng lực này sẽ bị giảm đi rất nhiều.”

Lão Chu nói, “KHông sai, Đoán Cốt Thổ Nạp Thuật cũng phải học được.”

Lâm Phàm nói, “Lão Vương, gánh nặng của ngươi bắt đầu rồi, trong khoảng thời gian này, ngươi gác hết mọi chuyện trong tay lại, ở bên cạnh Tiểu Hi Vọng, mặc dù ta đã nói với nàng, đừng dùng tốc độ siêu cường, nhưng nàng vẫn còn là đứa trẻ, mà trẻ nhỏ thì rất tò mò, cho nên người phải luôn ở bên cạnh nàng.”

“Ta đã hiểu, ta nhất định sẽ coi trọng.” Lão Vương trịnh trọng gật đầu, tâm tình vô cùng kích động, thậm chí nghĩ đến, mẹ đứa nhỏ, nàng có nhìn thấy không, con gái của chúng ta đã trở thành Giác Tỉnh Giả rồi.

Có tiền đồ.

“Vậy là tốt rồi, vói năng lực của chúng ta, bồi dưỡng đứa nhỏ này không thành vấn đề, thậm chí sau này đứa nhỏ này có thể trở thành mấu chốt tiêu diệt dị thú, kết thúc tận thế.” Lâm Phàm nói.

Lão Vương há hốc mồm, “Cái này… Cái này cũng quá khoa trương rồi.”

Lâm Phàm mỉm cười, vỗ vai lão Vương, “KHoa trương sao? Cái này không hề khoa trương, lúc có năng lực thế này xuất hiện, vậy thì đã thể hiện loại năng lực này là mấu chốt giải quyết tận thế, lão Vương ạ, gánh nặng trên người ngươi rất nặng dó, tương lai của thế giới đang nằm trong tay ngươi.”

Lão Vương:…?

Trước kia hắn ta rất vui vẻ, vui vẻ vì con gái trở thành Giác Tỉnh Giả.

Nhưng bây giờ áp lực rất lớn.

Chương 308 - Thức tỉnh, chúa cứu thế sao? Mở rộng tường rào. (5)

Lời này khiến hắn ta có chút hoang mang.

“Ta…” Lão Vương nói chuyện đã bắt đầu cà lăm.

Lão Chu nói: “Lão Vương, nếu như ngươi cảm thấy áp lực quá lớn, vậy cứ giao đứa nhỏ cho ta bồi dưỡng, ta nghĩ rằng, nếu tương lai thật sự thành thật, ta nói thế nào cũng là người nuôi dưỡng chúa cứu thế, tóm lại có thể lưu danh sử sách.”

“KHông cần, tự ta làm được.” Lão Vương vội vàng nói.

Đứa con trở thành bánh trái thơm ngon, áp lực lại lớn hơn.

“Ha ha ha…”

Bọn người Lâm Phàm đều cười ra tiếng.

“Được rồi, không nói những chuyện này nữa, có chuyện cần nói với các ngươi.” Lâm Phàm chậm rãi nói, “Ngô Đình đề cập với ta chuyện mở rộng tường rào, tình hình là thế này…”

Hắn nói lại những gì hắn và Ngô Đình đã nói ra.

Đám người lão Chu nghe rất cẩn thận.

Chuyện mở rộng tường rào, bọn hắn cũng không hề nghĩ đến.

Bây giờ Lâm Phàm nói ra, bọn hắn cũng biết, chuyện này tương lai nhất định phải làm, khi số lượng người sống sót càng ngày càng nhiều, còn cả sản nghiệp tự cấp tự túc dần dần hoàn thiện, đất đai cần dùng đến nhất định khổng lồ.

Lấy tường rào Miếu Loan làm cơ sở, xây dựng lại văn minh nhân loại.

Vậy thì các hạng mục cũng đều nên có.

Bệnh viện, trường học, dây chuyền sản xuất vật tư, khoan đã… Thật sự có rất nhiều thứ cần làm.

Chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều đầy đủ.

“Cái thị trường giao dịch mà ngươi nói ta có biết, đúng là một cách.” Lê Bạch nói.

Lâm Phàm nói, “Bây giờ chúng ta không thiếu huyết tinh, sớm kiến tạo tốt cơ sở, sẽ có trợ giúp rất lớn với sự phát triển trong tương lai của chúng ta, ta chuẩn bị ngày mai đi ngay.”

Lão Chu nói, “Vội vàng như vậy sao?”

Lâm Phàm nói, “Làm việc cần phải nhất cổ tác khí, muốn làm thì lập tức hành động ngay, do do dự dự, lề mà lề mề, cuối cùng thì chuyện gì cũng không làm được.”

Lê Bạch giơ ngón tay cái với Lâm Phàm.

Đại biểu phái hành động, quả nhiên nói là làm ngay, không chút do dự.

“Ta đi cùng với ngươi.” Lê Bạch nói ra.

“Đi.”

Lâm Phàm thấy Lê Bạch biết rõ tình hình bên đó, dẫn theo cũng tốt, ít nhất có thể tiết kiệm được nhiều chuyện phiền phức không cần thiết.

…

Sáng sớm.

Một chiếc xe Pickup lái ra khỏi tường rào, đi về phương xa.

TRong xe.

“Lâm Phàm, ngươi có nghĩ đến chuyện ngụy trang một chút không?” Lê Bạch hỏi

“Ngụy trang? Tại sao ta lại phải ngụy trang?” Lâm Phàm nhìn Lê Bạch, không biết lời hắn ta nói có ý gì.

Lê Bạch nói, “Chuyện mảnh vỡ chắc hẳn mọi người đều đã biết, bên kia là thị trường giao dịch, tin tức vô cùng linh thông, Lâm Phàm của tường rào Miếu Loan lấy được mảnh vỡ, chuyện này nhất định sẽ được đặt trên đầu đề, nếu như ngươi đến đó, ngươi chính là Lâm Phàm của tường rào Miếu Loan, tình cảnh lúc đó nhất định rất kích thích, ít nhất chúng ta sẽ bị mấy trăm ánh mắt nhìn chằm chằm.”

Lâm Phàm xua tay, “Không cần thiết, dù sao cũng cần thuê người đến xây dựng tường rào, biết sớm biết muộn cũng giống nhau cả thôi.”

“Ừm, lời này cũng đúng.” Lê Bạch nghĩ nghĩ, đúng vậy, không có vấn đề gì cả.

Trên đường đi, đi ngang qua tường rào Hoài Phổ.

Lâm Phàm chỉ vào phương ra, loáng thoáng có tường thành xuất hiện nói: “Trong tường rào kia có vấn đề, có người nói với ta, từng nhìn thấy quái vật ếch trâu lột da ở bên trong tường rào kia, ta hoài nghi trong đó có người đang làm thí nghiệm.”

Lê Bạch nhìn qua rồi ròi nói, “Người quản lý Quý Xương Bảo của tường rào này ta đã từng gặp qua, đầu óc đơn giản, nhìn không giống như người có học, hắn có thể làm được loại thí nghiệm này, heo mẹ

cũng có thể leo cây.”

Lâm Phàm cười nói, “Cũng không nhất định là do hắn làm, nói không chừng là có chuyên gia làm đó.”

Lê Bạch lắc đầu nói, “Ai, ai làm không liên quan gì đến chúng ta, chỉ là với thế đạo bây giờ, thật sự khiến người ta không nhìn thấy được chút hy vọng nào cả, lúc trước có người từng đề nghị một việc, đó chính là lấy một tòa thành thị làm trung tâm, thanh lý sạch dị thú bên trong đó, rồi tập hợp lực lượng từ tường rào của một tỉnh, dựng lên tường rào thành thị, thật ra ý tưởng này rất tốt, nhưng cuối cùng không nói xong, cứ như vậy mà sụp đổ.”

Lâm Phàm cười nói, “Là Kim lăng bên kia đưa ra lời hiệu triệu nhỉ.”

“Ừm, đúng thế.”

“Ai đồng ý bỏ đi quyền lợi quản lý trong tay, nếu như thật sự thành công, người quản lý của cái thành thị kia sẽ do ai làm, nhất định là do người của tường rào Kim Lăng bên kia nắm giữ, người tường rào khác sẽ nghĩ rằng, ta cực cực khổ khổ như vậy, đến cuối cùng lại trở thành pháo hôi tay chân, cái này ai có thể chịu được.”

“Ha ha ha, đúng thế.”

CHuyện cũ trước kia.

Bây giờ cũng chỉ có thể xem như chuyện cười.

Kỳ ngộ sinh tồn của nhân loại, thông thường cứ như vậy mà mất đi.

“Chúng ta đã đến khu vực chợ giao dịch.”

Thật lâu trước đây Lê Bạch đã từng đến nơi này.

Lâm Phàm quan sát hoàn cảnh xung quanh, khắp nơi đều là thân xe đã bị lấy hết bộ phận bên trong, chỉ còn lá sắt bên ngoài, bây giờ vết hoen rỉ loang lổ, không biết đã hoang phế bao lâu.

Sau khi đến nơi này.

Xung quanh cũng dần dần nhiều người hơn.

Ai ai cũng lái xe, nhanh chóng chạy về phía chợ giao dịch.

Lê Bạch nói, “Nơi này ngư long hỗn tạp, đến bên trong là an toàn, nhưng ở bên ngoài thì rất nguy hiểm, ngươi nhìn bọn người kia đang

ở trong xe, giống như đang là chờ người, nhưng thật ra là đang tìm kiếm người sống sót từ bên trong chợ giao dịch ra ngoài."

"Quả thật có chút nguy hiểm, từ trong chợ giao dịch ra ngoài, còn phải chú ý có bị người ta nhìn chằm chằm hay không." Lâm Phàm cười nói.

Làm chuyện này đều là ngươi muốn cầm tiền nhanh, bằng tốc độ nhanh nhất lấy được huyết tinh.

Chương 309 - Khi các ngươi xuất hiện, ta lập tức suy nghĩ đến chuyện bắt các ngươi làm công miễn phí.

Lê Bạch nói, "Loại ít người như chúng ta đây, thông thường chính là con mồi tốt nhất trong lòng bọn họ."

"Ta hy vọng bọn hắn có thể quý trọng cuộc sống tốt đẹp, còn sống thật sự rất khó." Vẻ mặt Lâm Phàm bình tĩnh, ánh mắt hờ hững nhìn những người sống sót ở bên ngoài, muốn ra tay với hắn quả thật có thể, nhưng phải cân nhắc thật tốt, cái giá sau khi ra tay, có thể chịu được hay không.

Rất nhanh.

Đỗ xe thật tốt.

Rút chìa khóa ra.

"Xe để ở chỗ này, đừng chờ đến khi chúng ta ra ngoài rồi, chỉ còn lại cái xác rỗng ở đây." Lâm Phàm hoài nghi sâu sắc về dân phong trong tận thế.

Lê Bạch nói, "Cái này thì có thể yên tâm, xe sẽ không bị đánh cắp, chợ giao dịch xây dựng ở chỗ này, đến đây đều là người sống sót ở khắp nơi, nếu như ngay cả phương tiện giao thông cũng bị trộm, ngươi cảm thấy sẽ còn người đến đây nữa sao?"

Đây cũng là chuyện duy nhất có thể đảm bảo ở chợ giao dịch.

"Điều này cũng đúng."

Lâm Phàm gật đầu, đúng vậy, an ninh nên có thì vẫn phải có.

Đi đến cửa vào hầm trú ẩn.

Phía trên góc tường có giám sát, đinh một tiếng, cửa sắt mở ra, nhân

viên đang làm việc thúc giục, vội vàng đi vào.

Lâm Phàm nhìn vị nhân viên công tác này, đối phương là Liệp Sát giả, thảnh thơi ngồi ở cửa ra vào, đung đưa chân, biểu hiện rất nhẹ nhàng tự tại, có một loại cảm giác hài lòng với cuộc sống bây giờ.

Hai người đi vào bên trong, tiếng ầm ỹ truyền đến, hai bên hầm trú ẩn có muôn hình muôn vẻ người đang ngồi xổm, có nam có nữ, trẻ có già có.

Lê Bạch nói, "Chúng ta đến nơi này chính là khách, không cần nộp bất cứ phí tổn gì cả, nhưng khi màn đêm buông xuống, thì phải rời đi, mà bọn họ ở chỗ này bày quầy bán hàng, chỉ cần giao nạp huyết tinh xem như phí bày quầy bán hàng, bọn hắn muốn qua đêm ở chỗ này, nhất định phải giao nộp một viên huyết tinh cấp một."

"Cũng không đắt lắm." Lâm Phàm gật đầu.

Huyết tinh mới là đồng tiền mạnh nhất.

Tất cả mọi người đều cần.

Lâm Phàm đi rất chậm, tò mò nhìn xem những người này đang buôn bán thứ gì.

"Huyết tinh cấp năm hối đoái thành 100 viên huyết tinh cấp ba."

Đây là trước mặt một vị nam tử trung niên đang ngồi xổm dưới đất, trước mặt bày một mảnh giấy, trên giấy viết mấy chữ này.

Cẩn thận quan sát, vị nam tử trung niên này chắc hẳn là Liệp Sát giả cấp ba, cũng không biết từ đâu lấy được một viên huyết tinh cấp năm, từ đó muốn hối đoái thành huyết tinh cấp ba, dùng để tăng thực lực bản thân.

Cái này cũng có thể hiểu được.

Chỉ là tỉ lệ hối đoái hơi lớn.

Lê Bạch nhỏ giọng nói, "Đồ vật giao dịch ở chỗ này, thông thường giá cả rất cao, cái bọn hắn muốn không phải là bán đồ đi trong thời gian nhanh nhất, mà muốn gặp được người có nhu cầu cấp bách đối với thứ này, gặp được một người, vậy thì có thể trực tiếp bay cao."

"Ừm."

Lâm Phàm gật đầu, đúng là như thế, ví dụ như cái huyết tinh cấp

năm này, muốn hối đoái ra 100 viên huyết tinh cấp ba, người bình thường khẳng định nhìn cũng không thèm nhìn, nhưng nếu có vị cường giả cấp năm, cho đến bây giờ vẫn chưa gặp được dị thú cấp năm, lại góp nhặt được một đống huyết tinh cấp ba, vậy có khả năng sẽ không chút do dự mà hối đoái, dù sao thì huyết tinh cấp ba đối với hắn ta đã vô dụng rồi.

Tiếp tục đi vào bên trong.

Dừng lại trước mặt một vị nam tử.

"Giác Tỉnh Giả xi măng?"

Lâm Phàm rất kinh ngạc, không ngờ lại có loại năng lực thế này xuất hiện.

Nghe thấy tiếng nói, nam tử ngẩng đầu, cười he he, "Ca, cần năng lực của ta sao, ta là một người rất giỏi xây dựng tường rào, trả tiền theo ngày, giá cả vô cùng phải chăng, một ngày làm việc tám giờ, chỉ cần mười viên huyết tinh cấp hai."

"Mắc như vậy sao?" Lâm Phàm cảm thấy khá hứng thú với Giác Tỉnh Giả này, cái hắn cần chính là năng lực này.

Nam tử nói, "Ca, cái này mà đắt sao? Ta là Giác Tỉnh Giả cấp hai, tốc độ làm việc rất nhanh, nếu như chờ ta trở thành Giác Tỉnh Giả cấp ba rồi, vậy thì cái giá tiền này chính là nước lên thì thuyền lên, huyết tinh cấp hai không còn có thể mời được ta đâu."

"Có thể mặc cả không?" Lâm Phàm hỏi.

Nam tử quan sát vẻ mặt Lâm Phàm, phát hiện khi hắn nói "Có thể mặc cả không", có cảm giác đang thăm dò.

Hắn ta quả quyết lắc đầu, "Ca, không mặc cả."

"ĐƯợc, đi theo đi." Lâm Phàm gật đầu, cuối cùng cũng tìm được vị trợ thủ thứ nhất.

Nam tử gấp giấy lại, bỏ vào trong ngực, vẻ mặt tươi cười hấp tấp đi theo Lâm Phàm, nhiệt tình nói, "Ca, ta tên là Lý Quyền Phi, lần này cần xây dựng tường thành lớn thế nào, ta đánh giá một chút, tính toán sổ sách cho ngươi."

"Đừng nóng vội, còn chưa xác định." Lâm Phàm nói.

"A a, ca, vậy thì có cần thêm giúp đỡ hay không, ta biết mấy người

đều là người chuyên xây dựng tường thành, năng lực đặc biệt xuất chúng, tuyệt đối có thể giúp ngươi vừa lòng thỏa ý." Lý Quyền Phi cực lực đề cử, đều làm nghề này, giới thiệu chuyện làm ăn với nhau là rất bình thường.

Lâm Phàm nghe thấy, rất vui mừng.

"Dẫn đường."

"Được."

Trong lòng Lý Quyền Phi đắc ý, không ngờ mối làm ăn đến nhanh như vậy, hắn ta đã một tháng rồi chưa có việc làm.

Đương nhiên, hắn ta sẽ không ở lại trong chợ giao dịch.

Chờ đến khi trời tối, đi thẳng đến bên ngoài chợ giao dịch, thi tiển năng lực, xây một phòng nhỏ bằng xi măng đơn giản, ở qua một đêm, chờ trời sáng lại tiếp tục bầy quầy bán hàng.

"A Đản, thứ đồ chơi này của ngươi còn chưa bán đi à, nghe lời ta, hạ giá đi."

"Ha ha, anh em bắt đầu làm việc, có việc lớn."

Chương 310 - Khi các ngươi xuất hiện, ta lập tức suy nghĩ đến chuyện bắt các ngươi làm công miễn phí. (2)

Lâm Phàm phát hiện tính cách tên Lý Quyền Phi này có chút hoạt bát.

Rõ ràng tận thế cũng không thể khiến hắn ta kiềm chế, không thể không nói, tâm thái của gia hỏa này không tệ

Rất nhanh, có Lý Quyền Phi dẫn đường, đi vào một ngóc ngách.

"Cao ca, Hứa ca, việc lớn đến."

Lý Quyền Phi hô hào, không thèm để ý đến ánh mắt những người xung quanh đang nhìn về phía hắn ta, cái hắn ta muốn là để người khác biết, hắn ta đã có việc làm, sẽ có một khoản thu nhập.

Lâm Phàm nhìn về phía hai người kia.

Nam tử được xưng là Cao ca đội một cái nón bảo hộ màu vàng đất cũ nát, mũi hơi khoằm, râu hình chữ bát, bên hông đeo một cái rìu ngắn nhỏ.

Cái này khiến Lâm Phàm nghĩ đến một nhân vật dường như đã từng quen biết.

Chính là Quang Đầu Cường.

Một vị Hứa ca khác khá bình thường, dáng vẻ bình thường, không hề có chút đặc điểm nào, không có quá nhiều đánh giá.

“Ta giới thiệu cho ngươi, Cao Sơn, Hứa Dương, đều chuyên xây dựng tường thành của tường rào.” Lý Quyền Phi giới thiệu, sau đó nhìn về phía hai người nói, “Vị đại ca này muốn tìm người xây dựng tường thành tường rào, khối lượng công trình rất lớn, ta đã nói với đại ca này rồi, một ngày cho các ngươi tám viên huyết tinh cấp hai, các ngươi có làm không?”

Cao Sơn kinh ngạc.

Hứa Dương cũng kinh hãi.

Lý Quyền Phi nói, “Cái này không ít đâu, giá cả như vậy rốt cuộc các ngươi có đồng ý làm hay không?” Cao Sơn và Hứa Dương không hề nghĩ ngợi, điên cuồng gật đầu.

“Làm, chúng ta làm.”

Cái thù lao này đã rất cao rồi.

Một ngày đưa năm viên huyết tinh cấp hai, bọn hắn cũng đồng ý, không nghĩ đến Lý Quyền Phi lại trực tiếp nói cho bọn hắn tám viên huyết tinh cấp hai, không hổ là huynh đệ tốt, có chỗ tốt thật sự nhớ đến bọn hắn.

Lâm Phàm lẳng lặng nhìn bọn hắn, đối với tình hình của bọn hắn cũng nhìn thấy rõ ràng.

Nhưng mà không quan trọng.

Trước mắt chủ yếu là phải xây dựng tường thành lên.

Sau khi hắn dẫn những người này về, chuyện sau đó cứ giao cho lão Chu phụ trách.

Lâm Phàm muốn tiếp tục tìm người, nhưng Lý Quyền Phi nói cho hắn biết, ở trong này đã không còn ai có năng lực phù hợp nữa rồi, muốn gặp được người có năng lực phù hợp quả thật rất khó.

Nói về năng lực của Cao Sơn và Hứa Dương đi.

Lần lượt là khống chế đất và mắt hàn sắt.

Đều chuyên làm nghề này mà sống.

Không vội vàng rời đi, mà là tiếp tục đi dạo bên trong chợ giao dịch, lần đầu tiên đến đây nhất định phải xem xét cẩn thận một chút, hắn phát hiện ở đây có rất nhiều thứ.

Có làm việc tay chân.

Có tự nguyện làm sát thủ.

Còn có buôn bán những thứ từng phổ biến vào thời kỳ hòa bình, nhưng bây giờ lại là những thứ hiếm có vô cùng.

Ví dụ như điện thoại.

Cũ thì cũ đó, nhưng còn có thể khởi động máy, không có Internet, lại có thể mở ca khúc đã download xuống, còn có thể xem tiểu thuyết trong kho lưu trữ.

Chỉ có thể nói, chỉ cần tìm được đồ tốt, là có thể mang đến đây buôn bán.

Đột nhiên, hắn dừng chân lại, trên quầy hàng trước mắt đang trưng bày một thứ, khiến hắn chú ý đến, nếu như suy đoán không sai, thứ đồ chơi này có vẻ chính là mảnh vỡ, chỉ là mảnh vỡ này rất nhỏ, chỉ nhỏ cỡ móng tay, năng lượng ẩn chứa bên trong quá yếu.

Đến mức xung quanh có rất nhiều người liếc mắt nhìn sang, nhìn chằm chằm mảnh vỡ, nhưng không có hành vi gì quá khích.

“Ông già, cái này bán thế nào?”

Người bán cái mảnh vỡ nhỏ cỡ móng tay này chính là một ông già, nhìn có vẻ đã hơn 60 tuổi, không phải Giác Tỉnh giả cũng không phải Liệp Sát giả, cũng không biết đối phương lấy được mảnh vỡ ở đâu.

Quả nhiên trong tận thế, chuyện kỳ quái đặc biệt nhiều, chỉ có ngươi không nghĩ đến, không có cái ngươi chưa từng thấy qua.

Ông lão ngẩng đầu, làn da ngăm đen, mặt mũi nhăn nheo, hai mắt đục ngầu, mở miệng lộ ra một hàm răng vàng nói: “Cái này không bán.”

“KHông bán? Vậy thì có yêu cầu gì sao?”

Nếu bày ra, đương nhiên có chuyện cầu, không muốn bán lấy huyết tinh, vậy thì chắc chắn muốn chuyện khác.

Không đợi ông lão này nói chuyện, một chủ quán ở bên cạnh đã nói, "Yêu cầu của hắn là nhất định phải giúp hắn giết chết người đứng thứ hai của tường rào Liên Cảng Lý Vĩnh, đây chính là một Giác Tỉnh giả cấp bốn, hơn nữa còn đang ở trong tường rào, muốn giết chết đối phương, đúng là khó như lên trời."

Lý Vĩnh?

À, chính là tên kia.

"Tóm lại cũng phải có cái lý do chứ." Lâm Phàm muốn nghe chuyện xưa, có thể khiến một ông lão có suy nghĩ như vậy, chỉ có thể nói chuyện nà nhất định là có huyết hải thâm thù.

"Hắn giết người mà ta yêu nhất, ta muốn hắn chết." Khi nói chuyện này, trong mắt ông lão bừng bừng lửa giận, đó là nỗi thù hận không thể xé nát nuốt sống đối phương.

"Con gái sao?"

Lâm Phàm có chút đồng cảm với ông lão này, trong tận thế có thể có người thân làm bạn bên người, đó là chuyện hạnh phúc nhất, thế nhưng bây giờ, người thân bị giết, đổi thành bất cứ ai mà nói đều là một loại đả kích không thể chấp nhận được.

Chủ quán bên cạnh cười nói, "Con gái cái gì chứ, đó là vợ hắn, thân già nhưng tâm không già, bỏ ra hai mươi viên huyết tinh cấp một mua một nữ nhân trẻ tuổi về làm bạn, khoảng thời gian trước đã bị người ta giết rồi."

Lâm Phàm:…

Ông lão trợn mắt nhìn chủ quán bên cạnh, ý rất rõ ràng, ngươi nhiều chuyện như thế làm gì?

"Rốt cuộc ngươi có làm hay không, nếu như ngươi không làm, vậy thì ngươi tránh ra, đừng cản trở người khác." Ông lão bất mãn nói.

Lâm Phàm suy nghĩ, hắn có thù với Lý Vĩnh không?

Nhất định là có.

Đó chính là người của tường rào Liên Cảng suýt đánh chết Lục Sơn, cũng là đội viên trong tay hắn ta, lần trước hắn đã giết chết người

suýt chút nữa giết chết Lục Sơn, từ đó thù này đã kết.

Chương 311 - Khi các ngươi xuất hiện, ta lập tức suy nghĩ đến chuyện bắt các ngươi làm công miễn phí. (3)

Nếu như cho Lý Vĩnh cơ hội, đối phương nhất định sẽ không chút do dự mà giết chết hắn.

Mảnh vỡ tuy nhỏ, nhưng cũng là thịt, mang về cho Lạt Điều làm đồ ăn vặt cũng tốt.

Nhu cầu của Lạt Điều đối với mảnh vỡ rất lớn.

Hắn muốn nhìn một chút, khi Lạt Điều ăn đủ nhiều mảnh vỡ rồi sẽ có biến hóa như thế nào.

“Nhận.”

Lâm Phàm không suy nghĩ nhiều, tương lai cuối cùng cũng sẽ giết, nếu như có được chỗ tốt, vậy đương nhiên ra tay luôn ngay bây giờ.

“Ta đi chung với ngươi.” Ông lão đứng dậy, không cầm mảnh vỡ theo, mà đặt trong tủ bảo hiểm, tủ chứa đồ ở nơi này đều là do chợ giao dịch cố ý chuẩn bị, chính là để cho người nơi này dùng để cất giữ đồ vật.

Đám người rời khỏi chợ giao dịch.

Lê Bạch rất hoang mang, khá lắm, chúng ta đến tuyển người, không ngờ ngươi lại thuận tay nhận đơn, còn là đến tường rào Liên Cảng giết người, nói thật, tình hình này đã vượt quá sự tưởng tượng của hắn ta.

Xe Pickup có thêm bốn người.

Phía trước bốn người, phía sau có hai người.

Xe Pickup chạy đi, đám người sống sót ở phía ngoài chợ giao dịch nhìn thấy nhân số của Lâm Phàm khá nhiều, không thể xem bọn họ thành con mồi, bỏ mặc bọn họ chạy đi.

Dọc đường đi.

“Mảnh vỡ của ngươi từ đâu lấy được thế?” Lâm Phàm rất tò mò.

“Nhặt.”

ĐỐi với câu trả lời này, nếu như hắn tin, vậy thì đầu óc thật sự có

bệnh.

Đường xá có chút xóc nảy, Lý Quyền Phi trong xe có chút căng thẳng, xoa xoa tay, không biết làm thế nào cho phải, "Ca, bọn ta không phải đi xây dựng tường thành sao, bây giờ lại đi tường rào Liên Cảng giết người, có phải có chút xúc động rồi sao?"

"KHông hề xúc động, rất nhanh, không cần thiết phải căng thẳng như vậy." Lâm Phàm biết hắn ta đang nghĩ gì, nhỏ giọng an ủi đối phương.

Yết hầu Lý Quyền Phi lên xuống, nuốt nước bọt, "Ca, hay là ngươi đưa chúng ta đến nơi cần xây dựng tường thành trước đi, chúng ta không có sức chiến đấu gì cả, rất dễ cản trở, rất phiền phức."

Lâm Phàm quay đầu cười nói, "KHông có chuyện gì, chẳng mấy chốc sẽ kết thúc, đến lúc đó các ngươi chỉ cần ở bên ngoài chờ một lát là được."

Lý Quyền Phi còn muốn nói thêm gì đó, chỉ là khi chạm vào ánh mắt Lâm Phàm, hắn ta biết mình có nói thêm gì nữa cũng vô dụng, chỉ có thể cúi đầu, trong lòng có chút căng thẳng.

Đi ra ngoài kiếm huyết tinh cũng quá mệt mỏi, luôn phải gánh chịu những nguy hiểm mà bản thân không cần thiết phải gánh chịu.

Lỡ như đến tường rào Liên Cảng bị phản sát, vậy chẳng phải bọn hắn cũng bị dính líu vào hay sao, cho dù không bị dính líu vào, vậy thì mối làm ăn nói lúc trước chỉ sợ sắp ngâm nước nóng rồi.

Sau một hồi, cuối cùng cũng đến tường rào Liên Cảng, Lâm Phàm dừng xe lại ở xa xa, sau đó trực tiếp xuống xe, "Lê Bạch, các ngươi cứ ở chỗ này chờ ta, quay lại, ta sẽ xong nhanh thôi."

"Ừm."

Lê Bạch biết thực lực của Lâm Phàm, giết chết Lý Vĩnh không có bất cứ vấn đề gì, hơn nữa hắn ta cũng cảm thấy giết chết Lý Vĩnh rất bình thường, ở trong tận thế, chỉ cần kết thù với ai, vậy thì thù này sẽ mãi luôn tồn tại, cho nên vì một vài phiền phức không cần thiết, nên giải quyết thì vẫn phải giải quyết.

Trương tường rào.

Lý Vĩnh đang uống trà, hưởng thụ cuộc sống thảnh thơi trong tận thế, những người khác trải qua như thế nào, hắn ta không hề quan

tâm, thông thường bọn hắn khổ cực mang lại giá trị thì mới có thể khiến cuộc sống của bọn hắn trở nên tốt hơn.

Nhớ đến mình khi ở thời kỳ hòa bình, sống chẳng khác nào con chó, thu hoạch ít đến đáng thương, trái lại đám người kia, miệng ăn đầy dầu mỡ, còn nói bọn hắn không đủ cố gắng, đáng đời nghèo cả một đời.

Lúc đó hắn ta đối với bọn người này là vô cùng tức tối, căm hận.

Mà bây giờ… Hắn ta đã trở thành kẻ mà hắn ta từng chán ghét nhất, cảm giác thật tuyệt.

Phịch một tiếng.

Cửa lớn bị đẩy mạnh ra, Lý Vĩnh kinh hãi, sắc mặt âm trầm, tức giận quát lớn, "Muốn chết có phải không, đến cũng không biết gõ cửa sao?"

"Này, Lý Vĩnh."

Nghe thấy tiếng nói, Lý Vĩnh cảm thấy rất quen thuộc, ngẩng đầu nhìn lên, đột nhiên nhìn thấy Lâm Phàm thế mà xuất hiện ở đây.

Cái này khiến Lý Vĩnh thầm nghĩ không ổn, chẳng lẽ hắn biết mình nói tin tức của hắn cho đám người kia hay sao?

Mảnh vỡ bị Lâm Phàm lấy được, Lý Vĩnh đương nhiên không phục, sao có thể để hắn thư thái như vậy.

Chỉ là không nghĩ đến đám người kia cũng chẳng có tác dụng gì, đến bây giờ đối phương vẫn có thể nhảy nhót tưng bừng.

"Ngươi đến làm gì?"

Lý Vĩnh lui về sau một bước, nhìn lại phía bên ngoài, bên ngoài có một đám người đang vây xem, thì thầm nói chuyện với nhau, có vẻ như đã quên đi Lâm Phàm là ai, định xông vào đứng về phía Lý Vĩnh, cuối cùng sẽ được Lý Vĩnh coi trọng, chẳng qua khi nghe thấy người này chính là Lâm Phàm, bước chân vừa mơi hơi giơ ra đã vội vàng lùi lại, im lặng quay về chỗ cũ.

"Giết ngươi."

Vừa dứt lời, trong nháy mắt Lâm Phàm đã đứng trước mặt Lý Vĩnh, đấm ra một quyền, thế không thể đỡ, lực đạo cường đại khiến hắn ta có cảm giác không thể nào ngăn cản, phịch một tiếng, một quyền

đánh trúng.

Rầm!

Lý Vĩnh nôn ra máu, ngũ quan vặn vẹo, con mắt trợn trừng.

Hắn ta thật sự không ngờ đối phương vừa nói xong đã ra tay ngay, thậm chí ngay cả một chút do dự cũng không có.

Lâm Phàm nắm lấy đầu Lý Vĩnh, một quyền lại một quyền đánh vào phần bụng đối phương, liên tục mấy quyền, rồi dừng động tác lại, kéo theo thi thể, đi ra bên ngoài.

Đám người sống sót xung quanh xôn xao, tránh ra một con đường.

Cả đám đều e ngại nhìn Lâm Phàm.

Không có một người nào dám can đảm động đậy.

Chương 312 - Khi các ngươi xuất hiện, ta lập tức suy nghĩ đến chuyện bắt các ngươi làm công miễn phí. (4)

Lâm Phàm kéo theo thi thể Lý Vĩnh đứng tại chỗ chờ đợi, đồng thời nhìn khắp bốn phía.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Lâm Phàm lắc đầu, rời khỏi tường rào, hắn đang đợi người quản lý của tường rào xuất hiện, chỉ là đối phương cũng giống như trước kia, không hề xuất hiện, đối với chuyện này, hắn cũng không để trong lòng, cơ hội nên cho đều đã cho.

Thân là người quản lý, ngươi lại không nghĩ đến chuyện báo thù cho thành viên.

Vậy thì cũng không thể trách ta không cho ngươi cơ hội.

Sau khi Lâm Phàm rời đi, ở đằng xa có bóng người yên lặng nhìn qua, hắn ta chính là người quản lý ở nơi này, biết được Lâm Phàm đến, hắn ta cũng không ra mặt, mà mặc cho hắn giết chết Lý Vĩnh.

Cái này hắn ta thấy chính là do Lý Vĩnh tự tìm.

Ra ngoài cướp đoạt mảnh vỡ, không cướp được thì thôi, lại nói thân phận của Lâm Phàm lấy được mảnh vỡ cho những người khác, đến mức lan truyền ra khắp nơi, đối phương nhất định đã gặp được rất nhiều phiền phức, cho nên khi biết Lý Vĩnh chính là người nói cho

người khác biết, nhất định sẽ đến báo thù.

Cái này cũng không thể trách người khác, muốn trách thì chỉ có thể trách chính hắn ta muốn chết.

Thậm chí, người quản lý còn cảm thấy có chút may mắn.

Lần trước hắn ta không hề ra mặt, đã khiến Lý Vĩnh có chút khó chịu với mình, lúc có suy nghĩ khó chịu, vậy thì cái này còn cách phản bội không xa, bởi vậy Lâm Phàm giết chết Lý Vĩnh, hắn ta cảm thấy đã giúp hắn ta một chuyện rồi.

Ầm!

"Là hắn nhỉ?"

Lâm Phàm ném thi thể Lý Vĩnh xuống đất, ông lão xuống xe xem xét, xác định đúng là Lý Vĩnh, không nhịn được mà hung hăng đạp mấy cái, "Đúng, chính là hắn…"

Lý Vĩnh đã biến thành thi thể, đương nhiên không biết, nguyên nhân cái chết của hắn ta không phải vì thân phận của Lâm Phàm, mà là vì mình đã giết chết cô vợ trẻ do một ông lão dùng huyết tinh mua được.

Lúc này tâm tình của ông lão rất sung sướng.

Chỉ là hắn ta rất khó hiểu, cứ như vậy quang minh chính đại đến tường rào Liên Cảng giết người, lại chẳng gây ra chút động tĩnh nào, cái này cũng quá không thích hợp rồi.

Ngay cả bọn người Lý Quyền Phi cũng cảm thấy như vậy.

Ánh mắt nhìn về phía Lâm Phàm tràn đầy khó hiểu.

Lâm Phàm không nhiều lời, lái xe đưa ông lão quay về chợ giao dịch, trực tiếp lấy được mảnh vỡ to bằng móng tay kia, sau đó quay về tường rào.

Tường rào Miếu Loan.

Một đám người đang đứng bên ngoài tường rào

Lý Quyền Phi biết được không phải là tu sửa tường thành, mà là cần mở rộng tường thành ra, hắn ta sợ ngây người, cùng đồng bạn hai mặt nhìn nhau, không nhịn được nói, "Chúng ta nhận được công trình lớn đó."

Xây dựng mở rộng tường thành là công trình lớn, cần thời gian rất dài.

Tuy rằng bọn hắn là Giác Tỉnh giả, dựa vào năng lực xây dựng, số lượng mỗi ngày làm nhất định rất lớn, nhưng so sánh mấy cái công trình đó với công trình bao bọc này, vẫn rất nhỏ bé.

Lâm Phàm và lão Chu đang trò chuyện với nhau.

“Chúng ta bắt đầu kéo dài từ mặt tường bên ngoài này, chỉ cần xây dựng ba mặt tường cao, sau đó giữ lại một cửa lớn thông đạo, thuận tiện để ô tô chúng ta tiến vào.”

Ý nghĩ của Lâm Phàm chính là như vậy, mở rộng bao quanh đất đai dùng để trồng trọt rau quả.

Lão Chu suy nghĩ, gật đầu nói, “Quả thật có thể thực hiện, chỉ là phạm vi mở rộng này hơi lớn.”

Sau đó hắn ta nhìn ba người Lý Quyền Phi đang đắm chìm trong hạng mục công trình khổng lồ kia, lặng lẽ kéo Lâm Phàm qua một bên, nhỏ giọng nói, “Một ngày mười viên huyết tinh cấp hai, hai người kia thì tám viên huyết tinh cấp hai, lúc này sẽ không nhiều lắm, thời gian ban đầu chúng ta có thể chống chịu được, thế nhưng xem tình hình của bọn hắn, chỉ sợ trong thời gian ngắn không thể nào làm được.”

Lão Chu đau lòng huyết tinh, thứ đồ chơi này cần phải ra ngoài săn giết dị thú, hơn nữa thù lao đối phương đòi có hơi nhiều, nếu đổi thành huyết tinh cấp một còn tạm được.

“Năng lực trong tay người ta, không còn cách nào, huyết tinh cấp một không thể thu hút được bọn hắn, nếu như muốn huyết tinh cấp một, với thực lực của bọn hắn, hoàn toàn có thể tự mình ra ngoài săn giết, ngươi nói đúng không.” Lâm Phàm nói.

“Nói thì nói thế, nhưng…”

Lão Chu vẫn cảm thấy quý, tài lực trước mắt của tường rào Miếu Loan bọn hắn, quả thật rất khó chống đỡ được.

Hoặc không thể nói là rất khó, mà là đặc biệt khó khăn, hoàn toàn không thực tế.

Lâm Phàm vỗ vai lão Chu, mỉm cười nói, “Lão Chu, ngươi nói người trong tận thế này, hy vọng nhất là cái gì?”

“Chuyện đó còn cần phải nói sao, nhất định là hy vọng có khu vực sinh sống ổn định, tốt nhất có thể quay trở lại cuộc sống bình thường lúc trước.” Lão Chu bla bla nói ra, đột nhiên, vẻ mặt hắn ta có chút kinh ngạc, nhìn về phía ba người kia, rồi nhìn về phía Lâm Phàm, “A, ngươi muốn là…”

He he, nụ cười xấu xa hiển hiện trên mặt.

Lâm Phàm len lút nhìn ba người đang hưng phấn kia, “Lôi kéo, chơi miễn phí.”

“Cao minh.” lão Chu lặng lẽ dựng ngón tay cái, “Vậy lôi kéo như thế nào mới tốt? Nói thẳng ra, ta cảm thấy khả năng thành công không cao.”

“Không sao cả, trong lòng ta tự biết rõ.” Lâm Phàm nói.

“Được.”

Đã biết được phương hướng phát triển, lão Chu lập tức điều chỉnh tốt tâm tính, cười ha ha, đi về phía ba người kia, “Ta đến nói cho các ngươi nghe, lần này xây dựng thêm là một lần tái sinh của tường rào Miếu Loan chúng ta, cần phải cao, lớn, chắc chắn, về huyết tinh, bọn ta không thiếu, các ngươi có thể yên tâm mà làm.”

Hai mắt Lý Quyền Phi tỏa sáng, vỗ ngực nói, “Ca, ngươi cứ yên tâm đi, ba huynh đệ chúng ta có kỹ thuật rất tốt, đảm bảo có thể xây dựng tường thành thật xinh đẹp.”

Chương 313 - Khi các ngươi xuất hiện, ta lập tức suy nghĩ đến chuyện bắt các ngươi làm công miễn phí. (5)

“Vậy là tốt rồi, ta sắp xếp chỗ ở cho các ngươi.” Lão Chu nói.

“Cảm ơn.”

Lý Quyền Phi cảm thấy mối làm ăn này thật xinh đẹp.

Lão Chu không dẫn bọn hắn vào tường trong, mà ở lại tường ngoài, tường ngoài có dựng một nhà kho nhỏ che gió che mưa, đối với hoàn cảnh như vậy, bọn người Lý Quyền Phi không hề cảm thấy có gì không ổn.

Hoàn cảnh này không tệ.

Ngẫm lại hoàn cảnh sinh sống lúc trước, có vẻ như còn không tốt

như bây giờ nữa.

Ban đêm.

Trời tối người nghỉ, trăng sáng sao thưa.

Ba người Lý Quyền Phi, Cao Sơn, Hứa Dương nghỉ ngơi, ngày mai sẽ phải làm việc, lúc chiều, chỉ đi theo đối phương, xác định chiều dài tường thành cần xây dựng.

Không thể không nói, quả thật là công trình lớn.

Lý Quyền Phi nhìn bầu trời đêm, "Cao ca, Hứa ca, ngươi nói công trình này, chúng ta phải làm bao lâu?"

Cao Sơn tự hỏi, "Ta tính qua, vừa làm vừa nghỉ ngơi, ít nhất phải hai tháng."

Hứa Dương, bấm đốt tay, tính toán, "Một ngày tám viên, một tháng là 240 viên, hai tháng là 480 viên, chúng ta phát tài rồi."

Cao Sơn nói, "Vậy các ngươi nói xem, nếu như chúng ta làm xong, đối phương không chịu trả tiền thì sao, giống như trước đó chúng ta từng gặp được, mệt gần chết, nhưng cuối cùng lại trực tiếp đuổi chúng ta đi, không đi thì muốn giết chúng ta, ta thật sự sợ sẽ gặp phải tình huống này."

Sau khi hắn ta nói ra lời này, giống như có một chậu nước lạnh đổ xuống, khiến bọn hắn lạnh thấu tim.

Lý Quyền Phi nói, "Không biết, ta cảm thấy bọn hắn không tệ."

Hứa Dương nói, "Ta cũng cảm thấy thế, chúng ta đừng tự mình dọa mình nữa, không có khả năng thì nhất định không có khả năng, nào có chuyện xui xẻo gì cũng bị chúng ta gặp phải."

Cao Sơn nói, "Hy vọng là như vậy, nhưng mà tường rào này cũng có chút thú vị, vậy mà lại trồng vật tư, hơn nữa người sống sót đều ở tường trong, ngươi nói xem tình hình này chúng ta từng nhìn thấy chưa?"

"Không có, cho đến bây giờ đều chưa từng gặp được." Lý Quyền Phi lắc đầu, bọn hắn đã di qua rất nhiều tường rào, đã nhìn thấy rất nhiều tình huống, bình thường Giác Tỉnh giả và Liệp Sát giả đều ở tường trong, điều kiện sinh sống vô cùng tốt, mà người sống sót bình thường thì ở tường ngoài, cuộc sống không bằng heo chó.

Hứa Dương nói, “Khoảng thời gian này chúng ta cứ ở lại nơi này làm việc, kiếm chút huyết tinh, cố gắng tăng thực lực lên, trong cái tận thế này, không có thực lực thì thật khó vững gót chân.”

“Ngủ đi, ngày mai còn phải làm việc.”

Không trò chuyện nhiều, ba người đều nằm dài ra ngủ, ban đêm gió rất mát mẻ, còn có màn che, có thể tránh muỗi đốt.

Trong tường trong.

Lâm Phàm cầm mảnh vỡ đút cho Lạt Điều.

Sau đó đến ban công.

Sờ cằm.

Bắt đầu suy nghĩ kịch bản lôi kéo ba người kia.

Nhất định phải chuẩn bị tỉ mỉ.

Có thể lôi kéo được bọn hắn hay không, phải xem kịch bản có độ công kích hay không.

…

Hôm sau!

Bắt đầu khởi công.

Lão Chu điều khiển kim loại, vặn nó thành hình dạng cố định, sau đó chồng lên.

Cao Sơn thì thi triển năng lực, đào mặt đất xuống.

Tường thành nhất định phải vững chắc, không thể bị dị thú công kích đơn giản đã đổ sập, bất kể thế nào, nếu đã làm việc, vậy nhất định phải làm thật tốt.

Lâm Phàm đến hiện trường, bắt đầu tuần tra, nhìn Cao Sơn có thể điều khiển bùn đất, hiệu suất lại cao, cũng không thể không thán phục, có năng lực thật tốt, tự mình kiếm sống, đổi thành người bình thường đến làm, ít nhất phải mấy chục người mới có thể đuổi kịp tiến độ của đối phương.

Ban đầu cần rất nhiều vật liệu.

CHo dù Lê Bạch cũng không thể may mắn thoát khỏi chuyện làm việc, cần chính lý ra từng tảng đá vuông vức.

Hứa Dương thì cầm kim loại lão Chu đã chuẩn bị xong, hai mắt bắn ra tia sáng, bắt đầu mối hàn.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Lúc nghỉ ngơi.

“Thức ăn của tường rào Miếu Loan tốt như vậy à?” Lý Quyền Phi khiếp sợ nhìn hộp cơm đồ ăn, có chút há hốc mồm, biểu hiện vô cùng khiếp sợ, đồng thời rất cảm động, bọn hắn cảm thấy rất được coi trọng.

Cao Sơn lau mồ hôi trên trán, “Đúng vậy, thịt dị thú, còn có canh rau quả, đây là thứ trước kia chúng ta có thể nghĩ đến sao?”

Hứa Dương thông minh thì không nói nhảm với bọn hắn, vùi đầu vào ăn, hương vị thơm ngon vô cùng, từ sau khi tận thế diễn ra, có thể nhét đầy bao tử đã không tệ, còn có ai để ý đến hương vị thức ăn như thế nào chứ.

Lúc này.

Tiếng cười lanh lảnh truyền đến.

Hấp dẫn sự chú ý của đám người Lý Quyền Phi.

Một đứa trẻ đang vui vẻ chạy trong ruộng đồng, nụ cười tươi tắn xán lạn kia khiến bọn hắn chú ý đến, trong lúc nhất thời, bọn hắn nhìn có chút mê mẩn, cũng không biết qua bao lâu rồi chưa từng nhìn thấy nụ cười vui vẻ của trẻ nhỏ như vậy.

Tiểu Hi Vọng thật sự vui vẻ, nhảy nhót đi đến trước mặt bọn họ, điềm nhiên nói, “Chào ba vị thúc thúc.”

“Tiểu bằng hữu, chào ngươi.” Lý Quyền Phi mỉm cười, sau đó đưa hộp cơm trong tay, “Có muốn ăn chút gì khong?”

Hắn ta biết trong tận thế này, cuộc sống của bọn nhỏ là bi thảm nhất.

Không có năng lực chăm sóc bản thân.

Có thể có đồ ăn, chính là chuyện cực kỳ tốt.

Cho nên hắn ta đưa hộp cơm ra, là muốn chia sẻ cho bạn nhỏ trước mắt này một chút.

Tiểu Hi Vọng xua tay nói, “Cảm ơn thúc thúc, nhưng ta đã ăn rồi, ta còn ăn no nữa.”

Nói xong, còn vuốt vuốt cái bụng tròn vo.

Lúc này Lý Quyền Phi mới phát hiện ra tiểu cô nương trước mắt này mặc quần áo rất sạch sẽ, chuyện này trong tận thế rất ít gặp, trừ khi người lớn nhà nàng là cường giả rất lợi hại, mới có thể hưởng thụ đãi ngộ tốt như vậy.

Chương 314 - Khi các ngươi xuất hiện, ta lập tức suy nghĩ đến chuyện bắt các ngươi làm công miễn phí. (6)

“Tiểu bằng hữu, người nhà ngươi làm gì? Là nhân viên quản lý của tường rào này sao?” Lý Quyền Phi hỏi.

Tiểu Hi Vọng lắc đầu nói, “Không phải, ta sống với ba ba ta, ba ba ta là người rửa xe trong tường rào.”

“A?”

Lý Quyền Phi chớp chớp mắt, vô cùng hoang mang nhìn Tiểu Hi Vọng.

ÁNh mắt kia lộ rất rõ một ý.

Tiểu cô nương ngươi đang gạt ta đấy à?

Rửa xe mà có thể cho ngươi cuộc sống như vậy?

“Thúc thúc, hẹn gặp lại, ba ba ta tìm ta.”

Tiểu Hi Vọng không tiếp tục nói chuyện phiếm với bọn hắn, mà vẫy vẫy tay, chạy như bay về phía xa.

Lúc này.

Lý Quyền Phi nhìn về phía đồng bạn, “Các ngươi tin không?”

Cao Sơn và Hứa Dương nhìn nhau.

Vô cùng ăn ý lắc đầu.

“Không tin.”

Giờ phú này, bọn hắn đang vô cùng ngạc nhiên với tình hình của cô bé kia.

Lâm Phàm đang thăm dò đằng xa, rất hài lòng gật đầu.

Lạt mềm buộc chặt.

Gợi lên lòng tò mò là được.

Từ từ sẽ đến, không vội.

Ầm! Ầm! Ầm!

Từng tiếng ầm vang vang lên.

Lâm Phàm đang tu luyện Ngũ Chủy Đoán Cốt Thuật.

Nước chảy mây trôi, cường tráng mạnh mẽ, gió cuốn sóng gầm, từng tiếng động từ bên trong cơ thể vang lên, gân cốt giãn ra, chấn động không ngừng, khí huyết sôi trào, giống như nước nóng đun sôi.

Sương trắng nồng đậm từ lỗ chân lông tràn ra, khiến nhiệt độ xung quanh tăng lên rất nhiều.

Lấy bản thân hắn làm trung tâm, một luồng khí lưu vô hình quét sạch tràn ra, cuốn lên bụi bặm xung quanh, tựa như chân khí của một vị cao thủ tuyệt thế bộc phát ra, khuấy động vạn vật thế gian.

“Xong rồi.”

Đột nhiên, Lâm Phàm ngừng lại, sương mù toàn thân tiêu tán, luồng khí lưu cuốn lên bui bặm mất đi nguồn lực lượng, im ắng rơi xuống đất, bao phủ mặt đất.

“Độ thuần thục của đoán cốt đạt đến 100%.”

Hắn tra xét bảng.

Tuy rằng đã đạt đến 100%, nhưng mục “cảnh giới” lại không có bất cứ thay đổi nào cả, xem ra con đường sau này hắn phải tìm tòi lại trống không rồi, đến mức “cảnh giới” không có bất cứ biến hóa nào.

“Tiếp theo là một công trình rườm rà.”

Lâm Phàm sờ cằm, trầm tư, cho đến bây giờ, hắn không có một chút đầu mối nào, không có con đường phía trước, với tài học của bản thân hắn, không thể nào giúp hắn tiếp tục đi tới, chỉ có thể đọc đủ

loại thư tịch, từ trong thư tịch tìm kiếm được nội dung cần có.

Cho dù linh cảm cũng được.

Bởi vì cái gọi là linh quang chợt lóe, cất cánh tại nguyên địa, cũng không phải không có đạo lý.

Lúc này.

Lâm Phàm siết chăt tay thành nắm đấm, cảm nhận lực lượng cuộn trào trong cơ thể, hiệu quả đoán cốt lên max cấp tốt như thế nào, hắn không biết, nhưng điều duy nhất có thể xác định là mình đã mạnh lên.

Dứt bỏ chuyện dựa vào săn dị thú để tăng thuộc tính, chỉ lấy tu vi của Đoán Cốt, hắn cảm thấy miễn miễn cưỡng cưỡng có thể chống lại dị thú cấp ba.

Ngẫm lại đã cảm thấy rất đáng sợ.

Đoán Cốt cảnh không phải giai đoạn thứ nhất, phía trước còn có giai đoạn nữa, chẳng qua ban đầu "cảnh giới" không có nhắc nhở mà thôi, có thể là loại cảnh giới này thuộc về nhập môn, hơi yếu, cho nên không ghi vào trong bảng số liệu.

Bởi vậy, với cảnh giới thứ hai này có thể đối kháng với dị thú cấp ba.

Hiệu quả như vậy rất mạnh mẽ.

"Thử một chút chiêu thức ứng dụng thôi."

Lâm Phàm đưa tay, thi triển Long Trảo Thủ, trước kia Long Trảo Thủ chỉ có thể ngưng tụ khí huyết vào đầu ngón tay, nhưng bây giờ khi hắn có thể khống chế khí huyết nhuần nhuyễn, đã có thể bộc phát ra uy thế càng mạnh hơn.

Khí huyết ngưng tụ, ngưng tụ trên năm đầu ngón tay, hình thành một Huyết Long trảo, vảy rồng bắt mắt, vô cùng chân thật, loáng thoáng, năm ngón tay sắc bén xé rách không khí, phát ra từng tiếng rồng ngâm.

Chân Long chưởng, khuấy càn khôn.

Đặc hiệu làm nền.

Khi hắn xoát Đoán Cốt cảnh lên đến max cấp, đặc hiệu võ học trực tiếp kéo căng.

Đây chính là hồi báo do vất cả cố gắng lấy được.

“Phù… Tốt rồi!!!”

Tâm tình Lâm Phàm có chút sảng khoái, đánh xong một bộ Long Trảo Thủ, tinh thần vô cùng hưng phấn, có loại thoải mái không thể nào nói ra được, cả người đều có cảm giác phi thăng.

Cảm giác thành tựu.

Cảm giác thành tựu tràn đầy bao phủ trong lòng.

“Đoán Cốt max cấp, xương cốt của ta rốt cuộc đã rèn luyện đến trình độ gì rồi?”

Lâm Phàm siết tay.

Rất muốn biết.

Rời khỏi nơi này, đi tìm Lạt Điều, Lạt Điều và tinh tinh đang ở cùng nhau, tinh tinh chính là vật cưỡi của Lạt Điều, Lạt Điều cuộn người nằm ở trên đầu của nó, ngẩng cao đầu, có chút khí thế.

“Lạt Điều đến đây.” Lâm Phàm hô hào.

Lạt Điều xoát một tiếng, giãy dụa thân thể, nhanh như tia điện quấn quanh cánh tay Lâm Phàm.

Lâm Phàm đặt Lạt Điều trên đầu, chậm rãi nói, “Chờ một chút nữa có xảy ra chuyện gì, ngươi cũng không cần phải căng thẳng, chỉ là thao tác cơ bản mà thôi, ta đang tiến hành một loại thí nghiệm, chờ đến khi ta cần ngươi trị liệu, ngươi nhất định phải trị liệu cho ta thật tốt, hiểu không?”

Lạt Điều điên cuồng gật đầu.

Lâm Phàm không nhìn thấy động tác của Lạt Điều, nhưng cũng biết Lạt Điều đồng ý.

Rút Lôi Kiếp ra, nhắm vào cánh tay, nhẹ nhàng chém xuống, làn da nhìn có vẻ cứng rắn lập tức yếu ớt như trang giấy, máu tươi tràn ra, hít…HÍt sâu một hơi, tỏ vẻ rất đau.

Lạt Điều trợn trừng hai mắt đầu xanh, không hiểu thao tác của người chăn nuôi.

Đang yên đang lành tự chém mình làm gì?

Chắc là đầu của người chăn nuôi này có vấn đề nhỉ?

Ngay cả tinh tinh cũng trợn mắt há mồm nhìn.

Quả nhiên, nhân loại này thật tàn nhẫn, điên lên rồi, ngay cả chính mình cũng đả thương.

Lâm Phàm duỗi hai ngón tay, vạch vết thương ra, tìm xương cốt, xương của người là màu trắng, hắn rất muốn biết sau khi mình miệt mài tu luyện, xương cốt sẽ biến thành thế nào.

Chương 315 - Lão Chu, mẹ nó ta hiểu rồi.

Xen lẫn máu tươi, thấy rõ xương cốt.

Màu của xương cốt, đã biến thành màu xanh.

Cái này khiến Lâm Phàm có chút kinh ngạc, màu xanh, sao lại là màu xanh chứ?

Đột nhiên.

Hắn nhớ đến nội dung hắn đọc trong bí tịch lúc trước.

Mượn lời Đạo gia mà nói.

Khí huyết di chuyển trong xương cốt, trong ngoài rèn luyện, từ cứng rắn đến mềm, từ mềm trở nên cứng rắn, mỗi một lần thi triển Ngũ Chủy Đoán Cốt, chính là đang rèn luyện xương cốt, khí huyết là dương, loại trừ âm khí trong xương, đạt đến Thuần Dương hoán cốt.

Mà xương cốt của bản thân từ màu trắng thành màu xanh.

Dùng lời Đạo gia mà nói, có thể xưng là xá lợi.

Nếu như ngày nào đó hỏa táng bản thân, có phải cũng sẽ đốt ra được một viên xá lợi không?

“Lạt Điều, giúp ta trị liệu.” Lâm Phàm nói.

Lạt Điều bắt đầu trị liệu, vết thương bắt đầu khôi phục.

Lâm Phàm trầm tư, tình hình bản thân hắn có chút không thích hợp, dựa theo ghi chep trong bí tịch, nếu như con đường tu luyện là hành lang nhà, vậy thì bước đầu tiên của mình chính là điều động khí huyết, chắc là hóa huyết.

Biến dòng máu màu đỏ trong cơ thể mình thành màu trắng.

Cái này trong Đạo gia được gọi là ”Cao trắng”.

Càng tinh khiết đại biểu cho cảnh giới càng cao thâm.

“KHông đúng, không đúng…”

Hắn vứt cái suy nghĩ này ra sau đầu, đạo gì mà đạo chứ, ta đây chẳng phải là lăn lộn trong một đống tạp thư hỗn loạn, hấp thu tri thức trăm nhà, cảm thấy ai cũng có lý thì đi thử, có hack sửa đổi đạt được năng lực sửa giả thành thật, chỉ cần có chút gì đó phù hợp logic, đều không thành vấn đề.

Không nghĩ những chuyện này nữa, quyết định đi xem sách trước.

Đọc nhiều sách một chút, xung điện cho đại não một đợt, đến lúc đó chỉnh lý lại một chút, nhất định có thể sáng tạo ra phương hướng tu hành tiếp theo.

Ừm…

Hoàn mỹ.

Ném Lạt Điều lại cho tinh tinh, đi vào võ viện, sách hắn cầm về đều bày cả ở chỗ này, đi vào bên trong, đám người sống sót được chọn đang ngồi xếp bừng tu luyện, Lê Bạch thân là người hướng dẫn thường xuyên đi lại trong đám người.

Thỉnh thoảng chỉ điểm một hai, hoặc là giải đáp thắc mắc cho bọn họ.

Lâm Phàm và Lê Bạch khẽ gật đầu chào nhau, ra hiệu các ngươi cứ tiếp tục, không cần phát ra tiếng động, trực tiếp đi lên lầu hai.

Hắn nhìn ra được đám người Lê Bạch đang rất hưởng thụ bầu không khí này. Làm thầy giáo đến nghiện rồi.

Nhìn người mình dạy bảo học tập thành công, nhất định cảm giác thỏa mãn trong lòng sẽ bùng nổ.

Lầu hai.

Lão Chu cũng đang tu luyện, thuật thổ nạp tràn ngập ảo diệu, thông thường sẽ khiến người tu luyện quên mất thời gian, quên đi mọi thứ.

Nhưng mà trước mặt lão Chu đặt huyết tinh, lại khiến Lâm Phàm có

chút kinh ngạc.

“A…” lão Chu mở mắt ra, “Sao ngươi lại đến đây?”

Lâm Phàm nói, “Ta đến lầu ba xem sách, ngươi tu luyện thì cứ tu luyện đi, để huyết tinh trước mặt làm gì?”

Lão Chu cười nói, “KHông phải là ta muốn tu luyện một khoảng thời gian, khi nghỉ ngơi, lại dùng một viên huyết tinh tăng thực lực mình sao, ta đây chính là hai tay cùng làm, bên nào cũng không tha, dù sao thì ta cũng quá muốn mạnh lên.”

Lâm Phàm giơ ngón tay cái với lão Chu.

Nhìn một cái.

Nếu như người người đều có suy nghĩ như lão Chu.

Lo gì tường rào không thể lớn mạnh chứ.

Đi đến lầu ba, lấy một đống sách để trước bàn, ngồi xuống, sau đó tìm kiếm, phần lớn đều là bí tịch võ học, giá bán còn rất rẻ.

Chỉ là những thứ này đều không phải là thứ mà hắn muốn tìm.

Trong đống sách kia.

Lật ra một quyển sách.

“Sự huyền bí của Ngũ Hành trong cơ thể con người.”

Liếc nhìn.

Kim Mộc Thủy Hoả Thổ là năm thành phần Ngũ Hành, trong “Hoàng Đế nội kinh” có nói, năm thành phần này, chính là thứ chính yếu chế tạo vạn vật, chính là gốc rễ của vạn vận… Mộc Hoả Kim là dương, Thổ Thủy là âm…

Mộc sinh Hỏa, Hỏa sinh Thổ, Thổ sinh Kim, Kim sinh Thủy, Thủy sinh Mộc, hỗ trợ lẫn nhau, vạn vật sinh sôi…

Một lát sau.

Lâm Phàm bỏ cuốn sách xuống, xoa xoa huyệt thái dương, đầu có chút đau nhức.

Tinh thần tuy mạnh, nhưng không có nghĩa là thông minh.

Đọc sách để hiểu, học tập kiến thức mới, mãi mãi là chuyện khiến hắn đau khổ nhất.

Chỉ nói về vấn đề Ngũ Hành tương khắc đi.

Kiến thức của hắn cũng chỉ nửa vời, cho dù biết giữa Ngũ hành có tương khắc, vậy cũng không hiểu tại sao lại tương khắc, nguyên lý tương khắc là gì.

“Ai, còn cần phải học tập.”

Hắn nhận thức sâu sắc bản thân mình thiếu thốn tri thức như thế nào.

Nhưng không còn cách nào khác.

Trước kia chính là như vậy.

Nhưng mà hắn đã âm thầm thề, nhất định phải cố gắng đọc sách, từ trong trăm loại sách hấp thu kiến thức hữu dụng, từ đó thôi diễn ra một hệ thống hoàn chỉnh hoàn toàn mới.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chạng vạng tối, Lâm Phàm ở trong phòng nhìn hoàng hôn bên ngoài cửa sổ, đứng dậy rời đi, nội dung mà hắn đọc được bây giờ vẫn còn khá thiếu thốn, cần phải có nhiều tri thức hơn để dựng lên cơ sở trên con đường lý luận.

“Ngày mai phải đi vận chuyển sách về.”

Bên trong tường ngoài.

Tổ ba người xây dựng tường thành Lý Quyền Phi quay về chỗ nghỉ chân.

Số lượng công việc của bọn hắn quả thật rất lớn, nhưng cũng may có người sống sót trong tường rào giúp đỡ.

Nhất là vị trước mắt này, Vương Đại Bảo, quan hệ với bọn hắn không tệ lắm, vô cùng dốc sức, đơn giản là hận không thể dốc hết sức lực ra.

“Ta nói này huynh đệ, ngươi không cần thiết phải dốc sức như vậy đâu.” Lý Quyền Phi lắc lắc cánh tay, xoa xoa bả vai nói.

Vương Đại Bảo nói, “Không được, ta nhất định phải dốc sức.”

“A? Chẳng lẽ ngươi mà không dốc sức thì sẽ bị đánh sao?” Lý Quyền

Phi nhỏ giọng hỏi.

Chương 316 - Lão Chu, mẹ nó ta hiểu rồi. (2)

Bọn hắn biết Vương Đại Bảo chính là người sống sót bình thường.

Chính là sức lao động miễn phí.

Nhìn đối phương đã không còn làm nữa, vậy mà còn đi theo bọn hắn, rõ ràng không có cơm tối, muốn cọ ở chỗ bọn hắn, đối với chuyện này, hắn ta cảm thấy không quan trọng lắm, dù sao thì nói chuyện cũng không tệ, có thể giúp được thì cứ giúp một chút.

“Đánh? KHông biết nữa, ta cảm thấy ta có thể cống hiến cho tường rào, là chuyện khiến ta vui vẻ nhất, nếu không phải bây giờ ta là người bình thường, thể lực có chút không tốt, ta hận đến đêm cũng không cần ngủ.”

Vương Đại Bảo thật tâm với tường rào.

Trước kia hắn ta chính là người bình thường, được Lâm ca coi trọng, cho hắn ta cơ hội thay đổi vận mệnh, hắn ta vô cùng cảm kích, hận không thể kính dâng bản thân ra.

“HIểu hiểu, nhưng mà không sao cả, nên hiểu đều hiểu, bây giờ chỉ có ba huynh đệ chúng ta, không có ai biết cả, ngươi không cần phải như vậy.”

Lý Quyền Phi xua tay, cảm thấy Vương Đại Bảo chắc đang sợ hãi.

Ngẫm lại cũng có thể hiểu được.

Hắn ta thân là người bình thường, mệnh mỏng hơn giấy, nếu như bị đối phương biết mình nói xấu, sợ là trong mảnh đất này sẽ chôn thêm một cái thi thể.

Vương Đại Bảo:???

Hắn ta rất muốn hỏi thăm đối phương.

Có phải các ngươi hiểu sai gì không thế.

“Thật sự không phải như các ngươi nghĩ đâu, tường rào Miếu Loan không giống với những nơi khác.” Vương Đại Bảo giải thích.

Lý Quyền Phi và đồng bạn nhìn nhau.

Trong lòng thở dài.

Thật sự có thể hiểu được.

Lúc trước bọn hắn là người bình thường, cũng trải qua những chuyện này, khúm núm ở trong tường rào, sợ nói nhầm sẽ đắc tội với người khác, về sau trở thành Giác Tỉnh Giả, rời khỏi tường rào, đến chợ giao dịch kiếm ăn.

Tuy không an toàn như trong tường rào, nhưng cũng tự do tự tại, không cần lo lắng nhiều.

Lý Quyền Phi nhìn trời nói, "Sắc trời đã không còn sớm, đợi lát nữa đồ ăn của chúng ta đến rồi, ngươi yên tâm, chúng ta có miếng ăn, nhất định cũng có phần cho ngươi."

Nói xong còn vỗ vỗ ngực.

Biểu hiện son sắt.

"Không phải, ta đến là mời các ngươi ăn cơm." Vương Đại Bảo biết bọn hắn hiểu lầm, lập tức giải thích.

"A?"

Bọn người Lý Quyền Phi vô cùng kinh ngạc.

Ăn cơm?

Ngươi mời chúng ta ăn cơm?

Bọn hắn nhất thời không thể nào phản bác được.

Vương Đại Bảo mỉm cười nói, "Ta biết các ngươi có nhiều thắc mắc, nhưng mà các ngươi cứ đi theo ta."

Bọn hắn nhìn nhau, cuối cùng đứng dậy, đi theo sau Vương Đại Bảo, bọn hắn thật sự muốn biết Vương Đại Bảo có thể mời bọn họ ăn gì.

Đến bãi đất trống gần tường trong.

Có bày một cái bàn, trên mặt bàn để nồi đồng, phía dưới nồi đốt than củi, xung quanh mâm trưng bày từng miếng thịt dị thú mỏng, đồng thời còn có một ít rau quả.

"Mời ngồi, đêm nay ta mời các ngươi ăn lẩu." Vương Đại Bảo vừa cười vừa nói, nhiệt tình chiêu đãi bọn hắn.

Bọn người Lý Quyền Phi sợ ngây người.

Nhìn chằm chằm Vương Đại Bảo.

Khá lắm, ngươi chỉ là người sống sót bình thường, thức ăn lại tốt như thế.

Đồng thời bọn hắn phát hiện xung quanh có không ít người, những người này đang làm đồ nướng, trực tiếp đào một cái hố, đặt vật liệu gỗ lên, châm lửa nướng đồ.

Đều là tốp năm tốp ba quây quần với nhau, vừa ăn đồ ăn, vừa tán gẫu. Tình hình này khiến đám người Lý Quyền Phi có chút hoang mang.

Bọn hắn vô cùng khó hiểu ngồi quanh cái bàn.

“Đại Bảo, bữa cơm này sợ là ngươi đã tốn không ít rồi.”

Bất cứ một tường rào nào cũng có tiền tệ của chính bọn hắn, tiền tệ không có bất cứ giá trị gì, chỉ đáng giá ở trong tường rào mà thôi, một khi ra khỏi tường rào, chính là rác rưởi, ném trên mặt đất cũng không có người nhặt.

Vương Đại Bảo lắc đầu nói, “Tường rào Miếu Loan chúng ta không có tiền tệ.”

“A? Không có?”

“Ừm, trước kia có, nhưng từ khi quản lý Lâm tiếp quản nơi này, đã hủy bỏ tiền tệ.” Vương Đại Bảo nói.

Bọn người Lý Quyền Phi cũng không hiểu rõ tình hình ở nơi này lắm.

Khi nghe thấy ở đây không có tiền tệ.

Vô cùng kinh ngạc.

“Vậy những đồ ăn này…” Lý Quyền Phi chỉ vào thịt dị thú ở trên bàn, thứ đồ chơi này cũng không phải người bình thường có thể ăn được, cho dù là thịt dị thú hồng huyết bình thường nhất, đối với người bình thường mà nói có tác dụng trợ giúp rất lớn.

Vương Đại Bảo nói, “Đây đều là do tường rào phân phối, người đừng thấy ta chỉ là người bình thường, thật ra công việc của ta khá nhiều, trừ rửa xe, sửa xe ra, ta còn trồng trọt trong ruộng, cần mẫn khổ nhọc cống hiến, cho nên nhận được cũng khá nhiều.”

Khi nói chuyện phiếm.

Mở nồi ra.

Vương Đại Bảo gắp một miếng thịt nhúng vào trong nồi, “Nhanh ăn đi, thịt này nấu lên giống như thịt trâu vậy, vài giây là được rồi, hương vị rất ngon.”

Đám người Lý Quyền Phi lần đầu tiên nghe được loại chế độ này, vô cùng kinh ngạc.

Thật sự là kinh ngạc vạn phần.

“Vật tư đủ sao?” Lý Quyền Phi hỏi.

Vương Đại Bảo nói, “Đủ, bây giờ do chính chúng ta trồng trọt, tuy rằng rau quả thu hoạch được không thể nào thỏa mãn được tất cả mọi người, nhưng thịt dị thú không thiếu, bên trong kho ướp lạnh có rất nhiều, nếu như ngày nào đó thịt dị thú sắp hết, quản lý Lâm sẽ sắp xếp mọi người ra ngoài săn giết dị thú.”

Lý Quyền Phi và các đồng bọn nhìn nhau.

Không khỏi kinh ngạc.

“Tất cả mọi người đều như vậy?” Lý Quyền Phi hỏi.

Cao Sơn và Hứa Dương ở bên cạnh đều nghe rất chăm chú.

Vương Đại Bảo cười nói, “Đương nhiên, nói thật, trước kia ta cũng không dám tưởng tượng, tường rào Miếu Loan trước kia cũng không khác gì những tường rào khác, tồn tại tường trong và tường ngoài, giống như hai thế giới, ta thân là người bình thường, mỗi ngày tỉnh lại, chuyện đầu tiên làm chính là nghĩ đến chuyện làm thế nào để còn sống mà nhìn thấy mặt trời ngày hôm sau, mỗi ngày bụng ăn không đủ no, khiến ta vô cùng tuyệt vọng trong tận thế.

Chương 317 - Lão Chu, mẹ nó ta hiểu rồi. (3)

Nhưng quản lý Lâm xuất hiện, thay đổi mọi thứ, các ngươi tới đây không lâu, nhưng các ngươi có phát hiện một vấn đề hay không?”

Khi hắn ta nói như vậy.

Lý Quyền Phi nghi ngờ hỏi, “Vấn đề gì?”

Vương Đại Bảo nói, “Chính là trong ánh mắt của mỗi một người sống

sót ở chỗ này, đều tràn đầy hy vọng đối với tương lai."

Bọn người Lý Quyền Phi sửng sốt, tỉ mỉ nghĩ lại.

Có vẻ như thật sự là như vậy.

Bữa cơm tối này ăn rất an ổn, Vương Đại Bảo và bọn hắn nói rất nhiều chuyện, những chuyện nói ra đã gây nên công kích rất lớn đối với bọn người Lý Quyền Phi.

Ban đêm.

Tại tường ngoài, trong phòng.

Bọn người Lý Quyền Phi nằm trên ván gỗ cứng rắn.

"Các ngươi nói cái tường rào này có phải rất khó tưởng tượng hay không." Lý Quyền Phi chủ động mở miệng nói.

Cao Sơn nghiêng người, tay chống mặt nói, "Quả thật như vậy, dù sao thì ta chưa từng thấy có tường rào nào có chế độ như vậy, ta cảm thấy cái tường rào Miếu Loan này không tệ."

Hứa Dương nói tiếp, "Có chuyện không nên chỉ nhìn vào mặt ngoài, ta cảm thấy có thể tìm hiểu sâu thêm."

Lý Quyền Phi nói, "Các ngươi nói nếu chúng ta gia nhập tường rào Miếu Loan thì thế nào?"

"A?" Cao Sơn kinh ngạc ngồi dậy, xoa xoa mũi nói, "Nếu như gia nhập tường rào Miếu Loan, vậy không phải chúng ta đã làm không công sao, ngươi không cần huyết tinh à?"

Hứa Dương điên cuồng gật đầu, không sai, sức hấp dẫn của huyết tinh là lớn nhất.

Lý Quyền Phi nghĩ nghĩ, quả thật là như vậy.

"Được rồi, đi ngủ."

Làm việc rất vất vả.

Chỉ có dưỡng thân thể thật tốt, ngày mai làm việc mới có sức lực.

…

Hôm sau.

Bên trong huyện Miếu Loan.

Có một chiếc xe Pickup từ xa chạy đến, chậm rãi dừng lại sát cửa tiệm sách.

Lâm Phàm mặc áo khoác màu đen, bình tĩnh từ trong xe bước ra, nhìn xung quanh, thành thị hoang vu yên tĩnh, nắm chặt cổ áo, ung dung đi vào bên trong tiệm sách.

Một lát sau.

Hắn ôm một lượng lớn sách ra ngoài, sắp xếp vào phía sau xe Pickup, sau đó lại đi vào tiệm sách, không lâu lắm lại đi ra, dù sao chỉ cần sách có giá trị, đều dọn đi cả.

Cũng không lâu lắm, phía sau xe đã được chất đầy.

Lúc này.

Một chiếc xe đi ngang qua, ngừng lại, trong xe có tất cả bốn người.

Bọn hắn nhìn thấy phía sau xe Pickup màu đen này chất đầy sách, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, bọn hắn đã từng nhìn thấy người thu thập vật tư, nhưng chưa từng nhìn thấy người nào thu thập sách.

Chuyện này theo bọn hắn nghĩ, chẳng khác nào gặp quỷ.

“Này, ngươi đang làm gì thế?” Một nam tử đeo kính râm ngồi bên ghế phụ lái dò hỏi.

Lâm Phàm mỉm cười, thả lỏng nói, “Chuyển sách đó.”

“Chuyển sách.”

“Đúng, đọc sách bồi dưỡng chính mình, làm phong phú thế giới nội tâm, bốn người các ngươi đang làm gì vậy?”

Lâm Phàm có chút tò mò.

Bốn người này rất lạnh nhạt, rời nhà ra ngoài, biểu hiện bình tĩnh như vậy, chỉ có thể nói bọn hắn có thực lực, không có thực lực, nào dám quang minh chính đại đi dạo trong thành thị có dị thú ẩn hiện như vậy.

Đối với lời Lâm Phàm nói, bốn người này đều rất kinh ngạc.

Thậm chí đều đang nghĩ trong lòng.

Đầu óc gia hỏa này không phải có vấn đề gì chứ.

Còn nói đọc sách bồi dưỡng chính mình?

Làm phong phú thế giới nội tâm?

Mẹ nó bây giờ là thời đại nào rồi, lại có ý nghĩ như vậy.

Nam tử ở ghế phụ lái, lấy một tấm hình ra, "Ngươi có từng nhìn thấy con dị thú này chưa?"

DỊ thú trong tấm ảnh có màu lông thuần trắng, mắt phải bị mù.

Hả?

Nhìn rất quen mắt.

Đột nhiên, Lâm Phàm nghĩ đến dị thú Độc Giác Lang Cẩu, tuy rằng con dị thú chó săn trong tấm ảnh không có sừng, nhưng hắn có thể xác định, đây chính là dị thú Độc Giác Lang Cẩu.

"Chưa từng thấy, dị thú này không phải khắp nơi đều có sao?" Lâm Phàm nói.

Nam tử ngồi ở ghế phụ cất tấm hình đi, mở cửa leo lên xe, không nói nhảm nhiều lời.

Xe khởi động, đi về phía trước.

Lâm Phàm nhìn bóng xe rời đi, khẽ nhíu mày, lâm vào trầm tư, "Bọn hắn đang đi tìm dị thú Độc Giác Lang Cẩu, không đúng, bọn hắn rốt cuộc là ai?"

Lâm Phàm cảm thấy chuyện này không đơn giản.

Trí tuệ của dị thú Độc Giác Lang Cẩu cũng không thấp, dị thú biết nịnh bợ vô cùng mạnh mẽ, từ đó tìm cơ hội nuốt đi huyết tinh của đối phương, loại dị thú này dị thú hồng huyết bình thường khác sao có thể sánh được.

Cái sừng kia là sau này mới xuất hiện.

Dị thú chó săn tiến hóa.

Chắc hẳn dị thú Độc Giác Lang Cẩu là từ phòng thí nghiệm nào đó chạy ra ngoài?

Hay là một dạng dị thú giống Lạt Điều?

Đằng xa.

Người trong xe đang nói chuyện.

“Mẹ nó, có chó chết này thật sự biết chạy, thế mà chạy đến chỗ này.”

“Xem như chúng ta cũng may mắn, ít nhất thì dị thú trong tỉnh này không quá mạnh, nếu như ở tỉnh khác, chúng ta mà nghênh ngang chạy thế này, ngươi có tin quãng đường của chúng ta sẽ một bước khó đi không.”

“Điều này cũng đúng.”

“Ngươi nói con dị thú này rốt cuộc có gì đặc biệt, tại sao phải trả cái giá lớn như vậy để tìm kiếm?”

“Chuyện không nên biết thì dừng cố mà nghe ngóng, nhiệm vụ của chúng ta chính là tìm được nó, bắt nó về.”

Lúc này.

Lâm Phàm chở một lượng lớn sách quay về tường rào.

Bây giờ chuyện của hắn khá nhiều.

Vấn đề xây dựng tường rào không cần hắn quản, có lão Chu phụ trách là được.

Kịch bản lôi kéo ba người kia hắn đã sắp xếp xong.

Không có ngụy trang gì cả.

Chỉ cần biểu hiện chân thật mà thôi.

Bây giờ hắn đã đạt đến cấp năm, muốn tiếp tục tiến bộ, cần phải săn giết dị thú cấp năm, nhưng dị thú cấp năm ở nơi này quá khó tìm, tạm thời bỏ cái suy nghĩ này đi./

Chương 318 - Lão Chu, mẹ nó ta hiểu rồi. (4)

Việc cấp bách bây giờ chính là hấp thu tri thức, sau đó sáng tạo hệ thống tu luyện hoàn toàn mới cho mình.

“Lão Chu, ta muốn bế quan mấy ngày, đừng lên lầu ba quấy rầy ta.”

Sách đều đã được vận chuyển lên lầu ba, hắn chào hỏi với lão Chu, sau đó vội vã nhốt mình ở lầu ba.

Lão Chu nháy nháy mắt.

Bế quan?

Ồ!

Từ trong đống sách Lâm Phàm mang về, ném đống sách nhìn có vẻ không có tác dụng sang một bên, sau đó cầm lấy một quyển sách, sách có tên, "Đạo giáo và dưỡng sinh", hài lòng gật đầu, chắc hẳn có chút tác dụng.

Đọc sách là chuyện rất nhức đầu.

Nhưng không còn cách nào khác.

Hắn đã bị buộc lên con đường này, chỉ có thể kiên trì đi tiếp, cũng không thể chỉ tu luyện đến đoán cốt, rồi không làm gì nữa.

Lầu ba yên tĩnh, cẩn thận nghe chỉ có tiếng lật giấy xào xạc.

Nội dung trong mỗi một cuốn sách đều khác nhau, thứ có liên quan nhất chỉ có sách Đạo gia, các cấp độ tu luyện và hàm ý đều hoàn toàn khác biệt, xem hết một bản, tự cho là hiểu một chút, sau đó lại nhìn quyển khác một chút, mới phát hiện nó không hề liên quan một chút nào.

Sách huyệt đạo thân thể, sách dưỡng sinh, sách về huyết dịch, sách Phật giáo, chờ một chút, sách tạp nham thật sự quá nhiều.

Mấy ngày sau.

"Đầu ta đau quá."

Giọng nói mang vẻ cuộc sống không còn gì luyến tiếc vang lên.

Lâm Phàm đẩy cửa ra ngoài, nhanh chóng ra khỏi tòa nhà, hít từng luồng không khí mới mẻ, thả lỏng tâm tình đang kiềm nén, thật sự sắp hỏng mất.

Mẹ nó những quyển sách này là do ai viết thế.

Sao có thể khiến người ta đau đầu như vậy?

"Nếu không thì chúng ta đừng xem nữa." Lão Chu bước đến, nhìn

thấy biểu hiện của Lâm Phàm, sao lại không biết tình hình như thế nào, nhốt mình ở trong phòng, cầm sách chăm chú đọc, thậm chí khi hắn ta rình coi, còn chứng kiến Lâm Phàm đọc sách đến mức mê man, thế mà giật mình, tự đánh mình hai bạt tai để tỉnh táo lại.

Cái này khiến lão Chu nhìn mà đau lòng.

Không cần thiết phải ngược đãi mình như vậy đâu.

Thứ đồ chơi đọc sách này thật sự coi trọng thiên phú, không phải ai cũng có thể tĩnh tâm được.

“Không sao cả.”

Lâm Phàm xua tay, nam nhân không thể nói mình không được, huống chi đang thôi diễn con đường tu luyện sau đó, nếu như hắn từ bỏ, vậy thì sẽ không còn con đường sau này nữa.

Lão Chu thở dài nói, “Nếu không ra bên ngoài đi lại một chút, giết ít dị thú, làm dịu tâm tình, tinh thần căng thẳng khó có thể làm việc tốt được, nói thật, gần đây ta phát hiện bọn hắn xây dựng tường thành rất tốt, có lúc, khi rảnh rỗi, ta sẽ đến đó nhìn một chút, xem đến trời tối, thời gian bất giác trôi qua, thật sự rất nhanh.”

“Áp lực tinh thần căng cứng, ngươi nói xem vì sao người lại bị áp lực tinh thần chứ?” Lâm Phàm chậm rãi hỏi, khi hắn nói ra những lời này, mày cau lại, dường như đang tiến vào một trạng thái tự hỏi vô cùng kỳ diệu.

Lão Chu chắp tay sau lưng, ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời, “Ừm… Bởi vì con người chúng ta không thể khống chế chính mình, cho dù khống chế được cũng chỉ có thể khống chế một phần nhỏ, ví dụ như, chúng ta có thể khống chế hô hấp, lại không thể khống chế trái tim nhảy lên, có thể khống chế cảm xúc, không thể khống chế hốcmon, nếu như chúng ta không thể khống chế chính mình, vậy thì sẽ có áp lực tinh thần.”

Lâm Phàm lấy lại tinh thần, kinh ngạc nhìn lão Chu, cái này không giống như lời lão Chu có thể nói ra.

“Ngươi có loại lý giải này…”

Lão Chu cười nói: “Không phải là ta có thể lý giải, mà là ta ở lầu hai nhàn rỗi không có chuyện gì, cũng sẽ lật những cuốn sách mà trước kia ngươi để lại, lời này là người ta nói.”

“Quyển sách nào?”

Lâm Phàm nôn nóng muốn biết.

Lão Chu nghĩ, “A, tên là Văn hóa sinh mệnh, do một tác giả ta không biết viết, giá bán mười sáu đồng, cảm thấy rất thú vị.”

Lâm Phàm kéo lão Chu, vội vàng quay lại bên trong, muốn lão Chu lấy quyển sách kia ra cho hắn, hắn phải nghiên cứu thật tốt.

Rất nhanh, lão Chu tìm được quyển sách kia bên dưới mặt bàn.

Lâm Phàm cầm sách, lại chạy về lầu ba, tiếp tục bế quan, hắn cảm thấy những lời vừa rồi lão Chu nói, đã cho hắn một tia linh cảm và dẫn dắt, có lẽ xem hết quyển sách này rồi, có thể sẽ có càng nhiều linh cảm hơn.

Lật xem.

Câu nói đầu tiên.

Sinh mệnh ngắn ngủi, tinh thần vĩnh tồn.

Ừm, nói rất ngay thẳng, thông tục dễ hiểu, hắn là có thể thấu triệt hơn.

Xem rất nghiêm túc, số trang của quyển sách này không nhiều, nhưng nội dung viết rất thông tục dễ hiểu, Lâm Phàm xem mà liên tiếp gật đầu, vô cùng tán đồng với nội dung được viết trong sách, cảm thấy nói rất có lý.

Tu sinh mệnh chính là tu tinh thần.

Tinh thần lực chia làm hai loại, loại thứ nhất là tinh thần lực não bộ, loại thứ hai chính là tinh thần lực tại trung tâm trái tim.

Tinh thần lực não bộ cảm nhận như thế nào?

Sau khi nhắm mắt lại, không thể nào nhìn thấy được đồ vật trước mắt, nhưng mà muốn bản thân mình có thể nhìn được, đừng dùng mắt để nhìn, mà dùng đại não tiếp thu tin tức trước mặt truyền đến, phải có một loại dục vọng mãnh liệt muốn nhìn thấy.

Khi đại não có cảm giác sôi trào, bành trướng, áp lực, hơn nữa loại áp lực này có thể di chuyển, áp súc, đó chính là tinh thần lực trong đại não.

Đây là trong sách nói.

Lâm Phàm cảm thấy có lý.

Mà tinh thần lực từ trái tim, lại chính là khi cảm xúc thay đổi, trái tim sẽ có cảm nhận, giống như lúc đau đớn tê tâm liệt phế, năng lượng sinh ra loại cảm giác này, chính là tinh thần lực từ trái tim.

Chỉ là loại tinh thần lực này không thể khống chế, chỉ có thể bị động nhận kích thích từ bên ngoài, từ đó tự nhiên xuất hiện.

Chương 319 - Lão Chu, mẹ nó ta hiểu rồi. (5)

Nội dung trong sách không phải chỉ có những thứ này.

Số trang tuy ít, nhưng lại bao hàm rất nhiều.

Lâm Phàm đặt sách xuống, ngồi xếp bằng, từ từ nhắm hai mắt lại trầm tư, trong đầu là những nội dung mình vừa xem, ý đồ lý giải những nội dung này, đồng thời liên hệ những nội dung này đến việc tu hành.

Nhớ lại khi vừa bắt đầu tu luyện.

Tu luyện đao thuật cơ sở, Thiết Đầu Công, Long Trảo Thủ, Thiết Bố Sam.

Có thể xưng những thứ này là tu luyện bên ngoài.

Cường thân kiện thể.

Mà những võ học này có ẩn chứa thuật thổ nạp hư giả, có hack của hắn sửa đổi, dần dần biến thành thật, từ đó xuất hiện giai đoạn thứ nhất của hệ thống Võ Đạo.

Cảm nhận khí huyết trong cơ thể.

Tăng cường khí huyết trong cơ thể.

Điều động khí huyết trong cơ thể.

Ba loại biến hóa này dung hợp lại làm một, chính là cảnh giới đầu tiên mà hắn nghĩ đến, khi đó hắn gọi giai đoạn này là Ngưng HUyết cảnh.

Bây giờ xem ra, cái xưng hô này không thích hợp.

Gọi là Khí Huyết cảnh cũng không tệ.

Sau đó chính là dung hợp ba loại thuật thổ nạp, hình thành một môn thuật thổ nạp hoàn toàn mới.

KHí huyết chấn động, mặc tủy tận xương, rèn luyện xương cốt cả người, Thuần Dương hoán cốt, màu xanh làm chủ, Đạo Gia xem cái này là màu của xá lợi.

Mà đạt đến mức này, cảnh giới cũng đến max cấp.

Hắn càng muốn gọi nó là Xá Lợi cảnh.

Vây giờ, giai đoạn tu luyện thứ ba đâu?

Hắn đã loáng thoáng nắm bắt được.

Chỉ là còn chưa đến bước hoàn toàn thông thấu.

Thời gian dần qua.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Lâm Phàm cũng không hề di chuyển, vẫn ngồi xếp bằng ở đó.

Ngày thứ hai.

Lão Chu thấy bên trong không có động tĩnh, lén lút nhìn xem, phát hiện Lâm Phàm ngồi im không có động tĩnh, gãi đầu một cái, không biết hắn đang làm gì.

Chỉ là đối với Lâm Phàm mà nói, hắn chỉ cảm thấy có thứ gì đó ở ngoài cửa, nhìn không rõ, sờ không được, thậm chí ngay cả hình dáng cũng không có.

Ngày thứ ba.

Lão Chu vẫn có chút không yên lòng, ngẫm nghĩ, thôi được rồi.

Ngày thứ tư.

Lão Chu bắt đầu có chút lo lắng, tuy rằng hắn ta biết Lâm Phàm rất lợi hại, xem ra giống như đang tạo ra gì đó, nhưng vài ngày không nhúc nhích, thật sự khiến người ta lo lắng, lúc trước ít nhất khi đọc sách còn có động tĩnh, bây giờ trực tiếp không có động tĩnh gì, ai nhìn cũng hoảng. Mà bên phía Lâm Phàm, hắn đã có thể nhìn thấy hình dáng.

…

Ngày thứ sáu.

Lão Chu chuẩn bị vào trong xem xét tình hình.

Bất kể thế nào.

Cũng không thể để Lâm Phàm xảy ra chuyện.

Đột nhiên.

“Ta hiểu rồi…”

Lâm Phàm kinh hô, đột nhiên từ mặt đất đứng dậy, vẻ mặt vô cùng phấn khởi.

Lão Chu tiến đến.

Lâm Phàm lập tức bắt lấy hai vai lão Chu, kích động nói:

“Lão Chu, mẹ nó ta hiểu ra rồi.”

“Hiểu cái gì?”

“Mẹ nó ta thật sự hiểu rồi.”

“Rốt cuộc là hiểu cái gì?” Lão Chu rất nôn nóng.

Lâm Phàm thả lão Chu ra, dậm chân, kích động vô cùng.

“Ta biết ngay ta là nhân tài mà, mẹ nó, nhân tài đó…”

Lão Chu vô cùng xốc xếch.

Không có đầu mối.

Cả người đều mơ hồ.

Hắn ta chỉ có thể im lặng nhìn Lâm Phàm mừng rỡ như điên, lại không thể mừng rỡ cùng nhau.

Lâm Phàm là người rất giỏi quản lý cảm xúc, sau khi vui sướng ngắn ngủi rồi, lập tức điều chỉnh tốt cảm xúc.

“Rốt cuộc là hiểu ra cái gì thế?” Lão Chu thấy Lâm Phàm đã bình tĩnh lại, nôn nóng hỏi.

“Ngươi muốn biết?”

“ĐƯơng nhiên, ngươi vui mừng như vậy, nhất định là chuyện vô cùng đáng mừng, nếu như việc vui thì nhất định phải chia sẻ ra, để ta cũng vui vẻ cùng ngươi.”

Lâm Phàm mỉm cười, nhưng vẫn không nói, sau đó vỗ nhẹ bả vai lão Chu, “Lão Chu, thứ đồ chơi này tạm thời không thể nào nói cho ngươi, chờ đến lúc ngươi nên biết, thì sẽ biết, ngươi làm việc của ngươi đi, ta ra ngoài một chút, hít thở không khí mới mẻ đã.”

Nói xong, cũng không quay đầu lại mà chạy như bay.

Chỉ để lại lão Chu vẻ mặt đần độn nhìn theo bóng lưng biến mất.

“Nghiệp chướng mà.”

Loại tình huống này khiến lòng hắn ta ngứa ngáy vô cùng.

Cái này có khác gì lề mà lề mề cuối cùng không đi vào chứ?

Lúc này.

Tâm tình Lâm Phàm khá vui vẻ, thảnh thơi đi lại trong tường rào, xem xét bảng số liệu.

- Cảnh giới: Luyện Thần (0%)

Hắn đặt tên cái cảnh giới này là Luyện Thần cảnh.

Trình độ phức tạp của Luyện Thần cảnh rất cao, có thể xưng là đáng sợ, đồ vật có liên quan trong đó không phải chỉ dăm ba câu là có thể nói rõ ràng.

Nếu như phân Luyện Thần cảnh ra cảnh giới nhỏ hơn, vậy thì thật sự sẽ không ít.

“Tu luyện Đoán Cốt cảnh đến max cấp, không mất quá nhiều thời gian của ta, nhưng cảnh giới bây giờ lại khác, xem ra sẽ tiêu hao của ta không ít thời gian.”

Đi tới, đi tới, đi đến bên ngoài tường rào, nghĩ trong lòng xem thử tường thành xây dựng như thế nào.

Đột nhiên.

Có tiếng ầm ầm vang lên.

Ngẩng đầu nhìn lại.

Đám người Lê Bạch đang vây quanh một con dị thú, trên sừng của con dị thú này có tia điện lấp lóe, vết thương chằng chịt, vết thương ở mông là dữ tợn nhất.

Khoan đã.

Nhìn quen mắt vô cùng.

Dị thú này không phải là Độc Giác Lang Cẩu sao?

Tại sao lại xuất hiện ở đây?

Càng mấu chốt chính là Độc Giác Lang Cẩu có khả năng hành độc một mình sao lại biến thành thế này.

"Dừng tay." Lâm Phàm không nghĩ nhiều, mở miệng hô lên.

Bây giờ Độc Giác Lang Cẩu đã bị thương thành thế này, bị bọn người Lê Bạch bao vậy, trực tiếp ra tay nặng, sợ rằng có thể đánh chết nó.

Nghe thấy tiếng nói, đám người Lê Bạch ngừng lại, chỉ trong nháy mắt đã kéo dài khoảng cách với Độc Giác Lang Cẩu.

Trong mắt bọn hắn, con dị thú này rất đáng sợ.

Chương 320 - Ta đi hóng gió một chút.

Thân là dị thú thức tỉnh, năng lực thức tỉnh còn là lôi điện, hiệu quả cực kỳ đáng sợ, đối phó thật sự khá khó giải quyết.

Đồng thời bọn hắn cũng rất khó hiểu.

Con dị thú thức tỉnh này tại sao lại xuất hiện ở đây.

Hơn nữa còn vết thương chồng chất, vừa nhìn đã biết ở chỗ khác bị đánh đập, nhưng mà chạy đến địa bàn của nhân loại, hành vi này khiến người ta khó có thể hiểu được.

Chẳng lẽ đầu óc có vấn đề?

"Đây là sao thế? Các ngươi đánh nó thành thế này à?" Lâm Phàm hỏi.

Lê Bạch nhún vai, "Không phải, khi nó đến đã như vậy rồi, ngươi nói con dị thú thức tỉnh này bị sao thế, vì sao lại xuất hiện ở đây?"

“Mọi người đừng lo lắng, ta biết con dị thú này.” Lâm Phàm nói.

Lê Bạch thì không lo lắng gì.

Con dị thú này đã bị thương, một khi bọn hắn thật sự ra tay, có thể đánh đến mức dị thú phải lòi phân.

Nhưng mà Lê Bạch lại không ngờ Lâm Phàm còn biết nhiều dị thú như vậy.

Lạt Điều và tinh tinh còn chưa tính.

Không ngờ còn có thêm con dị thú này nữa.

Lâm Phàm nhìn Độc Giác Lang Cẩu bị thương nghiêm trọng, lắc đầu nói, “Này, sao ngươi lại bị đánh thành thế này, ta nhớ ngươi rất thông minh mà.”

Hắn biết Độc Giác Lang Cẩu có thể nghe hiểu.

Còn về chuyện Độc Giác Lang Cẩu biểu đạt ý nghĩ với hắn như thế nào, đó là chuyện của Độc Giác Lang Cẩu, hắn có thể dựa vào năng lực bổ não cường đại, cưỡng ép suy đoán ra suy nghĩ của Độc Giác Lang Cẩu.

Độc Giác Lang Cẩu phát ra tiếng nghẹnj ngào trầm thấp.

Giống như một đứa nhỏ ở bên ngoài bị bắt nạt, chạy về nhà cáo trạng.

Mặt mũi tràn đầy ấm ức.

Lâm Phàm nhìn Độc Giác Lang Cẩu, nói, “Nhìn vết thương trên người ngươi, không giống do dị thú làm ra, ngươi ở bên ngoài gặp phải truy sát sao?”

Đột nhiên.

Hắn nghĩ đến bốn người sống sót hắn gặp được trong huyện Miếu Loan lúc trước.

Bọn hắn đang tìm kiếm Độc Giác Lang Cẩu.

Chẳng lẽ chính là mấy người kia?

Độc Giác Lang Cẩu cụp đuôi, chậm rãi đi đến trước mặt Lâm Phàm, cúi đầu, kêu ô ô, ý rất rõ ràng, bây giờ ta rất nguy hiểm, cầu thu

nhận, xin giúp đỡ.

Lâm Phàm cười, lắc đầu, đúng là Độc Giác Lang Cẩu rất thông minh.

Thế mà biết khi bị đuổi giết chạy đến tìm hắn.

Cái đầu nhỏ này dùng rất tốt.

Rất rõ ràng, đây là vì hắn đã từng cho Độc Giác Lang Cẩu một chút xíu huyết tinh, giúp Độc Giác Lang Cẩu cảm thấy người quản lý đến từ tường rào Miếu Loan này, người sáng tạo hệ thống Võ Đạo và lửa này có thiện ý rất lớn.

Nhưng mà mũi gia hỏa này cũng thính thật.

Là ngửi mùi của hắn chạy một đường đến đây sao?

Hay là trong tình huống thần không biết quỷ không hay, bị Độc Giác Lang Cẩu lén lút theo dõi, xác định vị trí của hắn?

Cái nào cũng có khả năng.

“Không sao, đến nơi này của ta rồi, ngươi sẽ an toàn, trước kia đã nói với ngươi rồi, đi theo ta một ngày ăn chín bữa, không phải ngươi phản nghịch muốn một mình xông xáo sao, xem đi, có phải bị người ta đánh rồi, còn đánh đến mặt mũi bầm dập, thật thê thảm mà.”

Lâm Phàm nhắc lại chuyện xưa, vì để cho Độc Giác Lang Cẩu hiểu ra, trước kia người từ bỏ phú quý đầy trời, bây giờ hối hận đi.

“Ô ô…”

Độc Giác Lang Cẩu nức nở, rất rõ ràng, đã bị đánh khóc.

Đột nhiên.

Độc Giác Lang Cẩu dường như cảm ứng được gì đó, cảm xúc trở nên bất ổn, toàn thân run rẩy, nhìn lại phía sau lưng.

Lâm Phàm nhận ra sự khác lạ, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đột ngột nhìn thấy có người bay trên không trung. Phía sau đối phương là ngân quang ngưng tụ thành một đôi cánh.

“Năng lực này lợi hại.”

Lâm Phàm chưa từng nhìn thấy người biết bay, đây là lần đầu tiên.

Sau đó, hắn phát hiện có một chiếc xe đang nhanh chóng chạy về phía này, tốc độ cực nhanh, chân ga đạp đến tận cùng, quét sạch bụi bặm hai bên, giống như bão cát đang đến.

Xe quen.

Xem ra đúng như những gì hắn nghĩ.

“Đừng sợ, vẫn là câu nói kia, có ta đây rồi.”

Lâm Phàm thấy Độc Giác Lang Cẩu run rẩy, nhẹ giọng an ủi, làm đại ca phải có khí thế, nếu muốn thu Độc Giác Lang Cẩu làm tiểu đệ, thì phải để nó hiểu rõ, nhân loại trước mắt ngươi có năng lực bảo vệ ngươi.

Nam tử bay trong không trung khóa chặt mục tiêu Độc Giác Lang Cẩu, tăng tốc độ, vèo một tiếng, từ trên trời giáng xuống, đứng trên mặt đất.

“Ta xem ngươi chạy chỗ nào.”

Hắn ta không ngờ con dị thú độc giác này đã trưởng thành đến mức này, nhưng mà cho dù như thế, cũng không có tác dụng gì cả, bốn người bọn họ liên thủ có thể đánh dị thú độc giác chạy trối chết.

Chỉ là không nghĩ nó chạy quá nhanh, khi bọn hắn không để ý đã chạy thoát.

May mà tìm được.

Nếu không mọi chuyện đều uổng phí.

“Ô ô…”

Độc Giác Lang Cẩu bị dọa sợ, kêu lên nghẹn ngào.

Chiếc xe kia đột nhiên đạp phanh lại, xoay một vòng lớn rồi vững cừng dừng lại.

Ba người xuống xe.

“Là ngươi.”

Bọn hắn vẫn có ấn tượng rất sâu về Lâm Phàm, dù sao thì ở trong tận thế, nghĩ đến chuyện đến tiệm sách vận chuyển sách đi, cũng là độc nhất vô nhị trên thế gian.

Người nói chuyện đeo kính râm, mặc áo jacket đen, hình thể cường tráng, áo jacket bị kéo căng, đủ để chứng minh cơ bắp đối phương nhất định rất khủng bố.

“Các ngươi có việc gì?” Lâm Phàm nói.

Nam tử áo jacket chỉ vào Độc Giác Lang Cẩu, “Con dị thú này chúng ta muốn bắt đi, ngươi không có ý kiến gì chứ.”

Lâm Phàm cúi đầu nhìn Độc Giác Lang Cẩu, lúc này Độc Giác Lang Cẩu đang nhìn Lâm Phàm với ánh mắt tội nghiệp, đó là ánh mắt cầu xin, dường như đang nói, cầu xin ngươi, mau cứu ta, tuyệt đối đừng để bọn hắn bắt ta đi.

“Có chút ý kiến.” Lâm Phàm quả quyết trả lời.

Hả?

Chương 321 - Ta đi hóng gió một chút. (2)

Nghe thấy câu trả lời như vậy, bốn người bọn họ đều vô cùng kinh ngạc, nhìn nhau cười một tiếng, tỏ vẻ thật sự rất buồn cười, rõ ràng, bọn hắn không nghĩ đến đối phương lại trả lời như vậy.

Nam tử đeo kính râm tháo kính râm xuống, ánh mắt nhìn Lâm Phàm chăm chú, duỗi ngón tay ra lắc lắc trước mặt hắn, “Người đừng hiểu nhầm, chúng ta không phải đang thương lượng với ngươi, mà là thông báo cho ngươi, mặc kệ ngươi có đồng ý hay không, con dị thú này chúng ta nhất định sẽ bắt đi, ngươi là người của cái tường rào này, ta hy vọng tốt nhất ngươi đừng đưa ra quyết định sai lầm.”

Bọn người Lê Bạch đều bước đến gần Lâm Phàm.

Tình huống này vừa nhìn đã biết phải đánh nhau.

Đối với chuyện này, bọn hắn đứng về phía Lâm Phàm vô điều kiện.

Khi bọn người Lê Bạch đến gần, nam nhân đeo kính râm kia đương nhiên cũng đã nhận ra gì đó, không tiếp tục lặng nhằng với Lâm Phàm nữa, chỉ nói, “Gọi người quản lý của tường rào các ngươi ra đây.”

Hắn ta không có ý gì khác.

Trực tiếp gọi người quản lý ra mặt là được.

“Quản lý Lâm, có cần ta gọi người ra không?” Lê Bạch đến bên cạnh

Lâm Phàm, nói rất lớn tiếng, chính là cố ý nói cho đối phương nghe, người quản lý mà các ngươi muốn tìm đang ở trước mắt.

Lâm Phàm nhìn đám người đối diện một chút, xua tay nói, "Không cần thiết."

Đám người kia hơi kinh ngạc, không ngờ người quản lý của một tường rào Miếu Loan nho nhỏ này lại trẻ tuổi như vậy, cái này trong tận thế quá khó tin, người quản lý của phần lớn tường rào đều là người trung niên.

"Không ngờ tuổi còn trẻ mà đã là người quản lý, xem ra có tài năng đó." Nam tử đeo kính râm tán dương Lâm Phàm một chút, giọng điệu lập tức thay đổi, "Nhưng mà, con dị thú này chúng ta nhất định phải bắt đi, chúng ta đến từ tường rào Thủ Đô, người yêu cầu bắt con dị thú này đi, tường rào nho nhỏ các ngươi không thể trêu chọc được đâu."

Hắn ta trực tiếp lôi tường rào Thủ Đô ra.

Chỉ cần là người sinh sống trong tận thế, đều biết thực lực của tường rào Thủ Đô.

Quả nhiên.

Sau khi nói ra lời này.

Hắn ta phát hiện những người sống sót sau lưng đối phương, sắc mặt đều thay đổi.

Rất rõ ràng, đã bị uy danh của tường rào Thủ Đô chấn nhiếp

Nam nhân đeo kính râm đánh mắt ra hiệu với nam nhân vừa rồi có thể bay kia.

Nam tử có thể bay kia lập tức hiểu ngay, nở nụ cười chế giễu với Lâm Phàm, lập tức muốn bắt lấy Độc Giác Lang Cẩu. Đối mặt với tình huống này, Lâm Phàm sao có thể để đối phương tùy ý không xem hắn ra gì mà bắt chó của hắn đi chứ.

Không nói hai lời, trực tiếp ngăn trước mặt đối phương.

"Ta đã nói rồi, các ngươi không thể bắt đi được."

Nam tử kia xoay xoay cổ, mở cổ áo ra, bất đắc dĩ nhìn bên cạnh một chút, chỉ một chút như vậy thôi, ánh mắt hắn ta đột nhiên trở nên hung ác, đánh một quyền về phía Lâm Phàm.

“Cho thể diện mà không cần, muốn chết.”

Nắm đấm của đối phương đột nhiên bao trùm ngân quang, trong ngân quang ẩn chứa một luồng năng lượng cực mạnh.

Đối phương là Giác Tỉnh giả, năng lực thức tỉnh có lẽ là điều khiển năng lượng.

Khi nam tử biết bay kia ra tay, biểu hiện của gã đeo kính rất lạnh nhạt, có lúc nói nhiều quá cũng vô dụng, sử dụng bạo lực là có thể giải quyết mọi thứ.

Không cho?

Vậy thì đánh đến lúc ngươi cho.

Bọn hắn có thể được phái ra ngoài bắt con dị thú chó săn này, thực lực đương nhiên không tầm thường, chỉ là người quản lý của một tường rào cỡ nhỏ, cao nhất chỉ là cấp bốn mà thôi, có thể…

Ầm!

Một màn kinh người xảy ra.

Lâm Phàm cũng vung quyền, hai quyền va chạm, đột nhiên một tiếng ken két vang lên, đó là tiếng xương vỡ vụn, sau đó chỉ thấy nam tử biết bay kia bị đánh bay ra ngoài, rơi xuống đất, không nhịn được nôn ra một ngụm máu tươi.

Cái gì?

Đám người kia quay đầu, khiếp sợ nhìn đồng bạn bị bay rơi ra ngoài.

Tại sao có thể như vậy?

Cái này không giống như những gì bọn hắn nghĩ.

“Cái mặt hàng gì vậy, thế mà dám ra tay ở tường rào Miếu Loan, có đặt Lâm Phàm ta vào mắt hay không?” Vẻ mặt Lâm Phàm tràn đầy khinh thường, sau đó nói, “Ta nói, con dị thú này ta giữ lại, các ngươi muốn làm gì? Lôi tường rào Thủ Đô ra hù dọa ta sao, đúng là nằm mơ.”

Nếu đã ra tay.

Đương nhiên phải mạnh tay.

Tường rào Thủ Đô rất đáng sợ sao?

Đương nhiên là đáng sợ.

Chỉ là hắn sẽ để ý đến sao?

Nói nhảm, đương nhiên là để ý rồi.

Hai nam tử khác định ra tay, lại bị gã đeo kính ngăn lại, không để bọn hắn xúc động.

“Được, thực lực không bằng người, chúng ta nhận.” Nam tử đeo kính râm không nảy sinh xung đột với Lâm Phàm, thậm chí ngay cả một câu hung ác cũng không nói ra, vì tránh xung đột xảy ra lớn hơn, “Chúng ta đi.”

Nam tử đeo kính râm không nói nhiều, lùi lại, đồng thời bảo người bên cạnh nâng nam tử biết bay kia đi.

Lâm Phàm nhìn bọn hắn lên xe.

“Lão Lê, ngươi dẫn nó đến chỗ Lạt Điều đi, trị thương cho nó, ta ra ngoài hóng gió, thư giãn một chút.” Lâm Phàm nói.

“Ừm.”

Lê Bạch đáp.

Đám người sống sót xung quanh rất hưng phấn, người quản lý thật lợi hại, thật trâu bò, một quyền đã có thể đánh đám người gây chuyện bỏ chạy. Nhưng mà bọn hắn rất khó hiểu.

Vì sao dị thú lại đến tường rào bọn hắn trốn chứ?

Chỉ là khi nghĩ đến ở tường trong còn có hai con dị thú.

Cảm thấy bình thường trở lại.

Trải qua nhiều chuyện rồi, cảm thấy không có gì ly kỳ cổ quái cả.

Đằng xa.

Trong xe.

Nam tử biết bay kêu rên đau đớn, cánh tay bị gãy từ vị trí trung tâm, xương cốt đều nát vụn, đau đến mức đầu hắn ta đầy mồ hôi, nếu như không phải hắn ta là Giác Tỉnh giả, tố chất thân thể tốt hơn, sợ

đã sớm ngất rồi.

Chương 322 - Ta đi hóng gió một chút. (3)

ĐƯơng nhiên, hắn ta càng hy vọng có thể ngất đi.

Chứ không phải giống như bây giờ, bị đau đớn giày vò.

“Chúng ta cứ đi như vậy sao?” Một đội viên không cam lòng nói.

Nam tử đeo kính râm nói, “KHông rời đi thì có thể làm gì? Thực lực của đối phương nằm ngoài tưởng tượng của ta, nếu như thật sự nảy sinh xung đột chính diện, chúng ta chưa chắc có thể bắt dị thú đi, bây giờ chỉ có thể chạy về tường rào Thủ Đô, nói chuyện dị thú đang ở tại tường rào Miếu Loan cho bọn hắn, để bọn hắn phái người đến.”

Hắn ta biết một khi nảy sinh xung đột.

Mấy người bọn họ tuyệt đối sẽ chết.

Rõ ràng đã nói với đối phương, bọn hắn đến từ tường rào Thủ Đô, lại không thể ép đối phương, rõ ràng, muốn lấy uy danh của tường rào Thủ Đô để bắt đối phương ngoan ngoãn nhường dị thú lại chắc chắn là không thể được.

“Đau quá, thật đau quá.” Nam tử biết bay đau đớn kêu rên.

Các đội viên trong đội hoàn toàn bất lực với chuyện này.

Bọn hắn không phải bác sĩ.

Càng không có năng lực trị liệu, chỉ có thể trơ mắt mà nhìn.

“Lực lượng của hắn rất mạnh, một quyền đánh ra đã có thể đánh gãy cánh tay.” Có đội viên lộ ra vẻ khiếp sợ, thân là Giác Tỉnh giả cấp bốn, sao có thể yếu như vậy chứ.

“Người quản lý của tường rào Miếu Loan nho nhỏ thật quá mạnh, quả thật có chút vượt quá tưởng tượng.” Giọng điệu của nam tử đeo kính râm trầm thấp, rõ ràng không thể chấp nhận được kết quả này.

Chỉ là không chấp nhận thì có thể làm gì.

Chuyện cũng đã xảy ra.

Đằng sau.

Tốc độ của Lâm Phàm còn nhanh hơn báo săn.

Hắn đương nhiên không thể nào buông tha đối phương, một khi quay trở về, tường rào Miếu Loan nhất định sẽ hoàn toàn bại lộ, còn về chuyện vì sao không giải quyết ngay tại chỗ, chính là lo lắng trên người đối phương có thiết bị truy tìm, hoặc là nếu như giết chết đối phương, bên phía tường rào Thủ Đô sẽ biết nơi tín hiệu biến mất.

Khi đó cũng sẽ để lộ tường rào Miếu Loan ra ngoài.

Bởi vậy, các ổn thỏa nhất, chính là bỏ mặc bọn hắn rời đi, đợi đến nơi tương đối an toàn, trực tiếp xử lý bọn hắn.

“Xem ra Độc Giác Lang Cẩu rất đặc biệt, ta không phải là người đầu tiên phát hiện ra, tường rào Thủ Đô muốn bắt nó về, rốt cuộc là muốn làm gì?”

“Nghiên cứu?”

Hắn cảm thấy rất có thể là như vậy.

Trừ dùng để nghiên cứu, hắn nghĩ không còn khả năng nào khác.

Một tiếng sau.

Chiếc xe đã cách xa tường rào Miếu Loan, đến địa giới khác.

Lâm Phàm tăng nhanh tốc độ, nhảy lên một cái, bàn tay xòe ra, lửa ngưng tụ thành hỏa mâu, ra sức ném mạnh, vèo một tiếng, hỏa mâu xé rách không khí, với kỹ năng ném mạnh max cấp của hắn, ném trúng một bia di động tốc độ cao không có bất cứ độ khó nào.

Phịch một tiếng.

Tiếng nổ mạnh vang lên, ô tô bị lật tung, ánh lửa bùng lên ngút trời.

Hắn vững vàng đứng trên mặt đất, đi về phía chiếc xe bị đốt kia.

Lúc này, bốn người bọn họ trực tiếp từ trong ô tô leo ra, từng người toàn thân cháy đen, lắc lắc đầu.

Rõ ràng.

Bọn hắn cũng bị đánh đến choáng váng.

Đang chạy yên lành, đột nhiên nổ tung lật nhào.

Không quan tâm là ai, đều không thể chịu nổi chuyện này.

“Chuyện gì xảy ra, rốt cuộc là có chuyện gì.” Nam tử đeo kính râm tức giận mắng.

Nam tử biết bay trước đó đã bị gãy tay, lại càng kêu thảm thiết, xương cốt đâm xuyên qua máu thịt, gặp phải tổn thương hai lần, loại đau đớn này đã trở thành tra tấn tinh thần.

“Là ngươi…”

Nam tử đeo kính râm nhìn thấy Lâm Phàm, trong mắt hiện lên vẻ hung ác.

Lâm Phàm vừa đi vừa cười nói, “Các ngươi còn muốn chạy sao.”

“Ngươi muốn gì, chúng ta đã từ bỏ dị thú rồi.” Nam tử đeo kính râm biết thực lực đối phương phi phàm.

Lâm Phàm lắc đầu nói, “Không phải là vấn đề các ngươi muốn hay không, mà là sau khi các ngươi trở về, sẽ để lộ tường rào Miếu Loan của ta ra ngoài, ta cũng không muốn đối mặt với nhiều phiền phức như vậy.”

“Đáng chết, đáng chết.” Nam tử biết bay tức giận gào thét, trong lòng bàn tay ngưng tụ ra ngân quang hình cầu, tức giận ném mạnh về phía Lâm Phàm, đối mặt với loại chiêu thức này, lần đầu nhìn thấy quả thật vô cùng mới lạ.

Khi ngân quang hình cầu nhanh chóng bay đến trước mặt, Lâm Phàm vung tay lên, giống như đập bóng, trực tiếp đánh bay ngân quang hình cầu, vèo một tiếng, bùm, ngân quang hình cầu bị đánh bay nổ tung.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn.

Lực phá hoại quả thật kinh người.

Có thể thức tỉnh được loại năng lực này, đối với gia hỏa kia, đúng là một chuyện may mắn.

Nhưng mà rất đáng tiếc.

Lần này hắn phải tự tay giải quyết người có loại năng lực này.

Giọng nói nam tử đeo kính râm lạnh lùng nói, “Ngươi cứ tự tin như vậy đi, cho dù ngươi thật sự có thể giết chết chúng ta, ngươi cho

rằng tường rào Thủ Đô sẽ không điều tra đến chỗ tường rào Miếu Loan các ngươi sao, đến lúc đó ngươi sẽ chết thảm hại hơn."

Lâm Phàm không nói gì, mà chỉ tụ lực lại, bước chân đang nhẹ nhàng chậm chạp dần tăng nhanh, tốc độ không ngừng tăng lên, chỉ trong chớp mắt, hóa thành tàn ảnh, vọt về phía bọn hắn.

"Hả?"

Có một vị nam tử trong đó nhìn thấy Lâm Phàm đột nhiên xuất hiện trước mắt, con ngươi co rút, rõ ràng giật mình.

Chỉ là hắn ta còn chưa kịp phản ứng.

Phịch một tiếng.

Đau nhức kịch liệt truyền đến.

Cúi đầu nhìn lại, phần bụng đã bị một quyền đấm xuyên.

Lâm Phàm rút cánh tay ra, lắc lắc cánh tay, cũng không nhìn đối phương một chút, mà trực tiếp đi qua, một vị nam tử giật mình tỉnh lại, nổi giận gầm lên một tiếng, vọt về phía Lâm Phàm.

"Liều mạng với ngươi."

Đối phương la to.

Lâm Phàm nắm chuôi đao Lôi Kiếp, trong chớp mắt, chỉ thấy hàn mang lóe lên.

Chương 323 - Ta đi hóng gió một chút. (4)

Nam tử vừa la to giơ tay, ánh mắt kinh hãi, cúi đầu xuống, nửa người trên đã bị chặt đứt, vết thương bằng phẳng bóng loáng, ầm vang một tiếng, ngã trên mặt đất.

Nam tử đeo kính râm cũng trợn tròn hai mắt.

Những gì xảy ra, khiến bọn hắn còn chưa kịp phản ứng.

Nam tử biết bay há hốc mồm, sợ mất mật, vô cùng khủng hoảng, thực lực Lâm Phàm biểu hiện ra, hoàn toàn khiến hắn ta bị dọa sợ, có ý nghĩ chạy trốn.

Quay người, ngân quang ngưng tụ phía sau lưng, hình thành một đôi cánh, không hề nghĩ ngợi, bay lên, trực tiếp trốn.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn một chút.

Lại ngưng tụ hỏa mâu một lần nữa, nhắm ngay mục tiêu, nhanh chóng ném mạnh, sau khi ném mạnh, động tác trong tay vẫn không ngừng, mà tiếp tục ngưng tụ hỏa mâu, chỉ trong chốc lát, trường mâu dày đặc đã phong tỏa đối phương.

Hắn không muốn làm màu, chỉ muốn làm thật hoàn mỹ, hỏa lực bao trùm, ta xem ngươi tránh thế nào.

Phốc phốc!

Phốc phốc!

Trong nháy mắt.

Nam tử biết bay kia đã bị cắm thành con nhím, từ không trung rơi xuống, chết đến không thể chết hơn.

Cuối cùng, Lâm Phàm nhìn về phía nam tử đeo kính râm.

Nam tử đeo kính râm không nhịn được lui về sau một bước, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, hoàn toàn bị thủ đoạn của Lâm Phàm chấn nhiếp.

“Ngươi biết không?” Lâm Phàm mở miệng.

“Cái gì?”

Nam tử đeo kính râm không hiểu.

“Khi ta tập trung, đối phó với ngươi chỉ cần một đao.”

“Cái gì?”

Xoát!

Lâm Phàm lập tức xuất hiện trước mặt nam tử đeo kính râm, cầm Lôi Kiếp trong tay chém từ bả vai xuống, trực tiếp chặt nghiêng.

ĐỐi với nam tử đeo kính râm mà nói.

Hắn ta chỉ có thể nhìn thấy một đường đao quang.

Lại không thể nhìn thấy quỹ tích đao kia rơi xuống.

Nam tử đeo kính râm cúi đầu, nhìn về phía bả vai, nửa người nghiêng đi, trượt xuống, trước khi ý thức của hắn ta tiêu tán, thấy

được tổ chức máu thịt của bản thân.

Mình chết rồi sao?

Thật sự chết như vậy sao?

Đây là ý nghĩ sau cùng của nam tử đeo kính râm.

Lâm Phàm nhìn Lôi Kiếp, không dính vết máu nào, thân đao vẫn đen kịt như bóng đêm.

“Đúng là một thanh Thần Khí sắc bén.”

Đầu ngón tay vuốt nhẹ.

Thân đao hơi chấn động một chút, tiếng ngân khẽ thật dễ nghe, tuyệt vời.

Bốn cái thi thể, đại biểu một trận giết chóc đã kết thúc.

Hai bên hoàn toàn không có mâu thuẫn gì quá lớn.

Nhưng không còn cách nào khác.

Hắn không phải chỉ có một mình, đằng sau còn có mấy ngàn người sống sót trong tường rào, tường rào Thủ Đô như thế nào, hắn không biết, cũng không muốn cược người của tường rào Thủ Đô sẽ khoan hồng độ lượng, có thể buông tha cho bọn hắn.

Cho nên, hắn chỉ có thể đánh chết bọn họ.

Diệt đi mọi nhân tố không xác định.

Ai, cuối cùng vẫn là vì thực lực của ta quá yếu.

Lâm Phàm siết chặt tay thành nắm đấm, ngửa mặt lên nhìn bầu trời, thiên địa rộng lớn, bay lượn không ngừng, giống như thực lực của hắn bây giờ, cũng không đến cuối cùng, chỉ có thể dốc hết toàn lực tiến lên.

Cảm thán xong.

Tiến lên lục soát thi thể.

“Đây là…”

Từ trên người bọn họ tìm được một ít thẻ kim loại, mặt ngoài tấm

thẻ có chip, có vẻ cùng loại với thẻ ngân hàng, lật lại thấy bên trên có hàng chữ.

Thẻ Tích Phân tường rào Thủ Đô.

“Tường rào Thủ Đô không dùng tiền tệ, mà là điểm tích lũy, thứ đồ chơi này không giữ lại được.”

Cầm bốn cái thẻ này, thật sự có thể đến tường rào Thủ Đô tiêu dùng.

Nhưng chỉ cần tiêu dùng, nhất định sẽ bại lộ.

Lửa đốt sạch mọi thứ, còn về bốn cái thi thể cứ để lại ở nơi này, tự nhiên sẽ có dị thú đến thanh lý, thậm chí còn sạch sẽ hơn cả hắn ra tay.

Không tìm được thứ gì có giá trị nữa.

Quay người rời đi.

Xa xa trong tường rào Thủ Đô.

Bên trong phòng giám sát, tiếng tít tít vang lên.

Bên trong màn hình điện tử, có số liệu thân thể lít nha lít nhít, khi nào có người chết đi, màn hình sẽ biến thành màu xám.

Ngay khi bốn người từ tường rào Miếu Loan ra ngoài kia bị treo máy.

Màn hình đột nhiên biến đen.

Động tĩnh gây ra trong chớp nhoáng này, khiến nhân viên công tác vội vàng điều tra tình huống, xem xét vị trí đối phương tử vong, còn cả quãng đường hành động.

Đúng như những gì Lâm Phàm nghĩ.

Khi tường rào đạt đến kích thước nhất định rồi.

Tất cả mọi thứ đều rất toàn diện.

…

Tường rào Miếu Loan.

Lâm Phàm quay về, Độc Giác Lang Cẩu đã được đưa đến chỗ Lạt Điều trị liệu xong, trong nháy mắt đầy máu phục sinh, lại có thể

nhảy nhót tưng bừng.

“Chó săn, ngươi có suy nghĩ gì không?”

Đối với con Độc Giác Lang Cẩu này, hắn cũng có chút ý nghĩ.

Nhưng ý nghĩ cũng không nhiều, từ sau khi có được Lạt Điều và dị thú tinh tinh, tâm cảnh của hắn đã lớn im lặng thăng hoa, dị thú kỳ quái à, ta cũng có.

“Ngao…”

Độc Giác Lang Cẩu kêu gào.

Lâm Phàm đương nhiên nghe không hiểu Độc Giác Lang Cẩu kêu là có ý gì, nhưng mà không quan trọng, nếu như Độc Giác Lang Cẩu tình nguyện thần phục, vậy thì sẽ ở lại nơi này.

Nếu không tình nguyện, đương nhiên sẽ rời đi.

Sau khi Lâm Phàm rời đi.

Ba con dị thú ở chung với nhau.

Lạt Điều cuộn tròn nằm trên đầu tinh tinh, ngẩng đầu lên, rít lên tê tê với Độc Giác Lang Cẩu, Độc Giác Lang Cẩu ngẩng đầu nhìn Lạt Điều, ánh mắt vô cùng kiên định, ánh mắt kia như đang nói, Độc Giác Lang Cẩu ta tự có ý nghĩ của mình.

Tuyệt đối sẽ không thần phục dị thú khác.

Dị thú tinh tinh đến trước mặt Độc Giác Lang Cẩu, từ trên cao nhìn xuống, dị thú tinh tinh là dị thú thức tỉnh cấp năm, thực lực rất kinh khủng, luồng uy áp trên người nó, dị thú bình thường chỉ cần cảm nhận được, đều trực tiếp cúi đầu, không hề dám có bất cứ ý nghĩ ngang ngược nào.

Nhưng Độc Giác Lang Cẩu vẫn ngẩng cao đầu nhìn.

Lạt Điều lại rít lên.

Chương 324 - Biểu hiện của ta chẳng có vấn đề gì cả.

Trong cổ họng Độc Giác Lang Cẩu phát ra tiếng rống trầm thấp.

Tinh tinh giang hai tay ra, trực tiếp xách Độc Giác Lang Cẩu lên trước mắt, hai mắt nhìn chằm chằm, Độc Giác Lang Cẩu cảm nhận được

hơi thở khủng bố mà dị thú tinh tinh mang lại, nhưng vẫn cố chống chịu, không để cho mình rơi xuống thế hạ phong.

Trên cái sừng có tia điện quấn quanh, vang lên xì xì.

Hai bên giao lưu, nếu suy đoán không sai, chắc hẳn là như thế này.

Lạt Điều: là ta cứu ngươi, bây giờ ngươi là tiểu đệ của ta.

Độc Giác Lang Cẩu: Bản Lang Cẩu cô độc đã quen, không thể nào làm tiểu đệ của ngươi.

Lạt Điều: Vậy xem như là tiểu đệ của người chăn nuôi của ta.

Độc Giác Lang Cẩu: Không có khả năng, Bản Lang Cẩu có tướng đế vương, tuyệt không đứng dưới người khác.

Lạt Điều: Tinh tinh, dạy dỗ nó một chút.

Đây chính là nội dung mà hai bên vừa mới giao lưu với nhau.

Nhưng vào lúc này.

“Lạt Điều, ta tới rồi.” Giọng nói dễ nghe vang lên, Tiểu Hi Vọng vui vẻ chạy đến, rảnh rỗi không có chuyện gì làm, Tiểu Hi Vọng sẽ chủ động đến tìm Lạt Điều chơi đàu.

Lạt Điều rít lên tê tê, tinh tinh thả Độc Giác Lang Cẩu xuống.

Ngay sau đó, Lạt Điều nhanh chóng lao đến chỗ Tiểu Hi Vọng, lúc hành động, còn rít lên với Độc Giác Lang Cẩu, ý rất rõ ràng, đây là đứa trẻ mà người chăn nuôi của ta thích nhất, tốt nhất ngươi phải khiêm tốn một chút, nếu bị người chăn nuôi biết ngươi không tốt, ngươi sẽ xong đời.

“Nhột quá, nhột quá.”

Lạt Điều quấn lên trên cổ Tiểu Hi Vọng, nhột đến mức Tiểu Hi Vọng liên tục cười lên.

“A, sao nơi này lại có con chó lớn như thế?”

Tiểu Hi Vọng liếc mắt là nhìn thấy được Độc Giác Lang Cẩu, chú ý đến cái sừng trên đầu nó.

Cho đến bây giờ nàng chưa từng nhìn thấy trên đầu con chó nào có mọc sừng.

Chạy đến trước mặt Độc Giác Lang Cẩu.

Tiểu Hi Vọng nhỏ nhẹ hỏi, “Ta có thể sờ ngươi không?”

Đối mặt với lời thỉnh cầu này, Độc Giác Lang Cẩu không trả lời, nhưng hai mắt hạt đậu của Lạt Điều thì nhìn chằm chằm Độc Giác Lang Cẩu, dường như đang nói, nếu ngươi dám từ chối, ta sẽ bảo tinh tinh đánh ngươi.

Độc Giác Lang Cẩu nghĩ đến nhân loại kia, lại thấy Tiểu Hi Vọng vô cùng thiện ý với nó, cúi đầu, để mặc đối phương vuốt ve bộ lông của nó.

Bộ lông trắng thuần sạch sẽ.

Tiểu Hi Vọng sờ rất vui vẻ.

Lão Vương đứng cách đó không xa, hắn ta vẫn luôn đi theo sau con gái mình, bỏ hết mọi chuyện trong tay xuống, mỗi ngày đều trông nom thật tốt, chính là vì không thể để con gái thi triển năng lực, nếu không khi xuất hiện tốc độ siêu cường, vậy thì với tố chất thân thể bây giờ của Tiểu Hi Vọng, không thể nào chống đỡ được.

Còn về chuyện dị thú xuất hiện trong tường rào.

Hắn ta không hề lo lắng một chút nào.

Dị thú có thể vào được nơi này, đương nhiên đã được công nhân.

Ban đêm.

Trong phòng.

Lâm Phàm ngồi xếp bằng, bắt đầu tu luyện Luyện Thần, trải qua tổng kết, xem như hắn đã có hệ thống tu luyện ổn định.

Đầu tiên chính là tu luyện tinh thần não bộ.

Nói đơn giản, tinh thần chính là một loại lực lượng, một loại lực lượng thần bí không bị nhân loại khống chế.

Dựa vào năng lực sửa đổi của hack, hắn gọi thủ đoạn tu luyện Luyện Thần của mình là Minh Tưởng Pháp, đây là trong tình huống không có bất cứ động tác nào, tu luyện tinh thần não bộ.

Bước đầu tiên, cảm nhận sự tồn tại của tinh thần não bộ.

Nhắm mắt lại, để đại não, tâm thần, cảm xúc ổn định lại.

Tất cả mọi âm thanh vào giờ phút này đều bị ngăn cách ở bên ngoài.

Đây được xem là thời điểm tốt nhất.

Hắn tập trung lực chú ý, cảm nhận sự tồn tại của tinh thần não bộ, trong chốc lát, dường như cảm thấy trong đầu có tiếng nước róc rách, đó chính là tiếng máu chảy.

Tinh thần có nơi ký thác, đó chính là trong máu.

Suy tưởng tinh thần huyết dịch ngưng tụ tại mi tâm, tại mi tâm bắt đầu có cảm giác cực nóng, từ từ phồng lên, dường như thật sự đang xảy ra.

KHi mi tâm có cảm giác đau.

Dừng suy tưởng lại.

Để tinh thần huyết dịch lưu động trong não bộ, tùy ý di chuyển, tiếp tục suy tưởng tinh thần huyết dịch ngưng tụ giữa mi tâm.

Lặp đi lặp lại, không ngừng thử nghiệm.

Tu luyện rất khô khan.

Cần tu luyện trong thời gian rất dài, từ từ tìm tòi về phía chân lý.

Mà bây giờ, cảnh giới Luyện Thần chỉ là một cách gọi mà thôi, nhìn như một cảnh giới, nhưng căn cứ vào sự hiểu biết của hắn đối với cái cảnh giới này, có rất nhiều giai đoạn nhỏ, cần từng bước một tiến lên.

Lúc này.

Độc Giác Lang Cẩu di chuyển trong màn đêm, đi đến tường ngoài.

Nó quay đầu nhìn tường rào Miếu Loan, nhảy lên một cái, móng vuốt sắc bén móc vào tường thành, bò sát, nhanh chóng leo lên tường thành, cuối cùng quay đầu nhìn lại, không nghĩ nhiều, dứt khoát nhảy tường rời đi.

Nơi này không phải nơi nó muốn ở.

Lạt Điều và tinh tinh tồn tại, có áp chế đối với nó, nó không muốn thần phục dưới uy nghiêm của dị thú khác.

Nó là một con dị thú có chí khí.

Nó chỉ muốn ở ngoài tự mình xông phá ra một mảnh trời đất mới…

Sáng sớm.

Lâm Phàm tu luyện một đêm chậm rãi mở mắt ra, Minh Tưởng Pháp huyền bí nói đơn giản thì đơn giản, nói phức tạp thì cũng phức tạp, nhập định tĩnh tâm là chỗ khó lớn nhất.

Xem xét tiến triển.

- Cảnh giới: Luyện Thần (0,5%).

Lần đầu tu luyện, hiệu quả quá nhỏ bé.

Dễ hiểu, vạn sự khởi đầu nan, mọi chuyện đều cần vừa bắt đầu là khó khăn nhất, tiến triển chậm có thể thông cảm được.

“Có tiến triển là tốt, luyện thần chắc hẳn là bước mấu chốt nhất.”

Từ đầu đến cuối hắn đều nhớ kỹ một câu trong sách.

Tâm động, ta không động, tinh thần lực tự động.

Chương 325 - Biểu hiện của ta chẳng có vấn đề gì cả. (2)

Kéo màn cửa sổ ra, nắng sớm tràn vào trong phòng, duỗi người một cái, xoay khớp cổ, đi tìm Độc Giác Lang Cẩu.

Tìm một vòng, không tìm được Độc Giác Lang Cẩu, hỏi người khác, người khác cũng không nhìn thấy.

ĐỐi với chuyện này, hắn chỉ có thể nói, Độc Giác Lang Cẩu này thật sự không lễ phép, ơn cứu mạng mà ngay cả một lời cũng không nói đã chạy mất, đúng là đáng giận.

Lần sau gặp được phải dạy dỗ một trận thật tốt.

Hắn đoán nguyên nhân vì sao Độc Giác Lang Cẩu lại muốn đi, khả năng lớn chính là vì có Lạt Điều và tinh tinh tồn tại.

Một núi không thể chứa hai hổ.

Lạt Điều thu phục tinh tinh.

Mà căn cứ vào hiểu biết của hắn về Độc Giác Lang Cẩu, gia hỏa này

tuy nịnh nọt, nhưng đều có mục đích của mình, nói rõ Độc Giác Lang Cẩu có suy nghĩ riêng, chí hướng riêng của mình.

Bảo nó phục tùng Lạt Điều, rõ ràng là chuyện không thể.

Bên ngoài tường rào.

Lý Quyền Phi, Cao Sơn, Hứa Dương đang chuẩn bị làm việc.

Khoảng thời gian này sinh sống trong tường rào Miếu Loan, đối với bọn hắn mà nói, đã tạo nên đả kích rất lớn.

Tường rào Miếu Loan thật sự khác biệt.

So với bất cứ tường rào nào mà bọn hắn nhìn thấy đều khác nhau một trời một vực.

Nhất là người bình thường làm việc liều mạng giống như Vương Đại Bảo, ở trước mặt bọn hắn lấy ra một viên huyết tinh cấp một, sau khi nuốt xuống bụng, đã khiến bọn hắn chú ý.

Vừa mới bắt đầu, bọn hắn còn không có ý nghĩ gì.

Nhưng sau này trong công việc, khi Vương Đại Bảo mệt mỏi, không phải lấy ra thịt dị thú thì chính là huyết tinh, bọn hắn không nhịn được bắt chuyện, muốn hỏi một chút vì sao lại có nhiều huyết tinh như vậy, hơn nữa ngươi lại chỉ là người bình thường, đừng nói với chúng ta, đây là do ngươi săn giết dị thú mà có được.

Trải qua nói chuyện với nhau.

Bọn hắn biết được người sống sót sinh sống trong tường rào Miếu Loan, sau khi được tuyển chọn vào trong đội hộ vệ của tường rào Miếu Loan, thì có thể được sự bồi dưỡng không có tận cùng từ tường rào, thịt dị thú và huyết tinh sẽ không ngừng cung cấp đến.

Cái này khiến bọn người Lý Quyền Phi không thể tưởng tượng nổi.

Lại có thể tốt như vậy.

“Cao ca, Hứa ca, các ngươi có nghĩ đến chuyện ở lại tường rào Miếu Loan sinh sống không?” Lý Quyền Phi hỏi.

Cao Sơn kinh ngạc nhìn Lý Quyền Phi, “Ngươi muốn ở lại tường rào Miếu Loan sinh sống?”

Ngay cả Hứa Dương cũng rất kinh ngạc.

Lý Quyền Phi chậm rãi nói, “Trước kia không có ý nghĩ như vậy, chỉ là một hai ngày gần đấy mới xuất hiện.”

Hắn ta muốn lấy huyết tinh là bởi vì muốn dựa vào huyết tinh không ngừng tăng thực lực lên.

Để mình có thể sống tốt hơn trong tận thế.

Mỗi một người sống sót còn giữ lại nhân tính, đều hướng đến cuộc sống chân chính, cuộc sống như vậy tràn ngập hy vọng, tràn ngập vào tương lai.

Trước kia hắn ta đã từng tưởng tượng đến, sau này hiện thực nói cho hắn ta biết, đây là nằm mơ.

Tất cả những nơi đi qua đều tràn đầy hiểm ác.

Cái này khiến hắn ta dần dần tuyệt vọng.

Càng hiểu rõ, muốn sống, thì phải dũng cảm nhìn thẳng hiện thực, chứ không phải tưởng tượng ra.

Cao Sơn và Hứa Dương nhìn nhau.

Nói thật.

Bọn hắn cũng phát hiện ra tường rào Miếu Loan rất tốt.

Nhưng…

“Nếu không chúng ta cứ nhìn nhìn tiếp đi.” Cao Sơn nói.

Hứa Dương cũng gật đầu.

“ĐƯợc.”

Lý Quyền Phi biết bọn hắn còn muốn quan sát thêm.

Tránh cho những gì nhìn thấy bây giờ chỉ là mặt ngoài.

Mấy ngày sau.

Một chiếc máy bay trực thăng xuất hiện ở đằng xa, bay về phía tường rào Miếu Loan.

Lâm Phàm biết tình huống vội vàng chạy đến.

Máy bay trực thăng đáp xuống.

Mấy người xa lạ xuất hiện, nam tử cầm đầu nhanh chóng bước đến, sau lưng là mấy tên lính võ trang đầy đủ.

Sự xuất hiện của bọn hắn chỉ trong nháy mắt đã thu hút những người sống sót đang xây dựng tường thành.

“Xin hỏi các ngươi có việc gì?”

Lâm Phàm tỏ vẻ rất thân thiện, trong lòng biết bọn hắn đến từ đâu, quả nhiên giống như hắn đoán, sau khi hắn giết mấy tên kia rồi, tuyệt đối sẽ kinh động đến tường rào Thủ Đô.

Nam tử trung niên cầm đầu đánh giá Lâm Phàm.

Lâm Phàm tươi cười, “Tự giới thiệu, ta là người quản lý của nơi này, không biết các vị có chuyện gì không?”

KHiêm tốn, nhất định phải khiêm tốn, hơn nữa còn phải thể hiện ra, sự kinh ngạc khi nhìn thấy máy bay trực thăng.

Dù sao thì ở thời đại này, có thể có được máy bay trực thăng, đương nhiên chính là tường rào cỡ lớn.

Nếu tỏ vẻ bình tĩnh, rất dễ bị hoài nghi.

Nam tử trung niên nói, “Chúng ta đến từ tường rào Thủ Đô, muốn nghe ngóng một ít chuyện từ chỗ các ngươi.”

“A… Tường rào Thủ Đô, đó chính là tường rào duy nhất đại biểu cho văn minh trong tận thế sao, các ngươi từ đó tới à, có bất cứ chuyện gì xin cứ nói, cho dù thế nào, tường rào Miếu Loan chúng ta cũng sẽ xông phá khói lửa.”

Biểu hiện của Lâm Phàm như vậy, không khác gì fan hâm mộ nhìn thấy thần tượng, không đúng, mà là nghĩ đến chuyện nịnh bợ, hy vọng có thể được dẫn theo cất cánh.

Loại biểu hiện này là bình thường nhất.

Tường rào Thủ Đô…

Đây chính là tường rào khó lường, được tất cả tường rào công nhận là đại ca.

Nam tử trung niên thấy biểu hiện của người trước mặt như vậy.

Đã sớm tập mãi thành thói quen.

Hắn ta đã từng đến nơi khác khi thi hành nhiệm vụ, biết được hắn ta đến từ tường rào Thủ Đô, cả đám đều tỏ vẻ rất tôn kính, rất nhiệt tình, thậm chí còn nịnh bợ, một chút cảm giác xấu hổ cũng không có.

Cũng bởi vì có loại tồn tại đặc biệt như tường rào Thủ Đô.

Càng quan trọng hơn là tường rào Thủ Đô không phải người nào cũng có thể vào.

Đối với chuyện này, trừ kinh ngạc vì người này còn trẻ đã trở thành người quản lý ra, cũng không còn gì ngạc nhiên cả.

Chương 326 - Biểu hiện của ta chẳng có vấn đề gì cả. (3)

“Có từng gặp những người này hay không.”

Nam tử trung niên không để ý đến Lâm Phàm, trực tiếp lấy mấy tấm ảnh ra, đồng thời ánh mắt tập trung vào Lâm Phàm, đôi mắt kia dường như có thể nhìn thấu mọi thứ.

Nếu như kẻ trước mắt này nói chưa từng nhìn thấy, thế chính là có quỷ.

Lâm Phàm ra vẻ nhìn rất cẩn thận, bỗng nhiên gật đầu, “Đã gặp, đã gặp bọn hắn.”

Nam tử trung niên hỏi, “Bọn hắn đến đây làm gì?”

Lâm Phàm nói: “Bọn hắn nói đến từ tường rào Thủ Đô, xe đã hết xăng, cố ý đến tìm chúng ta lấy một thùng xăng, nói chờ sau này về tường rào Thủ Đô sẽ giới thiệu cho ta một vài nhân vật lớn, mấy vị ca ca này thế nào rồi?”

“Ngươi có từng nhìn thấy thứ gì khác không?”

“Ừm…” Lâm Phàm ngẫm nghĩ, “Có thấy, hình như bọn hắn có mang theo một con dị thú, nhưng mà không cho chúng ta xem, chờ lấy được xăng rồi thì lập tức lái xe rời đi.”

Nghe thấy vậy, trong lòng nam tử trung niên thầm gật đầu.

Tình huống đại khái không có vấn đề gì.

Tường rào duy nhất bọn hắn dừng lại, chính là cái tường rào Miếu Loan này, sau đó một đường chạy về phía bắc, xem ra nhất định là nửa đường gặp nguy hiểm.

“Đi.”

Nam tử trung niên không nói nhảm nhiều, quay người leo lên máy bay trực thăng rời đi.

Bây giờ bọn hắn phải đến địa điểm xảy ra chuyện xem thử.

Lâm Phàm yên lặng nhìn máy bay trực thăng cất cánh, lạnh nhạt nói, “Lão Chu, ngươi nhìn cái máy bay này, thật là tốt, ngươi nói nếu chúng ta có một cái thì tốt biết bao.”

Lão Chu nhìn qua, bất đắc dĩ nói, “Có thể nghĩ đến là chuyện tốt, nhưng thứ đồ chơi này chúng ta không mua nổi, hơn nữa cho dù có thể có, cũng cần phải có phi công, những cái khác không đùa với ngươi, chứ người sống sót bên trong tường rào này, không có ai biết lái thứ đồ chơi này cả.”

“Không biết thì học, còn có thể sẽ tạo ra quân hạm nữa.” Lâm Phàm nói.

Lão Chu nói, “Trước đừng nói những thứ đó, không phải chúng ta đã có mâu thuẫn lớn với tường rào Thủ Đô sao, sau này có cần phải cẩn thận một chút không?”

Lâm Phàm xua tay nói, “Mâu thuẫn cái rắm, ngươi không nói, ta không nói, sẽ không có ai biết, huống hồ ta chỉ đi hóng gió, liên quan quái gì đến ta.”

Lão Chu ôm ngực, lo lắng hãi hùng nói, “Đôi khi ta thật sự muốn biết, rốt cuộc ngươi là quái vật từ đâu nhảy ra vậy, ngươi nói ngươi mới đến tường rào Miếu Loan được bao lâu chứ, đã có thực lực như vậy, ngươi nói với ta sự thật đi, lúc trước ngươi đến tường rào Miếu Loan có phải là muốn giả heo ăn thịt hổ hay không, nếu không phải con người lão Chu ta đây không tệ, không chủ động đến gần ngươi, có phải ngươi sẽ nghĩ đến ngày nào đó dụ ta ra ngoài, rồi ngươi chơi chết ta không?”

Có lúc, hắn ta thật sự có suy nghĩ như vậy.

Ví dụ như Lâm Phàm đến tường rào Miếu Loan, biểu hiện rất kín đáo, ngụy trang thành người bình thường, sau đó chờ người quản lý cũ là hắn ta tự động nhảy ra, hắn lập tức xuất hiện, đùng đùng, chỉ với hai bàn tay giải quyết, ở trước mắt bao người, hung hăng làm màu một trận.

Lâm Phàm nhìn lão Chu, không ngờ đã đến tuổi này rồi, tư tưởng còn

phong phú như vậy.

Xem ra ảnh hưởng duy nhất mà tận thế mang lại cho lão Chu, chính là khiến tâm tình của hắn ta càng ngày càng trẻ.

Lâm Phàm vỗ bả vai lão Chu, "Lão Chu, ta không phải là người như thế."

Lão Chu nháy nháy mắt, không nói gì, nhưng ý tứ lộ ra thì rất rõ ràng, ừm, đúng, không sai, ngươi thật sự không phải người như vậy.

Lâm Phàm nhìn đằng xa.

Luyện Thần tiến triển chậm chạp, mấy ngày nay cố gắng mới tăng Luyện Thần lên đến 1 %.

Thu thập điểm tiến hóa cũng không thể nào ngừng lại.

Dị thú cấp năm nhất định phải tìm.

Có tinh tinh bảo vệ tường rào, hắn vô cùng yên tâm, cái này cũng có thể giúp hắn thả lỏng tay chân đi ra ngoài xông xáo một trận, luôn luôn co người ở đây, cũng không phải là cách.

Lúc này.

Tại nơi xảy ra chuyện.

Nam tử trung niên nhíu mày nhìn tình hình hiện trường.

Không có thi thể, ngay cả máu cũng không có, đã hoàn toàn bốc hơi, chỉ còn một đống sắt vụn từ chiếc xe đã bị thiêu đốt đến không còn gì.

"Trưởng quan, máy định vị tìm được, thi thể của bọn họ đã bị dị thú gặm ăn."

Một vị binh sĩ điều tra rõ ràng, đến báo cáo.

Nam tử trung niên gật đầu, không nói gì, mà chỉ đi xung quanh một vòng, phát hiện trên mặt đất có cái hố, hắn ta biết trong đám người bị hại có Giác Tỉnh giả, năng lực chính là điều khiển năng lượng.

Cái hố bị bắn nổ ra này rõ ràng chính là năng lượng nổ ra.

Đây là vết tích từng xảy ra chiến đấu.

Có thể giết chết Giác Tỉnh giả cấp bốn và cấp năm, rõ ràng dị thú bình thường không thể làm được, thậm chí hắn ta còn hoài nghi chưa chắc là do dị thú làm.

“Dị thú cao nhất xuất hiện ở tỉnh này là cấp mấy?” Nam tử trung niên hỏi.

Binh sĩ từ trong kho số liệu thẩm tra ra, “Trưởng quan, căn cứ ghi chép, dị thú có cấp bậc cao nhất xuất hiện ở tỉnh này là dị thú thức tỉnh cấp năm.”

Nam tử trung niên nói, “Ngươi nói nếu như là do người làm, ngươi cảm thấy thân phận này có thể là do ai làm?”

Binh sĩ nói, “Chỉ có người trong tường rào Kim Lăng và Nam Thông mới có thể làm được.”

Nam tử trung niên khoanh tay lại, nhíu mày trầm tư.

“Quay về đi.”

Manh mối đến đây là mất.

Hắn ta có khá nhiều ý nghĩ, nhưng những ý nghĩ này đều không thể nào đứng vững được.

Chuyện đã xảy ra, chỉ có thể cầm kết quả về…

Ban đêm.

Lâm Phàm ngồi xếp bằng, tu luyện Minh Tưởng Pháp, đại não tĩnh lặng, rèn luyện tinh thần não bộ, đã giúp hắn có một loại năng lực nội thị.

Nội thị, chính là bên trong cơ thể dường như có ánh mắt.

Chương 327 - Biểu hiện của ta chẳng có vấn đề gì cả. (4)

Chỉ là bây giờ hắn còn chưa thể khống chế được năng lực này.

Nhiều nhất chỉ là có thể thấy được bộ dáng đại khái, mơ mơ hồ hồ.

Cho dù là như vậy, đối với Lâm Phàm mà nói đấy cũng là một loại tiến bộ kinh người.

Ít nhất.

Hắn biết con đường mình đi là đúng.

Giai đoạn thứ nhất của Luyện Thần bắt đầu, sẽ từ từ khống chế được những năng lực mà trước kia không thể khống chế.

Một đêm trôi qua, trời dần dần sáng lên, xem lại tiến triển, độ thuần thuận của cảnh giới Luyện Thần đã tăng lên 1,5%, tốc độ đã nhanh hơn lúc trước rất nhiều.

Sau khi rửa mặt một chút, cùng ăn điểm tâm sáng với mấy người lão Vương.

“Tiểu Hi Vọng, nhớ lời thúc thúc nói, nhất định phải dùng nhiều huyết tinh, còn nữa, khi không có chuyện gì làm, nhất định phải cố gắng tu luyện thuật thổ nạp, gặp được bất cứ vấn đề gì không hiểu, có thể hỏi ba ba ngươi, nếu như có thúc thúc ở đây, ngươi có thể hỏi ta.”

Lâm Phàm rất xem trọng năng lực của Tiểu Hi Vọng.

Nếu ông trời đã thưởng bát cơm cho Tiểu Hi Vọng.

Vậy thì phải ăn thật khỏe.

Chớ tiết kiệm giúp ông trời.

“Ừm, ta biết, ta nhất định nghe Lâm thúc thúc.” Tiểu Hi Vọng nói.

Lâm Phàm sờ đầu Tiểu Hi Vọng, vẻ mặt tươi cười, thật sự là đứa trẻ ngoan nghe lời, không thể không nói, lão Vương đã từng rất khổ cực, nhưng về phương diện dạy dỗ con nhỏ, vẫn dạy bảo được đứa trẻ giữ vững nhân tính.

Hắn để Lạt Điều ở lại bên cạnh Tiểu Hi Vọng, vì đề phòng chuyện ngoài ý muốn.

…

“Ngươi muốn đến tường rào Thủ Đô?”

Lão Chu biết được ý nghĩ của Lâm Phàm, tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc, “Cái tường rào Thủ Đô này rất xa, gần 1000 cây số đấy.”

Đường xá quá xa xôi.

Hơn nữa nếu như ra khỏi tỉnh này, nguy hiểm bên ngoài sẽ gia tăng gấp bội.

Lâm Phàm nói, “Không có việc gì, ta muốn tận mắt nhìn tình hình của tường rào Thủ Đô, tường rào cỡ lớn chân chính rốt cuộc là như thế nào, nói thật, ta nghĩ chắc hẳn có thứ đáng để chúng ta học tập.”

“Vậy ngươi có thể đi Kim Lăng mà.”

“Kim Lăng quá gần, không có cảm giác chờ mong.”

“…”

Lão Chu biết chuyện mà Lâm Phàm đã xác định, nhất định sẽ không thay đổi.

“Được rồi, nếu muốn đi, vậy thì cầm theo một chút huyết tinh, dù sao thì ra bên ngoài, huyết tinh là đồng tiền mạnh nhất.”

“Không cần cầm theo.”

Lâm Phàm trực tiếp từ chối, chỉ có hắn cầm huyết tinh về tường rào, không có chuyện lấy huyết tinh đi ra ngoài.

Dị thú trên đường rất nhiều.

Thứ đồ chơi này hoàn toàn không thiếu.

Lão Chu:…

Rời khỏi tường rào Miếu Loan, lái một chiếc xe con bình thường, xe Pickup màu đen không thể nào bỏ được, đó là chiếc xe sang trọng, hắn rất quý trọng.

Một tay lái xe, một tay đặt trên cửa sổ, lòng bàn tay hứng gió, mở năm ngón tay ra, muốn bắt lấy luồng gió lướt qua.

Có lực gió, có xúc cảm không tệ.

Đến tường rào Thủ Đô cũng không có việc gì, chỉ là muốn tận mắt nhìn thấy hoàn cảnh của tường rào mạnh nhất một chút rốt cuộc như thế nào, xuyên qua thế giới này, hắn vẫn là con ếch ngồi dưới đáy giếng, tầm mắt vẫn phải vừa tìm tòi, vừa phát triển.

Xe chạy rất nhanh, phong cảnh xung quanh không có gì đẹp mắt, một mình đi đường, quảng đường này đương nhiên rất nhàm chán.

Lấy địa đồ ra, nhìn kỹ, đường xá khá xa xôi, huống hồ còn chưa quen cuộc sống nơi này, không có địa đồ chỉ dẫn thì có thể sẽ chạy sai chỗ, vừa lái xe, vừa nhìn địa đồ, loại hành vi này ác liệt đến mức nào, nếu

như trong thời kỳ hòa bình, sẽ rát dễ xảy ra tai nạn xe cộ.

Bây giờ hắn chuẩn bị đến tường rào Hoài Phổ một chuyến.

Hắn và người trong cái tường rào này cũng không có mâu thuẫn gì lớn, chỉ là đã từng gặp được những người sống sót từ trong tường rào Hoài Phổ chạy ra ngoài, nghe thấy có chuyện có quái vật xuất hiện trong tường rào Hoài Phổ.

KHông có ý gì khác, chỉ là muốn đi xem.

Bất kể nói thế nào, tường rào Hoài Phổ và tường rào Miếu Loan khá gần nhau, nói là hàng xóm cũng không đủ.

Sau một hồi, dến bên ngoài tường rào Hoài Phổ, ngừng xe lại, nếu như mình đi chiếc xe Pickup màu đen, nhất định không thể dừng ở chỗ này được, còn chiếc xe cũ nát này, không quan trọng, hoàn toàn không đặt ở trong lòng.

Khi hắn xuất hiện, một vài người sống sót của tường rào Hoài Phổ lập tức nhìn sang, ánh mắt tụ trên người Lâm Phàm, sau đó xì xào bàn tán với người bên cạnh, nói thứ gì đó.

Có người biết ta là ai.

Nhận ra những ánh mắt này, Lâm Phàm thầm nói trong lòng.

Nhưng mà cái này cũng không quan trọng.

Biết cũng là chuyện tất nhiên.

Dù hắn đã cố gắng che giấu bản thân, khiến biểu hiện của mình vô cùng kín tiếng.

Nhưng nam nhân có phong cách giống như ta, cho dù ở nơi nào, cũng giống như đom đóm trong bóng đêm, vẫn tươi sáng như vậy, xuất chúng đến thế.

KHông thể che giấu được.

Đứng trên tường thành, thu hết mọi thứ vào trong tầm mắt, hoàn cảnh sinh hoạt bình thường, không phát hiện ra có chỗ nào kỳ quái.

Hắn đi về phía bậc thang.

Sau khi hắn đi.

Đám người biết Lâm Phàm đang bàn luận xôn xao.

“Là hắn, chính là hắn.”

“Hắn là ai?”

“Chính là gia hỏa đã cướp đi chiếc xe yêu quý của Diêm La.”

“A, hắn còn dám xuất hiện?”

“Nói nhảm, Diễm La cũng không biết đã biến mất ở nơi nào rồi, người ta dựa vào đâu mà không dám xuất hiện, theo ta thấy, Diêm La nhất định đã bị đối phương giết chết rồi.”

“Vậy hắn đến đây làm gì?”

“KHông biết, dù sao cũng không liên quan gì đến chúng ta.”

Uy danh của Lâm Phàm ở trong phạm vi nhỏ này vẫn tương đối nổi danh, nhất là trải qua chuyện mảnh vỡ, ai cũng đều biết đến người quản lý của tường rào Miếu Loan là một kẻ hung ác, có thể trong đông đảo cường giả cướp đi mảnh vỡ.

Chương 328 - Tỉnh ngoài không hổ là tỉnh ngoài, tài nguyên quả nhiên nhiều.

KHông cần nghĩ cũng biết, thực lực của người này rất đáng sợ.

Khi Lâm Phàm đi lại ở tường ngoài.

Một bóng người vội vàng đến.

“Hoan nghênh quang lâm, không biết quản lý Lâm của tường rào Miếu Loan đến, không tiếp đón từ xa, thật sự đã không tiếp đón từ xa.” Trên mặt Quý Xương Bảo là nụ cười nhiệt tình, tựa như bằng hữu tốt đã nhiều năm không gặp.

Nhiệt tình như lửa, tựa như hai bên rất quen thuộc.

“Ngươi là…”

Lâm Phàm chưa từng gặp đối phương, đây là lời nói thật.

Quý Xương Bảo cười nói, “Ta là người quản lý của tường rào Hoài Phổ Quý Xương Bảo, rất vui mừng khi ngươi đến.”

Mặt hắn ta cười hì hì.

Nhưng trong lòng đang thầm chửi mụ nội nó.

Giữa hắn ta và Lâm Phàm có mâu thuẫn không?

Mâu thuẫn thật ra cũng không lớn, còn chưa giao phong chính diện, nhưng những người Lâm Phàm xử lý đều là người của hắn ta, nói đơn giản một chút chính là thành viên trụ cột chủ chốt trong tay mình bị đối phương chơi chết khô.

Khi Lâm Phàm đến, Quý Xương Bảo đương nhiên muốn giết chết đối phương.

Nhưng mấu chốt là hắn ta không có cái bản lĩnh này.

Tình huống của đối phương, hắn ta cũng biết đến.

Đã như vậy.

Chỉ có thể mang cái mặt mo này tươi cười tỏ vẻ thân mật.

“Chào ngươi, quản lý Quý.” Lâm Phàm mỉm cười, tỏ vẻ quản lý rất tốt, “Ta đi ngang qua nơi này cố ý đến xem, hơn nữa khoảng thời gian trước, ta nghe bên ngoài có lời đồn ta và một vài người trong tường rào có mâu thuẫn, cho nên nghĩ lại, cảm thấy vẫn nên nói rõ ra thì tốt hơn, a, đúng rồi, nghe nói có một vị Giác Tỉnh giả tên là Diêm La vẫn luôn tìm ta, ta có thể gặp hắn một chút không?”

Nghe thấy đối phương nhắc đến Diêm La.

Quý Xương Bảo trừng mắt, tựa như gặp quỷ vậy.

Đời này còn chưa gặp được người nào vô liêm sỉ như ngươi, trong lòng điên cuồng kêu gào, chính ngươi không biết bây giờ hắn ta đang ở đâu sao?

“Mâu thuẫn?” Vẻ mặt Quý Xương Bảo vô cùng khó hiểu, lắc đầu, “Chưa từng nghe nói đến, chưa nghe nói qua, cho đến nay ta vẫn luôn nói với người của ta, tường rào Hoài Phổ chúng ta cho dù như thế nào cũng phải giữ gìn mối quan hệ với tường rào xung quanh, tuyệt đối không có khả năng xảy ra cái gọi là mâu thuẫn, còn về Diêm La mà ngươi nói, ai, là người ai cũng có chí khí riêng, hắn không ở đây nữa, mà đi đến tường rào khác ở tỉnh ngoài rồi, còn về đi đâu, ta cũng không biết.”

Phương châm chính là mở mắt nói lời bịa đặt.

Quý Xương Bảo không muốn nảy sinh mâu thuẫn với Lâm Phàm.

Tiến sư Aiwa cũng đã nói, bây giờ là thời điểm mấu chốt, khi không có chuyện gì ảnh hưởng đến công việc chính của chúng ta, không thể nào nảy sinh sự cố, có thể nhịn được thì nhịn, không cần nảy sinh xung đột.

“A, là thế à, ta nói mà, Lâm Phàm ta một lòng chỉ muốn quản lý thật tốt tường rào Miếu Loan, lời đồn ở bên ngoài đúng là đang nói bậy nói bạ, bại hoại thanh danh.” Lâm Phàm vô cùng tức giận nói.

“A, đúng đúng đúng đúng…”

Quý Xương Bảo gật đầu, tỏ vẻ rất tán thành.

Phương châm chính là ngươi nói thế nào thì chính là thế đó.

Nếu như Quý Xương Bảo ta phản bác một câu, tên của ta sẽ viết ngược.

“Xin mời, đến tường trong ngồi một chút, cũng để ta có thể tận tình thực hiện tốt vai trò người làm chủ.” Quý Xương Bảo chủ động mời.

“Được, quấy rầy rồi.”

Lâm Phàm muốn chính là vào tường trong nhìn xem.

Có Quý Xương Bảo dẫn đường, Lâm Phàm đi đến tường trong, phát hiện đông đảo tường rào đều như vậy, tường trong là thiên đường của Giác Tỉnh giả và Liệp Sát giả, đối với người sống sót bình thường mà nói, không thể nào hưởng thụ được.

Đồng thời quản lý ở tường trong của tường rào Hoài Phổ rất nghiêm ngặt.

Nhớ đến gia hỏa làm hướng dẫn du lịch tạm thời trước đó đã nói.

KHông phải đã nói rằng tường trong của tường rào Hoài Phổ, khi không được cho phép, Giác Tỉnh giả và Liệp Sát giả cũng không thể nào đi vào sao, vì sao bây giờ nhìn thấy, bọn hắn đều sinh sống tại tường trong thế này?

Trầm tư.

Khi tình hình trở nên kỳ quái.

Thông thường nhất định là có chuyện, mà mục đích làm như vậy chính là vì để che giấu một vài chuyện.

Thật ra Lâm Phàm không biết chính là, sau khi hắn nói với Lạc Thải Điệp của tường rào Kim Lăng một vài chuyện của tường rào Hoài Phổ, tường rào Kim Lăng đã phái người đến điều tra qua, mà Quý Xương Bảo sớm biết được tin tức, đã chủ động tiến hành thay đổi, giống như những tường rào khác, đưa Giác Tỉnh giả và Liệp Sát giả vào tường trong sinh sống.

“Quản lý Lâm, ta cảm thấy hai tường rào chúng ta có thể trở thành đồng bạn hợp tác.” Quý Xương Bảo chủ động đề nghị, “Bây giờ tận thế quá nguy hiểm, tường rào Bảo Phong, tường rào Hải Thành, tường rào An Hải đều đã sụp đổ, cái này cũng có nghĩa là đã có ngàn ngàn vạn vạn người vô tội chết đi, tuy rằng chúng ta có tường rào Kim Lăng, nhưng ngoài tầm tay, tường rào cầu viện thật sự quá nhiều, bận không thể lo nổi, cho nên chúng ta phải tự cứu.” ĐỐi với lời Quý Xương Bảo nói, Lâm Phàm không hề trả lời.

Mà yên lặng uống trà.

“Hợp tác?”

“Đúng, chính là hợp tác, một bên gặp nạn, tám phương trợ giúp, trở thành đồng bạn hợp tác chiến lược, muốn sống sót trong tân thế, chúng ta phải dựa vào chính mình, dựa vào người đáng tin.”

Ý rất rõ ràng.

Lâm Phàm ngươi chính là người đáng tin của ta.

Lâm Phàm mỉm cười, “Đúng, ngươi nói không sai, muốn sống sót trong tận thế, quả thật cần phải đoàn kết lại, đúng rồi, ta nghe nói ở tường rào Hoài Phổ có vị thiên tài là tiến sĩ Aiwa, không biết có thể gặp được một lần không?”

“A? Tiến sĩ Aiwa?” Quý Xương Bảo vô cùng khó hiểu, sau đó lắc đầu nói, “Chưa từng nghe nói đến cái gì mà tiến sĩ Aiwa, có phải nhớ lầm rồi không?”

Chương 329 - Tỉnh ngoài không hổ là tỉnh ngoài, tài nguyên quả nhiên nhiều. (2)

“Vậy sao?” Lâm Phàm hỏi ngược lại.

Quý Xương Bảo nói, “KHẳng định là vậy, bên chỗ chúng ta không có tiến sĩ Aiwa, nếu như nhất định phải có thì chắc gọi là Yêu Hoa, thế thì ta nghĩ hắn chính là Lý Yêu Hoa rồi, hắn là bác sĩ của tường rào Hoài Phổ chúng ta, đức cao vọng trọng, đã cứu chữa rất nhiều người, không biết có phải là người mà ngươi muốn tìm hay không.”

Lâm Phàm nói, “Nếu như có thể, không để ý mời đến để ta gặp mặt môt chút không.”

“Ha ha, đương nhiên là không có vấn đề gì.” Quý Xương Bảo tỏ vẻ bình tĩnh, đứng dậy gọi người đến, thông báo đối phương gọi bác sĩ đông y Lý Yêu Hoa đến.

Cũng không lâu lắm, Lý Yêu Hoa tóc trắng phơ, đeo kính lão không nhanh không chậm đến.

Lâm Phàm biết người trước mắt này chính là tiến sĩ Aiwa.

Tuyệt đối không nhầm.

Hắn tin vào cảm giác của mình.

“Chào ngươi, tiến sĩ Aiwa.” Lâm Phàm chủ động đứng dậy, vươn tay ra chào hỏi.

Tiến sĩ Aiwa sửng sốt, nghi ngờ nhìn về phía Quý Xương Bảo, sau đó nói, “Ta không phải là tiến sĩ gì cả, ta là Lý Yêu Hoa, là một bác sĩ của tường rào Hoài Phổ.”

“Cũng vậy, như nhau thôi.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Ba người ngồi quanh bàn trà.

Lâm Phàm nói: “Có thể ở trong tận thế gặp được một bác sĩ cũng không dễ dàng gì, bây giờ cũng không biết bao nhiêu người bình thường bởi vì sinh bệnh, không được trị liệu mà chết đi, ai…”

“KHông còn cách nào khác, bây giờ thuốc men chữa bệnh thiếu thốn, cho dù có bác sĩ, có lúc cũng phải bó tay.” Tiến sĩ Aiwa tỏ vẻ rất khó chịu, thể hiện sự từ bi thiện tâm của một người bác sĩ.

“Thật ra có một chuyện, ta không biết có nên nói hay không.” Lâm Phàm tỏ vẻ khó khăn nói.

Quý Xương Bảo nói, “Mời nói.”

Lâm Phàm nói, “Ta nghe một vài người sống sót từ tường rào Hoài Phổ chạy ra ngoài nói tường rào Hoài Phổ rất nguy hiểm, có người gọi là tiến sĩ Aiwa, vẫn luôn nghiên cứu thí nghiệm dung hợp con người và dị thú, từ đó sáng tạo ra quái vật, cái này là thật hay giả?”

“A?”

“A?”

Quý Xương Bảo và tiến sĩ Aiwa đột nhiên đứng bật dậy.

TRừng mắt.

“Mẹ nó, là ai ăn nói bậy bạ vu oan cho tường rào Hoài Phổ chúng ta?” Quý Xương Bảo vô cùng kích động nói, “Tường rào Hoài Phổ chúng ta đường đường chính chính, thu nhận người sống sót bình thường, đoàn kết cùng một chỗ, cùng nhau chống lại tận thế, sao có thể làm ra những thí nghiệm phát rồ, phản lại nhân loại thế chứ, súc sinh cũng không thể làm được.”.”

Nói rất kích động, giọng điệu phẫn nộ.

“Đừng kích động, đừng kích động, ta hiểu, ta hiểu mà.”

Lâm Phàm an ủi, không ngờ Quý Xương Bảo lại hung ác như vậy, hung ác đến mức ngay cả mình cũng mắng, nhưng mà người bị chửi tàn nhẫn nhất chắc là tiến sĩ Aiwa, rõ ràng còn chưa nói di, đã bị nhục mạ đến mức này.

Quý Xương Bảo bận rộn lo lắng giải thích nói, “Quản lý Lâm, ngươi không thể tin vào chuyện này được, tường rào Hoài Phổ chúng ta đường đường chính chính, vô cùng mẫu mực trong tận thế đó.”

“Ừm, đã hiểu.” Lâm Phàm gật đầu.

Tiến sĩ Aiwa cũng gật đầu, thiết lập nhân vật mà mình đóng chính là trầm mặc ít nói, không giỏi nói chuyện, chỉ xem bệnh cứu người.

Lâm Phàm nhớ lại nói, “Ai, các ngươi cũng phải cẩn thận đó, bây giờ những tổ chức nghiên cứu cái thí nghiệm này không ít, ví dụ như ở trong thành thị Tô thành đó, có một cái trụ sở bí mật, nghiên cứu những thứ đồ chơi này, lần trước ta đi qua nơi đó, suýt chút nữa bị

tóm đi làm thí nghiệm, bây giờ nghĩ lại, vẫn khiến người ra run sợ, không thể không lo lắng."

Quý Xương Bảo và tiến sĩ Aiwa nhớ kỹ những lời Lâm Phàm nói trong lòng.

Nhất là tiến sĩ Aiwa, càng nhớ kỹ Tô thành.

Quý Xương Bảo sợ hãi nói, "Vậy thì quá nguy hiểm rồi."

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói, "Ai bảo không phải chứ, mấy ngày trước còn có người ở tường rào Thủ Đô đi ngang qua tường rào Miếu Loan ta để tiếp nhiên liệu, bọn hắn đang bắt một con dị thú, có vẻ là muốn bắt về tường rào Thủ Đô."

"A? Tường rào Thủ Đô cũng làm những chuyện này?" Quý Xương Bảo kinh ngạc nói.

Lâm Phàm vội vàng xua tay, "Cái này không thể nói lung tung được, tường rào Thủ Đô muốn làm những chuyện gì, cái này chỉ là do chúng ta suy đoán thôi, nếu như loan truyền đến tai của người ta, sẽ xảy ra chuyện đó."

Quý Xương Bảo gật đầu, "Đúng đúng đúng, nói có lý."

Tiến sĩ Aiwa từ đầu đến cuối đều chỉ mỉm cười, nghe vô cùng chăm chú, mỗi một câu Lâm Phàm nói đều ghi nhớ kỹ trong lòng.

Nhất là chuyện của tường rào Thủ Đô khiến hắn ta coi trọng.

Bắt dị thú?

Dị thú có thể khiến tường rào Thủ Đô coi trọng tuyệt đối không phải dị thú bình thường.

Chỉ là thế lực của tường rào Thủ Đô quá to lớn, bây giờ hắn ta tuyệt đối không thể động vào,

Đột nhiên.

Rõ ràng là đang ở trong phòng, nhưng Lâm Phàm lại nhìn xung quanh, sau đó nhỏ giọng cẩn thận nói, "Các ngươi có biết chuyện gì không?"

"A? Chuyện gì?"

Quý Xương Bảo sửng sốt trước hành động của Lâm Phàm, luôn cảm

thấy Lâm Phàm giống như đang làm trộm, nhưng vẫn nghiêng đầu, ra vẻ đang trao đổi tình báo với nhau.

“Các ngươi có nghe nói đến chuyện hình như tường rào Thủ Đô đã nghiên cứu ra một cách, khi sử dụng huyết tinh, có thể khống chế năng lượng bên trong huyết tinh để tăng mạnh tinh thần lên, có nghĩa là có thể sáng tạo ra một lượng lớn Giác Tỉnh giả.” Lâm Phàm nói ra.

“A… Chuyện này sao có thể?” Quý Xương Bảo cả kinh nói.

Hắn ta biết tường rào Thủ Đô có nghiên cứu về phương diện này.

Nhưng mà hắn ta vẫn phải thể hiện thật kinh ngạc, bởi vì hắn ta phải khiến cho Lâm Phàm cảm thấy, chuyện mà ngươi nói là chuyện mà ta không biết, ngươi khiến ta quá khiếp sợ, rất kinh ngạc, rất chấn động.

Chương 330 - Tỉnh ngoài không hổ là tỉnh ngoài, tài nguyên quả nhiên nhiều. (3)

“Là thật, lần đầu tiên khi ta nghe được cũng rất khiếp sợ, nhưng ngẫm lại năng lực của tường rào Thủ Đô, có vẻ như làm ra những chuyện này cũng không phải là không có khả năng.” Lâm Phàm nói.

Quý Xương Bảo nói, “Nếu như tường rào Thủ Đô đồng ý chia sẻ ra ngoài, vậy thì phần thắng của nhân loại chúng ta chống lại dị thú sẽ lớn hơn.”

Lâm Phàm xua tay nói, “Nghĩ cũng đừng nghĩ, ngươi cảm thấy sẽ vô tư đưa ra sao? Đây chính là thủ đoạn có thể khống chế toàn bộ tận thế đó.”

“Điều này cũng đúng.” Quý Xương Bảo gật đầu, vô cùng tán thành chuyện này.

Nói chuyện thật lâu, phần lớn đều nói những chuyện linh tinh.

Đã không còn sớm nữa.

Lâm Phàm chủ động từ biệt, Quý Xương Bảo chủ động tiễn, khi đi đến bên ngoài, Quý Xương Bảo nắm chặt tay Lâm Phàm, vẻ mặt tràn đầy chân thành nói, chúng ta có thể qua lại nhiều hơn.

Bla bla nói một đống.

Sau khi Lâm Phàm rời đi.

Quý Xương Bảo và tiến sĩ Aiwa nói chuyện riêng.

Tiến sĩ Aiwa: “Hắn biết tình huống chỗ chúng ta.”

Quý Xương Bảo: “Không thể nào, ta cảm thấy có vẻ không sao đâu.”

“Không, nhìn như đang thăm dò, nhưng thật ra hắn đã chắc chắn rồi.”

“Vậy thì vì sao hắn không ra tay?”

“Ra tay? Ra tay cái gì? Chúng ta cũng không đắc tội hắn, huống hồ vì sao người ta lại muốn ra tay, giữ gìn hòa bình thế giới? Chống lại thí nghiệm trên con người?”

“Ừm… Điều này cũng đúng.”

“Nhớ kỹ, đừng trêu chọc gia hỏa này, hắn không đơn giản như mặt ngoài đâu, may mắn là Diêm La bị hắn giết, nếu như không giết chết, chúng ta phải tự mình giết Diêm La, tránh gây ra phiền phức cho chúng ta.”

Lâm Phàm rời khỏi tường rào Hoài Phổ, một đường đi về phía bắc, sau khi gặp mặt, hắn đã xác minh được tất cả suy đoán trong lòng, tiến sĩ Aiwa của tường rào Hoài Phổ chính là nhân vật chủ yếu làm thí nghiệm.

Mà mục đích cũng đã đạt được.

Ít nhất thì qua giao lưu giữa hai bên đã xác định một việc.

Đó chính là tường rào Hoài Phổ không có ý nghĩ nảy sinh xung đột với hắn.

Còn về sau này như thế nào, cứ xem dã tâm của tiến sĩ Aiwa này rốt cuộc lớn bao nhiêu, nếu thật sự quá lớn, ảnh hưởng đến tường rào Miếu Loan, hắn nhất định sẽ không để ý mà nói chuyện thật tốt với bọn hắn.

Bây giờ, hắn đang đi trên cao tốc Kinh Hỗ, đi ngang qua tường rào Hoài Phổ, theo đường này đến tường rào Thủ Đô.

Đường cao tốc hoang phế không được tu sửa cũng đi không được tốt lắm, trên đường đều là xe hoang phế rỉ sắt, cản đường đi, khiến tốc độ từ đầu đến cuối không thể nào nhanh được, chợt có dị thú xuất

hiện, hắn cũng không dừng lại, mà ném ra một quả cầu lửa, trực tiếp nổ bay dị thú.

Ý rất rõ ràng.

Ông đây muốn đi đường, bọn dị thú các ngươi đừng có ra ngoài xem náo nhiệt.

Bây giờ hắn rất chờ mong, dị thú ở tỉnh ngoài rốt cuộc mạnh cỡ nào, dù sao thì lời đồn ở bên ngoài cũng đã nghe không ít, chỉ duy nhất chính là không tận mắt nhìn thấy.

Màn đêm buông xuống.

Cho dù có đèn xe, cũng không nên mở, không vội vã đi đường, mà dừng xe ở sát ven đường, chuẩn bị trải qua một đêm.

Đốt một đống lửa, bắt một con dị thú, xem như cơm tối đêm nay.

Lúc này.

Lâm Phàm ngồi xếp bằng, tu luyện Minh Tưởng Pháp.

Tinh thần huyết dịch lưu động trong não bộ.

Hắn cảm thấy cái gọi là tinh thần này có thể xưng là thần thức.

Thần thức là một loại đồ chơi trong tiên hiệp, trước kia đều vô cùng hư ảo, nhưng sao khi tu luyện Minh Tưởng Pháp, tất cả cũng dần dần trở nên chân thực.

Tinh thần huyết dich lưu động đến mi tâm, ngưng tụ, thôi động.

Vòng đi vòng lại, tuần hoàn không ngừng.

KHi cảnh giới đến giai đoạn Luyện Thần, Lâm Phàm không dám có bất cứ ý nghĩ cấp tiến nào, từ đầu đến cuối đều tuân thủ theo tốc độ dần dần tiến lên, có chút khó chịu sẽ dừng lại, nếu không một khi xảy ra vấn đề, chịu thiệt chính là thân thể của mình.

Đêm rất yên tĩnh, tim của hắn cũng rất tĩnh lặng.

Ào ào!

Xung quanh có động tĩnh truyền đến.

Một vài dị thú xuất hiện trong bóng đêm, đôi mắt đỏ tươi sáng tỏ

trong màn đêm, một trong những ưu điểm của dị thú chính là bỏ qua bóng tối, không giống như loài người, khi trời tối, không có nguồn sáng, giống như kẻ mù lòa.

Mùi của nhân loại là thứ các dị thú thích nhất.

Lâm Phàm đang tu luyện đương nhiên cảm nhận được sự tồn tại của dị thú.

Một ngọn lửa từ trong cơ thể tuôn ra, có hình cầu, chậm chạp bay lên, lơ lửng trên đỉnh đầu, sáng chói mắt như mặt trời, nhiệt độ cực nóng lan tỏa.

Vút!

Vút!

Vút!

Từng hỏa cầu lớn chừng nắm đấm chia tách từ quả cầu lửa to kia ra, giống như đạn pháo, bắn về phía dị thú từ bốn phương tám hướng đang vọt đến.

Phanh phanh phanh!

Tiếng nổ mạnh vang vọng.

Ánh lửa bay lên không trung.

Trong chốc lát, xung quanh trống rỗng, các dị thú bị nổ chia năm xẻ bảy, máu vung vẩy khắp đất.

Hỏa cầu lơ lửng trên đầu dần dần tiêu tán.

Lâm Phàm bình tĩnh như nước vẫn ngồi xếp bằng, tu luyện Minh Tưởng Pháp, tăng độ thuần thục, hắn biết bản thân mình đã hoàn toàn đi vào quỹ đạo, con đường tu luyện chính thức bắt đầu.

Ánh mắt nội thị cũng dần trở nên rõ ràng.

Tuy rằng vẫn mơ hồ.

Nhưng so với lúc trước thì tốt hơn rất nhiều.

Hắn có thể nói là chắc chắn, năng lực tiểu thành đầu tiên của Luyện Thần, tuyệt đối là năng lực nội thị.

Năng lực như vậy không có tính sát thương gì.

Nhưng đây tuyệt đối là năng lực thiết yếu mà bất cứ một vị cao thủ nào cũng cần có.

Sáng sớm.

Mặt trời hiện lên.

Lâm Phàm mở mắt ra, kết thúc tu luyện, xem xét bảng số liệu, phát hiện tối hôm qua tiến triển thần tốc, độ thuần thục đã tăng lên 2,5%.

Chương 331 - Tỉnh ngoài không hổ là tỉnh ngoài, tài nguyên quả nhiên nhiều. (4)

“A, tăng lên nhiều như vậy sao?”

“Xem ra giống như ta nghĩ, vạn sự khởi đầu nan.”

Đứng dậy, đứng trên trần xe đưa mắt nhìn tình hình xung quanh, nhìn thấy xác dị thú vỡ vụn xung quanh, biểu hiện rất bình tĩnh, ngay sau đó, hắn ngửi được một mùi khét.

Đột nhiên.

Hắn nghĩ đến một chuyện đáng sợ.

Nhìn thịt dị thú đã bị nướng cháy, không nhịn được vỗ trán, rất bất đắc dĩ, tối hôm qua còn định ăn một bữa thịt nướng ngon miệng, không ngờ tu luyện quá nhập tâm, quên đi thịt nướng trong đống lửa.

Ai có thể ngờ đến lại nhập tâm như vậy.

Tiệc thịt nướng mỹ vị cũng kết thúc như thế.

“Ai.”

Lắc đầu, tiếp tục lên đường.

Buổi trưa.

Xe chạy đến biên giới tỉnh, đường cao tốc giao nhau.

Tốc độ xe giảm xuống, sau đó dừng lại, xuyên qua kính xe nhìn về phía trước, lại đi về phía trước nữa là rời khỏi tỉnh này, cũng là nơi xa nhất mà hắn đi sau khi xuyên qua thế giới này.

Trầm tư một lát.

KHông nghĩ nhiều, đạp chân ga muốn, trực tiếp tiến vào trong tỉnh mới.

Không biết qua bao lâu.

Phía trước xuất hiện tình huống mới.

Một chiếc xe quân dụng bị lật nghiêng, miếng sắt ngoài mặt bị xé nứt, nhìn tình hình giống như gặp phải dị thú nào đó có móng vuốt sắc bén gây ra.

Dừng xe.

Xem xét tình huống.

Còn chưa đến gần chiếc xe quân dụng bị lật nghiêng này, đã bị vết máu dưới mặt đất thu hút, trên mặt đất có một cái thi thể bị xé nát, tiến lên sờ thi thể, vẫn còn độ ấm, nói rõ chết không lâu.

Xoay người xem xét tình hình bên trong, không có thi thể.

Một loại hình ảnh hiện lên trong đầu.

Xe quân dụng đang chạy rất tốt, đột nhiên, có một con dị thú đáng sợ xuất hiện, dùng lực lượng tuyệt đối hất văng xe quân dụng, đám người sống sót bên trong xe muốn dựa vào sự cứng rắn của thân xe để ngăn cản dị thú tiến công, nhưng không nghĩ rằng móng vuốt của dị thú vô cùng sắc bén, thân xe nhìn có vẻ cứng rắn ở trong tay dị thú, chẳng khác nào giấy.

Cuối cùng có người hy sinh, từ trong xe ra ngoài, muốn thu thú đi lực chú ý của dị thú, để người trong xe chạy trốn.

Mọi người thật sự từ trong xe trốn đi được, nhưng người hy sinh kia, đã bị chết rất thê thảm.

Nghĩ đến đây…

Hắn lại nghĩ đến một tình huống, vì sao người tốt trong tận thế lại càng ngày càng ít, bởi vì người tốt đều tình nguyện hy sinh vì đồng bạn, bởi vậy, hy sinh đến gần hết.

Tìm kiếm bóng dáng bọn hắn chạy trốn, mặt đất có vài vết máu khiến hắn chú ý.

Có lẽ.

Muốn tìm được bọn hắn có thể thuận theo vết máu mà đi.

Cuộc sống này, gặp được chuyện gì cũng đừng sợ hãi, đi qua nhìn tình hình một chút rất cần thiết.

Lỡ như có chỗ tốt.

Lại có thể ở trước mặt người khác làm màu.

Cái này sao lại không làm.

Quả thật là một chuyện hạnh phúc.

…

Đằng xa, trong con đường hoang phế.

Sáu người sống sót đang hốt hoảng tránh phía sau một chiếc xe bỏ hoang.

Lúc này vẻ mặt bọn họ đều rất căng thẳng.

TRong đó có một người sống sót thiếu niên khoảng 14-15 tuổi, trên trán hắn ta đeo kính bảo hộ, căng thẳng nuốt nước bọt, trong tay cầm đao, cũng không dám ló đầu ra.

Hắn ta thật sự không ngờ đến, lại có một con dị thú thức tỉnh cấp năm hất đổ xe bọn hắn.

Trời đất quay cuồng, nghiêng trời lệch đất, hoa mắt váng đầu, lúc này dị thú vọt đến vồ mạnh chiếc xe, rõ ràng thân xe rất cứng rắn, nhưng trước mặt dị thú lại giống như giấy lộn, chẳng có chút sức chống đỡ nào.

Tình hình lúc đó rất nguy hiểm.

Cứ như vậy, kết quả đương nhiên không cần phải nói.

Dị thú tuyệt đối sẽ xé rách chiếc xe, rồi giống như ăn tiệc đứng, xé nát từng người bọn hắn.

Đối với chuyện này, Mãnh ca vì để cho bọn hắn có thể chạy thoát, chủ động thu hút sự chú ý của dị thú, cuối cùng chết thảm trong miệng dị thú.

“Làm sao bây giờ?” Thiếu niên nhẹ giọng hỏi.

Có đồng bạn bị thương, muốn chạy trốn hoàn toàn không có khả năng, huống chi tốc độ của dị thú thức tỉnh cấp năm cũng rất nhanh, dựa vào hai cái chân của bọn hắn, muốn chạy thắng được bốn chân rõ ràng là chuyện không thể nào.

Đám người im lặng.

Tình huống bây giờ như thế này, bọn hắn làm sao biết nên làm như thế nào chứ.

Bọn hắn hoàn toàn không thể nào đối phó được với dị thú thức tỉnh cấp năm.

Lúc này.

Vị nam tử bị thương ở chân kia, sắc mặt trắng bệch, hắn ta cúi đầu nhìn vết thương đã băng bó đơn giản, nhưng máu vẫn chảy ra không ngừng, trong lòng tuyệt vọng.

Cho dù là khi còn mạnh khỏe, muốn chạy khỏi truy đuổi của dị thú thức tỉnh cấp năm đã không có khả năng, chứ đừng nói bây giờ chân đã bị thường.

Kết quả của mình chỉ có một.

Đó chính là một con đường chết.

“A Phong.” Nam tử nhẹ giọng gọi thiếu niên, “Tình hình của ta chắc chắn không thể chạy thoát, ta nghĩ kỹ rồi, ta sẽ ở lại bọc hậu, dựa vào tình hình của ta chắc hẳn có thể kiên trì dược vài giây, chỉ là khi ta chết, có thể nghe ngươi gọi ta một tiếng ba ba, ta cảm thấy thật đáng giá.”

Thiếu niên:…?

Nam tử bị thương ở chân trước mắt này, lớn hơn hắn ta 6 tuổi, vẫn luôn chiếm tiện nghi của hắn ta.

Mỗi lần đều gọi hắn ta là con ngoan.

KHiến cho thiếu niên đeo kính bảo hộ này rất tức giận, muốn đánh vỡ đầu chó của người kia.

Bây giờ đối mặt với chuyện nghiêm túc thế này.

Lại còn nghĩ đến chuyện bảo hắn ta gọi ba ba.

Cái này khiến cho thiếu niên đeo kính bảo hộ chỉ biết siết chặt tay thành nắm đấm, không biết phải làm thế nào cho phải.

Chương 332 - Tỉnh ngoài không hổ là tỉnh ngoài, tài nguyên quả nhiên nhiều. (5)

Nam tử cười khổ, "A Phong, đến lúc này rồi, ngươi không thể thỏa mãn yêu cầu cuối cùng của ta hay sao, tình hình này đừng nói cái gì mà vứt bỏ hay không vứt bỏ, ta nhất định chạy không thoát, tất cả mọi người đều từ trong tận thế bò ra, loại chuyện làm liên lụy đến người khác kia sẽ không có ai làm, ngươi phải biết, ta chỉ có thể kéo cho các ngươi một chút thời gian cuối cùng, mới là có giá trị nhất."

Một nữ tử đang cầm chặt cây thương nhíu lông mày, nàng biết đối phương nói rất đúng, nói rất có lý.

Thiếu niên đeo kính bảo hộ nhìn nam tử đã làm bạn thật lâu kia.

"Ba ba…"

"Ai, con ngoan."

Nam tử bị thương ở chân cười đáp lời, sau đó hai tay chống đất nói, "Chờ lát nữa ta sẽ lao ra, các ngươi nghĩ cách chạy, với năng lực con rối cấp ba của ta, chắc hẳn có thể áp chế nó hai ba giây, đồng thời khi nó ăn ta, nhất định cũng tốn một hai giây, tất cả là năm giây, hẳn là đủ cho các ngươi chạy."

Tính toán thời gian rất sít sao.

Đồng thời cũng nói rất nhẹ nhàng.

Vì chính là không muốn đồng bạn bị áp lực quá lớn.

Nếu ra ngoài, đương nhiên đã nghĩ kỹ kết quả, đối mặt với tử vong, vô cùng thong dong, bình tĩnh.

Hắn ta ghét nhất là khi đứng trước tử vong, còn hô to gọi nhỏ. Thật mất mặt.

Tinh tinh tinh…

TIếng còi xe đột nhiên vang lên.

Sau đó có một giọng nói ngạc nhiên vang lên.

“Ai da, dị thú thức tỉnh cấp năm à…. Tỉnh ngoài không hổ là tỉnh ngoài, quả thật tài nguyên tràn đầy.”

Ai?

Ai bấm còi xe vậy?

Ai nói?

Dị thú thức tỉnh cấp năm đang săn giết con mồi ngây ngẩn.

Sáu người sống sót nhô đầu ra, nhìn thấy một chiếc xe cũ nát đang dừng phía sau dị thú.

Nam tử chân bị thương há hốc mồm, ý nghĩ muốn hy sinh bản thân, lao ra kéo dài thời gian cho mọi người lại lần nữa đè ép ở trong lòng.

Chỉ thấy một nam tử mặc áo choàng đen, đeo một thanh đao, bình tĩnh từ trong xe bước ra.

“Hắn muốn làm gì?” Nam tử bị thương không nhịn được hỏi.

Các đồng bạn bên cạnh lắc đầu.

Làm sao biết được đối phương muốn làm gì.

“Chạy đi, nhân cơ hội này chúng ta chạy trốn.” Thiếu niên đeo kính bảo hộ đề nghị.

Đây chính là dị thú thức tỉnh cấp năm, trong hiểu biết của hắn ta, người kia rất có thể sẽ…

Nhưng vào lúc này.

Lâm Phàm đi đến trước mặt dị thú thức tỉnh cấp năm, cong miệng, mỉm cười.

Dị thú thức tỉnh cấp năm xoay người, thân thể cao lớn nhìn Lâm Phàm từ trên cao xuống, phẫn nộ gầm thét, răng sắc bén, miệng lớn giống như vực sâu, lúc gầm thét gây ra trùng kích, Lâm Phàm lập tức giơ tay lên phẩy phẩy không khí trước mắt.

Tỏ vẻ có một loại chê bai miệng dị thú thối.

Con dị thú thức tỉnh cấp năm này so sánh với tinh tinh.

Hoàn toàn không thể nào so sánh.

Hai bên chênh lệch nhau rất lớn.

Hắn thấy, một quyền của tinh tinh đập xuống, sợ là có thể đánh gia hỏa này gào khóc.

“Rống.”

Dị thú thức tỉnh trước mắt gầm thét, thân thể bắt đầu rắn lại, xuất hiện ánh kim loại, nhấc chân đạp xuống, muốn ép Lâm Phàm thành bánh thịt.

Khóe mắt Lâm Phàm nhìn thấy mấy người sống sót nhô đầu ra.

Rời nhà ra ngoài, gặp được thời điểm thể hiện bản thân, ngàn vạn lần không thể bỏ qua, người sống sót trong tận thế quá ít, gặp được ở bên ngoài cũng không cao, một khi gặp được, nếu thật sự có bản lĩnh, nhất định phải khiến bọn hắn chấn động.

Không lấy Lôi Kiếp ra một đao tất sát.

Mà nắm tay lên, vung lên, đánh một quyền vào bàn chân to lớn của dị thú thức tỉnh.

Đau!

Má!

Đây là cảm giác đầu tiên của dị thú thức tỉnh.

Đám người sống sót nhìn thấy Lâm Phàm và dị thú cứng đối cứng, bọn hắn thật sự sợ ngây người.

Ngay sau đó.

Một màn khiến bọn hắn càng khiếp sợ hơn xảy ra.

Chỉ thấy đối phương nắm lấy chân của dị thú thức tỉnh, vung mạnh lên, điên cuồng đập dị thú thức tỉnh xuống mặt đất, hình thể của dị thú thức tỉnh khổng lồ bây giờ ở trong tay hắn, chẳng khác nào đồ chơi bình thường.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Mặt đất chấn động.

Mỗi một lần va chạm, đều gây ra vết rạn lít nha lít nhít.

Lâm Phàm ném dị thú lên trời, nhìn theo, khi dị thú dần dần rơi xuống, hắn nắm tay chờ đợi, ngay khi dị thú sắp rơi xuống trước mặt, lập tức vung quyền, phịch một tiếng, thân thể hóa rắn lập tức nhận phải công kích, lõm vào, tiếng kêu thê thảm vang lên.

“Ông trời ơi.” Thiếu niên đeo kính bảo hộ trợn mắt há mồm nhìn.

Miệng há to đến mức có thể nhét được trứng gà.

Đây chính là dị thú thức tỉnh cấp năm đó.

Bọn hắn nhìn Lâm Phàm bình tĩnh thong dong vung quyền, nếu không tận mắt nhìn thấy, sao có thể tin được.

Dị thú thức tỉnh bị thương nặng lại bay lên không.

Lâm Phàm hít sau một hơi, nắm tay, khí huyết ngưng tụ.

Tu hành “KHí và thần hợp lại”.cho đến bây giờ, chính là vì có thể săn giết dị thú tốt hơn, khi không có Lôi Kiếp phụ trợ, trực tiếp dùng sức mình đánh nổ dị thú, loại tình huống này đúng là có cảm giác thành tựu.

Khi dị thú không ngừng rơi xuống.

Lâm Phàm đánh quyền ra, khí huyết bộc phát, phịch một tiếng, lực lượng từ khí huyết xuyên qua thân thể dị thú thức tỉnh cấp năm.

“Cái này…”

Đám người sống sót đang trốn trừng to mắt.

Từng ngươi khiếp sợ trợn mắt há mồm.

Nhìn thấy cái gì đây?

Dị thú rõ ràng còn chưa rơi xuống, nhưng lại có một loại lực lượng màu đỏ mạnh mẽ xuyên qua thân thể dị thú.

Cái này cũng quá đáng sợ rồi.

“Điểm tiến hóa +1.”

Thu hoạch hoàn mỹ.

Tâm tình vô cùng vui vẻ.

Thuần thục lấy huyết tinh của dị thú thức tỉnh đi, viên huyết tinh này có giá trị không nhỏ, đáng tiếc, không phù hợp với năng lực của hắn.

Hắn không chủ động nói, các vị, không sao rồi, các ngươi ra đi.

Chương 333 - Khô Lâu hội, người du đãng.

Hắn cảm thấy thao tác này, không được phong cách lắm.

Cao thủ chân chính, thông thường đều cao ngạo đứng tại chỗ, chờ đối phương chủ động xuất hiện.

Sáu người sống sót nhìn thấy dị thú thức tỉnh ngã xuống đất không dậy nữa, lấy hết dũng khí bước ra, trong ánh mắt bọn hắn có kinh ngạc, có không dám tin, nhưng mặc kệ là ánh mắt gì, cảm giác trong lòng vĩnh viễn là loại may mắn khi sống sót qua tai nạn.

Ánh mắt Lâm Phàm bình tĩnh nhìn về phía bọn hắn. “Các ngươi là ai?”

Giọng điệu lạnh nhạt khiến bọn hắn vội vã mở miệng.

Nữ tử cầm thương nói, “Cảm ơn ngươi đã cứu chúng ta, chúng ta là người sống sót của tường rào Lâm Nghi, ta tên là Chương Yên, bọn hắn là đồng bạn của ta, chúng ta không có ác ý, xin ngươi tin tưởng chúng ta.”

Lâm Phàm cười nói, “Không sao cả, cho dù các ngươi có ác ý cũng không sao cả, các ngươi bị một con dị thú thức tỉnh cấp năm truy đuổi khốn đốn như vậy, các ngươi cũng không phải đối thủ của ta, ta tên là Lâm Phàm, từ tỉnh bên đến, các ngươi may mắn, gặp được ta, nếu không sẽ trở thành bữa tiệc của con dị thú thức tỉnh này rồi.”

Vừa đến nơi này đã gặp được dị thú cấp năm.

Thật không tệ.

Thiếu niên đeo kính bảo họ hoảng sợ nói, “A, tỉnh Dưỡng Lão thế mà có cao thủ như đại ca… Ô ô ô.”

Không đợi thiếu niên nói hết lời, đồng bạn bên cạnh lập tức bịt miệng hắn ta lại.

Ra hiệu hắn ta im miệng.

Mẹ nó.

Thiếu niên đeo kính bảo hộ đột nhiên kịp phản ứng, có vẻ như quá kích động mà nói sai.

“Cái gì là tỉnh Dưỡng lão?” Lâm Phàm nghi ngờ hỏi, đối với cái tên gọi tỉnh Dưỡng lão này, hàm nghĩ trong đó không phải đang nói, trong tỉnh của hắn, đều một đám già yếu tàn tật sao?

“Không có gì.” Thiếu niên đeo kính bảo hộ rụt đầu lại, không dám nói.

Lâm Phàm truy hỏi, rõ ràng là không chịu bỏ qua như vậy, hắn đi ra ngoài chính là vì tìm hiểu tình hình một chút, còn muốn nhìn xem người của tỉnh ngoài đánh giá tỉnh chỗ hắn như thế nào, bây giờ có người nhắc đến, đương nhiên sẽ không từ bỏ

Đối mặt với sự truy vấn này, thiếu niên đeo kính bảo hộ nhỏ giọng nói, “Bởi vì tỉnh Giang là yếu nhất, dị thú đều rất yếu, cho nên đánh giá của người khác đối với tỉnh Giang chính là, người sống sót sinh sống ở đó chính là đang dưỡng lão, hệ số an toàn cao, ít nguy hiểm.”

Lâm Phàm cười, nghĩ đến cấp bậc dị thú gặp được ở đó, có vẻ quả thật đáng được gọi là tỉnh Dưỡng Lão.

Đúng là rất yếu.

Nếu đã nói tỉnh Giang là tỉnh Dưỡng lão, vì sao nơi khác lại có rất ít người đến đây, khả năng chính là bọn hắn quá muốn mạnh lên.

Chỉ có thể hiểu như vậy.

Chương Yên căng thẳng vội vàng giải thích, “Đây không phải là do hắn nói, mà là người khác nói.”

“Không sao cả, cái này nói rất đúng, không có vấn đề gì, dị thú trong tỉnh Dưỡng Lão, cấp bậc cao nhất cũng chỉ là dị thú thức tỉnh cấp năm, đối với người sống sót muốn tiến bộ mà nói, thật sự quá khó khăn. Tỉnh Sơn cũng không tệ, vừa đến không bao lâu, đã gặp được dị thú thức tỉnh cấp năm.”

Lâm Phàm cười, nụ cười của hắn hóa giải tâm tình căng thẳng của bọn hắn.

Lúc này, nam tử bị thương ở chân nói, “Đại ca, đừng để trong lòng, lời con trai ta nói không đúng, sau này quay về ta sẽ dạy dỗ hắn thật

tốt.”

Thiếu niên đeo kính bảo hộ tức giận, đá vào mông nam tử này.

“Ái chà chà, ngươi phản rồi, thiên lôi đánh xuống đi.” Nam tử té ngã trên mặt đất kêu lên.

“Đừng náo loạn.”

Chương Yên thật sự muốn trói bọn hắn lại, bây giờ là lúc náo loạn sao.

Ở trong tận thế, có thể diễn ra một màn này, ngược lại có thể xua đi một chút kiềm nén trong lòng, nhưng mà đối với Lâm Phàm mà nói, hắn không thể để cho bọn hắn thấy được hắn cứu người quá dễ dàng.

“Xe quân dụng bị lật kia là của các ngươi sao, cái thi thể bị dị thú xé nát kia là đồng bạn của các ngươi à?”

Quả nhiên.

Vừa nói ra lời này.

Không khí vừa rồi rõ ràng còn đang vui vẻ, đột nhiên lại đè nén.

Trên mặt bọn hắn đều hiện lên sự đau buồn.

Đó là đồng đội của bọn hắn, vì tranh thủ cơ hội sống cho bọn hắn, bị dị thú sát hại.

“Đúng vậy, hắn là đồng bạn của chúng ta.” Chương Yên trầm giọng nói.

Thiếu niên đeo kính bảo hộ cúi đầu.

Nam tử bị thương ở chân cũng thu lại vẻ cười đùa tí tửng, đồng thời vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Lâm Phàm nói, “Ai, hắn là một người hùng, trong tận thế, người có thể hy sinh vì đồng bạn ít càng thêm tí, nếu như gặp được nhất định phải quý trọng, chỉ là thông thường đến thời khác mấu chốt, mới có thể hiểu ra hắn là người như vậy, là người luôn hy sinh vì đồng bạn, ta đã nhìn thi thể của hắn, chết rất thảm, bị xé xác, máu vẫn còn nóng, đúng là một vị hán tử.”

Hu hu hu…

Thiếu niên đeo kính bảo hộ nhỏ giọng khóc, vừa khóc nức nở vừa nói, “Mãnh ca, trước kia khi dạy bảo ta, ta còn chê hắn xen vào chuyện của người khác, ta thật đáng chết.”

Nam tử bị thương ở chân, nhớ đến quá trình sinh sống cùng Mãnh ca, cũng đau buồn nói, “Con người hắn luôn ít nói, thể hiện nghiêm túc, đối với ai cũng lạnh như băng, đi cùng hắn không vui chút nào, nhưng đã cho chúng ta cảm giác an toàn rất cao.”

Người chết trong tận thế rất bình thường.

Có lúc không nhắc đến, chỉ là vì không muốn nhớ lại.

Lâm Phàm nói rõ chuyện này ra như vậy, tựa như một thanh kiếm sắc bén, hung hăng đâm vào trong trái tim của bọn hắn, đau đớn, thật sự quá đau.

“Ta dẫn các ngươi đi thu dọn thi thể của hắn, ở nơi dã ngoại hoang vu, kết cục cuối cùng chính là thành đồ ăn cho dị thú.” Lâm Phàm nói.

“Được.”

Chương 334 - Khô Lâu hội, người du đãng. (2)

Không khí vui vẻ biến mất.

Thay vào đó là sự kiềm nén, bi thương, khó chịu.

…

Một nắm đất nhỏ, bia mộ.

Thiếu niên đeo kính bảo hộ A Phong quỳ gối trước bia mộ, cúi đầu, chảy nước mắt.

Những người khác đứng trước bia mộ, yên lặng nhìn.

Bia mộ: Mộ mãnh ca.

Lâm Phàm nói, “Người chết không thể sống lại, nếu như hắn biết sự hy sinh của mình thật sự cứu được các ngươi, hắn cũng sẽ vui vẻ, nói rõ mọi sự cố gắng đều không uổng phí.”

Nói có lý.

Đám người gật đầu.

“Quý trọng người có thể hy sinh bản thân vì đồng bạn.” Lâm Phàm nói.

Thiếu niên A Phong nhìn nam tử đứng bên cạnh, nam tử kiên định gật đầu, giống như đang nói, con trai, ba ba vĩnh viễn sẽ hy sinh vì ngươi, chỉ cần ngươi có thể gọi một tiếng ba ba.

Rời đi.

Xe của bọn họ đã bị hỏng, trực tiếp mất khả năng sử dụng, chỉ có thể ngồi xe của Lâm Phàm, thế nhưng xe chỉ có bốn chỗ ngồi, trừ vị trí lái, sáu người bọn hắn chỉ có thể ngồi vào ba chỗ.

Cuối cùng trải qua bàn bạc.

Chương Yên ngồi một mình ở vị trí phó lái.

Bốn người chen chúc ở phía sau, còn một người thì ngồi trên trần xe.

Trong quá trình chạy.

Lâm Phàm trao đổi với bọn hắn, hỏi thăm một ít chuyện.

“Quái vật không giống dị hú, chỗ các ngươi cũng có sao?”

Đối với quái thú mà loại thí nghiệm này nghiên cứu ra, hắn chỉ khịt mũi coi thường, không có bất cứ mong chờ nào cả, không thể nào cung cấp điểm tiến hóa cho hắn, còn gây ra phiền phức.

Cũng không biết đám người nghiên cứu loại thí nghiệm này, rốt cuộc nghĩ như thế nào.

Cảm thấy dị thú không được trâu bò.

Hay là cảm thấy không khí tận thế không đủ kích thích, nhất định phải tăng thêm nguyên tố nguy hiểm ở nơi này, mới lộ ra vẻ tận thể muôn màu muôn vẻ đây?

“Có, thường xuyên xuất hiện, tất cả chúng ta đều biết, những quái vật này là do nhân loại chúng ta nghiên cứu ra.” Chương Yên đã tận mắt nhìn thấy, tạo hình vô cùng buồn nôn, nhưng không thể không nói, toàn thân những quái vật kia đều là vũ khí, bất cứ một bộ phận nào cũng là một loại thủ đoạn công kích.

“Lâm đại ca, ngươi từ tỉnh Giang đến, chính là muốn xem tình hình ở bên ngoài sao?” Thiếu niên A Phong hỏi, ngồi trên đùi đồng bạn, hắn ta luôn cảm thấy có thứ gì đó cứng rắn đang đâm vào mình, khiến

hắn ta rất khó chịu, nhưng chỗ ngồi chỉ có bấy nhiêu, không còn cách nào khác, chỉ có thể ngồi như vậy.

“Xem tình huống là thuận tiện, chủ yếu là săn giết dị thú cấp năm, số lượng dị thú cấp năm ở tỉnh Giang quá ít, rất khó tìm.” Lâm Phàm nói.

“Ồ.”

Thiếu niên A Phong cảm thấy Lâm đại ca nhất định là Giác Tỉnh giả cấp năm, hơn nữa còn thuộc về Giác Tỉnh giả hậu kỳ, nếu như là Giác Tỉnh giả cấp sáu, vậy thì nên đi giết dị thú cấp sáu, chứ không phải dị thú cấp năm.

Huyết tinh cấp bậc thấp đối với thực lực cấp bậc cao, không có tác dụng gì cả.

“Đương nhiên, chủ yếu là muốn đến tường rào Thủ Đô một chuyến, vẫn luôn nghe tường rào Thủ Đô là tường rào mẫu mực trong tận thế, đi mở mang thêm kiến thức.”

“Lâm đại ca, ngươi muốn đến tường rào Thủ Đô?”

Hai mắt thiếu niên A Phong lóe sáng, kích động hỏi.

Nhưng vào lúc này.

Đằng sau xe vang lên tiếng còi xe.

Tinh tinh tinh tinh…

Rất ồn ào.

Xuyên qua kính xe nhìn lại, đột nhiên phát hiện ra ba chiếc xe đã trải qua cải tiến xuất hiện ở đằng xa.

Mỗi một chiếc xe đều có đồ án một hình đầu lâu trên mui xe.

“A… Là bọn hắn.” Thiếu niên A Phong kinh hô, có vẻ khá căng thẳng.

Những người khác trong xe cũng thấy được, đều có tâm trạng như vậy.

“Bọn họ là ai?”

Lâm Phàm nhìn ba chiếc xe kia, vừa nhìn là biết lái xe không phải người đứng đắn gì, xung quanh xe toàn là gai nhọn, còn lắp đặt một

ít vũ khí, nhất định phải là Lưu Tinh Chùy, móc nối, đồng thời còn có súng máy nhỏ.

Chương Yên nghiêm giọng nói, "Người du đãng khắp nơi tại tỉnh Sơn đều thuộc KHô Lâu hội, chuyên ra tay với người sống sót gặp được, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, cũng không biết đã có bao nhiêu người chết thảm trong tay bọn hắn."

Hạ cửa kính xe xuống, là có thể nghe thấy tiếng điên cuồng reo hò của bọn hắn.

"Mẹ nó nhanh dừng xe lại, nếu không chúng ta sẽ bắn nát xe của các ngươi."

"A a a a… Kích thích."

"Khà khà khà khà khà…"

Các đội viên của Khô Lâu hội đều nhô nửa người ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt dữ tợn gầm thét như bị điên, trong hoàn cảnh tận thế hun đúc, từng người đều như bị điên, hung tàn, hình xăm trên người toàn là những đồ án kinh khủng.

Cho dù là người sống sót đã trải qua tận thế, gặp được đám gia hỏa này, cũng sẽ không nhịn được tim đập thình thích, vô cùng căng thẳng.

Người đang nằm trên trần xe, khi nhìn thấy xe của Khô Lâu hội, cả người đều ngây ngẩn.

Mẹ nó!

Ta còn đang nằm trên trần xe đó.

Đám gia hỏa kia có chuyện gì vậy.

Lúc này, có thành viên của Khô Lâu hội điều khiển Lưu Tinh Chùy, muốn dùng Lưu Tinh Chùy đập bay chiếc xe, lại bị một đại hán ngăn cản.

"Nhìn thấy có đàn bà không, trong xe kia có một đứa đàn bà, nếu như bị các ngươi đập chết rồi, ông đây chỉ có thể nhân lúc còn nóng mà làm thôi, ông đây muốn bắt sống."

Đàn bà?

Đàn bà!

Chuyện này đối với bọn hắn mà nói, thật sự quá hấp dẫn.

Không cản được, thật sự không cản được.

Ba chiếc xe cải tiến áp sát bọn hắn, đám thành viên Khô Lâu hội không ngừng gầm thét, thậm chí còn làm ra một vài hành động thấp kém, biết trong xe có nữ, trực tiếp cởi quần ra, lộ mông ra ngoài xe, thậm chí còn vặn vẹo mấy lần.

Những thứ này, Lâm Phàm đều nhìn thấy rõ.

Chương 335 - Khô Lâu hội, người du đãng. (3)

Nhớ lại người du đãng mà hắn gặp được ở chỗ tỉnh mình, so sánh với đám người này, đúng là không thể so sánh, nơi này càng biến thái hơn.

“Ngươi bên trong Khô Lâu hội đều như vậy sao?” Lâm Phàm bình tĩnh hỏi.

Chương Yên nói, “Đúng vậy, đám người du đãng bên trong Khô Lâu hội này đều là đám phát rồ, ta nghe nói Khô Lâu hội tồn tại khi tận thế vừa mới bộc phát, khi đó Khô Lâu hội vẫn chưa phải là người du đãng, mà là người bình thường muốn tìm cách sống sót trong tận thế, nhưng khi thức ăn thiếu thốn, hoàn cảnh trở nên ác liệt, đám người này bắt đầu giết hại lẫn nhau, lấy thức ăn, dần dần tạo ra tổ chức bị điên đến tận cùng như thế này.”

Lâm Phàm muốn dùng ba quả cầu lửa, trực tiếp khiến bọn hắn nổ tung thành hoa lửa đầy nghệ thuật.

Nhưng ngẫm lại thì thôi được rồi.

“Bọn hắn có trụ sở cụ thể không?” Lâm Phàm hỏi.

Chương Yên nói, “Có, nghe nói là trong huyện Bình Ấp, nhưng người đi đến đó, không một ai có thể ra ngoài.”

Phanh lại.

Trực tiếp dừng xe.

Gia hỏa đang nằm trên trần xe trực tiếp bay ra ngoài.

Rơi xuống mặt đất.

Rầm!

Lâm Phàm giật mình, cảm thấy rất có lỗi.

Hắn thật sự quên mất có một người đang ở trên nóc xe.

Nhìn thấy đối phương xoa ngực đứng lên, hắn yên tâm, không có việc gì là tốt, ổn.

“Chạy thì nhất định là chạy không thoát, khi gặp được loại chuyện như thế này, nhất định phải dũng cảm xuống xe đối mặt, không có gì phải sợ cả.” Lâm Phàm mở cửa xe, trực tiếp xuống xe.

Ba chiếc xe cải tiến từ đầu đến cuối luôn bao vây bọn hắn, vẫn lái tiếp về phía trước một đoạn.

Rõ ràng là không ngờ con mồi lại chủ động dừng xe.

Trước kia con mồi khi nhìn thấy Khô Lâu hội bọn hắn, chạy còn nhanh hơn chó.

Loại tình huống này, bọn hắn khá hiếm gặp.

Đám người Chương Yên xuống xe, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, muốn an toàn, cũng chỉ có thể giết chết đám thành viên Khô Lâu hội này.

Sau khi Lâm Phàm xuống xe.

Người du đãng điều khiển súng máy, gào thét ầm ỹ, “Mẹ nó, ông đây không thể nào tha thứ được, lại có người còn dẹp trai hơn cả ta, ta muốn bắn hắn thành tổ ong vò vẽ.”

Không nói hai lời.

Họng súng máy nhỏ bốc lên tia lửa.

Cộc cộc cộc…

Đạn bắn ra, mục tiêu chính là Lâm Phàm.

Trong chốc lát, Lâm Phàm rút Lôi Kiếp ra, nhanh chóng vung lên trước mặt, ngăn cản tất cả đạn bắn tới, không có một viên đạn nào có thể bắn vào người hắn.

Những người du đãng khác của Khô Lâu hội xuống xe, khi đồng bạn nổ súng, gây ra tiếng vang, bọn hắn đều bịt tai lại, tức giận mắng, oán trách tên này, ngươi nổ súng không chú ý một chút, tuyệt đối đừng bắn chết đàn bà của ông.

Nếu như bắn nát, ta cần cho ngươi đẹp mắt.

Lâm Phàm đang yên đang lành đứng đó.

Quả thật là hung ác tận cùng, bị điên đến cực hạn, ngay cả lời cũng không nói, mẹ nó đã nổ súng ngay.

Ông đây dáng vẻ đẹp trai, có bệnh gì à?

Người du đãng điều khiển súng máy kia sửng sốt một chút, nhìn Lâm Phàm, sau đó lại nhìn họng súng máy nhỏ đang đỏ bừng, thứ đồ chơi này sao không có tác dụng gì vậy?

Giận đập đập vào súng máy nhỏ, không nói hai lời, trực tiếp từ trên xe nhảy xuống.

Bọn người du đãng này lộ ra nụ cười xấu xa, bao vây đám người Lâm Phàm lại.

Đối với bọn hắn mà nói.

Con mồi không thể chạy thoát được.

“Nam bên trái, nữ bên phải, tự giác một chút cho ông.”

Vẻ mặt đám người du đãng Khô Lâu hội này rất dữ tợn, nam tử nói chuyện có hình thể ít nhất là một mét chín, thân thể vô cùng cường tráng, trên vai phủ đầy kim loại màu đen, có vẻ vô cùng mạnh mẽ.

Đám người du đãng Khô Lâu hội này rõ ràng lấy vị nam tử kia làm chủ.

Trong tay đám gia hỏa này không phải đang nắm đao, thì chính là Lang Nha bổng đầy gai nhọn, thậm chí ngay cả dao cắt cỏ cũng có.

“Đại bản doanh của các ngươi ở trong huyện Bình Ấp sao?” Lâm Phàm tò mò hỏi.

Nam tử không để ý đến Lâm Phàm, mà nện bước chân, từng bước đến gần hắn, khi đi đến trước mặt, nam tử này nhếch môi, lộ ra nụ cười hung tàn dữ tợn.

“Xem ra ngươi không nghe lời ta nói nhỉ.”

Tiếng nói vừa dứt.

Nam tử lập tức giơ vũ khí trong tay lên, hung hăng đập về phía đầu

Lâm Phàm, nghĩ bụng sẽ trực tiếp đập vỡ đầu đối phương, gây ra uy hiếp, hù dọa những tên khác một chút.

Lạch cạch!

Lâm Phàm vung tay lên đánh rơi vũ khí, trở tay đánh một quyền vào phần bụng đối phương, phịch một tiếng, chỉ thấy nam tử hóa thành một bóng đen, vút một tiếng, trực tiếp bay ra ngoài.

Trong chốc lát.

Đám người du đãng này trừng mắt.

Giống như gặp quỷ, không dám tin nhìn Lâm Phàm, sau đó quay đầu lại nhìn về phía sau.

Bay… Bay?

Nam tử bị bay ra ngoài đột nhiên ngồi bật dậy, hai mắt trợn tròn, tình hình này ngay cả Lâm Phàm cũng có chút kinh ngạc, cúi đầu nhìn lại nắm đấm của mình, chắc là lực lượng từ môt quyền này của mình đã trở nên yếu đi rồi.

“Giết hắn.”

Nam tử ngồi dậy tức giận gầm thét, nói xong lời này thì phù một tiếng, máu tươi phun ra tung tóe, bật ngửa ra sau, máu tươi vẽ một đường cong màu máu trong không trung.

Nhìn thấy tình cảnh này, Lâm Phàm thở phào một hơi, xem ra lực lượng từ nắm đấm này của mình không yếu, vẫn mạnh như cũ, đối phương chết không cam lòng, hồi quang phản chiếu, liều mạng gom hết mọi sức lực, gào ra hai chữ.

Chắc là như vậy.

Lúc này.

Đám người du đãng của Khô Lâu hội kịp phản ứng lại, điên cuồng vọt về phía Lâm Phàm, đám gia hỏa kia đã sớm mất đi nhân tính mà người bình thường nên có, sinh mệnh trong mắt bọn hắn, không hề đáng một đồng, thậm chí không bằng một con kiến.

Ai!

Chương 336 - Tường rào Thủ Đô.

Lâm Phàm than nhẹ một tiếng, trực tiếp ra tay.

Một lát sau.

“Đám gia hỏa này quả thật hung ác.” Lâm Phàm nhẹ nhàng vẩy Lôi Kiếp, vẩy hết máu đi, đối với đống thi thể đầy đất, hắn tỏ vẻ rất lạnh nhạt.

Giết hết bọn hắn, cũng là một cách cứu vớt trong tận thế.

Chương Yên nói, “Các tường rào lớn ở tỉnh Sơn, vẫn luôn muốn diệt trừ Khô Lâu hội, nhưng cho đến bây giờ vẫ không hề ra tay, chính là kiêng kị thực lực của Khô Lâu hội.”

“Có thực lực hay không có thực lực là giả, chắc hẳn là không có ai muốn xung phong mới là thật, thậm chí lo lắng một khi không thể tiêu diệt hết Khô Lâu hội, ngược lại sẽ bị Khô Lâu hội để mắt đến, điên cuồng trả thù sẽ có tổn thất rất lớn.” Lâm Phàm rất ngay thẳng nói.

Chương Yên gật đầu, Lâm Phàm phân tích rất đúng.

“Không sai, quả thật là như vậy, đã từng có người đưa ra ý kiến xây dựng một nhóm người tiến hành tấn công Khô Lâu hội, nhưng bởi vì nguyên nhân chọn người, đề nghị này kết thúc, cũng không lâu lắm, người đề nghị kia đã bị người giết, chắc hẳn là người của Khô Lâu hội biết, bị trả thù.”

Lâm Phàm có chút hứng thú với Khô Lâu hội.

Chờ đi đường, ngược lại có thể đến trong huyện Bình Ấp xem một chút.

“Những chiếc xe này của bọn hắn không thể lái đi sao?” Lâm Phàm chỉ vào ba chiếc xe cải tiến kia.

“Ai dám lái, những chiếc xe này đều được vẽ biểu tượng của Khô Lâu hội, nếu như bị người sống sót lợi hại nhìn thấy, tuyệt đối sẽ không nói hai lời trực tiếp ra tay, đến lúc đó chết cũng không biết chết như thế nào, nếu như bị Khô Lâu hội biết, vậy thì chúng ta cũng sẽ bị trả thù điên cuồng.” Chương Yên trực tiếp từ chối ý kiến này, loại xe đã trải qua cải tiến này là phương tiện giao thông rất quan trọng trong tận thế.

So với xe con hay xe Pickup kia đều tốt hơn rất nhiều.

“Vậy thì đi thôi.” Lâm Phàm nói.

Trước kia đi như thế nào thì bây giờ vẫn đi như thế đó.

Vì nam tử nằm trên trần xe kia tiếp tục nằm sấp trên trần xe, nhưng mà lần này hắn ta đã thông minh hơn, biết khi sắp dừng xe, liền trực tiếp nhảy xuống, đề phòng khi phanh lại theo quán tính mà bị ném xuống đất.

Màn đêm buông xuống.

Trước kia Lâm Phàm đều trực tiếp nghỉ ngơi ở bên ngoài một đêm, chờ đến khi trời sáng lại tiếp tục đi đường, nhưng lại bị Chương Yên từ chối, vào tận thế ban đêm còn nguy hiểm hơn ban ngày rất nhiều.

Lâm Phàm không nói gì thêm, chỉ có thể tiếp tục đi đường.

Đến nửa đêm, cuối cùng cũng đến tường rào Lâm Nghi, bởi vì có đám người Chương Yên, cho nên tiến vào rất thuận lợi, không có bất cứ phiền phức nào.

Khi đến tường ngoài, mùi hôi thối đã lâu ập vào mặt, cẩn thận ngửi lại, có thể ngửi được trong mùi này có đủ loại mùi chua, thối, tanh trộn lẫn.

Ban đêm, bên trong tường trong, Lâm Phàm và thiếu niên đeo kính bảo hộ A Phong ngủ chung với nhau.

“Ca, ngươi thật sự muốn đi tường rào Thủ Đô sao?” A Phong nằm bên cạnh mở miệng dò hỏi.

“Ừm, sao vậy?” Lâm Phàm hỏi.

“Ngươi có thể dẫn ta theo không?”

“Ngươi muốn đi tường rào Thủ Đô?” Lâm Phàm vô cùng kinh ngạc, không hiểu thiếu niên tên A Phong này suy nghĩ như thế nào, hắn cảm thấy tiểu tử này ở chỗ này rất tốt, ít nhất còn có đồng bạn che chở.

“Đúng, ta muốn đến tường rào Thủ Đô, ta muốn tìm người, người kia rất quan trọng với ta, ta muốn nhìn thấy cuộc sống của nàng thế nào.”

“Người thân?” Lâm Phàm có chút hứng thú với chuyện này, bắt đầu bát quái.

A Phong nhớ lại, sau đó chậm rãi nói, “Xem như vậy đi, đó là chị nuôi của ta, trước kia nàng từng cứu mạng ta, sau đó nàng nói với ta muốn đến tường rào Thủ Đô phát triển, nói rằng chờ đứng vững bước chân rồi, sẽ đến đón ta.”

“Bao lâu rồi?” Lâm Phàm hỏi.

“Hai năm.”

Nói đến đó, trong phòng đen như mực, đột nhiên vô cùng yên tĩnh.

Lâm Phàm cảm thấy hai năm rồi mà còn không quay về tìm thiếu niên, vậy thì chỉ có hai loại tình huống, một là chết rồi, còn một loại chính là lời nói ra, chỉ là một câu nói đùa mà thôi.

Người ta không xem là thật, chỉ có thiếu niên A Phong này tưởng thật.

“Ca, có thể dẫn ta theo không?”

Thiếu niên A Phong cũng từng nói với Chương Yên chuyện này, hắn ta muốn tự mình lái xe đến tường rào Thủ Đô, nhưng đều bị Chương Yên từ chối, nói với hắn ta chuyện này quá nguy hiểm, tuyệt đối không thể hành động một mình, thậm chí còn từng nói với A Phong, nếu như ngươi lén lút chạy, vậy thì chúng ta sẽ đi tìm ngươi, dọc đường chúng ta có thể sẽ chết, nếu như chúng ta chết, cũng là do ngươi.

Lời này có chút nặng, nhưng quả thật có tác dụng.

A Phong quả thật không hề hành động một mình.

“ĐƯờng xá xa xôi, dẫn theo ngươi quá nguy hiểm, cho dù bản thân ta cũng chưa chắc có thể an toàn, ngươi nói cho ta biết tên của nàng, nếu như ta đến tường rào Thủ Đô, có thể hỏi giúp ngươi một chút.” Lâm Phàm nói.

Thiếu niên A Phong nghe thấy không thể dẫn hắn ta theo, ánh mắt rõ ràng trở nên ảm đảm rất nhiều, nhưng sau đó lại tràn ngập hy vọng nói, “Nàng tên là Vương Vũ, bây giờ đã hai mươi lăm tuổi.”

“Có hình không?”

“Có.”

A Phong mở đèn trong phòng lên, sau đó xuống giường, từ trong túi quần áo lấy ra một tấm hình, tấm hình được bảo quản không tệ, vẫn

luôn giữ ở trong người.

Lâm Phàm nhận lấy tấm hình, nhìn kỹ, tấm hình này được chụp hai năm trước, khi đó thiếu niên A Phong còn rất nhỏ, mà nữ tử bên cạnh lại rất có tinh thần, hiên ngang, mặc y phục tác chiến, bên hông đeo chủy thủ, đầu tóc ngắn, tư thế ngay thẳng, có cảm giác là một nữ hán tử.

Chương 337 - Tường rào Thủ Đô. (2)

“Đây chính là tỷ của ta, xinh đẹp không, he he.” A Phong đắc ý giới thiệu, “Hai năm trước ta và mọi người cùng nhau ra ngoài săn giết dị thú, khi đó ta còn nhỏ, bọn hắn yêu cầu ta phải ở chỗ này chờ bọn hắn, ai có thể ngờ đến lại có dị thú phát hiện ra ta, chạy về phía ta, khi đó ta yếu như vậy, đâu phải đối thủ của dị thú, đúng vào lúc này, tỷ ấy xuất hiện, cứu ta.”

“Lợi hại như vậy sao.”

“Ừm, đương nhiên rồi, tỷ của ta đặc biệt lợi hại, nàng nói nàng đến từ tường rào Liên Cảng, đang đi đến tường rào Thủ Đô, nàng nói trước kia nàng cũng có đệ đệ, rất giống ta, cho nên nhận ta làm đệ đệ.” A Phong vừa cười vừa nói, nhắc lại chuyện cũ, tâm tình của hắn ta rất tốt.

“ĐƯợc, tấm hình này cứ để ở chỗ ta trước, chờ ta đến tường rào Thủ Đô sẽ hỏi giúp ngươi một chút, chờ sau khi ta trở về, sẽ trả tấm hình lại cho ngươi.” Lâm Phàm cảm thấy chút chuyện nhỏ này vẫn có thể làm được.

Chỉ là tìm người mà thôi, không có gì khó.

“Ừm ừm, nhưng mà đại ca ngươi phải giữ gìn tấm hình này cẩn thận giúp ta, cái này rất quan trọng với ta.” A Phong nói.

“Yên tâm đi, con người ta rất biết giữ gìn đồ vật.” Lâm Phàm cười.

Trời đã sáng.

KHông dừng lại ở tường rào Lâm Nghi quá lâu.

A Phong dõi mắt nhìn theo Lâm Phàm, khi xe đã đi xa, hắn ta vẫn còn vẫy tay.

Chương Yên đi đến bên cạnh A Phong, “Ngươi đã nhờ hắn đúng không?”

“Ừm, Lâm ca không dẫn ta đi theo, nhưng ta đã đưa tấm hình cho hắn, hắn nói sẽ tìm giúp ta.” A Phong nói.

Chương Yên không nói gì thêm, thậm chí đối với chuyện Vương Vũ còn sống hay không cũng có hoài nghi.

Tận thế quá nguy hiểm.

Không có người nào có thể chắc chắn một trăm phần trăm mình còn có thể nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai.

…

Bên ngoài huyện Bình Ấp.

Lâm Phàm cố ý đến đây, chính là muốn nhìn thử xem đại bản doanh của Khô Lâu hội có ở đây hay không.

Trên đường gặp được hai con dị thú cấp năm, vận may không tệ.

Tỉnh ngoài không hổ là tỉnh ngoài, tài nguyên thật phong phú, cái này nếu là ở trong tĩnh Dưỡng Lão, sao có thể tưởng tượng được.

Dừng xe.

Đỗ xe ở một nơi ẩn nấp.

Nhìn kiến trúc hoang phế phía trước, không nghĩ nhiều, nện bước chân đi vào bên trong.

Hắn thật sự muốn xem đại bản doanh của Khô Lâu hội rốt cuộc như thế nào.

Xuyên qua sân thương hoang phế, quan sát tình hình xung quanh, số lượng dị thú trong huyện khiến hắn cảm thấy khó hiểu, quá ít, dị thú hoạt động thực sự quá ít.

Hoàn toàn không phù hợp với tưởng tượng của hắn.

Rất nhanh.

Phía trước có động tĩnh vang lên.

Nhảy xuống sân thượng của một dãy nhà, cúi thấp thân thể, ló ra nửa cái đầu, quan sát tình hình bên dưới.

Bên dưới tụ tập rất nhiều người.

“Thật sự là chỗ này…”

Đám gia hỏa kia chính là người du đãng của Khô Lâu hội, số lượng không ít, ít nhất có hơn trăm người, hơn nữa còn đang đi ra đi vào trong kiến trúc, sợ là bên trong còn có người.

Bọn gia hỏa này chính là chó dại trong tận thế, ăn tươi nuốt sống.

Chỉ nói đến đám người du đãng của Khô Lâu hội đã giải quyết trước đó, thực lực đều không tệ, người nào cũng là Liệp Sát giả, thậm chí Giác Tỉnh giả cũng không phải số ít.

Hôm nay bọn hắn đang phân chia thịt dị thú, có người trực tiếp ăn sống, có người thì nướng.

Gặp phải bọn người cùng hung cực ác này.

Dị thú cũng dữ nhiều lành ít.

Xung quanh có ít giá gỗ nhỏ, trên giá gỗ nhỏ có buộc người, nhìn có vẻ còn sống, ngay sau đó, thấy có người du đãng chơi phi đao, từng đao từng đao ném trúng người sống sót.

Người sống sót kêu thảm, mà tiếng kêu thảm này ngược lại càng khiến các người du đãng của Khô Lâu hội hưng phấn.

Nhưng vào lúc này.

Tiếng quạt máy bay trực thăng vang lên.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn lại, một chiếc máy bay trực thăng từ đằng xa đến, người du đãng của Khô Lâu hội đương nhiên cũng ngẩng đầu nhìn lên, ngay khi Lâm Phàm cho rằng chiếc máy bay trực thăng này đến đây là để càn quét bọn hắn.

Chỉ thấy máy bay trực thăng chậm rãi hạ xuống.

“Tình hình gì đây? Bọn người du đãng này giàu có như vậy sao, thậm chí ngay cả máy bay trực thăng cũng có?”

Lâm Phàm rất khiếp sợ.

“Không đúng.”

Hắn phát hiện người từ máy bay trực thăng xuống cũng không phải là người du đãng, bởi vì đối phương ăn mặc rất sạch sẽ, giày da đen sáng bóng, sau đó trực tiếp đi vào trong tòa nhà.

Mà sau khi nam tử đi xuống là một loại nam tử võ trang đầy đủ, đứng ở đó giống như bảo tiêu, có người du đãng nhiệt tình tiến lên bắt chuyện, chỉ vào người sống sót đang bị trói trên giá gỗ, ân cần đưa phi đao lên.

Nam tử nhận lấy phi đao, rõ ràng cũng hào hứng, cách mười mấy thước, đột nhiên vung cổ tay lên, phi đao xé gió mà đi, đâm vào chính giữa đầu người du đãng.

Xung quanh vang lên tiếng hoan hô.

"Có tường rào cấu kết với Khô Lâu hội?" Lâm Phàm trầm tư, ghi nhớ một màn trước mắt vào trong lòng.

Cũng không lâu lắm, nam tử lúc trước đi vào đã bước ra, bên cạnh có thêm một số người, có vài cái rương được vận chuyển ra, trực tiếp đưa lên máy bay trực thăng.

Lâm Phàm nhìn, trong lòng không biết bên trong cái rương này chứa cái gì.

Huyết tinh sao?

Hắn cảm thấy khả năng lớn chính là huyết tinh.

Cộc cộc cộc!

Máy bay trực thăng cất cánh, bay đi xa.

Lâm Phàm nhìn máy bay trực thăng đã đi xa, mãi đến khi máy bay trực thăng biến mất khỏi tầm mắt, mới tiếp tục quan sát tình hình bên dưới.

"Ôi trời, có phải ta đã phát hiện ra một bí mật kinh thiên động địa gì rồi không?"

Hắn cảm thấy khả năng chính là như vậy.

Lâm Phàm không gây ra bất cứ động tĩnh nào, yên lặng rời đi, xác định đại bản doanh của Khô Lâu hội ở đây là được, không có ý định gì khác.

…

Chương 338 - Tường rào Thủ Đô. (3)

Ban đêm.

Hắn đã xuất hiện ở địa giới Đức Châu, chuẩn bị qua đêm ở dã ngoại.

Leo lên trần xe, ngồi xếp bằng, chuẩn bị bắt đầu tu luyện.

TRước khi tu luyện, xem lại bảng số liệu.

- Đẳng cấp: Cấp 5 (6/60)

- Cảnh giới: Luyện Thần (2,9%)

- Thể chất: 176,79

- Nhanh nhẹn: 161,31

- Tinh thần: 158,3

Có chút hài lòng.

Số liệu tăng lên không tệ.

Không biết qua bao lâu, hắn mở mắt ra, bốn phía có tiếng động ào ào vang lên, vung tay lên ném một quả cầu lửa ra, ánh lửa xua tan bóng tối, bao phủ đại địa, trong chốc lát, một đám dị thú đã vây quanh hắn.

Con dị thú cầm đầu có vằn đen trước ngực.

Dị thú cấp năm dẫn theo một đám dị thú tiểu đệ ra ngoài săn thức ăn.

“Rống.”

“Rống.”

Từng tiếng gầm gừ vang lên, các dị thú liên tục gào rống với Lâm Phàm.

Lâm Phàm đứng trên trần xe chậm rãi rút Lôi Kiếp ra, nhìn động tĩnh xung quanh, bất đắc dĩ nói, “Sinh hoạt ở dã ngoại hoang vu đúng là nguy hiểm, nhưng mà cũng không tệ, đã đến đây rồi, vậy thì bắt đầu đi.”

Các dị thú dường như rất phối hợp với hắn, sau khi hắn nói xong câu đó, dị thú cấp năm gầm lên, ra lệnh một tiếng, các dị thú từ bốn phương tám hướng vọt đến.

Vì đảm bảo xe không bị dị thú phá đi.

Hắn trực tiếp nhảy lên, nhảy vào trong đám dị thú, trực tiếp bắt đầu chém giết.

Lôi Kiếp trong tay vô cùng sắc bén, dị thú giống như trang giấy, thân thể bị chém rách, máu phun ra tung tóe, đêm khuya tối tăm bị nhuộm đỏ, trong không khí dần dần có mùi máu tươi nồng đậm.

KHông biết qua bao lâu.

Dị thú đã bị dọn dẹp sạch sẽ.

Lâm Phàm nhìn về phía xa, dị thú cấp năm tựa như tảng đá đứng đó, lộ ra nụ cười nói, "Chỉ còn mỗi ngươi, ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì?"

Lúc này dị thú cấp năm có chút hoang mang.

Tình hình này không giống như những gì nó nghĩ.

Không ổn, vô cùng không ổn.

Sau khi tiến hóa đến dị thú cấp năm, đầu óc vẫn phải có.

Nơi này là địa bàn của nó, khi nhân loại này tiến vào nơi này, nó không thể nào tha thứ được, cho nên dẫn theo các tiểu đệ đến đây xem xét tình huống, nhưng có ai có thể nghĩ đến, đám tiểu đệ từ trước tới nay làm việc vẫn luôn thuận lợi, lại bị tiêu diệt sạch sẽ.

Ngay cả một con cũng không còn.

Cái này khiến dị thú cấp năm kinh hoảng.

Cái này hơi khó giải quyết.

Dị thú cấp năm lui lại, đột nhiên xoay người chạy.

"Đừng chạy, ngươi chạy, ta xem như làm không công rồi."

Lâm Phàm nâng đao lên, không hề nghĩ ngợi trực tiếp xông lên, chém mạnh vào dị thú cấp năm, thân thể cứng rắn trước mặt Lôi Kiếp, chẳng khác nào trang giấy, tất cả đều bình thường.

Trong chốc lát.

Sau một tiếng kêu rên, dị thú cấp năm ngã ầm xuống đất, cho dù đã chết vẫn trừng mắt, cho thấy nó chết không cam tâm.

Thuần thục lấy huyết tinh ra, huyết tinh màu đen rất đẹp.

Quay đầu lấy huyết tinh của đám dị thú xung quanh.

Một viên huyết tinh cấp bốn, năm viên huyết tinh cấp ba, mười một viên huyết tinh cấp hai, hai mươi mốt viên huyết tinh cấp một.

Thu hoạch không tồi.

Gặp được quần thể dị thú thế này, khiến người ta rất dễ phát tài.

Quay lại trần xe tiếp tục tu luyện, không biết bao lâu, có động tĩnh nhỏ truyền đến, hắn biết có một con dị thú hồng huyết bình thường đang cẩn thận từng ly từng tí tiến lại đây, dừng trước xác dị thú cấp năm, gặm ăn.

Lâm Phàm không để ý đến con dị thú hồng huyết bình thường này, đối với nó mà nói, đây chính là phú quý đầy trời, còn về chuyện có thể giữ được hay không, phải xem con dị thú bình thường này có tấn công hắn hay không.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Trời đã sáng.

Lâm Phàm lấy xăng dự trữ ra, đổ đầy xăng vào xe, tiếp tục tiến về phía trước, hắn xem như đã hiểu, càng đến gần tường rào Thủ Đô, chất lượng dị thú gặp được càng cao.

Trong quá trình chạy, có dị thú đuổi theo xe.

Lâm Phàm không dừng xe lại.

Mà nếu có dị thú có thể đuổi kịp, hắn sẽ trực tiếp ném một quả cầu lửa, diệt dị thú đuổi theo, dễ dàng, đơn giản.

Vài giờ sau.

Lâm Phàm chậm rãi dừng xe lại, mở cửa xe, khiếp sợ nhìn về phía xa.

Tường rào cao ngất xuất hiện trước mặt.

“Tường rào Thủ Đô, đây chính là tường rào Thủ Đô.”

Hắn chưa bao giờ nhìn thấy tường thành khổng lồ như vậy, tường thành của tường rào Miếu Loan mà so sánh với cái này, đúng là múa rìu qua mắt thợ, ngay sau đó, ở chỗ cao, hắn nhìn thấy có rất nhiều

xe từ bốn phương tám hướng chạy tới, chạy về phía tường rào Thủ Đô.

Lên xe, giẫm chân ga, đầy mong chờ đến gần tường rào Thủ Đô.

Đi gần tường thành tường rào Thủ Đô.

Xung quanh xuất hiện bóng dáng người sống sót, có người dừng xe lại tán gẫu, có người thì đang vận chuyển hàng hóa, muôn hình muôn vẻ, hạng người gì cũng có.

Càng khiến hắn khiếp sợ hơn là tường rào Thủ Đô không hề có cái gọi là giàn giáo lên xuống.

Tất cả mọi người đều từ thông đạo tiến vào tường rào.

KHi có can đảm để lại thông đạo ở tường thành, vậy thì chỉ có một nguyên nhân, đó chính là tuyệt đối tự tin, không hề sợ dị thú tiến công.

“Này này, ngươi có hiểu quy củ gì không thế, nhà quê có phải hay không, xe cộ của người ngoại lai đều phải dừng lại ở bên ngoài, đậu xe chỗ đường kẻ màu trắng đó thấy chưa, một giờ một viên huyết tinh cấp một.”

Một nam tử mặc quần áo lao động, thái độ ác liệt kêu gào.

Khi Lâm Phàm dừng xe ở chỗ đậu xe xong, nam tử này viết viết gì đó trên giấy, sau đó xé xuống, đưa cho Lâm Phàm.

“Đây là thời gian dừng xe, tự mình tính đi.” Nam tử cũng không thèm nhìn Lâm Phàm, quay người trở lại khu nghỉ ngơi, gác chân, rung đùi, biểu hiện rất thảnh thơi.

Chương 339 - Vương lân... Thêm kiến thức.

Thật là phách lối.

Thật ngang ngược.

Không hổ là tường rào Thủ Đô, thậm chí ngay cả gia hỏa trông coi chỗ đậu xe cũng ngông cuồng như vậy.

Lâm Phàm không gây chuyện thị phi, đi đến chỗ lối đi, trải qua quan sát, hắn phát hiện trên tường thành bằng sắt thép này có rất nhiều miệng súng ống, không cần nghĩ, một khi tường rào Thủ Đô tiến vào hình thức chiến đấu, đợt đầu tiên nhất định là hỏa lực phủ trời ngập

đất.

Đến gần thông đạo, ngẩng đầu quan sát cấu tạo của thông đạo, rất muốn biết nếu như thật sự xảy ra dị thú triều, cái thông đạo này nên đóng lại như thế nào, rất nhanh, hắn phát hiện hai bên đỉnh đầu có vết nứt.

Tường thành phía trên chắc hẳn có thể hạ xuống.

Hắn nhìn phía trước một chút, lại nhìn đằng sau một chút, nếu như thông đạo ra vào bị phong tỏa, tường thành phía trên lại hạ xuống, sợ là sẽ bị ép thành bánh thịt.

Nghĩ đến đây.

Hắn bước nhanh, thông đạo dài đến mười mấy thước, từ cái này cũng đủ chứng minh, độ dày của tường rào Thủ Đô như thế nào, dị thú muốn đụng nát tường thành, sợ là nát đầu cũng không dùng được.

Đi ra khỏi thông đạo, tình cảnh trước mắt lập tức sáng lên.

Bên tai vang lên tiếng giao lưu không dứt.

Tốp năm tốp ba người sống sót kết bạn mà đi, có nhóm đang nói chuyện với nhau, có nhóm đang giao dịch.

Hoàn cảnh trước mắt vượt xa tưởng tượng của hắn, không có cái gọi là dơ dáy bẩn thỉu thấp kém, người đến người đi khiến tường rào cỡ lớn siêu cấp này tràn ngập sức sống.

“Đi qua đừng bỏ lỡ, thuốc Gout giá thấp, bán phá giá.”

“Mười viên huyết tinh cấp một, đổi một viên huyết tinh cấp hai, số lượng nhiều hàng đủ.”

“Chiến phủ tinh phẩm bán giá thấp, giết dị thú như giết gà, tới trước được trước.”

Tiếng rao hàng nối liền không dứt

Tràn ngập không khí sinh hoạt.

Lúc này Lâm Phàm tựa như thím Lưu vào sân lớn nhà quan, vô cùng tò mò với sự vật xung quanh.

(Lưu mỗ mỗ tiến đại quan viên 刘姥姥 进大观园 là một cảnh trong

“Hồng lâu mộng” của Tòa Tuyết Cần, ý chỉ như người quê lên tỉnh, thứ gì cũng mới lạ đẹp đẽ.)

Đi đến trước những gian hàng này, cẩn thận xem xét.

Đồ vật mà những chủ quán này mua bán, đều là thứ trong tận thế cần có, vũ khí thì không nói, thuốc men vẫn tương đối quan trọng, đồng thời rất hiếm có trong tận thế.

Đi dạo.

Yên lặng quan sát mọi thứ xung quanh.

Xung quanh khu phố không rộng rãi lắm đều là kiến trúc, đầy đủ thỏa mãn số người sống sót khổng lồ ở tường rào Thủ Đô, đồng thời hắn cũng nhìn thấy người sống sót quần áo tả tơi núp ở nơi hẻo lánh, giống như ăn mày đang ăn xin.

Rõ ràng, mặc kệ trong tường rào nào, từ đầu đến cuối vẫn luôn tồn tại người sống sót sống tạm.

Một đội người đeo đao bên hông, ăn mặc đồng phục, xếp thành một hàng đi lại trong khu phố.

Xem tạo hình của bọn hắn, chắc hẳn là nhân viên tuần tra trong tường rào Thủ Đô, duy trì ổn định và trật tự của tường rào, nếu có người gây chuyện, sợ rằng sẽ lập tức bắt lại trước.

Lúc này, hắn nhìn thấy một thiếu niên, giơ một tờ giấy, bên trên khi hướng dẫn du lịch, ba giờ chỉ cần một viên huyết tinh cấp một.

Nhìn tuổi thiếu niên kia, chỉ khoảng 11-12 tuổi.

Gương mặt vẫn còn non nớt, nhưng vẻ mặt lại vô cùng kiên nghị, rõ ràng sinh hoạt trong tận thế đã lâu, tính trẻ con đã không còn.

Hắn đi đến trước mặt thiếu niên.

“Ngươi làm hướng dẫn du lịch cho ta, có thời gian không?” Lâm Phàm hỏi.

Thiếu niên này đã hai ngày không có việc làm, trong lòng rất nôn nóng, bây giờ nghe thấy vậy, lập tức kịp phản ứng, vội vàng gật đầu, “Có, có.”

“Ngươi tên là gì?” Lâm Phàm hỏi.

“Ca, ta tên là Lý Ngang.” Thiếu niên vội vàng cất kỹ tờ giấy, sợ đại ca trước mắt đổi ý.

“Ừm, ta tên là Lâm Phàm, ngươi cứ gọi ta là Lâm đại ca là được, đây là lần đầu tiên ta đến tường rào Thủ Đô, vẫn còn chưa quen thuộc nơi này, ngươi có thể dẫn ta đi khắp nơi xem, nói tình hình cho ta biết một chút.” Lâm Phàm lấy một viên huyết tinh cấp một ra, ném cho thiếu niên, thiếu niên nhận được huyết tinh vô cùng mừng rỡ.

“Lâm đại ca yên tâm, ta phục vụ rất tốt, đảm bảo sẽ giới thiệu rõ ràng.” Lý Ngang vỗ ngực, đảm bảo son sắt.

Mới đến tường rào Thủ Đô, tự mình đơn độc đi dạo có thể biết được thứ gì, có người giới thiệu thì không giống vậy.

Lâm Phàm nói: “Ta thấy tường thành có thông đạo, nếu có dị thú tiến công, thông đạo này sẽ đóng lại như thế nào?”

“Tường thành trong thông đạo sẽ rơi xuống.” Dù sao thì khi Lý Ngang bắt đầu có trí nhớ, thì chưa từng nhìn thấy tường thành thông đạo rơi xuống, nhiều nhất chỉ là cổng kim loại của thông đạo đóng lại thôi.

Lâm Phàm nghe thấy vậy gật đầu, quả nhiên giống như những gì hắn suy nghĩ.

“Nơi này có phân chia tường trong và tường ngoài không?” Lâm Phàm hỏi, hắn lại nhìn đằng xa, nhưng mà kiến trúc xung quanh hơi cao, che đi tầm mắt, cũng không nhìn thấy tường trong, có thể độ cao của tường trong không cao, đến mức không thấy được.

“Có, độ cao của tường trong cũng không cao, đồng thời đó là nơi quan trọng nhất của tường rào Thủ Đô, nếu như không có chứng minh thân phận, không thể vào bên trong được, ở tường rào Thủ Đô, mặc kệ là Giác Tỉnh giả hay Liệp Sát giả đều phải ở bên ngoài.”

Lý Ngang ở tường rào Thủ Đô đã nhiều năm, chưa bao giờ đi vào một lần.

Loại tình huống này cũng bình thường, nhưng mà hắn cảm thấy tường trong và tường ngoài của tường rào Thủ Đô, tuyệt đối không giống với những tường rào khác.

Lúc này, Lý Ngang bắt đầu con đường hướng dẫn du lịch cho hắn, “Tường ngoài bố trí rất dễ hiểu, chia thành khu vực nghỉ ngơi, khu vực giao dịch, khu vực cư trú, khu nhà máy, tất cả có bốn khu vực,

khu vực bây giờ chúng ta đang đứng chính là khu giao dịch."

Chương 340 - Vương lân... Thêm kiến thức. (2)

Lâm Phàm vừa nghe vừa nhìn, những tiểu thương xung quanh bày hàng quán, đều là buôn bán nhỏ, mua bán cũng là vật phẩm bọn hắn lấy được.

So sánh với những cửa hàng xung quanh, đám buôn lái này chỉ có thể là trò con nít.

Cửa hàng vũ khí.

Tiệm thuốc.

Chủng loại cửa hàng phong phú, nhiều vô số kể.

Nhìn thấy những cái này, tường rào Thủ Đô khiến hắn có cảm giác giống một cái thành thị.

Tường rào Miếu Loan ta và tường rào Thủ Đô chênh lệch rất lớn, còn phải tiếp tục cố gắng mới được.

Lâm Phàm nghĩ chính là biến tường rào Miếu Loan thành tường rào mạnh nhất trong tận thế, bây giờ chỉ là tường rào cỡ nhỏ, nhưng cái này có vấn đề gì chứ, cho chút thời gian phát triển, từ nhỏ sẽ dần dần biến lớn, tóm lại không phải cần có quá trình sao.

Trong lúc đó.

Hắn nhìn thấy bên ngoài cửa hàng vũ khí, có dán một tấm quảng cáo đơn giản.

"Phụ ma."

Nghĩ đến Diêu Tuyết ở tường rào Miếu Loan hắn chính là Giác Tỉnh giả cấp hai, năng lực phụ ma không đủ.

"Đi, cùng ta vào trong xem."

Đẩy cửa đi vào, tiếng chuông đinh đang vang lên.

Trên vách tường của cửa hàng trưng bày đủ loại vũ khí lạnh, đồng thời bên trong tủ trưng bày cũng bày biện một ít vũ khí nóng, súng ngắn thuộc về đồ chơi cấp thấp, đồ chơi cao cấp chút đều là súng ngắm, RPG, súng tiểu liên.

Nhân viên cửa hàng mỉm cười nói, “Cần giúp gì không?”

Tạo hình của Lâm Phàm, vừa nhìn đã biết lão luyện trong tận thế, lớn lên còn không tệ, theo nhân viên cửa hàng, người trẻ tuổi này ít nhất là cao thủ cấp ba trở lên, thấp hơn cấp ba, hắn ta không tin.

“Phụ ma ở chỗ các ngươi là phụ ma như thế nào?” Lâm Phàm hỏi.

“Chỗ chúng ta khi phụ ma có giá cả khác nhau, thấp nhất là Phụ Ma sư cấp hai, cao nhất là Phụ ma sư cấp năm, Phụ ma sư có cấp bậc khác nhau thì giá cả khác nhau.”

“Phụ ma cấp năm bao nhiêu huyết tinh?”

Nhân viên cửa hàng nghe đối phương hỏi thăm giá cả của Phụ Ma sư cấp năm, lập ức sửng sốt, cười nói, “Phụ ma cấp năm có thể phụ ma năm loại đặc tính, đồng thời những đặc tính này đều đạt đến cấp năm, Phụ Ma sư cấp năm bên chúng ta yêu cầu dùng một viên huyết tinh cấp năm để thanh toán.”

Cái giá này, tương đối đắt đỏ.

Ngẫm lại một bình xăng 3 tấn cũng chỉ mới mười viên huyết tinh cấp bốn mà thôi.

Nhưng mà đối với cao thủ mà nói, huyết tinh cao cấp có thể dễ dàng lấy được, đối với kẻ yếu mà nói, đương nhiên là chuyện nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

“Gọi Phụ Ma sư cấp năm của các ngươi ra đây, phụ ma cho ta.” Lâm Phàm lấy ra một viên huyết tinh cấp năm, màu đen vô cùng lóa mắt, Lý Ngang đứng bên cạnh há hốc mồm, tỏ vẻ khiếp sợ, hắn ta không ngờ vị Lâm đại ca thuê mình này, lại là cường giả cấp năm.

Thật không nhìn ra.

Ngay cả nhân viên cửa hàng cũng vậy, trước kia tưởng rằng cấp ba, bây giờ xem ra, đó là xem thường người ta.

“Xin chờ một chút.” Nhân viên cửa hàng vội vàng liên hệ với ông chủ.

Cũng không lâu lắm.

Hai bóng người xuất hiện.

“Ông chủ, hắn muốn phụ ma.” Nhân viên cửa hàng nói.

Ông chủ là một nam tử trung niên, khi nhìn thấy Lâm Phàm, mặt mũi tươi cười, “Huynh đệ, không biết ngươi muốn phụ ma cho món vũ khí nào?”

Lâm Phàm lấy Lôi Kiếp phía sau ra, “Nó.”

Ông chủ muốn rút Lôi Kiếp ra khỏi vỏ đao, nhưng Lâm Phàm có ý tốt nhắc nhở, đao này rất sắc bén, cẩn thận một chút, đừng làm chính mình bị thương.

Ông chủ gật đầu, khi thân đao hiện ra, một vòng hàn quang bao phủ hai mắt đám người, Phụ Ma sư cấp năm vẫn luôn đứng bên cạnh ông chủ không nói gì, khi nhìn thấy cây đao này, hai mắt tỏa ra tia sáng.

KHông quan tâm là Phụ Ma sư hay ông chủ, đều đã nhìn ra cây đao này nhất định không phải vật bình thường.

Hai ngón tay ông chủ sờ lấy thân đao đen kịt, một luồng ý lạnh xuyên thấu qua ngón tay truyền đến, đao tốt, thật sự là đao tốt.

“Không biết huynh đệ xưng hô như thế nào?” Ông chủ hỏi.

“Lâm Phàm.”

“Lâm huynh đệ, phụ ma không thành vấn đề, nhưng cần thời gian, không bằng ngươi cứ đi dạo tường rào một tiếng đi, một tiếng sau quay lại lấy, thế nào?” Ông chủ nói.

Con ngươi Phụ Ma sư cấp năm bên cạnh hơi giãn ra một chút, sau đó nhanh chóng khôi phục lại như thường, giống như không hề có vấn đề gì.

“Đao không rời mắt.” Lâm Phàm quả quyết từ chối, tra lại Lôi Kiếp vào vỏ đao.

Ông chủ nói, “Lâm huynh đệ, phụ ma cấp bậc cao cần thời gian, mong hãy hiểu cho.”

“Ta có thể ở đây chờ đợi, một tiếng thôi mà, không lâu lắm.” Lâm Phàm xua tay, thể hiện mình rất nhàn rỗi, không hề vội vàng, có thể chờ đợi.

“Ai, Lâm huynh đệ, ngươi không biết phụ ma bên chỗ chúng ta cũng có quy củ, Phụ Ma sư chúng ta khi phụ ma, không thể bị người khác quấy rầy, ngươi phải biết, phụ ma càng cao cấp, yêu cầu lại càng cao, cho dù là vũ khí từ vật liệu bình thường tạo ra, cũng khó có thể

so sánh với vảy của dị thú cấp bậc cao cùng cấp, có lúc cao thủ cấp năm gặp phải dị thú cấp năm, ra sức chém một đao, đao nát, lại không thể nào chém được lớp vảy trên người dị thú, tình hình như vậy thì sẽ rất tồi tệ."

Ông chủ nói một chút tai hại khi vũ khí không được phu ma mà gặp phải dị thú.

Ý rất rõ ràng.

Phụ ma vũ khí là chuyện rất quan trọng.

Có lúc cũng phải suy nghĩ thật kỹ cho tương lai của mình.

"Thật xin lỗi, nếu đã như vậy, thế thì thôi, ta đến tiệm khác xem một chút." Lâm Phàm đeo đao, quay người rời khỏi cửa hàng.

Mặc kệ ông chủ níu kéo như thế nào, cũng không quan tâm.

KHu phố.

"Tường rào Thủ Đô có cho phép gây chuyện trong tường rào không?" Lâm Phàm hỏi.

Chương 341 - Vương lân... Thêm kiến thức. (3)

Lý Ngang lắc đầu nói, "KHông cho, tường rào Thủ Đô quản lý rất nghiêm ngặt, cấm bất cứ kẻ nào gây chuyện bên trong, nếu như phát hiện ra, nhẹ thì bị giam vào thủy lao nửa tháng, nặng thì giết ngay tại chỗ."

"Ồ."

Lâm Phàm cảm thấy ông chũ tiệm này đã nhận ra vật liệu chế tạo ra Lôi Kiếp, muốn chiếm đoạt Lôi Kiếp của hắn, chút chuyện này, hắn vẫn có thể nhìn ra được.

TRong cửa hàng.

Ông chủ nói, "Đã nhìn ra chất liệu của cây đao kia rồi chứ."

Phụ Ma sư cấp năm gật đầu nói, "Đã nhìn ra, chắc hẳn đã dung hợp mảnh vỡ, giá trị của cây đao này không đơn giản, có thể nói là có tiền cũng không thể mua được."

Vũ khí dùng mảnh vỡ chế tạo ra, đơn giản chính là Thần khí.

Phàm có một món xuất hiện, tuyệt đối sẽ tranh đoạt vỡ đầu.

“Gia hỏa này rốt cuộc có lai lịch gì, lại có được Thần khí như vậy, không được, vũ khí này cho dù như thế nào cũng phải lấy được đến tay, nếu như có thể cướp được, ta cống hiến nó cho những nhân vật lớn ở tường trong kia, ta nhất định có thể trở thành một thành viên của tường trong.”

Trong mắt ông chủ hiện lên vẻ tham lam.

Sau đó hắn ta bảo nhân viên cửa hàng theo dõi đối phương, còn hắn ta đi tìm lính đánh thuê, tìm cơ hội chặn giết đối phương.

…

Bây giờ.

Lâm Phàm có Lý Ngang dẫn đường, đi đến khu vực khác.

“Lâm đại ca, nơi này chính là khu cư trú, mặc kệ là Giác Tỉnh giả hay là Liệp Sát giả đều ở chỗ này.”

Lý Ngang nhìn những phòng ốc ở đây, vẻ mặt lộ ra sự hâm mộ, hắn ta đương nhiên không ở chỗ này, mà ở trong khu vực lều vải tại nơi hẻo lánh, miễn cưỡng có một chỗ che mưa che gió mà thôi.

Lâm Phàm quan sát ra, nơi này phòng ốc tương đối dày đặc, không có cái gọi là công viên, quảng trường gì cả, dù sao thì số lượng người sống sót ở tường rào Thủ Đô rất nhiều.

“Nơi này có bán phòng ở không?” Lâm Phàm hỏi.

“KHông bán, chỉ có thể thuê, tất cả bất động sản trong tường rào, đều do ba gia tộc lớn quản lý, bọn hắn ở tường rào Thủ Đô là người quản lý chí cao vô thượng.” Lý Ngang nói.

“Có thể nói cho ta một chút không?”

“Không thể, những chuyện này cấm thỏa luận trong tường rào, nếu không sẽ bị trừng phạt.” Lý Ngang lắc đầu nói, đồng thời cũng sợ hãi.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Lâm Phàm đã gặp qua khu nghỉ ngơi, khu nhà máy, không thể không nói người có thể phát triển tường rào Thủ Đô đến trình độ này quả thật là có bản lĩnh.

Các phương diện đều vô cùng đầy đủ.

Càng khiến Lâm Phàm kinh ngạc hơn chính là tường rào Thủ Đô lại có trường học, trường học này không phải dạy bảo tri thức, mà là chia hành hai ban Giác Tỉnh và Liệp Sát, dạy bảo kỹ năng chiến đấu, vận dụng năng lực.

Người có biểu hiện ưu tú, có thể được ba đại gia tộc chiêu mộ, tiến vào tường trong.

TRong khoảng thời gian này hắn đã chứng kiến được mọi thứ.

Cuộc sống của Lý Ngang xem như tương đối thê thảm, hắn nhìn thấy có một vài thiếu nam thiếu nữ ở trong khu nghỉ ngơi, mặc váy, đeo túi xách, hoặc đeo kính râm, đạp xe đạp, bọn họ giống như đang sinh sống trong một xã hội tách biệt, tận thế bên ngoài không hề có chút liên quan nào đến bọn họ.

Bọn hắn chỉ cần ngày ngày đi dạo phố, uống chút trà, học chút tri thức là được.

Dùng lời của Lý Ngang mà nói, bọn hắn là những đứa trẻ trưởng thành trong thời đại mới, cha mẹ đều rất lợi hại, không phải Giác Tỉnh giả thì chính là Liệp Sát giả cấp bậc cao, ở trong tường rào Thủ Đô có cuộc sống sung túc.

Vô ưu vô lo, mỗi ngày đều rất vui vẻ.

Từ trong ánh mắt của Lý Ngang, hắn thấy được sự hâm mộ của hắn ta đối với những người này.

Nhưng có thứ hâm mộ cũng không được.

Chỉ có thể dựa vào hai tay của mình mà lấy.

Giữa trưa.

Lâm Phàm mời Lý Ngang vào quán ăn bữa cơm, đối với Lý Ngang mà nói, những đồ ăn ngon miệng này là thứ có nghĩ hắn ta cũng không dám nghĩ tới, thậm chí chưa bao giờ nếm qua, mà theo Lâm Phàm, đây chẳng qua chỉ là một trái cà chua mà thôi.

Thế nhưng đối với Lý Ngang mà nói, là những đồ ăn mà hắn ta không dám nghĩ đến.

Xoạch! Xoạch!

Hốc mắt Lý Ngang đỏ lên, từng giọt nước mắt rơi xuống, ngẩng đầu, "Lâm đại ca, đồ ăn này quá ngon rồi."

Thật sự khóc rồi.

Những người dùng cơm xung quanh đều quăng ánh mắt bất mãn về phía Lý Ngang.

Tiểu tử này ở đâu ra thế, thế mà cũng có thể ăn những thứ này.

Có lẽ ở đây trừ Lý Ngang ra, những người khác không phải Liệp Sát giả, thì cũng chính là Giác Tỉnh giả.

Chỉ là e ngại quy củ của tường rào, không ai dám gây chuyện.

"Thích ăn, thì ăn nhiều một chút đi." Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Lý Ngang liếm đĩa rất sạch sẽ, "Lâm đại ca, ta ăn no rồi."

"Thật sự ăn no rồi?"

"Ừm."

"Ngươi đừng khách sáo với ta, hôm nay ta mời ngươi ăn, muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, nếu không sau này ăn không được, cũng đừng nghĩ đến chuyện nhìn." Lâm Phàm cười nói.

Nghe Lâm đại ca nói.

Lý Ngang bắt đầu xoắn xuýt, trong lòng xuất hiện hai tiếng nói.

Ăn ăn ăn…

Tàm tạm là được rồi, đừng quá mức….

"Không được, ta ăn no rồi." Lý Ngang lắc đầu, vẻ mặc rất nghiêm túc, ta không đói bụng, ta ăn no rồi, ta tuyệt đối sẽ không ăn.

Lâm Phàm cười, giơ tay lên, "Phục vụ, thêm một phần cà chua bi, lại thêm một phần rau quả salad."

Phục vụ chốt đơn.

Lời này nếu như do Lý Ngang nói ra, phục vụ có chết cũng không chốt đơn, nhưng người nói chuyện là Lâm Phàm, vị này xem ra chính là thanh niên kiệt xuất trong tận thế, tiền cơm nhất địnhh trả được.

“Lâm đại ca, ta…”

“Không sao cả, rất nhanh là có rồi.”

Lâm Phàm mỉm cười, đối với hắn mà nói, có thể sử dụng huyết tinh mua đồ ăn, hoàn toàn không thành vấn đề.

Chương 342 - Vương lân… Thêm kiến thức. (4)

Ở loại tường rào cỡ lớn như tường rào Thủ Đô, thịt là cho người nghèo ăn, giàu có nhất định phải ăn cơm và rau quả, đây với xứng đáng với thân phận của đồ ăn.

Lâm Phàm phát hiện hình thức vận hành của tường rào Thủ Đô vẫn là dành cho những người cấp cao.

Rất đơn giản, chính là nói cho người sống sót, các ngươi cố gắng trở thành cường giả đi, săn giết dị thú cấp bậc cao lấy được huyết tinh, các ngươi sẽ có cuộc sống tốt hơn.

Người khác nằm mơ nhớ đến đồ ăn, chỉ là một ngày ba bữa của các ngươi mà thôi.

Cũng không lâu lắm.

Cà chua bi và rau quả salad lên.

Lý Ngang cúi đầu ăn như hổ đói, mỹ vị khiến hắn ta quên hết mọi phiền não, giống như đây mới chính là sinh hoạt chân chính.

Lâm Phàm thì đang quan sát tình huống xung quanh.

Nam nam nữ nữ đang ăn uống đều ăn mặc rất tốt.

Xem ra sinh sống ở trong tường rào này, chỉ cần mặc trang phục thoải mái, ra ngoài săn giết dị thú, thì mặc trang phục chiến đấu, săn giết dị thú, hưởng thụ cuộc sống.

Cảm nhận được hơi thở trên người bọn họ tản ra.

Giác Tỉnh giả, Liệp Sát giả.

Đây là tường rào có người sống sót có lực lượng siêu phàm nhiếu nhất mà hắn từng đi qua.

Khóe mắt liếc thấy một bóng người đang lén lén lút lút.

KHóe miệng hắn cong lên, xem ra giống như những gì hắn nghĩ, ông chủ của tiệm vũ khí quả thật theo dõi hắn.

Nhưng mà không sao cả.

Tình cảnh như vậy, hắn cũng đã trải qua rồi.

Sáo lộ quen thuộc, có thể phản sát.

“Lâm đại ca, ta đã ăn xong rồi.” Lý Ngang có chút xấu hổ, bữa cơm này ăn cần phải trả huyết tinh, cũng không biết hắn ta phải làm hướng dẫn du lịch bao lâu, mới có thể gom đủ.

“Ăn no chưa?”

“Ăn no rồi.”

Lý Ngang xoa xoa cái bụng tròn vo, đây là lần hắn ta ăn no bụng nhất trong nhiều năm qua.

“Vậy chúng ta đi.”

Tính tiến rời đi.

Giá cả quả thật rất cao.

Một bữa này là một viên huyết tinh cấp ba.

Đúng là rất đắt.

Đối với Lâm Phàm mà nói, bây giờ huyết tinh cấp ba không có gì hiếm, nhưng ngẫm lại khi thực lực chỉ mới cấp một cấp hai, muốn lấy được huyết tinh cấp ba, đây là chuyện không thực tế lắm.

Mà đối với Giác Tỉnh giả cấp ba khác mà nói, đối phó với dị thú cùng cấp bậc, vẫn cần phải bỏ ra cố gắng rất lớn.

Nên đi dạo cũng đã đi rồi, không thể nói là hiểu rõ ràng tường tận mọi thứ, chỉ có thể nói là quen thuộc với phân bố khu vực của tường ngoài tường rào Thủ Đô mà thôi.

“Tiểu Ngang, hỏi ngươi một người, nàng tên là Vương Vũ, hai năm trước đến tường rào Thủ Đô, đây là hình, ngươi có từng nhìn thấy không?” Lâm Phàm lấy tấm ảnh ra dò hỏi.

Hắn không xác định đối phương rốt cuộc có đến tường rào Thủ Đô hay không.

Đường xá xa xôi.

Có khả năng chết nửa đường.

Nếu như đối phương thật sự đến tường rào Thủ Đô, còn thật sự muốn dẫn A Phong đến đây, nhất định sẽ đi tìm hắn.

Lý Ngang nhận lấy tấm hình, cẩn thận đánh giá, sau đó cúi đầu, cẩn thận nhớ lại những người mình đã gặp được trong hai năm nay.

“Lâm đại ca, ta không có ấn tượng gì cả, ta dẫn ngươi đi hỏi người khác một chút, ở khu lều vải của chúng ta có vị đại ca, hắn biết rất rõ mọi chuyện của tường rào Thủ Đô, biết rất nhiều chuyện, có lẽ hắn biết đó.”

“ĐƯợc, ngươi dẫn đường.”

Đã hứa với A Phong là hỏi thăm, đương nhiên phải hỏi thăm một chút.

Nếu như thật sự không thể hỏi được, vậy thì hắn cũng không còn cách nào khác.

Có Lý Ngang dẫn đường, đi qua vất nhiều ngõ nhỏ, cuối cùng cũng đến khu lều trại, khu liều trại cũng không bẩn và loạn như trong tưởng tượng, lều được dựng lên cũng có thứ tự, rõ ràng có người quản lý ở đây.

Sau khi Lâm Phàm xuất hiện ở đây, lập tức khiến nhiều người chú ý đến.

Dù sao tạo hình của Lâm Phàm vừa nhìn là biết không phải Liệp Sát giả thì cũng chính là Giác Tỉnh giả.

Trước kia những nhân vật lớn kia không có ai muốn tới nơi này.

Khu lều trại của bọn hắn bị những người kia gọi là bãi rác.

“Lâm đại ca, đó chính là vị đại ca ta đã nói với ngươi.” Lý Ngang chỉ đằng xa nói.

Lâm Phàm nhìn theo phương hướng đó, ở đó có một nam tử trung niên tóc tai bù xù, râu xồm xoàm rối bời, lúc này đối phương đang nằm trên ghế dài không biết nhặt được ở đâu, rất thoải mái mà đung đưa.

“Mao đại ca.” Lý Ngang hô lên.

Nam tử trung niên được gọi là Mao ca kia mở mắt ra, nhìn về phía phát ra tiếng nói, sau đó lại từ từ nhắm hai mắt lại, trong cổ họng ngâm nga ca khúc không biết tê,

Lý Ngang chạy đến trước mặt Mao đại ca, "Mao đại ca, ngươi tỉnh đi, ta có chuyện muốn hỏi thăm ngươi một chút."

Lâm Phàm đánh giá vị Mao đại ca này một chút, không có gì đặc biệt, chắc hăn là một người sống sót bình thường.

Mao đại ca vẫn nằm như cũ.

Lý Ngang không hề do dự móc ra phí hướng dẫn du lịch mà lúc trước Lâm Phàm đưa cho mình, "Hỏi chuyện đơn giản, một viên huyết tinh cấp một."

Nghe thấy huyết tinh.

Mao đại ca mở mắt ra, lập tức cầm lấy huyết tinh, cười he he, "Hỏi, có chuyện gì cứ hỏi, chỉ cần ta biết, nhất định sẽ nói cho ngươi biết, nhưng nếu như ta không biết, huyết tinh này ta sẽ trả lại cho ngươi."

"Ai… Ngươi." Đối với loại hành vi này, Lý Ngang nhất định muốn trò chuyện với hắn ta một chút, nhưng nghĩ đến chuyện hỏi rõ ràng cho Lâm đại ca, cũng không nhiều lời, giơ tấm hình ra trước mặt, "Vị tỷ tỷ này tên là Vương Vũ, hai năm trước đến tường rào Thủ Đô chúng ta, ngươi có gặp qua chưa?"

Mao đại ca nhận lấy tấm hình, trong miệng cảm thán, "Đúng là một em gái xinh đẹo."

"Mao đại ca, tập trung một chút." Lý Ngang nôn nóng.

Chương 343 - Vương lân… Thêm kiến thức. (5)

"Biết rồi." Mao đại ca không nhịn được đáp lại, vừa cẩn thận nhìn, rõ ràng là thật sự nghĩ ra được gì đó, một lát sau mới nói, "Hình như đã từng nhìn thấy, có chút ấn tượng, nhưng mà cái ấn tượng này… A rốt cuộc là đã từng nhìn thấy ở đâu."

KHó quá, nghĩ nhiều đầu lại đau.

Lý Ngang còn đang chờ đợi.

Lâm Phàm lấy ra hai viên huyết tinh cấp một, để trước mặt đối phương, "Làm phiền suy nghĩ thật kỹ, có người nhờ vả, tìm hiểu tình

hình của đối phương, sống hay chết cho một đáp án chính xác là được."

Mao đại ca cầm lấy huyết tinh, ngẩng đầu, ánh mắt liếc nhìn Lâm Phàm một cái, cái liếc mắt này khiến hắn ta biết được người trẻ tuổi trước mắt này không phải loại lương thiện, có lẽ cảm nhận được khí thế của Lâm Phàm, đối phương ngồi ngay ngắn lại.

"HÌnh như chết rồi."

"Cái gì gọi là hình như, chết là chết, sống là sống, không có cái khả năng hình như này."

"Ta cũng không rõ lắm, nhưng người này ta thật sự từng gặp rồi, nói thật, trong tận thế còn có dung mạo như vậy, thật sự rất khó gặp, cho nên khá khiến người ta chú ý, nghe nói nàng gia nhập học viện của tường rào, nếu như thật sự muốn xác nhận, vậy thì đi học viện nhờ người xem xét hồ sơ, hồ sơ học việc từ sau khi tiến vào vẫn luôn tồn tại."

Nghe thấy vậy.

Lông mày Lâm Phàm có chút giật giật, "Đa tạ."

Hắn thấy chị nuôi mà A Phong nhận, sợ là đã chết thật rồi.

"Lâm đại ca chúng ta đi học viện sao?" Lý Ngang hỏi.

"Đi."

Hai người rời khỏi khu lều trại, Mao đại ca nhìn thoáng qua bóng lưng bọn hắn, lắc đầu, nhắm mắt tiếp tục nằm.

Đi đến cửa học viện.

"Tiểu Ngang, đến đây là được rồi, chuyện tiếp theo không cần ngươi đi theo nữa, những huyết tinh này ngươi cầm, sinh sống thật tốt."

Lâm Phàm lấy ra một ít huyết tinh cấp hai đưa cho Lý Ngang.

Lý Ngang xua tay từ chối, nhưng Lâm Phàm cưỡng ép nhét vào trong áo đối phương, thúc giục đối phương rời đi, trước mắt xem ra, tường rào Thủ Đô vẫn rất an toàn, với thủ đoạn cầu sinh của Tiểu Ngang, cũng không thành vấn đề.

Lý Ngang nhìn Lâm đại ca, cuối cùng gật đầu, quay người rời khỏi nơi này.

ĐỐi với hắn ta mà nói, ngày hôm nay thật tràn đầy hạnh phúc, hắn ta biết mình gặp được người tốt, là người tốt thật sự trong tận thế.

Tại cửa học viện, có gác cổng.

“Ngươi tìm ai?”

Gác cổng dò hỏi.

Lâm Phàm nói, “Hai năm trước ta có một bằng hữu đến đây, sau đó vẫn mãi không có liên lạc, ta muốn nhờ học viện giúp ta điều tra một chút, vị bằng hữu của ta còn sống hay chết.”

Gác cổng không nhịn được nói, “Bằng hữu hay không bằng hữu gì chứ, học viện là nơi quan trọng, đi đi.”

Lâm Phàm lấy ra một viên huyết tinh cấp ba, lén lút nhét vào trong tay gác cổng, gác cổng nhìn thấy màu đỏ, biết ngay đây là huyết tinh cấp ba.

“Khụ khụ…” Gác cổng dò hỏi: “Nam hay nữ vậy?”

“Nữ.”

“Ngươi là người thân của nàng sao?”

Nghe thấy gác cổng hỏi lời này, Lâm Phàm hơi sửng sốt, sau đó vội vàng nói, “Đúng, nàng là muội muội của ta.”

Gác cổng gật đầu, “Tuy rằng học viện của chúng ta, nhân viên không phận sự không thể tiến vào, nhưng nếu là người thân đến hỏi thăm tình huống, cũng không có vấn đề gì, dù sao thì cái này cũng không trái với chức trách của ta.”

Lâm Phàm mỉm cười, tỏ ý đã hiểu.

Gác cổng liên lạc người của học viện giúp hắn, nên làm đều đã làm.

Trong phòng.

Lâm Phàm nhìn thông tin cá nhân hiện lên trên màn hình máy tính.

“Vương Vũ.”

“Tử vong.”

Nam tử trung niên điều khiển máy tính, đeo kính mắt, quay đầu nhìn

về phía Lâm Phàm, “Nàng chết rồi.”

“Nguyên nhân là nàng ra ngoài săn giết dị thú, gặp phải dị thú cấp năm rồi tử vong thật ư?”Lâm Phàm hỏi.

“Đúng, chính là lý do này.”

“Ta hiểu rồi, cảm ơn.”

Đã biết được đáp án.

Xác định đã chết.

Tấm hình biểu hiện trên màn hình cũng khá giống tấm hình hắn cầm trong tay.

Hắn biết nếu như chuyện này mà A Phong biết, nhất định rất tàn nhẫn, nhưng sinh sống trong tận thế, phải học cách chấp nhận chuyện tàn nhẫn, đây là chuyện không thể nào tránh khỏi.

Sau khi Lâm Phàm rời khỏi học viện.

Nam tử trung niên giúp Lâm Phàm thẩm tra hồ sơ nhận được điện thoại.

“Ừm, nói là muội muội.”

“Nói tên là A Phong, không hỏi cụ thể họ gì.”

“Không phải là đệ đệ, hắn nói hắn là ca ca.”

“Hiểu rồi hiểu rồi.”

Lúc này.

Lâm Phàm đi trên đường phố, chuyến đi đến tường rào Thủ Đô đến đây là kết thúc, quả thật đã khiến hắn chấn động, không hổ là tường rào lớn nhất, hoàn mỹ nhất, tràn ngập sức sống, cho hắn không ít linh cảm để phát triển tường rào Miếu Loan.

Đột nhiên.

Có tiếng gào phấn khởi vang lên.

“Một bộ vương lân của dị thú thức tỉnh cấp sáu, người trả giá cao được, đấu giá bằng huyết tinh cấp sáu.”

Một vị đại hán cường tráng đứng trên một cái đài cao hô to, trong tay cầm một mảnh vảy, mảnh vảy này lớn chừng bàn tay, dưới ánh nắng chiếu rọi, lóe ra ánh sáng lấp lánh.

Sau khi tiếng nói này vang lên.

Người xung quanh lập tức xôn xao, lục tục ngo ngoe có người chen lấn về phía này, thậm chí còn nhanh chóng thông báo, khiến càng nhiều người kéo đến.

Đại hán cường tráng hô to, "Muốn chiếm tiện nghi thì đừng báo giá, vì săn giết con dị thú thức tỉnh này, chúng ta đã chết mười lăm người, mới có thể giết chết con súc sinh này."

"Mười viên huyết tinh cấp sáu."

"Mười viên thì hô làm cái gì, ông đây ba mươi viên."

Lập tức, có người bắt đầu kêu giá, hơn nữa giá cả liên tục tăng lên, không ngừng tăng thêm độ cao mới.

Lâm Phàm rất khó hiểu, không hiểu cái gọi là một bộ vương lân của dị thú thức tỉnh cấp sáu.

Hắn nhìn xung quanh.

Thấy có người sống sót vây xem náo nhiệt, yên lặng đến bên cạnh đối phương, nhỏ giọng hỏi, "Huynh đệ, có thể nói cho ta biết một chút cái gì là một bộ vương lân không?"

Chương 344 - Vương lân... Thêm kiến thức. (6)

"A? Ngay cả vương lân mà ngươi cũng không biết sao?" Vị quần chúng ăn dưa này khiếp sợ nhìn về phía Lâm Phàm, ánh mắt giống như đang nhìn người ngoài hành tinh, nghĩ thầm gia hỏa này từ nông thôn nào bước ra.

"Kiến thức nông cạn, chưa từng nghe qua."

Quần chúng ăn dưa giống như tìm được cơ hội biểu hiện bản thân, hắng giọng nói, "Nghe cho kỹ, cái gọi là vương lân dị thú thức tỉnh cấp sáu, đó chính là con dị thú thức tỉnh này có năng lực nhất định phải là năng lực phòng ngự, hơn nữa nhất định phải có lớp vảy hộ thân, loại dị thú này chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, hơn nữa rất mạnh, nếu như gặp được, thậm chí còn có thể giết chết, vậy thì phát tài."

“Lớp vảy của loại dị thú này mà chế tạo thành hộ giáp mặc trên người, có thể nói là như vậy, sau này gặp được dị thú cấp sáu cũng không cần sợ hãi, hoàn toàn không cần quan tâm đến lực lượng của dị thú cấp sáu, cho dù ngươi bị dị thú cấp sáu giẫm trên mặt đất điên cuồng đạp, lực lượng công kích kia cũng có thể bị hộ giáp triệt tiêu đi.”

“Ngươi nói xem, trâu bò hay không trâu bò chứ.”

Nghe đối phương nói những thứ này.

Lâm Phàm há hốc mồm, cái này thật sự là lần đầu nghe nói đến, lại còn co cái gọi là vương lân.

Thêm kiến thức.

“Trâu bò.”

“Ngươi nói đồ tốt như vậy, sao có thể lấy ra bán được, chính bọn hắn giữ lại dùng không phải càng tốt hơn sao.”

Lâm Phàm cảm thấy cái gọi là vương lân này nghe rất trâu bò, nhưng thật ra nhất định có chỗ thiếu sót, có thể miễn dịch lực lượng của dị thú cấp sáu, bị giẫm đạp cũng không sao, vậy thì chính bọn hắn giữ lại, không phải có thể săn giết được càng nhiều dị thú hay không, thậm chí đối với bản thân bọn hắn mà nói, cũng là một loại bảo vệ sao?

“Trong này có liên quan đến cơ mật thương nghiệp, nếu như ngươi đồng ý cho ta một viên huyết tinh cấp hai, ta có thể lải nhải với ngươi.”

Quần chúng ăn dưa thấy có vẻ Lâm Phàm cái gì cũng không biết.

Lập tức có ý nghĩ.

Kiếm lời một viên huyết tinh cũng là một chuyện vui sướng.

Lâm Phàm cười nói, “Cơ mật sao? Con người ta thích nhất chính là đoán chân tướng cơ mật, để ta ngẫm lại một chút, con dị thú thức tỉnh cấp sáu này lợi hại như vậy, vì sao còn có thể bị giết, vì sao bọn hắn lại lấy vương lân ra đấu giá.”

Xoa cằm trầm tư, sau đó lẩm bẩm một mình.

“Vừa rồi ngươi nói nó có thể triệt tiêu lực lượng của dị thú cùng cấp bậc, đó chính là phòng ngự vô song, vô địch cùng cấp, chắc hẳn thứ

thiếu hụt chính là về phương diện tinh thần, nếu như gặp phải Giác Tỉnh giả có năng lực con rối hoặc là năng lực tinh thần, năng lực phòng ngự này không phải là vô dụng rồi sao?"

Lâm Phàm vừa nói, vừa nhìn về phía người ăn dưa kia.

Ý rất rõ ràng.

Cái ta nói không phải chính là chân tướng sao?

Dị thú vô địch không hề tồn tại, khi phương diện nào đó cực kỳ xuất sắc, vậy thì đương nhiên về phương diện nào đó sẽ tương đối yếu ớt.

Nghe thấy Lâm Phàm nói những lời này.

Người ăn dưa trợn trắng mắt, "Có phải ngươi cố ý đùa giỡn ta không?""

"Không, là đoán được." Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Xem ra đúng như hắn nghĩ.

Người ăn dưa này không để ý đến Lâm Phàm, mẹ nó, ở đâu ra gia hỏa thích làm màu như vậy.

Hoàn toàn chính xác, trong tình huống bình thường, vương lân quả thật rất mạnh mẽ, nhưng vạn vật trong thế gian không có gì hoàn mỹ, chỉ là sự thiếu sót bên dưới lớp hoàn mỹ kia có bị phát hiện ra hay không thôi

Năng lực phòng ngự của dị thú thức tỉnh cấp sáu là nơi được lớp vảy bao phủ, nhưng mắt, mông, vẫn là khuyết điểm, khi có một lượng lớn Giác Tỉnh giả con rối cùng cấp hoặc thấp hơn một cấp ảnh hưởng, vẫn sẽ có hạn chế.

Mà cái hạn chế này, chính tại thời điểm bị săn giết.

HIện ra tương đối rõ ràng.

Nếu như chế tạo thành chiến giáp, tác dụng lớn nhất chính là săn giết dị thú cấp sáu thuận tiện hơn, nhất là khi săn giết dị thú thức tỉnh cao cấp hơn, nhưng đối với cường giả cấp bảy mà nói, vương lân của dị thú cấp sáu, có cũng được mà không có cũng không sao, trừ khi là vương lân cấp bảy.

Tiếp tục xem tình hình bán đấu giá.

Người sống sót bình thường không thể tham dự được trận đấu giá này, số lượng huyết tinh đã nằm ngoài sự tưởng tượng của bọn hắn, trong khoảng thời gian này, có đội người xuất hiện, khiến hắn vô cùng ấn tượng, đó là đám người này đều là cường giả.

Cấp năm là thấp nhất, thậm chí còn có nhân vật khiến hắn kinh hãi.

“200 viên huyết tinh, còn có giá nào cao hơn không?” Tráng hán kích động gào lên, vương lân có thể đấu giá được 200 viên huyết tinh cấp sáu, đã vượt qua tưởng tượng của hắn ta.

Lấy giá thị trường mà xem, có thể lấy được khoảng 120 viên, đã là cực hạn rồi.

Nhưng ở trong tường rào Thủ Đô, cái gì cũng thiếu, chính là không thiếu đội ngũ lớn, số lượng huyết tinh trong tay bọn họ thật sự vượt quá tưởng tượng.

So đấu giữa đoàn đội lớn, thông thường sẽ xuất hiện so đấu tài lực.

Nói thật.

Tráng hán cũng nghĩ đến chuyện giữ vương lân lại cho bản thân mình dùng, một khi chế tạo chiến giáp, sau này giết dị thú cấp sáu sẽ đơn giản hơn rất nhiều, nhưng mà hắn ta biết mình chưa chắc có thể giữ được.

Nơi này chính là tường rào Thủ Đô.

Ở trong tường rào này có thể không sao cả, nhưng nếu xuất hiện ở bên ngoài, rõ ràng không đắc tội với ai, nhưng cũng có thể nửa đường bị người ta cướp giết, cướp giết không có thù hận, vậy tất nhiên là vì vật nào đó mà tới.

Vì tránh phiền toái như vậy.

Cảm thấy, đấu giá bán đi mới là lựa chọn tốt nhất.

Chương 345 - Con người ngươi sao lại không có võ đức như vậy.

Kết thúc đấu giá, Lâm Phàm yên lặng rời đi, hắn không tìm cách làm quen với những thành viên trong đội ngũ cỡ lớn của tường rào Thủ Đô này, làm việc kín đáo thận trọng, thực lực của bản thân vẫn là cấp năm, tuy rằng vượt cấp giết địch có độ khó không cao, nhưng nói thế nào cũng phải biết nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên,

nói không chừng đột nhiên từ đâu đó nhảy ra một tên gia hỏa khủng bố đến cực hạn, đè hắn đập trên mặt đất.

Làm việc khiêm tốn mới là tuyệt nhất.

Nhìn kỹ tường rào Thủ Đô, trực tiếp rời đi, hắn muốn tìm kiếm dị thú cấp năm xung quanh tường rào Thủ Đô, tìm kiếm điểm tiến hóa, còn hơn 50 điểm nữa mới có thể lên đến cấp sáu.

Dị thú cấp năm cần săn giết ở chỗ này, vẫn tương đối nhiều.

Đi đến chỗ đậu xe, giao ra huyết tinh lấy xe.

Vào lúc hắn đi ra, xung quanh có mấy ánh mắt nhìn về phía hắn.

Ánh mắt chỉ nhìn thoáng qua một chút.

Chắc là thấy trên người hắn không có thứ gì, cũng không xem hắn là mục tiêu.

Nếu như bao lớn bao nhỏ đi ra, có thể khiến một vài người chú ý, từ đó mạo hiểm, giống như mở ra hộp mù, muốn xem thử từ trên người hắn có thể lấy được thứ gì.

Lần này chỉ là tìm hiểu tình hình của tường rào Thủ Đô.

Chờ lần tới, mới có thể tìm hiểu sâu hơn.

Có khả năng muốn biết được tin tức phải có liên quan đến thực lực.

Lái xe rời đi, phương hướng chính là thành thị trung tâm thủ đô, nghĩ muốn vào thành thị xem tình hình, khả năng gặp được dị thú cấp năm là rất cao, hơn nữa có kiến trúc địa hình làm lợi thế, buổi chiều có thể tu luyện Minh Tưởng Pháp, không giống như ở dã ngoại hoang vu, có dị thú xuất hiện, làm xáo trộn tiết tấu tu luyện của hắn.

“Tinh tinh tinh cộc cộc cộc…”

Một tay nắm tay lái, một tay duỗi ra ngoài cửa sổ, đồng thời thông qua kính xe nhìn về phía sau, đằng xa loáng thoáng có mấy chiếc xe đang đi theo.

Loại tình huống này hắn đều nhìn thấy rõ.

Nhưng mà không có việc gì.

Tình huống rất bình thường.

Hắn đã sớm biết sẽ có chuyện như vậy.

Đằng sau.

“Có phải hắn đã phát hiện ra chúng ta rồi không?” Chủ cửa hàng hỏi.

Lần này hắn ta thuê lính đánh thuê là hai vị cường giả cấp sáu, một vị là Giác Tỉnh giả, một vị là Liệp Sát giả, Giác Tỉnh giả ra sân giá cả cao hơn Liệp Sát giả.

Nhưng không còn cách nào khác.

Hắn ta nhất định phải đảm bảo có thể bắt được đối phương.

Bởi vậy, khoảng huyết tinh kếch xù để thuê Giác Tỉnh giả cấp sáu nhất định đáng giá, chỉ cần có thể cướp món thần binh kia đến tay.

Dung nhập mảnh vỡ để chế tạo vũ khí quý giá đến mức nào, theo hắn ta biết, bây giờ có người dựa vào hấp thu năng lượng trong mảnh vỡ nhanh chóng trở thành cường giả, mà khi năng lượng từ mảnh vỡ được hấp thu rồi, mảnh vỡ sẽ có thể chế tạo thành nhiều loại thần binh, từ đó trở thành vũ khí chuyên dụng của bọn hắn.

Đó thật sự là một người giữ ải, vạn người khó qua, có thể xưng là cường giả tuyệt thế.

Phụ Ma sư cấp năm: “Ông chủ, nếu như hắn là Giác Tỉnh giả cấp năm, vậy thì đương nhiên là phát hiện chúng ta, huống hồ cường giả sống đến bây giờ, ai mà không phải là cáo giá, cảm giác cảnh giác với tình hình xung quanh cực cao.”

“Ừm, nói có lý.” Ông chủ gật đầu, sau đó nhìn tình hình xung quanh, “Chờ rời xa tường rào, đến nơi bỏ hoang không có người, lập tức vượt qua hắn, cản hắn lại.”

Hắn ta cũng không muốn để người ta biết tình hình nơi này.

Thần binh nhất định phải lấy được.

Hai vị cường giả cấp sáu được mời tới có chút khó hiểu, không biết mục tiêu có thứ gì khiến đối phương mong chờ như vậy.

Nhưng mà thân là một lính đánh thuê hợp cách.

Trừ thích xem bào ngư ra, vẫn rất có nguyên tắc, cầm huyết tinh làm việc, những chuyện khác không hỏi nhiều, chỉ đơn giản như vậy thôi.

Cũng không lâu lắm.

Rời xa tường rào, xung quanh không còn người sống sót nào khác.

Tăng tốc độ xe, nhanh chóng chạy về phía Lâm Phàm, vị Liệp Sát giả cấp sáu ngồi ở ghế phụ lái nhoài nửa người ra khỏi cửa sổ xe, duỗi tay ra, trong tay nắm một thanh trường mâu bằng kim loại, muốn ném trường mâu về phía trước để ép xe Lâm Phàm ngừng lại.

Nhìn thấy tình hình này, Lâm Phàm tuyệt đối không có khả năng để cho đối phương có cơ hội ra tay, quả quyết dừng xe.

Ý rất rõ ràng.

Ta biết ý của các ngươi, ta không chạy, xe rất quan trọng, bị các ngươi làm hỏng thì rất phiền phức, mặc dù các ngươi cũng có xe, nhưng lỡ như cũng bị hỏng thì sao?

Vậy thì cái tình hình này, được không bù nổi mất.

Lâm Phàm dựa lưng vào thân xe chờ đợi, xe chạy đến gần, dừng lại, xuống xe.

“Ôi, đây không phải ông chủ tiệm vũ khí sao, còn có Phụ Ma sư của tiệm vũ khí nữa, đoạn đường này các ngươi đi theo ra là muốn làm gì?” Lâm Phàm cười hỏi.

Sau khi lấy ra Lôi Kiếp cho đối phương phụ ma, đối phương nói ra những lời kia, đã cho thấy đối phương thèm thuồng Lôi Kiếp.

Không có nguyên nhân nảy sinh xung đột, chính là vì đang ở trong tường rào, ảnh hưởng quá lớn.

Không thích hợp lắm.

Mãi đến khi hắn ra ngoài, một đường đi theo, đến nơi cứt chim cũng không có, ngăn hắn lại.

Ông chủ tiệm vũ khí không trả lời Lâm Phàm, mà nói với hai vị lính đánh thuê, “Chính là hắn, giết hắn là được.”

Hắn ta không muốn nhiều lời.

Đề phòng lộ ra giá trị thực sự của Lôi Kiếp.

Hai tên này là hắn ta thuê đến, lỡ như có ý tưởng với Lôi Kiếp, vậy phải làm thế nào cho phải, cho nên im lặng là vàng, bớt nói nhảm là

tốt nhất.

Liệp Sát giả cấp sáu ngồi ở ghế phó lái đi ra, cao ngạo nhìn Lâm Phàm "Tiểu tử, lấy tiền của người ta phải trừ tai họa cho người, ngươi dắc tội với người khác, chúng ta đến giết ngươi, đừng trách ta."

Chương 346 - Con người ngươi sao lại không có võ đức như vậy. (2)

Hắn ta nện bước chân, từng bước đi về phía Lâm Phàm, đồng thời nắn khớp ngón tay, bàn tay đeo bao tay kim loại, trên mu bàn tay là gai nhọn nhỏ, phối hợp với lực lượng của hắn ta, đánh một quyền xuống, có thể trực tiếp đánh đối phương tan xác.

Lâm Phàm mắng, "Các ngươi đúng là quá vô sỉ, thèm muốn vũ khí của ta không được, thì nghĩ đến chuyện thuê người đến cướp giết ta, người như ngươi mà cũng có thể mở tiệm, ta thừa nhận, cây đao của ta có dung nhập mảnh vỡ thần bí, vô cùng sắc bén, chính là thần bình, nhưng các ngươi muốn cướp đoạt thần binh từ trong tay ta, phải xem thử bản lĩnh của các ngươi như thế nào."

Sau khi Lâm Phàm nói ra lời này.

Ông chủ tiệm vũ khí thầm than không ổn, mẹ nó gia hỏa này lại trực tiếp tự khai ra rồi.

Quả nhiên.

Liệp Sát giả đang đi về phía Lâm Phàm dừng lại, quay đầu nhìn về phía ông chủ tiệm bán vũ khí, "Vũ khí có dung nhập mảnh vỡ thần bí..."

Nghe thấy vậy, trong mắt hắn ta đột nhiên lóe lên tia sáng.

Đây là thần binh lợi khí, bất cứ một vị cường giả nào, nằm mơ cũng hy vọng có thể đạt được một loại vũ khí như vậy.

"Đừng nghe hắn nói mò, giết hắn." Ông chủ hô.

Leng keng!

Lâm Phàm rút Lôi Kiếp ra, thân đao đen kịt trong nháy mắt đã thu hút lực chú ý của bọn hắn.

"Đao này là Lôi Kiếp, dung nhập mảnh vỡ để chế tạo, không gì cản

được, vô cùng sắc bén, các ngươi nói xem, nếu như dùng vương lân làm hộ giáp, có thể chống đỡ được hay không?"

Vừa học vừa thực hành, vừa biết đến sự tồn tại của vương lân, lập tức sử dụng ngay, thuận tiện muốn thử xem một chút, độ cứng của vương lân có thể đỡ được một đao Lôi Kiếp này không.

Liệp Sát giả nói: "KHông đỡ được, hoàn toàn không thể đỡ được."

Lâm Phàm yên lặng gật đầu, xem ra hộ giáp do vương lân chế tạo ra cũng có năng lực phòng ngự có hạn, ngay cả thần binh dung nhập mảnh vỡ thần bí cũng không cản nổi, vậy thì ở trong mắt Lâm Phàm, giá trị đã hạ thấp rất nhanh.

Lúc này.

Giác Tỉnh giả và Liệp Sát giả liếc nhìn nhau, ánh mắt của hai bên có chút quái dị.

Lực hấp dẫn của thần binh quá lớn.

Bọn hắn bắt đầu có ý nghĩ muốn chiếm Lôi Kiếp thành của mình.

Ông chủ tiệm vũ khí phát hiện ra ánh mắt đó, vội vàng nói, "Thêm tiền, ta thêm tiền."

Liệp Sát giả nói, "Tăng bao nhiêu?"

"Ba… Ba mươi viên huyết tinh cấp sáu."

Liệp Sát giả vẫn không động đậy, vẫn như cũ yên lặng nhìn ông chủ.

Ông chủ vội vàng nói: "Năm mươi viên, năm mươi viên huyết tinh cấp sáu được không?"

Hắn ta có chút hối hận, sao lại thuê hai tên này, nhưng mà ngẫm lại thì cũng không có lựa chọn nào khác, lính đánh thuê của tường rào Thủ Đô cũng đều như vậy, làm việc thì quả thật sẽ làm, nhưng nếu phát hiện có đồ tốt, suy nghĩ sẽ thay đổi.

Cái này ở trong tận thế đúng là chuyện rất bình thường.

Người không vì mình, trời tru đất diệt.

Lấy tiền làm việc, cũng phải nhìn xem trong quá trình làm việc gặp phải cái gì.

Giác Tỉnh giả vẫn mãi chưa mở miệng kia đột nhiên lên tiếng, “300 viên huyết tinh cấp sáu, chắc giá.”

Hắn ta cũng có hứng thú với thần binh.

Nhưng đạt được thần binh rồi còn phải xem bản thân có thể giữ được hay không, chẳng bằng cầm được đủ huyết tinh cấp sáu, nhanh chóng tăng cấp lên Giác Tỉnh giả cấp bảy.

Ở trong tận thế, tăng cường thực lực bản thân mới là quan trọng nhất.

“A…”

Ông chủ tiệm vũ khí trừng mắt, kinh ngạc nhìn bọn hắn, mắt trợn tròn, cũng quá tham lam rồi đó, thuê bọn hắn chỉ bỏ ra mười lăm viên huyết tinh cấp sáu, bây giờ hai gia hỏa này, lại trực tiếp tăng giá ngay tại chỗ.

Súc sinh.

Cho dù như vậy, có thể làm được gì chứ.

Chuyện đã đến bước này, đã như tên đã trên dây, không thể không bắn được.

“Được.”

Ông chủ tiệm vũ khí cắn răng nói.

Giác Tỉnh giả nói, “Sau khi giết chết gia hỏa này rồi, thần binh chúng ta sẽ tạm thời bảo quản, đến lúc đó ngươi cầm huyết tinh đến chuộc, dù sao thù ngươi chỉ thuê chúng ta giết đối phương, không liên quan đến đồ trên người đối phương.”

Ông chủ tiệm vũ khí gật dầu.

Biết việc này chỉ sợ phải trả cái giá cực lớn.

Lâm Phàm nhàn nhã nhìn bọn hắn bàn bạc với nhau, ai, quả nhiên thói đời ngày nay, lòng người hiểm ác, lợi ích đi đầu, chẳng có chút đạo đức nghề nghiệp nào cả.

“Để ta giết hắn.” Liệp Sát giả mở miệng nói.

“Ngươi cứ tự nhiên, nhưng tốt nhất ngươi phải cẩn thận một chút, thần binh chém xuống đến thân thể ngươi cũng có thể chém rách.”

Giác Tỉnh giả tùy ý nói.

“Biết.”

Liệp Sát giả vung tay lên xé nát quần áo trên người, lộ ra cơ bắp màu cổ đồng, sau đó bộc phát tốc độ kinh người, nhanh chóng vọt về phía Lâm Phàm, năm ngón tay nắm lại, vung quyền, không khí bị xé nứt, khí lưu bị đối phương khuấy động, chỉ với uy thế này, cũng đủ nhìn ra được thực lực của Liệp Sát giả cấp sáu này mạnh đến mức nào.

Một quyền đánh sập một ngôi nhà nhỏ, sợ cũng không có vấn đề gì.

ĐỐi mặt với nắm đấm đánh tới.

Biểu hiện của hắn không hoảng chút nào.

Hoàn toàn chính xác, cấp bậc của hắn chỉ là cấp năm, nhưng cấp năm thì cấp năm, cũng không có nghĩa là thực lực của hắn chỉ có cấp năm.

Quyền phong sắp đến.

Lạch cạch.

Lâm Phàm giơ tay lên, năm ngón tay thành trảo, khí huyết ngưng tụ, vuốt rồng hiển hiện, giống như vật thật, bốn ngón tay bắt lấy quyền, một ngón bắt lấy ngón cái.

Ầm ầm!

Một luồng quyền kình khuếch tán, trùng trùng điệp điệp, uy thế kinh người.

“Cái gì?”

Liệp Sát giả đột nhiên ngẩng đầu, kinh hãi nhìn người trước mắt, tay của hắn ta đeo bao tay kim loại, hắn ta biết rõ khi đấm ra một quyền này có uy thế mạnh đến mức nào.

Sao lại có thể dễ dàng bị bắt lại như vậy.

Chương 347 - Con người ngươi sao lại không có võ đức như vậy. (3)

Nhất là cái vuốt rồng huyết sắc đối phương ngưng tụ ra càng khiến hắn ta chấn động.

Mẹ nó cái này là năng lực gì.

Thức tỉnh năng lực hóa hư thành thực sao?

Lâm Phàm mỉm cười, ý cười trên gương mặt khiến vị Liệp Sát giả này có cảm giác không rét mà run.

Chỉ thấy năm ngón tay Lâm Phàm dùng sức, răng rắc một tiếng, tiếng vang ken két vang lên, bao tay kim loại vỡ ra, mảnh vỡ kim loại như gai nhọn đâm sâu vào bàn tay của hắn ta.

Đau đớn kịch liệt ập đến.

Vị Liệp Sát giả lộ ra vẻ đau đớn, chỉ là còn chưa kịp chờ hắn ta phản ứng, chỉ thấy Lâm Phàm vung cánh tay lên, một luồng lực lượng tựa như sóng cả mãnh liệt, cuồn cuộn như thủy triều thuận theo cánh tay hắn ta lan tàn ra toàn thân, thân thể trực tiếp lung lay, trống rỗng.

Lâm Phàm nhấc chân lên đá một cước, mũi chân đá trúng trái tim đối phương.

PHốc phốc!

Liệp Sát giả không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi, công kích kịch liệt khiến hắn ta có cảm giác hai mắt nổ tung.

“Đáng chết.” TRong lòng Liệp Sát giả âm thầm kêu gào.

Thế nhưng còn chưa đợi đến khi giữ vững thân thể, một lực kéo lại đến, Lâm Phàm kéo cánh tay hắn ta, kéo thẳng nó đến trước mặt, đấm ra một quyền, đánh trúng đỉnh đầu đối phương.

Ầm!

ĐỈnh đầu bị thương nặng, toàn bộ đầu đều bị đánh lõm vào ngực.

Mà thân thể đối phương thì bay ra ngoài, rơi xuống trước mặt bọn người kia.

Giác Tỉnh giả, ông chủ tiệm vũ khí, Phụ Ma sư cấp năm kinh ngạc

nhìn Liệp Sát giả bị giết chết.

Rất kinh ngạc.

Không dám tin.

Giống như gặp quỷ.

“Quá yếu.” Lâm Phàm nhẹ nhàng nói ra.

Hắn đã phát triển toàn diện một cách hoàn mỹ, thực lực của bản thân kinh khủng thế nào, đương nhiên không cần nói cũng biết.

Dựa theo phép tính của người bình thường để tính, sáu mặt toàn diện, nếu có điểm thuộc tính ba chiều, vậy thì tất cả là 270 điểm thuộc tính.

Trị số tinh thần của Giác Tỉnh giả tương đối cao.

Trị số tinh thần chắc hẳn 50.

Còn thừa lại thể chất và nhanh nhẹn, cũng phải chia đều mới hoàn mỹ.

Đương nhiên, nói thì nói thế, sau khi sử dụng huyết tinh, có lúc sẽ tăng cường thể chất và tốc độ, đều tăng lên hết, xem như đạt đến 123 đi.

Thế nhưng vậy thì có thể thế nào chứ.

Lấy cái gì mà đánh với hắn.

Cho rằng năng lực muốn hình vạn trạng thì sao chứ, hắn cũng có thể nghiền ép.

Còn về Liệp Sát giả, trị số tinh thần khá thấp, không thể nào đạt tiêu chuẩn, chia đều ra, cũng chỉ có 135 mà thôi.

Bởi vậy, với cấp bậc hiện tại của hắn mà giết chết cường giả cấp sáu, cũng chỉ giống như đang chơi đùa mà thôi.

Cho dù cường giả cấp bảy đến, hắn cũng không hề sợ một chút nào.

Tám phần có thể xử lý đối phương.

Còn hai phần tỷ lệ không xử lý được, hắn cũng có thể nhẹ nhàng rời đi.

Nhưng bây giờ đẳng cấp của mình cũng chỉ mới là đầu cấp năm, điểm tiến hóa mới có bảy điểm, chờ khi mình đạt đến cấp năm trung kỳ rồi, điểm tiến hóa hơn phân nửa, quản đối phương là cấp bảy hay không, đều phải chết.

“Này, vị Giác Tỉnh giả kia, ngươi có thể bắt đầu màn biểu diễn của ngươi rồi?” Lâm Phàm lên tiếng nhắc nhở.

Gặp loại tình huống này, không cần hoảng.

Mãi cho đến hôm nay, hắn vẫn luôn cho đối phương cơ hội thi triển năng lực.

Dù sao thì trước khi chết, cũng phải để cho người ta chút xíu cơ hội thể hiện chứ.

Giác Tỉnh giả bị điểm danh toàn thân run lên, không nhịn được lui lại một bước, ông chủ tiệm vũ khí thúc giục, “Giết hắn, nhanh giết hắn, ta có thể thêm tiền, thêm tiền.”

Vị Giác Tỉnh giả này phân tích tình hình trước mắt.

Cuối cùng khẽ cắn môi.

“Mẹ nó ngươi nhất định phải thêm tiền cho ông đây đến chết, nếu không việc này không xong đâu.”

Vừa dứt lời.

Chỉ thấy bàn tay của vị Giác Tỉnh giả này đột nhiên đập xuống mặt đất, một tiếng ầm vang, một trụ sáng phóng lên tận trời.

“Ra đi, dị thú thức tỉnh cấp sáu, Gabol.”

Lâm Phàm khẽ nhíu mày.

Đây là năng lực gì?

TRong tầm mắt của hắn, trong cột ánh sáng xuất hiện bóng dáng một con dị thú khổng lồ, sau khi cột sáng tiêu tán, một con dị thú có hình thái như linh hồn xuất hiện, giống trâu mà không phải trâu, đứng bằng hai sau, giống như nhân loại, toàn thân mọc đầy gai nhọn.

Dị thú trạng thái linh hồn dữ tợn gầm thét, biểu hiện vô cùng hung hãn.

Ông chủ tiệm vũ khí hưng phấn nói, “Xuất hiện rồi, cuối cùng cũng

xuất hiện, năng lực được tường rào đánh giá cấp A đó, tự tay giết chết một con dị thú, hấp thu linh hồn của nó, sau đó dung hợp, đạt đến tình trạng hóa thú ngắn ngủi, từ đó có năng lực của dị thú."

Lâm Phàm nghe thấy vậy, trong nháy mắt đã hiểu ra.

Rất thích người phát ngôn trên chiến trường.

Vấn đề nào không hiểu, có thể biết được từ trong miệng đối phương.

Đồng thời còn biết được tin tức mới.

Năng lực cấp A?

Tường rào Thủ Đô còn có bình xét cấp bậc đối với năng lực sao?

Giữa năng lực cũng phân chia mạnh yếu.

KHi linh hồn dị thú được triệu hoán ra, vị Giác Tỉnh giả này bắt đầu dung hợp, ngay sau đó, chỉ thấy thân thể người này bắt đầu bành trướng, phốc phốc, tiếng nứt vỡ vang lên.

"Lực lượng, đây chính là lực lượng, lực lượng tràn đầy."

Trong quá trình dung hợp, Giác Tỉnh giả ngông cuồng cười lớn, đôi mắt màu đen bắt đầu hiện ra hồng quang, quần áo trên người cũng bị xé rách.

Phốc phốc!

Đột nhiên, Lâm Phàm giống như thuấn di, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt đối phương.

Giác Tỉnh giả đang trong quá trình dung hợp cúi đầu, nhìn ngực mình, chỉ thấy thần binh Lôi Kiếp đang cắm vào lồng ngực hắn ta, đâm xuyên qua trái tim của hắn ta, máu thuận theo thân đao chậm rãi chảy xuôi.

"Sao ngươi có thể như vậy?" Giác Tỉnh giả không dám tin mở miệng.

"HUynh đệ, ngươi tụ lực hơi lâu rồi."

Chương 348 - Con người ngươi sao lại không có võ đức như vậy. (4)

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn hắn ta một chút, rút Lôi Kiếp ra, lại chặt một đường, trực tiếp để lại một vết thương dài nhỏ.

Ông chủ tiệm vũ khí và Phụ Ma sư cấp năm đứng bên cạnh hoàn toàn ngây ngẩn.

Ông chủ giơ tay lên, run run chỉ vào Lâm Phàm, lắp bắp nói, "Ngươi… Con người ngươi sao có thể không có võ đức như vậy, người ta còn đang dung hợp mà."

Hắn ta thật sự không nghĩ là sẽ như vậy.

"Buồn cười, nếu như ngươi biết người ta đang dung hợp, hai người các ngươi vì sao không làm hộ pháp cho người ta, không phải đã để lại nhược điểm lớn như vậy cho ta à?" Lâm Phàm trả lời.

Nên nhìn đều đã nhìn.

Nên biết đều đã biết.

Không cần thiết phải xem tiếp nữa, nếu đã để lộ ra nhược điểm to như vậy rồi, thế thì không thể trách hắn nắm bắt nhược điểm mà trực tiếp ra tay giết đi được.

Ông chủ tiệm vũ khí nghe Lâm Phàm nói mà á khẩu không trả lời được.

Chỉ có thể ngơ ngác đứng tại chỗ.

Đần độn nhìn chằm chằm Lâm Phàm.

Ngay sau đó, có một loại sợ hãi từ sau trong lòng sinh ra, "Tha cho ta, có được không? Bao nhiêu huyết tinh ngươi cứ nói, ta có rất nhiều huyết tinh, ta có thể mua mạng của mình."

Lâm Phàm nhìn từ trên xuống, đánh giá ông chủ tiệm vũ khí sắc mặt tái nhợt.

"Cái bộ dáng cao ngạo bất tuân lúc trước của ngươi, ta rất thích."

Ông chủ tiệm vũ khí:…

Phù phù!

Phụ Ma sư cấp năm đột nhiên quỳ xuống trước mặt Lâm Phàm, "Đại ca, thanh thần binh này để ta phụ ma cho, năng lực phụ ma của ta rất mạnh."

Vào giờ phút này, Phụ Ma sư cấp năm cũng nghĩ đến chuyện sống sót.

Trở thành Phụ Ma sư cấp năm không dễ dàng.

Tuy rằng hắn ta đúng là nhờ ông chủ tiệm vũ khí nuôi dưỡng, nhưng những năm qua, hắn ta cũng đã kiếm cho đối phương không ít huyết tinh, nhưng tình hình bây giờ, ai còn nghĩ đến người khác nữa, nhất định là bản thân mình còn sống mới quan trọng nhất.

“Đúng đúng đúng, hắn biết phụ ma.” Ông chủ tiệm vũ khí cũng điên cuồng gật đầu.

Lâm Phàm không để ý đến ông chủ tiệm vũ khí, mà nhìn về phía Phụ Ma sư cấp năm, “Nói năng lực phụ ma của ngươi một chút.”

“Đại ca, ta có thể phụ ma năm loại buff, theo thứ tự là sắc bén, bền lâu, bắn phong mang, tăng phúc phản chấn, còn quan trọng nhất chính là sau khi ta trở thành Giác Tỉnh giả cấp năm, lĩnh ngộ ra một loại buff, chính là hồi phục.” Phụ Ma sư cấp năm vội vàng nói, “Hồi phục chính là trong giao đấu đánh giết, có thể hồi phục thể lực biên độ nhỏ, từ đó đạt đến tình trạng càng đánh càng hăng.”

“Biên độ nhỏ là bao nhiêu?” Lâm Phàm có chút hứng thú với loại buff thứ năm này.

“So với bền bỉ lúc trước là hai phần.”

“Đến, phụ ma.”

Lâm Phàm ném Lôi Kiếp cho đối phương.

Phụ Ma sư cấp năm không chút do dự, hai tay bao trùm Lôi Kiếp, bắt đầu phụ ma, dao động xuất hiện, có từng vòng từng vòng quang văn từ lòng bàn tay của hắn ta khuếch tán, dung nhập vào trong thân đao.

Lúc này, Lâm Phàm đang quan sát phụ ma, phát hiện màu sắc của vòng sáng không giống.

Cái thứ nhất và thứ hai là màu trắng.

Cái thứ ba và thứ tư là màu lam.

Cái thứ năm là màu đen.

Chắc hẳn buff phụ ma cũng có cấp bậc?

Trước kia hắn cho là, phụ ma là tăng cường buff, mỗi khi tăng lên một giai đoạn, sẽ xuất hiện một loại buff mới, bây giờ xem ra, khả

năng này không phải rồi.

“Cái vòng sáng thứ năm có phải là phục hồi hay không?” Lâm Phàm hỏi.

“Đúng, đúng thế.”

“Màu sắc của vòng sáng khác nhau có phải đại biểu cho cấp bậc buff phụ ma cũng khác biệt?”

“ĐÚng thế.”

Quả nhiên đúng như những gì mình nghĩ.

“Mỗi một vị Giác Tỉnh giả phụ ma đều có buff giống nhau sao?” Gặp được nghi vấn phải hỏi ngay, hỏi nhiều, sẽ trở thành chuyên gia trong tận thế.

“Không, không phải.”

“Ồ.”

Lâm Phàm gật đầu.

Phụ Ma sư cấp năm đưa Lôi Kiếp cho Lâm Phàm, “Đại ca, đã phụ ma rồi, ngươi kiểm tra đi.”

Lâm Phàm nhận lấy Lôi Kiếp, ngón tay búng một cái, cảm giác rất nhẹ, Lôi Kiếp sau khi được phụ ma tăng cường, nhưng cũng chỉ là dệt hoa trên gấm mà thôi.

“Ngươi nói hai người các ngươi có phải rất tiện hay không, đưa huyết tinh cho các ngươi phụ ma, các ngươi lại tham lam Lôi Kiếp của ta, xem đi, bây giờ xảy ra tình huống thế này, có thể trách ai? Chỉ có thể trách ta quá mạnh, các ngươi không thể thành công sao?” Lâm Phàm bất đắc dĩ nói.

“Đúng đúng đúng, đại ca nói rất đúng, chúng ta rất tiện.”

Vì sống sót, không quan tâm Lâm Phàm nói gì, Phụ Ma sư cấp năm vĩnh viễn đều tán thành, tuyệt đối không có ý nghĩ phản bác nào.

Phương châm chính là ngươi nói cái gì chính là cái đó.

Nếu như ta phản bác một câu, vậy thì ta đáng chết.

“Ông chủ, ta hỏi ngươi một ít chuyện, ngươi có thể thành thật trả lời

hay không?" Lâm Phàm hỏi.

Ông chủ điên cuồng gật đầu, "Có thể, nhất định có thể thành thật trả lời."

Nếu như ông trời cho hắn ta cơ hội lựa chọn một lần nữa, hắn ta nhất định sẽ lựa chọn thuê Giác Tỉnh giả càng mạnh hơn đến đây, thậm chí còn vượt cấp báo cáo cho cao tầng của tường rào Thủ Đô, cho dù công lao sau cùng rất nhỏ, hắn ta cũng sẽ làm như vậy.

Thuê hai vị cường giả cấp sáu, vốn cho rằng đối phó với gia hỏa ngoại lai này dư dả rồi, ai có thể ngờ đến, lại lật thuyền trong mương.

Hối hận không còn kịp nữa rồi.

"Ba đại gia tộc của tường rào Thủ Đô rốt cuộc là ba nhà nào?" Lâm Phàm hỏi.

"Trần gia, Mạc gia, Vương gia."

"Ba nhà này nhà nào mạnh nhất?"

"Đều rất mạnh, ba nhà này đều vô cùng lợi hại, ta cũng không biết nhà nào mạnh hơn."

"Nghe nói tường rào Thủ Đô đã có cách khống chế năng lượng bên trong huyết tinh để tăng tinh thần, có chuyện này hay không?"

Chương 349 - Con người ngươi sao lại không có võ đức như vậy. (5)

"A?" Ông chủ tiệm vũ khí ngẩng đầu, "Ta không biết, ta thật sự không biết, nhưng ta nghe được lời đồn như vậy, những cũng chỉ có vậy mà thôi, ta cũng không biết có thật hay không, đây đều là bí mật, một ông chủ bình thường như ta, làm sao có thể biết được rõ ràng chứ."

"Ồ..."

Mà ngay lúc này, một cảm giác bị khóa chặt ập đến.

Lâm Phàm cảm nhận được loại cảm giác này, trong nháy mắt lui lại, mà ngay khi hắn lui lại, một tiếng ầm vang kinh người vang lên, ánh lửa nổ tung, chỉ trong nháy mắt đã bao phủ ông chủ tiệm vũ khí và Phụ Ma sư cấp năm kia.

Đây không phải là do đạn đạo tạo thành.

Mà là lại gặp được một vị Giác Tỉnh giả năng lượng.

“Gia hỏa này…”

Lâm Phàm nhìn thi thể bị năng lượng bắn nổ, vội vàng xoay người, chạy vào trong xe, đạp mạnh chân ga, trực tiếp chạy trốn, không cần nghĩ gì nữa.

Đối phương là ai?

Muốn giết ai?

Mặc kệ đối phương muốn giết ai, trực tiếp ra tay cũng đủ để nói rõ, đối phương không phải đến cứu người, mà là để diệt khẩu.

Lôi Kiếp đã tra vào vỏ đao, trừ ông chủ tiệm vũ khí và Phụ Ma sư cấp năm, không ai biết cả, huống hồ ngay cả bọn hắn đối phương cũng giết, nói rõ không phải cùng một bọn.

“Nguyên nhân là gì?”

Lâm Phàm quay đầu nhìn lại, người thần bí kia toàn thân tản ra ánh sáng năng lượng, lóe mắt như vậy, đuổi theo không bỏ, rõ ràng muốn xử lý luôn cả hắn.

Chỉ là hắn suy đi nghĩ lại, đều không nghĩ rõ được, vì sao đối phương muốn giết hắn.

Hắn ở trong tường rào Thủ Đô cũng không gặp gỡ nhiều người.

Chuyện duy nhất chính là đến học việc kiểm tra hồ sơ.

Chắc hẳn là mình tra hồ sơ của Vương Vũ, bên trong có một ít bí mật không thể cho ai biết, đến mức muốn xử lý luôn cả mình?

Ngay khi hắn đang nghĩ đến chuyện này.

Tiếng ầm ầm không ngừng vang lên.

Người thần bí đuổi ở phía sau, đang liên tục ném quả cầu năng lượng, hiệu quả bạo tạc có thể so với đạn đạo, hung mãnh vô cùng, dị thú xung quanh nghe thấy âm thanh chạy đến, nhìn thấy tình cảnh trước mắt, quả quyết cụp đuôi bỏ chạy.

Tốc độ xe cuối cùng cũng hơi chậm.

Phịch một tiếng.

Một quả cầu năng lượng nổ tung, trực tiếp hất xe con lật nghiêng trong không trung, Lâm Phàm ở trong xe đá văng cửa xe ra, nhảy ra ngoài, vững vàng dừng trên mặt đất, quay đầu nhìn thấy xe con đã báo hỏng.

“Phương tiện giao thông của ta.”

Đúng là sợ cái gì thì gặp cái đó mà.

Không có phương tiện giao thông, phải dựa vào hai chân, có thể chạy chết không.

“Ngươi làm cái quái gì thế, ta trêu ngươi, chọc giận ngươi à, sao ngươi lại phá xe của ta như vậy, đầu óc ngươi có hố không vậy.” Lâm Phàm tức giận mắng, ở bên ngoài gặp được loại chó dại này, đúng là không có cách nào cả.

Làm việc không cần đến lý do.

Người thần bí được ánh sáng năng lượng bao trùm từ trên trời hạ xuống, ánh sáng trên người tiêu tán, chỉ có cánh năng lượng là vẫn còn.

Người thần bí trước mắt khoảng chừng 30 tuổi, vẻ mặt lạnh lùng, hai mắt không có chút tình cảm nào, lạnh lẽo thông thấu, trong mắt tựa như hầm băng.

Mặc cho ai nhìn người kia.

TRong đầu chỉ có một ý nghĩ.

Gia hỏa này rất hung tàn, không dễ trêu vào.

Nam tử mặt không biểu tình, không nói gì, hai tay đập xuống mặt đất, hai luồng năng lượng ngưng tụ trong lòng bàn tay, mặt đất nhấp nhô, tựa như có hai con Địa Long đang bò trong mặt đất.

PHịch một tiếng.

Hai cột sáng năng lượng đột ngột từ trong mặt đất phóng ra, nảy sinh vụ nổ kịch liệt, cả vùng đất đều chấn động.

Lâm Phàm nhảy lên thật cao, cau mày, đối phương không nói một lời, trực tiếp ra tay, hành vi này đã chọc giận hắn, mà khả năng khống chế năng lực của đối phương cũng nằm ngoài tưởng tượng

của hắn, so với Giác Tỉnh giả năng lượng lúc trước gặp được còn đáng sợ, cường hãn hơn.

KHi khống chế năng lực đã đạt đến tình trạng cực mạnh.

Nam tử này nhìn Lâm Phàm đã nhảy vọt lên không trung, cánh năng lượng phía sau mở ra, chỉ thấy trên cánh năng lượng kia xuất hiện từng cái gai nhọn.

Vút!

Vút!

Vút!

Gai nhọn năng lượng lít nha lít nhít phá không mà tới.

“Ngươi biết thì ta cũng biết.”

Lâm Phàm thi triển năng lực, lửa ngưng tụ thành gai nhọn bằng lửa, phóng ra, chỉ trong nháy mắt đã va chạm với gai nhọn năng lượng.

TRong chốc lát.

Khu vực ở giữa hai người, hai loại lực lượng nổ tung.

Uy thế cực mạnh.

Sóng xung kích hình thành nên không ngừng khuếch tán, lan ra bốn phương tám hướng.

Sau khi Lâm Phàm hạ xuống đất, hai chân bộc phát ra lực lượng, hóa thành một tia sáng lao về phía đối phương, hắn am hiểu nhất là cận chiến vật lộn, muốn dùng thời gian ngắn nhất khống chế đối phương lại, nói chuyện thật tốt một chút, rốt cuộc đối phương do ai phái tới.

Mười ngón tay của Lâm Phàm bùng lên tia lửa, tia lửa hóa thành từng sợi tơ chia ra trái phải theo đường cong lan tràn ra ngoài.

Hắn đang tạo ra một lồng giam bằng lửa.

Muốn giam đối phương lại.

Nam tử vung tay lên, năng lượng trong lòng bàn tay sôi trào, không ngừng khuếch trương, rất nhanh đã tạo thành một bức tường năng lượng, bức tường cao đến mấy chục mét, dài cũng mấy chục mét, nhanh chóng đánh về phía Lâm Phàm.

Bức tường năng lượng này ẩn chứa lực lượng hủy diệt đáng sợ như vậy, khiến Lâm Phàm hơi kinh ngạc.

“Khả năng khống chế năng lực của gia hỏa này rất mạnh.”

Lâm Phàm xác định đối phương chính là từ trong tường rào Thủ Đô đi ra, hơn nữa nhất định đã được tường rào Thủ Đô bồi dưỡng, thậm chí càng khiến hắn cảm thấy đây có khả năng chính là người sử dụng huyết tinh để tăng tinh thần mà tường rào Thủ Đô đã nghiên cứu.

Dù sao thì kẻ trước mắt này khống chế năng lực quá tinh diệu.

Chương 350 - Thích nghe bát quái.

Đối mặt với bức tường năng lượng đang nhanh chóng lao đến, hắn vẫn rất bình tĩnh, một quả cầu lửa phóng to lên, từ một ngọn lửa nhỏ ban đầu dần dần mở rộng, càng lúc càng lớn, cuối cùng hóa thành một quả cầu lửa có đường kính ba mét.

Tinh thần khẽ động.

Quả cầu lửa càn quét lao ra, va chạm với bức tường năng lượng.

Ầm ầm!

Tiếng nổ mạnh vang lên.

Một đám mây hình nấm cỡ nhỏ bay lên, nổ lớn sinh ra gió lốc điên cuồng đánh thẳng vào bọn hắn.

Lâm Phàm nhờ vào đó mà tăng thêm tốc độ, rút Lôi Kiếp ra, vung lên tiến tới, một thanh Đao lửa hóa thành nửa vầng trăng bắn ra.

Uy thế từ một đao này khiến lông mày nam tử hơi giậy giật, giơ cao tay lên, nhanh chóng chém xuống, một luồng đao mang năng lượng cũng xuất hiện, lúc va chạm, đao mang năng lượng bị phát nát, đao mang lửa vẫn tiếp tục lao đến.

Nam tử nhanh chóng né tránh, rõ ràng không nghĩ đến, một đao của đối phương lại đáng sợ như vậy.

Ầm ầm!

Tiếng nổ mạnh vang lên.

Mà vào lúc này.

Lâm Phàm xuất hiện trước mặt nam tử, ánh mắt mạnh mẽ lạnh lùng, một đao bổ về phía đối phương, trước mặt nam tử xuất hiện vách chắn năng lượng, răng rắc một tiếng, vách chắn năng lượng vỡ vụn, không thể nào ngăn cản phong mang của Lôi Kiếp.

Nam tử nghiên người tránh đi, Lôi Kiếp chém vào khoảng không.

Nhưng khiến nam tử không thể tin nổi chính là, rõ ràng đã tránh đi, nhưng trên người hắn ta lại xuất hiện mấy vết thương, máu tươi không cầm được chảy ra.

Lâm Phàm phát hiện ra tình huống này, trong lòng mừng thầm.

Đây là là buff bắn phong mang sau khi phụ ma sao?

KHông thể không nói, vị Phụ Ma sư cấp năm vừa rồi kia có chút vốn liếng, nhưng đáng tiếc là đã chết rồi.

Hắn áp sát đối phương, nắm tay đánh vào eo đối phương, trong khoảng cách gần như vậy, nam tử cảm nhận được sâu sắc uy thế khủng bố của một quyền này, cũng vung quyền đối kháng.

Lúc va chạm, nam tử lui nhanh, dựa vào nguồn lực lượng này mà lùi về phía xa, cánh năng lượng sau lưng mở rộng, trực tiếp trốn đi thật xa.

“Cứ chạy như vậy sao?”

Lâm Phàm còn đứng tại chỗ, ngây người nhìn bóng người đã biến mất ở phương xa. Hắn còn muốn tiếp tục chiến đấu mà.

Không ngờ đối phương lại bỏ chạy, còn dựa vào lực lượng từ một quyền kia của hắn, kéo dài khoảng cách, sau đó quay người lập tức bay đi, hoàn toàn không có chút do dự nào.

“Mẹ nó.”

Lâm Phàm hít một hơi sâu, bình ổn tâm tình hậm hực của mình, đúng là đồ đáng chết, nói chạy thì chạy, ngay cả một chút dũng khí chiến đấu cũng không có.

Mắt nhìn chiếc xe đã hỏng, quay đầu chạy về phía xe bọn người Phụ Ma sư đã dừng lại.

Nhìn thấy chiếc xe còn hoàn hảo ở đó.

Không khỏi thở phào một hơi.

“Còn tốt, còn tốt.”

May mắn lúc trước thông minh, không làm hư xe của đối phương, nếu không thì thật là tồi tệ, không có xe phải đi bộ, muốn từ tường rào Thủ Đô này quay về tường rào Miếu Loan, chỉ sợ thật sự chạy đến chết.

Lái xe đi vào trong thành thị Thủ Đô.

Lúc này.

Ở đằng xa.

Nam tử xé tay áo, phát hiện toàn bộ cánh tay đã vỡ ra khá nhiều vết thương, vừa rồi đối phó với một quyền kia, suýt chút nữa đã đánh cánh tay hắn ta tàn phế.

“Gia hỏa này rốt cuộc từ đâu tới.”

Nhiệm vụ của hắn ta là giết chết đối phương.

Ai có thể ngờ đến kết quả lại như vậy, bị đối phương đánh tổn thương.

“Năng lực hệ hỏa, vũ khí trong tay là thần binh dung nhập mảnh vỡ.”

Có dung nhập mảnh vỡ hay không.

Hắn ta nhìn một chút là có thể nhìn ra.

Mặt nam tử lạnh dần, hắn ta không phép mình thất bại, thất bại đối với hắn ta mà nói, chính là một loại sỉ nhục, chỉ là không còn cách nào khác, khi quay về cũng phải báo cáo rõ ràng tình hình.

…

Bên trong thành thị thủ đô.

Hoàn cảnh vô cùng hoang phế, rất nhiều kiến trúc cỡ lớn sụp đổ, nghiêng ngã trên đường, phong tỏa hết đường đi.

Không thể nào lái xe, chỉ có thể đi bộ.

Dừng xe tại một nơi tương đối an toàn, xuyên qua đống kiến trúc, không ngừng tiến sâu vào bên trong.

“Rống!”

“Rống!”

Từng tiếng dị thú gào thét vang lên.

Trên đường phố hoang vu có dị thú đi lại, số lượng rất nhiều, tạo thành một đợt dị thú triều không nhỏ.

Lâm Phàm dẫm một chân lên vách bậc sân thượng, nhìn xuống, không nhìn thấy dị thú mục tiêu, nhảy vọt lên, đáp xuống kiến trúc ở đằng xa, tiếp tục tìm kiếm dị thú cấp năm.

Thành thị gần tường rào Thủ Đô, số lượng dị thú rất nhiều, số lượng dị thú cấp bậc cao lại càng không ít, nếu không sao có thể hỗ trợ nhiều người sống sót tăng cường sức mạnh đến mức này.

Rất nhanh.

Mục tiêu xuất hiện.

Một con.

Hai con.

Trên đường phố xuất hiện hai con dị thú cấp năm, hình thể không tính là khổng lồ, nhưng cũng cao khoảng sáu, bảy mét, bọn chúng thảnh thơi đi dạo, chẳng hề phát giác được mình đã bị thợ săn nhìn chằm chằm.

Thậm chí, sinh mệnh của bọn chúng đang đếm ngược đến từng số cuối cùng.

Lâm Phàm nhảy lên, lao xuống phía dưới, tay nắm trọng kích, dị thú đang đi dạo cảm nhận dược công kích, ngẩng đầu nhìn, lập tức toát mồ hôi lạnh, phịch một tiếng, một quyền đánh vào đầu, mặt đất nứt ra, lõm xuống, nện xuống mặt đất.

“Điểm tiến hóa +1.”

Một con dị thú cấp năm khác nhận ra động tĩnh, trong ánh mắt hung ác hiện lên vẻ kinh ngạc, còn chưa kịp chờ nó phản ứng lại, đao mang màu đen chợt lóe, thân hình khổng lồ chia thành hai bên, máu bắn ra tung tóe.

“Điểm tiến hóa +1.”

Thêm điểm, thêm điểm.

Lấy huyết tinh ra, mắt nhìn xung quanh, cũng không động đến các dị thú khác.

Hắn mỉm cười.

“Thịt còn tươi mới, các ngươi nhân lúc còn nóng dùng đi.”

Chương 351 - Thích nghe bát quái. (2)

Nói xong, đột ngột từ dưới mặt đất nhảy lên, biến mất trước mắt đông đảo dị thú, các dị thú xung quanh nhìn nhau, chỉ ngắn ngủi vài giây, từng con hung ác lao đến, gặm cắn thịt ngon tươi mới.

TRong thế giới loài người, mạnh được yếu thua.

Trong thế giới dị thú, cũng là như vậy.

Thời gian trôi quả ất nhanh, màn đêm buông xuống, từ sau khi giết được hai con dị thú cấp năm kia, sau đó lại gặp được thêm năm con dị thú cấp năm nữa, thu hoạch không tệ, chỉ có thể nói sau khi rời khỏi tỉnh Dưỡng Lão rồi, ở bên ngoài thật dễ gặp được đám dị thú khiến mình hài lòng.

TRong căn phòng hoang phế.

Đốt lên một đống lửa, một miếng thịt dị thú đặt trên đống lửa, mùi thịt lan tràn, ngửi mùi đã biết rất ngon.

Lâm Phàm ngồi chồm hổm trước đống lửa, nhìn lửa đỏ hồng, có chút trầm tĩnh, một khi con người yên tĩnh lại, sẽ nghĩ đến rất nhiều chuyện, ví dụ như cảm ngộ nhân sinh.

Đã tham quan tường rào Thủ Đô.

Có vẻ như đã chọc phải một ít phiền phức.

Những chuyện này đối với Lâm Phàm mà nói hoàn toàn không là gì cả, chỉ là có một số người định sẵn là phải gặp mà thôi.

“Thịt ngon.”

Chỉ sợ sẽ xuất hiện tình huống như lúc trước, tu luyện đến mê mẩn, quên mất thịt nướng, cho nên nhất định phải chú ý cả quá trình, cầm thịt, gặm ăn hết, hương vị thật sự không tệ, từng tia năng lượng ẩn chứa trong thịt, sau khi nuốt vào trong bụng, năng lượng khuếch tán ra.

Tiếng gào thét của dị thú bên ngoài nối liền không dứt, cái này khiến đêm khuya tối tăm thêm mấy phần khủng bố.

Sau khi ăn thịt xong.

Lâm Phàm ngồi xếp bằng, tu luyện Minh Tưởng Pháp, sau khi độ thuần thục tăng lên, chỗ tốt Minh Tưởng Pháp mang lại càng rõ ràng hơn, đối với tinh thần não hải cũng đã có sự khống chế bước đầu, nội thị lúc trước còn chưa thể nào rõ ràng, bây giờ hình ảnh nhìn thấy cũng đã rõ ràng hơn trước rất nhiều.

Đây chính là tiến bộ, chính là tiến triển.

Quá trình tu luyện buồn tẻ vô vị.

Nhưng vì mạnh lên, nhất định phải kiên trì.

Một đêm không xảy ra chuyện gì.

Sáng sớm.

Trời tờ mờ sáng.

Một tiếng ầm vang.

Bên ngoài vang lên tiếng ầm ầm kịch liệt.

Lâm Phàm đột nhiên mở mắt ra, đứng dậy bước đến ban công, nhìn xuống phía dưới, chẳng biết từ lúc nào, có một đám người xuất hiện, đang cùng chém giết một con dị thú.

Con dị thú này cứng rắn như đá, thân thể là từng khối từng khối vỏ cứng như đá, đao kiếm khó chém, khi va chạm vào, bắn ra tia lửa.

“Dị thú thức tỉnh cấp năm.”

Liếc mắt thấy đường vân trước ngực dị thú.

Mặt đất không ngừng nứt ra, sau đó có gai đá nhô lên, trong lúc nhất thời khiến đám người sống sót đang săn giết dị thú này không biết phải làm thế nào cho phải.

Đừng thấy Lâm Phàm giết dị thú cấp năm như giết gà, dị thú đạt đến cấp bậc này, còn là dị thú thức tỉnh, thực lực rất khủng bố, đối với Liệp Sát giả và Giác Tỉnh giả khác mà nói, cần bỏ ra sức lực rất lớn mới có thể giết được.

“Bọn hắn là người sống sót từ tường rào Thủ Đô ra ngoài sao?”

Lâm Phàm suy nghĩ, tường rào duy nhất xung quanh đây chính là tường rào Thủ Đô, chắc hẳn là vậy.

Cẩn thận đếm số lượng của đám người sống sót này, có tất cả là sáu người, một Giác Tỉnh giả, năm Liệp Sát giả, thực lực đều không yếu, ít nhất đều khoảng cấp bốn, cấp năm.

Bọn hắn cũng không lái xe, chắc đã dừng ở chỗ nào đó, cách tiến vào đây cũng giống như Lâm Phàm, chính là dùng kiến trúc hoang phế xung quanh làm vật trung gian, xuyên thẳng qua, nhảy ra, cách này dùng rất tốt, có thể tránh né dị thú truy sát rất hữu hiệu.

Cho dù thật sự bị đuổi giết, bọn hắn cũng có thể nhanh chóng chạy đi.

KHông thể không nói, những kiến trúc hoang phế này vào thời kỳ hòa bình có thể giúp mọi người che gió che mưa, bây giờ sau tận thế, vẫn có thể cống hiến cho con người.

Lúc này, Giác Tỉnh giả trong nhóm sáu người sống sót kia thúc giục.

“Nhất định phải nhanh chóng giết chết nó, nếu không đợi đến khi động tĩnh ở nơi này thu hút các dị thú cấp bậc cao khác đến, sẽ gặp phiền phức.”

“Đã biết, thế nhưng năng lực của con súc sinh này thật mẹ nó khó giải quyết.”

“Đúng vậy, điều khiển đá, có thể công, có thể thủ, thật quá khó khăn.”

Mẹ nó, nếu như có một món thần binh ở đây, thật tốt biết bao.”

Ở tường rào Thủ Đô, tồn tại của thần binh cũng không phải là bí mật, thần binh chuyên khắc chế dị thú da dày thịt thô này.

Đột nhiên.

Một bóng người xuất hiện trước mặt dị thú, trong ánh mắt khó hiểu và khiếp sợ của bọn hắn, phù một tiếng, dị thú trước mắt đã bị chém đầu, sau đó chỉ thấy bóng người này nhảy lên, nhanh chóng rời đi.

Đến vội vàng, đi cũng vội vàng.

Nhanh như điện, chỉ trong chớp mắt, bóng người đã biến mất vô

tung vô ảnh.

“Tình hình thế nào?”

“KHông biết, có phải là chuột đen lớn hay không.”

“Cái này…”

Bọn hắn hoang mang, mắt nhìn dị thú đã bị chém chết, dị thú mà bọn hắn khó có thể giải quyết được đã bị người ta giết chết, nhưng bọn hắn nghĩ mãi không ra, vì sao đối phương lại muốn giết dị thú của bọn hắn, nếu như cướp đoạt huyết tinh thì có thể hiểu được, nhưng bây giờ huyết tinh vẫn còn, cái này…

“Có phải hắn đang nhìn trộm chúng ta, thấy chúng ta giết chậm quá, cho nên ra săn giết giúp chúng ta, thuận tiện chế giễu chúng ta một chút?”

“Ừm… Có khả năng này.”

Giác Tỉnh giả nói, “Đừng nói nhảm, nhanh chóng vận chuyển xác dị thú đi.”

Đám người nhanh chóng phản ứng lại, vội vàng vận chuyển xác dị thú rời khỏi đây, từ cái này cũng có thể nhìn ra được, giữa người và người đúng là khác biệt.

Nếu như Lâm Phàm săn giết dị thú cấp năm, nhiều nhất là lấy đi huyết tinh, xác dị thú để đó không thèm nhìn.

Đằng xa.

“Thật là kích thích.”

Chương 352 - Thích nghe bát quái. (3)

Lâm Phàm cười, cướp đoạt con mồi của người ta, không cần gì cả, chỉ muốn điểm tiến hóa, việc này là chuyện hắn thích làm nhất, thật hoàn mỹ.

Di chuyển bên trong thành thị.

Hắn phát hiện số người sống sót ở trong thành thị cũng không ít.

Phần lớn đều là đoàn đội.

Rất rõ ràng, số lượng đoàn đội trong tường rào Thủ Đô cũng không

ít, hơn nữa bọn hắn cũng cảm nhận sâu sắc được áp lực cạnh tranh trong tường rào, bởi vậy đều muốn ra ngoài săn giết dị thú, từ đó lấy được huyết tinh, để tăng thực lực rồi hưởng thụ cuộc sống.

Với mức tiêu dùng ở cái tường rào Thủ Đô kia, nói thật, Lâm Phàm hắn nghĩ nếu như sinh sống ở đó, chỉ sợ cũng phải thường xuyên ra ngoài săn giết yêu thú, mức tiêu dùng thật sự quá cao.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, đã đến ba bốn giờ chiều.

Trong lúc này, hắn gặp được sáu con dị thú cấp năm, một con dị thú cấp sáu, săng giết thành công, thu hoạch phong phú.

Xem ra càng đi vào bên trong, dị thú cao cấp càng nhiều.

- Đẳng cấp: Cấp 5 (23/60)

- Cảnh giới: Luyện Thần (4,1%)

- Thể chất: 193,79.

- Nhanh nhẹn: 178,31.

- Tinh thần: 175,3

Nhìn bảng số liệu, vô cùng hài lòng.

Nhất là con dị thú cấp sáu kia, đường vân màu vàng ở lồng ngực, huyết tinh màu vàng đất, mang đến cho hắn hai điểm tiến hóa.

Thế chất đã sắp đạt đến 200. Chỉ một hạng mục này thôi, Giác Tỉnh giả cấp sáu viên mãn nếu biết được thuộc tính đạt đến mức này, nhất định cũng sẽ âm thầm rơi lệ, người này sao có thể biến thái đến mức này.

Lâm Phàm có dự định.

Xoát đầy sẽ đi.

Nhưng nếu như dị thú cấp sáu tấp nập lao đến, hắn có thể ở thêm một khoảng thời gian, xoát điểm tiến hóa nhiều một chút, cũng là một chuyện khiến người ta vô cùng vui mừng.

Ngay khi hắn nhảy xuống một mái nhà, nghĩ đến chuyện tiếp tục nhảy lên.

Một giọng nói cực kỳ hèn mọn vang lên.

“He he, không ngờ đến đi, ngươi cuối cùng cũng lọt vào tay chúng ta, đợi lát nữa mấy huynh đệ chúng ta cùng nhau xông lên, đảm bảo có thể lấp đầy ngươi.”

Hả?

Lời này sao nghe có vẻ là lạ.

Cẩn thận nghe lại.

Hình như có tiếng tức giận của nữ.

Lâm Phàm nghĩ đến, lập tức hào hứng, hắn thích nhất chính là nghe bát quái, cũng thích nghe yêu hận tình thù của người sống sót trong tận thế.

Men theo sân thượng đi xuống nơi phát ra âm thanh, tới gần cửa sổ, không có cửa kính che chắn, âm thanh nghe rất rõ ràng.

TRong phòng.

Người sống sót nữ bị thương, khóe miệng còn tia máu, tức giận nhìn bọn gia hỏa trước mắt, “Các ngươi có can đảm ra tay với ta sao, các ngươi đừng quên, ta là người của Tam thiếu gia Mạc gia.”

Lâm Phàm nghe lén, yên lặng gật đầu.

Sáo lộ rất quen thuộc.

Mạc gia là một trong ba đại gia tộc của tường rào Thủ Đô, mà người sống sót nữ này lấy uy danh của Tam thiếu gia ra, rõ ràng là muốn hù dọa bọn hắn.

“Ha ha, chúng ta đương nhiên biết ngươi là người của Tam thiếu gia Mạc gia, ra ngoài để mạo hiểm cướp đoạt mảnh vỡ tại nơi tập trung Diên Khánh, chúng ta biết được, đoạn đường này vẫn đi theo, chính là vì muốn nhìn thử một chút, kết quả các ngươi thế nào, rất không tệ, tử thương thảm trọng.”

Vị nam tử nói chuyện, ánh mắt tham lam nhìn chằm chằm dáng người lồi lõm của vị nữ tử này, vô cùng hứng thú.

Nữ tử nghĩ đến sau khi đến vị trí tập trung Diên KHánh, lại thấy đối phương đã sớm chuẩn bị, sắc mặt lập tức lạnh lẽo, “Là các ngươi nói cho bọn hắn?”

Nam tử cười nói, “KHông sai, chính là chúng ta nói cho bọn hắn, nếu

không với thực lực của các ngươi, khi bọn hắn không chuẩn bị gì, thật sự có thể không chút hao tổn mà cướp được."

Lâm Phàm ở ngoài cửa sổ hào hứng.

Mảnh vỡ?

TRong tay nữ nhân này có mảnh vỡ.

Đây là cuộc chiến giữa hai bên, tiếp tục nghe, xem tình hình cụ thể như thế nào.

Lâm Phàm chăm chú nghe bát quái, thỉnh thoảng gật đầu phân tích, cho dù có dị thú trong khu phố ngẩng đầu lên, nhìn thấy trên tường cao có một kẻ nhân loại đang treo lủng lẳng, gào thét lên, cũng không hề ảnh hướng đến ngọn lửa nghe bát quái nóng hừng hực của Lâm Phàm.

Người sống sót nữ không tin nói, "Không có khả năng, chuyện này sao các ngươi có thể biết được."

Chuyện này thuộc về bí mật, Tam thiếu gia có thể biết được khu tập trung Diên Khánh có mảnh vỡ, là vì đã sắp xếp người vào bên trong làm nội ứng, cuối cùng mới biết được.

Nam tử không nói gì, chỉ nhìn về phía một đồng bạn khác.

Chỉ thấy dung mạo của người đồng bạn này lập tức thay đổi trong mắt người sống sót nữ kia, nữ tử trừng mắt, dung mạo của đối phương thế mà biến thành một vị đội viên của bên nàng đã mất tích trước khi hành động.

"Rất quen nhỉ, thật ra vị đội viên rất quen thuộc với các ngươi chính là ta, mà hắn thì đã sớm chết rồi." Vị nam tử này là Giác Tỉnh giả, có năng lực mô phỏng, có thể biến thành bất cứ người nào, đừng nói là mặt, ngay cả hình thể cũng sẽ biến hóa giống nhau như đúc.

Có loại năng lực này, hắn ta lăn lộn trong tận thế như cá gặp nước.

Trước kia khi còn chưa đến tường rào Thủ Đô, hắn ta lăn lộn trong các tường rào khác, thông thường đều ngụy trang thành người quản lý của tường rào đó, khi người quản lý chính thức không có mặt ở đó, sẽ ra mặt lấy đi huyết tinh, rồi tăng thực lực của bản thân lên.

"Ngươi, các ngươi…" Nữ tử nói không ra lời, "Chuyện một năm trước, ngươi lại ghi hận đến bây giờ, thậm chí không tiếc gì đắc tội

với Mạc gia, ngươi đúng là dũng cảm."

"Im miệng." Nam tử nổi giận gầm thét lên, "Mẹ nó, ông đây lúc trước chỉ nhìn ngươi nhiều hơn một chút, mẹ nó ngươi lập tức cắt một quả trứng của ông, hôm nay cho dù như thế nào, ông cũng phải làm chết ngươi, làm chết ngươi."

Chương 353 - Thích nghe bát quái. (4)

Sắc mặt nữ tử trắng bệch.

Nàng biết mình xong đời rồi.

Bản thân nàng muốn chạy, nhưng nhất định không thể chạy thoát.

Đám gia hỏa này chính là đồ điên, hơn nữa thực lực của bọn họ, nàng cũng không thể đối phó được, nàng thức tỉnh năng lực phụ trợ, về phương diện chiến đấu, không có tác dụng quá lớn.

"Các ngươi giết ta, Tam thiếu gia Mạc gia nhất định sẽ điều tra đến chỗ các ngươi."

"Mẹ nó thả rắm à, ngươi còn tưởng bây giờ là thời đại hòa bình, khắp nơi đều là camera sao?"

…

Ngoài cửa sổ.

Lâm Phàm gật đầu, ừm, chính xác là nên báo thù, chỉ nhìn nhiều một chút đã bị cắt trứng, đổi thành ai cũng không thể chịu được.

Mà gia hỏa này sắp đặt một năm, chính là vì báo mối thù cắt trứng.

Nói rõ người này có chút năng lực.

Đúng sai như thế nào, đối với Lâm Phàm mà nói không quan trọng, dù sao hai bên đều là hạng người hung ác trong tận thế.

Ngay khi Lâm Phàm đang nghe lén.

Nam tử trong phòng nghe thấy tiếng dị thú gào thét ầm ỹ trong khu phố, "Đi xem một chút tình hình bên dưới thế nào, sao cứ ồn ào mãi thế."

"Được."

Đồng bạn đi đến trước cửa sổ, nhìn xuống bên dưới, một lượng lớn dị thú ngẩng đầu lên gầm thét, cái này khiến hắn ta rất khó hiểu, thuận theo phương hướng các dị thú đang nhìn, ngẩng đầu lên nhìn.

Lập tức…

Ánh mắt hắn ta và ánh mắt Lâm Phàm đụng vào nhau.

Lâm Phàm bám một tay vào vách tường, giơ một tay lên, nở nụ cười, vẫy tay.

“Xin chào…”

“A…!”

“Có người, có người bên ngoài.”

Nam tử kinh ngạc hô lên, liên tục lui ra sau, chỉ ra ngoài cửa sổ, rõ ràng đã bị dọa sợ, nào có chuyện giữa ban ngày lại có người bám bên ngoài tường, thật là giống quỷ, thậm chí còn vẫy tay nói, “Xin chào.”

Mẹ nó đây là chuyện mà người có thể làm à?

Lâm Phàm thấy mình đã bị bại lộ, thoải mái nhảy cửa sổ vào trong.

“Nơi này là địa bàn của ta, các ngươi lén lút chạy đến địa bàn của ta làm gì?”

Lâm Phàm đương nhiên sẽ không thừa nhận mình nghe lén, phương châm chính là đổi khách thành chủ.

Các ngươi ở trong địa bàn của ta nói chuyện.

Ta nghe được là chuyện bình thường.

Nam tử thiếu trứng không ngờ sẽ có người khác ở chỗ này, ngẫm lại những lời vừa nói, đều đã bị đối phương nghe thấy, không ổn, vô cùng không ổn, đây là tiết tấu xảy ra chuyện rồi.

Nữ tử đang ngồi dựa vào vách tường nhìn thấy Lâm Phàm giống như nhìn thấy cứu tinh, hấp tấp nói, “Ngươi đi mau, thông báo cho tam thiếu gia Mạc gia, nói Trần Thiết cướp đoạt mảnh vỡ.”

Lâm Phàm không động đậy, hờ hững nhìn.

Nữ tử quát lớn, “Trần Thiết, bây giờ các ngươi chạy, Tam thiếu gia Mạc gia có thể sẽ không đuổi tận giết tuyệt, nhưng các ngươi giết ta,

cướp đồ, chân trời góc biển cũng không có chỗ cho các ngươi trốn đâu."

Nói rất rõ ràng.

TRong lời này có ý là, thả nàng ra, để đồ lại, tam thiếu gia lấy được đồ, có thể sẽ không làm quá ác, cho bọn hắn một xó xỉnh mà sống, nhưng nếu cướp đồ đi, sẽ chỉ có con đường chết.

Nam tử thiếu trứng không ngờ mọi chuyện lại phát triển đến mức này, trầm tư, trao đổi ánh mắt với đồng bạn, đột nhiên nổi giận xông lên.

"Giết hắn."

Nói xong, nam tử thiếu trứng vung quyền đánh về phía đầu Lâm Phàm.

"Hắn chết thì cũng sẽ không có ai biết."

Lựa chọn rất đúng, đánh chết Lâm Phàm thì tình huống sẽ giống hệt như vừa rồi.

"Chạy đi." nữ tử quát, tất cả hy vọng sống đều nằm trên người đối phương, thế nhưng tên ngốc trước mắt này thế mà lại không nhúc nhích, không phải là bị dọa ngốc rồi chứ.

Đáng chết, thật đáng chết, quả là ngu xuẩn.

Lạch cạch!

Lâm Phàm vung tay lên, dễ dàng bắt được nắm đấm của đối phương, quyền kình bộc phát ra khi chạm đến lòng bàn tay của hắn, không còn sót lại chút gì.

"Hả?"

Vẻ mặt nam tử thiếu trứng kinh ngạc, ngay sau đó, đau đớn kêu lên, "Tay của ta, tay của ta…"

Chỉ thấy cổ tay Lâm Phàm vặn một cái, răng rắc, khớp nối cánh tay của nam tử thiếu trứng lập tức bị gãy ra, xương trắng um tùm đâm xuyên qua máu thịt lộ ra bên ngoài, chỉ khẽ động nhẹ nhàng như vậy, đã có thể vặn gãy xương xánh tay hắn ta.

Cái này khiến nam tử thiếu trứng cảm nhận được sợ hãi sâu sắc.

Còn chưa kịp phản ứng lại, Lâm Phàm đã vung quyền đánh trúng bụng hắn ta, phịch một tiếng, bay lên, vách tường lõm xuống, xuất hiện vết rạn, trực tiếp bị đánh dính vào trong vách tường.

Tứ chi nam tử thiếu trứng vô lực rũ xuống, máu tươi phủ đầy khuôn mặt, ý thức tiêu tán, trực tiếp bị đấm một cái chết tươi.

A!

A!

A!

Những người khác trong phòng vô cùng kinh hãi, ai cũng không ngờ sẽ xảy ra tình huống như vậy.

Ánh mắt Lâm Phàm đột nhiên trở nên hung ác, chỉ nghe thấy âm thanh giống như rồng gầm vang lên, mấy đạo hắc mang chợt lóe lên, mấy người trong phòng trừng mắt, dường như cảm nhận được gì đó, không tự chủ giơ tay sờ lên cổ mình.

TRong chốc lát, chỉ thấy cổ ướt đẫm, xòe tay ra, ngón tay đỏ thẫm.

Máu, đây là máu.

Hắn biết những người trước mắt này sẽ không bỏ qua cho hắn, mà hắn cũng sẽ không bỏ qua cho đám gia hỏa kia, rời nhà đi ra ngoài, vào nơi nguy hiểm như tường rào Thủ Đô, chỉ cần có suy nghĩ chủ quan, thì sẽ vạn kiếp bất phục.

Giết chết bọn hắn là sự lựa chọn sáng suốt.

“Lợi hại, thật là lợi hại.” Vẻ mặt nữ tử vui mừng, cảm giác sống sót sau tai nạn rất thoải mái, gấp gáp nói, “Rất tốt, chuyện này ngươi làm không tệ, ta nhất định sẽ giới thiệu ngươi cho tam thiếu gia Mạc gia, đến lúc đó ngươi sẽ có được chỗ tốt.”

Nàng cảm thấy chắc hẳn không có người nào mà không biết Mạc gia của tường rào Thủ Đô.

Nhưng vì để người trước mắt hiểu rõ năng lực của Mạc gia, vẫn mở miệng giảng giải.

Chương 354 - Ta hiểu rồi, bị người khác hiểu lầm rất khó chịu.

“Mạc gia ở tường rào Thủ Đô, một trong ba đại gia tộc, nắm trong tay tài nguyên quan trọng của tường rào Thủ Đô, nếu như có thể được Tam thiếu gia Mạc gia coi trọng, chỗ tốt ngươi có được không thể nào tưởng tượng được đâu.”

Nữ tử cố gắng nâng người lên, đứng dậy, nhìn thi thể đám người trên mặt đất, tức giận đạp lên những thi thể này, thậm chí vô cùng táo bạo mà đạp vỡ đầu của một thi thể trong đó.

Lâm Phàm biết nữ tử trước mắt này là nhân vật hung ác.

Ngẫm lại cũng có thể hiểu được.

Chỉ nhìn nhiều một chút, đã cắt đứt một quả trứng của người ta, đây có thể là mặt hàng đơn giản sao?

“Đi, hộ tống ta về tường rào, lúc đó vinh hoa phú quý của ngươi sẽ đến.” Nữ tử quay người, nàng cảm thấy đối phương không nói một lời, rõ ràng là vì sắp được đến Mạc gia, cho nên hưng phấn không nói thành lời.

Mạc gia là tồn tại như thế nào, đó là thế lực to lớn trong tận thế mà Giác Tỉnh giả và Liệp Sát giả đều muốn chen vào.

Phốc phốc!

Thân thể nữ tử cứng dờ, ngửa đầu há mồm, phần bụng nghiêng về phía trước một chút, trừng mắt, trong ánh mắt hiện ra vẻ không dám tin, chậm rãi cúi đầu, phần bụng bị một thanh đao đen kịt đâm xuyên.

Nàng biết là ai ra tay.

Chỉ là nàng nghĩ mãi không rõ, đối phương vì sao lại làm như vậy.

PHốc phốc!

Lâm Phàm rút đao ra, bình tĩnh nói, “Xin lỗi, ta không phải đến cứu ngươi.”

Nữ tử ngồi liệt trên mặt đất, quay đầu lại, “Ngươi, ngươi cũng muốn cướp đoạt mảnh vỡ, cũng muốn đắc tội Mạc gia, ngươi…”

Đao quang lóe lên.

Lưỡi đao Lôi Kiếp sắc bén cắt qua cổ nữ tử.

Không cho nàng có cơ hội nói xong.

“Lời thoại nhiều quá, ai.”

Lâm Phàm phân tích tình hình bây giờ, kết luận chính là, trong phạm vi tường rào Thủ Đô, cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, cũng không thể để lại người sống.

Ông chủ tiệm vũ khí truy sát, có thể hiểu được, chính là tham Lôi Kiếp trong tay hắn.

Đây là ý nghĩ cá nhân.

Giải quyết người đó là có thể hóa giải được chuyện này.

Giác Tỉnh giả năng lượng truy sát mình sau đó, rốt cuộc là do ai phái tới, hắn không biết, nhưng có thể xác định, chính mình trong lúc vô tình, đã làm ra một vài chuyện nhỏ, cho nên bị để mắt đến.

Nếu như hắn thật sự thả vị nữ tử thích cắt trứng này, khó đảm bảo sẽ không có chuyện tồi tệ khác xảy ra.

Bởi vậy, quả quyết nhất chính là… Xử lý luôn người gây ra phiền phức, vậy thì phiền phức sẽ không tồn tại.

Duỗi tay ra, lục soát trên người đối phương, tìm kiếm, rất nhanh, tìm được một hộp kim loại dài mảnh ở trong ngực đối phương, mở hộp ra, rõ ràng là một mảnh vỡ.

Mảnh vỡ này lớn chừng bàn tay, nhưng mà độ dày rất mỏng, nhìn độ dày này khoảng chừng hai tờ giấy.

Năng lượng ẩn chứa trong mảnh vỡ, cũng chưa bị hấp thu.

Cất kỹ hộp, nhìn thi thể xung quanh, trầm tư một lát, ném thi thể xuống dưới, dị thú là công nhân quét đường, công cụ thanh lý hiện trường thần cấp, cho dù đại sư thu gom thi thể mà so sánh với dị thú.

Giữa hai bên có chênh lệch không thể nào vượt qua.

Sau khi làm xong mọi thứ, yên lặng rời đi, không để lại chút dấu vết nào.

Sau đó mục tiêu chính là tìm kiếm dị thú, săn giết dị thú, thu hoạch điểm tiến hóa.

Đây là nguyên nhân thứ hai hắn đến tường rào Thủ Đô.

Tường rào Thủ Đô

Tại tường trong, địa bàn Mạc gia.

Một thanh niên vẻ mặt nghiêm túc đang ngồi trên ghế sa lon, nghe cấp dưới báo cáo.

Người đều đã biến mất.

Thậm chí ngay cả một chút manh mối cũng không có.

Người bên chỗ tập trung Diên KHánh lấy được mảnh vỡ, khi biết được chuyện này, hắn ta không hề nghĩ ngợi, lập tức phái người đến cướp đoạt, vì đề ngừa chuyện ngoài ý muốn, người phái ra đều là cao thủ.

Nhưng cho đến bây giờ, ngay cả bóng người cũng không thấy

Cái này khiến hắn ta đứng ngồi không yên.

Nghe báo cáo xong.

“Ngươi nói có khi nào bọn hắn lấy được mảnh vỡ, rồi trực tiếp chạy trốn không?” Mạc tam thiếu gia hỏi.

“Thiếu gia, chuyện này tuyệt đối không thể nào, bọn hắn không có can đảm này.”

“Điều này cũng đúng, ta vẫn khá tự tin về quyền uy của mình.” Mạc Tam thiếu gia hài lòng nói.

“Đó là đương nhiên, quyền uy của tam thiếu gia ai lại không biết, nếu như bọn hắn vì một mảnh vỡ mà phản bội Tam thiếu gia, chỉ có thể nói đầu óc của bọn hắn có hố, không thấy rõ hiện thực.”

Cấp dưới báo cáo gật đầu, phụ họa thêm.

Tam thiếu gia tương đối tự luyến, lại là người rất sĩ diện, thổi phồng lên là xong việc.

“Vậy ngươi nói bọn hắn đâu rồi?”

“Có thể là nửa đường gặp chuyện gì đó nên trễ nải thời gian.”

“Đừng nói những chuyện này nữa, bây giờ ngươi phái người đi dọc tuyến đường đó xem xét, xem rốt cuộc bọn hắn đang làm gì.”

“Vâng.”

…

Chạng vạng tối.

Hoàng hôn bao phủ đại địa, một mảnh vàng nhạt khiến thành thị hoang vu thêm chút sắc thái.

Thu hoạch ba con dị thú cấp năm.

Hắn phát hiện số lượng dị thú thức tỉnh có vẻ hơi ít.

Chắc hẳn là huyết tinh của dị thú thức tỉnh cao hơn, cho dù có cường giả đã cao hơn cấp bậc này nhìn thấy, có khả năng cũng sẽ dừng bước, giết chết dị thú thức tỉnh, lấy đi huyết tinh.

Tỉnh ngoài quả thật là nơi tốt, tài nguyên dị thú vô cùng phong phú.

Chính là đối với tường rào bên ngoài, trừ tường rào Thủ Đô mà nói thì rất không tốt.

Năng lực phòng ngự và số lượng cường giả của những tường rào kia, không thể nào so sánh với tường rào Thủ Đô.

Có cái nhiều năm trước đã bị dị thú công phá.

Có cái khổ sở kiên trì, bị diệt chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Trái lại thực lực của tường rào Thủ Đô rất mạnh, số lượng cường giả nhiều, số lượng người sống sót đến đây gia nhập cũng kinh người, trong tình huống như vậy, khi số lượng người sống sót đạt đến mức độ nhất định, có thể sẽ xuất hiện cường giả ưu tú.

Chương 355 - Ta hiểu rồi, bị người khác hiểu lầm rất khó chịu. (2)

Ba đại gia tộc của tường rào Thủ Đô đưa ra chỗ tốt và địa vị tương xứng.

Ai có thể từ chối cuộc sống an nhàn lại thoải mái dễ chịu chứ.

Đương nhiên sẽ vì đó mà bán mạng.

Ầm ầm!

Cảm giác giống như địa chấn truyền đến.

Lâm Phàm phát hiện ra động tĩnh, vội vàng bước ra ban công xem xét tình hình, đột nhiên phát hiện ở đằng xa có một con dị thú to như một tòa nhà xuất hiện tiến đến.

"Dị thú này…"

Lâm Phàm kinh ngạc, trợn tròn mắt nhìn.

Dị thú có thể cao ngang bằng tòa nhà cao tầng cũng không ít, nhưng bây giờ, con dị thú xuất hiện ở đằng xa kia trông giống hết Ác Ma trong thần thoài.

Ác Ma Sơn Dương.

ĐỈnh đầu là sừng dê uốn lượn, hai mắt tản ra hồng quang đỏ bừng, trên trán khảm một loại vật chất giống như bảo thạch, đứng thẳng mà đi, xa xa nhìn lại, có thể cảm nhận được một luồng áp lực cực lớn ập vào mặt.

"Đâu là dị thú cấp tám hay cấp chín?"

Lâm Phàm chưa bao giờ nhìn thấy dị thú như vậy, trong lòng vô cùng kinh ngạc, thậm chi còn nghĩ, nếu như hắn chủ động xuất kích, giao đấu với con dị thú này, sợ rằng có thể bị đánh đến không phân biệt được Đông Tây Nam Bắc.

Ngay khi hắn đang quan sát.

Đột nhiên có biến.

Có mấy bóng người từ đằng xa nhanh chóng lao về phía Ác Ma Sơn Dương.

Có một người giẫm lên một loại đồ vật giống như phi hành khí đuổi theo.

Cũng có người không ngừng di chuyện trên sân thượng tòa nhà, đuổi về phía dị thú này.

Không quan tâm là cách nào chỉ có thể nói đám người này đều là cường giả.

Trầm tư.

"Muốn đi xem hay không."

Gặp phải tình hình này, người bình thường chỉ sợ đã sớm chạy thật

xa, nhưng Lâm Phàm không phải người bình thường, hắn cảm thấy tình hình này cực kỳ đặc biệt, rất muốn biết, con dị thú này rốt cuộc cấp bao nhiêu.

Nhân loại có thể thắng loại dị thú này sao?

Cuối cùng, hắn vẫn hành động, nhanh chóng tiến về phía đó, không ngừng di chuyển trong đống kiến trúc, hành vi vô cùng kín đáo, chính là sợ bị phát hiện.

Lỡ như bị phát hiện thì sao?

Nhất định sẽ bị xử lý.

Xem kịch phải kín đáo, kín đáo mới có thể an tâm mà coi.

Đến gần, còn một khoảng cách.

Chắc là…

“Ai?”

Đột nhiên, một giọng nói cảnh giác vang lên.

Lâm Phàm vừa đến sân tượng của một tòa nhà, đã nghe thấy tiếng nói này, nhìn lại, hóa ra trên cái sân thượng của tòa nhà này, sớm đã có người vây xem.

Quả nhiên, quần chúng ăn dưa đâu đâu cũng có.

“Chào các ngươi, đừng căng thẳng, ta cũng đến xem trò vui giống như các ngươi.” Lâm Phàm chủ động chào hỏi.

Bọn hắn thấy Lâm Phàm chỉ có một người, thật ra cũng không lo lắng gì cả, còn có người thân thiện chỉ vào chỗ trống bên cạnh, “A, vậy ngươi đến chỗ này xem đi, nơi này nhìn thoải mái hơn.”

“Cảm ơn.” Lâm Phàm đi tới, thử cảm giác từ vị trí này xem trò vui, quả thật rất thông thoáng dễ chịu, hai tay có thể tựa cột tường sân thượng, vẫn tương đối thoải mái.

“Không có gì, rời nhà ra ngoài, xem kịch phải nhiều người mới thú vị.” Nói chuyện chính là một nam tử trung niên, dáng vẻ khá chất phác, sau lưng đeo búa, rõ ràng cũng là một tay lão luyện trong tận thế, khi không có xung đột về lợi ích, vẫn tương đối thân thiện.

“Đúng, nói quá đúng.” Lâm Phàm vô cùng tán thành chuyện này.

Sau đó đám người không chớp mắt quan sát.

“Con dị thú này không đơn giản.” Lâm Phàm nói.

Nam tử trung niên nói, “Đó là đương nhiên, đây chính là một con dị thú thức tỉnh cấp chín, tường rào Thủ Đô gọi nó là Dê rừng đen, ngươi nói có dị thú nào mà được tường rào chủ động đặt tên, lại là dị thú đơn giản sao?”

“A, thì ra là thế.” Lâm Phàm tìm kiếm tiêu chí đại diện cho dị thú thức tỉnh cấp chín trên người dê rừng đen, khi cẩn thận quan sát trong khoảng cách gần, tại ngực của dê rừng đen, hoàn toàn có thể thấy được thứ khá giống đường vân.

Màu tím.

Đường vân nhìn có vẻ giống như hình con nhện

“Ngươi không phải người tường rào Thủ Đô sao?” Nam tử trung niên thấy Lâm Phàm có chút hoang mang, thuận tiện hỏi một câu.

“Ừm, mới từ nơi khác đến, nghĩ đến chuyện gia nhập tường rào Thủ Đô, đi ngang qua nơi này, đã thấy tình hình như vậy,” Lâm Phàm biên soạn chuyện xưa cho đến bây giờ đều không cần nháy mắt, từ trước đến đây đầu không cần bản nháp.

“Là thế à, nhìn tình hình của huynh đệ, nhất định là cao thủ, nếu như muốn gia nhập ba đại gia tộc, ta đề cử ngươi gia nhập Trần gia.”

“Vì sao?”

Lâm Phàm rất tò mò, xem ra tình hình của ba đại gia tộc đều khác nhau.

Nam tử trung niên cười: “Nhiều thì không tiện nói, tin ta thì nghe ta, hoặc là tự ngươi đi hỏi thăm một chút là biết.”

Thấy đối phương không muốn nói thêm gì nữa, hắn cũng không tiếp tục hỏi, mà là nhìn tình hình hiện trường, đồng thời dựng thẳng lỗ tai, nghe người xung quanh nói chuyện với nhau.

Những nội dung này có thể cho hắn cái nhìn đại khái.

“Xem ra lần này làm thật, người xuất hiện đều là cường giả trong cơ cấu phán quyết.”

“Nhất định là là phải như vậy rồi, dê rừng đen xuất hiện trong phạm

vi xung quanh tường rào Thủ Đô, cấp bậc đã sớm đạt cấp cao nhất, hoặc là đuổi đi, hoặc là giết chết.:

“Ta cảm thấy khả năng giết chết rất thấp, trước kia dê rừng đen cũng từng xuất hiện rồi, nhưng cũng chỉ bị đuổi đi mà thôi.”

“Nói cũng đúng, các ngươi nói xem dê rừng đen này rốt cuộc là ở đâu ra, mới xuất hiện trong một hai năm này, đuổi đi không bao lâu lại xuất hiện.”

Nghe bọn hắn nói chuyện.

Lâm Phàm khẽ huých vào người nam tử bên cạnh, “Huynh đệ, cơ cấu phán quyết là gì thế?”

“Cơ cấu phán quyết là cơ cấu do ba đại gia tộc thành lập sau khi tận thế bộc phát nửa năm, thành viên bên trong không phải Giác Tỉnh giả thì chính là Liệp Sát giả, thực lực thấp nhất chính là cấp năm, thuộc về lực lượng dự trữ mạnh nhất của tường rào.” Nam tử trung niên giải thích.

Chương 356 - Ta hiểu rồi, bị người khác hiểu lầm rất khó chịu. (3)

Lâm Phàm gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

“Yêu cầu thực lực thấp nhất là cấp năm, vậy thành viên trong đó rất mạnh.”

“Đó là đương nhiên, xây dựng nhiều năm như vậy, cường giả đương nhiên rất nhiều, nhưng mà con đường tắt duy nhất để tiến vào cơ cấu phán quyết, đó chính là phải tiến vào học viện học tập, chỉ có người ưu tú mới có tư cách.”

“Ta nghe nói hình như người ưu tú sẽ được ba đại gia tộc chọn lựa, sao lại có thể tiến vào cơ cấu phán quyết được?”

Ánh mắt nam tử trung niên quái dị nhìn Lâm Phàm, “Ngươi nghĩ kỹ lại đi, người ưu tú sẽ được ba đại gia tộc lôi kéo, sau đó ở trong gia tộc tiến hành huấn luyện nhất định, sau khi huấn luyện hợp cách mới có thể được đề cử vào trong cơ cấu phán quyết, quá trình này rất phiền phức, có nhiều thứ không thể nói rõ ràng được, chờ sau này ngươi sẽ hiểu.”

Lúc này, cuộc chiến đã bắt đầu.

Lâm Phàm nhìn không chớp mắt, đây là một bố cục cao cấp, trận chiến cao cấp chân chính, hắn cũng muốn nhìn xem trong mười năm tận thế, cường giả nhân loại rốt cuộc lợi hại như thế nào.

Người đầu tiên ra tay chính là nam tử đạp chân trên phi hành khí, trôi nổi bồng bềnh giữa không trung, chỉ thấy hai bên phi hành khí phóng ra vũ khí kim loại giống như chủy thủ, xé rách bầu trời, đánh về phía dê rừng đen.

Nhìn những vũ khí kim loại này khi bay ra lấp lánh ánh sáng.

Liếc mắt nhìn ra được những vú khí này chỉ sợ không phải bình thường.

Quả nhiên.

Những vũ khí kim loại này có thể gây ra tổn thương cho dê rừng đen, khiến dê rừng đen gào thét liên tục.

Đây là vũ khí dùng mảnh vỡ chế tạo.

Lâm Phàm thầm nghĩ, bên ngoài lớp da của dê rừng đen tản ra hào quang màu đen, cơ bắp căng cứng từng khối, thấy thế nào cũng có thể cảm nhận lực phòng ngự của nó kinh người không gì sánh được, vũ khí bình thường chỉ sợ khó có thể làm gì được.

“Ngươi có biết kia là ai không?” Lâm Phàm hỏi.

Nam tử trung niên lắc đầu nói, “Không biết, người bên trong cơ cấu phán quyết đều rất thần bí, cho dù ta ở tường rào Thủ Đô sinh sống đã rất nhiều năm, cũng chưa từng nhìn thấy bọn hắn, cuộc sống của bọn hắn ở trong tường trong, chúng ta khó có thể tưởng tượng được, nhìn như ở cùng một khu vực, nhưng thật ra khác nhau một trời một vực.”

KHi bọn hắn đang nói chuyện với nhau.

Cuộc chiến đấu đã đến tình trạng gay cấn kịch liệt.

Những kiến trúc hoang phế xung quanh không ngừng sụp đổ, thế công của vị nam tử sử dụng phi hành khí kia rõ ràng đã gây ra áp lực rất lớn đối với dê rừng đen.

Hắn ta là Giác Tỉnh giả niệm lực.

Lâm Phàm vẫn khá quen thuộc đối với thủ đoạn của Giác Tỉnh giả niệm lực.

Tiểu Hi Vọng chính là Giác Tỉnh giả niệm lực, dã từng thể hiện năng lực này.

Một vài Giác Tỉnh giả khác cũng đang thi triển thủ đoạn, tiến hành vây công dê rừng đen, nhưng mà thủ đoạn của bọn hắn so với vị Giác Tỉnh giả niệm lực kia rõ ràng chênh lệch rất nhiều, chỉ có thể hỗ trợ quấy nhiễu một chút.

Thậm chí nếu như không phải vị Giác Tỉnh giả niệm lực kia kiềm chế, đám gia hỏa cấp thấp hơn kia, chỉ sợ đã bị dê rừng đen đánh chết.

“Trận chiến này đúng là rất kịch liệt.” Lâm Phàm cảm thán, cường giả rất mạnh.

Nam tử trung niên không nhịn được nói, “Đương nhiên là kịch liệt, khỏi cần phải nói, chỉ lực lượng của con dê rừng đen này, nó đấm ra một quyền là có thể đánh nát một đống kiến trúc thành bã vụn.”

Tiếp tục quan sát.

Đối mặt với cường giả nhân loại tiến công không ngừng, dê rừng đen bắt đầu chạy trốn, đồng thời có vô tận sương đen từ trong người nó tuôn ra, đám người cơ cấu phán quyết kia tựa như biết đám sương mù đen kia rất nguy hiểm, trực tiếp kéo dài khoảng cách, không dám đến gần.

Chỉ có vị Giác Tỉnh giả niệm lực kia tạo ra một không gian xung quanh người, hình thành nên một khu vực sạch sẽ, cản sương đen ở bên ngoài.

“Cuộc chiến nên kết thúc rồi, trước kia đều là như vậy, dê rừng đen thi triển năng lực, thì sẽ thành công chạy thoát, lần này chắc cũng không ngoại lệ.” Nam tử trung niên nói.

Quả nhiên đúng như lời đối phương nói.

Dê rừng đen chạy đi, các cường giả khác đều ở lại tại chỗ chờ đợi, hoặc là chăm sóc đồng bạn bị thương, chỉ có vị Giác Tỉnh giả niệm lực kia là một đường truy đuổi, đuổi dê rừng đen đi thật xa.

Lâm Phàm trầm tư.

Tường rào Thủ Đô có thể giết chết dê rừng đen không?

Rõ ràng là có năng lực này.

Nhưng vì sao lại không giết chết?

Hay là nói muốn giết chết thì phải trả ra cái giá khá lớn, cho nên lựa chọn cách ổn thỏa nhất, đó chính là xuất hiện một lần thì đánh lui một lần?

Ừm… Có khả năng này.

Chỉ là hắn không phải người trong cuộc, đâu thể nào hiểu được điểm mấu chốt trong đó.

Nam tử trung niên cảm thán nói, “Kết thúc rồi, lại kết thúc một trận chiến đấu mở mang tầm mắt.”

“Cái này là kết thúc rồi?”

“Nói nhảm, cao thủ so chiêu, có thể đánh đến lúc này đã không tệ rồi, ngươi không phải là nhìn còn chưa đủ đấy chứ, có thể hiểu được, lần đầu tiên xem trò vui, ta cũng giống như ngươi, xem đến mê mẩn, thời gian trôi qua rất nhanh, chỉ mới chớp mắt đã kết thúc.”

“Điều này cũng đúng.”

Lâm Phàm không dừng lại ở chỗ này, trực tiếp quay người rời đi, nam tử trung niên thấy Lâm Phàm đi vội vàng như vậy, cũng vô cùng hoang mang, cứ thế mà đi sao?

KHông phải nói rằng muốn đến tường rào Thủ Đô sao, nếu như muốn đi có thể cùng ta quay về mà, hay là nói sợ chúng ta có ý đồ xấu, nghĩ đến đây, nam tử trung niên lại cười cười, ngẫm lại cũng có thể hiểu được.

Bây giờ người xa lạ đều rất nguy hiểm.

Người ta cảnh giác với mình, đúng là bình thường.

Lúc này, ở đằng xa.

Chương 357 - Ta hiểu rồi, bị người khác hiểu lầm rất khó chịu. (4)

Vị Giác Tỉnh giả niệm lực kia đứng trên phi hành khí, ánh mắt bình tĩnh nhìn bóng đen đã dần dần biến mất ở đằng xa.

Trong tai nghe vang lên tiếng nói.

“Có giết chết nó không.”

“Không.”

Trong tai nghe truyền đến tiếng hít thở dồn dập, “Ngươi không nên như vậy, nếu không cho dù là ta cũng không thể đỡ nổi cho ngươi.”

“Ta biết rồi.”

“Ngươi biết cái gì?”

“Ta biết rồi.” Giọng điệu của Giác Tỉnh giả niệm lực không kiên nhẫn.

Người bên kia không nói gì, chỉ là vừa nói câu này xong, cũng không nói gì nữa.

“Tự ngươi suy nghĩ cho kỹ.”

Nam tử lặng lặng đứng tại chỗ, cuối cùng thở dài, quay người, bay về phía đồng bạn.

Hai ngày sau.

Hắn ở trong thành thị thủ đô thêm hai ngày, trong hai ngày này, hắn không ngừng tìm kiếm dị thú cấp năm, mà trong lúc đó, cũng gặp phải dị thú cấp sáu, gặp được cấp năm, cấp sáu đều sẽ ra tay giải quyết.

Đẳng cấp cũng đã đạt đến cấp năm (40/60)

Thể chấy đã sớm vượt qua 200.

Ban ngày tìm kiếm dị thú, săn giết dị thú, ban đêm tu luyện Minh Tưởng Pháp, tăng độ thuần thục, cuộc sống như vậy đối với hắn mà nói vẫn tương đối phong phú.

Chỉ là hắn phát hiện bên trong thành thị thủ đô xuất hiện rất nhiều người của tường rào Thủ Đô.

Nhìn không giống như đến săn giết dị thú, mà là đang tìm ai đó.

Hắn nghi ngờ rất có thể là tìm đám người bị hắn giết chết kia.

Phải chạy, nhưng lại không nỡ dị thú ở nơi này.

Lúc này, hắn đứng trên mái tòa nhà, giang hai cánh tay, vặn eo bẻ cổ, một ngày mới lại bắt đầu, còn thiếu hai mươi điểm, hắn cảm thấy tiếp tục tìm kiếm, nếu như khó tìm thấy, vậy thì sẽ đổi sang chỗ

khác.

Đột nhiên.

Mấy bóng người từ đằng xa đột ngột từ dưới mặt đất nhảy lên, giống như viên đạn, vững vàng xuất hiện trên mái nhà nơi Lâm Phàm đang đứng.

Bốn người xa lạ.

Người đến không tốt.

“Các ngươi có việc gì?” Lâm Phàm rất bình tĩnh hỏi.

“Giao mảnh vỡ ra đây.” Nam tử cầm đầu mặc âu phục màu đen, khóe mắt có vết sẹo, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Lâm Phàm, tựa như Lâm Phàm dám nói không giao, một giây sau sẽ ra tay đánh chết Lâm Phàm.

“Mảnh, mảnh vỡ? Ta không có.” Lâm Phàm kinh ngạc, rất hoang mang, ở trong mắt người khác, đây thật sự là không có, nhưng trong lòng Lâm Phàm, hắn khó có thể tưởng tượng được, làm sao đám gia hỏa này lại biết mảnh vỡ ở trong tay hắn.

“Mẹ nó, dụng cụ sẽ không lừa người, trong phạm vi này, chỉ có chỗ ngươi có dao động năng lượng của mảnh vỡ.” Nam tử mặc âu phục tức giận nói, “Tốt nhất nên thành thật giao ra, nói vì sao mảnh vỡ lại ở trên người ngươi, nếu không ông đây sẽ bóp nát xương cốt toàn thân người.”

Dụng cụ?

Đây cũng là chuyện Lâm Phàm không ngờ đến.

Hóa ra năng lượng trong mảnh vỡ có dụng cụ có thể xác định được.

Chỉ là hắn có thể thừa nhận sao?

Đương nhiên là không được.

“Ta nghĩ đây là hiểu lầm.” Lâm Phàm rút Lôi Kiếp sau lưng ra, mà theo hành động của hắn, bọn người kia lại nghĩ hắn định ra tay, bởi vậy, nam tử mặc âu phục nổi giận gầm lên, vọt về phía Lâm Phàm.

“Mẹ nó ngươi còn muốn ra tay, muốn chết…”

Nam tử mặc âu phục vọt đến, nhấc chân, quét ngang qua đầu Lâm

Phàm.

Một đòn này uy thế rất mạnh, tiếng nổ vang lên, cho dù là một bức tường cứng rắn, sợ cũng sẽ bị đá vỡ.

Lâm Phàm chém một đao tới, mặt nam tử mặc âu phục lộ vẻ khinh thường, hắn ta là Giác Tỉnh giả, năng lực thức tỉnh chính là cường hóa kim loại, chỉ trong nháy mắt chân đã hóa thành kim loại, cứng rắn không gì sánh được, cho dù đạn bắn bom nổ cũng không thể giết chết hắn ta.

Chỉ là một cây đao thôi.

Phốc phốc!

Nam tử mặc âu phục trừng mắt, trong tầm mất hắn ta, bắp chân của hắn ta hình đã đã chia lìa với thân thể của mình, ngay cả thời gian xung quanh dường như cùng trôi qua thật chậm, tất cả hình ảnh đều chậm chạp vô cùng.

Trơ mắt nhìn bắp chân rơi xuống đất.

“A… Chân của ta.”

Nam tử mặc âu phục ôm miệng vết thương kêu thảm.

Ba vị đồng bạn khác khiếp sợ nhìn xem, chuyện gì xảy ra, chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

Bọn hắn biết năng lực của nam tử mặc âu phục, làm sao lại bị chặt rơi bắp chân.

“Ta nói đây là hiểu lầm.” Lâm Phàm chân thành nhìn nam tử mặc âu phục, chỉ vào Lôi Kiếp đã chém đứt bắp chân hắn ta, “Thành phần chế tạo đao này có mảnh vỡ, cái mà các ngươi dò tìm được, chắc hẳn là do cây đao này phát ra.”

A?

A?

A?

Bọn hắn có chút hoang mang.

Nam tử mặc âu phục gầm thét, “Ngươi đã biết là hiểu lầm, vì sao còn chặt bắp chân của ta.”

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói, “Cái này không thể trách ta được, ngươi muốn đá bể đầu ta, ta nhất định phải có phản ứng, dù sao thì ngươi cũng không cho ta cơ hội giải thích.”

Ba vị đồng bạn khác liếc nhìn nhau, trên mặt tươi cười.

Vội vàng đến, đỡ nam tử mặc âu phục dậy.

“Huynh đệ, không có gì, hiểu lầm, chúng ta theo lệnh của Mạc tam thiếu gia ra ngoài tìm mảnh vỡ, không ngờ lại tìm nhầm, nếu đã là hiểu lầm, vậy thì không sao, chúng ta đi trước.”

Bọn hắn làm sao cũng không nhìn ra được thực lực của đối phương.

Quả thật là đáng sợ.

Nam tử mặc âu phục bị một đao chặt đứt, thực lực của đối phương đương nhiên không cần nói nhiều.

Nam tử mặc âu phục nghe thấy đồng bạn nói thế, vốn định nổi giận nói gì đó, lại bị đồng bạn nắm chặt bả vai, truyền một loại tín hiệu nào đó, bả vai của nam tử mặc âu phục bị bóp đến đau nhức, đột nhiên kịp phản ứng lại.

Đúng rồi, đối phương có thể một đao chặt đứt chân của hắn ta, thực lực nhất định mạnh hơn bọn hắn.

Cho dù nổi giận thì có thể làm được gì.

Chương 358 - Ta hiểu rồi, bị người khác hiểu lầm rất khó chịu. (5)

“A, không sao cả, xóa bỏ hiểu lầm là tốt rồi, các ngươi nên biết là, cái thứ hiểu lầm này sẽ khiến người ta rất khó chịu, ta có thể hiểu được loại cảm giác khó chịu khi bị hiểu lầm kia.” Lâm Phàm nói.

Ba người dìu nam tử mặc âu phục chuẩn bị rời đi.

Bọn hắn biết một bí mật.

Đó chính là khi mảnh vỡ ẩn chứa năng lượng, không thể nào dùng lửa hòa tan để chế tạo vũ khí, chỉ khi nào năng lượng bị hấp thu rồi, mới có thể dùng làm vật liệu.

Cho nên, dao động hiện lên trong dụng cụ, không phải từ cây đao kia, mà là trên người đối phương thật sự có mảnh vỡ.

Nhìn bóng lưng bốn người.

Lâm Phàm chậm rãi giơ tay lên, trên bốn ngón tay, nhảy ra bốn đốm lửa màu lam trắng, lửa như tinh linh, nhảy nhót trên đầu ngón tay, như đang uyển chuyển nhảy múa.

“Các ngươi từng ăn đồ nướng chưa?” Lâm Phàm mỏ miệng.

Thân hình bốn người cứng đờ

“Ta mời các ngươi ăn đồ nướng.”

Ngay khi bọn hắn định mở miệng nói không cần.

Ngọn lửa trên ngón tay Lâm Phàm nhảy vọt lên người bọn họ, chỉ trong chớp mắt, lửa bùng lên, thiêu cháy.

“A…”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

TRong chốc lát, bốn người bị thiêu đốt thành tro tàn.

Lâm Phàm yên lặng nhìn, “Nơi này quá nguy hiểm, đã không thích hợp để ta ở lại, Mạc tam thiếu gia đã bắt đầu hành động tìm kiếm mảnh vỡ, ta tiêu diệt đợt đầu tiên, nhất định sẽ có đợt thứ hai cầm theo dụng cụ đến đây, bây giờ chưa phải là lúc ta bại lộ.”

Nghĩ đến đám cường giả chiến đấu của tường rào Thủ Đô.

Vẫn rất nguy hiểm.

Bây giờ hắn không thể đối phó được.

Quả quyết quay người rời di, hóa thành tàn ảnh, không ngừng di chuyển, cũng không lâu lắm, đi đến nơi để xe, một chân đạp ga, nhanh chóng rời khỏi thành thị thủ đô.

Hắn giống như một vị khách qua đường, đến vội vàng, đi cũng vội vàng, không để lại dấu vết, không ai biết được hắn ở đây làm những gì.

Ngày tiếp theo.

Liên tục lái xe đến bây giờ.

Nhìn nhắc nhở thêm xăng, đã sắp cạn, trước kia xe của mình có xăng

dự trữ, nhưng mà đám gia hỏa này, thật đáng giận, trực tiếp nổ xe của hắn rồi.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể đến tường rào gần đó mua chút xăng.

Xem vị trí hiện tại. Nơi cách hắn gần nhất là tường rào Võ Thanh, hy vọng tường rào này vẫn còn.

Chuyện lúng túng xảy ra, xe còn chưa đến tường rào Võ Thanh, xăng đã cạn, tốc độ xe từ từ chậm lại, mãi đến khi không còn chạy được nữa, đứng trên đường lớn hoang vu.

Lâm Phàm xuống xe, nhìn bốn phía, vò đầu, có chút bất đắc dĩ, sao ngờ được lại xuất hiện tình cảnh lúng túng như vậy.

Nhìn xe.

Lại nhìn đường.

Dưới ánh mặt trời, trên con đường hoàng vu, có một người đeo đao, kéo xe, nhanh chóng đi về phía trước.

Đây chính là Lâm Phàm.

Không có xăng, xe cũng không thể ném

Muốn ở một nơi hoang vu bên ngoài tìm được một chiếc xe có xăng, xác suất này so với mua xổ số hạng nhất còn khó hơn.

Không biết đi được bao lâu.

Sau lưng có tiếng xe vang lên.

Hắn quay đầu nhìn lại, một chiếc xe hàng từ đằng xa chạy đến.

Lâm Phàm đứng ở ven đường, vẫy tay.

“Có thể giúp đỡ chút không?”

Đám người bên trong xe hàng, cũng nhìn thấy Lâm Phàm.

“Bàn thúc, ở ven đường có người vẫy tay.”

Thiếu niên ngồi bên cạnh ghế tài xế chỉ Lâm Phàm ở bên ngoài nhắc nhở.

Mà nam tử được gọi là Bàn thúc, quả thật rất mập, mặt tròn trịa, râu lún phún, mặc áo thun, cái bụng to tròn.

Bàn thúc đương nhiên cũng nhìn thấy Lâm Phàm, vẻ mặt của hắn ta nghiêm túc lại, trong tận thế, bất cứ một người xa lạ nào xuất hiện, cũng có thể là người xấu, có ý đồ hại người.

Nhưng mà…

Xe tải vẫn từ từ chậm lại, dừng sát bên cạnh Lâm Phàm.

“Xe hư à?” Bàn thúc hạ cửa xe xuống, hỏi thăm, đồng thời cũng đánh giá Lâm Phàm, cái thứ đồ chơi tướng mạo này rất quan trọng, có người được hun đúc trong tận thế, khuôn mặt trở nên đáng ghét, xem xét giống hệt người xấu.

Mà dung mạo của Lâm Phàm thì khiến Bàn thúc có chút an tâm.

Nhìn rất đoan chính.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà Bàn thúc tình nguyện dừng xe lại, về phần có nhìn nhầm hay không, thì phải xem giai đoạn giao lưu sau đó, phát hiện ra dấu vết nào không.

“Không phải xe hư, là hết xăng, có thể chở ta đến tường rào Võ Thanh gần đây không, ta muốn đến đó mua ít xăng.” Lâm Phàm nói.

“A…!” Bàn thúc kinh ngạc nói, “Ngươi không biết tường rào Võ Thanh đã sớm bị dị thú triều tiêu diệt vào năm năm trước rồi sao?”

Rất kinh ngạc, rất khó hiểu, rất khiếp sợ.

Đây chính là chuyện mà người sống sót bốn bề đều biết, vậy mà đối phương lại không biết.

“Cái này đúng là không biết, ta từ tỉnh ngoài đến, đến tường rào Thủ Đô một chuyến, trên đường trở về, xe đã hết xăng.” Lâm Phàm nói thật tình hình ra.

Những cái này không có gì phải giấu diếm, chuyện duy nhất giấu diếm chính là xe này lấy được từ trong tay ông chủ tiệm vũ khí ở tường rào Thủ Đô.

“A, thì ra là như vậy.” Bàn thúc gật đầu, loại giải thích này hợp tình hợp lý, không có vấn đề gì cả.

…

Xe hàng tiếp tục chạy.

Xe của hắn được kéo phía sau xe hàng, còn hắn thì ngồi ở phía sau, kẹp giữa hai người.

Căn cứ vào cuộc nói chuyện phiếm ngắn ngủi, biết được vị mập mạp trước mắt này tên là Lý Đạt, được các đồng bạn gọi là Bàn thúc, đến từ thôn Bắc Dương, cái này khiến Lâm Phàm rất khó hiểu, bây giờ đám người không phải trốn trong tường rào, chính là trốn trong thành thị, lấy kiến trúc hoang phế thành công trình che chắn.

Cũng là lần đầu tiên nghe thấy có người dùng thôn trang làm công sự che chắn.

Nhưng mà nếu như ở chỗ đó, vậy thì cho thấy thôn Bắc Dương nhất định là chỗ ẩn nấp được trời ưu ái.

Giao lưu mới quen cũng cần phải tìm chủ đề, mới có thể từ từ rút ngắn quan hệ.

Chương 359 - Con người ta đối xử với người khác rất tốt.

“Tường rào Thủ Đô cách tường rào Võ Thanh cũng không xa, nếu như lúc trước có dị thú triều tấn công, lấy thực lực của tường rào Thủ Đô, muốn giúp tường rào Võ Thanh đánh lui dị thú, chắc hẳn không có gì khó khăn chứ.”

Lâm Phàm rất khó hiểu, khoảng thời gian trước tỉnh Dưỡng Lão bọn hắn có dị thú triều tiến công toàn diện, cho dù tường rào Kim Lăng hứng chịu dị thú chủ lực tiến công, nhưng vẫn rút ra một ít cường giả để cứu viện.

“KHó thì đương nhiên không có gì khó khăn, nhưng tường rào Thủ Đô sẽ không ra tay giúp đỡ, hai ngày trước khi dị thú triều bộc phát, tường rào Thủ Đô đích thân thông báo cho nhân viên của tường rào Võ Thanh, yêu cầu bọn hắn rút lui đến tường rào Thủ Đô, mục đích bọn hắn làm như vậy là vì muốn thống nhất lực lượng, khiến càng nhiều người đến tường rào Thủ Đô, cống hiến một phần lực lượng xây dựng tường rào Thủ Đô.” Lý Đạt nói.

“Cho nên, đều đi hết?”

“Không phải, có người đi, nhưng vẫn có người muốn ở lại canh giữ tường rào Võ Thanh, muốn cùng tồn vong với tường rào.” Lý Đạt lắc đầu, “Đây chính là chuyện mà tường rào Thủ Đô muốn thấy nhất, lấy tường rào Thủ Đô làm trung tâm, các tường rào xung quanh phần lớn

đều bị dị thú tiêu diệt, nhân viên đều kéo đến tường rào Thủ Đô, ngươi đã đến tường rào Thủ Đô, chắc hẳn là đã thấy được sự phát triển ở nơi đó rồi, đó là dùng từng người sống sót chồng chất lên đó."

"Đã thấy, phát triển rất tốt, cường giả rất nhiều, khả năng dị thú muốn công phá tường rào Thủ Đô cơ hồ là không." Lâm Phàm không thể không thừa nhận sự phát triển của tường rào Thủ Đô.

Chỉ cần so sánh tường rào Miếu Loan với tường rào Thủ Đô, cái kia chẳng khác nào đang so con kiến với voi lớn, không đáng nhắc đến, một chân là có thể giẫm chết.

Nhưng không sao cả.

Kiến nhiều đương nhiên cũng có thể cắn chết voi.

Hắn luôn tràn ngập lòng tin đối với sự phát triển của tường rào Miếu Loan.

Lý Đạt nói, "Phát triển cho dù tốt thì làm được gì, có thể hưởng thụ được những phúc lợi kia chỉ là một số ít người mà thôi, phần lớn người chỉ có thể chia sẻ chưa đến 1% chỗ tốt này, bỏ ra và nhận được không có mối tương quan trực tiếp."

Thiếu niên ngồi ghế phó lái hỏi ra nghi ngờ trong lòng, "Bàn thúc, tường rào Thủ Đô không phải vẫn đang bảo vệ sự an toàn của người sống sót sao?"

Lý Đạt bĩu môi nói, "Thôi đi, bảo vệ an toàn, vì thế mà chọn lựa ra người hy sinh trong phần lớn người đó, bồi dưỡng bọn hắn, xem như lợi khí trong tay, mà những người chân chính hưởng phúc lợi kia, lại không có bất cứ tổn thất nào."

Nghe lời đối phương nói, nói thế nào đây, Lâm Phàm cảm thấy người tên Lý Đạt này, tư tưởng có chút cấp tiến, nhưng không phải không có lý.

Thấy Lâm Phàm không nói gì, Lý Đạt quay đầu lại nói, "Ngươi cảm thấy ta nói có lý không?"

Rất nghiêm túc mà hỏi thăm.

"Có."

Lâm Phàm vô cùng kiên định gật đầu, việc này không liên quan gì đến hắn, không cần thiết phải cứng rắn đối địch với người ta, thuận

theo ý của người ta là được.

Lý Đạt mỉm cười, rõ ràng ý nghĩ của mình được người ta tán thành, đối với hắn ta mà nói, thật là vui vẻ.

“Các ngươi sinh sống ở thôn Bắc Dương lâu chưa?” Lâm Phàm chuyển sang vấn đề khác, hỏi thăm chuyện của thôn Bắc Dương.

Lý Đạt nói, “Được khoảng một thời gian rồi, tính ra cũng ba, bốn năm.”

“Vậy thì rất lâu đó.” Lâm Phàm cảm thấy cái thôn Bắc Dương này rất an toàn, dù sao cũng đã ba, bốn năm rồi, thế mà có thể tồn tại cho đến bây giờ không bị dị thú công phá, chỉ có thể nói phòng ngự bên đó rất tốt.

“Đúng vậy.” Lý Đạt nhớ lại thời gian đã trải qua.

Lúc trước hắn ta phát hiện căn cứ bí ẩn ở thôn Bắc Dương đầu tiên, cảm thấy cho dù không có tường thành cao ngất thì sao chứ, vẫn vô cùng an toàn, về sau từ từ có người đến, nhân số căn cứ dần dần nhiều hơn.

Vừa mới bắt đầu rất khó khăn.

Mỗi người đến đây đều có mục đích riêng phải đạt được, đều muốn bản thân mình sống thật tốt.

Nhưng mà có sự chân thành cảm nhiễm, chỉ cần hắn ta là người, cuối cùng sẽ bị chân thành đả động, từ đó thay đổi ý nghĩ trong lòng, xem căn cứ ở thôn Bắc Dương là nhà của mình.

Một khi tán thành, dung nhập vào trong đó.

Thuộc tính của mái nhà chính là khiến tất cả mọi người đoàn kết lại, sưởi ấm cho nhau, cùng chung hoạn nạn trong tận thế.

Xe cộ tiến vào trong thôn trang, bảng hiện thôn Bắc Dương rất dễ nhìn thấy, rõ ràng đã được chế tạo một lần nữa.

Con đường sạch sẽ, không có bất cứ xe cộ hoang phế nào ngổn ngang trên đường.

Thôn trang bây giờ, đã không còn là nhà lá như mấy thập niên trước nữa, mà là xi măng cốt thép, thậm chí còn có nhà cao bốn năm tầng, đương nhiên, ở thôn trang thích hợp nhất chính là xây dựng khu công nghiệp, ví dụ như nhà máy sẽ thường được mở ở bên trong một

ít thôn trấn.

Đây cũng là thứ mà chính phủ khuyến khích, có thể đề cao GDP, kéo kinh tế cư dân ở nơi đó lên, đồng thời giữ lại người trẻ tuổi, không khiến dân cư bị già hóa nghiêm trọng.

Rất nhanh, xe hàng đã chạy đến cửa chính một cái nhà máy.

Lý Đạt quan sát tình hình xung quanh, giơ ngón tay cái với camera, cửa lớn nhanh chóng mở ra, xe hàng chạy vào, cửa lớn đóng lại.

“Đến rồi, nơi này chính là căn cứ của chúng ta.” Lý Đạt wmor cửa xe, xuống xe, cảm giác quay về căn cứ thật tốt.

Xung quanh chỉ có tường vây cao khoảng ba bốn mét, khiến Lâm Phàm hoài nghi có phải mình đến sai chỗ rồi hay không, cho dù trên tường rào có lưới sắt, có vẻ như được thông điện, nhưng cứ như vậy, tính phòng ngự này, hình như cũng không thể ngăn được dị thú chứ.

Chương 360 - Con người ta đối xử với người khác rất tốt. (2)

Tối đa cũng chỉ có thể cản được một ít dị thú hồng huyết bình thường mà thôi.

Tùy tiện có một con dị thú cấp một đến, cũng có thể nhảy qua tường vây này, không hề có chút khó khăn nào.

“Độ cao của tường vây hơi thấp đó.” Lâm Phàm nói.

Lý Đạt đến bên cạnh Lâm Phàm, cười he he nói, “Ta biết ngươi sẽ hỏi như vậy mà, nhưng ngươi có nghĩ đến hay không, tường vây càng cao, nguy hiểm lại càng lớn, đã qua nhiều năm quan sát như vậy, dị thú cũng có tư tưởng, tường vây bình thường ngược lại sẽ không khiến bọn nó chú ý đến.

Thiếu niên bên cạnh nói, “Bàn thúc nói đúng không thì không biết, nhưng ít ra thì nhiều năm qua, cho đến bây giờ vẫn không gặp tình huống dị thú vây quanh nơi này.”

Lâm Phàm mỉm cười nói, “Ta cảm thấy nói rất có lý.”

Lúc này, cách đó không xa, cửa chính nhà máy mở ra, mấy người sống sót vội vàng chạy ra.

“Bàn ca.”

“Bàn ca, các ngươi về rồi.”

Lý Đạt chỉ chỉ xe hàng nói, “Thu hoạch không tệ, nhanh vận chuyển đi.”

“Được.”

Đám người mở cửa khoang xe hàng ra, một mùi máu tươi ập vào mặt, sinh hoạt trong tận thế, bọn hắn đã sớm tập thành thói quen, không hề có chút trở ngại nào, khiêng thịt dị thú vào bên trong nhà máy. Lý Đạt chỉ vào nhà máy nói, “Có một ngày ta đi qua nơi này, tò mò vào trong nhìn xem, không ngờ bên trong nhà máy này còn có một cái phòng chứa dưới mặt đất, không gian rất lớn, hơn nữa bên trong còn có các loại thiết bị, máy phát điện, đầy đủ mọi thứ, đều có thể dùng, ta cảm thấy ở chỗ này, so với ở trong tường rào thì tốt hơn rất nhiều, cho nên định cư ở chỗ này.”

“Phòng chứa dưới mặt đất… Ừm, cái này thật sự là chỗ tốt.” Lâm Phàm nghe thấy vậy, gật gật đầu, rất tán thành với cái này, nhất là thiết bị đều đầy đủ, sau tận thế, điện lực bị cắt đứt, có máy phát điện, vậy thì có nghĩa là không thiếu điện.

“Vào trong kiếm một chỗ nào đó ngồi đi.” Lý Đạt mời nói.

“Được.”

Lâm Phàm không từ chối, muốn xem tình hình bên trong như thế nào.

Cũng không lâu lắm, hàng hóa vận chuyển xong, Lý Đạt dẫn theo Lâm Phàm vào trong nhà máy, cái gọi là phòng chứa dưới mặt đất có một tấm cửa sắt che kín, mở cửa sắt ra, ánh đèn sáng ngời hắt ra.

Đi vào trong thông đạo, cũng không có cảm giác kiềm nén, thông đạo rất rộng rãi, một bên hành lang treo một loạt bóng đèn, ánh đèn chiếu sáng mọi thứ, kéo dài đến mãi vào bên trong, tầm mắt rộng rãi, độ cao khoảng chừng bốn, năm mét, diện tích tổng thể, có vẻ lớn chừng nửa sân bóng.

“Các ngươi có tổng cộng bao nhiêu người?” Lâm Phàm hỏi.

“76 người.” Lý Đạt trả lời, “Nhân số trước kia đạt đến trăm người, nhưng mà một năm gần đây, lục tục có người rời đi, muốn đến tường rào lớn hơn, ta cũng không ngăn cản, bởi vì ai ai cũng có ý

nghĩ riêng của mình, ở chỗ này, cũng là ta hạn chế sự tiến bộ của bọn hắn, điểm này, ta thừa nhận."

"Hạn chế tiến bộ?" Lâm Phàm không hiểu.

Lý Đạt gật đầu nói, "Đúng, ở chỗ này, người có thể ra ngoài săn giết dị thú cũng chỉ có những người đó, mà mỗi lần săn giết dị thú trở về, đều sẽ phân chia cho mọi người, cho nên đối với bọn hắn mà nói, không đủ huyết tinh và thịt dị thú, thực lực tăng lên rất chậm."

Lâm Phàm có thể hiểu được những người kia vì sao lại rời đi, dù sao thì bọn hắn bỏ ra nhiều nhất, trong tận thế, thực lực mới là đạo lý quyết định, không đủ thực lực thì không thể nào đối mặt với tận thế.

Hành động của Lý Đạt, ngươi có thể nói hắn ta ngu xuẩn, nhưng không thể nói hắn ta là người xấu.

Thông thường cường giả đều thích lợi dụng kẻ yếu.

Nhưng cũng có một vài cường giả tình nguyện bảo vệ kẻ yếu, cùng nhau sống sót trong tận thế gian nan.

"Vậy bây giờ các ngươi có bao nhiêu người có thể săn giết dị thú?" Lâm Phàm hỏi.

Lý Đạt nói, "Trước kia có mười lăm người, bây giờ cộng thêm ta cũng chỉ có bảy người, trước kia khi ra ngoài săn giết dị thú, đều là bốn người ra ngoài, giữ lại ba người ở lại bảo vệ nơi này, đề phòng có biến xảy ra."

Tám người đi.

Cái này đã ảnh hưởng rất lớn đối với căn cứ này.

Dựa vào bảy người nuôi sống hơn bảy mươi người, công việc này chỉ có thể nói là rất khó, độ khó rất cao, nhưng ngẫm lại tình hình bây giờ của tường rào Miếu Loan bọn hắn, không đúng, cũng không thể nói như vậy.

Người bình thường ở tường rào Miếu Loan bọn hắn đều dốc sức cống hiến cho tường rào, ví dụ như trồng trọt, sửa xe, dạy học, bác dĩ, kỹ sư các loại.

Cái này đều cần nhân lực.

Mà Giác Tỉnh giả và Liệp Sát giả có hiểu những cái này không?

Nhất định là không hiểu.

Họ chỉ hiểu làm thế nào để săn giết dị thú mà thôi.

Cho nên chỉ là công việc khác biệt mà thôi, cố gắng bỏ ra đều như nhau.

Trong quá trình Lâm Phàm và Lý Đạt nói chuyện với nhau.

Cách đó không xa có hai nam tử Liệp Sát giả đang trao đổi với nhau.

“Cũng chỉ có những thứ này, tiếp tục như vậy thì không được, tiếp tục ở đây, chúng ta chỉ có thể dậm chân tại chỗ, muốn đạt đến cấp bốn không biết phải đến lúc nào.”

Nam tử trung niên nói chuyện tên là Hàn Tứ, hắn ta ở chỗ này đã gần hai năm, thế nhưng thực lực vẫn mãi không có tiến bộ quá lớn, lúc đến là cấp ba, đến bây giờ vẫn là cấp ba, nếu như là ở nơi khác, hoặc đơn độc đả đấu, chỉ cần không chết, đã sớm lên cấp bốn rồi.

Một vị nam tử khác có vẻ cũng chỉ khoảng 27 -28 tuổi mà thôi, lúc này cúi đầu, trầm tư, không trả lời.

“Trương Hải, ngươi nói rõ ra đi, ngươi có đi hay không, ngươi không đi, ta đi, ta nhất định phải vì chính mình mà dốc sức, cứ ở chỗ này mãi không có hy vọng, huyết tinh và thịt dị thú hoàn toàn không thỏa mãn được nhu cầu của chúng ta, thức ăn của hơn bảy mươi người đều dựa vào mấy người chúng ta, quá mệt mỏi.” Hàn Tứ biết trong lòng Trương Hải do dự.

Chương 361 - Con người ta đối xử với người khác rất tốt. (3)

“Hàn Tứ ca, làm như vậy có phải không tốt hay không?” Trương Hải ở chỗ này cũng đã lâu, muốn nói bản thân không có tình cảm với nơi này là giả, chỉ là cho đến nay, kính dâng và hồi báo không hề có quan hệ trực tiếp, thật ra trong lòng hắn ta cũng có chút bất mãn.

Chỉ là Bàn ca có ơn với hắn ta, đã cứu mạng hắn ta.

LÚc trước hắn ta cũng giống như Hàn Tứ ca, đều gặp phải nguy hiểm ở bên ngoài, được Bàn ca cứu sống dẫn về nơi này.

Ánh mắt Hàn Tứ kiên định nói, “Không có gì là không tốt, ta biết Bàn ca có ơn cứu mạng với chúng ta, nhưng mấy năm nay chúng ta làm việc, đã báo đáp đủ rồi, trước kia khi có người rời đi, ta không đi

theo, bởi vì ta không muốn nhìn thấy có quá nhiều người đi cùng một lúc, khiến Bàn ca không thể nào chèo chống được nơi này.

Nhưng bây giờ ta thật sự muốn đi, tận thế không thể nào kết thúc, dị thú càng lúc càng lợi hại, ta chỉ muốn tăng thực lực của mình lên, bản thân mình có thể sống sót thật tốt trong tận thế."

Nghe Hàn Tứ ca nói những lời này, Trương Hải cuối cùng cũng yên lặng gật đầu.

…

"Đừng đưa huyết tinh, chúng ta gặp nhau cũng là có duyên phận, chút xăng đó chúng ta vẫn lấy ra được."

Lý Đạt và Lâm Phàm trò chuyện càng lúc càng thân, vốn muốn bán xăng, nhưng trò chuyện một lát, hắn ta lại cảm thấy vị Lâm Phàm trước mắt này là người không tệ trong tận thế.

Hắn ta muốn kết giao bằng hữu với Lâm Phàm, dù sao thì có thể kết giao với một vị bằng hữu có cùng quan điểm cũng rất khó.

Cho nên khi Lâm Phàm lấy huyết tinh ra mua xăng, hắn ta từ chối.

"Đừng, nên mua vẫn phải mua, bây giờ xăng thật sự rất quý giá, ta không thể nào chiếm tiện nghi của các ngươi được."

Người kính ta một thước, ta kính người một trượng, đây chính là phong cách làm việc của Lâm Phàm, đối mặt với tình huống như vậy, trước kia đưa chút huyết tinh cấp hai là được, nhưng bây giờ, hắn ta không chỉ muốn cho, mà còn cho nhiều hơn.

"Đừng, đừng… Nếu như ngươi nhận người bằng hữu như ta, vậy thì đừng làm như vậy."

Nhưng vào lúc này.

"Bàn ca."

Hàn Tứ và Trương Hải đến.

Lý Đạt cười nói, "Giới thiệu cho các ngươi một vị bằng hữu ta gặp trên đường, Lâm Phàm."

Lâm Phàm mỉm cười gật đầu với bọn hắn, "Chào các ngươi."

"Chào ngươi."

“Chào ngươi.”

Hàn Tứ và Trương Hải chào hỏi với Lâm Phàm, chỉ là có chút không để tâm, rõ ràng bây giờ bọn hắn có tâm sự.

Loại tình huống này đương nhiên Lý Đạt có thể nhận ra được.

“Các ngươi có việc gì sao?”

Hắn ta biết chắc chắn có việc, nếu như không có chuyện gì, bọn hắn cũng sẽ không có biểu hiện như vậy.

Hàn Tứ và Trương Hải liếc nhìn nhau, quyết định tạm thời không nói, dù sao thì có người ngoài ở đây, nếu bây giờ nói ra, có lẽ sẽ khiến Bàn ca mất mặt, cảm thấy cái này nói riêng với nhau sẽ tốt hơn.

“Có việc gì cứ nói đi.” Lý Đạt nói.

“Không, không có việc gì.” Trương Hải lắc đầu nói.

Lý Đạt xem như đã nhìn thấu được, thở dài nói, “Các ngươi muốn rời khỏi nơi này đúng không.”

“A?”

Trương Hải đột nhiên ngẩng đầu.

Hàn Tứ cũng khiếp sợ nhìn Bàn ca, rõ ràng không ngờ Bàn ca lại nhìn ra.

Lâm Phàm bên cạnh thì không ngờ sẽ nghĩ ra chuyện như vậy, có tất cả bảy người có thực lực, bây giờ lại đi hai người, vậy thì còn lại năm người.

Năm người phải chăm lo thức ăn cho hơn bảy mươi người, áp lực chợt tăng.

Lý Đạt nhìn về phía Hàn Tứ, thở dài nói, “Trong khoảng thời gian này ta đã nhìn ra được, ngươi có suy nghĩ muốn đi, đối với chuyện này ta có thể hiểu được, dù sao thì người đều phải đi về phía trước, trong hai năm này, cống hiến ngươi làm ra cho nơi này rõ như ban ngày, mọi người có thể sống tốt đến bây giờ, không thể nào bỏ qua công lao của ngươi.”

Mà thiếu niên đang đi về phía này, nghe được lời của bọn hắn.

Trừng mắt.

Hoàn toàn không dám tin.

Hắn ta muốn nói gì đó, nhưng lại không biết phải nói gì cho tốt.

Chỉ có thể siết chặt tay thành nắm đấm, vô cùng buồn bã.

Đây cũng không phải lần đầu tiên có người muốn rời đi, ngẫm lại lúc trước khi có người lựa chọn rời đi, hắn ta còn rất tức giận ồn ào với bọn họ, nhưng bây giờ, hắn ta hiểu được, có chuyện không thể nào ngăn được.

Hắn ta yên lặng đến sau lưng Lý Đạt, ánh mắt nhìn Hàn Tứ và Trương Hải.

Lý Đạt vỗ vai Hàn Tứ, cười hỏi, "Chuẩn bị đi đâu?"

Nhìn như đang cười, nhưng thật ra trong lòng vô cùng chua xót, cũng có cảm giác vô cùng bất lực, hắn ta biết tình hình căn cứ nhỏ không giữ người được, chỉ cần là Giác Tỉnh giả hoặc là Liệp Sát giả, đều sẽ nghĩ đến chuyện rời khỏi nơi này.

Đi đến nơi rộng lớn hơn để phát triển.

Vừa mới bắt đầu không đi, có thể là thật sự không có ý đó, hoặc là thật sự muốn cùng nhau cố gắng.

Nhưng sau khi cố gắng mà không đạt được thành quả lớn, thì sẽ có ý nghĩ này.

Nghĩ đến bản thân mình cũng có lúc khi đêm xuống người yên, cũng sẽ nghĩ đến, nếu như ta vứt bỏ những người này, một mình xông xáo, có phải sẽ tốt hơn không, thực lực cũng tăng lên nhanh hơn.

Nhưng rất nhanh, hắn ta đã bỏ ý nghĩ này đi.

Bởi vì hắn ta biết trên người mình còn trách nhiệm không thể nào vứt bỏ.

"Tường rào Thủ Đô." Hàn Tứ nói.

Lý Đạt gật đầu, hiểu ra tường rào Thủ Đô là nơi duy nhất để đi, nơi đó quả thật cạnh tranh rất lớn, nhưng mà khắp nơi đều tràn ngập hy vọng.

"Bàn ca, xin lỗi."

“KHông sao cả, các ngươi tự có lựa chọn của mình, yên tâm đi, ta sẽ không ngăn cản, cũng sẽ không nhiều lời, chuẩn bị khi nào đi?” Lý Đạt hỏi.

Hàn Tứ nhìn Trương Hải, “Ta và Tiểu Trương định lát nữa rồi đi.”

Khi nói chuyện này ra, đã không còn đường lui nào nữa.

Chương 362 - Con người ta đối xử với người khác rất tốt. (4)

“Vội vã như vậy sao, vậy đợi lát nữa cầm theo một ít huyết tinh, đến nơi đó nhất định phải dùng đến.” Lý Đạt nói.

Hàn Tứ: “Không được, huyết tinh để lại ở đây là được rồi, tự chúng ta có thể săn giết dị thú, sinh hoạt cơ bản không thành vấn đề.”

Lúc này, Lâm Phàm từ đầu đến cuối vẫn duy trì im lặng.

Hắn biết bây giờ không phải là lúc hắn nên nói.

Hàn Tứ và Trương Hải thu dọn đồ đạc đi, phòng chứa chỉ lớn như vậy, động tĩnh của bọn hắn, đều bị mọi người nhìn thấy, nhất là khi bọn hắn nhìn thấy ánh mắt của những người bình thường kia nhìn về phía mình, bọn hắn cúi đầu, không dám đối mặt, đó là từng đôi mắt cầu sinh, muốn sống sót.

Ba người khác nhìn đồng bạn từng kề sai sát cánh chiến đấu muốn đi.

Ánh mắt bọn hắn rất phức tạp

Như có rất nhiều lời muốn nói.

Nhưng trong lúc nhất thời, lại không biết nên nói gì cho tốt.

Chỉ có thể yên lặng thở dài trong lòng.

Lâm Phàm vỗ vai Lý Đạt, an ủi không lời, Lý Đạt quay đầu lại, vẻ mặt rất bình tĩnh, vẫn cười nói như cũ, “Không có việc gì, những cái này đã quen rồi, dù sao thì chỉ cần có ta ở nơi này, nơi này không thể tan rã được, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, không sao cả.”

“Nếu có một tường rào an toàn mời ngươi đến đó, ngươi có đi không?” Lâm Phàm hỏi.

Lý Đạt nhìn đám người sống sót, bất đắc dĩ nói, “Nhiều người như

vậy, chúng ta lại không có phương tiện chuyên chở, đi không được."

Lâm Phàm nói, "Quả thật là không có phương tiện giao thông, vậy nếu có phương tiện giao thông đến đón, ngươi có đồng ý không?"

Nghĩ đến khoảng cách giữa thôn Bắc Dương và tường rào Miếu Loan, đó là quãng đương dài dằng dặc, chỉ có xe buýt cỡ lớn mới có thể chở đi, chỉ là xe buýt này, đến tường rào Miếu Loan bọn hắn cũng không có.

Lý Đạt biết Lâm Phàm đang tung cành ô liu cho mình, chỉ là hắn ta không đồng ý ngay, bởi vì cái này không phải là chuyện có thể tùy tiện xác định.

Hắn ta cần phải đảm bảo an toàn của hơn bảy mươi người.

"Rất an toàn sao?"

"Rất an toàn." Lâm Phàm khẳng định.

"Ha ha, đến lúc đó lại nói đi."

Lý Đạt không cho là thật, cười pha trò.

Lâm Phàm biết bây giờ không có phương tiện giao thông, cho dù có nói thật tốt, cũng vô dụng, hắn cảm thấy Lý Đạt bảo vệ đám người này là có thể lôi kéo về, tường rào Miếu Loan muốn phát triển, phải có đầy đủ nhân số.

Khi nhân số tăng lên, thực lực sẽ tăng trưởng.

Trò chuyện một lúc, Lâm Phàm chào tạm biệt, Lý Đạt tiễn hắn đến tận cửa ra vào, vẫy tay với hắn, hắn lái xe rời đi, chỉ là không vội vàng đi ngay, mà muốn đưa một chút lễ vật cho bọn người Lý Đạt.

Người ta đã cho hắn xăng, không quan tâm tình huống như thế nào, đáp lễ nên có vẫn phải có.

Dị thú xung quanh tương đối nhiều.

Muốn săn giết dị thú là chuyện dễ như trở bàn tay.

Sau một hồi.

Thôn Bắc Dương, trong nhà xưởng.

Lý Đạt ở bên trong phòng quan sát, dựa lưng vào ghế, vô lực ngồi đó,

muốn nói chuyện Hàn Tứ và Trương Hải rời đi, có gây ảnh hưởng đến hắn ta hay không, đương nhiên là có.

Bây giờ căn cứ vốn nhỏ, lại đi thêm hai vị, càng khiến bọn hắn khó càng thêm khó.

Chỉ là cho dù như vậy, thì còn có thể thế nào.

Tát cả đều phải dựa vào bản thân mình mà tiến lên.

Điều chỉnh tốt tâm tình rồi, Lý Đạt chuẩn bị đứng dậy nhìn xem tình hình vật tư dự trữ, đột nhiên, hắn thấy được hình ảnh trong camera, xuất hiện một bóng người, còn có vài xác dị thú khổng lồ.

“Lâm Phàm…”

Lý Đạt liếc mắt một cái đã nhìn ra Lâm Phàm, Lâm Phàm thế mà còn đối mặt với camera mỉm cười vẫy tay, một câu cũng không nói, quay người rời đi, đi vô cùng quả quyết, không hề do dự.

Nhìn thấy tình hình này.

Lý Đạt vội vàng chạy ra ngoài, lúc ra đến nơi, đã không còn bóng dáng Lâm Phàm nữa, chỉ có xác vài con dị thú khổng lồ đang nằm lẳng lặng ở đó.

“Cấp ba, cấp bốn, cấp năm…”

Thậm chí, huyết tinh dị thú còn không lấy ra.

Người sống sót khác chạy đến.

Nhìn thấy xác những con dị thú khổng lồ này, cũng sợ ngây người.

Cái này…

Lý Đạt ngẫm nghĩ, trong lòng yên lặng tạ ơn.

Mà chuyện này xảy ra, đã hòa tan sự bi thương trong lòng hắn ta đối với chuyện hai người kia rời đi, có xác dị thú này, một khoảng thời gian rất dài, căn cứ sẽ không phát sầu vì chuyện ăn uống.

Lúc trước, dị thú bọn hắn giết đều có cấp bậc hơi thấp.

Hình thể tương đối nhỏ bé.

Bây giờ chỉ cần một con dị thú cấp năm, cũng đủ nuôi sống một đám

người.

…

“Quy mô của cái tường rào Võ Thanh này cũng không nhỏ đó.” Hắn lái xe chạy đến tường rào Võ Thanh, nhìn tường thành đã sụp đổ đã biết trận chiến lúc trước kịch liệt như thế nào, mà cấp bậc dị thú phá hư tường thành nhất định cũng không thấp. Nhìn mức độ đổ nát, càng giống như nổ tung.

Từ đó biết được, tuyệt đối là dị thú thức tỉnh.

Rống!

Rống!

Từng tiếng gào thét vang lên.

Các dị thú chiếm lĩnh nơi này, chỉ trong chốc lát hắn quan sát, đã có mười mấy con dị thú xuất hiện trong đống đổ nát, nhìn chằm chằm về phía hắn.

Có thể tụ tập dị thú cấp ba, chỉ có thể nói rõ, trong này chắc hẳn có dị thú cấp bậc cao hơn.

Đây là kinh nghiệm hắn đúc kết được sau khi thường xuyên săn giết dị thú.

Dị thú phải có tiểu đệ làm việc.

Nếu như dị thú cấp ba chiếm lấy nơi này, vậy thì tiểu đệ làm việc có thể là dị thú cấp hai.

Nói thật, có lúc hắn cũng cảm thấy đáng thương cho dị thú hồng huyết bình thường.

Không quan tâm là tình cảnh gì.

Dị thú hồng huyết bình thường đều đáng thương nhất.

Thê thảm nhất.

Xoát!

Xoát!

Xoát!

Dị thú cấp ba gào lên một tiếng, dị thú cấp bậc thấp bên cạnh điên cuồng xông về phía Lâm Phàm.

Chương 363 - Con người ta đối xử với người khác rất tốt. (5)

Cho dù dị thú cấp ba cũng chỉ là tiểu đệ, nhưng vào giờ phút này, nó cũng là mạnh nhất, làm việc đương nhiên phải để dị thú thấp hơn nó làm việc.

Lâm Phàm đi vào bên trong tường rào, đối mặt với dị thú đang xông đến, từ đầu đến cuối đều thong dong bình tĩnh, hai ngón tay bắn ra, đạn của người khác có thể là cục đá, mà đạn của hắn chính là lửa.

Lửa.

Hỏa cầu của hắn sau khi chạm đến dị thú, nảy sinh nổ lớn.

Trực tiếp nổ dị thú tan xác.

Dị thú cấp ba quan sát thấy tình hình này, rõ ràng giật mình, co cẳng chạy vào bên trong tường rào.

Ngao…

Tiếng gào vang lên, giống như đang nói, lão đại, suy nghĩ có chút không ổn, ngươi phải ra tay thôi, tiểu đệ không chịu nổi.

Sau khi tiếng kêu gào này vừa dứt.

Chỉ trong chớp mắt.

Tiếng gầm gừ trong tường rào càng thêm dày đặc, kinh người, tựa như dị thú tồn tại đông đúc không có điểm cuối.

“Số lượng rất nhiều.”

Lâm Phàm nghe thấy tiếng động, cho dù không tận mắt nhìn thấy, cũng có thể đoán ra.

Ngay khi hắn đang suy nghĩ.

mặt đất khẽ chấn động, chiếc bước chân dày đặc truyền đến.

Lâm Phàm vung tay lên, chỉa một ngón tay ra, quả cầu lửa từ đầu ngón tay xuất hiện, nhảy nhót, từ một điểm nhỏ dần dần mở rộng ra, cuối cùng hóa thành một mặt trời chói mắt.

Nhiệt độ cực nóng khuếch tán, tất cả mọi thứ xung quanh đều trở nên khô khốc.

Dị thú phủ trời ngập đất kéo đến, lúc nhìn thấy mặt trời sáng chói kia, kinh hãi vội vàng phanh lại, đằng trước phanh lại, phía sau va chạm, chen chúc vào một chỗ.

“Số lượng thật sự không ít.”

Ngón tay Lâm Phàm bắn ra, mặt trời sáng chói bay đến, có sự khống chế của hắn, mặt trười kia lập tức phân tán, hóa thành vô số quả cầu lửa cỡ nhỏ, lao vào bên trong quần thể dị thú.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Tiếng ầm vang không ngừng vang lên.

Tính ra đại quân hàng trăm dị thú trực tiếp toàn quân bị diệt, toàn bộ hiện trường đều có mùi khét phiêu tán.

Cuối cùng, hắn nhìn về phía trước, có một con dị thú hai chân trước giao nhau, đầu gác lên nằm ngủ, lúc này chậm rãi mở hai mắt ra, con ngươi màu đỏ tươi ánh lên vẻ hung lệ, trong chốc lát, vẻ hung lệ không còn sót lại chút gì, thay vào đó là kinh ngạc.

Tiểu đệ của ta đâu?

Khi nhìn thấy từng cái xác tỏa nhiệt kia.

Dị thú dường như đã hiểu ra.

Tiểu đệ của mình có khả năng đều ở đây.

“Rống…”

Dị thú đứng dậy, lộ ra đường văn màu vàng ở phần bụng.

hai mắt Lâm Phàm sáng lên, đây là dị thú cấp sáu.

Dị thú cấp sáu ở trong mắt Lâm Phàm đại biểu cho điểm tiến hóa +2, hơn thế nữa còn là một viên huyết tinh cấp sáu.

“Ngươi là dị thú cấp sáu, cho ngươi tôn trọng vốn có, ta rút đao chém

ngươi.”

Lâm Phàm rút Lôi Kiếp ra, khi nói xong lời này, lập tức hóa thành tàn ảnh, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt dị thú, vung đao chém xuống, không gian có luồng hắc mang, thật lâu cũng không thể tiêu tán.

Phốc phốc!

Thân thể dị thú bị chém đôi, máu tươi phun ra tung tóe, một tiếng ầm vang, sụp xuống mặt đất.

“Điểm tiến hóa +2.”

Chính là hoàn mỹ như thế.

Lấy huyết tinh ra.

Một viên huyết tinh cấp sáu đến tay.

Mà huyết tinh của đám dị thú vừa bị hắn giết kia đương nhiên cũng không thể lãng phí được, thịt muỗi cũng là thịt, trong tận thế không quan tâm là thứ gì, đều cần phải có huyết tinh để mua.

Sức mua còn rất mạnh, không thể nào coi nhẹ.

Thu thập hết tất cả huyết tinh, đựng đầy một túi lớn, tuy rằng cấp bậc khá thấp, nhưng cũng không tệ.

Ngay lúc hắn muốn đi.

Đột nhiên nhìn về phía cánh cổng kim loại đang đóng chặt

Hầm trú ẩn.

Kiến trúc mà mọi tường rào đều có, hơn nữa cái cửa lớn này còn rất hoàn chỉnh, nhìn có vẻ chưa bị phá hư bao giờ, ngẫm nghĩ, bên trong có đồ tốt gì không?

Chỉ là tường rào Võ Thanh đã bị tiêu diệt năm năm rồi.

Cho dù có, nhất định có đã có người đến đây vơ vét.

Được rồi, không quan tâm đến chuyện đã từng bị vơ vét hay không, đi vào xem lãng phí bao nhiêu thời gian chứ, lỡ như có thì sao?

Đi đến trước cửa sắt, vung đao, trực tiếp chém cửa lớn ra.

Ngay khi cửa bị phá nát, một mùi mục nát ập thẳng vào mặt, chỉ là khiến Lâm Phàm không ngờ đến là, bên trong lại có ánh đèn lóe lên.

Năm năm…

Vậy mà cũng không bị cắt điện?

Chuyện này chỉ có thể nói, hệ thống cung cấp điện bên trong vẫn luôn được vận hành.

Trong thông đạo, có xương cốt vỡ vụn, nhìn qua chính là xương người, chỉ là xương người cũng không hoàn chỉnh.

Tiếp tục đi sâu vào bên trong.

Bên trong ánh đèn lấp lóe, không có một tiếng động nào, chỉ có tiếng rè rè của bóng đèn lấp lóe.

Khi càng đi sâu vào bên trong.

Thi thể càng nhiều.

Nhìn thấy một bộ xương người khá hoàn chỉnh, chỉ là xương sọ lõm xuống, xem ra bị ngoại lực đánh thương.

“Chắc hẳn là có người trốn vào trong hầm trú ẩn vào lúc dị thú triều diễn ra, chỉ là bị nhốt ở trong này, cuối cùng vì vật tư, phát sinh cướp đoạt, giết hại lẫn nhau, sau đó toàn quân bị diệt?”

Rất có khả năng này.

Hoàn cảnh bẩn thỉu khiến người ta nhìn mà da đầu tê dại.

Khắp nơi đều là xương cốt vỡ vụn.

Hắn không phải pháp y chuyên nghiệp, nhưng mà hắn biết, những xương cốt này ít nhất phải hai ba năm.

“Xương tay này là bị bẻ gãy.”

“Xương đầu này bị lõm vào, xem ra là bị một quyền đánh vỡ đầu.”

Phân tích rất rõ ràng, không có bất cứ vấn đề gì.

hắn rất muốn biết lúc trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đáng tiếc chính là không có video ghi lại tình cảnh đã xảy ra ở nơi này.

Đi đến một khu vực trống trải, thiết bị nơi này đã bị phá hư, đồ vật tản mát đầy đất, ngay khi hắn muốn nhìn xem thử có gì đó hay không, một bóng đen từ nơi âm u đột nhiên xông ra.

Chương 364 - Cái này cũng quá ngay thẳng rồi.

Lâm Phàm nghiêng người né tránh, một quyền vung ra, phịch một tiếng, đánh bay đối phương, bóng người kia đập vào vách tường, trượt xuống, phun ra máu tươi, mất đi năng lực hành động.

“Người sống.”

Đối phương tóc tai bù xù, toàn thân vô cùng bẩn thỉu, không nhìn thấy rõ dung mạo, thậm chí cho dù bị một quyền của mình đánh mất năng lực hành động, trong miệng cũng chỉ gào lên tiếng gầm thét như dã thú.

“Ngươi có thể nói chuyện không?”

Lâm Phàm đi đến chỗ đối phương, ngay sau đó lại lui lại, mùi trên người đối phương quá nồng, đây là tích lũy lâu dài mà thành.

Đối phương vẫn gầm nhẹ, giống như dã thú, vô cùng tràn ngập địch ý với hắn.

Dùng cả tay và chân bò sát, tràn ngập tính công kích đến gần Lâm Phàm.

Lâm Phàm híp mắt, chẳng lẽ bị nhốt ở nơi này quá lâu, cộng thêm hoàn cảnh xung quanh, khiến tâm lý đối phương biến thái, từ đó ăn mòn nhân tính, chỉ còn lại thú tính?

Có khả năng này.

Vì thế, hắn giơ tay lên, ném ra một ngọn lửa lên người đối phương, chỉ trong nháy mắt đã bao trùm cả người, biến người kia thành người lửa, trong chốc lát, tiếng kêu rên tiêu tán không còn, chỉ còn một đống cặn đen ở dưới đất.

“Ai.”

Lâm Phàm lắc đầu, cứu thì khẳng định không thể cứu được rồi, kéo một tên điên đã mất hết nhân tính trở về biên giới người bình thường, cái này cần phải tốn hao bao nhiêu công sức và kiên nhẫn chứ.

Huống hồ lại không quen biết.

Ai quản chứ.

Tiếp tục đi vào bên trong, không biết bên trong còn người sống nào khác hay không.

Đột nhiên.

Bên trong hầm trú ẩn có một cánh cửa sắt khiến hắn chú ý đến.

Xuyên qua phần kính trong suốt, có thể nhìn thấy bên trong có nhiều vật chất màu trắng hình bầu dục giống như kén ve.

“Những cái này là?”

Khó hiểu.

Một đao cắt cửa ra, đi vào, bên trong đầy đủ ánh sáng, cũng không bị phá hỏng gì cả, lập tức, hắn nhìn thấy bện cạnh những cái kén ve này có bộ xương cốt, trên xương cốt có những sợi tơ giống như mạng nhện, kết nối với kén ve.

Lâm Phàm đi đến bên cạnh bộ xương, bộ xương không hề có bất cứ vết tích tổn thương nào, không hề bị ngoại lực gì tổn thương.

Ánh mắt nhìn thấy một bản bút ký phủ đầy tro bụi.

Cầm lên, phủi đi tro bụi bên trên.

Đây là thứ mà người kia để lại, có lẽ những gì mình muốn biết, ở bên trong này đều sẽ có ghi lại.

Lật tờ đầu tiên.

Nội dung khiến sắc mặt Lâm Phàm thay đổi.

Dị thú triều là do tường rào Thủ Đô cố ý dẫn đến.

Cho dù đã qua rất nhiều năm, vẫn có thể từ trong những chữ viết này nhìn ra được người trong cuộc khi viết ra những dòng này, trong lòng tức giận đến mức nào, mức độ đè bút rất mạnh.

Tường rào Thủ Đô gây ra dị thú triều tiến công tường rào Võ Thanh.

Đây có khả năng chính là ván cờ giữa hai tường rào.

Chuyện rất bình thường.

Chỉ cần là người quản lý địa bàn, không quan tâm bên ngoài nghiêng tời lệch đất như thế nào, suy nghĩ vĩnh viễn chỉ có lợi ích, dị thú là dị thú, cho dù dị thú là kẻ cầm đầu hủy diệt đi nền văn minh nhân loại, nhưng trong ván cờ này, cũng có thể xem dị thú như công cụ lợi dụng.

Xem ra vẫn phải cẩn thận tường rào Thủ Đô mới được.

Trong lòng Lâm Phàm thầm nói, sau đó tiếp tục lật xem, đến nội dung ghi chép sau đó là một vài chuyện xảy ra khi ở trong hầm trú ẩn.

Bên trong hầm trú ẩn tích lũy khá nhiều vật tư, có thể cung cấp cho mấy trăm người sinh sống hai năm dài, chỉ cần chờ đến khi dị thú triều lui đi, là có thể giành lấy cuộc sống mới, nhưng dị thú triều lần này rất quái lạ, từ đầu đến cuối luôn có lượng lớn dị thú chờ bên ngoài, không hề tản đi, cuộc sống từng nnày trôi qua, vào tháng thứ ba, rốt cuộc có người ra tay, diễn ra trận chiến cướp đoạt vật tư…

Khi vật tư bị chia cắt xong, mọi người đều tự mình ở một góc của mình, khi không có gì hạn chế, đồ ăn của mọi người tiêu hao rất nhanh, còn chưa đến một năm, đã có người tiêu hao hết vật tư, mà dị thú ở bên ngoài thì vẫn còn ở đó.

Nhìn nội dung ghi chép bên trong bản bút ký.

Lâm Phàm biết trong tình hình như vậy, xảy ra chuyện đó cũng là bình thường.

Khắc chế và quy hoạch hợp lý.

Thông thường có thể kiên trì càng lâu.

Nhưng không có sự quy hoạch, vật tư sẽ tiêu hao với tốc độ rất nhanh, đến lúc đó, chuyện kinh khủng hơn cũng sẽ xảy ra.

Tranh đoạt, chiến đấu là chuyện không thể tránh khỏi.

Tiếp tục nhìn tiếp.

Đúng như hắn nghĩ.

Bắt đầu tranh đấu đoạt vật tư.

Mỗi ngày đều có người chết.

Những đồng bạn trước kia đã từng rất tốt, cũng bắt đầu đâm đao sau lưng, không đáng tin tưởng.

Rõ ràng là nơi người sống sót tránh né tai nạn, bây giờ lại trở thành Luyện Ngục Nhân Gian.

Khi tất cả vật tư đều đã cạn kiệt, người sống bắt đầu ra tay với người, xem người là đồ ăn, những tình huống này đã sớm nằm trong dự liệu của Lâm Phàm, chỉ là tận mắt nhìn thấy nội dung trong bút ký.

Trong lòng hắn không nhịn được chấn động.

Đây không phải là chuyện không thể nào, nếu như một đám người bị nhốt trong núi tuyết hoang vu, ngay cả một cây cỏ cũng không có, cho dù biết ăn người là chuyện không được phép, nhưng vì sống sót, vẫn sẽ phá vỡ giới hạn của mình.

Những cái này không có gì đẹp mắt.

Kết quả của những chuyện đó đã hiện ra trước mắt.

Không còn một ai.

Đều đã chết.

Lúc này, dòng cuối nội dung đã giải thích những thứ ở trong này là gì.

Khi ngươi có thể nhìn đến đây, ta biết ngươi không phải là người của tường rào Thủ Đô, ngươi cũng không biết nơi này đã xảy ra cái gì, ta là bác sĩ của tường rào Võ Thanh, đồng thời cũng là một Giác Tỉnh giả cấp bốn, ta thi triển năng lực của mình, lấy bản thân thành chất dinh dưỡng, bảo vệ một vài đứa nhỏ còn tồn tại, nếu như ngươi có năng lực thu nhận, vậy mở kén ra, dẫn bọn hắn đi, nếu như ngươi không muốn mang đi, vậy cứ để nguyên bọn hắn như vậy, bởi vì mãi đến khi chất đinh dưỡng của ta bị tiêu hao sạch sẽ, bọn hắn sẽ rời đi mà không có bất cứ đau đớn nào.

Chương 365 - Cái này cũng quá ngay thẳng rồi. (2)

Nhìn đến đây.

Lâm Phàm đã hiểu ra những sợi tơ bám vào xương cốt kia là thứ gì.

Cái này giống như ống truyền máu, đối phương lấy bản thân mình ra làm chất dinh dưỡng, không ngừng vận chuyển chất dinh dưỡng vào trong thân thể những đứa trẻ này, duy trì chất dinh dưỡng cần thiết bảo vệ sinh mạng của bọn chúng.

“Còn sống không?”

Lâm Phàm vô cùng hoài nghi với chuyện này.

Đi đến trước một cái kén ve, tay không xé mở, độ dày của kén ve rất dày, chẳng qua ngay khi xé ra, tình cảnh trước mắt, khiến Lâm Phàm khẽ run lên.

Thi cốt nhỏ yếu.

Nhìn hình thể cũng chỉ là một đứa trẻ năm sáu tuổi.

Coong một tiếng.

Cúi đầu xem xét, một viên huyết tinh cấp ba lăn xuống đất.

Lâm Phàm chậm rãi nói, “Nếu có người đồng ý mang đứa nhỏ đi, viên huyết tinh trong này sẽ là phí nuôi dưỡng sao?”

Hắn nhìn những kén ve xung quanh, xé mở toàn bộ, kết quả thật đáng tiếc, không còn một đứa bé nào còn sống, tất cả đều đã biến thành thi thể, huyết tinh lăn xuống mặt đất, trong mỗi một cái kén ve đều có một viên huyết tinh.

Có cấp ba, cũng có cấp bốn.

Thấp nhất chính là cấp ba.

Đủ để chứng minh vị bác sĩ này rất muốn giữ lại một con đường sống cho những đứa trẻ này.

Chỉ là chất dinh dưỡng từ một người hắn ta, làm sao đủ cho nhiều đứa trẻ như vậy hấp thu.

Chứ đừng nói, đã qua nhiều năm như vậy.

“Vẫn là đến chậm.” Lâm Phàm cảm thán.

Nếu để cho hắn xuyên đến khi tận thế vừa bộc phát, với bàn tay vàng của hắn, quật khởi là chuyện đương nhiên, có khả năng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

“Ai.”

Lâm Phàm lắc đầu, quay người rời đi khỏi nơi này, trong tận thế, bất cứ lúc nào cũng có chuyện khiến người tuyệt vọng xảy ra.

Hắn chỉ là người, không phải là thần.

Không thể nào cứu vớt tất cả mọi người, trừ khi hắn gặp được, chỉ là có lúc gặp được, cũng đã trễ, thời gian trôi qua quá lâu.

Đồng thời hắn cũng rất kính nể vị bác sĩ này.

Mấy năm trước chính là Giác Tỉnh giả cấp bốn.

Cho dù năng lực thức tỉnh không phải là năng lực chiến đấu, nhưng với thực lực của hắn ta, vào lúc đó nhất định rất lợi hại, cho dù không phải cao nhất, cũng là người có thể thay đổi chiến cuộc.

Rời khỏi tường rào Võ Thanh, lái xe tiến vào trong thành thị Võ Thanh.

Hắn cần săn giết càng nhiều dị thú cấp năm hơn.

Thực lực trong tận thế thật sự quá quan trọng.

Tường rào Thủ Đô nhìn như phồn vinh hưng thịnh, nhưng người cầm quyền đằng sau, tuyệt đối là nhân vật kinh khủng.

Bây giờ hắn có thể bình an vô sự, cũng chỉ là vì hắn vẫn chưa gây ra nhiều sự chú ý.

Ngày tiếp theo!

Nhìn bảng số liệu.

- Đẳng cấp: Cấp 5 (53/60)

- Cảnh giới: Luyện Thần (5,7%)

- Thể chất: 223,79.

- Nhanh nhẹn: 208,31.

- Tinh thần: 205,3

Cách lúc tăng đẳng cấp lên, chỉ còn bảy điểm tiến hóa.

Độ thuần thục của cảnh giới tăng lên, cũng nhận được một chút trị số tăng lên.

Thuộc tính ba chiều đều đã đột phá lên 200.

Mà khi tinh thần đạt đến 200, lửa đã hoàn toàn biến thành màu trắng.

Ngọn lửa màu trắng đã là cực hạn năng lực của hắn.

Hoặc có thể nói, năng lực này đến cực hạn, không phải là vì tinh thần Lâm Phàm đã cực hạn, mà là năng lực này đã đến cực hạn.

Lúc này, Lâm Phàm đi đến sân thượng tòa nhà, nhìn phế tích đằng xa, hưởng thụ không khí trong lành vào sáng sớm, hắn không ngờ thành thị Võ Thanh lại tốt như vậy, thỏa mãn nhu cầu dị thú của hắn rất nhiều.

Đúng là bảo địa.

Đương nhiên, ở trong thành thị Võ Thanh, hắn cũng gặp được một ít dị thú có vẻ rất khó đối phó.

Hắn không khiêu khích, mà yên lặng rời đi.

Khiêu chiến dị thú cấp bậc cao, không phải chuyện bây giờ nên làm, mục tiêu chủ yếu lúc này chính là có thể săn giết những dị thú dễ như trở bàn tay kia, dễ dàng lấy được điểm tiến hóa, tăng thực lực bản thân, nhanh chóng đạt đến cấp sáu.

Nhảy vọt lên, như diều hâu giương cánh bay lượn trên bầu trời, ánh mắt tập trung vào các dị thú bên dưới, không ngừng chọn ra dị thú phù hợp.

Ở đằng xa.

Trên sân thượng tòa nhà nào đó.

Có đám người đã sớm chú ý đến Lâm Phàm.

Trong nhận thức của bọn hắn, chính là gia hỏa này không ngừng

nhảy từ sân thượng này sang sân thượng khác, sau đó giống như phát hiện ra cái gì đó, nhảy xuống đất, không bao lâu, lại vọt lên sân thượng, cứ như vậy lặp đi lặp lãi, cách xa bọn hắn.

“Gia hỏa này là cao thủ, các ngươi nhìn năng lực nhảy vọt của hắn đi, còn cả tốc độ này, ta thấy ít nhất phải đạt đến cấp sáu, thậm chí là cấp bảy, chắc hắn đang tìm kiếm dị thú thích hợp, lấy huyết tinh dị thú.” Một vị nam tử trung niên nói.

“Nếu như nói như vậy, thế thì chẳng phải hắn cũng không lấy xác dị thú đi sao?”

Lại một nam tử nói ra.

Sau khi hắn ta nói xong.

Hiện trường đột nhiên yên tĩnh, sau đó lập tức nhanh chóng hành động, di chuyển đến vị trí lúc trước của Lâm Phàm, chẳng qua khi bọn hắn đến đó, đã nhìn thấy một cái xác dị thú đang bị dị thú khác gặm ăn, trong lòng bọn hắn rất đau.’

“Phung phí của trời mà, đến chậm rồi.” Có người đau lòng nhức óc nói.

Một lượng lớn dị thú gặm ăn, bọn hắn đương nhiên không có chỗ xuống tay, chỉ có thể trở mắt mà nhìn.

Trong lòng thở dài.

Hóa ra tưởng là phú quý đầy trời đến.

Không ngờ cái phú quý này chỉ có thể nhìn, lại không thể đụng vào.

Lâm Phàm đương nhiên phát hiện ra mình bị từng đối mắt khóa chặt, nhưng hắn cũng không có bất cứ ý nghĩ gì, chỉ cần đừng đến trêu chọc hắn, hắn cũng chẳng quan tâm đến chuyện này.

Tiếp tục tìm kiếm dị thú trong thành thị Võ Thanh.

Phát hiện, săn giết, lấy huyết tinh.

Không có bất cứ ý nghĩ dư thừa nào.

Chương 366 - Cái này cũng quá ngay thẳng rồi. (3)

Cho dù gặp người sống sót khác, hắn cũng không ra mặt giao lưu, ít làm quen thì cũng ít chút phiền phức.

Nam nhân phải chuyên tâm làm sự nghiệp.

Công việc ảnh hưởng đến sự nghiệp, mặc kệ.

Ban đêm.

Ngồi trước đống lửa, trên mặt hắn lộ ra nụ cười.

Vui vẻ.

Cuối cùng cũng tăng đẳng cấp đến cấp sáu.

Thực lực cũng thay đổi về chất tăng vọt, bây giờ hắn rất mạnh, cuối cùng mạnh cỡ nào, hắn không muốn nói, dù sao thì so với trước kia đều mạnh hơn, càng quan trọng hơn là, hắn phát hiện cấp bậc càng về sau chênh lệch càng lớn.

Loại tình huống này chắc hẳn là năng lượng cần thiết để tăng lên quá lớn.

Cấp sáu cần bảy mươi điểm tiến hóa.

Cấp năm và cấp sáu chênh lệch rất lớn.

ĐƯơng nhiên, loại chênh lệch này là chênh lệch giữa người bình thường với người bình thường, đối với loại người phát triển toàn diện như hắn, cùng cấp trực tiếp nghiền ép, một chiêu không miểu sát, là hắn cho đối phương mặt mũi.

Lấy tình hình trước mắt của hắn mà nói.

Có khả năng cho dù là cường giả cấp tám, có thể so chiêu với hắn một chút, nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi, muốn chiếm được tiện nghi từ tay hắn, vẫn là chuyện vô cùng khó khăn.

Trừ khi là loại gia hỏa có thể tăng một mặt.

Chính là thể chất tăng lên rất nhiều, nhanh nhẹn và tốc độ tăng lên rất ít.

Ở phương diện nào đó có thể áp chế hắn.

“Ai?”

Lâm Phàm gầm lên một tiếng.

Có động tĩnh vang lên.

“Đừng căng thẳng, chúng ta không có ác ý.” Một giọng nam vang lên.

Đừng căng thẳng?

KHông có ác ý?

Từ ngữ rất quen thuộc, cái này không phải ta vẫn hay dùng sao?

KHông ngờ lại có một ngày, lại bị người khác dùng trên người mình.

Ngay sau đó, sáu vị người sống sót xuất hiện trước mặt Lâm Phàm, trên mặt họ đều tươi cười, “Chào ngươi, chúng ta…”

“Ta biết, khi ta săn giết dị thú, các ngươi ở chỗ khác nhìn ta.” Lâm Phàm nói trước.

Nam tử trung niên nói chuyện cười cười, không ngờ đối phương đã sớm phát hiện ra bọn hắn.

Chỉ là khi đó bọn hắn cách Lâm Phàm khá xa.

Thậm chí còn không phát ra âm thanh.

ĐỐi phương rốt cuộc làm sao mà phát hiện ra được?

Cái này khiến bọn hắn rất khó hiểu.

Trị số tinh thần của Lâm Phàm đã đạt đến 200, loại trình độ kinh khủng này, rất nhạy cảm với mọi thứ xung quanh, sao có thể không phát hiện ra bọn hắn.

“Các ngươi tìm ta có chuyện gì?” Lâm Phàm hỏi.

Nam tử trung niên nói, “Tự giới thiệu một chút, ta tên là Khâu Thành, bọn hắn là đồng bạn của ta, chúng ta đến từ tường rào Tây Thanh, nghĩ muốn làm quen một chút, hỏi xem ngươi có tường rào hay không, nếu như không có, ngươi có đồng ý gia nhập tường rào Tây Thanh.”

“Ta có tường tào.” Lâm Phàm nói, nhưng mà hắn không nói tường rào Miếu Loan ra, bây giờ còn chưa cần thiết khiến quá nhiều người chú ý đến tường rào Miếu Loan, phát triển khiêm tốn mới đúng.

“KHông biết là tường rào nào…”

Lâm Phàm xua tay nói, “Cái này không cần hỏi, cách chỗ các ngươi rất xa, nếu như các ngươi chưa ăn cơm tối, vậy cùng nhau ăn đi.”

Cầm thịt dị thú đã nướng xong đưa cho bọn hắn.

KHâu Thành nhận lấy thịt dị thú, nói một câu cảm ơn, sau đó chia thịt dị thú cho đồng bạn.

“Ăn ngon.” Người sống sót của tường rào Tây Thanh cắn một miếng, hai mắt sáng lên.

Lâm Phàm nói, “Thịt dị thú cấp năm chính tông, hương vị cực ngon, cường độ lửa được khống chế tốt, khóa nước lại, hương vị sẽ rất thơm ngon.”

“Ca, trước kia ngươi bán đồ nướng à?”

Lâm Phàm nhìn hắn ta một cái, trợn trắng mắt, nhìn số tuổi của ta, nhìn dung mạo của ta, tận thế đã xảy ra mười năm rồi, nếu như ta bán đồ nướng, chẳng lẽ năm 10 tuổi ta đang trải nghiệm cuộc sống khổ sở à?

“Làm nhiều lần là biết.” Lâm Phàm nói.

“A a a.”

Lúc này Khâu Thành của tường rào Tây Thanh đang suy nghĩ Lâm Phàm rốt cuộc là đến từ tường rào nào.

Chỉ là tường rào nhiều như vậy, hắn ta làm sao có thể đoán ra được.

Lâm Phàm tùy ý mở miệng nói, “Trước đây thật lâu ta có đi ngang qua tường rào Võ Thanh, gần đây lại đến đó một chuyến, không ngờ đã biến thành phế tích, ta nhớ trước kia tường rào Võ Thanh rất lợi hại, phát triển không tệ đó.”

“Ca, tường rào Võ Thanh trước kia khá nổi tiếng, khi đó là tường rào có hy vọng vượt qua tường rào Thủ Đô nhất, chỉ là đáng tiếc, bị dị thú triều công phá.”

“Dị thú triều công phá? Ta nhớ khi ta đến tường rào Võ Thanh, có người nói với ta, tường rào Thủ Đô vẫn luôn kiêng kị tường rào Võ Thanh, nói có một ngày nào đó tường rào Thủ Đô sẽ tìm cách dẫn dắt dị thú triều tiêu diệt tường rào Võ Thanh, ta cảm thấy cái loại diệt vong này có kỳ quái.” Lâm Phàm nói.

“Ca, lơdi này không thể nói được, nếu như bị một vài người của tường rào Thủ Đô nghe thấy được, sẽ dễ rước họa vào thân.” Một vị nam tử đang ăn thịt nướng nghe thấy vậy, vội vàng lại căng thẳng

nói, thậm chí còn nhìn xung quanh một chút, giống như sợ bên ngoài đêm khuay tối tăm kia, có người của tường rào Thủ Đô đột nhiên xuất hiện vậy.

“Không có việc gì, nếu như đã là sự thật, vậy thì giấu diếm như thế nào cũng vô dụng.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Khâu Thành vẫn luôn không lên tiếng chậm rãi nói, “Vấn đề này quả thật có người hoài nghi, nhưng không có chứng cứ, hơn nữa đã trải qua nhiều năm như vậy, sự thật chân tướng thế nào, đã không còn người nào quan tâm, cho đến bây giờ, còn sống mới là chuyện mọi người quan tâm nhất.”

“Đúng vậy, còn sống mới là quan trọng nhất, tường rào Tây Thanh các ngươi thế nào?” Lâm Phàm hỏi.

“Cũng tạm, nhưng gần đây dị thú càng ngày càng nhiều, luôn cảm thấy sẽ có nguy hiểm xảy ra, cho nên vừa rồi ta mới nghĩ đến chuyện lôi kéo ngươi gia nhập tường rào chúng ta.” Khâu Thành cũng muốn nghĩ đến chuyện lôi kéo chút cường giả cho tường rào, cường giả nhiều, mới có thể đảm bảo tường rào an toàn.

Chương 367 - Cái này cũng quá ngay thẳng rồi. (4)

Bây giờ, rất nhiều tường rào đều đang đứng trước nguy hiểm.

Cho dù chỗ hắn được xưng là tỉnh Dưỡng Lão, nhưng cũng đã trải qua dị thú triều tấn công, tổn thất rất lớn.

Thời gian trôi qua rất nhanh, sắc trời dần dần sáng lên.

Tinh thần Lâm Phàm rất tốt, nói rất nhiều chuyện với bọn hắn, biết rất nhiều tin tức, đây là lần đầu tiên hắn đến khu vực này, các vấn đề và tình thế của tường rào xung quanh, nếu như không xâm nhập tìm hiểu, rất khó hiểu rõ.

Nhưng qua lời nói chuyện của bọn hắn.

Chỉ qua một đêm đã biết được bảy tám phần.

“Các vị, gặp nhau là duyên phận, nên từ biệt rồi, có duyên thì chúng ta gặp lại.” Lâm Phàm nói.

Khâu Thành và Lâm Phàm nói chuyện rất tốt.

Tuy rằng không hỏi ra được đối phương đến từ tường rào nào.

Nhưng quan hệ hữu nghị bước đầu đã thành lập.

Lâm Phàm rời đi.

Một người trẻ tuổi: “Khâu ca, ta luôn cảm thấy một đêm này đều là hắn hỏi chúng ta, có phải có chút không thích hợp hay không?”

Khâu Thành nói, “Lời hắn nói, một nửa là thật, một nửa là giả, hắn chắc là chưa từng đến đây bao giờ, những vấn đề hắn hỏi đều có liên quan đến tình hình tường rào ở nơi này, nhưng mà con người cũng không tệ lắm.”

TRong tận thế có thể được đánh giá như vậy.

Nói thật.

Đã rất cao.

…

Tường rào Lâm Nghi.

Cho dù đường xá xa côi, nhưng chỉ cần cố gắng đi, cuối cùng sẽ có thể đến nơi.

“Ta nên nói như thế nào đây?”

Lâm Phàm do dự, trầm tư, không biết nên nói với A Phong chuyện về Vương Vũ như thế nào.

TRực tiếp nói cho hắn ta, tỷ tỷ mà ngươi nhận đã chết? Nghĩ đến ánh mắt tràn đầy hy vọng của A Phong, hắn cảm thấy nói thẳng ra như vậy thật sự có chút tàn nhẫn, càng hy vọng, kết quả càng tàn nhẫn.

“Ai, hắn đã không còn là đứa trẻ nữa rồi, có chuyện cần phải chấp nhận.”

Dừng xe sát bên ngoài tường rào.

Tiến vào trong tường rào.

Tìm được Chương Yên, Chương Yên nhìn thấy Lâm Phàm xuất hiện, tâm trạng rất tốt, mặt mũi tràn đầy tươi cười.

“Ngươi đã đến tường rào Thủ Đô rồi sao?”

“Đến rồi.”

“Vậy có tìm được tỷ tỷ của A Phong không?”

“Tìm được.” Lâm Phàm nói.

Chương Yên vô cùng vui mừng khi nghe thấy có thể tìm được tỷ tỷ của A Phong, nhưng rất nhanh, nụ cười của nàng đã thu lại, “Ai, vậy phải làm sao bây giờ, đã tìm được tỷ tỷ của hắn, nhưng đối phương lại không đến đón A Phong đi, rõ ràng là đã quên A Phong mất rồi, cái này…”

Lâm Phàm xua tay, vẻ mặt nghiêm túc nói, “KHông phải như vậy, tìm được thì tìm được, nhưng mà Vương Vũ đã chết rồi, chết hai năm rồi.”

“A…” Chương Yên há hốc miệng, biểu hiện rất kinh ngạc, thậm chí không dám tin chuyện sẽ xảy ra theo hướng này.

Chết, chết rồi

“Ngươi nói ta nên nói chân tướng cho A Phong sao?” Lâm Phàm hỏi.

Chương Yên trầm tư, chậm rãi nói, “Hay là nói cho hắn biết đi, không có hy vọng, nhưng ít ra có thể khiến A Phong hiểu ra, không phải tỷ tỷ của hắn không đến tìm hắn, mà là vì không có cách nào.”

“Vậy A Phong đâu?” Lâm Phàm hỏi.

“Hắn đang rèn luyện thân thể, đi theo ta.” Chương Yên dẫn đường, vừa đi vừa nói, “A Phong rất để ý đến tỷ tỷ này của hắn, vẫn luôn rèn luyện thân thể, trở nên mạnh hơn, hắn biết nguyên nhân chúng ta không cho hắn đi là vì quá yếu, cho nên muốn mạnh lên, chúng ta không còn lo lắng nữa, để cho hắn rời đi.”

Rất nhanh, đã đến chỗ A Phong rèn luyện thân thể.

Xa xa đã thấy bên hông A phong buộc dây thừng, kéo một cái lốp xe to, chạy vòng tròn.

“A Phong.” Chương Yên hô lên.

A Phong đang rèn luyện nghe thấy tiếng gọi, ngừng lại, khi nhìn thấy Lâm Phàm, vô cùng hưng phấn lao đến, tốc độ rất nhanh, giống như hận không thể lập tức xuất hiện trước mặt Lâm Phàm.

Không nhìn đến Chương Yên, chỉ vô cùng mong đợi đứng trước mặt Lâm Phàm.

“Ca, có tìm được tỷ ta không?”

Nhìn ánh mắt đây mong chờ của A Phong, Lâm Phàm gật đầu, giọng điệu bình tĩnh nói, “Tìm được.”

“Vậy tỷ ta nói thế nào? Nàng có phải nói ta chờ thêm một chút, rất nhanh sẽ đến đón ta?” A Phong vô cùng chờ mong, vô cùng kích động.

Lâm Phàm muốn mở miệng, lại nhất thời không biết phải nói gì, vươn tay ra, vỗ vai A Phong, “A Phong, có chuyện không thể tránh được, ngươi không còn là đứa trẻ nữa.”

Chương Yên đứng bên cạnh cảm thấy Lâm Phàm dẫn dắt chủ đề rất tốt.

Từ từ chậm rãi dẫn dắt, khiến A Phong hiểu ra hắn ra đã không còn là đứa trẻ nữa.

Đã đến lúc nên chấp nhận hiện thực.

Nhưng mà tiếp theo… Nàng không ngờ Lâm Phàm lại nói thẳng ra như vậy.

“A?” A Phong không hiểu.

“Tỷ ngươi chết rồi.”

Nên biết thì cuối cùng sẽ biết, đau dài không bằng đau ngắn.

Mặt A Phong đang đỏ dần dần trở nên trắng bệch, loại cái loại trắng bệch không có một tia máu nào.

“Không, không thể nào.’ A Phong lắp bắp nói, hắn ta tình nguyện nghe rằng, đã tìm thấy tỷ ngươi, nhưng tỷ ngươi bận rộn nhiều chuyện, có thể sẽ không đến đón ngươi, cũng không muốn nghe tin tức đã chết này.

Lâm Phàm không nói gì, ánh măt bình tĩnh nhìn A Phong.

Từ trong ánh mắt của Lâm đại ca, thấy được tin tức khẳng định.

Yết hầu của hắn ta lên xuống, rõ ràng có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại không biết nên nói gì, cuối cùng hắn ta chậm rãi cúi đầu, bàn tay đang siết chặt cũng dần dần buông lỏng.

“Tỷ ta chết như thế nào?”

“Học viện nói rằng là bị dị thú giết chết.”

“Ta đã biết, cảm ơn ca.”

Nói xong, A Phong quay người rời đi, đi rất chậm, giống như mất hồn.

Lâm Phàm nhìn bóng lưng hắn ta.

Hiểu được bây giờ trong lòng hắn ta đang rất đau, ai cũng không thể nào an ủi được, chỉ có thể để bản thân hắn ta tự chấp nhận, nghĩ thông suốt, lấy lại tinh thần.

Lâm Phàm nhìn Chương Yên nói, “Ta phải đi rồi, trông chừng đứa nhỏ cho kỹ.”

“Ừm, đã hiểu.”

Chương 368 - Cái này cũng quá ngay thẳng rồi. (5)

Chương Yên gật đầu, A Phong muốn đứng dậy, chỉ có thể dựa vào chính hắn ta, những người khác không thể làm gì được.

Lâm Phàm rời khỏi tường rào Lâm Nghi.

Mà trong một góc nào đó.

A Phòng quỳ rạp xuống đất, khóc lớn, nước mắt chảy xuôi trên gương mặt, rơi tí tách xuóng mặt đất, “Vì sao lại trở nên như vậy, vì sao lại như thế này…”

“Rõ ràng đã nói rồi mà.”

“Đáng giận, dị thú, đều tại dị thú đáng chết các ngươi, nếu như không phải các ngươi, tỷ ta cũng sẽ không chết.”

Chương Yên đứng trong góc tối âm u, dựa lưng vào vách tường, yên lặng nghe.

Nàng biết, sau khi trải qua chuyện này, A Phong sẽ trưởng thành, cho dù ở trong tận thế, cách khiến người ta trưởng thành nhanh nhất, chính là người quan trọng bên cạnh chết đi.

Mặc dù đây là cách rất tàn nhẫn.

Nhưng không còn cách nào nữa.

Đây là chuyện người sống cần trải qua, cho dù là nàng cũng không thể tránh né…

Lúc này.

Lâm Phàm lái xe, nghĩ đến đại bản doanh của Khô Lâu hội ở trong Bình Ấp, tình hình thấy được khi đi ngang qua.

Đám người du đãng này vẫn tồn tại.

Nhưng trong đầu hắn vẫn đang nghĩ đến chuyện chiếc máy bay trực thăng kia.

Cầm theo một rương lớn đi.

Hắn vẫn luôn nghĩ Khô Lâu hội nhất định hợp tác với một vài thế lực, trong rương kia là thứ gì?

Khả năng rất lớn là huyết tinh.

Chuyện mà đám người du đãng của Khô Lâu hội kia làm, chính là cướp đoạt, thứ lấy được đương nhiên là huyết tinh.

Rốt cuộc là tường rào hoặc thế lực nào hợp tác với Khô Lâu hội?

Ai!

Hắn nghĩ không ra, hơn nữa bây giờ mình có ra tay với Khô Lâu hội cũng vô dụng, ngược lại sẽ đánh rắn động cỏ, nếu như khiến thế lực kia chú ý đến, đối với hắn thì không sao, thế nhưng đối với tường rào Miếu Loan mà nói, khả năng sẽ gặp phiền phức.

Không gian phát triển của tường rào Miếu Loan còn rất lớn.

Cần tiếp tục cố gắng.

Chuyện bên ngoài, hắn không thể nào quản nhiều đến vậy, chỉ có thể xử lý tốt chuyện trước mắt của mình.

Tường rào Miếu Loan.

Bây giờ tường rào Miếu Loan đang bách phế đãi hưng, ngay khi quyết đoán xây dựng, tốc độ xây dựng tường thành cũng rất nhanh, đã sớm bắt đầu thấy hiệu quả.

Lý Quyền Phi, Cao Sơn, Hứa Dương quả thật rất thuần thục trong việc xây dựng tường thành.

Cộng thêm những người khác trong tường rào giúp đỡ, tiến độ lại càng ngày càng nhanh.

Một chiếc xe con từ đằng xa chạy đến.

Vương Đại Bảo cẩn thận nhìn, vui mừng reo lên, “Lâm ca, trở về.”

Đám người đang bận rộn lập tức thả chuyện trong tay xuống.

Cùng nhìn về phía xa.

Uy vọng của Lâm Phàm tại tường rào Miếu Loan quá cao.

Đến lão Chu cũng không thể theo kịp.

Xe con dừng lại trước mặt mọi người, Lâm Phàm mỉm cười bước xuống xe.

“Lâm ca.” Vương Đại Bảo chủ động chào hỏi.

Lâm Phàm ném chìa khóa xe cho hắn ta, “Sửa chữa lại một chút.”

“ĐƯợc.”

Vương Đại Bảo vô cùng phấn khởi lái xe đi.”

“Chào mọi người, đã lâu không gặp, tình hình ổn chứ.” Lâm Phàm vẫy tay về phía bọn hắn.

“Tốt, đều rất tốt.”

“Thời gian qua rất ổn.”

“Lâm ca, ngươi vất vả rồi.”

Lâm Phàm cười, nghe những lời này, cảm thấy những gì mình bỏ ra đều đáng giá.

Hắn nhìn tường thành đang xây cao, tiến triển rất nhanh, độ cao khoảng bốn mét, ba mặt tường vây bắt đầu khép lại, chờ đến khi khép lại, công việc còn lại sẽ là chuyên môn trình độ cao.

“Tốc độ xây dựng tường thành rất nhanh.” Lâm Phàm nói.

Lý Quyền Phi nói, “Chúng ta làm chuyến này, đương nhiên là luôn cần mẫn làm, tuyệt đối không ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, chút điểm này ngươi cứ yên tâm, tinh thần nghề nghiệp của chúng ta rất

tốt.”

Nói xong, ngẩng đầu lên, vỗ Cao Sơn và Hứa Dương bên cạnh.

Bọn hắn đều đứng thẳng eo lên.

Vì tinh thần nghề nghiệp của mình mà tự hào và đắc ý.

Trong phòng họp.

Đám người lão Chu, Lê Bạch, Lương Hồng, Ngô Đình, Lục Sơn đang đợi Lâm Phàm họp.

“Tường rào Thủ Đô thế nào?” Lão Chu nôn nóng hỏi thăm.

Đám người lập tức nâng cao tinh thần nghe.

“Không hổ là tường rào Thủ Đô, quả thật những tường rào khác không thể so sánh được, mặc kệ và xây dựng hay là các phương diện khác, đều vượt trội hơn rất nhiều tường rào khác.” Lâm Phàm nói.

Đám người yên lặng gật đầu.

Tường rào Thủ Đô là tường rào lớn nhất, trình độ phồn vinh đương nhiên không cần nhiều lời.

Lão Chu nói, “Cường giả ở tường rào Thủ Đô nhiều không?”

“Nhiều, nhiều vô số, chính mắt ta nhìn thấy một vị Giác Tỉnh Giả cấp chín, quả thật rất mạnh.” Lâm Phàm nói.

“A…”

Đám người sợ hãi thán phục, cường giả cấp chín đối với bọn hắn mà nói, là mục tiêu quá xa xôi.

Lê Bạch siết chặt tay thành nắm đấm, thế giới quá lớn, thực lực của hắn ta ở chỗ này có lẽ còn được, nhưng so với bên ngoài, chênh lệch thật sự rất lớn.

Ếch ngồi đáy giếng.

Không thế nào nhìn thấy trời đất rộng lớn hơn.

“A, lão Lê, ngươi cấp bốn rồi.” Lâm Phàm chú ý đến vẻ mặt Lê Bạch, cảm nhận được khí thế trên người hắn ta tản ra, vô cùng vui mừng nói.

“Sau khi ngươi đi chưa đến hai ngày, đã lên cấp bốn.” Lê Bạch nói.

“Lợi hại.”

Thực lực của thành viên trong tường rào tăng lên, đối với Lâm Phàm mà nói, đây là chuyện đáng chúc mừng.

“Không có gì lợi hại cả, so với bên ngoài, ta vẫn quá yếu.” Lê Bạch lắc đầu nói.

“Đã rất lợi hại rồi, sau khi rời khỏi đây ta mới biết, tỉnh của chúng ta được gọi là tỉnh Dưỡng Lão, dị thú lợi hại nhất cũng chỉ cấp năm, mà dị thú ở bên ngoài thì lợi hại hơn rất nhiều.”

Lâm Phàm xem nơi này chính là thôn tân thủ.

Quái vật ở thôn tân thủ hơi yếu một chút là chuyện rất bình thường.

Tệ nạn duy nhất khi vẫn luôn ở trong thôn tân thủ chính là một khi tưởng thành đến cực hạn ở đây, muốn mạnh hơn, rất khó, vô cùng khó.

Lâm Phàm nói lại tình hình ở bên ngoài cho mọi người.

Chương 369 - Nếu như người quản lý không bỏ...

Khi biết được Lâm Phàm có thể bị cường giả của tường rào Thủ Đô truy sát, trong lòng bọn họ run lên bần bật, nguy hiểm, thật sự quá nguy hiểm.

Nhưng mà bọn hắn không thể không bội phục Lâm Phàm.

Thật quá mạnh.

Cho dù bị người của tường rào Thủ Đô truy sát, vẫn có thể bình yên rời khỏi, nếu đổi thành bọn hắn, sợ đã sớm bị đánh chết rồi.

“Các vị, tình hình bên ngoài đại khái là như vậy, dựa vào tình hình trước mắt của tường rào Miếu Loan chúng ta, nếu như có phiền phức với tường rào Thủ Đô, đối với chúng ta mà nói là loại nguy hiểm không tiếng động, cho nên tiếp theo, chúng ta cần phải dốc sức tăng lực lượng toàn diện của tường rào Miếu Loan chúng ta.”

“Ta đặt tên bước đầu tiên này là Miếu Loan quật khởi 1.0.”

Chỉ khi nào đi ra ngoài trải việc đời, tư tưởng mới có thể thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Lâm Phàm nhìn thấy tình hình của tường rào Thủ Đô xong.

Ý nghĩ của hắn cũng nhiều hơn.

Tỉnh Dưỡng Lão thì sao chứ, cấp bậc dị thú xung quanh rất thấp, với thực lực trước mắt của hắn, nghiền ép các thế lực lớn trong phạm vi này không thành vấn đề, an toàn cực cao, không có quá nhiều lo lắng.

Còn về huyết tinh cấp bậc cao cũng không khó.

Khi thiếu hụt, đi công tác một chuyến là được.

“Miếu Loan quật khởi 1.0? Chúng ta bắt đầu hành động thế nào?”

Lão Chu nghĩ, danh hiệu này khá nhiều, nghe có vẻ phải đến mấy lần, nhưng những cái này không quan trọng, quan trọng là bốc đồng, có ý tưởng.

Lâm Phàm nói, “Nói thật, tài nguyên của tường rào Miếu Loan chúng ta quá ít, ta nói tài nguyên không phải là đồ ăn, mà là các phương diện khác, ví dụ như chế tạo công nghiệp, nhân viên nghiên cứu khoa học, cho dù là tận thế, sản lượng khoa học kỹ thuật chúng ta cũng phải đuổi theo kịp mới được.”

Đám người nghe thấy Lâm Phàm nói những lời này.

Lê Bạch chậm rãi nói, “Ngươi nói thế ta đồng ý, bây giờ trong tận thế, nhân viên khoa học kỹ thuật phần lớn chỉ có tường rào cỡ lớn mới có thể tiếp nhận, tường rào cỡ nhỏ và cỡ trung bình thường, cũng không đủ thiết bị, vận chuyển cũng khó khăn.”

Đám người nghe vậy gật đầu.

Đúng là như thế.

Với năng lực bây giờ của tường rào Miếu Loan bọn hắn, có thể chèo chống được những thứ này sao?

Nhất định là không được.

Đầu tiên là cơ sở thiết bị và nhân viên đều không có.

Lực hấp dẫn của tường rào Miếu Loan quá thấp, có người sống sót cho dù đi ngang qua tường rào Miếu Loan, cũng chỉ bổ sung thêm một ít vật tư mà thôi, tiếp theo còn sẽ đi đường, đến tường rào khác.

Tường rào cỡ nhỏ chính là như vậy.

Có thể người ở lại cũng chỉ là người bình thường. Lâm Phàm nói, ”Cho nên, bây giờ chuyện chúng ta cần làm là bắt đầu đến thành thị vơ vét một vài vật hữu dụng, đồng thời tìm kiếm một ít nhân tài, lôi kéo họ gia nhập tường rào Miếu Loan, đương nhiên, cái này không phải chỉ trong thời gian ngắn là có thể làm được, phát triển cần thời gian rất dài, không phải một sớm một chiều là có thể hoàn thành.”

“Lâm ca, ta ủng hộ ngươi vô điều kiện.” Fan hâm hộ trung thành Ngô Đình hô to.

Lâm Phàm nhìn về phía hắn ta gật gật đầu.

Được Lâm ca công nhận, Ngô Đình ngẩng cao đầu mỉm cười.

Lương Hồng nhìn đội viên lúc trước của mình, nàng biết vị đội viên này cách nàng càng lúc càng xa.

“Khoảng thời gian ta không có ở đây, có chuyện gì xảy ra sao?” Lâm Phàm hỏi.

Lão Chu nói, “Nói đến cũng thật kỳ quái, sau khi ngươi đi mấy ngày, ngươi đoán xem ai đến.”

“Ai?”

“Người quản lý của tường rào Hoài Phổ, Quý Xương Bảo thế mà đến tường rào chúng ta, còn mang theo chút huyết tinh và thịt dị thú, nói là tường rào Hoài Phổ và tường rào Miếu Loan cùng nhau hợp tác phát triển, thuộc về đồng bạn hợp tác chiến lược, khiến cho ta hơi hoảng.” Lão Chu nghĩ đến cảnh tưởng lúc đó, cảm thấy có chút khó tin.

Nhưng giơ tay không đánh người mặt cười, hắn ta chỉ có thể cảnh giác chiêu đãi.

“Đúng vậy, dây là có chuyện gì thế?” Lê Bạch cũng khó hiểu.

Lâm Phàm nói, “Trên đường ta đến tường rào Thủ Đô, đi ngang qua Hoài Phổ, cố ý vào xem một chút, gặp được Quý Xương Bảo và tiến sĩ Aiwa, tường rào Hoài Phổ có nghiên cứu, nhưng bọn hắn không thừa nhận, nhưng mà có thừa nhận hay không cũng không liên quan, chúng ta biết là được, thủ hạ của Quý Xương Bảo kia đã hao tổn trong tay ta rất nhiều, sở dĩ chủ động cầu hòa, là vì không muốn nảy sinh xung đột với tường rào Miếu Loan chúng ta.”

Sau khi nghe lão Chu nói, cảm thán, “Không ngờ đến cường quốc lại chính là chúng ta.”

Lê Bạch:…

Lương Hồng:…

Đám người:…

“Các ngươi nhìn ta với ánh mắt đó làm gì, ta không nói sai chứ, trước kia tường rào Hoài Phổ mạnh hơn chúng ta nhiều lắm.” Lão Chu nói.

“Hoàn toàn chính xác, trước kia người quản lý của tường rào Miếu Loan là ngươi, không sánh bằng người ta cũng là bình thường.” Lê Bạch nói.

Cái này chẳng khác nào một cây đao, hung hăng đâm vào trái tim lão Chu.

Đau.

Thật sự quá đau.

Có biết nói chuyện hay không thế, không biết nói chuyện thì chẳng ai nói ngươi câm đâu.

Lão Chu tức giận trừng Lê Bạch, uy thế của người quản lý cũ bộc phát.

Lê Bạch trợn trắng mắt, không nhìn thẳng.

Tinh thần lão Chu này không tốt lắm.

“Các ngươi nói tường rào Kim Lăng và tường rào Nam Thông có máy bay vận tải không?” Lâm Phàm hỏi.

Lão Chu nói, “Cần máy bay vận tải làm gì?”

Lâm Phàm nói tình hình của thôn Bắc Dương ra, nếu là trước kia, lão Chu thật sự sẽ nghĩ đến, dẫn theo nhiều người trở về như vậy, tường rào chúng ta có thể chịu được không, nhưng bây giờ… Chính là thời khắc mấu chốt phát triển tường rào Miếu Loan, nhu cầu cấp bách về nhân viên, đãi ngộ.

Chương 370 - Nếu như người quản lý không bỏ… (2)

“Chắc hẳn là có, nhưng mà máy bay vận tải là vật rất quan trọng

trong tận thế, ngươi cảm thấy bọn hắn sẽ cho mượn sao?" Lão Chu vô cùng hoài nghi về chuyện này.

Thậm chí cảm thấy khả năng không lớn.

Rất thấp, còn thấp đến dọa người.

Không thử một lần thì ai biết được." Lâm Phàm cảm thấy vẫn nên thử một lần thì tốt hơn.

Lão Chu trầm tư một lát rồi nói, "Vậy thì dùng vô tuyến điện hỏi một chút đã, nếu có nơi nào đồng ý cho mượn, khi đó có thể nói chuyện trực tiếp với nhau."

"Ừm."

Lâm Phàm cảm thấy chỉ có thể như vậy trước.

Đồ mà tường rào Miếu Loan thiếu rất nhiều.

Không phải muốn là có thể lấy ngay được.

TRong hoàn cảnh tận thế này, nghĩ đến chuyện đạt được những thứ này, vận may và kỳ ngộ, thiếu một thứ cũng không được.

Tường rào Kim Lăng.

Lạc Thải Điệp nhận được tin tức của tường rào Miếu Loan, hỏi thăm có máy bay vận tải hay không, đối với cái này, câu trả lời của nàng là có, sau đó biết cần mượn máy bay vận tải đến thôn Bắc Dương đón người, nàng không lập tức trả lời ngay, mà cẩn hỏi ý kiến thủ trưởng.

Sau đó nàng tìm thủ trưởng, sau khi tiến vào, thấy Trình tướng quân cũng đang ở đó, khi thủ trưởng hỏi thăm, nàng nói thỉnh cầu của tường rào Miếu Loan ra.

"Máy bay vận tải nói mượn là có thể mượn à?" TRình tướng quân phản đối mượn máy bay vận tải, "Bây giờ máy bay vận tải dùng một cái thiếu một cái, hơn nữa dầu tiêu hao cũng không phải là thứ mà chúng ta có thể có."

Sử dụng dầu, không phải xăng, hơn nữa còn là dầu bôitrơn nhiệt độ cao, cái này còn quý giá hơn cả xăng.

Cho dù tường rào Kim Lăng bọn hắn cũng không thể sản xuất ra.

Chỉ có thể mua từ tường rào Thủ Đô.

Mà giá cả huyết tinh mua sắm cực cao, cho nên tường rào Kim Lăng vẫn không nỡ khởi động máy bay vận tải, thông thường đều dùng máy bay trực thăng chấp hành nhiệm vụ, tác dụng chủ yếu của máy bay vận tải là khi tường rào lâm vào tình cảnh nguy hiểm nhất, mới có thể dùng máy bay vận tải đưa nhân viên chủ chốt đi.

Lạc Thải Điệp biết Trình tướng quân sẽ từ chối, nhưng mà nàng không hề nhìn qua một lần nào.

Mấu chốt là ở chỗ thủ trưởng.

Thủ trưởng trầm tư, "Lâm Phàm của tường rào Miếu Loan ta cũng có biết, là một người trẻ tuổi rất có tiềm lực, hắn mở miệng mượn máy bay vận tải là vì đón nhận người sống sót ở thôn Bắc Dương, tổng thể mà nói là vì cứu người, đây là một chuyện tốt, nhưng trong khoảng thời gian này có khả năng không được."

"Vâng, thủ trưởng." Lạc Thải Điệp không hỏi quá nhiều.

Có được đáp án, nàng chỉ cần nói cho đối phương biết là được.

"Chờ một chút." Thủ trưởng mở miệng.

Lạc Thải Điệp dừng chân, chờ lời tiếp theo.

"Gần đây có một chuyện, ngươi còn không biết, đó chính là chúng ta đã tìm được sào huyệt của dị thú có trí tuệ, chuẩn bị hành động tiêu diệt, ngươi nói cho hắn biết, nếu như đồng ý đến đây giúp đỡ, chờ sau khi giải quyết xong chuyện này, máy bay vận tải có thể đến thôn Bắc Dương đón người về giúp hắn." Thủ trưởng nói.

"Vâng, đã rõ." Lạc Thải Điệp đáp.

Ban đêm.

Tường rào Miếu Loan.

Trong phòng.

"Lạt Điều, mảnh vỡ này là ta cực cực khổ khổ mang về đó."

Khi hắn lấy mảnh vỡ ra, mắt đậu xanh của Lạt Điều trực tiếp sáng lên, nhanh chóng dùng thân thể quấn lấy mảnh vỡ, chậm rãi hấp thu năng lượng ẩn chứa trong mảnh vỡ.

“Thật thần kỳ, mảnh vỡ ẩn chứa năng lượng vô cùng sắc bén, đụng nhẹ là có thể bị cắt đứt, thân thể mềm nhũn của người quấn quanh nó, thế mà lại chẳng có chuyện gì cả, đúng là không thể hiểu nổi.”

Lâm Phàm rất khó hiểu, cũng cho rằng Lạt Điều có thiên phú dị bẩm.

Hấp thu năng lượng cần thời gian.

Nhưng mà hắn đã nhận được câu trả lời của tường rào Kim Lăng, máy bay vận tải có, nhưng gần dây cần dùng đến, đồng thời còn mời hắn tham gia hành động, chờ sau khi chuyện này kết thúc, có thể giúp hắn đến thôn Bắc Dương đón người về.

Chuyện có thể khiến tường rào Kim Lăng hành động, tuyệt đối không phải việc nhỏ đơn giản.

Đây chính là muốn bản thân mình ra sức, đổi lấy cơ hội mượn dùng máy bay vận tải.

Có thể hiểu được.

Hợp tình hợp lý.

Không có bất cứ vấn đề nào cả, người ta tình nguyện cho cơ hội, đã rất không tệ rồi.

Còn về tường rào Nam Thông kia, cũng không liên lạc.

Ngồi xếp bằng, tu luyện Minh Tưởng Pháp.

TRong khoảng thời gian hắn không có ở đây, đám người kia tu luyện đã có tiến triển rất lớn, có bọn người Lê Bạch dạy bảo, tiết tấu hô hấp của 200 người kia đã khống chế rất tốt.

Muốn có được lực lượng cường hãn, quá trình này cần thời gian, nhưng tương lai đang ở phía trước, thấy được, một ngày nào có có thể chạm đến.

“Càng ngày càng thấy rõ ràng, ít mơ hồ đi rồi.”

Tu luyện tinh thần não bộ, cần chậm chạp tiến lên, không nóng không vội, mà trong những ngày này tu luyện, hắn cảm thấy bản thân thu hoạch cũng tương đối khá, mặc dù tiến triển chậm, nhưng ở trong đó cũng có tương quan đến trị số tinh thần của hắn.

Trong đêm tối.

Lâm Phàm đang tu luyện.

Lạt Điều đang hấp thu năng lượng mảnh vỡ.

Tiểu Hi Vọng nằm ngáy o o.

Mà ở tỉnh ngoài, thân thể cao lớn của dê rừng đen như một ngọn núi lớn trong đêm tối, nó ngồi dưới đất, nhìn lên bầu trời đen nhánh, ban đêm không chút ánh sáng, lộ ra yên tĩnh, thê lương.

Đột nhiên.

Giữa bầu trời đêm đen kịt, một tia sáng lướt qua, vạch phá màn đêm đen kịt, bay về phía dê rừng đen, dê rừng đen đứng dậy, phát ra tiếng gầm gừ, màn đêm yên tĩnh bị phá vỡ, bốn phía ruyền đến tiếng rống đinh tai nhức óc.

Vệt sáng dần dần tiêu tán.

Một vị nam tử chân đứng trên phi hành khí, nổi bồng bềnh giữa không trung, nhìn chăm chú dê rừng đen bên dưới.

Chương 371 - Nếu như người quản lý không bỏ... (3)

Dê rừng đen cũng ngẩng đầu nhìn về phía đối phương.

Hai bên nhìn nhau.

Màn đêm lại trở nên yên tĩnh.

Sau một hồi.

Nam tử chậm rãi hạ xuống chỗ cổ dê rừng đen, lấy ống tiêm được giữ gìn cẩn thận, chất lỏng trong ống tiêm hiện ra hình xoắn ốc, màu lam, đột nhiên đâm về phía cổ của dê rừng đen.

Đây chất lỏng không biết này vào trong cơ thể dê rừng đen, mãi đến khi thấy đáy.

“Ta có thể làm chỉ là những thứ này, Dũng ca, thời gian không còn nhiều lắm, trong cơ thể người đã xuất hiện kháng thể đối với thuốc, thuốc này sắp vô dụng với ngươi rồi.”

Nam tử nhẹ giọng nói.

Dê rừng đen không thể nói chuyện, yên lặng gật đầu, rõ ràng dáng vẻ dữ tợn đáng sợ, nhưng giờ phút này lại lộ ra một tia nhân tính.

“Dũng ca, nàng bây giờ rất tốt, có ta ở đây, nàng sẽ không ra mặt chiến đấu, cũng sẽ không tiếp tục chuyển biến xấu, ngươi đừng đến đó nữa, nếu không lại càng hỏng bét.” Nam tử chân thành nói, từ trong ngực lấy ra một tấm hình, giơ đến trước ánh mắt đỏ tươi của dê rừng đen.

Dê rừng đen chậm rãi vươn tay ra, móng tay sắc bén nhẹ nhàng nắm vuốt, cẩn thận nắm tấm hình như tro bụi kia tại đầu ngón tay, lẳng lặng nhìn.

“Tin ta, ta là do ngươi cứu sống, cũng là do ngươi bồi dưỡng, ta sẽ không lừa ngươi.” Nam tử nói.

Dê rừng đen vẫn duy trì động tác đó, chỉ sợ hơi cử động một chút, sẽ làm rơi tấm hình trên đầu ngón tay, từ đó không tìm được nữa.

Nam tử không vội vàng rời đi.

Mà trôi nổi xung quanh, tự lẩm bẩm một mình.

“Dũng ca, ngươi biết không, bây giờ ta rất mệt mỏi, mỗi ngày khi mở mắt ra, nhìn thấy hoàn cảnh xung quanh vẫn là hoàn cảnh quen thuộc, ta cảm thấy may mắn, ta rất sợ hãi, xung quanh đột nhiên biến thành một màu đỏ máu.”

“Tổ Tài QUyết Thiên Vương trước kia đã không còn, tưởng tượng đến năm đó chúng ta nổi bật như thế nào, lóa mắt ra sao, trong mắt những người sống sót, chúng ta là cứu tinh, chúng ta là chúa cứu thế, nhưng… Chúng ta không lay chuyển được bọn hắn, anh hùng gì chứ, chúa cứu thế gì chứ, chỉ là công cụ trong tay bọn hắn mà thôi.”

Nam tử bình thường trong mắt người khác chính là người ít nói, từ đầu đến cuối đều im lặng, trong mắt người không biết, hắn ta lạnh như núi tuyết, cao ngạo vô cùng.

Thế nhưng chỉ có mình nam tử biết rõ.

Hắn ta không có người để kể.

Chỉ có thể nói cho Dũng ca nghe.

Dê rừng đen vẫn luôn im lặng, chậm rãi xoay đầu, nhìn về phía nam tử.

“Ai, lại nói nhiều lời như vậy, Dũng ca, ta phải đi rồi, tin ta, nhất định phải tin ta, ta lấy tính mạng ra đảm bảo.”

Sau khi nam tử nói xong câu đó, lập tức hóa thành một tia sáng rời khỏi nơi này.

…

Sáng sớm.

“Buổi sáng tốt lành.”

Lâm Phàm ra khỏi phòng, mặt mũi tươi cười giơ tay chào hỏi với Tiểu Hi Vọng, sau đó đi vào toilet rửa mặt, đi ra bắt đầu ăn bữa sáng.

“Thúc thúc, buổi sáng tốt lành.”

Tiểu Hi Vọng điềm nhiên chào hỏi.

Lâm Phàm sờ đầu của nàng.

“Thúc thúc, Lạt Điều đâu?”

“Nó ngủ nướng.”

Lạt Điều còn đang hấp thu năng lượng trong mảnh vỡ, không quấy rầy nó, mặc cho nó hấp thu, Lạt Điều tiến hóa cần năng lượng của mảnh vỡ.

“A, Lạt Điều thật hạnh phúc, ngủ đến tự nhiên tỉnh là chuyện vui vẻ nhất.” Tiểu Hi Vọng rất hâm mộ, mỗi ngày nàng đều phải rời giường thật là sớm, mỗi ngày đều có rất nhiều chuyện.

Đặc biệt bận rộn.

Nhưng mọi chuyện đều rất cần thiết.

Ăn xong bữa sáng, Lâm Phàm rời khỏi nhà, đi xem tinh tinh, đã thấy A Quyền đang ở bên cạnh tinh tinh, nói chuyện với tinh tinh, hắn ta nói, tinh tinh nghe, tin tinh gào thét, A Quyền gật đầu, dường như có thể hiểu được ý của đối phương.

Hai bên tạm thời không cần chú ý.

Vật biểu tượng của tường rào Miếu Loan, không có việc gì cứ để bọn hắn nói chuyện phiếm lung tung đi, khi có việc, an toàn của tường rào phải giao cho bọn họ.

Đi đến bên ngoài tường rào.

Đám người xây dựng tường thành lục tục đến.

“Đại Bảo, đến đây.” Lâm Phàm vẫy tay với Vương Đại Bảo.

Vương Đại Bảo nhanh chóng chạy đến, “Lâm ca, có chuyện gì sao?”

“Tình hình bọn hắn bây giờ như thế nào?” Lâm Phàm nhìn về phương xa, Lý Quyền Phi đang tạo xi măng, Cao Sơn thi triển năng lực đào đất, Hứa Dương xoa mắt, sau đó mở trừng hai mắt, tia lửa bắn ra hàn kiến trúc kim loại.

Ba vị này đều là nhân tài, đều đại tài xây dựng công trình.

Lòng yêu tài của hắn đã sớm rục rịch.

“Lâm ca, yên tâm đi, không kém gì nhiều, bọn hắn có hứng thú rất lớn với tường rào Miếu Loan chúng ta, ta nắm chắc rất lớn, đảm bảo bọn hắn muốn ở lại tường rào.” Vương Đại Bảo nói. Hắn ta hết sức thể hiện rõ tình hình tường rào, thể hiện mặt tốt nhất ra.

Hắn ta có thể nói như vậy, bởi vì bất cứ một tường rào nào, cũng khó có thể giống như tường rào Miếu Loan.

Bọn người Lý Quyền Phi ở chợ giao dịch tìm kiếm đường sống, vất vả như thế nào đương nhiên không cần nhiều lời, nếu như không phải cuộc sống ép buộc, ai mà không muốn có một nơi nghỉ ngơi an ổn.

“Ta tâm sự với bọn hắn, ngươi không cần đi theo, tự làm chuyện của ngươi đi.”

Lâm Phàm đi về phía bọn hắn.

Lúc này bọn người Lý Quyền Phi đang làm việc rất cố gắng, rất nhiệt tình.

Trải qua những ngày qua, bọn hắn biết tường rào Miếu Loan và những tường rào mà bọn hắn từng thấy không giống nhau.

Khiến người sống ở nơi này nhìn thấy hy vọng.

Thậm chí có thể chạm đến.

Tất cả mọi người tràn ngập nhiệt tình trải qua cuộc sống mỗi ngày.

Nụ cười tươi cũng xuất phát từ tận đáy lòng.

Bởi vậy, ý của của bọn hắn bắt đầu dao động, đó chính là muốn ở lại tường rào Miếu Loan, nhưng bọn hắn sợ, sợ sẽ bị từ chối không nhận, trước kia bọn hắn lo lắng chính là khi gia nhập tường rào, sẽ không có tiền lương.

Chương 372 - Nếu như người quản lý không bỏ... (4)

Nhưng còn bây giờ thì sao, ý nghĩ của bọn hắn đã lặng lẽ thay đổi.

Đó chính là sợ bị từ chối.

“Các ngươi vất vả rồi.” Lâm Phàm tươi cười chào hỏi với bọn hắn.

Vẻ mặt Lý Quyền Phi tươi cười, “Quản lý Lâm, buổi sáng tốt lành.”

Cao Sơn và Hứa Dương cũng vội vàng dừng động tác trong tay lại, nhiệt tình hỏi thăm.

“Cuộc sống sau khi làm việc tốt không, có gì cần, có thể nói với Đại Bảo, hắn có thể chuẩn bị giúp ngươi.” Lâm Phàm nói.

Lý Quyền Phi vội vàng nói, “Người quản lý, đã rất tốt, ở không tệ, ăn rất tốt, ta đã đi qua nhiều tường rào, trải qua rất nhiều, chưa từng gặp nơi nào giống nơi này.”

“Cảm ơn đã khích lệ, những chỗ cần tiến bộ trong tường rào Miếu Loan chúng ta còn rất nhiều, không tốt như các người nói đâu.” Lâm Phàm khiêm tốn nói.

“Không, không, đặc biệt tốt, thật, các ngươi nói có phải không.” Lý Quyền Phi kéo Cao Sơn và Hứa Dương đến.

Cao Sơn và Hứa Dương gật đầu giống như gà mổ thóc, tần suất cực nhanh, ý rất rõ ràng, không sai, nói rất đúng.

Vào giờ phút này.

Lâm Phàm đã nhìn ra được ý nghĩ chân thật của bọn hắn.

Lâm Phàm thở dài, “Thật ra ta cũng chỉ là kẻ tầm thường, không có lý tưởng và mục tiêu vĩ đại gì cả, chuyện duy nhất muốn làm chính là mọi người cùng nhau đoàn kết, xây dựng tường rào Miếu Loan càng ngày càng tốt, giúp cho người sống chúng ta, có một nơi nghỉ ngơi, bởi vậy, khoảng thời gian trước ta ra ngoài, chính là tìm kiếm những người cùng chung chí hướng.”

Nghe thấy vậy, hai mắt Lý Quyền Phi tỏa sáng.

Cùng chung chí hướng?

Cái này không phải đang nói chúng ta sao?

“Quản lý Lâm.”

“Hả?”

“Ngươi thấy chúng ta thế nào?”

Lâm Phàm nhìn về phía ba người đang tràn đầy mong đợi, kiềm nén vui vẻ trong lòng, giả vờ hỏi, “Các ngươi đồng ý gia nhập tường rào Miếu Loan?”

Bọn người Lý Quyền Phi nhìn hắn, vẻ mặt vô cùng kiên định.

“Nếu như người quản lý không bỏ, chúng ta tình nguyện cống hiến vì tường rào.”

Bọn hắn chính là chờ câu hỏi này của Lâm Phàm.

Mà Lâm Phàm cũng muốn bọn hắn chủ động mở miệng.

Lâm Phàm ra ngoài nên thật sự không biết, quãng thời gian hắn không có ở đây, bọn người Lý Quyền Phi thật sự thèm thuồng các phúc lợi của tường rào Miếu Loan đến phát khóc.

Còn có loại chế độ kia, càng khiến bọn hắn tha thiết mơ ước.

Chỉ cần đầu óc không ngốc.

Không cần nghĩ gì nữa.

“Được, quá tốt rồi, tường rào Miếu Loan có ba vị gia nhập, vậy thì sẽ càng cường thịnh hơn, nhưng mà các ngươi yên tâm, đã nói rõ chi phí sau khi xây dựng tường thành rồi, nhất định phải đưa.” Lâm Phàm nói.

Lý Quyền Phi nói, “Người quản lý, ngươi đang nhục nhã chúng ta sao?”

“KHông có mà?”

“Tại sao lại không có, chúng ta rõ ràng đã là một thành viên trong tường rào, ngươi lại nhất định phải trả thù lao huyết tinh cho chúng ta, đây không phải là xem chúng ta như người một nhà, nếu như thật sự như vậy, chúng ta đi là được.”

“Đừng tức giận, cái này quả thật là do ta, ta xin lỗi các ngươi, tường rào Miếu Loan thành tâm hoan nghênh các ngươi.” Lâm Phàm nói.

“Cái này còn tạm được.” Lý Quyền Phi cười, đừng đưa huyết tinh, đưa huyết tinh thì chúng ta sẽ tức giận.

Cao Sơn và Hứa Dương cũng cười.

Cười rất vui vẻ.

Mục tiêu trong lòng cuối cùng cũng thực hiện được.

“Bây giờ tường rào Miếu Loan đang thiếu ban xây dựng, ta nghĩ sẽ để cho các ngươi phụ trách ban xây dựng này, không biết các ngươi có đồng ý hay không?” Lâm Phàm hỏi.

“Người quản lý có thể coi trọng ba huynh đệ chúng ta như vậy, chúng ta còn có gì để nói nữa chứ, chỉ có thể máu chảy đầu rơi.” Lý Quyền Phi kích động nói.

Không ngờ đến gia nhập tường rào Miếu Loan, còn có thể làm lãnh đạo một ban.

Đây quả thật vượt quá sức tưởng tượng của bọn hắn rồi.

“Tốt, thật sự quá tốt.” Lâm Phàm nghĩ đến thực lực của bọn hắn, nói tiếp, “Bây giờ các ngươi là Giác Tỉnh Giả cấp hai, thực lực vẫn còn hơi thấp, ta sẽ nói cho Đại Bạo, mỗi ngay các ngươi đều phải sử dụng huyết tinh và thịt dị thú đầy đủ, cần trong thời gian ngắn nhất, tăng cấp lên, chỉ khi nào thực lực cường đại, mới có thể bảo vệ tường rào chúng ta tốt hơn.”

Ba người bọn họ thực sự là nhân tài, tuy rằng sức chiến đấu có thể không đủ, nhưng tuyệt đối là nhân tài quan trọng của tường rào.

“Tường rào chúng ta…”

Bọn người Lý Quyền Phi lẩm bẩm lặp lại mấy lần, ánh sáng trong mắt càng ngày càng sáng rỡ, đột nhiên vỗ trán, “Đúng, tường rào chúng ta, chúng ta nhất định phải xây dựng tường rào chúng ta càng tốt đẹp hơn, càng hưng thịnh hơn.

Toàn thân bọn hắn lúc đầy tràn ngập nhiệt tình.

Hắn ta không thể bộc phát hết tất cả nhiệt tình ra, chỉ có thể vùi đầu mà xây dựng tường thành.

Lâm Phàm vui mừng cười.

Cuối cùng cũng xong rồi.

Từ đầu đến cuối hắn đều tin rằng, chỉ cần thành thành thật thật thể hiện sự ưu tú của tường rào ra, nhất định sẽ khiến người ta động tâm.

Bình đẳng, ở chung hài hòa.

Là yếu tố mấu chốt xem tường rào có ổn định hay không.

Hoàn cảnh sinh sống và mức độ hài lòng của đám người sống sót, càng quan trọng trong việc khiến bọn hắn có lòng cảm mến hay không.

Đây là chuyện không thể thiếu.

Lúc này.

Đằng xa truyền đến tiếng của lão Chu.

“Lâm Phàm, tường rào Kim Lăng bên kia có tin tức, ngươi đến nhận một chút.”

“Biết.”

Lâm Phàm và bọn người Lý Quyền Phi nói đơn giản với nhau vài câu, rồi vội vàng rời đi.

Lý Quyền Phi nhìn bóng lưng Lâm Phàm rời đi, siết chặt nắm đấm, khí thế dâng cao nói,

“Làm thôi, lấy bản lĩnh chân chính của chúng ta ra.”

“Làm!”

“Làm!”

Vùi đầu gian khổ làm, điên cuồng vội vàng làm.

“Lâm Phàm, nếu không thì thôi đi, ta cảm thấy sẽ rất nguy hiểm.”

Lão Chu cảm thấy vô cùng lo lắng đối với chuyện mà tường rào Kim Lăng nhắc đến.

Chương 373 - Cách phòng thủ tốt nhất chính là tiến công.

Mượn máy bay vận tải phải trả giá đắt là chuyện đương nhiên.

Nhưng tường rào Kim Lăng muốn Lâm Phàm tham gia hoạt động, hắn ta luôn cảm thấy chuyện này không đơn giản như thế.

“KHông sao cả, muốn có được thứ gì, nhất định phải bỏ ra, hơn nữa ta cũng muốn biết thêm nhiều chuyện hơn, chuyện mà có thể khiến tường rào Kim Lăng mời tham gia, vậy thì chỉ có một, đó chính là có liên quan đến dị thú.” Lâm Phàm nói.

Đi vào tường trong, phòng liên lạc, phòng liên lạc của tường rào Miếu Loan rất đơn giản, không có đồ gì cả, chỉ có một máy vô tuyến điện cũ kỹ được đặt ở đó, trước kia cũng chưa từng dùng qua, cũng không ai muốn liên lạc với nơi này.

Nó cũng chỉ mới được sử dụng trong thời gian gần đây mà thôi.

“Ta là Lâm Phàm.”

Bắt đầu trò chuyện.

Sau khi giao lưu vài câu ngắn ngủi, đã quyết định xong những chuyện cần thiết.

“Nói thế nào?” Lão Chu nôn nóng hỏi.

Lâm Phàm nói, “Ngày mai ta phải đến tường rào Kim Lăng một chuyến, bọn hắn phát hiện sào huyệt của một con dị thú có trí tuệ, trong quá trình dị thú có trí tuệ tập hợp dị thú, bọn hắn muốn chủ động xuất kích, diệt trừ dị thú có trí tuệ.”

“A? Cái này cũng quá nguy hiểm rồi.” Lão Chu kinh hô, săn giết dị thú có trí tuệ?

Đây chính là dị thú có trí tuệ, số lượng dị thú xung quanh tuyệt đối rất nhiều, nhất là muốn giết chết dị thú có trí tuệ, nhất định phải xâm nhập vào bên trong nội bộ kẻ địch, một khi bị dị thú bao vây… Hắn ta cũng không dám tưởng tượng.

“Không có việc gì.” Lâm Phàm bây giờ rất tự tin về thực lực của mình.

Lão Chu thở dài một tiếng, biết có khuyên cũng vô dụng.

Tường rào Miếu Loan có thể phát triển đến mức độ bây giờ, đều là nhờ Lâm Phàm quết đoán chỉnh đốn và cải cách, hắn ta tựa như linh hồn của tường rào, một khi hắn có việc gì, vậy thì trong nháy mắt

tường rào sẽ bị đánh lại nguyên hình.

Cho nên hắn ta lo lắng, sợ hãi, căng thẳng.

Lão Chu nắm lấy tay Lâm Phàm, "Ca, ta gọi ngươi là ca, ngươi nhất định phải chú ý an toàn đấy."

"Đã hiểu."

Lâm Phàm cười, bộ dáng căng thẳng của lão Chu, khiến hắn có chút bất đắc dĩ, nhưng mà tường rào Kim Lăng quả thật có can đảm, vậy mà muốn chủ động ra tay, nhưng ngẫm lại cũng có thể hiểu được.

Chủ công chiếm ưu thế, dù sao cũng tốt hơn bị động phòng thủ.

Chỉ là theo Lâm Phàm, lần hành động này đối với tường rào Kim Lăng, có thể sẽ tổn thất nặng nề.

…

Tường rào Kim Lăng.

Tin tức đã truyền ra.

Phát hiện sào huyết của dị thú có trí tuệ, chuẩn bị xây dựng một đội cảm tử, phụ trách tiêu diệt dị thú có trí tuệ, danh sách cần tất cả là hai mươi người, do chính mình tự báo danh.

"Danh sách còn mười chín người."

Cố Giang từ bên ngoài đi vào, đi đến trước bàn, cầm bút lông, không chút do dự viết ra tên của mình vào bảng danh sách trên bàn.

Hắn ta thân là Giác Tỉnh Giả cấp năm của tường rào Kim Lăng, gặp được loại chuyện như vậy, đương nhiên sẽ không lùi bước, mà dũng cảm tiến lên.

Sau khi viết xong tên của mình.

Cố Giang quay người rời đi.

Trong phòng nghỉ vô cùng an tĩnh, sau khi Cố Giang xuất hiện, trước kia có một vài người còn đang suy nghĩ, bây giờ tựa như đã nghĩ thông suốt.

"Tính thêm ta nữa, mẹ nó, sớm cũng giết muộn cũng giết, một ngày nào đó cũng phải đến lượt chúng ta."

“Ca, thế nhưng ngươi còn có con nhỏ và chị dâu.”

“Không sao cả, ta chết rồi, đứa nhỏ cứ giao lại cho chị dâu ngươi, tường rào cũng sẽ không bỏ qua miếng ăn của bọn họ.”

“Tính thêm ta nữa.”

“Ngươi thì thôi đi, Liệp Sát giả cấp ba mà đến xem náo nhiệt gì chứ, ít nhất phải là cấp bốn, còn là Giác Tỉnh Giả mới được.”

Lúc này, một nam tử đầu trọc, hình thể cường tráng đầy cơ bắp, đứng dậy, sờ cái đầu trụi lủi của mình, cười he he nói, “Ta tham gia không có vấn đề gì chứ.”

Đám người cùng nhìn về phía đầu trọc có tướng mạo tráng kiện kia.

Nhìn có vẻ vô cùng hung hãn.

Nhưng thật ra ai có thể ngờ được hắn ta là một nam nhân lỗ mãng nhưng nội tâm tinh tế tỉ mỉ chứ.

Hơn nữa đừng thấy hắn ta là Liệp Sát giả cấp bốn, thế nhưng lực lượng của hắn ta lớn đến đáng sợ, Liệp Sát giả cùng cấp ngay cả một nửa lực lượng của hắn ta cũng không đỡ nổi, đúng là quái thai, chỉ là tốc độ của hắn ta cũng không nhanh.

Có người nói đùa, hắn ta dùng huyết tinh và thịt dị thú, sợ là đều tăng lực lượng cả rồi.

Nếu như Lâm Phàm biết tình huống này, có thể lập tức phân tích ra, thuộc tính ba chiều của đối phương khẳng định mặt thể chất là cao nhất.

“Bảo ca đương nhiên không thành vấn đề.”

Đám người này đều biết rõ thực lực của Bảo ca.

Đúng là cấp bậc quái vật.

Thật là đáng sợ.

Lúc này.

Tại một chỗ khác của tường rào Kim Lăng.

“Tướng quân, ta… ta cũng phải đi?”

La Minh rất hoảng, khoảng thời gian qua ở nơi này thật sự quá sung sướng, huyết tinh và thịt dị thú cung không đủ cầu, muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, chất lượng sinh hoạt ít nhất phải tăng 50-60 lần.

Hắn ta nghĩ cả đời trải qua như vậy thì thật tốt.

Ai có thể ngờ đến lần hành động này lại tính hắn ta vào nữa.

“Nuôi binh ngàn ngày dùng binh một giờ, ngươi nên cống hiến rồi, ngươi là Giác Tỉnh Giả dịch chuyển không gian, vốn nghĩ có đầy đủ thời gian, bồi dưỡng ngươi thật tốt, nhưng hiện thực không bao giờ tốt như những gì chúng ta nghĩ, chúng ta đã biết sào huyết của dị thú có trí tuệ, hơn nữa bọn chúng đang chuẩn bị cho lần hành động tiếp theo, vì không để tổn thất thật lớn xảy ra, chúng ta nhất định phải sớm tiêu diệt bọn chúng.”

Trình tướng quân trầm giọng nói, thấy ánh mắt né tránh của La Minh, không khỏi híp mắt, “Ngươi sợ?”

“KHông, không có.” La Minh điên cuồng lắc đầu.

Chương 374 - Cách phòng thủ tốt nhất chính là tiến công. (2)

Trình tướng quân đi đến bên cạnh La Minh, vỗ vai hắn ta nói, “Ngươi phải biết, huyết tinh và thịt dị thú mà ngươi sử dụng, là do người khác liều sống liều chết, cũng không nỡ sử dụng mang về, ưu tiên đưa cho ngươi, bọn hắn không phải không muốn dùng, mà là biết cho ai dùng thì sau này mới có tác dụng lớn nhất.”

La Minh cúi đầu, không nói gì, trong lòng rất bối rối, hắn ta không muốn đi, không muốn mạo hiểm, chỉ muốn hưởng thụ.

TRình tướng quân nói, “Khi ngươi vừa đến đây là cấp hai, bây giờ ngươi đã là cấp ba, trong thời gian ngắn ngủi như vậy có thể tăng lên đến tình trạng này, tự ngươi ngẫm lại xem đã sử dụng bao nhiêu huyết tinh, bao nhiêu thịt dị thú.”

“Tướng quân, những cái này ta đều hiểu.” Tâm tính La Minh sắp nổ tung.

Đáng chết, thật là đáng chết..

Hắn ta không ngờ chuyện lại trở nên như vậy.

Cuộc sống đang yên đang lành bị náo loạn.

Móa!

Mẹ nó thật sự không muốn thấy mọi chuyện phát triển theo hướng này.

Nhưng hắn ta biết, bây giờ nói gì cũng vô dụng, lão già trước mắt này đã xác định rồi, chạy thì nhất định hắn ta không thể chạy được, cho dù hắn ta từ chối cũng không có tác dụng gì.

Có một chuyện từ đầu đến cuối hắn ta thật sự không rõ.

Ông già này rốt cuộc muốn làm gì, La Minh ta chính là người của ngươi đó, ngươi lại đẩy ta ra tiền tuyến như vậy.

Nếu như ta chết rồi.

Xem như ngươi đã thiếu đi mất một thủ hạ tuyệt đối trung thành đó.

Chỉ là sao hắn ta biết được, tranh đấu giữa Trình tướng quân và thủ trưởng thuộc về đấu tranh địa vị của bản thân hai bên, nhưng khi có chuyện liên quan đến an nguy của tường rào, đều phải lấy đại cục làm trọng.

“Ngươi biết được là tốt, đi thu xếp một chút đi, yên tâm, đội cảm tử có hai mươi người, bọn hắn phụ trách mở đường, mà ngươi thuộc về nhân viên đội hành động trung tâm, bên cạnh sẽ có người bảo vệ ngươi.” Trình tướng quân chậm rãi nói từng chữ.

Hắn ta không tin.

Cúi đầu, trong lòng lạnh lẽo bước ra ngoài.

Trình tướng quân nhìn bóng lưng La Minh rời đi, trong lòng biết hắn ta không đáng tin cậy, nhưng không còn cách nào khác, Giác Tỉnh Giả dịch chuyển không gian quá khan hiếm, dẫn đến người như vậy cũng khó tìm.

KHông đáng tin thì không đáng tin, hành động thì vẫn phải hành động.

Cũng chỉ có La Minh mới có thể đột nhiên xuất hiện cạnh dị thú có trí tuệ mà không bị dị thú phát hiện ra.

Chỉ là Giác Tỉnh Giả dịch chuyển không gian cấp ba, khoảng cách dịch chuyển quá gần, nếu là cấp bốn thì tốt biết bao, cho dù không cần cấp bốn, chỉ cần là cấp ba hậu kỳ là được.

…

Ngày tiếp theo.

Tường rào Kim Lăng.

Một chiếc xe con chậm rãi đến gần tường thành.

Dừng xe ở sát dưới tường thành, nhảy lên một cái, lập tức nhảy đến tường thành, trong nháy mắt đã khiến mọi người xung quanh chú ý đến.

“Ngươi là ai?”

Đội viên tuần tra cầm súng nhắm về phía Lâm Phàm, tường rào Kim Lăng có trình độ bảo an cực cao, không giống tường rào khác, ngươi nhảy lên thì cứ nhảy đi, có liên quan gì đến chúng ta.

Nhưng nơi này thì không thể được.

“Ta nhận lời mời của Lạc Thải Điệp đến đây, làm phiền thông báo một chút.” Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

“Chờ một lát.”

Đội viên tuần tra lập tức liên lạc, rất nhanh đã được xác nhận, quả thật là được mời tới, sau đó một đội viên đến trước mặt Lâm Phàm, “Mời đi theo ta, ta dẫn ngươi đi.”

“Được, cảm ơn.” Lâm Phàm trả lời.

Đội viên tuần tra ngây người, đã rất lâu rồi chưa từng nghe thấy có người nói hai chữ Cảm ơn đơn giản này, “Không cần cảm ơn.”

He! Đều rất hiểu lễ phép.

Quả nhiên, tường rào càng có chế độ điều lệ, người bên trong tường rào càng lễ phép, thật tốt.

Cũng không lâu lắm, đi ngang qua tường ngoài, đi vào tường trong, gặp được Lạc Thải Điệp.

“Hoan nghênh ngươi đến.”

Sau khi Lâm Phàm xuất hiện, Lạc Thải Điệp đang xem xét địa đồ mỉm cười, vươn tay ra, thân thiện chào hỏi.

“Cảm ơn.”

Hai bên bắt tay.

Lâm Phàm nói, “Lạc tiểu thư, đa tạ tường rào Kim Lăng các ngươi đồng ý cho mượn máy bay vận tải.”

“Thật không dám giấu, gần đây tường rào Kim Lăng chúng ta có hành động cần dùng đến máy bay vận tải, nếu như không có việc, nhất định không thành vấn đề, hơn nữa tường rào Kim Lăng chúng ta thiếu người, cho nên mời ngươi giúp đỡ, không có ý gì khác.” Lạc Thải Điệp nói.

Nàng biết Lâm Phàm rất mạnh.

Chuyện mảnh vỡ đã truyền ra.

“Giết dị thú là chuyện mà mỗi một người sống trong tận thế đều nên làm, không cần khách sáo, có thể hỗ trợ là vinh hạnh của ta.” Lâm Phàm tương đối tôn trọng tường rào Kim Lăng.

KHông phải tất cả tường rào đều có thể giống như tường rào Kim Lăng.

Nếu là tường rào Thủ Đô, chỉ sợ đã sớm xem tường rào khác như pháo hôi.

Bảo vệ?

KHông nghĩ đến chuyện hại các ngươi đã không tồi rồi.

Lạc Thải Điệp đến trước bàn đặt địa đồ, chỉ vào bản đồ trên bàn.

“Vị trí của dị thú có trí tuệ nằm bên trong Xích Sơn, nơi này ba mặt đều có nước bao quanh, địa thế dốc đứng, số lượng dị thú tồn tại rất nhiều, chúng ta hoài nghi sơ bộ mảnh vỡ chắc hẳn rơi xuống ở chỗ này.”

Lâm Phàm nhìn địa đồ, tuy rằng xem không hiểu, nhưng cảm thấy vô cùng khiếp sợ, “Địa thế rắc rối phức tạp, kiến trúc xung quanh thưa thớt, nói cách khác không có công sự che chắn, cần đối mặt chính diện với dị thú, tình huống này rất không ổn, rất tồi tệ.”

Lạc Thải Điệp gật đầu, “Đúng vậy, không có kiến trúc, đối diện trực tiếp với dị thú có mức độ hung hiểm rất cao, nhưng không còn cách nào khác, chờ dị thú có trí tuệ tập hợp xong đại đội, còn không bằng nhân loại chúng ta chủ động xuất kích, đánh giết dị thú có trí tuệ,

một lần vất vả cả đời nhàn nhã, giải quyết nguy hiểm lâu dài.”

Chương 375 - Cách phòng thủ tốt nhất chính là tiến công. (3)

“Đây là các ngươi đã ôm quyết tâm quyết tử rồi.” Lâm Phàm biết người tình nguyện tham gia lần hoạt động này đều là dũng sĩ.

“Quản lý Lâm, nếu như ngươi không đồng ý, thật ra cũng không sao cả, khi đó chỉ là nói mà thôi.” Lạc Thải Điệp nói.

Lâm Phàm xua tay, cười nói, “Con người ta cái gì cũng sợ, không sợ nhất chính là dị thú, Lạc tiểu thư, nếu như tiện, có thể nói cho ta một chút các ngươi bố cục như thế nào không?”

“Đương nhiên là được.” Lạc Thải Điệp chỉ vào địa đồ nói, “Chúng ta lập ra đội cảm tử, có tất cả là hai mươi người, nhiệm vụ của bọn hắn là thanh lý dị thú xung quanh dị thú có trí tuệ, mà trước khi bọn hắn hành động, sẽ có một đội ngũ, hấp dẫn dị thú trong Xích Sơn, tranh thủ thời gian cho đội cảm tử, cuối cùng thì là thành viên tổ hành động, bọn hắn sẽ hộ tống người dịch chuyển không gian tiến vào trong phạm vi gần dị thú có trí tuệ, đặt thuốc nổ nồng độ cao, trực tiếp nổ chết dị thú có trí tuệ.”

“Mà quản lý Lâm, ngươi chỉ cần gia nhập đội thu hút dị thú là được, tranh thủ thời gian cho bọn hắn.”

“Đồng thời, tường rào Nam Thông bên kia cũng sẽ tiến hành hành động, hai mặt cùng kéo, tranh thủ thời gian.”

“Tỉnh Dưỡng Lão không phải là tường rào Kim Lăng thì cũng là tường rào Nam Thông, hai bên đã đạt thành nhận thức chung, cùng nhau hành động, diệt trừ dị thú có trí tuệ mang đến nguy hại lớn nhất cho bọn hắn.

Đã từng muốn tìm, lại tìm không được.

Không ngờ dị thú có trí tuệ lại sống ở nơi này.

Lâm Phàm biết dị thú có trí tuệ có năng lực, chính là bão táp tinh thần, có thể gây tổn thương tinh thần cho người đến gần, bởi vậy, nhất định phải có Giác Tỉnh Giả có năng lực dịch chuyển không gian, đột nhiên xuất hiện, thả thuốc nổ xuống, xoay người chạy, dẫn đến nổ lớn gây tổn thương cho dị thú, thậm chí giết chết đối phương.

“Đúng rồi, Giác Tỉnh Giả dịch chuyển không gian mà ngươi nói,

không phải là tên kia của tường rào Diêm Hải chứ." Lâm Phàm nghĩ đến tên kia, đã cảm thấy khôi hài, nghĩ đến hắn ta được tường rào Kim Lăng coi trọng, cho rằng có thể vô pháp vô thiên, đáng tiếc… Không như mong muốn.

"Ừm, là hắn."

"Đáng tin không, đừng có dến phút cuối, hắn nửa đường hoảng sợ, trực tiếp thất bại trong gang tấc." Lâm Phàm tỏ vẻ rất hoài nghi, thậm chí không tin đối phương có thể làm được chuyện này.

Lạc Thải Điệp không thể nào đưa ra đáp án.

Nàng cũng không biết có thất bại trong gang tấc hay không.

"Trình tướng quân đảm bảo sẽ không." Lạc Thải Điệp ngẫm nghĩ, nghĩ đến lời thề són ắt đảm bảo của Trình tướng quân, không còn cách nào khác, chỉ có thể lựa chọn tin tưởng.

Lâm Phàm không nhiều lời, nói hay không nói, cũng chẳng có gì khác nhau.

Sau khi biết được bố cục, Lạc Thải Điệp dẫn Lâm Phàm đến gặp mặt với đội người sống sót thu hút dị thú, nhân số không ít, một hai trăm người, đa số đều có thực lực cấp hai trở lên, có Giác Tỉnh Giả, có Liệp Sát giả.

Nguồn lực lượng này ở tỉnh Dưỡng Lão có thể nói là rất mạnh.

Nhiệu vụ của đội thu hút dị thú không phải là săn giết dị thú, mà là dẫn dắt dị thú, nghĩ mọi cách trong tình huống bảo vệ bản thân, thu hút càng nhiều dị thú.

Bởi vì hắn là người quản lý của tường rào Miếu Loan, thủ trưởng của Lạc Thải Điệp tiếp đãi hắn, gặp mặt một lần, hàn huyên đơn giản vài câu, tán dương hắn tài giỏi, có năng lực, có tầm nhìn, hy vọng tường rào Miếu Loan có thể phát triển cường thịnh trong tay mình.

ĐỐi với loại tán dương này.

Hắn đương nhiên thản nhiên tiếp nhận.

Không nói chuyện quá lâu như trong tưởng tượng, chỉ có giao lưu ngắn ngủi, sau đó được sắp xếp ở trong tường rào, nghỉ ngơi một đêm, ngày mai sẽ hành động.

Lúc này hắn vô cùng kín tiếng.

Không có quá nhiều giao lưu với những người khác trong tường rào Kim Lăng.

Hắn không đi tìm La Minh.

Chỉ xem bản thân mình như người bình thường mà thôi.

Hắn ở trong tường rào Kim Lăng nhìn xung quanh, so sánh nơi này với tường rào Thủ Đô, nói thật, chênh lệch giữa hai bên rất lớn, tường rào Kim Lăng càng giống như sân chiến đấu trong tận thế, mà tường rào Thủ Đô thì lại giống một thành thị kiểu mới trong tận thế, chỉ là tất cả "trái cây" của tòa thành thị này, đều bị tầng cao nhất nắm trong tay, người của tầng dưới chỉ co thể liều sống liều chết nỗ lực, cũng không thể lấy được gì.

Đi tới, đi tới.

Bên tai vang lên tiếng ồn ào.

"Ngươi không thể đi được, ít nhất hãy nghĩ đến chúng ta có được không." Một giọng nữ vang lên, bi thương, khó chịu, thậm chí còn có mấy phần cầu xin.

Lâm Phàm dừng chân lại, nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Một nữ tử mặc quần áo bình thường, dáng vẻ bình thường, đang nói với một nam tử, trong ánh mặt lộ rõ sự cầu xin.

"Đừng nói nữa, lần hành động này ta nhất định phải tham gia, chỉ cần có thể giải quyết hết dị thú có trí tuệ, tất cả chúng ta đều có thể sống thoải mái."

"Thế nhưng ngươi chỉ là Liệp Sát giả cấp hai."

"Vậy thì sao chứ. nếu như người người cũng giống như ta, vậy thì còn ai có thể đi, bây giờ thế giới này, nhất định phải có người đứng ra."

Lâm Phàm im lặng nhìn.

Ghi nhớ chuyện trước mắt vào lòng.

Hắn biết tận thế nhìn có vẻ rất tồi tệ, nhưng từ đầu đến cuối luôn có người đang may may vá vá.

Có thể là hắn nhìn quá chăm chú, vị nam tử kia quay đầu nhìn thấy Lâm Phàm đang nhìn về phía này, cười cười xấu hổ, sau đó kéo vợ và

con nhỏ quay về phòng.

Lâm Phàm lấy lại tinh thần.

Biết được đây chỉ là một hình ảnh thu nhỏ trong tường rào Kim Lăng mà thôi.

Dám gia nhập vào hành động lần này, bọn hắn đều ôm lý tưởng giống nhau, đó chính là tiêu diệt dị thú có trí tuệ, giải quyết nguy cơ, để khu vực sinh sống càng an toàn hơn.

Chương 376 - Cách phòng thủ tốt nhất chính là tiến công. (4)

“Lạc Thải Điệp sắp xếp cho ta vào đội ngũ thu hút dị thú, ta chỉ có thể là người thu hút dị thú thôi sao?”

Lâm Phàm tự hỏi lòng.

Ngẫm lại cảm thấy nhiệm vụ thu hút dị thú này thật sự cấp quá thấp.

Hắn cảm thấy chuyện mình nên làm, phải là hóa thân thành Thần lửa, gây ra đả kích hàng loạt cho các dị thú, mục đích khi cố gắng tăng thực lực lên, ngoài trự có thể bảo vệ an toàn bản thân, đồng thời còn muốn để cho người sống nhìn thấy, tận thế không phải là không có hy vọng, nhân loại chúng ta vẫn có cường giả của chính mình.

Ngày tiếp theo.

Hành động bắt đầu.

Các thành viên đội thu hút dị thú đã bắt đầu tập hợp, máy bay vận tải đã sớm chờ, rất nhiều người thân đều đến tiễn đưa, đối với cái này, biểu hiện của mọi người đều là bịn rịn lưu luyến.

“Quản lý Lâm, trên đường cẩn thận.” Lạc Thải Điệp nói.

“Yên tâm đi, ta sẽ trông chừng bọn hắn, đảm bảo sự an toàn của bọn hắn…” Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

“A?”

Lạc Thải Điệp nghe không hiểu, cái gì mà gọi là ta sẽ trông chừng bọn hắn, cái này khiến nàng có chút mơ hồ.

Lâm Phàm mỉm cười, không nhiều lời, quay người leo lên máy bay vận tải, nơi đó đã có rất nhiều người đang đợi.

Vừa lên máy bay vận tải.

Hắn đã nghênh đón ánh mắt của mọi gnười.

Dù sao bọn hắn đều nhìn thấy Lâm Phàm nói chuyện với Lạc Thải Điệp, Lạc Thải Điệp là người của thủ trưởng, thuộc tầng quản lý của tường rào Kim Lăng.

“Lạc tiểu thư mời ta đến đây trợ trận cho các ngươi, yên tâm đi, có ta ở đây, các ngươi sẽ không sao.” Lâm Phàm tự tin mở miệng nói.

Xoát!

Xoát!

Đám người khiếp sợ nhìn Lâm Phàm.

Trợ trận?

Chúng ta sẽ không có việc gì?

Bọn hắn gia nhập đội thu hút dị thú, đã chuẩn bị tốt sẽ hy sinh bất cứ lúc nào.

“Xin hỏi ngài là…” Có người không nhịn được cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Lâm Phàm nói, “Người quản lý Lâm Phàm của tường rào Miếu Loan, các ngươi đã từng nghe qua tên của ta chưa?”

Sau khi hắn nói tên ra.

Có người khó hiểu.

Có người dường như nhớ đến cái gì đó.

Lâm Phàm nhìn một vòng, rất hài lòng gật đầu, “Xem ra các ngươi đã biết ta là ai, vậy thì tốt rồi, tin tưởng ta là được, các vị có thể không màng sinh tử, tham gia đội thu hút dị thú, trong lòng Lâm Phàm ta, các ngươi chính là dũng sĩ, mà con người ta không thể chấp nhận nhất, chính là dũng sĩ chết trong tay dị thú.”

Nói xong, hắn bắt đầu tìm kiếm chỗ ngồi.

Vị trí trên máy bay vận tải có hạn đều đã bị người ngồi.

Tìm một vòng không được.

“Quản lý Lâm, ngài ngỗi chỗ ta này.” Một người trẻ tuổi đứng dậy nhường chỗ.

Lâm Phàm đến trước mặt đối phương, gật đầu, “Cảm ơn.’

Lúc này, có người nhỏ giọng hỏi thăm người bên cạnh, hắn là ai, sao chưa từng nghe qua, không phải tường rào Miếu Loan là tường rào rất nhỏ sao?

Nhưng có người biết chuyện nói cho đối phương biết.

Khoảng thời gian trước ngươi có biết cuộc chiến tranh đoạt mảnh vỡ không.

Hắn chính là Lâm Phàm, người lấy được mảnh vỡ.

Bla bla… Sau đó thì kể lại chuyện xưa.

Người biết kể cho người không biết, có loại cảm giác thỏa mãn khi được giải thích cho người khác, mà không biết, người kia sau khi biết rồi, cũng hít vào một hơi, a, hóa ra là hắn à.

Nhưng lúc này, âm thanh vang lên.

“Giữ chắc đồ, bay lên.” Tin tức cất cánh vang lên.

Đám người hít sâu, biết lần hành động này bắt đầu, muốn nói không căng thẳng là giả, ai cũng biết cơ hội sống cũng chỉ có một lần, một khi không còn, vậy thì thật sự không còn nữa, nhưng bọn hắn cũng biết, có chuyện nhất định phải làm, không làm thì sẽ không có người làm.

Bọn hắn muốn làm người trong tận thế.

Không muốn làm quỷ trong tận thế.

Tường rào Kim Lăng cho bọn hắn cuộc sống an ổn, để bọn hắn có cơ hội thành gia lập nghiệp, bọn hắn không phải là vì chính mình, mà là vì đời sau của mình, vì người nhà của mình.

Lạc Thải Điệp nhìn máy bay vận tải đã bay xa.

Nàng không biết tình hình như thế nào.

Nhưng hành động lần này nhất định phải thành công.

Máy bay vận tải rời đi không bao lâu, hai mươi thành viên của đội cảm tử xuất hiện, bọn hắn dùng máy bay trực thăng, khi thành viên của đội thu hút dị thú lôi kéo dị thú rời đi thành công, chính là lúc bọn hắn xâm nhập vào bên trong săn giết dị thú bên cạnh dị thú có trí tuệ, cho dù giết không được, cũng phải lôi kéo nhiễu loạn, để người của tổ hành động có cơ hội tiến vào trong.

…

Xích Sơn.

Máy bay vận tải xuất hiện ở phía trên, dị thú có trí tuệ dường như đã biết, các dị thú bên trong Xích Sơn ngửa đầu lên trời gầm thét, âm thanh đinh tai nhức óc vang vọng không dứt.

Một lượng lớn dị thú đuổi về phía máy bay vận tải.

“Dị thú phát hiện chúng ta.”

“Bây giờ tìm một chỗ hạ xuống, chỉ là tình hình bây giờ muốn hạ xuống là một chuyện rất phiền phức.”

“Bên kia, bên kia có một con đường khá bằng phẳng, chắc hẳn có thể hạ xuống đó.

Máy bay vận tải vòng quanh trên con đường kia, thật lâu còn chưa hạ xuống, các dị thú đã từ đằng xa lao đến.

Lâm Phàm đến đuôi máy bay, nhìn tình hình bên dưới, “Các ngươi chờ một lát, ta đi xuống thanh lý đám dị thú này, đến lúc đó các ngươi xuống là được.”

Vừa dứt lời.

Hắn nhảy xuống, đám người trong máy bay kinh hãi biến sắc, độ cao này mà nhảy xuống thật sự không có chuyện gì sao?

Lâm Phàm cảm nhận sự thoải mái khi rơi xuống, hai chân hướng xuống, hai tay giao nhau, nhìn tình hình bên dưới.

“Ha ha…”

Nhìn xem dị thú đang chen chúc vọt đến, hắn không nhịn được cười trầm thấp.

“Chạy đi đầu thai cũng không nhanh như vậy đâu.”

Ầm ầm!

Trực tiếp rơi xuống đất, vừa rơi xuống đất đã hình thành nên trùng kích, chỉ trong nháy mắt đè sập mặt đất, vết nứt như mạng nhện lít nha lít nhít không ngừng.

Chương 377 - Cách phòng thủ tốt nhất chính là tiến công. (5)

Lâm Phàm chậm rãi giơ tay lên, lửa bùng lên trên tay, khi dị thú không ngừng tới gần, một quyền đánh xuống mặt đất, lửa thuận theo khe hở mặt đất lan tràn ra ngoài, uốn lượn như rắn, nhanh chóng lao ra, khi lan tràn đến trước mặt các dị thú, lửa bùng lên, bao trùm các dị thú.

Tiếng kêu rên.

Tiếng kêu thảm thiết.

Các dị thú bị nhiệt độ cực nóng tàn phá rất thảm.

Chỉ trong chốc lát, lặng yên không một tiếng động.

Lượng lớn dị thú cứ như vậy mà tử vong.

Đám người bên trong máy bay vận tải trên cao nhìn tình hình bên dưới, từng người há hốc miệng, vô cùng chấn kinh, không thể nào tin nổi.

“Thật mạnh.”

“Quả thật đã xử lý hết dị thú.”

“Có thể hạ xuống.”

Máy bay vận tải bắt đầu điều chỉnh góc độ hạ xuống, đóng cửa khoang lại, hạ thấp độ cao.

Lâm Phàm nhìn về phía xa, dị thú trong núi đang xao động, mặt đất chấn động, nói rõ số lượng dị thú tụ tại đây khó có thể tưởng tượng được, sợ là rất nhiều, ngẫm lại cũng đúng, sào huyệt của dị thú có trí tuệ, số lượng dị thú sao lại ít chứ.

Nhìn về phía xa, ở không trung thật xa kia, cũng có điểm đen, xem ra người của tường rào Nam Thông cũng đã đến.

Hai mặt thu hút sự chú ý của dị thú, phân tán số lượng dị thú.

Máy bay vận tải đáp xuống đất, dần dần giảm tốc độ, cửa mở ra, mọi người bên trong lập tức lao về phía Lâm Phàm, ngay vừa rồi, đã không còn ai hoài nghi thực lực của Lâm Phàm nữa.

Đám người trùng trùng điệp điệp tụ lại một chỗ.

“Quản lý Lâm, bây giờ chúng ta chia nhau ra sao?” Có người dò hỏi.

Trước khi bọn hắn đến, đã nhận được mệnh lệnh năm người một tổ, phân tán ra, thu hút sự chú ý của dị thú, từ đó dẫn theo dị thú chạy lòng vòng.

“KHông cần, đều tập hợp một chỗ, các ngươi cứ đi theo sau ta, ta đã nói sẽ đảm bảo an toàn của các ngươi, bao nhiêu người đến, thì sẽ có bấy nhiêu người trở về.” Lâm Phàm nói rất tự tin.

Đám người nghe thấy vậy, há hốc mồm.

Bọn hắn không biết vì sao quản lý Lâm lại tự tin như vậy.

Đương nhiên, nếu không có năng lực hệ hỏa, Lâm Phàm cũng không dám đảm bảo như vậy, không có kỹ năng phạm vi AOE, hắn sao có thể quan tâm được nhiều như vậy.

Nhưng có được năng lực hệ hỏa rồi, tất cả đều không thành vấn đề.

“Dị thú đến.”

Có người chỉ về phía xa hô lên.

Đại quân dị thú trùng trùng điệp điệp điên cuồng lao đến.

Tất cả mọi người chuẩn bị kỹ càng.

Lâm Phàm đi về phía trước, giơ một ngón tay lên, một quả cầu lửa nhanh chóng hình thành rồi mở rộng, từ hình thể rất nhỏ, chỉ trong chớp mắt đã mở rộng đến mức dọa người.

“Quả cầu lửa màu trắng.”

Tất cả mọi người đứng phía sau đều vô cùng khiếp sợ.

Nếu như không tận mắt nhìn thấy, ai dám tin chứ.

Mà có Giác Tỉnh Giả, biết rõ năng lực mạnh yếu thế này, có liên quan

đến tinh thần, mà bây giờ, quả cầu lửa Lâm Phàm phóng thích ra có hình thể to lớn như vậy, thế thì tinh thần phải cường đại đến mức nào?

Ánh mắt bọn hắn nhìn về phía Lâm Phàm vô cùng chấn động.

“Hủy diệt đi.”

Ngón tay Lâm Phàm hất về phía trước, quả cầu lửa lập tức bay ra, phi hành sát mặt đất, uy thế kinh khủng nghiền mặt đất vỡ nát, đám dị thú đang vọt đến cảm nhận được nhiệt độ cao từ bi trắng, cho dù còn chưa chạm đến, thân thể cũng đã xuất hiện vết tích bị đốt cháy khét.

Một tiếng ầm vang.

Tiếng nổ mạnh vang lên.

Đất rung núi chuyển.

Lực trùng kích từ vụ nổ càn quét ra bốn phương tám hướng.

Các dị thú bị quét trúng, thân thể khó có thể cản được cường độ xé rách cực lớn này, vỡ ra, xé rách.

Chỉ một quả cầu lửa.

Đã có thể tiêu diệt đại quân dị thú hơn ngàn con.

“Đi, chúng ta tiến lên.” Lâm Phàm nói.

“A, cái kia… Chúng ta không phải đến để thu hút sự chú ý sao?”

Xoát!

Xoát!

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía mọi người.

Lâm Phàm quay đầu mỉm cười nói:

“Cách phòng thủ tốt nhất chính là tiến công.”

Tình hình này không giống như bọn hắn nghĩ.

Theo bọn hắn nghĩ, chính là sau khi hạ xuống, chờ dị thú xuất hiện, mà vào lúc này, bọn hắn sẽ chửi ầm lên, khiến dị thú chú ý, sau đó

kết bạn nhóm nhỏ, tự phân tán ra, sinh tử nghe theo mệnh trời, tranh thủ thời gian cho đội cảm tử thanh lý dị thú bên trong.

Nhưng bây giờ…

Người quản lý của tường rào Miếu Loan dẫn theo bọn hắn môt đường đẩy vào bên trong.

Đúng là có thể khiến bọn hắn chấn kinh cả một năm.

Lâm Phàm hiểu rõ, nếu như hắn không ra tay, tỷ lệ tử vong của đoàn đội thu hút dị thú này ít nhất phải một nửa, thu hút dị thú không phải chiến đấu với dị thú, quả thật có thể tránh khỏi tử vong, nhưng bất cứ chuyện gì cũng không thể chắc chắn.

“Quản lý Lâm, chúng ta như vậy có phải có chút khoa trương rồi không.” Một vị Liệp Sát giả thấy dị thú vọt đến, sau đó chỉ thấy lửa xuất hiện, trong nháy mắt đã bao trùm dị thú, dị thú chẳng có chút cơ hội biểu hiện nào, đã hóa thành tro tàn.

“Khoa trương? KHông, đây là chuyện rất bình thường, thân phận chỗ chúng ta trong mắt những người sống sót ở nơi khác chính là tỉnh Dưỡng Lão, nếu như tường rào Thủ Đô đồng ý phái ra mấy cường giả, hoàn toàn có thể nghiền ép được, nhưng chúng ta không cần cầu người khác, người sống sót của tỉnh chúng ta, cũng có thể giải quyết mọi thứ.” Lâm Phàm từng bước một tiến lên.

Các dị thú tiến công quả thật rất hung mãnh, nhưng có hắn nghiền áp, rốt cuộc không biết đã có bao nhiêu dị thú chết đi.

Đấy đều là nhờ vào trị số tinh thần của hắn.

Tri số tinh thần hơn 200, đến mức năng lực điều khiển của hắn, có thể đạt đến mức tùy tâm ở dục, đổi thành bất cứ một vị Giác Tỉnh Giả nào, cho dù hắn ta có năng lực như Lâm Phàm.

Chương 378 - Hắn ta chính là tên hèn nhát.

Không có trị số tinh thần mạnh mẽ tăng cường.

Không thể nào đạt đến trình độ này.

Hắn từ đầu đến cuối đều hoài nghi, tường rào Thủ Đô xem người sống bên ngoài như sâu độc, bọn hắn đang nuôi cổ, nuôi ra thứ cường đại nhất, còn về tường rào kia sống hay chết, trong mắt bọn hắn, hoàn toàn không quan trọng.

Một bên khác.

Đám người sống sót của tường rào Nam Thông đang gặp phiền phức.

Máy bay vận tải cũng không đủ chỗ trống hạ xuống.

Trong tình hình như vậy, người sống sót có thực lực hơi mạnh, cắn răng, trực tiếp nhảy xuống ngay khi máy bay vận tải hạ thấp độ cao, tự lấy bản thân mình làm mồi nhử để thu hút sự chú ý của dị thú.

Dẫn dắt dị thú đi, giữ lại đủ không gian cho máy bay vận tải hạ xuống.

Dị thú đếm mãi không hết chen chúc đến, đuổi theo bọn hắn, đợi đám người sống sót vẻ mặt nghiêm túc trong máy bay vận tải nhìn sang, bọn hắn biết những đồng bạn thu hút dị thú kia dữ nhiều lành ít.

Khi đồng ý đến đây, bọn hắn cũng đã tình nguyện hy sinh, không oán không hối.

Máy bay vận tải hạ xuống.

Đám người vội vàng từ trên máy bay vận tải nhảy xuống, một tiếng ầm vang, dằng xa truyền đến tiếng nổ mạnh, cho dù cách rất xa, cũng có thể cảm nhận được âm thanh từ vụ nổ này lớn đến kinh người.

“Các huynh đệ, chúng ta cũng phải hành động, các huynh đệ của tường rào Kim Lăng cũng đã chạm mặt với dị thú rồi, tường rào Nam Thông chúng ta sao có thể thua bọn hắn được.”

“Xông lên.”

“Ba người một tổ, hành động tự do, có thể lôi kéo đến chỗ nào thì đến chỗ đó, tạo ra nhiều thời gian cho các huynh đệ tường rào Kim Lăng.”

Cách đó không xa có dị thú vọt đến, khiến áp lực tâm lý của bọn hắn rất lớn.

Trong ánh mắt dữ tợn khủng bố của dị thú, vô cùng hung tàn, cho dù bọn hắn đã trải qua mười năm tận thế, thế nhưng khi đối mặt với dị thú, vẫn sẽ có cảm giác run rẩy như cầy sấy.

Lúc này.

TRong phòng quan sát tường rào Kim Lăng.

Tất cả mọi người đều đang bận rộn.

“Thương tổn của đội thu hút dị thú thế nào?” Lạc Thải Điệp hỏi.

Thủ trưởng và Trình tướng quân đều nghiêm túc nhìn màn hình.

Nhân viên công tác, “Báo cáo, đội thu hút dị thú tạm thời không xuất hiện hy sinh.”

Lạc Thải Điệp nhíu mày, nàng đương nhiên muốn mọi người trong đội không chết, nhưng loại tình huống này có khả năng sao?

Đương nhiên là không thể nào.

Mà bây giờ đội thu hút dị thú không hề có chút vấn đề nào, cái này khiến nàng hoài nghi, có phải là vì máy bay vận tải còn chưa hạ xuống, còn chưa hành động, nếu như vậy thì phiền phức rồi, đội thu hút dị thú của tường rào Nam Thông đã hành động, căn cứ vào tin tức lấy được, chỉ ngắn ngủi mấy phút đã có mấy người hy sinh.

Tỉ suất tử vong còn vô cùng cao.

“Liên lạc với người điểu khiển máy bay vận tải, hỏi thăm tình hình.” Lạc Thải Điệp bình tĩnh chỉ huy.

“Vâng.”

Rất nhanh, sau khi nhân viên công tác hỏi thăm, biết được máy bay vận tải đã sớm hạ xuống, đội thu hút dị thú đã sớm bắt đầu hành động, Lạc Thải Điệp vô cùng khó hiểu.

KHông rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này.

Trên không động đá vôi tại trung tâm Xích Sơn, từng chiếc máy bay trực thăng xoay quanh trên không, các thành viên đội cảm tử nhìn dị thú giữa rừng núi, điên cuồng phóng xuống, trên mặt lộ ra vẻ kích động.

Tình huống giống như bọn hắn dự đoán.

Sau đó nên đến lúc bọn hắn hành động.

Cố Giang nhìn về phía dưới, xác định một lượng lớn dị thú đã đi,

trực tiếp nhảy xuống, “Hành động.”

Sau khi hắn ta ra lệnh.

Lập tức có người lần lượt nhảy xuống, thực lực của đội cảm tử bọn hắn không tệ, độ cao này đối với bọn hắn mà nói, không có nguy hiểm gì cả.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Cố Giang hạ nửa người tiếp đất, vô cùng cảnh giác quan sát động tĩnh xung quanh, vút một tiếng, có dị thú từ trong bụi cỏ nhảy ra.

Cố Giang giơ tay lên chém xuống, nhanh chóng quả quyết, trực tiếp chém đầu dị thú.

NGay khi rơi xuống đất.

Bánh răng vận mệnh cũng đã chuyển động.

Cố Giang ngẩng đầu nhìn lối vào động đá vôi phía trên kia, dị thú có trí tuệ đang ở trong đó, “Chú ý một chút, tốc chiến tốc thắng, nhiệm vụ của chúng ta là thanh lý dị thú gần động đá vôi, nhớ kỹ, đừng đánh lâu.”

Mười chín thành viên còn lại của đội cảm tử gật đầu.

Tỏ vẻ đã rõ.

Cố Giang dẫn theo đám người nhanh chóng áp sát động đá vôi, xung quanh vang lên tiếng ào ào, giống như có thứ gì đó đè ép mặt đất xê dịch, ngay sau đó, một luồng hơi lạnh ập đến.

“Cẩn thận!”

Sau khi hắn ta hô lên, một con dị thú cự mãng dài mấy chục mét xuất hiện, lớp vảy toàn thân tản ra u quang, một đôi mắt hung tàn lạnh lẽo nhìn chằm chằm bọn hắn.

Chỉ trong chớp mắt, dị thú cự mãng lướt đến, tốc độ cực nhanh, há cái miệng to như chậu máu, muốn nuốt hết tất cả người trước mắt.

“Giết…”

Cố Giang đứng chịu mũi sào, dị thú trước mắt là dị thú cấp năm, nhưng người bọn hắn đủ nhiều, giết chết con dị thú cấp năm này cũng không có gì khó, chỉ là khiến bọn hắn không nghĩ đến là…

Dị thú xung quanh không chỉ có một con này.

Lại có năm con dị thú xuất hiện.

Cấp bốn, cấp năm đều có.

Thậm chí còn có dị thú thức tỉnh cấp năm trong đó.

Vẻ mặt Cố Giang nghiêm túc, biết nguy hiểm đến, chỉ là bất kể thế nào, cũng phải giết chết bọn chúng, nếu không hành động tiếp theo sẽ không thể nào làm được.

Cố Giang phụ trách con dị thú thức tỉnh cấp năm kia, cầm đao, ánh mắt kiên định, không sợ hãi phóng về phía dị thú, nhảy lên một cái, vung đao trong tay, đồng thời thi triển năng lực, muốn giết chết dị thú trong thời giang ngắn nhất.

Chỉ là dị thú thức tỉnh cấp năm đâu chỉ là hư danh.

Chương 379 - Hắn ta chính là tên hèn nhát. (2)

Mọi phương diện đều cực kỳ cường đại.

Tiếng leng keng vang lên.

Hai bên đụng vào nhau.

Ngay khi đụng vào nhau, Cố Giang đã cảm nhận được cảm giác áp bách cực mạnh, con dị thú thức tỉnh cấp năm này đối với hắn ta mà nói, vẫn tương đối khó đối phó.

“Giang ca, ta đến giúp ngươi.”

Một nam tử Liệp Sát giả cấp bốn xuất hiện, cầm theo lưỡi búa, hung ác đánh về phía thân thể dị thú thức tỉnh.

Cố Giang biết lực lượng A Bảo rất mạnh, rõ ràng là Liệp Sát giả cấp bốn, nhưng lực lượng bộc phát ra vô cùng kinh người, có A Bảo gia nhập, áp lực do dị thú thức tỉnh mang lại giảm đi.

Chiến đấu vẫn tiếp tục.

Dị thú thức tỉnh bị vây công, thân thế bắt đầu xuất hiện vết thương,

những vết thương này đều là do A Bảo dùng búa mạnh mẽ chém ra, mà hổ khẩu của A Bảo cũng đã nứt toác ra.

Vào giờ phút này, chút vết thương đó tính là gì chứ.

Cố Giang vẫn luôn quan sát tình hình xung quanh, đã dần dần xuất hiện thương vong.

Chỉ là cho dù như thế nào, cũng phải nhanh chóng giết chết dị thú.

Một lát sau.

Các dị thú ngã xuống đất, sau trận chiến này, đợt dị thú thứ nhất bên trong đã bị dọn dẹp sạch sẽ.

Cố Giang hỏi thăm tình hình thương vong, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, đội cảm tử có hai mươi thành viên, trải qua trận chiến đấu này, đã hy sinh hai người, ba người bị thương.

“Giang ca, chúng ta không sao cả, vẫn có thể chiến đấu.” Người bị thương kiên định nói.

“Đi, tiếp tục đi.” Cố Giang gật đầu, không nói gì thêm, vào giờ phút này, không phải là lúc nói chuyện, chỉ cần có thể hành động, vậy thì chắc chắn phải tiếp tục chiến đấu.

Chỉ cần có thể mở ra con đường vào đến gần dị thú có trí tuệ, vậy thì mọi hy sinh đều đáng giá.

Thi thể của người hy sinh không thể nào mang đi.

Chỉ có thể để lại nơi này.

TRog lòng mọi người đều rất nặng nề, nhưng bây giờ không phải lúc đau buồn.

Chỉ có dũng cảm tiến tới, mới có thể nhìn thấy ánh sáng thắng lợi.

Lúc này.

Trên một chiếc máy bay trực thăng khác.

La Minh căng thẳng nuốt nước bọt, mỗi khi có tiếng dị thú gào thét vang lên, trong lòng lập tức giật thót, nhìn mấy vị đại hán bên cạnh.

Hắn ta muốn chạy trốn, nhưng lại không biết chạy đi đâu.

“Các ngươi có sợ không? Xung quanh đều là dị thú, thật sự có thể đi sao?” La Minh yếu ớt hỏi, sự khiếp đảm trong mắt khó có thể che giấu được, nếu như không phải máy bay trực thăng đang ở trên không trung, hắn ta đã sớm nghĩ cách chạy trốn.

Một vị đại hán thô kệch nắm gáy La Minh, mạnh mẽ xoay đầu hắn ta lại, ánh mắt nhìn nhau, “La Minh, ngươi là Giác Tỉnh Giả dịch chuyển không gian, chúng ta lúc nào cũng bảo vệ ngươi, tôn trọng ngươi, bởi vì chúng ta biết một khi ngươi hành động, chuyện cần làm là chuyện quan trọng nhất, nhưng bây giờ không phải là lúc ngươi sợ hãi, tất cả mọi người đều xông về phía trước, không còn đường lui để đi, ngươi không có khả năng lui lại.”

“Ta, ta biết, đây là lần đầu tiên, có chút căng thẳng mà thôi.” La Minh không dám đối mắt với đối phương.

Cảm thấy có chút áp lực.

Dường như tâm tư của mình đã bị đối phương nhìn thấu.

Tráng hán nói, “Không phải đã huấn luyện rồi sao, đến phạm vi nhất định, thi triển năng lực dịch chuyển đến bên cạnh dị thú có trí tuệ, ném thuốc nổ ra, sau đó dịch chuyển đi, những cái này đều đã huấn luyện rồi, ngươi chỉ cần chiến thắng nỗi sợ hãi trong lòng, hy vọng còn sống sẽ rất lớn.”

“Ta…” Ngay cả ý nghĩ tự tử La Minh cũng có luôn rồi, hắn ta chưa bao giờ nghĩ đến một ngày này lại đến nhanh như vậy, thậm chí hắn ta còn chưa kịp phản ứng chút nào.

Ngay khi hắn ta đang hoang mang.

Tráng hán giữ chặt lấy La Minh, từ trên máy bay trực thăng nhảy xuống, “Nên hành động, bọn hắn đã vào bên trong rồi.”

“A…”

La Minh la hét thất thanh, tráng hán bịt miệng hắn ta lại, tức giận trừng mắt.

“Nếu như ngươi muốn khiến dị thú khác chú ý đến, ngươi cứ hét lên đi.”

Bọn hắn rất thất vọng với La Minh, biết hắn ta sợ hãi, đã e ngại với nơi này, nhưng không còn cách nào khác, toàn bộ tường rào Kim Lăng mẹ nó chỉ có một vị Giác Tỉnh Giả dịch chuyển không gian này.

Nếu như QUyền ca vẫn còn, thì sẽ không như vậy, Quyền ca thông thường sẽ chủ động bố cục, không sợ chút nào.

Sau khi hạ xuống.

Các tráng hán kéo theo La Minh nhanh chóng đi vào trong động đá vôi bên kia, đi ngang qua nơi vừa chiến đấu, thấy được thi thể không còn hơi thở, bọn hắn cũng không ở lâu, mà tiếp tục đi vào trong.

La Minh quay đầu nhìn thi thể kia, hắn ta đã vốn khiếp đảm, càng thêm sợ hãi.

Hắn ta nghĩ nếu như bây giờ chạy thì còn kịp không?

Hắn ta cảm thấy nhất định là kịp, với năng lực của hắn ta, trực tiếp biến mất trong Xích Sơn, cho dù bọn hắn muốn tìm mình, nhất định cũng phải chú ý tình hình xung quanh.

Tráng hán đang kéo La Minh dường như đã nhìn rõ được ý nghĩ của hắn ta.

“La Minh, ngươi có biết tường rào làm sao có thể biết được chúng ta hành động thất bại hay không chứ?” Tráng hán mở miệng nói, chỉ là lời nói này lại khiến La Minh khó hiểu.

“Làm sao biết?” La Minh hỏi.

Tránh hán chỉ vào thân thể nói, “TRong thân thể của chúng ta có chip sinh mệnh, mạch đập dừng, chứng tỏ chúng ta đã chết, mà ngươi đã được Trình tướng quân bố trí đạn nổ, nếu như người rời khỏi phạm vi, đạn nổ sẽ tự động nổ tung, cho nên ngươi đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn, hoàn thành nhiệm vụ, sau khi quay về Trình tướng quân sẽ lấy đạn nổ ra cho ngươi.”

“A…”

Sắc mặt La Minh trắng bệch.

KHông dám tin nhìn tráng hán, hắn ta căng thẳng sờ thân thể, nhưng không sờ đến bất cử chỗ nào không thoải mái.

Chương 380 - Hắn ta chính là tên hèn nhát. (3)

“Được rồi, đừng nghĩ đến những thứ này, ta cho ngươi biết những chuyện này là TRình tướng qua bảo ta nói cho ngươi, hoàn thành nhiệm vụ thật tốt, đừng nghĩ đến chuyện chạy.” Tráng hán nói.

Vẻ mặt mấy vị tráng hán hộ tống La Minh vô cùng lạnh nhạt.

Tiếp tục đi tới.

Trạng thái tinh thần của La Minh có chút mơ mơ màng màng, trong đầu đều là những lời vừa rồi của tráng hán.

Xác dị thú ở ven đường càng ngày càng nhiều, thời gian dần trôi qua, cũng nhìn thấy càng nhiều thi thể của đội viên đội cảm tử.

KHi đến cửa vào động đá vôi.

“Các ngươi đã đến.” Một nam tử trung niên hơn 50 tuổi máu me đầy người, dựa lưng vào vách đá, nhìn thấy bọn hắn đến, gian nan lộ ra nụ cười, giống như cười một cái thì vết thương toàn thân sẽ nứt ra.

“Đã đến, bọn người Giang ca đâu?”

Nam tử chỉ chỉ vào trong động đá vôi, “Đều đi vào rồi, đang thanh lý dị thú bên trong cho các ngươi, đồng thời còn tính toán phạm vi áp chế tinh thần của dị thú có trí tuệ.”

Nói xong, hắn ta nhìn về phía La Minh.

“La Minh, tiếp theo phải dựa vào ngươi, hy vọng tương lai của chúng ta đều gửi gắm trên người ngươi.”

La Minh miễn cưỡng lúng túng cười gượng, trong lòng gầm thét, cái gì mà hy vọng tương lai chứ, mẹ nó các ngươi có thể đừng như vậy được không, ta chỉ muốn sống, hưởng thụ cuộc sống, như vậy khó lắm à?

Nam tử đi bên cạnh La Minh, vỗ bả vai đối phương, “Chúng ta đi vào trước.”

Nam tử trung niên máu me đầy người ngẩng đầu nhìn đối phương, không nói gì, mọi lời nói đều gói gọn trong ánh mắt, gật đầu, “Bảo tọng.”

“Bảo trọng.”

Lúc này cho dù La Minh không muốn đi, nhưng đã đến nơi này, không còn do hắn ta quyết định nữa.

Tia sáng trong động đá vôi không rõ lắm, nhưng vẫn có thể thấy được.

Đi vào bên trong chưa được mấy bước.

Lại có thi thể xuất hiện.

Đó là thành viên đội cảm tử, thân thể bị xé nát, khí quan nội tạng đều chảy ra ngoài, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi, rất nồng.

Đằng xa có tiếng ầm ầm kịch liệt.

Không gian trong động đá vôi không tính là lớn, đối với con người mà nói thật ra rất lớn, nhưng trong mắt dị thú cấp bậc cao, chỉ chút đó, ngay cả không gian di chuyển thân thể cũng không có. Bởi vậy, dị thú muốn ngăn cản nhân loại bên trong động đá vôi cũng không có cấp bậc cao.

Cố Giang dẫn dắt thành viên còn lại của đội cảm tử mở đường, từng xác dị thú chất đống hai bên, trong lúc bất chợt, một luồng dao động tinh thần truyền đến, Cố Giang đột nhiên dừng bước chân, ra hiệu mọi người dừng lại.

“Chúng ta đã đến phạm vi tinh thần của dị thú có trí tuệ.”

Cẩn thận lắng nghe, có thể nghe được sâu trong động đá vôi, dị thú có trí tuệ đang gầm thét, dị thú có trí tuệ biết nhân loại đã đến, đang vô cùng tức giận.

“Giang ca.”

Nhân viên tổ hành động đã đến.

“Các ngươi đã tới.”

“Ừm, tới rồi.”

“Tiếp theo phải dựa vào các ngươi rồi, phía trước chính là phạm vi tinh thần của dị thú có trí tuệ, chúng ta không thể nào tiến sâu vào nữa.” Cố Giang nói.

“Ừm, còn lại cứ giao cho chúng ta.” Tráng hán nói.

Tuy rằng bọn hắn đi theo người khác nhau, nhưng quyết tâm diệt trừ dị thú đều giống nhau.

Thủ tướng và Trình tướng quân tranh đoạt quyền khống chế tường rào Kim Lăng, cũng không biết đã bao lâu, nhưng không liên quan gì đến bọn hắn cả.

Cố Giang đến trước mặt La Minh, nói, “La Minh, mặc kệ ngươi là hạng người gì, lần này nếu như ngươi có thể thành công, ngươi chính là anh hùng của toàn bộ tường rào Kim Lăng, Cố Giang ta sẽ lấy ngươi làm vinh hạnh, từ nay về sau, Cố Giang ta chỉ có tôn trọng và kính trọng ngươi, giao cho ngươi, không cần sợ hãi.”

Hắn ta đang khích lệ La Minh.

Còn trẻ sợ hãi là chuyện bình thường.

Ai cũng không muốn chết.

Nhưng có lúc, nếu đã lựa chọn con đường này, thì không có cơ hội lùi lại.

La Minh cười trầm thấp, không phản bác được, không biết nên nói gì, thật sự đã bị ép đến đường cùng, thậm chí cũng không biết nên nói như thế nào.

“Giang ca, không lãng phí thời gian nữa, chúng ta hành động thôi, hỗ trợ hắn tiến vào.”

“Được.”

Tráng hán kéo La Minh, sau đó đối mặt với đồng bạn xung quanh, mỗi người đều hít vào một hơi, bước chân ra, đi vào trong phạm vi tinh thần của dị thú.

Lập tức, tinh thần của dị thú có trí tuệ phủ trời ngập đất bao trùm đến.

“Liều mạng với nó.” Tráng hán hét lên.

Ngay lập tức, các tráng hán bảo vệ La Minh cùng nhau thi triển năng lực, cảm ứng tâm linh ngăn cản bùng nổ, cưỡng ép va chạm với thủy triều tinh thần của dị thú có trí tuệ.

Trong lúc này, có một vài dị thú vọt đến.

Bọn hắn cần vừa ngăn cản dị thú, vừa chống đỡ lại công kích tinh thần.

Nếu như năng lực khống chế của La Minh đạt đến trình độ nhất định, bọn hắn có thể dựa vào năng lực này, di chuyển đến trước mặt dị thú có trí tuệ, thế nhưng La Minh chỉ mới vừa vào cấp ba, lại nhát gan như vậy, bọn hắn lo lắng xảy ra vấn đề, chỉ có thể dùng cách này để xông vào.

La Minh được bảo vệ rất tốt căng thẳng run lẩy bẩy, chỉ có thể nắm chắc cái rương màu đen trong tay.

Sợ hãi, thật sự rất sợ.

Sự sợ hãi này đến từ dị thú có trí tuệ đằng trước.

Lúc này, các tráng hán đang đối kháng với thủy triều tinh thần của dị thú có trí tuệ, mắt, mũi, tai đều có máu tươi chảy ra.

Năng lực bọn hắn thức tỉnh có thể đối kháng với dị thú có trí tuệ, nhưng cấp bậc của bọn hắn không đủ, cường độ tinh thần không thể nào chống lại dị thú có trí tuệ, nếu chỉ có một người, sợ không bao lâu dã chết rồi.

Cho nên, bọn hắn chỉ có thể dựa vào nhân số để chống đỡ.

Chương 381 - Hắn ta chính là tên hèn nhát. (4)

Khi chủ động lựa chọn nhiệm vụ hộ tống La Minh, bọn hắn đã chuẩn bị tốt để hy sinh, thậm chí đây là nhiệm vụ thập tử vô sinh, nhưng vẫn không chút chần chừ.

Bởi vì trừ bọn hắn, không có người nào khác có thể chống đỡ.

Khi không ngừng đi sâu vào bên trong.

Bước chân của bọn hắn càng ngày càng chậm.

Các tráng hán mồ hôi toàn thân rơi như mưa, môi tím tái, máu tươi nhuộm đỏ cả quần áo.

“Ha ha, nếu mà so sánh với những người đã từng hộ tống QUyền ca, chúng ta vẫn còn quá yếu, chỉ chút đó thôi mà đã không chịu nổi.” Tráng hán cầm đầu cười khổ.

“Nói nhảm, chúng ta làm sao mà so sánh được, bọn hắn là những người có thể giết chết dị thú có trí tuệ.”

“Nhưng mà nếu như chúng ta cũng có thể giết chết dị thú có trí tuệ, có phải điều này có nghĩa chúng ta cũng lợi hại như bọn hắn.”

“Ha ha ha…”

La Minh được bảo vệ bên trong chết lặng, đã đến thời điểm này rồi, các ngươi còn mê sảng gì nữa vậy.

Lạch cạch!

Một vị tráng hán không thể chống đỡ nổi ngã xuống đất, không thể đứng dậy nữa, suy yếu đến cực hạn nói, “Ta… Ta không được, các ngươi tiếp tục.”

Nói xong, vẫy tay, bảo bọn hắn nhanh lên.

Ngay khi ý thức của tráng hán tiêu tán, khóe miệng vẫn cong lên, hắn ta nhớ lại hơn một năm trước, khi tướng quân của tường rào Kim Lăng mời hắn ta gia nhập tường rào.

Có được huyết tinh và thịt dị thú phong phú để tăng cường năng lực.

Tướng quân đã nói với hắn ta, năng lực của các ngươi rất đặc biệt, khi săn giết dị thú có lẽ không được, nhưng khi đối kháng với dị thú có trí tuệ, có ưu thế cực lớn, cho nên tường rào cần các ngươi, nhân loại cần các ngươi.

Lúc đó, hắn ta chỉ muốn sống sót.

Nhưng hắn ta gặp được rất nhiều người sống sót có năng lực giống như hắn ta.

Khoảng thời gian trước còn có thể nhìn thấy, nhưng khi dị thú có trí tuệ xuất hiện, thì vẫn chưa từng nhìn thấy.

Hắn ta biết, bọn hắn đã chết.

Thân là nam nhân, hắn ta không sợ chết, sợ chết thì không còn giá trị nữa.

Hắn ta hiểu được giá trị của mình.

Cho nên không còn sợ hãi nữa.

Đám người còn có thể kiên trì gật đầu.

Không nhiều lời.

Tiếp tục bảo vệ La Minh đi vào bên trong.

Càng tới gần chỗ sâu nhất, các tráng hán hộ tống La Minh lần lượt ngã xuống, chỉ còn lại vị cầm đầu đang cố gắng, nhưng cũng đã nỏ mạnh hết đà.

Tinh thần chịu áp lực quá mức, khiến ánh mắt hắn ta trở nên mơ hồ,

thậm chí khó có thể nhìn thấy rõ được.

“La Minh, khoảng cách đủ rồi, tới lượt ngươi…”

Bản thân dị thú có trí tuệ không có thực lực gì, nhưng áp chế tinh thần rất mạnh, càng đến gần, áp chế tinh thần càng mạnh, mà ở trong động đá vội săn giết dị thú là đơn giản nhất, dù sao thì những dị thú cấp bậc cao kia đều có hình thể quá lớn.

Không giống ở bên ngoài rộng lớn, xung quanh dị thú có trí tuệ đều là dị thú cao cấp, khó có thể đến gần.

“Ta… Ta.” Chân La Minh đang run rẩy.

Nhưng vào lúc này.

Một con Não Thú nhanh nhẹn bám vào thi thể một vị tráng hán đã chết.

Ngay sau đó, một giọng nói trầm thấp vang lên.

“Ngươi đi đi, bọn hắn không cài đạn nổ trong người ngươi.”

“Ai?”

La Minh nhìn về phía thi thể đứng lên một lần nữa kia. trừng mắt, rất căng thẳng.

“Bọn hắn không cài đạn nổ vào trong cơ thể ngươi.” Thi thể bị Não Thú khống chế lại mở miệng nói.

TRáng hán quát: “Đừng nghe nó, nhanh di chuyển qua đó đi, nhanh lên…”

Hắn ta đã sắp không chịu nổi rồi.

“Não Thú đang gạt ngươi, ngươi do dự như vậy thì mọi cố gắng đều sẽ uổng phí, nhiều người hy sinh như vậy chính là vì giờ phút này.” Tráng hán hét lên.

La Minh thấy dị thú có trí tuệ ở đằng xa, vừa nhìn về phía Não Thú đang bám vào thi thể kia.

“Không có thuốc nổ.”

“Không có thuốc nổ.”

“Chạy đi, nhân loại, ngươi chạy đi.”

La Minh luống cuống, nhìn bên trái rồi lại nhìn bên phải, bước chân không nhịn được lui về sau một bước.

Lạch cạch!

Hai đầu gối của tráng hán cuối cùng quỳ xuống đất, hai tay chống mặt đất, gian nan nghiêng đầu sang chỗ khác, quát, “La Minh, ngươi muốn làm kẻ hèn nhát sao, đừng tin lời mê hoặc của bọn chúng, nhanh đi đi, nếu không đợi đến khi ta không cản được, ngươi cũng sẽ chết.”

La Minh trừng mắt, nhìn về phía tráng hán, “Ta sẽ chết đúng không, ngay từ đầu ta sẽ chết đúng không, ta đi qua đó, ngươi chống đỡ không nổi, ta cũng sẽ chết thôi, từ lúc bắt đầu các ngươi đã không nghĩ đến chuyện ta có thể sống sót, đúng không.”

“Không được, La Minh ta không thể cam chịu cho các ngươi đẩy ta vào chỗ chết được, ta muốn đi, ai làm thì làm, dù sao ta cũng không làm.”

Nói xong, La Minh trực tiếp ném cái rương tới trước mặt tráng hán.

“Ta không muốn chết.”

La Minh liều mạng chạy ra bên ngoài, thi triển năng lực, không ngừng lóe lên.

“Đáng chết.” Tráng hán đấm mặt đất, “Tướng quân, người sai rồi, gia hỏa này không đáng được bồi dưỡng, hắn là tên hèn nhát.”

TRáng hán cầm lấy cái rương, trong cơ thể dường như bộc phát một luồng lực lượng chưa từng có, gian nan bò về phía dị thú có trí tuệ, nhất định phải đến đủ khoảng cách.

Mỗi một bước đến gần dị thú có trí tuệ, áp lực tinh thần lại như từng ngọn núi đè lên, khiến hắn ta không thể nào chống đỡ.

Lạch cạch!

Tráng hán tê liệt ngã xuống mặt đất, khó mà động đậy.

Hắn ta ngẩng đầu nhìn dị thú có trí tuệ gần trong gang tấc, đã có một đám dị thú tụ lại, hình thành một bức tường không thể phá vỡ, đó là lớp bảo vệ mạnh nhất của dị thú có trí tuệ.

Đồng thời tại vị trí mặt đất của dị thú có trí tuệ bắt đầu lõm xuống, dị thú có trí tuệ không ngừng chui vào trong lòng đất.

Chương 382 - Hắn ta chính là tên hèn nhát. (5)

LÒng đất kia cũng có dị thú đang đào hầm bảo vệ.

Cơ hội không còn.

Tráng hán không cam lòng ấn nút.

Ầm ầm!

Năng lượng cao màu trắng bộc phát, một luồng sóng kích khuếch tán ra bốn phương tám thướng.

TRong chốc lát.

Xích Sơn đang chấn động.

Tất cả mọi người ở bên ngoài đều ngẩng đầu nhìn về phương xa.

Thành công không?

Động tác của Lâm Phàm cũng hơi dừng một chút, dị thú đông đúc vô tận, hắn không ngờ số lượng dị thú lại nhiều như thế, đồng thời cũng không sợ sinh tử.

Cho dù hắn có thể nghiền ép, cũng không thể nào tăng tốc quá nhanh.

Mẹ nó cái số lượng này quá đáng sợ.

“Nổ rồi, có phải đã nổ chết dị thú rồi không?”

“KHông biết, nhưng chắc là nổ chết rồi đi.”

“Nhiệm của của chúng ta kết thúc, có thể rút lui.

Các dị thú gào thét đinh tai nhức óc, gầm thét, kêu gào.

Ngay sau đó.

Một âm thanh kinh khủng hơn vang lên.

Thanh âm bắt nguồn từ trung tâm Xích Sơn.

Dị thú có trí tuệ xuất hiện, từ lòng đất vọt ra mặt đất, ngồi trên đống

đá nát, phát ra tiếng gào thét kinh người, giống như đang hạ mệnh lệnh.

Bảo tất cả dị thú ở Xích Sơn hành động.

Giữ toàn bộ nhân loại lại.

Giết chết hết.

Được dị thú có trí tuệ ủng hộ, các dị thú lại càng phấn khởi.

Vào giờ phút này.

Bọn người Cố Giang còn sống sót đang cố gắng tránh né sự tấn công của dị thú đờ đẫn đứng trong rừng, nhìn bóng dáng ở đằng xa kia

Hoàn toàn trợn tròn mắt.

Dị thú có trí tuệ không chết…

Bọn hắn hành động thất bại.

Tại sao có thể như vậy.

Vì sao lại thành ra như vậy.

Ngay sau đó.

Cố Giang nhìn thấy La Minh đang thất thiểu chạy trốn ra bên ngoài, dường như nghĩ đến điều gì đó.

“La Minh…”

Hắn ta tức giận gầm lên.

hắn ta biết chắc là La Minh sợ hãi.

Còn bọn hắn thì không còn cách nào khác, kích nổ thuốc nổ, từ đó phát sinh nổ lớn, nhưng bởi vì khoảng cách không đủ, khiến dị thú có trí tuệ đã chuẩn bị chống cự thật tốt, bình yên vô sự chạy thoát.

Nhất định là như vậy.

“Chúng ta thất bại.”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía đống đá nát kia.

Tiếng gào bén nhọn của dị thú có trí tuệ như đang châm chọc bọn

hắn, giống như từng mũi tên nhọn đâm vào trái tim bọn hắn.

Đau đớn!

Thật sự đau đớn!

Phòng chỉ huy Kim lăng.

“Cái gì? Thất bại, dị thú có trí tuệ còn sống? Rút lui, tất cả mọi người rút lui.”

Lạc Thải Điệp biết được việc này, sắc mặt đại biến, vội vàng ra lệnh, vì giết chết dị thú có trí tuệ, lực lượng tinh nhuệ của tường rào Kim Lăng đều xuất hiện, sẽ có thương vong rất lớn xuất hiện, nhưng chỉ cần có thể giết chết dị thú có trí tuệ, tất cả đều đáng giá.

Nhưng bây giờ, dị thú có trí tuệ còn sống.

Đây là chuyện mà nàng không muốn chấp nhận nhất.

“Ai,.” Thủ trưởng thở dài, trong mắt lộ ra sự bất đắc dĩ.

Trình tướng quân bên cạnh siết chặt tay thành nắm đấm, móng tay cào nát thịt trong lòng bàn tay, quai hàm bạnh ra, cắn răng nghiến lợi không cam lòng.

Dị thú có trí tuệ có trí thông tinh.

Lần này thất bại, muốn lần tiếp theo giết được dị thú có trí tuệ khó như lên trời.

Bên Xích Sơn.

Lâm Phàm nhìn đám người sau lưng, từ khi cảm xúc tăng cao, sau khi thất bại, cảm xúc hạ thấp đến điểm đóng băng, trên mặt tất cả mọi người đều viết hai chữ “Thất vọng”.

Hắn đã khắc sâu độ khó khi săn giết dị thú có trí tuệ, người có năng lực hệ hỏa như hắn, dựa vào lực tinh thần mạnh mẽ, một đường quét ngang, nhưng số lượng dị thú thật sự nằm ngoài tưởng tượng của hắn.

Mạnh mẽ ngăn cản đường đi của hắn.

“Quản lý Lâm, nhiệm vụ thất bại, tổng bộ bên kia bảo chúng ta rút lui, lần này nhân loại chúng ta đã thất bại toàn diện.” Có người thất vọng nói.

Bọn hắn đi con đường nào, đương nhiên là dùng máy bay vận tải rời đi, mà nơi này sẽ vĩnh viễn không thể bước vào nữa.

Lâm Phàm nhìn vị trí của dị thú có trí tuệ ở đằng xa, "Không, chúng ta còn chưa thất bại, tổ hành động thất bại không có nghĩa là tổ thu hút dị thú chúng ta thất bại, các ngươi quay về máy bay vận tải trước đi."

Hắn không thể chịu được dị thú có trí tuệ ngông cuồng như vậy.

Nhìn biểu hiện bây giờ của nó, cao ngạo xuất hiện như vậy, phát ra tiếng gào rống là có ý gì, là đang giễu cợt nhân loại đến giết nó ngu xuẩn sao?

Sau khi hắn nói ra lời này.

Đám người đồng loạt nhìn về phía Lâm Phàm.

"Quản lý Lâm, giữ được núi xanh lo gì không có củi đốt, chúng ta rút lui thôi." Bọn hắn biết quản lý Lâm muốn làm gì.

Chỉ là quá nguy hiểm.

Lâm Phàm phất tay, "Không sao cả, các ngươi quay về máy bay vận tải trước đi, nơi này giao lại cho ta, đừng chậm trễ thời gian, các ngươi lề mà lề mề thế này, dị thú cũng chẳng lề mề với các ngươi đâu."

Khi dị thú có trí tuệ gào thét lên, các dị thú xung quanh đã phát cuồng, khí thế còn hung mãnh hơn lúc trước.

Có người đứng ra, "Nghe theo lời quản lý Lâm, chúng ta về máy bay vận tải, đừng ở chỗ này ảnh hưởng đến hành động của quản lý Lâm."

"Quản lý Lâm bảo trọng."

"Chú ý an toàn."

Đám người lần lượt rút lui, lao về phía máy bay vận tải bên kia.

Bọn hắn không rõ rốt cuộc quản lý Lâm muốn làm gì, chẳng lẽ muốn dựa vào một mình mình đơn độc giết chết dị thú có trí tuệ sao?

Cái này thật sự có thể sao?

Dù sao thì bọn hắn cũng không thể nào tưởng tượng được.

Lâm Phàm nhìn đám người đã rời đi, quay đầu lại, nhìn các dị thú cuồn cuộn như sóng triều lao đến, chậm rãi rút Lôi Kiếp ra, trong chốc lát, ngọn lửa trắng bao phủ toàn thân, lửa bùng lên tận trời, lấy bản thân làm trung tâm, lửa như sóng triều, quay cuồng khuếch tán.

“Có lẽ sẽ rất mệt mỏi, nhưng… Ôi mẹ ơi.”

Chương 383 - Ngươi nói với ta những cái đó có ích gì, ta chỉ muốn làm màu.

Lâm Phàm cầm đao, từng bước một tiến lên, lập tức biến thành chạy, nhảy lên một cái, nhảy lên không trung, một đao chém xuống mặt đất.

Một tiếng ầm vang.

Lôi Kiếp rơi xuống đất, mặt đất bị nứt ra, Lôi Kiếp đã được phụ ma có năng lực phong mang bắn tung tóe, lấy Lôi Kiếp làm trung tâm, phong mang cuốn theo lửa lớn phân tán, trong nháy mắt đã bao trùm các dị thú xung quanh.

Phong mang lửa cháy tựa như cối xay thịt.

Các dị thú còn chưa kịp kêu lên thảm thiết, đã bị nuốt hết.

Phương xa.

Đoàn người đã leo lên máy bay vận tải, nhìn về nơi này, lửa lớn màu trắng che phủ trời đất, vùng không gian kia dường như vặn vẹo, bọn hắn nhìn mà nghẹn họng trân trối, trợn mắt há hốc mồm.

“ Các ngươi nói xem… Có phải chúng ta mà ở đó, sẽ ảnh hưởng đến quản lý Lâm hành động hay không.”

“Hình như là như vậy thật.”

“Tổng bộ liên lạc, các ngươi ai đến nói lại tình hình.”

“Để ta.”

Một vị nam tử đi ra, kết nối thông tin.

“Chúng ta đã rút lui về máy bay vận tải, quản lý Lâm không hề rời đi, hắn đang chiến đấu với các dị thú, hắn nói chúng ta còn chưa thua.”

“Vâng, đã rõ.”

Cúp máy truyền tin.

Người xung quanh vây quanh.

“Bên tổng bộ bảo chúng ta cất cánh, máy bay vận tải xoay tròn trên không trung.”

Máy bay vận tải sẽ hạ thấp độ cao.

Nếu như quản lý Lâm còn muốn chạy, có thể nhảy lên, nghĩ cách đón là được, sau đó rời khỏi Xích Sơn, nếu như không có bất cứ phương tiện giao thông nào, đến lúc đó sẽ thật sự rắc rối.

Muốn thoát đi rất khó.

Lúc này Lâm Phàm giống như cỗ máy giết chóc vô hình, không chút kiêng kị càn quét.

Các dị thú không ngừng lao đến, bổ sung vào vị trí dị thú Lâm Phàm bị giết chết.

Số lượng này khiến người ta nhìn mà sợ hãi.

Khó trách có dị thú có trí tuệ chỉ huy, dị thú có thể chia ra nhiều con đường tiến công các tường rào khác, số lượng này quả thật đáng sợ.

Sau lưng vang lên tiếng máy bay vận tải cất cánh.

Bây giờ mục đích Lâm Phàm ngăn cản đợt dị thú này đúng là vì tạo cơ hội cho máy bay vận tải cất cánh.

Bằng không nếu như hắn rời khỏi hiện trường.

Các dị thú cũng sẽ không cho máy bay vận tải có cơ hội cất cánh.

Dị thú có trí tuệ sau khi chiến thắng sự tiến công của nhân loại, biểu hiện vô cùng phấn khởi, theo tin tức nó truyền lại biết được, nhân loại liên tục bại lui, bắt đầu rút lui khỏi Xích Sơn, nhưng rất nhanh, lực chú ý của nó đã bị Lâm Phàm hấp dẫn.

Các dị thú tử vong phản hồi tin tức, khiến nó tức giận.

Còn có nhân loại không hề rời đi, mà đang đồ sát tiểu đệ của nó.

Loại hành vi này sao có thể dễ dàng tha thứ.

Dị thú có trí tuệ điều động tất cả dị thú dũng mãnh lao về phía Lâm Phàm.

Hai chiếc máy bay vận tải xoay tròn trên không trung.

Người của tường rào Nam Thông nhìn thấy tình huống bên dưới vô cùng khiếp sợ.

“Tình huống như thế nào, phía dưới là ai đang chiến đấu với dị thú, thất bại đã định, sao còn không chạy?”

“Ai biết, đây là Giác Tỉnh giả đang chiến đấu, năng lực hệ hỏa thật mạnh.”

Chỉ cần nhìn xem khắp đồi núi đều là dị thú, trong lòng bọn hắn lập tức run lên, tràng cảnh này quá kinh khủng, khi còn ở mặt đất, chỉ biết khắp nơi đều là dị thú, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến khi đứng trên cao nhìn xuống.

Nhìn thì có vẻ số người bọn họ không ít, nhưng thật ra so sánh với số lượng dị thú.

Bọn hắn càng giống như đám tàn quân chạy nạn.

“Liên lạc với máy bay vận tải của tường rào Kim Lăng, hỏi một chút đó là ai, có cần giúp đỡ không.”

Sau khi hỏi thăm, rất nhanh đã biết được đáp án.

“Ai? Quản lý Lâm của tường rào Miếu Loan? Đối phương chủ động muốn ở lại chiến đấu, nói nhân loại còn chưa thua.”

Sau khi mọi người biết được tin tức đều sợ ngây người.

“Nói đùa gì thế, chúng ta nhiều người như vậy đều thất bại, chỉ dựa vào một người làm sao có thể.”

“Tường rào Miếu Loan kia không phải là tường rào cỡ nhỏ sao, tại sao lại có người hung mãnh như vậy?”

Người đang ở bên trong khoang thuyền thảo luận.

Mà đám người đứng ở phái đuôi khoang thuyền còn chưa đóng cửa, mắt không chớp nhìn tình hình bên dưới, cả đám đều không nói gì, mà nhìn chằm chằm tình huống bên dưới.

Trong ánh mắt của bọn hắn, bên dưới đã hình thành một khu vực chân không, người kia được ngọn lửa màu trắng bao trùm càn quét dị thú, tựa như một vị thần lửa chân chính, lấy lực lượng một người chặn thế tiến công của dị thú.

Thậm chí khiến dị thú không thể nào tiến vào bên trong phạm vi lửa của hắn.

Lâm Phàm tùy ý vung vẩy Lôi Kiếp trong tay, phong mang và lửa

dung hợp, hình thành lớp võng hủy diệt, gây ra tổn thương hủy diệt cho dị thú.

Bây giờ máy bay vận tải đã bay lên.

Hắn biết bắt giặc bắt vua trước.

Dị thú có trí tuệ ngang nhiên xuất hiện như vậy, hắn đương nhiên không thể nào bỏ qua cơ hội này.

Đột ngột từ dưới mặt đất nhảy lên, tựa như viên đạn, lao về phía dị thú có trí tuệ.

Từ trên không trung nhìn xuống, số lượng dị thú quả thật đã vượt quá tưởng tượng.

Đột nhiên.

Hắn nhìn thấy trong rừng rậm có mấy bóng người, đang chống cự dị thú.

“Là bọn hắn…”

Lâm Phàm thay đổi phương hướng, cưỡng ép ổn định trọng tâm trong không trung, đột nhiên rơi xuống mặt đất, hai chân vừa chạm đất, phịch một tiếng, hai chân phát lực, hóa thành tàn ảnh lao đi.

Đội viên đội cảm tử chỉ còn mấy người sống sót.

Bọn hắn vô cùng tức giận La Minh, hận không thể đánh chết hắn ta ngay tại chỗ, nhưng Giang ca nói muốn dẫn hắn ta quay về tường rào, chỉ là bọn hắn biết, không thể trở về được, bọn hắn đã bị dị thú bao vây.

Chương 384 - Ngươi nói với ta những cái đó có ích gì, ta chỉ muốn làm màu. (2)

Tuy rằng không biết vì sao dị thú lại điên cuồng lao xuống phía dưới như vậy.

Nhưng cũng có dị thú phong tỏa đường đi của bọn hắn.

Bọn hắn chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Lập tức, một tàn ảnh xuất hiện trước mặt bọn hắn, xoát xoát xoát, mấy luồng phong mang dày đặc hiện lên, mấy dị thú đang cản bọn họ lập tức chia năm xẻ bảy.

Lâm Phàm thu lửa ở trên người, lộ ra dáng vẻ.

“Các ngươi không sao chứ?”

Ánh mắt Lâm Phàm nhìn về phía La Minh, sắc mặt đối phương trắng bệch, đũng quần ướt át, không cần nghĩ, cũng biết tình huống như thế nào.

“Không có việc gì, tại sao ngươi lại ở chỗ này.” Cố Giang rất kinh ngạc, không ngờ hắn sẽ xuất hiện ở đây.

“Dị thú có trí tuệ xuất hiện ở chỗ đó, ta chuẩn bị đi giết nó.” Lâm Phàm nói.

Cố Giang kinh ngạc, vậy mà nhất thời không biết nê trả lời như thế nào.

Đơn thương độc mã, giết… Giết dị thú?

Lâm Phàm không cho bọn người Cố Giang cơ hội nói chuyện, mà chỉ vào La Minh, “Hắn lâm trận bỏ chạy đúng không?”

La Minh run rẩy, miệng há hốc, muốn nói gì đó, chỉ là đối diện với ánh mắt của Lâm Phàm, mặc dù có muôn ngàn lời muốn nói, trong lúc nhất thời lại á khẩu không trả lời được, không biết nên nói thế nào.

Cố Giang gật đầu.

Lâm Phàm biến mất ngay tại chỗ, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt La Minh, trước ánh mắt hoảng sợ của hắn ta, trực tiếp bóp cổ, hai chân cách mặt đất, bị nhấc lên.

“Ôi ôi…”: La Minh giãy dụa, âm thanh kỳ quái, sắc mặt đỏ bừng, muốn hít thở, nhưng cái tay đang bóp cổ kia, lực lượng quá đáng sợ.

“Quản lý Lâm…” Cố Giang muốn mở miệng, lại bị Lâm Phàm cắt ngang.

Còn mấy thành viên của đội cảm tử, ánh mắt lạnh lẽo nhìn mọi thứ trước mắt.

Hắn ta đáng chết.

“Nếu như biết mình không làm được, vậy thì ngay từ đầu nên nói không được, chứ không phải vì mưu cầu thân phận địa vị, cưỡng ép giả vờ mình đi, cho dù có giả vờ, vậy thì thời điểm cần thiết, cũng

phải không sợ hãi mà thực hiện, nhưng gia hỏa này không có cái giác ngộ đó.” Giọng điệu của Lâm Phàm rất lạnh lẽo.

Một thành viên của đội cảm tử tức giận nói, “Không sai, tất cả hành động đều tốt, chỉ vì một mình ngươi mà dẫn đến mọi chuyện biến thành thế này, bọn hắn biết rõ sẽ chết, nhưng chỉ cần có thể thành công giết chết dị thú có trí tuệ, đối với bọn hắn mà nói mọi thứ đều đáng giá.”

Những thành viên đội cảm tử còn sống đã sớm kìm nén lửa giận trong lòng.

“Quản lý Lâm, ta muốn đưa hắn quay về tường rào, để tường rào xử lý.” Cố Giang nói.

Lâm Phàm thấy La Minh còn muốn nói chuyện, chậm rãi giảm lực đi, ngược lại muốn nghe xem hắn ta muốn nói gì.

“Thả ta đi, ta sai rồi, sau này ta chắc chắn sẽ không sợ hãi, ta là Giác Tỉnh giả dịch chuyển không gian, nếu như không có ta, tương lai mà còn dị thú có trí tuệ, các ngươi không thể nào đối phó được.” La Minh phát hiện mình có thể nói chuyện, vội vàng cầu xin tha thứ.

Lạch cạch!

Lâm Phàm lại dùng sức, cười lạnh nói, “Không còn cơ hội, để ngươi sống thêm một giây, đều là một loại sỉ nhục đối với những người đã đánh đổi mạng sống kia.”

Soát!

Cánh tay xuất hiện lửa, chỉ trong nháy mắt đã bao trùm La Minh, buông tay ra, một đống tro bay xuống mặt đất.

“Phi! Lợi cho hắn rồi.” Lâm Phàm nhấc chân đá đống tro cốt của La Minh.

“Giết hay lắm.”

Hành vi của Lâm Phàm được thành viên còn sống của đội cảm tử đồng ý.

Cố Giang biết có nói gì cũng không có tác dụng, tâm tư tập trung vào dị thú có trí tuệ. “Quản lý Lâm, chúng ta đi cùng với ngươi.”

“Không, các ngươi quay về máy bay vận tải đi, nơi này giao cho ta là được, ta có cách giết dị thú có trí tuệ.” Lâm Phàm xua tay, cách như

vậy chỉ có thể một mình hắn làm, dị thú có trí tuệ đã tạo ra cơ hội hoàn mỹ cho hắn, nếu như hắn lãng phí, vậy thì quá phung phí của trời.

Hắn không sợ dị thú mạnh thế nào.

Chỉ sợ dị thú hèn nhát.

Dị thú có trí tuệ hèn nhát lại càng khó giết.

“Máy bay vận tải…”

Cố Giang ngẩng đầu nhìn máy bay vận tải bay trên bầu trời, có vẻ rất khó nhảy lên, “Không cần lên máy bay vận tải, ta vừa mới liên lạc với máy bay trực thăng, bọn hắn đã đến.”

Lúc nói chuyện.

Một chiếc máy bay trực thăng xuất hiện trong tầm mắt.

Thả thang dây xuống.

“Đi đi.” Lâm Phàm cảnh giác nhìn dị thú xung quanh, có dị thú có thủ đoạn công kích trên không, hắn đương nhiên không để dị thú có cơ hội ra tay.

Bọn người Cố Giang không nhiều lời, từ mặt đất nhảy lên, nhảy đến không trung, nắm lấy thang dây, nhanh chóng leo lên tiến vào trong máy bay trực thăng.

Sau khi vào trong máy bay.

Cố Giang lập tức dùng thiết bị liên lạc với tường rào.

Báo cáo lại tình hình của nơi này.

Đội cảm tử và tổ hành động tổn thất nặng nề, La Minh hoảng sợ bỏ chạy, gây ra thất bại trong gang tấc, bây giờ quản lý Lâm của tường rào Miếu Loan nói còn cơ hội, một mình săn giết dị thú có trí tuệ.

Trong tường rào, Lạc Thải Điệp kinh ngạc nghe Cố Giang báo cáo.

Ngay cả thủ trưởng và Trình tướng quân cũng vậy.

Còn có người không muốn từ bỏ.

Nhưng đối với Trình tướng quân mà nói, hắn ta quá giận tên khốn

khiếp La Minh kia, vậy mà trong hành động quan trọng như vậy hoảng sợ.

“Khốn khiếp, nếu như hắn còn sống, ta nhất định lột da hắn.” Trình tướng quân nổi giận nói.

Lạc Thải Điệp nói, “Hắn đã bị quản lý Lâm đốt thành tro bụi, không thể chết hơn được nữa.”

Lúc trước nàng đã cảm thấy La Minh không đáng tin, vốn cho rằng có Trình tướng quân dạy dỗ, có thể thay đổi, bây giờ xem ra, hoàn toàn vô dụng.

Trình tướng quân im lặng, sau đó chậm rãi nói, “Nguyên nhân hành động lần này thất bại là do ta, ta đã chọn sai người.”

Chương 385 - Ngươi nói với ta những cái đó có ích gì, ta chỉ muốn làm màu. (3)

“Trình tướng quân, ta cảm thấy bây giờ không phải lúc nói ai sai, quản lý Lâm đang suy nghĩ cách cứu chữa, ta cảm thấy nên đặt trọng điểm vào chuyện này.” Lạc Thải Điệp nói.

Sau khi máy bay trực thăng xuất hiện, dùng thiết bị, truyền tải hình ảnh tại hiện trường về.

Tất cả mọi người trong phòng chỉ huy đều nhìn về phía màn hình.

Vào giờ phút này.

Tất cả mọi người đều hít vào một hơi.

Số lượng dị thú nhiều đến dọa người.

Khắp đất đều có.

Đủ loại dị thú đang gầm thét.

Hắn thật sự co thể làm được sao?

Lạc Thải Điệp nhìn không chớp mắt, trong lòng yên lặng suy nghĩ.

Lúc này.

Lâm Phàm nhảy lên không trung, nhìn xuống phía dưới, đã nhìn thấy dị thú có trí tuệ ở xa xa, nhưng chuyện lúng túng xuất hiện, gần đó không có chỗ đặt chân, bên dưới đã bị dị thú chiếm cứ hết, cả đám

đều đang ngẩng đầu gào thét.

Có con mở miệng to như chậu máu, giống như đang đợi đồ ăn tự động rơi vào miệng.

“Không có chỗ đặt chân, vậy ta phải tự tạo ra điểm đặt chân cho mình thôi.”

Gặp phải vấn đề khó thì đừng nghĩ đến chuyện trốn tránh.

Chỉ cần xé nát vấn đề này, vậy thì không còn gì khó nữa.

Lửa lại một lần nữa bao trùm toàn thân, tựa như một viên thiên thạch, từ trên trời giáng xuống, ầm ầm, ngay khi rơi xuống đất, khí lãng khuếch tán ra, bao trùm dị thú xung quanh.

Hai mắt Lâm Phàm bốc lên ánh lửa, cầm đao, trực tiếp bắt đầu chém giết.

Cận chiến lâu dài có yêu cầu rất cao về thể lực.

Cũng may Lôi Kiếp đã được phụ ma, có hiệu quả phục hồi.

Mỗi khi giết một con dị thú, có thể bổ sung một tia thể lực.

TRong phòng chỉ huy.

“Thật mạnh.”

Lạc Thải Điệp hơi hé môi, trừ sợ hãi thán phục ra vẫn là sợ hãi thán phục, bộc phát năng lực đến mức độ này, nàng chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Thủ trưởng và Trình tướng quân đều choáng váng..

“Rốt cuộc hắn cấp mấy, năng lực như vậy, chỉ sợ Giác Tỉnh giả cấp tám cũng không làm được.”

“Cấp tám cũng không làm được, nếu như tinh thần lực cao thì còn có thể hiểu được, nhưng bây giờ thế này đâu phải là tinh thần cao, mà toàn bộ các phương diện đều vô cùng cao.”

Tình hình bây giờ, đối với bất cứ kẻ nào ở hiện trường mà nói, đều vô cùng quan trọng.

KHông có bất cứ việc gì có thể so sánh.

“Có lẽ hắn thật sự có thể thành công đó.”

Một nhân viên công tác không nhịn được mở miệng nói.

Lời này vừa nói ra, đã thu hút sự chú ý của mọi người, thậm chí có người bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Thật sự sẽ thành công sao?

Bọn hắn đương nhiên hy vọng có thể thành công.

Vào giờ phút này, trái tim của mọi người đều treo cao trên cổ họng.

Mắt nhìn không chớp.

Thậm chí ngay cả mí mắt cũng không dám nhảy một chút.

Sợ sẽ bỏ qua bất cứ hình ảnh nào.

Hiện trường.

Đám người trên máy bay vận tải và máy bay trực thăng, tất cả đều siết chặt tay thành nắm đấm.

Trong lòng yên lặng suy nghĩ.

Cố lên!

Nhất định phải cố gắng lên.

Bọn hắn hận không thể nhảy xuống cùng nhau săn giết dị thú có trí tuệ với Lâm Phàm.

Nhưng bọn hắn biết, thật sự nhảy xuống, kết quả chính là bị chia năm xẻ bảy, thậm chí ngay cả cặn cũng không còn.

Lúc này.

Khi càng đến gần dị thú có trí tuệ.

Lâm Phàm lập tức phát hiện một luồng áp lực tinh thần xuất hiện.

“Đây chính là nguyên nhân dị thú có trí tuệ dám xuất hiện sao?”

Lâm Phàm nhảy lên, không ngừng đến gần dị thú có trí tuệ, chỉ có thể lựa chọn cách này để đến gần đối phương, đi bộ, số lượng dị thú ngăn cản thật sự quá nhiều.

Bọn dị thú này vì bảo vệ dị thú có trí tuệ, ngay cả mạng cũng không cần.

Khi không ngừng đến gần, luồng áp lực tinh thần kia liên tục tăng.

“May mắn trị số tinh thần của ta đã đạt đến 200, nếu đổi thành người khác, chỉ sợ khó mà chống đỡ được.”

Giờ Lâm Phàm mới hiểu những lời mà Lạc Thải Điệp đã nói với mình. Nhân viên tổ hành động hộ tống La Minh, đều là Giác Tỉnh giả, năng lực có liên quan đến tinh thần, chỉ có như vậy mới có thể che chở La Minh, ngăn cản luồng áp lực tinh thần này, đến gần dị thú có trí tuệ.

Dần dần, dị thú có trí tuệ phát hiện tình hình không đúng.

Nhân loại kia càng ngày càng đến gần.

Mà quân đoàn dị thú của nó, thế mà lại không thể nào ngăn cản đối phương, thậm chí cả áp lực tinh thần của nó cũng không thể ngăn cản bước chân đối phương, cái này khiến dị thú có trí tuệ nhận ra không ổn.

“Bây giờ muốn chạy sao, đã chậm rồi.”

Lâm Phàm tăng thêm tốc độ, có lượng lớn dị thú xuất hiện trước mặt dị thú có trí tuệ, hình thành tường phòng ngự.

Những dị thú này am hiểu nhất là dựng tường phòng ngự.

Con đường bọn chúng tiến hóa lấy phòng thủ làm chủ.

Từ đó trở thành đội phòng ngự của dị thú có trí tuệ.

Lâm Phàm vung Lôi Kiếp lên, một đạo phong mang lửa hình cung lao ra, ngay khi va chạm với tấm chắn dị thú này, trực tiếp đánh tan tấm chắn, mạnh mẽ bổ ra một con đường.

TRong đôi mắt tràn ngập thông tuệ của dị thú có trí tuệ, lộ ra sự kinh hãi.

Tấm chắn mạnh nhất đã bị xé nứt.

Đây chính là thứ mà ngay cả đạn tạc có thể tạo ra tổn thương trí mạng cho nó của nhân loại cũng không thể làm được.

Một màn này đã được máy bay trực thăng truyền về trên màn ảnh.

TRong phòng chỉ huy, đám người hoan hô, vô cùng phấn chấn, sắc mặt bởi vì kích động mà đỏ bừng.

“Vì sao hắn lại không bị ảnh hưởng từ bão táp tinh thần của dị thú có trí tuệ?” Có người rất khó hiểu, nếu như dị thú có trí tuệ không có năng lực này, giết nó đâu khó như vậy.

Lạc Thải Điệp nói, “Rõ ràng là tinh thần lực của hắn rất mạnh, cho nên không bị ảnh hưởng bởi bão táp tinh thần của dị thú có trí tuệ.”

Chương 386 - Ngươi nói với ta những cái đó có ích gì, ta chỉ muốn làm màu. (4)

Tinh thần lực của Giác Tỉnh giả cũng rất cao.

Liệp Sát giả đương nhiên không được, gặp dị thú có trí tuệ chỉ có thể chịu chết.

Lúc này, Lâm Phàm cách dị thú có trí tuệ chỉ có vài chục mét mà thôi.

Dáng vẻ của dị thú có trí tuệ thật sự rất buồn cười, đại não lộ ra đang nhảy nhót, bên dưới não là xúc tu, trong xúc tu xen lẫn xương cốt, nhìn giống như bạch tuộc.

Hai bên nhìn nhau, Lâm Phàm lại đột nhiên có chút hoảng hốt.

Đây là vì khi nhìn thẳng, bão táp tinh thần của dị thú có trí tuệ ngưng tụ lại, gây ra hiệu quả này, nếu như người có tinh thần hơi yếu bị nhìn thẳng như vậy, chỉ sợ đầu đã nổ tung.

Nhận ra được bùn đất bên dưới dị thú có trí tuệ đang lún xuống.

Lâm Phàm không hề nghĩ ngợi, một chưởng đập xuống mặt đất, lửa thuận theo lòng bàn tay lan tràn ra, bao trùm trong lòng đất, lập tức có tiếng kêu rên thảm thiết từ trong lòng đất vang lên, đó là dị thú dưới lòng đất bị đốt cháy thành cặn bã.

“Dị thú có trí tuệ, ngươi có thể nghe hiểu lời nhân loại nói nhỉ.” Đây là lần đầu tiên Lâm Phàm tiếp xúc với dị thú có trí tuệ ở phạm vi gần như vậy.

Dị thú có trí tuệ nhìn chằm chằm Lâm Phàm, rút xúc trảo đang cắm dưới mặt đất lên, mũi nhọn xúc trảo đâm xuyên đầu một cái thi thể, có dị thú có trí tuệ điều khiển, thi thể kia mở mắt ra, ánh mắt đục ngầu, hơi há miệng.

“Nhân loại, chào ngươi.”

Âm thanh rất quái dị, nhưng quả thật có thể nghe hiểu được.

Xem ra bản thân dị thú có trí tuệ không thể nói tiếng người, chỉ có thể dựa vào thi thể mới có thể mở miệng nói tiếng người.

Các dị thú xung quanh thấy có nhân loại vọt đến trước mặt dị thú có trí tuệ, đều muốn xông về phía nhân loại trước mắt, lại bị dị thú có trí tuệ ngăn cản.

Cái này theo Lâm Phàm thấy, có vẻ như dị thú có trí tuệ muốn nói chuyện với hắn một chút.

“Chào ngươi, ta thì không tốt lắm, ngươi có từng nghĩ đến sẽ bị ta giết đến trước mặt không?” Lâm Phàm hỏi.

Dị thú có trí tuệ nói, “Nếu như ta chủ động ra mặt, muốn giao lưu với ngươi, ngươi cảm thấy có khả năng sao?”

“Ừm…” Lâm Phàm nhíu mày, đối với lời này của dị thú có trí tuệ, hắn cảm thấy có chút không đúng, chủ động ra mặt muốn trao đổi với ta, cái này có chút ngoài dự kiến.

Dị thú có trí tuệ nói, “Không cần cảm thấy khó hiểu, thật lâu trước đây, chúng ta đã từng trao đổi với cao tầng nhân loại các ngươi, ngươi xuất hiện quả thật nằm ngoài tưởng tượng, nhân loại có ý chí tinh thần có thể ngăn cản được tộc ta không phải không có, nhưng trong khu vực nhỏ yếu như vậy, loại người như ngươi rất hiếm.”

Lời này để lộ ra khá nhiều tin tức.

Dị thú có trí tuệ không chỉ có một con trước mắt, mà nó nói là chúng ta, có vẻ là tin tức trò chuyện giữa các dị thú có trí tuệ là chung, còn về chuyện trao đổi với cao tầng của nhân loại.

Ý này lại càng đáng sợ.

Cao tầng nhân loại không phải đã hợp tác với dị thú có trí tuệ chứ.

Là cao tầng của tường rào Thủ Đô, hay là cao tầng ở nơi khác?

“Cho nên? Ngươi muốn nói cái gì?” Lâm Phàm hỏi.

Dị thú có trí tuệ nói, “Chúng ta có thể hợp tác, bộ tộc chúng ta sẽ giúp nhân loại các ngươi trưởng thành, dù sao nhân loại các ngươi muốn có được năng lực đối kháng chúng ta, cũng là thu hoạch được

từ trên người chúng ta.”

“Khoan đã, ngươi nói cái này ta nghe không hiểu lắm, hợp tác, giúp chúng ta trưởng thành, ta rất khó hiểu rõ, mục đích các ngươi làm vậy là để làm gì, lại muốn cái gì?” Lâm Phàm cười, đối với mỗi chữ dị thú có trí tuệ nói, hắn không tin chút nào.

Tin rằng dị thú có ý tốt, còn không bằng tin heo mẹ biết trèo cây.

Dị thú có trí tuệ nói: “Nhân loại là sinh vật có trí khôn, so với dị thú chúng ta càng thông minh hơn, dị thú chúng ta cần tiến hóa, mà nhân loại các ngươi cũng cần phải tiến hóa, nếu như nhân loại và dị thú hợp tác, cái tiến hóa này đối với hai tộc chúng ta mà nói, đều có lợi ích to lớn.”

“Khoan đã.” Lâm Phàm giơ tay lên. “Ngươi đừng nói những cái này với ta, bây giờ đầu ta hơi đau, những thứ này khiến ta cảm thấy hình như ta đã tham gia vào một thuyết âm mưu nào đó rồi.”

“Đừng nói nhảm với ta nữa, mục đích ta đến rất đơn giản, chính là chém chết ngươi.”

Lôi Kiếp trong tay, ta có thiên hạ.

Lôi Kiếp tản ra phong mang.

Dị thú có trí tuệ nói, “Dùng lời mà nhân loại các người nói thì, giang hồ không phải chỉ có chém chém giết giết, mà là đạo lý đối nhân xử thế, hình thức tộc ta và nhân loại các ngươi ở chung với nhau, là cách đáng tìm tòi, thăm dò.”

“Ngươi biết đó là gì không?” Lâm Phàm chỉ vào máy bay trực thăng và máy bay vận tải trên bầu trời.

“Máy bay.”

“Ừm, ngươi biết máy bay là được, vậy ngươi có biết trên máy bay có rất nhiều người đang nhìn ta, ngươi biết một người trẻ tuổi có ước mơ gì không, tất cả người trẻ tuổi đều có mộng tưởng lúc nhỏ, đó chính là trở thành chúa cứu thế, trở thành anh hùng, thân là dị thú có trí tuệ, ngươi ở đây lải nhải cùng ta, vậy có biết người ta đang mong chờ gì không?”

Dị thú có trí tuệ:” …”

“KHông có người nào có thể ngăn cản một người trẻ tuổi hoàn thành

ước mơ của mình, ngươi chết đi cho ta."

Vừa dứt lời.

Lâm Phàm nhảy lên một cái, vung đao chém xuống, đao mang phối hợp với lửa, chỉ trong nháy mắt đã bao trùm dị thú có trí tuệ.

Ầm ầm!

Quyết định thắng bại bằng một đao chém xuống.

Chặt đứt tất cả ưu thế của dị thú.

Vào giờ phút này, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm không chớp mắt, cái hiện trường phủ đầy tro bụi kia, kết quả rốt cuộc như thế nào.

Chương 387 - Máu của ngươi bốc hơi xì xì xì...

Thời gian dần dần trôi qua.

Tro bụi tiêu tán.

Hố sâu xuất hiện.

Sau đó một bóng người xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, Lâm Phàm cầm Lôi Kiếp trong tay bình tĩnh đứng đó, chậm rãi giơ tay lên, trước mắt bao nhiêu người, siết chặt tay, hít sâu, gào lên.

"Dị thú có trí tuệ, chết rồi."

Lập tức, cả đất trời an tĩnh, chỉ có tiếng cánh quạt vù vù vang vọng.

Mặt mũi Cố Giang tràn đầy kích động siết chặt nắm đấm.

Người bên trong máy bay vận tải hoan hô.

Tất cả mọi người trong phòng chỉ huy đều kích động giơ cao hai tay.

Trong lòng tất cả mọi người đều chỉ có một suy nghĩ.

Khủng bố như vậy!!

Hào quang tỏa sáng.

Lâm Phàm hưởng thụ cái cảm giác được cúng bái này.

Mẹ nó thật là thoải mái.

Giấc mộng lúc nhỏ hoàn thành, bất kể lúc nào cũng vô cùng thoải mái.

“Rống!”

“Rống!”

Dị thú xung quanh thấy dị thú có trí tuệ tử vong, tâm trạng đột nhiên hốt hoảng, cúi thấp thân thể, nhe răng trợn mắt, hung dữ gầm gừ.

Muốn xông lên lại không dám lên.

Có một loại kích động, muốn nằm rạp xuống mặt đất, ngăn chặn sự xao động trong lòng.

“Cút!”

Lâm Phàm tức giận quát lớn, trong mắt bùng lên lửa, không khí sau lưng tựa như xuất hiện một loại khí thế nào đó, soạt một tiếng, hơi lửa nóng bộc phát, nhiệt độ cực nóng bao trùm khắp bốn phía, trong không gian có nhiệt độ cao như vậy, xuất hiện tình huống vặn vẹo.

Các dị thú vây quanh Lâm Phàm chạy trốn tứ phía.

Bởi vì số lượng khổng lồ, trong quá trình chạy trốn không thể tránh khỏi giẫm đạp nhau, những con dị thú cấp bậc thấp xem như gặp nạn, có con đầu óc bị giẫm nát bét, thậm chí có con còn bị giẫm nát nội tạng, đừng nói đến đáng sợ thế nào.

Lúc này, Lâm Phàm cao ngạo đứng tại chỗ, mắt nhìn tình cảnh trước mắt.

Chạy đi, tất cả đều điên cuồng mà chạy.

Mặt đất chấn động, tràng cảnh dị thú chạy trốn vô cùng chấn động, giống như cá diếc sang sông, lít nha lít nhít, trùng trùng điệp điệp, địa hình có ba mặt nước bao quanh, đến mức có dị thú biến thành dị thú dưới nước, điên cuồng chạy trốn, chỉ muốn trong thời gian ngắn nhất rời khỏi nơi này, rời xa tên nhân loại đáng sợ đã giết chết dị thú có trí tuệ kia.

“Kết thúc rồi, tỉnh Dưỡng Lão có thể yên ổn trong một khoảng thời gian rất dài.”

Lâm Phàm biết sau khi giết chết dị thú có trí tuệ rồi, cái gọi là dị thú triều khó có thể xảy ra, trừ khi có dị thú có trí tuệ khác xuất hiện, nhưng không nói những cái khác, trong khoảng thời gian này chắc

chắn an toàn.

Có thể cho tường rào Miếu Loan của hắn có đủ thời gian phát triển.

Cẩn thận lắng nghe.

Có thể nghe thấy được tiếng hoan hô của những người trong máy bay trực thăng và máy bay vận tải.

Hắn đang hưởng thụ tiếng hoan hô này.

Lúc này, hắn quan sát tình hình xung quanh, không biết nơi này có mảnh vỡ hay không, nhưng nơi mà dị thú có trí tuệ ở, chắc chắn có mảnh vỡ.

Chỉ là động đá vôi đã sụp đổ, mảnh vỡ có thể đã bị vùi lấp;.

Nghĩ đến đây, Lâm Phàm bắt đầy phá vỡ phế tích xung quanh, mảnh vỡ có độ cứng rất cao, sẽ không bởi vì chút lực lượng ấy mà vỡ vụn, khi đá vụn xung quanh không ngừng văng ra, hắn nhanh chóng quan sát, tìm kiếm tung tích mảnh vỡ.

Trong phòng chỉ huy.

“Hắn đang làm gì thế?” Một nhân viên công tác rất khó hiểu, dị thú có trí tuệ đã bị giết chết rồi.

Lạc Thải Điệp nói, “Sào huyệt của dị thú có trí tuệ bình thường đều được xây dựng tại nơi gần với mảnh vỡ, chắc hẳn hắn đang đi tìm mảnh vỡ.”

Trình tướng quân vội vã nói, “Nhanh, bảo người chúng ta đi tìm mảnh vỡ trước đi, giá trị của mảnh vỡ không thể đo lường được đâu.”

Nghe thấy vậy, Lạc Thải Điệp không nhịn dược muốn cười, “Trình tướng quân, quản lý Lâm người ta giết chết dị thú có trí tuệ, ngươi cho rằng người ta sẽ giao mảnh vỡ cho tường rào Kim Lăng chúng ta sao?”

Đúng là suy nghĩ hão huyền.

Khóe miệng Trình tướng quân giật giật, không nói gì thêm, hắn ta nghe được ý mỉa mai trong lời Lạc Thải Điệp.

Ngay sau đó.

TRong màn ảnh xuất hiện tình huống mới.

“Bọn hắn làm cái gì vậy? A, đều hành động cả rồi, đều đang tìm kiếm mảnh vỡ, tường rào chúng ta nhiều người như vậy, nhất định càng dễ tìm được mảnh vỡ hơn.” Trình tướng quân vô cùng kích động nói, sau đó dường như nghĩ đến cái gì đó, “Nếu như da mặt dày một chút, thật sự có thể khiến đối phương đưa mảnh vỡ cho tường rào Kim Lăng, dù sao thì mảnh vỡ đặt ở tường rào Kim Lăng thì mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất của mảnh vỡ.”

Lạc Thải Điệp trợn trắng mắt, lười nói thêm gì nữa.

Nàng rất khó hiểu được sao Trình tướng quân lại có thể nói được lười này.

Bình thường chỉ cần là người biết xấu hổ, thì khó có thể nói ra được lời này.

Thủ trưởng không mở miệng, rất bình tĩnh nhìn hình ảnh, thành công lớn nhất là có thể giết được dị thú có trí tuệ, những cái khác không yêu cầu gì thêm, nếu thật sự tìm được mảnh vỡ, đó cũng là của người ta.

Nói thẳng ra thì, nếu như không phải quản lý Lâm người ta ngăn cơn sóng dữ, tường rào Kim Lăng bọn hắn và tường rào Nam Thông đều thua rất thê thảm.

Đột nhiên, Trình tướng quân hô lên.

“Phát hiện mảnh vỡ, Cố Giang lấy được mảnh vỡ, a, hắn muốn làm gì, sao lại đưa mảnh vỡ cho hắn.”

Trong hình ảnh, Cố Giang tìm được mảnh vỡ được khảm nạm trong một tảng đá, mảnh vỡ lớn cỡ nắm tay, độ dày không tệ, thuộc về mảnh vỡ cỡ vừa, không đợi hắn ta kịp phản ứng, Cố Giang đã đưa mảnh vỡ vào tay Lâm Phàm, cái này khiến TRình tướng quân nhất thời không thể nói gì đươc, vậy mà không biết phải làm sao.

Thủ trưởng im lặng đã lâu cuối cùng cũng mở miệng, “Lão Trình, mảnh vỡ này đáng lẽ là của người ta, đừng suy nghĩ nữa.”

Chương 388 - Máu của ngươi bốc hơi xì xì xì... (2)

“Hắn cầm mảnh vỡ đi thì có thể làm gì chứ, chẳng lẽ hắn muốn hấp thu năng lượng trong mảnh vỡ sao, đây chính là cách biến thành quái vật đó.” TRình tướng quân nói.

Thủ trưởng nói, “Ngươi không chú ý đến thanh đao màu đen trong tay người ta sao, đó là vũ khí do mảnh vỡ chế tạo thành, người ta chế tạo mảnh vỡ thành vũ khí, không phải là tình huống rất bình thường sao?”

Sau khi TRình tướng quân nghe xong, có chút kinh ngạc, tỉ mỉ nghĩ lại, có vẻ thật sự là như vậy.

Đồng thời, bên phòng chỉ huy của tường rào Nam Thông cũng đang nhìn Lâm Phàm.

Giáo sư Hàn Trung Dân ngay khi Lâm Phàm xuất hiện, đã nhận ra đối phương.

“Giáo sư Hàn, so với lúc trước gặp mặt, hắn đã mạnh hơn rồi.”

“Đúng vậy, lợi hại hơn rất nhiều, lần hành động này nếu như không có sự xuất hiện của hắn, hậu quả khó mà lường được.”

“Giáo sư Hàn, hắn chính là người đã hộ tống các ngươi về sao?”

“Đúng, chính là hắn, anh hùng xuất thiếu niên, loạn thế tất có người tài ba, đều nói tỉnh chúng ta không có Giác Tỉnh giả lợi hại, bây giờ thấy rồi chứ, đang thật sự ở ngay trước mắt.”

Mặt mũi giáo sư Hàn tràn đầy tươi cười.

Khiến hắn ta vui mừng nhất chính là có thể ở trong tận thế này nhìn thấy người lợi hại.

Điều này có nghĩ là từ đầu đến cuối nhân loại đều có hy vọng, hy vọng giống như ngọn lửa, cháy hừng hực, mãi mãi không tắt.

HIện trường.

“Quản lý Lâm, lần này có thể giết chết dị thú có trí tuệ, may mắn là có ngươi, mảnh vỡ này đương nhiên là của ngươi.” Cố Giang nói.

Lâm Phàm nói, “Năng lượng trong mảnh vỡ này quả thực khiến người ta mê muội, nhưng yên tâm đi, thực lực của ta không phải dựa vào mảnh vỡ mà tăng lên.”

“Ta biết.”

Ngoài miệng thì Cố Giang nói vậy, nhưng thật ra cũng thở phào một hơi, mảnh vỡ quả thật có thể giúp người ta nhanh chóng tăng thực lực lên, nhưng kết quả sau cùng rất thê thảm, sẽ hóa thú, mất lý trí,

biến thành quái vật còn đáng sợ hơn dị thú.

Chiến đấu kết thúc.

Sau khi dị thú rời đi, máy bay vận tải hạ xuống, bắt đầu thu thập huyết tinh của dị thú ở hiện trường, số lượng dị thú Lâm Phàm giết không ít, huyết tinh đương nhiên rất nhiều, từ cấp một đến cấp năm, cái gì cũng có.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Tuy rằng có huyết tinh để báo đáp lại, nhưng mọi người cũng không chìm đắm trong thắng lợi quá lâu, nghĩ đến những đồng bạn đã hy sinh kia, có người trong lòng vô cùng đau buồn.

Có vài người hy sinh đã có gia đình.

Bây giờ hy sinh, nên bàn giao với người nhà bọn hắn như thế nào?

Đây đều là chuyện khiến bọn hắn nhức đầu.

Không biết bao lâu, đã dọn dẹp xong hiện trường, máy bay vận tải và máy bay trực thăng cất cánh, chia nhau đi về hai tường rào.

Khi đến tường rào Kim Lăng.

Đã sớm có người chờ đợi.

Lâm Phàm bước xuống máy bay.

Thủ trưởng, Trình tướng quân, Lạc Thải Điệp xuất hiện trước mặt Lâm Phàm.

“Rất đa tạ ngươi, nếu như không có ngươi, chúng ta không thể nào tiêu diệt được dị thú có trí tuệ.” Thủ trưởng nắm tay Lâm Phàm, vô cùng cảm kích nói.

“Không có việc gì, đây đều là chuyện ta phải làm, phấn đấu vì tương lai của nhân loại, là chuyện mà mỗi một nhân loại còn sống nên làm.” Lâm Phàm nói.

Trình tướng quân đứng bên cạnh không nói một lời nào, hắn ta đã sớm được thủ trưởng nhắc nhở, đừng nghĩ đến chuyện lấy mảnh vỡ của người ta, thứ này không phải chúng ta nên lấy.

Nếu như bởi vì mảnh vỡ, từ đó làm mâu thuẫn xuất hiện. Vậy thì ngươi chính là kẻ tội đồ của tường rào Kim Lăng.

Lời nói quả thật hơi nặng, nhưng Trình tướng quân cũng hiểu rõ quả thật là như vậy.

“Nói rất hay, nếu như người người đều có giác ngộ như vậy, nhân loại chúng ta sẽ không gian khổ như thế.” Thủ trưởng cảm thán nói.

Lâm Phàm nói, “Ta tin rằng tương lai mọi chuyện sẽ tốt.”

Hắn còn có thể nói gì nữa?

Chỉ có thể nói là vô cùng tràn ngập lòng tin thôi.

Đương nhiên, hắn vẫn rất có lòng tin, dù sao nhân loại có thể sống sót mười năm trong tận thế dị thú này, còn xây dựng nên khu vực sinh hoạt chân chính của nhân loại, tiêu diệt dị thú, vẫn có khả năng.

Nhưng cũng chỉ là khả năng mà thôi.

Muốn nhân loại một lòng đoàn kết, trừ khi mặt trời mọc đằng tây.

Từ xưa đến nay, cũng chưa từng chân chính đoàn kết bao giờ.

Lúc này, Trình tướng quân chủ động nói, “Có lỗi với các vị, là ta lựa chọn người xảy ra vấn đề.”

Bây giờ tất cả mọi người đều ở đây, nên nhận lỗi thì vẫn phải nhận.

La Minh hoảng sợ, trực tiếp khiến toàn bộ kế hoạch thất bại, nếu như không có quản lý Lâm, vậy người có thể trở về được bao nhiêu, vẫn còn là ẩn số.

Tuy rằng Lạc Thải Điệp rất khó chịu với TRình tướng quân, nhưng chuyện này quả thật không còn cách nào khác.

“Trình tướng quân, là người đều có ý nghĩ của mình, bọn hắn không phải máy móc, không có người nào dám đảm bảo chu toàn không có sai sót, xác suất Giác Tỉnh giả dịch chuyển không gian xuất hiện cực kỳ thấp, tường rào Kim Lăng chúng ta chỉ có một người, trừ hắn, còn có thể lựa chọn ai chứ.” Lạc Thải Điệp nói.

Nàng nói những lời này, xem như đã cho Trình tướng quân một lối thoát.

TRình tướng quân gật đầu với Lạc Thải Điệp, tỏ ý cảm kích.

Lạc Thải Điệp không hề nhìn TRình tướng quân một cái, nói giúp ngươi, không phải muốn kết giao, mà là ăn ngay nói thật thôi.

Lâm Phàm, “Các vị, chúng ta trước đó đã nói rõ, mong cho mượn máy bay vận tải một chút.”

Hắn vẫn nhớ kỹ ý định ban đầu, không quên sứ mệnh, chuyện đã nói ra thì nhất định sẽ không quên.

Bọn người Lý Đạt ở thôn Bắc Dương còn đang chờ mình.

Đừng để quá lâu rồi không đi, khiến người ta nghi ngờ mình là kẻ lừa đảo, lỡ như vậy thật, thế thì mặt mũi xem như ném sạch rồi.

Thủ trưởng và Lạc Thải Điệp nghe thấy vậy.

Ai cũng mỉm cười.

Tựa như nói chuyện với nhau mà không tính toán gì cả.

Thôn Bắc Dương.

Nhà máy, nơi người sống sót sinh sống.

“Không sao cả, nếu ở bên ngoài không dễ lăn lộn, quay trở về đây cũng được, cửa lớn của chúng ta vĩnh viễn mở rộng cho ngươi.”

Lý Đạt nhìn Trương Hải trước mắt, Trương Hải lúc trước đã rời đi một khoảng thời gian lại quay về, cái này khiến tâm tình hắn ta cực tốt.

Chương 389 - Máu của ngươi bốc hơi xì xì xì... (3)

Trương Hải cúi đầu, không nói chuyện, bưng bát trong tay, trong chén là thịt dị thú kho tàu, hắn ta đã ăn hết ba chén lớn, bụng cũng đã lấp được bảy tám phần.

Lý Đạt thấy Trương Hải không nói chuyện, ngược lại cũng không nghĩ nhiều, cho rằng Trương Hải có chút xấu hổ, dù sao thì mới đi chưa được bao lâu, như như con sói cụp đuôi chạy về, đổi thành ai cũng sẽ cảm thấy mất mặt.

Đương nhiên, Lý Đạt không hề cảm thấy có gì không tốt, lăn lộn tốt, hắn ta vui mừng, lăn lộn không tốt thì cứ quay về, bất kể thế nào, Trương Hải cũng đã từng cống hiến vì nơi này.

Chỉ dựa vào chuyện này thôi, cũng đủ rồi.

Thiếu niên bên cạnh nói,”Hàn Tứ thúc đâu?”

“Đúng rồi, Hàn Tứ đâu? Ngươi và hắn cùng đi, hắn đâu rồi?” Lý Đạt hỏi.

Hắn ta hiểu rõ Hàn Tứ, Hàn Tứ là người có chủ kiến, có ý tưởng.

Sau khi bọn hắn rời khỏi nơi này, Trương Hải nhất định sẽ đi theo Hàn Tứ, dù sao thì với số tuổi đó của Hàn Tứ, việc đời từng thấy cũng nhiều hơn Trương Hải, bây giờ Trương Hải trở về, vậy Hàn Tứ đâu?

Khi nhắc đến Hàn Tứ, Trương Hải không nhịn được toàn thân run lên.

Giống như vừa nghĩ đến chuyện đáng sợ nào đó.

Chút động tác nhỏ đó đương nhiên không thoát được mắt Lý Đạt.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lý Đạt cảm thấy nhất định đã có chuyện xảy ra, nếu không Trương Hải không thể nào có biểu hiện như vậy.

Thấy Trương Hải vẫn cúi đầu, không nói một lời, điều này khiến Lý Đạt càng cảm thấy có vấn đề, giọng điệu không khỏi cao hơn.

“Nói đi.”

Trương Hải ngẩng đầu nhìn Lý Đạt, vẻ mặt bình tĩnh lập tức sụp đổ, khóc lóc nói, “Bàn ca, thật xin lỗi, thật sự xin lỗi…”

“Xin lỗi cái gì, ngươi nói rõ ràng ra đi.”

Lý Đạt nhíu mày, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, nắm lấy hai vai Trương Hải, lắc lắc.

“Ta nói địa chỉ nơi này cho người khác biết.“ Tâm tình Trương Hải dao động cực lớn, “Sau khi ta và Hàn Tứ cả ời đi, cứ một đường đi về phía tường rào Thủ Đô bên kia, trước đó vẫn luôn an toàn, nhưng nửa đường chúng ta gặp được một nhóm người, bọn hắn bắt chúng ta lại, tên thủ lĩnh kia chính là ma quỷ, hắn ăn thịt người, thật sự ăn.”

“Hàn Tứ ca bị ăn, bị ăn sạch sẽ, cây đao kia cắt từng lát thịt của Hàn Tứ ca, giống như ăn cá sống, chấm vào xì dầu mà nuốt vào bụng.”

“Hàn Tứ ca đến chết cũng không nói, nhưng khi đến lượt ta, ta sợ, ta… Ta…”

Tinh thần Trương Hải sụp đổ.

Lý Đạt đột nhiên đứng dây, không để ý đến Trương Hải nữa, “Nhanh, mau gọi bọn họ đến đây, có khả năng sắp có địch tập kích.”

“A a a…”

Thiếu niên kịp phản ứng, biết đã xảy ra chuyện, mà người nói vị trí nơi này cho người ta chính là Trương Hải, xì một tiếng khinh thường, rồi vội vàng chạy đi tìm người.

“Bàn ca, bên ngoài có rất nhiều xe đến.” Người sống sót nhìn giám sát vội vàng hô.

Phòng chứa đồ dưới mặt đất vốn cũng không lớn, hô to một tiếng, mọi người đều nghe thấy.

Lý Đạt nhanh chóng đi đến chỗ giám sát, quan sát tình huống bên ngoài, có ít nhất khoảng mười chiếc xe, đám gia hỏa từ trong xe xuống kia, trong tay đều cầm vũ khí, vừa nhìn đã biết là loại người không dễ chọc.

Bây giờ bên phía bọn hắn chỉ còn lại năm Liệp Sát giả, cho dù cộng thêm Trương Hải đã sụp đổ kia cũng chỉ có sáu người.

Mà đám gia hỏa kia vừa nhìn đã biết không phải hạng vừa.

Rất nhanh, thiếu niên đã gọi bốn vị Liệp Sát giả đến, bọn hắn nhìn thấy sắc mặt Bàn ca nghiêm trọng như vậy, cũng biết đã xảy ra chuyện, sau đó lại biết bên ngoài nhà máy có rất nhiều xe, đã biết chuyện này có khả năng rất nghiêm trọng.

“Bàn ca, tình hình như thế nào?”

Lý Đạt nói đơn giản chuyện của Trương Hải cho bọn hắn.

Nghe thấy việc này, bọn hắn có chút há hốc mồm, đột nhiên, có một vị Liệp Sát giả trong đó có vẻ như nhớ lại gì đó.

“Trương Hải, nơi mà bọn hắn dẫn ngươi về có phải là khu vực gần Đại Hương.”

“A…”

“Nói đi, có phải là khu vực gần Đại Hương hay không.” Vị Liệp Sát giả này vô cùng nôn nóng, nếu như thật sự là ở đó, vậy thì phiền phức lớn rồi.

“Vâng, chính là chỗ đó.” Trương Hải vội vàng gật đầu.

“Tiểu Trần, tình hình thế nào?”

Lý Đạt thấy sắc mặt đối phương đột nhiên trắng bệch, đã hiểu nhất định có chỗ chuyện gì đó ghê gớm.

“Bàn ca, đám người bên ngoài kia nhất là là bộ lạc ăn thịt người, trước kia ta đã từng nghe nói đến tình hình của bọn hắn, thủ lĩnh của bọn hắn vẫn sống từ khi bắt đầu tận thế cho đến bây giờ, khi đó đã thích lấy thịt người làm thức ăn, về sau vẫn luôn không đổi được sự yêu thích đối với thịt người, muốn trở thành một thành viên của bọn hắn, nhất định phải ăn thịt người.”

Trong lòng Tiểu Trần hoảng sợ, cho dù đã trải qua đủ loại tình cảnh kinh khủng trong tận thế, nhưng đối với đám biến thái này, hắn ta vẫn rất khó chấp nhận được.

Không nghĩ ra tại sao lại có loại người biến thái như vậy.

“Cái này…”

Lý Đạt vô cùng kinh hãi không biết phải nói gì cho tốt.

Những người sống sót xung quanh bọn họ đều hoảng hốt, loại tình huống này so với việc bị dị thú bao vây còn đáng sợ hơn nhiều.

Lý Đạt nhíu mày trầm tư một lát, sau đó lông mày giãn ra, nhìn về phía đám người đang hoảng hốt, “Các vị, thời khắc liên quan đến sinh tử tồn vong của chúng ta đã đến, tất cả mọi người cầm vũ khí lên, trốn ở chỗ này cũng chỉ có một con đường chết, không có cơ hội sống sót, cầm vũ khí lên dũng cảm đối mặt, tìm được cơ hội thì chạy, có lẽ còn có người có thể chạy thoát.”

Lúc này, đám người hai mặt nhìn nhau.

Sau khi Lý Đạt nói ra lời này, tất cả mọi người đều hít sâu một người, nhìn về phía người thân, người yêu bên cạnh, không nói gì thêm, tự mình tìm kiếm vũ khí.

Chương 390 - Máu của ngươi bốc hơi xì xì xì… (4)

“Thật xin lỗi, thật sự xin lỗi, là ta quá sợ hãi.” Trương Hải tự trách.

Ánh mắt Lý Đạt nghiêm túc nhìn hắn ta, “Trương Hải, việc đã đến nước này, ngươi nói cái gì cũng vô dụng, bây giờ chuyện duy nhất

ngươi có thể làm là cùng chúng ta đối kháng đám gia hỏa của bộ lạc ăn thịt người này, tranh thủ cơ hội chạy thoát cho mọi người, chỉ có như vậy mới có thể đền bù cho chuyện ngươi đã làm."

"Ta biết, ta sẽ không sợ nữa." Trương Hải đứng dậy, lau đi nước mắt trên mặt, giống như dũng khí lại dâng lên.

Đám người nắm chặt vũ khí trong tay đứng trước mặt Lý Đạt, trong mắt mỗi người đều hiện lên sự kiên định và quyết tâm, bọn hắn biết lần này có thể sẽ chết, nhưng nếu không liều thì tuyệt đối sẽ chết.

Bộ lạc ăn thịt người sẽ ăn thịt người, cho dù bọn hắn bị treo máy trong lúc chống lại, cũng không muốn bị bắt nằm trên bàn cơm, trở thành món ăn của người khác.

Nghĩ đến máu thịt của mình bị người ta gặm ăn.

Bọn hắn lập tức cảm thấy muốn ói.

"Đi, ra ngoài thôi."

Lý Đạt dẫn đầu xuất phát, đi ra bên ngoài.

Bên ngoài nhà máy.

Một nam tử cầm Lang Nha bổng, ở trần, nhe răng trợn mắt cười cười nhìn cửa lớn đã bị phong tỏa, sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn về phía camera, mỉm cười, lộ ra hai hàng răng đen kịt.

Nụ cười kia khiến người ta hoảng sợ, như là ma quỷ đang mỉm cười.

Vung Lang Nha bổng lên đánh nát cửa sắt, lực lượng cường đại, đủ để chứng minh thực lực của người này tương đối đáng sợ.

KHi cửa sắt bị đánh nát, nhìn thấy tình hình bên trong, nam tử hơi sửng sốt, ngay sau đó, một mũi tên vút một tiếng xé gió lao đến, nam tử cũng không tránh né, mà để mặc mũi tên đâm vào lồng ngực, nhưng mà lực bắn mũi tên cũng không mạnh, chỉ có đầu mũi tên cắm vào trong da thịt.

Phốc phốc!

Nam tử nhổ mũi tên ra.

Cúi đầu nhìn lồng ngực đổ máu, xoa xoa máu, mút vào trong miệng, lộ ra vẻ mặt hưởng thụ.

“Mùi vị cực kỳ tốt, nhưng mà ta nghĩ mùi vị của các ngươi chắc hẳn lại còn ngon hơn.”

Giọng nói của nam tử trầm thấp khàn khàn.

Lý Đạt kiên trì bước ra, “Các ngươi muốn gì, chúng ta có thể cho ngươi, có thể thả chúng ta đi hay không.”

Hắn ta hy vọng có thể thông qua đàm phán, giúp mọi người còn sống rời đi.

“Ha ha…” Nam tử cười dữ tợn, “Thả các ngươi đi, chúng ta ăn cái gì chứ, hôm nay ai cũng không thể đi được, các ngươi chính là con mồi mà chúng ta cực cực khổ khổ tìm được.”

Phốc phốc!

Tiếng da thịt bị đâm xuyên vang lên.

Vẻ mặt Lý Đạt đau đớn, khiếp sợ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Trương Hải lui về sau mấy bước, chủy thủ trong tay dính máu, vừa rồi chính là hắn ta cầm chủy thủ đâm sau lưng Lý Đạt.

“Trương Hải, ngươi…” Lý Đạt không dám tin, rõ ràng không hề nghĩ đến hắn ta sẽ làm ra chuyên như vậy, mọi thứ lúc trước đều là ngụy trang.

Trương Hải rời khỏi đám người, đứng về phía bộ lạc ăn thịt người.

Nam tử rất hài lòng vỗ vỗ bả vai Trương Hải, “Hắn đã là một thành viên của bộ lạc ăn thịt người chúng ta, chỉ cần phản bội đồng bạn, ăn thịt của đồng bạn, là có thể gia nhập chúng ta, đương nhiên, trong các ngươi có ít người có thể gia nhập chúng ta, nhưng mà nhất định phải là Liệp Sát giả hoặc là Giác Tỉnh giả, nếu không cũng không có tư cách.”

Trương Hải nói, “Bàn ca, ngươi đừng trách ta, ta chỉ muốn sống, các ngươi đều là Giác Tỉnh giả và Liệp Sát giả, chỉ cần các ngươi cũng ăn thịt người, là có thể gia nhập bộ lạc ăn thịt người, từ bỏ chống cự đi, xem bọn hắn như thức ăn mà sử dụng.”

“Bàn thúc…”

Thiếu niên đỡ lấy Lý Đạt, vẻ mặt tức giận nhìn chằm chằm Trương Hải.

Hận không thể vung lưỡi búa trong tay chém chết hắn ta.

Trước kia, bọn người Lý Đạt đã vào thế tuyệt đối yếu, bây giờ lại càng yếu hơn.

Xung quanh là gia hỏa của bộ lạc ăn thịt người, từng đôi mắt đáng sợ nhìn chằm chằm bọn hắn, hoàn toàn xem bọn hắn là con mồi.

Mà vào ngay lúc này.

Trên bầu trời vang lên tiếng vù vù.

Trong nháy mắt đã thu hút sự chút ý của mọi người.

Đám người ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, thấy một chiếc máy bay vận tải đang bay lượn trên không trung, lượn từng vòng, giống như đang tìm vị trí hạ xuống, bắt đầu ổn định phương hướng, từ từ hạ xuống.

Tất cả mọi người đều không biết tình hình thế nào.

Tại sao lại có máy bay vận tải xuất hiện ở đây.

Ngay khi bọn hắn suy nghĩ, máy bay vận tải đã vững vàng đáp xuống mặt đất, biến mất khỏi tầm mắt của bọn hắn.

Nam tử cầm đầu bộ lạc ăn thịt người nhíu mày, máy bay vận tải xuất hiện có nghĩa là người đến không đơn giản, bọn hắn ăn thịt người, nhưng lại không ngốc.

“Trói hết bọn chúng ta kéo đi, nếu ai dám phản kháng thì lập tức giết.”

Nam tử nghĩ đến chuyện kéo hết thức ăn đi, không muốn lãng phí thời gian.

Hắn ta cũng không biết người đến là ai.

Khi hắn ta đang nghĩ đến những chuyện này, sau lưng đã vang lên tiếng nói.

“Nhường một chút, đừng cản đường, đừng cản đường nữa.”

Lâm Phàm đẩy đám người ra, tạo ra một con đường, chẳng quan tâm đám gia hỏa này là ai, dù sao thì hắn cũng biết chắc chắn không phải là người tốt, còn về chuyện vì sao không ra tay, đối với hắn mà nói, hoàn toàn không cần thiết, đợi lát nữa giao lưu xong ra tay cũng như nhau.

Vừa nhìn thấy Lý Đạt, ánh mắt hắn lập tức kinh hãi, liếc mắt đã thấy

máu chảy ra bên eo, máu tươi ồ ạt chạy xuống đất.

Mà Lý Đạt nhìn thấy Lâm Phàm cũng kinh ngac.

Hắn ta đương nhiên nhớ đối phương là ai.

Chỉ là không ngờ đối phương lại quay về.

“Lý Đạt, tình hình của ngươi có chút không ổn rồi, máu chảy ra hình như không cầm lại được.” Lâm Phàm nói.

Chương 391 - Người chăn nuôi này của ta hình như có chút vấn đề.

Lý Đạt nói, “Không còn cách nào khác, bị đánh lén, bọn hắn là đám gia hỏa của bộ lạc ăn thịt người, ngươi phải cản thận.”

Sau khi nói ra lời này.

Con ngươi Lý Đạt đột nhiên giãn ra, kinh hô.

“Cẩn thận…”

“Ngươi có đặt ta vào trong mắt không?”

Nam tử cầm Lang Nha bổng, bộ dáng dữ tợn hung ác xuất hiện sau lưng Lâm Phàm, giơ cánh tay tráng kiện, tức giận vô cùng, Lang Nha bổng trong tay cuốn theo lực lượng kinh khủng đánh về phía đầu Lâm Phàm.

Ầm một tiếng.

Lang Nha bổng đầy gai nhọn đánh vào giữa đầu Lâm Phàm.

“Khà khà khà khà…”

Nam tử ngông cuồng cười lớn,“Đồ chó đáng chết, thấy chưa, một gậy của ông đây có thể trực tiếp đánh nổ đầu của ngươi.”

Chỉ là…

“Hả?”

Tiếng cười đột nhiên im bặt.

Nam tử trừng mắt, vô cùng kinh ngạc, Lang Nha bổng đang nắm trong tay xuất hiện vết rạn, hơn nữa vết rạn càng lúc càng lớn, chỉ

nghe thấy tiếng lạch cạch vang lên.

Lang Nha bổng vỡ nát, hóa thành từng mảnh sắt vỡ.

“Làm sao có thể…”

Nam tử há hốc miệng, không thể nào nhấp nhận được kết quả này.

“Cái tên này, sao ngươi lại không thân thiện như vậy?”

Lâm Phàm quay đầu, vuốt vuốt tóc, đầu có thể rơi, kiểu tóc không thể loạn, đối mặt với một đòn vừa rồi, hắn đương nhiên có thể tránh thoát, nhưng không cần thiết, đã lâu không dùng Thiết Đầu Công, cảm thấy có chút nguội lạnh rồi.

Nam tử và Lâm Phàm đối mắt với nhau, trong chốc lát, hắn ta đã bị ánh mắt Lâm Phàm chấn nhiếp.

Nói như thế nào đây?

Dường như từ trong mắt đối phương, hắn ta nhìn thấy được hình ảnh tử vong của mình, có một nắm đấm to như nồi đất đánh về phía hắn ta.

Không… Đây không phải là hình như.

Đây là thật.

Chính xác là có nắm đấm to như nồi đất lớn đánh tới.

Năm ngón tay Lâm Phàm nắm chặt lại, đấm ra một quyền, đánh trúng phần bụng đối phương, lực lượng đáng sợ từ một quyền này bạo phát ra, đón nhận nguồn lực lượng tàn phá này, ngũ quan nam tử bắt đầu vặn vẹo, sự đau đớn thể hiện rõ trên mặt.

Phốc phốc!

Sau lưng nam tử nhô lên, phịch một tiếng, trực tiếp nổ tung, một đám sương máu văng lên tung tóe sau lưng, không phải một quyền đánh bay như trong tưởng tượng, mà là công kích bên trong.

Nhìn như một quyền bình thường, nhưng thật ra ẩn chứa lực phá hoại đáng sợ.

Nam tử trừng mắt, ánh mắt đỏ bừng, không nhúc nhích đứng tại chỗ.

Lâm Phàm duỗi một ngón tay ra, nhẹ nhàng điểm lên trán nam tử

đẩy nhẹ, nam tử ngửa người ra sau, ầm ầm ngã xuống đất, không còn chút hơi thở nào, chết rất dứt khoát, trừ vừa mới bắt đầu có chút đau đớn thì sau đó không còn bất cứ tri giác nào nữa.

Đám thành viên của bộ lạc ăn thịt người đứng sau nam tử kia run rẩy, giơ tay lên, lau vết máu trên mặt.

Máu là của nam tử kia.

Tuy rằng bọn hắn là thành viên của bộ lạc ăn thịt người, nhưng cuối cùng vẫn là người, còn về chuyện ăn thịt người, chẳng qua là muốn dung nhập vào trong quần thể, ngẫu nhiên có hành vi biến thái, cũng là vì che giấu một ít tâm lý bình thường.

Đương nhiên, người dung nhập hoàn mỹ mà biến thái cũng có.

Ví dụ như nam tử cầm Lang Nha bổng đã bị đánh chết này.

“Bọn họ là ai? Từ bên ngoài nhìn vào đã không giống người tốt rồi.”

Lâm Phàm tạm thời chưa quản những người còn lại, kết quả cũng giống nhau, chạy thì nhất định là chạy không thoát, khi tường rào Miếu Loan phát triển mạnh, máu mới là chuyện không thể thiếu, đám người còn lại này có thể dùng làm người công cụ, chính là để bọn hắn hiểu được, đi theo ta lăn lộn, vô cùng an toàn thoải mái.

Không đợi Lý Đạt mở miệng, thiếu niên bên cạnh đã lập tức nói ra, “Bọn hắn là bộ lạc ăn thịt người, chuyên ăn thịt người, là hắn dẫn bọn họ đến, còn đâm lén Bàn thúc một cái.”

Trương Hải bị chỉ đến sắc mặt trắng bệch, muốn chạy lại bị những người khác nhìn chằm chằm.

Chưa từng nghe đến bộ lạc ăn thịt người, nhưng mà cũng bình thường, trong tận thế, tốp năm tốp ba có thể xây dựng nên một thế lực nhỏ, giống như ở tình ngoài, thậm chí là gần tường rào Thủ Đô này, cường giả rất nhiều, không muốn gia nhập tường rào, có thể một mình xây dựng thế lực là điều bình thường.

Chỉ là cái hành vi ăn thịt người này… Dường như có chút khó chấp nhận.

“Lâm Phàm, sao ngươi lại đến đây?” Lý Đạt khó hiểu hỏi.

Lâm Phàm nói, “Khoảng thời gian trước khi ta rời đi, không phải đã nói với ngươi, ta sẽ dẫn các ngươi rời khỏi nơi này, đến tường rào

của ta sao, nhân số của các ngươi quá nhiều, xe cộ không tiện, cho nên ta dùng máy bay vận tải đến đón các ngươi."

"A..." Lý Đạt há hốc mồm, chỉ cho rằng đó là lời nói đùa, không ngờ lại là thật.

Mà ngay khi bọn hắn đang nói chuyện với nhau.

Các thành viên của bộ lạc ăn thịt người hô hào lên.

"Chạy, chạy mau."

"Chạy, mau chạy đi."

Bọn hắn chạy thục mạng khắp bốn phía, vẫn còn biết tụ lại một chỗ sẽ dễ bị người ta tiêu diệt, phân tán ra chạy, cho dù đối phương muốn đuổi theo, cũng hữu tâm vô lực.

Lâm Phàm không nhúc nhích, hờ hững nhìn sang, giơ tay lên, quả cầu lửa xuất hiện, sau đó chia nhỏ ra, vút một tiếng, xé gió mà đi, tựa như có mắt, đuổi theo không dứt, trong tiếng kêu hoảng sợ vang lên không ngừng, quả cầu lửa chia nhỏ ra đã bao trùm thành viên của bộ lạc ăn thịt người này.

Chỉ trong chớp mắt, đã đốt bọn hắn thành tro bụi.

Lý Đạt có chút hoang mang.

Mọi người xung quanh cũng như vậy.

Một đám thành viên của bộ lạc ăn thịt người có thể ép bọn hắn đến đường cùng, thậm chí ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, cứ như vậy là chết rồi?

"Hắn, các ngươi xử lý như thế nào?" Lâm Phàm đã biết người đâm đao là Trương Hải, không phải đã rời đi ra ngoài phát triển rồi sao, không ngờ lại chạy về, trở về thì trở về, lại còn làm gian tế.

Chương 392 - Người chăn nuôi này của ta hình như có chút vấn đề. (2)

Nếu không phải hắn đến kịp thời, máu mới lúc trước tìm được, chỉ sợ đã thành thịt trong bụng đám người kia rồi.

Lý Đạt ôm vết thương ở eo, nhìn Trương Hải đang run như cầy sấy, vẻ mặt thất thần, muốn nói không giận đó là giả.

Phịch phịch!

Trương Hải quả quyết quỳ xuống, ôm đùi Lý Đạt, nước mắt nước mũi tèm lem khóc lóc cầu xin, “Bàn ca, tha thứ cho ta, ta thật sự không muốn như vậy, ta là súc sinh, ta thật sự sợ hãi.”

Lý Đạt không để ý đến Trương Hải, mà nhìn về phía Lâm Phàm. “Ngươi nói xem thế nào?”

Trong lúc nhất thời bảo Lý Đạt đưa ra quyết định, đối với Lý Đạt mà nói, thật sự khó mà làm được.

“Hắn là người của ngươi, đương nhiên phải do ngươi quyết định, nhưng tương lai chúng ta sẽ là người một nhà, thân là người một nhà, ta cho ngươi một lời khuyên, bất cứ chuyện gì cũng có thể tha thứ, chỉ có phản bội là không thể, hôm nay nếu như ta không kịp thời chạy đến, mấy chục người các ngươi đều sẽ chết trong tay hắn, nể tình cũ, cho hắn được thoái mái đi.”

Lâm Phàm ngẫm nghĩ, cảm thấy nói như vậy không có bất cứ vấn đề gì cả.

Trương Hải đờ đẫn nhìn Lâm Phàm, không ngờ đối phương lại nói như vây.

Lý Đạt biết Lâm Phàm nói không hề sai, đúng là như vậy, nhưng mà ở cùng nhau hơn hai năm, muốn nói không có tình cảm là giả.

“Bây giờ eo của ngươi bị thương, ra tay đương nhiên không tiện, vẫn nên để ta làm cho, sớm xử lý sạch sẽ chuyện này, sớm rời đi, nơi này nhìn như không có dị thú, nhưng rất khó nói không có dị thú quan sát.”

Ngoài miệng Lâm Phàm nói, nhưng động tác trong tay thì không ngừng, Lôi Kiếp ra khỏi vỏ, Trương Hải đang quỳ trên đất định cầu xin tha thứ, chỉ nghe thấy phù một tiếng, Lôi Kiếp sắc bén đã đâm xuyên qua ngực hắn ta.

Ô ô…

Cả miệng Trương Hải tràn đầy máu tươi, trừng mắt, muốn nói chuyện, lại không thể nào mở miệng.

Ánh mắt Lâm Phàm bình tĩnh nhìn, rút Lôi Kiếp ra.

Trương Hải nghiêng đầu, không còn hơi thở, vô lực ngã xuống.

Lý Đạt nhìn Trương Hải ngã xuống, trong lòng rất phức tạp, nhưng cũng không biết nói gì cho tốt.

Đám người sống sót xung quanh yên lặng nhìn.

Tức giận thì đương nhiên là tức giận.

Nhưng bây giờ người cũng đã chết rồi, còn có thể nói gì?

Có lẽ đây chính là kết quả tốt nhất của hắn ta rồi.

Lâm Phàm đương nhiên muốn giết Trương Hải, phản bội rất đáng sợ, có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai, loại chuyện này chỉ cần có lần thứ nhất thì sẽ có vô số lần.

Lâm Phàm vỗ vai Lý Đạt, "Đi thôi, tương lai mới đang chờ các ngươi."

"Ừm."

Lý Đạt gật đầu, ném chuyện của Trương Hải ra sau đầu, nhìn Lâm Phàm, nhìn về phía xa, nếu như không có dị thú tồn tại, thế gian này sẽ tốt đẹp hơn rất nhiều.

Máy bay vận tải cất cánh bay lên.

Tất cả mọi người đều thấp thỏm lo âu đi tìm cuộc sống mới.

Lâm Phàm nhớ kỹ vị trí của bộ lạc ăn thịt người vào lòng.

Khu Đại Hương.

Nơi này gần tường rào Thủ Đô, cách nhau không đến trăm dặm.

Nhưng loại thế lực này vẫn tồn tại như cũ, đủ để chứng mình, tường rào Thủ Đô đối với bên ngoài, chỉ cần thế lực nào không trêu chọc đến tường rào Thủ Đô, sẽ mặc kệ không hỏi đến.

Trừ khi thế lực đó có thứ mà tường rào Thủ Đô muốn có được.

KHông phải, thế thì tường rào Thủ Đô không thèm để ý đến.

…

Tường rào Miếu Loan.

Máy bay vận tải chậm rãi hạ xuống.

“Máy bay vận tải đó…” Lý Quyền Phi tựa như chưa từng nhìn thấy việc đời, hô lên.

Cao Sơn xoa mũi, ngẩng đầu nhìn bầu trời, “Đã rất lâu rồi chưa từng nhìn thấy, là ai đến vậy?”

Hai mắt Hứa Dương không ngừng, vẫn luôn bắn tia lửa liều mạng hàn kim loại, khi máy bay vận tải đến, mới thả lỏng một chút, đương nhiên nói, “Còn có thể là ai chứ, nhất định là quản lý Lâm kính yêu của chúng ta.”

Từ sau khi gia nhập tường rào Miếu Loan, hoàn cảnh sinh hoạt của bọn hắn tăng lên thẳng tắp, trước kia ở tại vườn rau tại tường ngoài, bây giờ đã được sắp xếp vào tòa dân cư.

Là loại ba phòng ngủ một phòng khách đó.

Ba người bọn họ ở cùng một chỗ.

Dù sao bọn hắn chính là người phụ trách ban xây dựng của tường rào Miếu Loan, ban đêm còn có thể cùng nhau bàn luận chuyện phát triển ban xây dựng của tường rào.

Sau khi máy bay vận tải hạ xuống, đám người dừng hết chuyện trong tay lại, đi đến đó.

Cửa khoang máy bay mở ra.

Bọn người Lý Đạt đang âu lo thấp thỏm, bước lên bậc thang xuống mặt đất.

Có nhiều người tụ tập như vậy, khiến bọn hắn có chút căng thẳng.

Lâm Phàm cười nói, “bọn hắn là người của tường rào Miếu Loan chúng ta, bây giờ chúng ta đang xây dựng thêm tường thành, chờ tường thành xây dựng xong, những công trình tiếp theo của tường rào Miếu Loan chúng ta sẽ chính thức mở ra.”

Mở rộng diện tích là chuyện tất yếu.

Đây là cơ sở quan trọng cho bước phát triển kế tiếp.

Nếu như không đủ diện tích, chuyện gì cũng không làm được.

“Lâm ca.”

“Lâm ca…”

Bọn người Lý Quyền Phi đến gần chỗ hắn.

Khi nhìn thấy máy bay vận tải xuất hiện, Vương Đại Bảo đã biết nhất định là Lâm ca trở về, không hề nghĩ ngợi, bỏ hết mọi chuyện trong tay chạy đến.

Bọn người Lý Đạt nhìn vẻ mặt của mỗi một người sống sót ở hiện trường.

Phát hiện trên mặt bọn họ đều tràn ngập tươi cười.

Đó là nụ cười chân thành và hạnh phúc.

Vào giờ phút này, Lý Đạt mới biết, Lâm Phàm không hề lừa gạt bọn hắn, tường rào Miếu Loan quả thật chính là cảng hạnh phúc trong tận thế.

“Đại Bảo, sau này bọn họ chính là một thành viên của tường rào Miếu Loan chúng ta, ngươi gọi một số người đến giúp ngươi sắp xếp nơi ở của bọn họ, đồng thời nói cho bọn họ biết hình thức vận hành của tường rào chúng ta.” Lâm Phàm dặn dò.

Chương 393 - Người chăn nuôi này của ta hình như có chút vấn đề. (3)

“Yên tâm đi Lâm ca, ta nhất định sẽ sắp xếp ổn thỏa.” Vương Đại Bảo rất quan tâm đến công tác này, hắn ta thấy, chỉ có làm việc cống hiến cho tường rào, mới có thể cảm thấy mình vẫn còn sống, có giá trị.

Lâm Phàm nói với Lý Đạt, “Ta dẫn các ngươi vào trong di dạo một vòng trước.”

“Được.”

Lý Đạt nhìn mọi người sau lưng, trên mặt mỗi người đều lộ ra sự chờ mong và tò mò.

Sau đó quá trình này đối với Lâm Phàm mà nói, đương nhiên là rất quen thuộc.

Đây không phải là lần đầu tiên hắn dẫn người đi thăm quan.

Nhưng đối với bọn người Lý Đạt mà nói, đây là lần đầu tiên.

Ruộng đồng ở tường ngoài đã sớm hình thành quy mô ban đầu, liếc nhìn các loại rau quả sinh trưởng trong rượng đồng, bọn người Lý

Đạt ngây người nguyên tại chỗ, thật lâu cũng không thể nào hoàn hồn.

“Đây là…”

Lý Đạt khẽ nhếch miệng, trong mắt sáng lên.

Lâm Phàm nói, “Đây chính là ruộng đồng mà tường rào Miếu Loan chúng ta làm ra, bây giờ rau quả các loại quá khan hiếm, vì bổ sung chất dinh dưỡng cho mọi người, cố ý sửa sang lại nơi này để trồng trọt.”

“Vậy người trước kia sinh sống ở tường ngoài thì thế nào?” Tuy rằng Lý Đạt không ở trong tường rào, nhưng cũng biết hình thức vận hành của các tường rào thế nào.

Tường trong, tường ngoài.

Giữa hai bên khác nhau một trời một vực.

“Không có người ở tường ngoài, ở chỗ này, tất cả mọi người đều ở tường trong.” Lâm Phàm nói.

“A… Cái này, vậy thì chúng ta…”

“Đúng, không sai, đều ở bên trong, các ngươi mới đến có thể còn chưa quen thuộc với tình hình nơi này, tường rào Miếu Loan tuy nhỏ, nhưng đám người sống sót sinh sống ở đây, không có người nào là cái xác không hồn, tất cả đều tràn ngập hy vọng đối với tương lai, cho nên ta hy vọng các ngươi cũng có thể tràn ngập hy vọng đối với tương lai.” Lâm Phàm nói.

Nghe Lâm Phàm nói vậy, Lý Đạt ngơ ngác nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm quay đầu cười nói, “Là cảm thấy khó tin quá ư?”

“Ừm, quả thật không thể nào tưởng tượng nổi.”

“Vạn sự khởi đầu nan, khi vượt qua được gian nan rồi, sinh hoạt về sau sẽ thuận buồm xuôi gió, huống hồ nơi này được bên ngoài gọi là tỉnh Dưỡng Lão, cấp bậc dị thú không cao, có đủ thời gian để chúng ta an tâm phát triển.” Lâm Phàm cười, “Đi thôi, chúng ta vào trong nhìn xem.”

Có Lâm Phàm dẫn đường, đám người đi trên con đường nhỏ giữa ruộng đồng, mắt bọn hắn không chớp nhìn các loại rau quả xung quanh.

Ớt, cà chua, rau xanh, rau cải trắng… những thứ này từ khi tận thế bộc phát, là những rau quả đã tuyệt tích, bây giờ lại xuất hiện trước mắt, cái này khiến bọn hắn có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại không biết nên nói gì.

Trong lòng Lý Đạt cảm thán.

Cho dù chỉ nhìn thấy những thứ này thôi.

Hắn ta cũng biết lần này đã lựa chọn chính xác.

Tường rào Miếu Loan thật sự có thể trở thành mái nhà chân chính trong lòng chúng ta.

Đến tường trong.

Sự hiểu biết của đám người Lý Đạt đều nhận phải đả kích, ở chỗ này thế mà không có sự phân chia giai cấp, tất cả mọi người đều có thể hưởng thụ phúc lợi và nhà ở của nơi này.

Nếu như không tận mắt nhìn thấy.

Hắn ta sẽ không tin.

Hình thức vận hành của tường rào Thủ Đô, những tường rào có chút năng lực đều sớm học theo.

Muốn hưởng thụ được những phúc lợi này, hoặc là có huyết tinh, hoặc là tự bản thân có thực lực.

“Đây là trường học, giáo viên bên trong cơ bản đều là người bình thường, bọn hắn không thể săn giết dị thú, nhưng cũng có thể cống hiến cho tường rào.”

“Đây là thư viện, người quản lý là một ông lão, Trần lão thích xem sách, tri thức uyên bác, có gì không hiểu cứ hỏi Trần lão là được.”

Lâm Phàm dẫn theo mọi người vừa xem vừa giới thiệu.

Đám người sống sót đi ngang qua đều sẽ chào hỏi Lâm Phàm.

Lý Đạt chưa bao giờ nhìn thấy ai có thể được người khác tôn kính như vậy, hắn ta có thể thề với trời, những người này tôn kính tuyệt đối không phải bởi vì Lâm Phàm là người quản lý của nơi này.

Mà là thật sự tôn kính từ tận đáy lòng.

“Đây là KTV, đừng thấy trong tận thế có một nơi ca hát như thế này không thích hợp, thật ra con người đôi lúc cũng cần phải phát tiết cảm xúc trong lòng, dù sao thì cũng là tận thế mà, tâm tình bị đè nén là chuyện rất bình thường.”

Lâm Phàm giải thích về KTV rất kỹ càng.

Lý Đạt gật đầu, vô cùng tán thành chuyện này.

Không sai, nói thật sự quá có lý.

Tất cả mọi người đi theo phía sau đều âm thầm kinh ngạc, miệng há hốc, không ngờ lại còn có thể ca hát.

Cái này thật sự là một tường rào cỡ nhỏ sao?

Đối với bọn người Lý Đạt mà nói, có cảm giác như trên trời vừa rơi xuống 5 triệu, hoàn toàn không có bất cứ lý do gì đập vào đầu bọn hắn, đập đến mức bọn hắn vẫn chưa thể tỉnh táo được.

Ban đầu bọn hắn sinh sống ở thôn Bắc Dương rất cực khổ.

Tuy an toàn, nhưng áp lực về thức ăn rất lớn.

Bây giờ cuộc sống xảy ra thay đổi nghiêng tời lệch đất như vậy.

Một lát sau.

“Cảm thấy thế nào? Không lừa các ngươi chứ.” Nên xem đều đã xem, Lâm Phàm cười hỏi.

Lý Đạt kích động nắm tay Lâm Phàm, hốc mắt đỏ bừng, “Quá tốt rồi, thật sự quá tốt rồi, tạ ơn ngài có thể cho chúng ta một con đường sống.”

Lâm Phàm nói, “Con đường sống đều là do chính chúng ta đi tìm, ta hy vọng các ngươi cũng có thể nhanh chóng dung nhập vào trong tập thể này, chúng ta cùng nhau cố gắng xây dựng tường rào Miếu Loan, giúp cuộc sống chúng ta ngày càng tốt hơn.”

“ĐƯợc.” Lý Đạt cảm thấy mình đã tìm được bến đỗ, đời người thật quá may mắn.

Chính là vị quản lý Lâm trước mắt này mang đến cho bọn hắn.

Chương 394 - Người chăn nuôi này của ta hình như có chút vấn đề. (4)

Nhìn vẻ mặt kích động của bọn người Lý Đạt, trong lòng Lâm Phàm yên tâm hơn, vì phát triển tường rào, lôi kéo người khác gia nhập, nhất định phải để người ta nhìn thấy mặt ưu tú của tường rào Miếu Loan.

Không nói đến những cái khác, lời giới thiệu vừa rồi có ưu thú hay không?

Hắn thấy, vẫn khá ưu tú.

…

Ban đêm.

Trong phòng.

“Lạt Điều, mảnh vỡ này là ta cực cực khổ khổ tìm cho ngươi đó.”

Lâm Phàm ném mảnh vỡ cho Lạt Điều, năng lượng ẩn chứa trong mảnh vỡ ban đầu đã được hấp thu sạch sẽ.

Hắn cất kỹ nó, một thanh thần binh tuyệt thế chân chính, cần phải có đầy đủ mảnh vỡ.

Nhưng mà Lôi Kiếp tạm thời không thể động đến.

Lơi Kiếp đã trải qua phụ ma, cường độ tăng lên rất nhiều, nếu như hòa tan ra rèn đúc một lần nữa, năng lực phụ ma lúc trước sẽ biến mất.

Lạt Điều quấn quanh mảnh vỡ mới mang về, ngẩng đầu lên, trong đôi mắt lớn chừng hạt đầu tản ra tia sáng óng ánh.

Giống như đang nói. Người chăn nuôi ngươi thật là tuyệt vời.

Lúc này.

Lạt Điều ngẩng đầu, hơi muốn thể hiện năng lực của bản thân.

Chỉ thấy trên đầu Lạt Điều tản ra ánh sáng, một cây cỏ xuất hiện, hai chiếc lá rất dễ nhìn thấy, hắn biết chiếc lá thứ hai của Lạt Điều đã sớm ngưng tụ ra.

Nhưng vẫn không biết chiếc lá thứ hai có tác dụng gì.

Nhìn tình hình bây giờ, Lạt Điều muốn biểu hiện một chút.

Nghĩ đến đây, Lâm Phàm lẳng lặng nhìn, đến khi nên làm màu, nhất định phải phối hợp, dù sao thì ngươi cũng là vật nuôi của ta, Lâm Phàm ta phải phối hợp thật tốt.

Đột nhiên, một chuyện kinh người xảy ra.

"Mẹ nó, Lạt Điều, mảnh vỡ ngươi vừa quấn đâu rồi?" Lâm Phàm tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc, rõ ràng thân thể đang quấn quanh mảnh vỡ, trực tiếp biến mất.

Lạt Điều dương dương đắc ý ngẩng đầu lên, thấy chưa, đây chính là năng lực thứ hai của Lạt Điều ta, có phải rất lợi hại hay không.

Chắc là…

Một loại khả năng hiện lên trong đầu.

Năng lực thứ hai của Lạt Điều không phải là một loại năng lực không gian chứ.

Ngay sau khi hắn hỏi ra vấn đề này.

Mảnh vỡ lại xuất hiện trước mặt, ngay sau đó, mảnh vỡ lại biến mất.

Xuất hiện, biến mất, xuất hiện, biến mất.

Chơi đến quên cả trời đất.

"Lạt Điều, loại năng lực thứ hai của ngươi có phải là không gian chứa đựng hay không?" Lâm Phàm gấp gáp hỏi.

Nếu như quả thật là loại năng lực này, vậy thì sướng rồi.

Lạt Điều gật đầu.

Xác nhận đây là loại năng lực không gian chứa đựng.

"Lạt Điều, trâu bò thật."

Lâm Phàm rất kích động, hận không thể ôm Lạt Điều vào trong lòng, hôn mạnh một cái.

Lạt Điều đắc ý ngẩng cao đầu, mức độ càng lớn hơn, ngay cả lỗ mũi nho nhỏ cũng sắp hếch lên trần nhà.

Khoan đã…

Lâm Phàm trầm tư, hắn cần phải tìm hiểu kỹ càng hạn chế của năng lực này của Lạt Điều.

“Lạt Điều, không gian của ngươi có giữ tươi không?” Lâm Phàm hỏi.

Lạt Điều mê mang nhìn người chăn nuôi.

Giữ tươi?

Là sao?

Nghe không hiểu.

Lâm Phàm gãi đầu, ánh mắt Lạt Điều mê mang chỉ có thể nói rõ, nó hoàn toàn không biết có thể giữ tươi hay không.

“Lạt Điều, vậy phạm vi chứa đựng trong không gian của ngươi có lớn không?”

Lạt Điều vung vẩy đầu, lắc lắc, lại gật gật, ừm, phương châm chính là giải đố đi.

Trước kia Lâm Phàm và Lạt Điều giao lưu với nhau không khó lắm.

Phương châm chính là ngươi nói ta đoán, không quan tâm đoán đúng hay không, dù sao Lạt Điều ngươi cũng không thể nói chuyện, cuối cùng quyền giải thích sẽ do ta quyết định.

Nhưng bây giờ, một chiêu này rõ ràng không được, chuyện quá quan trọng, suy đoán lung tung dễ xảy ra vấn đề.

“Lạt Điều, đi theo ta.” Lâm Phàm nhấc Lạt Điều lên, mặc đồ ngủ nhảy cửa sổ ra ngoài, phương châm chính là vượt tường đi đường tắt, đi đến nơi cất giữ xe cộ, từng chiếc xe con đang ở trước mặt.

“Lạt Điều, thử xem.”

Không gian của Lạt Điều lớn hay nhỏ rất quan trọng, hắn ở bên ngoài săn giết dị thú, số lượng thật sự rất nhiều.

Cơ bản đều lãng phí.

nếu như Lạt Điều có thể chứa đựng được rất nhiều, vậy sau này rời nhà ra ngoài, đi săn nhất định phải mang theo Lạt Điều, lấy tốc độ săn giết dị thú của hắn và năng lực chứa đựng của Lạt Điều, mang thịt dị thú về cho tường rào Miếu Loan, đơn giản chỉ là chuyện vài phút.

Biến mất.

Một chiếc xe con bốn bánh lập tức biến mất.

Lạt Điều lại bắt đầu biểu diễn, lấy ra, biến mất, lấy ra, biến mất, lại chơi đến quên cả trời đất.

“Lạt Điều, đừng lấy ra nữa, cất hết tất cả xe con vào xem.”

Hắn thật sự muốn bảo Lạt Điều thu hắn vào trong, trực tiếp tận mắt nhìn xem không gian lớn nhỏ thế nào, dù sao thì cũng tốt hơn so với thí nghiệm.

Đúng đó.

“Lạt Điều, ngươi mau thu ta vào trong xem một chút.” Lâm Phàm kích động nói, cảm thấy vô cùng kiêu ngạo vì biện pháp mình đã nghĩ ra, thật là thông minh.

Lạt Điều:…

Lạt Điều bò lên bả vai Lâm Phàm, đầu áp sát lại, luôn cảm thấy người chăn nuôi của mình không được bình thường lắm, Lạt Điều lắc lắc cái đầu.

Ý rất rõ ràng.

Không thể làm được.

“Ý của ngươi là vật sống không thể cất vào được?” Lâm Phàm hiểu ý của Lạt Điều.

Lạt Điều gật đầu.

“Được, vậy cứ cất xe vào trước.” Lâm Phàm từ bỏ ý nghĩ chứa đựng vật sống, chỉ muốn xem một chút không gian lớn đến mức nào.

Lạt Điều nghiêng đầu, nhìn mấy chiếc xe trước mặt.

Đột nhiên.

Lạt Điều vút một tiếng giống như mũi tên lao ra ngoài, Lâm Phàm đuổi theo ở phía sau, rất nhanh hắn đã biết Lạt Điều muốn làm gì, chỉ thấy Lạt Điều bò trong vườn rau ở tường ngoài, giống như đang vẽ một hình chữ nhật.

Khi bốn phía nối liền với nhau, Lạt Điều bật lên, nhảy cao cao, nhìn

khoảng chừng ba bốn mát.

Lạt Điều quay trở lại cánh tay Lâm Phàm, ngẩng đầu, hai mắt đậu xanh tròn xoe trừng trừng, thè lưỡi, giống như đang nói, thấy chưa, ngươi đã thấy rồi chứ.

Chương 395 - Người chăn nuôi này của ta hình như có chút vấn đề. (5)

“Lạt Điều, ý của ngươi là…” Lâm Phàm cảm thấy Lạt Điều đang truyền tải một ý.

Đợi Lạt Điều trên cánh tay hắn lại nhảy ra ngoài.

Sau đó lại vẽ một hình chữ nhật trên mặt đất, sau khi nối liền với nhau, lại bật nhảy lên, độ cao ba bốn mét, không khác gì độ cao lúc trước.

Sau đó lại nhanh chóng leo lên cánh tay, tiếp tục ngẩng cái đầu tròn trịa nho nhỏ nhìn Lâm Phàm.

“Ngươi đang nói độ lớn nhỏ của không gian, chính là như vậy phải không?”

Lạt Điều gật đầu, quấn quanh trên cánh tay của người chăn nuôi, ừm, coi như không tệ, may là người chăn nuôi không đần, có thể đoán được cái này.

Ngẫm lại cũng đúng, thân là người chăn nuôi của Lạt Điều ta, nếu như đần thật, Lạt Điều ta chẳng phải rất mất mặt hay sao?

Lâm Phàm tính toán diện tích mà Lạt Điều vừa mới vẽ ra.

Có vẻ lớn chừng một sân bóng rổ, độ cao ba bốn mét, tầm khoảng bốn mét, phạm vi rõ ràng như vậy cũng không tệ, đương nhiên nếu như gặ được dị thú cấp bậc cao, chút không gian đó lại trở nên khá nhỏ.

Nhưng mà Lạt Điều có thể dùng huyết tinh để tăng năng lực lên.

Còn cả mảnh vỡ vừa rồi nữa.

Chờ Lạt Điều hấp thu hết năng lượng ẩn chứa trong mảnh vỡ rồi, nhất định có thể giúp không gian lớn hơn.

Lâm Phàm sờ cái đầu tròn của Lạt Điều, vừa sờ vừa nói, “Lạt Điều, ta

biết ngươi có thể mà, thân thể ngươi nhìn có vẻ nhỏ yếu, nhưng lại ẩn chứa lực lượng kinh thiên động địa đó."

Lạt Điều đang quấn trên cánh tay nghe thấy vậy, thân thể dừng lại, ngẩng đầu lên, không biết có phải ảo giác hay không, khóe miệng Lạt Điều hình như cong lên.

Lâm Phàm yên lặng suy nghĩ, chắc hẳn đây chính là nụ cười của Oai Chủy Long Vương trong truyền thuyết ư?

Về đến nhà, lấy thịt dị thú trong tủ lạnh ra bỏ vào trong không gian của Lạt Điều, hắn muốn biết không gian này có thể giữ tươi được hay không, nếu như bên trong không có không khí, là tình huống chân không, đồ ăn có thể bảo quản được bao lâu.

Thậm chí cũng có thể nói trong không gian không có khái niệm về thời gian.

Tất cả đều phải từ từ thí nghiệm, cuối cùng tìm ra chân tướng.

…

Sáng sớm.

Tường rào Nam Thông.

Sau sự kiện săn giết dị thú có trí tuệ ở Xích Sơn, chuyện Lâm Phàm ở tường rào Miếu Loan không thể nào che giấu được.

Hành động vốn phải thất bại lại nhờ vào một người mà xảy ra biến hóa, thay đổi càn khôn, chỉ dựa vào sức một người mà làm xong mọi thứ.

Hiệu quả mắt xích đằng sau chuyện này chính là khiến nhiều người có suy nghĩ đến tường rào Miếu Loan, vị trí cường giả thông thường đều đáng giá đến, có thể sinh sống trong tường rào của cường giả, có nghĩa là an toàn, an tâm.

Bên trong tường ngoài.

Khắp nơi đều có người đang thảo luận chuyện này.

"Các ngươi thật sự không biết gì cả, vị quản lý Lâm kia tường rào Miếu Loan rất hung mãnh, một người hóa thành Thần Lửa, một tiếng quát lớn đã khiến vô số dị thú chạy trối chết, tình cảnh kia đúng là kinh thế hãi tục."

Người sống sót xung quanh có người đứng, có người ngồi, khi nghe đến đó, đều ồ một tiếng, tỏ vẻ rất kinh ngạc.

Có người cúi đầu trầm tư, giống như đang nỗ lực tưởng tượng ra hình ảnh trong đầu, tràng cảnh quá to lớn, nghĩ nửa ngày vẫn không thể nào nghĩ được, chỉ có thể lắc đầu từ bỏ.

Nhưng cái này không cản trở hắn ta cảm thấy trâu bò.

Lúc này, trong đám người đang nghe kể chuyện, có một nữ tử mặc đồ rằn ri nghe rất chăm chú, trên mặt nàng bôi trét rất nhiều thứ, lại đội mũ, khó có thể nhìn thấy rõ mặt của nàng, nữ nhân đi lại trong tận thế chính là như vậy, nguy hiểm còn nhiều hơn nam nhân mấy phần, cho nên ngụy trang thích hợp là chuyện cần thiết.

Tường rào Miếu Loan à.

Nàng ghi nhớ những lời này trong lòng, biết vị trí của tường rào Miếu Loan, quay người rời đi, mà ngay khi nàng rời đi, ở nơi hẻo lánh có ba vị nam tử nhìn nhau, lại ngẩng đầu ra hiệu đối phương muốn đi.

Sau đó ba người bọn họ đứng dậy phủi mông đi theo.

Nữ tử hơi nghiêng đầu, khóe mắt thoáng nhìn qua đằng sau, xác định có người đi theo nàng, có thể sống đến bây giờ đương nhiên phải vô cùng cảnh giác, chuyện gì cũng khó có thể qua được mắt nàng.

Lấy xe của mình, rời khỏi tường rào Nam Thông.

Sau khi chạy đến phương xa, nữ tử nhìn thấy đằng sau có một chiếc xe con màu đen đang theo dõi, tránh nửa đường gặp phải dị thú rồi hai mặt giáp công, nàng trực tiếp dừng xe sang một bên, mở cửa xe từ bên trong bước ra, nhìn chiếc xe con đằng sau đang giảm dần tốc độ.

Rất nhanh, ba vị nam tử cùng xuống xe, trong tay tự cầm vũ khí của mình, đi về phía nữ tử.

“Các ngươi muốn làm gì?” Nữ tử hỏi.

Vị nam tử cầm đầu nở nụ cười, “Con quỷ nhỏ, một người làm sao lại dám nghênh ngang xuất hiện ở đây chứ, ngươi nhìn xem bây giờ nguy hiểm nhiều như vậy, nếu không thì để các ca ca bảo vệ ngươi đi, đảm bảo nuôi ngươi trắng trẻo mập mạp.”

Vừa nói vừa đến gần.

Hai nam tử không nhịn được nói.

“Đừng nhìn con đàn bà này ngụy trang rất tốt, nhưng dựa vào ánh mắt nhiều năm của ta, vừa nhìn đã biết dáng người rất đỉnh.”

“Cực phẩm đó.”

Nói, nói, trong mắt bọn hắn tản ra loại ánh sáng nào đó rất sáng.

Nữ tử từ đầu đến cuối đều bình tĩnh, cho dù đối mặt với ba người không có ý tốt kia không hề hoảng hốt.

“Hiểu chứ, yên tâm đi.”

“Ta ra tay vô cùng nhẹ nhàng, đảm bảo không nặng.”

Mà vào lúc này, tất cả mọi người không chú ý đến, bóng đen dưới hai chân nữ tử đang nhanh chóng lao đi.

Đột nhiên.

Nữ tử biến mất.

Tình huống như vậy khiến ba người bọn hắn sửng sốt.

Ngay sau đó, chỉ thấy nữ tử xuất hiện sau lưng nam tử cầm đầu, trong tay cầm một thanh chủy thủ, nhanh chóng, gọn gàng đâm thủng cổ nam tử, phốc phốc! Phốc phốc! Một lần lại một lần, liên tục đâm hai lần.

Chương 396 - Người chăn nuôi này của ta hình như có chút vấn đề. (6)

Thủ đoạn rất tàn nhẫn.

Vết thương từ cổ nam tử trào máu ra, hắn ta ôm lấy cổ, không dám tin, thậm chí còn không phát hiện ra chuyện này rốt cuộc như thế nào.

Vì sao đối phương lại đột nhiên xuất hiện sau lưng mình như vậy?

Nữ tử nắm chủy thủ dính máu, nhìn hai người đang bị dọa sợ kia, không hề nghĩ ngợi, lại biến mất khỏi tầm mắt bọn hắn, khi xuất hiện, dao trong tay đã đâm xuyên qua trái tim một người.

“A…”

Vị nam tử còn sót lại sắc mặt trắng bệch, xoay người chạy, nữ tử nhanh chóng đuổi theo, cũng dùng thủ đoạn gọn gàng giết chết đối phương.

Nhìn ba thi thể nằm trên đất.

Nữ tử vô cùng bình tĩnh.

“Cho dù tường rào Nam Thông nhìn như có chế độ, vẫn nguy hiểm.”

Nàng lấy thùng xăng đã chuẩn bị ở sau xe, còn lấy một cái ống mềm, trực tiếp rút xăng từ xe đối phương đi, bây giờ ở bây ngoài muốn tìm được xăng rất khó khăn, nàng nhất định phải đảm bảo xe luôn có đủ xăng, nếu không một khi dừng lại ở nơi hoang vu dã ngoại, sẽ vô cùng nguy hiểm.

Sau khi giải quyết xong mọi thứ.

Nữ tử quả quyết lái xe rời khỏi hiện trường.

Tường rào Miếu Loan là mục tiêu tiếp theo của nàng.

Tường rào Nam Thông nhìn có vẻ không tệ, nhưng thật ra cũng không phải là tường rào lý tưởng cuối cùng của nàng.

“Dễ chịu.”

Mắt nhìn tiến triển.

-Cảnh giới: Luyện Thần (8,5%)

Tuy rằng rất chậm, nhưng đã rất tốt rồi, có thể cảm nhận rõ ràng được rèn luyện tinh thần não bộ mang lại chỗ tốt cho bản thân.

Lạt Điều còn đang hấp thu năng lượng trong mảnh vỡ, từ rạng sáng qua thấy được năng lực của Lạt Điều, thì đã mong chờ không biết sau khi Lạt Điều hấp thu năng lượng sẽ có loại năng lực gì.

Đương nhiên, sự tồn tại của Lạt Điều khiến hắn khó hiểu, lúc trước vì sao Lạt Điều lại xuất hiện trong hình thái trứng, có phải loại tồn tại giống như Lạt Điều, nếu như bọn chúng cũng có thể hấp thu năng lượng từ mảnh vỡ, chẳng phải cũng sẽ biến thái giống như Lạt Điều?

Đây là chuyện khiến Lâm Phàm chú ý.

KHông suy nghĩ nhiều, rời gường đổi quần áo, không quấy rầy đến Lạt Điều, đi vào phòng ăn, đồ ăn sáng trên bàn đã được chuẩn bị kỹ càng, Tiểu Hi Vọng cúi đầu ăn từng muỗng cháo, nghe thấy tiếng bước chân, Tiểu Hi Vọng lập tức ngẩng đầu chào hỏi.

“Lâm thúc thúc, buổi sáng tốt lành.”

Giọng nói ngọt ngào, khiến tâm tình buổi sáng càng thêm vui vẻ.

“Buổi sáng tốt lành.” Lâm Phàm mỉm cười đáp lại, “Mỗi ngày có dùng huyết tinh hay không?”

“Có, mỗi ngày đều dùng, chỉ là thịt dị thú ta đã sớm chán ngấy rồi.” Bây giờ Tiểu Hi Vọng sắp có bóng ma với thịt dị thú rồi, rất chán ăn, mùi vị thịt dị thú trong đầu đã sớm cố định rồi.

Lâm Phàm xoa đầu nhỏ của nàng, “Ngán cũng phải ăn, như vậy cơ thể mới không ngừng tăng cường.”

“A, ta đã biết.”

Tiểu Hi Vọng rất nghe lời Lâm Phàm, gật đầu.

“Có học được thuật thổ nạp không?” Lâm Phàm hỏi.

“Có, các thúc thúc vẫn luôn dạy cho ta, Lê Bạch thúc thúc còn dạy ta học cùng với Chí Cường.”

“Vậy là tốt rồi.”

Tuy rằng trẻ nhỏ không cần chiến đấu, nhưng nếu như có thực lực tự vệ, có thể khiến hắn an tâm.

Chuyện tương lai ai có thể nói chính xác được.

Có thực lực trong người, đương nhiên là chuyện tốt.

Lão Vương từ trong phòng bếp đi ra, Lâm Phàm nhìn qua, có chút kinh ngạc, sau đó cười nói, “Lão Vương, Liệp Sát giả cấp một.”

Hơi thở trên người tản ra sẽ không sai.

Cuối cùng cũng bồi dưỡng Lão Vương thành Liệp Sát giả.

Chỉ là đáng tiếc duy nhất là không thể trở thành Giác Tỉnh giả, nếu như trở thành Giác Tỉnh giả thì tốt biết bao, nghĩ đến đây, hắn lại không nhịn được thầm lắc đầu trong lòng, Giác Tỉnh giả nào dễ xuất

hiện như vậy.

Thứ đồ chơi tinh thần lực này có chút khó khăn.

“Đúng vậy, vất vả lắm mới trở thành Liệp Sát giả cấp một.” Lão Vương vừa cười vừa nói.

“Chứ còn sao nữa, tốt xấu gì chúng ta cũng phải chúc mừng.” Lâm Phàm nghĩ đến số lượng huyết tinh và thịt dị thú mà lão Vương đã sử dụng, thật ra được một khoảng thời gian rồi, chỉ là tốc độ trở thành Liệp Sát giả hơi chậm.

Hay là mỗi người chuyển hóa năng lượng trong huyết tinh và thịt dị thú có sự khác nhau?

Giống như tư chất tu luyện võ học trong võ hiệp vậy?

Vấn đề này đáng suy ngẫm.

Lão Vương đến trước bàn, kéo ghế ra, thở dài một tiếng nói, “Cái này có gì tốt mà chúc mừng chứ, cũng chỉ là Liệp Sát giả cấp một mà thôi, còn không có tác dụng gì lớn, ta từng nghe nói rồi, người ta nói dựa theo số lượng mà ta đã dùng, nên sớm đến cấp một, là ta đang lãng phí tài nguyên.”

Lâm Phàm quay đầu nhìn,”Lão Vương, ngươi đang nghĩ gì thế, tường rào chúng ta cái gì cũng thiếu, chỉ không thiếu tài nguyên, ngươi cứ thoải mái mà dùng, người ta có thể tin tưởng không nhiều, tương lai tường rào sau này còn phải có ngươi giúp đỡ, bây giờ ngươi đừng cho rằng tường rào rất ổn định, nhưng đây chỉ là giai đoạn ban đầu mà thôi, về sau số lượng nhân viên của tường rào sẽ càng ngày càng nhiều, đến lúc đó ngư long hỗn tạp, một mình ta không thể nào lo hết được.”

“Ta hiểu rồi.” Lão Vương gật đầu, im lặng suy nghĩ, đúng là cần phải cố gắng hơn mới được.

Thấy ý chí của lão Vương lại bùng lên.

Hắn gật đầu hài lòng, những lời nói này, vẫn có tác dụng.

Rời nhà, đi dạo bên trong tường rào, gần đây vẫn luôn bận rộn, còn chưa xem kỹ tường rào thay đổi như thế nào, bây giờ tường rào phân công rất rõ ràng, mỗi người quản lý chức vụ của mình, cũng không cần hắn quản quá nhiều.

Đi đến võ viện, liếc mắt nhìn bên trong, mọi người hình như đều có chút nghiện với thuật thổ nạp, tu luyện rất chăm chú, thậm chí còn đạt đến mức quên đi tất cả, cho dù Lâm Phàm đến, cũng không có người nào mở mắt ra.

Tốt, thật quá tốt rồi.

Chương 397 - Cô nương, ánh mắt là cửa sổ của tâm hồn đó.

Những người này đều là trụ cột vững vàng của tương lai.

Đột nhiên.

Có người kéo ống quần hắn, cúi đầu xem lại, "Quản lý Lâm, có thể chỉ điểm một chút, ta tu luyện thuật thổ nạp cho đến bây giờ, vẫn luôn cảm thấy quá khó."

Được rồi, xem ra không phải ai tu luyện cũng có tiến triển.

Tuy rằng tiếng đối phương rất nhỏ, những vẫn bị người xung quanh nghe thấy, từng người lập tức mở to hai mắt, tìm kiếm bóng người quản lý Lâm, cuối cùng khóa chặt.

Đối với bọn hắn mà nói, quản lý Lâm chính là thần.

Chính là đại lão trong lòng bọn hắn.

"Quản lý Lâm, giảng cho chúng ta một chút đi."

"Van cầu ngươi."

"Oa… Tu luyện thật lâu rồi, thật khó chịu."

Đối mặt với lời thỉnh cầu của đám người, hắn còn có thể nói gì nữa, giơ tay ra hiệu im lặng, sau đó đi đến trước mặt mọi người, ngồi vào chỗ trống đầu tiên, nhìn hết tất cả mọi người.

"Các ngươi biết cảnh giới tu luyện chứ." Lâm Phàm hỏi.

Đám người gật đầu, tỏ ý hiểu.

"Rất tốt, mặc dù các ngươi biết, nhưng ta vẫn muốn nói cho các ngươi một chút, thuật thổ nạp mà bây giờ các ngươi đang tu luyện, chính là cảnh giới Ngưng Huyết cảnh, cái thuật thổ nạp này chính là môn võ học được đúc kết từ trăm loại võ học sáng lập nên."

Nói xong, hơi dừng lại một chút.

Quả nhiên.

“Oa, thật là lợi hại.”

“Đúng vậy, quản lý Lâm thật mạnh.”

“Đến khi nào chúng ta mới có thể lợi hại giống như quản lý Lâm chứ.”

Đủ tiếng hâm mộ thán phục vang lên.

Lâm Phàm có chút hài lòng gật đầu.

Hắn muốn chính là hiệu quả như vậy.

Nếu không hắn cố ý dừng lại cũng không cần thiết, không quan tâm thực lực bây giờ của hắn mạnh bao nhiêu, cảm giác vui vẻ khi người ta tâng bốc, vẫn còn tồn tại.

Lâm Phàm giơ tay lên ra hiệu mọi người im lặng, an tâm chớ vội, tiếp tục nghe ta nói.

“Cái gọi là Ngưng HUyết cảnh chính là cảm nhận, tăng cường, điều động khí huyết trong cơ thể, đồng thời cũng có thể gọi là Khí Huyết cảnh, khi các ngươi có thể làm được đến điểm này, vậy thì có nghĩa là đã thành công, có thể tiến vào giai đoạn tiếp theo.”

Nói xong, hắn chỉ vào nam tử vừa rồi, “Ngươi qua đây.”

Nam tử được gọi tên kia lập tức đứng dậy, vội vàng đến trước mặt Lâm Phàm.

“Ta sẽ cách không, vận khí kéo ngươi tu luyện thuật thổ nạp, ngươi cảm nhận cho kỹ, ngẫm nghĩ.” Lâm Phàm nói.

Khuôn mặt nam tử kích động đến đỏ bừng, có nghe thấy không, quản lý Lâm muốn kéo ta bay lên kìa.

Ta sắp bay lên trời rồi.

Với cảnh giới tu luyện bây giờ của Lâm Phàm, cách không vận khí kéo hắn ta tu luyện thuật thổ nạp là chuyện rất dễ dàng, không có bất cứ độ khó nào, ngay sau đó, toàn thân vị nam tử này chấn động, rõ ràng cảm nhận được một luồng ngoại lực tràn vào trong cơ thể hắn.

Loại cảm giác này không thể nào ngăn cản, chỉ có thể thả lỏng, tùy ý để luồng khí này di chuyển trong thân thể hắn ta.

Mà các khí quan trong cơ thể hắn ta tựa như được chỉ dẫn, thế mà yên lặng xảy ra biến hóa.

Một loại tiết tấu hô hấp không chịu khống chế xuất hiện.

Thoải mái!

Dễ chịu!

Nam tử hơi ngửa mặt ra, biểu lộ vô cùng dâm đãng, biểu lộ này vừa nhìn đã biết không có chuyện gì tốt.

Biểu lộ của đối phương cũng khiến Lâm Phàm có chút hoang mang.

Thư thái đến mức đó à?

Cái này nhìn giống như thân thể bị thứ gì đó xâm lấn, không thể nào ngăn cản, thả lỏng tinh thần hưởng thụ, từ đó đạt đến đỉnh cao cực hạn.

Người xung quanh cũng hoảng hốt với vẻ mặt của nam tử.

Ngươi đang hưởng thụ cái gì thế.

Nhưng nghĩ thì nghĩ, bọn hắn cũng có chút tò mò, thật sự thoải mái như vậy sao?

Lúc này.

Bên ngoài tường rào.

Một chiếc xe từ xa chạy đến.

Nữ tử từ tường rào Nam Thông đến, nhìn thấy tường thành đang được xây dựng, trên mặt khó hiểu, trong lòng lại có suy nghĩ hỏng bét, đây chắc hẳn là tường rào Miếu Loan hết chỗ chê đấy chứ?

Tường thành bị dị thú phá hủy?

Bây giờ còn đang sửa chữa?

Nếu là như vậy, tường rào Miếu Loan có khả năng cũng không phải là lựa chọn tốt nhất.

Xe con chậm rãi giảm tốc độ, nữ tử thong thả xuống xe, đi về phía này, Lý Quyền Phi đang vùi đầu xây dựng tường thành, đột nhiên nghe thấy tiếng của Cao Sơn.

“Có nữ nhân đến gần chúng ta.”

Nghe thấy tiếng nói, Lý Quyền Phi dừng động tác trong tay lại, ngẩng đầu nhìn về phía mục tiêu, nói thật, lấy ánh mắt của nam nhân hắn ta mà nói dung mạo của nữ nhân này không rõ lắm, nhưng cái vóc người này, có thể xưng là cấp độ SSS.

“Chào các ngươi, xin hỏi đây là tường rào Miếu Loan sao?” Nữ tử đến trước mặt bọn hắn, hỏi thăm.

Dù biết nơi này là tường rào Miếu Loan, nhưng tập tính nhân loại chính là biết rõ còn cố hỏi.

“Đúng vậy.” Lý Quyền Phi nói.

“Ta muốn vào trong tường rào bổ sung một ít vật tư, được không?” Nữ tử chỉ nói mình đến bổ sung vật tư, chứ không nói gì nhiều.

“Đại Bảo, có người đến bổ sung vật tư…” Lý Quyền Phi hô hào với Vương Đại Bảo đang làm việc ở đằng xa.

“Tới, tới đấy.”

Vương Đại Bảo nghe thấy tiếng gọi thì chạy chậm đến, sau đó được Lý Quyền Phi nói đại khái tình hình, trên mặt Vương Đại Bảo nở nụ cười nói, “Chào ngươi, ta là Vương Đại Bảo, ngươi muốn bổ sung vật tư gì?”

Tuy rằng đối phương không rõ lai lịch, nhưng mà tường rào Miếu Loan vẫn luôn luôn thân thiện, đối với người sống sót từ bên ngoài đến, chỉ cần đối phương không có ác ý, cần phải thân thiện mà tiếp đãi.

“Chào ngươi, ta muốn bổ sung một ít xăng, không biết có thể vào bên trong xem thử không.” Nữ tử nói.

“Đương nhiên là được.” Vương Đại Bảo vừa cười vừa nói.

Sau đó dẫn đối phương vào bên trong.

Lý Quyền Phi nhìn bóng lưng nữ tử đã đi xa, Hứa Dương đứng bên cạnh cười nói, “Coi trọng người ta à?”

Chương 398 - Cô nương, ánh mắt là cửa sổ của tâm hồn đó. (2)

“Thả rắm, cô gái này là Giác Tỉnh giả, hơn nữa còn rất mạnh, cũng không biết có phải là người tốt hay không.” Lý Quyền Phi nói.

Cao Sơn xoa mũi, nói, “Có tốt hay không không quan trọng, quan trọng là nếu nàng có ý nghĩ gì khác, đây là nơi nào chứ? Nơi này chính là tường rào Miếu Loan, chỉ cần dám có chút tâm tư không tốt, đánh nát hai cục thịt trước ngực nàng.”

Hứa Dương:…

Lý Quyền Phi: “Thật hung tàn.”

Đương nhiên, bọn hắn đã là thành viên của tường rào Miếu Loan, đối với tình hình của tường rào nhà mình vẫn hiểu rất rõ, liền nói con tinh tinh nhìn có vẻ đần độn kia đi, cũng là một nhân vật tàn nhẫn.

Lê Bạch ca đã là Giác Tỉnh giả cấp bốn.

Nhưng Lê Bạch ca cũng từng nói, con dị thú tinh tinh kia có thể đập chết hắn ta trong chớp mắt mà thôi.

Đủ để chứng minh nó hung tàn đến mức nào.

“Tường thành vừa rồi là sao thế?” Nữ tử tò mò hỏi.

Đại Bảo nói, “A, đây là tường thành chúng ta xây dựng thêm, ngươi cũng biết tường rào Miếu Loan chúng ta chỉ là tường rào cỡ nhỏ, diện tích đất có thể sử dụng thật sự quá nhỏ, ảnh hưởng đến sự phát triển sau này, cho nên đầu tiên cứ xây dựng thêm trước, tạo dựng cơ sở cho sự phát triển sau này.”

“À.”

Nữ tử gật đầu, liếc mắt nhìn quy mô ban đầu của tường thành, nàng vẫn không ngờ được tường rào cỡ nhỏ mà cũng sẽ nghĩ đến chuyện mở rộng, thậm chí còn có năng lực để mở rộng.

Đương nhiên, giải thích như vậy đã lật đổ suy đoán lúc trước của nàng.

Nàng còn tưởng rằng tường thành bị dị thú công phá rồi chứ.

Đi vào tường ngoài, Đại Bảo hô to với phía trên, bước lên giàn giáo,

giàn giáo di chuyển, chậm rãi kéo lên trên.

Lúc này, biểu hiện của nữ tử rất cảnh giác.

Dù sao thì đến nơi lạ lẫm.

Nàng cũng không biết tình hình bên trong như thế nào, bây giờ bên ngoài rất nguy hiểm, giữa người và người ngươi lừa ta gạt rất đáng sợ, có lẽ ngươi nhìn thấy hắn là người tốt, nhưng thật ra hắn có thể đột nhiên đâm sau lưng ngươi một đao.

Đây đều là chuyện rất bình thường.

“Cái này…”

Khi đứng trên tường thành, nữ tử kinh ngạc nhìn tình cảnh trước mắt.

Đôi mắt trợn tròn.

Có chút kinh ngạc.

Vương Đại Bảo nhìn thấy rõ vẻ mặt của đối phương, tập mãi thành quen, người bên ngoài khi đến đây, đều sẽ kinh ngạc vì tình hình ở tường ngoài.

Nhưng mà hắn ta cũng không giải thích.

Đối phương chỉ đến để bổ sung vật liệu, nói nhiều như vậy cũng chẳng có tác dụng gì.

“Chúng ta đi xuống thôi.”

Vương Đại Bảo dẫn theo nàng đi xuống bậc thang, nữ tử đi theo phía sau, mắt không chớp nhìn mọi thứ xung quanh, ở giữa ruộng đồng có rất nhiều người đang bận rộn, ở trong mắt nàng, những người này đều đang tươi cười, có người đang chống công cụ, tán gẫu, cười cười nói nói.

Nếu như không phải nàng biết bây giờ là tận thế, nàng sẽ cho rằng mình vừa đến một vùng nông thôn, đám người kia khi làm việc mệt mỏi, sẽ cũng nhau nói chuyện phiếm nghỉ ngơi.

Đường xá cũng không xa, nữ tử lại đi rất chậm.

Nàng nhìn thấy rất nhiều loại rau quả đã lâu không gặp.

“Người quản lý của tường rào Miếu Loan thật hạnh phúc, trong tận thế mà còn có thể ăn những lại rau quả này.” Nữ tử nói.

“Đúng vậy, đám người ở tường rào chúng ta thật hạnh phúc, trước kia ta cũng không nghĩ đến chuyện có thể ăn được những loại rau quả này.” Vương Đại Bảo không nghe được rõ ràng, cho rằng nàng đang nói chính là người trong tường rào.

“A?” Nữ tử nghe rất rõ ràng.

“A?”

Vương Đại Bảo cũng A một tiếng, dừng chân nhìn về phía nữ tử.

Cảm thấy người sống sót từ bên ngoài đến này có chút là lạ, đang đi thật tốt, đột nhiên a một tiếng làm gì, khiến hắn ta cũng a lại theo thói quen.

“Ngươi nói những cái này các ngươi đều có thể ăn?”

Nữ tử chỉ vào vườn rau rộng lớn xung quanh, vẻ mặt khiếp sợ nói.

“Đúng vậy.”

Vương Đại Bảo gật đầu.

Rất nhanh, đã đến bên dưới tường trong.

“Ngươi ở đây chờ ta một chút, ta đi lấy xăng, chỗ chúng ta chưa từng bán xăng, đây là lần đầu tiên, ngươi xem mười viên huyết tinh cấp hai một thùng xăng được chứ.”

“Được.”

“Vậy thì tốt.”

Vương Đại Bảo đi vào trong tường trong.

Nữ tử đợi ở bên ngoài, nhìn trái ngó phải, không đứng tại chỗ, mà rục rịch bên trong ruộng đồng, ngồi xổm xuống, nghiêng người, tham lam hít vào mùi thơm rau cỏ tản ra, mùi thơm này còn tốt hơn bất cứ linh đan diệu dược gì, tinh thần mạnh mẽ, tinh thần sảng khoái.

“Thế nào, đồ ăn chúng ta trồng không tệ chứ.”

Hoàng Hải đội mũ rơm bước đến, nhìn thấy một nữ tử xa lạ đang hít hương thơm rau quả, đã biết cô nương này chỉ sợ đã rất lâu rồi chưa

nhìn thấy rau quả.

Nghe thấy tiếng nói, nữ tử vội vàng đứng dậy, cười nói, "Quả thật là không tệ, ngươi là người lãnh đạo của nơi này?"

"Ha ha..." Hoàng Hải cười xua tay, "Ta không phải là người lãnh đạo gì cả, ta chỉ là một người trồng trọt có kiến thức về trồng trọt mà thôi;"

Vào giờ phút này, nữ tử mới tinh tế phát hiện ra đối phương hình như chỉ là người bình thường.

Không phải Giác Tỉnh giả, cũng không phải Liệp Sát giả.

Rất bình thường.

Người như vậy ở trong tận thế không thể nào đứng vững gót chân.

Chỉ có người có thực lực mới có thể đứng vững bước chân trong tận thế, thậm chí được người khác kính sợ.

"Nhìn không giống lắm." Nữ tử lắc đầu nói.

Hoàng Hải nói, "Thật sự chỉ trồng trọt, ta là chuyện gia phụ trách nông nghiệp, nếu như ngươi nhất định phải nói ta là người lãnh đạo, vậy thì miễn cưỡng xem như vậy đi, dù sao trong tay ta cũng dẫn dắt mời mấy học sinh."

"Vừa rồi vị kia nói là các loại rau quả này tất cả mọi người đều có thể ăn, là sự thật sao?" Nữ tử hỏi.

Hoàng Hải nhìn đối phương, trong ánh mắt hiện lên ý cười, "Cô nương, ngươi đến khảo sát nhỉ."

Nữ tử có chút kinh ngạc, không khỏi nở nụ cười, "Xem như vậy đi."

Chương 399 - Cô nương, ánh mắt là cửa sổ của tâm hồn đó. (3)

"Ta nói mà, ánh mắt ta nhìn người rất chuẩn, khi Đại Bảo dẫn ngươi đến đây, ta đã chú ý ngươi rồi, ngươi nhìn bên này, lại nhìn bên kia, lại chủ động nói chuyện với Đại Bảo, tuy rằng không nghe thấy các ngươi nói gì, nhưng ta cảm thấy chắc hẳn đang hỏi thăm tình hình tường rào chúng ta."

Hoàng Hải tự tin nói.

Nữ tử không nói gì, nhưng khóe miệng mỉm cười, tỏ vẻ ngươi nói đều đúng.

Hoàng Hải cảm thán nói, “Tường rào Miếu Loan thật tốt, ngươi nhất định có thể nhìn ra ta chính là người bình thường, ta đã từng dẫn theo đứa con mấy tháng sinh hoạt ở tường rào Bảo Phong, cuộc sống kia thật sự là Luyện Ngục Nhân Gian, ta vốn cho rằng ta và con nhỏ đều không thể sống nổi, mãi đến khi đi đến nơi này, ta mới cảm nhận được cái gì gọi là chân chính còn sống.

Ngươi thấy đây, nơi này đều là do một tay chúng ta bồi dưỡng ra, ở chỗ này trồng trọt đều là người bình thường, trước kia khi tường rào Miếu Loan chưa thay đổi người quản lý, bọn hắn đều sinh sống ở tường ngoài, hoàn cảnh đó thế nào, chắc ngươi có thể tưởng tượng được.

Nhưng bây giờ, tất cả mọi người đều sinh sống ở tường trong, không lo ăn uống, mỗi ngày đều nhiệt tình làm việc, không phải không làm việc thì không có cơm ăn, mà là mọi người thật sự xem nơi này trở thành nhà của mình, muốn cống hiến cho mái nhà này.

Ngươi tin lời ta nói không?”

Nói xong những lời này, sự hạnh phúc và tinh thần sáng láng trên gương mặt Hoàng Hải không thể nào che giấu được.

Đây chính là hạnh phúc, đây chính là thoải mái.

Nữ tử gật đầu nói, “Ta tin.”

Hoàng Hải nói tiếp. “KHông nói khoác lác, về sau tường rào Miếu Loan tuyệt đối sẽ trở thành tồn tại có tiềm lực nhất trong tận thế, tương lai nơi này sẽ trở thành thánh địa mà tất cả người sống sót đều muốn đến.”

Nữ tử khiếp sợ trước lời nói của Hoàng Hải.

Nàng chưa bao giờ nhìn thấy một người bình thường nào có thể nói ra lời tự tin như vậy.

Cái tự tin này từ đâu mà ra?

Chỉ có thể nói cái tự tin này chắc hẳn là do tường rào ở đây mang lại cho hắn ta.

Nữ tử không nhắc đến chuyện này, mà hỏi, “Ta muốn biết, ngươi

làm sao nhìn ra được ta đang khảo sát vậy?"

Hoàng Hải nói, "Bởi vì ánh mắt của ngươi giống hệt với ta lúc ban đầu, đó là sự mê mang và không xác định về tương lai."

ĐƯợc rồi.

Trong lòng nữ tử khẽ thở dài, đôi mắt quả thật là cửa sổ của tâm hồn, bất cứ tìm cảm gì cũng có thể dùng vẻ mặt để che giấu, chỉ có ánh mắt là ngay thẳng nhất, mãi mãi truyền tải tình cảm chân thật ra ngoài.

Nghĩ đến đây.

Nữ tử lấy ra một viên huyết tinh cấp ba, đưa cho Hoàng Hải.

"Làm phiền nói với vị kia giúp ta một tiếng, không cần xăng nữa, viên huyết tinh này xem như ta xin lỗi vì đã lừa hắn."

Nói xong, cũng không quay đầu mà rời đi.

Hoàng Hải hô lên, "Cô nương, tin vào chính mình, tin vào những gì ngươi nhìn thấy, còn nữa, hãy tin vào một vị đại thúc có con gái là ta đây, đại thúc từ trước đến nay không bao giờ gạt người."

Nữ tử ở đằng xa không quay người, đưa tay ra dấu OK.

Ý rất rõ ràng.

Ta hiểu rồi.

Sau khi nữ tử rời đi không bao lâu.

Vương Đại Bảo cầm một thùng xăng chạy hồng hộc đến.

"A, người đâu rồi?"

Hắn ta không thấy nữ tử mua xăng đâu cả, chỉ thấy Hoàng Hải.

"Đi rồi, người ta không phải đến để mua xăng, người ta đến để xem tình hình của tường rào chúng ta, đây là huyết tinh người ta đưa cho ngươi, nói là đưa cho ngươi để xin lỗi." Hoàng Hải ném huyết tinh cho Vương Đại Bảo.

"A…"

Vương Đại Bảo nhận lấy huyết tinh, gãi đầu, "Cho huyết tinh gì chứ,

không mua xăng, muốn tìm hiểu tình hình thì cứ tìm hiểu đi, tường rào Miếu Loan chúng ta cũng không phải là hạng chặt chém người xa lạ gì cả, thật là… Thôi vậy, sung công."

Hắn ta không cần viên huyết tinh này. Cứ bỏ vào trong kho hàng là được.

Lâm Phàm rời khỏi võ viện đi đến bên ngoài tường rào, nhìn xem tường thành đang xây dựng.

Tất cả đều phát triển theo phương hướng tốt đẹp.

Hoàng Hải tìm Lâm Phàm, báo lại chuyện vừa xảy ra, biết được một vị nữ tử đến đây thăm dò, cái này khiến hắn cảm thấy tường rào Miếu Loan bây giờ đã bắt đầu không giống trước rồi.

Sau khi hắn làm ra những chuyện kia, thanh danh của tường rào Miếu Loan bắt đầu hiển hiện.

Hắn biết về sau, trong khoảng thời gian này, sẽ có lục tục ngo ngoe người đến tường rào Miếu Loan, nghĩ đến chuyện gia nhập, trở thành một thành viên của tường rào.

"Lão Hoàng, ngươi nói kiến trúc ở tường trong có nên thêm một ít?" Lâm Phàm hỏi.

Hoàng Hải nói, "Quả thật nên tăng thêm, ta cảm thấy sau này sẽ càng ngày càng nhiều người sống sót đến đây."

"Ừm, giống như ta nghĩ."

Lâm Phàm gật đầu, tán thành với chuyện này, đúng là như thế, nhưng mà tạm thời không cần thiết nghĩ đến những thứ này, trước cứ dựng tường thành lên mới là chuyện quan trọng nhất.

Nhìn một vòng thấy không có vấn đề gì, hắn rời khỏi nơi này, tiếp tục tu luyện.

Bây giờ muốn lấy điểm tiến hóa cần phải săn giết dị thú cấp sáu, nhưng gần đây phát sinh những chuyện này, hắn tạm thời không muốn rời đi, mà muốn ổn định tâm thần, tu luyện ở trong tường rào.

Tăng tiến độ cảnh giới lên.

Tường rào Hoài Phổ.

"Nghe nói chưa, tên kia rất đáng sợ, chỉ dựa vào một mình mình mà

đã có thể giết chết dị thú có trí tuệ.” Tin tức này khiến Quý Xương Bảo vô cùng khiếp sợ, nếu không phải bên ngoài truyền quá chân thật, thậm chí hắn ta đã không nhịn được tự mình hỏi thăm tường rào Kim Lăng để biết được tin tức chính xác, hắn ta cũng nghi ngờ tin tức này là giả.

Tiến sĩ Aiwa nói, “Bây giờ chúng ta nhất định phải kết nối quan hệ với tường rào Miếu Loan một lần nữa, không ngờ trong tỉnh của chúng ta, lại có loại nhân vật trâu bò như vậy, đúng là quá bất ngờ.”

Chương 400 - Mắt đỏ

Quý Xương Bảo yên lặng gật đầu, đúng là như vậy.

Khi thực lực bản thân đủ trâu bỏ, suy nghĩ của những người khác về mình sẽ lặng lẽ xảy ra thay đổi.

Thái độ của tiến sĩ Aiwa và Quý Xương Bảo đối với Lâm Phàm chính là như vậy.

Trước kia chính là nghĩ nếu như có cơ hội sẽ giết chết Lâm Phàm, đến chủ động nói chuyện cầu hòa, cho đến bây giờ, bọn hắn lại càng muốn qua lại thân thiết với tường rào Miếu Loan hơn, đây chính là biến hóa sau khi thực lực của Lâm Phàm tăng lên.

“Ngươi nghĩ cách đến tường rào Miếu Loan một chuyến.” Tiến sĩ Aiwa nói.

“Lại đi?” Quý Xương Bảo hỏi ngược lại, “Khoảng thời gian trước vừa đưa qua đó không ít huyết tinh, cứ như vậy nữa không phải sẽ cố ý rồi?”

“KHông, lần trước không gặp được đối phương, cho nên không tính được.”

“Vậy lần này đưa cái gì qua? Đừng có lấy huyết tinh nữa.”

Quý Xương Bảo vẫn khá xem trọng huyết tinh, đừng nhìn hắn ta là người quản lý, toàn bộ tường rào đều đang kiếm lời huyết tinh cho hắn ta, nhưng đội ngũ nhân viên trong tường rào rất nhiều, rất nhiều huyết tinh đều được chuyển vào trong tay bọn hắn.

Tiến sĩ Aiwa nói, “Đưa cho bọn hắn thuốc mới nhất mà ta vừa mới dung hợp ra.”

“ĐƯợc.”

Quý Xương Bảo biết loại thuốc mới này, chính là để trị liệu cảm mạo phát sốt, trong tận thế, thuốc men khó có được, người trưởng thành cảm mạo phát sốt, gắng chịu một chút là có thể qua được, nhưng trẻ nhỏ thì không giống như vậy.

Khoảng thời gian trước, Quý Xương Bảo đến tường rào Miếu Loan, nói cho hắn ta biết tường rào Miếu Loan có rất nhiều trẻ nhỏ, mới khiến hắn ta nghĩ đến những thứ này.

Sau khi Quý Xương Bảo rời đi, tiến sĩ Aiwa trầm tư, khẽ nhíu mày, tạo mối quan hệ với tường rào Miếu Loan cũng là vì giảm bớt chút phiền phức, quay trở lại phòng thí nghiệm, Si Mị 1.0 nghiên cứu ra lúc trước vẫn còn đang nằm im ắng trong ống nghiệm.

Các số liệu đều tương đối ổn định.

“Đúng là kiệt tác hoàn mỹ.”

Tiến sĩ Aiwa nhẹ nhàng vuốt ve ống pha lê, lầm bầm lầu bầu nói, Si Mị 1.0 trước mắt đã sớm không còn bộ dáng thiếu niên Thanh Long bang nữa, có thể nói đã hoàn toàn thay đổi, các bộ vị trên thân thể đều trải qua cải tạo, không có một chỗ dư thừa nào.

“Nên tìm một cơ hội để một mình nó ra ngoài hành động.”

Sau đó tiến sĩ Aiwa lại vùi đầu vào nghiên cứu.

Con đường nghiên cứu dài dằng dặc, không phải đơn giản là có thể đi đến cuối cùng.

Ban đêm.

TRong phòng.

“Nhìn thấy rồi, ta có thể nhìn thấy bên trong.”

Lâm Phàm tu luyện Minh Tưởng Pháp, lúc này đang đè nén kích động trong lòng, khi hắn không ngừng cố gắng tu luyện, độ thuần thục của Luyện Thần đạt đến 10%, cảm giác cực nóng tại mi tâm kia giống như đạn nổ, trong nháy mắt nổ tung, giống như vũ trụ nổ, xảy ra biến háo nghiêng trời lệch đất.

Rõ ràng không dùng mắt, lại có thể nhìn thấy xương màu trắng, rõ ràng, chính xác như vậy.

Đây là tình huống không thể nào dùng khoa học để giải thích.

“Ta đã đạt đến bước đầu tiên rồi.”

Lâm Phàm mở mắt ra, trong lòng mừng thầm, tâm tình vô cùng vui vẻ, tất cả cố gắng đều không uổng phí.

Lúc này, Lạt Điều nghiêng đầu nhìn hắn, năng lượng trong mảnh vỡ kia đã bị Lạt Điều hấp thu sạch sẽ, hắn cất kỹ mạnh vỡ đi, sờ đầu Lạt Điều.

“Lạt Điều, để ta nhìn xem cái lá cây thứ ba ngưng tụ thế nào.” Lâm Phàm nói.

Lạt Điều nghe hiểu lời Lâm Phàm nói, đỉnh đầu tản ra ánh sáng, cây cỏ sáng óng ánh kia xuất hiện, lúc trước chỉ có hai chiếc lá, sau khi nặng lượng trong mảnh vỡ bị hấp thu, cái lá thứ ba đang ngưng tụ, chỉ là vẫn có chút mờ ảo, không thành thực thể.

“Một chiếc khó hơn một chiếc mà.”

Lâm Phàm sờ cái cây cảm thán, xem ra có cơ hội phải tìm cách tìm cho Lạt Điều thêm nhiều mảnh vỡ, dị thú khác ở gần mảnh vỡ, dùng năng lượng của mảnh vỡ tiến hóa, mà Lạt Điều thì hấp thu năng lượng trong mảnh vỡ, để ngưng tụ ra cây này, thức tỉnh năng lực.

Ngày tiếp theo.

Quý Xương Bảo dẫn người đích thân đến, biết được việc này, Lâm Phàm vô cùng kinh ngạc, cái tường rào Hoài Phổ này rốt cuộc muốn làm gì, tại sao luốn có cảm giác muốn ôm đùi hắn vậy.

Đối với tình hình của tường rào Hoài Phổ, hắn có biết, có vấn đề thì nhất định có vấn đề, nhưng cho đến bây giờ, hai bên cũng không xảy ra quá nhiều xung đột, cho dù có xung đột, cũng đã sớm bị hắn đánh chết.

Lần trước là tặng huyết tinh.

Bây giờ là tặng thuốc.

Đưa tay không đánh người mặt cười, đạo lý kia hắn hiểu, cho dù giả bộ, cũng phải giả bộ nhiệt tình một chút.

Trước mặt Lâm Phàm, Quý Xương Bảo tỏ ra rất khiêm tốn, nơi nơi lấy lòng, chỉ là nơi này thế mà có cường giả như vậy, nếu như thật sự đắc tội, khiến đổi phương trở mặt không quen, giết hắn ta chỉ sợ cũng đơn giản như nghiền chết một con kiến.

“Quản lý Lâm, chuyện của ngài ta đã nghe nói đến, thật quá lợi hại, tường rào Kim Lăng và Nam Thông đều phải cảm tạ ngươi thật tốt.” Quý Xương Bảo thật lâu rồi cũng chưa từng nói ra lời vuốt mông ngựa như vậy.

Nhưng bây giờ nói ra, vẫn có thứ tự rõ ràng.

“Cái này có gì tốt mà tạ ơn chứ, tiện tay mà thôi, chuyện tiện tay làm thôi.” Lâm Phàm xua tay, vô cùng lạnh nhạt.

Quý Xương Bảo nghe thấy vậy, cũng đã xác định chắc chắn được việc này, truyền ra ngoài thì truyền ra ngoài, bây giờ nghe người trong cuộc nói như vậy, thế thì đương nhiên càng vững tin hơn.

Lâm Phàm không dẫn hắn ta vào tường trong, chỉ đợi ở bên ngoài, Quý Xương Bảo nhìn tường thành đang xây dựng, thật sự là mỗi ngày một đổi mới, tường thành đã xây dựng đến trình độ này rồi.

“Quản lý Lâm, nếu như không có chuyện gì, ta quay về trước, sau này có bất cứ yêu cầu gì, cứ tìm ta.” Quý Xương Bảo nhớ lời tiến sĩ Aiwa nói, nghĩ cách giữ gìn mối quan hệ với Lâm Phàm.

Chương 401 - Mắt đỏ (2)

Những thứ này hắn ta đều ghi nhớ trong lòng.

“Được, cảm ơn.” Lâm Phàm cũng không giữ lại, đối phương muốn đi thì đi thôi, huống hồ hắn thật sự không có lời nào có thể nói với đối phương.

“Không cần cảm ơn, thật sự không cần cảm ơn, đây đều là chuyện chúng ta nên làm.”

Quý Xương Bảo vội vàng xua tay, sau đó không đợi Lâm Phàm nói gì thêm, vội vàng rời đi, thậm chí là đi ba bước lại quay đầu lại, thể hiện rất rõ ràng loại tình cảm lưu luyến không rời kia.

Lâm Phàm mỉm cười, vẫy tay, “Lên đường bình an.”

Sau khi đối phương rời đi, lão Chu đến bên cạnh Lâm Phàm, “Ai nha, đây chính là ảnh hưởng do thực lực mang lại nhỉ, người quản lý của tường rào Hoài Phổ tự mình đến, xem ra thật sự muốn giữ gìn mối quan hệ với ngươi.”

“Chỉ cần bọn hắn đừng làm ra chuyện gì, ta mặc kệ bọn hắn.” Lâm Phàm nói.

Lão Chu nói: “Không phải ngươi nói bọn hắn đang làm một vài nghiên cứu sao, bất kể thế nào thì nên đề phòng vẫn phải đề phòng mới được.”

“Ừm.”

Lâm Phàm nhìn chiếc xe dần dần khuất xa kia, không suy nghĩ nhiều, quay người đi vào trong tường rào, cho dù không ra ngoài, cũng phải dành mọi thời gian để tu luyện.

“Tu luyện, tu luyện, tu luyện.”

Tường rào Hoài Viễn.

Tường thành cũ nát sụp đổ cho thấy nơi này đã từng gặp dị thú tiến công.

Một thiếu niên đang ở trên tường thành tổn hại nghiêm trọng kia nhìn về phía xa, nhìn thấy xe cộ đang lao đến, hắn ta kinh hoảng vội vàng đứng dậy, quay người điên cuồng chạy về phía hầm trú ẩn.

Trước kia tường rào Hoài Viễn vẫn còn, nhưng từ sau khi dị thú tiến công rồi bị phá hủy, thì đã biến thành bộ dáng như vậy, đám người sống sót chết thì chết, đi thì đi, người ở lại nơi này không nhiều.

Cũng chỉ khoảng một trăm người.

Nhìn nhân số có vẻ không nhiều, nhưng vật tư cần thiết mỗi ngày lại là vấn đề lớn, bởi vậy có người quyết định nhất định phải tìm kiếm một con đường sống, nhưng những tường rào xung quanh tường rào Hoài Viễn kia cũng không phải lựa chọn của bọn hắn.

Bọn hắn sinh sống ở nơi này, đương nhiên biết tình hình của những tường rào khác, đi đến đó chỉ sợ cũng khó có thể sống được.

Nữ tử chạy xe vào trong tường rào, dừng xe, xuống xe, nhìn cảnh tượng rách nát xung quanh, trong lòng cũng thở dài thật khẽ, ai cũng không biết cuộc sống yên tình này khi nào sẽ bị phá vỡ.

Cửa ra vào hầm trú ẩn có một đám người sống sót mê mang đang đợi.

Ánh mắt của bọn hắn khá trống rỗng, có cảm giác bị tận thế tra tấn sắp mất hết tinh thần, tường rào bị phá hỏng đã hai tháng, còn sống thì sống đó, nhưng phương diện tinh thần luôn chịu tra tấn.

Trải qua áp lực thời gian dài, khiến tinh thần bọn hắn càng thêm sụp đổ.

“Đi vào trước đi.” Nữ tử mở miệng nói.

Đám người sống sót đang chờ ở cửa ra vào lần lượt quay về trong hầm trú ẩn, sau khi cửa sắt đóng lại, mọi thứ đều trở nên yên tĩnh, một luồng gió thổi qua, cuốn lên bụi mù bay tứ tán.

Trong phòng nghỉ rộng rãi.

Một đám người sống sót đang đợi.

Nữ tử cầm chén trà, uống một ngụm nước.

“Lăng Thanh, ngươi điều tra thế nào rồi?” Một vị nam tử trực tiếp mở miệng hỏi.

Lăng Thanh nói, “Tường rào mà ta lựa chọn là tường rào Miếu Loan ở tỉnh Tô, đó là tường rào cỡ nhỏ, nhưng hình thức vận hành của nó khác với những tường rào khác, ở nơi đó không phân chia tường trong và tường ngoài, tất cả mọi người đều sinh sống ở tường trong,

bất kể là ai, chỉ cần làm việc là có thể lấy được đồ ăn, ta cảm thấy đó là nơi chúng ta có thể đến."

Sau khi nàng nói xong.

Đám người ồn ào bàn luận.

"Tường rào Miếu Loan là tường rào nào thế."

"Ta nhớ hình như là một cái huyện thành, tường rào cỡ nhỏ có thể tin được không?"

"Đúng vậy."

Lăng Thanh không nói chuyện, chỉ nghe mọi người thảo luận.

Nam tử vừa mở miệng nói, "Ngươi lựa chọn tường rào Miếu Loan, nhưng ta cảm thấy chúng ta đến đi tường rào Trịnh An, đây là tường rào cỡ lớn cách chúng ta gần nhất, đường xá cũng không xa, nếu như chúng ta tới đó chắc hẳn không có vấn đề gì."

Nam tử tên là Trương Chính, hôm qua trở về, trước đó cũng đi ra bên ngoài tìm kiếm tường rào, ngược lại không chạy xa giống như Lăng Thanh.

"Tuy rằng hình thức vận hành của tường rào Trịnh An giống với những tường rào khác, nhưng ổn ở chỗ nó là tường rào cỡ lớn, độ an toàn rất cao, chờ sau khi chúng ta đến đó rồi, mọi người đoàn kết cùng nhau sinh hoạt, vấn đề sống sót không lớn."

Trương CHính nói suy nghĩ của mình ra.

Đoàn người cảm thấy Trương Chính nói rất có lý, đúng là như vậy, tường rào Trịnh An cách nơi này không xa, hơn nữa còn là tường rào cỡ lớn, thấy thế nào cũng đáng tin hơn tường rào Miếu Loan mà Lăng Thanh nói rất nhiều.

Lại có một vị nam tử ở bên ngoài trở về mở miệng nói, "Nói thật, nếu muốn đổi, tốt nhất nên đến nơi đúng đắn, chúng ta trực tiếp đi tường rào Thủ Đô, đường xá quả thật khá xa, nhưng chỉ cần chúng ta có thể đến nơi đó, về sau sẽ không còn nguy hiểm nữa."

Tường rào Thủ Đô…

Đám người đều im lặng.

Khoảng cách nào nào chỉ hơi xa, chỉ với dị thú ở nơi đó thôi cũng đủ

khiến bọn hắn sợ hãi, không gặp may, nửa đường gặp được dị thú, sợ là toàn quân bị diệt.

Thấy không ai phụ họa, nam tử cảm thấy đề nghị của mình có vẻ không được coi trọng lắm, "Sao lại không nói lời nào, chẳng lẽ ta nói không đúng sao?"

Đám người nhìn đối phương, sau đó cúi đầu tự hỏi đến tường rào Miếu Loan hay đến tường rào Trịnh An.

Chương 402 - Mắt đỏ (3)

Lăng Thanh biết có chuyện nhất định phải nói làm là làm, cho dù như thế nào nàng cũng muốn đến tường rào Miếu Loan, "Ta quyết định đi tường rào Miếu Loan, nên nói đều đã nói rồi, quyền lựa chọn nằm trong tay các ngươi, nếu có ai đồng ý đi với ta, ta có thể đảm bảo, nhất định dốc toàn lực hộ tống mọi người đến đó."

Sau khi Lăng Thanh xác định mục tiêu, bắt đầu lựa chọn.

Trương Chính phủi tay, "Ngươi nói đúng, quyền lựa chọn nằm trong tay mọi người, ta muốn đi tường rào Trịnh An, mọi người lựa chọn đi."

Lực hấp dẫn của tường rào Trịnh An có vẻ lớn hơn, cho dù Lăng Thanh nói tường rào Miếu Loan rất tốt, nhưng thân phận tường rào cỡ nhỏ từ đầu đến cuối đều khiến bọn hắn cảm thấy không tốt lắm. Cuối cùng khoảng chừng một trăm người, vậy mà chỉ có 20 người tình nguyện đi cùng Lăng Thanh đến tường rào Miếu Loan.

Lăng Thanh không nói gì thêm, bất cứ chuyện gì, quyền lựa chọn đều nên cho chính bản thân mình lựa chọn, nàng sẽ không lựa chọn thay bọn hắn, nếu như lựa chọn của nàng là sai lầm, ngược lại sẽ bị bọn hắn căm hận, nếu như lựa chọn đi cùng Trương Chính đến tường rào Trịnh An thì tốt biết bao, vv.

"Đi, xe ở bên ngoài, mọi người cầm theo đồ ăn và đồ của mình, bây giờ chúng ta lập tức xuất phát."

Lăng Thanh nói làm là làm, trên đường đi về tương đối an toàn, không gặp được bất cứ dị thú hung mãnh nào, nếu như nhanh chóng đi theo đường cũ về, khả năng an toàn vẫn rất cao.

Sáng sớm.

"Cốc cốc cốc…"

Lâm Phàm đang tu luyện nghe thấy tiếng đập cửa bên ngoài.

Lão Vương mở cửa, chỉ thấy lão Chu vội vàng chạy đến cửa phòng Lâm Phàm, "Lâm Phàm, có một nhóm người đến gia nhập tường rào chúng ta, khoảng hơn 20 người, ta cảm thấy ngươi nên xem thử."

Lâm Phàm mặc đồ ngủ nhìn lão Chu, "Gia nhập?"

"Đúng, gia nhập, dẫn đầu là một nữ nhân, còn rất xinh đẹp." Lão Chu cười he he nói.

Lâm Phàm lườm hắn ta một cái, thay quần áo xong thì đi theo lão Chu.

Bên ngoài tường rào, Lăng Thanh dẫn theo đám người cực cực khổ khổ đến đây, kính thủy tinh trên chiếc xe buýt bị nứt rất nhiêm trọng, thân xe có nhiều vết cào, vừa nhìn đã biết còn rất mới.

Trên đường đến đây, các nàng gặp dị thú vây quanh, Lăng Thanh vất vả lắm mới trợ giúp xe thoát khỏi nguy hiểm.

Lúc này, tinh thần của đám người trong xe còn chưa ổn định, tim nhảy thình thịch, đến tường rào Miếu Loan, bọn hắn cảm thấy hối hận cũng không kịp, chỉ hy vọng nơi này thật sự giống như Lăng Thanh nói.

"Cô nương, xem ra ngươi thật sự nghĩ kỹ rồi." Hoàng Hải không ở trong ruộng, mà sau khi biết chuyện này, lập tức bỏ chuyện trong tay xuống chạy đến đây.

Lăng Thanh cười nói, "Ta tin vào những gì ta thấy, cũng tin vào sự lựa chọn của mình, cơ hội thường chỉ có một lần, cho nên ta sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào."

Khi bọn họ đang nói chuyện với nhau, Hoàng Hải nhìn thấy Lâm Phàm xuất hiện, chỉ chỉ về phía đó.

"Ngươi nhìn đi, hắn chính là Lâm Phàm, người quản lý của tường rào Miếu Loan chúng ta, có phải rất đẹp trai hay không."

"Các ngươi đều là người trẻ tuổi, giao tiếp với nhau đơn giản hơn, nói thật với ngươi, tường rào Miếu Loan chúng ta có thể thay đổi như bây giờ, cũng là nhờ công lao của hắn." Hoàng Hải thổi Lâm Phàm lên cao, khiến Lăng Thanh nhìn Hoàng Hải rất quái dị. Luôn cảm thấy người này giống như đang dẫn khách vậy.

Rất nhanh.

Lâm Phàm đến trước mặt mọi người, gật đầu với Hoàng Hải, sau đó vươn tay ra, "Chào ngươi, ta là Lâm Phàm, người quản lý nơi này, nghe nói ngươi muốn gia nhập tường rào Miếu Loan?"

"Lăng Thanh, đến từ tường rào Hoài Viễn, tường rào của chúng ta bị dị thú công phá, hy vọng quản lý Lâm có thể thu nhận, ngươi yên tâm, chúng ta tuyệt đối sẽ tự lực cánh sinh, không mang lại bất cứ phiền phức nào cho nơi này." Lăng Thanh bắt tay, giới thiệu đơn giản một chút, đảm bảo son sắt.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn qua, nhìn hơn 20 người sống sót đứng đằng sau, tinh thần diện mạo không tốt lắm, trong ánh mắt lộ ra sự mông lung và sợ hãi, rõ ràng, đám người sống sót này đang rất căng thẳng.

Đột nhiên.

Hắn nhìn thấy một bé gái.

Bé gái này cũng khoảng 10 tuổi, có chút sợ hãi rụt người lại, khi ánh mắt Lâm Phàm nhìn đến, lại càng căng thẳng nắm chặt góc áo.

Lăng Thanh thuận theo ánh mắt Lâm Phàm nhìn lại, chậm rãi nói, "Nàng tên là Tiểu Ái, tên cụ thể thì không biết, khi đến tường rào Hoài Viễn, cũng chỉ mới bảy tuổi, bây giờ chín tuổi, mắt của nàng vẫn luôn như vậy, chưa từng xảy ra vấn đề gì."

Đứa bé gái tên Tiểu Ái này, có một con mắt màu đỏ.

Ngay vừa rồi, Tiểu Ái xốc bịt mắt lên, cho nên Lâm Phàm mới phát hiện ra con mắt dị dạng này.

Thậm chí khi đối phương dùng con mắt màu đỏ ấy nhìn về phía hắn, khiến tâm thần hắn chấn động, giống như có thứ gì đó tập trung vào, loại cảm giác này đến từ một bé gái, khiến hắn cảm thấy không tưởng tượng nổi.

Lấy lại tinh thần, Lâm Phàm dời ánh mắt đi cười nói, "Hoan nghênh các ngươi gia nhập tường rào Miếu Loan, ở chỗ chúng ta, mọi thứ đều an toàn, ta nghĩ ngươi sẽ cảm thấy vui mừng vì lựa chọn của mình."

"Tạ ơn."

Lăng Thanh cảm kích nói.

Mà đối với Lâm Phàm mà nói, hắn cảm thấy sau này cần chú ý đến tình hình của đứa bé tên Tiểu Ái này nhiều hơn một chút.

Không thích hợp.

Thật sự không thích hợp

Hắn tin vào trực giác của mình, trên người đứa bé này nhất định có giấu giếm một vài bí mật, chỉ là cho dù đến Lăng Thanh cũng không biết mà thôi.

Lăng Thanh và đám người gia nhập tường rào Miếu Loan.

Nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, từ đầu đến cuối đều nghĩ đến con mắt của bé gái tên Tiểu Ái kia.

Con mắt màu đỏ quỷ dị, khi bị nhìn thẳng, khiến tâm thần hắn chấn động.

Chương 403 - Ngươi biết loại người nào sẽ nhanh chết không.

Hắn gọi Lê Bạch, Lương Hồng và lão Chu đến.

“Đám người kia có vấn đề gì à?” Lão Chu vẫn tương đối để ý đến tường rào, hắn ta tuyệt đối không cho phép bất cứ nguy hiểm tiềm ẩn nào tồn tại, tường rào phát triển được cho đến bây giờ cũng không dễ dàng gì.

Lê Bạch và Lương Hồng yên lặng nghe, biết có một nhóm người sống sót gia nhập.

Trước kia khi có người sống sót gia nhập, Lâm Phàm chưa từng từ chối, bây giờ lại gọi bọn hắn đến, xem ra là có vấn đề.

“Không phải, các ngươi đã từng nghe nói sau tận thế, có ai có con mắt biến thành màu đỏ chưa?” Lâm Phàm hỏi.

Sau khi nghe thấy vậy.

Lê Bạch lắc đầu nói, “Chưa từng nghe thấy.”

Vẻ mặt lão Chu nghiêm túc, trầm tư, suy nghĩ rất nhiều, nhưng đều chưa từng nhìn thấy, “Chưa từng thấy.”

Lương Hồng bên cạnh nói, “Có phải là vì mắt của đứa bé này từng bị thương, khiến cho con mắt bị sung huyết, không được chữa trị kịp

thời, cuối cùng gây ra tình huống như vậy?"

Quả nhiên, nữ nhân luôn muốn phân tích theo góc độ khoa học.

"Không, khi đứa bé kia nhìn ta bằng con mắt đỏ kia, ta có thể cảm nhận được tinh thần chấn động, đây không phải là vì con mắt sung huyết mà tạo thành." Lâm Phàm nói.

Lê Bạch nói, "Ta cảm thấy suy đoán như vậy, còn không bằng ta gọi nữ nhân đã dẫn theo những người kia đến hỏi, nếu như nàng không nói, rất có thể là đang giở trò quỷ, nếu như nàng nói thì cũng có thể an tâm."

"Ừm."

Lâm Phàm ngẫm nghĩ, cũng chỉ có thể như vậy.

Sau đó hắn rời khỏi đây, đi đến nơi ở đã sắp xếp cho Lăng Thanh, Lăng Thanh là Giác Tỉnh giả cấp bốn, thực lực không yếu, cường giả có thể sống sót ở tỉnh ngoài khá nhiều, trước kia Lê Bạch muốn đột phá lên cấp bốn, cũng không biết khó khăn như thế nào.

Nhưng khu vực tỉnh ngoài, cấp bốn không phải là hiếm gặp.

Quả nhiên, sau khi rời khỏi thôn tân thủ, tự cho rằng thực lực không tệ, nhưng trong mắt người khác, cũng chỉ như vậy mà thôi.

"Nơi này tạm được." Lâm Phàm tươi cười đến chào hỏi.

Nơi này không chỉ một mình Lăng Thanh ở lại, mà ở cùng với ba người sống sót nữ khác, đồng thời bé gái Tiểu Ái kia cũng đi theo bên cạnh Lăng Thanh.

"Quản lý Lâm, cảm ơn ngươi đã sắp xếp, chúng ta rất hài lòng." Lăng Thanh chủ động nghênh đón, sau đó nàng nhìn về phía ba người còn lại, ba người còn lại cũng hiểu ý của Lăng Thanh, dắt bé gái Tiểu Ái vào phòng.

Nàng không chọn sai, cũng tin tưởng lời Hoàng Hải nói.

Càng quan trọng hơn là… Tiểu Ái đã nói với nàng những lời kia.

Lúc này, trong phòng khách chỉ còn lại hai người Lăng Thanh và Lâm Phàm.

Lâm Phàm không mở miệng, không khí chợt trở nên yên tĩnh, Lăng Thanh chủ động mở miệng nói, "Quản lý Lâm, ngươi đến đây là vì

chuyện của Tiểu Ái nhỉ.”

“Đúng, tình hình của đứa nhỏ này như thế nào, ta hy vọng ngươi có thể nói cho ta biết, tường rào Miếu Loan không phải là tường rào của một mình ta, mà là tường rào của mọi người, ta phải suy nghĩ cho an toàn của bọn họ.” Lâm Phàm nói.

Lăng Thanh hiểu rõ, nếu như không nói thật, đối phương chắc hẳn sẽ đuổi bọn họ đi, bây giờ trong tận thế, muốn tìm được nơi sống yên phận như thế này thật sự rất khó.

Lâm Phàm nhìn chằm chằm đôi mắt Lăng Thanh, chỉ cần có bất cứ dao động này, thậm chí cảm thấy đó là lời nói dối, hắn chỉ có thể phất tay bảo bọn họ xéo đi, tới từ đâu thì quay lại chỗ đó.

Được chứng kiến tường rào ở bên ngoài, hắn biết nguy hiểm tồn tại ở khắp nơi.

Bây giờ thanh danh của hắn đã truyền khắp tỉnh này, thật ra cũng không có chuyện gì cả, với thực lực của hắn có thể nghiền ép nơi này, nhưng nếu trắng trợn so với những tường rào ở tỉnh ngoài kia, ví dụ như có liên quan đến tường rào Thủ Đô, vậy thì tường rào Miếu Loan sẽ gặp nguy hiểm.

Giống như một chiếc thuyền lá nhỏ trong cơn gió lốc, có thể bị đánh lật bất cứ lúc nào

“Quản lý Lâm, lúc trước ta từng nói nàng tên là Tiểu Ái, khi bảy tuổi đã đến tường rào Hoài Viễn, bây giờ đã chín tuổi, khi nàng vừa tới, màu con mắt của nàng chính là như vậy, những lời này đều là thật, ta không hề nói dối nửa chữ.” Lăng Thanh chậm rãi nói ra.

Lâm Phàm gật đầu.

Ừm.

Lúc trước đối phương đã nói những lời này, hắn tin.

Đúng là sự thật, nhưng tin tức lộ ra trong đó quá ít.

Lăng Thanh cũng hiểu ra nói những tin tức này cũng không đủ gạt bỏ đi sự lo lắng của đối phương, nói tiếp, “Tường rào Hoài Viễn cách tường rào Miếu Loan rất xa, tuy rằng tường rào chúng ta bị dị thú công phá, nhưng nếu như chúng ta muốn tìm tường rào mới, ta ghĩ tìm thế nào cũng sẽ không đến nơi này.”

“Ừm.” Lâm Phàm cảm thấy quả thật là như vậy, tường rào Hoài Viễn nằm ở tỉnh bên cạnh, đường xá không gần.

Đổi thành bất cứ ai, chưa chắc sẽ để ý đến chỗ này.

“Là Tiểu Ái, Tiểu Ái nói với ta đến đây, cho đến nay năng lực của nàng rất kỳ diệu, cụ thể nói như thế nào, ta cũng chỉ có kiến thức nửa vời, mà Tiểu Ái cũng chưa từng nói kỹ càng, ta chỉ biết nàng có thể nhìn thấy tương lai.”

Lăng Thanh chưa bao giờ nói với người khác chuyện này.

Không phải nàng ham cái bí mật này, mà là những người xung quanh không đáng để nàng tin tưởng, nếu như để cho quá nhiều người biết, đối với Tiểu Ái mà nói, cũng không phải là chuyện tốt, thậm chí sẽ dẫn đến tai hoạ.

Nhớ lại một ngày trước khi tường rào Hoài Viễn bị dị thú công phá.

Tiểu Ái khác thường, ôm đầu gào khóc, mặc nàng hỏi thăm như thế nào, từ đầu đến cuối cùng không có được đáp án, về sau mới hiểu ra, đó là vì Tiểu Ái nhìn thấy tương lai của tường rào Hoài Viễn.

Chương 404 - Ngươi biết loại người nào sẽ nhanh chết không. (2)

Thi thể khắp nơi, vô cùng thê thảm, vô số dị thú hung tàn ngửa mặt lên trời gào thét, cắn nuốt nhân loại, Tiểu Ái nhìn thấy kết quả như vậy, chắc hẳn là hình ảnh không thể thừa nhận được.

“Nhìn thấy tương lai…” Trong lòng Lâm Phàm thầm nghĩ, hai mắt lập tức sáng lên, “Năng lực của Tiểu Ái chắc hẳn cũng giống như Hoàng tướng quân kia, có thể nhìn thấy những gì xảy ra trong tương lai sao?”

Lăng Thanh không dám xác định nói, “Chuyện này ta cũng không biết.”

Nghĩ đến sau khi Lăng Thanh dẫn bọn hắn đến đây, Tiểu Ái lại xốc bịt mắt lên nhìn hắn, chắc hẳn là đang quan sát tương lai của hắn, nếu như thật sự là năng lực này, vậy chẳng phải đang nói con đường tương lai của Lâm Phàm ta chẳng có bí mật gì nữa sao?

“Có thể để ta nói chuyện với Tiểu Ái không?” Lâm Phàm hỏi.

“Cái này…” Lăng Thanh cảm thấy hơi khó khăn, “Quản lý Lâm, tâm

tính Tiểu Ái nhút nhát, không thích giao lưu với người khác, đối với người không quen rất cảnh giác sợ hãi, trong khoảng thời gian này, ngươi có thể cố ý tiếp cận, rồi rút ngắn quan hệ được không?"

"Ta làm như vậy, chẳng lẽ nàng không nhìn ra sao?" Lâm Phàm hỏi.

Lăng Thanh suy nghĩ một chút nói, "Chắc là không có nhìn ra được đâu."

"Ồ..."

Lâm Phàm ngẫm lại cảm thấy cũng có lý.

Lúc rời đi, Lâm Phàm được Lăng Thanh dẫn đến trước cửa phòng, đứng trước cửa phòng, hắn cũng không đi vào, mà chỉ nở nụ cười vẫy tay với Tiểu Ái, xem như bước đầu làm quen.

Sau khi Lâm Phàm rời đi.

Lăng Thanh dẫn Tiểu Ái vào phòng, đóng cửa lại, đứng ở cửa ra vào một lát, xác định không có vấn đề gì, mới kéo Tiểu Ái ngồi trên giường, xoa đầu nàng.

"Tiểu Ái, có thể nói cho ta biết ngươi nhìn thấy gì không?"

Nàng rất muốn biết.

Nghĩ đến khi Tiểu Ái bảy tuổi đến tường rào Hoài Viễn, vậy trước bảy tuổi rốt cuộc Tiểu Ái ở đâu? Cuộc sống như thế nào.

Đây đều là ẩn số.

Cũng là thứ nàng không biết.

"Lăng Thanh tỷ tỷ, nơi này rất an toàn."

Tiểu Ái chỉ có khi ở cùng với Lăng Thanh, mới chịu mở miệng nói chuyện, đây cũng là vì lúc trước Lăng Thanh nhìn thấy một đứa bé lẻ loi hiu quanh đi đến tường rào Hoài Viễn, động lòng trắc ẩn, lại có mấy lần tiếp xúc, giúp Tiểu Ái từ từ buôn lỏng cảnh giác, từ đó chấp nhận vị tỷ tỷ này.

"Tỷ tỷ hiểu." Lăng Thanh vô cùng tin tưởng Tiểu Ái, còn về chuyện Tiểu Ái không hề nói mình thấy gì, nàng biết đây là vì Tiểu Ái không muốn nói, cho nên không hỏi thăm quá nhiều, "Tiểu Ái, vậy ngươi có thể nói cho tỷ tỷ, những người kia đến tường rào Trịnh An thì sẽ như thế nào không?"

Nghe thấy vậy, Tiểu Ái dường như nghĩ đến chuyện gì đó đáng sợ, rụt đầu lại, sợ hãi nói, “Bọn hắn sẽ chết.”

Sẽ… Sẽ chết.

Đây là chuyện mà Lăng Thanh không hề nghĩ đến.

Thậm chí còn nghĩ, nếu như lúc trước thái độ của nàng mạnh mẽ hơn chút, đưa hết bọn hắn đến tường rào Miếu Loan, phải chăng sẽ có thể tránh được chuyện này?

Tiểu Ái dường như biết được ý nghĩ của Lăng Thanh, duỗi cánh tay nho nhỏ, nhẹ nhàng nắm lấy ống tay áo của nàng nói, “Tỷ tỷ, làm như vậy chúng ta đều sẽ chết.”

Lăng Thanh vô cùng kinh hoảng, nếu như dẫn theo đám người Trương Chính cùng nhau đến tường rào Miếu Loan, các nàng cũng sẽ chết?

Nghe thấy vậy, Lăng Thanh trầm tư, có lẽ một hòn đá bình thường khi rơi vào trong lòng sông, cũng có thể gây ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

…

Sáng sớm.

Lâm Phàm dẫn theo Tiểu Hi Vọng ra ngoài, muốn gaio lưu dược với trẻ nhỏ, nhất định phải tìm ra một con đường, cho nên Tiểu Hi Vọng chính là môi giới tốt nhất.

Cho nên hắn nói với Tiểu Hi Vọng, giới thiệu một vị tỷ tỷ cho ngươi làm quen.

Tiểu Hi Vọng vui vẻ vỗ tay nói được, trẻ nhỏ chính là như vậy, mãi mãi đều thích ở chung với người đồng trang lứa.

Đến chỗ ở đã sắp xếp cho mấy người Lăng Thanh, không đi vào, mà chờ đợi cách đó không xa, cũng không lâu lắm, Lăng Thanh và Tiểu Ái xuất hiện.

“Lăng tiểu thư.” Lâm Phàm cầm tay Tiểu Hi Vọng xuất hiện, ra vẻ ngẫu nhiên gặp mặt.

“Quản lý Lâm…” Lăng Thanh mỉm cười, nhìn thấy bé gái bên cạnh Lâm Phàm, sao lại không biết tình hình thế nào, nàng cũng phát hiện quản lý Lâm là người khá nôn nóng, gặp phải chuyện gì chưa rõ

ràng, chuyện đầu tiên nghĩ đến chính là làm rõ.

Lâm Phàm mỉm cười với Lăng Thanh, cúi đầu nhìn Tiểu Ái, muốn xoa đầu đối phương, tuy rằng Tiểu Ái hơi căng thẳng, nhưng cũng không trốn tránh, mà mặc Lâm Phàm xoa.

Lăng Thanh hơi kinh ngạc, theo nàng biết, khi còn ở tường rào Hoài Viễn, trừ nàng ra, Tiểu Ái chưa từng cho ai đến gần.

“Bạn nhỏ Tiểu Ái, giới thiệu cho ngươi một người bạn mới.” Lâm Phàm cười, sau đó vỗ nhẹ vào gáy Tiểu Hi Vọng.

Tiểu Hi Vọng cười ngọt ngào, “Chào tỷ tỷ, ta tên là Tiểu Hi Vọng.”

“Chào, chào ngươi.” Giọng nói của Tiểu Ái rất yếu ớt, không dám nói lớn tiếng.

Vẫn còn có chút câu nệ, nhưng mà cũng bình thường, ngẫm lại lúc trước Tiểu Hi Vọng cũng như vậy, dù sao thì người lớn ở trong tận thế này cũng có thể suy sụp, chứ đừng nói đến trẻ nhỏ.

Tổn thương về tinh thần còn khó chữa trị hơn cả người lớn.

Lúc này.

Lạt Điều từ trong ngực Tiểu Hi Vọng leo ra ngoài, ngẩng cái đầu tròn, mắt đậu xanh tò mò nhìn Tiểu Ái.

“A…”

Khi Tiểu Ái nhìn thấy Lạt Điều, rõ ràng bị doạ sợ lùi về sau một bước.

Ngay cả Lăng Thanh cũng khiếp sợ, động vật, đây là động vật hay dị thú?

Sau khi dị thú xuất hiện, thông thường cái từ động vật này cũng biến mất, tất cả đều hóa thân thành dị thú.

“Đừng sợ, nó là vật nuôi của ta, tên là Lạt Điều, rất ngoan ngoãn, vật nuôi dị thú.” Lâm Phàm giới thiệu.

“Đúng vậy, Lạt Điều rất ngoan.” Tiểu Hi Vọng sờ đầu Lạt Điều, không hề sợ hãi một chút nào, sự sợ hãi đối với loài rắn khắc sâu vào trong DNA của nhân loại, cho dù Lăng Thanh là Giác Tỉnh giả cấp bốn, nhìn thấy dị thú loài rắn, cũng sẽ không nhịn được mà run sợ.

Chương 405 - Ngươi biết loại người nào sẽ nhanh chết không. (3)

“Tỷ tỷ, ngươi sờ một cái thử đi.”

Tiểu Hi Vọng giơ Lạt Điều lên trước mặt tỷ tỷ Tiểu Ái.

Đối mặt với lời mời chân thành tha thiết như vậy, Tiểu Ái do dự một lát, mới chậm rãi vươn tay ra sờ vào thân thể Lạt Điều, khi sờ vào có cảm giác lạnh buốt, mà biểu hiện của Lạt Điều thì còn rất hưởng thụ, dễ chịu.

Dần dần, lá gan của Tiểu Ái cũng lớn hơn, trực tiếp nâng Lạt Điều trong lòng bàn tay, cẩn thận quan sát từng ly từng tí.

Một màn trước mắt khiến Lâm Phàm vui vẻ.

Không sai, tiến triển rất tốt.

Mấy ngày sau.

TRong khoảng thời gian này, Lâm Phàm ở trong tường rào trừ tu luyện chính là dẫn theo Tiểu Hi Vọng gặp mặt với Tiểu Ái, kéo gần mối quan hệ, mà hiệu quả đương nhiên rõ rệt vô cùng.

Chỉ là quan hệ giữa Tiểu Ái và Tiểu Hi Vọng càng tốt, ngược lại Lâm Phàm lại có vẻ giống như vật đính kèm.

“Tỷ tỷ, lúc trước ta cũng có một người bạn chơi rất vui, nhưng mà bây giờ mỗi ngày hắn đều bề bộn nhiều việc, ta đi tìm hắn chơi, hắn đều nói không có thời gian.” Tiểu Hi Vọng nói.

Lâm Phàm đương nhiên biết nàng đang nói đến ai.

Nói chính là Lê Chí Cường.

Nhưng mà nói thật, đứa nhỏ Chí Cường này cũng không tệ, từ khi nhận Lê Bạch làm cha nuôi, Lê Bạch quả thật rất để bụng đến hắn ta, huyết tinh, thịt dị thú đều không thiếu, đồng thời cũng giám sát hắn ta tu luyện thuật thổ nạp.

Mà Chí Cường đắm chìm vào trong tu luyện, nói qua chỉ khi nào bản thân có thực lực mới có thể bảo vệ tường rào, bảo vệ mọi người.

Cái này rất tốt.

Sự phát triển trong tương lai không chỉ dựa vào người nào đó, mà là

dựa vào mọi người.

“Tiểu Hi Vọng, Chí Cường chính là nam tử hán, hắn phải mạnh lên để bảo vệ mọi người.”

“Ừm, ta biết, Chí Cường ca ca đã từng nói.”

Nhìn Tiểu Hi Vọng hiểu chuyện như vậy, Lâm Phàm tươi cười xoa đầu nàng, đứa bé hiểu chuyện khiến người ta rất yêu mến.

Bây giờ, cách rút ngắn quan hệ tốt nhất chính là làm bạn.

Hoàng hôn buông xuống.

Lâm Phàm dẫn theo các nàng ngồi trên tường thành, nhìn vườn rau, hưởng thụ cảnh sắc hoàng hôn, giờ phút này, cuộc sống thật sự rất đẹp đẽ, tâm tình cũng thả lỏng.

“Oa! Thật là đẹp.” Tiểu Hi Vọng kinh ngạc hô lên.

Bạn nhỏ Tiểu Ái ngơ ngác nhìn qua, nàng đã quên mình đã từng nhìn thấy được cảnh sắc như vậy hay chưa.

Lâm Phàm vốn cảm thấy quan hệ không tệ, muốn hỏi Tiểu Ái một chút đã nhìn thấy gì từ hắn, thế nhưng khi nhìn thấy đứa nhỏ ngơ ngác nhìn đằng xa, không cần nghĩ cũng biết, những gì đã trải qua cũng không tốt đẹp gì.

Ai, đáng thương mà.

Lòng thương hại xuất hiện.

Không muốn hỏi nhiều, không muốn để đứa nhỏ nhớ đến những chuyện đau buồn kia, cứ im lặng ở bên cạnh, cùng nhau thưởng thức cảnh đẹp về chiều, vào giờ phút này, trong lòng bất cứ người nào cũng được xoa dịu, cho dù hắn cũng như vậy.

Đi vào thế giới này đã được vài tháng.

Dần dần quen thuộc cuộc sống nơi này, có chỗ quả thật không tiện, nhưng quen rồi là được.

“Lâm thúc thúc…” Tiểu Ái mở miệng.

“Hả?”

“Ngươi có phải muốn biết nhiều thứ hơn.”

“Vì sao lại hỏi như vậy?” Lâm Phàm mỉm cười, sờ đầu nàng

“Bởi vì mấy ngày qua ngươi vẫn luôn ở bên cạnh ta, ta biết thúc thúc muốn hỏi ta một ít chuyện.” Tiểu Ái nói.

Nghe thấy vậy, Lâm Phàm có chút xấu hổ, không ngờ lại bị đứa nhỏ này nhìn ra.

Ngẫm lại hơi mất mặt.

“Không có chuyện này, đừng suy nghĩ lung tung.” Lâm Phàm không muốn hỏi, cũng không muốn biết.

Nhìn thấy gì cũng chẳng quan trọng.

Hắn có thể đi đến bây giờ, đều là nhờ vào dị thú hỗ trợ, bất cứ nguy hiểm nào, hắn tự nhận đều có cách giải quyết, cho dù không giải quyết được, hắn cũng sẽ không đi tìm dị thú giúp đỡ, hy vọng chúng nó có thể giao hy vọng sống cho hắn.

Hắn mang theo hy vọng của bọn chúng cùng nhau tiến bộ, cùng nhau đi đến cuối.

“Lâm thúc thúc, ta nhìn không thấu, thật sự không nhìn thấu được tương lai của thúc thúc, nhưng ta biết nơi này rất an toàn, ta có thể nhìn người khác, cũng có thể nhìn thấy chính mình, ta đã nhìn bản thân vô số lần, cuối cùng ta mới có thể sống đến khi ở bên cạnh Lăng Thanh tỷ tỷ.”

Tiểu Ái nhẹ giọng nói, chỉ là khi nói những lời này, lông mày Tiểu Ái hơi nhíu lại, giống như đang cố nén một loại buồn nôn nào đó, thậm chí là chuyện rất đáng sợ.

Lâm Phàm không nói gì cả, chỉ nhìn Tiểu Ái.

Nhìn bản thân mình vô số lần.

Điều đó có nghĩa là, Tiểu Ái đã vô số lần nhìn thấy bản thân mình tử vong, cuối cùng mới tìm được con đường tốt nhất để đi đến chỗ Lăng Thanh, mà hai năm bên cạnh Lăng Thanh kia, mới có thể tìm lại hy vọng sống một lần nữa?

Hắn cảm thấy chắc hẳn là như vậy.

Tiểu Ái im lặng và sợ hãi, là do bản thân mình trải qua, lại ở trong tương lai nhìn thấy hình ảnh mình tử vong vô số lần, mới tạo thành bóng ma tâm lý.

“ĐƯợc, thúc thúc biết rồi, không cần phải nói.” Lâm Phàm nói.

“Thúc thúc, về sau nếu có nguy hiểm, ta sẽ nói cho ngươi biết.”

“Được.”

Sắc trời dần tối, Lâm Phàm dẫn các nàng quay trở về, sau khi đưa các nàng quay về, lập tức tìm lão Chu tuyên bố kế hoạch sắp tới của tường rào, tìm một vài nhân thủ ra ngoài săn giết dị thú bổ sung vật tư cho tường rào.

Năng lực không gian của Lạt Điều xuất hiện, ông trời mà biết chỉ sợ cũng không vừa mắt.

Lão Chu hiểu bây giờ tường rào đông đảo, nhìn như mỗi lần săn giết số lượng dị thú rất lớn, thật ra tiêu hao rất nhanh, tiêu hao nhanh chóng, đổi lại là tường rào trước kia, thật sự không ai có thể chịu đựng được.

Ngẫm lại trước kia mỗi khi ra ngoài săn giết dị thú, cũng là Giác Tỉnh giả và Liệp Sát giả dẫn theo một đám người sống sót bình thường, cho bọn hắn cơ hội thay đổi số phận, lại không thể đảm bảo an toàn của bọn hắn.

Chương 406 - Ngươi biết loại người nào sẽ nhanh chết không. (4)

Nhưng bây giờ… Từ sau khi Lâm Phàm trở thành người quản lý, người người đều có cơ hội.

Loại tình huống này, hắn ta nghĩ cũng không dám nghĩ.

Bởi vì về phương diện tài nguyên hoàn toàn không chống đỡ nổi.

Ngày thứ hai, sáng sớm.

Khi Lâm Phàm còn chưa tỉnh lại, đám người trong tường rào đã bắt đầu xôn xao.

Ngô Đình cầm đầu một đám Liệp Sát giả, đã sớm chờ xuất phát, chuẩn bị tốt vũ khí, thử rồi thử, đảm bảo không có gì ngoài ý muốn ra ngoài săn giết với Lâm ca.

“Lúc nào ta mới có thể ra ngoài cùng với các ngươi.” Lê Chí Cường hâm mộ và mong đợi, từ khi sử dụng thịt dị thú và huyết tinh, tu luyện thuật thổ nạp, hắn ta đã cảm thấy bản thân mình đã có thực

lực săn giết dị thú.

“Ngươi biết người nào chết nhanh nhất không?” Lê Bạch đứng bên cạnh hỏi.

“Người chủ quan.” Lê Chí Cường nói.

“Không, là người mà ta có thể đánh, ví dụ là loại người như ngươi đó.” Lê Bạch nói quá ngay thẳng, công kích vào nội tâm của Chí Cường, dập tắt ngọn lửa vừa mới bốc cháy lên.

“Cha nuôi, cho ta chút động lực đi.” Lê Chí Cường nói.

Lê Bạch vỗ vai hắn ta, “Bây giờ không phải là lúc cho ngươi thể hiện, ngươi bình tĩnh lại đi, hoặc là sử dụng huyết tinh, hoặc là tu luyện thuật thổ nạp cho tốt, nhất là thuật thổ nạp, ngươi nhất định phải tu luyện cho tốt, đây là tạo hóa mà quản lý Lâm cho chúng ta, hiểu chưa?”

Lê Chí Cường thấy vẻ mặt cha nuôi nghiêm túc, trịnh trọng gật đầu, “Cha nuôi, ta hiểu rồi.”

Về việc tu hành thuật thổ nạp, trừ Lâm Phàm ra, Lê Bạch là người có tiến triển nhanh nhất ở tường rào, cho dù là lão Chu đã học trước cũng không sánh bằng hắn ta, khi không sử dụng năng lực của bản thân, hắn ta cảm thấy chỉ cần dựa vào những thay đổi mà thuật thổ nạp mang lại, cũng có thể đánh lại dị thú cấp một.

Cái này theo Lê Bạch thấy, là chuyện rất đáng sợ.

Không dựa vào vật bên ngoài, chỉ dựa vào bản thân tu luyện, đã có được thực lực như vậy.

Thật sự nghĩ mãi không ra làm sao Lâm Phàm có thể nghĩ ra được.

Đúng là quái vật.

Lúc này, không đợi Lâm Phàm đến, đội ngũ đã tập hợp xong.

Tổng thể nhân viên đều là người cũ lúc trước, không thể nào thiếu được những lão làng là huynh muội Lục Sơn, Trương Thành, Trần Quân, Hồng tỷ, Ngô Đình, Lê Bạch, còn có một ít Liệp Sát giả.

Nhân số không nhiều, cũng chỉ khoảng 20 người mà thôi.

TRong khoảng thời gian này, thực lực của tường rào Miếu Loan đang tiến triển rất tốt, thực lực tăng lên nhanh chóng.

Cho dù bây giờ không sáng bằng Kim Lăng và Nam Thông, nhưng tương lai vượt qua những nơi này là chuyện đương nhiên.

Khi Lâm Phàm đến nơi, nhìn thấy tất cả nhân viên đã tập trung xong, hắn tươi cười, có thể nói được gì nữa, vung tay lên, trực tiếp ra hiệu đoàn xe hàng xuất phát, đi ra ngoài săn giết dị thú.

Ba tấn xăng nhìn có vẻ rất nhiều, nhưng theo mức tiêu hao thông thường, cũng phải liên lạc với thương nhân tận thế để mua sắm một chút hàng hoá, nhưng mà trước lúc này, cần nạp tiền đã.

Lần này ra ngoài cũng không đi quá xa, mà lấy tường rào Miếu Loan làm trung tâm, bắt đầu thanh lý các dị thú xung quanh.

Bên dưới giường mình, sao có thể để người khác ngủ say.

Đừng nói là người, ngay cả dị thú cũng không được.

Đoàn xe trùng trùng điệp điệp chạy ra khỏi tường rào Miếu Loan, đối với các dị thú xung quanh mà nói, khủng bố chân chính sắp đến, một ngày này đối với dị thú mà nói chính là trời sập.

Một đám nhân loại lái xe, nhìn thấy bọn chúng chẳng những không chạy trốn, mà còn nhanh chóng lao đến, sau đó một đám người xuống xe, cầm theo vũ khí gào thét lao về phía bọn chúng chém giết.

Vừa mới bắt đầu, các dị thú cho rằng, cái này không phải là đột nhiên phát điên, muốn đi tìm chết sao, thế nhưng bọn chúng nhanh chóng phát hiện ra mình sai rồi, chỉ là đáng tiếc, biết được quá muộn, chờ đến khi hiểu ra đã tê liệt ngã xuống mặt đất, chỉ có thể cảm nhận được máu tươi từ trong cơ thể chảy ra ngoài.

Lục Sơn hô lên, “Thanh lý xác dị thú, bỏ máu và nội tạng đi, chúng ta chỉ cần thịt, đừng lãng phí không gian.”

Trước kia bọn hắn săn giết dị thú, sợ máu sẽ thu hút dị thú ở gần đó tới, chỉ có thể mang cả tổng thể về, nhưng bây giờ đã khác, xưa đâu bằng nay, quá trình đương nhiên cũng phức tạp hơn nhiều.

Mà sau đó bọn hắn càng khiếp sợ hơn chính là, sau khi Lâm Phàm săn giết dị thú, thế mà xác dị thú lại lập tức biến mất. Cái này khiến đám người trợn trừng hai mắt, há hốc mồm, hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra.

Chuyến này ra ngoài săn giết dị thú đều là người một nhà, Lâm Phàm cũng không giấu giếm gì bọn hắn, năng lực mới của Lạt Điều chính

là không gian chứa đựng, có thể chứa đựng xác dị thú, không gian còn không nhỏ, rất thuận tiện.

Khi sắc trời dần tối đi, dị thú trong phạm vi mười mấy, hai mươi dặm xung quanh đã bị bọn hắn tìm sạch, cho dù có cá lọt lưới, chỉ sợ cũng sẽ trốn trong ngóc ngách nào đó khóc lóc.

“Quay về tường rào.”

Xe cộ thắng lợi quay về, không gian của Lạt Điều cũng đã chất đầy.

Điều tiếc nuối duy nhất là cấp bậc dị thú cũng không cao, cao nhất cũng chỉ cấp hai, vậy mà không gặp được dị thú cấp ba, nhưng mà không sao, giai đoạn của đám người trong tường rào Miếu Loan bây giờ cũng không cao.

Đều là cấp hai, cấp ba mà thôi.

HUyết tinh cần thiết vẫn đủ.

Chờ đến khi thật sự cần huyết tinh cấp cao, ngược lại có thể ra xa một chút, thanh lý một đợt.

Lên đường bình an, không gặp được bất cứ nguy hiểm nào, có lẽ cho dù thật sự có dị thú ẩn hiện xung quanh, thế nhưng ngửi được múi máu tươi nồng đậm từ đoàn xe kia, chỉ sợ cũng sẽ hoảng sợ mà co cẳng chạy trốn.

Chương 407 - Ngươi biết loại người nào sẽ nhanh chết không. (5)

Dù sao dị thú cũng rất mẫn cảm với cấp bậc.

Dị thú cấp bậc cao cho dù đã chết, cũng có thể ngửi ra được, chỉ là vào thời điểm này, điều mà dị thú cấp bậc thấp nghĩ đến cũng không phải là sợ hãi, mà là muốn ăn hết máu thịt, tiến hóa bản thân.

Trở lại tường rào, tường ngoài không có thông đạo, xe cộ chỉ có thể dừng lại, vận chuyển từng chiếc xe lên giàn giáo, cũng vô cùng phiền phức, nhưng mà không còn cách nào khác, tường thành đã xây xong cũng không thể tuỳ tiện thay đổi được, đề phòng thay đổi kết cấu bên trong, dẫn đến sụp đổ.

Nếu phiền phức thì cứ phiền phức đi.

Dù sao sống trong tận thế, thứ thiếu không phải là thời gian, mà là

thực lực.

Sau khi bảo quản tất cả xác dị thú vào trong kho lạnh, kho lạnh rộng rãi lập tức tràn đầy xác dị thú, tại nhiệt độ thấp như vậy, cũng không sợ thịt bị biến chất, thịt cất giữ mấy chục năm cũng có thể ăn, còn gì phải sợ chứ.

“Lần này thu hoạch nhiều thế à?” Lão Chu siết chặt quần áo, tuy là Giác Tỉnh giả, nhưng vẫn cảm thấy cái kho lạnh này rất lạnh.

Lâm Phàm cười nói, “Còn phải dựa vào Lạt Điều, về sau sẽ càng ngày càng nhiều.”

KHông gian của Lạt Điều sẽ mở rộng, huyết tinh và năng lượng từ mảnh vỡ đều sẽ giúp không gian mở rộng, bây giờ hắn muốn làm là phát triển đến đâu vững chắc đến đó, đợi đến thời điểm, lại chậm rãi khuếch trương lực ảnh hưởng ra ngoài.

Muốn tường rào phát triển tốt, nhân tài là cần thiết.

Lão Chu vô cùng hâm mộ, không biết Lâm Phàm tìm đâu ra những thứ này, tinh tinh còn chưa tính, Lạt Điều lại biến thái như vậy, thật sự là người so với người, hâm mộ chết người.

Ban đêm.

Lâm Phàm ngồi xếp bằng, bắt đầu tu luyện, trong thời gian này, độ thuần thục của cảnh giới đã lên đến 10%.

Tiến triển không tính là nhanh, nhưng cũng không chậm.

Cảnh giới Luyện Thần là cảnh giới lớn thứ ba trong Võ Đạo của hắn, trong đó quả trình nhỏ quá nhiều, cần tu luyện từng bước một, tinh thần từ xem xét bên trong đến phóng ra bên ngoài, từ từ nhắm mắt lại, có thể bắt đầu cảm ứng được sự vật xung quanh.

Ví dụ như nhắm mắt lại có thể cảm ứng được Lạt Điều đang ngủ, thậm chí còn lăn lộn thân thể, điều chỉnh tư thế dễ chịu mà ngủ.

Đây là những chuyện mà trước kia không làm được.

Đương nhiên, phạm vi còn quá nhỏ, cũng không hề khoa trương như mở rộng ra vài trăm mét, mấy ngàn mét.

Nhưng mà hắn tin rằng, chỉ cần kiên trì không ngừng tu luyện, nhất định sẽ đạt đến tình huống này, thậm chí vượt qua cũng không phải là không có khả năng.

Mấy ngày sau.

Một chiếc máy bay trực thăng xuất hiện trên không tường rào Miếu Loan, người đến là Lạc Thải Điệp của tường rào Kim Lăng, trừ người điều khiển, chỉ có một mình nàng, từ sau chuyện của dị thú có trí tuệ đến nay, đã có một khoảng thời gian không liên lạc.

Lâm Phàm biết đối phương đến, ra mặt tiếp đãi.

“Lạc tiểu thư, có chuyện gì sao?

Hắn cảm thấy nhất định là có chuyện, dù sao thì đang ở trong tận thế, từ tường rào này đến tường rào khác, chẳng lẽ là nhàn rỗi nhàm chán đi chơi à.

“Có, hơn nữa còn là một việc lớn, việc lớn có liên quan đến chúng ta.” vẻ mặt Lạc Thải Điệp vô cùng nghiêm túc.

“…?”

Ai!

Ánh mắt Lâm Phàm nhìn Lạc Thải Điệp rất quái dị.

Vị nữ nhân dũng cảm trước mắt này, chẳng biết vì sao lại khiến hắn có cảm giác ưu thương nhàn nhạt, người ta nhìn thấy người quen, thông thường đều cảm thán thời gian trôi qua quá nhanh, ngươi và ta đã lâu không gặp, nói một vài chuyện mà hai bên đã trải qua sau khi chia tay.

Những vị nữ nhân này lại khác, vừa đến đã mở miệng nói có việc, hơn nữa còn là việc lớn, lại còn là liên quan đến chuyện gì đó của tường rào Miếu Loan mà hắn không biết.

Nới thật, chuyện này có chút nhức trứng.

“Chúng ta vào trong uống trà, ăn điểm tâm nói chuyện đi.” Lâm Phàm nói.

“Được.”

Lạc Thải Điệp đồng ý.

Đi đến phòng nghỉ ở tường trong, Lạc Thải Điệp thầm than, vô cùng kinh ngạc với sự phát triển của tường rào Miếu Loan, nhưng sau đó lại là bất đắc dĩ, dường như đang nói, lại giống như chẳng nói gì.

Lâm Phàm dẫn đường phía trước nháy nháy mắt, trong lòng kêu gào, đại tỷ à, ngươi có chuyện gì thì cứ nói, không cần thiết phải có biểu hiện như vậy.

Mà trên đường đi, Lâm Phàm gặp được Tiểu Ái và Tiểu Hi Vọng, hai đứa trẻ rất lễ phép chào hỏi Lâm Phàm, khóe miệng Lạc Thải Điệp bên cạnh không khỏi cong lên mỉm cười, theo cái nhìn của nàng, tường rào Miếu Loan thật sự không giống bình thường.

Cho dù là ở tường rào Kim Lăng các nàng, có quan tâm đến trẻ nhỏ, nhưng cũng không thể làm được đến trình độ như vậy, có thể giúp trẻ nhỏ không phải lo lắng cuộc sống trong tận thế này.

Lâm Phàm bảo các nàng tự đi chơi, hắn cần phải nói chuyện với dì này.

Tiểu Ái dừng bước, quay đầu nhìn bóng lưng của dì kia, nhấc bịt mắt lên, con mắt màu đỏ nhìn chăm chú, đột nhiên, giống như nhìn thấy cái gì đó, toàn thân Tiểu Ái run lên, ngồi xổm trên mặt đất, Tiểu Hi Vọng kinh hoảng vội ngồi xuống vỗ vỗ sau lưng nàng.

Liên tục hỏi, Tiểu Ái tỷ tỷ, ngươi sao vậy…

Đằng trước.

Lạc Thải Điệp hơi khựng lại, Lâm Phàm bên cạnh hỏi, “Sao vậy?”

“Không, không có việc gì.” Lạc Thải Điệp lắc đầu, không suy nghĩ nhiều.

Lâm Phàm giống như hiểu ra điều gì đó, quay đầu nhìn lại phía sau, nhìn thấy hai đứa bé đang ngồi xổm ở đó, hắn dường như nhận ra gì đó.

Trong phòng nghỉ.

Trên bàn trà bày hai chén trà, hai dĩa điểm tâm, một phần hoa quả khô, một phần là dưa chuột.

“Xa xỉ thật.” Lạc Thải Điệp cảm thán nói.

“Khách quý đến, không có gì gọi là xa xỉ hay không xa xỉ.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Cái này nếu như ở trong thời kỳ hòa bình, sợ đã sớm nện hai đĩa rau trộn này vào đầu, tức giận la to, keo kiệt đến vậy à?

Chương 408 - Ta làm anh hùng hình như không có vấn đề gì.

Nhưng không còn cách nào khác, bây giờ là tận thế, đã hoàn toàn đảo ngược.

“Ngươi biết không?” Lạc Thải Điệp hỏi.

“Không rõ lắm.”

Lâm Phàm lắc đầu, tỏ vẻ không hiểu, ngươi không nói đã hỏi ta có biết không, loại tình huống này khiến ta rất khó trả lời.

“Tường rào Ma Đô cách chúng ta gần nhất đã xảy ra chuyện.” Lạc Thải Điệp nói.

Lâm Phàm biết tường rào Ma Đô, đó là tường rào còn khổng lồ hơn cả tường rào Kim Lăng và tường rào Nam Thông, có cấp bậc không khác gì tường rào Thủ Đô, nhưng rất ít khi nghe được tin tức có liên quan đến tường rào này.

Thậm chí đều không nghe nói đến có người sống sót muốn chạy đến chỗ đó.

Dù cho lúc trước khi dị thú triều xảy ra, khởi xướng tiến công với tường rào Kim Lăng, tường rào Ma Đô cũng chưa bao giờ có ý nghĩ phái viện binh đến, vẫn luôn duy trì trạng thái thần bí.

Nếu như không phải bây giờ Lạc Thải Điệp đề cập đến.

Hắn cũng quên mất còn có cái tường rào này tồn tại.

“Xảy ra chuyện gì.” Lâm Phàm hỏi.

“Lúc trước tường rào Ma Đô xây dựng gần Hoàng Hải, khoảng thời gian trước bên kia xảy ra biến động, đã dẫn đến một trận thiên tai, từ đó gây ra phản ứng dây chuyền, có dị thú khủng bố xuất hiện ở bên trong tường rào Ma Đô, phá hư từ bên trong, khiến cái tường rào cỡ lớn này bị tiêu diệt.”

Nói đến đây, vẻ mặt Lạc Thải Điệp rất phức tạp.

Mà Lâm Phàm khi nghe thấy tin tức này cũng rất khiếp sợ, “Chẳng lẽ tường rào Ma Đô vẫn luôn làm những cái nghiên cứu này?”

“Ừm, trước kia không xác định lắm, nhưng bây giờ đã có thể xác

định, từ ba năm trước đây, tường rào Ma Đô đã không còn tiếp nhận bất cứ người sống sót nào gia nhập, phòng thủ tường thành cực kỳ nghiêm ngặt, lúc có người sống sót xuất hiện dưới tường thành, lần đầu tiên sẽ bị xua đuổi, nếu như còn không nghe, sẽ bị giết chết ngay tại chỗ.” Lạc Thải Điệp nói.

Lâm Phàm chậm rãi nói, “Xem ra vẫn có người tin rằng chỉ cần cẩn thận một chút là có thể khống chế được dị thú, thật ra thanh kiếm sắc bén này không chỉ là thanh kiếm hai lưỡi, mà khi có loại ý nghĩ này, lưỡi kiếm đã chém vào đầu, còn khi nào chặt đứt chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.”

“Nói không sai, chỉ là chuyện này tất cả mọi người đều không bày ra ngoài sáng mà thôi.” Lạc Thải Điệp nói ra.

Quả nhiên, cái này cũng đã xác nhận ý nghĩ của Lâm Phàm.

ĐỐi với nghiên cứu dị thú, thật ra bất cứ tường rào nào có năng lực đều sẽ tiến hành nghiên cứu, chỉ là phương hướng nghiên cứu khác nhau mà thôi, có nghiên cứu chỉ tiến thành về bản thể dị thú, mà có nghiên cứu là thí nghiệm kết hợp con người với dị thú, loại thí nghiệm này tương đối tà ác, không được luân lý cho phép.

Nhưng bây giờ đang trong tận thế, luân lý ở đâu?

Đã sớm biết mất không không sót chút gì.

“Cho nên, tiếp theo cần phải chú ý chuyện gì? Hay là tường rào Kim Lăng các ngươi chuẩn bị có hành động?” Lâm Phàm hỏi.

Lạc Thải Điệp nói, “Tường rào Ma Đô đã bị hủy diệt, nhưng có rất nhiều người sống sót chạy trốn ra ngoài, ta cảm thấy dựa vào hiểu biết của ta đối với bọn hắn, bọn hắn có thể sẽ tiến hành chiếm lĩnh tường rào xung quanh, đây là chuyện ta muốn nói với ngươi, còn một chuyện nữa chính là dị thú kia xuất hiện, có thể sẽ gây ra ảnh hưởng to lớn ở chỗ chúng ta, thậm chí sẽ thay đổi cách cục trước mắt chỗ chúng ta.”

Lâm Phàm nghe thấy vậy, yên lặng gật đầu.

Nếu là như vậy, quả thật sẽ có chút phiền phức, đương nhiên, hắn thì không cảm thấy lo lắng gì với chuyện này, chỉ tò mò chính là con dị thú mà Lạc Thải Điệp nhắc đến kia.

Rốt cuộc là loại dị thú gì có thể tiêu diệt tường rào Ma Đô.

Bên trong tường rào Ma Đô nhất định có cường giả.

Đây là chuyện không cần chất vấn.

Dù sao khu vực gần tường rào Ma Đô, cấp bậc dị thú cũng không thấp.

“Ta cần phải đi.”

Nên nói đều đã nói, Lạc Thải Điệp đứng dậy cáo từ.

Lâm Phàm cúi đầu xem xét, trong cuộc giao lưu ngắn ngủi này, hai dĩa đồ ăn vặt trên bàn trà, trong tình huống bất tri bất giác, Lạc Thải Điệp vừa nói vừa ăn, vơi đi rất nhanh.

Xem ra mỹ thực đối với người nào mà nói, đều có sức hấp dẫn không thể cưỡng lại.

“Ta tiễn ngươi đi.”

Lâm Phàm đưa Lạc Thải Điệp đến chỗ máy bay trực thăng, nhìn máy bay trực thăng bay trên bầu trời, rất hâm mộ, thôi, đến lúc cũng có thể mua một chiếc về.

Lão Chu lặng lẽ đến bên cạnh Lâm Phàm, cũng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, tò mò hỏi. “Đến nói chuyện gì vậy?”

“Chuyện lớn.”

“Chuyện lớn?” Lão Chu kinh ngạc.

“Đúng, chuyện rất lớn, tường rào Ma Đô bị dị thú tiêu diệt.”

“A?” Lão Chu khiếp sợ há hốc miệng, miệng to đến mức có thể nhét được bóng đèn, “Không thể nào, chỗ kia sao có thể bị diệt?”

“Nàng nói bên trong tường rào Ma Đô bị dị thú tàn phá gây ra.”

“A… Chuyện này.”

Lão Chu không phản bác được, trong tận thế chuyện gì cũng có thể xảy ra, rõ ràng đang rất tốt, đột nhiên nói không còn là không còn, đó cũng là chuyện bình thường.

“Lão Chu, trong khoảng thời gian này ngươi chú ý một chút, bảo bọn người Lê Bạch chú ý tình hình tường ngoài, nếu có số lượng lớn người sống sót xuất hiện, đừng thả lỏng, bọn hắn có thể đến để cướp

tường rào, đương nhiên, tường rào chúng ta không có danh tiếng gì, chưa chắc sẽ bị chú ý đến, nhưng cẩn thận vẫn tốt hơn."

"Yên tâm đi, ta hiểu rồi."

Sau khi dặn dò một chút việc vặt xong, Lâm Phàm tìm được Tiểu Ái, đến trước mặt, sờ đầu nàng, "Tiểu Ái, ngươi nhìn thấy kết cục của dì kia rồi đúng không?"

Tiểu Ái còn chưa tỉnh táo lại đã nghe thấy tiếng của Lâm thúc thúc, ngẩng đầu lên, gật đầu.

"Thấy rồi."

"Nhìn thấy cái gì?"

Chương 409 - Ta làm anh hùng hình như không có vấn đề gì. (2)

"Thúc thúc, ta thấy có rất nhiều thi thể, xung quanh rất loạn, liên tục có tiếng nổ tung, dì đó hộ tống một vị gia gia lên máy bay, sau đó bị dị thú giết chết."

Nghe đến đó, hắn dường như đã nghĩ đến chuyện gì đó.

Gia gia?

Chắc hẳn là Tiểu Ái nhìn thấy thủ trưởng của tường rào Kim Lăng?

Ừm... Có vẻ chỉ có thủ trưởng mới có thể khiến Lạc Thải Điệp liều mạng bảo vệ.

"Biết thời gian không?" Lâm Phàm nhẹ giọng hỏi.

"Ngày kia, giữa trưa."

Không ngờ năng lực của Tiểu Ái lại mạnh mẽ như vậy, nhưng mà hắn thấy, năng lực của Tiểu Ái không giống như thức tỉnh, nếu như là Giác Tỉnh giả, tố chất thân thể sẽ tăng lên.

Nhưng bây giờ Tiểu Ái vẫn là đứa trẻ yếu ớt như cũ mà thôi.

Không hiểu rõ, thậm chí cho dù là Tiểu Ái cũng không hiểu rõ.

Loại năng lực này của nàng từ đâu mà đến, lại hình thành như thế nào, vẫn là ẩn số.

Ngày kia à.

Lâm Phàm yên lặng suy nghĩ, hắn nên ra tay, tường rào Kim Lăng không thể nào biến mất được, thậm chí bọn hắn cũng không thể chết, tường rào Miếu Loan có thể phát triển dễ dàng cho đến bây giờ, cũng là nhờ có công lao tường rào Kim Lăng bên kia ngăn cản.

Huống hồ, quan hệ giữa tường rào Miếu Loan và tường rào Kim Lăng, đã bắt đầu có phương hướng trở thành đồng bạn hợp tác, tuy rằng không có ai nói rõ, nhưng đã có xu hướng.

“Tiểu Ái, ngẩng đầu lên, tháo bịt mắt xuống, nhìn thúc thúc.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Tiểu Ái nghe lời làm theo, nhìn Lâm Phàm, sự sợ hãi vẫn ở trên mặt, nhưng ngay khi nhìn Lâm Phàm, mây đen nặng nề đã bị thổi tan, ánh nắng ôn hòa bao phủ khắp chốn.

Trên mặt nàng nở một nụ cười, đó là nụ cười khi nhìn thấy một hình ảnh tuyệt đẹp.

“Nếu như thúc thúc muốn làm anh hùng, ngươi cảm thấy có vấn đề gì không?” Lâm Phàm hỏi.

“Không có vấn đề gì.”

“Ha ha ha.”

Lâm Phàm cười, nhẹ nhàng vuốt mặt Tiểu Ái, “Đi thôi, các ngươi đi chơi đi, nhớ kỹ, chỉ cần có thúc thúc ở đây, vậy thì sẽ không có bất cứ chuyện gì cả, thúc thúc rất lợi hại đó.”

Nói xong, giơ cánh tay lên, phô bày cơ bắp trên cánh tay, cho bọn nhỏ một liều thuốc an tâm.

“Ừm ừm.” Tiểu Ái gật đầu.

Tiểu Hi Vọng kích động hoan hô, “Lâm thúc thúc của ta chính là người mạnh nhất.”

Đối với lời tán thành của bọn nhỏ, lòng hư vinh của Lâm Phàm lập tức được thỏa mãn, không sai, rất tốt…

Tường rào Ma Đô, bốn phía xung quanh đều là những kiến trúc hoang phế.

Một con dị thú đang nằm gục chỗ này nghỉ ngơi.

Nếu như lúc này Lâm Phàm ở đây, nhất định có thể nhận ra đây là dị thú nào, khá lắm, đây không phải là Độc Giác Lang Cẩu sao, không nghĩ mới một khoảng thời gian không gặp, Độc Giác Lang Cẩu lại cất cánh.

Chiếc sừng trên đầu đã to hơn, dòng điện quấn quanh, chấn động xì xì.

Bây giờ hình thể của Độc Giác Lang Cẩu lớn gấp đôi so với lúc trước, kích cỡ tương đương với một con voi, đồng thời tại một vài vị trí nào đó cũng xuất hiện biến hoá, chắc hẳn sau khi tiến hóa xuất hiện đặc thù.

Nhưng mà đừng nói gì cả.

Bây giờ Độc Giác Lang Cẩu đã trở thành dị thú thức tỉnh cấp bốn.

Cái tốc độ tăng lên này có thể xưng là như ngồi tên lửa, cũng không biết Độc Giác Lang Cẩu ở bên ngoài đã liếm bao nhiêu dị thú, cuối cùng liếm chết chúng nó, tăng lên đến cấp bậc này.

Lúc này.

Độc Giác Lang Cẩu nhanh chóng đi vào trong một toà nhà, nhìn đằng xa, ở đó có một con dị thú cao lớn như một toà nhà đang đi lại trong thành thị.

Nó nghiêng đầu chăm chú nhìn đằng xa.

Cảm thấy con dị thú này có vẻ không được thông minh lắm, có chút vụng về, nhưng vụng về thì vụng về, nó cũng không còn cách nào khác, hình thể và thực lực của người ta bày ra ở đó, sao nó có thể đối phó được.

Về phần liếm, đương nhiên là phải liếm.

Nhưng hình thể của nó ở trong mắt đối phương, chẳng khác nào sâu kiến, tuyệt đối khó có thể gây ra được sự chú ý nào, đừng để tới lúc đến gần, trực tiếp bị đối phương giẫm một cước thành bánh thịt, tình huống đó thật là lúng túng.

Đột nhiên.

Độc Giác Lang Cẩu phát hiện con dị thú kia đi về phía xa, lập tức kích động, trực tiếp từ mái nhà nhảy xuống, giẫm một vài con dị thú ở bên dưới thành đệm thịt nhão nhoẹt, máu tươi hơi nóng vẩy lên

thân dị thú khác, khiến những dị thú kia giận tím mặt, muốn tức giận gầm thét.

Chẳng qua, khi cảm nhận được uy thế mà Độc Giác Lang Cẩu tản ra, từng cái đầu rụt lại, không dám mạo hiểm làm gì.

Độc Giác Lang Cẩu gầm nhẹ, giống như đang nói… Cút, nhìn mẹ các ngươi.

Dị thú xung quanh cụp đuôi chạy trối chết.

Độc Giác Lang Cẩu cuối cùng vẫn thay đổi, biến thành bộ dáng như những con dị thú mà nó từng liếm, kiêu ngạo tự mãn, ngang ngược càn rỡ.

Rất nhanh, nó xuất hiện gần chỗ con dị thú kia.

Nhưng mà bên cạnh con dị thú kia có không ít dị thú, trong đó có dị thú cấp năm, cấp sáu.

Sau khi Độc Giác Lang Cẩu xuất hiện, những dị thú cấp bậc cao này rõ ràng cảm nhận được hơi thở của nó, từng đôi mắt hung ác nhìn chằm chằm Độc Giác Lang Cẩu đang run rẩy.

“Ô ô ô…”

Độc Giác Lang Cẩu cụp đuôi, nhẹ nhàng đi đến trước mặt dị thú cấp cao, vô cùng hèn mọn liếm láp bộ lông của đối phương, thậm chí còn nằm xuống đất, ngửa người ra, lộ bụng, biểu hiện nịnh nọt.

Vài dị thú cấp bậc cao dừng bước lại, nhìn Độc Giác Lang Cẩu biểu diễn.

Sau khi Độc Giác Lang Cẩu đứng dậy, dị thú cấp cao bên cạnh nhấc chân vỗ vỗ đầu của nó, cho dù không nói chuyện, cũng có thể hiểu là, chó ngươi biểu diễn không tệ, rất được lòng ta.

Chương 410 - Ta làm anh hùng hình như không có vấn đề gì. (3)

Độc Giác Lang Cẩu lại liếm lông mấy lần, không có ý gì khác, chỉ là thử trước mùi vị thế nào một chút, sau đó lại đến trước mặt dị thú cao cấp khác, giống như lúc trước, liếm lông, nằm lộ cái bụng, lấy lòng bọn dị thú cao cấp này.

Nếu như Lâm Phàm nhìn thấy bộ dáng này của Độc Giác Lang Cẩu,

tuyệt đối sẽ thở dài, cần gì chứ… Rõ ràng phú quý đầy trời bày ra trước mắt ngươi, ngươi lại cứ muốn dựa vào thực lực của mình mà đoạt được, thật là… Kính nể đến muốn khóc.

Rất nhanh, Độc Giác Lang Cẩu đã có thể lấy công phu liếm của mình thành công trà trộn vào trong đám dị thú, có con dị thú kia dẫn đầu, đi về nơi xa.

Nó không rõ con dị thú này ở đâu ra.

Rõ ràng không có dị thú khủng bố như vậy, nhưng vào ngày ấy, nó nhìn thấy dị thú đều đang phát cuồng gầm thét, sau đó thuận theo phương hướng tiến lên, cho dù là những dị thú bình thường trước kia khi gặp nó đều phải cúi đầu đều như vậy.

…

Thời gian rất nhanh.

Buổi chiều ngày thứ hai, Lâm Phàm lập tức lái xe rời khỏi tường rào Miếu Loan, hắn từ chỗ Tiểu Ái biết được ngày kia tường rào Kim Lăng mới có thể xáy ra chuyện, nhưng để đảm bảo không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hôm nay trực tiếp xuất phát, đảm bảo mình có đầy đủ thời gian.

Đừng đến lúc đó thời gian gấp rút, nửa đường lại xảy ra chuyện .

Nếu thật sự là như vậy.

Thế thì hắn thật sự sẽ giận chết bản thân mình, biết rõ kết quả còn trì hoãn thời gian, đây không phải là tính toán trước, mà là ngu đần.

Lúc này một tay Lâm Phàm cầm lái, một tay sờ đầu Lạt Điều ở trong ngực.

“Lạt Điều, đừng nóng vội, ngày mai đưa ngươi đi ăn tiệc.” Lâm Phàm vừa sờ vừa nói.

Lạt Điều nghe hiểu lời Lâm Phàm nói, trong đôi mắt đậu xanh tản ra ánh sáng mong đợi.

Sau khi rời xa tường rào Miếu Loan, Lâm Phàm vẫn luôn quan sát động tĩnh của dị thú xung quanh, phát hiện dị thú vẫn bình thường, không có bất cứ điều gì bất thường.

Còn về vì sao bọn hắn không dám đến gần, tự nhiên là bởi vì Lạt Điều.

Tuy rằng Lạt Điều chỉ là một con rắn, nhưng uy thế tản ra đối với các dị thú xung quanh từ đầu đến cuối đều có áp lực rất lớn.

Không có bất cứ dị thú nào có can đảm đến gần.

Trên đường đi, khi màn đêm buông xuống, hắn đã đến tường rào Kim Lăng, bởi vì đã vào đêm, tuần tra viên trên tường thành rất căng thẳng, mãi đến khi hắn nói rõ có quen biết với Lạc Thải Điệp, sau đó chờ đợi đối phương hỏi thăm xác nhận, hắn mới được cho vào.

“Quản lý Lâm, sao nửa đêm ngươi lại đến đây?” Lạc Thải Điệp có chút mơ hồ, chúng ta mới gặp nhau hai ngày trước, bây giờ ngươi đã trực tiếp xuất hiện ở tường rào Kim Lăng, cái này khiến nàng cảm thấy rất khó hiểu.

“Lạc tiểu thư, ta muốn gặp thủ trưởng các ngươi một chút, có chuyện quan trọng cần nói.” Lâm Phàm nói.

Thấy quản lý Lâm nói chân thật như vậy, Lạc Thải Điệp hiểu ra nhất định là có chuyện quan trọng, không nói gì thêm, xoay người đi thông báo cho thủ trưởng, rất nhanh, thủ trưởng xuất hiện, vội vàng tiến lên bắt tay với Lâm Phàm.

Tuy rằng tường rào Miếu Loan chỉ là tường rào cỡ nhỏ, nhưng hắn ta chưa bao giờ khinh thường Lâm Phàm.

Thực lực rất mạnh.

Có ý tưởng, có tư tưởng, có người như vậy quản lý tường rào, cho dù là tường rào cỡ nhỏ, tương lai cũng sẽ trở thành nhân vật khó lường.

“Quản lý Lâm, Thải Điệp nói với ta ngươi có chuyện quan trọng?” Thủ trưởng dò hỏi.

Thủ trưởng trước mắt họ Hàn, trong thời kỳ hòa bình chính là người lãnh đạo quân đội, tuy rằng khi đó tuổi tác khá lớn, bản thân không có năng lực áp chế loạn thế, nhưng uy nghiêm vẫn còn, ngược lại có thể ổn định tường rào Kim Lăng, từ đó phát triển đến bây giờ.

“Đúng, theo ta được biết, con dị thú từ tường rào Ma Đô ra ngoài kia sẽ giết đến nơi này.”

Lâm Phàm không giấu giếm những chuyện này.

Hắn cảm thấy mình đối phó với những dị thú kia không có gì khó

khăn, nhưng vì đề phòng chuyện ngoài ý muốn, nên nói vẫn phải nói, chuẩn bị sớm so với không chuẩn bị gì, chính là hai chuyện khác nhau, hoàn toàn không giống nhau.

"A..."

Hàn thủ trưởng nghe thấy vậy, sắc mặt lập tức thay đổi, hắn ta ngược lại không hề hoài nghi lời Lâm Phàm nói, dù sao đối phương cũng không cần thiết nói dối về chuyện này.

Không có chỗ tốt nào cả.

Dị thú huỷ diệt tường rào Ma Đô muốn đến tường rào Kim Lăng.

Đối với Hàn thủ trưởng mà nói, đây cũng không phải tin tức gì tốt, thậm chí đối với tường rào Kim Lăng mà nói, đây là tai nạn huỷ diệt.

Lâm Phàm nói, "Ngày thứ hai sau khi Lạc tiểu thư rời đi, một người sống sót chạy nạn từ tường rào Ma Đô đi ngang qua chỗ chúng ta, từ chỗ hắn biết được dị thú huỷ diệt tường rào Ma Đô đi về phía bên này, ta cũng không biết khi nào sẽ đến, chỉ có thể vội vàng chạy đến đây, nhắc nhở các ngươi một tiếng, hy vọng có thể chuẩn bị sớm, đề phòng dị thú xuất hiện đánh không kịp trở tay."

"Tin tức thật sự quá quan trọng." Vẻ mặt của Hàn thủ trưởng vô cùng nghiêm túc.

Sau đó lập tức bảo Lạc Thải Điệp hành động, biết được tin tức này, khiến áp lực của bọn hắn rất lớn, càng không biết khi nào sẽ đến, nhưng bất kể như thế nào, cũng phải chuẩn bị kỹ càng.

Lâm Phàm nói, "Tường rào Kim Lăng là đã nhiều lần ngăn trở dị thú cho hậu phương chúng ta, ta không thể tin bất cứ ai bên ngoài, cho nên ta sẽ ở lại nơi này chống đỡ dị thú cùng các ngươi."

Lời hắn nói khiến ấn tượng của Hàn thủ trưởng đối với Lâm Phàm tăng lên thẳng tắp.

Người trẻ tuổi này thật tốt.

Hoàn toàn không giống với đám mặt hàng yêu diễm ngoài kia.

Chương 411 - Ta làm anh hùng hình như không có vấn đề gì. (4)

Nếu người người đều có thể giống như quản lý Lâm, vậy thì cái tận

thế này không biết sẽ tốt đẹp hơn biết bao, đáng tiếc… Hiện thực chính là hiện thực, loại nhân vật giống như quản lý Lâm thật sự quá hiếm có.

“Thật sự cảm ơn.” Hàn thủ trưởng cảm kích nói, “Có quản lý Lâm gia nhập, phần thắng của chúng ta sẽ lớn hơn.”

Lâm Phàm yên lặng gật đầu.

Hắn nhìn thấy được sự khen ngợi từ trong ánh mắt của Hàn thủ trưởng, đó là sự tán thành với mình.

Tuy rằng hắn không cần người khác khen ngợi, nhưng nếu có người khen ngợi hắn, hắn vẫn cảm thấy vui vẻ.

Sau khi Lạc Thải Điệp bắt đầu hành động, ban đêm tường rào Kim Lăng không còn bình yên nữa, đông đảo Giác Tỉnh giả và Liệp Sát giả đều nhận ra được có chuyện xảy ra, nhất là Trình tướng quân càng cảm thấy rõ có chuyện lớn xảy ra.

Liên tưởng đến chuyện của tường rào Ma Đô, hắn ta vội vàng mặc quần áo ra ngoài hỏi thăm tình hình, quả nhiên giống như hắn ta suy nghĩ, quản lý Lâm của tường rào Miếu Loan đến đây thông báo con dị thú huỷ diệt tường rào Ma Đô đang đi về phía này.

Cái này khiến lòng Trình tướng quân nóng như lửa đốt, đồng thời cũng nghĩ, có phải đối phương đang gạt người không?

Nhưng cảm thấy không có khả năng.

Cho dù có gạt người, bọn hắn cũng phải chuẩn bị thật tốt, đối phương có thể gạt người vô số lần, nhưng bọn hắn chỉ có cơ hội một lần.

Một đêm này, Giác Tỉnh giả và Liệp Sát giả đều tụ tập ở tường ngoài, có người tựa vào vách tường nhắm mắt nghỉ ngơi, với tố chất thân thể của bọn hắn, gió ban đêm đối với bọn hắn đương nhiên chẳng có chút ảnh hưởng nào.

Chỉ là bọn hắn muốn ngủ cũng không thể ngủ được.

Áp lực khi đại chiến đến gần đang bao phủ bọn hắn.

Tuy rằng bọn hắn không biết đối mặt với thứ gì, nhưng nhìn tường rào sắp xếp gọn gàng các loại vũ khí, bọn hắn đã biết trận chiến này tuyệt đối không đơn giản, thậm chí có thể huỷ diệt tường rào Kim

Lăng của bọn hắn.

Thậm chí nghe nói một viên đạn hạt nhân duy nhất của tường rào Kim Lăng cũng đã được chuẩn bị kỹ càng.

Đây là chuẩn bị tốt để đồng quy vu tận rồi.

Có người sợ hãi.

Nhưng phần lớn chính là không sợ.

Trời đã sáng.

Không khí sáng sớm còn ẩm ướt, tất cả mọi người đều không có ý định đi ngủ, tâm trạng thấp thỏm lo âu trải qua một đêm, nhìn ánh mặt trời đằng xa, tất cả đều vẫn tốt đẹp.

Hàn thủ trưởng và Trình tướng quân dều đứng trên tường thành nhìn chăm chú đằng xa.

“Thải Điệp, đã sắp xếp xong chưa?” Hàn thủ trưởng hỏi.

“Đã sắp xếp xong.”

Lạc Thải Điệp đáp.

Người bình thường của tường rào Kim Lăng đều được sắp xếp ở trong hầm trú ẩn, mà những chuyên gia và nhân tài đều được sắp xếp trong máy bay vận tải, nếu như tường rào Kim Lăng thật sự không ngăn được, bọn họ sẽ được đưa đến tường rào Nam Thông trước.

Tuy rằng người người bình đẳng.

Nhưng không còn cách nào khác, ở trong thời đại này, nhân tài so với người bình thường có giá trị càng lớn hơn, thậm chí một vài Giác Tỉnh giả có năng lực phụ trợ cũng sẽ được sắp xếp lên máy bay, không cần ở lại cùng chiến đấu.

Bởi vì năng lực của bọn hắn chỉ có thể đối phó với dị thú bình thường.

Gặp được dị thú cao cấp khác, bọn hắn cũng bất lực.

Lâm Phàm cũng đứng trên tường thành nhìn về phía xa, hắn biết nguy hiểm sẽ đến, nhưng còn chưa đến lúc đó, cứ tiếp tục chờ đợi là được, rất nhanh, bên tai truyền đến âm thanh.

Máy bay trực thăng cất cánh, đi về phía xa, đây là đang thăm dò tình huống.

Lúc này.

TRình tướng quân đến bên cạnh Lâm Phàm, "Quản lý Lâm, ngươi nói có phải là sự thật không?"

Lâm Phàm cười nói, "Nếu như ta nói giả, vậy ngươi sẽ còn hưng sư động chúng sắp xếp mọi người đến đây sao?"

"A…" TRình tướng quân sửng sốt, cũng không nói gì thêm, trong loại tình huống này, cho dù biết rõ là giả, cũng sẽ xem là thật, bởi vì bọn hắn không thể đánh cược nổi.

Tiếp tục chờ đợi.

Không biết qua bao lâu.

Máy bay trực thăng từ đằng xa bay về, không đợi máy bay trực thăng hạ xuống, một bóng người đã vội vàng từ trên cao nhảy xuống tường thành, vẻ mặt hắn ta rất bối rối, sắc mặt trắng bệch, trong mắt là sợ hãi, giống như nhìn thấy hình ảnh kinh khủng nào đó.

Bọn người Hàn thủ trưởng nhìn về phía đối phương.

Nam tử vội vàng nói, "Có, thật sự có, bọn chúng đã đến."

Trong chốc lát.

Hàn thủ trưởng và Trình tướng quân cùng hô lên, "Tất cả mọi người chuẩn bị chiến đấu…"

Một tiếng la lên.

Rầm rầm!

Đám người đang nằm, ngồi nghỉ ngơi lập tức đứng dậy, vẻ mặt tất cả mọi người đều nghiêm túc, mặc kệ là Giác Tỉnh giả hay Liệp Sát giả, trong tay đều cầm vũ khí.

Khoảng hai giờ sau.

C

Mặt đất chấn động, đằng xa cuồn cuộn bụi mù, đó là động tĩnh do dị thú di chuyển tạo ra, số lượng không ít, nếu không thì không thể nào

có trận thế như vậy.

Mà loại động tĩnh này khiến đám người đang căng thẳng lại càng căng thẳng hơn.

Nhưng sau đó bọn hắn hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra, thả lỏng tâm tình, đây cũng không phải lần một lần hai, có gì mà phải sợ hãi.

“Công kích.”

Hàn thủ trưởng phất tay, đợt ngăn cản đầu tiên bắt đầu.

Vút!

Vút!

Trong chốc lát, Lâm Phàm phát hiện sau lưng có đạn pháp bắn ra, cuốn theo đuôi khói cuồn cuộn bay lên không trung, một cái tiếp một cái, bắt đầu một vòng tàn phá đối với quần thể dị thú đằng xa.

Tường rào Kim Lăng không hổ là tường rào Kim Lăng mà, cho dù tận thế mười năm, cũng nắm giữ được loại vũ khí này.

Nghĩ đến tường rào Miếu Loan bọn hắn không có những thứ này.

Nói thật.

Không hâm mộ đó là giả.

Những vũ khí này đối với những dị thú bình thường mà nói có thể tạo ra đả kích mang tính huỷ diệt, nhưng đối với dị thú cấp bậc cao mà nói, những vũ khí này tác dụng khá thấp, thậm chí có chút dị thú có thể dựa vào thân thể cứng rắn, cũng có thể ngăn cản vòng tiến công này.

Chương 412 - Ta làm anh hùng hình như không có vấn đề gì. (5)

TRong chốc lát, tiếng ầm vang không ngừng, khói đặc cuồn cuộn, một trận công kích vũ khí hiện đại đối kháng dị thú bắt đầu.

Hàn thủ trưởng cũng chưa từng nghĩ đến chuyện có thể sử dụng những vũ khí này có thể tạo ra tổn thất lớn đối với dị thú, chỉ muốn tiêu diệt nhiều dị thú một chút, giảm bớt khốn cảnh tiếp theo.

Số lượng nhân loại bọn hắn thật sự quá ít, không thể nào đối kháng với số lượng dị thú khổng lồ.

Rống!

Rống!

Đằng xa có tiếng dị thú gầm gừ.

Các dị thú vô cùng phẫn nộ, đối mặt với sự phản kích của nhân loại, chẳng những không khiến bọn chúng e ngại, ngược lại còn khơi dậy hung tính của chúng.

Bên trong quần thể dị thú.

Độc Giác Lang Cẩu nhìn phía trên trước tiên, thật ra khi bắt đầu dậm chân tại chỗ, dị thú sau lưng có nhìn thoáng qua nó, thậm chí có dị thú quay đầu nhìn nó một chút, giống như đang nói, tên tiểu tử ngươi có bệnh à, bắp chân run rẩy, đi lại không được sao.

Bọn chúng có dị thú cấp bậc cao dẫn đầu, sự tham lam đối với máu thịt nhân loại đã đạt đến trình độ đói khát khó nhịn.

Xông lên.

Giết.

Phá đi phòng tuyến của nhân loại, là có thể không chút kiêng kị gặm ăn máu thịt nhân loại ngon miệng.

Mùi vị đó cực kỳ tốt.

Độc Giác Lang Cẩu yên lặng nhìn.

Đi đi.

Đều cố gắng xông lên đi.

Ta cứ xem các ngươi chết là được, đám dị thú cấp bậc cao kia, các ngươi nhanh chóng chết đi, ta còn phải ăn thịt nữa. Chỉ có ăn thịt và huyết tinh mới có thể càng mạnh càng khoẻ.

Lúc này, Lâm Phàm cũng không quan tâm đến hoả lực đang công kích các dị thú, hắn đã cảm nhận được trong tro bụi và làn khói đen đặc kia, có con dị thú tản ra uy thế cực kỳ khủng bố.

Đây không phải là thứ dị thú cấp sáu, cấp bảy có thể có được.

Số lượng cường giả ở tường rào Kim Lăng không ít, nhưng vì điều kiện địa lý ảnh hưởng, cho dù mạnh, cũng sẽ không cường hãn giống

như đám người ở tường rào Thủ Đô kia.

Đối với người sống sót ở tường rào Thủ Đô mà nói, những dị thú này, bọn hắn có thể đối phó.

Nhưng đối với người của tường rào Kim Lăng mà nói.

Loại dị thú này chỉ sợ có thể lấy đi mạng già của bọn hắn.

Sau một vòng xông kích, kho đạn của tường rào Kim Lăng đã thấy đáy, tiếng ầm vang dần dần tiêu tán.

Hàn thủ trường và Trình tướng quân đều có vẻ mặt nghiêm trọng.

Trải qua thời gian dài ngăn cản dị thú, đã sớm khiến đạn dược của bọn hắn thiếu thốn, thậm chí trong thời đại bây giờ, cho dù có chuyên gia nhân tài chế tạo đạn dược, cũng không có đủ vật liệu.

Cho nên thật sự không đủ dùng.

Dần dần, tro bụi tiêu tán, dị thú đằng xa trùng trùng điệp điệp xuất hiện trong tầm mắt.

“Cái này…”

Cho dù bị đạn pháo công kích lâu như vậy, số lượng dị thú vẫn còn rất nhiều, một lượng lớn dị thú hồng huyết bình thường bổ sung vào trong đội ngũ, bọn chúng có dị thú cấp bậc cao khống chế, cho dù muốn chạy trốn, cũng không có cái can đảm này.

Ngay sau đó.

Khi bọn hắn nhìn thấy thân ảnh dị thú khổng lồ ở đằng xa.

Tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

“Sao lại xuất hiện dị thú khổng lồ như vậy?”

Tiếng kinh hô không ngừng vang lên.

“Chúng ta quả thật có thể đối phó được sao?”

“Cái này… Cái này…”

“Dị thú hình người, trong đám dị thú, trừ những dị thú kia, đó là thứ khủng bố nhất.”

Bọn hắn không sợ dị thú bốn chân, thậm chí là dị thú nhiều chân.

Sợ nhất chính là dị thú có thể đứng thẳng đi bằng hai chân.

Loại dị thú này không cần quan tâm ở đâu, những dị thú khác đều không thể so sánh được.

Dị thú ở đằng xa cao đến trăm mét, mỗi bước đi đều tạo ra động tĩnh kinh thiên động địa, mặt đất không thể nào chấp nhận được loại chấn động này.

Hàn thủ trưởng và Trình tướng quân đều không nhịn được lui về sau một bước.

"Quản lý Lâm, ngươi chạy đi." Giọng nói của Hàn thủ trưởng khàn khàn, "Đa tạ ngươi có thể đến đây nhắc nhở chúng ta, nhưng đối mặt với loại dị thú này, đừng nói có đại quân dị thú khác đi theo, chỉ với một con dị thú này thôi, tường rào Kim Lăng chúng ta cũng không thể ngăn cản."

Giọng nói của Trình tướng quân run lên nói, "Các ngươi, nhìn, nhìn đường vân ở ngực nó…"

Mặc dù cách rất xa, nhưng hình thể của nó quá lớn, đường vân đương nhiên cũng rất lớn, nhìn kỹ, đương nhiên có thể nhìn rõ àng.

Có lẽ đối với người sống sót khác chưa từng gặp được dị thú cấp bậc cao mà nói, bọn hắn không nhận ra.

Nhưng Trình tướng quân và Hàn thủ trưởng đều đã từng tiếp xúc với việc đời.

Chỉ một chút.

Đã có thể nhận ra.

"Chín, dị thú thức tỉnh cấp chín…"

Từng tiếng sợ hãi vang lên.

Lạc Thải Điệp đang đứng bên cạnh họ cũng hoàn toàn tuyệt vọng, nếu là dị thú thức tỉnh cấp bảy, các nàng vẫn có cơ hội liều mạng, nhưng bây giờ xuất hiện là dị thú thức tỉnh cấp chín, vậy thì ngay cả liều mạng bọn họ cũng không có tư cách.

Hàn thủ trưởng nhìn mọi người đang đứng xung quanh.

“Mọi người muốn chạy thì chạy đi, có thể chạy một người thì được một người, ngăn cản không có bất cứ tác dụng gì, chỉ là hy sinh vô ích.”

KHông chống cự.

Hàn thủ trưởng cũng từ bỏ ngăn cản.

Hắn ta biết loại dị thú này, bọn họ không thể chống đỡ được.

Chỉ là hắn ta không rõ, sau lại có loại dị thú này xuất hiện ở đây…

Cấp chín…

Trong lòng Lâm Phàm thầm nhủ, có chút đắn đo.

Huống chi còn là dị thú thức tỉnh cấp chín, cái này có chút kinh khủng, có lẽ con dị thú này cho dù xuất hiện ở tường rào Thủ Đô, cũng có thể khiến tường rào Thủ Đô nhức đầu.

Nhìn kỹ đường vân tại ngực dị thú.

Sắc mặt thay đổi.

“Vương lân”

Cái này có nghĩa là con dị thú thức tỉnh cấp chín này còn hung mãnh hơn dị thú cùng cấp bậc.

Chương 413 - Bóng dáng vĩ đại khắc sâu vào lòng các ngươi

Trong phương diện phòng ngự, dị thú khác tuyệt đối không thể nào so sánh được.

Lời Tiểu Ái hiện lên trong đầu, càng thêm kiên định với quyết tâm của mình, không có bất cứ vấn đề gì.

Lúc này.

Đám Giác Tỉnh giả và Liệp Sát giả xung quanh nghe thấy lời Hàn thủ trưởng nói.

Có người hiện lên vẻ mặt không cam lòng.

Nhưng cũng có người nghe theo lời Hàn thủ trưởng nói, yên lặng lui lại, chuẩn bị chạy trốn bất cứ lúc nào, tìm kiếm hy vọng sống sót.

“Thủ trưởng…” Lạc Thải Điệp nhìn về phía thủ trưởng, có rất nhiều lời muốn nói, nhưng giờ phút này yết hầu như bị kẹt lại, cũng không nói được gì.

Hàn thủ trưởng xua tay, ra hiệu Lạc Thải Điệp không cần nhiều lời.

“Không, ta sẽ không đi, ta phải ở lại chỗ này.” Trình tướng quân bên cạnh vẻ mặt kiên định, “Tường rào Kim Lăng có hơn phân nửa tâm huyết của ta, bảo ta từ bỏ nơi này, chạy đi như chó nhà có tang, ta không làm được, cũng không muốn làm, cho dù có chết, ta cũng phải chết ở chỗ này.”

Đối với Trình tướng quân mà nói, hắn ta đã dâng hiến toàn bộ tinh lực của mình ở nơi này, tranh đoạt quyền quản lý tường rào với đối phương cũng thế, cho dù đồng quy vu tận ở đây cũng không tiếc.

“Lão Trình, ngươi…” Hàn thủ trưởng nhìn về phía đối phương, hiểu được ý nghĩ của đối phương, nhưng cũng biết đối phương đã quyết tâm, hắn ta biết nói gì cũng vô dụng, một khi đã quyết đinh, thì đối phương sẽ không thay đổi.

Trình tướng quân phất tay, không muốn nghe thêm lời nói nhảm, mà nhìn xung quanh, ánh mắt kiên định nói, “Có ai đồng ý theo ta ở lại liều mạng với đám súc sinh này?”

Đối mặt với ánh mắt của Trình tướng quân.

Có người cúi đầu không dám đối mặt, có người thì ánh mắt hừng hực nhìn Trình tướng quân.

“Ta.”

“Tính thêm ta nữa.”

“Ta cũng tình nguyện ở lại nơi này.”

“Đi cũng không biết đi đâu, bên ngoài còn chỗ nào tốt hơn chứ, đã như vậy, chẳng bằng đường đường chính chính liều mạng với chúng, chết cũng có chút giá trị.”

Có người tình nguyện ở lại, đương nhiên cũng có người không muốn.

Nhưng vào loại thời điểm này, sẽ không miễn cưỡng ý muốn của đối phương, dù sao đây vốn là tình huống tuyệt vọng, cũng là lúc nên chia tay, chạy đi có thể tìm được đường sống, ở lại nơi này thì nhất định sẽ chết.

Đây là chuyện không cần phải chất vấn.

Trình tướng quân rất hài lòng gật đầu, đều tràn ngập cảm kích với những người có thể ở lại, đương nhiên, những người không muốn ở lại kia, hắn ta cũng không nói gì thêm.

Hàn thủ trưởng có vẻ như nghĩ đến gì đó, "Cuối cùng ngươi sẽ tự tay kích nổ đạn hạt nhân?"

Đây là cần dùng tay để làm, có một vài dị thú có thể tản ra một loại công kích khiến thiết bị mất tác dụng, bởi vật đạn hạt nhân chôn dưới mặt đất này cần phải nhập mật mã bằng tay để khởi động, mật mã cũng chỉ có hai người bọn họ biết.

"Đúng." Trình tướng quân không chút do dự gật đầu.

Hàn thủ trưởng nói, "Người bình thường còn đang ở trong hầm trú ẩn đó."

Một khi kích nổ, những người trốn trong hầm trú ẩn kia nhất định sẽ chết.

"Tường rào Kim Lăng đã sắp không còn rồi, cái gì mà bình thường với không bình thường, để mặc cho con dị thú thức tỉnh cấp chín này còn sống, vậy thì tất cả tường rào nơi này đều sẽ bị huỷ diệt, nếu như ngươi muốn cứu bọn họ, vậy thì để bọn hắn chạy đi, có thể trốn thì trốn, dù sao thì cũng tốt hơn là chết." Trình tướng quân vô cùng quả quyết, chuyện đã quyết định sẽ không thay đổi, vào giờ phút này chỉ có lấy đại cục làm trọng.

Lúc này, Lâm Phàm đang mãi quan sát dị thú thức tỉnh cấp chín ở đằng xa bước ra.

"Được rồi, đừng tranh luận nữa."

Khi giọng nói của hắn vang lên.

Đám người đồng loạt nhìn về phía hắn.

Lâm Phàm không quan tâm đến ánh mắt của mọi người, chậm rãi nói, "Ta không biết ta có thể chống đỡ được hay không, nhưng chắc là có thể, con dị thú kia cứ giao cho ta là được."

Hắn rút Lôi Kiếp ở sau lưng ra, thân đao đen kit loé ra u quang, người khác nhìn chăm chú vào, chỉ cảm thấy từng cơn ớn lạnh tràn vào lòng.

Đám người kinh hoảng.

“Quản lý Lâm, ngươi…” Lạc Thải Điệp định nói gì đó, nhưng đã bị Lâm Phàm cắt ngang.

“Lạc tiểu thư không cần nhiều lời, trong lòng ta nắm chắc, nếu như không có một chút chắc chắn, ta sẽ không nói những lời này, các ngươi không cần ra tay giúp đỡ ta, tránh ảnh hưởng đến ta.”

Hắn đến biên giới tường thành, quay lưng về phía đám người, nhẹ nhàng vung vẩy, Lôi Kiếp trong tay ong ong chấn động, soạt một chút, lửa bùng lên gào thét, bao trùm cả Lôi Kiếp.

Đám người nhìn ngọn lửa màu trắng bao trùm trên thân đao, rõ ràng còn cách một khoảng, nhưng vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ cực nóng kia đang thiêu đốt mặt bọn hắn.

Lúc này, Lâm Phàm không nhúc nhích, mà tiếp tục quay lưng về phía đám người.

Hắn biết ánh mắt mọi người đều đang nhìn về phía hắn.

Chỉ nguyện bóng lưng anh tuấn khắc thật sâu vào trong lòng bọn hắn.

Nếu như có thể có một cơn gió thổi qua thì tốt biết bao, nhấc lên vạt áo khoác đen của hắn, trong lòng thầm nghĩ. Con dị thú thức tỉnh cấp chín kia dường như hiểu ra gì đó, tức giận gầm thét, một luồng khí lưu kinh khủng ập đến, phất góc áo lên.

Giờ phút này hỉnh ảnh xuất hiện.

Hắn có thể nghe thấy tiếng hít thở của đám người phía sau trở nên gấp rút.

Ầm! Chỉ thấy Lâm Phàm dột ngột từ mặt đất nhảy lên, như viên đạn bay lên tận trời, ánh mắt mọi người di chuyển theo hình bóng của hắn, vào giờ phút này, tất cả mọi người đều gửi gắm chút hy vọng vào trên người hắn.

Độc Giác Lang Cẩu lui về sau trừng mắt, nhìn thấy bóng người cầm Đao Lửa kia, càng nhìn càng thấy quen mắt, đột nhiên, mắt chó nó trừng lớn, không phải là nhân loại quen thuộc kia à?

Tại sao lại ở chỗ này?

Chương 414 - Bóng dáng vĩ đại khắc sâu vào lòng các ngươi (2)

Nghĩ đến tình cảnh chiến đấu của đối phương, tốc độ lui lại của nó càng nhanh, kéo dài khoảng cách thật xa, chỉ là trong mắt chó hiện lên vẻ lo âu, nhân loại à, lần này ngươi đá trúng tấm ván sắt rồi.

Nó có thể cảm nhận sâu sắc được con dị thú nó đi theo kia đáng sợ đến mức nào.

Nhân loại này chưa chắc có thể đối phó được.

Độc Giác Lang Cẩu nghĩ đến nhân loại này đã từng giúp đỡ nó, thân là một dị thú độc lập hành động, nó hiểu rõ có ơn tất báo, chỉ là bây giờ không thể nào nhắc nhở được, không nói đến con dị thú thức tỉnh cấp chín kia chỉ cần một bàn tay là có thể đập chết nó, cho dù dị thú khác cũng có năng lực như vậy.

Nghĩ đến đây…

Đầu chó Độc Giác Lang Cẩu đột nhiên sáng lên.

Xì xì xì…

Dòng điện quấn quanh chiếc sừng, vút một tiếng, hóa thành một tia sét hình cung vạch phá bầu trời, phóng về phía Lâm Phàm đang nhảy vọt trên không trung, dùng cái này thu thú sự chú ý của đối phương, khiến đối phương nhìn thấy nó.

Ta đã là dị thú thức tỉnh cấp bốn, những chỉ có thể cách ra xa, ngươi còn đánh cái gì mà đánh, nhanh chóng chạy đi.

Lâm Phàm đang ở trên không trung nhìn thấy tia sét phóng đến, trở tay bóp nát trong lòng bàn tay, nhìn về phương hướng kia, lần đầu tiên không nhận ra, nhìn lần thứ hai thì đã rõ, đó là Độc Giác Lang Cẩu.

Trong lòng kinh ngạc, không ngờ hình thể của gia hỏa này lại tăng lên đến mức này.

Xem ra tiến hóa không tệ.

Chỉ là không nghĩ ra vì sao Độc Giác Lang Cẩu lại muốn ra tay với hắn?

CHẳng lẽ đang nhắc nhở điều gì?

Nghĩ đến đây, hắn dường như đã nghĩ thông suốt, Độc Giác Lang Cẩu biết đó là dị thú thức tỉnh cấp chín, thực lực khủng bố, cho rằng hắn không phải là đối thủ, cho nên nhắc nhở mình chạy đi.

Ừm, chắc hẳn là như vậy.

Quả thật là chó ngoan.

KHông uổng công ta thương người. Chỉ là không cần phải nhắc nhở, ta đến đây, chính là gì giết chết con dị thú thức tỉnh cấp chín này, chứ không phải là lâm trận bỏ chạy.

Hắn nhảy lên không trung đã đạt đến điểm giới hạn, giơ Lôi Kiếp, thi triển năng lực, không gian sau lưng bắt đầu vặn vẹo, một màn chắn lửa màu trắng hiển hiện, lửa cuồn cuộn đốt cháy bầu tời, nhiệt độ cực nóng không ngừng khuếch tán.

Mọi người trong tường rào thấy cảnh này, kinh hãi trợn mắt há hốc mồ.

“Mẹ nó!!!”

“Năng lực của hắn sao lại mạnh mẽ như vậy, lên trời à?”

“Năng lực hệ hỏa, ta đã từng nhìn thấy Giác Tỉnh giả thức tỉnh năng lực hệ hỏa, nhưng tuyệt đốt không thể làm được đến tình trạng này.”

Bọn hắn hoàn toàn khiếp sợ trước tình huống của Lâm Phàm.

Gọi thẳng là không thể tin được.

Thậm chí bây giờ cho dù tận mắt nhìn thấy, cũng như vậy.

Hàn thủ trưởng và Trình tướng quân nhìn nhau, sự chấn động trong mắt không thể nào tiêu tan.

Đã từng nhìn thấy Giác Tỉnh giả hệ hỏa đến cấp sáu, nhưng uy thế tạo ra, chỉ sợ ngay cả một phần mười trước mắt, không, đừng nói là một phần mười, ngay cả một phần hai mươi cũng không có.

“Thải Điệp, trước kia ngươi nói hắn là Giác Tỉnh giả cấp mấy?” Hàn thủ trưởng hỏi.

“Cấp năm cấp sáu gì đó.”

Hàn thủ trưởng:…?

Trình tướng quân:…?

Mẹ nó, cái này mà là cấp năm, cấp sáu à?

HIện trường.

Dị thú thức tỉnh cấp chín tức giận ngửa đầu tức giận gầm thét, tiếng như kinh lôi, đinh tai nhức óc, đối với đám người sống sót trong tường rào đủ để tạo thành đả kích kịch liệt, màng nhĩ có cảm giác đau đớn như bị xé rách vỡ vụn.

Lâm Phàm cầm đao, ánh mắt lạnh lẽo, chém xuống.

“Chém…”

Ầm ầm!

Một đao chém xuống đất, hiệu quả phong mang bắn tung toé hiện ra, lửa tựa như thuỷ triều gào thét, mãnh liệt xông về hai bên, các dị thú bị lửa lớn chạm đến thậm chí còn chưa kịp kêu rên, đã hóa thành tro tàn.

Năng lực hệ hoả có hiệu quả rất rõ rệt, đối với chuyện thanh lý quần thể dị thú có trợ giúp rất lớn.

Nếu như là năng lực khác thì phiền phức rồi, số lượng dị thú quá nhiều, sao có thể thanh lý được nhanh như vậy.

Lúc này mặt đất bị thiêu đốt cháy rực, không một ngọn cỏ, dị thú thức tỉnh ngạo nghễ đứng đó, dao động vừa rồi không thể nào gây ra chút ảnh hưởng nào đến nó.

Một ít dị thú cấp năm, cấp sáu, cấp bảy ở sau lưng dị thú thức tỉnh, tránh được thế công của lửa lớn.

“Này, con dị thú ngươi nghe cho kỹ, nơi này không phải nơi ngươi có thể đến, bây giờ đi đi còn kịp.” Lâm Phàm đứng dậy, vung đao, ngẩng đầu lên nhìn quái vật khổng lồ kia.

Chỉ là trong tầm mắt của dị thú khổng lồ kia.

Hắn thấp bé chẳng khác gì con kiến.

“Rống.”

Một tiếng rống kinh thiên động địa, dị thú thức tỉnh nhấc chân đạp xuống, mặt đất bị trùng kích chấn động, mặt đất nứt ra, quay cuồng,

cái cảm giác xé rách này quá cường hãn, người sống sót có thân thể yếu ớt, gặp được tình huống này chỉ sợ cũng bị xé nát thân thể.

Cái này chỉ là dị thú thức tỉnh tuỳ ý dậm chân mà thôi, uy thế tạo thành cũng đủ kinh người.

Lâm Phàm không hề nhúc nhích, cao ngạo đối mặt, trong mắt hiện lên ánh lửa, dưới chân khẽ động, thân hình giống như tia chớp, di chuyển tựa như con rắn, khi đến gần dị thú thức tỉnh, đột nhiên nhảy lên một cái, Lôi Kiếp trong tay tản ra phong mang chém về phía dị thú thức tỉnh.

Dị thú thức tỉnh vung quyền.

Va chạm!

Tia lửa bắn ra tung toé, tiếng leng keng vang vọng trời đất.

“Vương lân, quả thật có năng lực phòng ngự cường hãn, Lôi Kiếp dùng mảnh vỡ chế tạo ra, thế mà không thể nào chém được, đây là vì số lượng mảnh vỡ quá ít, độ tinh khiết quá thấp sao?”

Vẻ mặt Lâm Phàm nghiêm túc.

Đừng nhìn hình thể của dị thú thức tỉnh khổng lồ, thì cho rằng tốc độ của nó sẽ chậm, thật ra tốc độ của của nó rất nhanh, thậm chí mỗi một quyền đánh ra, nắm đấm còn cuốn theo lực trùng kích, dường như muốn xé rách không gian.

Chương 415 - Bóng dáng vĩ đại khắc sâu vào lòng các ngươi (3)

PHốc phốc!

PHốc phốc!

Tiếng xé nát và tiếng kêu rên thảm thiết vang lên, dị thú xung quanh gặp nạn, bị năng lực phong mang bắn tung toé của Lôi Kiếp ảnh hưởng, còn bị lực lượng bộc phát ra khi giao chiến với dị thú thức tỉnh tựa như đao mang vô hình, xé nát dị thú xung quanh, máu thịt bắn tung toé đầy đất.

“Điểm tiến hóa +1.”

Có dị thú cấp sáu bị bắn chết.

Nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, những cái này tạm thời không quan trọng, có được điểm tiến hóa lập tức sử dụng, không chút do dự.

Những người kia trong tường rào, đã bị trận chiến giữa Lâm Phàm và dị thú thức tỉnh thu hút, nhìn chằm chằm không di chuyển, thậm chí ngay cả chớp mắt cũng không muốn, sợ sẽ bỏ qua một màn quan trọng.

“Thật mạnh, quá mạnh.”

“Đó là dị thú thức tỉnh cấp chín, thế mà hắn có thể chiến đấu với đối phương đến loại trình độ này, nói thật, hắn mà là Giác Tỉnh giả cấp chín, có lẽ chúng ta thật sự có thể thắng.”

Hàn thủ trưởng từ đầu đến cuối vẫn còn đang khiếp sợ, hắn ta nghĩ mãi không ra, rõ ràng đối phương là Giác Tỉnh giả cấp chín, vì sao lại muốn che giấu thực lực bản thân, nói là cấp năm hoặc cấp sáu?

Tuy rằng nghĩ không ra.

Nhưng vào thời điểm này, cũng không cần phải suy nghĩ nhiều.

Ầm ầm!

Bây giờ Lâm Phàm cảm thấy rất áp lực, tuy rằng thuộc tính ba chiều của hắn phát triển rất toàn diện, thậm chí còn tự sáng tạo ra hệ thống tu luyện Võ Đạo, điều động khí huyết, trở nên mạnh hơn, nhưng dị thú thức tỉnh cấp chín trước mắt này khiến hắn cảm thấy áp lực rất lớn.

Dị thú thức tỉnh có năng lực phòng ngự kinh người, có thể khiến người sống sót ở tường rào Thủ Đô sợ hãi mà gọi là vương lân.

Lôi Kiếp trong tay hắn không thể nào gây ra uy hiếp cho đối phương.

Đây cũng là chuyện khiến Lâm Phàm nhức đầu.

Hắn liên tục di chuyển xung quanh dị thú, tìm kiếm nhược điểm của dị thú, nhưng mỗi lần vung lên chém vào người dị thú, đều sẽ bắn ra tia lửa.

Mà dị thú thức tỉnh cũng vung tay lên, giống như đập muỗi trên người, chỉ là tốc độ của con muỗi này khá nhanh, đến mức vẫn chưa thể đánh chết được.

Cái này khiến dị thú thức tỉnh có chút nóng nảy.

Trong lỗ mũi thở ra sóng nhiệt cuồn cuộn, giống như con trâu tức giận.

Đột nhiên.

Lâm Phàm không kịp né tránh, trúng phải một đòn, dù đã cầm Lôi Kiếp cản lại, vẫn có thể cảm nhận được một luồng công kích cực mạnh càn quét toàn thân, đánh đến hổ khẩu nhói đau, rơi xuống đất, hai bên kéo dài khoảng cách.

Lạt Điều vẫn luôn chờ trong ngực ló đầu ra.

“Lạt Điều, đừng xem, da quá cứng, thật khó chơi.” Lâm Phàm nhẹ nhàng nói.

Hắn thật sự có tính toán một chút.

Nếu như xem cấp bậc dị thú quy đổi thành thuộc tính, từ cấp 0 đến cấp 9 cao nhất, điểm thuộc tính cũng chỉ 500 mà thôi.

Đương nhiên, đây chỉ là phân tích của hắn.

Trải qua trận giao chiến vừa rồi, hắn đã phát hiện ra, tình hình dị thú hoàn toàn không thể dùng thuộc tính để hình dung, không nói những cái khác, chỉ nói về mặt tốc độ thôi, tốc độ của con dị thú này chẳng khác gì hắn lắm.

Về phương diện thể chất thì còn mạnh hơn hắn rất nhiều.

Nếu như không phải hắn sáng tạo ra hệ thống tu luyện Võ Đạo, có thể điều động khí huyết trong cơ thể, nếu không thì hắn không thể nào chống lại con dị thú thức tỉnh cấp chín trước mắt này.

Nhưng bây giờ cũng chỉ là chống lại mà thôi.

Còn về muốn giết nó?

Nói đùa gì vậy, ngay cả da lông người ta cũng không thể xé mở, giết cái rắm.

Lạt Điều ngẩng đầu nhìn chằm chằm dị thú thức tỉnh, hai mắt đậu xanh loé lên ánh sáng, thậm chí có chút không phục, lại có một luồng dao động từ trong thân thể tản ra, hóa thành một luồng dao động mà mắt thường không thể nhìn thấy được nghiền ép đến.

Có dị thú cấp bậc cao xuất hiện trong tầm mắt, cái này khiến Lạt Điều rất khó chịu.

Ở trước mặt người chăn nuôi của ta làm màu thì được.

Nhưng ở trước mặt Lạt Điều ta làm dị thú cấp bậc cao, tuyệt đối không cho phép.

Dị thú thức tỉnh cảm nhận được hơi thở của Lạt Điều, cũng không giống những dị thú khác lộ ra vẻ mặt khiếp dảm, ngược lại hung ác gầm thét, sóng âm truyền lại vô cùng chấn động, Lạt Điều hoảng sợ rụt thân thể lại, quay đầu, trong mắt đầu xanh tràn đầu tủi thân.

Giống như đang nói… Người chăn nuôi, tên kia rống ta, ta bị doạ sợ, ngươi phải báo thù cho ta đó.

Ai!

Vẻ mặt Lâm Phàm bất đắc dĩ nhìn về phía Lạt Điều.

Ý rất rõ ràng.

Lạt Điều, ta cũng bất lực đó, phòng ngự của gia hỏa này quá dày, cho dù Lôi Kiếp có dung nhập mảnh vỡ, cũng không thể xé được da của nó.

Báo thù cho ngươi, hữu tâm vô lực.

Bây giờ.

Đám người đang ở trên tường thành tường rào im lặng.

“Thắng bại khó phân, cứ tiếp tục như vậy, sợ rằng hắn không thể chịu được.” Hàn thủ trưởng nói.

Vẻ mặt Trình tướng quân nghiêm túc nói, “Năng lực của dị thú kia là phòng ngự, các ngươi có nhìn thấy không, lớp vảy trên cái trán kia, chính là vương lân, khi một nơi nào đó trên thân thể gặp phải công kích, sẽ có một vằn đen khuếch tán, ngăn cản tổn thương, nếu như không thể phá vỡ lớp phòng thủ này, quả thật không thể nào chiến thắng được con dị thú này.”

Ai!

Hàn thủ trưởng và Trình tướng quân nhẹ giọng thở dài.

Nếu không có cách nào chiến thắng con dị thú thức tỉnh kia, kết cục vẫn sẽ như trước, huống chi thể lực của nhân loại không thể nào so sánh với thể lực của dị thú.

Cho dù là người cùng cấp bậc chiến đấu với dị thú, đại chiến một ngày một đêm, cuối cùng kiệt sức nhất định là nhân loại, chứ không phải là dị thú.

“Thật sự không có hy vọng sao?”

Lạc Thải Điệp nhìn tình hình, tự lẩm bẩm một mình.

Lúc này.

Chương 416 - Bóng dáng vĩ đại khắc sâu vào lòng các ngươi (4)

Lâm Phàm nhét Lạt Điều vào trong ngực, ánh mắt nhìn về phía dị thú xung quanh, tìm kiếm dị thú có thể cung cấp điểm tiến hóa cho hắn, khi tạm thời không thể nào áp chế được dị thú thức tỉnh, chỉ có thể nghĩ cách lấy điểm tiến hóa trước.

Đám dị thú đi theo dị thú thức tỉnh đến đây, chỉ đột nhiên cảm thấy cúc hoa xiết chặt, giống như có một ánh mắt có lực xuyên thấu nhìn chằm chằm bọn chúng.

Một cảm giác không rét mà run bao phủ toàn thân.

“Trước tiên chém các ngươi, bây giờ ta cần mạnh lên.”

Lâm Phàm nâng đao bắt đầu di chuyển, không còn đi về phía dị thú thức tỉnh nữa, mà khóa chặt mục tiêu, bắt đầu săn giết dị thú có thể nhìn thấy, trong đó có một con dị thú cấp sáu đang muốn xem đại lão đánh tơi bời nhân loại thế nào, trong ánh mắt hung ác tràn đầy sùng bái.

Nhưng rất nhanh, nó đã phát hiện có chút không đúng.

Tình huống như thế nào?

Vì sao nhân loại kia lại vọt về phía nó, thậm chí ánh mắt còn lộ ra ý chí muốn giết chết nó.

Là ảo giác sao?

Không đúng, đây không phải là ảo giác, đối phương thật sự muốn chém chết nó.

Sau khi xác định tình huống, con dị thú cấp sáu này đột nhiên giật mình, trong nháy mắt, tóc gáy toàn thân dựng đứng, muốn phản

kích, muốn chống lại, thế nhưng tốc độ đối phương quá nhanh, khi nó nhìn thấy Lâm Phàm, Lâm Phàm đã xuất hiện trước mặt nó, Lôi Kiếp trong tay chỉ hiện lên một đạo hắc mang, sau đó ý thức của nó lập tức mơ hồ, ánh mắt chuyển động, sau đó ngã ầm xuống đất.

“Điểm tiến hóa +1.”

Săn giết những con dị thú cấp sáu này đúng là đơn giản.

Chỉ có con dị thú thức tỉnh cấp chín kia là thật sự khó đối phó.

Dị thú thức tỉnh nhìn thấy nhân loại săn giết dị thú khác, lập tức nổi giân gào thét, chân liên tục giẫm lên mặt đất, muốn giẫm chết Lâm Phàm, chỉ là tốc độ của Lâm Phàm cực nhanh, lại không muốn đối kháng với nó, tránh trái né phải, lẫn vào trong đám dị thú, tìm kiếm con mồi, săn giết con mồi.

“Hắn muốn làm gì? Vì sao đột nhiên chuyển mục tiêu sang đám dị thú rồi.” Lạc Thải Điệp không nhịn được mở miệng nói.

Hàn thủ trưởng nói, “Ta biết rồi, hắn biết chắc hẳn tình hình trước mắt nhất định không thể giết được con dị thú thức tỉnh kia, cho nên muốn xử lý những con dị thú cấp bậc cao có thể gây ra ảnh hưởng với chúng ta trước, từ đó giảm bớt gánh nặng cho chúng ta, hắn đang dùng cơ hội sống của mình để tạo điều kiện cho chúng ta chạy trốn.”

Sau khi suy đoán xong, sắc mặt Hàn thủ trưởng có chút thay đổi.

Không ngờ quản lý Lâm của tường rào Miếu Loan lại là người như vậy, quả thật hiếm thấy.

Trình tướng quân đứng bên cạnh cũng nghĩ như thế.

“Ngươi đoán rất đúng, nguyên nhân hắn làm như vậy chắc chắn là thế.”

Bọn hắn hôm nay quả thật rất muốn giúp một tay.

Nhưng bọn hắn biết, chuyện này không giúp được, nhìn dị thú thức tỉnh một quyền một cước gây ra động tĩnh kia, đúng là quá đáng sợ, nếu như bọn hắn xuất hiện ở gần đó, sợ là sẽ bị dư chấn đánh nằm đất.

Lâm Phàm đang săn giết dị thú đương nhiên không biết ý nghĩ của bọn hắn.

Nếu biết ý nghĩ của bọn hắn, tuyệt đối sẽ kinh hô, các ngươi có thể

đừng nghĩ lung tung được không, ta chỉ đang tìm cách nhanh chóng tăng thuộc tính lên, không phải như các ngươi nghĩ đâu.

Chỉ là theo Lâm Phàm, với tình hình trước mắt mà nói, cho dù bây giờ hắn tăng đẳng cấp lên đến cấp bảy, vẫn chưa chắc có thể làm được gì, Lôi Kiếp không thể nào xé mở được phòng ngự của dị thú thức tỉnh, kết quả vẫn như cũ.

Nhưng vào lúc này.

Một chuyện kinh khủng xảy ra.

Dị thú thức tỉnh hoàn toàn tức giận, bắt đầu càn quét không phân biệt địch ta, đấm một quyền xuống đất, trùng kích tạo ra đột nhiên khuếch tán, các dị thú bị ảnh hưởng trực tiếp bị chấn nát.

Mặt đất lõm xuống, hình thành từng hố sâu.

Lâm Phàm chỉ có thể không ngừng né tránh, né tránh dị thú tiến công, ngay sau đó, hắn nhìn thấy dị thú thức tỉnh đột nhiên mở miệng ra, một chất lỏng sền sệt phủ trời ngập đất tuôn ra.

Xì xì xì xì…

Chất lỏng rơi xuống mặt đất, khói bốc lên, mặt đất bị ăn mòn.

Một vài dị thú không kịp né tránh, sửng sốt bị ăn mòn ngay lập tức, ngay cả cặn bã cũng không còn.

“Cái này…”

Lâm Phàm lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, con dị thú thức tỉnh này sao đang yên đang lành lại phun ra chất lỏng có tính ăn mòn vậy?

Hẳn là lúc đầu khi tường rào Ma Đô nghiên cứu con dị thú này, đã dung hợp một vài thứ không thể hiểu nổi vào rồi hả?

Cái này khiến hắn nghĩ đến một bộ phim hắn từng xem.

Một con cương thi bị rót nước thuốc Tây Dương, dẫn đến biến dị, trực tiếp từ tiểu cương thi bình thường trong vòng một đêm biến thành đại BOSS.

Đây chính là thuốc từ bên ngoài gây ra ảnh hưởng đối với bản thể lúc trước.

Hoá ra dị thú cáp bậc quái vật có thể chân chính huỷ diệt nhân loại,

đều là do tự bản thân nhân loại rảnh rỗi không có chuyện gì làm làm ra.

Mắt nhìn số liệu.

Mới có mười một điểm tiến hóa.

Số lượng này thật sự quá ít.

Hơn nữa, khi dị thú thức tỉnh phát cuồng, đám dị thú xung quanh đều tránh né cả, không dám đến gần, khiến dị thú có chút phân tán.

Lúc này, Lâm Phàm sa vào tình trạng tiên thoái lưỡng nan.

Bây giờ hắn thật sự không giết được con dị thú thức tỉnh trước mắt.

Tiếp tục như vật, kết quả chắc chắn không tốt.

Tiểu Ái à, ngươi đã xác định thúc thúc ngươi có thể làm anh hùng, nhưng bây giờ tình hình này, thời cơ làm anh hùng của thúc thúc rốt cuộc ở đâu vậy?

Các loại phương án hiện lên trong đầu.

Giả vờ bị dị thú thức tỉnh nuốt xuống? Rồi ở bên trong cơ thể nó làm một trận dữ dội?

KHông thực tế.

Chương 417 - Bóng dáng vĩ đại khắc sâu vào lòng các ngươi (5)

Bên trong cơ thể con dị thú thức tỉnh này có chất ăn mòn, thật sự vào trong, chỉ sợ sẽ bị ăn mòn đến cặn bã cũng không còn.

Bỏ loại ý nghĩ này.

Hoặc là nhắm vào chỗ mềm mại của dị thú này tiến công?

Vẫn không có khả năng.

Phia sau mông con dị thú này đều là lớp vảy cứng rắn, còn có gai nhọn như núi non.

Lạt Điều ở trong ngực dường như cảm nhận được trái tim người chăn nuôi đang đập rất nhanh.

Lại từ trong ngực thò đầu ra.

Ngẩng cái đầu tròn tròn nhìn chằm chằm Lâm Phàm.

“Đừng xem, trận chiến này ngươi không thể nào hỗ trợ được.” Lâm Phàm sờ đầu Lạt Điều nói, Lạt Điều cũng không chui vào, mà nhìn con dị thú thức tỉnh đang bừng bừng khí thế kia, phun lưỡi kêu lên tê tê, sau đó từ trong ngực bò ra, quấn trên cánh tay Lâm Phàm.

Ngay khi Lâm Phàm đang muốn lôi Lạt Điều quay về.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu Lạt Điều tản ra ánh sáng, một cái cây nhỏ toả ánh sáng chói mắt xuất hiện.

“Lạt Điều, ngươi đang định…” Lâm Phàm còn chưa dứt lời, đã kinh sợ nhìn cây cỏ trên đầu Lạt Điều, trước kia Lạt Điều đã ngưng tụ ra chiếc lá thứ ba, tuy rằng chỉ là hư ảnh, nhưng quả thật đang ngưng tụ ra.

Bây giờ cái lá cây thứ ba lập tức đứt ra, bay đi, sau đó tiêu tán, hóa thành một điểm sáng dung nhập vào trong cơ thể Lạt Điều.

“Lạt Điều, ngươi đây là…”

Hắn cảm thấy cái lá cây hư ảo bị ngắt đi kia không phải chuyện gì tốt.

Lạt Điều quay đầu lại, thế mà hé miệng, giống như đang nói… Lạt Điều ta lấy cái lá cây thứ ba để trả giá, chúng ta liều mạng với nó.

TRong chốc lát.

Lạt Điều hóa lỏng, trở thành một loại chất lỏng sền sệt bao trùm lên Lôi Kiếp, đồng thời còn bao trùm lấy cánh tay phải hắn, lan tràn mãi đến bả vai, sau đó loé lên ánh sáng, ánh sáng nhấp nháy, chất lỏng dần ngưng thực lại.

“Cái này…”

Lâm Phàm nhìn bả vai và Lôi Kiếp trong tay, trầm tư thật lâu.

Thân đao Lôi Kiếp bao trùm dường vân, mà toàn bộ cánh tay phải của hắn thì bao trùm một lớp vảy chưa từng nhìn thấy.

“Lạt Điều, đây chính là trợ giúp ngươi mang đến cho ta sao?”

Hắn cảm nhận được toàn bộ cánh tay phải tràn ngập sức lực, Lôi

Kiếp trong tay thì lại càng sắc bén hơn trước.

Nhìn về phía dị thú thức tỉnh.

Lâm Phàm hành động, lại lần nữa công kích về phía dị thú thức tỉnh.

“Lạt Điều, để ta xe lực lượng sau khi chúng ta hùn vốn đi.”

Dị thú thức tỉnh vung quyền lên, Lâm Phàm nhảy vọt đến, lấy cánh tay dị thú thành đường đi, chạy nhanh, lúc chạy đến abr vai, cánh tay kia của dị thú thức tỉnh đánh với, đập vào Lâm Phàm đang chạy.

Xoát!

Đao mang lấp loé.

Phá.

Cảm giác khi lưỡi đao chạm vào tay của dị thú thức tỉnh, đã không còn giống như lúc trước, có cảm giác chém vào trong.

Phốc phốc!

Tia máu bắn ra trên không trung cùng một ngón tay, đó là ngón tay của dị thú thức tỉnh.

“Rống…”

Dị thú thức tỉnh tức giận gầm thét.

Sắc mặt Lâm Phàm vô cùng vui mừng, “Ha ha ha… Ngày tận thế của dị thú thức tỉnh ngươi đến rồi, vật nuôi Lạt Điều của ta không thể nào chấp nhận ngươi làm càn trước mặt ta.”

Vừa dứt lời.

Lại vung đao lên chém mạnh dị thú thức tỉnh.

Trong chốc lát.

Sương máu bao phù thiên địa.

Tình cảnh trước mắt khiến trong lòng Hàn thủ trưởng chấn động.

“Phá, thật sự phá được rồi.”

“Hắn phản kích được rồi, vương lân của dị thú thức tỉnh không thể nào ngăn cản được đao trong tay của hắn.”

“Chuyện này rốt cuộc là như thế nào, còn nữa, các ngươi nhìn cánh tay phải của hắn kìa, đó là…”

Bọn hắn không thể nào biết được chân tướng, nhưng điều duy nhất giúp lòng người phấn chấn chính là dị thú thức tỉnh khiến bọn hắn bó tay chịu trói, đã không phải không thể đối phó nữa.

Độc Giác Lang Cẩu ở đằng xa nhìn mà tợn tròn mắt.

Nhân loại Lâm Phàm cường đại khiến nó chấn động vô cùng.

Lúc này, Lâm Phàm hóa thành đao khách vô tình, Lôi Kiếp trong tay không ngừng chém ra vết thương trên người dị thú thức tỉnh, máu tươi vẩy ra, dị thú thức tỉnh vừa rồi còn cao ngạo lúc này đã kêu rên không ngừng.

Vào giờ phút này, Lâm Phàm không còn tránh né, trốn đi, mà bắt đầu cứng đối cứng với dị thú thức tỉnh.

Hình thể khổng lồ, lực sinh mệnh cứng rắn không gì sánh được.

Từ đầu đến cuối hắn đều tin rằng dựa vào năng lực bây giờ hoàn toàn có thể giết chết dị thú thức tỉnh.

Phốc phốc!

Ba đao chém đứt cánh tay trái của dị thú thức tỉnh.

Cánh tay to lớn bay lên không, rơi xuống mặt đất ở đằng xa, mặt đất chấn động, đè chết một đống dị thú đang xem kịch.

Dị thú thức tỉnh lui về sau, ánh mắt hung ác nhìn về phía cánh tay cụt, trong ánh mắt hiện lên vẻ không thể tin, thân thể cứng rắn không gì sánh được vì sao có thể bị chém đứt, đây là chuyện nó không thể nào chấp nhận được.

“Rất kinh ngạc à?”

Lâm Phàm phát hiện ra vẻ mặt của dị thú thức tỉnh.

Khoé miệng cong lên.

Cầm đao, trong nháy mắt xuất hiện trên vai của nó, đột nhiên bổ đao về phần gáy của nó, phốc phốc! Âm thanh chém vào da thịt vang lên thật dễ nghe, dị thú thức tỉnh xoay đầu, đau đớn tru lên, há miệng, phun ra chất lỏng ăn mòn.

Trong nháy mắt Lâm Phàm nhảy vọt lên di chuyển, chất lỏng ăn mòn dính vào thân thể của nó.

Xì xì xì…

Thân thể lập tức bốc lên khói trắng.

Khiến dị thú thức tỉnh càng thêm đau đớn kêu rên.

“Tự mình hại mình cũng được đó.”

Lâm Phàm hoàn toàn chiếm giữ vị trí chủ đạo, kết quả chiến đấu cũng lập tức thay đổi nghiêng trời lệch đất trong chớp mắt.

Sau một hồi.

Một tiếng ầm vang.

Một cái đầu to lớn bay lên không trung, sau khi bị Lâm Phàm chặt thêm vài đao, cuối cùng cũng đã có thể chém đứt một đường gân máu cuối cùng.

Chương 418 - Bóng dáng vĩ đại khắc sâu vào lòng các ngươi (6)

Ầm ầm!

Thân thể to lớn ầm ầm ngã xuống đất.

Chiến đấu kết thúc.

“Điểm tiến hóa +4.”

???

Lâm Phàm đứng trên thi thể, đầu đầy dấu chấm hỏi.

Cái điểm tiến hóa này thật sự chỉ có thế sao?

Không đùa ta đấy chứ?

Bốn… Bốn điểm?

Cái lấy được và bor ra không hề có liên quan gì cả.

Nhưng bây giờ, không phải lúc hắn nghĩ những chuyện này, bởi vì chuyện của hắn còn chưa làm xong.

Lâm Phàm nhìn đám dị thú xung quanh đã lùi thật xa.

Ánh mắt đột nhiên lạnh lẽo, toàn thân tản ra khí thế hung ác.

“Cút…”

Gầm lên giận dữ.

Các dị thú xung quanh bị dọa sợ, xoay người chạy.

Không hề có chút do dự nào.

Hắn biết người của tường rào Kim Lăng đều đang nhìn, lúc có cơ hội xuất hiện trước công chứng, đừng tùy tiện bỏ qua, nên biểu hiện nhất định phải biểu hiện thật tốt.

Lâm Phàm xoay người, nhìn về phía tường rào Kim Lăng. Trên tường thành là đống người đen nghịt.

Bọn hắn đều đang nhìn mình.

Lâm Phàm chậm rãi giơ Lôi Kiếp trong tay lên, “Dị thú thức tỉnh cấp chín đã chết, nguy hiểm của tường rào Kim Lăng đã được giải trừ.”

Xôn xao!

Sau khi hắn nói xong lời này, chỉ yên lặng 2 giây, sau đó là tiếng hoan hô vang trời bùng nổ.

“Trâu bò thật…”

“Chết rồi, thật sự đã chết rồi…”

Vào giờ phút này, địa vị của Lâm Phàm trong lòng bọn hắn đã lên đến vị trí cực cao.

Trong lòng mọi người, hắn chính là anh hùng.

Cho dù là Hàn thủ trưởng và Trình tướng quân cũng đều siết chặt nắm đấm.

Thật lâu vẫn không thể lấy lại tinh thần.

Một vệt sáng xẹt qua tầng mây, bao phủ Lâm Phàm, mọi thứ dường như dừng lại trong khoảnh khắc này, đối với bọn hắn mà nói, hình tượng của Lâm Phàm càng thêm vĩ đại.

Không khí căng thẳng sau khi dị thú thức tỉnh chết đi, trở nên thả lỏng hơn.

Lâm Phàm tiếp tục đứng trên thi thể của dị thú thức tỉnh, hưởng thụ ánh mắt sùng bái của mọi người đối với hắn, cái cảm giác này rất ít khi có được, khi xuất hiện, nhất định phải nắm bắt thời gian tươi đẹp này.

“Lạt Điều, ngươi có cảm nhận được cảm giác được mọi người sùng bái không, trận chiến này do hai người chúng ta hùn vốn, thiếu một thứ cũng không được, không có ta không được, không có ngươi cũng không được, sao ngươi còn chưa khôi phục thế?”

Lâm Phàm phủi cánh tay, chiến đấu đã kết thúc, không cần thiết tiếp tục phụ thể nữa.

Lúc này, cánh tay đã khôi phục nguyên dạng, Lạt Điều ngưng thực ra thân thể, vào giờ phút này, tình hình của Lạt Điều có chút kỳ lạ, cái đầu kéo thẳng, toàn thân mềm nhũn, hoàn toàn không chút sức lực như lúc trước.

“Lạt Điều, ngươi…” Lâm Phàm nhin ra nó có vấn đề, trong lòng giật mình, vô cùng lo âu.

Hắn có trực giác, tình hình vừa rồi là Lạt Điều đã bỏ ra một thứ gì đó quan trọng, ví dụ như cái lá cây hư ảo thứ ba vỡ nát, từ đó thi triển năng lực vừa rồi.

Trải qua trận chiến này, loại năng lực này sẽ khó sử dụng được nữa.

Hắn thật sự mong Lạt Điều có thể mở miệng nói chuyện, nói tác dụng phụ của chuyện này ra.

Lạt Điều vô lực mở mắt nhìn người chăn nuôi, kéo cái đầu ra chui vào trong ngực hắn, sau đó thò đầu ra, gác trên miệng áo, dùng cách này nâng cái đầu tròn tròn của nó lên, mắt nhìn xác dị thú thức tỉnh, phun lưỡi, có vẻ muốn nôn, sau đó lại quay về trong ngực, cuộn mình thành một vòng, dính sát vào ngực hắn.

“Quản lý Lâm, cẩn thận, còn có dị thú.” Bên tường thành vang lên tiếng ầm ĩ.

Trong tầm mắt của bọn hắn, một con dị thú chó săn có một chiếc sừng lặng lẽ đến gần, rón rén nhẹ nhàng giống như muốn đánh lén, tuy rằng bọn hắn không cho rằng nó có thể gây ra tổn thương cho quản lý Lâm, nhưng vẫn có ý tốt nhắc nhở là cần thiết.

Nghe thấy tiếng nói, Lâm Phàm bình tĩnh quay đầu lại, nhìn Độc Giác Lang Cẩu đang đến gần.

Một người một chó nhìn nhau.

Trong mắt Lâm Phàm lộ ra vẻ tiếc nuối.

Trong mắt Độc Giác Lang Cẩu thì lộ ra vẻ nịnh nọt.

“Chó săn, tự lực cánh sinh là chuyện tốt, nhưng nếu giống như ngươi, liếm đến cùng, thật sự sẽ khiến ngươi cảm thấy vui vẻ sao?”

Lâm Phàm thở dài, cũng không biết gia hỏa này rốt cuộc đã gặp loại thí nghiệm gì ở tường rào Thủ Đô, chắc hẳn là bị ghép gen liếm cẩu, mới khiến nó một ngày không liếm thì toàn thân sẽ không thoải mái ư?

Độc Giác Lang Cẩu thè lưỡi, thở hổn hển, mấy phần nịnh nọt, mấy phần nhiệt tình gặp người quen.

Liếm?

Độc Giác Lang Cẩu ta liếm thì có lỗi gì sao?

Bọn chúng được ta liếm dễ chịu, cuối cùng ta ăn hết chúng nó, đây không phải là công bằng hợp lý sao.

Nhưng không quan tâm ý tưởng của nó là gì, cuối cùng cũng chỉ có một, đó chính là những máu thịt cặn bã mơ hồ xung quanh kia có thể để cho ta liếm không?

Lâm Phàm nhìn Độc Giác Lang Cẩu, sau đó chỉ vào xác dị thú thức tỉnh dưới chân, chậm rãi nói, “Đã từng có con đường xuất hiện trước mặt ngươi, ngươi không lựa chọn, lại lựa chọn một con đường khác, nếu như lúc trước ngươi lựa chọn con đường đúng đắn, vậy thì cái xác dưới chân này cũng có một phần của ngươi, đáng tiếc… Bây giờ không có phần của ngươi, ngươi đi xung quanh nhặt đi.”

Những lời trước đó không hề có bất cứ lực hấp dẫn gì với Độc Giác Lang Cẩu.

Chỉ có mấy chữ sau cùng.

Ngươi đi xung quanh nhặt đi.

Độc Giác Lang Cẩu lập tức nghe hiểu được, nhanh chóng nằm xuống, xoay người, lộ bụng ra, mở ra chân sau, tỏ vẻ vô cùng thân mật, chỉ

là nhìn Độc Giác Lang Cẩu thể hiện, Lâm Phàm hiểu ra, đây không phải là cầu xin, mà là nịnh nọt thật.

Độc Giác Lang Cẩu co cẳng chạy về phương xa, gặm ăn chỗ này mấy cái, gặm ăn chỗ kia mấy cái, hai chân trước đào xác, móc huyết tinh, ăn ngon lành.

Ăn không hết, thật sự ăn không hết.

Xác dị thú thật sự quá nhiều.

Chương 419 - Các ngươi đều rất tốt, phát tài.

"Ai, mẹ nó." Lâm Phàm vô cùng bất đắc dĩ với hành vi của Độc Giác Lang Cẩu, cũng không biết kết cục sau cùng của nó sẽ như thế nào, có thể nào một ngày nào đó, nhìn thấy một cái xác dị thú quen thuộc, cẩn thận nhìn lại, đây không phải là Lang cẩu ca của chúng ta sau, không còn thoải mái như lúc trước nữa, mà hoàn toàn trượt chân, thành đồ ăn trong mâm của dị thú khác rồi.

Lắc đầu, không suy nghĩ nữa.

Xác dị thú thức tỉnh dưới chân mới là quý giá nhất.

Trừ huyết tinh ra, vương lân ở cái trán dị thú này mới là thứ quý giá nhất, giá trị liên thành, ai nhìn thấy cũng điên cuồng cướp đoạt, thậm chí có thể đánh vỡ đầu, liều mạng cướp lấy.

Hắn không nghĩ đến chuyện bán mảnh vương lân này ra.

Cấp bậc quá cao, với tình hình trước mắt của hắn, dựa vào Lôi Kiếp trong tay không thể nào phá vỡ, nếu như bị người ta mua đi, quay đầu lại chơi hắn, hắn chỉ có thể trừng mắt, cảm thán hành vi của mình ngu xuẩn, vì bản thân đã tạo ra một đối thủ không thể nào giết chết.

Vậy thì cái việc vui này sẽ lớn lắm.

Đi đến chỗ cái đầu, lấy mảnh vương lân to lớn kia xuống, vỗ vỗ Lạt Điều trong ngực.

"Lạt Điều có thể cất nó hay không, thứ đồ chơi này quá lớn, ta không tiện mang theo.

Hắn biết trạng thái của Lạt Điều không tốt, nhưng không còn cách nào khác, chỉ có thể dựa vào Lạt Điều.

Lạt Điều thò đầu ra, vút một tiếng, vương lân lập tức được cất vào trong không gian, sau khi vương lân được lấy ra, xác dị thú thức tỉnh dường như bị thiếu đi năng lượng gì đó, làn da nhanh chóng trở nên mềm mại.

Làn da như bây giờ, một đao cũng có thể chém đứt đến tận xương.

Sau khi lấy đi vương lân, đi đến chỗ đường vân ở ngực, trực tiếp chém lồng ngực ra, đột nhiên thấy rất nhiều mạch máu kết nối với huyết tinh, huyết tinh dị thú thức tỉnh cấp chín, giá trị càng cao.

Người có thể giết chết dị thú thức tỉnh cấp chín có không?

Hắn không biết.

Ít nhất cho đến bây giờ, hắn chưa từng nhìn thấy.

Có thể có, nhưng tuyệt đối không nhiều.

Lấy một cái huyết tinh màu tím, cầm trong tay, cẩn thận nhìn kỹ, quả thật là lộng lẫy, tuy rằng hình thể con dị thú thức tỉnh này rất khổng lồ, nhưng độ lớn nhỏ của huyết tinh không liên quan gì đến hình thể.

“Lại một thứ có giá trị liên thành.”

Lâm Phàm nhét huyết tinh vào trong ngực, để Lạt Điều từ từ hấp thu, trận chiến này, hắn còn bình yên vô sự, điều duy nhất là tinh thần Lạt Điều uể oải suy sụp, nhu cầu cấp bách là phải bổ sung năng lượng.

Mà viên huyết tinh này lập tức có tác dụng.

Còn cái xác này… Nói thật, người nào thích ăn thì ăn, dị thú hình người, có ngũ quan nhân loại, thật sự khó ăn…

Khi quay lại trên tường thành, chỉ trong nháy mắt đã được mọi người vây quanh, từng đôi mắt nóng rực kia, hắn nhìn rõ tất cả, sùng bái, kính nể,…

“Con dị thú thức tỉnh này có chút vượt quá tưởng tượng, không ngờ còn là một con dị thú thức tỉnh vương lân.” Lâm Phàm cảm thán nói.

Có người làm sao biết được dị thú thức tỉnh vương lân là thứ gì.

Nhưng người sống sót biết dị thú thức tỉnh vương lân, thì trong lòng kinh hãi, loại dị thú này rất khó giết chết, thậm chí Giác Tỉnh giả cùng cấp mà gặp được loại dị thú này, không cần phải suy nghĩ, trực

tiếp phủi mông quay người rời đi.

Đánh với loại dị thú này, trừ khi đầu óc có bệnh.

“Quản lý Lâm, thật sự đa tạ ngươi.” Hàn thủ trưởng chân thành cảm kích, giọng điệu từ ban đầu bình đẳng đã ẩn chứa một tia kính sợ, dù sao thì trong tận thế này, thực lực là chủ.

Thực lực của người quản lý tường rào cỡ nhỏ này, đã nằm ngoài sự tưởng tượng của hắn ta, khi thực lực mạnh đến mức toàn bộ tường rào Kim Lăng cũng không thể đối phó được, thái độ đối đãi đương nhiên sẽ thay đổi.

“Không cần cảm ơn, loại dị thú này xuất hiện ở tỉnh chúng ta, ta nghĩ đổi thành ai cũng sẽ không ngồi nhìn mặc kệ.” Lâm Phàm nói.

Trình tướng quân đến trước mặt Lâm Phàm, mắt cong híp lại thành mặt trăng, “Quản lý Lâm tuổi còn trẻ, đã có thực lực như vậy, đúng là phúc của nhân loại chúng ta, đợi lát nữa ta sẽ sắp xếp người thanh lý hiện trường, thu thập tất cả huyết tinh có thể tìm thấy lại, đồng thời đống thịt dị thú này nếu như không thể lấy đi được, chúng ta sẽ dùng huyết tinh tương ứng để hối đoái, ngươi cảm thấy có được không?”

“Cứ làm theo ý của tướng quân đi.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Nhìn có vẻ như không thèm để ý chút nào, nhưng thật ra hắn muốn lấy những huyết tinh này về.

Đám người của tường rào Miếu Loan cần có huyết tinh để đột phá.

Cho dù hắn rất hào phóng, nhưng cũng không hào phóng như vậy.

Trình tướng quân gật đầu, nụ cười tươi tràn đầy trên mặt, rất nhiệt tình, Hàn thủ trưởng và Lạc Thải Điệp liếc nhau, cũng đều cười, bọn hắn biết đây là vì nhìn thấy Lâm Phàm có thể giết chết dị thú thức tỉnh cấp chín, cho nên thái độ thay đổi.

Cho dù là chuyến đi Xích Sơn kia, cảm giác chấn động không lớn như lúc này được.

Có thể xác định, quản lý Lâm trước mắt này, chính là Giác Tỉnh giả cấp chín.

Lâm Phàm được bọn họ dẫn vào bên trong, khi thấy một chiếc máy bay trực thăng, hắn lập tức nhìn không chớp mắt, Hàn thủ trưởng

phát hiện ra, chủ động nói, “Quản lý Lâm, chiếc máy bay trực thăng này không tệ chứ.”

Chương 420 - Các ngươi đều rất tốt, phát tài. (2)

“Ừm, quả thật không tệ, bây giờ có được phương tiện chuyên chở trên không trung rất quan trọng, nhưng những cái này cũng chỉ có tường rào cỡ lớn mới có được, giống như tường rào Miếu Loan chúng ta thì vẫn còn đang cố gắng gom góp huyết tinh, chờ có đủ huyết tinh rồi, sẽ tìm đến thương nhân tận thế mua một cái.” Lâm Phàm nói ra. KHông hề nhắc môt chữ nào đến chuyện ta muốn có, nhưng ý nghĩa ẩn sau từng câu chữ lại rất rõ ràng, ta thật sự rất muốn.

Hàn thủ trưởng cười nói, “Quản lý Lâm, ngươi có ơn lớn đối với tường rào Kim Lăng chúng ta, cái máy bay trực thăng này ta có thể làm chủ, đưa cho tường rào Miếu Loan, hy vọng có thể cung cấp một chút trợ giúp cho tường rào Miếu Loan.”

“A? Chuyện này sao được chứ.” Lâm Phàm nghe thấy vậy, vội vàng xua tay.

“Đừng từ chối, tường rào Kim Lăng chúng ta những cái khác không nhiều, những máy bay trực thăng vẫn còn một ít, ở chỗ chúng ta, cũng chỉ có thể dùng để chạy thoát, nhưng ta tin để nó ở tường rào Miếu Loan, nhất định có thể phát huy tác dụng lớn hơn.” Hàn thủ trưởng nói ra.

Lạc Thải Điệp cười nói, “Đúng vậy, quản lý Lâm à, ngươi cứ nhận đi, đến lúc đó chúng ta sắp xếp một phi công có kinh nghiệm phong phú đến dạy các ngươi lái như thế nào, con người rất hiếu học, không khó chút nào đâu.”

Trình tướng quân đứng bên cạnh nhìn Hàn thủ trưởng một chút.

Mẹ nó!

Các ngươi đúng là thần tốc.

“Cái kia… Được rồi, nếu như ta còn không lấy, ngược lại khiến ta đang cố ý khách sáo với các ngươi.” Lâm Phàm nói.

Hàn thủ trưởng và Lạc Thải Điệp biết Lâm Phàm chính là muốn máy bay trực thăng của bọn hắn, nhưng bọn hắn cũng không cảm thấy cái này có vấn đề gì, người ta chính là người đã cứu vớt toàn bộ tường rào Kim Lăng bọn họ đó.

Nếu như có ai có thể làm ra chuyện này.

Bọn hắn đảm bảo cũng sẽ có thái độ như vậy.

Thậm chí, Lâm Phàm đồng ý lấy đồ của bọn hắn, bọn hắn cảm thấy đây là chuyện tốt, tường rào Kim Lăng thiếu thứ gì chứ?

Huyết tinh?

Vật tư?

Hay là nhân tài?

Không, những thứ này không thiếu, thứ bọn hắn thiếu chính là cường giả đỉnh cao chân chính tọa trấn.

Nếu như bây giờ có người của tường rào Thủ Đô đến tường rào Kim Lăng bọn hắn, yêu cầu bọn hắn giao ra một vài thứ đồ gì đó, bọn hắn đương nhiên có thể từ chối, nhưng hậu quả sau khi từ chối, bọn hắn khó có thể chấp nhận được.

Thậm chí đối phương trở mặt tại chỗ, bọn hắn cũng không có cách bảo vệ mặt mũi mình.

Bây giờ xuất hiện một người khiến bọn hắn cảm thấy đáng tin, còn là Giác Tỉnh giả của chính tỉnh bọn hắn, vậy thì đương nhiên cho dù như thế nào cũng phải giữ gìn mối quan hệ.

Trong phòng khách.

Hàn thủ trưởng, Trình tướng quân, Lạc Thải Điệp ngồi xung quanh Lâm Phàm.

Chuyện bên ngoài giao lại cho Cố Giang phụ trách xử lý.

“Cái tường rào Ma Đô kia rốt cuộc nghĩ như thế nào vậy? Sao lại nghĩ đến chuyện làm ra những thứ này, đến cuối cùng ngược lại còn phá tan hoang chính bản thân mình nữa.” Lâm Phàm uống trà, đề cập đến chuyện hôm nay, hiểu biết của hắn về tường rào Ma Đô cũng không nhiều, nhưng đám người Hàn thủ trưởng nhất định biết rất nhiều.

“Ai.” Khi nhắc đến chuyện này, Hàn thủ trưởng thở dài một tiếng, chậm rãi nói, “Rất nhiều năm trước, tường rào Kim Lăng chúng ta và tường rào Ma Đô vẫn qua lại tương đối thân thiết, nhưng từ khi vị phái cầu hoà kia xuống đài, quan hệ giữa chúng ta và tường rào Ma Đô lập tức nhạt nhoà, mãi đến khi không còn liên lạc gì nữa.”

“Phái cầu hoà?” Lâm Phàm có chút kinh ngạc, nhưng ngẫm lại cũng

có thể hiểu được.

Nếu như một cái tường rào trước kia còn có thể qua lại, sau này đột nhiên không còn qua lại nữa, nhất định là bên trong tầng lớp quản lý có sự thay đổi.

“Đúng, lúc trước tường rào Ma Đô có hai phe phái, một là phái cầu hoá, một là phái cấp tiến, lãnh đạo của phái cầu hoà chỉ muốn liên lạc với những tường rào xung quanh, từ đó đạt thành mặt trận thống nhất, cùng nhau đối kháng, ta còn nhớ ban đầu, ở tường rào Ma Đô, có phái cầu hòa hiệu triệu, có xu hướng hình thành liên minh công thủ, thanh lý ra một khu vực an toàn tuyệt đối, nhưng đáng tiếc, cái liên minh này cuối cùng cũng không hình thành.

Mà phái cấp tiến thì tư tưởng quá cấp tiến, cho rằng dị thú xuất hiện nhất định có đạo lý, khi con người đang ở thế yếu, nhất định phải từ trên người dị thú tìm kiếm đường ra.”

Hàn thủ trưởng giải thích.

“A, cái này đang nói chính là thí nghiệm, lấy nhân loại và dị thú làm thí nghiệm?” Lâm Phàm nói.

Hàn thủ trưởng nói “KHông, lúc trước nhờ có phái cầu hòa kiềm chế, thí nghiệm của phái cấp tiến tương đối bình thường,nhưng sau khi phái cầu hoà xuống đài, tường rào Ma Đô hoàn toàn mất liên lạc với những tường rào xung quanh.”

Lâm Phàm cảm thán, phái cầu hoà có thể nói là một phái tràn ngập năng lượng tích cực, nhưng nhìn chung trong dòng chảy lịch sử mà nói, một phái tràn ngập năng lượng tích cực mãi mãi cũng không thể đấu lại phái cấp tiến lạnh lùng, bị kéo xuống đài đúng là chuyện bình thường.

“Đúng rồi, cái phát hiện có thể tăng lên tinh thần ở tường rào Thủ Đô có mở rộng ra không?” Lâm Phàm nghĩ đến việc này, tò mò hỏi.

Hàn thủ trưởng lắc đầu nói, “Tạm thời không có tin tức về phương diện này, vẫn là câu nói kia, nếu như thật sự áp dụng rộng rãi, đó cũng là do ba đại gia tộc của tường rào Thủ Đô khống chế, người ngoài muốn học miễn phí, chuyện đó gần như không có khả năng.”

Khi thật sự bắt đầu tuyển nhận người, cung cấp loại biện pháp này, người của ba đại gia tộc nhất định phải tăng thế lực của mình đến tình trạng cực cao, nếu không sao có thể để lộ ra.

Chương 421 - Các ngươi đều rất tốt, phát tài. (3)

Thậm chí nên nói khi phát hiện ra cách này, ba đại gia tộc của tường rào Thủ Đô đã bắt đầu áp dụng, giống như khi đứa nhỏ nói muốn ị, phân đã lòi ra ngoài rồi.

"À."

Hắn chỉ muốn hỏi một chút mà thôi đối với cách này, hắn không có hứng thú lớn lắm, nhưng nếu như thật sự có, có thể cướp đến tay cũng không tệ, có thể để cho đám người lão Lê chơi đùa một chút.

"Quản lý lâm, ta nghe Thải Điệp nói, tường rào Miếu Loan các ngươi đang xây dựng thêm?" Hàn thủ trưởng tìm được chủ đề, chủ động nói chuyện phiếm.

Lâm Phàm nói, "Chỉ là chút chuyện nhỏ mà thôi, tường rào Miếu Loan thật sự quá nhỏ, nên mở rộng ra một chút, tiện cho sự phát triển sau này."

Trình tướng quân vẫn không nói gì lên tiếng, "Ánh mắt của quản lý Lâm thật sự sâu rộng, thật sự khiến người ta bội phục, chỉ có thể nhìn xa, mới có thể đi đến cuối cùng, phương diện này chúng ta thật sự nên học tập một chút."

Hàn thủ trưởng:…

Lạc Thải Điệp:…

Lâm Phàm cười nói, "Đâu có, đâu có, đây chỉ là chuyện đương nhiên phải phát triển mà thôi, cũng chẳng phải vấn đề nằm ở ánh mắt nhìn xa trông rộng gì cả."

"KHông, không, thật sự rất xa."

Mục đích của Trình tướng quân rất đơn giản, đó chính là nhất định phải tạo mối quan hệ tốt với Lâm Phàm, có quỷ mới biết khi Lạc Thải Điệp tiếp xúc với quản lý Lâm, có nói xấu gì hắn ta hay không.

Cho nên khi có thời gian tiếp xúc.

Cho dù như thế nào hắn ta cũng phải xây dựng vững chắc hình tượng của mình.

Đối với Trình tướng quân chủ động lấy lòng, hắn thản nhiên tiếp nhận, người ta nể tình, đương nhiên cũng phải cho người ta mặt mũi

mới được.

Hắn cười cười với Trình tướng quân, nụ cười này khiến Trình tướng quân rất an tâm, rõ ràng vừa rồi đã có tác dụng, mặc kệ Lạc Thải Điệp có nói xấu hắn ta hay không, ít nhất thì hình tượng của mình trong lòng đối phương đã có thay đổi.

Trong lúc đó.

Hắn ta nghĩ đến máy bay trực thăng mà lão Hàn đưa cho Lâm Phàm, mà hắn ta vẫn còn chưa có gì tặng.

Không khỏi có chút nôn nóng.

Không được, tặng đồ nên làm ngay bây giờ.

Các ngươi có thể đưa, lão Trình ta còn có thể thiếu những thứ này à?

Nghĩa tới đây.

Trình tướng quân cười nói, "Quản lý Lâm, bây giờ đang trong tận thế, xăng là vật tư thuộc cấp chiến lược, các ngươi làm sao có được xăng?"

Hắn ta có thể không biết xăng đến từ đâu sao?

Đương nhiên biết.

KHông phải mua từ chỗ thương nhận tận thế bên kia, thì cũng là cướp từ nơi khác, bây giờ xăng được chứa đựng trong bình không thể nào dùng được, thời gian quá dài, đã sớm bị oxi hoá, tạo thành chất keo, cho dù dùng thì cũng sẽ ảnh hưởng đến tuổi thọ của thiết bị.

Lâm Phàm nghe thấy lời này, trong lòng hơi kinh hãi.

Khá lắm, lời này hắn có thể nghe hiểu, ý rất rõ ràng, chính là vị Trình tướng quân này muốn tặng đồ cho hắn, ai nha, không thể không nói, người tốt trong tận thế còn rất nhiều đó.

"Ai." Lâm Phàm thở dài, "Thực không dám giấu diếm, tường rào Miếu Loan chúng ta chỉ là tường rào cỡ nhỏ, về phương diện vật tư dự trữ cũng không nhiều, những thứ như xăng này, chúng ta rất khan hiếm, có lúc ra ngoài hành động, đều phải dùng những loại xe ít hao phí xăng, ví dụ như xe Vinh Uy, số lượng xăng tiêu hao rất ít."

Hàn thủ trưởng và Lạc Thải Điệp nhìn nhau.

Đối với suy nghĩ của Trình tướng quân, bọn hắn sao có thể không biết được, nhưng mà ai cũng không thành vấn đề, dù sao bọn hắn đưa máy bay trực thăng, lão Trình đưa chút xăng thì có gì đâu chứ.

"Ha ha ha…" Trình tướng quân cười, xuay tay nói, "Không sao cả, về sau quản lý Lâm không cần nhức đầu vì vấn đề xăng nữa, tường rào Kim Lăng chúng ta dữ trữ xăng rất sung túc, ta làm chủ, tặng tường rào Miếu Loan mười tấn xăng."

Vung tay lên, hào khí ngất trời.

Trình tướng quân thấy con ngươi quản lý Lâm giãn ra, trong lòng hắn ta mừng thầm, xem ra lễ vật mà mình đưa ra, quản lý Lâm rất hài lòng.

"Vậy thì đa tạ Trình tướng quân." Lâm Phàm cảm kích nói.

ĐỐi với chuyện này không thể từ chối, nếu không sẽ dễ khiến Trình tướng quân người ta cảm thấy mất mặt, ngươi lấy máy bay trực thăng của bọn hắn, vì sao không nhận xăng của ta, xem thường ta à?

Hắn đương nhiên không thể để chuyện này xảy ra.

Bất kể nói như thế nào, Lâm Phàm hắn cũng là thanh niên tốt khéo hiểu lòng người trong tận thế.

"Cái này có gì mà cảm ơn chứ, quá khách sáo, sau này quản lý Lâm có gì thiếu hụt, trực tiếp tìm ta là đươc, lão Trình ta săn giết dị thú thì không có bản lãnh gì, nhưng trong một số phương diện, vẫn có thể dùng được." Trình tướng quân vừa cười vừa nói, liếc mắt nhìn về phái lão Hàn bên cạnh, hơi ngẩng đầu lên, giống như con gà chọi chiến thắng.

Thấy chưa, về chuyện lôi kéo quan hệ này, ta càng hơn một bậc đó.

Hàn thủ trưởng thì từ đầu đến cuối vẫn duy trì dáng vẻ bình tĩnh.

Mặt mỉm cười nhìn.

Nếu như hắn ta thật sự muốn tranh với lão Trình, thì đã sớm tranh giành rồi, hơn nữa tường rào Kim Lăng cũng sẽ bị bọn họ tranh đấu mà phá thành mảnh nhỏ, đó không phải chuyện mà hắn ta muốn thấy, cũng là chuyện là lão Trình không muốn thấy.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Cố Giang đã dọn dẹp xong hiện trường, thịt dị thú và huyết tinh đã thu thập xong, đồng thời thịt của những

dị thú kia đều đã được Cố Giang hối đoái thành huyết tinh.

Xe dừng ở tường rào Kim Lăng, không lái về, Trình tướng quân nói khi vận chuyển xăng sẽ lái về luôn.

Hắn đương nhiên muốn dựa vào năng lực không gian của Lạt Điều, lấy xăng về, nhưng thật đáng tiếc, phạm vi của không gian, không thể nào chứa đựng được.

Tường rào Miếu Loan.

Cạch cạch cạch! Động tĩnh truyền đến.

Chương 422 - Các ngươi đều rất tốt, phát tài. (4)

Tất cả mọi người đang xây dựng tường thành đều ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, một chiếc máy bay trực thăng xuất hiện trên không bọn hắn.

Khi máy bay trực thăng bay vào bên trong.

Bọn người Lê Bạch nhanh chóng đi theo, Lâm Phàm không có ở tường rào, bây giờ có máy bay trực thăng xuất hiện, đương nhiên khiến bọn hắn chú ý, nếu như là người không có ý tốt đến, vậy thì đối với tường nào chính là sự nguy hiểm.

Khi bọn hắn nhìn thấy Lâm Phàm xuất hiện, mới thở phào nhẹ nhõm.

“Nhanh như vậy đã quay về rồi.” Lão Chu tiến lên, hắn ta biết Lâm Phàm muốn đến tường rào Kim Lăng, nhưng hôm qua vừa đi, hôm nay đã lập tức trở về, tốc độ này khá nhanh, tỉ mỉ nghĩ lại, cũng là phong cách của Lâm Phàm hắn.

Ở đây cũng không được bao lâu, trừ lần đi tường rào Thủ Đô kia là thời gian rời đi nhiều nhất.

“Sau này cái máy bay này sẽ là của chúng ta.” Lâm Phàm chỉ vào máy bay sau lưng nói ra.

“A?”

Lão Chu há hốc mồm, “Mẹ nó… Cái này là sao?”

“Người khác tặng.” Lâm Phàm nói.

“Tên ngốc này thật hào phóng.” Lão Chu kinh hô.

Người điều khiển theo sau Lâm Phàm xuống máy bay trực thăng, vẻ mặt quái dị nhìn Chu Thế Thừa, Hàn thủ trưởng à, bên ngoài có người nói ngươi ngốc, hơn nữa còn là tên ngốc hào phóng.

Ta có thể răn dạy đối phương thay ngươi không?

Rất rõ chuyện, chuyện này không thể làm được.

Lâm Phàm nói, "Hàn thủ trưởng của tường rào Kim Lăng tặng."

"A, vậy Hàn thủ trưởng kia thật hào phóng…" Lão Chu đổi miệng rất nhanh, tiến lên sờ máy bay trực thăng, yêu thích không buông tay, "Nhưng mà chỗ chúng ta hình như không có ai biết lái cả."

"Không sao cả, vị huynh đệ kia chính là người điều khiển, là người dạy cho người của chúng ta lái máy bay, đúng rồi, các ngươi ai muốn học?" Lâm Phàm hỏi.

Vừa dứt lời.

Đã có người nhấc tay lên đáp lời.

"Lâm ca, ta đồng ý." Ngô Đình là người đầu tiên giơ tay, muốn thử đầu tiên, cả người tràn ngập nhiệt tình.

"Được, vậy thì ngươi."

Khi Ngô Đình vẫn luôn xem mình là thần tượng giơ tay lên, hắn còn có ý nghĩ gì nữa, chỉ có thể quả quyết đồng ý.

Lần này đến tường rào Kim Lăng xử lý dị thú thức tỉnh thu hoạch rất lớn.

Huyết tinh và vương lân không cần nói.

Còn mang về máy bay trực thăng và mười tấn xăng từ tường rào Kim Lăng, quả thật là phúc vận giáng lâm, việc vui từ trên trời rơi xuống, đồng thời hắn cũng đứng ra đầu xong ngọn gió trước mặt tất cả mọi người của tường rào Kim Lăng.

Càng làm vang dội thanh danh của tường rào Miếu Loan.

Phô trương thì phô trương chút.

Nhưng đây cũng là chuyện có cách nào.

"Tạ ơn, Lâm ca." Ngô Đình cười he he, hắn ta càng ngày càng hài

lòng với cuộc sống ở chỗ này, càng cảm thấy bản thân mình thật hạnh phúc, lúc trước cố gắng Hồng tỷ dẫn theo mọi người đến tường rào Miếu Loan là lựa chọn sáng suốt đến mức nào.

Nhìn cuộc sống của Hồng tỷ bây giờ.

Ở đâu ra nhiều tranh đấu tận thế như vậy, chỉ cần ở trong tường rào Miếu Loan làm tốt chuyện của mình là được, có lúc còn thể thể tập yoga nữa.

Không sai, tường rào Miếu Loan có phòng học yoga.

Có người sống sót bình thường là giáo viên dạy yoga, sau khi Hồng tỷ biết được, lập tức đề nghị nàng mở lớp, mà người sống sót kia sau khi đối mặt với chuyện này, cũng có chút mơ hồ.

Nàng thật sự không nghĩ đến, tận thế rồi, còn có thể tiếp tục làm công việc trước kia của mình.

Chuyện này nằm ngoài hiểu biết của nàng.

“Ngươi và ta cần gì cảm ơn chứ, ngươi thuận tiện tập trung thêm một số người, cùng nhau học.” Lâm Phàm cười nói.

“Biết.”

Đây là khoảng thời gian đáng chúc mừng.

Tường rào Miếu Loan có chiếc máy bay trực thăng đầu tiên.

Tất cả phát triển đều sẽ từ từ rồi đến, tường rào Miếu Loan có tiến bộ sao?

Vẫn luôn tiến bộ đó.

“Ngươi nói tường rào Kim Lăng còn đưa cho chúng ta mười tấn xăng?” Lão Chu trừng mắt, tròng mắt sắp rơi ra ngoài, “Ngươi đã làm chuyện gì thế, ngươi cứu vớt toàn bộ tường rào Kim Lăng sao?”

Đừng nói lão Chu kinh ngạc, ngay cả đám người Lê Bạch, Lương Hồng cũng như thế.

Ai ai cũng ngơ ngác nhìn Lâm Phàm.

Nghĩ đến lúc trước bọn hắn mua xăng, ba tấn phải bỏ ra mười viên huyết tinh cấp bốn, thứ đồ chơi này còn chẳng có giá cố định, khi loại tài nguyên xăng này vì một nguyên nhân nào đó, đột nhiên giảm

bớt, giá cả nhất định sẽ tăng vọt.

Bây giờ không tốn một đồng nào, còn đưa những mười tấn.

“Đáp đúng, quả thật không khác gì lời ngươi nói.” Lâm Phàm ngẫm lại câu nói này, hoàn toàn chính xác, không có vấn đề gì cả, nếu như không có hắn đi, tường rào Kim Lăng nhất định bị diệt, không có bất cứ cơ hội nào.

Nghe thấy tin tức này.

Lão Chu không thể kìm nén được ngọn lửa bát quái hừng hực trong lòng, nghiêm mặt lại, muốn biết rõ nội tình.

Lê Bạch, Lục Sơn, Lương Hồng cũng như vậy.

“Tường rào Kim Lăng gặp phải dị thú thức tỉnh cấp chín, hơn nữa còn là dị thú thức tỉnh vương lân.” Lời Lâm Phàm vừa nói ra, như thiên thạch phá vỡ bầu trời, trong lòng bọn hắn kinh hãi không thôi.

Từng người trợn mắt há hốc mồm nhìn Lâm Phàm.

“Chín… Cấp chín? Còn… Còn là dị thú thức tỉnh?” Lão Chu sợ ngây người.

Lâm Phàm vươn tay ra biểu hiện có điều càng quan trọng hơn một chút. “Còn là vương lân.”

“Vương Lân là ai?” Lão Chu hỏi.

Lâm Phàm chậc một tiếng, nhìn về phía lão Chu, “ĐƯợc rồi, chúng ta không nhắc đến chuyện vương lân hay không vương lân trước, quay về trọng điểm, dị thú thức tỉnh cấp chín.”

Thứ đồ chơi vương lân này, đối với người vẫn luôn ở tỉnh Dưỡng Lão mà nói, đương nhiên có rất ít người biết.

Dù sao cũng chưa từng nhìn thấy, biết cái rắm.

Ngược lại khi Lê Bạch nghe thấy vương lân, ánh mắt càng kinh hãi, rõ ràng là có biết đến.

Chương 423 - Các ngươi đều rất tốt, phát tài. (5)

“Được rồi.” Lão Chu gật đầu đáp, sau đó tiếp tục nói, “Tường rào Kim Lăng kia gặp được dị thú thức tỉnh cấp chín mà vẫn chưa bị diệt mất đâu, tình hình rõ ràng là không có việc gì, nhưng ngươi đừng nói

là ngươi giết đấy?”

Lâm Phàm nhìn về phái lão Chu, “Thật sự bị ngươi nói trúng rồi.”

Lão Chu:…???

Lê Bạch:…?

Đoàn người đều rất mê mang.

KHông phải, đại ca, từ lúc nào mà ngươi đang yên đang lành đã đạt đến trình độ có thể săn giết được dị thú thức tỉnh cấp chín vậy.

Bọn ta không phải vẫn luôn quan quẩn ở giai đoạn cấp năm, cấp sáu sao?

Cái khoảng cách này có chút không thích hợp rồi đó?

Dù sao thì dựa vào trí não thông minh của chúng ta, rất khó làm rõ được mấu chốt trong đó.

Lâm Phàm biết bọn hắn rất khiếp sợ, rất khó tin tưởng, nhưng sự thật chính là như vậy, huống hồ, hắn cũng không muốn giấu giếm bọn họ, dù sao khi biết được người quản lý bên cạnh ngay cả dị thú thức tỉnh cấp chín cũng có thể giết được.

Cảm giác đầu tiên của bọn hắn là gì?

Đương nhiên là cảm giác an toàn bùng nổ.

Nếu là trước kia, khi bọn hắn bị một vị Giác Tỉnh giả cấp bảy uy hiếp, có lẽ bọn hắn sẽ nghĩ, người quản lý mạnh nhất của chúng ta cũng chỉ mới cấp sáu, ta không thể chọc thêm phiền phức cho tường rào, cho người quản lý, nên nhịn thì cứ nhịn đi.

Dù sao sau khi trở về, cũng không thể nói cho Lâm Phàm.

Nếu không tạo ra một kẻ địch mạnh mẽ không thể đối phó được không phải là lựa chọn sáng suốt.

Nhưng bây giờ biết được ngay cả dị thú thức tỉnh cấp chín mà hắn cũng có thể giết được, khi gặp lại Giác Tỉnh giả cấp bảy kia một lần nữa, trực tiếp chặn đối phương lại, ngươi đợi đó cho ta, bây giờ ta lập tức đi gọi người, để người quản lý của ta đến đánh ngươi.

Để ngươi xem cái gì gọi là cường giả, cái gì gọi là nhân vật ngươi không thể đắc tội được.

Thấy bọn họ còn đang hoang mang.

Lâm Phàm trực tiếp mở miệng nói, “Đừng ngây người ra đó nữa, bây giờ ta rất khó giải thích quá trình cho các ngươi biết, nhưng bây giờ ta muốn hỏi một chút, các ngươi có từng nhìn thấy huyết tinh của dị thú thức tỉnh cấp chín chư?”

Mọi người điên cuồng lắc đầu, đừng nói là cấp chín, ngảy cả cấp tám cũng chưa từng nhìn thấy.

“Hôm nay các ngươi có phúc được thấy, để ta mở mang kiến thức giúp các ngươi.” Lâm Phàm trực tiếp lấy Lạt Điều ra, mà viên huyết tinh thì đang bị Lạt Điều hấp thu.

Lâm Phàm lấy huyết tinh từ trong thân thể Lạt Điều ra, Lạt Điều đang hấp thu năng lượng trừng mắt, mê mang nhìn người chăn nuôi,

Làm gì thế?

Ta đang hấp thu mà, ngươi quấy rầy ta như vậy, không cảm thấy rất quá đáng à?

“Lạt Điều, ta cho bọn hắn nhìn huyết tinh cấp chín một chút, bọn hắn chưa từng nhìn thấy, ta cho bọn hắm xem một chút.” Lâm Phàm nói.

Lạt Điều nghe hiểu.

Cũng có thể hiểu được.

Cho bọn hắn thêm kiến thức cũng tốt.

“Huyết tinh cấp chín có màu tím à…” Lão Chu tự lẩm bẩm một mình, trên mặt có sự kinh ngạc, từ đầu đến cuối đều trừng mắt, xem rất cẩn thận, thậm chí còn ngửi thử, muốn ngửi xem mùi của huyết tinh cấp chín như thế nào, ừm… Thơm.

“Màu tím, có đồ án năng lực, thật là một viên huyết tinh chứa năng lượng khủng bố của dị thú thức tỉnh cấp chín.” Lê Bạch vô cùng chấn động về viên huyết tinh này.

Chỉ với thứ đồ chơi này, quả thật là chí bảo vô giá.

Cho dù lấy thêm nhiều huyết tinh cấp tám, chỉ sợ cũng không có người nào đồng ý hối đoái.

Đến loại cấp bậc này, số lượng đã không thể nào bổ sung được.

Mà chân chính chính là chất lượng.

Huống hồ cho dù có Giác Tỉnh giả cấp chín, có thể giết được dị thú thức tỉnh cấp tám, nhưng chưa chắc có thể giết được dị thú thức tỉnh cấp chín, đây chính là tầm quan trọng của huyết tinh dị thú thức tỉnh cấp chín.

Huyết tinh ngang hàng cũng có chênh lệch.

Lâm Phàm ném huyết tinh cho Lạt Điều, Lạt Điều vòng quanh huyết tinh, vèo trở lại trong ngực Lâm Phàm, tiếp tục hấp thu năng lượng.

“Bây giờ các ngươi biết rồi chứ, vì sao tường rào Kim Lăng lại đưa nhiều đồ như vậy, bởi vì ta thật sự cứu vớt bọn hắn.”

Đám người nghe thấy vậy.

Đã hiểu.

Thì ra là thế…

Ngày tiếp theo, sáng sớm.

Một đám trẻ nhỏ vây quanh chiếc máy bay trực thăng toàn thân đen kịt, miệng ríu rít nói chuyện.

“Oa, đây chính là máy bay lớn đó, rất đẹp.”

“Đây không phải máy bay lớn, đây là máy bay nhỏ, gọi là máy bay trực thăng, ta từng nhìn thấy hình ảnh trong sách, chỉ là có vài chỗ không giống lắm, nhưng tổng thể thì chính là như vậy.”

“Thật đẹp mắt.”

“Đúng vậy, trong sách nói đều là thật đó.”

Đám trẻ này đều sinh ra trong tận thế, chưa từng nhìn thấy máy bay trực thăng.

Bây giờ có vật thật xuất hiện trước mắt, nhất định có thể khiến bọn hắn vô cùng kích động.

“Các ngươi nhìn kỹ, chờ ta có năng lực, ta nhất định có thể trở thành người chuyên lái cái máy bay trực thăng này.” Trong đám trẻ, dáng người Lê Chí Cường cao cao, siết chặt tay thành nắm đấm, vô cùng nhiệt tình nói.

“Thế nhưng ta nghe nói người điều khiển chính là Ngô thúc thúc.”

“Không sao cả, ta cứ để Ngô Đình thúc thúc làm trước.”

Ngô Đình đang ở trong khoang điều khiển nghe huấn luyện viên giảng giải công năng của từng cái nút, sao có thể không nghe thấy âm thanh bên ngoài, những tiếng nói khác thì không sao, chỉ có lời của Lê Chí Cường là hắn ta nghe rất rõ.

Xuyên thấu qua cửa sổ phi cơ nhìn đứa nhỏ, tiểu tử này, tuổi còn trẻ mà đã muốn cướp bát cơm của Ngô thúc thúc ngươi, xem ra công việc lão Lê giao cho ngươi vẫn quá ít, đợi lát nữa phải trò chuyện với lão Lê một chút, tăng thêm chút gánh nặng trên vai ngươi.

Chương 424 - Ngươi biết đó, ta am hiểu tu luyện Thiết Sa Chưởng.

Tường rào Miếu Loan phát triển thế nào đều hiện rõ trong mắt mọi người, nhất là chuyện tường rào Kim Lăng tặng máy bay trực thăng đến, lại càng lưu truyền rộng rãi trong tường rào.

Tất cả mọi người đều vô cùng nhiệt tình.

Bọn hắn biết cũng không nhiều, chỉ là cảm thấy ngay cả tường rào cỡ lớn người ta cũng chủ động đưa tặng đồ, chẳng phải nói rõ tiềm lực của tường rào Miếu Loan chúng ta vô hạn sao?

Nếu để cho bọn hắn biết vì sao tường rào Kim Lăng lại tặng lễ.

Có lẽ, bọn hắn sẽ kích động khó có thể ngủ được.

Lâm Phàm đang đi dạo trong tường rào, nhìn bên này một chút, nhìn bên kia một chút, một vài cơ sở kiến trúc ở tường trong đang cải tiến, đám người sinh sống trong tường rào cũng đang bận rộn, ai ai cũng có chuyện mình cần làm.

Hắn đi tìm Lăng Thanh, nhìn tình hình chỗ các nàng một chút, mặc dù thời gian bọn họ đến không lâu, nhưng cũng đã dần dần dung nhập vào trong, thân là Giác Tỉnh giả cấp bốn, nàng cũng là một chiến lực cao cấp của tường rào Miếu Loan.

Hơn nữa còn có chút thân cận với Lương Hồng, rõ ràng nữ nhân dễ hấp dẫn nữ nhân nhất.

Đương nhiên là vậy, Lăng Thanh cũng tiếp xúc với phương pháp tu hành thuật thổ nạp.

Vừa mới bắt đầu, nàng còn bán tin bán nghi với thuật thổ nạp mà họ nói đến, cảm thấy không thực tế, nhưng mãi đến khi Lương Hồng điều động khí huyết ở trước mặt nàng, khuếch tán ra khỏi người, nàng mới hoàn toàn tin tưởng.

Biết được thuật thổ nạp là do chính bản thân quản lý Lâm sáng tạo ra, càng kinh hãi không nói được gì, nhất thời không biết nên nói gì mới tốt.

Chỉ có thể nói, có thể gia nhập tường rào Miếu Loan, là phúc của bọn họ.

Lúc này, Lâm Phàm nghĩ đến một chuyện.

Không ít người tu luyện thuật thổ nạp, nên tuyển thêm đám người tiếp theo, truyền thụ cho bọn họ, đi tới, đi tới, hắn nghe tiếng lốp bốp ầm ầm, dừng bước lại, nhìn về phía xa.

Đột nhiên nhìn thấy mấy người đứng trước mấy cái cọc gỗ.

Bọn hắn không phải là Giác Tỉnh giả, cũng không phải Liệp Sát giả, hành động lúc này khiến Lâm Phàm vô cùng tò mò.

Đột nhiên.

Một nam tử trong đó gầm nhẹ một tiếng, “Khí huyết như hồng, đánh nổ ngươi.”

Nói xong lập tức đánh một quyền về phía cọc gỗ.

Phịch một tiếng.

Khi nắm đấm va chạm với cọc gỗ, cọc gỗ chấn động, cho dù chưa thể một quyền đánh nổ cọc gỗ, nhưng đã có thể để lại dấu vết trên cọc gỗ.

“Được, trâu bò.”

“Ngưu ca, uy thế từ một quyền này của ngươi thật đáng sợ.”

Người xung quanh kinh hô.

Mà nam tử được gọi là Ngưu ca, đắc ý ngẩng đầu lên, chỉ là cái tay đang đặt sau lưng có hơi run run.

Một quyền vừa rồi đánh có chút mãnh liệt.

Nhưng nhìn ánh mắt đám người kia nhìn mình, đó là ánh mắt sùng bái, đã khi nào mình được đãi ngộ như vậy, đó là chuyện hoàn toàn không thể nghĩ đến đó.

Cho nên đau đớn này có là gì đau chứ?

Cũng chẳng phải gãy xương, sợ cái gì chứ.

Đối mặt với sự tán dương của mọi người, Ngưu Nam xua tay nói, "Đâu có, ta đây cũng chẳng là gì cả, muốn nói người thật sự lợi hại thì chính là người quản lý của chúng ta, nói thật, chúng ta phải cảm tạ người quản lý này, nếu như không phải người quản lý đại công vô tư, chúng ta sau có thể học được công pháp như vậy, người quản lý cho chúng ta còn sống có tôn nghiêm, có động lực để sống tiếp đó."

"Ngươi nói rất đúng."

"Cảm ơn người quản lý."

Đám người lần lượt gật đầu, vô cùng tán thành chuyện này.

Nếu không có người quản lý, bọn hắn sao có thể có được cuộc sống như bây giờ? Lâm Phàm đứng ở đằng xa, yên lặng nhìn một màn này, một quyền của Ngưu Nam đối với cọc gỗ khiến hắn rất kinh ngạc, không ngờ trong người sống sót bình thường, lại có người có thể điều động khí huyết ngưng tụ trên nắm tay, tạo thành tổn thương nhất định.

Đây là chuyện hắn chưa từng nghĩ đến.

Xem ra trước kia vẫn quá ít chú ý, hắn đối với chuyện đám người tu luyện thuật thổ nạp, vẫn không chú ý nhiều, nếu như không phải hôm nay nhàn rỗi không có việc gì, đi dạo đến đây, thật sự không ngờ ở trong tường rào, trừ lão Lê có thiên phú tu luyện ra, lại còn có một nhân tài không thua gì lão Lê, thậm chí còn mạnh hơn.

"Khụ khụ."

Một tiếng ho khan vang lên.

Thu hút sự chú ý của hắn.

"Người quản lý, chào."

Bọn hắn nghe thấy tiếng của người quản lý vang lên, lập tức cung kính hỏi thăm.

Lâm Phàm mỉm cười đi tới, "Ừm, đánh không tệ."

Nên tán dương thì vẫn phải tán dương.

Ngưu Nam nhận được sự tán dương của người quản lý, ngẩng đầu lên, trong lòng vô cùng vui vẻ.

"Các ngươi có thể làm được như hắn không?" Lâm Phàm cười hỏi.

Đám người lắc đầu, "Người quản lý, chúng ta không làm được như Ngưu ca, bây giờ chúng ta chỉ có thể cảm ứng khí huyết trong cơ thể."

Bọn hắn cũng rất khó hiểu với cái này, rõ ràng mọi người cùng nhau tu luyện, thế nhưng Ngưu ca tiến bộ thần tốc, bó xa bọn hắn ở lại đằng sau, có thể nhìn nhưng không cảm nhận được

"Các ngươi cũng không tệ, trong những người tu luyện thuật thổ nạp, thuộc về trung tầng, chỉ cần không ngừng cố gắng, ta nghĩ các ngươi sẽ nhanh chóng tiến bộ đến trình độ điều động khí huyết." Lâm Phàm khích lệ.

Kiểu cổ vũ như vậy có tác dụng, dù sao thì hắn cũng là người quản lý, là người khai sáng ra môn thuật thổ nạp này..

Nếu như là người khác nói với bọn hắn như vậy.

Bọn hắn nhất định sẽ nghĩ, giả bộ ra vẻ, khiến người khác cảm thấy ngươi rất ưu tú.

Nhưng đối mặt với sự tán thưởng của người quản lý, bọn hắn cảm thấy đây là một loại tán thành của người quản lý đối với bọn hắn.

"Ngưu Nam, ngươi có thể đánh lại một quyền cho ta xem một chút không?" Lâm Phàm hỏi.

Nghe thấy vậy.

Chương 425 - Ngươi biết đó, ta am hiểu tu luyện Thiết Sa Chưởng. (2)

Ngưu Nam không hề nghĩ ngợi, "Đương nhiên không thành vấn đề."

Vào giờ phút này, đối với Ngưu Nam mà nói, tất cả suy nghĩ trong đầu hắn ta đều ném hết ra sau ót, chuyện duy nhất nghĩ đến chính là một quyền tiếp theo này, nhất định phải đánh thật xinh đẹp, hơn nữa

không chỉ cần xinh đẹp, mà phải đánh ra khí thế, so với một quyền vừa rồi càng hung mãnh, càng hung tàn.

“Làm phiền các ngươi tránh chỗ một chút, ta muốn vận khí.” Ngưu Nam nói với đồng bạn bên cạnh.

Các đồng bạn tránh ra.

Mà Lâm Phàm đứng bên cạnh cũng tránh ra.

Ngưu Nam vội vàng nói, “Người quản lý, ngài không cần tránh, ngài ở bên cạnh ta, sẽ khiến ta lực lượng của ta sung mãn vô tận.”

Lâm Phàm:…

Đồng bàn: A…

Thì ra bọn ta là thứ vướng bận.

“Xin bắt đầu biểu hiện của ngươi.” Lâm Phàm nói.

Sau khi hắn nói xong lời này, vẻ mặt Ngưu Nam đột nhiên nghiêm túc lại, tinh khí thần rực rỡ hẳn lên, biến hóa như vậy khiến Lâm Phàm cảm thấy thật khó tin, nhân cách mị lực của mình thật sự mạnh mẽ như vậy sao?

Thậm chí còn có thể ảnh hưởng đến tinh thần khí thế của đối phương.

Ngưu Nam đi đến trước cọc gỗ, nắm chặt nắm đấm, một quyền lúc trước khiến nắm đấm của hắn ta có chút đau nhức, nhưng vào giờ phút này, cảm giác đau đớn kia đã không còn sót lại một chút gì nữa, bởi vì có người quản lý bên cạnh đã vô hình tiếp cho hắn ta tràn đầy năng lượng.

Trong lòng hắn ta yên lặng suy nghĩ.

Xin lỗi nắm đấm, vì có thể biểu diễn thật tốt trước mặt người quản lý, ta chỉ có thể bỏ qua ngươi.

Điều động khí huyết trong cơ thể, từng tia từng tia khí huyết ngưng tụ trên nắm đấm.

Lâm Phàm có thể cảm nhận rõ ràng khí huyết trong cơ thể hắn ta đang di chuyển, tuy rằng cũng không mạnh mẽ, nhưng đối với người mới học mà nói, đã không tệ rồi.

Trong chốc lát.

Ngưu Nam hít một hơi thật sâu, không hề nghĩ ngợi, đấm ra một quyền, ngay chính giữa cọc gỗ, phịch một tiếng, một luồng kình đạo khí huyết xuyên qua cọc gỗ, phía sau cọc gỗ nổ tung, mảnh gỗ vụn bắn tung tóe.

Uy lực của một quyền này có lớn hơn so với lúc trước rất nhiều.

Lâm Phàm kinh ngạc.

Thật là lợi hại.

Rất lợi hại, có thể tu luyện đến tình trạng này, thiên phú của Ngưu Nam rất mạnh, tuyệt đối người bình thường không thể so sánh được.

“Oa…” Các đồng bạn khiếp sợ kinh hô, hai mắt trợn tròn, có người đi đến phía sau cọc gỗ, “Phía sau cọc gỗ đã bị nổ tung, cái này khiến ta nhớ đến câu nói cách sơn đả ngưu, rõ ràng là đánh ở phía trước, nhưng bị thương lại là ở phía sau.”

Lúc này Ngưu Nam đứng thẳng tại chỗ, mím môi, răng run lập cập, chỉ nhìn thấy tay phải kia, từ mắt thường cũng có thể thấy được đang sưng tấy lên.

Nhưng hắn ta vẫn cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh.

Giống như cái tay này không phải là của hắn ta vậy.

“Người quản lý, ngài nhìn một quyền này của ta có ổn không.” Ngưu Nam mong đợi hỏi.

“Nào chỉ ổn, phải nói là quá lợi hại.”

Lâm Phàm nắm tay của hắn ta, vừa muốn nói nắm đấm này của ngươi đúng là vì chiến đấu mà thành, lại phát hiện tay của đối phương đã sưng đỏ lên, sờ tới sờ lui cảm nhận không tốt lắm.

Bị phát hiện.

Mu bàn tay sưng đỏ đụng một cái là đau, Ngưu Nam nhịn đau, bình tĩnh tự nhiên nói, “Người quản lý, ngài có chỗ không biết, ta cũng từng là người yêu thích võ học, từng tu luyện Thiết Sa Chưởng, ngài đừng nhìn mu bàn tay của ta có chút sưng lên, đó cũng là do ta thường lấy tay bổ đá cuội, sau khi luyện tập trăm ngàn lần, mới luyện thành một tay lão luyện như vậy.”

Khoác lác thì ai mà không biết.

“A, khó trách ngươi tu luyện nhanh như vậy, hóa ra là có nội tình này, không sai, xem như không tệ.” Lâm Phàm sao có thể không biết đối phương đang làm màu, nhưng từ trước đến nay hắn đều sẽ không vạch trần, mà vỗ bả vai Ngưu Nam, “Ngươi không tệ, ta muốn trao cho ngươi thêm chút trách nhiệm, ngươi có đồng ý không?”

Nghe thấy lời này, Ngưu Nam lập tức nâng cao tinh thần.

“Xin người quản lý cứ trao trách nhiệm cho ta, Ngưu Nam ta một lòng chia sẻ ưu phiền với người quản lý.” Ngưu Nam đứng thẳng eo, ánh mắt đầy lửa nóng.

Hắn ta biết, có thể được người quản lý giao cho trách nhiệm, đó chính là đi vào tầng hạch tâm của tường rào Miếu Loan.

Trong vòng tròn người sống sót bình thường này, nhân vật truyền kỳ trong lòng bọn hắn chính là Vương Đại Bảo.

Giống như mọi người, Vương Đại Bảo chính là người sống sót bình thường, ném ở trong đám người thì hắn ta chưa chắc đã được chú ý đến, chỉ là người như vậy, lại được quản lý Lâm coi trọng, từ đó giao cho hắn ta trách nhiệm, bây giờ lắc mình biến hóa, người ta đã trở thành nhân viên hạch tâm của tường rào Miếu Loan rồi.

Ai cũng hâm mộ, ai cũng muốn bản thân mình may mắn như vậy.

Bây giờ, Ngưu Nam cảm thấy con đường này, mình đã bước ra một bước, hắn ta nhớ đến lời Vương Đại Bảo nói, cố gắng, thành tâm, nhất định sẽ có hồi báo.

Bây giờ xem ra, quả nhiên là thật.

“Qua một thời gian ngắn, ta chuẩn bị triển khai nhóm dạy học thuật thổ nạp thứ ba, thành viên mới sẽ giao cho ngươi tổng hợp, ngươi sẽ là huấn luyện viên của bọn hắn, ngươi có cảm thấy áp lực hay không?” Lâm Phàm hỏi.

“Không có, tuyệt đối không có bất cứ áp lực gì.” Ngưu Nam điên cuồng lắc đầu.

Nói đùa.

Cái này thì có gì áp lực cơ chứ?

Đơn giản chính là chuyện không cần phải suy nghĩ đấy.

“Rất tốt, tiếp tục cố gắng.” Lâm Phàm cổ vũ vài câu, lại vỗ bả vai hắn ta, quay người rời đi.

Sau khi hắn rời đi.

Đám người vây quanh Ngưu Nam ở giữa.

“Ngưu ca, có phú quý rồi đừng quên chúng ta.”

“Nhóm thành viên mới thứ ba nhất định có 200 người, Ngưu ca sẽ nhanh chóng trở thành huấn luyện viên của 200 người, nếu như là trước kia, nhất định chính là cấp bậc tổng giáo đầu.”

Chương 426 - Ngươi biết đó, ta am hiểu tu luyện Thiết Sa Chưởng. (3)

“Bảo ca quả nhiên nói không sai, ta từng cho rằng hắn và người quản lý có giao dịch bí mật mà người khác không thể biết, bây giờ xem ra, thật sự chỉ cần cố gắng, thì sẽ được nhìn trúng.”

Lạch cạch!

Ngưu Nam vỗ đầu chó của đối phương, “Nói mê sảng gì vậy, phải tôn kính với người quản lý, nếu không ta xử ngươi.”

“He he, ta chỉ nói một chút thôi.”

“Nói một chút cũng không được, trong lòng ta, người quản lý chính là cha mẹ tái sinh…”

Lúc này.

Lâm Phàm đã đi xa trầm tư.

Hắn cảm thấy mình cần phải kiểm tra tiến triển tu luyện thuật thổ nạp của đám người một chút.

Tu luyện khác với trở thành Giác Tỉnh giả hoặc Liệp Sát giả.

Thứ đồ chơi này thật sự cần xem thiên phú.

Có người nhìn bình thường không có gì lạ, không có chút thu hút gì, nhưng về phương diện tu luyện thuật thổ nạp, có thiên phú cực lớn, bây giờ số lượng người sống sót ở tường rào Miếu Loan đã mấy ngàn.

Cho dù hắn một lòng muốn bồi dưỡng bọn hắn thành Giác Tỉnh giả

hoặc Liệp Sát giả, vậy thì cũng cần phải có nhiều huyết tinh và thịt dị thú mới được.

Muốn khiến bọn hắn đều có thực lực, dựa vào huyết tinh và thịt dị thú thì không thực tế lắm.

Nhưng thuật thổ nạp thì lại có năng lực như vậy.

Hắn chuẩn bị chọn lựa những người có thiên phú ra, khả năng số lượng sẽ không nhiều, nhưng ít ra có thể nắm chắc, đó là người nào.

Nghĩ đến đây.

Hắn cảm thấy khoảng thời gian này có thể hành động rồi.

…

Tường rào Ma Đô.

Cái tường rào cỡ lớn này đã bị phá hỏng không còn hình dáng, mấy cái tường thành đã bị vỡ nát thành lổ hổng khổng lồ.

Loại tường thành dày đặc như tường rào Ma Đô này, cũng không phải dị thú nào cũng có thể xé rách.

Sợ là cũng chỉ dị thú thức tỉnh cấp chín mới có thực lực đáng sợ như vậy.

Lúc này.

Một chiếc máy bay trực thăng từ đằng xa đến, xoay quanh trên không tường rào.

Ba bóng người không có trang bị phòng hộ nào, nhảy xuống bên dưới, ầm ầm ầm… Ba tiếng vang truyền đến, ba người thần bí vững vàng rơi xuống mặt đất.

Hai nam một nữ, đều rất trẻ trung, tối đa cũng chỉ khoảng ba mươi tuổi.

Nữ tử có dung mạo bình hường, tóc ngắn, khóe miệng có vết sẹo, kéo dài đến tận bên tai, ánh mắt lạnh lùng, sau khi hạ xuống, lập tức quan sát tình huống xung quanh, nhìn xem có còn dị thú hay không.

Hai vị nam tử khác thì có bộ dáng bình thường, mỗi người cầm lưỡi búa và rìu sắt, hình thể cường tráng, cơ bắp trần trụi lộ ra bên ngoài, nhìn lực bộc phát có vẻ vô cùng tràn đầy.

“Tường rào Ma Đô nói không còn lập tức không còn, ha ha…” Nam tử đeo rìu vừa cười vừa nói, đối với những thi thể xung quanh kia cũng không để ý nhiều, đều là người sống sót từ trong đống người chết, chút cảnh tượng này có gì sợ sệt.

Thậm chí để ngay cả bản thân mình ra tay, xé thịt người nhét vào miệng cũng là chuyện đã từng làm.

Tâm đã sớm lạnh đến biến thái.

Bọn hắn đứng quanh một cái hố kéo dài sâu xuống mặt đất, từ phía trên nhìn xuống, chỉ là một màu đen kịt, có vẻ như sâu không thấy đáy, nữ tử lấy từ bên hông ra một cái pháo sáng ném vào.

Khi ánh lửa xuất hiện, bóng đêm xung quanh lui đi, thấy rõ ràng tình hình bên dưới, là có một loại dị thú nào đó từ bên trong đào ra cái hố sâu như vậy.

Một lát sau, pháo tiếp tục rơi xuống, nhưng đã không còn ánh lửa nữa.

Cái hố rất sâu.

“Có nhảy xuống không?” Nữ tử hỏi.

“Nhảy.”

“Nhất định phải nhảy.”

Ba người không do dự chút nào, trực tiếp nhảy vào nơi xa lạ, cho dù ai cũng phải cẩn thận, trong quá trình bọn hắn rơi xuống, tay đã sớm sờ vũ khí trong người, nếu có dị thú ẩn hiện, không nói hai lời, trực tiếp đập đối phương mấy cái.

Một lát, hai chân chạm đất, giẫm chân lên mặt đất khiến người ta an tâm hơn rất nhiều.

Nữ tử lấy đèn pin ra, bật lên, ánh sáng mạnh chiếu ra, chỉ trong chớp mắt, hoàn cảnh đen kịt trước mắt đã được chiếu sáng rõ, loại đèn pin có công suất cực lớn này, có phạm vị bao trùm rất rộng, khi sử dụng vào buổi tối, trong phạm vi mấy chục mét đều không khác gì lúc ban ngày.

Hiệu quả rất cường đại, là đồ vật cần thiết khi ra ngoài.

Nữ tử cầm đèn pin chiếu xung quanh, phát hiện không gian nơi này còn lớn hơn tưởng tượng.

Nam tử cầm búa nói, “Sao nơi này lại lớn như vậy, cao như vậy, mẹ nó ta hoài nghi nơi này là nơi sinh sống của dị thú.”

Nam tử cầm rìu nói, “Chính là nơi ở của dị thú, các ngươi nhìn những cánh tay người máy ở xung quanh kia đi, nhìn xem có phải giống như đang giam cầm gì đó không?”

Cánh tay người máy trên tường đều bị phá hỏng, giống như bị xé nát rơi ra, nhất là cái cánh tay người máy giống móng vuốt kia, móng vuốt rất lớn, vừa nhìn đã biết dùng để bắt quái vật khổng lồ.

Bọn hắn hiểu rõ, tường rào Ma Đô bị huỷ diệt chắc chắn có liên quan đến thứ đồ chơi này.

“Đi, nhanh chóng tìm thứ chúng ta cần.” Nữ tử xác định rõ phương hướng, lập tức đi về phía đó, nơi đó có một thông đạo.

Hai vị nam tử đi theo phía sau, vừa đi vừa quan sát tình hình xung quanh.

“Qua bên kia, bên kia chắc hẳn là phòng chỉ huy.”

Nam tử cầm búa vươn tay ra, chỉ vào vách tường pha lê ở chỗ cao, nơi đó nhất định là phòng quan sát, cũng chính là phòng chỉ huy, dù sao thì nếu như lúc trước nơi này dùng để giam cầm dị thú, vậy nhất định phải quan sát từ chỗ cao.

Nữ tử quay đầu nhìn về phía nam tử cầm búa, “Ngươi đừng nói chuyện, kết cấu bên trong tường rào Ma Đô chúng ta đã có, hướng dẫn định vị còn đang bật, ngươi nói những cái này để làm gì?”

Nam tử cầm búa nhún vai, “Quên…”

Chương 427 - Ngươi biết đó, ta am hiểu tu luyện Thiết Sa Chưởng. (4)

Nam tử cầm rìu đi ngang qua bên cạnh hắn ta, vỗ vai hắn ta, bản thân hiểu rõ, khi một người nam nhân thích một nữ nhân, hành động của bản thân nhìn có vẻ rất đáng yêu, rất vui vẻ, nhưng trong mắt người ngoài, đó chính là kẻ ngốc.

Chỉ là bản thân người đó không cảm nhận được thôi.

Rất nhanh, bọn hắn đã đi đến phòng chỉ huy, thiết bị chỗ này cũng không bị phá hỏng, đồng thời còn có nguồn điện.

Nữ tử đi đến trước thiết bị, lấy ra một cái USB đã sớm chuẩn bị sẵn, trong chốc lát, chương trình bên trong tự động khởi động, bắt đầu sao chép tất cả dữ liệu của tường rào Ma Đô.

Chờ đợi là quá trình rất buồn tẻ vô vị, xung quanh rất an tĩnh, loáng thoáng chỉ có thể nghe tiếng nước nhỏ giọt.

Sau khi sao chép dữ liệu xong, chương trình tự đồng tiêu huỷ mọi dữ liệu trong thiết bị của tường rào Ma Đô.

Nữ tử rút USB ra, cất kỹ, chuẩn bị rời đi.

Màn hình của phòng chỉ huy đột nhiên sáng lên.

Thay đổi đột ngột này khiến bọn hắn giật mình.

Nhìn về phía màn hình, trên màn hình hiện lên một cái khoang pha lê, trong khoang có một nam tử trần truồng đang nằm, trên người nam tử cắm đủ loại dụng cụ, lồng ngực phập phồng, cho thấy rõ đối phương còn sống.

Ba người liếc nhìn nhau.

“Đây không phải chuyện trong phạm vi nhiệm vụ của chúng ta.” Nữ tử nói.

Nam tử cầm búa nói, “Quả thật là vậy.”

Nam tử cầm rìu nói, “Đây có thể là một bí mật khác trong tường rào Ma Đô, nếu như chúng ta vận chuyển người này về, chắc hẳn sẽ hoàn thành nhiệm vụ vượt mức, thậm chí sau khi bên kia chỉnh lý xong mọi dữ liệu của tường rào Ma Đô, nhất định sẽ phát hiện ra chuyện này, đến lúc đó chẳng phải còn phải đi thêm một chuyến nữa.”

“Ngươi nói có lý.” Nam tử cầm búa cảm thấy rất có lý.

Nữ tử nghĩ nghĩ, cuối cùng gật đầu.

Cũng may nữ tử am hiểu một chút về kỹ thuật, rất nhanh đã thao tác xong, tìm được vị trí của cái trụ pha lê này.

Khi bọn hắn đến chỗ đó, cửa lớn đóng chặt, không có mật mã và thẻ, bọn hắn cũng không thể nào tiến vào.

Nam tử cầm rìu đấm xuyên cửa lớn, sau đó tay không xé rách.

Không có cửa nào có thể ngăn cản bọn hắn, chỉ sợ cửa không đủ rắn chắc thôi.

Bọn hắn đến chỗ vật chứa, nhìn nam tử trần truồng bên trong, bộ dáng rất trẻ trung, nhiều nhất chỉ khoảng chừng 20 tuổi, các thông số thể hiện từ thiết bị xung quanh cho thấy rõ, biểu hiện sinh mạng vẫn còn.

Nam tử cầm búa thô bạo phá vỡ trụ pha lê, gỡ hết dụng cụ trên người đối phương, trực tiếp vác lên người.

"Đi thôi."

Đột nhiên.

Nam tử bị vác lên vai đột nhiên mở mắt ra, hai con ngươi màu vàng, bất ngờ vươn tay thọc vào lồng ngực của nam tử cầm búa, phù một tiếng, nắm ngón tay nắm chặt lấy trái tim của nam tử này.

Hai người đi phía trước nghe được động tĩnh sau lưng, lập tức kinh hãi, vội vàng quay đầu, khi bọn hắn nhìn thấy đồng bạn ngã trên mặt đất, nam tử trần truồng mà bọn hắn phát hiện ra kia, trong tay cầm trái tim nhét vào trong miệng, ăn đến mức máu tươi nhuộm đỏ khoé miệng.

"Mẹ nó ngươi muốn chết." Nam tử cầm rìu tức giận, hung hăng bổ rìu về phía nam tử trần truồng.

Phịch một tiếng.

Nam tử trần truồng bị trúng một kích, tựa như viên đạn nện vào vách tường, lõm xuống.

"Hô..." Nam tử cầm rìu vội vàng chạy đến bên cạnh đồng bạn, "Thế nào? Ngươi thế nào?"

Chỉ là mặc kệ hắn ta gọi thế nào.

Đồng bạn cũng không có phản ứng.

Trái tim bị móc ra, đã không thể nào sống được.

"Khốn khiếp, ông đây phải giết chết ngươi." Nam tử cầm rìu tức giận tím mặt, ánh mắt tràn ngập lửa giận, đối phương đáng chết, không quan tâm hắn ta có tác dụng gì, đều không dùng được.

"He he he..."

Nam tử lõm vào vách tường cười trầm thấp, âm thanh lạnh lẽo, giống như tiếng của Ác Ma.

Đối phương cử động, đá vụn trên người lăn xuống mặt đất, hắn ta từ trong vách tường lõm đứng lên, xoay xoay cổ, tiếng xương cốt kẽo kẹt vang lên, đối mặt với nam tử cầm rìu đang tức giận, hắn ta chỉ phe phẩy tay, biểu thị khinh thường.

Ngay sau đó.

Tiếng bành trướng vang lên.

Thân thể của nam tử trần truồng vốn dĩ gầy yếu, nhưng đột nhiên, giống như được cái gì đó tăng cường, hình thể bành trướng, cơ bắp xuất hiện từng khối, thậm chí hiện ra ánh sáng, nhìn giống như áo giáp.

“Cái gì? Đây là…”

Nam tử cầm rìu kinh ngạc, tình hình trước mắt đừng nói có bao nhiêu quen thuộc, đây là một loại năng lực, mà năng lực này chính là của đồng bạn hắn ta.

Nam tử trần truồng bước từng bước một đến, nhặt búa sắt trước mặt lên, vẻ mặt dữ tợn, đánh một búa về phía đối phương.

ĐỐi mặt với một kích này.

Nam tử cầm rìu vung rìu lên chống lại, ầm vang một tiếng, gan bàn tay rách ra, lực lượng cực mạnh đẩy hắn ta lui về sau, khó mà ngăn cản.

Lực lượng của đối phương còn cao hơn hắn ta.

“Chạy đi, đừng quan tâm đến ta.” Nam tử cầm rìu quay đầu hô.

Bảo nữ tử nhanh chóng chạy trốn.

Đánh thắng được hay không, ngay lần đầu tiên giao đấu đã xác định được.

ĐỐi phương chính là quái thai không biết rõ.

Nữ tử lui về sau, xoay người chạy.

Thực lực của hai người bọn họ mạnh nhất, một người đã bị giết, một người đang vung rìu ngăn cản, gây ra trùng kích đáng sợ, đồng thời

bảo nàng mau chạy trốn, thân là người sống sót trong tận thế, có thể sống đến bây giờ, phương châm chính là nghe theo lời người khác.

Cho dù ở lại thì có thể làm được gì chứ.

Kết quả vẫn chỉ có một.

Ầm ầm!

Sau lưng vang lên tiếng ầm vang, đó là tiếng va chạm đối diện, ngay sau đó, từng tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Nàng biết tình hình không ổn.

Nhưng nàng không quay đầu lại.

Trở về mặt đất, nhảy lên một cái, quay lại máy bay trực thăng, không đợi người điều khiển lấy lại tình thần, nàng vội vàng thúc giục.

Chương 428 - Xé toang nguỵ trang, nơi này là của chúng ta.

“Đi, đi nhanh lên.”

Giọng điệu gấp gáp, giống như vừa gặp được chuyện gì đó rất kinh khủng.

“Vậy bọn hắn…”

Người điều khiển còn chưa nói xong, đã cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, đó là vì ánh mắt nữ tử lạnh như băng, không tiếp tục nói gì nữa, điều khiển máy bay trực thăng cất cánh.

Khi máy bay trực thăng bay lên bầu trời rồi, nữ tử mới chậm rãi thở phào một hơi, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào hố sâu bên dưới, quả nhiên, không bao lâu, một bóng người trực tiếp từ trong hố sâu nhảy lên, xuất hiện trên mặt đất.

Khi đối phương xuất hiện, vậy thì có nghĩa là đồng bạn đã chết.

Lúc này.

Nam tử trần truồng giơ tay lên, đồng tử màu vàng loé lên ánh sáng nhạt, không chút tình cảm nhìn về phía máy bay trực thăng đã đi xa, trong lòng bàn tay cầm một trái tim còn đang đập, giống như gặm táo, há miệng cắn xé, trực tiếp ăn hết.

Hắn ta không đuổi theo máy bay trực thăng, không phải là vì không muốn đuổi theo, mà là vì máy bay kia hơi cao, tốc độ lại rất nhanh.

Nhìn xung quanh, hoàn cảnh lạ lẫm, nhưng loáng thoáng dường như có hình ảnh như mảnh vỡ xuất hiện trong đầu.

Loại cảm giác này không tốt lắm, rất khó chịu.

Nam tử lắc lắc đầu, bàn tay dính máu không ngừng vỗ vào đầu, cứ mỗi lần đập xuống, máu tươi lại văng tung toé một lần, mãi đến khi cảm thấy dễ chịu rồi, mới dừng động tác lại, quay người, thân thể cứ trần trui như vậy, quang minh chính đại hành tẩu trong tận thế.

Không có ai biết hắn ta đi đâu.

Nhưng khi hắn ta xuất hiện, một vài tai nạn đáng sợ trong tận thế sợ là sẽ xảy ra.

…

Mấy ngày sau.

Cuộc sống yên ổn của tường rào Miếu Loan nghênh đón bảng danh sách đợt ba, tất cả mọi người bỏ lại chuyện trong tay xuống đến đây quan sát, muốn xem thử có tên của mình hay không.

Có tất cả 200 người, số lượng danh sách không ít, chỉ là so sánh với số lượng người sống sót bây giờ của tường rào Miếu Loan, cuối cùng vẫn là rất ít.

Khi người biết thuật thổ nạp ngày càng nhiều, đương nhiên có thể dạy thuật thổ nạp cho tất cả mọi người.

Nhưng ngẫm lại vẫn không nên.

Tường rào Miếu Loan cần vận hành, chỉ cần vận hành thì phải có người, nếu như tất cả mọi người đều tu luyện thuật thổ nạp, vậy thì con quái vật khổng lồ này, sẽ lập tức dừng lại, từ đó dẫn đến một loạt phiền phức.

Đám người tụ lại, rất nhanh đã có tiếng hoan hô vui mừng truyền đến, nhưng trong vui mừng đương nhiên cũng có tiếc nuối thở dài.

Có người được chọn, có người không được chọn.

Người được chọn sẽ cảm thấy trong khoảng thời gian này, sự cố gắng của mình quả thật đã được ghi nhận, mà người không được

chọn, sau khi thất vọng ngắn ngủi, lại siết chặt tay thành nắm đấm, trong lòng tự động viên, nhất định phải càng cố gắng hơn mới được.

Lâm Phàm đứng đằng xa nhìn vẻ mặt của mọi người, biểu hiện bình tĩnh, Lương Hồng đứng bên cạnh tò mò hỏi, "Ta vẫn không hiểu rõ, danh sách này rốt cuộc được lựa chọn như thế nào?"

"Còn chọn như thế nào nữa, tất cả mọi người đều cố gắng như vậy, chọn ai cũng được, nhưng cũng không thể chọn được hết, cho nên ta bảo đám người lão Chu tự mình chọn, nếu là người có ấn tượng, vậy thì trực tiếp thêm tên vào trong danh sách." Lâm Phàm nhỏ giọng nói.

Nghe được lời này, Lương Hồng sợ ngây người.

Mẹ nó, hoá ra cái này chính là chọn bừa mà, thậm chí có lúc còn mở cửa sau nữa.

Thấy Lương Hồng không nói gì, Lâm Phàm cười nói, "Ngươi cho rằng tên của mỗi một người trong danh sách đều được lựa chọn cẩn thận sao?"

"Ừm." Lương Hồng gật đầu.

Lâm Phàm thở dài, xem ra Hồng tỷ của chúng ta cũng là một người thành thật đó.

"Ta phát hiện khi hoàn cảnh đặc biệt tốt, rất dễ thay đổi một người, ngươi nhìn những người bên trong tường rào Miếu Loan chúng ta đi, ngươi có thể nói lúc trước bọn hắn đều là người tốt sao?" Lâm Phàm hỏi.

Lương Hồng lắc đầu, cái gì gọi là người tốt, cái gì gọi là người xấu.

Tất cả điểm xuất phát đều vì muốn sống tốt hơn.

Chỉ là người được gọi là người xấu có thủ đoạn càng thêm hung tàn mà thôi.

"Cho nên ngươi nhìn hiện tại đi, mọi người có phải đều rất tốt hay không." Lâm Phàm nói.

Lương Hồng nói, "ĐƯợc rồi, nguyên nhân là vì có ngươi tồn tại, ngươi phát triển hoàn cảnh nơi này càng thích hợp cho mọi người sinh sống, nếu như trở lại trước kia, vậy thì sẽ lập tức trở về bộ dáng cũ."

Lâm Phàm chỉ và Ngưu Nam cách đó không xa, "Ngươi nhìn hắn, là

nhân viên huấn luyện nhóm thứ ba ta chuẩn bị giao cho hắn, về phương diện tu luyện thuật thổ nạp, hắn có thiên phú cực cao, ta cảm thấy cho dù là lão Lê cũng chưa chắc mạnh hơn đối phương."

Lương Hồng nhìn Ngưu Nam ở đằng xa, nhẹ gật đầu, người người đều có điểm mạnh của mình, còn về chuyện cảm thấy mình không có, chỉ có thể nói là vì tạm thời không phát hiện ra mà thôi.

Mà đối phương lại may mắn, điểm mạnh trên người được thuật thổ nạp mà Lâm Phàm sáng tạo ra kích phát ra.

Nếu không đời này có khả năng chỉ có thể bình thường mà trôi qua.

Dù sao đối với Lương Hồng mà nói, nàng cảm thấy về phương diện tu luyện thuật thổ nạp, nàng cũng chẳng có thiên phú gì kinh thiên động địa, chỉ là tiêu chuẩn bình thường mà thôi, nhưng sau khi tu luyện càng sâu, nàng quả thật phát hiện cái môn thuật thổ nạp này khá thú vị.

Thật sự có tác dụng tăng cường bản thân.

Sau đó mọi người trở nên rất đơn giản, Lâm Phàm ra mặt trước 200 người sống sót được chọn, giới thiệu Ngưu Nam, Ngưu Nam biết hoạt động hôm nay, cố ý ăn mặc một chút, ngẩng đầu ưỡn ngực, tinh thần sáng láng đi lên trên đài, đối mặt với Lâm Phàm, tinh thần thả lỏng, cúi đầu ân cần hỏi thăm, không còn ngạo nghễ như lúc trước.

Chương 429 - Xé toang nguỵ trang, nơi này là của chúng ta. (2)

Sau khi Lâm Phàm vỗ nhẹ vai hắn ta, hắn ta đối mặt với đám người, ngẩng đầu ưỡn ngực, nhếch miệng lên, vẻ đắc ý hiện rõ trên mặt, vô cùng tràn đầy.

Khi Ngưu Nam được bổ nhiệm làm huấn luyện viên, đám người bên dưới lập tức xôn cao.

Bọn hắn đương nhiên biết Ngưu Nam, cũng là người bình thường giống như bọn hắn mà thôi, không ngờ trong nháy mắt đã được người quản lý giao trách nhiệm, trở thành huấn luyện viên.

Giờ phút này, bọn hắn không hề ghen ghét một chút nào, chỉ có hâm mộ, hâm mộ Ngưu Nam ưu tú.

Hơn nữa chuyện này càng khiến bọn hắn điên cuồng.

TRong lòng như có ngọn lửa đang thiêu đốt.

Nóng bỏng rực cháy.

Đây là Tiểu Thanh Long bay ra từ đám dân nghèo đó.

Cái này cũng xác thực một chuyện, đó là người quản lý thật sự công bằng công chính, chỉ cần cố gắng, chỉ cần bản thân đủ ưu tú, thì có thể được coi trọng.

Lâm Phàm vì muốn để Ngưu Nam tiếp tục thể hiện, cố ý bảo người chuyển cọc gỗ đến, để hắn ta thi triển một quyền, cho mọi người nhìn thành quả tu luyện của mình.

Khi Ngưu Nam nhìn thấy cọc gỗ được đưa tới.

Tim hắn ta mát.

Nhưng máu thì nóng hổi.

Có thể sợ sao?

Đương nhiên là không thể sợ, trước ánh mắt đông đảo mọi người như vậy, hắn ta có thể phụ bản thân, cũng không thể phụ sự kỳ vọng của người quản lý đối với hắn ta, trong tiếng xôn xao chờ mong, Ngưu Nam nắm chặt nắm đấm sưng đỏ, gào lên một tiếng, một quyền đánh xuyên cọc gỗ.

Tê, không có cảm giác đau.

Nhưng lại cảm nhận rõ ràng được mu bàn tay nóng rát.

Trong từng tiếng kinh hô, Ngưu Nam ngẩng đầu lên đối mặt với đám người, sau đó đối mắt với quản lý Lâm, gật đầu, ý rất rõ ràng, người quản lý, ngài cứ tin tưởng ta là được.

Ta rất ổn, vô cùng ổn.

Lâm Phàm cảm nhận nhiệt huyết bồng bột trong lòng Ngưu Nam, rất vui mừng gật đầu, hắn biết mình không chọn nhầm người, đây sẽ là một vị huấn luyện viên vô cùng hợp cách.

Hoạt động kết thúc.

Lâm Phàm gọi bọn người lão Lê đến, nghĩ muốn tiến hành một cuộc điều tra, nhóm người tu luyện thuật thổ nạp thứ nhất và thứ hai đã qua một khoảng thời gian rồi, hắn muốn xem một chút rốt cuộc có

bao nhiêu người đạt được đến tình trạng như Ngưu Nam.

Lê Bạch nói, "Ngưu Nam là thành viên nhóm thứ hai, ta có ấn tượng rất sâu về hắn, khi người khác còn đang cố gắng điều chỉnh tiết tấu hô hấp, hắn đã có thể thổ nạp hoàn chỉnh, tốc độ tu luyện rất nhanh, so với ta lúc đầu còn nhanh hơn, xem ra quả thật là người ưu tú, mặc kệ ở đâu cũng có thể toả sáng, cuối cùng sẽ được ngươi phát hiện."

"Vậy những người khác thì sao?" Lâm Phàm hỏi.

Lê Bạch trầm tư, sau đó lắc đầu, "Không rõ lắm, về sau ta cũng ít đi võ viện."

Lão Chu nói, "Cho nên tiếp theo sẽ điều tra một lượt đúng không?"

"Đúng, ta muốn tiến hành một đợt kiểm tra đối với người tu luyện thuật thổ nạp, cứ lấy đánh cọc gỗ làm bài kiểm tra, ngược lại muốn xem thử có bao nhiêu người có thể đạt đến tình trạng như Ngưu Nam, lão Chu, việc này giao cho ngươi." Lâm Phàm vỗ vai lão Chu.

Lão Chu thở dài một tiếng, hắn ta biết vị trí phó quản lý này không dễ làm mà.

Việc khổ cực đều do hắn ta làm.

Công lao gì đó thì hắn ta biết chắc chắn đều là của tiểu tử này.

Có một lần hắn ta thính tai nghe được có người nhắc đến tên của mình, lập tức thu hút sự chú ý của hắn ta, lặng lẽ nghe lén, ai có thể ngờ được, là đang thảo luận sự chênh lệch của mình và Lâm Phàm.

Vừa mới bắt đầu hắn ta cảm thấy chỉ cần các ngươi nói công bằng một chút, chỉ chênh lệch chút xíu thôi.

Nhưng sự thật rất tàn khốc.

Hắn ta bị hạ thấp không đáng một đồng, so với Lâm Phàm, chính là một trời một vực.

Cái này đã tạo thành đả kích rất lớn đối với nội tâm yếu ớt của lão Chu, rất khó trị khỏi.

Cũng may lời cuối cùng bọn hắn nói, khiến lão Chu rất vui mừng.

Con người quản lý Chu vẫn tốt, nếu không phải hắn ta lùi lại nhường ra vị trí, chúng ta cũng không thể có được người quản lý hoàn mỹ vô khuyết như bây giờ.

Đây là lời an ủi sao?

Hắn ta cảm thấy, không chấp nhận bất cứ lời phản bác nào.

Lúc này, bọn người lão Lê cũng cười, lão Chu thật là bi thảm, khi bản thân là người quản lý, còn không có nhiều chuyện như vậy, nhưng từ sau khi thoái vị rồi, vốn cho rằng có thể có được cuộc sống nhàn nhã thảnh thơi, ai có thể ngờ đến chuyện cần làm còn nhiều hơn trước kia…

Sa mạc Tengri, tổ chức TRùng Sinh.

Bên trong hoàn cảnh rộng rãi, một đám người đang bận rộn, từ khi nữ tử cầm USB về, bọn hắn lập tức sắp xếp nội dung bên trong tư liệu, tuy rằng những tài liệu này rất khổng lồ, nhưng bây giờ bọn hắn muốn tìm tất cả tư liệu liên quan đến nam tử trần truồng mà nữ tử kia nói.

“Tìm được rồi.” Một nam tử mặc áo khoác trắng, hai mắt là quầng thâm, hưng phấn hô lên.

Lập tức, tất cả mọi người đều chú ý đến.

Chủ quản phụ trách việc này vội vàng đến, vị chủ quản này nhìn có vẻ hơn 50 tuổi, thân hình gầy yếu, khuôn mặt gầy gò, tóc hói, đeo kính học giả.

“Lọc tin tức ra.”

Hắn ta thúc giục.

Nhân viên công tác nhanh chóng thao tác, rất nhanh trên màn hình đã xuất hiện dữ liệu.

Tên: Kế hoạch Chân Thần.

Nhìn thấy năm bắt đầu kế hoạch.

Năm 2039…

Chủ quản trầm tư, nói cách khác đây là năm thứ năm sau khi tận thế bộc phát, tường rào Ma Đô đã tiến hành loại nghiên cứu kia rồi sao?

Tiếp tục xem, mỗi chữ mỗi câu, tuyệt đối không bỏ sót một chút nào.

“Năm 2039, chúng ta phát hiện một người sống sót thiếu niên kỳ quái, hắn làm bạn với một con dị thú, lại không bị dị thú tổn thương,

đây là chuyện chưa từng có sau tận thế, chúng ta bắt lấy bọn hắn, muốn biết tại sao lại như thế, có lẽ chúng ta có thể phát hiện ra cách nhân loại và dị thú cùng tồn tại, chuyện này đối với nhân loại chúng ta sau này mà nói, sẽ có ý nghĩa vô cùng to lớn, thậm chí có thể thay đổi thế cục trước mắt."

Chương 430 - Xé toang nguỵ trang, nơi này là của chúng ta. (3)

Khúc mở đầu nhật ký chính là như vậy.

Các nhân viên làm việc xung quanh yên lặng nhìn, biểu hiện rất bình tĩnh, lúc trước khi tận thế vừa bộc phát, ý nghĩ của tất cả mọi người đều tương đối thống nhất, đó chính là tìm cách giải quyết dị thú, khôi phục lại thế giới trước kia.

Nhưng dần dần, ý nghĩ này đã lặng lẽ thay đổi.

Giải quyết dị thú?

Cứu vớt thế giới?

Đừng nhảm nhí, không hấy huyết tinh và thịt dị thú mang lại lực lượng cho chúng ta sao?

Chúng ta muốn trở thành cường giả, trở thành người trong thời đại tận thế.

Tuy rằng bọn hắn chỉ là nhân viên công tác, không phải là tầng quản lý, không thể nào hưởng thụ được vật tư cấp cao, nhưng có thể có một ngụm canh uống, thì đã có thể bán mạng cho bọn họ.

Chủ quản tiếp tục xem.

Hắn ta biết chuyện tường rào Ma Đô bị huỷ diệt với thiếu niên này, cũng chính là nam tử trần truồng kia, có quan hệ cực lớn.

"Đáng tiếc, người tường rào Thủ Đô muốn cưỡng ép bắt con dị thú kia đi, nếu như không phải thái độ của chúng ta mạnh mẽ, chỉ sợ thiếu niên kia cũng đã bị bắt đi, chỉ là bọn hắn còn không biết giá trị chân chính của vị thiếu niên kia đáng sợ như thế nào, nếu như biết, nhất định là như thế nào cũng sẽ bắt đi, cho dù không tiếc phát sinh một trận chiến…"

Chủ quản sờ cằm, không ngờ người của tường rào Thủ Đô cũng tham dự.

Nhưng mà hắn ta không suy nghĩ nhiều về vấn đề này.

Nghĩ đến cao tầng tổ chức Trùng Sinh bọn hắn hình như cũng có người trong tường rào Thủ Đô.

Tiếp tục xem.

Nội dung ghi chép không dài.

Nhưng cuối cùng lại ghi một câu, khiến tâm thần chủ quản chấn động.

“Hấp thu dung hợp, có thể hấp thu năng lực của người khác…”

Hắn ta nghĩ đến tình huống khi người trở về nói, thi triển năng lực của bọn hắn, đó là sau khi ăn trái tim, thì sẽ có được năng lực?

Cái này cũng quá khoa trương rồi.

Chủ quản vội vàng tiến lên báo cáo tình huống, vấn đề này đã vượt quá phạm vi hắn ta phụ trách.

Tường rào Ma Đô bắt được thiếu niên thời gian dài như vậy, nghiên cứu ra cái gì?

Cũng không thể kết quả nghiên cứu ra lại huỷ diệt luôn tường rào Ma Đô chứ.

Hắn ta thấy nhân viên kỹ thuật của tường rào Ma Đô quá rác rưởi, so với kỹ thuật viên của tổ chức TRùng Sinh bọn hắn, chính là trên trời dưới đất, không thể nào so sánh được.

Đều là phế vật, nghiên cứu nhiều năm như vậy, chẳng nghiên cứu ra được thứ gì cả.

Ngẫm lại tường rào Thủ Đô người ta, những năm qua từ đầu đến cuối vẫn bình an vô sự, dị thú có thể ở cùng với thiếu niên kia, sao có thể đơn giản được?

Dùng đầu ngẫm nghĩ đã biết nhất định không đơn giản rồi.

Nhưng người ta có chuyện gì không?

Ngay cả rắm cũng chẳng có.

Ban đêm.

Lâm Phàm đang tu luyện, trải qua khoảng thời gian tu luyện này.

Tiến độ đã đạt đến 35%.

Lúc này hắn từ từ nhắm hai mắt lại, bản thân giống như rada, khuếch tán một loại dao động mà mắt thường không thể nhìn thấy được, lấy bản thân mình làm trung tâm khuếch tán ra bốn phía, loại dao động này ngay cả bức tường cũng có thể xuyên qua.

Tất cả mọi thứ xung quanh đều nắm trong tầm khống chế của hắn, cho dù một hạt bụi lơ lửng trong không trung, cũng nằm trong cảm nhận của hắn.

Đây là tiến độ đạt đến 30%, hình thành nên năng lực.

Sau khi hắn thử nghiệm, chỉ có thể khuếch tán đến trăm mét, bán kính trăm mét này có vẻ rất nhỏ, nhưng theo Lâm Phàm, đã rất lớn, huống chi khi hắn không ngừng tăng tinh thần lên, phạm vi cũng sẽ không ngừng mở rộng.

Khi hắn đang sửa chữa sơ bộ.

Hắn đặt tên năng lực xuất hiện từ tinh thần não bộ là nội thị, ngoại thị.

Hiệu quả của nội thị chính là nhìn bên trong thân thể.

Ngoại thị thì mạnh hơn rất nhiều, có thể nhắm mắt nhìn thấy mọi thứ, cho dù sau này mắt bị mù cũng không sao cả.

Đương nhiên, đây chỉ là thứ cơ bản nhất.

Ví dụ như khi ở trong khu vực kiến trúc rậm rạp, có người ẩn núp, tuy nhiên lại không biết trốn ở chỗ nào, vào giờ phút này, tinh thần khuếch tán, tựa như rada, liếc nhìn mọi thứ xung quanh, cho dù đối phương có ẩn núp tốt đến đâu, cũng chỉ uổng phí sức lực.

Bây giờ tinh thần não bộ còn chưa rèn luyện hoàn thành, hắn là không đến cực hạn như bây giờ.

Hắn rất muốn biết, khi tu luyện Luyện Thần đến viên mãn rồi, có khi nào sẽ ngưng tụ tinh thần thành thực chất, từ đó hóa thành một loại thủ đoạn công kích, thậm chí càng có loại tinh thần và thần ý, một quyền một cước, cuốn theo thần ý, sẽ bộc phát ra thêm lực lượng càng hung mãnh.

Hắn rất chờ mong.

Một đêm tu luyện qua đi.

Trời đã sáng.

Một ngày tốt đẹp, đối với người sống sót khác mà nói, có thể là bắt đầu dày vò, nhưng đối với đám người sống sót của tường rào Miếu Loan mà nói, lại là một ngày tràn đầy sức sống.

Lúc này.

Cách tường rào Miếu Loan không xa.

Có một đám người xa lạ xuất hiện, công cụ đi lại của bọn hắn đều là xe bọc thép, tại tận thế, loại xe này thường đại biểu cho an toàn, xe bình thường va chạm với dị thú hồng huyết, sợ là có thể đụng đến lật xe, nhưng xe bọc thép thì có thể trực tiếp va chạm không quan tâm những cái này, mạnh mẽ đâm tới, không có dị thú hồng huyết nào có thể đỡ nổi.

“Long ca, phía trước chính là tường rào Miếu Loan, thuộc về tường rào cỡ nhỏ, chúng ta trực tiếp ra tay, hay là giả vờ là người sống sót gia nhập vào trong chờ đợi thời cơ?”

Nam tử được gọi là Long ca khoảng chừng 40 tuổi, dung mạo nhìn có vẻ hung ác, thật ra hắn ta thật sự hung ác, nghe đồng bạn hỏi thăm, hắn ta trầm tư một lát.

Chương 431 - Xé toang nguỵ trang, nơi này là của chúng ta. (4)

“Tỉnh Dưỡng Lão chỉ có bên Kim Lăng và Nam Thông có thể lọt vào mắt, người quản lý của tường rào cỡ nhỏ khác, ta nghe nói thực lực cũng chỉ cấp ba, cấp bốn mà thôi, lấy thực lực của chúng ta cưỡng ép khống chế không thành vấn đề, nhưng lý do an toàn, chúng ta xem tình hình một chút.” Long ca nói.

“Long ca nói có lý.”

“Xem trước một chút, nếu như thực lực của người quản lý tường rào Miếu Loan thật sự rất yếu, đến lúc đó, chúng ta trực tiếp ra tay, khống chế tầng quản lý lại, những người bình thường kia, cũng chỉ là thịt cá trên thớt mà thôi, không lật người được.”

Bọn hắn cần phải khống chế một tường rào cỡ nhỏ, khi ở tường rào Ma Đô, bọn hắn tìm được tài nguyên tốt hơn, tăng thực lực của bản thân, bây giờ tường rào Ma Đô không còn, bọn hắn cửu tử nhất sinh

trốn ra được, chỉ muốn nhanh chóng tìm nơi khác thư giãn một chút.

“Long ca, vậy chúng ta trực tiếp dùng xe bọc thép đến đó, còn chuyện chúng ta từ đâu đến, nên nói thế nào?” Có người hỏi.

Bọn hắn cảm thấy nếu như dùng xe bọc thép, nhất định sẽ gây ra động tĩnh rất lớn, người ta vừa nhìn thấy tạo hình này của bọn hắn, nhất định sẽ nghĩ, bọn gia hỏa này từ đâu đến, không phải là đến tiến đánh tường rào bọn hắn sao.

“Lái xe đi, cứ nói thật, cứ nói chúng ta từ tường rào Ma Đô trốn đến đây, bây giờ muốn gia nhập tường rào Miếu Loan.” Long ca nghĩ nghĩ, trong mắt hiện lên tia sáng lạnh, “Chỉ cần chúng ta nói ra lai lịch của mình, tầng quản lý tường rào Miếu Loan nhất định sẽ tự mình ra mặt, đến lúc đó chúng ta xem xét tình huống trước, nếu như quả thật quá yếu, trực tiếp ra tay, nếu như cảm thấy có chút phức tạp, vậy thì chờ đợi cơ hội.”

Đám người gật đầu, đều đồng ý với lời Long ca nói.

“Đi, xuất phát.”

Long ca vung tay lên, bắt đầu làm việc.

…

Tường thành mới của tường rào Miếu Loan đang xây dựng.

“Gần đây mắt ta hơi khô, các ngươi nói chuyện này là sao?” Hứa Dương hàn kim loại một chút, dụi dụi mắt, bất đắc dĩ nói.

Lý Quyền Phi nói, “Ta nói này Hứa ca, nếu như thật sự khó chịu thì ngươi nghỉ ngơi một chút đi, mắt của ngươi suốt ngày đều dùng để hàn kim loại, cho dù là trâu cũng mệt chết đó.”

“Không phải là vấn đề mệt hay không mệt, ta cảm thấy chắc hẳn gần đây là do giấc ngủ của ta không đủ, cũng không biết tường rào Miếu Loan có thuốc nhỏ mắt hay không.” Hứa Dương cảm thấy sau khi xoa xoa thì dễ chịu hơn rất nhiều, vừa định tiếp tục công việc.

Đăng xa có tiếng động cơ vang lên.

Âm thanh này cũng không phải chỉ có bọn hắn nghe được, mà tất cả người đang xây dựng tường thành đều nghe được.

Đều nhìn về phía phát ra âm thanh.

Xe bọc thép uy mãnh cuốn bụi mù từ xa chạy về phía tường rào Miếu Loan.

Vừa hay, lão lê và lão Chu đều đang ở đây, mỗi ngày bọn hắn đều đến nơi này xem xét tình hình.

“Xe bọc tháp, người đến có chút thú vị.” Lão Chu liếc mắt nhìn một cái đã nhận ra, người sống sót trong tận thế có thể đi loại xe này, cũng không phải là người sống sót bình thường, tuyệt đối là từ nơi lớn đến, chỉ là không biết ý đồ đối phương đến là gì.

Lê Bạch nói, “Có phải đến từ tường rào Ma Đô hay không?”

“Có khả năng.”

Bọn họ đều biết chuyện tường rào Ma Đô bị huỷ diệt, người may mắn sống sót chạy từ bên đó đến cũng là chuyện rất bình thường.

Khi bọn hắn đang nói chuyện với nhau.

Mấy chiếc xe bọc thép từ xa chạy đến đã chậm tốc độ lại, dừng trước mặt bọn hắn.

Cửa xe mở ra, đám người xuống xe.

“Chào các ngươi, đừng căng thẳng, chúng ta không có ác ý.”

Đây là câu mở đầu quen thuộc, không quan tâm có ác ý hay không, mở đầu nhất định sẽ nói không có ác ý.

“Các ngươi là người nào?”

Lão Chu thân là phó quản lý của tường rào Miếu Loan, đương nhiên hiểu rõ việc nhân đức không nhường ai, chủ động ra mặt hỏi thăm, khi Lâm Phàm không có ở đây, hắn ta nhất định phải vững vàng.

“Chúng ta từ tường rào Ma Đô chạy nạn đến, muốn nói chuyện với người quản lý nơi này, hy vọng có thể thu nhận chúng ta.”

Trên mặt Long ca tươi cười, tươi cười biểu hiện cho sự thân thiện, chỉ là bộ dạng Long ca vốn hung ác, lúc cười lên, khiến người ta cảm thấy vô cùng quái dị.

Đồng thời, Long ca cũng quan sát tình hình xung quanh.

Thấy được tường thành đang xây dựng, rõ ràng cái tường rào này cũng nghĩ đến chuyện phát triển.

Còn về hai người trước mắt này, hắn ta không để vào trong mắt.

Rất yếu.

Khiến hắn ta cảm thấy vô cùng yếu.

Tuy rằng đều là Giác Tỉnh giả, nhưng cũng chỉ cấp ba, cấp bốn mà thôi.

Tiện tay là có thể nghiền ép được.

Quả nhiên, tỉnh Dưỡng Lão danh bất hư truyền.

“Ta là người quản lý nơi này, Chu Thế Thừa.”

Lão Chu rất cảnh giác với đám người trước mắt, vốn định nói mình là phó quản lý, nhưng hắn ta cảm thấy mình nên dùng cách này thăm dò một chút.

Hắn ta lăn lộn trong tận thế mười năm, cũng biết một chút sáo lộ.

Nếu muốn biết thực lực cao nhất trong một cái tường rào là ai, vậy thì chỉ cần để ý đến người quản lý là được.

Cho nên khi đối phương nói rõ ý đồ đến, lại muốn gặp người quản lý, hắn ta lập tức để tâm.

“À… Chu quản lý, chào ngươi…”

Khi Long ca biết người trước mắt là người quản lý, trong mắt chợt lóe lên tia sáng, sau đó nhìn Lê Bạch bên cạnh, “Vậy vị này là…”

Vị này có thực lực càng mạnh hơn.

“Hắn là phó quản lý.” Lão Chu giới thiệu.

Lê Bạch gật đầu, khi lão Chu nói mình là người quản lý, hắn ta đã hiểu ra, cho nên vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, phối hợp với hành động của lão Chu.

“À…”

Long ca cười, sau đó nhìn về các đồng bạn sau lưng, “Người quản lý, phó quản lý đều đang ở đây, các huynh đệ, cơ hội của chúng ta đến rồi.”

Sau khi nói xong lời này, biểu hiện của Long ca đột nhiên trở nên dữ

tợn, xoay người, một quyền đánh vào lồng ngực Lê Bạch.

Chương 432 - Cái này đặt ở thời cổ đại không phải là nước phụ thuộc sao?

Cho dù Lê Bạch đã sớm cảnh giác.

Nhưng thực lực hai bên chênh lệch khá lớn, đối mặt với một quyền đánh tới, hai tay Lê Bạch ngăn cản chỉ cảm thấy có một lực lượng dời sông lấp biển ập đến, không thể chịu đựng được, phịch một tiếng, xương cánh tay bị gãy, cả người bay ra ngoài, rơi xuống mặt đất, nôn ra máu, ngay cả lồng ngực cũng hơi lõm xuống.

“Các huynh đệ, đến lúc này rồi còn giả vờ gì nữa?”

“Nơi này là của chúng ta.”

Long ca xé toang lớp nguỵ trang, gầm thét.

Biến cố đột nhiên xuất hiện, tất cả mọi người kinh ngạc ngây người.

Lão Chu bị hành động của đối phương đánh trở tay không kịp.

Hắn ta biết có vấn đề, Lê Bạch cũng biết rõ, nhưng cho dù là vậy, cũng không thể ngăn được.

Giờ phút này, hắn ta biết đây là vì chênh lệch thực lực.

Thực lực của đối phương cao hơn Lê Bạch quá nhiều, dù có cảnh giác, đối phương ra tay, muốn ngăn cản, nhưng về phương diện lực lượng hoàn toàn bị nghiền ép.

“Các ngươi muốn làm gì?”

Lão Chu tức giận quát lớn, nhanh chóng kéo dài khoảng cách, mắt nhìn Lê Bạch đã ngã xuống đất nôn ra máu, gian nan đứng lên, lại quỳ một chân xuống, hai tay buông thõng hai bên.

Bị thương rất nặng.

Có thể đánh một quyền khiến Lê Bạch trọng thương, thực lực đối phương tuyệt đối rất khủng bố.

“Làm gì? Mắt mù rồi à, cái tường rào này, chúng ta muốn.” Biểu lộ của Long ca vô cùng dữ tợn hung ác gào thét, “Vốn nghĩ nguỵ trang với các ngươi một chút, chơi với các ngươi một trận, nhưng ai ngờ được các ngươi lại yếu gà như vậy chứ.”

“Một người cấp ba, môt người cấp bốn, cũng dám khống chế một cái tường rào, các ngươi giữ được sao?”

Ánh mắt Long ca nhìn bọn hắn đầy khinh miệt.

Những người đứng sau lưng Long ca, cũng đã sớm xé toang lớp nguỵ trang trên mặt, cười gằn, giống như đã sớm biết trước chuyện chuẩn bị xảy ra là thế nào.

Đám người sống sót đang xây dựng tường thành tụ lại, bọn hắn sinh sống ở nơi này đã được một khoảng thời gian, thật sự chưa từng nhìn thấy có người ngông cuồng như vậy, chủ động đến cửa khiêu khích.

Từng người tức giận nhìn về phía đám người Long ca.

Đồng bạn bị tổn thương, bọn hắn sao có thể nhìn được, chứ đừng nói đây chính là Lê Bạch ca mà bọn hắn kính yêu.

“Làm gì? Không muốn chết thì thành thật một chút cho ta.”

Long ca thấy người của tường rào vây lại, tức giận giẫm một cái lên mặt đất, lực lượng từ bàn chân bộc phát ra, bị nguồn lực lượng này tác động, mặt đất nứt ra, vết nứt khuếch tán.

Hắn ta vốn cho rằng có thể chấn nhiếp bọn người sống sót không có chủ kiến, ai mạnh thì phục tùng người đó này.

Ai có thể nghĩ đến, cho dù như vậy, đám gia hỏa kia lại còn nhìn chằm chằm bọn hắn với ánh mắt tức giận, cái này khiến Long ca giận tím mặt, sát tâm trong lòng dâng lên, chuẩn bị giết gà doạ khỉ, chấp nhiếp một trận.

Đột nhiên có tiếng hò hét vang lên.

“Tinh tinh… Tinh tinh…”

Lê Chí Cường đang ở bên cạnh cha nuôi, rất căng thẳng, sau đó ngẩng đầu lên, kêu gào thật to.

Bất cứ người nào trong tường rào Miếu Loan đều biết tinh tinh là ai, nhưng bọn người Long ca không biết, chỉ thấy một đứa nhỏ hô hào quỷ khóc sói gào, cũng không biết đang kêu la thứ gì.

Đột nhiên.

Một tiếng ầm vang.

Một tiếng ầm ầm vang lên.

Một tiếng gào thét tức giận truyền đến.

Chỉ thấy ở phía tường thành xa xa, đột nhiên có một con dị thú trực tiếp từ trên tường thành nhảy lên một cái, bay trong không trung, thân ảnh kia nháy mắt hấp dẫn ánh mắt mọi người, bọn người Long ca ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, há hốc miệng, trong mắt lộ ra vẻ khiếp sợ.

"Dị… Dị thú?"

Nơi này là tường rào, sao lại có dị thú xuất hiện?

Còn chưa chờ bọn hắn kịp phản ứng, tinh tinh đột nhiên rơi xuống đất, trùng kích tạo thành khuếch tán ra ngoài, uy thế còn mạnh hơn cái giẫm chân vừa rồi của Long ca.

Tinh tinh đứng thẳng eo, nhìn Long ca trước mặt.

Long ca cũng nhìn con dị thú nhìn như tinh tinh, phía sau lại mọc gai như sừng trâu trước mắt, trong lúc nhất thời thực sự bị uy thế của đối phương chấn nhiếp.

Chẳng qua khi Long ca nhìn thấy màu sắc đường vân ở lồng ngực tinh tinh.

Lại không nhịn được khinh thường.

"Dị thú thức tỉnh cấp năm, ta còn tưởng là thứ gì chứ, chỉ như vậy… Chỉ như vậy…?"

Loại giọng điệu khinh thường hoàn toàn lộ ra.

"Cút…"

Long ca tức giận nói.

Tuy rằng hắn ta không biết vì sao bên trong tường rào Miếu Loan lại xuất hiện dị thú thức tỉnh cấp năm, nhưng những cái này cũng không quan trọng, dị thú cấp năm mà thôi, có gì phải sợ.

Tinh tinh sinh sống trong tường rào Miếu Loan quá an nhàn.

Sau khi đi theo Lạt Điều, hung tính đã bị áp chế sâu tận đáy lòng, trở nên dịu dàng ngoan ngoãn hơn rất nhiều, nhưng bây giờ, nghe lời nhân loại trước mặt này nói, tinh tinh hoàn toàn nổi giận, núi lửa

trong lòng tựa như sắp bộc phát.

Hắn ta đang nói cái gì?

Cút?

Cũng dám bảo ta cút?

Từ sau khi đi theo Lạt Điều đại lão, chưa từng có người nào dám nói với nó từ Cút này.

“Rống…”

Tinh tinh gầm thét, điên cuồng đấm ngực, gai nhọn trên đỉnh đầu loé ra hàn quang, vung nắm đấm to lớn, không nói hai lời đập về phía Long ca.

“Ha ha…”

Long ca còn chưa nhận ra mức độ nghiêm trọng của sự việc, vẫn không nhúc nhích tí nào, cao ngạo đứng chờ nắm đấm từ trên trời đánh xuống kia, hắn ta muốn dùng cách mạnh mẽ nhất, đẹp trai nhất đánh trả, hung hăng đánh nát tín niệm của tất cả mọi người trong tường rào Miếu Loan.

Mặc dù không biết các ngươi dùng cách gì để giữ lại dị thú ở đây, thậm chí còn tuỳ các ngươi sử dụng.

Nhưng những cái này đều không quan trọng.

ĐỢi lát nữa con dị thú này sẽ bị hắn ta móc huyết tinh ra, kêu rên ngã xuống đất không dậy nổi.

Chương 433 - Cái này đặt ở thời cổ đại không phải là nước phụ thuộc sao? (2)

Chỉ là đột nhiên, khi uy thế từ nắm đấm của tinh tinh truyền đến càng lúc càng mạnh, sắc mặt Long ca đột nhiên thay đổi.

Không đúng… Uy thế từ nắm đấm của con dị thú này có chút không đúng, hoàn toàn không giống như dị thú thức tỉnh cấp năm có thể làm được.

“Mẹ nó… Bị lừa rồi.”

Long ca muốn tránh thì đã không còn kịp nữa, chỉ có thể ra quyền cứng đối cứng, khi va chạm với nắm đấm của tinh tinh, quyền đối

quyền, hai tay giao nhau, ngăn cản trọng pháo rơi xuống.

Phịch một tiếng.

Mặt đất dưới chân Long ca nứt ra, hai chân hãm sâu, trong chốc lát, một nửa thân thể đều chìm vào trong đất, bị tinh tinh đóng xuống đất.

“Moá…”

Mọi người đều biết, đây là từ gì.

Còn chưa chờ Long ca lấy lại tinh thần từ trong tiếng mắng chửi.

Tinh tinh đã nắm lấy cánh tay Long ca, giống như nhổ củ cải, nhổ hắn ta từ trong lòng đất ra, vung cánh tay hung hăng nện hắn ta xuống đất, rầm, một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Long ca hoàn toàn thay đổi, máu chảy đầy mặt mũi, một đòn vừa rồi kia, mặt hung hăng đập vào mặt đất, đúng là rất hung tàn.

Trước kia ngay cả Lâm Phàm cũng bó tay chịu trói với tinh tinh.

Chứ đừng nói cái vị Long ca hay không Long ca gì đó này.

Tinh tinh nắm cánh tay Long ca, không suy nghĩ nhiều, liên tục đập xuống, mỗi một lần đập xuống, mặt đất sẽ xuất hiện một cái hố hình người, mà đám người đi theo Long ca đã trợn tròn mắt.

Trợn mắt há mồm nhìn tình cảnh trước mắt.

Lúc này.

Lâm Phàm biết được tình hình ở đây, yên lặng bước đến, khi đi ngang qua Lê Bạch, nhìn hắn ta bị đánh thành dáng vẻ kia, lắc đầu, rất muốn nói ngươi làm sao lại bị người ta đánh thành cái dạng này.

Nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

Vết thương rất đau.

Tất cả mọi người đều là bạn tốt, cần quan tâm nhau.

“Đau không?”

Lê Bạch ngẩng đầu, nhìn Lâm Phàm, trên trán là mồ hôi to như hạt đậu lăn xuống, đã nói rõ mọi thứ.

Cho dù không nói một câu nào.

Nhưng ý tứ trong mắt rất rõ ràng, nếu như hai tay ngươi bị gãy hết, lồng ngực cũng bị cánh tay ép lõm vào, ngươi nói xem có đau không…

Lâm Phàm vỗ ngực, "Lạt Điều, ra ngoài làm việc."

Lạt Điều từ trong lồng ngực thò đầu ra, nhìn Lê Bạch đang nôn ra máu, nhìn hoàn cảnh xung quanh một chút, ừm, đây là đang ở trong tường rào, sau đó nghiêng đầu, mắt đậu xanh có chút mê mang.

Dường như đang nghĩ, gia hỏa này bị gì thế.

Vậy mà lại nôn máu ngay trước cửa nhà mình, thật kỳ quái.

Ánh sáng loé lên.

Bao trùm vết thương của Lê Bạch, nhanh chóng khôi phục lại, giống như Lục Sơn lúc trước, nhưng mà lúc trước Lục Sơn chỉ còn nửa hơi thở, cần phải nằm một khoảng thời gian.

Trái lại vết thương của Lê Bạch nhẹ hơn, sau khi Lạt Điều điều trị xong, trong nháy mắt đã sinh long hoạt hổ, toàn thân tràn ngập năng lượng.

Đối với chuyện vừa xảy ra, hắn ta rất khó chịu.

Nhưng chẳng có tác dụng gì cả, thực lực chênh lệch quá lớn.

"Ngươi bị đối phương đánh thế nào mà thành như vậy?" Lâm Phàm hỏi, thực lực của Lê Bạch không tệ, hơn nữa còn tu luyện thuật thổ nạp, có thể nói, thực lực ở tỉnh Dưỡng Lão này cũng có thể xếp hàng đầu.

"Không nhắc đến nữa, ta chủ quan, bị đánh lén."

Lê Bạch đương nhiên không thể thừa nhận, bản thân mình không hề chủ quan, mà là chơi không lại người ta.

Tuy rằng có rất nhiều người nhìn thấy, nhưng bọn hắn cũng không biết hắn ta và lão Chu đã trao đổi ánh mắt, chỉ biết bọn hắn đang giao lưu với đối phương, nhưng đối phương đột nhiên ra tay, tiến hành đánh lén với hắn ta.

Cho nên, cho dù chết, cũng phải nói là đánh lén mới được.

Lâm Phàm thở dài một tiếng, vỗ vai hắn ta, bên tai vang lên tiếng ầm ầm, hắn biết tinh tinh đang đánh đối phường tơi bời.

“Tinh tinh, dừng tay.”

Tinh tinh đang đánh rất thoải mái, nghe thấy tiếng nói quen thuộc, đột nhiên dừng động tác trong tay lại, xách Long ca bước đến, nhìn đối phương đã hoàn toàn thay đổi, trực tiếp ném đi như rác rưởi, ném sang một bên.

“Ngao ngao…”

Tinh tinh đấm ngực.

Biểu đạt bản thân cường đại.

Lão Chu chạy đến bên cạnh Lâm Phàm, nói lại tình hình vừa rồi, phối hợp với biểu hiện và động tác, chỉ trỏ Long ca đã bị tinh tinh đánh không còn hình dạng gì.

Rất tức giận, rất thất vọng với một vài người trong tận thế.

Lâm Phàm nhìn Long ca, thật thảm, nhưng mà không quan trọng.

“Các ngươi đến tường rào Miếu Loan ta, là muốn cướp địa bàn của chúng ta, có phải hay không?” Lâm Phàm nhẹ giọng hỏi.

Sau khi Long ca bị tinh tinh đánh thành bộ dạng này.

Lòng của bọn hắn đã bị doạ hoảng.

“Đại… Đại ca, chúng ta chỉ đi ngang qua, chúng ta không quen hắn, hắn nói chúng ta đi theo hắn, còn lại cứ giao cho hắn là được, chúng ta thật sự không biết hắn định làm chuyện gì.”

“A… Đúng đúng đúng.”

“Chính là như vậy.”

Không chút do dự, quả quyết bán Long ca đi.

Nếu như Long ca nằm trên mặt đất còn có chút ý thức, nghe thấy bọn hắn nói những lời này, tuyệt đối sẽ gầm thét, các ngươi là đám khốn khiếp không có nghĩa khí.

Nhưng rất đáng tiếc, hắn ta không nghe được.

Đối với lời bọn hắn nói, Lâm Phàm chỉ xem như đang đánh rắm, quay đầu, giả vờ nhẹ giọng nói, nhưng giọng nói lại có thể khiến bọn hắn đều nghe được, "Lão Chu, đám gia hỏa này nhìn cũng chẳng phải là người tốt gì cả, ta thấy hay là giả vờ thu nhận bọn hắn, sau đó giết hết, làm đồ ăn đi."

Lão Chu nháy mắt:...?

A Phàm, ngươi làm thật à?

Lớn tiếng như vậy, có phải là cảm thấy người ta không nghe được à?

KHông đợi lão Chu đáp lời, mặt mũi Lâm Phàm tươi cười, nụ cười hoà ái dễ gần, "Các vị, ta biết các ngươi là bị ép buộc, bây giờ hãy bỏ vũ khí trong tay xuống, ta đón các ngươi vào trong, chiêu đãi các ngươi thật tốt được không?"

Chương 434 - Cái này đặt ở thời cổ đại không phải là nước phụ thuộc sao? (3)

Đám gia hỏa đi theo Long ca kia, ngơ ngác nhìn Lâm Phàm.

Đối phương xem bọn hắn là kẻ điếc à?

Hay là nói... Đang đùa giỡn bọn hắn?

"Liều mạng với bọn họ, đối phương hoàn toàn không nghĩ đến chuyện cho chúng ta cơ hội sống."

"Giết."

"Xông lên."

Đám gia hỏa kia cầm vũ khí, kêu gào vọt về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm lắc đầu nói, "Ta muốn cho các ngươi con đường sống, các ngươi lại không quý trọng, cứ phải hung ác như vậy, thế thì, tinh tinh giao cho ngươi."

Tinh tinh đấm ngực, gầm thét, trong nháy mắt đã giết vào trong đám người, trực tiếp một quyền một tên, hoàn toàn không có bất cứ độ khó nào.

Đám người của tường rào đứng xung quanh vô cùng bình tĩnh với hoàn cảnh này, đều đã quen nhìn sinh tử, bây giờ vất vả lắm mới có khu vực sinh sống an toàn, bọn hắn sao có thể chấp nhận người khác

đến phá hư chứ.

Chỉ cần có người dám làm như vậy, thế thì chính là kẻ thù của bọn hắn.

Cho nên đối với chuyện tinh tinh săn giết đám gia hỏa kia, bọn hắn không những không cảm thấy tàn nhẫn, mà cảm thấy đáng ra nên như vậy.

Lâm Phàm không hề có bất cứ lòng thương hại nào với đám gia hỏa kia, nếu như không có hắn hoặc tinh tinh ở đây, vậy thì tường rào này nhất định đã bị xâm chiếm, mà bọn người lão Chu và lão Lê, nhất định sẽ bị đối phương đánh chết tại chỗ.

Còn những người sống sót bình thường khác, sẽ phải làm việc kiếm lời cho bọn hắn.

Sử dụng hết thì ném.

Lúc này, Lâm Phàm không đành lòng xoay người, "Lão Chu, ngươi cũng nhìn thấy rồi đấy, ta đã cho bọn hắn cơ hội rồi."

Lão Chu nháy mắt, yên lặng gật đầu, không hề cảm thấy có chỗ nào không ổn.

"Ngươi vẫn quá nhân từ, nếu như là người của tường rào khác, sẽ không cho bọn hắn cơ hội như vậy." Lão Chu nói ra.

"Ai, còn sống không dễ dàng gì." Lâm Phàm cảm thán nói.

Chuyện còn lại là sau khi tinh tinh làm việc xong, thì để người khác thanh lý hiện trường.

Bây giờ, đám người Lâm Phàm, lão Chu, Lê Bạch vừa đi vừa nói chuyện.

"Xem ra di chứng sau khi tường rào Ma Đô sụp đổ đã xuất hiện, ta nghĩ số lượng người sống sót có thể trốn ra ngoài nhất định không ít, khu vực này của chúng ta, sợ sẽ loạn đó." Lâm Phàm nói.

Mặc dù khu vực này vốn đã có chút loạn, nhưng có thêm đám gia hỏa từ tường rào Ma Đô trốn đến đây, chắc chắn sẽ loạn hơn.

Lê Bạch nói, "Không sai, đám gia hoả kia sẽ lấy lý do là từ tường rào Ma Đô trốn đến đây, muốn gia nhập tường rào, khiến người khác thả lỏng cảnh giác, vừa rồi ta đang nghĩ, vì sao đối phương lại ra tay, bây giờ ta đã hiểu rồi."

Đám người nhìn về phía Lê Bạch, ai cũng không nói chuyện, ý rất rõ ràng, ngươi nói đi.

Lê Bạch nhìn về phía lão Chu, lão Chu vô cùng khó hiểu.

“Nhìn ta làm gì?”

“Khi ngươi vừa nói ra mình là người quản lý, đối phương đã không còn ngụy trang nữa, bởi vì ngươi là Giác Tỉnh giả cấp ba, mà khi ngươi giới thiệu ta, nói là là phó quản lý, đối phương biết ta là Giác Tỉnh giả cấp bốn, cảm thấy thực lực của mình có thể nghiền ép được, cho nên trực tiếp ra tay đánh lén.” Lê Bạch phân tích mọi chuyện rõ ràng.

Lương Hồng bên cạnh nói, “Thì ra là vậy, là vì thực lực của các ngươi quá yếu.”

“Không sai, chính là đạo lý này.” Mặc dù Lê Bạch không muốn thừa nhận, nhưng sự thật chính là như vậy.

Lão Chu:…

Vậy thì trách ta rồi.

Nếu để cho Lâm Phàm ra mặt, chuyện sẽ xảy ra theo hướng khác.

Lâm Phàm nói, “Dù sao thì trong khoảng thời gian này cần cẩn thận một chút, gặp được người sống sót từ bên ngoài cần phải chú ý, thực sự không được thì xây dựng một cái phòng mới ở chỗ tường thành mới xây này cho tinh tinh, để nó ở trong đó, có thể ứng phó với những phiền phức không cần thiết xảy ra.”

“Tinh canh cổng.” Lão Chu đã từng nghe đến chó giữ nhà, nhưng chưa từng nghe đến tinh tinh canh cổng, nhưng lần này nghe được, đúng là có thêm kiến thức.

“Đều như vậy, không thành vấn đề.” Lâm Phàm cảm thấy lời lão Chu nói không có bất cứ vấn đề nào cả.

Trải qua chuyện này.

Thái độ đối với đám người sống sót bên ngoài của đám người Lương Hồng cũng tương đối chú ý hơn.

Lâm Phàm rời đi, thời điểm đi còn nhìn về phía xa, đám người đang dọn dẹp thi thể, hành vi đặc sắc lúc trước của tường rào Miếu Loan chính là xem thi thể như phân bón chôn trong đất.

Nhưng bây giờ… Loại chuyện này ai làm chứ.

Cũng không sợ dơ bản đất đai màu mỡ à.

Quay về bên trong, đi đến phòng học, nhìn tình hình bên trong một chút, Trần lão gia tử giống như gặp được mùa xuân thứ hai, đứng trên bục giảng, nước miếng văng tung toé giảng giải lịch sử, bọn nhỏ bên dưới cũng nghe rất chăm chú.

Lâm Phàm hài lòng gật đầu.

Tri thức vĩnh viễn không dừng lại, một đời tiếp nói một đời, đều cần người đời trước truyền thụ tri thức lại.

Thời gian trôi qua rất nhanh, hai ngày sau, tường rào Miếu Loan lại nghênh đón khách không mời mà đến.

Nhưng mà cũng không phải là người của tường rào Ma Đô.

Mà là Quý Xương Bảo từ tường rào Hoài Phổ chạy đến.

Bởi vì lúc trước hắn ta đã từng tới, mọi người cũng đều biết, ngược lại không có gì căng thẳng, nhưng cảnh giác thì nhất định phải cảnh giác, dù sao bọn gia hỏa của tường rào Hoài Phổ này có vẻ cũng chẳng phải người tốt lành gì.

“Quản lý Quý, sao ngươi lại đến đây?” Lâm Phàm nhìn thấy đối phương, cũng sợ đến ngây người, chạy qua chạy lại cũng cần cù quá rồi, khiến cho hắn cảm thấy bây giờ không giống như tận thế, trên đường không hề có dị thú ngăn cản, thông suốt vô cùng.

“Ha ha ha…” Trên mặt Quý Xương Bảo bị sưng một cục, nhưng biểu hiện vẫn rất lạnh nhạt, “Quản lý Lâm, thật ra có một chuyền muốn nhờ ngươi giúp một chút.”

Chương 435 - Cái này đặt ở thời cổ đại không phải là nước phụ thuộc sao? (4)

“Giúp? Ta nói quản lý Quý này, ngươi nhìn ta có thể giúp một tay không? Ta chỉ là một người quản lý của tường rào cỡ nhỏ bình thường mà thôi, tuyệt đối không sánh bằng các ngươi.”

KHiêm tốn giúp người ta tiến bộ, từ trước đến nay Lâm Phàm vẫn luôn khiêm tốn, cho nên thực lực tăng lên nhanh chóng.

“Không, không… Là chúng ta tuyệt đối không thể so sánh với quản lý

Lâm.” Quý Xương Bảo vội vàng nói, trong lòng thì đang gào thét, đại ca, cầu xin ngươi, đừng khiêm tốn trước mặt ta, tình hình của ngươi mọi người đều biết, ngươi chính là cường giả tuyệt thế của tỉnh Dưỡng Lão chúng ta.

Ta không phục ai cả, chỉ phục ngươi thôi.

“Trước tiên cứ nói một chút trước đã, rốt cuộc là có chuyện gì?” Lâm Phàm dò hỏi.

Quý Xương Bảo nói, “Thực không dám giấu giếm, hôm qua tường rào Hoài Phổ chúng ta gặp được một đám người sống sót tự xưng là từ tường rào Ma Đô đến công kích, bây giờ hai bên đang giao chiến rất kịch liệt, nhưng thực lực của những người sống sót ở tường rào Ma Đô kia rất mạnh, ta sợ tường rào Hoài Phổ ta không thể chống đỡ được lâu, cho nên chạy đến đây, hy vọng quản lý Lâm có thể giúp một tay.”

Khi nói chuyện, Quý Xương Bảo có vẻ lạnh nhạt nhưng vẫn cố gắng bày tỏ, bây giờ chúng ta vẫn còn đang đối kháng, nhưng thắng bại chưa phân, còn thiếu sự gia nhập của ngươi.

Lâm Phàm sao có thể không nhìn ra ý nghĩ của Quý Xương Bảo, khẽ cau mày nói, “Chuyện này thật xin lỗi, tường rào Ma Đô chính là tường rào cỡ lớn có thể sánh vai với tường rào Thủ Đô, ta ra mặt giúp đỡ, ngươi có biết làm như vậy chính là đang đặt tương lai của tường rào Miếu Loan vào nguy hiểm không?”

Chuyện tường rào Ma Đô bị huỷ diệt còn chưa truyền ra.

Biết chuyện cũng chỉ có mấy tường rào mà thôi.

Đương nhiên, mấy cái tường rào này nhất định không bao gồm cả tường rào Hoài Phổ.

Phù phù!

Sau khi Lâm Phàm từ chối, Quý Xương Bảo trực tiếp quỳ trước mặt Lâm Phàm, vẻ mặt như muốn khóc, “Quản lý Lâm, cầu xin ngài, ngài hãy giúp chúng ta một chút đi, tường rào Hoài Phổ bị công phá, không cản được, hoàn toàn không thể cản được, đám người kia quá mạnh.”

“A, không phải ngươi nói là còn đang chống cự sao?” Lâm Phàm nói.

“Ta là vì mặt mũi mà…”

Quý Xương Bảo nghĩ lại cảnh tượng lúc đó, đã cảm thấy đầu như muốn vỡ ra.

Đám người kia quá độc ác.

Thực lực quá mạnh, cho dù tường rào Hoài Phổ bọn hắn có cao thủ, nhưng trước mặt những tên kia, hoàn toàn không có bất cứ năng lực chống đỡ nào, một quyền một người, trực tiếp đánh ngã trên mặt đất, ngay cả một chút năng lực phản ứng cũng không có.

Lâm Phàm nhìn Quý Xương Bảo, híp mắt nói, "Ta thấy ngươi không phải vì giả vờ, ngươi nói với ta đang chiến đấu, nếu như ta đồng ý với ngươi đi giúp đỡ, vậy đến hiện trường đã bị công phá, ngươi nhất định sẽ nói không ngờ cuối cùng vẫn không thể cầm cự đến lúc ta đến đúng không?"

"A?" Quý Xương Bảo há hốc miệng, biểu thị vô cùng khiếp sợ.

"Ngươi có phải cho rằng ta đây là kẻ ngu ngốc, không được thông minh lắm?"

"KHông có, tuyệt đối không có."

Quý Xương Bảo điên cuồng lắc đầu, cảm thấy đầu mình sắp bị lắc rơi ra ngoài.

Lâm Phàm không để ý đến Quý Xương Bảo, mà đang nghĩ đến một vài chuyện, tường rào Hoài Phổ do đám người từ tường rào Ma Đô trốn ra ngoài quản lý tốt hơn, hay tiếp tục để Quý Xương Bảo quản lý thì tốt hơn?

Nói thật, nhất định là để Quý Xương Bảo quản lý thì tốt hơn.

"Giúp các ngươi lấy lại tường rào không phải không được, nhưng ta muốn hỏi ngươi một việc, ngươi chỉ cần thành thật trả lời, ta sẽ ra mặt, nếu như ngươi nói láo, vậy thì ngươi đến từ đâu thì cứ quay về nơi đó đi."

Hắn cảm thấy giờ phút này, mới có thể hỏi ra thứ có giá trị.

"Ngài hỏi đi, ta đảm bảo sẽ thành thật trả lời." Quý Xương Bảo không hề nghĩ ngợi mà đồng ý.

"Vị tiến sĩ Aiwa ở tường rào Hoài Phổ các ngươi đang lấy dị thú làm thí nghiệm đúng không?"

"A?"

“A cái gì mà a, cơ hội chỉ có một lần, ngươi nghĩ cho kỹ rồi trả lời.”

Lâm Phàm nhìn như đang cười, nhưng thật ra đang tạo áp lực rất lớn cho Quý Xương Bảo.

Hắn ta biết nếu như nói không có, vậy thì nhất định là nói láo, cho nên chỉ có một lựa chọn, đó chính là nhất định phải nói có, cho dù không có cũng phải nói có, nhưng mấu chốt là… Bọn hắn thật sự có.

Một lát sau.

Quý Xương Bảo gật đầu, “Đúng, đúng là đang nghiên cứu.”

“Trước kia ta từng nhìn thấy loại quái vật như ếch trâu lột da, có phải là do tường rào Hoài Phổ các ngươi nghiên cứu ra không?”

“Vâng, nhưng lại không phải, loại kỹ thuật này không phải do chúng ta nghiên cứu ra được, mà là ở nơi khác truyền đến, huống chi, loại thí nghiệm dị thú này chúng ta đã sớm không cần nữa.”

Quý Xương Bảo vội vàng giải thích.

Bây giờ hắn ta đã hoàn toàn không quan tâm gì nữa, nếu đã nói cả rồi, thì không có gì để lừa dối nữa.

Bây giờ ngay cả tường rào Hoài Phổ cũng không còn là của hắn ta, cũng không biết tình hình của tiến sĩ Aiwa thế nào, có phải đã bị đối phương bắt được, bị giết hay chưa, không có tiến sĩ Aiwa, những thí nghiệm công nghệ cao này, hắn ta hoàn toàn không hiểu rõ được.

Lâm Phàm quyết định đi tường rào Hoài Phổ.

Đối với loại thí nghiệm này, hắn nhất định phải làm rõ.

“Đứng lên đi.” Lâm Phàm nói.

Quý Xương Bảo vội vàng đứng lên, hắn ta biết quản lý Lâm nhất định đã đồng ý đi, nhưng hắn ta biết sau chuyện lần này, tường rào Hoài Phổ bọn hắn đã không còn bí mật gì nữa rồi.

Thậm chí chủ quyền của tường rào Hoài Phổ cũng đã không còn là của hắn ta nữa.

Cái này nếu đặt ở cổ đại.

Vậy thì tường rào Hoài Phổ bọn hắn chính là nước phục thuộc của tường rào Miếu Loan.

Chương 436 - Cái này đặt ở thời cổ đại không phải là nước phụ thuộc sao? (5)

Nhất định phải nghe lời, nhất định phải ngoan ngoãn.

Nếu không có vấn đề gì, là có thể xuất binh diệt ngươi.

Nhưng bây giờ chỉ có cầu xin quản lý Lâm.

Những người khác hoàn toàn không thể cầu cứu được, đám gia hỏa từ tường rào Ma Đô đi kia, người có thể đối phó với bọn hắn cũng chỉ có tường rào Kim Lăng, tường rào Nam Thông, nhưng có thể đến tìm bọn hắn sao?

Đừng mơ tưởng.

"Đi, lên đường."

Bây giờ có máy bay trực thăng, đi đường rất đơn giản.

Vừa hay Ngô Đình đã học được mấy ngày.

Có thể cho hắn ta thực hành một chút.

Còn về chuyện máy bay trực thăng có bị rơi hay không?

Cái này… không phải là chuyện hắn nghĩ đến.

Ngô Đình rất vui vẻ, rất hạnh phúc.

Hắn ta cảm thấy Lâm ca rất tin tưởng hắn ta, nếu không ai lại dám đi chứ?

Hắn ta mới học chưa được mấy ngày.

Nói quen thuộc, cũng chỉ có thể gọi là hơi quen thuộc một chút, nhưng tuyệt đối không đủ nhuần nhuyễn, thậm chí có một vài cái nút cũng chưa nhớ được tác dụng, chỉ biết được khoảng bảy tám phần mà thôi.

"Lâm ca ngồi vững, kỹ thuật của ta ngươi cũng biết rồi đây." Ngô Đình nhìn đống nút trước mắt, động bên này một chút, động bên kia một chút, cánh quạt xoay tròn, càng lúc càng nhanh, máy bay cách mặt đất, lung la lung lay bay lên không trung.

"Không sao cả, cứ thoải mái mà làm, kỹ thuật của ngươi thi ta không biết, nhưng ta tin ngươi." Lâm Phàm nói.

Nghe Lâm ca nói vậy, Ngô Đình nhiệt huyết sôi trào, tràn đầy cảm động, cho dù kỹ thuật còn chưa quá linh hoạt, nhưng có lòng tin tăng cường, hắn ta cảm thấy năng lực lái máy bay nhất định sẽ tăng lên.

“Ừm ừm, ta nhất định sẽ cố gắng.” Ngô Đình bắt đầu chăm chú, nhớ lại nội dung mà huấn luyện viên đã giảng.

Quý Xương Bảo bên cạnh từ đầu đến cuối đều nghĩ đến chuyện của tường rào Hoài Phổ, lỗ tai vẫn nghe lời giao lưu của bọn hắn, tâm tư bị kéo về, mắt nhìn Ngô Đình điều khiển máy bay trực thăng không quá thuần thục, lại nhìn quản lý Lâm khoanh hai tay, vô cùng bình tĩnh.

Tò mò mở miệng.

“Quản lý Lâm, cái gì là kỹ thuật hay không kỹ thuât vậy?” Quý Xương Bảo hỏi.

Không đợi Lâm Phàm mở miệng, Ngô Đình điều khiển máy bay đã cười nói, “A, không có gì, chính là ta vừa học lái máy bay chưa được mấy ngày, bắt đầu học từ con số không, đến bây giờ vẫn chưa có kinh nghiệm gì, nhưng Lâm ca của ta vẫn tin tưởng kỹ thuật của ta.”

“A?”

Quý Xương Bảo ngây người nhìn Ngô Đình.

Trong mắt lộ ra ý, như đang hỏi thăm, ngươi không nói đùa với ta đấy chứ.

Ngô Đình dường như không nghe được lời bóng gió của Quý Xương Bảo, vẫn thao thao bất tuyệt nói, “Huấn luyện viên của tường rào Kim Lăng nói ta có thiên phú lái máy bay trực thăng, nói cái gì là có thể lập tức nhớ kỹ, nếu như có thể trở lại khi còn bé thì tốt biết bao, ta nhất định sẽ học thật giỏi, ghi danh vào học viên hàng không, chờ đến khi tận thế, ta đã sớm có thể lái máy bay cho Lâm ca.”

Quý Xương Bảo:…?

“Người người đều nói một tay lái Ferrari, nhưng ta cảm thấy, cho ta thêm chút thời gian, ta chắc hẳn có thể một chân lái máy bay.”

“…?”

Ngô Đình tiếp tục luyên thuyên với Quý Xương Bảo.

Mà Lâm Phàm thì nhìn xuống bên dưới, trầm tư, khó có được cơ hội

bay lượn trên không trung, nội tâm rất yên tĩnh, chuyện nghĩ đến cũng tương đối sâu sắc.

Dị thú giết hết không?

Hắn cảm thấy nhất định là có thể giết hết, chỉ cần có đủ lòng tin, mở địa đồ ra, đánh dấu một chút, bắt đầu hành động, từ khu vực này chặt đến khu vực kia, sau đó đổi vị trí, tiếp tục chém giết, nhất định có thể chém sạch dị thú.

Chỉ là bây giờ đã không còn là vấn đề dị thú nữa.

Từ khi tiếp xúc với những tường rào có năng lực kia, hắn lập tức phát hiện, bất cứ dị thú hung tàn nào, so với một số người, thì lại có vẻ thành thật, dị thú chỉ là phá hoại, muốn ăn thịt người, nào có phức tạp giống như con người, nhiều quanh quanh co co như vậy.

Nói thật, hắn cảm thấy dị thú chính là giống loài thuần tuý nhất thế gian.

Không biết bao lâu.

“Lâm ca, phía trước chính là tường rào Hoài Phổ, chúng ta dừng ở bên ngoài, hay là dừng ở bên trong?” Một đường này, Ngô Đình nói nhảm với Quý Xương Bảo rất nhiều, có người đáp lời, thời gian trôi qua rất nhanh, sẽ không cảm thấy nhàm chán, rất nhanh đã đến nơi cần đến.

“Máy bay trực thăng của chúng ta rất quý giá.” Lâm Phàm nói.

“Đã rõ, vậy dừng ở bên trong đi.”

Ngô Đình lập tức hiểu ra, trực tiếp lái máy bay trực thăng đi vào bên trong tường rào Hoài Phổ.

Trận chiến ở tường rào Hoài Phổ đã sớm kết thúc, loáng thoáng có bóng người đi lại trên tường thành, sau khi máy bay trực thăng xuất hiện, khiến rất nhiều người chú ý đến.

Bọn hắn không biết ai đến, chẳng lẽ là người quản lý cũ Quý Xương Bảo dẫn viện binh về rồi sao?

KHông sai, Quý Xương Bảo đã trở thành người quản lý cũ.

Người quản lý đương nhiệm được gọi là Ma Quỷ Cân Nhục Nhân Trần Hổ, trực tiếp đánh người quản lý cũ chạy trốn, không rõ tung tích, đối với bọn hắn mà nói, chỉ là thay đổi người quản lý mà thôi,

muốn nói còn có gì khác thay đổi sao?

Thật sự không có.

Lúc này.

Trong kiến trúc rộng rãi ở tường trong.

Lạch cạch!

Một cái thi thể bị hao tổn không còn ra hình dạng gì bị ném xuống đất, thi thể giống như người, nhưng lại khác với người.

“Buồn cười, không ngờ trong tường rào Hoài Phổ nho nhỏ mà cũng dám làm loại thí nghiệm này, đây chính là phế vật mà các ngươi làm ra?”

Nói chuyện chính là một người đầu trọc, toàn thân không có lông, ngay cả lông mày cũng không có.

hắn ta chính là Ma Quỷ Cân Nhục Nhân Trần Hổ.

Bây giờ tiến sĩ Aiwa đang run lẩy bẩy đứng ở giữa, người xung quanh cười lạnh nhìn hắn ta, trong lòng hắn ta lúc này rất sợ hãi, nghĩ đến rất nhiều nguy hiểm đã từng gặp, nhưng chỉ không nghĩ đến loại tình huống này.

Chương 437 - Ta có gan.

Mà những Giác Tỉnh giả trong tường rào Hoài Phổ kia, sau khi nhìn thấy thực lực của đối phương, cả đám đều trở nên rất thành thật.

Lúc này, tiến sĩ Aiwa nhìn về phía tác phẩm xuất sắc mà mình cực khổ nghiên cứu ra, không nghĩ đến trực tiếp bị một quyền của đối phương đánh nát, đau lòng, khó chịu, bất lực, không biết kết cục sau cùng sẽ như thế nào.

“Không phải bọn hắn, mà là do một mình ta làm ra.” Tiến sĩ Aiwa nói.

“Ôi cha, lại còn có chút dương dương đắc ý nữa, xem ra ngươi là nhân tài, ở trong thời đại này, có thể làm loại thí nghiệm này đều là nhân tài.” Trần Hổ đánh giá đối phương, đúng như lời hắn ta nói.

Tiến sĩ Aiwa ngẩng đầu nói, “Nhưng phần lớn cũng là tên điên.”

“Tên điên?” Trần Hổ cười lớn, chỉ vào tiến sĩ Aiwa nói, “Ngươi nói

rất đúng, quả thật chính là một đám điên rồ, thậm chí còn là não tàn."

Nói về cái tường rào Ma Đô kia đi, đã bị dị thú thức tỉnh cấp chín tiêu diệt, ngay cả chút khả năng phản kháng cũng không có.

Vì sao dị thú thức tỉnh cấp chín lại xuất hiện?

Còn không phải là do những chuyên gia não tàn kia làm ra sao.

Tiến sĩ Aiwa cúi đầu, bị chửi não tàn đương nhiên tức giận, nhưng bây giờ tình hình hắn ta không thể tức giận được, chỉ có thể yên lặng cúi đầu thừa nhận.

"Các ngươi chuẩn bị xử lý ta như thế nào?" Tiến sĩ Aiwa hỏi.

KHoé miệng Trần Hổ cong lên nở nụ cười, "Chuẩn bị bán ngươi đến tường rào Thủ Đô."

"A..." Tiến sĩ Aiwa giật mình, nhưng suy nghĩ kỹ một chút, nếu như thật sự không có đường để đi, bị bán đến nơi đó có lẽ cũng là lựa chọn sống duy nhất có thể đi, hắn ta cũng biết về phương diện nhân tài này, phần lớn tường rào có thực lực đều khan hiếm.

Trần Hổ đã nghĩ kỹ, tường rào Hoài Phổ trong mắt hắn ta, chỉ là nơi dừng chân ngắn ngủi mà thôi, khi hắn ta nghiền ép sạch sẽ giá trị của tất cả mọi người rồi, thì sẽ đến tường rào Thủ Đô gia nhập vào trướng huynh đệ đã quen biết nhiều năm.

Dị thú thức tỉnh cấp chín diệt đi tường rào Ma Đô, phạm vi hoạt động chắc hẳn là đang ở tỉnh gần đó, không nói chính xác khi nào sẽ xuất hiện, huống chi ở trong tỉnh Dưỡng Lão không có tiền đồ, muốn trở nên càng mạnh mẽ hơn, thì phải đến tỉnh ngoài.

Có người quen ở tường rào Thủ Đô, chính là lựa chọn tốt nhất hàng đầu.

Đột nhiên.

Bên ngoài có động tĩnh vang lên.

"Tình hình gì vậy?" Sắc mặt Trần Hổ lạnh lẽo, đều đã khống chế hết nơi này, chẳng lẽ cón có gia hỏa không biết sống chết muốn gây chuyện sao.

Tiên sĩ Aiwa cũng kinh ngạc khi nghe động tĩnh bên ngoài, trong lòng suy nghĩ, chẳng lẽ Quý Xương Bảo thật sự dẫn vị kia đến cứu hắn ta

sao?

Một người sống sót vội vàng chạy vào, “Hổ ca, tên lúc trước chạy đi đã dẫn theo một người lạ giết về rồi.”

Mẹ nó, ta không đi tìm hắn, chính hắn còn dám quay về, ta thấy hắn chính là muốn chết rồi, ra ngoài giết chết hắn.”

Lửa giận Trần Hổ bùng lên, xông ra ngoài.

Trong mắt tiến sĩ Aiwa loé lên ánh sáng, không đợi hắn ta kịp phản ứng, đã bị người ta kéo lấy cánh tay lôi đi, đau, nhưng vẫn nhịn xuống, nếu nói nhảm, sẽ bị đối phương hành hung.

Số tuổi này của hắn ta mà bị nhiều người trẻ tuổi đánh như vậy, đúng là mất mặt, mặt mũi mất hết rồi.

Bên ngoài.

Lâm Phàm và Ngô Đình đứng sánh vai nhau, nhìn Quý Xương Bảo kêu gào ở đằng trước, bảo đổi phương ra ngoài, người vây xem cũng không được tốt lắm, cơ bản đều là người sống sót của tường rào Hoài Phổ lúc trước.

Bọn hắn nhìn thấy người quản lý cũ quay về cũng rất khiếp sợ.

Rõ ràng đã chạy rồi, còn quay lại làm gì?

Không biết người ta mạnh như thế nào à?

Nếu như bọn hắn là Quý Xương Bảo, đã sớm chạy mất dạng rồi, trời đất bao la, bên ngoài đều là dị thú, ai có thể tìm được chứ.

“Trần Hổ, mẹ nó ngươi ra đây cho ta, cướp tường rào của ta, hôm nay ta phải bắt ngươi trả lại.” Quý Xương Bảo gào lên, bởi vì cố sức quá mức, cổ cũng đỏ bừng lên.

Ngô Đình nhỏ giọng nói với Lâm Phàm, “Lâm ca, sao ta cứ cảm giác như hắn đang chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng thế.”

“Tự tin chút đi, ta nghĩ có thể bỏ ba chữ cảm giác như đi.”

“A, được rồi.”

Ngô Đình biết Quý Xương Bảo nhất định sẽ dựa vào Lâm ca cướp lại tường rào, nhưng mà hắn ta cảm thấy đám người trốn từ tường rào Ma Đô ra kia, còn có thể gây ra chút ảnh hưởng đối với tỉnh Tô khá

yên bình này.

Những người này từ tường rào cỡ lớn chạy đến.

Thực lực bản thân vốn không yếu.

ĐỐi phó với dị thú cao cấp chắc hẳn không có bản lĩnh gì, nhưng đối phó với những người có cấp bậc thấp hơn, rất dễ dàng, rất đơn giản.

“Lão Quý, ngươi còn quay về làm gì chứ?”

“Đúng vậy, không phải là đi tìm chết sao?”

“Ai…”

Bọn hắn thân là một thành viên của tường rào Hoài Phổ, thể xác tinh thần đều thuộc về tường rào, chứ không thuộc về một người nào đó, cho nên người quản lý đổi thành ai cũng không quan trọng, quan trọng là chỉ cần bọn hắn không bị tác động là được.

Quý Xương Bảo nhìn đám gia hỏa kia, không hề nghĩ đến có thể có được sự ủng hộ từ đám người bọn hắn, đều là cỏ đầu tường, nghiêng ngả, ai mạnh thì đứng bên phía đó.

Bây giờ hắn ta yếu thế, từ quản lý Quý đã biến thành lão Quý.

Đây chính là thực tế.

Lúc này.

Một bóng người xuất hiện, Trần Hổ cầm đầu lạnh nhạt nói, “Quý Xương Bảo, ta không đuổi tận giết tuyệt ngươi, ngươi thì hay rồi, còn chủ động tìm đến tận cửa, rốt cuộc là ai cho ngươi ăn gan hùm mật báo, còn dám trở về?”

Chính chủ đến rồi.

Quý Xương Bảo tìm kiếm trong đám người, liếc mắt thấy tiến sĩ Aiwa.

Nhìn thấy hắn ta vẫn còn sống, không khỏi thở phào một hơi, chỉ cần còn sống là được.

Chương 438 - Ta có gan. (2)

“Trần Hổ, đám gia hỏa các ngươi từ tường rào Ma Đô chạy ra ngoài, ta có lòng tốt cho các ngươi vào, vậy mà các ngươi lại cướp tường rào của ta, không có người nào cho ta ăn gan hùm mật báo, mà là ta tìm quản lý Lâm đến làm chủ cho ta.”

Quý Xương Bảo không phải là đối thủ của đối phương, một thân một mình nhất định là sợ, nhưng bây giờ hắn ta không hề sợ hãi một chút nào, bởi vì sau lưng có một ngọn núi lớn cho hắn ta dựa vào.

Sau khi Quý Xương Bảo nói ra lời này.

Đám người sống sót xung quanh đột nhiên thu hồi biểu lộ cười trên nỗi đau người khác đối với Quý Xương Bảo lúc trước.

Bọn hắn chưa từng nhìn thấy quản lý Lâm, nhưng đã từng nghe đến sự tích của hắn.

Cho nên khi biết Lâm Phàm đến, bọn hắn lập tức cảm thấy mọi chuyện bắt đầu trở nên vi diệu, kết quả cuối cùng như thế nào, thật sự khó nói được.

“Quản lý Lâm? Mẹ nó lại là thứ trong hang cùng ngõ hẻm nào chạy ra nữa vậy.” Trần Hổ tức giận, hoàn toàn không đặt Lâm Phàm vào trong mắt, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm và Ngô Đình.

Giơ tay chỉ ra, cao ngạo nói: “TRong các ngươi ai là quản lý Lâm gì đó, tự mình bước ra đây.”

Trần Hổ lúc trước sinh sống trong tường rào Ma Đô, đương nhiên biết rõ tình hình của tỉnh Dưỡng Lão, dị thú cao cấp nhất xuất hiện cũng chỉ có cấp năm mà thôi, cho nên người sống sót sinh sống tại nơi này, có thể mạnh được bao nhiêu chứ?

Tính toán đâu ra đó, hắn ta cho rằng là cấp năm.

Cho dù có phát huy vượt sức tưởng tượng, lên đến cấp sáu thì sao chứ, hắn ta vẫn có thể nghiền ép.

Lâm Phàm không hề thay đổi sắc mặt bước ra, nhẹ nhàng đẩy Quý Xương Bảo, nhìn nam tử toàn thân không lông tóc trước mặt, nói.

“Ta chính là quản lý Lâm, tường rào Ma Đô các ngươi sau khi bị dị thú huỷ diệt rồi, rốt cuộc đã có bao nhiêu người trốn thoát?”

“Ngươi…” Trong lòng Trần Hổ giật mình, không ngờ đối phương lại biết tường rào Ma Đô bị dị thú tiêu diệt, “Có liên quan gì đến ngươi, ngươi muốn ra mặt giúp hắn?”

“Ta hỏi ngươi rốt cuộc là có bao nhiêu người trốn ra ngoài.” Lâm Phàm muốn biết số lượng đại khái, nếu không thì vẫn không biết có bao nhiêu đám người sống sót mạnh mẽ đang ẩn núp, đối với tường rào Miếu Loan cũng là một loại nguy hiểm tiềm ẩn.

“Ta hỏi ngươi đó, ngươi có phải muốn ra mặt giúp hắn hay không.” Trần Hổ không hề đặt câu hỏi của Lâm Phàm vào trong lòng, thậm chí trực tiếp không quan tâm, mặt mũi vô cùng hung ác chất vấn Lâm Phàm, có phải muốn ra mặt hay không.

Giờ phút này, nhiều lời thật vô ích.

Lâm Phàm nhấc chân lên, đi về phía Trần Hổ, khoảng cách càng ngày càng gần, mà Trần Hổ đương nhiên cũng không nhường một chút nào, ngẩng đầu lên nhìn thẳng Lâm Phàm, thậm chí còn vươn tay ra chỉ về phía Lâm Phàm.

“Ngươi còn gần thêm một bước, tự gánh lấy hậu quả.”

Lời nói ngang ngược.

Ẩn chứa một loại khí thế không thể phản bác.

Xoát!

Bàn chân Lâm Phàm nhẹ nhàng đạp mặt đất một cái, chỉ trong nháy mắt đã biến mất khỏi tại chỗ, Trần Hổ kinh hãi chỉ thấy mắt hoa lên, khi nhìn rõ lại, Lâm Phàm đã xuất hiện trước mặt hắn ta, nắm lấy ngón tay kia của hắn ta, răng rắc một tiếng, trực tiếp bẻ gãy.

“A?… Đau…”

Trần Hổ kinh ngạc, chỉ kinh ngạc trong ngắn ngủi đã có cảm giác đau đớn quét sạch toàn thân, kêu thảm, lộ ra vẻ mặt đau đớn.

“Ngươi muốn chết.”

Nhịn lại đau đớn, thi triển năng lực, bắp thịt cả người run lên, sau đó bành trướng, cơ bắp căng đầy bao phủ cả người, hình thể bành trướng, nhìn kỹ lại, sẽ phát hiện cơ bắp của hắn ta giống như lò xo, một vòng tiếp một vòng, dường như khi bật lên, có thể bộc phát ra lực lượng mãnh liệt hơn.

Đồng bạn biết năng lực của Trần Hổ, trong lòng chấn động, xuất hiện rồi, Ma Quỷ Cân Nhục Nhân đã chân chính xuất hiện.

Trần Hổ nắm tay, cánh tay duỗi ra, từng vòng từng vòng cơ bắp ép lại, giống như đang tụ lực, từ đó bộc phát ra lực lượng mạnh hơn, thậm chí trong khe hở từng vòng đang áp súc kia, có khí lãng màu trắng cực nóng tản ra.

“Đi chết đi.”

Vung quyền, bộc phát, không khí nổ tung, một tiếng ầm vang trầm muộn vang lên.

Lạch cạch!

Lâm Phàm lạnh nhạt vung tay ra, bàn tay đón lấy nắm đấm có vẻ rất mạnh của Trần Hổ, năm ngón tay cong lại, nắm chặt lấy tay của đối phương, trong ánh mắt kinh ngạc không dám tin của Trần Hổ, hắn nhẹ nhàng kéo cánh tay đối phương ra phía sau lưng, bàn chân giẫm lên đầu gối, răng rắc một tiếng, trực tiếp giẫm hắn ta quỳ gối xuống mặt đất.

Cánh tay bị kéo về sau của đối phương, đã có thể nghe thấy tiếng cơ bắp bị xé rách.

“A…”

Trần Hổ kêu thảm, vô cùng đau đớn, cả gương mặt đều là mồ hôi.

“Buông ra, ngươi buông ra…”

Hắn ta giãy dụa, càng giãy dụa thì càng đau đớn.

Từ đầu đến cuối, Lâm Phàm vẫn giữa nguyên một tư thế, đây là vì tốc độ của hắn dùng mắt thường khó có thể quan sát được, xé rách cánh tay của đối phương.

“Bây giờ đã có thể nói chuyện được chưa?” Lâm Phàm nhẹ giọng hỏi.

Đối phó với loại người này, đầu tiên phải đánh trước, sau đó mới có thể hỏi được những gì mình cần.

Quý Xương Bảo đắc ý nói, “Trần Hổ, ta khuyên ngươi tốt nhất nên thành thật một chút, quản lý Lâm hỏi ngươi cái gì thì ngươi cứ trả lời cái đó, nếu không thì cái cánh tay này của ngươi chưa chắc có thể giữ lại được.”

Hồng hộc! Hồng hộc!

Vẻ mặt hung ác của Trần Hổ lại càng thêm dữ tợn, hô hấp ngột ngạt, tựa như trâu điên phát lực, sau khi ngột ngạt ngắn ngủi, chỉ nghe thấy hắn ta gầm lên giận dữ, thân thể nhanh chóng nghiên về phía trước, mạnh mẽ xé đứt cánh tay phải của mình, trong chốc lát, máu tươi từ miệng vết thương phun ra ngoài, nhuộm đỏ mặt đất.

Chương 439 - Ta có gan. (3)

Đừng nói là đám người xung quanh sợ ngây người.

Ngay cả Lâm Phàm cũng kinh hãi.

Khá lắm, tính tình cứng như vậy sao?

Chỉ là… Cái này thì làm được gì?

Lúc hai tay còn nguyên vẹn, cũng không thể làm gì, bây giờ thiếu đi một cánh tay, vậy thì càng đứng nói đến chuyện có thể làm gì.

“Giết hắn cho ta.” Trần Hổ gầm thét lên.

Đám người đi theo Trần Hổ trốn ra ngoài, không phải Giác Tỉnh giả cũng là Liệp Sát giả, trong tay ai ai cũng dính máu tươi, gặp được tình huống này, sẽ chẳng có ai do dự.

Sau khi Trần Hổ vừa dứt lời.

Đám người xung quanh lập tức hành động.

Xông lên đầu tiên chính là Liệp Sát giả, chen chúc lao lên, tốc độ cực nhanh, tựa như mũi tên, vọt về phía Lâm Phàm.

Đối mặt với tình huống này, Lâm Phàm không hề hoảng hốt, chỉ khẽ nhíu mày mà thôi, rút Lôi Kiếp ở sau lưng ra, dùng nắm đấm đánh chết bọn hắn có chút phiền phức, máu văng ra khắp nơi, dễ gây ra ô nhiễm môi trường.

Vẫn là dùng Lôi Kiếp thuận tiện hơn

Đao thuật đã max cấp, hắn tùy ý vung một đao, bọn hắn không thể nào ngăn cản được.

Xoát một tiếng!

Hàn mang hiển hiện, chỉ thấy mấy Liệp Sát giả đang vọt đến, đầu

một nơi thân một nẻo, cho dù đã tử vong, vẻ hung ác trên gương mặt vẫn không hề tiêu tán, không phải bọn hắn không muốn, mà là hoàn toàn không kịp phản ứng.

Một vị Giác Tỉnh giả có năng lực hệ mộc, hai tay chạm vào mặt đất, cây xanh tựa như mãng xà cuồn cuộn trong lòng đất, nhanh chóng lao về phía Lâm Phàm, chẳng qua sau khi nhìn thấy Lâm Phàm có thể tùy ý giết chết những Liệp Sát giả kia, trong lòng giật mình, thay đổi phương hướng, cây xanh chuyển về phía Trần Hổ.

"KHốn khiếp, ngươi làm gì thế?" Trần Hổ đang cầm máu, còn chưa kịp phản ứng, mặt đất dưới chân đột nhiên vỡ ra, hai dây leo màu canh lục lập tức quấn chặt hai chân hắn ta, hắn ta kinh hãi tức giận gầm thét.

Giác Tỉnh giả có năng lực hệ mộc giận dữ nói, "Trần Hổ, ngươi hung tàn bạo ngược, lạm sát kẻ vô tội, ta mai phục bên cạnh ngươi chính là vì tiêu diệt ngươi, bây giờ cơ hội đến, ngươi nên ngoan ngoãn chịu trói đi."

Thao tác này khiến đám người kinh hoảng.

Cho dù Lâm Phàm đang vung đao cũng lộ ra sự kinh ngạc.

Phản bội nhanh đến vậy à?

"Quản lý Lâm, Vương Diệu ta kề vai chiến đấu với ngươi, bắt hết bọn chúng lại." Vương Diệu hô lên.

"Được."

Lâm Phàm chỉ nói một chữ.

Năng lực của Vương Diệu không tệ, thực lực cũng không tệ, không chỉ có thể trói được chân Trần Hổ, mà còn có thể phân chia ra hành động, đồng thời điều khiển càng nhiều dây leo trói người khác lại.

"Ai da, Vương Diệu, người một nhà mà, ngươi trói ta làm gì, ta cũng muốn liều mạng với Trần Hổ."

Người phản bội thông thường không chỉ có một.

Chủ yếu là vì Lâm Phàm chỉ trong chốc lát đã vung đao chém giết gần mười vị Liệp Sát giả, mỗi một người đều là một đao giết chết, không có đao thứ hai, tình hình như vậy đã sớm dọa bọn hắn sợ hãi.

"A, hiểu lầm, để chúng ta cùng đi theo quản lý Lâm chiến đấu đi."

Lúc này Trần Hổ vô cùng giận dữ, nếu như tức giận có thể hóa thành lửa, giờ phút này cả người hắn ta đã sớm bùng cháy, thật sự tức giận, tức giận đến cực hạn.

“Đáng chết, đều đáng chết.”

Một quyền Trần Hổ nện xuống đất, hai chân đột nhiên phát lực, trực tiếp xé nát dây leo, sau đó hóa thành tàn ảnh, chỉ trong nháy mắt đã biến mất.

Ầm!

Ầm!

Từng tiếng ầm vang truyền đến.

Ma Quỷ Cân Nhục Nhân Trần Hổ dựa vào hai chân của mình bộc phát lực lượng, không ngừng di chuyển bốn phía, ngay cả vách tường ở tường trong cũng lõm ra cái hố, tốc độ rất nhanh, đối với người không đủ thực lực, bọn hắn hoàn toàn không thấy rõ quỹ tích di chuyển của đối phương.

Chỉ có thể nhìn thấy loáng thoáng những tàn ảnh mà thôi.

“Tốc độ thật nhanh…” Quý Xương Bảo nhìn ngây người, hắn ta cũng không nhìn thấy rõ lắm, chỉ có thể không ngừng di chuyển đầu, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Trái lại Lâm Phàm thì bình tĩnh đứng tại chỗ, không hề bị đối phương ảnh hưởng đến.

Đột nhiên.

Sau lưng truyền đến dao động khi không khí bị áp súc.

Lâm Phàm quay người vung quyền, phịch một tiếng, hai quyền va chạm, vẻ mặt Trần Hổ kinh hãi, trừng mắt, miệng há hốc, ngay sau đó, một luồng lực lượng đáng sợ bộc phát ra, bao trùm cánh tay, quần áo vỡ nát, cánh tay cũng bị chấn gãy, vặn vẹo.

Trùng kích tiêu tán.

Trần Hổ quỳ gối trước mặt Lâm Phàm, cánh tay còn sót lại đã vặn vẹo rất đáng sợ, xương cốt, máu thịt đều nát bươm.

“Ta chỉ muốn hỏi ngươi một việc, ngươi thì cụt tay, lại liều mạng với ta, làm đến bây giờ hai cánh tay đều bị phế, ngươi nói xem ngươi

muốn làm gì chứ?" Lâm Phàm bất đắc dĩ nói.

Quả nhiên… Người sống sót trong tận thế đúng là táo bạo.

Một lời không hợp, trực tiếp ra tay.

Lấy bạo chế bạo là hành vi không tốt, nhưng có lúc thật sự không còn cách nào khác, không phải ngươi muốn là có thể được.

Trần Hổ ngẩng đầu lên, vẻ mặt đờ đẫn nhìn Lâm Phàm.

Trong ánh mắt là vẻ không thể tin.

"Có bao nhiêu người trốn ra được?" Lâm Phàm hỏi.

Trần Hổ ngây ngốc một lúc, chậm rãi nói, "Không biết, quá loạn."

"Cái này không được rồi sao? Không biết thì nói không biết thôi, ngươi xúc động như vậy làm gì chứ?" Lâm Phàm lắc đầu, cảm thấy tiếc nuối, thật ra đối phương chưa chắc sẽ trở thành như thế này.

Bởi vì bọn hắn xâm lấn là tường rào Hoài Phổ, cũng không phải tường rào Miếu Loan của hắn, mâu thuẫn không lớn như vậy.

Rất dễ nói chuyện, còn có thể giải quyết rất nhiều chuyện.

Nhưng bây giờ… Không giết không được.

Đều đã đánh người ta thành như thế này rồi, nếu như thả đi, vậy thì nhất định đã chọc thêm một vài kẻ địch không biết rõ cho tường rào Miếu Loan rồi, có lẽ đối phương không có bản lĩnh, nhưng chỉ cần hắn ta ghi thù, vậy thì tương lai cũng sẽ gây ra phiền phức.

Chương 440 - Ta có gan. (4)

Cho nên cách tốt nhất, chính là khiến hắn ta vĩnh viễn ngoan ngoãn câm miệng.

KHóe miệng Trần Hổ giật giật, nhìn về phía xung quanh, đám người đi cùng hắn ta kia, chết thì chết, quỳ thì quỳ, phản bội thì phản bội, cũng không có ai có khả năng giúp hắn ta.

Bây giờ nghe Lâm Phàm nói những lời này.

Hắn ta hối tiếc không?

CÁi này ít hoặc nhiều, nhất định cũng có chút hối hận.

Chỉ là hối hận thì có thể làm được gì?

Chính mình cũng đã biến thành thế này, xem như đã hoàn toàn phế rồi.

Đã như vậy.

Nên hung ác vẫn phải hung ác chút, vì mặt mũi mình.

“Có gan thì ngươi giết đi…”

Phốc phốc!

Lâm Phàm không nghe hắn ta nói xong, nâng tay vung đao lên.

“Ta có gan.”

Trần Hổ chết rồi.

Nguy hiểm của tường rào Hoài Phổ đã được giải quyết.

Đám người sống sót vây xem run sợ, phải nói thẳng là đáng sợ.

Mà những người đến cùng Trần Hổ kia, thì đang sợ hãi rụt rè quỳ ở chỗ đó, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên một chút.

Vương Diệu hít sâu một hơi, đi đến trước mặt Lâm Phàm, bỗng nhiên quỳ xuống đất, hai tay rũ xuống, ngẩng đầu, chân thành nói, “Mong quản lý Lâm dẫn theo ta đi về phía tương lai sáng lạn, Vương Diệu ta nguyện vì người quản lý mà xông pha khói lửa, cống hiến sinh mệnh của mình.”

Đối mặt với tình huống này, Lâm Phàm ngẫm nghĩ, năng lực của đối phương hệ mộc, bây giờ trong tường rào Miếu Loan cũng chỉ có một mình Diệp Đồng Đồng, về nhu cầu về phương diện trồng trọt trong ruộng đồng càng lúc càng lớn, sắp xếp hắn ta đi trồng trọt cũng không tệ.

Đã như vậy, hoàn toàn có thể dẫn về dùng, đến lúc đó cứ trực tiếp để cho bạn nhỏ Tiểu Ái nhìn một chút.

Được thì giữ lại.

Không được thì chôn.

Không tổn thất gì cả.

“Ngươi cứ quỳ trước đi, quỳ để xem biểu hiện của ngươi.” Lâm Phàm nói.

Lời này vừa nói ra, Vương Diệu vô cùng vui mừng, son sắt bảo đảm, “Ta nhất định sẽ quỳ thật tốt.”

Hắn ta cảm thấy hy vọng đến.

Quản lý Lâm nói ra lời này, đã rất rõ ràng.

“Quản lý Lâm, thật sự rất đa tạ ngươi.” Quý Xương Bảo kích động đến mức muốn quỳ trước mặt Lâm Phàm, hắn ta thật sự không nghĩ đến, mọi chuyện lại giải quyết nhanh chóng như vậy, vốn cho rằng còn phải tốn chút thời gian nữa.

Sao có thể ngờ đến, nhanh như vậy đã giải quyết xong đối phương rồi.

Thật không hổ là người quản lý của tường rào Miếu Loan, vô cùng hung mãnh, lợi hại.

Lâm Phàm xua tay, không nhiều lời, mà đi đến trước mặt tiến sĩ Aiwa, cười nói, “Tiến sĩ, không ngờ mọi chuyện lại trở nên như vậy.”

“A, quả thật không ngờ đến, lần này nếu không có quản lý Lâm giúp, hậu quả đúng là không dám tưởng tượng.” Tiến sĩ Aiwa cảm thán nói.

Đám gia hỏa kia mẹ nó thật quá hung mãnh.

Nghĩ đến vật thì nghiệm của mình đã không còn.

Tim hắn ta thật đau đớn, đau đến mức hô hấp cũng có chút khó chịu.

“Tiến sĩ, ngươi nói thí nghiệm của ngươi cho đến bây giờ, sao lại không bồi dưỡng ra một một vài quái vật lợi hại thế? Tường rào Ma Đô người ra nghiên cứu ra quái vật lợi hại lắm đó, trực tiếp phá nát đại bản doanh luôn rồi, ngươi so sánh với người ta, chênh lệch không chỉ một hai thôi đâu.” Lâm Phàm nói.

Đầu tiến sĩ Aiwa đầy dấu chấm hỏi, “Quản lý Lâm, ta không rõ ngươi đang nói gì cả, Aiwa ta chính là người đứng đắn, khoảng thời gian trước tặng thuốc cho ngươi, ngươi đã nhận rồi chứ, bình thường ta chỉ nghiên cứu thuốc men thôi, chính là vì có thể giúp đỡ cho mọi người trong tận thế.”

Giả vờ, cứ tiếp tục giả vờ đi.

Lâm Phàm không đáp lời tiến sĩ Aiwa, mà nhìn về phía Quý Xương Bảo đứng bên cạnh.

Quý Xương Bảo vừa nhìn sang đã ngầm hiểu, loại tình huống này giống như phủi mông một cái, lập tức bỏ mặc không nói gì thêm.

“Tiến sĩ đừng giả bộ nữa, trước khi đến, những gì cần nói ta đã nói rồi, quản lý Lâm người ta đều đã biết, làm người nên thẳng thắn, che che giấu giấu chẳng có ý nghĩa gì cả.” Quý Xương Bảo nói.

Ánh mắt tiến sĩ Aiwa quái dị nhìn Quý Xương Bảo.

???

Thật sự vô cùng chấn kinh.

Cái gì cũng nói hết rồi?

“Chúng ta vào bên trong nói đi, bên ngoài không tiện.” Tiến sĩ Aiwa thở dài nói.

Sau khi đám người Lâm Phàm rời đi.

Vương Diệu còn quỳ ở đó, quỳ rất thành thật, rất nghiêm túc, ngược lại những tên ở bên cạnh hắn ta, thấy chính chủ đáng sợ đã rời đi, lập tức có ý đồ chạy trốn.

Bọn hắn liếc mắt nhìn nhau, quả quyết lựa chọn chạy trốn.

Nhưng mới chạy được hai bước, phù phù một tiếng, trực tiếp ngã trên mặt đất, cúi đầu nhìn lại, hai chân đã bị dây leo quấn chặt.

Không cần nghĩ cũng biết ai làm.

“Vương Diệu, ngươi làm gì thế? Mẹ nó ngươi bị ngốc à, thả ta ra.” Có người tức giận mắng, mẹ nó thật sự quỳ thành bệnh rồi, lúc trước vì mạng sống chúng ta có thể hiểu được, bây giờ người cũng đã đi rồi, ngươi còn giả vờ làm gì, muốn chạy thì bây giờ chạy đi, đảm bảo an toàn.

Vương Diệu tức giận nói, “Im miệng, đám gia hỏa các ngươi, đừng cho rằng ta không biết các ngươi là người như thế nào, thả các ngươi rời khỏi đây chính là khiến người bên ngoài thêm nhiều nguy hiểm, bây giờ ta là người của quản lý Lâm, ta nhất định phải trông chừng các ngươi.”

Nói xong còn quay đầu nhìn về những người sống sót của tường rào

Hoài Phổ.

“Các ngươi còn nhìn xem làm gì? Bọn hắn muốn chạy, các ngươi còn không nhanh chóng ngăn cản lại, nhớ lại lúc trước bọn hắn đã làm gì các ngươi đi.”

Lời này quả nhiên hữu dụng.

Đám người trong tường rào Hoài Phổ nghĩ đến lúc trước bọn người này hung ác cao ngạo, trong mắt từng người nổi lửa.

“Mẹ nó, lúc trước chính các ngươi chửi chúng ta là bất tài, rác rưởi, xem ta xử các ngươi thế nào.”

Nói xong thì lập tức xông lên, đạp mạnh lên người những người bị trói chân này, giẫm đạp ba ba ba rất có tiết tấu, khi có một người dám xông lên, những người còn lại dường như cũng được ủng hộ.

Chương 441 - Thứ còn đáng sợ hơn cả quản lý Lâm.

Không hề do dự, lao lên.

“Để lại cho ta cái mặt, ta muốn đấm bọn to mồm này.”

Trong chốc lát, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Vương Diệu nhìn tình hình, có chút hài lòng gật đầu, thân là cường giả đứng thứ hai sau Trần Hổ, chuyện hắn ta tâm đắc, người thường khó có thể so sánh được.

Trói chân chỉ là thao tác cơ bản, gặp được người muốn dùng tay phản kháng, hắn ta chỉ cần trói tay của bọn hắn lại là được.

Dù sao hắn ta cũng đảm bảo chính là, tuyệt đối không để bọn hắn có cơ hội phản kháng.

Nghĩ đến khi quản lý Lâm ra ngoài, nhìn thấy tình hình này, nhất định sẽ càng thêm vừa lòng, muốn sống tốt, phải biểu hiện giá trị của bản thân, không có giá trị, người ta lấy gì mà coi trọng ngươi.

Trong phòng.

“Đây chính là quái vật ngươi nghiên cứu ra?”

Lâm Phàm chỉ vào quái vật không còn sự sống nằm trên mặt đất, hình người, trên người xuất hiện dị biến, chắc hẳn là dung hợp một vài bộ phận của dị thú, giống như đã từng gặp được, ngược lại có

giống Dương Phi hai đầu lúc trước.

“Vâng.”

Chứng cứ ở đây, tiến sĩ Aiwa không thể phản bác, chỉ có thể thừa nhận.

“Đây chính là hành vi không có đạo đức đó.” Lâm Phàm nói.

Hắn xem như đã phát hiện ra, loại tình huống này cho dù là tường rào có năng lực thế nào cũng sẽ làm, chỉ là che giấu sâu cạn, khó mà phân rõ thôi, nói đến cái tường rào Hoài Phổ này đi, chỉ là tường rào cỡ trung, về phương diện thiết bị nhất định cũng thiếu thốn, nhưng có người là có thể làm, điều này nói rõ thiết bị không được đầy đủ cũng không sao cả, chỉ cần có nhân tài phương diện này thì có thể làm.

Tiến sĩ Aiwa cúi đầu, lén lút liếc nhìn Quý Xương Bảo.

Có rất nhiều lời muốn nói.

Nhưng nhất thời lại không biết nên nói gì.

Quý Xương Bảo yếu ớt hỏi, “Quản lý Lâm, chúng ta biết đây là chuyện thất đức, nhưng thật sự là bất đắc dĩ, tôn chỉ của ta và tiến sĩ Aiwa chính là muốn nghiên cứu ra được thứ gì đó, cống hiến cho việc đối kháng dị thú.”

Hắn ta có thể nói nghiên cứu những thứ này, là vì tìm cách mạnh lên, hoặc là nghiên cứu ra quái vật chân chính siêu cấp, xưng bá toàn bộ tận thế sao?

Lời nói này không có lợi cho đoàn kết, tốt nhất đừng nói.

“Ha ha.”

Lâm Phàm cười, tiếng cười nghe giống như đang nói, ngươi tin ta là Tần Thủy hoàng, thì ta sẽ tin ngươi.

“Vì nghiên cứu những cái này, đã hại không ít người vô tội nhỉ.” Lâm Phàm tùy ý hỏi.

Trong thời đại tận thế này, thứ không đáng tiền nhất chính là mạng người, giống như cỏ rác mà bị thu gặt.

“KHông, không.” Quý Xương Bảo vội vàng xua tay nói, “Quản lý Lâm, chúng ta có nhân tính, loại thí nghiệm dùng người vô tội kia, chỉ có

súc sinh mới làm ra được, cho dù chúng ta có làm, cũng lựa chọn người tội chết vạn lần, điểm này ngài phải tin tưởng chúng ta.”

“Ồ.”

Lâm Phàm sao có thể tin lời bọn hắn nói chứ, nếu như hắn tin thật, hắn đã sớm bị người ta bán đi rồi.

Chỉ là rốt cuộc chuyện thí nghiệm của bọn hắn như thế nào, hắn không thể nào tìm hiểu kỹ càng được, khi hắn xuyên đến đây, đã là năm thứ mười của tận thế rồi.

“Chuyện của tường rào Ma Đô, các ngươi nghe nói chưa?” Lâm Phàm hỏi.

Quý Xương Bảo lắc đầu, “Không biết, không biết chút nào cả, vừa rồi ngài nói ra thì chúng ta mới biết được.”

Lâm Phàm không để ý, cũng không hỏi Quý Xương Bảo, mà nhìn về phía tiến sĩ Aiwa, tiến sĩ Aiwa bị nhìn chằm chằm, chậm rãi mở miệng nói, “Ta cũng không biết.”

“Ừm, nếu không biết, vậy thì ta giải thích cho các ngươi một chút, tường rào Ma Đô nghiên cứu dị thú, nhưng cuối cùng dị thú bạo loạn, một con dị thú thức tỉnh cấp chín xuất hiện, một tường rào có thể sánh ngang với tường rào Thủ Đô cứ như vậy bị tiêu diệt, cho nên, các ngươi cảm thấy nghiên cứu thứ đồ chơi này có nguy hiểm hay không?”

Lâm Phàm chỉ muốn chỉ điểm cho bọn hắn một chút.

Nghiên cứu thứ đồ chơi này rất nguy hiểm.

Ngươi cảm thấy có vẻ không có vấn đề gì cả.

Nhưng thật ra nguy hiểm tồn tại ở khắp nơi.

“Nguy hiểm, thật sự rất nguy hiểm.” Quý Xương Bảo điên cuồng đáp lời.

Tiến sĩ Aiwa trầm tư, giống như đã nghĩ thông suốt rồi, cuối cùng chậm rãi nói, “Về sau không động vào nữa.”

“Ừm… Rất tốt, tường rào Hoài Phổ cách tường rào Miếu Loan không xa, nếu như các ngươi làm ra quái vật gì, cuối cùng bị liên lụy nhất định vẫn là tường rào Miếu Loan chúng ta, cho nên các ngươi không làm, ta rất vui mừng.” Lâm Phàm nói.

Tiến sĩ Aiwa nhìn về phía Lâm Phàm, “Thế nhưng cho dù chúng ta không làm, cũng có người làm, loại thí nghiệm này không thể khống chế được.”

“A, nói xem ngươi biết có ai làm rồi?” Lâm Phàm hỏi.

Bây giờ mình đã ra mặt cho tường rào Hoài Phổ, vậy thì mọi sự vận hành của tường rào Hoài Phổ, đương nhiên hắn cũng có thể can thiệp.

Quý Xương Bảo và tiến sĩ Aiwa nghe lời thì tốt.

Nếu như không nghe lời, vậy thì có thể thay người khác, hắn vẫn không tin không có ai ở tường rào Hoài Phổ muốn lên làm người quản lý, rất rõ ràng, người sống sót không muốn làm người quản lý, không phải người sống sót tốt.

“Căn cứ Mộc Dương, ngươi biết không?” Tiến sĩ Aiwa chậm rãi nói.

“Biết.”

“Thật ra cái căn cứ Mộc Dương kia chỉ là căn cứ vô cùng nhỏ bé mà thôi, chỉ xem như một nơi thí nghiệm, kẻ chân chính phía sau màn, phải là tổ chức Trùng Sinh.”

“Tổ chức Trùng Sinh?”

Lâm Phàm kinh ngạc, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy, “Nói kỹ càng xem.”

Tiến sĩ Aiwa sắp xếp lại ngôn ngữ nói, “Tổ chức Trùng Sinh ở khu vực sa mạc Tengri, thuộc về tổ chức nghiên cứu dị thú lớn nhất, bối cảnh rất thần bí, nghe nói có quan hệ với ba đại gia tộc của tường rào Thủ Đô, những nghiên cứu này của chúng ta chỉ là râu ria mà thôi, bọn hắn mới thật sự đang sáng tạo ra quái vật.”

Chương 442 - Thứ còn đáng sợ hơn cả quản lý Lâm. (2)

Lâm Phàm ghi nhớ tổ chức này trong lòng, “Vậy tổ chức bên trong Tô thành kia cũng có liên quan đến tổ chức Trùng Sinh sao?”

“Chắc là có, thậm chí có thể nói chắc chắn bất kỳ một tổ chức nào lấy dị thú làm thí nghiệm, đều có dây mơ rễ má với tổ chức Trùng Sinh.”

Tiến sĩ Aiwa đã bỏ đi chuyện giấu giếm, nói hết những gì mình biết

ra.

Việc này liên quan đến tổ chức càng lớn hơn, hơn nữa tổ chức này còn có liên quan đến tường rào Thủ Đô.

Đối với chuyện này, Lâm Phàm tạm thời không muốn hỏi nhiều.

Không còn tiếp tục trò chuyện về vấn đề này nữa, Lâm Phàm vỗ nhẹ vai tiến sĩ Aiwa, "Chế thuốc, ta thấy ngươi rất có kinh nghiệm trong chuyện điều chế thuốc men, không bằng sau này ngươi đi theo phương hướng này đi, có lẽ trong tận thế, còn có thể để lại thành tựu một đời của người chế thuốc."

Tiên sĩ Aiwa:…

Ta chỉ làm thí nghiệm.

Thấy tiến sĩ Aiwa không nói gì, Quý Xương Bảo ở bên cạnh vội vàng nói, "Quản lý Lâm cứ yên tâm, tiến sĩ Aiwa chính là người lành nghề trong phương diện chế tạo thuốc, tuyệt đối có thể tạo ra được thuốc tốt hơn."

Đồng thời còn đụng vào tiến sĩ Aiwa bên cạnh.

Lão ca, ngươi nói chuyện đi chứ, thời đại thay đổi, từ nay về sau, tường rào Hoài Phổ chúng ta phải hoàn toàn chấm dứt hạng mục nghiên cứu dị thú này thôi.

"Vậy để ta thử một chút." Tiến sĩ Aiwa nói.

"Rất tốt, ta rất có lòng tin với ngươi." Lâm Phàm hài lòng gật đầu, sau đó nhìn về Quý Xương Bảo bên cạnh, "Quản lý Quý, ta muốn mượn của ngươi một ít huyết tinh cấp ba, cấp bốn, được chứ?"

"A?"

Quý Xương Bảo a một tiếng, kinh ngạc nhìn Lâm Phàm, "Lâm, quản lý Lâm, huyết tinh cấp ba của tường rào Hoài Phổ chúng ta có, nhưng huyết tinh cấp bốn thì rất ít."

"Không sao cả, không chê ít, có là được." Lâm Phàm nói.

Quý Xương Bảo sao có thể không rõ, nghe thì có vẻ là mượn huyết tinh, nhưng thật ra là lấy, một đi không trở lại.

Nhưng vào lúc này, hắn ta còn có thể nói không sao?

Nhất định là không thể.

Lâm Phàm phải nhanh chóng tăng thực lực của mọi người lên, hắn có trực giác, thời cơ đám người tăng thực lực lên đang đến rất gần, dù sao thì trong khoảng thời gian này, hắn chưa bao giờ giảm bớt nhu cầu huyết tinh của bọn hắn, vẫn luôn là có bao nhiêu cho bấy nhiêu, liều mạng dùng huyết tinh.

Rời khỏi phòng, đi ra bên ngoài.

Đám người sống sót đi theo Trần Hổ kia, bị đánh nằm trên mặt đất kêu thảm, trái lại Vương Diệu quỳ rất thành thật, đến nói với đối phương, dẫn ngươi về tường rào Miếu Loan.

Nghe thấy lời này, Vương Diệu cảm động đến rơi nước mắt, mặt mũi tràn đầy kích động, sắp khóc.

Rất nhanh.

Quý Xương Bảo đã cho người xách rương ra ngoài, bên trong đnựg huyết tinh, nhưng mà số lượng huyết tinh cũng không nhiều, Lâm Phàm chỉ cần cấp ba và cấp bốn, thấp hơn cấp ba thì không bỏ vào.

Vận chuyển rương lên máy bay trực thăng.

“Đi thôi.” Lâm Phàm nói với Ngô Đình.

Ngô Đình gật đầu tỏ ý đã rõ.

KHi cánh quạt chuyển động, Lâm Phàm nhìn về phía Quý Xương Bảo và tiến sĩ Aiwa, chậm rãi nói, “Nhớ kỹ lời ta nói, cơ hội chỉ có một lần, đừng có bất cứ ý nghĩ dư thừa nào, nếu như ta biết, hậu quả là gì, ngươi cũng biết đó.”

Giọng điệu rất bình tĩnh, vẻ mặt rất lạnh nhạt.

Nghe giống như chỉ đang nói một chuyện rất bình thường.

Quý Xương Bảo và tiến sĩ Aiwa cảm nhận được trong giọng nói bình tĩnh kia, ẩn chứa ý nghĩa, đây là cơ hội cuối cùng, đều gật đầu với Lâm Phàm, như đang nói, chúng ta đã hiểu.

Máy bay trực thăng cất cánh, lung la lung lay bay về phía xa.

Bọn hắn nhìn máy bay trực thăng đã bay xa, mãi đến khi biến mất khỏi tầm mắt.

Quý Xương Bảo than nhẹ một tiếng, nhìn về phía tiến sĩ Aiwa bên cạnh. “Thật sự dừng sao.”

“Dừng.”

“Vậy là tốt rồi, ta cảm thấy nghiên cứu thuốc cũng là lựa chọn không tệ.” Quý Xương Bảo thật sự e ngại Lâm Phàm, cho dù nghiên cứu dị thú có sức hấp dẫn rất lớn, nhưng hắn ta cũng không muốn chạm đến.

Nếu như đối phương không biết bọn hắn đang làm nghiên cứu dị thú, lén lút tiến hành thì còn được, mấu chốt là đối phương đã biết.

Giấu cũng không thể giấu được.

Trong lòng tiến sĩ Aiwa thở dài, rất đau buồn.

Nội dung của bản bút ký kia chỉ sợ đến đây là kết thúc.

Hắn ta thích ghi lại kết quả nghiên cứu vào trong nhật kỳ, để ngày sau thưởng thức.

Nhưng bây giờ xem ra, sau này chỉ sợ không dùng được nữa.

Sau đó, Quý Xương Bảo nhìn về đám người bị đánh tơi bời, sưng mặt sưng mũi kia, trầm tư, suy nghĩ, nên xử lý bọn hắn như thế nào?

Hợp nhất?

Suy nghĩ kỹ một chút, lựa chọn cũng không tệ, nhưng đám gia hỏa này đến từ tường rào Ma Đô, tâm tư rất phức tạp, liếc mắt nhìn tiến sĩ Aiwa, nửa bên mặt hơi sưng, rõ ràng đã bị ai đó đánh.

Giữ gia hỏa đã ra tay ở lại nơi này, không quan tâm có thể trở thành người mình hay không, nhưng tiến sĩ Aiwa nhất định sẽ cảm thấy không được tự nhiên.

Đã như vậy…

Đều giết hết, chôn đi.

Sau khi loại ý nghĩ này xuất hiện, lập tức không dừng lại được nữa.

Sát tâm khẽ động, ai cũng không ngăn được.

Trong máy bay.

Thỉnh thoảng Ngô Đình lại nhìn Vương Diệu đang tươi cười.

Lại là một con cừu non trong tận thế thần phục vì Lâm ca, hắn ta cảm thấy mị lực của Lâm ca quá lớn, bất cứ người nào cũng không thể nào chống đỡ được loại mị lực này, nhưng mà cũng không thể không nói đối phương là người lanh lẹ, ánh mắt không tệ, có thể trong biển người mênh mông, nhìn ra được mị lực không thể chống đỡ nổi của Lâm ca.

Ngô Đình không nói gì, không quấy rầy không khí lúc này.

Cứ để đối phương yên lặng thưởng thức nửa bên mặt của Lâm ca ta đi.

Chương 443 - Thứ còn đáng sợ hơn cả quản lý Lâm. (2)

Nhưng mà nói thật, lái máy bay rất thoải mái, so với lái xe còn thoải mái hơn, trước kia lung la lung lay, cho đến bây giờ đã lên tầng cao, nếu như điều kiện cho phép, hắn ta muốn điều khiển máy bay trực thăng trực tiếp xoay tròn trong không trung, thể hiện kỹ thuật của bản thân tốt như thế nào.

Đến tường rào Miếu Loan.

Vương Diệu vô cùng ngạc nhiên với mọi thứ xung quanh, đồng thời biểu hiện rất hèn mọn.

Lâm Phàm quay đầu nhìn về phía đối phương, “Bây giờ ta dẫn người đi gặp một người, nếu như nàng cảm thấy ngươi có thể ở lại, như vậy ngươi có thể ở lại, nếu như nàng nói không thể, ngươi nên hiểu…”

Ngay thẳng hết chỗ chê.

Nếu như không thể giữ lại, kết quả chỉ có một, đất đai bên ngoài lại có thêm một cái thi thể nữa.

Nghe thấy lời này, Vương Diệu lập tức kinh hãi, rốt cuộc là ai?

Địa vị còn trên cả quản lý Lâm, đáng sợ, thật sự đáng sợ, xem ra bên trong cái tường rào Miếu Loan nho nhỏ này, thật sự là ngọa hổ tàng long, không thể xem thường.

Ngẫm lại lựa chọn ban đầu, thật may mắn vì không đặt ánh mắt lên tường rào Miếu Loan, nếu không bọn hắn mà đến đây, sợ là không thể chịu nổi một đòn.

Đi theo sau lưng quản lý Lâm.

Vương Diệu biểu hiện vô cùng khép nép, thậm chí ngay cả thở mạnh cũng không dám, hắn ta biết lát nữa mình sẽ phải đi gặp một nhân vật càng khủng bố hơn, trái tim nhỏ trong người không nhịn được đang nhảy bình bịch.

Xuyên qua tường ngoài, đi vào tường trong, đi trên đường, khi càng ngày càng đến gần, Vương Diệu dường như cảm nhận được một áp lực đáng sợ đang bao phủ đến.

Thân thể tựa như bị một ngọn núi lớn đè ép xuống.

Ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Ai?

Rốt cuộc sẽ là ai chứ?

Bên tai vang lên tiếng đọc sách, ở trong tận thế, hắn ta chưa từng nghe thấy âm thanh này, quả nhiên nhân vật càng đáng sợ, nơi ở lại càng quỷ dị.

Lâm Phàm dừng chân lại.

Vương Diệu giật mình, hai tay trực tiếp dán sát ống quần, nuốt nước bọt, cúi đầu, không dám nhìn bốn phía.

“Lão sư, xin phép gọi Tiểu Ái ra đây.”

Giọng nói vang lên.

Lão sư?

Câu nói tiếp theo hắn ta hoàn toàn không nghe được.

Nhân vật có địa vị trên cả quản lý Lâm, được gọi là lão sư sao?

Lão sư trong tận thế, quả nhiên có phong cách, có dáng vẻ, thậm chí trong đầu đã xuất hiện hình ảnh, đó là nhân vật mà hắn ta không thể nhìn thẳng, nghĩ đến quyền lựa chọn đi hay ở của mình đang nằm trong tay đối phương.

Tim của hắn ta không nhịn được nhảy lên.

Có tiếng bước chân vang lên.

Càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Hắn ta cúi đầu, trong tầm mắt xuất hiện một đôi chân rất nhỏ, nhìn giống như là chân của đứa bé, không… Sao lại có ý nghĩ như vậy, thế mà xem nhân vật đáng sợ có địa vị cao hơn cả quản lý Lâm là một đứa trẻ..

Đúng là ý nghĩ đáng chết.

May mắn là chỉ ngẫm nghĩ trong lòng, nếu như để đối phương biết được ý nghĩ trong lòng hắn ta, hậu quả chỉ sợ rất đáng sợ.

“Vương Diệu, ngẩng đầu lên.” Lâm Phàm thúc giục nói.

“Vâng.”

Vương Diệu đột nhiên ngẩng đầu, đứng thẳng, đồng thời nhìn thấy người có đôi chân nhỏ kia, mẹ nó, thật sự chỉ là một đứa bé.

Nàng… Nàng chính là nhân vật có địa vị còn cao hơn cả quản lý Lâm?

Điều đó không có khả năng.

Lâm Phàm sờ đầu Tiểu Ái, chỉ vào Vương Diệu nói, “Ngươi nhìn hắn một chút, có thể giữ lại không?”

Tiểu Ái có thể đoán trước tương lai, tuy rằng năng lực đoán trước được tương lai này rất khủng bố, nhưng đối với Tiểu Ái mà nói, đây là một tai nạn, không có thực lực, nhìn thấy quá nhiều bi kịch, sẽ gây ra ảnh hưởng và tra tấn khó có thể tưởng tượng được đối với tâm trí.

Lúc trước Tiểu Ái chính là như vậy.

Thấy được cơ hội sống sót, nhưng cơ hội sống sót này là được tìm kiếm từ trong vô số tử vong, từng hình ảnh chân thực xảy ra trước mắt, giống như chính bản thân mình tự trải qua.

Tiểu Ái nhìn Vương Diệu, bị một đứa trẻ nhìn như thế, Vương Diệu vô cùng căng thẳng, không nhịn được nuốt nước miếng, không biết kết quả sẽ như thế nào.

Một lát sau.

Một lát sau.

“Lâm thúc thúc, hắn có thể.” Tiểu Ái nhỏ nhẹ nói.

“Được, đi học đi.”

Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

“Ừm.”

Tiểu Ái quay người trở lại phòng học, tiếp tục nghe lão sư giảng bài, mặc dù Tiểu Ái có thể đoán trước tương lai, nhưng khi đối mặt với học tập, vẫn vò đầu bứt tóc, biểu hiện có chút kháng cự đối với học tập.

“Về sau, ngươi cứ ở lại tường rào Miếu Loan đi.” Lâm Phàm nói, sau đó vỗ vai hắn ta, “Giành được cuộc sống mới, có thể đi trên còn đường mới cũng không dễ dàng, ta hy vọng ngươi có thể quý trọng cơ hội lần này, hiểu chưa?”

Hắn cho Vương Diệu cơ hội.

Loại tình huống này rất hiếm có, nếu như không phải năng lực hệ mộc tương đối khan hiếm, hắn cũng không muốn đưa người về.

“Ta đã rõ.” Vương Diệu nói rất nghiêm túc.

Trong mắt hiện lên vẻ kiên định, hắn ta không phải là người ngu, khi quản lý Lâm nói với hắn ta những lời này, chính là đồng ý cho hắn ta cơ hội, nếu như hắn ta không nắm bắt được cơ hội lần này, vậy thì chính là đồ đần.

Lâm Phàm nói, “Ta nghĩ tương lai ngươi sẽ vô cùng cảm tạ ngươi bây giờ, về sau ngươi sẽ biết.”

Bây giờ người gia nhập tường rào Miếu Loan đều rất hạnh phúc.

Ít nhất có thể đảm bảo được sự an toàn.

“Ừm.”

Vương Diệu cái hiểu cái không, cũng không để ý đến Lâm Phàm nói gì, hắn ta đều sẽ gật đầu, không có bất cứ ý nghĩ dư thừa nào.

“Đi, ta dẫn ngươi đi gặp một số người, về sau ngươi cứ nghe theo lời hắn.”

Hắn đưa Vương Diệu đến chỗ Hoàng Hải, về sau cứ giao cho Hoàng Hải chỉ huy, thúc đẩy cây trái sinh trưởng, đều giao cho Vương Diệu và Diệp Đồng Đồng.

Chương 444 - Đại tỷ, ngươi đừng chết ở chỗ ta đó.

Mà sau khi Hoàng Hải biết được lại có một vị Giác Tỉnh Giả hệ mộc đến.

Lập tức vô cùng hoan nghênh.

Đầu tiên dẫn Vương Diệu vào trong đồng ruộng.

Vương Diệu vô cùng haong mang.

Chuyện đầu tiên cần làm chính là trồng trọt sao?

Ban đêm, tu luyện.

Độ thuần thục của cảnh giới Luyện Thần đang chậm rãi tăng lên.

Phạm vi khuếch tán tinh thần đã dần dần mở rộng, từ trong ra ngoài, lấy tinh thần thay cho đôi mắt, quan sát cảnh vật xung quanh, đây chính là chỗ tốt đẹp nhất khi rèn luyện tinh thần não bộ.

Khi tu luyện tinh thần não bộ đến mức cao nhất, tiếp theo chính là tinh thần từ trái tim.

Đây mới là chuyện thật sự khó khăn.

Trời đã sáng, Lâm Phàm dừng tu luyện, Lạt Điều nằm trên giường nghỉ ngơi, năng lượng trong mảnh vỡ đã sớm hấp thu sạch sẽ, chiếc lá thứ ba đã tiêu tán lại xuất hiện.

Chỉ là cái lá thứ ba này cũng không mọc ở vị trí ban đầu.

Cái này khiến Lâm Phàm có trực giác, cái lá cây kia sợ rằng đã bị hủy diệt, có Lạt Điều bùng nổ tăng cường, phải trả giá.

Nghĩ đến dây, hắn chậm rãi vươn tay ra, sờ cái đầu tròn của Lạt Điều, “Lạt Điều, vất vả cho ngươi rồi.”

Lạt Điều đang lim dim mở mắt ra, mê mang nhìn Lâm Phàm, không hiểu rõ người chăn nuôi nhà mình mới sáng sớm đã phát bệnh thần kinh gì thế?

Vất vả?

Lạt Điều ta vất vả lắm sao?

Trò cười, đừng nói Lạt Điều ta sảng khoái đến mức nào chứ, mỗi

ngày không phải ăn rồi ngủ thì chính là ngủ rồi ăn.

Tiếp tục hạ thân thể xuống, nhắm hai mắt lại, ngu ngơ ngủ say.

Lâm Phàm đứng dậy thay quần áo khác, ăn điểm tâm xong, đi ra ngoài, đi đến tường thành ở tường ngoài, nhìn cảnh sắc phía trước, tường thành mới xây có tiến độ khá khả quan, có sự lao động vất vả của mọi người, độ cao của tường thành mới đã sắp ngang bằng tường ngoài.

Khi không có bất cứ thiết bị máy móc gì trợ giúp, tiến độ còn có thể nhanh như vậy, đó là nhờ có nhiều người dựng tường là Giác Tỉnh Giả và Liệp Sát giả, nếu như đổi người bình thường đến, đừng hòng mơ tưởng.

“Tất cả đều phát triển theo dự đoán của ta, thật tốt.”

Lâm Phàm rót tình cảm vào trong tường rào Miếu Loan, ở lâu đương nhiên có tình cảm, bây giờ hắn chỉ muốn phát triển nơi này thật tốt, còn về những cái nội tình biết được kia, hắn tạm thời không muốn quản nhiều.

Lúc này, đằng xa có ba chiếc xe xuất hiện.

Lâm Phàm nhảy xuống tường ngoài, rơi xuống mặt đất, đi về phía trước, bây giờ Lê Bạch rất cảnh giác với kẻ ngoại lai, chỉ sợ gặp được người chạy thoát từ tường rào Ma Đô, đồng thời cái vị Giác Tỉnh Giả gọi là Long ca kia đã gây ra ảnh hưởng khá lớn với hắn ta.

Cảm nhận sâu sắc cái gọi là thực lực bản thân yếu ớt, ở nơi này, nhìn còn có vẻ là cường giả, nhưng trong mắt người ngoài, hoàn toàn không tính là gì.

“Đừng căng thẳng, chưa hẳn là từ tường rào Ma Đô đến.” Lâm Phàm đi đến bên cạnh Lê Bạch, vỗ nhẹ vai hắn ta, khi trải qua áp lực, thông thường sẽ giúp người ta càng thêm cố gắng, mà lão Lê chính là như vậy, cố gắng đến mức không ngủ nghỉ.

“Ta không căng thẳng.” Lão Lê giải thích.

“Ta hiểu.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

“Ta thật sự không có.”

Lê Bạch vô cùng bất đắc dĩ, cho dù thật sự căng thẳng, cũng không thể nào thừa nhận được, Lê Bạch hắn ta cũng là người cần mặt mũi.

Rất nhanh, ba chiếc xe dừng lại trước mặt bọn hắn.

Ba chiếc xe, mỗi chiếc xe có hai người xuống, tổng cộng là sáu người.

Bốn nam hai nữ, bộ dáng đều bình thường, nhưng khí thế không tầm thường, đều là cường giả tinh anh còn sống sót trong tận thế.

“Chúng ta từ phương bắc đến, đi ngang qua đây, muốn hỏi thăm các ngươi một vài chuyện, chỉ cần thành thật trả lời, sẽ có chỗ tốt cho các ngươi.”

Nói chuyện chính là nữ tử, tuổi khoảng chừng 30, bên hông đeo hai thanh đao, lúc mở miệng, thuận tay ném cho Lâm Phàm một viên huyết tinh cấp hai.

Ra tay cũng khá hào phóng.

Ở tỉnh Dưỡng Lão bọn hắn, huyết tinh cấp hai xem như là không tệ.

Các nàng nói là từ phương bắt đến, phương bắc rất lớn, ai có thể biết là từ tường rào nào đến, nhưng bất kể thế nào, chỉ cần là từ phưng bắc đến, Lâm Phàm đều xem như là từ tường rào Thủ Đô đến.

ĐỐi xử như nhau, tuyệt không thay đổi.

“Mời nói.” Lâm Phàm hỏi.

Nữ tử rất hài lòng với thái độ của Lâm Phàm, “Gần đây các ngươi có phát hiện cái gì không đúng.không?”

“KHông đúng?” Lâm Phàm ra vẻ suy tư, đột nhiên trong mắt lóe lên tia sáng. “Muốn nói chuyện không thích hợp nhất, đó chính là trong khoảng thời gian gần đây, đột nhiên xuất hiện rất nhiều người xa lạ, nghe nói là tường rào Ma Đô bị dị thú tiêu diệt, từ bên đó chạy đến, ta cảm thấy chuyện này có chút giả dối, tường rào Ma Đô là tường rào lợi hại cỡ nào, dị thú gì có thể phá hư được.” Nữ tử nhìn Lâm Phàm chăm chú, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, nàng biết đối phương không nói dối.

“Còn chuyện nào khác không?” Nữ tử nói.

Lâm Phàm nhún vai nói, “Không có, ta chỉ biết những thứ này.”

Nữ tử thoải mái, ngẫm lại cũng đúng, đối phương chỉ là một thành viên của tường rào cỡ nhỏ, có thể biết được gì chứ. “Người quản lý của tường rào các ngươi có ở đây không?”

“KHông có, ra ngoài rồi.” Lâm Phàm nói láo đã đạt đến mức xuất quỷ nhập thần, mở mắt nói lời bịa đặt, hai mắt cũng không nháy một cái.

Lê Bạch đứng bên cạnh mặt không đổi sắc nghe, thật ra trong lòng đã sớm sóng cuộn gió gào, mẹ nó, nói láo một câu tiếp một câu, đồng thời đầu óc của hắn ta cũng vận chuyển điên cuồng, dù sao lúc nào cũng có thể tung hứng với Lâm Phàm đang nói dối lung tung.

Cái này gây ra gánh nặng cực lớn đối với đại não của Lê Bạch.

CPU sắp bốc khói luôn rồi.

Chương 445 - Đại tỷ, ngươi đừng chết ở chỗ ta đó. (2)

Nữ tử không muốn lãng phí thời gian ở chỗ này, quay người rời đi, ba chiếc xe nhanh chóng đi xa.

“Ta nói này, nói láo chúng ta nên nói ít thôi, giấu giếm một câu nói láo phải dùng 100 câu nói khác để che đậy, lỡ như ngày nào đó bị bại lộ, rất lúng túng đó.” Lê Bạch bất đắc dĩ nói.

Hắn ta không hiểu nói dối, nói dối sẽ hoảng hốt, đỏ mặt.

Lâm Phàm thở ra một hơi. “Đạo lý này đạo lý kia, nhưng phải xem là đối với người nào, vừa rồi vận may của chúng ta không tệ, nếu như lúc này lão Chu hoặc ai đó xuất hiện gọi một tiếng Người quản lý, vậy thì đúng là lúng túng.”

“Nếu có người thật sự gọi thì sao?”

“Ta là phó quản lý, không có vấn đề gì chứ.”

Lê Bạch muốn nói lại thôi, rõ ràng có rất nhiều lời muốn nói, nhưng nhất thời không biết nên nói gì cho tốt, chỉ có thể im lặng thở dài, chứng minh Lâm Phàm ngươi nói rất đúng, dù sao ngươi nói gì cũng đúng.

“Lão Lê, ngươi tin không? Đám gia hỏa từ phương bắc đến kia, ta đảm bảo tuyệt đối là từ tường rào Thủ Đô đến.” Lâm Phàm nói.

“Là vì chuyện của tường rào Ma Đô sao?”

“Ừm, theo ta đoán, khả năng không chỉ đơn giản như vậy, nói thật, tường rào Thủ Đô bên kia không thiếu dị thú thức tỉnh cấp chín, tuyệt đối không thể vì một con dị thú mà vội vàng chạy đến, ta cảm thấy trong này có vấn đề rất lớn, chỉ là chúng ta không biết mà thôi.”

Lâm Phàm suy đoán, đoán rất chuẩn, quả thật có vấn đề, chính là vị nam tử trần truồng có thể hấp thu năng lực kia.

Chỉ là hắn cũng không biết chuyện này.

Người biết chuyện rất ít, tổ chức Trùng Sinh là một, mà tường rào Thủ Đô biết, đương nhiên là có liên quan đến tổ chức Trùng Sinh.

Vừa rồi theo tinh thần hắn cảm ứng được, thực lực của những người kia đều không yếu, thực lực đều đã đạt đến cấp bảy hoặc cấp tám, ở tường rào Thủ Đô nhất định cũng có thể tính là cường giả, mà đến tỉnh Dưỡng Lão này của bọn hắn, đơn giản chính là máy ủi đất, không có tường rào nào có thể chống đỡ được.

Lê Bạch nghe Lâm Phàm nói những lời này, cho dù không hề nói quá nhiều chuyện.

Nhưng Lê Bạch vẫn cảm nhận được một loại cảm giác căng thẳng cực mạnh.

Đó chính là bây giờ bọn họ trừ Lâm Phàm ra, đều quá yếu.

Mạnh lên.

Thật sự phải trở nên mạnh hơn.

Chỉ có mạnh hơn mới là con đường ra duy nhất.

Lâm Phàm thấy lão Lê trầm tư, vỗ bả vai hắn ta rồi quay người rời đi, đi vào phòng liên lạc, trực tiếp liên hệ với tường rào Kim Lăng, tự giới thiệu, đối diện chỉ nói chờ một lát, đã vội vàng đi thông báo.

Rất nhanh, hắn đã nói chuyện với Lạc Thải Điệp, nói chuyện ở phương bắc có mấy vị khách quý đến, Lạc Thải Điệp im lặng mấy giây, chỉ trả lời một câu, chuyện này chúng ta không một ai có thể liên lụy vào, tường rào Thủ Đô muốn làm bất cứ chuyện gì, không ai có thể ngăn được, cho dù là tường rào Kim Lăng bọn hắn cũng thế.

ĐỐi với lời này, Lâm Phàm tán thành.

Đúng là như vậy.

Bất kể như thế nào, địa vị của tường rào Thủ Đô trong tận thế giống như điện thoại di động vậy.

Nhưng mà Lâm Phàm cảm thấy rất hứng thú đối với chuyện tường rào Ma Đô bị phá hỏng, chuyện này rất đột ngột, đồ bên trong chắc

hắn còn chưa bị chuyển đi hết, chỉ nói những thiết bị kia thôi, cũng rất đáng giá.

Bây giờ trong tay hắn có chút đồ tốt.

Mảnh vỡ thì không nói đến.

Chỉ nói đến cái vương lân của dị thú thức tỉnh cấp chín kia đi, đến bây giờ vẫn chưa chế tạo được áo giáp, không phải hắn không muốn làm, mà là thứ đồ chơi này còn dễ thấy hơn cả Lôi Kiếp, chỉ cần là người biết nhìn hàng, nhìn thấy vương lân, đã lập tức có thể nhận ra đây là thứ gì.

Quá bắt mắt, quá lộ liễu.

Đằng xa.

Bên trong một trong ba chiếc xe, nữ tử ngồi vị trí phó lái, nhàn rỗi không có việc gì, cho nên lau sạch hai thanh đao trong tay mình.

Yêu đao như mạng, đao trong tay chính là mạng của nàng.

Muốn sống tốt trong tận thế, sống thoải mái, phải có đủ năng lực tự vệ.

“Tên kia chính là Lâm Phàm, rất láu cá.” Nam tử lái xe nói. Bọn hắn tiến vào tỉnh Dưỡng Lão, tường rào Miếu Loan cũng không phải trạm đầu tiên của bọn hắn, tràm đầu tiên chính là tường rào Liên Cảng, từ đó biết được tình hình của một vài tường rào trong tỉnh Dưỡng Lão.

Muốn nói gần đây tương đối nổi tiếng chính là Lâm Phàm của tường rào Miếu Loan.

Cho nên khi mới đến tường rào Miếu Loan, lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Phàm, các nàng đã nhận ra, chỉ là không ngờ đối phương lại miệng lưỡi gian dối giấu giếm thân phận với bọn họ.

Đương nhiên nói láo chỉ là giấu giếm thân phận, những chuyện khác là thật.

nữ tử nói, “Có thể hắn cho rằng người khác đều nhớ mong đến mảnh vỡ của hắn, nhưng mà tầm mắt của hắn vẫn quá nhỏ, mảnh vỡ quả thật là đồ tốt, nhưng không phải người nào cũng lấy được, chờ hắn hấp thu hết năng lượng trong mảnh vỡ, thực lực mạnh lên, nhưng bản thân cũng sẽ biến thành quái vật, tự tay giết chết tất cả những người bên cạnh, đến lúc đó hối hận cũng không kịp.

Nam tử một tay vị tay lái, gãi gãi đũng quần, “Vậy ngươi nói, hắn có hấp thu năng lượng trong mảnh vỡ không?”

“Người sống sót ở địa phương nhỏ, không có người nào có thể chống đỡ được sự dụ hoặc như vậy, giống như ngươi và ta, lúc trước không phải cũng như vậy sao?” Nữ tử nhẹ nhàng nói.

“Điều này cũng đúng.”

Tác dụng của mảnh vỡ như thế nào, ở chỗ của bọn hắn đương nhiên không phải là bí mật gì. Có người sẽ chủ động tìm kiếm mảnh vỡ để hấp thu năng lượng, cuối cùng biến thành dị thú khát máu, trở thành vong hồn dưới vũ khí của bọn hắn, dù sao muốn dựa vào năng lượng trong mảnh vỡ để đạt đến tồn tại kinh khủng, chỉ là năng lượng ẩn chứa trong mảnh vỡ cỡ nhỏ nhất định không đủ. Cho dù dựa vào năng lượng trong mảnh vỡ trở thành cấp sáu, cấp bảy thì thế nào chứ.

Chương 446 - Đại tỷ, ngươi đừng chết ở chỗ ta đó. (3)

Ở chỗ của bọn hắn, vẫn là sâu kiến mà thôi.

Không phải là nhân vật trâu bò gì cả.

Đột nhiên.

Nam tử lái xe kinh hô.

“Mẹ nó! Giữa ban ngày ban mặt, trong tận thế, lại có gia hỏa không mặc quần áo đi loạn…”

“Ở đâu?”

Nữ tử đột nhiên ngẩng đầu, tìm kiếm, rất nhanh đã thấy bóng người ở đằng xa, tuy rằng khoảng cách có chút xa, nhưng với thị lực của bọn hắn, vẫn có thể nhìn thấy được rõ ràng.

“Tăng tốc đến gần, để ta phê phán một chút.”

Nữ tử thúc giục nói.

Mấy ngày sau.

Luyện Thần (50%).

Trải qua khoảng thời gian cố gắng này, hắn cuối cùng đã tu luyện tinh thần não bộ xong.

Sau đó chính là tinh thần trái tim.

Đây là thứ phức tạp nhất trong cảnh giới này.

Ngồi xếp bằng, nhắm mắt, cảm nhận máu trong trái tim di chuyển, tinh thần trái tim cũng không thể bị khống chế, chỉ có thể bị bên ngoài kích thích, mới có thể xuất hiện, mà bây giờ hắn muốn làm chính là khống chế nó hoàn toàn.

KHông chỉ cần phải khống chế, mà còn chuyển hóa luồng tinh thần này để bản thân sử dụng.

Ngưng tụ thành thực chất.

Thi triển Minh Tưởng Pháp, tất cả mọi thứ xung quanh đều hoàn toàn yên tĩnh, lắng nghe, tiếng gió thổi qua, máu cũng đang chảy xuôi, tiếng tim đập có thứ tự tiết tấu.

Thời gian trôi qua rất nhanh, khi mở mắt ra, trời đã tối, mắt nhìn tiến triển.

LUyện Thần (53%)

“Tốc độ có chút chậm là được rồi, so với lúc trước còn chậm hơn.”

Hắn cũng không nôn nóng, tu luyện chính là như vậy, cảnh giới Luyện Thần này là thời khắc mấu chốt, chậm một chút cũng là điều đương nhiên.

Nội thị và ngoại thị là từ tinh thần não bộ.

Mà tinh thần trái tim chắc hẳn cũng có chỗ dùng, hắn cũng đã suy nghĩ kỹ, có tác dụng của bàn tay vàng, chỉ cần độ thuần thục có thể tăng lên, đã nói rõ con đường của hắn là đúng.

Bây giờ toàn bộ người trong tường rào đều đang tu luyện giai đoạn Ngưng Huyết, đối với thực lực của bản thân cũng không có trợ giúp quá lớn, dù sao thì còn chưa tu luyện đến hậu kỳ, chủ yếu là vì hắn dạy bọn họ thời gian quá ngắn.

Nếu có thời gian mấy năm, sợ là đã trăm hoa đua nở, Võ Đạo hoành hành, không có huyết tinh cũng chẳng có vấn đề gì cả, người người đều đi con đường Võ Đạo, huyết tinh? Gặm thứ đồ chơi kia thật khó coi.

Nhìn cảnh đêm bên ngoài, bầu trời rất đẹp, nếu như không nhìn hoàn cảnh xung quanh, ai có thể tưởng tượng được, bầu trời sao xinh đẹp

kia, lại đang ở trong một thế giới tận thế chứ.

Thật sự hỏng bét.

Thưởng thức xong, tinh thần tỉnh táo, tiếp tục vùi đầu vào tu luyện, bây giờ hắn chỉ muốn nắm chặt thời gian tu luyện, lão Lê có cảm giác căng thẳng, hắn đương nhiên cũng cảm thấy căng thẳng.

Đừng nhìn thấy hắn có thể giao đấu với dị thú thức tỉnh cấp chín, phối hợp với Lạt Điều tiêu diệt. Nhưng cấp bậc của bản thân là cấp sáu, đây là sự thật.

Dù bây giờ không tăng đẳng cấp lên, thì ít nhất cũng phải tăng cảnh giới lên chứ.

Hắn có trực giác, nếu như có thể tu luyện LUyện Thần đến max cấp, thì có lẽ có thể tu luyện được bí tịch Như Lai Thần Chưởng, Thiên Tàn Cước một quyển mười mấy tệ kia.

Đối với cái này, hắn rất chờ mong.

Trời đã sáng, tường ngoài.

Lâm Phàm còn chưa kịp ăn bữa sáng, lão Lê đã lôi kéo từ trong nhà ra ngoài, nghe giọng điệu này chắc chắn là có việc, không hề có chút do dự, vội vàng đi đến tường ngoài, sau đó lập tức nhìn thấy một nữ tử máu me đầy người ngã sấp trên mặt đất.

“Lão Lê, người chết thì cứ chết đi, có gì phải vội vã như vậy?” Lâm Phàm hỏi.

Lê Bạch nói, “Đó là nữ nhân mấy ngày trước đã đến chỗ chúng ta.”

“A?”

Lâm Phàm nghe vậy thì lập tức hoang mang, vội vàng tiến lên, xoay nữ tử kia lại, phát hiện sắc mặt nàng trắng bệch, vết thương chằng chịt, đặt tay lên mũi và mạch đập, không còn chút hơi thở nào, ngay cả mạch cũng đã ngừng đập.

“Đại tỷ, ngươi đừng chết chứ, cho dù có chết, cũng đừng chết ở tường rào Miếu Loan chúng ta.”

Hắn thật sự sợ ngây người. Khá lắm, rõ ràng đã đi rồi, không ngờ chỉ mới qua mấy ngày, lại đột nhiên quay về đây chết.

Đồng đội ngươi đâu? Đồng bạn ngươi đâu rồi?

Hắn đã quan sát, thực lực đám gia hỏa kia đều không kém, không nói những cái khác, trong tỉnh Dưỡng Lão bọn hắn thì tuyệt đối có thể hoành hành ngang ngược, hoàn toàn không có gì có thể cản được bước chân bọn họ. Sao đang yên đang lành lại trở thành thế này.

Tuy rằng các ngươi đến để điều tra chuyện tường rào Ma Đô, nhưng con dị thú thức tỉnh cấp chín kia đã bị tiêu diệt rồi, hoàn toàn không có nguy hiểm gì cả. Sau lại biến thành thế này?

"Có cần để Lạt Điều nhìn xem không?" Lão Lê hỏi.

"Người đã chết rồi thì có thể làm được gì chứ, Lạt Điều cũng không thể khởi tử hồi sinh được." Lâm Phàm xua tay, cho dù thật sự có thể, hắn cũng không muốn dùng, không thân cũng chẳng quen, Lạt Điều sẽ rất mệt mỏi, thật sự coi Lạt Điều nhà ta là rắn công cụ à?

Lão Lê thì không hề có bất cứ cảm giác nam nữ khác biệt gì cả, lật qua lật lại trên người đối phương, "Nhìn vết thương trên người nàng không giống là do dị thú làm, ngược lại khá giống cố ý."

Lâm Phàm mặc kệ đối phương bị ai giết, chỉ hỏi, "Ngươi có tìm được định vị trên người nàng hay không?" Hắn biết, cái tường rào Thủ Đô này, rất thích đặt định vị lên người, nếu như thật sự có, vậy thì sẽ có chút phiền phức rồi.

Đương nhiên, hắn cũng không sợ, dù sao cũng không phải do hắn giết, nhưng mà đối phương chết ngay cửa ra vào của tường rào Miếu Loan, nhất định người của tường rào Thủ Đô sẽ điều tra đến đây, vô hình lại tăng thêm chút phiền phức.

Bây giờ hắn tạm thời không muốn tiếp xúc quá nhiều với người của tường rào Thủ Đô.

Chương 447 - Đại tỷ, ngươi đừng chết ở chỗ ta đó. (4)

Lê Bạch bắt đầu tìm kiếm thi thể, mãi đến khi sờ đến phần gáy, hắn ta sờ được một vật cứng, ngẩng đầu lên gật gật với Lâm Phàm.

"Thật sự có."

Lâm Phàm chỉ cảm thấy miệng có chút chua, phiền, thật là phiền, nữ nhân này đúng là biết chọn nơi chết mà, chỉ là nàng rốt cuộc chạy đến đây như thế nào, xe lúc trước bọn họ lái đi cũng không thấy xuất hiện, rõ ràng là một đường chạy trốn đến đây, cuối cùng chạy đến nơi này, không kiên trì được nữa, trực tiếp ngã xuống đất treo máy.

Lê Bạch nói, “Phải cẩn thận, gia hỏa có thể giết chết nàng đang ở trong tỉnh chúng ta, cũng không biết có thể đuổi đến nơi này hay không.”

Lâm Phàm không nói gì, mà chỉ trầm tư. Hắn đang nghĩ người này rốt cuộc là ai?

Người có thể giết chết bọn gia hỏa này, tuyệt đối không phải người sống sót trong tỉnh bọn họ, vết thương này không phải do dị thú tạo ra, vậy thì trực tiếp loại trừ dị thú, hoặc là nói, phe phái bên trong tường rào Thủ Đô rất nhiều, hai bên là đối thủ một mất một còn, thấy bọn họ rời khỏi tường rào, cho nên theo dõi ra ngoài cướp giết?

Ngẫm lại cũng có khả năng này.

“Trước chôn đi đã, a đúng rồi, chôn cẩn thận một chút, đừng quá qua loa.” Lâm Phàm nói.

“Ta hiểu…”

Lê Bạch gật đầu, đương nhiên hiểu tâm tư của Lâm Phàm, chính là chôn trang tọng một chút, lỡ như người từ tường rào Thủ Đô thật sự đến đây, nhìn thấy bọn hắn chôn người tốt, vậy thì cũng sẽ không nói nhiều.

Lúc này, Lâm Phàm dường như nghĩ đến cái gì đó, vỗ vỗ bả vai Lê Bạch, vội vàng rời đi. Bây giờ hắn phải đi hỏi bạn nhỏ Tiểu Ái một chút.

Tiểu Ái có thể nhìn thấy tương lai, đương nhiên có thể nhìn thấy chuyện xảy ra sau đó, cho dù tương lai này sẽ có thể thay đổi, nhưng ít ra có thể giúp hắn có cái nhìn đại khái.

Lúc này.

Tường rào Thủ Đô, trong phòng giám sát Mạc gia.

Sau khi đặc thù sinh mệnh của người cuối cùng biến mất.

Tất cả mọi người vô cùng kinh hãi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sáu người đi tỉnh Dưỡng Lão, vậy mà từng người tử vong, vậy rốt cuộc có cái gì? Bọn hắn rốt cuộc là gặp cái gì?

Mà vị trí tử vong của người cuối cùng.

Bọn hắn cũng đã trả ō.

Điểm sáng được đánh dấu kia chính là… Tường rào Miếu Loan.

Hôm nay nên đi ra ngoài, vậy chúng ta đi ra ngoài.

Không thích hợp ở mãi trong nhà.

Phương châm chính là nghe theo lời khuyên.

“Thúc thúc, lại có chuyện gì cần Tiểu Ái giúp đỡ sao?” Tiểu Ái cảm thấy gần đây thúc thúc rất hay tìm nàng, cảm giác này đối với Tiểu Ái mà nói, luôn có một người lớn tìm nàng, rất dễ khiến mấy tiểu đồng bạn bên người cảm thấy nàng và người lớn là cùng một bọn, từ đó sẽ có rất nhiều bí mật nhỏ không nói cho nàng, sợ nàng lén lút nói cho người khác.

Nhưng từ trước đến giờ Tiểu Ái không hề để ý đến những thứ này.

Nàng cảm thấy như vậy cũng rất tốt, khiến nàng có cảm giác mình cũng có thể cống hiến cho tường rào.

“Tiểu Ái, ngươi giúp thúc thúc nhìn xem, một khoảng thời gian sau, thúc thúc sẽ gặp được người xấu nào không?”

Nếu có máy định vị, vậy thì người của tường rào Thủ Đô nhất định sẽ tìm đến đây.

Đây là chuyện không cần chất vấn.

Nếu như có thể nói rõ dương nhiên là tốt nhất, thế nhưng sợ là, cho dù bọn hắn có nói rõ ràng, đối phương lại không hề tin, thậm chí còn ra tay đánh người, hắn có thể để cho đối phương vô duyên vô cớ đánh được sao?

Vậy thì đương nhiên là không được, hắn cũng không phải là con rùa đen không nhúc nhích tùy ý để đối phương ra tay, cho nên nhất định sẽ nảy sinh xung đột.

Đến lúc đó, hắn xem như đã hoàn toàn kết thù với tường rào Thủ Đô rồi.

Muốn gạt bỏ cũng không thể làm được.

Ánh mắt Tiểu Ái sáng người có thần, nghiêng đầu nhìn chằm chằm Lâm Phàm, Lâm Phàm cố duy trì nụ cười, dựa mặt gần sát hơn một chút, chính là vì Tiểu Ái có thể nhìn rõ ràng hơn.

Hắn cũng không thúc giục.

Lẳng lặng chờ đợi.

Việc này không thể thúc giục được, nhất định phải để Tiểu Ái tự mình mở miệng, nếu không gây rối loạn tiết tấu sẽ không tốt.

Một lát sau.

Tiểu Ái nói: "Thúc thúc, không có chuyện gì, ngươi sẽ không gặp người xấu."

"Thật không có sao?"

"Thật sự không có, mặc dù thúc thúc gặp được một vài người xa lạ, nhưng thật sự không có chuyện gì cả," Tiểu Ái nói rất nghiêm túc.

Nhìn biểu hiện chân thành của Tiểu Ái như vậy, hắn tin tưởng.

Quả nhiên là gặp được một vài người xa lạ, nhưng không có chuyện gì cả, nói vậy nghĩa là đám người xa lạ kia cũng tính là hiểu lý lẽ.

Ừm… Nghĩ đến đây, hắn cũng thở phào một hơi.

Xoa đầu Tiểu Ái, bảo nàng tiếp tục đọc sách, trẻ nhỏ không đọc sách đầu sẽ càng ngày càng đần.

Rời khỏi phòng học.

Đụng phải Lê Bạch đã chôn xác xong.

Đã chôn xong, còn rất để ý, cỏ dại xung quanh đều đã nhổ sạch, chỉ còn một đống đất nhỏ, thậm chí còn cắm ba nén nhang, đây xem như là nghi thức an táng đáng tin cậy sau tận thế.

Lê Bạch làm việc, hắn vô cùng yên tâm, cho dù lão Chu đến cũng chưa chắc đáng tin như Lê Bạch.

"Còn đang nghĩ bọn họ chết như thế nào à?" Lê Bạch thấy Lâm Phàm tâm sự nặng nề, ngược lại hắn ta thấy Lâm Phàm hiếm khi như vậy.

"Ai." Lâm Phàm than nhẹ một tiếng, "Ngươi nói xem chúng ta phát triển khiêm tốn như vậy, sao lại luôn luôn có những chuyện rắc rối xảy ra trên đầu chúng ta chứ, nói đến nữ tử kia đi, tỉnh của chúng ta lớn như vậy, nàng chết chỗ nào không được, nhất định phải chạy đến chỗ chúng ta chết chứ."

“Tiểu Ái nói thế nào?” Lê Bạch tán thành gật đầu, nữ tử kia quả thật có bệnh, không có bệnh sao có thể làm được chuyện như vậy?

“Nàng nói không sao cả, nhưng sẽ có người lạ đến.”

Chương 448 - Lôi thi thể ra.

Lê Bạch nghe thấy vậy, trầm tư, không có việc gì đương nhiên là tốt nhất, chỉ là có người lạ đến, đối với tường rào Miếu Loan mà nói, là một loại kiểm tra, bọn hắn rốt cuộc là ai?

Hay đúng như lời Lâm Phàm nói, là tường rào Thủ Đô?

Dù sao thì từ tin tức của Lâm Phàm biết được chính là… Tường rào Thủ Đô không phải nơi tốt đẹp, có thể tránh tốt nhất là tránh đi, thậm chí đừng gặp gỡ với bất kỳ ai ở đó, chỉ là có chuyện thật sự không thể cản được.

“Nếu không cứ sắp xếp tinh tinh ở trong kho hàng tại tường trong trước đi.” Lê Bạch đề nghị.

Tinh tinh quá dễ thấy, nếu như không phải hắn ta tận mắt nhìn thấy, hắn ta cũng khó tin tưởng dị thú thế mà có thể chung sống hòa bình với nhân loại, thậm chí có thể ra tay bảo vệ nhân loại, tình huống này chẳng khác nào lão hổ bảo vệ gà, thật khó tin.

Lâm Phàm đồng ý với cách làm này, nếu để bọn hắn nhìn thấy tinh tinh, tuyệt đối sẽ hoàn toàn điên cuồng, đối với tường rào Thủ Đô nghiên cứu dị thú mà nói, khi phát hiện chuyện có thể lật đổ hiểu biết bình thường, sao có thể chấp nhận được.

Hai người chia nhau ra.

Lê Bạch thì tiếp tục báo cáo lại chuyện đã xảy ra cho đám người lão Chu biết, nhắc nhở bọn hắn chuẩn bị sẵn sàng, tường rào Miếu Loan chúng ta đang trên bước phát triển mới, sắp bắt đầu tiếp xúc với những tường rào có cấp bậc đại lão chân chính rồi.

Đám người biết được việc này, toàn thân run lên, nói không căng thẳng là giả.

Sau khi thông báo xong, Lê Bạch tiếp tục đi tu luyện, đồng thời còn sử dụng cả huyết tinh và thịt dị thú, sau đó ngồi xếp bằng, tu luyện thuật thổ nạp, tăng cường khí huyết trong cơ thể, tu luyện song song, cùng nhau tiến hành.

Thậm chí hiệu quả còn rất tốt, khi khí huyết trong cơ thể càng lớn mạnh, lại có thể tăng tốc độ tiêu hóa huyết tinh và thịt dị thú, từ đó nâng cao mức sử dụng thịt dị thú mỗi ngày.

KHuyết điểm duy nhất chính là tương đối cần đi vệ sinh, hơn nữa số lượng còn rất nhiều. Đương nhiên số lượng nhiều cũng là một loại chuyện tốt, có thể dùng để bón phân, tăng độ màu mỡ của đất đai, nói một lời khoa trương có chút buồn nôn chính là, mỗi một loại rau quả mà các ngươi ăn mỗi ngày, đều có mùi vị của ta.

Nhưng mà có thể làm được chuyện này cũng không có mấy người.

Quá trình thổ nạp chính là cảm nhận khí huyết, điều động khí huyết, tăng cường khí huyết.

Làm được chuyện này, có nghĩa là đã đạt được ở mức giữa điều động và tăng cường khí huyết.

Khí huyết tăng tốc lưu động, từ đó tăng nhanh tốc độ hấp thu huyết tinh và thịt dị thú, theo hắn ta biết, bây giờ có thể làm được cũng chỉ có lão Chu, hắn ta, Ngưu Nam, Lục Sơn.

Những người khác dều trong quá trình bước đầu.

Lão Chu và Lục Sơn đều đã đạt đến cấp bốn, tích lũy trước đó cần thời gian, đương nhiên, nếu như cộng thêm quá trình tu luyện thuật thổ nạp, chắc hẳn tốc độ hấp thu sẽ càng nhanh hơn.

Hắn ta thấy, ít nhất có thể nhanh hơn trước đó gấp bốn năm lần.

Thậm chí, hắn ta thấy, cảnh giới Lâm Phàm tu luyện đã rất cao, dựa theo tình hình trước mắt mà xem xét, chỉ sợ hấp thu càng nhanh hơn, nhanh đến gấp mấy chục lần.

Mấy ngày sau.

Cách tường rào Miếu Loan không quá xa.

Phốc phốc!

Một bóng người nhanh như tia điện, vũ khí trong tay tản ra ngân quang, sau đó chỉ thấy mấy chục con dị thú hồng huyết bình thường ngã ầm ầm xuống đất, thân ảnh xuất hiện, là một nữ tử tóc dài, rất trẻ, khoảng chừng 20 tuổi.

Trong tay cầm song đao ngân bạc, tư thế hiên ngang, giết hết dị thú trước mắt, lắc lắc tóc đuôi ngựa.

Xung quanh có người, đều là đồng đội của nàng, vẻ mặt bọn hắn nhẹ nhõm, biểu lộ lạnh nhạt.

“Chu Duyệt của chúng ta thật lợi hại, cái Song Đao này quả thật bá đạo.”

Các đội viên tán dương.

Chu Duyệt quay đầu lại nói, “Chỉ là một vài dị thú hồng huyết mà thôi, không đáng kể chút nào.”

Có người nói, “Dị thú hồng huyết thì cũng là dị thú, trong nháy mắt giết chết mấy chục con, tốc độ và lực đạo này, rất tốt, thế hệ trẻ cơ cấu phán quyết chúng ta, ngươi có thể đứng đầu bảng.”

Chu Duyệt nghe thấy vậy nhếch miệng lên, có vẻ rất vui vẻ.

Cơ cấu phán quyết là bộ phận quan trọng nhất ở tường rào Thủ Đô, có thể trở thành một thành viên trong đó, vậy thì nhất định phải là người ưu tú nhất, nàng có thể còn trẻ như vậy đã gia nhập được vào trong đó, thực lực bản thân đương nhiên không tầm thường.

“ĐƯợc, phía trước chính là tường rào Miếu Loan, chúng ta đến nơi đó đi.” Một nam tử một mắt mở miệng nói, mắt phải của hắn ta có đeo một bịt mắt màu đen, mặt chữ quốc, nhìn rất nghiêm túc, là người phụ trách đội ngũ này.

Đoàn người tự mình tản ra, quay lại trong xe, đồng thời có một người nhìn thấy con đường đã bị đống xác dị thú che lấp, hai tay vỗ xuống, một luồng trùng kích khuếch tán, trực tiếp đẩy bay đống xác dị thú ra ngoài, con đường thông suốt, không có trở ngại.

Đám người này đều là người có thực lực cường đại, ở trong tường rào Thủ Đô, Giác Tỉnh Giả là trạng thái bình thường, có lúc, trừ khi Liệp Sát giả cực mạnh, nếu không đều không có cảm giác tồn tại.

Nhưng từ trước đến giờ, bọn hắn đều không bao giờ dám xem thường Liệp Sát giả, bởi vì người dẫn đầu bọn họ, cũng chính là nam tử vừa nói chuyện kia, chính là một vị Liệp Sát giả.

Thực lực cực mạnh, rất khủng bố.

Bọn hắn dùng một chiếc xe bọc thép có thể chứa được nhiều người, thuộc về quân dụng, sau khi được cải tạo, với loại địa hình trong tận thế, không có chút trắc trở nào, vô cùng thông suốt, cho dù phía trước có xác dị thú ngăn cản, cũng có thể dựa vào mã lực cường đại,

trực tiếp đụng bay là được.

Chương 449 - Lôi thi thể ra. (2)

“Lý ca, sao bọn hắn lại chết ở tỉnh Dưỡng Lão, cái này không khoa học.” Có đội viên không nhịn được hỏi.

Tuy rằng thực lực đám người kia cũng chỉ là cấp bảy mà thôi, nhưng ở trong tỉnh Dưỡng Lão tuyệt đối có thể đi ngang, huống chi ở nơi này, dị thú thức tỉnh cấp năm chính là cao nhất, có dị thú nào có thể giết chết bọn hắn?

“Ngươi không biết tường rào Ma Đô đã không còn sao?”

“A?”

Đám người trong xe giật mình, đối với chuyện này bọn hắn thật sự không biết.

Dù sao bọn hắn nhận được nhiệm vụ là đến tường rào Miếu Loan điều tra tình hình.

Còn về chuyện tường rào Ma Đô bị diệt, thật sự không biết rõ lắm.

“Lý ca, điều đó không có khả năng chứ, nói như thế nào thì tường rào Ma Đô cũng là một tường rào cỡ lớn thật sự, tuy rằng không bằng tường rào Thủ Đô chúng ta, nhưng cao thủ trong đó cũng không ít, chẳng lẽ là dị thú triều, hay là một lượng lớn dị thú cấp bậc cao?”

Bọn hắn chỉ có thể nghĩ đến chuyện này.

Còn về cố ý, bọn hắn đương nhiên không tin.

“Được rồi, nhanh lên, đừng hỏi nhiều như vậy, các ngươi chỉ cần biết rằng, khi tường rào Ma Đô bị diệt, cái tỉnh Dưỡng Lão này đã không còn an toàn như tưởng tượng nữa, đi đâu cũng phải chú ý, nếu không đến lúc hối hận thì đã không còn kịp nữa rồi.”

Lý HUy nhắc nhở bọn hắn.

Đám người gật đầu, biết Lý ca nói chính là vì tốt cho bọn họ, ngẫm lại những năm gần đây, bọn hắn có Lý ca dẫn đầu, thành công tránh đi không biết bao nhiêu nguy hiểm, nếu không có Lý ca chăm sóc bọn hắn, với tình hình của bọn hắn mà nói, sợ ở bên ngoài đã chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Bởi vậy, bọn hắn rất tin tưởng Lý ca.

KHi Lý ca bảo bọn hắn đừng hỏi nhiều.

Vậy thì bọn hắn một câu cũng không hỏi.

Lúc này, tường rào Miếu Loan, Lê Bạch, lão Chu nhìn thấy ở đằng xa, một chiếc xe bọc thép cuốn bụi mù đang đến, liếc mắt nhìn nhau, lão Chu vội vàng thông báo cho Lâm Phàm, để Lê Bạch lại là vì thực lực của hắn ta mạnh nhất, cho dù có xung đột, hắn ta cũng có thể chống đỡ mấy giây.

Đánh lén là không có khả năng để đối phương có cơ hội đánh lén.

Lần này nói chuyện, có thể đến gần hắn ta ba mét thì xem như hắn ta thua.

Cũng không lâu lắm.

Xe bọc thép chậm rãi dừng lại, đám người đang xây dựng tường thành đều nhìn về phía này, người đến chỗ bọn hắn có vẻ hơi nhiều.

Đầu tiên là có người từ tường rào Ma Đô chạy trốn ra muốn đến đây xâm chiếm nơi này, đánh lén Lê Bạch lão ca trọng thương.

Sau đó lại có người, cũng không biết đã trải qua chuyện gì, chết ở cửa ra vào của tường rào.

Bây giờ lại có người đến.

Trong nháy mắt khiến bọn hắn cảnh giác.

Cuộc sống an nhàn khiến bọn hắn thả lỏng cảnh giác trong lòng, sau khi trải qua những chuyện này, lòng cảnh giác bọn hắn đã buông lỏng, lại khôi phục lại.

Cửa xe mở ra.

Lý Huy là người bước xuống xe đầu tiên, thân thể hắn ta cao lớn thẳng tắp, gương mặt nghiêm túc, khiến Lê Bạch cảm thấy áp lực lớn lao.

Cao thủ, người này tuyệt đối là cao thủ.

Sau khi hắn ta xuất hiện, trong xe lục tục có người bước ra ngoài.

Có tất cả là sáu người.

Sau khi bọn hắn xuống xe thì cũng không làm gì cả, chỉ quan sát

tường rào Miếu Loan, khi thấy tường rào Miếu Loan đang xây dựng thêm tường thành, cho dù là Lý Huy, trên mặt cũng lộ ra sự kinh ngạc.

“Các ngươi tìm ai?” Lê Bạch mở miệng hỏi, lúc này, Lâm Phàm cũng đã đến.

“Chúng ta từ tường rào Thủ Đô đến.” Bọn người Lý Huy đi về phía Lê Bạch.

ĐỐi mặt với đám người đang bước đến.

Lê Bạch nhấc chân lên, khi đối phương tiến về trước một bước, hắn ta lập tức lui về sau một bước, từ đầu đến cuối đều duy trì một khoảng cách với đối phương.

Sẽ không để các ngươi đến gần thêm một bước, cũng sẽ không để các ngươi cách xa ta thêm một bước.

Phương châm chính là công bằng công chính.

Bước đến bước đến.

Lý Huy nhíu mày, dừng chân lại, “Này, ngươi có ý gì vậy? Ta tiến về phía trước một bước, ngươi lập tức lui về sau một bước, chúng ta đáng sợ như thế sao?”

Đừng nói Lý Huy có chút bất mãn, ngay cả đồng bạn đi theo cũng như vậy.

Ôi! Tường rào bản địa cũng không lễ phép quá rồi.

Đã nói chúng ta đến từ tường rào Thủ Đô rồi.

Tưởng tượng lúc trước khi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, không quan tâm đi ngang qua loại tường rào nào, chỉ cần nói từ tường rào Thủ Đô đi ra, mức độ nhiệt tình của đối phương, bọn hắn thật sự không thể nào chịu đựng nổi.

Nào giống như bây giờ.

Lê Bạch không nói gì, mà nhìn về phía tường ngoài, khi bóng dáng Lâm Phàm xuất hiện, không khỏi thở ra một hơi, “Các ngươi đến đây đi.”

Ánh mắt của hắn ta, Lý Huy lập tức nhận ra, vừa rồi còn rất cảnh giác, chỉ sau khi liếc mắt một cái, đã to gan lên, rốt cuộc người này

đã thấy ai đến?

Thuận theo ánh mắt nhìn sang.

Lâm Phàm xuất hiện trong tầm mắt Lý Huy, áo khoác màu đen, đeo một thanh đao, rất trẻ tuổi, trên mặt có sự tự tin, còn cả ước mơ và kiên cường đối với tương lai, không sợ tận thế.

Lý Huy nghĩ thầm, xem ra người này chính là người quản lý của tường rào Miếu Loan.

Lúc này, Lâm Phàm biết bọn hắn sẽ đến, chỉ là không ngờ bọn hắn đến nhanh như vậy, mới chưa đến mấy ngày, vậy mà đã xuất hiện ở nơi này, xem ra tường rào Thủ Đô rất coi trọng chuyện xảy ra lần này.

Ai, giao lưu với người xa lạ thật là phiền.

“Chào các ngươi, hoan nghênh đến tường rào Miếu Loan.” Từ xa xa, Lâm Phàm đã phất tay, chào hỏi với bọn hắn, nụ cười trên mặt rất chân thành, trước khi chưa có bất cứ mâu thuẫn nào phát sinh, đó chính là người lạ có thể trở thành bằng hữu trong tương lai.

Chương 450 - Lôi thi thể ra. (3)

Sau khi hắn đến bên cạnh Lê Bạch, có thể cảm nhận được Lê Bạch thở phào một hơi, rõ ràng là đã yên tâm.

Hắn vỗ nhẹ vai Lê Bạch.

Đã làm khó hắn ta rồi.

Dù sao thì đám gia hỏa trước mặt kia, thật sự đều là cao thủ, ông trời ơi, cao thủ bên ngoài đều là cải trắng nát à, khắp nơi đều có thể nhìn thấy, thậm chí còn chưa đến nửa tháng, đã gặp được nhiều như thế.

Vị mặt chữ quốc trước mặt này là mạnh nhất, chắc hẳn là cường giả cấp chín. Còn lại đều là cấp bảy, cấp tám.

Có Giác Tỉnh Giả, có Liệp Sát giả.

“Chào ngươi, ta là Lâm Phàm, người quản lý của nơi này, xin hỏi các ngươi là…?” Lâm Phàm vươn tay ra, thân thiết chào hỏi.

Lạch cạch!

Nắm tay.

“Lý Huy, bọn hắn là đồng bạn của ta, chúng ta đến từ tường rào Thủ Đô.” Lý Huy nói.

Bàn tay chạm vào nhau, Lâm Phàm lợi dụng tinh thần dò xét tình hình bên trong cơ thể của Lý Huy, loại tình huống này khiến mí mắt Lý Huy hơi giật giật, có loại cảm giác thân thể bị người ta nhòm ngó đến, cảm giác này rất kỳ quái, nhưng lại không biết tại sao lại xảy ra chuyện như vậy.

Quả nhiên là một Giác Tỉnh Giả.

“Tường rào Thủ Đô, đã từng nghe thấy, là thánh địa ánh sáng cuối cùng của nhân loại trong tận thế, nơi ký thác hy vọng văn minh nhân loại cuối cùng.” Lâm Phàm mặt không đỏ tim không đập hung hăng tán dương một trận.

Mấy người Chu Duyệt hơi ngẩng đầu, eo lưng thẳng tắp, rõ ràng vị trí của bọn họ được đánh giá cao trong lòng người khác như vậy, theo bọn họ thấy, cũng là một loại vinh quang.

Chỉ có khóe miệng Lý Huy hơi run run, giống như là khịt mũi xem thường loại tán dương này, nhưng không thể hiện rõ ràng ra ngoài.

“Xin hỏi, các ngươi đến tường rào Miếu Loan nho nhỏ này có chuyện gì không?” Lâm Phàm tò mò hỏi.

Lý Huy nói, “Các ngươi có từng thấy người xa lạ chết ở chỗ này không?”

Lúc nói ra lời này, từ đầu đến cuối Lý Huy đều nhìn chằm chằm mắt Lâm Phàm, muốn nhìn ra sự thay đổi trong ánh mắt của hắn, tìm ra chân tướng.

Chỉ là…

“Có.”

Lâm Phàm trả lời rất thẳng thắn, không hề dây dưa dài dòng một chút nào.

Không đợi Lý Huy hỏi tiếp, Lâm Phàm đã chủ động nói, “Trước đó mấy ngày, nói cũng kỳ quái, có đám người đi ngang qua chỗ chúng ta, muốn nghe ngóng một vài chuyện ở chỗ chúng ta, sau đó thì lái xe rời đi, nhưng gần đây, trong đám người lần trước đến, có một nữ nhân chết ở ngay cửa ra vào tường rào chúng ta, nếu như ngươi nói là nàng, ta nghĩ chắc là người đó.”

Loại chuyện này, cứ nói thật ra đi.

Không cần thiết phải giấu giếm.

Cũng không phải bọn hắn làm, cần gì phải che che giấu giấu, hoàn toàn không cần thiết.

“Vậy thi thể của nàng ở đâu?” Lý Huy hỏi.

“Xin đi theo chúng ta.”

Lâm Phàm nhìn về phía Lê Bạch, người là do ngươi chôn, còn đứng ngây ra đó làm gì, dẫn đường đi.

…

Trước đống đất.

Bọn người Lý Huy ngơ ngác nhìn phần mộ giản dị trước mặt, trước mộ còn phần đuôi hương đã đốt trụi.

Chôn… Chôn.

Loại tình huống này khiến bọn hắn cảm thấy, chính là người tường rào Miếu Loan có vẻ còn rất xem trọng chuyện này.

Lâm Phàm chỉ vào đống đất nói, “Nàng chết ngay cửa ra vào của tường rào chúng ta, chúng ta không còn cách nào khác, chỉ có thể chôn nàng, hy vọng nơi này có thể trấn an linh hồn không có nơi nào để đi của nàng.”

Nghe đến đó, ánh mắt Lý Huy nhìn về phía Lâm Phàm, trở nên thân thiện hơn rất nhiều.

Trong tận thế rất hiếm thấy được có người như vậy.

Thông thường khi gặp được thi thể, chỉ có một loại lựa chọn.

Đó chính là không quan tâm.

Có ai nhàn rỗi không có chuyện gì làm, chôn thi thể chứ.

Từ điều này có thể nói rõ, tường rào Miếu Loan còn có tính người hơn so với tưởng tượng của bọn hắn, ít nhất không giống như những tường rào mà bọn hắn đã từng đi qua, tràn ngập bạo ngược, ác độc, mất đi nhân tính.

“Lôi thi thể ra đây.” Lý Huy nói với người bên cạnh.

“ĐƯợc.”

Lập tức có hai vị đội viên bắt đầu đào bới.

Lâm Phàm và lão Lê yên lặng nhìn xem.

Lý Huy tốt bụng giải thích, “Chúng ta muốn nhìn vết thường trên thi thể một chút, muốn biết nàng chết như thế nào, chuyện này không liên quan gì đến tường rào Miếu Loan các ngươi, không cần căng thẳng.”

“Đã hiểu.”

Lâm Phàm toét miệng cười nói.

Ý nghĩ của Lý Huy, hắn hoàn toàn không có nghi hoặc hay vấn đề gì…

Tàn nhẫn, thật sự tàn nhẫn.

Nữ tử này thật sự chết không nhắm mắt, đã được an táng rồi, lại bị người ta đào ra từ trong đống đất.

Một cái thi thể bày trên mặt đất, trừ màu da quá trắng ra, ngược lại không hề có dấu hiệu hư thối, thậm chí ngay cả một con giòi bọ cũng không thấy.

Sau khi thi thể xuất hiện.

Vẻ mặt đám người trở nên nghiêm túc hơn rất nhiều.

Lúc trước một người đang sống sờ sờ, ai có thể ngờ được chỉ ra ngoài chấp hành nhiệm vụ một lần, đã biến thành thế này, sinh tử vô thường, không ai biết được lúc nào sẽ chết.

Lạch cạch!

Lý Huy đeo bao tay, đi đến trước mặt thi thể, bắt đầu lục lọi thi thể, trong mắt hắn ta, đây không phải là một cái thi thể, mà là một manh mối cất giấu rất nhiều bí mật.

Vén quần áo lên, lộ ra thân thể bên trong, sờ chỗ này, sờ chỗ kia.

KHông biết bao lâu.

Lý Huy đứng dậy, khẽ nói, “Chôn đi.”

Sau đó gỡ bao tay trắng ra, ném vào trong phần mộ, đồng bạn bên cạnh bắt đầu chôn cất, sau đó quay về phía Lâm Phàm, “Cảm ơn, cái thi thể này cứ chôn ở chỗ này, đa tạ ngươi có thể nói cho ta biết những thứ này.”

Nghe lời đối phương nói.

Nói thật, đối phương rất hiểu lễ phép.

So với những người kêu đánh kêu giết, chiếm lĩnh tường rào của người khác kia, không biết tốt hơn biết bao nhiêu, đúng là một trời một vực, nếu như người người đều lễ phép như vậy, thế thì đâu còn những mâu thuẫn rối loạn kia xảy ra?

Chương 451 - Các ngươi rất tốt.

Lý Huy không nói đã phát hiện cái gì từ thi thể.

Mà chỉ phủi tay, cũng không vội vã rời đi.

“Quản lý Lâm, có thể vào trong tường rào các ngươi nhìn xem, cho đến nay chúng ta đều sinh sống trong tường rào Thủ Đô, rất ít khi đến tường rào khác, không biết được không?” Lý Huy cười hỏi.

“Đương nhiên có thể.” Trên mặt Lâm Phàm tươi cười, không hề từ chối yêu cầu của đối phương.

Còn về bí mật trong tường rào, ừm… Có vẻ như cũng không có bí mật gì, trừ tinh tinh và Lạt Điều, những thứ khác đều không có vấn đề gì, huống chi Lạt Điều bây giờ chỉ sợ còn đang ngủ, tinh tinh thì bị nhốt trong phòng, chỉ cần không ra ngoài thì sẽ không có ai biết.

Đám người Chu Duyệt cũng rất kinh ngạc.

Rất ít khi đến tường rào khác?

Xấu hổ.

Lời này vừa nghe đã biết là nói láo, chỉ có lão đại mới nói ra được.

“Xin mời.”

Lâm Phàm mời.

Lý Huy mỉm cười gật đầu, dẫn đám người đi theo sau lưng Lâm

Phàm.

ĐỐi với bọn gia hỏa từ tường rào Thủ Đô đến này, Lâm Phàm không có ác ý, đối phương hiểu lý lẽ, hắn đương nhiên cũng làm theo đạo lý, khi đi ngang qua tường thành đang xây dựng, hắn cũng chủ động giới thiệu vì sao muốn xây dựng.

Bọn người Lý Huy biểu hiện rất bình tĩnh, loại chuyện xây dựng thêm tường thành này, phần lớn là những tường rào có thực lực mới có thể xây dựng thêm, dù sao một tường rào cỡ lớn có tính hấp dẫn rất lớn, thông thường sẽ thu hút rất nhiều người, dần dần, tường rào diện tích có hạn, không thể nào chứa được nhiều người như vậy.

Mở rộng diện tích cũng là chuyện tất nhiên.

“Quản lý Lâm, theo ta được biết, khoảng thời gian trước nơi này có xảy ra dị thú triều một lần, tình hình lúc đó có gây ra ảnh hưởng lớn đối với các ngươi không?”

Chu Duyệt dò hỏi.

Dị thú triều đối với nhiều tường rào mà nói, đều là chuyện nguy hiểm nhất, những tường rào khác không giống như tường rào Thủ Đô, có năng lực phòng ngự hoàn mỹ.

“Còn ổn, không tổn thật quá lớn, phần lớn đều nhờ tường rào Kim Lăng cản giúp chúng ta rồi.”

Lâm Phàm nói.

“Ai.” Lý Huy cảm thán nói, “Tường rào Kim Lăng thật đáng tiếc, lúc trước Hoàng tướng quân xây dựng tường rào Kim Lăng có kích thước tương đương với tường rào Thủ Đô, vào thời gian đầu tận thế, quả thật hiệu quả rất rõ rệt, giúp người sống có nơi yên phận, nhưng…”

Lắc đầu, không nói tiếp.

Lâm Phàm nói tiếp, “Là nơi này của chúng ta được bên ngoài gọi là tỉnh Dưỡng Lão, cấp độ dị thú không cao, cho nên khi bên ngoài không ngừng có dị thú cao cấp xuất hiện, cường giả cũng càng ngày càng mạnh, mà người sống sót sinh sống trong tường rào Kim Lăng lúc trước, chỉ có thể rời khỏi nơi này, đi ra ngoài tìm kiếm cơ hội mạnh lên.”

“Đúng, không sai, chính là như vậy.” Lý Huy nói.

Thời gian ban đầu, mọi người chỉ muốn sống sót, cón sống trong tận thế hỏng bét này.

Khi cuộc sống không thành vấn đề nữa.

Lại nghĩ làm thế nào để mạnh lên.

Tình huống của tỉnh Dưỡng Lão tương đối đặc biệt, không có dị thú cấp cao, bởi vậy, đi thì đi, chạy thì chạy, cuối cùng tạo thành cục diện thế này.

Xây dựng tường thành ngược lại không khiến bọn hắn kinh ngạc.

Mãi đến khi đi vào bên trong, nhìn thấy ruộng đồng trước mặt, bọn hắn hoàn toàn chấn động, thậm chí không dám tin vào hai mắt mình, cái này nếu như ở tường rào cỡ lớn khác, cho dù là tường rào Thủ Đô, đều khó có thể khiến bọn hắn chấn động như vậy.

Nhưng nơi này chỉ là một tường rào cỡ nhỏ mà thôi. Vậy mà trực tiếp sử dụng vùng đất này để trồng trọt.

Không thể không nói, người quản lý trẻ tuổi này là người rất biết suy nghĩ, so với những người quản lý mà bọn hắn từng nhìn thấy rất khác biệt, ở trong tường rào khác, tường ngoài là nơi sinh sống của rất nhiều người sống sót, nhìn có vẻ như đang sống tạm, nhưng thật ra trong mắt người quản lý, chỉ là công cụ hình người có thể tạo ra giá trị mà thôi.

“Bất ngờ lắm sao?” Lâm Phàm cười hỏi.

“Qủa thật rất bất ngờ, vậy mà ngươi lại dùng diện tích ở tường ngoài để trồng trọt, vậy những người sinh sống ở đây đâu?” Lý Huy tò mò hỏi.

Sau khi hắn hỏi lời này.

Các đồng bạn ở sau lưng, trong đầu đều hiện lên một ý nghĩ.

Đó chính là người ở tường ngoài chỉ sợ đã bị dị thú gặm ăn hết trong trận dị thú triều kia rồi.

“Sinh sống ở tường trong, chỗ này không phân chia tường trong tường ngoài đâu.” Lâm Phàm nói.

Sau khi bọn hắn đến.

Đám người đang vùi đầu gian khổ giữa ruộng đồng cũng đứng dậy,

xoa xoa eo, mặt mũi mỉm cười chào hỏi với Lâm Phàm, đối diện với mấy lời chào hỏi này, hắn đều đáp lại từng người.

Vất vả.

Ủng hộ.

Tiếp tục làm việc đi.

TRong lòng bọn người Lý Huy hơi kinh hãi, không ngờ người trong tường rào lại kính yêu và tôn kính với hắn như vậy, những cái này bọn hắn đều có thể nhìn ra, nụ cười này không phải là giả.

Bọn người đang làm việc trong ruộng đều là cường giả sao?

Cũng không phải.

Chính là người sống sót bình thường.

Chỉ là xem cách ăn mặc và tinh thần diện mạo của bọn hắn, nói thật, rất khó tưởng tượng được với những người sống sót bình thường cực khổ khác.

Lý Huy nhìn về phía Lâm Phàm, trong mắt lộ ra sự tò mò, đây là lần đầu tiên hắn ta cảm thấy tò mò với một người quản lý tường rào cỡ nhỏ, rốt cuộc là có ý nghĩ gì, hoặc là phương thức quản lý như thế nào, mới có thể giúp người sống sót bình thường ở nơi này tràn đầy chờ mong với tương lai như thế?

Vô cùng tò mò.

hắn ta đã không kịp chờ mà muốn nhìn thấy tình hình ở tường trong một chút.

Rất nhanh, đi vào tường trong.

“Như các ngươi nhìn thấy, tất cả mọi người trong tường rào Miếu Loan chúng ta đều sinh sống ở nơi này.”

Chương 452 - Các ngươi rất tốt. (2)

Lâm Phàm giới thiệu cho bọn hắn, đã từng đi qua tường rào Thủ Đô, hắn đương nhiên biết, kiến trúc ở nơi đó như thế nào, nhưng hắn vẫn thuộc rõ như lòng bàn tay, nói những cái này ra.

“Quản lý Lâm, tường rào Thủ Đô chúng ta bên đó cũng có.” Lý Huy nói.

Lâm Phàm cười nói, “A, xem ra người quản lý của tường rào Thủ Đô cũng có ý nghĩ giống như ta, ngươi nói mọi người cực cực khổ khổ cả một ngày, dù sao cũng nên có một nơi để thả lỏng chứ, đều đáng tiếc duy nhất chinh là diện tích quá ít, không thể tụ tập được quá nhiều người thả lỏng, cho nên chỉ có thể đến trước được trước, người đến sau thì phải xếp hàng.”

“Đều miễn phí sao?” Lý Huy nghe ra chút gì đó.

“Đương nhiên, những cái này vốn chính là nơi để mọi người thả lỏng, không miễn phí thì chẳng lẽ thu phí sao, huống chi, ở tường rào Miếu Loan chúng ta, cơ bản đều là cùng hưởng.” Lâm Phàm nói.

Lý Huy nghe thấy rất chấn động.

Cùng hưởng?

Cái này sao có thể làm được chứ.

Thậm chí cho dù có thể gánh vác nổi thì có vẻ như cũng sẽ không có ai làm như vậy, không nói đến những thứ khác, con người đều rất ích kỷ, cực cực khổ khổ kiếm được vật tư, sao có thể chia sẻ cho người khác.

Đừng nói Lý Huy kinh ngạc, đám người Chu Duyệt cũng như vậy.

Đi tới, đi tới.

“Võ viện?”

Lý Huy dừng bước, nhìn tấm bảng hiệu, trầm tư thật sâu với cái này, loại này có vẻ không hợp với tận thế, nếu ở thời kỳ hòa bình, ngược lại có thể hiểu được.

Tea Kwon Do, tán đả, quyền kích…

Ta lấy cái tên võ viện cũng không có gì quá đáng chứ.

Lâm Phàm cười nói, “Chính là nơi để mọi người cường thân kiện thể, có thể xem như là phòng tập thể thao, nâng cử tạ, chạy bền, luyện tập một chút tốc độ phản ứng, cũng không có gì kỳ quái.”

“A, thì ra là thế, không ngờ diện tích của tường rào Miếu Loan không lớn, nhưng những gì cần có đều có.” Lý Huy không suy nghĩ nhiều.

Hắn ta đi tiếp, đối với kiến trúc xung quanh cũng không có nhiều hứng thú lắm, chỉ có hứng thú với người sống sót nhìn thấy được,

ánh mắt vẫn luôn đánh giá, quan sát.

Cái này khiến hắn ta phát hiện ra, tinh thần diện mạo của những người sống sót ở tường ngoài kia, cũng không phải cố ý lựa chọn trưng ra đó.

Mà người sống sót ở nơi này, đều là như vậy.

Thần kỳ.

Thật sự quá thần kỳ.

“Nên có vẫn phải có, chỉ là không biết có thể hỏi một việc hay không?” Lâm Phàm mở miệng hỏi.

“Mời nói.”

Lý Huy có ấn tượng không tệ với Lâm Phàm, ngược lại đồng ý tán gẫu với đối phương, còn về chuyện đối phương muốn hỏi, chi cần không dính đến vấn đề bí mật, vẫn có thể nói cho đối phương biết.

Đương nhiên, đối phương chính là người quản lý của một tường rào cỡ nhỏ, có thể hỏi ra được vấn đề cao cấp gì chứ.

Nhiều nhất chỉ là tò mò với bên ngoài mà thôi.

Nếu như hỏi những vấn đề này, hắn ta cũng không để ý mà tán gẫu với đối phương một chút, dù sao thì hắn ta cũng đã lâu rồi không nói chuyện với người xa lạ quá nhiều, Lâm Phàm nghĩ nghĩ, sắp xếp lại ngôn ngữ rồi nói, “Trước kia có người du đãng đi ngang qua tường rào Miếu Loan có nói với chúng ta, hắn muốn đến tường rào Thủ Đô.”

“Ừm, sau đó thì sao?” Lý Huy gật đầu lắng nghe, chỉ thấy Lâm Phàm nói đến đó thì không nói gì, lập tức nghiêng đầu nhìn Lâm Phàm, nói đi, ngươi không nói tiếp, có quỷ mới biết ngươi muốn hỏi cái gì.

KHi đối phương thúc giục.

Lâm Phàm nói, “Hắn nói tường rào Thủ Đô đã nghiên cứu ra cách có thể hấp thu năng lượng trong huyết tinh, từ đó dẫn dắt tăng lên tinh thần, tăng xác suất xuất hiện Giác Tỉnh giả, biện pháp này có thật hay không?”

Sau khi hắn nói lời này ra.

Hiện trường vô cùng yên tĩnh.

Con người Lý Huy hơi co lại, cơ mặt cũng có chút run run, đám người Chu Duyệt cũng như vậy, không ngờ người ở tỉnh Dưỡng Lão xa xôi, vậy mà cũng biết đến.

Lâm Phàm thấy bọn họ ngây người, trong lòng hiểu rõ, xem ra là thật, hơn nữa đã có hiệu quả.

“Nếu như không tiện nói thì thôi, ta chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi.” Lâm Phàm nói.

Lý Huy khôi phục bình thường, chậm rãi nói, “Chuyện này cũng không phải là bí mật, tường rào Thủ Đô quả thật đã nghiên cứu ra được cái này.”

Trước kia khi vừa nghiên cứu ra, chuyện này không có người nào biết, nhưng trên thế gian này không có tường rào nào không lọt gió, khi người tiếp xúc được càng ngày càng nhiều, tóm lại sẽ lan truyền ra ngoài.

Nhưng lan truyền thì lan truyền, những nghiên cứu này đều nằm trong tay của ba đại gia tộc.

Người khác không thể nào lấy được.

Thậm chí, ngay cả bọn hắn đến bây giờ cũng chưa tiếp xúc được, chỉ biết là có chuyện này thôi..

“Cái kia…” Lâm Phàm còn chưa hỏi, Lý Huy đã giơ tay lên cản lại.

“Đừng nghĩ nữa, thứ đồ chơi kia sẽ không truyền ra ngoài, nếu như tương lai ngươi cảm thấy muốn mạnh lên, ngược lại có thể đến tường rào Thủ Đô thử một lần, trở thành người trong tay ba đại gia tộc, có lẽ sẽ có cơ hội.” Lý Huy vừa cười vừa nói.

Lâm Phàm cười cười, không nói gì thêm.

Thời gian đi dạo trôi qua rất nhanh.

Bọn người Lý Huy rời khỏi tường rào Miếu Loan, mở cửa xe bọc thép ra, quay về bàn giao nhiệm vụ, đừng thấy bọn họ là người của cơ cấu phán quyết, nhưng nói thẳng thắn ra thì, chính là đang thay ba đại gia tộc làm việc.

TRong xe.

“Lý ca, cái tường rào Miếu Loan kia thật kỳ lạ.” Có người nghĩ đến những gì mình đã nhìn thấy, đưa ra đánh giá đúng trọng tâm.

“Ừm.” Lý Huy gật đầu nói. “Nếu như ngày nào đó các ngươi không thể ở lại tường rào Thủ Đô được nữa, ngược lại có thể đến tường rào Miếu Loan, nơi này so với những tường rào mà chúng ta từng nhìn thấy khác nhau một trời một vực, quả thật là nơi tốt đẹp để sinh sống.”

Chương 453 - Các ngươi rất tốt. (3)

“Lý ca, đang yên đang lành, sao chúng ta lại không thể sống ở tường rào Thủ Đô nổi chứ.”

“Đúng vậy.”

Đối mặt với lời hỏi thăm của đồng bọn.

Lý Huy chỉ cười cười, không nói gì thêm, ngược lại là Chu Duyệt ở bên cạnh, lại nhìn về phía sườn mặt Lý ca, nàng dường như có thể cảm nhận được một vài chuyện, chỉ là không dám xác định mà thôi.

“Lý ca, vị kia chết như thế nào?” Chu Duyệt đổi chủ đề.

Đám người cũng vô cùng tò mò về chuyện này.

Lý Huy nói, “Vết thương trên người khá nhiều, trí mạng nhất chính là có ngoại lực xé rách ngực, nhìn vết thương giống như là ngón tay, đã rời khỏi cơ thể, nắm lấy trái tim, nhưng không biết là vì nguyên nhân gì mà không móc ra, chắc là có người ra tay ngăn cản, nhưng vết thương quá nặng, chạy đến tường rào Miếu Loan thì chết ngay cửa ra vào.”

“A…”

Trong lòng mọi người giật mình, cảm thấy thủ đoạn thật hung ác.

Đây là muốn bóp nát trái tim đối phương sao?

Chỉ là cho đến bây giờ, bọn hắn cũng không biết rốt cuộc là ai làm, còn những thi thể của những người còn lại kia, sớm đã bị dị thú gặm ăn sạch sẽ, ngay cả máy định vị cũng vào trong bụng dị thú rồi.

Bọn hắn đi tìm, chỉ thấy dị thú kia chạy tới chạy lui, mà tín hiệu định vị cũng theo dị thú chạy mà di động.

Tình huống đã như vậy.

Còn có thể nói cái gì?

…

Tường rào Miếu Loan.

Sau khi bọn hắn rời đi, Lâm Phàm suy nghĩ một vài chuyện, tường rào Thủ Đô đã nghiên cứu ra được, đồng thời cũng nói rõ ràng, thứ đồ chơi này sẽ không truyền ra ngoài.

Tự nghiên cứu thì cơ bản không có khả năng.

Hắn và đối phương nói chuyện cũng xem như hòa thuận, một vài cường giả trong tường rào Thủ Đô, vẫn tương đối hiểu đạo lý.

Lúc này.

Tiểu Ái đến.

“Thúc thúc…”

“Tiểu Ái, sao ngươi lại đến đây, tan học rồi sao?” Lâm Phàm mỉm cười, ném những chuyện trong đầu ra sau gáy.

“Vừa rồi những người kia là bằng hữu của thúc thúc sao?” Tiểu Ái hỏi.

“Cũng được, nhưng cũng không tính là như vậy, có phải đã nhìn thấy gì hay không?”

Lâm Phàm biết Tiểu Ái nhất định đã nhìn thấy gì đó.

Khi hắn dẫn bọn người Lý Huy đi dạo, có đi ngang qua phòng học, Tiểu Ái đang nghe giảng bài nghiêng đầu sang nhìn về phía bọn hắn, khi đó hắn phát hiện con ngươi Tiểu Ái co lại, rõ ràng đã nhìn thấy cái gì đó.

Cho dù Tiểu Ái không đến tìm hắn, hắn cũng sẽ hỏi một chút.

Cũng không phải là muốn ngăn cản gì cả.

Chỉ là trong lòng tò mò mà thôi.

Tiểu Ái gật gật đầu nhỏ, “Ừm, ta nhìn thấy thúc thúc kia sẽ chết.”

“Thúc thúc nào? là người đứng bên cạnh ta sao?”

“Ừm.”

“Lúc nào sẽ chết.”

“KHông biết.”

Tiểu Ái lắc đầu.

Lâm Phàm khẽ nhíu mày, Lý Huy sẽ chết?

Đây chính là Giác Tỉnh giả cấp chín đó, nếu như là dị thú, cũng không có khả năng, cho dù chơi không lại, chạy thoát nhất định không thành vấn đề, hơn nữa ngay cả thời gian tử vong cũng không biết.

Đối với chuyện này, cho dù hắn có ý định gì, cũng lực bất tòng tâm.

Nói thật, loại năng lực của Tiểu Ái thật sự đáng sợ, nhìn như đoán trước được tương lai, nhưng thật ra chỉ nhìn thấy kết quả, sinh tử đã sớm định trước, ngoại lực không ngăn trở, kết quả sẽ không thay đổi.

Lâm Phàm sờ đầu Tiểu Ái, nhẹ nhàng hỏi, “Nhìn thấy những cảnh sinh sinh tử tử này, có phải rất khó chịu hay không.”

“Ừm.” Tiểu Ái gật đầu.

“Vậy sau này cứ nhìn thúc thúc, nhìn mọi người nhiều một chút.”

“ĐƯợc.”

Tiểu Ái vui vẻ đáp lời.

Từ khi Lăng Thanh dẫn theo Tiểu Ái đến đây, quan hệ giữa Tiểu Ái và Lâm Phàm hắn ngày càng tốt hơn, có khả năng đây chính là tầm quan trọng của cảm giác an toàn, đến mức Lăng Thanh có lúc cũng ghen tỵ.

Cảm thấy tiểu bảo bối bên cạnh đã bị người ta cạy góc tường lấy mất.

Gần đây tạm thời không có chuyện gì.

Hắn cảm thấy tu luyện là tốt nhất.

Đẳng cấp đạt đến cấp sáu, phối hợp với thực lực tổng hợp hiện nay, áp lực khi đối đầu với dị thú thức tỉnh cấp chín không lớn, cho nên không gấp gáp rời khỏi tỉnh Dưỡng Lão đi săn giết những dị thú kia.

Ngược lại khi cảnh giới tăng lên, khiến thực lực của hắn tiến bộ tăng

vọt.

Quay về nơi ở, ngồi xếp bằng, tiến vào tu luyện.

Rèn luyện tinh thần trái tim có độ khó không thấp, thậm chí còn khó hơn tu luyện tinh thần não bộ, nhưng đối với cái này hắn có thể hiểu được, khống chế tinh thần trái tim, đó là một loại thủ đoạn tiến công.

Mấy ngày sau.

Ngay vào lúc hắn tu luyện, lão Chu vội vàng chạy đến, nói cho hắn biết Quý Xương Bảo của tường rào Hoài Phổ dùng vô tuyến điện tìm hắn, giọng điệu có chút gấp gáp.

Lâm Phàm dừng tu luyện, đôi mắt sáng tỏ, so với trước kia còn sáng tỏ hơn, đây là khi bắt đầu tu luyện tinh thần trái tim dẫn đến thay đổi.

Trước không đề cập đến những thay đổi này.

Hắn và lão Chu đến phòng liên lạc.

Kết nối, giao lưu.

Một lát sau.

Cúp máy.

Lâm Phàm nói, "Quý Xương Bảo nói tổ chức Trùng Sinh muốn phái người đến tường rào Hoài Phổ, hy vọng chúng ta có thể qua đó hỗ trợ áp trận một chút, bọn hắn sợ."

"A?" Lão Chu đã từng nghe Lâm Phàm nói đến tổ chức Trùng Sinh.

Đây là tổ chức bí mật ẩn tàng sâu nhất trong tận thế, trụ sở ẩn mình trong sa mạc Tengri, đây là những gì Lâm Phàm nói cho hắn ta biết.

Lâm Phàm trầm tư, đột nhiên nghĩ đến vì sao tổ chức Trùng Sinh lại muốn đến tường rào Hoài Phổ, cái tường rào Hoài Phổ này chưa hẳn là nơi đầu tiên đối phương đến, tiến sĩ Aiwa nói, hắn ta biết được vị trí của tổ chức Trùng Sinh, nguyên nhân chủ yếu là do hắn ta chủ động đi tìm.

Trực tiếp cài đạn nổ lên người của tổ chức Trùng Sinh bên kia.

Cho nên… Tổ chức Trùng Sinh đang điều tra rốt cuộc là do ai làm à?

Nghĩ đến đây.

Chương 454 - Đồ ăn dâng đến tận miệng, có phải vui vẻ.

Hắn càng cảm thấy có khả năng là như vậy.

Nếu như hắn không đi tường rào Hoài Phổ, chỉ sợ tiến sĩ Aiwa và Quý Xương Bảo sẽ chết.

Nếu như hắn là người phụ trách tổ chức Trùng Sinh, tuyệt đối là thà rằng giết nhầm, cũng tuyệt đối không buông tha một người, dù sao thì chuyện để lại tai họa ngầm cho mình, không có ai đồng ý làm cả.

Tường rào Hoài Phổ.

Vẻ mặt của tiến sĩ Aiwa và Quý Xương Bảo rất nghiêm trọng.

Tổ chức Trùng Sinh muốn phái người đến đây, chuyện này đối với bọn hắn mà nói, áp lực thật sự rất lớn.

Trước kia chưa bao giờ có tình huống như vậy.

Bây giờ xem ra tình hình có vẻ không ổn.

Tiến sĩ Aiwa cảm thấy nhất định là lần trước hắn ta khiêu khích, khiến tổ chức Trùng Sinh vẫn luôn tìm kiếm rốt cuộc là ai làm, tường rào Hoài Phổ tuyệt đối không phải nơi đầu tiên bị tìm đến, nhưng đối phương tìm thật chuẩn, thật sự tìm đến chỗ hắn ta.

“Tiến sĩ, ngươi nói xem hắn có đến không?” Quý Xương Bảo hỏi, có chút đắn đo không xác định, dù sao tình hình bây giờ đã khác biệt, không phải là người du đãng bên ngoài nghĩ đến chuyện chiếm lĩnh tường rào Hoài Phổ.

Mà là tổ chức thần bí chân chính trong tận thế, chỉ cần đến, nhất định sẽ có liên quan đến tổ chức Trùng Sinh.

“Chắc là sẽ đến.”

Tiến sĩ Aiwa rất kiên định, đây là một loại tín nhiệm đối với Lâm Phàm, nhưng tin tưởng thì tin tưởng, nói thật, trong lòng hắn ta cũng có chút bất ổn, lỡ như không đến thì làm sao bây giờ?

Nhưng vào lúc này.

Đùng đùng!

Có tiếng đập cửa vang lên.

Quý Xương Bảo cau mày, có chút không vui, “Ai vậy.”

Nơi này là chỗ hắn ta và tiến sĩ Aiwa bàn chuyện, trong tường rào có ai gan to bằng trời như vậy, đến quấy rầy bọn hắn?

Đến mở cửa, ngay khi mở cửa, vừa định tức giận quát lên, nhưng nhìn thấy gương mặt người trước mắt, cái miệng vừa mở ra của hắn ta lập tức khép lại.

“Quản lý Lâm…”

Giọng nói ngạc nhiên vang lên.

Tiến sĩ Aiwa đang ở trong phòng vô cùng kinh ngạc, rõ ràng là không ngờ đối phương lại đến nhanh như vậy, từ khi thông báo cho đến bây giờ có vẻ cũng chỉ mới năm tiếng mà thôi.

Lâm Phàm gật đầu, đi vào trong phòng, liếc mắt nhìn thấy tiến sĩ Aiwa đang đứng đó, hút thuốc, nhìn hắn mỉm cười.

“Tiến sĩ, lúc nào đối phương đến?” Lâm Phàm hỏi.

Tiến sĩ Aiwa suy nghĩ một chút rồi nói, “Có lẽ ngày mai sẽ đến.”

Đối với chuyện người của tổ chức Trùng Sinh đến, trong lòng bọn họ rất căng thẳng, đều đang lo lắng sẽ có chuyện không tốt xảy ra.

“Các ngươi có nghĩ đến những dự định sau đó không?” Lâm Phàm hỏi.

“Sau… Sau đó?” Quý Xương Bảo kinh ngạc hỏi, không hiểu tại sao lại muốn hỏi đến dự định sau đó.

“Các ngươi đừng nói với ta là các ngươi không nghĩ đến đấy? Tiến sĩ Aiwa chơi người ta một vố, kích nổ người ta, nếu như đều tra ra là các ngươi, các ngươi có nghĩ đến chuyện sau đó hay không, dù sao các ngươi nhất định không thể chờ ở đây nữa.”

Lâm Phàm cảm thấy nếu mình đã tới, vậy thì nhất định phải làm rõ mọi chuyện.

“Cái này…”

TRong lúc nhất thời, Quý Xương Bảo không phản bác được, nói thật, hắn ta thật sự không nghĩ đến chuyện sau đó.

Tiến sĩ Aiwa nhìn về phía Lâm Phàm, trong ánh mắt có vẻ chẳng có chút chấn động nào, nhưng thật ra đã lộ ra tín hiệu cầu cứu, dường như đang nói, quản lý Lâm, ngươi đừng chơi đùa với chúng ta nữa.

Ta biết ngươi nhất định có cách, không cần thiết bảo chúng ta tự vận động bộ não nhỏ bé của mình.

“Tiến sĩ Aiwa, ngươi nhìn ta làm gì? Ta nói ta cũng không có cách, ngươi có tin không?” Lâm Phàm nói.

“A?”

Tiến sĩ Aiwa há hốc mồm, có chút không tin.

Quý Xương Bảo tiến lên nắm lấy tay Lâm Phàm, cầu xin, “Quản lý Lâm, những cái khác không cần nói, nhưng ngươi nhất định phải giúp chúng ta một tay.”

Hắn ta biết tiến sĩ Aiwa chỉ chuyên làm nghiên cứu, không am hiểu cái chuyện ném mặt mũi đi cầu xin người khác, cho nên loại chuyện khóc lóc van xin này, nhất định phải để hắn ta làm.

“ĐƯợc rồi, đối phương còn chưa đến, ai biết tình hình như thế nào, tình hình bây giờ chỉ có thể đi một bước tính một bước, đến lúc đó chuẩn bị cho ta một cái áo khoác trắng, làm trợ thủ của ngươi.” Lâm Phàm nói.

“Được, không thành vấn đề.” Tiến sĩ Aiwa gật đầu nói.

Chờ đợi là quá trình khô khan, Lâm Phàm không đi loạn khắp nơi trong tường rào Hoài Phổ.

Đối với kết quả ngày mai, hắn chỉ nghĩ đến hai khả năng.

Một là đối phương đến đây tìm hiểu, không tìm ra được vấn đề gì, sau đó phủi mông rời đi.

Loại thứ hai chính là đối phương tìm ra vấn đề, rồi trực tiếp ra tay, nảy sinh xung đột.

Đương nhiên.

Còn có loại tình huống thứ ba, cũng là loại mà hắn tương đối coi trọng, còn về chuyện có thật sự xảy ra hay không, còn phải xem tình huống ngày mai.

Ngày tiếp theo.

Tiếng ầm ầm vang lên, đám người sống sót của tường rào Hoài Phổ ngẩng đầu nhìn lên, một chiếc máy bay trực thăng xuất hiện trong tầm mắt bọn hắn.

Người của tường rào Miếu Loan đến?

Bọn hắn biết tường rào Miếu Loan có máy bay trực thăng, nhưng rất nhanh, bọn hắn phát hiện đó không phải là tường rào Miếu Loan, máy bay trực thăng này còn lớn hơn cái của tường rào Miếu Loan rất nhiều.

Nghe thấy tiếng động, Quý Xương Bảo hít một hơi thật sâu, đi đến trước cửa sổ, nhìn máy bay trực thăng xuất hiện trên bầu trời, quay người rời khỏi phòng, tiến đến nghênh đón.

Bên ngoài.

Quý Xương Bảo mặt không đổi sắc nhìn qua, khi máy bay trực thăng vững vàng hạ xuống mặt đất, hắn ta lập tức tươi cười tiến lên nghênh đón.

“Hoan nghênh, hoan nghênh, đường xa mà đến, đoạn đường này vất vả rồi.” Quý Xương Bảo khúm núm, không quan tâm đối phương có quan tâm đến chuyện này hay không, quá trình nên có vẫn phải có.

Chương 455 - Đồ ăn dâng đến tận miệng, có phải vui vẻ. (2)

Từ trên máy bay bước xuống là một nam tử đầu đinh mặc tây trang màu đen, đối phương đeo kính râm, tản ra khí chất lạnh lẽo, đối mặt với Quý Xương Bảo cản đường, đối phương vươn tay đẩy ra.

“Tiến sĩ Aiwa đâu?” Nam tử mở miệng hỏi.

“Tiến sĩ đang bận việc.”

“Dẫn ta đi.”

“Vâng.”

Vẻ mặt Quý Xương Bảo tươi cười, liên tục đáp, sau đó mắt nhìn qua tình hình trong máy bay trực thăng, trừ người điều khiển thì không còn người nào khác.

Trong phòng thí nghiệm.

Tiến sĩ Aiwa đang bận rộn, Lâm Phàm mặc áo choàng trắng đứng bên cạnh giả vờ phối hợp, sau lưng có tiếng bước chân vang lên, hắn biết mục tiêu đã đến.

“Tiến sĩ Aiwa, người của tổ chức đến.” Quý Xương Bảo hô lên.

Tiến sĩ Aiwa dừng động tác trong tay, xoay người, tháo khẩu trang xuống, nhìn nam tử đầu đinh tiến tới, chậm rãi nói, “Không biết tổ chức phái ngươi đến có chuyện gì?”

Nam tử đầu đinh không nói gì, chỉ nhìn tiến sĩ Aiwa, sau đó lại nhìn Lâm Phàm, rồi trực tiếp đi đến trước máy vi tính, kéo ghế ra, đặt mông ngồi xuống, hai tay nhanh chóng gõ gõ trên bàn phím.

Tốc độ tay khá nhanh, đến mức chỉ xuất hiện tàn ảnh.

Tiến sĩ Aiwa yên lặng đứng một bên nhìn, những ghi chép trong máy tính đều là nội dung nghiêm chỉnh, hoàn toàn không có nội dung rối loạn bại lộ thân phận kia.

Cho nên đối phương muốn tra, cứ để cho hắn ta từ từ tra.

Một lát sau, nam tử đầu đinh đứng dậy, cũng không phát hiện ra vấn đề gì trong máy tính.

“Tiến sĩ Aiwa, nghiên cứu thế nào?” Nam tử đầu đinh hỏi.

“Mọi chuyện vẫn thuận lợi, chỉ là khoảng thời gian trước tường rào Ma Đô bị diệt, có đám người sống sót chạy thoát ra muốn chiếm lĩnh nơi này, tổn thất một vài vật thí nghiệm.” Tiến sĩ Aiwa thật thà nói.

Nam tử đầu đinh đương nhiên biết chuyện của tường rào Ma Đô.

“Gần đây có người phản bội tổ chức, ngươi có nhận được tiếng gió không?” Nam tử đầu đinh hỏi.

Tiến sĩ Aiwa lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, “Có người phản bội tổ chức? Sao lại có thể như vậy, rốt cuộc là ai gan to bằng trời, cái này…”

Nói chuyện có chút lớn tiếng.

Cho thấy vô cùng chấn động với chuyện này.

Cho dù chuyện này là do tiến sĩ Aiwa ta làm, nhưng ta không thể nào thừa nhận được.

Nam tử đầu đinh nhìn về phía Lâm Phàm đứng bên cạnh, “Hắn là ai,

trước kia hình như chưa từng nhìn thấy."

Tổ chức Trùng Sinh nắm rõ những tường rào bên dưới như lòng bàn tay, trước kia khi phát video thí nghiệm, cũng nhìn thấy rõ ràng, mà bên giờ bên cạnh tiến sĩ Aiwa đột nhiên xuất hiện một người lạ, ngược lại khiến hắn ta chú ý.

"A, hắn là trợ thủ của ta, một tháng trước lưu lạc đến nơi này, ta thấy hắn có chút tài năng về phương diện nghiên cứu này, cho nên giữ lại bên người." Tiên sĩ Aiwa giải thích.

Nam tử đầu đinh nhìn hoàn cảnh xung quanh, trong khoảng thời gian gần đây có vài chuyện khiến hắn ta nổi nóng, vì tìm ra rốt cuộc là ai phản bội tổ chức, hắn ta đã chạy đến rất nhiều nơi.

Nhưng bất cứ ai, đều nhìn có vẻ vô tội.

Khiến cho hắn ta mãi chẳng có thu hoạch gì.

Lúc này tiến sĩ Aiwa không dám thở mạnh, yên lặng chờ đợi chuyện tiếp theo, chỉ thấy nam tử đầu đinh đi xung quanh hắn ta.

"Tiến sĩ Aiwa, tổ chức có năng lực lớn như thế nào, ngươi cũng biết, bất cứ người nào dám phản bội tổ chức, sẽ không có kết cục tốt, ngươi hiểu chưa?"

"Ta hiểu rõ."

"Hừ, ta nghĩ ngươi cũng hiểu rõ, nếu không rõ, vậy thì kết quả sẽ giống như hắn."

Nói xong, chỉ thấy nam tử đầu đinh nhanh như tia chớp vươn tay ra, năm ngón tay cong thành trảo, bắt lấy yết hầu Lâm Phàm, đột nhiên dùng sức, muốn bóp nát.

Hả?

Không nghe được âm thanh quen thuộc truyền đến.

Nam tử đầu đinh đột nhiên nhìn về phía Lâm Phàm, trong ánh mắt lộ ra sự khiếp sợ, cắn răng dùng sức, kình đạo trong tay càng lúc càng lớn, nhất định phải bóp chết đối phương.

Hắn ta đã đi qua rất nhiều tường rào hoặc căn cứ nghiên cứu.

Sáo lộ thường dùng, chính là ở ngay trước mặt bọn họ, tiện tay bóp chết người bên cạnh bọn họ, từ đó có được tác dụng uy hiếp.

Trong khoảng thời gian này, hắn ta đã bóp chết ít nhất mười mấy người.

Nhưng bây giờ lại thất thủ.

Lúc này, đừng nói hắn ta hoang mang, ngay cả Lâm Phàm cũng có chút hoang mang, khá lắm, thật sự khá lắm, ta chỉ làm trợ thủ tạm thời, không nói nhảm nửa câu, thậm chí ngay cả một tiếng ho khan cũng không có, thế mà cũng phải gánh chịu tai vạ bất ngờ.

Không thể không nói gia hỏa từ tổ chức Trùng Sinh đến này, quả thật tàn nhẫn.

“Đừng bóp nữa, ta cũng không chọc giận ngươi, ngươi làm gì thế.” Lâm Phàm vươn tay ra nắm lấy tay của đối phương.

Sắc mặt nam tử đầu đinh đột nhiên thay đổi, nhìn về phía tiến sĩ Aiwa, vừa nhìn về phía Quý Xương Bảo, “Ngươi rốt cuộc là ai? Tỉnh Dưỡng Lão không thể nào có người có thực lực như ngươi.”

Hắn ta có thực lực là Giác Tỉnh giả cấp bảy, người mà ngay cả hắn ta cũng không thể bóp nát được yết hầu, sao có thể xuất hiện ở tỉnh Dưỡng Lão, càng không có khả năng cam tâm tình nguyện làm trợ thủ cho đối phương.

“Đừng xúc động, hắn thật sự là trợ thủ của ta.” Tiến sĩ Aiwa vội vàng nói.

“KHông có khả năng, tuyệt đối không có khả năng.” Nam tử đầu đinh xua tay, một mực cho rằng có vấn đề, “Chắc hẳn chính là ngươi phản bội tổ chức, còn nữa, hắn rốt cuộc là ai, đến từ tổ chức nào, cho ngươi hứa hẹn gì, để nguơi phản bội tổ chứ?”

Tiến sĩ Aiwa còn muốn giải thích gì đó.

Lại bị Lâm Phàm cản lại.

“Bây giờ nói cái gì cũng vô dụng, đối phương khăng khăng khẳng định ngươi phản bội tổ chức, ngươi giải thích như thế nào thì cũng vô dụng thôi, chuyện còn lại cứ giao cho ta là được.”

Lâm Phàm kéo tiến sĩ Aiwa ra phía sau, mặt đối mặt với đối phương.

“Muốn chết.”

Chương 456 - Đồ ăn dâng đến tận miệng, có phải vui vẻ. (3)

Nam tử đầu đinh nổi giận gầm lên một tiếng, vung quyền đập về phía đầu của Lâm Phàm.

Lạch cạch!

Nhẹ nhàng tiếp được, hơi dùng sức, răng rắc một tiếng, tiếng xương cốt gãy nát vang lên.

“A… Đau đau…”

Sắc mặt nam tử đầu đinh đại biến, đau đớn kịch liệt càn quét trong lòng, mồ hôi lạnh trên trán thấm ra, ngay khi hắn ta nghĩ đến chuyện thi triển năng lực, Lâm Phàm vung quyền, dùng tốc độ cực nhanh đánh trúng bụng đối phương.

Một quyền này đã giữ lại phần lớn sức mạnh, nếu không khi hắn thật sự đánh hết sức, sợ có thể đám xuyên bụng của hắn ta.

Nam tử đầu đinh há hốc miệng, hai đầu gối cong xuống, không nhịn được quỳ trên mặt đất, ôm lấy phần bụng, vẻ mặt đau đớn, gân xanh hiện lên trên da, ngay cả mật cũng nôn ra ngoài.

Đau đớn kịch liệt khiến hắn ta không nói ra lời.

Đầu óc rất choáng váng, tựa như một đống bột nhão, không có một chút ý nghĩ nào.

“Quản lý Lâm, cái này…” Quý Xương Bảo không ngờ mọi chuyện lại trở nên như thế này, thậm chí một chút cơ hội suy tính cũng không cho hắn ta, chỉ mới nháy mắt một chút, đã biến thành cái dạng này.

“Không có gì, ta tự có ý nghĩ của ta, yên tâm đi, rất ổn thỏa.”

Lâm Phàm xách đối phương lên, sờ đến phần gáy đối phương, quả thật có hơi phình lên, chính là máy định vị, đương nhiên, cái này không chỉ là định vị, mà còn có tác dụng giám sát sinh mệnh.

Nếu như đối phương treo máy.

Tổ chức Trùng Sinh sẽ lập tức biết được tình huống.

Hắn xách đối phương rời khỏi phòng thí nghiệm, đi ra bên ngoài, máy bay trực thăng vẫn còn đang chờ đợi ở chỗ đó, bước vào trong

máy bay, người điều khiển đang cúi đầu xem một quyển tiểu hoàng thư khá cũ, nhìn say sưa ngon lành, ngay cả chuyện có người đi vào trong máy bay trực thăng cũng không phát hiện ra.

“Cất cánh, đi.”

“À.”

Người điều khiển lập tức cất kỹ sách, vừa định cất cánh, lại phát hiện tình hình có chút không đúng, đột nhiên quay đầu, “Ngươi là ai?”

Lưỡi đao sắc bén của Lôi Kiếp đặt trên bả vai đối phương.

Lâm Phàm mỉm cười nói, “Cất cánh.”

Người điều khiển nhìn Lâm Phàm, lại nhìn nam tử đầu đinh sắc mặt trắng bệch, dường như đã trải qua một trận đánh đập, không nhịn được nuốt nước bọt, vội vàng gật đầu, lái máy bay trực thăng.

“Xin hỏi đi đâu?”

“Cứ đi về phía tây.”

“À vâng…”

Người điều khiển không dám do dự, tay điều khiển máy bay run lẩy bẩy, hắn ta không biết đang yên đang lành tại sao lại biến thành tình huống này.

Lúc này, tiến sĩ Aiwa và Quý Xương Bảo đi ra.

Bọn hắn rất mê mang.

Không hiểu tình hình như thế nào.

Hai người nhìn nhau.

“Hắn muốn đi đâu thế?”

“Không biết, nhưng chuyện này không liên quan đến chúng ta, hắn nói hắn có thể xử lý, ta nghĩ chúng ta chỉ có thể tin tưởng hắn.”

ĐỐi với bọn hắn mà nói, bọn hắn và Lâm Phàm đã là châu chấu trên cùng một sợi dây thừng, nếu như Lâm Phàm xảy ra chuyện, bọn hắn đương nhiên cũng không chạy thoát được, chỉ hy vọng có thể ổn đến cuối cùng.

Trên máy bay trực thăng.

Thần thái Lâm Phàm rất bình tĩnh, cảm nhận được máy bay đã ổn định, "Kỹ thuật ngươi lái máy bay không tệ, bằng hữu kia của ta không có kỹ thuật giống như ngươi, vừa bắt đầu lung la lung lay, cứ như máy bay có thể rơi bất cứ lúc nào vậy."

Người điều khiển không dám đáp lời, hắn ta biết chuyện này không thích hợp.

Bọn hắn đang bị cướp máy bay.

"À."

Người điều khiển cảm thấy không đáp lời thì có vẻ không tốt, nhưng cũng không dám nói gì thêm, chỉ dám nói một chữ À, cho thấy ta đang nghe ngươi nói chuyện, cũng không phải là không quan tâm đến ngươi.

Không biết bao lâu, máy bay trực thăng đã cách xa tỉnh Dưỡng Lão.

Ánh mắt Lâm Phàm nhìn tình hình bên dưới, tìm kiếm dị thú thích hợp, quá yếu, thật sự quá yếu, bây giờ các dị thú xuất hiện trong tầm mắt đều quá yếu.

Cấp ba, cấp bốn, thậm chí cấp sáu, đều không phải mục tiêu của hắn.

Rống!

Đột nhiên.

Có tiếng gầm gừ phẫn nộ vang lên.

Tìm được rồi.

Trong tầm mắt của hắn xuất hiện một con dị thú có hình thể khổng lồ, nhìn đường vân ở phần bụng của nó, có thể xác định đây là một con dị thú cấp bảy, hơn nữa còn là dị thú thức tỉnh.

Lâm Phàm bắt lấy người điều khiển máy bay, trong tiếng kinh hô của đối phương, trực tiếp kéo ra sau, sau đó trực tiếp từ trên máy bay trực thăng nhảy xuống.

Con dị thú thức tỉnh cấp bảy này ngửa đầu lên trời gầm thét, ai có thể ngờ đến nhân loại kia lại chủ động từ trên máy bay trực thăng nhảy xuống, cái này rõ ràng đã khiến dị thú cấp bảy kia hơi ngây ngẩn, rõ ràng không hiểu nổi.

Máy bay trực thăng mất đi điều khiển, lung lay sắp đổ, rơi xuống mặt đất nổ bùng lên ầm ầm, ngược lại gây họa cho các dị thú xung quanh, rõ ràng đang yên đang lành, bị cánh quạt xoay tròn cắt nát.

“Rống!”

“Rống!”

Sau khi rơi xuống đất, dị thú xung quanh lập tức vây quanh bọn hắn, dữ tợn gầm nhẹ.

Người điều khiển kêu thảm.

Nam tử đầu đinh tức giận nói, “Khốn khiếp, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?

Hắn ta không hiểu thao tác của đối phương, không biết vì sao đối phương lại muốn trực tiếp từ trên máy bay nhảy xuống, hơn nữa còn xuất hiện trước mặt một con dị thú thức tỉnh cấp bảy.

“Ngươi nói cái máy bay trực thăng vừa rồi rơi xuống, có khả năng là do dị thú làm ra hay không, cũng giống như các ngươi bị con dị thú thức tỉnh cấp bảy này đánh rơi xuống, dù sao thì dị thú thức tỉnh đều có năng lực, đánh rơi đồ vật bay trên không trung, có vẻ cũng không có gì khó.”

Lâm Phàm cảm thấy lời này chẳng có vấn đề gì cả.

“Ngươi rốt cuộc có ý gì?” Tinh thần của nam tử đầu đinh có chút sụp đổ.

Mà khi bọn hắn nói chuyện với nhau, dị thú thức tỉnh cấp bảy phì phì hơi thở đến gần, các dị thú xung quanh tránh ra một con đường, không dám ngăn cản đường đi của lão đại.

Chương 457 - Đồ ăn dâng đến tận miệng, có phải vui vẻ. (4)

“Này, dị thú giúp một chút, ta nghĩ ngươi chắc hẳn sẽ rất thích.”

Lâm Phàm ném người điều khiển trong tay về phía dị thú thức tỉnh cấp bảy, đối mặt với nhận loại bị ném tới, dị thú thức tỉnh gầm nhẹ một tiếng, nâng móng vuốt lên, chụp người điều khiển bị ném tới xuống đất, nhấc chân hung hăng giẫm xuống, phù một tiếng, trực tiếp giẫm người điều khiển thành thịt nát.

Lâm Phàm nhíu mày, có vẻ con dị thú thức tỉnh cấp bảy này không phối hợp lắm.

Nghĩ đến đây, hắn nhảy lên một cái, nhảy lên đầu dị thú, ngay khi dị thú chuẩn bị nổi giận, vung tay lên, một chưởng đập lên đầu dị thú, không có lực lượng bộc phát, từ đó đánh nổ đầu dị thú, nhưng một luồng lực lượng đáng sợ áp chế, quét sạch toàn thân dị thú.

Dị thú thức tỉnh cấp bảy sợ hãi, đột nhiên ngã sấp trên mặt đất, không thể nào động đậy, trong ánh mắt hung ác lộ ra sự sợ hãi.

Hắn từ đỉnh đầu dị thú nhảy xuống, đi đến trước đầu dị thú, mở hàm răng sắc bén của dị thú ra, trong tiếng kinh hô của nam tử đầu đinh, nhét đối phương vào trong.

“Không…”

Nam tử đầu đinh kêu thảm, hắn ta cuối cùng cũng hiểu đối phương muốn làm gì.

Đây là đang thiết kế cách chết cho hắn ta.

ĐỐi phương biết trên người hắn ta có máy định vị, bây giờ lại tìm được con dị thú thức tỉnh cấp bảy này, cho dù người của tổ chức đến đây điều tra, cũng chỉ cho rằng hắn ta bị dị thú gặm ăn.

“Đồ ăn đã đưa đến miệng rồi, có phải cảm thấy rất vui vẻ hay không.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Nói thật, lúc này dị thú thức tỉnh rất hoang mang.

Hoàn toàn không hiểu tình huống như thế nào.

Dẫn theo đám tiểu đệ đi dạo, đột nhiên xảy ra chuyện như vậy, dù sao cũng rất đột ngột.

Thấy dị thú thức tỉnh khép miệng lại, còn đang nhai nuốt, hắn biết đối phương đã chết, nhưng mà nghĩ đến vị nam tử đầu đinh này là Giác Tỉnh giả cấp bảy, cho dù gặp được đại quân dị thú, đương nhiên cũng có năng lực phản kháng.

Nghĩ đến đây, Lâm Phàm không suy nghĩ nhiều, vọt thẳng vào trong đám dị thú.

Bắt đầu săn giết…

Dị thú thức tỉnh cấp bảy nhìn tiểu đệ của mình bị săn giết, lập tức

phản ứng lại, tức giận gầm lên, cho dù ngươi dâng đồ ăn đến tận miệng của ta, nhưng ngươi ở trước mặt ta săn giết tiểu đệ của ta, sao ta có thể chấp nhận được.

Nhưng ngay khi nó muốn liều mạng với Lâm Phàm.

Lâm Phàm vỗ tay, có chút hài lòng với tình hình hiện trường.

“Đi thôi.”

Đến vội vàng, đi cũng vội vàng.

Chỉ có dị thú thức tỉnh cấp bảy đứng ngây người trong gió.

Nhân loại này không phải bị bệnh thần kinh chứ.

Mà lúc này.

Tại tổ chức Trùng Sinh ở sa mạc Tengri, người quan sát vẫn luôn nhìn trên màn hình giám sát, công việc của hắn ta rất nhẹ nhàng, rất thảnh thơi, chính là quan sát động tĩnh của những thành viên ra ngoài hành động.

Lúc này hắn ta dựa vào thành ghế, hai chân gác trên bàn, trong tay cầm đồ ăn vặt, thích thú nhấm nháp.

KHi thấy hai tín hiệu xuất hiện biến đổi.

Hắn ta lập tức nhảy dựng lên.

“Mẹ nó! Xảy ra chuyện rồi.”

Tường rào Hoài Phổ.

Tiến sĩ Aiwa và Quý Xương Bảo nhìn Lâm Phàm mệt mỏi quay trở về, bọn hắn rất muốn biết đối phương đã đi đâu rồi.

Chỉ là nhìn tình hình này, hoàn toàn không cần suy nghĩ, chắc hẳn đã bị tiễn đi rồi.

“Quản lý Lâm, chúng ta có chuyện gì nữa không?” Quý Xương Bảo không nhịn được hỏi, hắn ta cảm thấy không biết bắt đầu từ khi nào, tình hình đã trở nên không được bình thường, trước kia tường rào Hoài Phổ của bọn hắn khỏi cần phải nói an toàn như thế nào.

Nhưng từ sau khi quen biết với Lâm Phàm, lần lượt có chuyện xảy ra.

Khiến hắn ta bây giờ cũng có chút hoang mang.

“Có thể có mà cũng có thể là không, nhưng trong thời gian ngắn chắc hẳn sẽ không có chuyện gì.”

Lâm Phàm cảm thấy hiện trường mình bố trí rất tốt, tổ chức Trùng Sinh muốn điều tra, có khả năng cần tốn một chút thời gian, cho dù cuối cùng tra ra được một chút vấn đề, đó cũng là chuyện lúc sau.

“A, cái này…” Quý Xương Bảo muốn nói lại thôi, rõ ràng có rất nhiều lời muốn nói, tuy nhiên nhất thời lại không biết nói gì cho tốt.

Lâm Phàm không để ý đến Quý Xương Bảo, mà đi đến trước mặt tiến sĩ Aiwa, đưa tay, vỗ nhẹ bờ vai hắn ta.

“Tiến sĩ Aiwa, chuyện này không còn đường quay lại, trong thời gian ngắn tổ chức Trùng Sinh sẽ không tra đến các ngươi, nhưng qua thời gian dài thì không chắc được gì cả, bây giờ trước mặt ngươi chỉ có hai con đường có thể đi.”

“Thứ nhất, ngươi cứ chết dí ở nơi này chờ một ngày nào đó bị tìm đến cửa.”

“Thứ hai, ngươi và Quý Xương Bảo tìm một cơ hội giả chết bỏ trốn, đi thẳng đến tường rào Miếu Loan, ta thu nhận các ngươi.”

Tường rào Miếu Loan cần nhân tài.

Quý Xương Bảo không tính là nhân tài, nhưng tiến sĩ Aiwa thì tuyệt đối chính là nhân tài, tuy rằng phương hướng đối phương nghiên cứu không đáng tin cậy, nhưng nếu như có thể chỉ dẫn một chút thì có vẻ vẫn có thể cứu được.

Nghĩ đến có một vài vật liệu ở tường rào Miếu Loan hắn vẫn không có chút tiến triển nào.

Vảy của dị thú cự mãng có thể ẩn thân, đến bây giờ vẫn chưa thể nghiên cứu ra được thứ gì thực dụng.

Còn cả vương lân của dị thú thức tỉnh cấp chín, nếu như muốn chế tạo thành hộ giáp, vậy thì cũng cần có năng lực, tuy rằng tường rào Thủ Đô có thể chế tạo ra, nhưng hắn nào dám cầm đến đó, chỉ cần để lộ ra, sẽ khiến người ta động ý xấu.

Sức dụ hoặc quá lớn.

Tiến sĩ Aiwa im lặng, hơi gật đầu giống như đang suy nghĩ.

“Đi.”

Lâm Phàm phất tay, quay người rời đi, không do dự một chút nào.

Dõi mắt nhìn bóng người rời đi.

Quý Xương Bảo quay đầu lại nhìn về phía tiến sĩ Aiwa, “Đây là có ý gì?”

Chương 458 - Đứa nhỏ ngươi là Giác Tỉnh Giả, ngươi giúp ta thu hút chúng đi.

Tiến sĩ Aiwa hít một hơi sâu, chậm rãi nói, “Ý trên mặt chữ, chúng ta chỉ có thể lựa chọn một, đó chính là giả chết, từ bỏ mọi thứ ở tường rào Hoài Phổ, gia nhập tường rào Miếu Loan, từ đây biến mất khỏi tầm mắt mọi người.”

Nghe xong lời này.

Quý Xương Bảo khẽ nhíu mày, bảo hắn ta từ bỏ khống chế tường rào Hoài Phổ, nói thật, hắn ta thật sự không nỡ, cảm giác nắm quyền lực trong tay sáng khoái đến mức nào chứ, bây giờ muốn hắn ta hoàn toàn từ bỏ, nói thật, hắn ta đang do dự.

Chỉ là loại do dự này nhanh chóng biến mất không còn lại chút gì, nếu như so sánh giữa quyền lợi và tính mạng, hắn ta đương nhiên sẽ lựa chọn tính mạng.

“Tiến sĩ Aiwa, ngươi nghĩ thế nào?” Quý Xương Bảo hỏi.

“Nghĩ? Bây giờ không phải là chúng ta có thể nghĩ, cũng không phải do chúng ta làm chủ, trước mắt chúng ta chỉ có một con đường, đó chính là gia nhập tường rào Miếu Loan, nếu không kết cục của ta và ngươi đều đã được định sẵn rồi.” Tiến sĩ Aiwa nhìn rất thông suốt, trong lòng khẽ thở dài, nhưng cũng không thể làm gì, bọn hắn đã đi đến bước đường này, muốn quay đầu là chuyện không thể nào.

“Thế nhưng cứ từ bỏ như vậy, thật sự không cam tâm.”

Quý Xương Bảo siết chặt tay thành nắm đấm, nhưng không còn cách nào khác, đừng nhìn thực lực của hắn ta ở tỉnh Dưỡng Lão này không tệ, nhưng trong mắt tổ chức Trùng Sinh, hắn ta nhỏ yếu chẳng khác nào sâu kiến.

Cơ bản không cần dùng sức, chỉ hơi nghiền ép một chút, là có thể hoàn toàn đè chết.

Thậm chí ngay cả chút xíu cơ hội phản kháng cũng không có.

“Tiến sĩ Aiwa, chúng ta thật sự phải đi tường rào Miếu Loan sao?” Quý Xương Bảo hỏi.

Tiến sĩ Aiwa gật đầu, đưa ra đáp án chắc chắn.

“Vậy được rồi, nhưng mà ta phải hố một ít huyết tinh mang theo mới được.”

Quý Xương Bảo nghĩ đến tài nguyên của những đội ngũ trong tường rào kia, nếu phải hoàn toàn biến mất trước mặt bọn họ, nhất định phải làm một vố lớn.

Lúc này.

Trên đường trở về, Lâm Phàm chạy bộ, tốc độ cực nhanh, nhảy lên một cái, giống như bay lượn trên không trung, thuộc tính ba chiều đạt đến tình trạng này, cho dù là xe, thậm chí là máy bay cũng không nhanh bằng hắn.

Chạy nhanh, gió gào thét bên tai, cảnh sắc chung quanh nhanh chóng lùi lại.

Đối với các dị thú đang du đãng mà nói, bọn chúng chỉ nghe thấy tiếng động, nhưng không nhìn thấy bất cứ bóng người nào, cho dù thấy được, thì cũng chỉ là một bóng đen chợt lóe lên, nhìn giống như một con chuột đen lớn.

Khiến cho nội tâm yếu ớt của các dị thú, in thêm từng bóng đen nhỏ.

Đằng xa.

Bên trong trạm xăng dầu hoang phế.

Có vài người sống sót không biết từ nơi nào trốn ra, tình trạng của bọn hắn rất tệ, rất khốn đốn, tinh thần diện mạo chán chường, đây là trạng thái của phần lớn kẻ chạy nạn trong tận thế.

Bên trong kệ hàng ngã trái ngã phải, phía trên phủ đầy tro bụi, kính cửa sổ xung quanh cũng đã bị phá nát, bọn hắn chỉ có thể trốn trong một góc mờ tối run lẩy bẩy.

“Để hắn đi, hắn không phải là Giác Tỉnh Giả sao, chạy rất nhanh, nhất định có thể thu hút dị thú đi.”

Trong góc, ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía một đứa trẻ,

đứa trẻ này bị ánh mắt của bọn họ nhìn chằm chằm thì vô cùng căng thẳng hoảng sợ, gương mặt nhỏ trắng bệch.

“Ta… Ta không được.” Tiếng nói của đứa trẻ rất nhỏ, hắn ta thật sự là Giác Tỉnh Giả, nhưng cũng chỉ là Giác Tỉnh Giả cấp một vừa mới thức tỉnh mà thôi, năng lực thức tỉnh là năng lực tốc độ, thế nhưng muốn thu hút dị thú kéo đi thì hoàn toàn không thể.

“Ngươi làm được, ngươi và ca ca ngươi cứ hy sinh cho chúng ta không phải tốt hơn sao?” Một nữ tử tóc khô cứng nói.

Đứa trẻ này nghe thấy vậy, đột nhiên nhìn về phía nữ tử tóc khô cứng này.

Hắn ta không ngờ đến, đối phương lại là người như vậy.

Hắn ta và ca ca là từ tường rào khác chạy ra ngoài, người quản lý của tường rào kia hoàn toàn không xem người sống là người, vô cùng cay nghiệt nghiền ép.

Về sau thương nhân tận thế đi ngang qua, trong lúc ca ca nói chuyện với họ, biết được tình hình của tường rào Miếu Loan, cho nên mới có ý nghĩ đến tường rào Miếu Loan.

Chỉ là không ngờ nửa đường gặp nguy hiểm, gặp phải người du đãng bao vây truy kích, thật vất vả mới thoát được, ca ca lại bị thương, cuối cùng đi đến Câu Đông, trong tòa kiến trúc hoang phế kia, còn có người sống sót trốn chạy.

Lúc đó hắn ta rất sợ hãi, tưởng rằng đó là người sống sót cùng hung cực ác.

Sau khi xác định đối phương không có ác ý.

Mới chậm rãi thở phào một hơi.

Trải qua hai ngày tĩnh dưỡng, thân thể tốt hơn.

ĐỐi phương biết huynh đệ bọn họ muốn đi tường rào Miếu Loan, lại nghe ca ca hắn ta nói tường rào Miếu Loan là nơi dừng chân tốt đẹp, cho nên cũng muốn đi, trước kia ca ca không thích đi cùng quá nhiều người, nhưng nghĩ đối phương cứu được hắn ta và đệ đệ, cho nên đồng ý.

Về sau trên đường quả nhiên xảy ra chuyện.

Chết rất nhiều người, ngay cả ca ca của hắn ta cũng đã chết rồi.

Cuối cùng trốn trong trạm xăng dầu.

Vật liệu thiếu thốn, xung quanh lại không có đồ ăn, khiến đoàn người bắt đầu có chút vui buồn thất thường.

Lúc này.

Đối mặt với yêu cầu của đám người, trong ánh mắt của đứa trẻ này tràn đầy tuyệt vọng, hắn ta thật sự không ngờ đến sẽ trở thành như thế này.

Lại có người mở miệng.

“Đúng vậy, trước kia chúng ta đang sinh sống ở Câu Đông rất tốt, nếu như không phải ca ca ngươi nói muốn đến tường rào Miếu Loan, lừa gạt chúng ta, sao chúng ta lại rời đi chứ, nếu như không đi, chúng ta cũng sẽ không trở thành như thế này.”

“Đúng vậy, ngươi và ca ca ngươi cần phải chịu hoàn toàn trách nhiệm.”

Chương 459 - Đứa nhỏ ngươi là Giác Tỉnh Giả, ngươi giúp ta thu hút chúng đi. (2)

“Bây giờ chỉ có ngươi mới có thể cứu chúng ta, nếu như ngươi không cứu chúng ta, tất cả chúng ta đều phải chết ở chỗ này, vừa rồi chúng ta đã nhìn qua, cái xe bị lật đang nằm ngay chỗ kia, chỉ cần có thể thu hút dị thú xung quanh đó đi, chúng ta sẽ có thể sống.”

Vào giờ phút này, tất cả mọi người dường như đã quên đi số tuổi của đối phương.

Nói cho cùng, hắn ta chỉ là một đứa trẻ tám chín tuổi. Đứa trẻ thu hồi vẻ khiếp đảm, cẳng thăng và sợ sệt, ánh mắt bình tình nhìn đám người trước mắt.

“Ta hiểu rồi.”

Nói xong, hắn ta quay người đi ra ngoài cửa.

Đám người nhìn thấy đối phương thật sự ra ngoài, lập tức kích động, theo bọn hắn nghĩ, chỉ cần đối phương tình nguyện ra ngoài dẫn dắt dị thú xung quanh đi cho bọn hắn, vậy thì có nghĩa là bọn hắn còn có cơ hội sống sót.

Đứa nhỏ đi đến cửa, dừng bước lại, quay đầu nhìn đám người lờ mờ

đang trốn tại góc khuất, không nói một câu, quay đầu, nhanh chân bước ra bên ngoài.

Đã có dị thú nhìn thấy đứa rẻ.

Nhưng không đợi đứa trẻ này gây ra tiếng động thu hút dị thú, chỉ thấy có một bình thủy tinh lập tức vỡ vụn ngay bên chân hắn ta, đây là người ở bên trong ném ra ngoài, tuy rằng hắn ta còn nhỏ, nhưng cũng thường xuyên nghe ca ca nói với hắn ta, tận thế lòng người hiểm ác, có thể gặp được người đáng tin tưởng rất khó, cũng giống như mua xổ số vậy.

Hắn ta không biết xổ số là gì, nhưng cũng cảm giác được đó là thứ rất khó.

“Rống.”

“Rống!”

Các dị thú gầm thét, dữ tợn hung ác vọt về phía đứa trẻ.

Đứa trẻ thi triển năng lực, nhanh chóng chạy về phía xa, hắn ta chỉ mới là Giác Tỉnh Giả cấp một, năng lực còn chưa mạnh bao nhiêu, nhưng mà là Giác Tỉnh Giả, đương nhiên dễ dàng đánh vỡ cực hạn của người bình thường.

Ca ca từng nói, ngươi là Giác Tỉnh Giả, vô địch thế giới thời kỳ hòa bình đều chỉ có thể hít bụi ở đằng sau ngươi.

Bây giờ hắn ta chỉ muốn chạy.

Dốc hết sức mà chạy.

Chạy mãi đến khi kiệt sức, bị dị thú nuốt chửng, hắn ta sẽ hoàn thành sứ mạng của mình.

Dị thú sau lưng càng ngày càng gần, hắn ta có thể chạy thoát được dị thú hồng huyết bình thường, nhưng lại không chạy thoát dị thú cấp một, cấp hai, khoảng cách càng lúc càng gần.

Không quay đầu lại, cũng có thể cảm nhận được áp lực ngạt thở ập tới từ phía sau, hắn ta biết đó là cảm giác áp bách từ các dị thú.

Cúi đầu nhìn lại, một bóng đen đã bao phủ hắn ta, bóng dáng giương anh máu vuốt, loáng thoáng có thể từ trong bóng dáng đó nhìn thấy móng vuốt sắc bén của dị thú.

Hắn ta biết mình xong đời rồi.

Thân thể yếu ớt đã không còn chút sức lực.

Ca, ta tới đây.

Ầm một tiếng.

Một tiếng nổ mạnh vang lên, ngay sau đó, một giọng nói vang lên bên tai.

“Tiểu tử, ngươi cũng đủ trâu bò đất, tuổi thì không lớn lắm, lá gan lại không nhỏ, cho dù ngươi là Giác Tỉnh Giả, cũng không chơi như vậy được đâu.”

Đứa nhỏ mở hai mắt ra.

Một bóng người đưa lưng về phía mặt trời, ánh mặt trời chói mắt chiếu xạ ở phía sau lưng đối phương, khiến ánh mắt của hắn ta có chút khó chịu, dần dần, hắn ta nhìn thấy rõ mặt của đối phương, trên mặt đối phương có ý cười, giống như đang cười hắn ta không biết sống chết, chỉ là cười như vậy không hề khiến hắn ta phản cảm chút nào, ngược lại cảm thấy tràn đầy cảm giác an toàn.

“Ngươi là ai?”

“Ta là ai? Ta là ân nhân cứu mạng của ngươi, nếu không có ta, ngươi đã sớm bị dị thú nuốt rồi.” Lâm Phàm lắc đầu, cũng không biết đứa nhỏ này nghĩ như thế nào, làm sao không có người lớn đi theo.

“Cảm ơn ngươi.”

Đứa nhỏ vừa rồi đã chạy đến kiệt sức, quá mệt mỏi, thân thể lung la lung lay, dường như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào, cũng may Lâm Phàm nhanh tay lẹ mắt, đỡ lấy hắn ta.

Những dị thú xung quanh đang gầm thét, từng tiếng gào thét vô cùng kinh khủng.

Đứa trẻ kinh hãi, sắc mặt trắng bệch.

Lâm Phàm nhìn về phía đám dị thú đang nhìn mình chằm chằm, giơ ngón tay lên, lửa bùng lên, vút một tiếng, một quả cầu lửa xuất hiện, khi đầu ngón tay bắn ra, quả cầu lửa bay đi, phân tán, cho dù quả cầu lửa rất nhỏ, nhưng uy thế bộc phát rất kinh người.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Trong nháy mắt đã nổ tung.

Các dị thú đang nhìn chằm chằm trong nháy mắt bị bao trùm, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp kêu ra, đã hoàn toàn tan thành mây khói.

“Oa… Thật là lợi hại.”

Đứa nhỏ trừng to hai mắt, trong mắt hiện lên sự khiếp sợ, nhận biết của hắn ta có hạn, cho đến bây giờ chưa từng gặp được người lợi hại như vậy, cho dù là ca ca của hắn ta cũng không thể.

“Tiểu tử, ngươi tên là gì?” Lâm Phàm hỏi.

“Ta tên là Vương lạc Lạc.”

Đứa trẻ thở hổn hển, tình huống vừa rồi đối với hắn ta mà nói đã tiêu hao thể năng rất lớn, dẫn đến bây giờ nói chuyện cũng có chút cà lăm.

“Nói cho ta một chút chuyện gì đã xảy ra, vì sao một mình ngươi lại chạy ra ngoài?” Lâm Phàm hỏi.

Nói thật, tình huống của đứa nhỏ trước mắt này rất quái dị.

Tuổi quá nhỏ.

Còn là Giác Tỉnh Giả.

Nếu như không có người chủ động nuôi nấng, đánh chết hắn cũng không tin.

Nhưng đã có người nuôi nấng, vì sao lại một mình xuất hiện ở đây, vừa rồi nếu như không phải đi qua nơi này, khuếch tán tinh thần cảm ứng được hắn ta, tiểu tử này đã sớm trở thành thức ăn trong miệng dị thú.

“Ta…”

“Bạn nhỏ, nói thật, con người ta không thích nghe nói láo, khi nghe được lời nói láo, tay của ta sẽ không khống chế được mà run rẩy, làm ra một vài chuyện khó có thể tưởng tượng được.”

“A…”

Chương 460 - Đứa nhỏ ngươi là Giác Tỉnh Giả, ngươi giúp ta thu hút chúng đi. (3)

Giọng điệu của Vương Lạc Lạc rất yếu ớt, hắn ta cảm nhận được vị thúc thúc trước mắt đã cứu mạng hắn ta này, nhìn giống như người tốt, nhưng nghe giọng điệu hắn ta nói, lại cảm thấy không giống là người tốt.

Sau đó hắn ta kể lại mọi chuyện ra, bao gồm cả chuyện đám người kia muốn hắn ta chạy ra ngoài thu thú dị thú đi.

Nghe được tình huống lúc sau.

Lâm Phàm hơi híp mắt lại, ngược lại không ngờ lại có chuyện như vậy, nhưng ngẫm lại cũng có thể hiểu được, với thế đạo bây giờ, ai cũng muốn bản thân mình còn sống, mà tiểu tử này vẫn còn quá nhỏ tuổi, tâm trí chưa kiên định.

Bị đám người dồn ép, không thể nào từ chối, chỉ có thể mặc bọn họ sắp xếp.

Đối với hành vi của ca ca đứa nhỏ, hắn cũng có một lời bình luận không hay, nếu đã muốn chạy trốn đến tường rào Miếu Loan, nửa đường lại còn dẫn thêm một đám người, đây không phải là đoạn đường vốn khó khăn, trực tiếp nâng lên cấp bậc Địa Ngục sao?

Lâm Phàm xoa đầu Vương Lạc Lạc, "Ngẩng đầu của ngươi lên, ngươi nhìn xem ta là ai?"

Vương Lạc Lạc ngẩng đầu lên, mê mang nhìn Lâm Phàm, lắc đầu, "Ta không biết."

"Ngươi đoán xem."

"Ta đoán không ra."

Vương Lạc Lạc có chút căng thẳng, luôn cảm thấy thúc thúc này kỳ kỳ quái quái, rõ ràng chưa bao giờ gặp, lại nhất định bắt hắn ta đoán mình là ai, thế nhưng hắn ta thật sự đoán không ra.

"Sao lại đần như vậy chứ, ngươi và ca ngươi muốn đi đâu?"

"Tường rào Miếu Loan."

"Ừm, không tệ, vậy bây giờ ngươi đã đoán ra ta là ai chưa?"

“A, ta biết rồi.” Hai mắt Vương Lạc Lạc sáng lên, trong nháy mắt đã nghĩ ra, cái này khiến Lâm Phàm hài lòng, xem ra đứa trẻ này rất thông minh. “Ngươi cũng muốn đến gia nhập tường rào Miếu Loan đúng không.”

…

Lâm Phàm mím môi cười, chính là nụ cười vô lực không lộ răng, sau đó vác đối phương lên vai, đi về phía trạm xăng mà đối phương nói

Lúc này ở chỗ trạm xăng dầu, sau khi Vương Lạc Lạc thu hút các dị thú chạy đi, bọn hắn đã sớm chạy ra lật xe lại ngay ngắn.

Đối với kết quả Vương Lạc Lạc như thế nào.

Bọn hắn hoàn toàn không muốn biết đến.

Đối với bọn hắn mà nói, chỉ có chính mình còn sống mới chân thật, những cái khác đều là hư giả.

“Tránh ra, để cho ta lái xe.”

“Ta lái, kỹ thuật của ta tốt hơn các ngươi.”

Khi xe bị lật nghiêng, đám người bắt đầu tranh đoạt vị trí lái, trong lòng bọn họ, chỉ có nắm tay lái trong tay chính mình thì mới là an toàn nhất.

Đương nhiên, cũng có người cướp vị trí ngồi kế bên ghế tài xế.

Còn chỗ ngồi phía đằng sau cũng đang bị cướp đoạt. Dù sao thì nhìn chiếc xe này có vẻ cũng không thể nào chứa được hết tất cả mọi người.

Ngay khi bọn hắn đang tranh nhau, có tiếng dị thú gào thét vang lên, khiến tóc gáy toàn thân bọn hắn dựng đứng, vội vàng tìm vị trí.

Đùng!

Nam tử tranh đoạt vị trí lái, một chân đá văng người bên cạnh, mở cửa xe, trực tiếp ngồi vào, khóa chặt cửa, cũng không đợi người khác có lên xe hay không, một chân giẫm lên chân ga chạy như bay.

“Chúng ta còn chưa lên xe đâu.”

Một vài người không thể lên xe, vẻ mặt kinh hãi hoàn toàn thay đổi, hét to, chỉ là bọn hắn hét lên đã hoàn toàn hấp dẫn sự chú ý của dị

thú, trong chớp mắt, đã có hai ba con dị thú bao vây bọn hắn.

“Móa, xong đời rồi.”

“Con mẹ nó chứ…”

Bọn hắn tức giận mắng, chiếc xe duy nhất có thể đưa bọn hắn đi đã sớm biến mất khỏi tầm mắt bọn hắn, biến mất không còn hình bóng.

Lúc này các dị thú nhìn chằm chằm con mồi trước mắt, mở lớn miệng, lộ ra hàm răng sắc nhọn, nước bọt sền sệt thuận theo khóe miệng chảy ra, bọn nó có thể cảm nhận rõ ràng con mồi bên kia đang sợ hãi.

Con mồi sợ hãi.

Gặp được con mồi sợ mất mật, các dị thú đã biết chắc chắn có thể ăn được.

“Rống.”

Các dị thú dữ tợn xông tới.

“A…”

Từng tiếng hoảng sợ vang lên.

Nhưng trong chốc lát, tiếng nổ mạnh vang vọng, sóng nhiệt phất qua quét lên mặt bọn hắn, bọn hắn kinh hoảng che mặt lại, giống như bị bỏng.

“Tiểu Lạc Lạc, chính là bọn hắn bảo ngươi chạy ra ngoài, dẫn dị thú đi sao?” Lâm Phàm để Vương Lạc Lạc trên vai xuống đất, cười hỏi.

Đối với đám gia hỏa kia, hắn chỉ muốn đến xem một chút.

Lúc này, bọn người kia cũng lấy lại tinh thần, nhìn thấy xác dị thú đã bị thiêu đốt thành cặn bã, vừa nhìn về phía phát ra tiếng động, đột nhiên thấy được Vương Lạc Lạc đã bị dị thú dẫn dắt rời đi, mà bên cạnh hắn ta có thêm một vị nam tử.

Có thể dễ dàng xử lý dị thú như vậy, nhất định chính là cao thủ.

Được cứu rồi.

“Lạc Lạc, cuối cùng ngươi cũng an toàn trở về, chúng ta rất lo lắng cho ngươi.” Nữ tử tóc khô cứng cũng không thể lên xe, lập tức thay

đổi sắc mặt, nghĩ đến chuyện muốn lôi kéo quan hệ với Vương Lạc Lạc.

“Đại ca, chào ngươi, chúng ta là người đi cùng với lạc Lạc.”

Bọn hắn cảm thấy Vương Lạc Lạc nhất định không nói tình hình cụ thể với đối phương.

Lại thêm đứa nhỏ Vương Lạc Lạc này tính tình trầm lặng, chắc hẳn sẽ không nói chuyện vừa rồi ra.

“Các ngươi có đi cùng nhau hay không, không liên quan đến ta, ta dẫn theo hắn đến đây chính là muốn xem các ngươi, vận may không tệ, vẫn còn sống, vậy chúng ta lập tức đi.”

Lâm Phàm cười.

Hắn biết đám gia hỏa này muốn hắn dẫn theo rời khỏi nơi này..

Nhưng chuyện này có thể sao?

Rõ ràng là chuyện không thể nào.

“A?”

“Đại ca, ngươi không có khả năng thấy chết không cứu.”

“Lạc Lạc, ngươi giúp chúng ta cầu xin vị đại ca này, dẫn chúng ta cùng đi đi.”

ĐỐi mặt với tình huống như vậy.

Vương Lạc Lạc rất bình tĩnh nhìn bọn hắn, không nói gì, chỉ nhích lại gần sau lưng Lâm Phàm.

Chương 461 - Đứa nhỏ ngươi là Giác Tỉnh Giả, ngươi giúp ta thu hút chúng đi. (4)

Lâm Phàm nói, “Đừng cầu xin, ta nói các ngươi thật sự là cầm thú mà, ca ca người ta đã bảo vệ các ngươi mà chết rồi, các ngươi còn muốn để đệ đệ người ta hấp dẫn dị thú cho các ngươi, việc này người bình thường không thể nào làm được đâu.”

“Không ngại nói thẳng cho các ngươi biết, ta rất mạnh, rất lợi hại, dẫn các ngươi rời đi, hoàn toàn có thể bảo đảm được sự an toàn của các ngươi, nhưng… Thật đáng tiếc, không hứng thú, chỉ đến thăm các ngươi một chút mà thôi.”

Nói xong.

Lâm Phàm nắm Vương Lạc Lạc lên đi về phía trước.

“Con người ngươi sao lại máu lạnh như vậy, chúng ta đều là những người đang sống sờ sờ đó.” Có người không cam lòng kêu gào.

Hy vọng sống sót rõ ràng đang ở ngay trước mắt.

Lại bị đối phương vô tình từ chối.

“Người sống sờ sờ?” Lâm Phàm dừng chân lại, lắc đầu, “Nếu như cứu được các người, vậy ta có lẽ thật sự không phải người, chúng ta đi.”

Đối mặt với từ chối quả quyết như vậy.

Trên mặt bọn hắn đều hiện lên vẻ tuyệt vọng, thân ở trong hoàn cảnh như vậy, muốn sống, có bao nhiêu khó khăn không cần phải nói.

Các dị thú tuyệt đối sẽ gặm ăn bọn họ sạch sẽ.

“Súc sinh.” Một người sống sót nam gầm thét.

Lâm Phàm quay đầu, ánh mắt nhìn về phía đối phương, mà người sống sót nam bị ánh mắt này nhìn chằm chằm, sắc mặt trắng bệch, không nhịn được lui về sau một bước, “Ta… Ta…”

Hắn ta cảm thấy mình quá ngu xuẩn.

Sao có thể nói ra lời như vậy.

ĐỐi phương là Giác Tỉnh Giả, muốn giết hắn ta thật sự quá dễ dàng.

Sợ là còn đơn giản hơn cả giẫm chết một con kiến.

Lâm Phàm chậm rãi giơ ngón tay lên, quả cầu lửa ngưng tụ trên đầu ngón tay, đột nhiên, hắn lại chậm eãi thả tay xuống, mắt nhìn phía xa, khóe miệng cong lên.

“Hãy hưởng thụ thời gian cuối cùng thật tốt đi.”

Nói xong, vác Vương Lạc Lạc nhảy lên một cái, biến mất khỏi tầm mắt của bọn hắn.

“Cái gì?”

Đám người sống sót kia không hiểu là có ý gì, thấy Lâm Phàm biến mất, phi một tiếng, nhổ nước bọt xuống đất.

“Khốn khiếp, sớm muộn gì cũng cho ngươi đẹp mặt.”

“Không sai, thằng ranh con Vương Lạc Lạc kia, thế mà cũng không nói chuyện giúp chúng ta, ta thấy hắn bị người ta bắt đi, cũng không có quả ngon để ăn đâu.”

“Không sai, không sai.”

Ngay khi bọn hắn đang nói chuyện với nhau, nghĩ đến những cách khác.

Mặt đất đang chấn động.

Loại động tĩnh này khiến trong lòng hắn lập tức lạnh lẽo.

Quay đầu nhìn lại.

Ở đằng sau, một lượng lớn dị thú đang chạy băng băng về phía này, tốc độ rất nhanh, bụi mù bay lên, bọn hắn kinh hoảng tìm chỗ tránh né, trong chốc lát, dị thú đã bao trùm nơi bọn hắn vừa đứng.

Có tiếng kêu rên, tiếng kêu thảm thiết vang vọng.

Đằng xa.

Vương Lạc Lạc bị vác trên vai, có rất nhiều lời muốn nói, nhưng vừa định há mồm, cái cảm giác lắc lư kia, khiến dạ dày hắn ta cuồn cuộn khó chịu.

Vô số lời nói chỉ có thể chôn giấu ở trong lòng.

Muốn nói nhưng không thể nói ra được.

Bây giờ ý nghĩ duy nhất của hắn ta, chính là hy vọng vị thúc thúc này có thể chậm một chút, quá nhanh, lắc lư thật là khó chịu, còn khó chịu hơn cả say xe.

Chỉ là trong lòng hắn ta nghĩ thầm.

Ca… Tình hình bây giờ của ta có vẻ đã an toàn, ngươi có thể yên tâm rồi.

Mấy ngày sau.

Tường rào Thủ Đô.

Trong phòng thí nghiệm.

Trần Phúc Hải trừng mắt, nhìn số liệu biểu hiện trên màn hình, mà những số liệu này là từ trên người một thành viên của Mạc gia cung cấp, trên người đối phương cắm đủ loại ống dẫn, trên đầu có rất nhiều dây dợ.

Vị này là một người bình thường của Mạc gia, vừa mới sử dụng huyết tinh, bây giờ chính là dùng biện pháp nghiên cứu ra, hấp thu năng lượng bên trong huyết tinh, lựa chọn tăng lên tinh thần, từ đó trở thành thí nghiệm Giác Tỉnh Giả.

Trước đó đã thí nghiệm rất nhiều lần, xác định cách này không có vấn đề gì, người bình thường trong ba đại gia tộc mới bắt đầu dùng cách này để tăng cao tinh thần.

“Năng lượng trong huyết tinh đã phân tán, tinh thần ổn định trong lúc tăng cường.”

Bên trong dụng cụ truyền ra âm thanh điện tử trầm thấp.

Các nhân viên công tác xung quanh đều nghiêm túc nhìn qua.

Vật thí nghiệm lúc trước không quan trọng, nhưng bây giờ liên quan đến người Mạc gia mạnh lên, đương nhiên vô cùng để bụng, thậm chí ngay cả một cái nháy mắt cũng không dám.

Trần Phúc Hải không chú ý đến những cái này, mà dọn dẹp đồ rời khỏi phòng thí nghiệm, những thí nghiệm này đều tích tụ mạng người mà ra, nhưng dạng thí nghiệm này rất vĩ đại, có thể thay đổi hiện trạng tận thế.

Hắn ta là người chủ đạo của cái thí nghiệm này, cũng là người đề xuất.

Nói thật, kết quả của loại thí nghiệm này không nên do ai khống chế, đây là kết tinh có liên quan đến tương lai tận thế, hẳn nên để tất cả người sống đều biết làm thế nào để trở thành Giác Tỉnh Giả nhanh nhất.

Biện pháp này thiếu nhất chính là huyết tinh, vì huyết tinh mà sẽ điên cuồng săn giết dị thú, từ đó giảm bớt số lượng dị thú, đồng thời giúp tất cả mọi người đều có năng lực tự bảo vệ mình.

Đây là kỳ vọng lớn nhất của Trần Phúc Hải.

Chỉ là bây giờ ba đại gia tộc một mực nắm kết quả nghiên cứu này trong tay, không muốn truyền ra bên ngoài, chỉ để cho người của bọn hắn sử dụng mà thôi.

Lúc này.

Người của ba đại gia tộc đang ngồi trong một gian phòng họp, nhìn tình huống trong phòng thí nghiệm, thỉnh thoảng có tiếng cười, tiếng thảo luận, rõ ràng bọn hắn vô cùng hài lòng với sự ổn định của thí nghiệm.

Một người của Mạc gia chậm rãi nói, "Tham gia thí nghiệm lần này, biết được phương pháp này có tất cả mấy người?"

"Bốn người, Lý Đông, Vương Điền, Triệu Trác, Trần Phúc Hải, đây đều là những người tham dự, hoặc có thể nói cái thí nghiệm này chính là do bọn hắn đưa ra, nếu không phải bọn hắn nghiên cứu mấy năm nay, sao có thể có được cách này." Người của Vương gia nói.

Chương 462 - Nàng đã đến chỗ rất đáng tin.

Một nhân viên quản lý của Trần gia nói, "Nếu kết quả đã định hình, vậy thì nên diệt khẩu, nhưng mà ta đề nghị giữ Trần Phúc Hải lại, lão gia hỏa này rất lợi hại, về sau nói không chừng còn có thể mang lại vui mừng lớn hơn cho ba nhà chúng ta."

"Ừm, rất có lý, đúng là như vậy, nếu không có lão gia hỏa này, thế thì kết quả nghiên cứu này cũng không thể đạt được nhanh như vậy."

Ba gia tộc vô cùng tán thành với điều này.

Cách này đương nhiên càng ít người biết càng tốt.

Nhất là mấy tên này, cũng không phải người của ba đại gia tộc, để bọn hắn biết kết quả nghiên cứu, trong lòng bọn họ rất bất an, lỡ như ngày nào đó bọn hắn tiết lộ ra ngoài, vậy thì phải làm thế nào cho phải?

Cho nên diệt đi ba người, giữ lại một người là được.

Ban đêm.

Trong lúc bất chợt, còi báo động trong tường rào Thủ Đô vang lên.

Vô số ánh đèn chiếu sáng tường rào.

Người của ba đại gia tộc đều bị kinh động.

“Tìm, nhất định phải tím cho ra lão gia hỏa Trần Phúc Hải này cho ta, cho dù giết cũng không sao cả.”

Sau khi mệnh lệnh này được đưa ra.

Vô số Giác Tỉnh Giả hành động, bọn hắn đều là tinh nhuệ của tường rào Thủ Đô, cũng là nhân tài do ba đại gia tộc bồi dưỡng ra.

Mà lúc này, Trần Phúc Hải đã chạy ra bên ngoài tường rào Thủ Đô

Phần gáy một mảnh đỏ tươi.

Hắn ta đã lấy định vị trong gáy của mình ra ngoài.

Chỉ là, bây giờ hắn ta rất bất lực nhìn đám người trước mắt.

Bọn hắn là người của cơ cấu phán quyết.

“Trần giáo sư, cùng chúng ta trở về thôi.” Lý Huy nhìn giáo sư chạy trốn, khuyên giải, Trần giáo sư trước mắt có cống hiến trọng đại đối với tường rào Thủ Đô, chỉ là không ngờ lại phản bội tường rào.

Hơn nữa, không phải hắn ta tìm được Trần giáo sư, mà là Trần giáo sư chủ động đi tìm hắn ta, có một bức thư từ trong khe cửa nhét vào trong nhà hắn ta, chờ sau khi hắn ta trở vè mới phát hiện ra, không biết là ai đưa, nhưng trong thư là một địa chỉ.

Không ngờ lại có tiếng cảnh báo vang lên.

Cái này khiến hắn ta lập tức nghĩ đến nội dung bức thư mình đã nhìn thấy. Bởi vậy, lúc đến nơi này, đã thấy Trần giáo sư vô vùng suy yếu xuất hiện ở đây, hắn ta còn đang nghĩ, Trần giáo sư lớn tuổi như vậy, làm sao có thể trốn ra khỏi tường thành cao ngất.

Ngẫm lại cũng có thể hiểu được, Trần giáo sư nghiên cứu nhiều năm như vậy, sao có thể không làm ra được chút đồ gì chứ.

“Lý Huy, mặc dù ngươi là người của cơ cấu phán quyết, nhưng ta biết ngươi và bọn họ không giống nhau, ngươi không phải là chó săn của ba đại gia tộc, ta trốn đến đây không phải nghĩ rằng muốn mang lại tai nạn cho tường rào Thủ Đô, mà là ngươi phải biết cách dùng huyết tinh cố định tăng tinh thần lên là do chúng ta nghiên cứu ra được, nhưng ba đại gia tộc lại muốn nắm giữ trong lòng bàn tay,

khống chế toàn bộ tận thế.

Thế nhưng hậu quả của việc này sẽ là cái gì? Cái thế giới này sẽ mãi mãi chìm trong bóng tối, tận thế mãi mãi không thể nào kết thúc, cho nên ta muốn truyền cái này ra ngoài, cho tất cả nhân loại một con đường sống, hy vọng đối kháng với dị thú.

Ta không được, ta đã uống một loại thuốc siêu năng, bộc phát tất cả tiềm năng trong thân thể, chỉ có như vậy, ta mới có thể trốn khỏi tường rào.

Mà bây giờ, ta muốn giao tâm huyết của chúng ta lại cho ngươi, ngươi thay chúng ta đưa ra ngoài, giao cho tất cả nhân loại còn sống, có được không?"

Trần Phúc Hải đã quan sát phần lớn người trong cơ cấu phán quyết.

Cuối cùng lựa chọn Lý Huy.

Bởi vì hắn ta là người còn có lương tâm hiếm có trong tận thế này.

Nghe thấy Trần giáo sư nói những lời này, Lý Huy im lặng, hắn ta không biết vì sao Trần giáo sư lại chọn trúng hắn ta.

Lúc này, các đội viên thấy Lý Huy im lặng, vội vàng nói, "Lý ca, chớ suy nghĩ lung tung, đây là hành vi phản bội tường rào, nếu như người của tường rào biết được, chỉ có một con đường chết."

Chu Duyệt đứng bên cạnh cũng cảm lo lắng, có chuyện muốn nói, nhưng lại không biết nên nói gì.

Trần Phúc Hải nói, "Các ngươi chỉ nghĩ khi tường rào Thủ Đô biết sẽ chỉ có một con đường chết, nhưng các ngươi có nghĩ đến hành vi bây giờ của tường rào Thủ Đô không, bọn hắn không chỉ lũng đoạn tâm huyết của ta, càng đi sâu vào con đường nghiên cứu dị thú, đây là hành vi tự hủy diệt bản thân, các ngươi đều là người có máu có thịt, trước kia các ngươi cũng có người nhà muốn bảo vệ, nhưng tận thế đã vô hình phá hủy mọi thứ…"

Ộc!

Tiềm lực trong cơ thể đã bị tiêu hao sạch sẽ, Trần Phúc Hải cuối cùng cũng khó chống đỡ được nữa, hai tay chống trên mặt đất, không ngưng nôn ra máu, ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Lý Huy.

"Mang lại chút hy vọng cho tận thế này đi, ba đại gia tộc của tường

rào Thủ Đô sẽ không quản những chuyện này.”

Những người bên cạnh Lý Huy im lặng.

Bọn hắn có thể cảm nhận được ý mà Trần giáo sư muốn nói, đồng thời cũng có cảm giác bi thương.

Vút!

Có tiếng xé gió vang lên.

Trong đếm tối, đằng xa có một tia sáng lóe lên đang nhanh chóng lướt về phía này.

Lý Huy biến sắc, hắn ta biết đó là ai đến, mà Trần giáo sư đang nôn ra máu đương nhiên cũng biết, trong toàn bộ tường rào Thủ Đô này, người có năng lực cường đại như thế chỉ sợ cũng chỉ có người kia.

Lý Huy đi đến trước mặt Trần giáo sư, “Giáo sư, đồ đâu?”

Trần giáo sư tuyệt vọng nhìn Lý Huy, thất bại, thật sự thất bại rồi, đã chọn sai người, với năng lực bây giờ của hắn ta mà muốn chạy thì không thể chạy thoát được, móc từ trong ngực ra một bản bút ký, run rẩy đưa vào tay Lý Huy.

Chương 463 - Nàng đã đến chỗ rất đáng tin. (2)

Nhìn bản bút ký trong tay, ánh mắt Lý Huy do dự, cuối cùng chậm rãi nói, “Chu Duyệt, ngươi qua đây.”

Chu Duyệt đến trước mặt Lý Huy, chỉ thấy bàn tay Lý Huy sờ đến gáy của nàng, ghé sát tai nàng nói, “Đến tường rào Miếu Loan, cầm theo nó, đi ngay bây giờ.”

Xoẹt!

Vẻ mặt Chu Duyệt hiện lên sự đau đớn, máy định vị ở sau gáy đã trực tiếp bị xé ra, máu tươi tràn ra, nhưng Chu Duyệt là Giác Tỉnh Giả, thể chất cường đại, vết thương nhanh chóng ngừng chảy máu.

“Đi, đi ngay bây giờ.”

Chu Duyệt kinh ngạc, “Lý ca, còn các ngươi thì sao.”

“Ta ở lại cản đường, đừng nói cho bất cứ người nào biết vị trí của ngươi, đi… Đây là mệnh lệnh.”

“Vâng.”

Chu Duyệt nhìn Lý ca, lại nhìn Trần giáo sư, ũng không quay đầu lại, giống như báo săn, nhanh chóng ẩn mình trong bóng tối.

“Lý ca, ngươi muốn phản bội tường rào, đừng kéo ta chết theo.” Một đội viên đi theo Lý Huy, sắc mặt đột nhiên thay đổi, trong nháy mắt đã hiểu ra vừa xảy ra chuyện gì, vội vàng định đuổi theo Chu Duyệt.

Ầm!

Trong nháy mắt Lý Huy đã cản trước người đối phương, một quyền vung lên, ầm một tiếng, trực tiếp ép lui đối phương.

“Các vị, là Lý Huy ta có lỗi với các ngươi, chuyện này Trần giáo sư nói rất đúng, các ngươi muốn bắt ta lại cũng không sao, ta có thể hiểu được.”

Đối mặt với đồng đội cũ, những lời cần nói Lý Huy đều đã nói rồi.

Mà đối với Trần giáo sư bây giờ mà nói, khóe miệng hắn ta cong lên nở nụ cười, trong ánh mắt lộ ra ánh áng hy vọng, “Lý Huy, ngươi là anh hùng của nhân loại tương lai.”

“Trần giáo sư, ta không phải là anh hùng gì cả, nhưng ta biết chuyện này không có sự lựa chọn nào khác.” Lý Huy nói, sau đó đến trước mặt Trần giáo sư, ngồi xuống, nhẹ giọng nói bên tai, “Trần giáo sư, nàng sẽ cầm theo tâm huyết của các ngươi đến một nơi thật sự tốt mà ta đã phát hiện ra, ở nơi đó, tâm huyết của các ngươi sẽ không uổng phí.”

Trần giáo sư gian nan nhìn Lý Huy, gật đầu.

Hắn ta biết con người Lý Huy.

Cũng biết hắn ta rất đáng tin cậy.

Lý Huy đứng dậy, nhìn về phía trước.

Lúc này, nam tử đứng trên phi hành khí chậm rãi hạ xuống, mắt nhìn Chu Duyệt đã chạy trốn, cũng không đuổi theo, mà nhìn chằm chằm Lý Huy, “Tránh ra, nếu không chính là kẻ địch của tường rào.”

Lý Huy đối mặt với người trước mắt này, hắn ta cũng không nắm chắc, nếu như đối phương thật sự muốn đuổi theo Chu Duyệt, cho dù là hắn ta, cũng không thể ngăn cản được.

Nhưng bây giờ…

Lý Huy mỉm cười, chậm rãi giơ tay lên, xé toang bịt mắt phải, một nhãn cầu màu xám xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

“Muốn đuổi theo, vậy thì phải bước qua thi thể của ta.”

Vừa dứt lời.

Thi triển năng lực.

Mắt phải của Lý Huy bộc phát quang mang màu xám, quang mang hình thành hình cầu, trong nháy mắt đã bao phủ mọi người xung quanh, không gian xung quanh đang vặn vẹo, một mảnh tối tăm mờ mịt, giống như một loại không gian đặc biệt nào đó.

Đây cũng là năng lực của Lý Huy.

HUyễn cảnh.

Một loại năng lực thời kỳ đầu rất mạnh, nhưng thời kỳ sau lại có chút yếu kém.

Nhưng sau khi Lý Huy khai phát, cũng đã biến thành một loại năng lực tương tự cực mạnh, theo tường rào Thủ Đô xác định và đánh giá, đạt đến giữa cấp A và cấp S.

Bây giờ khóe miệng Trần giáo sư vẫn mỉm cười, chậm rãi cúi đầu xuống, hơi thở tiêu tán, tiềm năng đã dùng hết, mọi thứ đã kết thúc.

…

Mấy ngày sau.

Đông đông đông!

Cảm giác trái tim nhảy lên có tiết tấu mãnh liệt vang lên.

Âm thành từ trong cơ thể Lâm Phàm bộc phát ra.

Tinh thần trái tim đã rèn luyện đến giai đoạn cuối, tinh thần não bộ thuộc về phụ trợ, vậy tinh thần trái tim chính là một loại thủ đoạn công kích.

Một luồng uy thế vô hình cực mạnh lấy bản thân hắn làm trung tâm khuếch tán ra ngoài.

Lạt Điều đang nằm dài cảm nhận được, thân thể siết chặt, hai mắt hạt đậu tản ra ánh sáng, nó cảm thấy trên người người chăn nuôi tản ra một luồng uy thế tựa như lưỡi đao, tựa như phong mang.

Mặc dù biết sẽ không tổn thương đến mình.

Nhưng đối mặt với nguy hiểm có thể bộc phát bất cứ lúc nào này, vẫn phải cảnh giác.

Không biết qua bao lâu.

Lâm Phàm kết thúc tu luyện đột nhiên mở mắt ra, hai mắt sáng ngời, giống như hai lưỡi dao, xé rách không gian, sau đó ánh sáng dần dần rút đi, tiêu tán không còn tung tích.

Luyện Thần (80%).

Tinh thần não bộ và tinh thần trái tim đều đã tu luyện xong.

20% sau cùng chính là dung hợp.

Dung hợp hai loại tinh thần, đạt đến cấp độ hoàn mỹ tốt nhất.

Tu luyện đến bây giờ, Ngưng HUyết, Đoán Cốt dều rất dễ tu luyện, chỉ có cái Luyện Thần này là hơi khó.

Cũng không biết khi bọn hắn tu luyện đến cảnh giới này, có thể đột nhiên bị kẹt lại, tu luyện thế nào cũng không tiến triển, chỉ là những chuyện này tạm thời hắn không muốn nghĩ đến.

Khi hoàn tất cảnh giới tu luyện này, sát chiêu của bản thân cũng xuất hiện.

“Lâm Phàm…”

Dưới lầu có người hô lên.

Mở cửa sổ ra xem, rõ ràng là lão Chu đang đứng bên dưới, hắn ta đứng ở trên đường vẫy vẫy tay, không hiểu đối phương muốn làm gì, trực tiếp nhảy ra ngoài cửa sổ, đây là cách xuống lầu nhanh nhất.

“Chuyện gì?” Lâm Phàm hỏi, bình thường khi thấy lão Chu xuất hiện nhất định không có chuyện gì tốt, không phải bên này có việc thì chính là bên kia có việc.

Lão Chu nói, “Tường rào Kim Lăng bên kia vừa điện báo, nói tường rào Thủ Đô bị mất một thứ rất quan trọng, đã phái rất nhiều người

ra ngoài đi tìm, bảo chúng ta chú ý một chút."

"Chú ý cái gì? Là chú ý đến đồ bị thất lạc kia, hay là chú ý đến những người do tường rào Thủ Đô phái ra kia?"

"Đương nhiên là chú ý đến những người kia, dù sao cũng là người của tường rào Thủ Đô, chúng ta không thể trêu chọc nổi đâu." Lão Chu nói ra.

Chương 464 - Nàng đã đến chỗ rất đáng tin. (3)

Lâm Phàm trầm tư, nghĩ đến thứ quan trọng mà tường rào Thủ Đô làm thất lạc, vậy mà trận thế lại làm ra lớn như thế.

Chắc hẳn là…

Nghĩ đến một khả năng.

Hơn nữa khả năng này còn rất lớn, hắn nhớ lại những lời mà Tiểu Ái đã nói với hắn, lần trước nhìn thấy Lý Huy sẽ chết, không phải là hắn ta trộm kết quả nghiên cứu ra ngoài, muốn mọi người cùng hưởng, người người nhanh chóng mạnh lên, từ đó giúp nhân loại có thể áp chế dị thú?

Càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng. Nếu như quả thật là như vậy, thế thì hắn cũng bất lực với cái chết của Lý Huy, cao thủ bên tường rào Thủ Đô nhiều như mây, dù hắn có thể đánh lại một một vài người, còn có thể đánh lại được mấy chục người sao?

Cho dù có thể đánh lại mấy chục người, vậy có thể đối phó với toàn bộ tường rào Thủ Đô sao?

Đối với chuyện này, hắn cũng không biết rõ.

Chưa từng thử qua, nhưng cũng không muốn thử, sinh sống trong tận thế, phải khiêm tốn mới là quyết sách tốt nhất.

"Nghĩ gì thế?" Lão Chu thấy Lâm Phàm sau khi nghe lời hắn ta nói, thì ngẩn người đứng tại chỗ, lông mày cau lại, vừa nhìn là biết đang suy nghĩ chuyện gì đó, chỉ là nhìn tình huống của hắn có vẻ nghĩ khá lâu, vậy mà đến bây giờ vẫn còn chưa lấy lại tinh thần.

"KHông có gì, gần đây để ý kỹ một chút tình hình xung quanh tường rào, nếu có chuyện gì, lập tức nói cho ta biết đầu tiên."

"Đó là đương nhiên."

Khi tường rào thật sự có chuyện xảy ra, đương nhiên phải thông báo cho Lâm Phàm trong thời gian ngắn nhất.

Dù sao bây giờ cao thủ đến tường rào Miếu Loan, càng ngày càng nhiều, hắn ta cũng không muốn giống như lão Lê, bị người ta đánh ngã xuống đất nôn ra máu, cái cảnh đó vừa nhìn là biết không dễ chịu gì.

Hắn ta cũng không biết rõ tình hình bây giờ như thế nào.

Trước kia khi hắn ta là người quản lý, tường rào Miếu Loan quanh năm suốt tháng đều chưa chắc có thể nhìn thấy được cao thủ.

Nhưng từ khi thoái lui nhường lại chức vị, để Lâm Phàm trở thành người quản lý, nhìn thấy được cao thủ từ nơi khác đến, còn nhiều hơn những người hắn ta nhìn thấy được trong mười năm cộng lại.

Quả thật không hiểu rõ.

Ngay khi bọn hắn đang nói chuyện.

Đằng xa xuất hiện ba bóng người.

“Quản lý Lâm…” Từ xa xa đã nghe thấy giọng nói quen thuộc.

Ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra là lão Lê dẫn theo Quý Xương Bảo và tiến sĩ Aiwa đến đây, tiến sĩ AIwa mặc áo khoác, đội mũ, vành nón đè rất thấp, không nhìn thấy mặt.

Trái lại Quý Xương Bảo thì trong tay trái phải xách theo hai rương hành lý cực lớn.

Nhìn thấy vậy, Lâm Phàm không nhịn được cười, không ngờ tốc độ của bọn người Quý Xương Bảo này lại nhanh như vậy, mấy ngày trước vừa nói xong, bây giờ đã trực tiếp hành động.

Lão Chu nhìn thấy Quý Xương Bảo và tiến sĩ Aiwa, hơi sửng sốt, trong lòng rất khó hiểu, vì sao hai tên này lại đến đây, gần đây liên lạc hơi thường xuyên rồi.

Rất nhanh, hai bên gặp mặt.

“Đã quyết định rồi?” Lâm Phàm hỏi.

“Quyết định, đồng thời cũng hành động.” Quý Xương Bảo nói, sau đó đặt rương hành lý xuống đấy, loảng xoảng một tiếng, kéo khóa kéo ra, xốc lên, trong hai rương hành lý đều tràn đầy huyết tinh có màu

sắc khác nhau, sáng lóng lanh óng ánh, “Ta đã dùng tất cả thủ đoạn, lấy huyết tinh đến đây, không có một viên huyết tinh cấp một nào, đều là cấp hai và cấp ba, cho dù là cấp bốn cũng có một ít.”

Lão Chu bên cạnh há hốc miệng, khiếp sợ nhìn Quý Xương Bảo.

Mẹ nó!

Gia hỏa này chơi lớn như vậy?

“KHông ai phát hiện ra các ngươi chứ?” Lâm Phàm hỏi.

Quý Xương Bảo nói, “Không có, ta và tiến sĩ Aiwa trực tiếp kích nổ phòng thí nghiệm, sau đó chúng ta đi lối bí mật rời khỏi tường rào, bây giờ tất cả mọi người ở bên kia đều cho rằng chúng ta đã bị nổ chết rồi, đương nhiên chắc chắn sẽ không cảm thấy đau lòng cho chúng ta, ta nghĩ đội trưởng của những đội ngũ kia chắc hẳn đang nghĩ đến chuyện ai sẽ làm người quản lý tiếp theo rồi.”

Đương nhiên còn có chuyện không nói.

Đó chính là những đội trưởng đã bị hắn ta hố huyết tinh kia, chỉ sợ đang điên cuồng tìm kiếm rốt cuộc huyết tinh đang ở đâu.

Dù sao lần này hắn ta ra tay cũng có chút hung ác.

HUyết tinh cấp thấp một viên cũng không cần, cần chính là cấp hai trở lên.

Lâm Phàm vỗ vai Quý Xương Bảo, sau đó đi đến trước mặt tiến sĩ Aiwa, “Tiến sĩ Aiwa, hoan nghênh ngươi đến, sau này cứ xem nơi này là nhà của mình, ta nghĩ khi ngươi đến, những gì nên thấy đều đã thấy rồi, hoàn cảnh nơi này không tệ.”

Quý Xương Bảo thấy cảnh này, lập tức nhích lại gần tiến sĩ Aiwa, còn hơi nâng bả vai lên, còn ta, vì sao không vỗ vai ta, kỳ thị là hành vi không tốt đâu.

“Quản lý QUý, cũng hoan nghênh ngươi.” Lâm Phàm nhận ra, vỗ vai hắn ta nói.

“Quản lý Lâm, gọi ta là Tiểu Quý là được rồi, về sau Tiểu Quý ta và tường rào Miếu Loan đồng sinh cộng tử.” Tư thái của Quý Xương Bảo hạ xuống rất thấp, phương châm chính là chân thành.

Hắn ta cũng không còn cách nào khác.

Luôn cảm thấy bản thân dường như đang bị ép từng bước đến đường cùng.

Nhưng bây giờ hắn ta không muốn nghĩ đến những chuyện này.

Nghĩ đến những thứ này thì có thể làm được gì chứ?

Những chuyện xảy ra đã xảy ra, đã không còn đường lui nào nữa, chỉ có thể nói đen đến đáy nồi luôn rồi, còn về có thể gặp trở ngại nữa hay không thì không biết, ít nhất vẫn có hy vọng.

Lâm Phàm mỉm cười.

Sau đó mời tiến sĩ Aiwa đến phòng thí nghiệm, tường rào Miếu Loan làm gì có phòng thí nghiệm, chỉ là trong hầm trú ẩn để trống, thiết bị không có mấy cái, nhưng hắn muốn cho tiến sĩ Aiwa xem mấy đại bảo bối mà hắn cất giữ.

Đồng thời hoạch định một chút, phương hướng phát triển trong tương lai của tiến sĩ Aiwa.

Chương 465 - Ta rất xem trọng ngươi.

Đi về phía hầm trú ẩn, đến nửa đường, Lâm Phàm mới nghĩ đến những đại bảo bối của mình đều nằm trong không gian của Lạt Điều.

“Lão Chu, ngươi đến nhà ta gọi Lạt Điều đến.” Lâm Phàm nói.

“À.”

Lão Chu nghĩ nghĩ, nếu cần Lạt Điều đến, vậy sao lúc ta đến gọi ngươi, ngươi không mang theo, đương nhiên, đây chỉ là ý nghĩ của hắn ta mà thôi, nên làm thì vẫn phải làm.

Trong những chuyện hắn ta làm, chân chạy là chuyện thoải mái nhất.

Đi vào trong hầm trú ẩn.

Quý Xương Bảo đánh giá tình hình bên trong, chỉ có thể nói những gì nên có đều có, không có thì một chút cũng không có, so với công trình hầm trú ẩn ở tường rào Hoài Phổ bọn hắn thì còn thiếu thốn rất nhiều.

Lúc này, trong phòng thí nghiệm có người, phòng thí nghiệm trống rỗng chỉ có một cái bàn kim loại nhỏ, còn có một ít dụng cụ không biết được nhặt từ đâu.

Dù sao thì khi tiến sĩ Aiwa nhìn thấy những cái này, không nói gì cả, nhưng thật ra quai hàm đang run nhè nhẹ, đã nói rõ mọi thứ, nếu như nơi này có thể gọi là phòng thí nghiệm, vậy thì còn có chỗ nào không thể gọi là phòng thí nghiệm chứ?

“Tiến sĩ Aiwa, đây là mảnh vảy của một con dị thú mãng xà mà ta săn giết được rất lâu trước đây, có thể ẩn thân, cho đến nay vẫn luôn muốn dung nhập năng lực của mảnh vảy này vào trong một vài đạo cụ, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không có tiến triển gì, bây giờ ngươi đã đến, ta nghĩ chắc hẳn sẽ không có vấn đề gì.”

Lâm Phàm cười, có kỳ vọng cực lớn đối với tiến sĩ Aiwa.

Tiến sĩ Aiwa sờ từng mảnh vảy lớn chừng bàn tay kia, từ phần máu đen đã khô ở mặt sau mảnh vảy có thể biến được, mảnh vảy này bị tách khỏi thân thể đã được một khoảng thời gian rồi.

Nếu như thiết bị đầy đủ có thể đo lường một chút, nhưng tình hình bây giờ, lắc đầu, thật sự rất khó.

“Đến rồi.” Giọng nói của lão Chu vang lên.

Bọn người tiến sĩ Aiwa theo âm thanh nhìn lại, chỉ nhìn thấy một con rắn nhỏ trên phần lưng có một đường xanh đậm đang bò trên mặt đất, tốc độ rất nhanh, vút một tiếng đã leo lên người Lâm Phàm.

“Cái này… Đây là?”

Tiến sĩ Aiwa trừng mắt, trong mắt hiện lên sự khiếp sợ, sau khi tận thế bộc phát, đã không có bất cứ động vật thật sự nào cả, đều đã biến thành dị thú, mà trước mắt là một con động vật thật sự sao?

Rõ ràng là không phải. Chỉ có thể nói đây là một con dị thú rắn.

“Lạt Điều, nó tên là Lạt Điều, là vật nuôi của ta, đương nhiên cũng giống như các ngươi nghĩ, đây là dị thú.” Lâm Phàm giới thiệu.

Sau khi Lạt Điều xuất hiện, ánh mắt tiến sĩ Aiwa không hề di chuyển, nhìn dị thú thân thiết với Lâm Phàm như vậy, chuyện này gây ra đả kích cực lớn với sự hiểu biết của hắn ta, tình huống này chưa bao giờ xảy ra, thậm chí đều không nghĩ đến chuyện dị thú sẽ thân thiết với nhân loại.

Cái này nếu đổi lại trước kia, tiến sĩ Aiwa nhất định phải nghiên cứu một chút.

Lạt Điều dường như cảm nhận được ý nghĩ của tiến sĩ Aiwa, thè lưỡi tê tê với hắn ta, dường như đang nói, ngươi dám có ý đồ với ta, ta nuốt chửng ngươi đó.

“Lạt Điều, lấy vương lân ra đây.” Lâm Phàm sờ cái đầu tròn của Lạt Điều nói.

Lạt Điều gật gật đầu, hành động này tiến sĩ Aiwa nhìn thấy rõ, trong lòng chấn kinh, không ngờ con dị thú này lại hiểu nhân tính như vậy, phương hướng nghiên cứu trước kia có khả năng đã sai lầm rồi.

Nếu như có thể biết đến sớm một chút, nhất định sẽ đi theo phương hướng này.

Tâm niệm Lạt Điều vừa động, vương lân xuất hiện.

Đột nhiên xuất hiện đồ vật, càng khiến bọn hắn giật mình, giọng nói của Quý Xương Bảo run run vang lên, “Con Lạt Điều này là dị thú thức tỉnh…”

Dị thú thức tỉnh có hình thể nhỏ như vậy là lần đầu tiên nhìn thấy.

Lâm Phàm không trả lời Quý Xương Bảo, mà nhìn về phía tiến sĩ Aiwa, “Đây là vương lân của dị thú thức tỉnh cấp chín, ngươi có thể không biết vương lân là cái gì, vậy ta giải thích cho ngươi một chút…”

Bla bla nói một tràng…

TRong mắt tiến sĩ Aiwa tràn đầy chấn động, mãi vẫn không tiêu tán, ngược lại càng ngày càng nồng đậm, cũng không phải hắn ta không biết đến sự tồn tại của vương lân, mà là hắn ta không ngờ, đây lại là vương lân của một con dị thú thức tỉnh cấp chín.

Giờ phút này tiến sĩ Aiwa nhìn về phía Quý Xương Bảo, không ngờ có một ngày hắn ta lại lựa chọn con đường chính xác như vậy, lúc trước bọn hắn biết Lâm Phàm rất lợi hại, nhưng không ngờ lại lợi hại đến mức độ này.

Tiến sĩ Aiwa hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói, “Ta chỉ có thể nói là cố hết sức, nhưng nơi này không có thiết bị, thật sự rất khó làm.”

Cái này cũng giống như thợ rèn rèn đúc vũ khí vậy, vật liệu thì có, nhưng không có búa, ta làm vũ khí cái rắm đấy.

Đạo lý chính là như vậy.

“Về phương diện thiết bị, ta sẽ nghĩ cách, đừng nóng vội, cứ nghiên cứu trước đã.” Lâm Phàm nói.

Muốn tìm kiếm thiết bị trong tận thế, rất khó khăn, nhưng bất cứ chuyện gì, chỉ cần hành động là có thể vượt qua.

Tiến sĩ Aiwa sau khi hiểu rõ sau này sẽ ở lại chỗ này, mọi ý tưởng trong lòng đều thu lại, cứ thành thành thật thật đợi thôi.

Rời khỏi hầm trú ẩn.

Tiến sĩ Aiwa và Quý Xương Bảo cũng không thích hợp nghênh ngang ở bên ngoài.

Cho nên chỗ ở của bọn hắn chỉ có thể ở trong hầm trú ẩn.

Đương nhiên, đi dạo trong tường rào thì không có vấn đề gì, nhưng nếu có người ngoài đến tường rào Miếu Loan, vậy thì bọn hắn chỉ có thể trốn, dù sao ai cũng không biết thành viên của tổ chức Trùng Sinh có điều tra đến đây hay không.

Nếu như thật sự bị phát hiện, vậy thì tường rào Miếu Loan sẽ phải chống lại một tổ chức cỡ lớn trong tận thế, thậm chí ngay cả tường rào Thủ Đô cũng đắc tội.

Chương 466 - Ta rất xem trọng ngươi. (2)

Lúc này, hắn bảo người dẫn tiến sĩ Aiwa và Quý Xương Bảo đi dạo khắp tường rào một vòng, sau đó xoa đầu Lạt Điều, nhìn về phía lão Chu và Lê Bạch.

“Huyện Miếu Loan có phòng thí nghiệm không?” Lâm Phàm hỏi.

Lão Chu nói, “Không có, nhưng có thể đến thành thị Diêm Hải để thử vận may, nhưng mà thời gian đã quá lâu, sợ là những thiết bị kia đã bị rỉ sét hết, không thể nào sử dụng được, nếu thật sự không được vậy thì liên lạc với thương nhân tận thế xem thử?”

Lâm Phàm suy nghĩ, cảm thấy hắn ta nói rất có lý.

Nhưng liên lạc với thương nhân tận thế cũng khá nguy hiểm, dù sao thứ muốn là những thiết bị để làm thí nghiệm, rất dễ bị lộ ra ngoài, nếu vô tình bị người của tổ chức Trùng Sinh biết được, vậy thì phải làm sao?

Bởi vậy, chưa đến thời điểm tất yếu, vẫn nên tự tìm kiếm thì tốt hơn.

Đương nhiên, liên lạc không phải là không thể liên lạc.

“Ừm, ta cảm thấy có thể, dù sao cần đều là những thiết bị cỡ nhỏ, cái gì mà kính hiển vi, bình đun hơi, cốc chịu nhiệt, ống nghiệm, phễu chiết dịch gì đó, nhưng mà trước tiên cứ đến thành thị Diêm hải tìm một chút, lỡ như có thể tìm được, cũng tiết kiệm được huyết tinh cần tiêu.”

Lâm Phàm ngẫm nghĩ, vẫn cảm thấy mình nên tìm một chút.

Ép khả năng bại lộ xuống thấp nhất.

Phương châm chính là từng bước chắc chắn.

“Lúc nào xuất phát?” Lão Chu biết chỉ cần chuyện Lâm Phàm đã nghĩ kỹ, vậy tất nhiên là nhanh chóng hành động, cho nên mới hỏi một chút, xác định thời gian, chuẩn bị cho bọn họ vài chiếc xe, sắp xếp tốt người, muốn xuất phát là có thể xuất phát.

“Một hai ngày nữa đi.” Lâm Phàm ngẫm nghĩ rồi nói.

Sau khi hắn rời khỏi tường rào Miếu Loan, nơi này có xảy ra nguy hiểm không?

TRước kia hắn không biết được, nhưng bây giờ đã khác, gặp được chuyện không xác định được thì đi hỏi bạn nhỏ Tiểu Ái, bạn nhỏ Tiểu Ái có thể đoán được tương lai, có lẽ cái tương lai này khá mơ hồ.

Nhưng hiệu quả vẫn phải có.

Cho nên chỉ cần bạn nhỏ Tiếu Ái nói không có vấn đề gì.

Vậy thì thật sự không có vấn đề gì.

“Ta chuẩn bị, ta chuẩn bị.” Việc lão Chu cần làm đặc biệt nhiều, tất cả mọi chuyện lớn nhỏ đều qua tay hắn ta, nói thật, phó quản lý như hắn ta chẳng khác gì là người quản lý lúc trước cả, nhưng thứ đáng giá duy nhất là hắn ta có sự chờ mong, chính là hắn ta thật sự nhìn thấy tường rào Miếu Loan càng ngày càng tốt.

Đơn giản chính là nhân tài xuất hiện lớp lớp, cản cũng không thể cản được.

Đương nhiên, Quý Xương Bảo khẳng định không phải là nhân tài, tiến sĩ Aiwa kia mới đúng, hắn ta chỉ là người tiện thể đi theo thôi

“Lão Chu làm việc ta rất an tâm.” Lâm Phàm hung hăng tán dương, muốn một con ngựa chạy nhanh, phải để con ngựa ăn đủ no, mà lão Chu đương nhiên sau khi được tán thưởng lại càng nhiệt tình hơn.

Giống như lão đầu đang đu trên xà kéo vậy, càng khen càng có lực, chuyển động cũng có nhịp độ.

Lão Chu liếc nhìn Lâm Phàm, cái gì mà yên tâm hay không yên tâm chứ, không nói đến những cái khác, chỉ nói trong tường rào Miếu Loan này thôi, tất cả chuyện lớn nhỏ, có chuyện nào không phải ta xử lý…

Tường rào Lâm Nghi.

Trong phòng, Chu Duyệt khẽ cau mày, ý thức dần dần tỉnh táo, cho dù còn chưa mở mắt ra, bên tai đã vang lên tiếng ngạc nhiên.

“Chương tỷ, hình như nàng sắp tỉnh.”

A Phong ngạc nhiên hô hào.

Sau đó tiếng bước chân vang lên, Chương Yên đến.

Chu Duyệt từ từ mở mắt ra, tầm mắt trở nên rõ ràng, hoàn cảnh lạ lẫm, nàng chỉ nhớ nửa đường gặp người du đãng đuổi theo, vì không muốn kéo dài thời gian, thậm chí gây ra động tĩnh lớn, nàng vẫn luôn đi đường, ai ngờ vậy mà gặp được một đám dị thú, trong đó có dị thú cấp bậc cao, gây cho nàng phiền phức lớn.

Giết khỏi vòng vây, bản thân cũng bị thương.

Đột nhiên.

Kinh hoảng, tựa như nghĩ đến chuyện gì đó, nàng trực tiếp từ trên giường nhảy dựng lên, cảnh giác nhìn về hai người trước mặt, một tay sờ vào ngực, bút ký vẫn còn, trong lòng thở phào một hơi, thứ này rất quan trọng, cái gì cũng có thể mất, chỉ có cái này là không thể mất.

A Phong sợ ngây người, vị tỷ tỷ này phản ứng quá lớn, vừa rồi nhìn có vẻ như không có chuyện gì, đột nhiên nhảy lên, nếu không phải lá gan của hắn khá lớn, thật sự đã bị hù đến hét toáng lên rồi.

“Đừng căng thẳng, nơi này là tường rào Lâm Nghi, chúng ta phát hiện ra ngươi, cho nên đưa ngươi về đây.” Chương Yên vội vàng nói, ngẫm lại cũng có thể hiểu được, dù sao thì đến nơi xa lạ, ai cũng sẽ

căng thẳng, chứ đừng nói bây giờ là tận thế, muốn gặp được người đáng tin không hề dễ dàng.

Tố chất tâm lý của Chu Duyệt rất mạnh, rất nhanh đã bình tĩnh lại.

Nàng biết hai người trước mắt không phải người xấu, nếu là người xấu, hoàn toàn không có khả năng cho nàng cơ hội tỉnh lại.

“Cảm ơn các ngươi đã cứu ta.” Chu Duyệt nói lời cảm ạ.

Chương Yên thấy đối phương đã bình tĩnh, mỉm cười nói, “Không có chuyện gì, mặc dù tận thế rất tồi tệ, nhưng người tình nguyện giúp đỡ người sống sót khác vẫn còn rất nhiều, bây giờ ngươi còn chỗ nào không thoải mái không? KHi ta và A Phong phát hiện ra ngươi, trên người ngươi có vết thương, cho nên chúng ta đã mời người đến chữa trị cho ngươi một chút, nhưng mà cấp bậc của nàng hơi thấp, hiệu quả cũng không tốt lắm.”

Chu Duyệt cảm nhận được cảm giác từ các vị trí trên cơ thể, tình hình rất tốt, không có gì khó chịu cả.

Nơi này là tường rào Lâm Nghi, tốc độ đi đường của mình xem ra khá nhanh, lại đi về phía trước là có thể đến địa giới tỉnh Dưỡng Lão, đến lúc đó cách tường rào Miếu Loan càng gần hơn.

Chương 467 - Ta rất xem trọng ngươi. (3)

“Bây giờ ta cảm thấy rất tốt, cảm ơn, ta nghĩ ta nên rời đi.” Chu Duyệt không muốn ở đây chậm tễ thời gian quá lâu, còn chưa đến tường rào Miếu Loan, nguy hiểm vẫn luôn tồn tại.

Chỉ là nàng không hiểu vì sao Lý ca nhất định bảo nàng đến tường rào Miếu Loan.

Tuy rằng tường rào Miếu Loan thật sự không tệ, nhưng cuối cùng vẫn là tường rào cỡ nhỏ, thật sự có thể chịu được áp lực từ bản bút ký này mang đến không?

“Tỷ tỷ, ngươi không chờ thêm một thời gian ngắn nữa sao? Tường rào Lâm Nghi chúng ta rất an toàn, nếu như ngươi muốn tìm một nơi để sinh sống, nơi này của chúng ta rất thích hợp.” A Phong nói.

Chu Duyệt nhìn A Phong mỉm cười, “Không được, tỷ tỷ còn có việc.”

Chương Yên đứng bên cạnh đã sớm cảm thấy Chu Duyệt không đơn giản, lúc trước khi nàng và A Phong gặp được đối phương, trên

người đối phương có không ít vết thương, nghĩ xem rốt cuộc có nên cứu hay không, nếu cứu được, có chọc phải phiền phức gì hay không, nhưng cuối cùng vẫn cứu.

Bây giờ đối phương muốn đi, Chương Yên không hề níu kéo giữ lại. nên làm đều đã làm rồi.

Có thể không liên lụy vào, thì đừng nên liên lụy vẫn tốt hơn.

“Có gì cần giúp đỡ không?” Chương Yên hỏi, nếu như trong khả năng, nàng vẫn đồng ý giúp đỡ, nhưng nàng cảm thấy bây giờ thứ đối phương thiếu nhất chính là một phương tiện giao thông.

Khi bọn họ cứu đối phương, bên cạnh đối phương không có bất cứ công cụ gì cả.

Muốn đi đường trong tận thế, dựa vào hai chân chạy trốn thì có thể làm được, nhưng đường xá xa xôi, nàng cảm thấy xe cộ vẫn rất cần thiết.

Chu Duyệt lấy từ trong túi ra một viên huyết tinh cấp năm, đưa đến trước mặt đối phương, “Có thể chuẩn bị cho ta một chiếc xe không?”

“Được, không thành vấn đề.”

Chương Yên nhận lấy huyết tinh, cũng không cảm thấy viên huyết tinh cấp năm này quá đắt giá, ở trong tận thế không cần nhún nhường, chỉ dựa vào chuyện nàng và A Phong đã cứu mạng đối phương, cũng đã hơn xa giá trị của viên huyết tinh này.

Đồng thời từ viên huyết tinh này có thể thấy được, đối phương tuyệt đối không phải người bình thường.

Không nghĩ ngợi nữa, không hỏi nhiều, ra ngoài làm việc.

Cũng không lâu lắm.

Một chiếc xe được lái đến, hoàn toàn không cần huyết tinh cấp năm, chỉ cần huyết tinh cấp ba là được, thứ đồ chơi như xe này rất hiếm thấy, khi cần thì khó có được, nhưng khi không cần, ra ngoài săn giết dị thú, đều có thể gặp được một hai chiếc xe có thể lái được.

Nói nó có giá trị, quả thật có giá trị.

Nói nó không có giá trị, có lúc thật sự thấy được, nhưng không thể phân thân mà lái đi.

Bên ngoài tường rào.

Chu Duyệt và Chương Yên gật đầu chào nhau, không nói gì thêm, ngồi vào trong xe, một chân đạp lên chân ga, chạy về phía xa.

Đằng xa.

Xe đang chạy tốt đột nhiên ngừng lại.

Chu Duyệt mở cửa xe ra, quay đầu nhìn lại, tường rào Lâm Nghi đã không còn bóng dáng, sau đó trực tiếc nhấc xe lên, nhìn kỹ bên dưới, tìm kiếm.

Sau khi cẩn thận tìm kiếm, cũng không phát hiện bất cứ thiết bị dư thừa nào, thở phào một hơi, sau đó lật xe lại, tìm kiếm bên trong.

Không phải nàng không tin đối phương, mà muốn đảm bảo không có gì sai sót, đồ trên người nàng quá quan trọng, không thể có bất cứ sai lầm nào, đồng thời không biết tình hình Lý ca như thế nào.

Thật ra nàng đã biết kết quả thế nào, nhưng chỉ không muốn suy nghĩ quá nhiều mà thôi.

Vị kia ra tay, Lý ca còn có thể sống sao?

Ai!

Thở dài.

Nàng tôn trọng lựa chọn của Lý ca, thông thường bất cứ chuyện gì cũng phải bỏ ra cái giá thích hợp, chỉ là cái lúc, cái giá này sẽ rất lớn.

Chu Duyệt có mục tiêu của mình, đó chính là tiếp tục cố gắng, có Lý ca dẫn dắt, bọn hắn trở thành người nổi bật trong cơ cấu phán quyết, nhưng những thứ này đã kết thúc.

Nàng có thể hiểu vì sao Lý ca muốn làm vậy.

Mà nguyên nhân chủ yếu khiến nàng tình nguyện giúp Lý ca, chính là nàng cũng hy vọng tận thế này có thể càng ngày tốt hơn, chứ không hỏng bét như từ khi nàng nhận biết đến bây giờ.

Một ngày này.

Tường rào Miếu Loan có một vị khách không mời mà đến.

Chu Duyệt lái xe chậm rãi dừng sát tường thành sắp xây dựng xong,

xuống xe, ngẩng đầu nhìn hoàn cảnh quen thuộc mà xa lạ, phù một tiếng, vô lực ngồi liệt trên mặt đất, luồng hơi thở nghẹn trong lòng hoàn toàn thở ra ngoài.

“Cuối cùng đã đến.”

Trong quá trình đi đường cũng không có cảm giác như vậy.

Thế nhưng khi đến mục đích, sau khi luồng khí kiên trí trong lòng kia thoát ra, quyển bút ký ở mãi trong ngực kia nhìn có vẻ rất nhỏ, nhưng thật ra trọng trách đảm nhiệm mà nàng phải gánh chịu nặng nề sụp đổ.

“Nhanh, nhanh đi thông báo cho người quản lý.” Lý Quyền Phi vội vàng thúc giục người bên cạnh.

Lão Chu và lão Lê vừa rồi vẫn còn ở đây, chỉ trong chớp mắt không biết đã đi đâu rồi, bây giờ có người xuất hiện, nhìn khá quen mặt, hình như đã từng gặp qua, nhưng không quan tâm đến đã từng gặp hay chưa, chỉ cần là từ bên ngoài đến, cứ xem như là người xa lạ.

Bọn hắn khẳng định không dám tiến lên bla bla nói chuyện với người ta, lỡ như gặp phải ma đầu giết người không chớp mắt trong tận thế thì phải làm sao?

Bởi vậy, nhất định phải đợi người quản lý đến mới được.

Sau khi Lâm Phàm nhân được thông báo thì cùng lão Chu và lão Lê vội vàng chạy đến, trên đường đi Lâm Phàm còn nghĩ rốt cuộc đó là ai?

Nữ tử?

Lái xe?

Sau khi xuất hiện ở tường rào Miếu Loan, vừa xuống xe đã trực tiếp quỳ xuống, cái này có chút thú vị.

Khi đi đến bên ngoài, xa xa nhìn lại, lần đầu tiên nhìn thấy, đã cảm thấy đối phương rất quen mắt, cẩn thận nhìn lại một chút, đây không phải là đội viên đi cùng Lý Huy lúc trước sao?

Chương 468 - Truyền bá lệnh truy nã.

Chu Duyệt của tường rào Thủ Đô.

Rất nhanh, hắn đi đến trước mặt đối phương, hai bên nhìn nhau,

giao lưu ánh mắt, ai cũng không nói chuyện, ánh mắt Chu Duyệt có chút vui sướng, có một loại vui vẻ giống như tâm nguyện đã hoàn thành.

Ánh mắt như vậy khiến trong lòng Lâm Phàm giật mình, nghĩ đến khoảng thời gian trước tường rào Thủ Đô bị thất lạc đồ, không thể nào, sẽ không giống như những gì hắn nghĩ chứ, đồ là Lý Huy trộm, từ đó giao đồ lại cho Chu Duyệt, bảo đối phương cho dù như thế nào cũng phải mang đến tường rào Miếu Loan?

Nghĩ đến đây…

Giọng nói của Lâm Phàm rất nhẹ nhàng, "Yên tâm đi, ngươi đã đến tường rào Miếu Loan rồi, ngươi an toàn."

Thân thể Chu Duyệt nghiêng về phía trước, tinh thần căng cứng đến cực hạn giãn ra, khiến nàng không nhịn được hôn mê.

Lâm Phàm vội vàng ngồi xuống, đỡ lấy nàng, sau đó trực tiếp ôm công chúa, cúi đầu nhìn đuối phương, em gái này trực tiếp được hắn ôm đi.

"Lâm Phàm, tình huống như thế nào vậy?" Lão Chu không nhịn được hỏi.

"Về trước rồi nói." Lâm Phàm nói ra.

"À…"

Lâm Phàm ôm Chu Duyệt rời đi cùng lão Chu, mà lão Lê thì đến bên cạnh chiếc xe kia, sờ cằm quan sát tỉ mỉ chiếc xe con, Vương Đại Bảo vội vàng chạy đến, chuẩn bị lái xe vào trong sửa chữa, bảo dưỡng, tăng thêm một chiếc xe cho tường rào.

"Đừng động đến, chiếc xe này chúng ta đừng giữ lại." Lão Lê đi đến trước xe, nắm lấy mép gầm xe, đột nhiên dùng sức, vút một tiếng, xe con trực tiếp bị quăng lên, hóa thành một vệt đen trong không trung rồi biến mất.

"A?"

Vương Đại Bảo há hốc miệng, trợn mắt nhìn lão Lê.

"Lê ca, ném đi sao."

Lê Bạch nói, "Xe này là của đối phương lái đến, đề phòng bất trắc, đảm bảo an toàn."

“Lê ca không hổ là Lê ca, sao ta lại không nghĩ đến chứ?” Vương Đại Bảo bừng tỉnh đại ngộ, hắn ta vô cùng tôn trọng Lê ca, người ta chính là lão làng trong tận thế, kinh nghiệm phong phú, đâu giống như hắn ta, nếu như không có Lâm ca nhìn trúng, hắn ta vẫn còn đang ở nơi âm u hẻo lánh nào đó, khổ sở cầu sinh.

Lê Bạch phủi đi tro bụi trên tay, đến trước mặt Vương Đại Bảo, vỗ vai hắn ta, “Đại Bảo, ca rất xem trọng ngươi, cố lên.”

“Vâng, Lê ca, ta nhất định sẽ cố gắng.”

Vương Đại Bảo ngẩng đầu lên, vô cùng nhiệt tình nói.

TRong tường rào, trong phòng.

Căn phòng không tính quá lớn đang đầy người.

Chu Duyệt được đặt trên giường, Lâm Phàm chắp hai tay sau lưng đứng bên cửa sổ nhìn bên ngoài, lão Chu ngồi trên ghế bưng trà, thổi thổi lá trà, uống vào.

Hai huynh muội Lục Sơn nhìn Chu Duyệt trên giường, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Lê Bạch, Hồng tỷ, Ngô Đình, bọn họ vây quanh một chỗ, nhỏ giọng nói chuyện.

“Ai, các ngươi nói tình huống này là tình huống gì chứ?” Lão CHu thả chén trà xuống, mở miệng hỏi.

Lê Bạch nói, “Nhất định là có chuyện, hơn nữa bây giờ còn có liên quan đến chúng ta, nàng đi theo Lý Huy, bây giờ Lý Huy không xuất hiện, chỉ có thể nói tình hình này rất không ổn.”

Lục Sơn trầm tư một lát, nói, “Cho đến bây tường rào Miếu Loan chúng ta đều tuân theo phát triển khiêm tốn, không tranh không đoạt, bây giờ chuyện này chủ động tìm đến trên đầu, hơn nữa còn liên quan đến tường rào Thủ Đô, nói thật, ta chỉ hy vọng, sau khi đối phương tỉnh lại, chuyện nói ra sẽ không hỏng bét như chúng ta nghĩ.”

Đám người đồng loạt nhìn về phía Lâm Phàm.

Từ đầu đến cuối Lâm Phàm vẫn luôn chắp tay sau lưng, đứng trước cửa sổ, từ sau khi vào nhà, vẫn duy trì kiểu này, khiến bọn hắn có chút không quen, dù sao thì khi thảo luận đánh giá chuyện gì đó, hắn

nhất định sẽ nói một hai lời, thậm chí còn có thể nói vào trọng điểm trúng tim đen, nhưng bây giờ một câu cũng không nói, khiến bọn hắn có chút không được tự nhiên.

Đại ca, ngươi nói hai câu đi chứ?

Ngươi không nói lời nào khiến người ta cảm thấy hoang mang lắm.

Có thể là cảm nhận được ánh mắt mọi người đều tụ trên người mình, Lâm Phàm quay người lại, nhìn mọi người nói, “Ta nghĩ ta biết chuyện này thế nào, ở đây đều là người một nhà, đợi lát nữa nàng tỉnh lại, tự nhiên sẽ nói ra, chỉ hy vọng mọi người đừng căng thẳng.”

A?

Lời nói của Lâm Phàm khiến đám người cuồng loạn vô cùng.

Ngay sau đó, đám người nhìn về phía Chu Duyệt nằm trên giường, lông mi đối phương khẽ run lên, rõ ràng là sắp tỉnh lại.

Lúc này, Chu Duyệt cảm thấy toàn thân thoải mái, sau khi thoát khỏi tường rào Thủ Đô, tinh thần của nàng vẫn luôn căng thẳng, mãi đến khi đến được tường rào Miếu Loan rồi, mới bỏ đi mọi cảnh giác trong lòng xuống.

Mở mắt ra, hoàn cảnh lạ lẫm, trước mặt xuất hiện rất nhiều người.

Trong lòng nàng giật mình, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, đã đến tường rào Miếu Loan rồi, còn có thể có chuyện gì nữa.

Bên tai vang lên tiếng nói.

“Chu Duyệt, ngươi cảm thấy thế nào?” Lâm Phàm đi đến bên giường hỏi thăm.

Chu Duyệt nhìn thấy gương mặt quen thuộc của Lâm Phàm, yên tâm lại, “KHông có việc gì, tốt hơn nhiều.”

Lâm Phàm nói, “Ngươi và Lý Huy đều đã quay về tường rào Thủ Đô, tại sao còn đến đây?”

Chu Duyệt không trả lời, mà nhìn về phía mọi người xung quanh, ý rất rõ ràng, chuyện mà ta sắp nói rất quan trọng, nhưng ở đây nhiều người như vậy, ta không thể nói, cũng không dám nói, nhiều người nhiều tai mắt, rất dễ bị truyền đi.

“KHông sao cả, bọn hắn đều là người một nhà, đáng tin, ngươi có

chuyện gì thì cứ nói đi.” Lâm Phàm nói.

Đối với những người này, hắn vẫn tương đối tin tưởng, nếu như ngay cả bọn hắn cũng không đáng tin tưởng, vậy thì tận thế này thật sự đáng sợ, thậm chí ngay cả chút hy vọng cũng không có.

Chu Duyệt nhìn bọn họ một chút, lại nhìn Lâm Phàm một chút.

Chương 469 - Truyền bá lệnh truy nã. (2)

Lão Chu không nhịn được nói, “Chu cô nương, chúng ta là gia đình, ngươi nhìn ta là biết, rất đáng tin.”

Chu Duyệt gật đầu, xem như cho lão Chu một câu trả lời chắc chắn, ừm, ngươi thật sự rất đáng tin, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm, lấy từ trong ngực ra một bản bút ký, đưa đến trước mặt Lâm Phàm.

“Đây là Lý ca bảo ta giao cho ngươi.”

Lâm Phàm nhận lấy bản bút ký, vô cùng khó hiểu, thứ đồ chơi này rốt cuộc là gì, lật tờ thứ nhất, hai mắt lập tức không thể di chuyển được.

“Cái này… Cái này…”

Đúng như những gì hắn nghĩ, thật sự là kết tinh do tường rào Thủ Đô nghiên cứu ra, không ngờ Lý Huy lại lấy thứ này ra ngoài, hơn nữa còn bảo Chu Duyệt mang đến chỗ hắn.

Nghĩ đến Lý Huy có khả năng đã treo máy, mà đối phương chỉ mới gặp hắn một lần, thời gian ở chung nhiều nhất cũng không quá một giờ, vậy mà lại cam tâm tình nguyện đưa vật quan trọng như vậy đến chỗ hắn.

Cho dù là tường rào Kim Lăng hay tường rào Nam Thông cũng đáng tin cậy hơn chỗ hắn rất nhiều đó.

Bọn người Lão Chu nghe hai người nói chuyện mà khó chịu vô cùng, rốt cuộc là thứ gì, vì sao Lâm Phàm lật tờ thứ nhất xem thì lộ ra vẻ khiếp sợ như thế, rốt cuộc trong đó viết thứ gì?

Chu Duyệt nói, “Dây là Trần giáo sư liều chết đưa ra, Trần giáo sư giao nó cho Lý ca, Lý ca giao lại cho ta, liều mạng để ta mang nó đến tường rào Miếu Loan, hắn chỉ hy vọng quản lý Lâm có thể truyền bá cách này ra ngoài, để tất cả người sống đều nắm được cách này.”

Sau khi nói xong, ánh mắt nàng nhìn chằm chằm Lâm Phàm.

“Quản lý Lâm, ngươi sẽ làm vậy đúng không.”

Nàng không biết vì sao Lý ca lại tin tưởng Lâm Phàm như vậy.

Nếu như Lý ca biết ý nghĩ của Chu Duyệt, nhất định sẽ nói cho nàng, không có nguyên nhân nào khác, chủ yếu là vì tận mắt nhìn thấy hình thức tường rào Miếu Loan phát triển, đây là hình thức phát triển mà hắn ta chưa từng nhìn thấy.

Hắn đoàn kết tất cả mọi người lại một chỗ, không hề phân biệt.

Chỉ có kết hợp tất cả lực lượng mới có thể sống tốt hơn trong tận thế, kéo dài nền văn minh nhân loại.

Tường rào Kim Lăng và tường rào Nam Thông đều không phải là lựa chọn tốt nhất.

Bọn hắn nhìn như có trật tự, thật ra trong nội bộ cũng có sự khác nhau, đưa kết tinh có thể kết thúc tận thế đến đó, có thể sẽ xảy ra chuyện, Lý Huy không dám đánh cược, cũng không muốn cược, dù sao thì cơ hội cũng chỉ có một lần.

Lâm Phàm nhìn vào ánh mắt Chu Duyệt.

Hắn không biết Trần giáo sư là ai, nhưng mà có thể được gọi là giáo sư, vậy thì đương nhiên có địa vị vô cùng quan trọng trong tường rào Thủ Đô, đồng thời có thể tiếp xúc đến thành quả nghiên cứu, chỉ có thể nói vị Trần giáo sư này nhất định là người nghiên cứu phát minh.

Đối phương nhất định là biết, sau khi thí nghiệm này có kết quả, ba đại gia tộc sẽ không truyền nó ra ngoài, sẽ chỉ một mực nắm giữ trong lòng bàn tay, mà kết quả nghiên cứu này cũng chỉ cổ vũ thêm uy thế của ba đại gia tộc mà thôi.

“Lâm Phàm ta từ trước đến giờ đều không khiến người tràn ngập hy vọng với ta phải thất vọng.”

Hắn chưa từng nói nhiều lời dễ nghe, chỉ dùng giọng điệu kiên định để nói ra một câu.

Sau khi nói xong lời này.

Chu Duyệt cười, cười rất vui vẻ.

Lúc này, trong đám người ở đó, đã có người đoán ra được gì đó,

nhưng vẫn không dám chắc chắn mà thôi.

Lâm Phàm giơ bản bút ký lên, nhìn về phía bọn họ nói, “Tất cả mọi người đều là người một nhà, chuyện này ta cũng không giấu giếm các ngươi, nội dung trong này chính là nghiên cứu của tường rào Thủ Đô làm thế nào sử dụng năng lượng bên trong huyết đinh để tăng lên tinh thần, từ đó trăm phần trăm trở thành Giác Tỉnh Giả, đúng như Chu tiểu thư nói, đây là do Trần giáo sư nghiên cứu ra, mà Trần giáo sư biết ba đại gia tộc của tường rào Thủ Đô sẽ hoàn toàn khống chế biện pháp này, cho nên liều chết mang nó ra ngoài.”

Nghe thấy vậy, mọi người hoàn toàn kinh ngạc.

Bọn hắn nghe Lâm Phàm nói tường rào Thủ Đô đang nghiên cứu những cái này.

Nhưng đối với bọn hắn mà nói, cái này tương đối xa xôi, cho dù biết thì sao chứ, còn chẳng thể tiếp xúc được.

Bây giờ không ngờ được, nó đang ở ngay trước mắt.

Lâm Phàm nhìn về phía Chu Duyệt nói, “Vậy Lý Huy đâu?”

Chu Duyệt lắc đầu nói, “Không biết, Lý ca cản mọi người lại giúp ta, có khả năng đã bị thủ tiêu rồi.”

Lão Chu không nhịn được cảm thán, “Trần giáo sư và Lý Huy đúng là đại nghĩa, đây là cống hiến lớn lao cho nhân loại.”

Bọn người Lê Bạch cũng vô cùng tán thành.

Thậm chí cũng nghĩ đến.

Nếu như chuyển đổi thân phận, bọn hắn sinh sống ở tường rào Thủ Đô, còn có dũng khí như đối phương không?

KHó mà nói, cũng không dám chắc chắn.

Đối với chuyện này, bọn hắn chỉ có kính nể, nếu như sau này tận thế kết thúc, người sống nên dập đầu với bọn họ.

Lê Bạch nhìn về phía Lâm Phàm nói, “Vậy tiếp theo chúng ta nên làm thế nào để truyền bá nội dung này ra ngoài, quang minh chính đại thì nhất định không được, tường rào Thủ Đô đã ra hành động tìm kiếm thứ này, nếu như chúng ta làm quá rõ ràng, vậy thì nhất định sẽ bị phát hiện, đến lúc đó tường rào Miếu Loan chỉ sợ sẽ đón phải tai họa ngập đầu.”

Tuy rằng hắn ta biết Lâm Phàm rất mạnh.

Có khả năng hoàn toàn không quan tâm đến những người của tường rào Thủ Đô kia.

Nhưng tường rào Thủ Đô người ta có nhiều cường giả như vậy, nhiều đến mức khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

“Ta có cách, chúng ta có máy bay trực thăng, sao chép nội dung trong bản bút ký này thành hàng ngàn hàng vạn bản, không có việc gì thì phát ra trên không của những tường rào khác, giống như phát truyền đơn vậy, đến lúc đó cho dù tường rào Thủ Đô biết thì sao chứ, nên phát tán cũng đã phát tán ra ngoài rồi, cho dù bọn hắn muốn cản cũng không kịp.”

Chương 470 - Truyền bá lệnh truy nã. (3)

Ý nghĩ của Lâm Phàm tương đối đơn giản, hắn biết nhất định sẽ bị nhìn chằm chằm, nhưng khi bị nhìn chằm chằm, hắn nhất định cũng sẽ biết, ai nhìn thì đánh người đó, đánh rồi bỏ chạy, ai có thể đuổi theo?

Cho dù đối phương ẩn nấp theo dõi cũng chẳng có tác dụng.

Thật sự xem Luyện Thần cảnh của hắn là trò đùa sao?

Cái này giống như mở rada dò quét vậy, không quan tâm ẩn nấp kỹ như thế nào, trong cảm giác của hắn tuyệt đối không thể nào ẩn nấp.

Hồng tỷ nói, “Cách này có phải quá trắng trợn rồi không.”

Nàng có chút lo lắng.

Ngô Đình bên cạnh nói, “Hồng tỷ, ta cảm thấy Lâm ca nói có lý, thực không dám giấu giếm, với kỹ thuật điều khiển bây giờ của ta, không dám nói trâu bò đến mức nào, nhưng tuyệt đối rất cao siêu, cho dù bị người của tường rào Thủ Đô nhìn thấy, ta cũng nắm chắc có thể hất văng bọn họ, thậm chí ngay cả đuôi máy bay bọn hắn cũng không thể nhìn thấy.”

Cái gì gọi là tự tin, đây chính là tự tin.

Đương nhiên cũng không cần nói đến chuyện tự tin hay không.

Đề nghị này là do ai nói ra?

Đó là do Lâm ca ta nói ra, chỉ cần là Lâm ca nói, vậy thì đương nhiên

có lý, Ngô Đình hắn ta mãi mãi đứng về phía Lâm ca vô điều kiện.

Hồng tỷ nhìn Ngô Đình.

Trong lòng thở dài.

Ai, nàng hiểu rồi, đội viên tiểu đệ của mình, từ sau khi gặp Lâm Phàm, đã hoàn toàn đi ăn máng khác, cho dù là lời của đội trưởng cũ của hắn ta, chỉ cần có ý phản bác lại Lâm Phàm, đều sẽ bị tiểu đệ cũ này vô tình phản đối.

Không phản bác được, không có lời nào để nói.

Chuyện mà Lâm Phàm đã quyết, đương nhiên sẽ không thay đổi, nhẹ giọng an ủi Chu Duyệt, để nàng tạm thời nghỉ ngơi thật tốt, sau đó dẫn đám người rời đi, đồng thời giao thứ vô cùng quan trọng này cho lão Chu, ngay lập tức sử dụng máy móc, toàn lực in ấn, sau đó giao bản bút ký cho tiến sĩ Aiwa, để hắn ta hiểu rõ vấn đề trong đó, tổng kết nội dung bên trong trong vòng 100 chữ nói lại cho hắn nghe.

Vừa rồi hắn mới nhìn qua, nội dung trong bản bút ký này, ít nhất phải mấy ngàn chữ, thậm chí là lên đến vạn chữ.

Cho nên tổng kết là chuyện rất quan trọng.

“Đây, đây là?”

Tiến sĩ Aiwa cầm lấy bản bút ký, khi đọc qua đại khái, nhìn thấy nội dung bên trong, hai mắt hắn ta trợn tròn, thậm chí trong đầu chỉ có một ý nghĩ.

Mẹ nó cái này là do ai nghiên cứu ra?

Thế gian này sao lại có người thông minh như thế?

Hắn ta rốt cuộc là ai?

CHẳng lẽ là người trong tường rào Miếu Loan sao, không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, nếu như thật sự có người như vậy, tiêu chuẩn nghiên cứu khoa học của tường rào Miếu Loan mẹ nó đã sớm bay lên trời rồi, cũng không thể có dáng vẻ như bây giờ.

“Đây là nội dung nghiên cứu dùng huyết tinh tăng tinh thần của tường rào Thủ Đô, Lâm Phàm nói, nội dung bên trong hơi nhiều, hy vọng tiến sĩ Aiwa có thể tổng kết lại một chút, tốt nhất là tổng kết trong vòng 100 chữ, sau đó nói lại cho hắn nghe, đồng thời làm rõ cách này rốt cuộc làm như thế nào.”

“Ta nghĩ với sự thông minh tài trí của tiến sĩ Aiwa, không thành vấn đề gì nhỉ?”

Lão Chu nói.

Hắn ta vẫn còn chút xíu cảnh giác và hoài nghi đối với vị tiến sĩ Aiwa mới tới này, dù sao thì chỉ mới tiếp xúc trong thời gian ngắn.

Còn chưa đến mức có thể tin tưởng đối phương như người khác.

Đương nhiên, hắn ta không hề lo lắng đối phương sẽ cầm bản bút ký này chạy trốn, trước khi đến đã sớm sao chép n lần rồi, còn nữa, nơi này chính là tường rào Miếu Loan, vào thì dễ mà ra thì khó.

Bất cứ một người sống sót nào của tường rào Miếu Loan, đều là điểm giám sát của bọn hắn.

Sao có thể đùa giỡn được chứ?

Tiến sĩ Aiwa ngẩng đầu, khó có thể che giấu được sự kích động trong lòng, liên tục gật đầu, “Xin cứ nói cho quản lý Lâm, ta nhất định sẽ làm được.”

ĐỐi với Giác Tỉnh Giả mà nói, huyết tinh là thứ có thể khiến bọn hắn hưng phấn.

Nhưng đối với tiến sĩ Aiwa mà nói, loại bút ký ghi chép nội dung khoa học này, hắn ta nằm mơ cũng không dám mơ tới, thậm chí không quan tâm lấy thứ gì để đổi, đều khó có thể đổi được thứ quý giá này.

Tường rào Miếu Loan đang hành động, tường rào Thủ Đô cũng đang hành động, những tường rào có thể liên lạc với tường rào Thủ Đô, đều đang run như cầy sấy.

Tường rào Thủ Đô đã thả ra tiếng gió.

Chỉ cần ai phát hiện ra Chu Duyệt mà không báo cáo lại hành tung, tường rào đó sẽ bị hủy diệt.

Mà ở xa xa, tường rào Lâm Nghi.

A Phong hoảng hốt cầm một lệnh truy nã treo thưởng chạy đi tìm Chương Yên tỷ.

“Tỷ, ngươi nhìn cái này.”

A Phong đẩy cửa ra, trong ánh mắt kinh ngạc của Chương Yên, đặt lệnh truy nã xuống, Chương Yên cúi đầu xem xét, sắc mặt cũng thay đổi, bởi vì tấm hình bên trong lệnh truy nã kia, chính là người sống sót nữ mà bọn họ đã cứu về.

“Nàng, nàng từ trong tường rào Thủ Đô trốn ra.” A Phong nói.

Hắn ta vẫn luôn muốn đi tường rào Thủ Đô, nhưng sau khi người nhung nhớ đã tử vong, hy vọng của hắn ta cũng theo đó mà tan vỡ, căm hận đối với dị thú đạt đến mức độ trước đó chưa từng có.

“Chờ một chút.”

Chương Yên giơ tay lên ra hiệu, trầm tư, nàng nghĩ đến khi nàng và A Phong mang người về đây, có bị người ta nhìn thấy hay không.

“A Phong.”

“Hả?”

“Thu dọn đồ đạc, chúng ta đi.”

“A?”

“Đừng a nữa, người là chúng ta mang về, mặc dù không biết đến lúc đó có người nào nhìn thấy hay không, nhưng lúc đó chúng ta thật sự nghênh ngang đưa đối phương về, lỡ như bị người khác nhìn thấy, chúng ta muốn đi, cũng chưa chắc có thể đi được, đi, chúng ta rời khỏi đây.”

Chương 471 - Truyền bá lệnh truy nã. (4)

Quyết định vô cùng quản quyết, dứt khoát.

Không chút do dự.

Mà lúc này.

KHi lệnh truy nã truyền ra trong tường rào Lâm Nghi.

“A… Người này…”

Trong tường rào, có một nữ Giác Tỉnh Giả tự hỏi, nàng cảm thấy người này nhìn rất quen mắt, đã từng gặp được, hơn nữa còn trị liệu vết thương.

Đột nhiên.

Trong đầu nàng chợt lóe lên tia sáng.

Là nàng ta…

A Phong và Chương Yên thu thập rất nhanh, về phần đồng đội lúc trước đã sớm mỗi người một ngả, loại tình huống này trong tận thế rất bình thường, từ sau khi Mãnh ca hy sinh để cứu bọn hắn, đoàn đội ban đầu đã có dấu hiệu sụp đổ.

Còn về sụp đổ khi nào, cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Về sau dần dần mất đi liên lạc, trước đó thông lệ hai ngày tập trung, cũng không có người nào xuất hiện, khi đó nàng đã biết, đội ngũ xem như không còn nữa, mãi đến khi nhìn thấy những đồng đội cũ xen lẫn trong những đội ngũ khác, mọi chuyện không cần phải nói gì thêm.

Nàng cũng không đi chất vấn.

Hỏi thật ra cũng vô dụng, sau khi mọi chuyện xảy ra, đã không còn đường quay về nữa.

Chân trước bọn họ vừa lái xe rời khỏi tường rào, đã có một đám người vội vàng đuổi đến tường thành, cầm đầu là một vị nam tử trung niên, chính là người quản lý của tường rào Lâm Nghi.

“Đáng chết, bọn họ quá cảnh giác, đã sớm chạy rồi.” Người quản lý tường rào Lâm Nghi vô cùng khó chịu, tường rào Thủ Đô treo giải thưởng rất cao, cao đến mức hắn ta không thể nào chống cự được.

Nữ Giác Tỉnh Giả thức tỉnh năng lực trị liệu đứng bên cạnh, siết chặt nắm đấm, tiếc hận nói, “Nếu như lệnh truy nã có thể đến sớm một chút, ngay khi ta chữa trị cho nàng là có thể nhận ra ngay.”

Nàng cũng tiếc nuối giải thưởng kia, mặc dù phần nhiều sẽ bị người quản lý lấy đi, nhưng nàng cũng sẽ có được không ít chỗ tốt.

“Đội viên lúc trước của Chương Yên đâu rồi? Bắt hết bọn hắn đến đây, ta nhất định phải hỏi một chút, bọn họ có thể sẽ đi đâu.” Người quản lý tường rào Lâm Nghi nói.

Sau khi ra lệnh, lập tức có người hành động.

Những đồng đội đã sớm cắt đứt liên lạc với nàng lúc trước, đều vô cùng hoang mang.

“Người quản lý, chúng ta không có quan hệ gì với nàng cả, đã sớm

không còn là người của một đội ngũ nữa.”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

“Bọn họ đi đâu, chúng ta thật sự không biết.”

Đối mặt với lời bọn hắn nói, vẻ mặt người quản lý vô cùng nghiêm túc, hơi híp mắt lại, lóe lên sự lạnh lẽo, “Ta hy vọng các ngươi có thể suy nghĩ kỹ một chút, chuyện này cũng không phải chuyện của tường rào Lâm Nghi chúng ta, mà liên quan đến tường rào Thủ Đô, nếu như các ngươi không muốn nói với ta, ta có thể liên lạc với tường rào Thủ Đô, giao các ngươi cho bọn hắn.”

KHi nhắc đến tường rào Thủ Đô, sắc mặt bọn hắn lập tức thay đổi.

Bọn hắn biết rất rõ tường rào Thủ Đô nguy hiểm như thế nào.

Có lẽ không cần nghĩ.

Tuyệt đối sẽ vận dụng mọi thủ đoạn, thậm chí còn rót thuốc cho bọn hắn.

Đột nhiên.

Một người đồng đội cũ suy nghĩ một chút rồi nói, “Người quản lý, mấy người Chương Yên thật ra cũng chẳng có liên lạc gì với bên ngoài, cũng không quen biết ai, nhưng nếu như nhất định phải nói đến chút quan hệ, có khả năng cũng chỉ có liên hệ với tường rào Miếu Loan bên kia thôi.”

“Tường rào Miếu Loan?”

Người quản lý trầm tư, chỉ cần có được một chút xíu tin tức, hắn ta cũng sẽ không từ bỏ, sau đó bảo người lấy địa đồ ra, cẩn thận tìm kiếm, thật sự hắn ta cũng đã tìm ra.

Đó là một tường rào cỡ nhỏ đến không thể nhỏ hơn trong tỉnh Dưỡng Lão?

Đối với chuyện này, hắn ta có chút hoài nghi, Chương Yên thật sự sẽ đi đến đó sao?

Nhưng đây là đầu mối duy nhất, đối với bất kỳ một manh mối nào, hắn ta đều không từ bỏ, nghĩ đến giải thưởng to lớn mà tường rào Thủ Đô đưa ra, lập tức khiến hắn ta nhiệt huyết sôi trào, vẻ mặt tham lam cũng không thể giấu được.

“Tỷ, bây giờ chúng ta đi đâu?”

A Phong ngồi ở ghế phó lái nhìn bên ngoài xe, thỉnh thoảng có tiếng dị thú gào thét vang lên, khiến hắn ta hoảng sợ rụt đầu lại, sau đó nhìn Chương tỷ đang lái xe.

“Không biết.” Vẻ mặt Chương Yên không biểu tình, ánh mắt nhìn như không chút rung động, thật ra đang hoảng hốt.

Rời khỏi tường rào Lâm Nghi, nhìn xung quanh chẳng có người quen, tận thế hoang vu không có chỗ đặt chân, không ngờ người sống sót nữ mà bọn họ cứu được kia, lại mang đến phiền phức to lớn như vậy, rõ ràng không quen nhau, những đã bị liên lụy vào.

Hối hân không?

Ngược lại cũng không có gì hối hận, nếu như biết sẽ xảy ra chuyện như thế, nàng vẫn sẽ cứu, chỉ là sẽ không bất cẩn như vậy, nhất định sẽ cẩn thận từng li từng tí, tuyệt đối không bại lộ.

“Tỷ, ta nghĩ đến vị ca ca kia.” A Phong nhẹ giọng nói.

KHi hắn ta nói ra hai chữ Ca ca, trong não Chương Yên chợt lóe lên tia sáng, “Đúng rồi, tường rào Miếu Loan, chúng ta có thể đến đó.”

Tường rào khác có người quen không?

Khẳng định là không quen.

Muốn nói người duy nhất đáng tin, thật sự chỉ có vị kia.

“Tỷ, thế nhưng chúng ta đã từng ở cùng với người bị tường rào Thủ Đô truy nã, nếu như vị ca ca kia biết, sẽ thu nhận chúng ta sao?” A Phong không ôm bao nhiêu kỳ vọng với nhân tính trong tận thế.

Mặc dù hắn ta thừa nhận trong tận thế vẫn có loại người tốt như Chương tỷ.

Nhưng mà quá ít.

Ngẫm lại những đồng đội lúc trước, có gia hỏa luôn chiếm tiện nghi của hắn ta kia, luôn nghĩ đến chuyện bảo hắn ta gọi ba ba, quan hệ tốt biết bao nhiêu, luôn cho rằng có thể vĩnh viễn như vậy, nhưng mà kết quả thì sao…

Còn không phải sau khi Mãnh ca chết đi, đội ngũ rước kia cũng tan rã, bọn hắn rời khỏi đội ngũ, gia nhập vào đội ngũ của người khác.

Chương 472 - Người đều dễ thay đổi.

Quan hệ tốt là thứ không bền chắc nhất.

Chương Yên im lặng.

Nàng cũng không dám xác định.

Nhưng bây giờ bọn họ có thể đi nơi nào, chỉ có thể đến tường rào Miếu Loan kia trước xem tình hình như thế nào, ít nhất thì khi tiến vào địa phận tỉnh Dưỡng Lão, cấp bậc dị thú mà các nàng gặp phải cũng không cao lắm, dù không gia nhập vào trong tường rào Miếu Loan, cũng có năng lực tự bảo vệ mình.

Tường rào Miếu Loan.

Sau khi tiến sĩ Aiwa lấy được bản bút ký, giống như có được tuyệt thế bí tịch trong võ hiệp, khổ tâm nghiên cứu, mất ăn mất ngủ, thậm chí không nói với Quý Xương Bảo một câu nào, chỉ cần đi bên cạnh hắn ta vài vòng, là sẽ bị quát lớn, ngươi có thể nhẹ nhàng chút được không, tiếng bước chân của ngươi ảnh hưởng đến ta.

Quý Xương Bảo rõ ràng có rất nhiều lời muốn nói.

Cuối cùng chỉ có thể than nhẹ trong lòng, không động chút nào, trực tiếp ngồi ở đó, nhưng có ai nghĩ đến, tiến sĩ Aiwa cũng không buông tha cho hắn ta, trực tiếp nghiêng đầu nhìn sang, không nhịn được nói với hắn ta, ngươi có thể ra ngoài hay không?

Đối với loại tình huống này, Quý Xương Bảo rất hoang mang, mẹ nó ta đã không nói một câu nào rồi, thậm chí còn chẳng nhúc nhích, đặt mông ngồi ở chỗ đó, còn cách ngươi đến mấy mét, trêu chọc ngươi à, sao cứ nhằm vào ta như thế?

Ai có thể ngờ đến, ánh mắt tiến sĩ Aiwa rất bình tĩnh nhìn hắn ta, “Ngươi hô hấp ảnh hưởng đến ta.”

Đối với chuyện này, Quý Xương Bảo không phản bác được, tươi cười đối mặt với thế giới.

Hắn ta hiểu được, tình yêu sẽ biến mất.

Khi tình yêu đã biến mất rồi, dù nhìn thấy cái gì cũng sẽ cảm thấy chướng mắt.

Lúc này.

“Thì ra là thế, thì ra là như vậy, mẹ nó, thật là kỳ tài.” Tiến sĩ Aiwa nghiên cứu nội dung trong máy tính một hồi, sáng tỏ thông suốt, những thứ đã từng không hiểu, trong nháy mắt đều hiểu ra.

Hắn ta thật sự bội phục Trần giáo sư đã viết ra bản bút ký này, mẹ nó thật sự là kỳ tài.

Đương nhiên, trong này có thứ tương đối khó có được, chính là mảnh vỡ thần bí, muốn chuyển hóa năng lượng bên trong huyết tinh tăng cường tinh thần chính xác, vậy thì phải dựa vào mảnh vỡ.

Không phải nói nhất định phải đặt mảnh vỡ ở xung quanh, mà nhất định phải nằm trong phạm vi mảnh vỡ bao trùm.

Có vài dị thú vì sao lại tiến hóa biến thái như vậy?

Không phải là vì tiến hóa gần sát mảnh vỡ sao.

Nghĩ đến đây, tiến sĩ Aiwa tổng kết ngắn gọn tất cả nội dung lại, trong đầu vẫn nhớ kỹ yêu cầu của quản lý Lâm, nhất định phải tổng kết trong vòng 100 chữ.

Cũng không lâu lắm, tiến sĩ Aiwa lặp đi lặp lại tổng kết ở trong đầu, soạn ra nội dung, xong xuôi thì giữ bản bút ký vào trong người, quý như trân bảo, sao có thể rời khỏi người, sau đó đi ra khỏi phòng thí nghiệm.

Ngoài cửa, Quý Xương Bảo nhàn rỗi không có việc gì đang đứng chờ, nhìn thấy tiến sĩ Aiwa bước ra, tiến lên định trò chuyện, nhưng tiến sĩ Aiwa đi rất vội, hoàn toàn không quan tâm đến Quý Xương Bảo, mà vội vàng tìm kiếm Lâm Phàm.

Nhân sinh đã mở ra một cánh cửa lớn mới tinh, trước kia nghiên cứu thí nghiệm dị thú và nhân loại, nhìn có vẻ rất có ý nghĩa, nhưng bây giờ xem ra, chẳng có chút ý nghĩa gì cả.

“Ngươi, cái tên này…” Quý Xương Bảo thấy tiến sĩ Aiwa không nhìn đến hắn ta, tức giận khẽ cắn môi, quá đáng, nhưng vẫn đi theo sau lưng, nếu không thì hắn ta cũng không biết nên làm gì…

Lâm Phàm nghe tiến sĩ Aiwa nói những nội dung chủ yếu, thông tục dễ hiểu, tổng kết ra một chút, nội dung quan trọng trong bản bút ký này chính là mảnh vỡ thần bí.

Cụ thể khi hấp thu năng lượng huyết tinh tăng cường tinh thần, nhìn như không có khả năng, nhưng trong phạm vi năng lượng của mảnh

vỡ bao trùm là có thể làm được, đương nhiên, cũng cần có một chút xíu kỹ xảo nhỏ, cũng chính là cần dùng đến một bộ phận nào đó trong cơ thể của dị thú thức tỉnh.

“Cái này có vẻ cũng không có vấn đề gì.” Lâm Phàm thuận miệng nói.

“Không không…” Tiến sĩ Aiwa xua tay nói, “Người quản lý, từng bước nhìn có vẻ rất đơn giản, chủ yếu là nhìn nội dung này, biết được cách, nhưng nếu như tự mình lần mò, tuyệt đối không thể nào nghĩ đến những thứ này.”

Rất nhiều phát minh gây ra ảnh hưởng đến cách cục của thế giới, thông thường đều như vậy, trong tình huống không biết rõ, vô số người ngày đêm phấn đấu, từ đầu đến cuối đều không nghĩ ra được cách giải quyết, nhưng khi người khác phát minh nó ra, bản thân tìm hiểu kỹ càng, thì sẽ kinh hô một tiếng, mẹ nó, là làm như thế này à, ôi chao, lúc trước chúng ta đã nghiên cứu gần sát với cái này rồi.

Tại sao lại không phát hiện ra cơ chứ?

Đây chính là khác biệt của việc hiểu và không hiểu.

“Ừm, ngươi nói rất có lý.” Lâm Phàm trầm tư, nhất định phải có mảnh vỡ thần bí, hắn có mảnh vỡ, nhưng năng lượng bên trong mảnh vỡ đã bị Lạt Điều hấp thu sạch sẽ rồi, không thể nào dùng được.

Đương nhiên, còn có một cách, mảnh vỡ thần bí phân tán rất rộng, trực tiếp đi đến chỗ dị thú tụ tập, phạm vi năng lượng của mảnh vỡ bao trùm tương đối rộng, cẩn thận từng li từng tí hấp thụ năng lượng huyết tinh trong phạm vi đó cũng có thể.

Nhưng mà đây là cách của người khác, Lâm Phàm hắn thì làm sao có thể để người trong tường rào Miếu Loan đối mặt với tình huống như vậy?

Nhất định phải mang mảnh vỡ về nhà.

Hơn nữa còn phải là mảnh vỡ lớn.

Nếu không để cho người khác nhìn thấy, còn tưởng rằng tường rào Miếu Loan bọn hắn không thể phát triển nối.

Như nghĩ đến chuyện gì đó.

Lâm Phàm mở ngăn kéo ra, lấy một bản thuật thổ nạp, trực tiếp ném

ra, tiến sĩ Aiwa nhận lấy, vô cùng khó hiểu, lật ra nhìn một chút, sau đó nói, “Quản lý Lâm, bây giờ ta rất bận rộn, không có thời gian xem những quyển tạp văn này.”

Chương 473 - Người đều dễ thay đổi. (2)

Tạp văn?

Lâm Phàm kinh ngạc, đây chính là thuật thổ nạp, là bảo điển tuyệt thế mà hắn dung hợp từ trăm loại võ học sáng tạo ra, không ngờ tiến sĩ Aiwa lại nói có là tạp văn, cái này khiến hắn có chút ưu thương nhàn nhạt.

“Ta cũng không nhiều lời với ngươi, ngươi đi tìm Ngưu Nam, hắn sẽ giúp ngươi hiểu trong tay ngươi là thứ gì.”

Thấy người quản lý nói như vậy, tiến sĩ Aiwa cất kỹ sách, cũng không nghĩ nhiều, sau đó quay người rời khỏi nơi này, còn về Ngưu Nam, nếu như người quản lý đã bảo hắn ta đi tìm, vậy thì tìm là được.

Sau khi tiến sĩ Aiwa rời đi.

Lâm Phàm cảm thấy gần đây những việc cần làm hơi nhiều.

Phát tán bản sao chép nội dung bút ký.

Tìm kiếm mảnh vỡ thần bí.

Ừm… Cuộc sống bình tĩnh thảnh thơi có thể sẽ một đi không trở lại nữa, ngẫm lại cũng nên hành động, kèn lệnh nhân loại phản kích sẽ theo nội dung bản bút ký khuếch tán mà hoàn toàn thổi lên.

Cũng không biết tường rào Thủ Đô khi nhìn thấy những nội dung này, có khi nào khó chịu đến nôn ra máu hay không.

Dù sao thì sau khi thứ đồ chơi này khuếch tán ra ngoài, Giác Tỉnh Giả sẽ không còn hiếm có nữa, mà ưu thế của tường rào Thủ Đô cũng sẽ từ từ bị suy yếu, những nhân loại may mắn còn sống sót, thực lực sẽ thay đổi nhanh chóng trên phạm vi lớn.

Căn cứ vào suy đoán của Lâm Phàm, đến lúc đó nhất định phải phát triển tường rào, đương nhiên cũng sẽ tìm kiếm mảnh vỡ, đặt nó vào nơi sâu nhất của tường rào, từ đó thu hút càng nhiều người sống sót đến.

Đám người sống sót bị xem là sâu kiến, cũng sẽ được coi trọng.

Trước kia những người này có thể là dư thừa, nhưng sau khi nội dung bản bút ký phát tán ra ngoài, vậy thì chỉ cần là người quản lý có đầu óc, thì sẽ biết rõ, người sống đều là Giác Tỉnh Giả.

Mà năng lực thức tỉnh muôn hình vạn trạng, loại nào cũng có.

Trong máy tính của tiến sĩ Aiwa đã tóm tắt đại khái đẳng cấp và năng lực thức tỉnh.

Có loại năng lực hệ hỏa giống như hắn, lực phá hoại được xếp vào cấp A, đương nhiên, loại cấp A này hắn không đồng ý, lửa của ta sao có thể là cấp A, cho dù là 3S cũng khó đánh giá được hết.

Được rồi, dù sao cũng không có người nào tăng tinh thần lên đến tình trạng như hắn, cũng không có người nào có thể hiểu, tiến hóa hình thái của lửa đến tình trạng đáng sợ, là chuyện mạnh mẽ đến mức nào.

Hắn cũng thấy được cấp bậc năng lực của Lê Bạch.

Cấp B.

Mà cấp bậc của niệm lực rất cao, đạt đến 3S, đây cũng là từ bên tường rào Thủ Đô đánh giá ra.

Có năng lực trời sinh đã vô cùng cường đại.

Mà có năng lực thì rất yếu, cho dù phát triển đến cực hạn, so với một vài năng lực, vẫn có chênh lệch rất lớn.

Lúc này.

Tiến sĩ Aiwa tìm được Ngưu Nam.

Ngưu Nam không quá quen thuộc với tiến sĩ Aiwa, nhưng cũng biết người này, bây giờ đối phương rất được quản lý Lâm coi trọng, Ngưu Nam cũng tương đối kính trọng người này.

Khi tiến sĩ Aiwa lấy thuật thổ nạp ra, nói là quản lý Lâm bảo hắn ta tìm ngươi, ngươi sẽ nói cho ta biết, cái thuật thổ nạp này có ý nghĩa gì, tay Ngưu Nam không nhịn được run rẩy.

Hắn ta nghĩ đến cọc gỗ, nghĩ đến cái tay sưng đỏ.

Nhưng…

Ngưu Nam mỉm cười nói, “Chờ một lát, rất nhanh thôi.”

Sau đó chỉ thấy Ngưu Nam chuyển một cái cọc gỗ đến, cố định nó trên mặt đất, chỉ vào cọc gỗ nói, “Tiến sĩ Aiwa, ngươi nói đây là cái gì?”

“Cọc gỗ đó.” Tiến sĩ Aiwa nháy mắt, tiểu tử này đang làm trò gì vậy?

“Vậy ngươi xem thử ta có lợi hại hay không?”

Tiến sĩ Aiwa đánh giá Ngưu Nam, cuối cùng lắc đầu, “Không lợi hại.”

“Rất tốt, vậy ngươi xem cho kỹ.”

Ngưu Nam hô lên một tiếng, hít sâu một hơi, điều động khí huyết, ngay trước mặt tiến sĩ Aiwa, đột nhiên vung một quyền, phịch một tiếng, một quyền rắn chắc va chạm vào cọc gỗ, chỉ trong chớp mắt, cọc gỗ đã chia năm xẻ bảy, so với lúc trước khi hắn ta đánh cọc gỗ, còn hung mãnh hơn.

“Thấy rõ ràng chưa?” Ngưu Nam chắp tay quay người lại, cái tay sau lưng khẽ run, cố nén đau đớn, mỉm cười nhìn về phía tiến sĩ Aiwa.

“Một quyền này chính là lực lượng mà thuật thổ nạp mang đến cho ta, quản lý Lâm gọi là khí huyết.”

“Không cần phải là Giác Tỉnh Giả, không cần phải là Liệp Sát giả, chỉ dựa vào thuật thổ nạp mang lại lực lượng như vậy.”

Ngưu Nam nói.

“Cái này…”

Tiên sĩ Aiwa há hốc mồm, vẻ mặt khiếp sợ nhìn thuật thổ nạp trong tay.

Ngay cả Quý Xương Bảo ở bên cạnh cũng vô cùng kinh ngạc.

Ngưu Nam nói, “Đây chính là lực lượng trong thân thể con người, chỉ là trước kia bị giấu ở bên trong, nhưng chỉ cần tu luyện thuật thổ nạp, là có thể điều động nguồn lực lượng này ra ngoài.”

“Ta chỉ mới tu luyện được một thời gian ngắn, uy lực còn chưa đủ, nhưng nếu ngươi nhìn thấy uy thế khi quản lý Lâm ra quyền, sợ rằng ngươi sẽ khó mà tin dược.”

Tiến sĩ Aiwa cúi đầu, nhìn thuật thổ nạp.

Hắn ta không ngờ một tường rào Miếu Loan nho nhỏ lại cất giấu nhiều bí mật như vậy.

Nói thật.

Hắn ta cảm thấy cái môn thuật thổ nạp này sợ rằng còn có giá trị hơn cả bản bút ký kia.

KHông cần dùng đến huyết tinh và thịt dị thú, cũng có thể giúp người ta mạnh lên?

Cái này nếu như không phải tự mình tiếp xúc.

Nói thật, hắn ta quả thật không tin được.

Ngưu Nam đi đến trước mặt tiến sĩ Aiwa, muốn vươn tay ra vỗ vai hắn ta, nhưng nghĩ nghĩ, vẫn đưa tay trái ra, vỗ nhẹ.

“Tiến sĩ Aiwa, ta nghĩ người quản lý giao thuật thổ nạp cho ngươi, không phải là muốn ngươi tu luyện, mà là muốn dựa vào đầu óc thông tuệ của ngươi, tìm kiếm ra thứ hữu ích với tu luyện, ta nghĩ đây mới là mục đích thật sự của người quản lý.”

Chương 474 - Người đều dễ thay đổi. (3)

“Ta còn phải dạy mọi người tu luyện nữa, đi trước.”

Ngưu Nam quay người, cũng không quay đầu lại mà rời đi, bây giờ hắn ta nhất định phải quay về bôi thuốc, với tình hình bây giờ của hắn ta, đánh xuyên cọc gỗ có chút khó khăn, nhưng cũng không hỏng bét như trước kia.

Nhưng hắn ta rất thích khiêu chiến bản thân.

Xuyên qua?

Đó là trước kia, bây giờ chính là đánh vỡ.

Chỉ đáng tiếc, khổ cho nắm đấm của hắn ta.

Sau khi Ngưu Nam rời đi.

Tiến sĩ Aiwa vẫn chưa hoàn hồn, nhưng từ ánh mắt của hắn ta có thể nhìn thấy, bây giờ trong lòng hắn ta đang không ngừng cuồng loạn, máu cũng đang sôi trào.

Cánh cửa thứ hai mở ra.

Cho dù Quý Xương Bảo đang ở bên cạnh líu ríu nói gì đó, đều bị hắn ta bỏ ngoài tai, một chữ cũng không nghe vào.

Giống như đã suy nghĩ rõ chuyện gì đó.

Tiến sĩ Aiwa đi về phía hầm trú ẩn, vừa đi vừa nói, "Nhiều lắm, thật sự nhiều lắm, thứ ta cần nghiên cứu thật sự rất nhiều."

Đi tới đi tới, đột nhiên dừng chân, quay đầu nhìn chằm chằm Quý Xương Bảo.

Quý Xương Bảo bị nhìn chằm chằm như vậy có chút hốt hoảng.

"Làm gì?"

"Ngươi đừng vào hầm trú ẩn, ngươi đừng quấy rầy ta nghiên cứu."

Nói xong, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng.

Quý Xương Bảo đứng sững ở đó, nháy mắt, có chút ngẩn người, lại có chút choáng váng.

Móa!

Ông đây đắc tội với ai chứ?

Aiwa, mẹ nó ngươi đã thay đổi rồi, trước kia ngươi không phải như vậy.

Thật, hắn ta phát hiện từ sau khi tiến sĩ Aiwa đến tường rào Miếu Loan, đã hoàn toàn thay đổi, lại ghét bỏ hắn ta phiền, chê hắn ta chướng mắt, cho dù hắn ta không quấy rầy đối phương, cũng sẽ bị Aiwa điểm danh.

Chuyện này đã gây ra tổn thương to lớn trong lòng Quý Xương Bảo.

Hắn ta thật sự rất muốn nói với tiến sĩ Aiwa… Nhớ lại trước kia khi ngươi ở tường rào Hoài Phổ, nhớ lại xem ai đã từng làm bạn bên cạnh ngươi, nhớ lại ai là người đã ủng hộ thí nghiệm của ngươi.

Đương nhiên, tuy rằng ta cũng muốn chiếm thành quả thí nghiệm.

Nhưng mẹ nó, nếu như không có Quý Xương Bảo ta, làm sao có ngươi bây giờ chứ.

Ai…

Quý Xương Bảo đứng tại chỗ lắc đầu, vô cùng đau buồn.

Người đều dễ thay đổi.

Ngày tiếp theo, sáng sớm.

Một chiếc xe con từ xa chạy đến, nhìn kỹ, bánh xe trước hình như có chút vấn đề, có vẻ như bị xẹp xuống, dù sao thì nhìn rất quái dị, người không biết chuyện nhìn thấy, tuyệt đối sẽ nói là, chỉ với kỹ thuật lái xe như vậy mà lái xe cái rắm.

Trong xe.

"Tỷ, phía trước chính là tường rào Miếu Loan." A Phong nhìn về tường thành phía trước, từ xa xa nhìn lại hình như có người sống sót đang ẩn hiện trên tường thành, có vẻ như đang làm việc.

Nhưng ngay sau đó, một cảm giác căng thẳng khác từ trong đáy lòng tuôn ra.

Bọn họ từ tường rào Lâm Nghi chạy ra, đã không còn chỗ để đi nữa, muốn nói nơi có chút quan hệ duy nhất, thậm chí là cảm thấy hơi đáng tin, cũng chỉ có mình Lâm Phàm của tường rào Miếu Loan.

Trên đường tới đây, ngược lại cũng không nghĩ gì, thậm chí cũng hề căng thẳng.

Nhưng khi đến tường rào Miếu Loan rồi, cái cảm giác lo lắng tự nhiên sinh ra.

Ngay khi Lý Quyền Phi định kết thúc công việc xây dựng tường thành, nhìn thấy xe con chạy đến đây, nói thầm, "Kỳ quái, gần đây có vẻ khá nhiều người đến đây."

Cao Sơn vuốt vuốt mũi, "Đây không phải là chuyện rất bình thường sao, tường rào Ma Đô bị hủy diệt, người sống sót chạy ra ngoài chắc hẳn rất nhiều, ngẫu nhiên có người chạy đến tường rào Miếu Loan chúng ta cũng là bình thường."

Không sai, dư âm tường rào Ma Đô bị sụp đổ vẫn còn, người sống sót chạy đến cũng rất nhiều, chỉ là giống như mấy tên lúc trước ít càng thêm ít, không phải khiêu khích bị tiêu diệt thì chính là đã thật sự cướp được địa bàn.

Mà vị trí địa lý của tường rào Miếu Loan so với những nơi khác, cho dù những tên kia muốn cướp địa bàn, cũng sẽ ít tới.

Còn về người sống sót muốn gia nhập vào tường rào khác cũng không có khả năng đặt tường rào Miếu Loan là lựa chọn đầu tiên, nhưng cho dù như thế, đối với Lý Quyền Phi mà nói, gần đây người xa lạ xuất hiện vẫn rất nhiều.

“Hy vọng không phải đến tìm chết, người quản lý cũng không phải là quả hồng mềm có thể tùy ý nắn bóp.” Lý Quyền Phi nhìn về phía Vương Đại Bảo, Đại Bảo đã nhanh chóng đi thông báo cho người quản lý.

Lê Bạch ca và lão Chu cũng đang đi về phía này.

Lúc này.

Chương Yên và A Phong xuống xe.

Bọn họ có chút căng thẳng nhìn về phía trước, hai người nhìn nhau, sau đó đi về phía tường rào, từng đôi mắt nhìn chằm chằm bọn họ, nhìn khiến Chương Yên không khỏi hoảng hốt.

“Đừng cử động, tìm ai?”

Lê Bạch và lão Chu bước đến, khi bọn hắn nhìn thấy là một nữ tử và một thiếu niên, lòng cảnh giác cũng không hề hạ thấp, mà nên làm thế nào thì vẫn làm như thế đó, ở trong tận thế, xem thường bất cứ kẻ nào cũng đều là hành động đi tìm đường chết.

Có lẽ nhìn thì bình thường không có gì đặc biệt, nhưng đứa nhỏ ngây thơ đáng yêu, trong tay cũng đã dính không ít máu tươi.

Đơn giản một chút.

Một câu.

Trong tận thế không có ai dễ trêu chọc.

“Chúng ta đến tìm người.” Chương Yên vội vàng nói, “Tìm, tìm Lâm Phàm.”

“Chờ chút.”

Lê Bạch và lão Chu cùng nhìn Chương Yên, lòng cảnh giác giảm xuống, trực tiếp đến nói rõ tìm Lâm Phàm, tình huống này chắc hẳn không có nguy hiểm, đồng thời trong lòng lão Chu lại nổi lên ngọn lửa bát quái, chẳng lẽ nữ tử này có một chân với Lâm Phàm sao?

Hắn ta phát hiện trong mắt đối phương tỏa ra ánh sáng, đó là ánh

sáng của sự kích động và mong chờ.

Trong nháy mắt.

Trong đầu lão Chu đã hiện ra rất nhiều chuyện xưa máu chó.

Lúc này.

Chương 475 - Nữ nhân này khá đó, ta có thể làm mấy lần.

Lâm Phàm từ đằng xa đi tới, khi nhìn thấy rõ người đến, vô cùng kinh ngạc.

“Sao các ngươi lại đến đây?”

Hắn liếc mắt một cái đã nhận ra hai người trước mắt, các nàng đang sống yên ổn trong tường rào Lâm Nghi, tại sao lại chạy đến tường rào Miếu Loan, nhưng mà mặc kệ tình huống như thế nào, hắn thấy, nhất định đã xảy ra chuyện rồi.

Nếu như không xảy ra chuyện gì, sao lại chạy đến nơi này.

“Lâm đại ca.”

Nhìn thấy Lâm Phàm, A Phong kích động hô lên, cái này giống như ở tại nơi xa lạ, chịu đủ loại khổ cực, đột nhiên có người quen xuất hiện, giống như trong bóng tối nhìn thấy ánh sáng, tràn đầy hy vọng.

Lâm Phàm mỉm cười với A Phong, sau đó thấy bộ dáng muốn nói lại thôi của Chương Yên, “Vào trong cùng ta trước đã, có chuyện gì chúng ta vào trong rồi nói.”

“Ừm.”

Chương Yên gật đầu, nói chuyện ở bên ngoài, nàng cũng sợ hãi, nếu như bị người có tâm nhìn thấy, đối với nàng, đối với nơi này cũng chẳng có gì tốt.

Bên trong tường rào.

Sau khi nói chuyện với nhau, Lâm Phàm biết đại khái tình huống.

“Ngươi nói người mà các ngươi cứu là người bị tường rào Thủ Đô truy nã, mà ngươi và A Phong sợ bị liên lụy cho nên đã rời khỏi tường rào Lâm Nghi.”

Nói thật, Lâm Phàm không nghĩ đến, thế giới rõ ràng lớn như vậy, nhưng chuyện xảy ra, lại có liên quan với nhau.

Không cần hỏi cũng biết đang nói đến ai.

Người bọn họ cứu chính là Chu Duyệt, Lâm Phàm bảo lão Chu gọi Chu Duyệt đến, khi Chu Duyệt tiến vào, lập tức nhìn thấy Chương Yên và A Phong.

“Tỷ tỷ…” A Phong há hốc miệng, vô cùng kinh ngạc.

KHông ngờ tỷ tỷ mà bọn hắn cứu được, lại xuất hiện trong tường rào Miếu Loan.

Chương Yên nhìn về phía Chu Duyệt, rồi nhìn về phía Lâm Phàm, người thần bí mà bọn họ cứu được, hóa ra là muốn đến tường rào Miếu Loan.

“Chu Duyệt, bởi vì bọn họ cứu ngươi, không thể ở lại tường rào Lâm Nghi được nữa, cho nên mới đến nơi này, à, đúng rồi, tường rào Thủ Đô đang truy nã ngươi, lệnh truy nã đã đến các tường rào, giải thưởng đưa ra vô cùng phong phú, xem ra tường rào Thủ Đô không bắt được ngươi thì sẽ không bỏ qua đâu.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Chu Duyệt đi đến trước mặt Chương Yên và A Phong, xin lỗi nói, “Thật có lỗi, đã liên lụy đến các ngươi.”

Chương Yên lắc đầu. “Không sao cả.”

Lâm Phàm nói, “Các ngươi đã đến rồi thì đừng đi, sau này cứ ở lại trong tường rào Miếu Loan, nói thật, các ngươi cứu được nàng, cũng không phải chỉ đơn giản là một mạng người đâu, mà liên quan đến tương lai của toàn bộ tận thế.”

“A?” Nghe Lâm Phàm nói vậy, Chương Yên ngây ngẩn cả người, có chút choáng váng, không hiểu Lâm Phàm đang nói cái gì.

Không đơn giản là một mạng người, mà là toàn bộ tương lai tận thế?

Quan hệ lớn như vậy sao?

Lâm Phàm cười nói, “Tạm thời không nói cho các ngươi, cứ chờ đến khi nên biết, các ngươi sẽ biết.”

Chương Yên không hỏi nhiều, mà chỉ nói, “Chỉ là ta lo lắng một việc, chuyện chúng ta đến tường rào Miếu Loan, sợ là sẽ bị người khác biết.”

“Các ngươi có nói cho người khác biết không?” Lâm Phàm hỏi.

Đối với chuyện có biết hay không, hắn không thèm để ý, thậm chí cũng chẳng hề căng thẳng chút nào, nếu như biết thì biết thôi, có lúc nên đối mặt thì vẫn phải đối mặt.

“Không có, nhưng ta và A Phong cũng không quen biết người của

tường rào bên ngoài, ta sợ bọn hắn sẽ đoán được."

Chương Yên nghĩ đến những đội viên cũ của mình lúc trước.

Nàng không biết người quản lý của tường rào Lâm Nghi có phát hiện ra chuyện của nàng hay không, nhưng nàng khẳng định là sẽ biết, bởi vì nữ Giác Tỉnh Giả đã trị liệu cho Chu Duyệt kia, sao có thể quên dáng vẻ của Chu Duyệt được.

Lệnh truy nã vừa phát ra, nhất định không lừa được.

Lâm Phàm đứng dậy, nụ cười trên mặt rất thân thiện, "Không sao cả, sau này các ngươi cứ ở lại đây đi, yên tâm, ở tường rào Miếu Loan tuyệt đối an toàn, hơn nữa các ngươi nhất định sẽ gặp may mắn."

"Cảm ơn."

Chương Yên cảm tạ, nàng và A Phong đã không còn chỗ để đi, có thể ở lại tường rào Miếu Loan là hy vọng cuối cùng của bọn họ.

Sau khi Vương Đại Bảo dẫn bọn họ đi sắp xếp nơi ở.

Lâm Phàm nhìn về phía mọi người nói, "Các vị, bánh răng vận mệnh đã chuyển động, tường rào Miếu Loan chúng ra muốn phát triển khiêm tốn giống như trước kia, nhất định không được nữa, chuyện sau này cần phải làm rất nhiều, mảnh vỡ thần bí ta sẽ nghĩ cách lấy về, thuật thổ nạp cũng cần tiếp tục mở rộng."

Bọn người Lê Bạch vô cùng kích động, bọn hắn biết kết quả mà tường rào Thủ Đô nghiên cứu ra, tường rào mình đã có.

Về sau ai muốn trở thành Giác Tỉnh Giả, cũng là chuyện rất đơn gản.

Không có bất cứ độ khó nào.

Lão Chu siết chặt tay thành nắm đấm, vô cùng kích động, hắn ta biết năng lực thức tỉnh của mình ở tường rào Thủ Đô được xếp vào cấp độ SS, điều khiển kim loại, đây là một loại năng lực đáng sợ đến mức nào.

Thứ duy nhất hắn ta khuyết thiếu chính là tinh thần không đủ.

Nếu như có thể cố định tăng lên tinh thần.

Hắn ta khó có thể tưởng tượng được năng lực của mình sẽ kinh khủng đến mức độ nào.

Dường như đang nghĩ đến một vài chuyện tốt đẹp nào đó.

Lão Chu không nhịn được cười khà khà ra tiếng, ngay cả khóe miệng cũng nhếch lên vô cùng tà dị, sắp tạo thành một loại ký hiệu.

Lão Lê bên cạnh liếc lão Chu một cái, trong lòng thầm mắng, bệnh tâm thần.

“Lão Lê, có phải người đang mắng ta hay không?”

Lão Chu lập tức liếc nhìn Lê Bạch.

“Không có.”

Lê Bạch chẳng muốn để ý đến hắn ta.

“Không có là tốt nhất, lão Lê, thật không giấu giếm, có lẽ không bao lâu nữa, ngươi sẽ phát hiện, ta của bây giờ không thể nào so sánh được với ta của khi đó, tôn trọng có thể có được chút hữu nghị của ta.”

“…?”

Chương 476 - Nữ nhân này khá đó, ta có thể làm mấy lần. (2)

Lê Bạch không nhìn lão CHu, mà nói với Lâm Phàm, “Mảnh vỡ thần bí ở tỉnh chúng ta, ta cảm thấy không thích hợp lấy lắm, nếu như thật sự bị lấy đi, vậy rất dễ gây ra chú ý, cho nên ta đề nghị phải lấy mảnh vỡ ở tỉnh ngoài.”

“Đó là đương nhiên, tỉnh của chúng ta được người ta gọi là tỉnh Dưỡng Lão, dị thú ở đây yếu đến đáng thương, năng lượng trong mảnh vỡ cũng rất yếu ớt, muốn tìm đương nhiên phải tìm thứ tuyệt nhất, vấn đề này các ngươi không cần lo lắng, cứ giao cho ta là được.”

Trong đầu Lâm Phàm đã sớm có suy nghĩ, chỉ mấy ngày nay là hành động.

Lê Bạch vô cùng tin tưởng Lâm Phàm, biết hắn làm việc rất đáng tin, không hề lo lắng một chút nào, những lời này mà nói ra từ miệng lão Chu, tuyệt đối sẽ bị hắn ta ném ra sau gáy, ngay cả một dấu chấm câu cũng không tin.

Thời gian trôi qua rất nhanh, hai ba ngày đi qua.

Lúc này.

Bên ngoài tường rào Miếu Loan.

Lão Chu chắp tay kiểm tra tiến độ tường thành mới xây, giống như một vị lãnh đạo đang thị sát xưởng sản xuất bên dưới, đi đến nơi này, nhìn một chút, hài lòng gật đầu, rồi đi đến nơi khác, sờ lên, phủi tay, ừm một tiếng, tỏ vẻ hài lòng.

Tiếng xe chạy đến vang lên.

“Móa, lại tới?”

Đối với loại chuyện này, lão Chu có chút bó tay rồi.

Rất nhanh, xe dừng lại trước mặt lão Chu, một nam tử đeo kính râm bước xuống, không đợi lão Chu nói chuyện, đối phương đã chủ động lên tiếng.

“Chào ngươi, đừng căng thẳng, ta từ tỉnh ngoài phía bắc đến, đi qua nơi này muốn nghe ngóng một ít chuyện.” Nam tử tóc ngắn đeo kính râm đến trước mặt lão Chu, lấy từ trong người một bao thuốc lá, lấy ra hai cây, ngậm một cái, “Làm điếu thuốc?”

“Được.”

Lão Chu nhận lấy điếu thuốc, nam tử tóc ngắn đeo kính râm bật lửa, giúp hắn ta châm điếu thuốc.

Nam tử tóc ngắn đeo kính râm không nói gì, chỉ hít một hơi sâu, chậm rãi phun khói ra, “Lão ca, chỗ các ngươi bình thường có rất nhiều người sống sót lui tới phải không?”

Lão Chu cũng rít một hơi rồi nói, “Không nhiều, tường rào Miếu Loan của chúng ta chỉ là tường rào cỡ nhỏ, có ai đến đây được chứ.”

“Ha ha.” Nam tử tóc ngắn đeo kính râm cười nhẹ, sau đó móc từ trong túi ra một tấm hình, đồng thời còn có một viên huyết tinh cấp ba, không hỏi nhiều, trực tiếp nhét huyết tinh vào trong tay lão Chu, sau đó mới hỏi, “Ngươi có từng nhìn thấy nữ tử trên tấm hình này không?”

Lão Chu cười he he, ra vẻ đắc ý cất kỹ huyết tinh đi, sau đó cầm tấm hình, nhìn kỹ. “Nữ nhân này cũng đủ xinh đẹp đó, trong cái tận thế bây giờ, có thể nhìn ra được mấy người ra dáng quá khó khăn, nếu như xuất hiện ở trước mặt ta, ta phải làm đến mấy lần.”

Nam tử tóc ngắn đeo kính râm đánh giá vài lần, người 50-60 tuổi, lại có vẻ biến thái nhe vậy, nhưng mà đây cũng là chuyện rất bình thường.

“Lão ca, rốt cuộc là đã từng gặp hay chưa?”

Lão Chu vừa rồi mặt mũi còn rất hèn mọn, lập tức lắc đầu, “Chưa từng nhìn thấy.”

“Chắc chắn như vậy?”

Nam tử tóc ngắn đeo kính râm có chút nghi ngờ, trả lời quá dứt khoát, thật sự khiến người ta cảm thấy có vấn đề.

Lão Chu nói, “Mỗi ngày ta đều ở chỗ này giám sát, tới tới lui lui cũng chỉ những người này mà thôi, nếu như có nữ nhân không tệ như thế này đi ngang qua, ta nhất định sẽ quan tâm đặc biệt đến nàng, trực tiếp bắt đi làm chuyện sung sướng.”

Nam tử tóc ngắn đeo kính râm nhìn lão Chu, sao đó cất tấm hình lại vào trong túi, “Không sao.”

“Khoan đã, ngươi nói cho ta biết nữ nhân này rốt cuộc là ai? Lỡ như thật sự gặp được, ta bắt nàng lại, có cái gì tốt?” Lão Chu cười he he hỏi.

Nam tử tóc ngắn đeo kính râm cười cười, khẽ vỗ vai hắn ta một cái nói, “Nếu như ngươi gặp được thật, vậy đừng đánh rắn động cỏ, trực tiếp liên lạc với tường rào Lâm Nghi, đây là kênh vô tuyến điện của tường rào Lâm Nghi, nhớ kỹ, chố tốt rất lớn, lời to.”

“A, lợi ích to lớn.”

Lão Chu lộ ra vẻ mặt tham lam, ngay sau đó vội vàng nói, “Yên tâm, ta đã nhớ kỹ gương mặt của người trong ảnh chụp này, chỉ cần phát hiện tuyệt đối sẽ nói cho các ngươi biết.”

Sau khi nam tử tóc ngắn đeo kính râm rời đi.

Lão Chu còn vẫy vẫy tay chào tạm biệt.

Quả nhiên giống như Lâm Phàm nói, người của tường rào Lâm Nghi thật sự tìm đến nơi này, nhưng mà đối với người của tường rào Lâm Nghi mà nói, muốn tìm một người trong tận thế này, không thể nghi ngờ đó là đang mò kim đáy biển, độ khó cực cao.

Lúc này.

Nam tử tóc ngắn đeo kính râm ngồi trong xe.

“Người quản lý, đối phương nói chưa từng nhìn thấy.”

“Chắc chắn?”

“Chắc chắn, người này là kẻ già đời trong tận thế, số tuổi khá lớn, hèn mọn, ham mê nữ sắc, nhất là khi ta lấy huyết tinh ra, thần sắc trong mắt hắn tuyệt đối không phải là giả, Chương Yên và tên tiểu tử kia có lẽ cũng nghĩ chúng ta sẽ đến nơi này, cho nên đổi chỗ.”

“Ừm…”

Người quản lý của tường rào Lâm Nghi vô cùng khó chịu.

Hắn ta thật sự muốn tìm kiếm Chương Yên.

Nhưng nữ nhân này thật sự biết chạy, thuận theo phương hướng một đường đi đến, gặp phải dị thú đã rất phiền phức, tìm không thấy người lại càng buồn bực hơn, cũng không biết rốt cuộc chạy đến đâu.

Chỉ là muốn hắn ta từ bỏ, đó là chuyện không có khả năng.

“Tìm, tiếp tục tìm, cho dù như thế nào cũng phải tìm được người cho ta, ta đã thông báo cho người của tường rào Thủ Đô, chúng ta cần phải tìm ra được Chương Yên trước khi người của tường rào Thủ Đô đến đây.”

“Yên tâm, vừa rồi ta đã dựa vào kỹ thuật diễn tinh xảo của mình, thành công lừa gạt bọn hắn rồi, tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì.”

Chương 477 - Đuổi kịp hắn cho ta, ta muốn hắn chết.

Khi lão Chu báo cáo tình huống cho Lâm Phàm, đảm bảo son sắt nói.

Đùa gì chứ.

Kỹ thuật diễn vừa rồi phải nói là bùng nổ đó, nếu như không phải hắn ta biết mình không phải là người như vậy, chỉ sợ đã cho rằng mình là biến thái rồi.

“Đám chó hoang này tới cũng nhanh lắm.”

Lâm Phàm thật sự không ngờ, người của tường rào Lâm Nghi lại tìm đến nhanh như vậy.

Nhưng mà có thể không bị bại lộ thì không bại lộ.

Nhưng vào lúc này.

Ngô Đình vô cùng phẩn khởi bước đến, “Lâm ca, mọi thứ đều đã chuẩn bị xong rồi, khi nào thì chúng ta hành động?”

Nội dung trong bản bút ký đã được in ấn đóng tập, đã sớm hoàn thành đủ số lượng, mà đợt hành động thứ nhất bắt đầu như vậy, đối với người của tường rào Thủ Đô mà nói, bản bút ký có giá trị liên thành, nhưng đối với Lâm Phàm, thứ đồ chơi này nếu như không khuếch tán ra ngoài, vậy thì chẳng đáng một đồng nào.

“Bây giờ chúng ta hành động.” Lâm Phàm đứng dậy.

“Được.”

Ngô Đình xoa xoa đôi bàn tay, hai tay đã sớm chà xát đến đỏ bừng.

“Có thể dẫn theo ta không?” Lão Chu vô cùng tò mò với chuyện này.

Hắn ta cũng muốn gia nhập.

“Lão Chu, tường rào Miếu Loan này ai cũng có thể đi, chỉ có ngươi là không thể đi được, ngươi cứ ở trong tường rào chờ chúng ta trở về là được.” Lâm Phàm vỗ vai hắn ta, nói rất nghiêm túc.

Lão Chu thẳng sống lưng.

Cảm nhận được.

Hắn ta thật sự cảm nhận được một cảm giác được coi trọng, đó chính là tường rào Miếu Loan không thể thiếu hắn ta.

Ngẫm lại cũng đúng.

Chuyện to to nhỏ nhỏ thật sự quá nhiều, không có hắn ta thật sự không được.

Bên ngoài.

Bên trong máy bay trực thăng, Ngô Đình đã sớm chờ đợi ở trong phòng điều khiển, hắn ta giả vờ đứng lên, nếu muốn làm phi công, nhất định không thể thiếu được đồ kia, thứ đồ chơi kính râm này chính là quan trọng trong quan trọng, không có kính râm, cho dù thực lựa điêu luyện, cũng chỉ có thể phát huy được bảy phần là kinh thiên động địa rồi.

Ngô Đình lấy tấm gương ra, nghiêng trái ngó phải xem xét tạo hình

của bản thân, một lát sau, nhìn ra bên ngoài, nghĩ thầm sao Lâm ca còn chưa đến, đã được một khoảng thời gian rồi.

Khi đang suy nghĩ.

Lâm ca xuất hiện.

Ngô Đình cất kỹ tấm gương.

“Lâm ca, xuất phát chưa?”

“Xuất phát.”

Lâm Phàm đi tìm bạn nhỏ Tiểu Ái, hỏi thăm một vài chuyện, khi hắn ra ngoài làm việc, nhất định phải làm một chuyện, trước kia khi không có Tiểu Ái, tường rào Miếu Loan tạm thời không bị cuốn vào trong những chuyện lớn, tương đối an toàn.

Nhưng sau khi Tiểu Ái đến, trong khoảng thời gian này tường rào Miếu Loan cũng liên quan đến rất nhiều chuyện.

Chỉ có thể nói bạn nhỏ Tiểu Ái đến rất kịp thời.

Bây giờ chỉ cần hắn đi ra ngoài, nhất định sẽ hỏi Tiểu Ái, chỉ khi xác định không có chuyện gì bất trắc, hắn mới có thể rời đi.

Cạch cạch cạch!

Tiếng cánh quạt chuyển động vang lên, mặt đất cuốn lên bụi mù, có Ngô Đình điều khiển, máy bay trực thăng chậm rãi bay lên, bọn nhỏ đang học trong lớp cũng nghe thấy tiếng động, được lão sư cho phép, từng đứa nhỏ xông ra khỏi phòng học, ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời.

Oa…

ĐỐi với bọn nhỏ mà nói, từ sau khi tường rào có máy bay trực thăng, chuyện bọn hắn thích làm nhất là nhìn máy bay trực thăng bay lên.

Theo như lời lão sư nói, máy bay trực thăng này trước kia đều là đồ quân dụng, dân chúng tầm thường chỉ có thể nhìn thấy trên Internet mà thôi.

“Lâm ca, bay về phía nào?” Ngô Đình hỏi.

“Phía tây, đi về phía tây khuếch tán ra.”

Lâm Phàm từng nghĩ đến bay về phía bắc, nhưng bên đó có tường rào Thủ Đô, tạm thời còn chưa thích hợp, mà tường rào ở phía tây cũng rất nhiều, chờ khuếch tán xong ở phía tây rồi di chuyển qua phía nam.

“Vậy đi, ngồi vững, phi công Ngô Đình của tường rào Miếu Loan xin mời xuất chiến, cất cánh…” Ngô Đình điều khiển, máy bay trực thăng bay lượn trên bầu trời, trực tiếp vẫy đuôi trên không trung, bay về phía tây.

Lâm Phàm cười cười, không nói gì, chỉ mở cái rương trước mặt, bên trong chất đầy tư liệu đã sao chép, số lượng rất nhiều, những nội dung này đều đã được tổng kết lại, loại bỏ những cái dư thừa đi, những thứ giữ lại đều là tinh hoa.

Không biết bao lâu.

“Lâm ca, phía trước chính là tường rào Linh Bích.” Ngô Đình nhắc nhở.

“Bay phía trên đó, độ cao đừng thấp qua.”

“Đã rõ.”

Tường rào Linh Bích là tường rào cỡ nhỏ, vị trí cũng khá tốt, bởi vì nằm gần tỉnh Dưỡng Lão, cấp bậc dị thú gặp phải cũng không cao, hơn nữa xung quanh còn có tường rào khác, hình thành khu vực an toàn tự nhiên, ít khi bị dị thú công kích.

Lúc này, người sống sót đang sinh sốt trong tường rào Linh Bích, giống như thường ngày nỗ lực sinh sống, có Liệp Sát giả đang tổ chức người ra ngoài săn giết dị thú, cũng có người sống sót như cái xác không hồn máy móc làm việc, chỉ là trong mắt bọn hắn mờ mịt tối tăm, không có bất cứ ước mơ gì về tương lai.

Đột nhiên.

Tiếng cánh quạt máy bay trực thăng vang lên.

Khiến tất cả mọi người kinh hãi ngẩng đầu.

Bọn hắn không biết đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại có máy bay trực thăng xuất hiện, dù sao thì tường rào Linh Bích bọn họ không có loại phương tiện giao thông cao cấp như máy bay trực thăng này.

Người quản lý của tường rào Linh Bích cũng bị kinh động, vội vã ra

ngoài, lông mày nhíu chặt, không biết tình huống như thế nào, sao lại có máy bay trực thăng xuất hiện trên không bọn hắn.

“Người quản lý, có cần…”

“Đừng nóng vội, xem tình hình.”

“Đã rõ.”

Đối với cuộc sống trong tận thế của bọn hắn, có lúc khi có tình huống xảy ra, bọn hắn sẽ giống như chim sợ cành cong, vô cùng cảnh giác với bất cứ chuyện gì, nếu không ai cũng không biết sẽ có tai nạn hỏng bét gì xảy ra.

Chương 478 - Đuổi kịp hắn cho ta, ta muốn hắn chết. (2)

Lập tức, trên bầu trời dường như có thứ gì đó bay xuống.

Tất cả mọi người đều khó hiểu, không biết đây rốt cuộc là thứ gì, rất nhanh, đã có một lượng lớn đồ rơi xuống, vừa rơi xuống, xung quanh không có một người nào dám nhúc nhích, chứ đừng nói là nhặt lên xem nó là cái gì.

Nhưng rất nhanh, có người sống sót to gan nhặt sổ trên mặt đất lên xem.

Trên bìa có chữ viết, đọc thành tiếng.

“Làm thế nào để dẫn dắt năng lượng bên trong huyết tinh để tăng cường tinh thần.”

Khi đọc ra.

Ngược lại cũng không có phản ứng gì.

Nhưng rất nhanh, sắc mặt người sống sót này đột nhiên thay đổi, xem tỉ mỉ lại, ngẩng đầu nhìn xung quanh, chỉ thấy những người xung quanh đang nhìn về phía hắn ta, hắn ta chỉ vào cái sổ trong tay.

“Nội dung trong quyển sổ này hình như là dạy chúng ta làm thế nào để chuyển hóa năng lượng bên trong huyết tinh để tăng cường tinh thần…”

Sau khi hắn ta nói xong, đứng ngây người ở đó.

Đám người xung quanh đều thay đổi sắc mặt, từ mặt không biểu tình dần dần trợn tròn mắt.

TRong đám người có người nói thầm.

“Ý vậy có nghĩa là… Sau này sử dụng cách này, người người đều có thể trở thành Giác Tỉnh Giả sao…”

Sau khi hắn ta thốt lên.

Đám người vừa rồi còn bình tĩnh, chỉ nháy mắt đã như ong vỡ tổ.

“Mẹ nó…”

Bọn hắn điên cuồng cướp mấy quyển sổ đang tán loạn trên mặt đất.

“Ta, là của ta.”

“Móa, đừng có cướp của ta, xung quanh nhiều như thế, lấy cái khác đi.”

“Cũng đúng nhỉ.”

Tường rào Linh Bích cũng có phân chia tường trong tường ngoài, tường trong cướp đoạt rất kịch liệt, đám người sống sót ở tường ngoài kia, sau khi nhặt sổ lên, còn chưa kịp phản ứng, đã bị Giác Tỉnh Giả và Liệp Sát giả từ tường rào lao ra cướp mất.

Mà có người sống sót bình thường, nghĩ đến chuyện thay đổi vận mệnh, len lén giấu sổ ở trong người.

Bọn hắn biết, thứ có thể khiến Giác Tỉnh Giả và Liệp Sát giả điên cuồng cướp đoạt, nhất định là đồ tốt.

Lúc này người quản lý của tường rào Linh Bích cầm quyển sổ trong tay, sắc mặt liên tục thay đổi, vô cùng chấn kinh, rốt cuộc là do ai phát tán ra?

Thứ này vừa ra, sẽ có sự thay đổi.

Thực lực tổng hợp của nhân loại sẽ đột nhiên tăng mạnh, mà giai cấp giữa nhân loại cũng sẽ xuất hiện thay đổi.

Lúc này, máy bay trực thăng trên tường rào cũng di chuyển, không hề dừng lại mà bay về phía xa.

Người quản lý tường rào Linh Bích muốn xem một chút người trong máy bay rốt cuộc là ai, nhưng lý trí nói cho hắn ta biết, chuyện này vẫn đừng nên nghe ngóng thì hơn.

“Người quản lý, có cần thu sạch những thứ này lại nộp lên không?” Một vị Giác Tỉnh giả hỏi.

“Không cần, đối phương đang cố ý phát tán, ngươi cũng đã nhìn thấy, số lượng rất nhiều, không thể nào giấu được.”

Người quản lý tường rào Linh Bích nhanh chóng xem xét hết nội dung bên trong.

Máu của hắn ta cũng đang sôi trào.

Hắn ta là Liệp Sát giả cấp sáu, thực lực đương nhiên không tệ, nhưng từ đầu đến cuối không thể trở thành Giác Tỉnh Giả là chuyện duy nhất khiến hắn ta đau đớn.

Bây giờ cái sổ này xuất hiện, vậy thì cơ hội hắn ta trở thành Giác Tỉnh Giả đã đến.

Chỉ là trong này có nhắc đến mảnh vỡ, đây cũng không phải là thứ hắn ta có thể tưởng tượng.

Nhưng sổ cũng đưa ra một cách, đó là đến chỗ vị trí của mảnh vỡ, trong phạm vi bao phủ năng lượng mảnh vỡ hấp thu huyết tinh cũng có tác dụng.

Cái này đã cho rất nhiều người cơ hội.

“Lâm ca, ngươi nói người quản lý của tường rào kia có thu hết đống sổ đó lại không?” Ngô Đình hỏi.

“Thu lại làm gì?”

“Chính là không cho bọn hắn biết cách, trực tiếp do người quản lý nắm giữ.”

“Ha ha, đừng suy nghĩ nhiều, khi chúng ta rải đống sổ này đến mỗi một nơi khác nhau, thì đã không thể nào giấu giếm được nữa, tất cả mọi người đều sẽ biết cách tăng tinh thần lên.”

Lâm Phàm còn đang tưởng tượng, nếu như tường rào Thủ Đô biết tác phẩm tâm huyết bọn hắn xem như trân bảo giữ gìn, bị phát tán ra khắp nơi, không biết có nôn ra máu hay không.

Nhưng mà Trần giáo sư đã chết có thể yên tâm.

Tâm huyết của bọn hắn không bị ai khống chế, mà là để tạo phúc cho tất cả mọi người.

“Lâm ca nói rất đúng.”

Ngô Đình lái máy bay, tiếp tục di chuyển, bọn hắn đã đi ngang qua rất nhiều tường rào, dù sao thì chính là bay trên không tường rào, tung một lượng lớn sổ ra, còn về chuyện bọn hắn phân chia như thế nào, đó là chuyện của bọn hắn.

Lúc này.

Người quản lý của tường rào Hợp Phì là một vị trung niên mập mạo, hình thể của hắn ta rất mập, nói là có hình quả cầu cũng không đủ, nhưng đống thịt mỡ này cũng không hề vướng víu, mà là đòn sát thủ của hắn ta, cũng có liên quan rất lớn đến năng lực mà hắn ta thức tỉnh.

“Thứ này…”

Hắn ta nhìn quyển sổ trong tay, giống như nghĩ đến cái gì đó, vội vàng rời đi, đến phòng liên lạc, nhưng mà khi liên lạc, hắn ta nhanh chóng nhìn hết nội dung trong sổ một lần.

Từ ban đầu kinh ngạc đến sau đó là thì ra là thế, sau đó từ vui sướng đến phấn khởi, cảm thấy con đường tương lai càng thêm rộng mở.

Phòng liên lựa của tường rào Thủ Đô.

“Alo, nơi này là phòng liên lạc của tường rào Thủ Đô, có việc thì nói.”

“Ta là người quản lý của tường rào Hợp Phì, xin mời tộc trưởng Mạc gia đến nghe, ta có chuyện quan trọng cần báo cáo.”

Đối phương cũng không nói, ngươi có chuyện gì thì trực tiếp nói, trực tiếp đi tìm tộc trưởng Mạc gia, ngươi cho rằng ngươi là ai chứ?

“Chờ một lát.”

Khi hắn ta nói ra mình là người quản lý của tường rào Hợp Phì, nhân viên liên lạc của tường rào Thủ Đô đã biết tầm quan trọng của chuyện này, bởi vì những tường rào có liên quan đến ba đại gia tộc của tường rào Thủ Đô, bọn hắn đều biết đến.

Chương 479 - Đuổi kịp hắn cho ta, ta muốn hắn chết. (3)

Rất nhanh.

Một giọng nói già nua vang lên.

“Có chuyện gì?”

“Tộc trưởng Mạc, xảy ra chuyện lớn rồi, vừa rồi có một chiếc máy bay trực thăng xuất hiện trên không tường rào chúng ta, phát tán rất nhiều sổ nhỏ, nội dung bên trong sổ có liên quan đến cách làm thế nào sử dụng năng lượng trong huyết tinh để tăng cường tinh thần.”

“Cái gì?” Tộc trưởng Mạc gia nghe thấy vậy, giọng điệu đột nhiên cao lên, “Thu thập hết đống sổ đó lại cho ta, không cho phép bất cứ kẻ nào giữ lại, ai dám giữ thì giết cho ta, bây giờ ta lập tức phái người đến. Còn nữa, ngươi có biết máy bay đi đâu không?”

“Không, không biết.”

“Không biết thì cho người đuổi theo, cho dù như thế nào cũng phải đuổi kịp hắn cho ta, nếu không thì chết đi.”

“Vâng.”

Cắt đứt liên lạc.

Vị trung niên mập mạp này có thể nghe ra được lửa giận của tộc trưởng Mạc gia lớn đến mức nào, hắn ta có thể trở thành người quản lý của tường rào Hợp Phì cũng là dựa vào Mạc gia nâng đỡ, tuy rằng nhìn giống như một con rối, nhưng con rối này làm rất thoải mái.

Bình thường không ai quản đến hắn ta, hơn nữa Mạc gia bên kia còn thỉnh thoảng đưa huyết tinh cho hắn ta, để hắn ta tăng thực lực lên.

Cho nên khi đối mặt với Mạc gia, biểu hiển của hắn ta vô cùng hèn mọn, nhưng không quan trọng, chỉ là hèn mọn trong thời gian ngắn mà thoi.

Chỉ là bây giờ…

Vị trung niên mập mạp này vội vàng rời khỏi phòng liên lạc, dẫn theo một nhóm Giác Tỉnh Giả, rời khỏi tường rào, nhanh chóng đuổi theo hướng máy bay trực thăng đã rời đi.

Tuy rằng máy bay rất nhanh.

Nhưng lộ tuyến đại khái vẫn cố định, không có gì thay đổi.

Theo phương hướng này đuổi theo, chắc chắn không thành vấn đề.

Trên không trung.

Máy bay bay lượn.

“Đi tới tường rào cuối cùng rồi kết thúc, chúng ta trở về, ngày mai tiếp tục.” Lâm Phàm nhìn sổ trong rương một chút, số lượng không nhiều lắm, chỉ có thể đủ cho một cái tường rào.

“Ừm, đã biết.” Ngô Đình tra xét địa đồ, xác định phương hướng của tường rào tiếp theo, nhanh chóng bay đến đó.

Lúc này.

Tường rào Thủ Đô.

Tộc trưởng Mạc gia lập tức gọi tộc trưởng hai gia tộc khác đến, khi thông báo chuyện này cho bọn hắn, sắc mặt bọn hắn lập tức khó coi đến cực hạn.

Đây là tâm huyết của bọn hắn.

Cũng là căn nguyên giúp bọn hắn có thể khống chế mọi thứ.

Bây giờ lại bị người khác khuếch tán ra ngoài không chút kiêng kỵ như vậy, đó là chuyện bọn hắn không thể nào tha thứ được.

“Chỉ có tường rào Hợp Phì lấy được sao?”

“Không biết, nhưng có thể không chỉ là tường rào Hợp Phì.”

“Mẹ nó, tuyệt đối không thể để cho thứ này khuếch tán ra, ta đề nghị trực tiếp diệt tường rào Hợp Phì đi, diệt hết tất cả những người đã biết chuyện.”

Tộc trưởng Mạc gia nhìn về phía đối phương, “Ngươi cho rằng hữu dụng sao? Trừ khi ngươi diệt hết mọi tường rào.”

Sau khi hắn ta nói lời này.

Hai tộc trưởng Trần gia và Vương gia đều im lặng.

Đối với bọn hắn mà nói, chuyện này bọn hắn không thể nào chấp nhận được.

Tộc trưởng Mạc gia nói, “Vận dụng cơ cấu phán quyết, tìm ra người đã phát tán, không giết chết hắn thì khó có thể xả mối hận trong lòng.”

Giờ phút này.

Tường rào Thủ Đô đã chân chính bắt đầu hành động.

Một lượng lớn cao thủ của cơ cấu phán quyết tuôn ra khỏi tường rào Thủ Đô, đi về phía nam.

Sổ xuất hiện ở phía nam.

Vậy người khuếch tán nhất định là ở nơi đó.

Tuy rằng không biết là ai, nhưng cũng không sao cả, chỉ cần hắn còn muốn phát tán ra, thì nhất định có thể tìm được.

Máy bay trực thăng tùy ý bay lượn trên không trung.

Đột nhiên.

Có tiếng xé gió vang lên.

Lâm Phàm đang ở trong máy bay, cầm chắc khung cửa máy bay nhìn lại, chỉ thấy có một tảng đá lớn bị ném mạnh đến, nếu như không ra tay ngăn cản, kết quả sau cùng chính là máy bay bị hủy, người phải nhảy ra ngoài, từ đó xảy ra chuyện lúng túng.

“Mẹ nó.” Lâm Phàm nhíu mày, giơ tay lên, đầu ngón tay bắn ra, một luồng khí kình cực mạnh bộc phát, cách không đánh nát cự thạch đang bay đến.

“Lâm ca, tình huống như thế nào? Đối phương có ý gì vậy?”

Ngô Đình nghe được động tĩnh, đương nhiên nhìn thấy cự thạch, không cần nghĩ cũng biết là cố ý, chỉ là bọn hắn vẫn luôn bay lượn trên không trung, không hề tiếp xúc gần với người nào, thậm chí còn đang làm chuyện tốt, cứ như vậy bị nhằm vào, cho dù là ai cũng sẽ không dễ chịu.

“Ý ở ngoài mặt, chính là muốn đánh chúng ta rơi xuống.”

Lâm Phàm nhìn xuống bên dưới, tầm mười bóng người đang di chuyển như báo săn, tốc độ rất nhanh, mà trong đó có một người hình như còn định cầm một tảng đá lớn, ném mạnh lên, nhìn tình huống này, không đánh rơi bọn hắn thì sẽ không bỏ qua đâu.

Tại sao bọn hắn phải làm như vậy?

Khả năng chỉ có một.

Đó chính là bọn hắn là người của tường rào Thủ Đô.

Nghĩ đến đây.

“Ngô Đình, ngươi chờ ta một lát, ta đi xuống một chuyến, rất nhanh là xong.”

“Được rồi, Lâm ca.”

Theo Ngô Đình, bọn người kia sắp thảm rồi.

Lâm Phàm nhảy xuống, trực tiếp từ trên máy bay nhảy xuống, thân thể khi rơi xuống, cảm nhận được lực cản không khí, có một loại sảng khoái không nói thành lời, phịch một tiếng, rơi xuống đất, eo lưng thẳng tắp, cao ngạo nhìn chằm chằm mười bóng người xa lạ đang lao đến.

Người quản lý của tường rào Hợp Phì lúc trước đang suy nghĩ làm thế nào để đánh rơi máy bay trực thăng, bây giờ nhìn thấy đối phương chủ động nhảy xuống, hai mắt lập tức sáng lên, ngay cả bước chân cũng tăng nhanh mấy phần.

“Đừng nóng vội, chạy chậm chút, ta ở đây chờ các ngươi, sẽ không đi.”

Lâm Phàm liếc mắt nhìn thấy nam tử có hình thể mập mạp, thật béo tốt, khi chạy thịt mỡ trên người rung lên, giống như bên trong có thủy triều, từng bước chân từng đợt cuồn cuộn.

Chương 480 - Hắn nói rất đúng...

Cũng không biết đám gia hỏa kia rốt cuộc nghĩ như thế nào.

Là đang bán mạng cho tường rào Thủ Đô sao?

Ừm, ngẫm lại cũng có thể đó.

Nếu như không phải bán mạng cho tường rào Thủ Đô, trừ khi bị thần kinh, nếu không sẽ không có ai làm chuyện này.

Rất nhanh.

Bọn hắn xuất hiện trước mặt Lâm Phàm.

Người quản lý tường rào Hợp Phì nhìn chằm chằm Lâm Phàm, “Tiểu tử, rốt cuộc ngươi là ai?”

Mà đám người đi theo sau hắn ta cũng nhìn chằm chằm Lâm Phàm, nội dung bên trong sổ bọn hắn đều đã xem, cũng khiến bọn hắn nhiệt

huyết sôi trào, hận không thể thí nghiệm ngay lập tức, nhưng đáng tiếc tạm thời không có cơ hội.

“Ngươi đừng quản ta là ai, các ngươi có thể đi đến chỗ ta, ta nghĩ các ngươi chắc hẳn là người của tường rào Hợp Phì nhỉ.”

Lâm Phàm nghĩ đến lộ tuyến phát tán sổ vừa rồi, trước đó vừa hay chính là tường rào Hợp Phì, hơn nữa trong số tường rào hắn phát tán, là tường rào cỡ lớn duy nhất, trong đó đương nhiên cường giả đông đảo.

Nếu là tường rào khác, thật sự không có can đảm quang minh chính đại đuổi theo hắn như vậy.

“Không sai, ta là người quản lý của tường rào Hợp Phì, Liêu Kiệt.”

Liêu Kiệt không dám vi phạm mệnh lệnh của tường rào Thủ Đô, cho dù như thế nào cũng phải bắt đối phương lại, sau đó chờ người của tường rào Thủ Đô đến.

“Các ngươi có nhìn qua nội dung trong sổ chưa?” Lâm Phàm cười hỏi.

“Im miệng, nội dung trong sổ chúng ta chưa hề nhìn thấy.”

Liêu Kiệt tức giận quát lớn, đối với nội dung trong sổ hắn ta chỉ muốn ngậm chặt miệng không nói đến, đồng thời cũng suy nghĩ, rốt cuộc đối phương có lai lịch như thế nào, thế mà lấy được vật quan trọng như vậy từ tường rào Thủ Đô.

Hắn ta đương nhiên biết đến lệnh truy nã mà khoảng thời gian trước tường rào Thủ Đô đã phát ra.

Có thứ quan trọng bị mất.

Người trộm là nữ tử.

Không thể không nói, mẹ nó đúng là gan to bằng trời, trộm đồ của ai không trộm, lại trộm của tường rào Thủ Đô, đây rốt cuộc là mọc mấy cái đầu, làm ra chuyện như vậy, đúng là không muốn sống nữa mà.

Đám người sống sót đứng bên cạnh Liêu Kiệt, đều im lặng không nói, nội dung trong sổ bọn hắn đã xem.

Rất kinh ngạc, rất chấn động, thậm chí còn vô cùng nôn nóng.

“Được rồi, đừng nói với ta những chuyện này nữa, xem thì cứ xem

đi, nếu đã xem rồi, các ngươi chắc hẳn cũng biết thứ này có nghĩa là gì, có nghĩa là sau này Giác Tỉnh Giả không còn là tồn tại hiếm có nữa, mà cho dù là Giác Tỉnh Giả, cũng có thể không ngừng tăng cường tinh thần, từ đó mạnh hơn, ngươi phải biết điều đó có nghĩa là gì."

Lâm Phàm quan sát vẻ mặt bọn hắn, vẻ mặt những người này nhìn thì có vẻ không có gì, nhưng thật ra ánh mắt họ đang lóe lên.

Liêu Kiệt đương nhiên biết cái này có ý nghĩa thế nào.

Nhưng cái này tạm thời không liên quan gì đến hắn ta.

Lâm Phàm nói tiếp. "Tường rào Thủ Đô coi trọng cái này như thế, các ngươi cho rằng mình thật sự sẽ không có chuyện gì sao?"

"Có ý gì?"

Liêu Kiệt đột nhiên có dự cảm không tốt.

Lâm Phàm nói, "Tường rào Hợp Phì các ngươi là nơi đầu tiên mà ta phát tán, không ngờ vừa phát tán xong, các ngươi đã đuổi theo, càng không ngờ tường rào Hợp Phì các ngươi lại có quan hệ với tường rào Thủ Đô, nhưng nếu như chờ người của tường rào Thủ Đô đến, các ngươi cho rằng các ngươi còn mạng mà sống sao?"

Trải qua trăm vạn thử luyện.

Khi hắn nói dối, mặt không đỏ, tim không đập, thậm chí ngay cả mí mắt cũng không nháy một cái.

Phương châm chính là không hề dao động, bình tĩnh như mặt nước phẳng lặng.

"Ngươi…"

Sắc mặt Liêu Kiệt thay đổi, chỉ vào Lâm Phàm, sửng sốt nửa ngày cũng không nói thành lời.

Không phải hắn ta tức giận, mà gia hỏa này nói rất đúng.

Tuy rằng hắn ta không sinh sống ở tường rào Thủ Đô, nhưng cũng hiểu rõ tình huống nơi đó như lòng bàn tay, nói thật, đối với những người kia mà nói, người sống bên ngoài tường rào là thứ gì chứ.

Ngay cả đồ vật cũng không tính.

Khi ảnh hưởng đến lợi ích của bọn hắn, nên giết sẽ giết, không hề nương tay chút nào, cho dù Liêu Kiệt hắn ta là tay chân trung thành mà tường rào Thủ Đô nuôi, cũng sẽ như vậy.

Lâm Phàm lại chỉ đám người bên cạnh Liêu Kiệt nói, "Các ngươi còn ngây ngốc gì nữa? Các ngươi có biết hay không cũng chỉ vì hắn, chính vì người quản lý của các ngươi muốn nịnh nọt tường rào Thủ Đô, trực tiếp chặt đứt cơ hội mạnh lên của các ngươi, thậm chí còn mang đến tai họa ngập đầu cho các ngươi, đợi người của tường rào Thủ Đô đến, biết các ngươi đã đọc qua nội dung trong sổ, cho dù các ngươi chưa hề xem, tường rào Thủ Đô cũng sẽ vì bảo mật tuyệt đối, các ngươi cho rằng bọn họ sẽ giữ các ngươi lại sao?"

Sau khi hắn nói lời này ra.

Những người đi theo Liêu Kiệt rõ ràng đều dao động.

Ánh mắt bọn hắn cho thấy, bọn hắn đã bắt đầu suy nghĩ miên man.

Bọn hắn nhìn nhau.

Tuy không nói ra lời, nhưng vô thanh thắng hữu thanh.

"Các ngươi còn ngây người ra đó làm gì? Bắt hắn lại cho ta." Liêu Kiệt tức giận quát.

Chỉ là đáng tiếc… Không có người nào để ý đến hắn ta.

Lâm Phàm nói, "Ngươi thân là người quản lý của bọn hắn, lại không nghĩ đến chuyện làm thế nào để người của mình sống tốt hơn, ngược lại đẩy bọn hắn vào đường chết, tự ngươi nói một chút, người của tường rào Thủ Đô có thể nào giữ lại tính mạng của bọn hắn hay không, thậm chí cho dù là tính mạng của ngươi chỉ sợ cũng khó giữ được nhỉ."

Đối phó với bọn hắn cần ra tay sao?

KHông cần.

Chỉ cần nói thật tình hình ra là được.

Hôm nay hắn không cầm theo Lôi Kiếp, còn che mặt, muốn nhớ rõ hắn là chuyện không có khả năng, không có bất cứ điểm nổi bật nào cả.

Chương 481 - Hắn nói rất đúng… (2)

Ánh mắt Liêu Kiệt thay đổi, thân thể mập mạp đang run rẩy, đối với hắn ta mà nói, lời của kẻ trước mắt này đều đúng, hoàn toàn chính xác, hắn ta cảm thấy những người của tường rào Thủ Đô không thể nào bỏ qua người trong tường rào hắn ta, chỉ là hắn ta cũng đang đánh cược bản thân mình sẽ không có việc gì mà thôi.

Có lúc, có một số việc chỉ là do mình tự lừa mình dối người, cho rằng không có việc gì, nhưng thật ra ở sâu trong lòng đã biết rõ kết quả sẽ như thế nào.

Trong mắt Lâm Phàm, Liêu Kiệt không còn tức giận giống như lúc trước, mà đã dần dần bình tĩnh lại, trong ánh mắt rũ xuống kia hiện lên sự giãy dụa suy tư, hắn biết Liêu Kiệt đang suy tính chuyện sau đó.

“Ngươi rốt cuộc là ai?” Liêu Kiệt hỏi.

“Ta là ai không quan trọng, quan trọng là hành vi của ngươi đã mang lại tai nạn hủy diệt cho tường rào Hợp Phì.” Lâm Phàm nói

Lúc trước Lâm Phàm nói cho bọn hắn, tường rào Hợp Phì là nơi đầu tiên hắn phát tán ra, cũng đã dọa Liêu Kiệt sợ hãi.

Nếu như số lượng tường rào rất nhiều.

Người của tường rào Thủ Đô biết cũng không thể nào ngăn cản được, chỉ có thể phát tiết sự phẫn nộ trên người đối phương, nhưng bây giờ, tường rào Thủ Đô vì muốn ngăn cản sự khuếch tán của sổ này, tuyệt đối sẽ giết chết mọi người trong tường rào Hợp Phì hắn ta.

Đó là chuyện tất nhiên.

Chuyện này tường rào Thủ Đô có thể làm được.

“Không được, tuyệt đối không được, cho dù như thế nào cũng phải bắt ngươi lại, lên cho ta, bắt hắn lại cho ta.” Liêu Kiệt nghĩ nghĩ, cuối cùng tức giận gào thét, hắn ta biết đối phương nói rất có lý, nhưng bây giờ hắn ta hoàn toàn không muốn nghĩ nhiều như vậy.

Bắt đối phương lại.

Còn về chuyện sau đó như thế nào, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Hả?

Liêu Kiệt nhìn về phía đám người bên cạnh.

“Các ngươi còn ngây ngốc ra đó làm gì?”

“Lên cho ta.”

Thấy bọn họ không hề động đậy, Liêu Kiệt lại càng tức giận nôn nóng hô hào.

“Đừng hô nữa, ta nghĩ bọn hắn sẽ không giúp ngươi ra tay đối phó với ta đâu.” Lâm Phàm nhẹ nhàng nói, sau đó trước ánh mắt vô cùng âm trầm của Liêu Kiệt, hắn nhìn về phía đám người, “Các ngươi nên lựa chọn vận mệnh của mình một lần nữa, nội dung trong sổ có thể giúp các ngươi không bị bất cứ giới hạn nào mà mạnh lên, nhưng ở lại bên cạnh hắn, sẽ chỉ tăng tốc độ tử vong của các ngươi thôi.”

“Đi thôi, cầm theo sổ đi về phía tương lai, hy vọng phản công của nhân loại đang nằm trong tay các ngươi, nếu các ngươi còn ở lại nơi này, vậy thì các ngươi sẽ không có tương lai.”

Lâm Phàm không muốn giết đám gia hỏa đuổi theo này.

Người sống sót trong tận thế quá ít.

Cường giả lại càng ít.

Giữ lại bọn hắn còn có thể cống hiến cho việc đối kháng dị thú.

Đồng thời, bọn hắn cũng không hề làm ra chuyện phát rồ nào, thậm chí là đối địch với hắn, cho nên hắn tình nguyện cho bọn hắn cơ hội.

Có người động, bước chân đối phương lui về sau một bước.

Nhìn thì có vẻ người này chỉ lùi lại một bước nhỏ.

Nhưng một bước này tựa như bản thân đang ở bên vực sâu, một bước là ĐỊa Ngục, một bước là Thiên Đường, mà hắn ta lựa chọn Thiên Đường, không phải là một bước rơi vào vực sâu vô tận.

“Ngươi làm gì?” Liêu Kiệt nhìn về phía người đã lui bước kia.

Cái này gọi là cái gì nhỉ?

Lâm trận bỏ chạy.

Khiếp đảm trước khi chiến đấu, cái này ở thời cổ đại chính là tội phải chém đầu.

“Người quản lý, hắn nói rất đúng, đợi đến khi người của tường rào

Thủ Đô đến, chúng ta sẽ chết, bây giờ có sự lựa chọn, chúng ta nên suy nghĩ vì bản thân mình, ta không muốn trở thành thịt cá trên thớt bị bọn hắn tùy ý nắn bóp, vận mệnh không nằm trong tay chính mình, ta đi, thế giới rất lớn, có nơi cho ta, tường rào Hợp Phì ta sẽ không quay về nữa."

Nói xong, hắn lại lui về sau mấy bước, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm, "Mặc dù ta không biết ngươi là ai, nhưng ta biết, hành vi phát tán sổ của ngươi là đúng, chỉ khi người sống không ngừng mạnh lên, tương lai mới có hy vọng, cảm ơn."

Lâm Phàm mỉm cười nói, "Ngươi có thể hiểu rõ là tốt rồi, đi thôi, tìm kiếm con đường tương lai của mình đi, ngươi là Giác Tỉnh giả, chắc hắn sẽ trở thành trụ cột vững chắc trong tận thế, chứ không phải núp trong một góc nào đó, bán mạng cho người khác."

Nam tử gật đầu, nhìn Liêu Kiệt một chút, sau đó nhìn về phía đám người, quay người đi, tốc độ cực nhanh, dường như chạy chậm mà rời đi.

"Khốn khiếp…" Liêu Kiệt tức giận mắng, "Đáng chết…"

Hắn ta phát hiện vẻ mặt của những người xung quanh đều thay đổi.

Trong lòng dao động.

Hắn ta biết không thể tiếp tục để đối phương lải nhải được nữa, nhất định phải quả quyết ra tay, mới có thể ổn định tình hình, chỉ là không đợi hắn ta ra tay, đám người lúc trước không có chủ ý gì, đều mở miệng.

"Người quản lý, hắn nói rất có lý, chúng ta còn đợi nữa chỉ là đang chờ chết mà thôi, cho dù bắt được hắn, cũng sẽ chỉ là lần bán mạng cuối cùng vì tường rào Thủ Đô trước khi chết mà thôi."

"Ta cũng không muốn mình chết không rõ ràng như vậy, nếu như trên con đường mạnh lên bị dị thú giết chết, ta cũng nhận, nhưng nếu như bởi vì chúng ta biết đến thứ không nên biết, lại bị tường rào Thủ Đô xử lý, ta cũng không cam tâm."

"Ta rời khỏi tường rào Hợp Phì."

"Ta cũng rời khỏi."

Lập tức từng người sống sót đều lui lại phía sau, tạo thành khoảng cách với Liêu Kiệt, ý rất rõ ràng.

“Ngươi… Các ngươi.” Liêu Kiệt giơ tay lên, run rẩy chỉ vào bọn hắn, bởi vì quá tức giận, cho dù không làm gì, thịt mỡ trên người cũng rung lên.

Chương 482 - Hắn nói rất đúng… (3)

“Nếu như các ngươi không có việc gì thì đi đi, chuyện tiếp theo là của ta và hắn.” Lâm Phàm nói.

Đám người sống sót của tường rào này sau khi quyết định xong thì không nghĩ đến chuyện quay đầu, liếc nhìn nhau rồi nhanh chóng rời đi, đi rất quả quyết, không có người nào do dự.

Bọn hắn có được sổ, đã biết cách mạnh lên mới nhất.

Cũng không cần phải tiếp tục ở lại chỗ này.

Hơn nữa bọn hắn cũng biết, tiếp tục ở lại đây kết quả sau cùng chỉ có một con đường chết, đã như vậy, cần gì mà phải do dự, nhất định phải nhanh chóng rời đi, cần nhất chính là tốc độ.

“Móa…”

Liêu Kiệt tức giận mắng, chỉ là hắn ta cũng bất lực, hoàn toàn không cản được.

Một lát sau, hiện trường chỉ còn lại Liêu Kiệt và Lâm Phàm.

Cho dù mọi chuyện đã rõ, ý nghĩ của Liêu Kiệt cũng không thay đổi, hắn ta là người quản lý của tường rào Hợp Phì, chạy thì không thể chạy thoát, hơn nữa hắn ta cũng đang đánh cược, chờ hắn ta bắt được Lâm Phàm rồi, cho dù người của tường rào Thủ Đô muốn xử lý tất cả người trong tường rào, cũng sẽ không xử lý hắn ta.

Hắn ta cảm thấy có lẽ mình vẫn có chút quan trọng.

“Ngươi làm như vậy, không sợ tường rào Thủ Đô sao?” Liêu Kiệt cảm thấy kẻ trước mắt này chính là kẻ điên, người người đều e ngại tường rào Thủ Đô, nhưng ai có thể nghĩ đến tên này không những không sợ, còn chủ động đi ị trên đầu tường rào Thủ Đô

Hành vi này quả thật là đang đi tìm đường chết.

“Làm cũng đã làm rồi, ngươi nói với ta sợ hay không làm gì, không cần nói đến những thứ này nữa, nói thật với ngươi một câu, tường rào Hợp Phì các ngươi cũng không phải nơi đầu tiên ta phát tán ra, ta

đã phát tán ở rất nhiều nơi, bí mật của tường rào Thủ Đô chắc chắn không thể giữ được." Lâm Phàm nói.

Nghe thấy vậy, Liêu Kiệt chẳng những không tức giận.

Ngược lại trong lòng còn vui mừng.

Giống như thở phào một hơi.

Lúc trước hắn ta sợ nhất chính là tường rào Hợp Phì là nơi đầu tiên phát tán, tường rào Thủ Đô biết chuyện nhất định sẽ nghĩ cách diệt đi, nhưng bây giờ khi đối phương nói ra lời này, hắn ta thật sự yên tâm.

Dù sao thì diệt hay không diệt cũng không quan trọng.

Bây giờ chỉ còn một mình Liêu Kiệt.

Hắn không cần phải lảm nhảm tiếp nữa.

Đồng thời, bên tai vang lên tiếng gào thét, quay đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy Liêu Kiệt đột nhiên đến gần, bước chân rất nhanh, vọt tới, khí thế vô cùng hung mãnh, thân thể to lớn không ảnh hưởng đến tốc độ của hắn ta.

"Đi chết đi cho ta…"

Giang hai tay, cánh tay thịt mập mạp chộp về phía đầu Lâm Phàm.

Ầm!

Một tiếng trầm muộn bộc phát.

"Ách ách ách…"

Thân thể Liêu Kiệt đình trệ trước mặt Lâm Phàm, con mắt trợn tròn, giống như sắp rơi ra ngoài, hắn ta chậm rãi cúi đầu xuống, chỉ nhìn thấy một cánh tay rắn chắn như sắt thép, đánh trúng ngực hắn ta, hắn ta có thể cảm nhận được máu thịt lõm vào trong.

"Đã chậm trễ thời gian quá lâu, còn phải đi phát tán sổ nữa."

Lâm Phàm tự lẩm bẩm, chậm rãi thu cánh tay về.

Nhưng sau khi rút cánh tay về.

Một luồng kình đạo đáng sợ xuyên qua toàn thân Liêu Kiệt, giống

như có pháo nổ vang vọng trong thân thể hắn ta.

Lốp bốp!

Phù phù!

Hai đầu gối Liêu Kiệt cong xuống, quỳ trên mặt đất, cúi đầu, máu từ trong miệng trào ra.

Lâm Phàm quay người đi, đứng bên dưới máy bay trực thăng, nhảy lên một cái, bắt lấy cửa máy bay, leo vào bên trong, vỗ vai Ngô Đình.

“Xuất phát.”

“Đã rõ.”

Số đã phát tán xong.

Theo Lâm Phàm, cái này mới thật sự là bắt đầu, loại tâm huyết thế này sẽ giống như vius quét sạch toàn bộ tận thế, bất kể là ai cũng sẽ biết đến cách này.

Nhưng trải qua chuyện của tường rào Hợp Phì, hắn biết có một vài tường rào có liên quan đến tường rào Thủ Đô, khi hắn phát sổ đến địa bàn của bọn hắn, cảm giác đầu tiên không phải là mừng rỡ như điên, mà là thông báo cho tường rào Thủ Đô.

Hắn không biết đám gia hỏa kia nghĩ như thế nào.

Đầu óc giống như có hố vậy

Nếu như hắn gặp được loại chuyện này, nhất định không cần suy nghĩ, cắm đầu mà phát tài, nói cho tường rào Thủ Đô biết thì được cái gì chứ?

Mà hắn cứ làm như không biết là được.

Cho dù hôm nay chỉ phát tán tại một ít tường rào mà thôi, ảnh hưởng tạo ra thì lại là kinh thiên động địa, sóng to gió lớn, các tường rào đều có sự sắp xếp người, khi sổ phát tán khắp nơi như không cần tiền như vậy, giấu giếm là chuyện không thể được.

Cho dù là tường rào Kim Lăng và tường rào Nam Thông cũng nhận được tin tức.

Tại tường rào Kim Lăng, Hàn thủ trưởng, Trình tướng quân, Lạc Thải Điệp và một vài cao tầng của một số tường rào khác đang tụ tập,

thảo luận chính là về chuyện này.

“KHông ngờ tin tức tường rào Thủ Đô bên kia truyền ra lại là thật, chỉ là rốt cuộc đó là do ai làm?”

Hàn thủ trưởng biết Trần giáo sư đã trộm nó ra ngoài, sau đó trong cơ cấu phán quyết có người phản bội tường rào Thủ Đô, từ đó lấy đi thành quả mang ra ngoài, không còn tung tích, việc này đã gây ra sóng gió to lớn, đã có rất nhiều người của tường rào Thủ Đô ra ngoài tìm kiếm.

Ai có thể nghĩ đến, người của tường rào Thủ Đô còn đang trong quá trình tìm kiếm, đối phương đã dùng cách này khuếch tán ra ngoài.

TRình tướng quân nói, “Bất kể ai làm, ta đều cảm thấy người này là một nhân vật không tầm thường, đáng kính nể, hành vi của hắn đang cứu vớt toàn bộ tận thế, nếu như không phải có người phát tán những thứ này ra, ta cảm thấy tường rào Thủ Đô tuyệt đối không thể nào chia sẻ ra ngoài.”

Đám người gật đầu, nói rất có lý.

Tường rào Thủ Đô sẽ không chia sẻ những thứ này ra, bọn hắn sẽ chỉ xem nó là một loại thủ đoạn, một trong những thú đoạn để khống chế người khác.

Chương 483 - Ngươi bay tới bay lui làm gì thế.

Khi bọn hắn biết được chuyện này, đã phái người ra ngoài đi tìm sổ, đây cũng không phải là thứ hiếm có, muốn có được rất đơn giản.

Tuy rằng dựa theo tình hình này, sớm hay muộn là có thể lấy được, nhưng nếu có thể lấy được sớm hơn đương nhiên là tốt nhất.

Ban đêm.

Tường rào Hợp Phì.

Người trong cơ cấu phán quyết của tường rào Thủ Đô đã xuất hiện.

Nam tử trung niên cầm đầu có tóc ngắn, nhìn vẻ mặt rất nghiêm túc, ăn nói sắc lạnh, nhất là hai đôi mắt lạnh lẽo kia khiến người ta cảm thấy đáng sợ, giống như ánh mắt có thể giết người, người nào đối mặt, sẽ cảm thấy không rét mà run, toàn thân run rẩy.

“Đội trưởng, Liêu Kiệt dẫn theo một đám người ra ngoài đuổi theo,

thì chưa từng trở về.” Một thành viên đi điều tra tình huống tiến lên, báo lại tình hình.

Lúc này đội trưởng gật đầu, cúi đầu, nhìn sổ trong tay, ghi chép trong này chính là thứ mà tường rào Thủ Đô coi trọng nhất.

Mà cái này chỉ là bản sao chép mà thôi.

Nói rõ thứ này muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, muốn ngăn cản thứ này khuếch tán, đúng là nằm mơ.

“Đi đến phòng liên lạc, liên lạc với tổng bộ, báo cáo tình huống ở đây, nói cho bọn hắn biết, đám người Liêu Kiệt có thể đã bị giết, sổ là bản sao chép, phát tán rất nhiều nơi, đã lộ ra ngoài, không thể nào ngăn cản.” Ngô Hưng nói.

“Vâng, đội trưởng.”

Nhận được mệnh lệnh, đội viên vội vàng rời đi, đến phòng liên lạc của tường rào Hợp Phì, liên hệ với tổng bộ, báo cáo tình huống nơi này cho tổng bộ, đối với nội dung trong sổ, bọn hắn cũng rất tò mò.

Bây giờ người duy nhất có được sổ, cũng chỉ có đội trưởng bọn hắn, bọn hắn muốn xem thì… Tạm thời không có cái can đảm kia, đội trưởng đã nói với bọn hắn, thứ đồ chơi này muốn xem thì có thể xem, nhưng nó cũng là bùa đòi mạng, sau khi xem xong, sau này còn sống được hay không, vẫn còn là ẩn số.

Một lát sau.

Đội viên đi liên lạc kia quay trở về, sắc mặt hắn ta hơi khác thường, đi đến bên cạnh đội trưởng, nói khẽ, “Đội trưởng, tổng bộ đưa ra mệnh lệnh, hủy tường rào Hợp Phì.”

Ngô Hưng nghe thấy vậy, khẽ nhíu mày, ngay sau đó, lông mày giãn ra.

“Đã rõ.”

Đội viên có chút không hiểu, rõ ràng đã lộ ra ngoài rồi, giấu cũng không giấu được, vì sao còn phải ra tay?

Chỉ là không còn cáchn ào.

Bọn hắn chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của tường rào Thủ Đô, phản kháng đương nhiên là không thể phản kháng.

Lúc này.

Ngô Hưng hít sâu, đặt một tay xuống đất, lập tức, một nguồn lực lượng khuếch tán, toàn bộ tường rào Hợp Phì đều chấn động, mặt đất nứt ra, những vật chết giống như bùn đất kia, thế mà lại hóa thành từng con rồng đất cuộn mình.

Đám người sống sót sinh sống trong tường rào không biết có chuyện gì xảy ra.

Hoảng sợ hét to

Kiến trúc sụp đổ, mặt đất nứt vỡ, một lát sau, Ngô Hưng rút tay về, bây giờ tường rào Hợp Phì vô cùng hỗn loạn, có tiếng kêu thảm thiết, có tiếng kêu rên, còn có âm thanh hoảng loạn.

Nhưng chuyện duy nhất đáng ăn mừng chính là tường thành vẫn đứng vững như cũ, không bị sụp đổ.

“Thông báo với bọn hắn, rời khỏi nơi này, đi tìm người phát tán sổ.”

“Vâng.” Đội viên nhìn tình hình xung quanh, biết đội trưởng đã nhẹ tay, nếu không cho dù tình hình đã không phải như thế này, tường thành là con đường sinh mệnh của tất cả tường rào, nếu như không có tường thành bảo vệ, vậy thì khi dị thú xuất hiện, chỉ trong nháy mắt sẽ công kích nơi này đến cặn bã cũng không còn.

…

Mấy ngày sau.

Lâm Phàm và Ngô Đình vẫn luôn hành động, chưa từng dừng lại.

Sổ phát tán càng lúc càng nhiều, vì tiết kiệm thời gian, Lâm Phàm trực tiếp mang Lạt Điều theo, nhét đầy không gian của nó, khi bay đến trên không một tường rào, tản ra một đống lớn, vô số sổ phiên đãng trong không trung, đối với người sống sót ở đó mà nói, đã gây ra trùng kích mãnh liệt.

“Lâm ca, người của tường rào Thủ Đô có phải đang tìm chúng ta hay không? Chúng ta làm cho đến bây giờ, thế mà không đụng phải, năng lực tìm người của đám gia hỏa tường rào Thủ Đô này thật sự quá kém cỏi rồi.”

Ngô Đình đậu đen rau muốn trong lòng, đi theo Lâm ca ra ngoài phát tán sổ, đã chuẩn bị tốt sẽ chạm mặt chiến đấu với đám người kia.

Đáng tiếc…

Đã mấy ngày trôi qua rồi.

Đến ngay cả bóng quỷ cũng không nhìn thấy.

Lâm Phàm liếc nhìn Ngô Đình, trong lòng thở dài, từ khi đám người này đi theo hắn, nói thật, từng người đều có can đảm cả rồi.

“Khoan đã…” Lâm Phàm mở miệng.

“Lâm ca, sao thế?”

Ngô Đình rất khó hiểu, nhìn xung quanh một chút, dưới mặt đất trừ dị thú ra thì không có thứ khác.

Cũng không biết Lâm ca nhìn thấy gì.

Biểu hiện lại kích động như vậy.

“KHông có gì, vừa rồi ta nhìn thấy dưới mặt đất có lão bằng hữu, ngươi chờ ta một lát, ta đi chào hỏi một chút rồi trở lại.” Lâm Phàm mỉm cười nói.

“À.”

Ngô Đình cẩn thận tìm kiếm, muốn từ trong đám dị thú bên dưới tìm ra lão bằng hữu của Lâm ca, nhưng thật đáng tiếc, hắn ta thật sự không nhìn thấy ai quen thuộc.

Hắn ta biết Lâm ca có bạn cũ.

Đó chính là Độc Giác Lang Cẩu, nhưng mà rất đáng tiếc, không nhìn thấy.

Rất tò mò.

Cũng không biết lão bằng hữu mà Lâm ca nói là ai.

Ngay khi hắn ta đang nghĩ những chuyện này, bên tai vang lên tiếng rầm rập, một lát sau, tiếng động biến mất, Lâm ca vừa mới nhảy xuống không bao lâu đã trở về một lần nữa.

“Nhanh như vậy?”

“Đúng vậy, ôn chuyện thường rất nhanh, lại không có nhiều lời muốn nói như vậy.

Lâm Phàm phủi tay, phủi đi tro bui trên người, sau đó nhẹ nhàng sờ ngực, Lạt Điều từ trong ngực thò đầu ra ngoài, nghiêng đầu, khó hiểu nhìn người chăn nuôi, mãi đến khi người chăn nuôi lấy ra ba viên huyết tinh cấp sáu.

Chương 484 - Ngươi bay tới bay lui làm gì thế. (2)

Hai mắt đậu xanh của Lạt Điều sáng lên.

Đó chính là ánh sáng vui sướng.

Thân thể mềm mại quấn quanh huyết tinh, lùi vào trong ngực một lần nữa.

Liếc mắt nhìn thấy huyết tinh, Ngô Đình xem như đã hiểu rõ, lão bằng hữu mà Lâm ca nói, chính là xuống móc huyết tinh của dị thú cấp sáu người ta ra mà thôi, oa… Thủ đoạn thật là mạnh mẽ.

Chỉ là hắn ta không rõ.

Lâm ca rõ ràng đã mạnh mẽ như vậy, vì sao lại chỉ để ý đến dị thú cấp sáu?

Nghĩ nghĩ, có thể là do Lâm ca quá quan tâm đến Lạt Điều, lo lắng Lạt Điều không có huyết tinh dùng đi.

Máy bay trực thăng tiếp tục bay lượn trên không trung, Lâm Phàm thỉnh thoảng lại nhìn xuống dưới, tìm kiếm mục tiêu, nếu đi đến tỉnh ngoài, gặp được dị thú thích hợp, trực tiếp giết chết, đạt được điểm tiến hóa, cũng không tệ.

Làm việc thu hoạch được nhiều mục đích cũng không tệ.

“Lâm ca, vì sao chúng ta không đi tìm mảnh vỡ trước, nếu như chờ phát tán xong sổ rồi, mảnh vỡ sẽ vô cùng quý hiếm, đến lúc đó sợ là khó cướp được thứ tốt.” Ngô Đình hỏi.

“KHông thể nào, ngươi quá xem thường dị thú, dị thú chân chính kinh khủng không dễ đối phó như vậy đâu.”

Cái này khiến Lâm Phàm nghĩ đến con dị thú thức tỉnh cấp chín kia, có được vương lân, thật sự rất khó xử lý, nếu như không có Lạt Điều giúp sức, có được lực lượng có thể phá vỡ vương lân, kết quả sợ khó mà đoán được.

“Hơn nữa, nếu như chúng ta ra tay với mảnh vỡ trước, sẽ dễ khiến

tường rào Thủ Đô chú ý, có chuyện cần phải ổn thỏa mới tốt.” Lâm Phàm nói.

Ngô Đình gật đầu, cảm thấy Lâm ca có đạo lý.

ĐƯơng nhiên, hắn ta không hiểu loại đạo lý này sao?

Đương nhiên là hiểu.

Về phần vì sao lại muốn hỏi, vậy thì lý do thật đơn giản, hắn ta chỉ muốn giúp Lâm ca làm màu, từ đó khiến Lâm ca từ từ không thể rời xa hắn ta, đến nơi nào cũng sẽ nhớ đến hắn ta, nếu không sẽ rất mất tự nhiên.

Đến trên không của một cái tường rào.

Giống như lúc trước, phát tán một lượng lớn sổ ra.

Chuyện lớn xảy ra như vậy, có rất nhiều tường rào đều đạt được một ít tin tức, nếu không phải giữa tường rào và tường rào có quá nhiều dị thú, bọn hắn đã sớm không nhịn được chạy đến những tường rào đã có sổ kia rồi.

Khi máy bay trực thăng đến.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Các Giác Tỉnh giả rất kích động, bởi vì có sổ, là có thể biết cách tăng năng lực lên.

Mà các Liệp Sát giả cũng rất kích động, bọn hắn cũng muốn trở thành Giác Tỉnh giả, sau khi thức tỉnh năng lực, thực lực của bản thân sẽ đột ngột tăng mạnh.

Lâm Phàm nhìn xuống bên dưới, nhìn thấy tất cả mọi người trong tường rào đang cướp đoạt, hắn khẽ mỉm cười.

Cho dù bây giờ hắn không tiếp tục phát tán sổ nữa, tương lai tất cả mọi người trong tận thế đều sẽ biết nội dung của sổ, mà cái tốc độ lưu truyền kia, cũng chỉ cần thời gian mà thôi.

Chỉ là bây giờ hắn muốn rút ngắn thời gian phát tán lại.

Muốn khuếch tán ra trong thời gian ngắn nhất.

Hắn biết tường rào Thủ Đô bây giờ nhất định đang căm hận hắn, nhưng chuyện xảy ra cho đến bây giờ, muốn ngăn cản đã không thể nữa, nếu như đã phát tán quá rộng, nên thản nhiên chấp nhận, chứ không phải tức hổn hển.

Đột nhiên.

Có tiếng ầm ầm vang lên.

“Lâm ca, có máy bay chiến đấu xuất hiện.” Ngô Đình kinh hô.

“Dừng máy bay trực thăng ở dã ngoại đi.”

Lâm Phàm không ngờ tường rào Thủ Đô vì muốn tìm hắn mà phát điên rồi.

Còn về chuyện xuất hiện máy bay chiến đấu cũng là chuyện hợp tình hợp lý, dù sao cũng là tường rào Thủ Đô, tường rào đứng đầu trong tận thế, có những thứ đồ chơi này cũng là chuyện bình thường.

Vút!

Vút!

Hai viên đạn kéo đuôi khói thật dài bay về phía bọn hắn.

“Mẹ nó, Lâm ca, bọn hắn bắn đạn.” Ngô Đình nắm chặt điều khiển, vô cùng nghiêm túc, trong lòng suy nghĩ, đã đến lúc cơ trưởng Ngô Đình ta phát huy kỹ thuật thật sự.

Lâm Phàm nhìn ra phía sau, khóa chặt hai viên đạn đang bay về phía bọn hắn, mục tiêu rất rõ ràng, mặc kệ bọn hắn di chuyển như thế nào, cũng vô dụng.

Giờ phút này, Lâm Phàm xòe tay ra, ánh lửa ngưng tụ trong lòng bàn tay.

“Đi…”

Vút!

Vút!

Vút!

Quả cầu lửa chỉ lớn chừng quả cầu pha lê lít nha lít nhít không ngừng từ trong lòng bàn tay hắn bắn ra, trong chốc lát, đã che phủ đạn đang bay tới, tiếng ầm ầm không ngừng, quả cầu lửa nổ tung, nhiệt độ cực cao đốt cháy không gian.

Mà hai viên đạn kia cũng nổ tung.

Sóng xung kích kinh người khuếch tán, máy bay trực thăng bị chấn động rung lắc kịch liệt.

Ngô Đình ổn định thân máy bay, nhìn về phía đất trống đằng xa, hắn ta biết không chiến không phải thế mạnh của bọn hắn, thế mạnh của bọn họ chính là lục địa chiến.

Mà mọi người trong tường rào vừa được phát sổ cũng vô cùng kinh ngạc.

Gặp phải tập kích?

Mục tiêu của đối phương cũng không phải bọn hắn, mà là người thần bí phát sổ.

Lúc này.

Máy bay trực thăng vững vàng dừng trên mặt đất.

Lâm Phàm bước trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn máy bay chiến đấu đang bay lượn trên bầy trời

TRong máy bay chiến đấu, người điều khiển báo lại tình huống nơi này.

“Phát hiện mục tiêu, phát hiện mục tiêu.”

“Báo cáo vị trí.”

“Tường rào Tín Dương, đối phương xuất hiện ở tường rào Tín Dương.”

“Cho dù như thế nào cũng phải chặn đối phương lại cho ta, nhân viên của cơ cấu phán quyết đang ở gần đó, đang chạy về phía đó.”

“Đã rõ.”

Vẻ mặt Lâm Phàm bình tĩnh nhìn lên bầu trời, hắn biết cái máy bay chiến đấu này nhất định phải hủy diệt, nếu không hắn và Ngô Đình nhất định không thể quay về tường rào.

Nghĩ đến đây.

Hắn giơ tay ra, một quả cầu lửa ngưng tụ trong lòng bàn tay, sau đó nhắm vào máy bay chiến đấu trên bầu trời, đột nhiên ném mạnh, vút một tiếng, quả cầu lửa tựa như mũi tên, nhanh chóng lao đi.

Chương 485 - Ngươi bay tới bay lui làm gì thế. (4)

Mà ngay khi quả cầu lửa sắp chạm đến máy bay chiến đấu, máy bay chiến đấu trực tiếp tránh đi, ngược lại đã tránh thoát một đòn này.

“Ui chao, có chút bản lĩnh đó.”

Người điều khiển trong máy bay chiến đấu cười lớn, “Muốn đánh trúng ta? Nằm mơ đi, ta cũng không phải quả hồng mềm, bầu trời chính là sân nhà của ta, đừng nghĩ đánh trúng ta… Ôi chao, mẹ nó…”

Người điều khiển kinh ngạc hô lên.

Trước đó chỉ có một quả cầu lửa, đột nhiên, quả cầu lửa biến thành hai, hắn ta kinh hoảng đổ đầy mồ hôi lạnh, cũng may dựa vào kỹ thuật cao siêu mà vững vàng tránh đi.

Chỉ là chuyện khiến hắn ta càng hoảng sợ hơn xuất hiện.

Hai chia thành bốn, bốn chia thành tám, tám chia thành mười sáu, mười sáu chia…

Nhìn một đám quả cầu lửa trước mắt, người điều khiển muốn điều khiển máy bay chiến đấu chạy trốn, nhưng tốc độ của đám quả cầu lửa lít nha lít nhít kia nhanh đến đáng sợ, thậm chí so với đạn mà hắn ta bắn ra còn nhanh hơn.

Cái này khiến hắn ta tuyệt vọng.

Móa…

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc.

Người điều khiển trực tiếp bắn khoang thuyền ra ngoài.

Ầm ầm!

Máy bay chiến đấu bị ánh lửa bao trùm.

Lâm Phàm nhìn người điều khiển mở dù bay lượn trong không trung, than nhẹ một tiếng.

“Ai, cần gì như vậy chứ?”

“KHông có chuyện gì cứ bay tới bay lui trước mặt ta.”

NHảy dù thông thường là vì mạng sống.

Nhưng bây giờ trên gương mặt người điều khiển này vô cùng ưu sầu, trong lòng vô cùng sợ hãi, mắt nhìn xuống bên dưới, động tĩnh vừa rồi đã sớm thu hút một đám dị thú đến, dị thú cũng đang ngẩng đầu, ánh mắt hung ác khóa chặt hắn ta.

Người điều khiển đang ở trong tầm mắt, các dị thú dữ tợn gầm rú, giống như đang nói, các huynh đệ tỷ muội, đồ ăn từ trên trời rơi xuống, nhanh chóng há mồm chờ con mồi rơi vào miệng.

“Móa.”

Trên mặt người điều khiển lộ ra vẻ tuyệt vọng, hắn ta đã nghĩ đến chuyện rơi xuống sẽ có kết quả gì.

Tuyệt đối sẽ bị các dị thú gặm ăn sạch sẽ, thậm chí ngay cả cặn cũng không còn.

Làm sao bây giờ?

Rốt cuộc thì nên làm gì đây?

Rống!

Các dị thú dữ tợn gầm thét, người điều khiển móc trong người ra một cây súng lục, nắm trong tay, run lẩy bẩy nhắm ngay huyệt thái dương, hoặc là bị dị thú gặm ăn, còn không muốn chịu đựng đau đớn khi dị thú gặm ăn, thì dựa vào cây súng này kết thúc sinh mạng.

“Tương lai của ta kết thúc ở đây.”

Người đều khiển biết đã không còn con đường sống nào.

Nhưng vào lúc này, một bóng người từ đằng xa nhảy lên, một tiếng ầm vang trên mặt đất, phương thức ra sân vô cùng phi phàm hùng tráng, khi rơi xuống đất gây ra trùng kích, đột nhiên khuếch tán, dị thú gần đó trực tiếp bị lật tung.

“Cút.”

Một tiếng gầm thét, giống như có mấy cái bạt tai, hung hăng đập vào mặt các dị thú, một luồng áp lựa lấy Lâm Phàm làm trung tâm đột nhiên khuếch tán.

Các dị thú chạy trối chết, sợ mất mật, có dị thú chạy được vài bước thì tê liệt ngã xuống đất, sau đó đứng lên chạy trốn, chỉ một tiếng gầm thét, đã dọa bọn chúng sợ đến tứ chi phát run.

Đây chính là ý chí tinh thần, cũng là trong khoảng thời gian này, Lâm Phàm xoát đầu độ thuần thục của cảnh giới Luyện Thần cảm ngộ ra.

Ý chí tinh thần là vô hình, không nhìn thấy, không sờ được, lại có thể cảm nhận rõ ràng.

Giống như là, ý chí mà hắn lĩnh ngộ ra, chính là thần ý dung nhập vào trong một quyền một chưởng, cho dù chỉ nhẹ giọng quát lớn, khi ẩn chứa uy lực của thần ý, đều có thể ẩn chứa lực lượng kinh khủng.

“Gia hỏa này…”

Người điều khiển nhìn các dị thú chạy tứ tán, thở phào một hơi, nhưng hắn ta biết mình chạy không thoát rồi, một lát sau, vững vàng rơi xuống mặt đất, người điều khiển nuốt nước bọt, ngẩng đầu, căng thẳng nhìn người xa lạ đang đi về phía hắn ta.

Có lẽ cái gì đến cũng phải đến rồi.

Người điều khiển nhìn xung quanh, hai tay ôm đầu, chậm rãi ngồi xuống.

“Lái máy bay có cảm giác gì không?”

Lâm Phàm đi đến trước mặt đói phương, mỉm cười hỏi, người có thể điều khiển máy bay chiến đấu, đối với hắn mà nói, chính là nhân tài trong tận thế, từ khi đối phương lái máy bay chiến đấu đến đây, vận mệnh của đối phương cũng đã định.

Sẽ không chết.

Hắn sẽ không giết chết đối phương.

Trong tận thế thứ gì khan hiếm nhất?

Đương nhiên là nhân tài.

Đây là chuyện không cần phải chất vấn.

Người điều khiển cẩn thận từng li từng tí ngẩng đầu, “Không, không có cảm giác gì, chỉ là có chút căng thẳng.”

ĐỐi phương có vẻ chỉ hơn 30 tuổi, nhưng thực lực rất yếu, nhưng mà sở trường của hắn ta là lái máy bay, cho nên tường rào Thủ Đô bên kia vẫn coi trọng bồi dưỡng hắn ta, chỉ là bồi dưỡng theo phương hướng phi công.

“Người của tường rào Thủ Đô đến rồi.” Lâm Phàm nhẹ giọng hỏi.

“Vâng.”

“Khi phát hiện ra ta, cũng đã thông báo với những người của tường rào Thủ Đô rồi nhỉ?”

“Ừm.”

“Không sao cả, đừng căng thẳng, ta rất thân thiện, nhất là đối với người tài giỏi như ngươi, ta thường vô cùng trân trọng.” Lâm Phàm tươi cười rất hiền hòa, còn ở trong mắt đối phương, nụ cười này có hiền lành hay không, vậy thì không phải là chuyện hắn muốn để ý đến.

“À vâng…”

Người điều khiển vẫn rất căng thẳng, ôm đầu ngồi xổm, không dám thả hai tay xuống.

Lâm Phàm cũng ngồi xổm bên cạnh người điều khiển, hai người ngồi song song, một người bình tĩnh, một người hoảng hốt, hai người cứ lẳng lặng ngồi xổm như vậy, mà Lâm Phàm cũng bắt đầu tán gẫu với người điều khiển, chủ yếu là muốn chờ đợi người của tường rào Thủ Đô đến, có chuyện không thể tránh được, chỉ có thể dũng cảm đối mặt.

Trải qua cuộc nói chuyện phiếm ngắn ngủi.

Hắn biết được khi tận thế bộc phát, đối phương cũng mới vừa tốt nghiệm học viện phi hành ở Thạch gia, vốn sẽ có cuộc sống tốt đẹp, thậm chí có thể chạm đến máy bay chiến đấu trong mộng, tận thế đến, hoàn toàn khiến cuộc sống hắn ta rối loạn.

Chương 486 - Người này không thể nào thuyết phục.

Đồng thời, đối phương cũng là nhóm người đầu tiên đến tường rào Thủ Đô.

Bởi vì hắn ta là phi công lái máy bay chiến đấu, thuộc về nhân tài, cho nên ở trong tường rào Thủ Đô cũng có nơi nghỉ ngơi, không giống những người sống sót bình thường khác, giống như rác rưởi bị xua đuổi.

“Có từng nghĩ đên chuyện chuyển đến nơi khác sinh sống không?” Lâm Phàm hỏi

“A?” Người điều khiển kinh ngạc nhìn Lâm Phàm, đại não nhanh chóng chuyển động, “Ta… Ta đi đâu?”

“Đừng nóng vội, chờ ngươi đi sẽ biết.”

Người điều khiển nhìn quanh bốn phía, nhìn về phía Lâm Phàm đang che mặt, “Ta khuyên ngươi tốt nhất nên rời đi sớm một chút, người của tường rào Thủ Đô vẫn luôn hoạt động xung quanh đây, vừa rồi ta đã liên lạc với bọn hắn, ta nghĩ bọn hắn sẽ sớm đến thôi.”

“Không có việc gì, ta đang chờ bọn hắn.”

“Chờ bọn hắn? Ngươi có biết đó đều là cường giả trong cơ cấu phán quyết của tường rào Thủ Đô hay không, mỗi một người đều rất khủng bố đó.”

Người điều khiển không hiểu ý nghĩ của đối phương, đổi thành người khác, đã sớm chạy không thấy hình bóng rồi.

Ngay khi bọn hắn đang nói chuyện với nhau.

Đằng xa có tiếng động vang lên.

Đó là khi chạy với tốc độ cực nhanh, thân thể ma sát với không khí gây ra tiếng động.

“Đến rồi.”

Lâm Phàm đứng dậy, nhìn về phía xa, khói đặc cuồn cuộn quét sạch bụi mù, cẩn thận đếm thử, có tất cả bảy người, đều là cao thủ, dựa vào cường độ thân thể băng băng đến, không hề dùng đến bất cứ phương tiện giao thông nào cả.

Khi thực lực đạt đến trình độ nhất định.

Bất cứ phương tiện giao thông nào cũng không thể so sánh với hai chân.

Rất nhanh, bảy cường giả của cơ cấu phán quyết đã xuất hiện trước mặt Lâm Phàm.

Lâm Phàm đánh giá bảy người trước mắt, sáu nam một nữ, cầm đầu là một lão nhân, còng lưng, tay cầm quải trượng, một tay chắp sau lưng, sắc mặt hiền lành, híp mắt, tựa như đang cười.

Đồng thời, đối phương cũng đang quan sát Lâm Phàm.

Che mặt, không nhìn thấy dung mạo.

“Người trẻ tuổi, sổ này là do ngươi đang khuếch tán ra đúng không.” Lão giả dò hỏi.

Hắn ta cảm thấy người trẻ tuổi bây giờ đúng là gan to bằng trời, cũng dám phát tán đồ của tường rào Thủ Đô, cái này khiến ba đại gia tộc của tường rào Thủ Đô nổ tung, không người nào có thể cứu hắn.

“Đúng, là do ta phát tán, các ngươi không cảm thấy ta làm như vậy là đang làm một chuyện tốt sao?” Lâm Phàm vừa vười vừa nói.

“Chuyện tốt?” Lão giả nghe thấy vậy, nở nụ cười, “Ta cảm thấy ngươi đang làm một chuyển ngu xuẩn, ngu xuẩn đến cực hạn, được rồi, trước tiên bắt ngươi lại, chờ ngươi đến tường rào Thủ Đô, thứ chờ đợi ngươi chính là tuyệt vọng.”

Vừa dứt lời.

Quải trượng trong tay lão giả đột nhiên đập xuống mặt đất, chỉ trong chốc lát, lấy Lâm Phàm làm trung tâm, mặt đất bốn phương tám hướng lập tức nứt ra, vài gốc dây léo phá vỡ bùn đất mọc lên, nhưng dây leo này tựa như vật sống, vặn vẹo thân cành thô to, từng mũi nhọn giống như mũi tên, trong nháy mắt vọt về phía Lâm Phàm.

Năng lực Giác Tỉnh giả hệ mộc.

Rất mạnh. Ít nhất là cấp tám.

Nghĩ đến Diệp Đồng Đồng và Vương Diệu trong tường rào, bọn họ mà so sánh với lão giả trước mắt này, chênh lệch vô cùng khổng lồ, hoàn toàn không có khả năng so sánh.

Ầm!

Dây leo đánh trúng vị trí của Lâm Phàm, mà Lâm Phàm bay lên, nhảy vọt trên không trung.

Lão giả ngẩng đầu nhìn một chút, không chút hoang mang, thi triển năng lực, lại có một cây dây léo phá đất trồi lên, phóng thẳng lên bầu trời, chỉ trong nháy mắt đã trói chặt Lâm Phàm.

Lão giả mỉm cười, vô cùng tự tin với năng lực của bản thân.

Chỉ là đột nhiên.

Sắc mặt hắn ta khẽ biến.

Dây leo đang quấn quanh đối phương lập tức bị phá tan, hóa thành mảnh vụn văng xuống đầy đất.

Ngay sau đó.

Một nam tử đầu nhím, hai tay tạo thành hình loa đặt trước miệng, hít sâu một hơi, hét lên, một luồng sóng âm đáng sợ đột nhiên khuếch tán ra ngoài, sóng âm ngưng tụ, dao động vô hình tựa như thủy triều quét ra.

Giác Tỉnh giả năng lực sóng âm.

Lâm Phàm nắm tay lại, vung về phía dưới, một luồng quyền kình bộc phát, những nơi quyền kình đi qua, không gian dường như đang vặn vẹo nứt vỡ, nam tử đầu nhím hét thảm một tiếng, lảo đảo lui lại, giống như bị thương nặng, thất khiếu chảy máu, chảy máu không ngừng, ánh mắt vô cùng kinh hãi, không dám tin nhìn về phía Lâm Phàm.

Những người còn lại vô cùng khiếp sợ.

Bọn hắn không biết chuyện gì xảy ra.

Đối phương rõ ràng đang cách xa như vậy.

Tại sao có thể làm được như thế?

Lâm Phàm từ trên không trung rơi xuống mặt đất, chậm rãi nói, “Các ngươi đều là người của tường rào Thủ Đô, ta chỉ muốn hỏi một câu, các ngươi thật sự muốn bán mạng cho tường rào Thủ Đô?”

Chỉ là không có ai trả lời hắn.

Mà có một nam tử, thân thể dường như nằm sát với mặt đất, nhanh chóng lướt đến, ngay sau đó, trong tay xuất hiện một cây đao, trực tiếp chém về phía cổ Lâm Phàm.

Lâm Phàm hơi híp mắt lại, thân hình lập tức biến mất ngay tại chỗ, mà khi xuất hiện, đã xuất hiện ở trước mặt đối phương, hắn xuất hiện trong chớp mắt khiến đối phương sửng sốt, rõ ràng không phản ứng đến.

“Tốc độ của ngươi quá chậm.”

Lâm Phàm mở miệng nhẹ giọng nói, nắm lấy cổ tay đối phương, một quyền đánh vào phần bụng đối phương, phịch một tiếng, chỉ thấy đối phương khom lưng, nôn ra một ngụm máu, mà quyền kình bộc

phát xuyên qua thân thể, hóa thành một luồng dao động vô hình khuếch tán.

Thân thể nam tử khẽ run, há hốc miệng, ý thức dần dần tiêu tán, trong mắt trống rỗng, thân thể vô lực rũ xuống, nếu như không phải Lâm Phàm đang giữ cổ tay của hắn ta, sợ là đã sớm nằm liệt trên mặt đất.

Thả tay ra.

Lạch cạch!

Mềm yếu vô lực ngã xuống đất.

“Ta đang hỏi các ngươi mà, hy vọng các ngươi có thể trả lời vấn đề của ta.” Lâm Phàm nói.

Chương 487 - Người này không thể nào thuyết phục. (2)

Chỉ trong thời gian ngắn đã khiến hai người trong đội ngũ của bọn hắn mất đi năng lực hành động, chuyện này đã tạo thành đả kích rất lớn với bọn hắn.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, bọn hắn cũng không dám tin.

Lão giả trầm giọng nói, “Sổ mà ngươi phát tán là thứ mà tường rào Thủ Đô cấm truyền ra ngoài.”

“Cấm? Đừng nói chuyện nực cười như vậy, thứ này chính là do bọn người Trần giáo sư nghiên cứu ra, theo lý mà nói cái này là tâm huyết của người ta, chứ không phải tâm huyết của ba đại gia tộc ở tường rào Thủ Đô các ngươi.” Lâm Phàm nói.

Lão giả biết nam tử che mặt trước mắt này biết rất nhiều tin tức.

Trần giáo sư là nhân vật quan trọng trong hạng mục nghiên cứu khoa học của tường rào Thủ Đô, bên ngoài hoàn toàn không có người nào biết, xem ra Chu Duyệt đã đến địa bàn của người này, cũng nói hết mọi chuyện cần thiết ra rồi.

Còn nữa, gia hỏa này rất mạnh, mạnh đến mức khiến người ta cảm thấy khủng bố.

“ĐỘi trưởng, nói nhảm với hắn làm gì chứ, chúng ta cùng nhau ra tay.” Một nam tử không nhịn được nói.

Lão giả giơ tay lên chặn đội viên đang xúc động lại, “Ngươi thật sự

không sợ tường rào Thủ Đô biết ngươi là ai, sau đó phải chịu cảnh thảo phạt vĩnh viễn không có điểm dừng sao?"

"Ngươi thấy ta sợ sao?" Lâm Phàm hỏi ngược lại.

Lão giả sửng sốt, ngẫm lại cũng đúng như vậy, đối phương có vẻ thật sự không sợ.

Nếu như sợ.

Thì đã không làm ra chuyện như vậy.

Lâm Phàm nói, "Các ngươi có thể sống sót trong tận thế đến bây giờ, nói rõ các ngươi đều là người sống sót có năng lực, các ngươi ở tường rào Thủ Đô, ta nghĩ chắc hẳn biết rõ tình hình nội bộ của tường rào Thủ Đô, các ngươi thật sự muốn cả đời đều sống trong tận thế sao?"

Lão giả lắc đầu nói, "Tận thế đã mười năm, mạnh được yếu thua, đã rất khó thay đổi."

"Không, không phải là rất khó thay đổi, mà là các ngươi không vì thay đổi mà hành động, không có hành động, sao có thể nói là không thay đổi được, nội dung trong sổ này các ngươi đều biết, khuếch tán ra toàn bộ tận thế, có cái gì không tốt sao?" Lâm Phàm hỏi.

Loại tận thế như thế này, muốn bồi dưỡng được một cường giả cần bao lâu?

Rất rất lâu.

Số lượng cường giả chân chính có hạn.

Nếu như thật sự bị hắn giết sạch sành sanh, vậy thì đối với tận thế cũng chẳng có gì tốt, nếu như có thể dùng lời nói thuyết phục đối phương, vậy thì hắn tình nguyện nói thêm mấy câu.

Lão giả im lặng, nói thật, hắn ta rất tán thành lời đối phương.

Nội dung trong sổ là gì, hắn ta đương nhiên biết.

Nếu như khuếch tán ra, trải qua một khoảng thời gian lên men, số lượng cường giả trong tận thế sẽ tăng mạnh, sẽ xuất hiện bùng phát như giếng phun, từ đó người sống, sẽ có lực lượng mạnh hơn đối kháng với dị thú.

Chỉ là, vào lúc này…

“Móa, thay đổi gì? Tận thế bây giờ chính là sân khấu của chúng ta, mạnh được yếu thua, cường giả mãi mãi chính là chân lý, mà kẻ yếu chỉ cần thần phục dưới chân cường giả là được.”

Một nam tử nhảy ra ngoài, dữ tợn nhìn về phía Lâm Phàm, đối với những lời hắn nói chỉ khịt mũi coi thường, không tán thành.

Lâm Phàm nhìn về phía nam tử nói chuyện, mặt mũi đối phương đầy hung ác, trong ánh mắt lộ ra hung quang.

XOát!

Lâm Phàm trực tiếp biến mất tại chỗ, vụt một phát xuất hiện trước mặt đối phương, trước khi đối phương còn chưa kịp phản ứng, bóp cổ đối phương, nhấc hắn ta lên.

“Thả ta ra.”

Nam tử giãy dụa, hai chân không ngừng đá vào thân thể Lâm Phàm.

Lão giả nhìn thấy tình huống này, lập tức kinh hoảng, ngay khi hắn ta muốn mở miệng, chỉ nghe răng rắc một tiếng, âm thanh lanh lảnh vang lên.

Âm thanh này khiến bọn hắn kinh hãi, trợn mắt há hốc mồm.

“Loại người như ngươi không thể nào thuyết phục được, giữ lại cũng là tai họa, ảnh hưởng chúng ta nói chuyện với nhau.” Lâm Phàm tựa như đang xử lý rác rưởi, trực tiếp quăng đối phương ra xa.

Những người còn lại ngây ngốc nhìn.

Đội viên bị bóp gãy cổ chinh là Giác Tỉnh giả cấp tám, cứ chết đi đơn giản như vậy?

Thậm chí ngay cả năng lực phản kháng cũng không có?

Nói thật, cái này khiến bọn họ vô cùng chấn động.

“Ngươi…”

Lão giả có rất nhiều lời muốn nói, chỉ là nhất thời, lại không biết nên nói gì cho tốt.

Bây giờ có thể đứng chỉ còn bốn người bọn họ.

Lâm Phàm nhìn về phía lão giả nói, “Có chuyện, ta vẫn hy vọng các

ngươi có thể suy nghĩ thật tốt, bán mạng cho người khác có phải là lựa chọn chính xác hay không, hay là các ngươi không muốn hối cải, vẫn muốn khiến tận thế chuyển biến xấu, để nhân loại chính thức chết đi trong tuyệt vọng."

"Ta nghĩ các ngươi nên suy nghĩ thật kỹ, tận thế vừa bộc phát, khi người thân bằng hữu các ngươi gặp nguy hiểm, khi đó các ngươi có từng hy vọng có ai có thể giúp các ngươi một tay?"

Hắn biết những người trước mắt này có ý nghĩ riêng của mình.

Bọn hắn muốn kết thúc tận thế không?

Đương nhiên cũng nghĩ đến.

Nhưng bọn hắn không có thực lực như vậy, cuối cùng chỉ có thể thuận theo nước chảy bèo trôi, dần dần từ bỏ ý nghĩ, từ đó phụ thuộc vào cơ cấu cường đại, chẳng biết sống vì cái gì.

Đám người trầm tư.

Đây là chuyện rất nhiều người đều không muốn nhớ đến.

Bọn hắn đã trải qua đủ loại chuyện, đối với bọn hắn mà nói, thật sự rất đau đớn, cái cảm giác bất lực kia không muốn cảm nhận một lần nữa, chỉ là cho dù xảy ra lại thì có thể làm gì, đã không có bất cứ thứ gì để mất đi nữa.

"Có lẽ ngươi nói đúng." Lão giả chậm rãi mở miệng, âm thanh rất khàn.

"KHông, không phải có lẽ, mà là ta nói rất đúng, đường ở dưới chân các ngươi, lựa chọn như thế nào là chuyện của các ngươi, ta không giết các ngươi không phải là vì sợ đắc tội với tường rào Thủ Đô, mà là nhìn ra, bản tâm của các ngươi vẫn còn, tình nguyện cho các ngươi cơ hội lựa chọn một lần nữa."

Chương 488 - Chỉ cần một mình ta đi là được.

Lâm Phàm biết người có thực lực càng mạnh, lòng cảm mến với tường rào Thủ Đô cũng không còn mãnh liệt, bởi vì bọn hắn có ý nghĩ của mình, chỉ là ý nghĩ như vậy, thông thường đều bị hiện thực áp chế, không thể nào hành động.

Bởi vậy, hắn tình nguyện đẩy tay một cái.

Lúc này, bọn hắn nhìn nhau, im lặng, chỉ là trong mắt lóe lên ánh sáng, nói rõ bọn hắn đang tự hỏi.

Lâm Phàm nói tiếp: "Phát tán sổ là chiều hướng phát triển, không thể nào thay đổi, bất kể ai ngăn cản cũng giống nhau thôi, được rồi, nói nhiều như vậy, chắc hẳn các ngươi đều có ý nghĩ của mình, đừng quấn lấy ta, nếu không thì không còn cơ hội."

Nói xong, hắn quay người rời đi.

Để lại bọn hắn đứng tại chỗ, trầm tư thật lâu.

Sau một hồi.

Nữ tử duy nhất nói, "Cường thúc, tiếp theo chúng ta nên làm gì?"

Đối mặt với lời hỏi thăm, Cường thúc cũng mê man, trước kia phía trước có con đường, chỉ cần đi theo con đường này là được, sẽ không có bất cứ chuyện gì, nhưng bây giờ, con đường ban đầu vẫn còn đó, nhưng bên cạnh đã có thêm một con đường không biết rõ.

"Không biết."

Cường thúc trả lời rất thẳng thắn.

"A?"

Nữ tử ngây người nhìn về phía Cường thúc trước kia vẫn luôn có chủ kiến.

Chẳng biết tại sao.

Nàng cảm thấy lời vị vừa rồi nói, đã tạo thành ảnh hưởng rất lớn đối với Cường thúc.

"Cường thúc, bọn ta sẽ không…"

Lời nữ tử còn chưa nói xong, động tĩnh từ đằng xa vang lên.

Thuận theo âm thanh nhìn lại, lại có người xuất hiện, trong chớp mắt, mấy bóng người đã xuất hiện trước mặt bọn họ.

"Người đâu?"

Nói chuyện chính là nam tử tóc ngắn Ngô Hưng, sau khi bọn hắn rời khỏi tường rào Hợp Phì, vẫn luôn tìm kiếm muốn bắt mục tiêu, sau đó nhận được thông báo.

Nữ tử nhìn thấy gương mạnh lạnh lùng đến cực hạn của Ngô Hưng, căng thẳng nuốt nước bọt, đều là thành viên của cơ cấu phán quyết, đương nhiên biết đối phương.

“Đi.” CƯờng thúc nói.

“Đi rồi?”

Giọng điệu của Ngô Hưng đột nhiên nâng cao, xoát một chút, hắn ta đã thấy cách đó không xa có một cái thi thể, còn có hai gia hỏa có vẻ đã bị trọng thương, rất hiển nhiên, vừa rồi ở đây đã xảy ra một trận đại chiến.

Cường thúc nói, “Đối phương rất mạnh, chúng ta không phải là đối thủ.”

“Đối phương có dáng vẻ như thế nào, có nhớ không?” Ngô Hưng hỏi.

Cường thúc lắc đầu nói, “Đối phương che mặt, không nhìn thấy gương mặt, nhưng còn rất trẻ.”

Ngô Hưng biết lời này chẳng khác nào không nói.

“Cho nên, bảy người các ngươi, trực tiếp bị đánh bại mất ba người?”

“Đúng.”

Cường thúc gật đầu nói.

Ngô Hưng hít vào một hơi, hắn ta biết thực lực của bảy người này không yếu, đối phương có thể đánh gục ba người trong khi bảy người vây quanh, thực lựa xem ra rất mạnh, loại tình hình này nhất định phải báo cáo một chút.

Thành viên cơ cấu phán quyết bình thường gặp phải đối phương, tuyệt đối không phải là đối thủ.

Trong máy bay.

Ngô Đình lái máy bay, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn người điều khiển mà Lâm ca đưa theo, hắn ta nghe Lâm ca nói, gia hỏa vừa này chính là người bắn đạn muốn đánh nổ bọn hắn.

Nhưng thấy hắn ta là một nhân tài, cho nên cho hắn ta một cơ hội làm việc cho bọn ta.

Người điều khiển đối mặt với ánh mắt Ngô Đình, cười he he, có chút

nịnh nọt.

Hắn ta tên là Hứa Hữu, hôm nay hắn ta đã hoàn toàn hiểu rõ, muốn quay về tường rào Thủ Đô là không có khả năng, cái mạng nhỏ của mình đang nằm trong tay đối phương, muốn sống phải có đầu óc, "Lâm ca, dẫn hắn về có bại lộ vị trí của chúng ta hay không?"

Ngô Đình cảm nhận được một loại áp lực, khi không có đối phương, hắn ta chính là phi công số một của tường rào Miếu Loan, nhưng sau khi đối phương xuất hiện, một vài xưng hô, sợ là sẽ thay đổi.

Lâm Phàm mỉm cười, không trả lời, mà hỏi Hứa Hữu ở bên cạnh.

"Ngươi sẽ nghĩ cách bại lộ vị trí của chúng ta sao?"

Đối mặt với câu hỏi này.

Hứa Hữu giật mình, cười còn khó coi hơn cả khóc, "Ta xưa nay không làm những chuyện này, thề với trời."

Lâm Phàm cười, hắn biết đối phương rất sợ hãi, cho dù hắn nói không sao cả, chúng ta rất thân thiện, nói không xử lý ngươi thì chắc chắn không xử lý ngươi, nhưng hắn biết, có lúc cho dù ngươi nói sự thật, nhưng người ta cũng sẽ không tin.

Ban đêm.

Tường rào, ở trong nhà.

Khi trời tối người yên, Lâm Phàm lật xem bí tịch võ học trong tay, tuy rằng mấy cái này đều là mấy đồng, mười mấy đồng một quyển, nhưng đối với hắn bây giờ mà nói, đều là đồ tốt.

"Luyện Thần đã max cấp, con đường tiếp theo sẽ là gì đây?"

Lâm Phàm có chút mê mang.

Vậy mà không biết phải đi tiếp như thế nào.

Bây giờ hắn có thể ngưng tụ ý chí tinh thần thành vào trong bất cứ loại sát chiêu nào, mà cái ý chí tinh thần này được hắn gọi là thần ý, ban ngày đã từng thi triển rồi, hiệu quả rõ rệt, không tệ.

Cầm một bản bí tịch võ học.

"Hàng Long Thập Bát Chưởng" giá bán mười sáu đồng sáu.

Lật ra xem, văn hay chữ đẹp, nội dung kỹ càng.

(1) Tiềm Long Vật Dụng.

Chiêu thức: Thân hình lui nhanh, dồn khí đan điền, khom bước long hành, song chưởng đập xuống.

Tâm pháp: Đầu tiên bước vào trận địa địch, thám thính thật giả, hạ thấp thân thể, di chuyển trong im lặng, ẩn mà không nhìn thấy, Tiềm Long Vật Dụng.

Cách dùng.

Hai người giúp đỡ nhau tiếp chiêu, không biết tình hình quân địch, lúc này phải lấy tĩnh chế động, dùng khỏe ứng mệt. Địch tiến ta lùi, hai tay tiếp chiêu, run cổ tay đánh ra, giống như rồng vào trong nước, hóa giải thế tiến công của quân địch, đồng thời mất đi trọng tâm, sau đó có thể lật tay phản kích. Lật tay thành mây, trở tay thành mưa.

Nói rõ: Bóng lăn dưới hai tay, lật lên đẩy ra.

Chương 489 - Chỉ cần một mình ta đi là được. (2)

Thi nguyên: Quẻ Càn; Sơ Cửu, Tiềm Long Vật Dụng (hào chín: rồng lặn chớ dùng). HÌnh tượng: rồng lặn dưới sâu, như khí dương mới sinh còn nhỏ yếu, chưa dùng được vậy. Văn nói là: hào chín viết, rồng lặng chớ dùng, cái gì gọi là vậy? Ý là: đức rồng giống như một người ở ẩn vậy.

HÌnh người:…

…

Ừm, giới thiệu rất kỹ càng, còn có hình vẽ minh họa.

“Ai, mặc dù từng chữ đều có thể nhìn hiểu, nhưng ghép lại với nhau thì thật sự khiến người ta đau đầu.”

Lâm Phàm sờ cằm, một tay khoa khoa trong hư không.

Hắn không có nội lực, không thể nào đánh ra nội lực ảo ảnh rồng, nhưng hắn có thể điều động khí huyết, khí huyết hùng hậu theo suy nghĩ khẽ động, là có thể điều động ra ngoài, đồng thời ẩn chứa thần ý, một khi thi triển ra, uy lực sẽ cực mạnh.

Tạm thời không thôi diễn cảnh giới tiếp theo, mà học một chút võ

học trước, mở rộng thêm phong cách ra tay của bản thân.

Cũng không thể lần nào cũng vung quyền, đạp chân, thi triển lửa chứ.

Quá buồn tẻ vô vị.

Một đêm này trôi qua dài đằng đẵng.

Đèn trong phòng Lâm Phàm chưa từng tắt đi.

Ngày tiếp theo!

Tường rào Hợp Phì.

Bọn người Ngô Hưng xuất hiện ở đây, tuy rằng một vài kiến trúc bên trong đã bị phá hỏng, nhưng vẫn có rất nhiều người sống sót sinh sống ở nơi này.

Cường thúc cũng biết vì sao nơi này lại trở nên như thế.

Hắn ta nhìn về phía Ngô Hưng, ánh mắt có một cảm giác khó nói thành lời, đang yên đang lành sao lại hủy nơi này đi, xung quanh đây cũng không có nơi nào để sinh sống, chỉ có thể nghỉ lại ở nơi này.

Lúc này.

Ngô Hưng đang liên lạc với tường rào Thủ Đô.

Phòng liên lạc vẫn chưa hoàn toàn bị hủy đi, thiết bị bên trong vẫn còn có thể sử dụng, chỉ có thể dựa vào những cái này để liên lạc với tổng bộ trước, báo cáo chuyện xảy ra ngày hôm nay.

Không biết bao lâu.

Liên lạc kết thúc.

Đám người dừng động tác trong tay, nhìn về phía Ngô Hưng.

Cảm nhận được ánh mắt của đám người.

“Tổng bộ nói, tiếp tục tìm, nhưng không cần nảy sinh xung đột với đối phương, đồng thời tổng bộ đã điều động thành viên vũ của tổ Thiên Vương đến đây.”

Tổ Thiên Vương?

Trong lòng bọn họ vô cùng kinh ngạc, tuy rằng tổ Thiên Vương đã không còn, nhưng người vẫn còn ở đó, thực lực của bọn hắn đều rất mạnh, mạnh như quái vật.

Cho dù bọn hắn gặp được những người này, đều rụt đầu lại, tất cung tất kính, không dám phản kháng chút nào.

Cường thúc vẫn cầm quải trượng, vẻ mặt có vẻ rất bình tĩnh, nhưng trong lòng đang nghĩ gì thì không ai biết được.

Xung quanh vang lên tiếng động.

Họ đều đang nói chuyện có liên quan đến nội dung trong sổ.

Hắn ta theo âm thanh nhìn lại, người thảo luận là một đám người sống sót rất nhỏ yếu, có khả năng chỉ là Liệp Sát giả hoặc Giác Tỉnh giả cấp hai mà thôi.

Nghĩ đến người thần bí che mặt kia.

Hắn ta thật sự làm được.

Nội dung trong sổ vô cùng quý giá, nhưng cho dù như vậy thì sao chứ, ngay cả người rất rất yếu cũng đã có được, thậm chí thảo luận vô cùng rõ ràng, sớm đã thuộc làu nội dung bên trong sổ.

Tường rào Thủ Đô có thể ngăn cản được sao?

Đương nhiên là không ngăn được.

Chẳng qua là vì sao còn muốn tìm được người kia, rõ ràng là muốn giết chết đối phương, phát tiết sự tức giận trong lòng, khiến đối phương hiểu rõ, đối nghịch với tường rào Thủ Đô sẽ không có kết cục tốt.

Mấy ngày sau.

Phong ba từ sổ mang lại càng ngày càng mãnh liệt, phạm vi phát tán càng lúc càng rộng, tường rào đều có liên lạc với nhau, đã không còn là bí mật gì nữa, mà hành tung của Lâm Phàm vẫn bị một ít người có tâm báo cáo.

Người của tường rào Thủ Đô vẫn luôn truy đuổi, truy tìm.

Chỉ là có lúc, khoảng cách rất xa, bọn hắn muốn chạy đến đó cần thời gian, cho dù có người lặng lẽ đi theo Lâm Phàm, cũng bị Lâm Phàm phát hiện ra, sau đó bắt được.

Cho nên cho dù Lâm Phàm vẫn luôn hành động.

Các cường giả của tường rào Thủ Đô đều không thể lập tức tìm ra hắn.

Một ngày này.

Lâm Phàm vừa chuẩn bị cùng Ngô Đình tiếp tục lái máy bay trực thăng hành động.

Tường rào Kim Lăng liên lạc đến.

Trong phòng liên lạc.

Liên lạc kết thúc.

"Nói gì vậy?" Lão Chu hỏi.

Lâm Phàm nói, "Tường rào Kim Lăng bên kia bảo ta đến để mở hội nghị, ta nghĩ tường rào Kim Lăng chắc hẳn đã lấy được sổ, bây giờ chuẩn bị hành động."

"Hành động?"

"ĐÚng, vì mảnh vỡ, mảnh vỡ ở tỉnh chúng ta quá nhỏ, quá yếu, ta nghĩ chắc hẳn không thể nào thỏa mãn được, cho nên có lẽ muốn liên hợp lực lượng của đám người, đi thẳng đến tỉnh ngoài cướp một cái mảnh vỡ quay về."

Lâm Phàm nghĩ nghĩ, cảm thấy nhất định là như vậy.

Lão Chu nói, "Đến tỉnh ngoài cướp đoạt mảnh vỡ trong đám dị thú kia? Bọn hắn cũng quá mạo hiểm rồi đó."

Ngô Đình bên cạnh nói, "Cái này có gì mạo hiểm chứ, bọn hắn biết Lâm ca lợi hại, cho nên mới nghĩ đến chuyện lôi kéo Lâm ca làm một vố, thật sự để bọn hắn tự làm, ngươi xem bọn hắn có dám đến tỉnh ngoài hay không."

"Vậy chẳng phải là xem ngươi là người làm công miễn phí sao?" Lão Chu phát hiện điểm mù trong chuyện này.

"Đừng nói nữa."

Lâm Phàm xua tay, "Tường rào Kim Lăng không tồi, nếu như có thể trợ giúp bọn hắn, cho dù bị xem là người làm công, ta cũng đồng ý."

Lão Chu biết con người Lâm Phàm, chỉ cần hắn cảm thấy đáng tin, hắn sẽ hết sức giúp đỡ, ngẫm lại những chuyện mà bao lâu nay tường rào Kim Lăng đã làm, quả thật không tệ.

Dù sao thì tường rào Kim Lăng đã chống đỡ rất nhiều nguy hiểm cho tường rào bọn hắn và những tường rào khác.

Nếu không có bọn hắn đón đầu, những tường rào cỡ nhỏ như bọn hắn, đã sớm bị dị thú tiêu diệt sạch.

“KHi nào hội nghị sẽ bắt đầu?” Lão Chu hỏi.

Chương 490 - Chỉ cần một mình ta đi là được. (3)

“Ngày mai.”

Ngô Đình nói, “Lâm ca, để ta lái phi cơ đưa ngươi đi.”

“ĐƯợc, Không thành vấn đề.”

Lúc này, tường rào Kim Lăng.

Bọn người Hàn thủ trưởng tụ tập vơi nhau.

Chỉ là vẻ mặt bọn hắn có chút nghiêm trọng.

“Hắn có đồng ý Không?” Trình tướng quân hỏi.

Bọn hắn đã có được sổ, nhưng cần phải có mảnh vỡ, chỉ là mảnh vỡ trong tỉnh bọn họ quá yếu, Không thể nào thỏa mãn nhu cầu của nhiều người như vậy, cho nên phải cướp doạt mảnh vỡ từ tỉnh ngoài.

Nguy hiểm đương nhiên Không cần nhiều lời.

Những dị thú kia bọn hắn tuyệt đối Khó có Khả năng đối phó được, dù sao thực lực dị thú ở tỉnh ngoài rất đáng sợ, cho dù là là một con dị thú cấp tám đơn giản, cũng có thể diệt toàn bộ bọn hắn.

Ngẫm lại con dị thú thức tỉnh cấp chín lúc trước nhìn thấy kia mạnh mẽ đến mức nào.

Nếu như Không có Lâm Phàm ra mặt, tường rào Kim Lăng bọn hắn đã sớm Không còn.

“Ai…” Hàn thủ trưởng thở dài, “Không còn cách nào Khác, dựa vào chính chúng ta thì hoàn toàn Không thể làm được, chỉ có thể như

vậy.”

Lạc Thải Điệp bên cạnh nói, “Thủ trưởng, ta cảm thấy hắn sẽ giúp đỡ.”

“Ngươi có bằng chứng gì Không?” Trình tướng quân hỏi.

Lạc Thải Điệp nói, “Dựa vào hiểu biết và trực giác.”

Trình tướng quân Không phản bác được, nữ nhân luôn luôn dùng cảm nhận để xác định một vài chuyện, có lẽ đây chính là nữ nhân.

…

Ngày tiếp theo.

Trong phòng họp.

Lâm Phàm tươi cười nhìn về phía đám người Hàn thủ trưởng.

Lúc này Lạc Thải Điệp đứng dậy, giảng giải bố cục của bọn họ.

“Quản lý Lâm, tầm quan trọng của cái sổ này Không cần nói cũng biết, muốn phát huy tác dụng của nội dung trong sổ, nhất định phải có mảnh vỡ, chỉ là mảnh vỡ cỡ nhỏ bình thường Không thể nào thỏa mãn nhu cầu, cho nên chỉ có thể ra ngoài cướp đoạt trong đám dị thú.”

“Tấm địa đồ này có đánh dấu những vị trí mảnh vỡ mà chúng ta từng biết, tường rào Kim Lăng chúng ta sắp xuất hiện đông đảo Giác Tỉnh giả, hy vọng quản lý Lâm có thể giúp một tay…”

Lúc trước đám người Lạc Thải Điệp đã nghĩ kỹ sẽ nói như thế nào.

Nàng biết lần hành động này, tường rào Kim Lăng có thể sẽ chết rất nhiều người, nhưng Không còn cách nào Khác, vì tương lai, những hy sinh này là tất yếu.

“Quản lý Lâm, ngươi nhìn xem…”

Lạc Thải Điệp nói xong, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm chờ đợi kết quả sau cùng.

Hàn thủ trưởng và Trình tướng quân cũng đứng thẳng người, cho dù Không nói gì, nhưng cũng có thể nhìn ra bọn hắn cũng đang rất căng thẳng, dù sao thì nếu như Không có quản lý Lâm giúp dỡ.

Bọn hắn tuyệt đối Không thể thành công.

Cho dù hy sinh nhiều người hơn nữa, sợ cũng vô dụng..

Trong phòng hợp rất yên tĩnh, yên tĩnh im ắng, giống như một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Một lát sau.

Lâm Phàm chậm rãi nói "Các ngươi Không cần đi."

Nghe thấy lời này.

Đám người Lạc Thải Điệp có chút thất vọng, thật sự Không được sao.

Chỉ là còn chưa đợi cảm giác thất vọng này kéo dài được bao lâu, bên tai lại vang lên tiếng của Lâm Phàm.

"Chỉ cần một mình ta đi là được, các ngươi phái người đến, chỉ là hy sinh vô ích mà thôi, ta thấy hay là cứ để bọn hắn giữ lại tính mạng, tăng cường thực lực thật tốt, cống hiến càng lớn cho tương lai thì hơn."

Lâm Phàm đứng dậy, vô cùng kiên định nói.

"A?"

Đám người Lạc Thải Điệp há hốc mồm, kinh ngạc nhìn Lâm Phàm.

"Thực lực của ta các người cũng biết rồi, chiến đầu như vậy Không phải cứ nhiều người là có ích, các ngươi cảm thấy đúng Không?"

Lạc Thải Điệp, Hàn thủ trưởng, Trình tướng quân đều nhìn nhau.

Nói hoàn toàn là sự thật.

Nhưng mà nghe vào tai vẫn cảm thấy rất bất đắc dĩ.

"Lâm ca, ta cũng Không cần đi sao?"

Ngô Đình lái máy bay trực thăng hỏi, đến vội vàng, đi cũng vội vàng, hội nghị của tường rào Kim Lăng kết thúc nhanh hơn tưởng tượng của hắn ta.

Còn người đâu?

Ngay cả chút bóng cũng Không có.

“Ngươi Không cần đi vào trong, chỉ cần đưa ta đến gần đó là được, sau đó ngươi bay lên cao, ở trong Không trung chờ ta, ngươi đừng quên có dị thú thức tỉnh có năng lực đối chiến trên Không.”

Lâm Phàm nhắc nhở, năng lực của dị thú thức tỉnh muôn hình vạn trạng, dị thú có năng lực nguyên tố, thì sẽ có năng lực như vậy, nói đến tinh tinh mà hắn quen thuộc đi, năng lực chính là băng, có thể chế tạo gai băng, trong nháy mắt đâm xuyên đối phương.

“Đã rõ.”

Ngô Đình gật đầu, nói với Lâm ca phương hướng đại Khái cần đi.

Lâm Phàm ngồi ở phía sau, mở địa đồ ra, nhìn vị trí được đánh dấu bên trên.

Trường Trị, Lã Lương, Thái Nguyên, những nơi này chính là nơi có mảnh vỡ, mà những vị trí này cách tường rào Thủ Đô cũng Khá xa, tuy nói là thế, nhưng đối với ba đại gia tộc của tường rào Thủ Đô mà nói, nếu biết hắn ở chỗ đó, tuyệt đối sẽ vọt đến giống như chó dại.

Cuối cùng hắn lựa chọn Trường Trị, theo bọn hắn nói, ở đó một một mảnh vỡ thần bí lớn, xung quanh có rất nhiều dị thú, trong đó dị thú hung ác nhiều vô số kể.

Đương nhiên, mảnh vỡ thần bí ở nơi này so với mảnh vỡ ở nơi Khác, vẫn tương đối nhỏ.

Mảnh vỡ ở nơi Khác càng Khổng lồ hơn, mà dị thú tụ tập ở nơi đó đương nhiên cũng đáng sợ hơn, cho dù là những người của tường rào Thủ Đô kia, cũng Không dám tùy tiện xâm nhập vào bên trong.

Mảnh vỡ bên chỗ Trường Trị sẽ giao cho tường rào Kim Lăng.

Còn mảnh vỡ của tường rào Miếu Loan đương nhiên phải là tốt nhất.

Cho dù còn chưa đạt được mục đích, cũng đã nghĩ kỹ vấn đề phân chia mảnh vỡ.

Nếu để cho những người Khác biết tuyệt đối sẽ kêu gào.

Mẹ nó ngươi Không làm màu thì chết à.

Thời gian dần qua.

Chương 491 - KHông đúng, nhân loại này có vẻ Không

thích hợp.

Dị thú xuất hiện trên mặt đất càng ngày càng nhiều, đã đạt đến phạm vi bao phủ của năng lượng trong mảnh vỡ, cho dù máy bay trực thăng bay rất cao, vẫn bị các dị thú phát hiện ra, sau đó ngửa mặt lên trời gào thét gầm rú.

Tuy rằng Không có cách đánh rơi máy bay trực thăng, nhưng về Khí thế, các dị thú đương nhiên sẽ Không sợ hãi.

“Ngay chỗ này đi.”

Lâm Phàm cảm thấy phạm vi Khá ổn, tiếp tục tiến vào trong, máy bay trực thăng sẽ dễ bị dị thú công kích, với kỹ thuật điều Khiển của Ngô Đình, muốn tránh được cũng có chút miễn cưỡng.

“Lâm ca, chú ý an toàn.”

“Ừm.

Đáp lại đơn giản, nhảy xuống, các dị thú nhìn thấy con mồi xuất hiện, dữ tợn gầm thét, điên cuồng vọt về phía này, trong quá trình rơi xuống, Khéo miệng Lâm Phàm cong lên, đột nhiên tăng thêm tốc độ rơi xuống, giống như một ngọn núi lớn từ trên trời rơi xuống.

Ngay Khi rơi xuống đất.

Tiếng ầm ầm vang vọng.

Mặt đứt nứt ra, một luồng trùng kích đột ngột bạo phát, các dị thú đứng chịu mũi sào Không thể nào ngăn cản được luồng trùng kích này, trực tiếp bị lật tung, hất văng ra xa.

Mà nơi hắn rơi xuống, đã sớm lõm thành một cái hố hình tròn rất lớn.

Trong đám dị thú dày dặc, trực tiếp xuất hiện Khu vực chân Không, trong phạm vi trăm mét, Không có một con dị thú có thể đứng được.

“Lạt Điều, có vẻ như những dị thú xung quanh Không thân thiện lắm, nếu như tất cả đều giống ngươi thì thật tốt biết bao nhiêu.” Lâm Phàm kéo cổ áo ra, nhìn Lạt Điều đang ló đầu ra, tán thưởng Lạt Điều một câu.

Lạt Điều thò đầu ra, mắt nhìn tình hình xung quanh, tán thành gật đầu.

Giống như đang nói, người chăn nuôi ngươi nói rất đúng, nhưng dị thú ưu tú giống như Lạt Điều ta, rất Khó gặp được.

“Được, ngươi tiếp tục đi ngủ đi, đợi lát nữa cần đến sẽ gọi ngươi.” Lâm Phàm nói.

Lạt Điều lùi vào trong quần áo, cảm nhận nhiệt độ cực nóng từ lồng ngực người chăn nuôi, Khiến nó vố cùng thoải mái.

Lúc này.

Lâm Phàm nện bước chân, từng bước một bước gần đến vị trí mảnh vỡ.

Các dị thú Không ngừng tụ lại, ngăn đường hắn đi lại.

Rống!

Rống!

Từng tiếng gầm thét vang lên, đổi thành bất cứ người nào, nếu như ở trong hoàn cảnh này, Không bị hù chết đã là can đảm rồi.

Đối mặt với tình huống như vậy.

Lâm Phàm Không hề hoảng hốt một chút nào, một luồng uy áp lấy bản thân làm trung tâm Khuếch tán ra ngoài.

“Tránh ra.”

Một tiếng gầm thét, ẩn chứa uy thế vô biên đột nhiên Khuếch tán, một luồng dao động vô hình bao phủ đến, mà các dị thú cảm nhận được luồng uy áp này, chỉ cảm thấy trong lòng như có một ngọn núi lớn đè xuống.

Sự Khiếp sợ tuôn trào.

Thế mà Không tự chủ được tránh ra một con đường.

“Thật là ngoan.”

Lâm Phàm hài lòng gật đầu, đi vào con đường mà dị thú đã tránh ra, dị thú hai bên giống như đội hộ vệ của quốc vương, đang hộ tống vua của bọn chúng.

Đi tới, đi tới.

Lâm Phàm nhìn thấy vài con dị thú cấp sáu, đột nhiên dừng lại.

Những con dị thú cấp sáu này rõ ràng đang giằng co, biểu lộ có vẻ hơi dữ tợn, xem ra là muốn phá tan sự áp chế này, từ đó xé nát con mồi, đáng tiếc, thực lực của bọn nó thật sự quá yếu, Không thể nào đối Kháng lại luồng uy áp này.

Lâm Phàm vươn tay ra, một ngọn lửa bắn tới, phịch một tiếng, trực tiếp bao trùm dị thú cấp sáu.

Điểm tiến hóa xuất hiện ngay trước mắt,. nếu như Không bỏ vào trong túi, đúng là phung phí của trời.

Điểm tiến hóa +1.

Điểm tiến hóa +1.

…

Lâm Phàm vô cùng hài lòng gật đầu, trong quá trình tìm kiếm mảnh vỡ, có thể lấy được điểm tiến hóa, cũng là một chuyện đáng ăn mừng..

Các dị thú xung quanh sợ hãi.

Móa!

Rõ ràng đã Không hề nhúc nhích, vậy mà còn nguy hiểm đến tính mạng.

Nhân loại này thật đáng chết.

Lúc này, Ngô Đình nhìn xuống bên dưới, tuy rằng Khoảng cách có chút cao, nhưng nhìn thấy vẫn rất rõ ràng, trong mắt hắn ta, Lâm ca đang đi bên trong đám dị thú, mà các dị thú thì chẳng dám nhúc nhích, trực tiếp tránh ra một con đường.

Đối với cái này, hắn ta chỉ có thể nói.

Lâm ca Không hổ là Lâm ca.

Cường đại như vậy.

“Rống!”

TRong quá trình hắn vừa đi vừa thu hoạch, đằng xa vang lên tiếng gầm gừ đinh tai nhức óc, lập tức có tiếng dị thú kêu rên thảm thiết

truyền đến.

“Đến rồi.”

Lâm Phàm nhìn về phía trước, biết dị thú mạnh mẽ chân chính bảo vệ mảnh vỡ đã xuất hiện.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Mặt đất chấn động, dường như có người Khổng lồ đang di chuyển, xa xa đã nhìn thấy một con dị thú như một ngọn núi lớn Không ngừng đến gần, tất cả dị thú cản phía trước đều bị húc bay.

Rất nhanh, một con dị thú giống như thằn lằn xuất hiện trong tầm mắt Lâm Phàm.

KHông, Không phải giống thằn lằn, mà là dị thú từ thằn lằn tiến hóa ra vô cùng Khủng bố, hình thể rất Khổng lồ, nhân loại ở trước mặt nó trở nên vô cùng nhỏ bé, chẳng Khác nào con muỗi trong mắt nhân loại.

Phần lưng của dị thú thằn lằn có lớp vảy sắc bén như đá, tầng tầng lớp lớp, tứ chi tráng kiện như trụ trời, một đôi mắt hung lệ nhìn chằm chằm Lâm Phàm.

“Này, đừng làm loạn.”

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn dị thú thằn lằn, đối phương phun lưỡi phân nhánh thật dài, hàm răng sắc bén đọng đầy chất lỏng sền sệt, Khi chất lỏng nhỏ xuống đất, tiếng xì xì vang lên, Không ngờ nước bọt của con dị thú này lại có tính ăn mòn.

Khi hắn vừa dứt lời.

Chỉ thấy yết hầu của dị thú thằn lằn phồng lên, phù một tiếng, một chất lỏng màu xanh lá sền sệt lập tức phun ra ngoài.

Lâm Phàm biến mất ngay tại chỗ, trong nháy mắt đã xuất hiện trên đỉnh đầu dị thú thằn lằn, nắm ngón tay nắm lại, đột nhiên đánh xuống một đòn, phịch một tiếng, lực lượng kinh Khủng bộc phát trong nháy mắt, quyền kình tựa như sóng cả, trùng trùng điệp điệp Khuếch tán, bao trùm toàn thân dị thú thằn lằn.

Chương 492 - KHông đúng, nhân loại này có vẻ Không

thích hợp. (2)

Điểm tiến hóa +4.

Đúng như hắn biết.

Dị thú cấp chín chỉ có thể mang lại cho hắn bốn điểm tiến hóa.

KHông phải dị thú thức tỉnh, càng Không có vương lân, giết chẳng có bất cứ độ Khó nào.

Thân thể cao lớn của dị thú thằn lằn ngã ầm xuống đất, cuốn lên bụi mù, ngẩng đầu lên nhìn về phía nước bọt bao trùm, một vùng cháy đen, có rất nhiều dị thú bị ăn mòn chỉ còn lại xương trắng.

Tìm được vị trí, lấy ra huyết tinh cấp chín.

Thứ đồ chơi này Không thể quên được, có giá trị rất cao.

Còn về xác con quái vật Khổng lồ này, hắn cũng sẽ Không lấy đi, dị thú có thể phun ra chất lỏng ăn mòn, rất Khó mà nuốt được, chất thịt nhất định Không tốt, thậm chí trong máu cũng có thể ẩn chứa tính ăn mòn.

Sau Khi Lâm Phàm rời đi.

Cảm giác áp bách đè nặng trên người các dị thú giảm đi, nhìn thấy dị thú cấp chín chỉ còn lại cái xác, trong mắt bọn chúng lộ ra vẻ tham lam, lúc có con dị thú đầu tiên hành động, những dị thú còn lại cũng hành động.

Mở cái miệng to như chậu máu giành ăn, gặm cắn, Khối thịt lớn lập tức bị bọn chúng nuốt mất, chuyển hóa thành năng lượng tiến hóa.

Bên trong dị thú giới, cũng là mạnh được yếu thua.

Lâm Phàm quay đầu nhìn lại, nhìn tràng cảnh các dị thú chia ăn, nghĩ đến Độc Giác Lang Cẩu, nếu như nó thật sự đi theo mình, bây giờ con dị thú đầu tiên được ăn, tất nhiên là nó.

Đáng tiếc…

Bỏ lỡ thì thật sự bỏ lỡ.

Phía trước xuất hiện hố sâu, là bị va chạm hình thành nên, tại trung tâm của hố sâu, có một Khối đá dựng thẳng như mảnh vỡ thiên thạch, mảnh vỡ này rất Khổng lồ, cao hơn một mét, độ dày Khoảng

chừng bằng bàn tay.

So với mảnh vỡ mà hắn từng nhìn thấy đều Khổng lồ hơn rất nhiều.

Mà ngay Khi hắn đi đến hố sâu, một luồng sát ý ẩn nấp trong bóng tối bạo phát ra, mặt đất chấn động, nứt vỡ, một con dị thú mãng xà cực đại từ trong lòng đất xuất hiện, mở cái miệng to như chậu máu, xông tới với uy thế nuốt chửng mọi thứ.

Phịch một tiếng.

Lâm Phàm tránh ra, tránh thoát đòn tấn công của con dị thú này.

Mặt đất xung quanh đang chấn động, chân thân dị thú mãng xà xuất hiện, thân thể của nó bị bùn đất che lấp, thân thể to dài quấn quanh bên dưới hố sâu, bảo vệ mảnh vỡ ở giữa.

Lúc có mục tiêu xuất hiện.

Đối phương sẽ đánh một đòn trí mạng vào mục tiêu.

“Lạt Điều, mau ra đây nhìn xem hình thể của người ta oai phong đến mức nào.” Lâm Phàm thúc giục, ngẫm lại hình thể của Lạt Điều, nhìn lại hình thể của con dị thú trước mắt này, đúng là một trời một vực.

Đương nhiên, ưu thế của Lạt Điều Không phải là hình thể, mà là đủ loại năng lực.

Lạt Điều thò đầu ra, liếc mắt nhìn dị thú mãng xà, Không có biểu hiện gì cả, chỉ phun lưỡi, tê tê vài tiếng, giống như đang nói, tên ngốc to xác này có gì đẹp mắt, Không có gì thú vị, sau đó lùi vào trong ngực.

“Này…”

Lâm Phàm cười cười, Lạt Điều đang bất mãn.

Thật sự là hắn đã hiểu, mảnh vỡ càng lớn, dị thú xuất hiện càng lợi hại, chỉ ở nơi này thôi đã xuất hiện hai con dị thú cấp chín, đây là Khái niệm gì.

Nếu như những người Khác muốn lấy mảnh vỡ ở nơi này đi, chỉ sợ là Không thể.

Ngay Khi hắn đang nghĩ đến những chuyện này.

Dị thú mãng xà đã cuộn thân thể lại, ngẩng đầu lên, từ trên cao nhìn

Lâm Phàm ở bên dưới.

Ngay sau đó.

Chỉ thấy dị thú mãng xà nhanh chóng lao đến, tốc độ rất nhanh, thế công như tia sét, thường Khiến người ta trở tay Không kịp, chỉ là đáng tiếc, nó gặp phải Lâm Phàm, Khắc tinh của dị thú.

Ngay Khi Lâm Phàm tránh đi, dị thú mãng xà đột nhiên vung đuôi xuống, tiếng nổ vang vọng, Không Khí bị nổ tung, cho dù cái đuôi còn chưa chạm đến mặt đất, đã có thể cảm nhận được luồng trùng kích kia đập vào mặt.

Lạch cạch!

Hả?

Dị thú mãng xà kinh ngạc.

Đuôi của nó vô cùng hung mãnh, rõ ràng có thể đánh nát mọi con mồi, thế nhưng ai có thể ngờ được, con mồi này chỉ cần giơ tay ra là có thể ngăn trở được.

Lâm Phàm Không nhúc nhích tí nào, đứng nguyên tại chỗ, chỉ chậm rãi duỗi cánh tay ra, đã có thể chặn được một đòn có uy thế hung mãnh như vậy.

Còn chưa chờ dị thú mãng xà kịp phản ứng.

Chỉ thấy Lâm Phàm đột nhiên dùng sức, ngón tay lập tức đâm xuyên qua máu thịt của dị thú mãng xà, bắt lấy phần đuôi của nó, gầm nhẹ một tiếng, vung cánh tay lên, lực lượng Khổng lồ bộc phát, dị thú mãng xà chỉ cảm thấy một nguồn lực lượng Không thể Kháng cự càn quét toàn thân, thân thể to dài bị quăng lên, phịch mộtt iếng, hung hăng nện trên mặt đất.

Trong chốc lát, mặt đất chấn động.

Dị thú mãng xà bị quăng đến tối tăm mù mịt.

Nếu như nó có thể nói chuyện, tuyệt đối sẽ kinh hô.

Gặp quỷ, lực lượng của nhân loại này vì sao lại Khủng bố đến như vậy.

Soạt!

Lửa sôi trào từ trong lòng bàn tay Lâm Phàm bùng lên, tựa như có linh tính, trong nháy mắt đã bao trùm toàn bộ thân thể dị thú mãng xà, nhiệt độ cực nóng Khiến thân thể nó sáng chói.

Đau đớn kịch liệt Khiến dị thú mãng xà liều mạng giãy dụa, điên cuồng lăn lộn.

Muốn thoát Khỏi sự đau đớn này.

Chỉ là Lâm Phàm vẫn nắm chặt lấy đuôi của nó, mặc cho dị thú mãng xà giãy dụa như thế nào cũng chẳng có tác dụng gì.

Lâm Phàm lẳng lặng chờ đợi.

Hắn đang thử nghiệm năng lực của bản thân, với trị số tinh thần bây giờ của hắn, năng lực hệ hỏa đã sớm tăng lên đến tình trạng cực cao, hắn muốn biết dị thú cấp chín có thể kiên trì trong ngọn lửa này đến Khi nào.

Mười giây.

Dị thú mãng xà vẫn đang giãy dụa.

Mười lăm giây.

Tần suất giãy dụa giảm xuống.

Hai mươi giây.

Động tác rất nhẹ.

Hai mươi lăm giây.

Chương 493 - KHông đúng, nhân loại này có vẻ Không thích hợp. (3)

Động tác nhẹ nhàng chậm chạp đột nhiên trở nên táo bạo, dị thú mãng xà đang giả chết, biết Không thể nào lừa gạt được, lập tức phản Kháng lần cuối.

Hai mươi tám giây.

Cũng chưa đến.

Điểm tiến hóa +4.

Lâm Phàm chậm rãi buông tay ra.

"Lợi hại, lực sinh mệnh quả thật ngoan cường, hai mươi tám giây, gần ba mươi giây ở bên trong nhiệt độ cao, có thể kiên trì được đến mức này, thật sự là…"

Trải qua loại thí nghiệm này, hắn hiểu được dị thú cấp chín Khó giết như thế nào.

Nếu như Giác Tỉnh giả cấp chín Khác muốn giết chết loại dị thú này, chỉ sợ phải trả giá rất lớn, thậm chí còn có Khả năng sẽ bị phản sát.

Đương nhiên, cái này cũng chưa hẳn, nhân loại và dị thú Khác nhau ở chỗ, nhân loại có thể mượn nhờ vào công cụ.

Phụ ma.

Vũ Khí chế tạo từ mảnh vỡ.

Đều có thể tăng cường thực lực của bản thân.

Cho nên nếu như chuẩn bị đầy đủ, muốn giết chết dị thú cấp chín, độ Khó sẽ giảm xuống rất nhiều.

Lấy huyết tinh ra.

Xác để lại cho các dị thú.

Thịt rắn đã gia công miễn phí, chắc hẳn càng Khiến dị thú ăn ngon miệng hơn.

Đi đến hố sâu.

“Lạt Điều, làm việc, lấy mảnh vỡ này đi.” Lâm Phàm nói.

Lạt Điều trong ngực nhìn thấy mảnh vỡ to lớn trước mắt, trong mắt sáng lên.

Giống như đang nghĩ đến…

Nếu như ta hấp thu hết năng lượng trong này đi.

Vậy thì đáng sợ đến mức nào.

Lâm Phàm sao có thể Không hiểu ý của Lạt Điều, vỗ nhẹ đầu nó.

“Đây là đưa cho người ta, yên tâm, đợi lát nữa ta sẽ tìm cho ngươi cái lớn hơn, đảm bảo người ăn no.”

Lạt Điều nghe hiểu, quả quyết cất mảnh vỡ vào trong Không gian.

Kết thúc công việc.

Lâm Phàm nhìn quanh, vẫn đang tìm kiếm, a… Đột nhiên, hắn nhìn thấy gần mép hố sâu hình như có bóng dị thú trên cấp sáu.

Mà những sị thú kia đang nuốt nước bọt, mắt nhìn chằm chằm xác dị thú mãng xà.

Trong Không Khí tràn ngập mùi thịt, đối với bọn chúng thật sự quá thơm.

Bọn chúng đang đợi con mồi nói ra câu kia.

Cái này để lại cho các ngươi, các ngươi từ từ thưởng thức đi.

Chỉ cần nghe thấy vậy, tuyệt đối sẽ vọt lên Không chút do dự.

Ồ!

Vì sao nhân loại kia lại đi về phía này?

Khoan đã…

Có vẻ có gì đó Không đúng.

Nụ cười của nhân loại kia có chút đáng sợ, giống như Khi chúng ta nhìn thấy con mồi, cảm thấy vô cùng phẩn Khởi vậy.

Móa!

Nhân loại kia vọt đến.

Giơ quả đấm lên đấm tới.

Dị thú cấp tám đang chờ đợi Khai tiệc kinh hãi.

Chỉ là chờ nó kịp phản ứng lại, mọi thứ đã trễ.

Đối với các dị thú cấp tám đang chờ Khai tiệc mà nói.

Bọn chúng vĩnh viễn cũng Không thể nào quên chuyện xảy ra vào giờ phút này.

Thật là đáng sợ.

Quá Khốc liệt.

Nhân loại này chẳng phải thứ gì tốt.

Chỉ là đối với các dị thú cấp tám, nên kết thúc đều đã kết thúc, đã Không còn bất cứ tương lai nào để nói, bởi vì mạng nhỏ của bọn nó đã sớm kết thúc.

TRong máy bay.

“Lâm ca, ngươi thật lợi hại.”

Ngô Đình kích động quay đầu, trong ánh mắt là sự sùng bái, kinh ngạc, những chuyện vừa phát sinh kia, hắn ta đều nhìn thấy rõ, chỉ có thể nói thật Khủng bố, hoàn toàn Không thể tưởng tượng nổi.

Thật quá mạnh, quá hung mãnh.

“Thao tác bình thường thôi, chờ sau này ngươi mạnh lên, cũng có thể làm được.” Lâm Phàm nói.

“Thật Không? Lâm ca, ta ít đọc sách, ngươi đừng gạt ta đó.”

“Thật.”

Hắn tuyệt đối Không hề lừa gạt Ngô Đình, mà là có căn cứ, đầu tiên chính là tăng năng lực lên, sau đó nên cảnh giới Võ Đạo đến Luyện Thần max cấp vậy là được rồi.

Thật sự đơn giản.

Không có nhiều quanh co như vậy.

Ngô Đình vô cùng chờ mong vào tương lai, hắn ta nghĩ đến tương lai thật sự có một ngày có thể giống như Lâm ca.

Thật sự quá đẹp.

Ngoài đẹp trai ra hắn ta cũng Không biết phải nói gì.

Máy bay tiếp tục bay lượn, bay về phía mục tiêu tiếp theo, bây giờ chỉ mới là bước ban đầu Khuếch tán sổ, hắn ta thấy, có lẽ Không bao lâu nữa, cường giả trong tường rào các nơi sợ rằng sẽ bắt đầu hành động.

Đối với riêng một tường rào mà nói, có lẽ bọn hắn Khó có thể dựa vào năng lực của một tường rào để lấy được mảnh vỡ, nhưng đặc tính của nhân loại là cộng đồng, Khi có chỗ tốt, thì sẽ hợp tác.

Bởi vậy bọn hắn chỉ cần ở trong phạm vi bao phủ của năng lượng trong mảnh vỡ là được, sẽ Không vì nhân số đông đảo mà Khiến năng lượng trong mảnh vỡ bị suy yếu.

Bởi vậy, Không cần thiết phải đơn độc đả đấu.

Nhưng vấn đề duy nhất, cũng Khiến tạo ra xung đột nhất chính là quyền nắm giữ mảnh vỡ.

Tất cả mọi người đều muốn đặt mảnh vỡ trong tường rào của mình, dựa vào cái gì ta bỏ sức rồi, cuối cùng lại dặt ở trong tường rào của các ngươi, loại tình huống này cũng dễ xảy ra.

Cũng Không lâu lắm.

Đằng xa xuất hiện hồ nước, tại trung tâm của hồ nước xuất hiện Khu vực chân Không, nước sông xung quanh bị một luồng năng lượng vô hình ngăn cản, từ đầu đến cuối Không thể bao phủ vùng đất trống kia.

Mà tại trung tâm hồ nước, có một mảnh vỡ to lớn.

Nguyên nhân dẫn đến chân Không, rõ ràng là do mảnh vỡ này tạo ra.

“Ai, người tài giỏi luôn có nhiều việc phải làm, lại phải làm việc rồi.” Lâm Phàm nhìn các dị thú bên trong phạm vi, tìm kiếm mục tiêu thích hợp với bản thân.

Chương 494 - Hóa ra là do dị thú phát hiện trước.

Nhìn lại bảng số liệu.

- Đẳng cấp: Cấp 6 (69/70)

- Cảnh giới: Luyện Thần (100%).

- Thể chất: 299,79.

- Nhanh nhẹn: 284,31.

- Tinh thần: 281,3

Tiến bộ Không tệ, ra ngoài một chuyến lại thu hoạch lớn như vậy, đẳng cấp còn thiếu một điểm tiến hóa, là có thể đột phá lên cấp bảy.

Hắn đã lâu Không chú ý đến thuộc tính ba chiều nữa.

Dựa theo tình huống bình thường mà nói, rất xin lỗi, thuộc tính bây giờ của hắn đã quá mạnh mẽ rồi, có thể gọi là vô địch, tuyệt đối Không có dị thú nào có thể trở thành đối thủ của hắn.

Nhưng chúng ta đã sớm nói xong, chỉ có thể có dị thú thức tỉnh cấp chín, nhưng đừng có xuất hiện thứ còn cao hơn cấp chín.

Nếu thật sự như vậy.

Thế thì Không có gì hay.

“Lâm ca, ngươi quá cực Khổ.”

Ngô Đình rất đau lòng, cho đến nay hắn ta vẫn luôn đi theo bên cạnh Lâm ca, sao có thể Không biết Lâm ca bận rộn như thế nào, nghĩ đến lão Chu vẫn luôn oán trách mệt mỏi, quá mệt mỏi, chuyện trong tường rào lúc nào cũng Không xong.

Đối với chuyện này, hắn ta Khịt mũi coi thường, thứ gì chứ, chuyện trong tường rào, chỉ cần động miệng là được, chuyện Lâm ca ta làm cũng Không phải động mồm mép, mà là thật sự ra tay, tự thân đi làm.

Có thể so sánh sao?

Dù sao thì hắn ta cảm thấy Không thể nào so sánh được.

“Ai, đã quen rồi, Không còn cách nào Khác, nếu như có thể mang lại chút hy vọng cho nhân loại còn sống trong tận thế, ta vẫn tình nguyện.” Lâm Phàm nói.

“Lâm ca, ngươi quá cao thượng.”

“Chúng ta đều cao thượng.”

“Ta cũng Không dám cao thượng, là Lâm ca dẫn theo ta cao thượng.”

Ngô Đình tâng bốc Lâm ca, Lâm Phàm cũng thản nhiên tiếp nhận, biểu hiện rất Khiêm tốn, ý mọi người cứ thế là dược, thổi lẫn nhau cũng nên biết đến lúc là dừng, thổi hơi quá nghe có vẻ hơi giả.

Lâm Phàm nhìn xuống phía dưới, “Kích cỡ của cái mảnh vỡ này lớn hơn mảnh vỡ ta vừa lấy được rất nhiều, dị thú ẩn nấp cũng Không yếu, xem ra cần phải bỏ ra chút thời gian.”

Nói xong, lập tức nhảy xuống, mục tiêu chính là dị thú cấp sáu nhìn thấy.

Còn về dị thú cấp bậc cao hơn, hắn tạm thời Không muốn quản nhiều.

Phải học được cách tiết kiệm.

Nếu như đột phá lên cấp bảy, vậy điểm tiến hóa từ dị thú cấp sáu Không phải đã lãng phí rồi sao?

Đối với chuyện này, cứ giết hết cấp sáu, sau đó lại giết cấp bảy mới hoàn mỹ.

…

Tường rào Kim Lăng có Khách Không mời mà đến, bọn hắn Khiến cảm xúc của bọn người Hàn thủ trưởng hoàn toàn bùng nổ, trong Không Khí dường như có cảm giác căng thẳng kịch liệt.

Rõ ràng hai bên nhìn có vẻ rất thân thiện, nhưng từ mắt thường Không thể thấy được có một luồng Khí thế kiềm chế bao phủ.

“Đã lâu Không gặp, Lý Quảng Nghĩa.”

Hàn thủ trưởng nhìn nam tử trung niên trước mắt, hơn 40 tuổi, có râu, trên mặt có sẹo, làn da trên thân tản ra màu đồng như sắt thép, Khiến người ta cảm thấy có lực bộc phát cực mạnh.

“Đã lâu Không gặp.” Lý Quảng Nghĩa hiếm Khi nở nụ cười.

Đằng sau hắn ta là bốn nam tử đeo kính râm, từng người đứng nghiêm ở đó, Không có bất cứ động tác dư thừa nào, một chút xíu biểu lộ trên mặt cũng Không có, nhìn giống như người máy.

“Đến đây có chuyện gì?”

“Không có việc gì thì Không thể đến sao?”

“KHông tin, Lý Quảng Nghĩa ngươi là một trong những chủ quản của cơ cấu phán quyết tại tường rào Thủ Đô, trăm công nghìn việc, vô cùng bận rộn, sao lại nghĩ đến chuyện đến tường rào cũ xem xét chứ.” Hàn thủ trưởng vừa cười vừa nói.

Không sai, trước kia Lý Quảng Nghĩa từng ở tường rào Kim Lăng, chỉ là sau này hắn ta phát hiện bí mật trong mảnh vỡ, có thể dùng năng lượng trong mảnh vỡ để tăng mạnh, từ đó trộm đi mảnh vỡ, rời Khỏi nơi này, đến tường rào Thủ Đô

Khi quay về một lần nữa, thân phận đã thay đổi, nghiễm nhiên đã trở thành một trong những chủ quản của cơ cấu phán quyết ở tường rào Thủ Đô, thân phận địa vị đã thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Lý Quảng Nghĩa cười nói, “Được rồi, ta muốn hỏi các ngươi một câu, tường rào Kim Lăng các ngươi có phải đã lấy được sổ rồi Không?”

Quả nhiên là đến vì cái này.

Hàn thủ trưởng nói, “Nếu như ta nói Không lấy được, ngươi nhất định sẽ Không tin, Không sai, đã có, đã có được sổ rồi, sao nào, tường rào Thủ Đô bên kia Không thể nào chấp nhận được bên chỗ chúng ta lấy được sổ, cho nên muốn hủy diệt nơi này sao?”

“KHông Không, sổ bị người ta đánh cắp, Khuếch tán đi Khắp nơi rồi, cản thì Khẳng định là Không cản được, bên tường rào Thủ Đô cũng Không muốn hỏi nhiều, nhưng yêu cầu duy nhất chính là, nếu như các ngươi phát hiện ra ai lấy được sổ, nhất định phải nói cho tường rào Thủ Đô biết, nếu Không hậu quả ngươi tự biết.” Lý Quảng Nghĩa nói rõ, tường rào Kim Lăng là tường rào quan trọng nhất ở tỉnh ngoài.

Các phương diện đều rất đầy đủ, chỗ thiếu hụt duy nhất chính là cường giả chân chính. Đương nhiên, tường rào Không có cường giả, tường rào Thủ Đô chưa bao giờ coi trọng, muốn diệt đi, chỉ cần xem tâm tình mà thôi.

“Đã hiểu.” Hàn thủ trưởng nói.

Có chuyện có thể nói vòng vo, nhưng có chuyện cứ quả quyết đồng ý là được.

Hắn ta biết những kẻ bên trong tường rào Thủ Đô kia, sẽ Không xem tính mạng người Khác ra gì, diệt là diệt, Không hề để trong lòng.

Lý Quảng Nghĩa nhìn thái dương đã bạc của Hàn thủ trưởng, chậm rãi nói, "Thật ra các ngươi lấy được sổ, tác dụng cũng Không lớn, nội dung bên trong các ngươi đã xem, muốn thật sự hấp thu năng lượng trong huyết tinh để tăng mạnh tinh thần thì cần phải có mảnh vỡ, mà mảnh vỡ cỡ nhỏ bình thường hoàn toàn Không thể thỏa mãn nhu cầu, chỉ là với thực lực của các ngươi bây giờ, muốn từ trong đám dị thú lấy được mảnh vỡ cỡ lớn, chẳng Khác nào đang đi tìm đường chết."

Chương 495 - Hóa ra là do dị thú phát hiện trước. (2)

Nghe mấy câu này, Hàn thủ trưởng chỉ mỉm cười chứ Không nói bất cứ một câu nào.

Hoàn toàn chính xác, đối phương nói rất có lý.

Với thực lực của tường rào Kim Lăng, muốn lấy được mảnh vỡ cỡ lớn là chuyện Không thể nào.

Cho dù tất cả mọi người cùng hành động cũng vô dụng.

Dù sao thì lúc trước Khắp phải dị thú triều cũng Khó ngăn cản được, còn phải hy sinh rất lớn mới giải quyết hết.

"Đi đây."

Lý Quảng Nghĩa phất tay.

Tới đây cũng chẳng có chuyện gì, chỉ nghĩ đến xem thử một chút, thuận tiện nhắc nhở đôi lời mà thôi.

Thật ra hắn ta có chuyện quan trọng hơn cần phải xử lý.

Ra ngoài tìm kiếm người phát tán sổ chính là đám người kia, thế mà phần lớn đều mất tích Không thể hiểu lý do, cái này Khiến ba đại gia tộc của tường rào Thủ Đô cảm thấy có chút Không ổn.

Trước kia, nguyên nhân chủ yếu có thể Khống chế được bọn hắn, là vì tường rào Thủ Đô rất mạnh, nắm mệnh môn trong tay, nhưng bây giờ, Khi bọn hắn biết cách làm thế nào để mạnh hơn, tâm tư của đám người kia lại lặng lẽ thay đổi.

Loại tình huống này có thể ngăn được sao?

Ha ha.

Nhất định là Không ngăn được, mặc kệ người trung thành cỡ nào, tính cách đều rất phức tạp.

Có lúc đối mặt với người trung thành, có giết cha mẹ hắn ta cũng sẽ Không Khiến hắn ta có ý nghĩ phản bội.

Nhưng… Có lúc, chỉ cần nói hắn ta một câu, tiếng chép miệng của ngươi Khi ăn thật Khó nghe, ngược lại sẽ Khiến đối phương có suy nghĩ phản bội.

Phức tạp, thật phức tạp…

Lúc này.

Tại Khu vực chân Không trong hồ nước.

“Cái này…”

Lâm Phàm hơi híp mắt, nhìn chăm chú dị thú quái dị như một núi thịt trước mặt, vừa rồi suýt chút nữa hắn đã trúng chiêu, dị thú cục thịt trước mắt này Không có tay, Không có chân, càng Không có thân thể cường tráng, mềm nhũn tựa như có thể dễ dàng chém giết vậy.

Nhưng… Đây chỉ là hiện tượng ảo mà thôi.

Tinh thần lực của đối phương rất mạnh.

Tiếng gào thét im ắng lại truyền đến, Không gian dường như lại vặn vẹo, dị thú núi thịt bộc phát lực lượng tinh thần tựa như mũi tên, xé rách Không gian, vọt thẳng vào trong đầu của hắn.

Ầm ầm!

Tiếng ầm ầm vang vọng trong đầu hắn, giống như mặt biển bình tĩnh, đột nhiên cuộn trào sóng lớn, mãnh liệt Không gì sánh được, thủy triều hóa thành vực sâu Khổng lồ, có thể cắn nuốt mọi thứ.

“Móa, phương hướng tiến hóa của gia hỏa này là gom hết mọi năng lực để tăng tinh thần lực.”

Lâm Phàm cảm thấy nhất định là như vậy.

Bây giờ trị số tinh thần của hắn, cũng mới gần 300 mà thôi, nhìn có vẻ rất mạnh, nhưng thật ra Khi đối mặt với sự công kích của luồng tinh thần này, hắn còn cần phải điều động ý chí tinh thần Võ Đạo để

chống lại.

Khủng bố, thật sự quá kinh Khủng.

Đổi thành bất cứ vị Giác Tỉnh giả cấp chín nào đến đây, sợ là Khi vừa đối mặt với con dị thú này, sẽ bị nó công kích trở thành kẻ ngớ ngẩn, thậm chí ngớ ngẩn là còn may, có lẽ đầu Không thể gánh chịu được sự công kích tinh thần này, nổ tung ngay tại chỗ cũng Không phải Không thể.

“Quả nhiên, trong đám dị thú toàn là biến thái.”

Lâm Phàm đối diện với trùng kích tinh thần liên miên Không dứt, mảnh liệt như thủy triều từ dị thú.

Có chuyện gì sao?

Không có chuyện gì, chỉ là có chút kinh ngạc mà thôi, dù sao cũng là lần đầu tiên gặp được loại dị thú này.

Nhìn tình hình của con dị thú này, rõ ràng là cắm rễ bên cạnh mảnh vỡ, thậm chí Không hề có Khả năng di chuyển, nếu như có thể chuyển sang số liệu, chính là đều đã tăng mọi thuộc tính vào phương diện tinh thần.

Dị thú núi thịt trước mắt nhìn thấy nhân loại trước mắt vẫn còn sống, tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc.

Trước kia Không phải Không có nhân loại đến đây.

Cho dù là cường giả cũng có.

Nhưng kết quả sau cùng chính là nhìn thấy nó, chính là bắt đầu cái chết, muốn chạy thì đã Không còn kịp rồi.

“Dị thú nho nhỏ tiến hóa Không cân đối là chuyện rất tồi tệ, cũng giống như ngươi bây giờ, nhìn thấy ta ngay cả năng lực chạy trốn cũng Không có, hối hận Không?”

Lâm Phàm diều động tinh thần, từ Khi Luyện Thần đạt đến max cấp, cường độ tinh thần của hắn đã Không còn như trị số thể hiện.

Trong chốc lát.

Một luồng thần ý tinh thần vô hình nhưng lại Khủng bố đến cực hạn từ trong cơ thể Lâm Phàm bộc phát ra, đột nhiên nghiền ép về phía dị thú núi thịt, đối mặt với thần ý càng hùng hậu kinh Khủng này,

lực lượng tinh thần mà dị thú bộc phát ra lập tức sụp đổ, bị đánh tan thành từng mảnh nhỏ.

Ngay sau đó.

Chỉ thấy bản thể của dị thú núi thịt bành trướng, phù một tiếng, nổ tung, vô số chất lỏng Không rõ vẩy ra.

Lúc thấy chất lỏng Không rõ sắp vẩy đến trước mặt Lâm Phàm, trực tiếp bị một nguồn lực lượng vô hình ngăn cản, rồi rơi xuống mặt đất.

Điểm tiến hóa +3.

Lâm Phàm tìm kiếm huyết tinh dị thú, rất nhanh đã tìm thấy huyết tinh màu tím tượng trưng cho dị thú cấp chín bên trong đống máu thịt, mà viên huyết tinh này vô cùng thuần túy, Không có chút tạp chất nào.

“Loại dị thú vô cùng thuần túy này rốt cuộc có nhiều hay Không?”

Hắn cảm thấy cũng Không ít.

Mà loại dị thú này tuyệt đối Không phải là trời sinh tiến hóa thành, mà là ở gần mảnh vỡ, được năng lượng bên trong mảnh vỡ thay đổi.

Lâm Phàm sờ cằm trầm tư.

Các dị thú xung quanh Không dám động đậy, giống như đang đợi nhân loại trầm tư xong.

“Nếu là như vậy, đây chẳng phải là cách cố định tăng lên tinh thần, cũng Không phải do nhân loại nghiên cứu ra đầu tiên, mà là dị thú đã sớm biết…”

“Nhưng nếu thật sự là như vậy, vậy Khi có người vẫn luôn tăng lực lượng tinh thần, có thể cũng sẽ thay đổi thành quái vật hay Không?”

Chương 496 - Hóa ra là do dị thú phát hiện trước. (3)

Vấn đề này đáng nghiên cứu.

Chỉ là đáng tiếc… Trần giáo sư chết rồi, nếu như hắn ta có thể nghiên cứu càng sâu thêm, có lẽ sẽ có thể phát hiện ra được, được rồi, chờ sau Khi trở về nói tình huống này cho tiến sĩ Aiwa, tuy rằng giữa người với người, năng lực có Khoảng cách, nhưng hắn tin tiến sĩ Aiwa nhất định là người Không chịu thua kém.

Đi đến chỗ mảnh vỡ, vươn tay ra vuốt ve, Lạt Điều trong ngực cảm nhận được luồng năng lượng này, đã sớm thò đầu ra, trong mắt đậu xanh bốc lên tia sáng óng ánh, đó là muốn, Lạt Điều ta thật sự rất muốn.

Lâm Phàm bảo Lạt Điều thu mảnh vỡ vào trong Không gian.

Mà ngay sau Khi mảnh vỡ biến mất, các dị thú vốn đang bị chấn nhiếp đột nhiên trở nên điên cuồng táo bạo.

Tiếng gầm gừ dữ tợn vang lên Không ngừng.

Rõ ràng, Khi Lâm Phàm lật tung nồi cơm và bếp ăn của bọn chúng, cho dù bọn chúng thật sự bị nhân loại trước mắt chấn nhiếp, cũng Không thể nào tha thứ được, chỉ muốn liều mạng với đối phương.

“Cấp bảy, cấp tám, ừm… Thật sự Không có cấp chín sao?”

Lâm Phàm hành động.

Hắn muốn thu hết những điểm tiến hóa này vào tay.

Còn về dị thú cấp sáu?

Rất xin lỗi.

Đã đổi mới phiên bản, Không còn dùng được nữa.

Mà sau Khi mảnh vỡ biến mất, Khu vực chân Không cũng biến mất theo, nước hồ ào vào trong, Lâm Phàm nhảy lên một cái, lao về phía một con dị thú cấp bảy.

Sau Khi thu hoạch từ cuộc chiến, bắt đầu đi săn.

Bổ!

Chặt!

Oanh!

Tình huống hiện trường vô cùng thê thảm, quả thật có thể nói là máu chảy thành sông, các dị thú hoành hành bá đạo đã mười năm đã gặp phải Khắc tinh chân chính của bọn chúng.

Điểm tiến hóa +1.

Điểm tiến hóa +1.

Số lượng dị thú cao cấp càng ngày càng ít, mà những dị thú cấp bậc thấp nhìn thấy loại tình huống này, lập tức Không còn ý nghĩ nào cả, rút lui, nghĩ đến chuyện rời xa trung tâm chiến đấu, bọn chúng lui ra sau đương nhiên Không có người nào quản, nhưng ngược lại những con dị thú cấp bậc cao kia cũng muốn chạy, thế nhưng nghênh đón bọn chúng là nhân loại kia điên cuồng đuổi theo sau chặt chém.

Tràng diện có chút táo bạo, chặt những dị thú cao cấp kia kêu rên Không ngừng.

Nếu như các dị thú có thể nói chuyện.

Chắc hẳn sẽ nói một câu… Tận thế Không phải là chém chém giết giết, mà là đạo lý đối nhân xử thế, biết đến lúc là dừng, chúng ta cũng đã chạy trốn rồi, sao ngươi còn đuổi theo chứ?

Một lát sau.

Lâm Phàm nắm Lôi Kiếp, quay đầu nhìn lại, xác phía sau nằm đầy mặt đất, phần lớn đều là dị thú cao cấp, còn về những cái xác dị thú cấp thấp kia, chỉ là bị vạ lây.

Dù sao thì Lôi Kiếp của hắn cũng có hiệu quả phong mang bắn tung tóe.

Có dị thú cấp thấp chạy quá chậm, bị lan đến cũng là chuyện bình thường, muốn trách thì chỉ có thể trách bọn chúng quá chậm.

KHông tiếp tục đuổi theo nữa, mà là biết đến lúc nên dừng, trong tầm mắt đã Không còn nhìn thấy dị thú cấp bậc cao, có thì cũng đã bị chém chết, còn về chuyện có con nào chạy được hay Không, chỉ có thể nói, mạng của chúng thật tốt.

“Đi, phát triển cho tốt, tương lai của ta thật sự phải dựa vào các ngươi đó.”

Nhìn lại bảng số liệu.

- Đẳng cấp: Cấp 7 (53/80).

- Cảnh giới: Luyện Thần (100%)

- Thể chất: 353.79.

- Nhanh nhẹn: 338.31.

- Tinh thần: 335.3

KHóe miệng hơi cong lên, có chút Không đè ép được.

Khoảng thời gian trước vẫn luôn ở trong tường rào, Không đi ra ngoài săn giết dị thú, cũng Không phải là hắn Không muốn tăng lên, mà là sự dụ hoặc của Võ Đạo Khá lớn, bây giờ đã đẩy Luyện Thần lên max cấp, thuận tiện có thể làm một vài chuyện, đương nhiên là cầu còn Không được.

Chỉ với thuộc tính này, chỉ với cái cảnh giới Võ Đạo này.

Hắn muốn biết… Còn có ai.

Nghĩ đến nếu Không thì mình đến chỗ tường rào Thủ Đô thăm dò chất lượng của bọn hắn một chút?

Tường rào Thủ Đô trong lòng hắn vẫn luôn là một nơi cường đại, cao thủ mạnh mẽ quá nhiều, cho nên hắn vẫn làm việc kín đáo, làm người kín tiếng, tạm thời chưa phát sinh xung đột với tường rào Thủ Đô bên kia.

Bây giờ thực lực đột nhiên tăng mạnh, cái này Khiến nội tâm của hắn có chút bành trướng.

Sau Khi Lâm Phàm rời đi, có một vài dị thú còn sống đột nhiên thở hắt ra một hơi, đặt mông ngồi dưới đất, ngơ ngác nhìn đằng xa, con mồi đáng chết kia sau Khi chơi chết đám thợ săn chúng nó, cứ như vậy mà rời đi.

Có dị thú nhìn vào mặt hồ, ánh mắt hung ác tiêu tán, thay vào đó là mê man.

Năng lượng mảnh vỡ tiêu tán, Không thể nào cảm ứng được.

Ở lại nơi này có thể làm được gì nữa?

TRong máy bay.

“Lâm ca, chúng ta trở về sao?” Ngô Đình vô cùng sùng bái với Lâm Phàm, giống như nước sông cuồn cuộn liên miên Không ngừng, cái gì gọi là cao thủ, đây mới thật sự là cao thủ.

Tuy rằng tạm thời còn Không thể mạnh mẽ được như Lâm ca.

Nhưng có thể tận mắt nhìn thấy, cũng xem như đã tham dự vào trong đó, cảm nhận được một chút Không Khí.

“KHông vội, đến một nơi cuối cùng, ta lấy cho Lạt Điều một cái mảnh

vỡ.” Lâm Phàm nghĩ nghĩ, nếu ra ngoài, vậy thì phải làm cho xong mọi chuyện, cũng Không thể để Lạt Điều ngày ngày gặm mảnh vỡ nho nhỏ kia.

Cái này nếu như để dị thú Độc Giác Lang Cẩu biết, còn nghĩ rằng Lạt Điều lăn lộn bên cạnh hắn, ngay cả mảnh vỡ cỡ lớn để gặm cũng Không có.

Rất nhanh.

Đến vị trí cuối cùng được đánh dấu trên địa đồ.

Lâm Phàm nhìn xuống bên dưới, mà Lạt Điều trong ngực cũng đã sớm thò đầu ra, nhìn chằm chằm.

“Lạt Điều, ngươi thấy đó, Không có.” Lâm Phàm nói.

Lạt Điều quay đầu, trong mắt đậu xanh hiện lên tia ảm đạm, từ trong ánh mắt này, Lâm Phàm dường như thấy được một cảm giác thất vọng, một loại bất lực, một loại cảm giác vì sao lại đối xử với ta như vậy.

Chương 497 - Quản lý Lâm là người cao thượng, đừng suy đoán loạn.

Nhẹ nhàng sờ cái đầu tròn của Lạt Điều.

“Lạt Điều, chúng ta Không cần nóng vội, ngươi Không tin ta sao? Chờ thêm một Khoảng thời gian nữa, biết được chỗ có mảnh vỡ tốt hơn, chủ nhân ta nhất định sẽ cướp về cho ngươi.” Hắn hiểu được, lúc này trong lòng Lạt Điều đang rất buồn bực, rất Khó chịu.

Đây là chuyện Không cần nghĩ cũng biết.

Lạt Điều lại lùi vào trong ngực hắn một lần nữa, vô cùng tiếc nuối và Khó chịu, cần cảm nhận nhiệt độ từ lồng ngực, sưởi ấm trái tim lạnh lẽo của nó.

Lúc này, Lâm Phàm quan sát tình hình bên dưới, mảnh đất kia có hố sâu, rõ ràng là vị trí của mảnh vỡ lúc trước, chỉ là bây giờ đã Không còn mảnh vỡ, xem ra đã bị người ta lấy đi.

Xung quanh còn có vết tích chiến đấu, sự tàn phá do vũ Khí nóng càn quét.

Ai làm?

Chắc là tường rào Thủ Đô rồi.

Đừng hỏi hắn làm sao mà biết được, dù sao thì gặp bất cứ chuyện gì, cứ đẩy lên đầu tường rào Thủ Đô thì chỉ có chuẩn chứ Không sai.

Tường rào Thủ Đô có thể lấy mảnh vỡ ở nơi này đi, nói rõ thực lực của bọn hắn vẫn Không thể coi thường dược, Khả năng đã hy sinh rất lớn, nhưng có thể lấy đi, nói rõ bản lĩnh Không nhỏ.

“Chúng ta quay về đi, đến tường rào Kim Lăng trước.” Lâm Phàm nói.

“Đã rõ.”

Nhìn lại tình hình bên dưới một lần nữa, sau đó thu hồi ánh mắt, Không suy nghĩ đến chuyện Khác nữa, bây giờ những gì hắn có thể làm đều đã làm, mảnh vỡ đã lấy, huyết tinh đã lấy, tường rào Miếu Loan sau Khi im lặng một Khoảng thời gian, sẽ hoàn toàn thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Thậm chí, Không chỉ tường rào Miếu Loan, mà người sống sót ở trong các tường rào Khác cũng sẽ như thế…

Tường rào Kim Lăng.

Bọn người Hàn thủ trưởng Khi biết được máy bay trực thăng xuất hiện, trong lòng giật mình, tốc độ thật nhanh, mới ra ngoài Không bao lâu, đã trở về rồi, chẳng lẽ hành động thất bại sao?

Nếu như thật sự thất bại, bọn hắn cũng có thể hiểu được, dù sao lấy được mảnh vỡ cũng Không phải là chuyện đơn giản, những dị thú ở gần mảnh vỡ thật sự rất đáng sợ.

Ngẫm lại dị thú có trí tuệ có Khả năng thống lĩnh dị thú phát động tiến công với tường rào, nhưng các dị thú ở gần mảnh vỡ kia, nếu có một con cấp bậc cao xuất hiện, đều có thể diệt tường rào bọn họ.

Máy bay trực thăng hạ xuống.

Lâm Phàm tươi cười bước ra.

Bọn người Hàn thủ trưởng nhìn thấy vẻ mặt của Lâm Phàm, tất cả đều vô cùng kinh ngạc, nhìn nụ cười này có vẻ cũng Không phải là thất bại.

Ngay Khi bọn người Hàn thủ trưởng tiến lên, định mở miệng hỏi thăm, trực tiếp bị Lâm Phàm cắt ngang.

“Vào bên trong rồi nói.”

“Được.”

Hàn thủ trưởng cảm thấy chuyện có lẽ Không phải như hắn ta suy nghĩ.

Đi đến sâu trong tường rào, cũng chính là bên trong hầm trú ẩn, nơi này là phòng nghiên cứu chính của tường rào Kim Lăng, sau Khi Lâm Phàm bảo Lạt Điều lấy mảnh vỡ kia ra.

Đột nhiên yên tĩnh.

Chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở.

“Cái này, lớn thế sao?”

Khi Hàn thủ trưởng nhìn thấy mảnh vỡ trước, kinh hãi đến mức tròng mắt sắp rơi ra ngoài, quá lớn, thật sự quá lớn, lớn đến mức hắn ta Không thể tin vào con mắt của mình.

“Ừm, tạm được, Không lớn lắm, ta thấy cái hố mà mảnh vỡ này đập ra, độ sâu cũng tạm được, nhưng mà so với một cái hố Khác, có vẻ hơi nhỏ.” Lâm Phàm nói.

Hàn thủ trưởng:…

Trình tướng quân:…

Lạc Thải Điệp:…

Nghe thử xem, lời này ngông cuồng đến mức nào.

Trình tướng quân Không nhịn được sờ lên mặt ngoài mảnh vỡ, “Từ Khi tận thế xảy ra, ta đã từng nhìn thấy mảnh vỡ, nhưng loại này thật sự chưa từng nhìn thấy.”

Lạc Thải Điệp nhìn về phía Lâm Phàm, rất Khó tưởng tượng được vì lấy được mảnh vụn này, cuối cùng phải đối mặt với cái gì.

Khả năng sẽ Khủng bố đến mức Khó tưởng tượng được.

Lâm Phàm nói: “Có mảnh vỡ này, các ngươi sẽ có thể dùng cách ghi chép trong sổ dùng năng lượng trong huyết tinh tăng tinh thần lên, ta nghĩ Không bao lâu nữa, Giác Tỉnh giả sẽ như măng mọc sau mưa, Không ngừng xuất hiện, thực lực của toàn bộ tường rào sẽ thay đổi nghiêng trời lệch đất.”

Hàn thủ trưởng lấy lại tinh thần, vội nói, “Quản lý Lâm, chúng ta Không biết nên cảm tạ ngươi như thế nào.”

Lâm Phàm cười nói: ”Không cần Khách sáo như vậy, nếu như thật sự muốn cảm tạ, ta nghĩ có thể đưa cho ta một ít huyết tinh, tường rào Miếu Loan chúng ta là tường rào cỡ nhỏ, số lượng huyết tinh dự trữ được rất ít.”

“Không thành vấn đề, chuyện này Không thành vấn đề.” Hàn thủ trưởng Không hề nghĩ ngợi, trực tiếp vung tay lên, nhìn Lạc Thải Điệp bên cạnh, “Bây giờ ngươi chuẩn bị một chút huyết tinh ngay, cao cấp hơn, lấy một nửa số huyết tinh của chúng ta ra.”

“Ai, cái này nhiều lắm.” Lâm Phàm vội vàng nói.

Hàn thủ trưởng xua tay, chân thành nhìn về phía Lâm Phàm, “Không nhiều, thật sự Không nhiều, chỉ với cái mảnh vỡ mà ngươi đưa cho chúng ta này, đã Không có giá trị gì để đo lường, nếu như Không phải sau này tường rào chúng ta cần dùng đến, cho dù tặng hết cho ngươi, ta cũng sẽ Không nhíu mày.”

Sau Khi nói xong lời này, Hàn thủ trưởng nhìn về phía Trình tướng quân ở bên cạnh.

“Đưa huyết tinh, ngươi Không có ý kiến gì chứ?”

Nghe thấy lời này Trình tướng quân lập tức tức giận, “Ngươi nói với ta lời này là có ý gì? Ta có thể có ý kiến gì chứ, vừa rồi nếu như quản lý Lâm nói với ta, ta tuyệt đối sẽ Không keo kiệt giống như ngươi, ta sẽ cho toàn bộ.”

Hắn ta cảm thấy lão Hàn nhất định là cố ý.

Chính là muốn châm ngòi tình hữu nghị Khó Khăn lắm mới có thể thành lập nên giữa hắn ta và quản lý Lâm.

Hàn thủ trưởng:…

Lâm Phàm bên cạnh mỉm cười, hắn biết hai người này vẫn luôn đối đầu nhau, có mâu thuẫn, nhưng loại mâu thuẫn này sẽ Không lấy sự an nguy của tường rào ra đùa.

Chương 498 - Quản lý Lâm là người cao thượng, đừng suy đoán loạn. (2)

Bây giờ sau Khi hắn đến, mâu thuẫn của hai người họ hình như đã

chuyển sang người mình.

Giống như ai mà thân thiết với mình, người còn lại sẽ cảm thấy nguy cơ.

“Được rồi, hai vị đừng tranh giành nữa, cho dù có cho hết, ta cũng Không cần, nói chuyện chính đi.” Lâm Phàm mở miệng.

Hàn thủ trưởng và Trình tướng quân đều nhìn về phía Lâm Phàm.

Ý rất rõ ràng.

Mời nói.

Lâm Phàm nói, “Lúc tìm kiếm mảnh vỡ, có một con dị thú kỳ quái Khiến ta chú ý đến, hình thể của nó chính là một núi thịt, Không có tay, Không thể hoạt động, nhưng trị số tinh thần thì cao đến đáng sợ, ta nhớ nó vẫn luôn ở bên cạnh mảnh vỡ, có phải là sau Khi trị số tinh thần đạt đến trình độ nhất định rồi, Khiến hình thể của nó xảy ra biến hóa, vấn đề này ta cảm thấy cần phải chú ý một chút.”

Hàn thủ trưởng nghiêm túc gật đầu nói, “Được, chúng ta đã biết, về phương diện này, ta sẽ cho nhân viên có liên quan tiến hành nghiên cứu, nếu như có kết luận, sẽ nói cho ngươi đầu tiên.”

“Được.” Lâm Phàm gật đầu, đột nhiên nghĩ đến một việc, “Hàn thủ trưởng, ngược lại ta nhớ lại một việc, chính là tường rào Miếu Loan chúng ta cũng tự nghiên cứu Khoa học, nhưng về thiết bị thì rất thiếu thốn, Không biết…”

Không đợi hắn nói hết câu.

Trình tướng quân luôn chờ cơ hội Không chút do dự mở miệng nói: “Quản lý Lâm, cái này có gì đâu chứ, tường rào Kim Lăng chúng ta cái Khác Không nhiều, những thiết bị này vẫn có rất nhiều, đợi lát nữa Khi ngươi đi, sẽ chuẩn bị tốt cho ngươi, nếu như bên phòng nghiên cứu của các ngươi có gì Không hiểu, chúng ta nhất định sẽ giảng giải rõ ràng.”

Sau Khi nói xong, Trình tướng quân còn liếc mắt nhìn xéo qua Hàn thủ trưởng.

Giống như đang nói, đừng tưởng rằng chỉ có ngươi biết cho, lão Trình ta còn quả quyết hơn cả ngươi.

Lâm Phàm mím môi, có rất nhiều lời muốn nói, cuối cùng thì lại chôn

hết những lời này ở trong lòng, chỉ có thể đánh giá hai người bọn họ đến mức cao nhất.

TRong tận thế, vẫn có rất nhiều người tốt.

Thật ra đối với bọn hắn mà nói, Khi Lâm Phàm đưa mảnh vỡ Khổng lồ như vậy cho bọn hắn, bọn hắn đã biết phần ân tình này Không thể báo đáp, cho dù bán toàn bộ tường rào Kim Lăng, cũng Không xứng đáng.

“Cảm ơn.” Lâm Phàm nói.

Trình tướng quân nói, “Nên làm, nếu như Không có quản lý Lâm giúp chúng ta lấy được mảnh vỡ, cho dù chúng ta có sổ, cũng Không thể nào biến nó thành thực tế.”

Cái này là nói thật, thật sự đúng là như thế.

Mà Lâm Phàm mở nói với bọn họ muốn những thứ này, cũng Không cảm thấy quá đáng, huống hồ thứ hắn muốn đều là thứ tường rào Miếu Loan cần có, huyết tinh thì có thể bớt chút thời gian kiếm được, nhưng những thứ như thiết bị kia thì có chút Khó Khăn.

NGhĩ đến việc chuyển thiết bị về, tiến sĩ Aiwa chắc hẳn sẽ rất vui.

“A, đúng rồi, lúc trước người của tường rào Thủ Đô có đến chỗ chúng ta.” Hàn thủ trưởng đột nhiên nói.

“Bọn hắn đến làm gì?” Lâm Phàm tò mò hỏi.

Trong lòng lại suy nghĩ, nếu như lúc trước có thể về sớm một chút, có lẽ có thể chạm mặt với bọn hắn, nhưng được rồi, bở lỡ Không gặp cũng là một chuyện tốt.

Hàn thủ trưởng nói: “Vì sổ, nhưng mà sổ phát tán rất rộng, bọn hắn Không thể nào ngăn cản, chỉ là người phát tán sổ đã trở thành mục tiêu của bọn họ, chắc hẳn là đã thông báo với tất cả tường rào, biết được ai là người phát tán sổ, nhất định phải nói cho bọn hắn.”

“À…”

Lâm Phàm gật đầu, chẳng hề quan tâm đến chuyện này, dù sao thì nên phát tán cũng đã phát tán, cho dù có tường rào chưa đi, nhưng tin tức linh thông, những thứ đồ chơi này hoàn toàn Không thể cản được.

Không nói đến những cái Khác, chỉ cần nói đến thương nhân tận thế

Vương Trung thôi, tuyệt đối sẽ thừa cơ kiếm một vố lớn, vĩnh viễn đừng xem thường Khứu giác của thương nhân, bọn hắn nhất định biết sổ Không thể nào phát tán quá nhanh, nhất định sẽ có tường rào còn chưa lấy được.

Bởi vậy, bọn hắn có thể cầm sổ đến những tường rào còn chưa được phát tán kia, bán nó cho bọn họ.

Cho dù một quyển sổ là một viên huyết tinh cấp một hoặc huyết tinh cấp hai, đều có thể kiếm lời đầy bát.

Thậm chí, có lẽ sẽ có thương nhân tận thế buôn bán mảnh vỡ nữa.

Chỉ cần có thể lấy ra cái giá đủ cao, tóm lại sẽ có người thỏa mãn nhu cầu của đối phương.

Rời Khỏi tường rào Kim Lăng, tất cả mọi thứ đều đã được đặt vào trong Không gian của Lạt Điều.

Bọn người Hàn thủ trưởng đưa mắt nhìn Lâm Phàm rời đi.

Lạc Thải Điệp nói, "Thủ trưởng, ngươi nói xem người phát tán sổ có phải là…"

"Xuỵt!" Hàn thủ trưởng mỉm cười, "Tiểu Lạc, chuyện Không có chứng cứ thì đừng tùy tiện suy đoán, quản lý Lâm là người có phẩm hạnh cao thượng, hắn sẽ Không làm chuyện đi trộm sổ đâu, có hiểu Không."

"Ừm, đã hiểu."

Lạc Thải Điệp gật đầu, Không hỏi nhiều.

Nàng biết bánh răng vận mệnh bắt đầu chuyển động, nhân loại sẽ có sự tiến hóa và phát triển trước nay chưa từng có, vào giờ phút này, nàng dường như có thể nhìn thấy ngày tận thế kết thúc.

Khi Lâm Phàm quay về tường rào Miếu Loan, lấy đồ vật ra ngoài, bọn người lão Chu đều trợn tròn mắt.

"Mẹ nó, ngươi Không phải đi cướp đấy chứ."

Lão Chu nhìn mà trợn tròn mắt, thậm chí còn xoa xoa mắt, Không dám tin vào những gì mà mình tận mắt nhìn thấy, thật sự Không thể tin được đó.

"Nói gì thế, chuyện bẩn thỉu như vậy, ta có thể làm sao? Đây là

tặng.”

“A a, đúng đúng, tặng.” lão Chu cười he he nói.

“Thật sự là được người ta tặng.”

Lâm Phàm rất bất đắc dĩ, vẻ mặt này của lão Chu quá hèn mọn, tự cho rằng mình đang phối hợp với hắn. Tiến sĩ Aiwa vuốt ve từng cái thiết bị, tự lẩm bẩm một mình, “Ta tin là do người ta tặng, những thiết bị này đều là đồ cao cấp, Không phải mặt hàng tầm thường trong dân gian, thậm chí ngay cả sách hướng dẫn cũng có, cái này sao có thể là cướp về chứ, những thiết bị ta dùng ở tường rào Hoài Phổ mà so sánh với những thiết bị này, quả thật chính là rác rưởi.”

Chương 499 - Quản lý Lâm là người cao thượng, đừng suy đoán loạn. (3)

Quý Xương Bảo nháy mắt, tình yêu quả nhiên sẽ biến mất.

Lúc trước hắn ta vì tìm kiếm thiết bị cho tiến sĩ Aiwa mà sứt đầu mẻ trán, lúc trước tiến sĩ Aiwa cũng nói thứ hắn ta tìm được đều là đồ tốt, Không ngờ chỉ mới vừa đổi nơi gia nhập, mọi chuyện đã thay đổi, đồ của hắn ta đã biến thành rác rưởi.

“Lão Chu, học tiến sĩ Aiwa người ta một chút, liếc mắt một cái là có thể nhận ra.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Lão Chu nói, “Tường rào Kim Lăng hào phóng như vậy sao?”

Lâm Phàm nhìn lão Chu, cười Không nói, bảo Lạt Điều lấy mảnh vỡ ra, nhưng mảnh vỡ to lớn như vậy vừa lấy ra, tất cả mọi người xung quanh đều kinh ngạc đứng sững người, thật lâu vẫn chưa thể lấy lại tinh thần.

“Ta đã đưa mảnh vỡ cho tường rào Kim Lăng, chỉ nhỏ hơn cái này một chút thôi, ngươi nói ta lấy những thứ này về, có quá đáng Không?” Lâm Phàm nói.

“A?” Lão Chu há hốc mồm, hoàn toàn kinh sợ vì mảnh vỡ trước mắt.

Khi Lê Bạch nhìn thấy thứ này, mí mắt đột nhiên giật giật.

Lâm Phàm tiếp tục nói, “Vào giờ phút này, tường rào Miếu Loan chúng ta đã có mảnh vỡ của mình, còn có một nửa huyết tinh của tường rào Kim Lăng đưa cho ta, nói thật, số huyết tinh bọn hắn đưa đã vượt quá sức tưởng tượng của ta, huyết tinh tràn đầy một xe, đủ

loại cấp bậc, ta Khó có thể tưởng tượng được bọn hắn đã giết bao nhiêu dị thú, tích lũy đã bao lâu.

Chúng ta dùng những huyết tinh này tăng thực lực, đầu tiên chúng ta phải xác định một mục tiêu nhỏ.

Toàn bộ đều trở thành Giác Tỉnh giả, các ngươi cảm thấy thế nào?"

Vừa nói xong.

Lâm Phàm mỉm cười yên lặng nhìn đám người.

Đây là ý nghĩ thật sự của hắn.

Toàn bộ mọi người đều trở thành Giác Tỉnh giả có vẻ cũng Không phải là vấn đề gì lớn, vô cùng đơn giản đó, chỉ cần hấp thu năng lượng trong huyết tinh là được.

Lão Chu véo mặt mình, á một tiếng, "Đây Không phải là mơ."

Lê Bạch nuốt nước bọt, lẩm bẩm một mình, "Mẹ nó."

Lục Sơn nói: "Giác Tỉnh giả sao? Ta cũng có thể có một ngày này sao?"

Chu Duyệt cầm sổ đến cũng Khiếp sợ nhìn Lâm Phàm.

Nàng rất Khó tưởng tượng được, đối phương rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Nàng từng là một thành viên trong cơ cấu phán quyết, đương nhiên đã từng nhìn thấy rất nhiều mảnh vỡ, nhưng cái mảnh vỡ trước mắt này còn cao hơn cả người, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy.

Có vẻ như rất lâu trước đây, tường rào Thủ Đô từng hành động đi lấy mảnh vỡ ở một nơi nào đó.

Nhưng tử thương rất nghiêm trọng.

Tuy rằng cuối cùng cũng lấy được mảnh vỡ, nhưng rất nhiều người quen thuộc cũng đã hoàn toàn biến mất.

Mà trận chiến kia, chính là do ba đại gia tộc hợp lực hành động.

Còn về nàng…

Lúc đó cũng Không có tư cách tham dự lần hành động đó.

Giờ phút này, bản thân Chu Duyệt đang bị đả kích vô cùng nghiêm trọng.

“Trần giáo sư, Lý ca, các ngươi đã nhìn thấy chưa, cố gắng của các ngươi Không hề uổng phí, sổ đã được phát tán ra ngoài.”

Chu Duyệt thầm nghĩ.

Đám người hy sinh Không uổng phí, tất cả đều đáng giá.

Sau một hồi.

Chu Duyệt một mình đi dạo bên trong tường rào, kiến trúc hai bên cũng Không hề rách nát, đám người sống sót sinh sống ở nơi này vô cùng để ý đến hoàn cảnh sinh sống của mình.

Nàng đã từng nghe người Khác nhắc đến, trước kia nơi này cũng Không phải như vậy, Không Khác gì những tường rào Khác, cũ nát, dơ dáy, bẩn thỉu, Không có chút sức sống nào, tuyệt vọng bảo phủ Khắp nơi.

Nhưng từ sau Khi quản lý Lâm đảm nhiệm chức vụ, mọi thứ đều xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Mang đến ảnh hưởng cho bọn hắn, cho bọn hắn nhìn thấy được hy vọng.

Hy vọng giống như viên minh châu bị phủ bụi, sau Khi lau sạch tro bụi rồi, sẽ trở nên lóa mắt Không gì sánh được.

“Chu tỷ tỷ.”

Một giọng nói vang lên.

“A Phong, có việc gì sao?”

Chu Duyệt nhìn thiếu niên đeo kính bảo hộ trên đầu, mỉm cười, ở chỗ này nàng có thể thả lỏng mọi cảnh giác, Không cần lo lắng nhiều như vậy, nhớ Khi nàng ở tường rào Thủ Đô, tuy rằng cũng có người che chở, nhưng đối mặt với những người Khác, từ đầu đến cuối cần phải cẩn thận để ý, nói một câu nào thì trong lòng cũng phải cân nhắc nhiều lần.

“Chu tỷ tỷ, ta có thể hỏi ngươi một vài chuyện Không?” A Phong mở miệng nói.

Hắn ta đã sớm muốn hỏi, nhưng cho đến nay vẫn chưa hỏi ra, cảm

thấy Không quen thuộc lắm, đột nhiên hỏi thăm, có Khả năng sẽ Không có được tin tức mình muốn biết, cho nên luôn giấu ở trong lòng, làm thân với Chu tỷ tỷ trước một chút.

“Chuyện gì?” Chu Duyệt cười hỏi.

A Phong nói: “Chu tỷ tỷ, ngươi có từng gặp một người gọi là Vương Vũ tỷ tỷ ở tường rào Thủ Đô Không?”

Lâm đại ca nói cho hắn ta biết, tường rào Thủ Đô trả lời rằng Vương Vũ tỷ tỷ đã chết, là bị dị thú hại chết, chỉ là hắn ta vẫn muốn biết chuyện của Vương Vũ tỷ tỷ ở tường rào Thủ Đô.

“Vương Vũ…”

Lông mày Chu Duyệt hơi nhíu lại, nghe có chút quen tai, nhưng lại cảm thấy rất lạ lẫm, lẩm bẩm cái tên này, chỉ là mãi cũng Không thể nhớ ra được tình huống cụ thể, cuối cùng, lắc đầu, “A Phong, tỷ tỷ này có lẽ ta chưa từng gặp.”

“A, được rồi.” A Phong cười, tạm biệt Chu Duyệt, rời Khỏi nơi này, hắn ta chỉ muốn hỏi một chút, ngược lại cũng Không có ý gì Khác.

Nếu như có thể biết là tốt nhất.

Chu Duyệt nhìn bóng lưng A Phong rời đi, vừa cẩn thận suy tư, Không phải là Không có chút ấn tượng nào, mà là thật sự nghĩ Không ra, dù sao thì chính là có chút mơ hồ.

Có thể là đã nghe có ai nhắc đến, bởi vì Không phải người mình quen biết, quay đầu quên mất.

Ban đêm.

Hầm trú ẩn, trong phòng thí nghiệm.

Chương 500 - Đi thăm dò sâu cạn trước, Không thể nào cứ luôn hù dọa chính mình được.

“Ta nói ngươi Không cần phải liều mạng như vậy.” Quý Xương Bảo nhìn tiến sĩ Aiwa vẫn còn đang bận rộn, mở miệng nhắc nhở, “Bây giờ với số tuổi của ngươi mà thức đêm chính là tử vong mãn tính, đừng đến ngày nào đó thật sự ngã trong phòng thí nghiệm, vậy thì ngươi chỉ biết hối hận thôi.”

Đối mặt với Quý Xương Bảo đang lải nhải, tiên sĩ Aiwa thật sự mặc

kệ Không quan tâm, chuyên tâm bận rộn chuyện trong tay.

Bây giờ hắn ta vô cùng bận rộn.

Bận rộn đến mức nếu có thể phân thân được thì thật tốt.

Mảnh vảy có thể ẩn thân cần cải tạo.

Vương lân cũng cần phải nghiên cứu.

Thuật thổ nạp cũng cần nghiên cứu.

Di chứng và phương hướng Khi dùng năng lượng trong huyết tinh để tăng lên tinh thần, cũng là phương hướng nghiên cứu.

Nhiều lắm, nhiều đến mức bận đến tối mặt tối mũi.

Thấy Quý Xương Bảo còn đang lải nhải, tiến sĩ Aiwa dừng tay lại, quay người nhìn về phía hắn ta, "Nếu như ngươi Không có việc gì, có thể đi ngủ hay Không, ta bận rộn nhiều việc, ngươi dừng có làm phiền ta nữa."

Sau Khi có thiết bị, tiến sĩ Aiwa cảm thấy nội dung trong laptop có thể bắt đầu đổi mới rồi.

Ngẫm lại cảm thấy thật kích động, toàn thân tràn ngập nhiệt tình.

Điều duy nhất bực bội chính là Quý Xương Bảo giống như thuốc cao da chó, luôn luôn dính bên người, vứt bỏ cũng Không thể được.

"Ai…"

Quý Xương Bảo thở dài, đứng dậy, nhìn tiến sĩ Aiwa đang bận rộn với công việc, mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ, trước kia hai người Không có chuyện gì là Không nói với nhau, bây giờ thật sự phải từng bước rời xa nhau rồi.

Hắn ta nhớ đến tường rào Hoài Phổ Không biết thế nào rồi, sau Khi hắn ta rời Khỏi tường rào Hoài Phổ, Không biết sẽ do ai quản lý, phải chăng vẫn sẽ bồng bột hỗn loạn như lúc trước?

Mấy ngày sau.

Tường rào Miếu Loan rất an bình, cũng giống như thường ngày, điều Khác biệt duy nhất chính là đám người đã bắt đầu dùng huyết tinh để tăng tinh thần, bọn người Lê Bạch thì lại càng chẳng nhìn thấy chút bóng dáng, giống như biến mất tăm.

Bên ngoài.

“Lâm ca, ngươi nhìn tường thành này ổn chứ.”

Bọn người Lý Quyền Phi cười tươi như hoa, tự hào đắc ý chỉ vào tường thành mới xây dựng, đây là kiệt tác của bọn hắn, có bọn hắn dẫn đầu, một tường thành Khó có thể tưởng tượng được đột ngột từ dưới mặt đất mọc lên, là lãnh thổ mà tường rào chúng ta mở rộng ra.

“Rất tốt, vất vả rồi.”

Lâm Phàm nhìn tường thành, vô cùng hài lòng, tường thành cũ kia đã mười năm rồi, rách tung tóe, mặt tường tróc ra, tu tu bổ bổ một năm lại một năm.

Mà bây giờ tường thành mới tinh trước mắt kia, chất lượng còn tốt hơn nhiều so với những tường thành ban đầu.

“A, bọn người Lê ca đâu rồi?” Lý Quyền Phi tò mò nhìn xung quanh, trước kia một Khi Lâm ca xuất hiện, bên người nhất định sẽ có hai vị hộ pháp, một là lão Chu, một là Lê ca.

Bây giờ hai đại hộ pháp đều Không có ở đây, Khiến hắn ta rất Khó hiểu.

Lâm Phàm nói, “Cố gắng tiến bộ đi.”

“À…”

Lý Quyền Phi Không hỏi nhiều, vẫn còn đang đắm chìm trong niềm vui sướng về kiến trúc vĩ đại đột ngột mọc ra từ trong mặt đất kia, lúc này, có lác đác mấy người sống sót đã ra ngoài, bọn hắn cũng đều mừng rỡ, dù sao thì bọn hắn cũng ngày ngày nhìn xem tường thành xây dựng lên.

Chuyên gia nông nghiệp Hoàng Hải nói, “Người quản lý, nơi này vẫn dùng để trồng trọt sao?”

Đối với chuyện có thể làm ra các loại rau quả và gạo cơm để mọi người ăn, Hoàng Hải vô cùng nhọc lòng, sau Khi bên cạnh có hai vị đại tướng, hắn ta cảm thấy trồng trọt thật đơn giản, cái gì mà sinh trưởng mấy tháng mới thu hoạch, tất cả đều là nói nhảm.

TRong thời gian ngắn, tất nhiên sẽ thu hoạch được.

“Đúng, vẫn trồng trọt, đồ ăn là thứ tương lai nhất định phải có, chúng ta nhất định phải có thức ăn của mình, thịt dị thú Không phải

kế lâu dài, một mực ăn thịt nhất định sẽ xảy ra vấn đề." Lâm Phàm Không nghĩ đến chuyện dùng Khu vực này để dùng làm chuyện Khác, mà là tiếp tục trồng trọt.

Bây giờ nhân số của tường rào đang dần dần tăng lên.

Không nói trước người bên ngoài gia nhập vào, chỉ nói những người vẫn luôn sinh sống trong tường rào, Khi Không có thiết bị bảo đảm an toàn, thông thường mổ chậm một chút, hoặc là Không giữ được, đều rất dễ mất đi mạng người.

Như hắn biết, ít nhất đã có mấy chục người hình như đang mang thai.

Bây giờ thì còn tốt, nhưng một năm sau thì sao, còn cả tương lai lâu dài hơn nữa, cái này đều phải nghĩ đến, cho dù tương lai tận thế kết thúc, những thành thị trước kia đã Không còn thích hợp cho nhân loại ở lại nữa, dù sao thì những kiến trúc kia cũng đã đổ nát, đám người sống sót này chỉ có thể lấy các tường rào lớn làm cơ sở, tiến hành mở rộng ra bên ngoài, mở ra kỷ nguyên mới của nhân loại.

Hoàng Hải gật đầu, vô cùng tán thành với ý nghĩ của Lâm Phàm.

Lâm Phàm nói, "Hoàng chuyên gia, Tiểu Lý, còn cả các ngươi nữa, đi theo ta đến đây, ta có chuyện muốn nói với các ngươi."

Hoàng Hải, tổ ba người Lý Quyền Phi, Diệp Đồng Đồng, Vương Diệu, bọn hắn rất tò mò, Không biết người quản lý muốn làm gì, nhưng vẫn đi theo người quản lý đi vào trong tường trong.

TRong phòng.

Đám người đều ngồi quanh một cái bàn.

Bọn hắn bưng ly nước, uống một ngụm, làm mát họng, lẳng lặng chờ đợi, một lát sau, lại có lác đác vài người vào, tới trước tiên là Diêu Tuyết có năng lực phụ ma, sau đó là một số Liệp Sát giả.

Rất nhanh, trong phòng họp đã đầy ắp người.

Chỉ là Không có ai cảm thấy chen chúc, đều đang chờ đợi, có vẻ như đã biết được chút chuyện gì đó, tràn đầy mong đợi.

Chương 501 - Đi thăm dò sâu cạn trước, Không thể nào cứ luôn hù dọa chính mình được. (2)

“Người đã đến đông đủ, chuyện tiếp theo cần nói ra, đều có liên quan đến tất cả mọi người ở đây, thậm chí là tất cả mọi người của tường rào Miếu Loan chúng ta, chuyện dùng năng lượng bên trong huyết tinh để tăng cường tinh thần, chắc hẳn có người ở đây đã từng nghe thấy, cho dù Không biết, bây giờ cũng nên biết.” Lâm Phàm nói.

Đám người đều im lặng lắng nghe, Không có người nào nói chen vào, đều nghe một mình người quản lý nói.

Lâm Phàm nói, “Tiếp theo, tường rào Miếu Loan chúng ta sắp bắt đầu dùng biện pháp này, giúp mọi người tăng tinh thần của bản thân lên, đã là Giác Tỉnh giả thì cần tiếp tục tăng lên, mà Liệp Sát giả, thì cũng có thể tiến hóa lần nữa, trở thành Giác Tỉnh giả.”

Sau đó hắn nhìn về phía Diêu Tuyết.

Diêu Tuyết nhận ra ánh mắt của Lâm Phàm, trong ánh mắt long lanh kia tản ra ánh sáng, đang mong đợi.

“Diêu Tuyết, năng lực của ngươi rất quan trọng, ta đã đến tường rào Thủ Đô một chuyến, bọn hắn đã xem xét đánh giá các loại năng lực, mà năng lực phụ ma của ngươi thì được đánh giá là cấp S, đây là năng lực rất có tiềm lực, chỉ là bây giờ giai đoạn của ngươi quá thấp, Không thể nào Khai phát hoàn toàn năng lực, ta hy vọng ngươi có thể nhanh chóng tăng thực lực lên.”

Năng lực phụ ma nhìn có vẻ Không có uy lực bùng nổ gì cả, nhưng tác dụng phụ trợ thật sự quá mạnh, Không nói đến cái Khác, chỉ nói đến Lôi Kiếp đã được phụ ma thêm năm loại năng lực.

Sắc bén, bền lâu, phong mang bắn tung tóe, phản chấn tăng phúc, phục hồi.

Ba loại năng lực sau quá mạnh.

Nhất là phục hồi, trực tiếp là vòng sáng màu đen, thuộc về loại năng lực phụ ma đặc biệt tốt.

Nếu như Diêu Tuyết có thể trở thành Giác Tỉnh giả cấp chín, hắn Không thể nào tưởng tượng nổi, phụ ma cuối cùng sẽ trở thành như thế nào. Đến lúc đó trực tiếp phụ ma cho toàn bộ tường thành của tường rào, sợ là hiệu quả kinh người.

Nghĩ đến đây, hắn lại nghĩ đến tường thành của tường rào Thủ Đô có được phụ ma hay Không, chẳng qua là lúc đầu đi vội vàng, Không chú ý quan sát, nhưng tường rào Thủ Đô lớn như vậy, nhân tài xuất

hiện lớp lớp, cường giả như mây, phụ ma cho tường thành cũng là chuyện bình thường.

“Ta biết.” Diêu Tuyết gật đầu đáp.

Nàng ở trong tường rào, chỉ trồng chút hoa, tưới chút nước, cuộc sống vô cùng an nhàn, mặc dù vẫn luôn sử dụng huyết tinh để tăng thực lực, nhưng hiệu quả cũng Không nhanh, phương diện tinh thần có vẻ tăng lên rất ít.

“Đồng Đồng, Vương Diệu, các ngươi cũng cần tăng thực lực lên, năng lực của các ngươi có tác dụng rất lớn trong phương diện trồng trọt.” Lâm Phàm nói.

“Đã rõ.” hai người gật đầu.

Ý nghĩ của Lâm Phàm rất đơn giản, chính là có thể tăng những năng lực có ích cho tường rào lên trước, mà bọn người Lý Quyền Phi cũng phải tiếp tục tăng lên, tường rào Miếu Loan vẫn cần phải mở rộng ra.

Chờ năng lực của bọn hắn được tăng lên đến tình trạng nhất định, vậy thì tốc độ xây dựng tường thành cũng sẽ tăng mạnh.

Có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian.

Sau đó Lâm Phàm ổn định mọi người trước, đừng nói ra ngoài, toàn thể người của tường rào Miếu Loan mạnh lên vẫn còn chưa bắt đầu, dù sao thì tăng lên nhanh như thế rất dễ gây chú ý.

Tường rào Thủ Đô vẫn còn đang tìm người.

Đương nhiên.

Hắn cảm thấy bây giờ cũng là lúc nên đến tường rào Thủ Đô xem xét tình hình một chút, luôn luôn suy đoán thực lực của tường rào Thủ Đô như thế nào, rồi lại hù dọa chính bản thân mình.

Cuộc họp kết thúc.

Đám người đều tràn đầy hy vọng rời đi.

Đối với bọn hắn mà nói, đột nhiên phát hiện ra hình như công việc bắt đầu bận rộn hơn, Võ Đạo cần phải học, huyết tinh cần phải gặm, ôi chao… Mỗi ngày chỉ sợ sẽ vô cùng bận bịu.

Lúc này.

Ngay Khi Lâm Phàm đang chuẩn bị tiếp tục đi dạo một vòng trong tường rào, Vương Đại Bảo chạy đến nói với hắn thương nhân tận thế đến.

Ngẫm lại.

Lâm Phàm nhớ lúc trước mình có bảo lão Chu liên hệ với thương nhân tận thế, bảo họ chuân bị một chút thiết bị nghiên cứu, nhưng mà đó đều là những thiết bị đơn giản, ví dụ như các loại bình chưng cất.

Không có việc gì cả.

Bây giờ hắn Không thiếu huyết tinh, ngẫm lại số huyết tinh mà tường rào Kim Lăng đã cho, đủ cho toàn bộ người trong tường rào dùng một Khoảng thời gian.

Phải nói là tường rào Kim Lăng thật hào phóng.

Rất nhanh, hắn đã gặp thương nhân tận thế Vương Trung, địa điểm gặp mặt chính là tại nơi tường thành vừa mới xây xong.

“Vương thương nhân, đội ngũ của ngươi lại lớn mạnh rồi.” Lâm Phàm nhìn sáu chiếc xe phía sau, nghĩ lại lần đầu gặp mặt, đối phương chỉ có ba chiếc.

Vương Trung cười nói, “Kiếm ăn trong tận thế, đơn thương độc mã là Không được, có thể có được một vài đồng bạn đáng tin tưởng, vẫn tương đối an toàn hơn.”

Ngay sau đó, đối phương nhìn tường thành mới xây, lộ ra vẻ mặt sợ hãi than lên: “Quản lý Lâm, tường rào của ngươi phát triển càng ngày càng tốt đó, tường thành đã xây dựng xong rồi, có cần trang bị thêm một chút vũ Khí nóng, uy lực mãnh liệt, bảo vệ tốt tường rào.”

“Những thứ này tạm thời Không cần, đồ đã mang đến rồi chứ.” Lâm Phàm cười hỏi.

Bây giờ tường rào Miếu Loan Không cần vũ Khí nóng, thật sự có dị thú đến, hắn chỉ có thể nói, tạ ơn các dị thú đã chủ động đưa huyết tinh đến, quá hiểu chuyện.

“Mang đến, đều là chế phẩm bình bình lọ lọ pha lê, những thứ này còn dễ vỡ, đưa được đến đây cũng Không dễ dàng gì.” Vương Trung vừa cười vừa nói.

Trong lúc đó.

Vương Trung nói, “Quản lý Lâm, bây giờ ngươi có biết chuyện sổ hay Không?”

“Sổ? Ngươi nói là cách dùng năng lượng trong huyết tinh để tăng tinh thần đúng Không.”

Lâm Phàm nói.

Chương 502 - Đi thăm dò sâu cạn trước, Không thể nào cứ luôn hù dọa chính mình được. (3)

“Đúng, đúng, hóa ra là biết à, vậy thì thật đáng tiếc.” Vương Trung lại cảm thấy đã bỏ mất một cửa mua bán.

Lâm Phàm cười nói, “Vương thương nhân, Không phải là ngươi ở bên ngoài bán sổ đấy chứ?”

Vương Trung cười he he, liên tục xua tay, “Không có, Không có, chuyện này Không thể nói bậy dược, tường rào Thủ Đô đang nghiêm ngặt điều tra chuyện này, ta chỉ là một thương nhân tận thế nho nhỏ, nào dám đối nghịch với tường rào Thủ Đô, ta chỉ hỏi một chút mà thôi.”

Lâm Phàm nói: “Cách trong sổ nói đến cần dùng đến mảnh vỡ, thứ đồ chơi này cũng Không dễ kiếm, ngươi có thể lấy được Không?”

Nghe thấy vậy.

Vương Trung lắc đầu, “Rất Khó, thật sự rất Khó, nếu như là mảnh vỡ lớn chừng bàn tay, có lẽ còn có thể nắm chắc, nhưng giá cả rất đắt đỏ, vô cùng đắt đỏ, bây giờ sau Khi sổ xuất hiện, những mảnh vỡ cỡ nhỏ kia đều là hàng Khan hiếm, vô cùng quý hiếm.”

“À…” Lâm Phàm gật đầu, nếu như để hắn ta nhìn thấy mảnh vỡ lớn như vậy, chỉ sợ sẽ bị hù đến ngồi liệt trên mặt đất.

Vương Trung nói, “Quản lý Lâm, cái sổ này vẫn rất có ích, nếu như thật sự Không được, ngươi có thể đến tường rào Kim Lăng xem một chút, tường rào như bọn hắn nhất định sẽ có mảnh vỡ, đến lúc đó ở tạm nơi dó, tăng thực lực lên cũng là chuyện tốt, còn về chuyện muốn lấy mảnh vỡ cho mình, ta cảm thấy đừng mạo hiểm thì tốt hơn.

Ngươi Không biết đâu, trong Khoảng thời gian gần đây, những tường

rào và dị thú ở phía bắc đang nổi lửa, tràng cảnh chỉ có thể nói là Khốc liệt, nếu như ta là dị thú, ta sẽ cho rằng nhân loại đang Khởi xướng phản công đó."

Quả nhiên.

Hắn biết sau Khi sổ được Khuếch tán ra, người trong những tường rào đó nhất định sẽ Không ngồi yên.

Mảnh vỡ trước kia chỉ có một tác dụng.

Hấp thu năng lượng trong đó, tương lai bị năng lượng ăn mòn, trở thành quái vật.

Cho nên rất nhiều người, trừ Khi bị ép đến đường cùng, Không có mấy ai tình nguyện làm như vậy.

Nhưng giờ đã Khác rồi.

Có sổ.

Tác dụng của mảnh vỡ đã tăng thêm một hạng, ai cũng muốn có, cho nên cướp đoạt kịch liệt cũng là chuyện bình thường.

"Đây là chuyện tốt mà, dị thú bị tiêu diệt nhiều một chút, hoàn cảnh sinh sống của nhân loại cũng tốt hơn." Lâm Phàm nói.

"Điều này cũng đúng." Vương Trung gật đầu, sau đó bảo người chuyển hàng hóa đến, rồi nói tiếp, "Gần đây ở hoang dã phía bắc xuất hiện một quái nhân, rất nhiều Giác Tỉnh giả đều chết trong tay đối phương, kẻ này còn có thể hấp thu năng lực của Giác Tỉnh giả bị giết, tường rào Thủ Đô có vẻ như đang hành động, cũng Không biết tên kia thức tỉnh năng lực gì, thật sự quá đáng sợ."

Thấy có người nói chuyện trời đất.

Vương Trung Không nhịn được bắt đầu kể tin tức ngầm mà hắn ta biết.

Không có ý gì Khác.

Chỉ là biểu lộ rõ mình biết đủ nhiều.

"Thật sao?"

Lâm Phàm nghe thấy vậy, quả thật vô cùng kinh ngạc, tin tức Khác thì Không Khiến hắn chú ý, nhưng Khi nói đến chuyện này, lại Khiến

hắn cảm thấy Khá hứng thú.

Có thể hấp thu năng lực của Giác Tỉnh giả bị giết?

Cái này chính là năng lực mạnh nhất đó.

Khi các loại năng lực tập trung vào một người, còn ai có thể vượt qua được?

“Nhưng mà đầu óc của hắn hình như Không tốt lắm.”

“A?”

Lâm Phàm có chút hoang mang.

Vương Trung nói, “Ta cũng chỉ nghe người Khác nói, hình như đối phương Không thích mặc quần áo, luôn trần truồng, ngươi nói người có đầu óc tốt, có thể Không mặc quần áo sao?”

Lâm Phàm:…

Không phản bác được, nói rất có lý.

Giao dịch kết thúc, Vương Trung cầm theo huyết tinh rời đi, còn Lâm Phàm thì chuyển đồ đến chỗ tiến sĩ Aiwa.

Bây giờ hắn càng mong đợi về chuyến đi đến phương bắc.

Đi thăm dò sâu cạn trước, thuận tiện tìm hiểu tin tức của tên đầu óc Không được bình thường kia một chút.

“Lâm Phàm, làm như vậy có quá mạo hiểm Không?”

Lão Chu biết được Lâm Phàm muốn đến tường rào Thủ Đô, còn muốn gây chuyện tại cửa nhà người ta, Khi nghe thấy chuyện này, lão Chu vô cùng hoang mang, ánh mắt nhìn về phía Lâm Phàm cũng thay đổi.

“KHông có việc gì, trong lòng ta biết rõ, huống hồ thực lực của tường rào Thủ Đô vẫn luôn là bí mật, ta chỉ nghe người ta nói tường rào Thủ Đô rất lợi hại, nhưng lại chưa bao giờ tự mình cảm nhận qua, cho nên ta cảm thấy cần phải thử chất lượng của bọn hắn một chút.” Lâm Phàm nói.

“Có nắm chắc an toàn rút lui Không?” Lão Chu hỏi.

Bây giờ tường rào Miếu Loan có thể bình yên phát triển đến bây giờ,

Không phải là vì bọn họ tài giỏi như thế nào, mà là có nòng cốt là Lâm Phàm tồn tại, nếu như Lâm Phàm xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vậy thì đối với tường rào Miếu Loan mà nói, chính là đả kích trí mạng.

“Có, Không thành vấn đề.”

Lâm Phàm quả quyết trả lời, đối mặt với vấn đề này, nếu như ngay cả chính hắn cũng Không nắm chắc, sợ sẽ hù bọn hắn hoảng sợ.

Lão Chu biết chuyện mà Lâm Phàm đã quyết định, ai cũng Không thể ngăn cản được, chính là quật cường như vậy đó, chỉ có thể tận tình Khuyên bảo, “Mọi chuyện lấy an toàn làm chủ, tình hình Không ổn, chúng ta cứ chạy, Không mất mặt.”

“Biết rồi.”

“Biết là tốt, ngươi bây giờ cũng Không phải chỉ có một mình, phía sau ngươi còn có người lớn trẻ nhỏ mấy ngàn người đều dựa vào ngươi đấy.”

“Hiểu rồi, ngươi đúng là lề mề chậm chạp.”

“KHông nói nữa, Không nói nữa.”

Lão Chu đã sớm xem bản thân là đại nội tổng quản trong tường rào này, toàn bộ tường rào, tất cả mọi chuyện từ trên xuống dưới, Không quan tâm là chuyện lớn hay chuyện nhỏ, đều phải qua tay hắn ta.

Trước Khi xuất phát, hắn còn có chút chuyện cần làm.

Tiểu Ái bên kia đương nhiên cần phải đến một chuyến.

Chương 503 - Đến Khô Lâu hội.

Đoán trước được một góc của tương lai, năng lực cường đại như vậy nhất định phải vận dụng, xác định Không có bất cứ vấn đề gì, hắn mới có thể an tâm rời đi.

Ngày tiếp theo, sáng sớm.

“Lâm ca, xăng xe đã đổ đầy, thùng xăng để ở phía sau, còn có đồ ăn đã được đóng gói tốt, muốn ăn chỉ cần hâm lại là được.”

Vương Đại Bảo đeo bao tay nhuộm đầy dầu máy, nói cho Lâm Phàm biết đồ được đặt ở chỗ nào, hắn ta là một người sửa xe, đối với bất cứ một chiếc xe nào ở tường rào cũng rất chú tâm, nhất là xe của

Lâm ca, lại càng thêm cẩn thận tỉ mỉ, hầu như mỗi ngày đều phải lau một lần, Không mong Không nhiễm chút bụi mờ, ít nhất cũng phải sáng đến phản quang.

“Được rồi, cảm ơn.”

“Lâm ca, ngươi nói cảm ơn với ta làm gì chứ, quá Khách sáo rồi.” Vương Đại Bảo vừa cười vừa nói.

“Ha ha, được, vậy thì Không nói cảm ơn.”

Lâm Phàm sờ xe, chỉnh thể rất tuyệt, sau đó vẫy tay với Vương Đại Bảo, dẫm chân ga rời Khỏi tường rào Miếu Loan, bây giờ tường rào Miếu Loan đã có con đường của mình, Không cần dùng giàn giáo lên xuống nữa.

Thứ đồ chơi kia nhìn có vẻ an toàn, nhưng thật ra lại bất tiện, Khi gặp lúc nguy hiểm, chạy trốn cũng Khó Khăn.

Vương Đại Bảo nhìn xe đã đi xa, hít sâu, vỗ mặt, Không thèm để ý đến dầu máy bôi đầy trên mặt.

“Làm việc.”

Bên ngoài hoang dã.

Trong phạm vi gần tường rào Miếu Loan, số lượng dị thú ít đến đáng thương, Lâm Phàm đã từng dẫn đám người săn giết một đợt, sau này thỉnh thoảng đám người cũng tổ chức đội ngũ ra ngoài thanh lý, bổ sung vật tư cho tường rào, dẫn đến số lượng dị thú ở gần đầy giảm xuống với tốc độ cực nhanh.

“Thật sự là hoang vu.”

Một tay Lâm Phàm nắm tay lái, một tay Khác đặt bên ngoài cửa sổ, cảm nhận luồng gió thổi qua lòng bàn tay, nếu như Không phải hoàn cảnh xung quanh thật sự quá kém, vậy thì giờ phút này thật sự rất thảnh thơi thoải mái.

Lúc này hắn nghĩ đến một vài chuyện.

Nếu muốn đến tường rào Thủ Đô, hắn cảm thấy cần phải đi đến Khô Lâu hội ở Bình Ấp một chuyến, một lần kia tiến vào chỉ ẩn nấp từ xa quan sát, tận mắt nhìn thấy bọn hắn xách rương vào trong máy bay trực thăng.

Vị trí của Khô Lâu hội rất đặc biệt, cách tường rào Thủ Đô Không xa.

Đối phương là một tổ chức riêng lẻ sao?

Rõ ràng là Không phải.

Hắn thấy tuyệt đối là có liên quan đến tường rào Thủ Đô, Không quan tâm có chính xác hay Không, dù sao thì hắn cũng cho rằng như thế, từ Khi tiếp xúc với tường rào Thủ Đô về sau, hắn đã xem ba đại gia tộc của tường rào Thủ Đô là phản diện.

Năm tiếng sau.

Lâm Phàm giẫm phanh xe, chậm rãi dừng lại, định đánh thức Lạt Điều đang nằm ngủ trong ngực, nhưng nghĩ Lạt Điều đã ngủ say rồi, đánh thức nó thì Không đành lòng lắm, trực tiếp để xe lại, chạy tăng tốc, chỉ trong chốc lát, chỉ thấy một bóng đen chớp mắt lướt qua, biến mất đằng xa.

Lái xe trong thời gian dài dễ Khiến eo bị thương, cho nên cần kết hợp Khổ nhàn, giãn gân cốt, mới là cách sống mạnh Khỏe nhất.

Bình Ấp, Khô Lâu hội.

Trong thành thị hoang phế.

Lâm Phàm một mình di chuyển trên đường phố, đi về phía đại bản doanh của Khô Lâu hội, kiến trúc xung quanh sụp đổ, nứt vỡ, Khắp nơi lộ ra cảm giác hoang tàn.

Chợt có dị thú đi ngang qua, nhìn thấy có nhân loại, đều muốn xông lên trước tiên, nhưng Khi nhìn thấy Lạt Điều ló đầu ra ngoài hít thở Không Khí, mấy dị thú lạc đàn dường như cảm nhận được một loại hơi thở kinh Khủng nào đó, lần lượt chạy đi, ngay cả đầu cũng Không quay lại, lập tức biết mất tăm.

Vút!

Một cái mũi tên xé gió bắn đến, tốc độ cực nhanh, giống như một tia sáng xẹt qua, đâm thật sâu vào mặt đất trước mặt Lâm Phàm. nhìn nền đất xi măng bị nứt ra, đủ để chứng minh lực lượng từ đòn bắn này mạnh mẽ đến mức nào.

Lâm Phàm dừng chân lại, ngẩng đầu nhìn về phía mũi tên bắn tới.

Trên mái một tòa nhà bốn tầng, một nam tử đầu trọc nở nụ cười lạnh lẽo, giống như đang nhìn vào con mồi, nhìn Lâm Phàm vừa xuất hiện ở nơi này.

“Có việc?”

Lâm Phàm hỏi, hắn biết đối phương là một thành viên của Khô Lâu hội, nhưng mà Không sao cả, chỉ nói chuyện đơn giản với nhau thì có vấn đề gì chứ, cũng Không thể vừa gặp mặt đã chém chém giết giết, hoặc một quyền đánh chết người ta được.

Nếu hành động như vậy, thật sự quá ác liệt.

“Ha ha…”

Nam tử đầu trọc cười gằn, mở lồng sắt bên cạnh ra, trong lồng sắt rõ ràng là một con dị thú cùng loại với chó săn, hai mắt con dị thú này đỏ bừng, toàn thân đều là vết sẹo, răng nanh sắc bén chéo nhau, tùy tiện cắn một cái, sợ rằng có thể gặm rớt một tảng thịt lớn.

Sau Khi lồng giam mở ra, dị thú chó săn kia dữ tợn xông về phía Lâm Phàm, còn nam tử đầu trọc thì lắp tên, nhắm vào bắp chân Lâm Phàm, hắn ta muốn nhìn thấy Khi con mối chạy trốn Khỏi dị thú, bị một mũi tên bắn trúng bắp chân, nhìn đối phương ngã nhào xuống đất, lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng.

Dị thú chó săn nhanh chóng lao đến, đột nhiên lại Khựng người lại, giống như cảm nhận được cái gì đó, thế mà lại phát ra tiếng ô ô trầm thấp, sau đó xoay người chạy.

“Hả?”

Nam tử đầu trọc nhíu mày, Không suy nghĩ nhiều mà trực tiếp bắn tên, vút một tiếng, mũi tên xé rách Không Khí, mục tiêu cũng từ bắp chân chuyển đến lồng ngực.

Vốn tưởng rằng một mũi tên này có thể bắn trúng mục tiêu, ai có thể ngờ đối phương chỉ cần giơ tay lên, đã có thể bắt được mũi tên đang bay tới.

“Hả?” Nam tử đầu trọc Khiếp sợ.

Chỉ là còn chưa kịp đợi hắn ta phản ứng lại, cổ tay đối phương đã hất lên, chỉ thấy trong tầm mắt có một tia sáng lóe lên, Khi hắn ta kịp phản ứng lại, là cúi đầu, phát hiện trên đùi mình lại xuất hiện một lỗ máu.

A…

Chương 504 - Đến Khô Lâu hội. (2)

Hắn ta Không dám tin vào chuyện đã xảy ra, Khi hắn ta ngẩng đầu lên, gia hỏa còn đang đứng trong Khu phố, đã đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn ta.

Hắn ta kinh hãi ngồi liệt trên mặt đất, cảm giác đau đớn từ bắp đùi ập tới, muốn nhanh chóng chạy Khỏi nơi này, chống hai tay ra sức bò trên mặt đất, máu chảy ra kéo một vệt thật dài trên mặt đất.

Lâm Phàm Không nóng Không vội đi theo sau lưng, "Này, ngươi là thành viên của Khô Lâu hội đúng Không."

ĐỐi phương Không nói chuyện, vẫn ra sức bò đi.

"Khô Lâu hội các ngươi có phải có liên hệ với tường rào Thủ Đô Không, hay là nói, Khô Lâu hội các ngươi chính là do tường rào Thủ Đô dìu dắt phát triển?"

Nam tử đầu trọc đang bò nghe thấy vậy, hơi kinh hãi, cho dù động tác này rất nhỏ, nhưng đều bị Lâm Phàm nhìn thấy cả, xem ra giống như hắn nghĩ, quả thật có liên quan đến tường rào Thủ Đô.

Nam tử đầu trọc còn đang bò.

Răng rắc!

Lâm Phàm nhấc chân, một cước đạp vỡ một cái cổ tay của nam tử đầu trọc, có thể nghe được tiếng xương gãy vụn vang lên.

"A…"

Nam tử đầu trọc kêu thảm.

"A a a… Không may rồi, Không chú ý đến dưới chân, đã dẫm lên ngươi, thật sự xin lỗi, chỉ là ngươi có thể trả lời ta Không?" Lâm Phàm bình tĩnh nói xin lỗi, sau đó vượt qua thân thể đổi phương, đi đến phía trước, nhấc chân, một cước giẫm vào trên lưng đối phương, lại vang lên tiếng ken két.

Cổ họng của nam tử đầu trọc rên lên âm thanh trầm muộn.

"ĐƯợc rồi, xem ra ngươi cũng Không chịu nói, vậy vác theo ngươi đến đó cũng được."

Lâm Phàm lắc đầu, nắm cổ tay đối phương, nhìn về phía xa, nhảy lên một cái, lập tức biến mất.

Lúc này.

Tại đại bản doanh của Khô Lâu hội.

Một đám thành viên có bộ dáng dữ tợn hung ác đang tụ tập cùng một chỗ.

Có người đang ngồi cạnh nồi canh lớn, có người thì lau sạch vũ Khí. mà có người thì đang đứng trước thi thể bị trói trên cọc gỗ, tựa như đang phát tiết, Không ngừng vung vũ Khí trong tay chém xuống, cho dù máu thịt văng ra tung tóe, vẫn Không ngừng điên cuồng hô hào, biểu hiện vô cùng phấn Khởi.

Mà một vài người Khác bị trói trên những cọc gỗ Khác, trên mặt lộ ra tuyệt vọng, toàn thân đều là vết thương.

Có nam có nữ, trong ánh mắt của bọn hắn chỉ là sự tuyệt vọng.

Ra ngoài săn giết dị thú, bổ sung vật tư, ai có thể ngờ đến gặp được đám người kinh Khủng như vậy, người đồng hành chỉ cần phản Kháng đều sẽ bị sát hại.

Vào giờ phút này, bọn hắn chỉ hy vọng có ai đó có thể nhanh chóng cứu bọn hắn.

Bởi vì bọn hắn thật sự Không muốn gánh chịu tra tấn đáng sợ như vậy.

Đám người này đều là tên điên.

Đều là biến thái.

Là loại giết người Không chớp mắt.

Đột nhiên.

Một cái thi thể từ đằng xa bị ném đến, Khi rơi xuống đất, cuốn lên bụi mù, lôi ra một đường máu thật dài trên mặt đất, động tĩnh này chỉ trong nháy mắt đã thu hút tất cả thành viên của Khô Lâu hội.

Mà đám người sống sót bị trói trên cọc gỗ cũng đồng loạt nhìn về phía xa, trong ánh mắt tuyệt vọng lộ ra hy vọng, chẳng qua Khi nhìn thấy đối phương chỉ có một người, hy vọng này dần dần tiêu tán, thay vào đó là hoàn toàn tuyệt vọng.

“Chào các ngươi.” Lâm Phàm mặc áo Khoác màu đen, vẫy tay chào bọn họ, từ đầu đến cuối đều mỉm cười, đi về phía bọn họ.

Các thành viên của Khô Lâu hội đứng dậy, nhìn chằm chằm vào đối

phương, có người nhìn nhau, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, giống như đang nói, gia hỏa này là ai?

Cũng dám đơn thương độc mã đến đây.

Lúc này, nam tử đầu trọc còn chưa chết, hắn ta bắt lấy ống quần của một thành viên, ngẩng đầu, mấp máy miệng đầy máu tươi, muốn nói gì đó, chỉ là còn chưa nói ra miệng, chỉ thấy nam tử mà hắn ta đang cầm ống quần, đột nhiên vung Lang Nha bổng trong tay lên, đập mạnh vào đầu hắn ta.

Phốc phốc!

Đầu giống như quả dưa hấu, trong nháy mắt đã chia năm xẻ bảy.

“Không thể đứng dậy nổi, chính là vô dụng, vô dụng thì Không cần sống nữa.”

Nam tử cầm Lang Nha bổng chen lên trước đám người, đột nhiên dùng sức, vung Lang Nha bổng đập về phía đầu Lâm Phàm, bộ dạng hung ác táo bạo, trong mắt hiện lên hung quang..

“Chết đi…”

Đối mặt với nam tử đang vọt đến, Lâm Phàm Không hề hoảng hốt một chút nào, ngay Khi đối phương đến gần, vươn tay lên, năm ngón tay mở ra, vỗ theo hướng ngang, phịch một tiếng, lực lượng kinh Khủng từ lòng bàn tay bộc phát ra, Không Khí bị áp súc lại.

Chỉ thấy nam tử bị trọng thương nghiêm trọng, tựa như rác rưởi, trực tiếp bị đánh bay ra xa, ngay cả cơ hội phản Kháng cũng Không có.

Một màn trước mắt này, các thành viên của Khô Lâu hội đều nhìn thấy rõ, bọn hắn Không ngờ gia hỏa này dường như cũng có chút lợi hại, vậy mà có thể miểu sát thành viên bọn hắn.

“Ha ha, có chút lợi hại đó.” Một nam tử có đầu tóc xoăn như mì tôm cười lạnh, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh chủy thủ, dưới chân Khẽ động, xuất hiện từng tàn ảnh phóng về phía Lâm Phàm.

Giác Tỉnh giả tốc độ.

Hơn nữa cấp bậc cũng Không thấp.

Ít nhất đã đạt đến cấp sáu.

Giác Tỉnh giả tốc độ cấp sáu đã đạt gần đến tốc độ âm thanh, mỗi giây hơn ba trăm mét, đương nhien đây là dốc toàn lực, mà loại bộc phát này cũng Không thể kiên trì, đồng thời còn phải xem cường độ thân thể có thể chịu đựng được áp lực do loại tốc độ này mang lại hay Không.

Cho nên, trên cơ bản Giác Tỉnh giả tốc độ thường sẽ áp chế tốc độ bản thân, Khống chế nó nằm trong phạm vi tương đối an toàn.

Đối với người sống sót có thực lực hơi thấp mà nói, bọn hắn hoàn toàn Không thể nào nhìn thấy bóng dáng đối phương.

Chương 505 - Đến Khô Lâu hội. (3)

Nhưng mà trong mắt Lâm Phàm, đối phương giống như ốc sên vậy, đang di chuyển về phía hắn.

Nam tử đầu tóc mì tôm thấy đối phương vẫn còn ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ, cười lạnh, đối mặt với tốc độ như vậy, đã bó tay chịu trói rồi chứ.

Lạch cạch!

Thân hình của nam tử đầu tóc mì tôm hiện ra, hai mắt trợn tròn, vẻ mặt Không dám tin, tay của đối phương thế mà đang bóp cổ hắn ta, tại sao có thể như vậy, đối phương rốt cuộc phản ứng kịp như thế nào.

“Tốc độ Không tệ, chỉ là hơi chậm một chút.”

Lâm Phàm mỉm cười, đối với đám gia hỏa hung tàn đến cực điểm của Khô Lâu hội này, hắn sẽ Không nhẹ tay, Khi đối phương còn chưa kịp lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng dùng sức, bóp nát cổ họng của đối phương, sau đó ném sang một bên như rác rưởi.

Lúc này.

Tại đại bản doanh Khô Lâu hội.

Một tráng hán có hình thể gần ba mét đang ngồi trò chuyện cùng một người thần bí.

Đột nhiên động tĩnh bên ngoài kinh động đến bọn hắn.

TRáng hán ba mét cau mày, đi đến bên cửa sổ, mà người thần bí bên cạnh cũng đi đến trước cửa sổ, nhìn ra phía bên ngoài, nhìn thấy tình

hình bên dưới, chậm rãi nói:

“Việc này các ngươi có thể giải quyết chứ?”

Tráng hán nói, “Mẹ nó, Không biết con châu chấu từ đâu ra, cũng dám đến nơi này gây chuyện, dúng là tìm chết. Nên nói đều đã nói rồi, ta đã biết, ngươi đi trước đi.”

“ĐƯợc.” Người thần bí Không nhiều lời, chỉ gật gật đầu, sau đó đi về phía cửa ra vào.

Mà tráng hán kia thì híp mắt lại, nhìn chằm chằm Lâm Phàm ở bên dưới, đi đến trước kệ bày vũ Khí, cầm một thanh Yển Nguyệt Đao nặng đến mấy trăm cân, vẻ mặt vô cùng độc ác.

Mẹ nó, muốn chết.

Ầm!

Ầm!

Sau Khi Lâm Phàm đến, đám thành viên của Khô Lâu hội làm sao có thể tha thứ cho gia hỏa ngông cuồng này được, đương nhiên là phải thi triển tất cả mọi vốn liếng để đánh chết tên gia hỏa này.

Ý nghĩ rất tốt đẹp.

Nhưng hiện thực thì vô cùng tàn Khốc, bọn hắn ùa lên, cho rằng như vậy là có thể đánh chết tên kia, thế nhưng ai có thể nghĩ đến, người ta đứng yên một chổ, vẻ mặt lạnh nhạt, đối mặt với sự xông lên của bọn hắn, chỉ vẻn vẹn đưa tay ra, giống như chụp ruồi, tùy ý đánh ra.

Bàn tay kia Không rơi vào người bọn hắn, rõ ràng cách xa một Khoảng cách, nhưng uy thế một bàn tay đập ra này quá mạnh, đập vào Không Khí, hình thành trùng kích, tựa như đạn pháo, hung hăng đập vào trên người bọn hắn, Khó có thể ngăn cản.

“Ôi… Thật mạnh.”

Đám người xui xẻo bị trói trên cọc gỗ đều trừng mắt, kinh hãi nhìn một màn trước mắt.

Đám gia hỏa Khô Lâu hội này đối với bọn hắn mà nói chính là kẻ địch Không thể nào đánh bại, chỉ là một đám gia hỏa như vậy, trước mặt người thần bí Không rõ là ai kia, ngay cả đến gần cũng Không thể.

Lúc này, Lâm Phàm cũng Không hề nhẹ tay với đám gia hỏa này.

Trong tận thế, Khô Lâu hội hành động rất tàn nhẫn, trong mắt bọn họ, sinh mệnh của người Khác có lúc còn Không bằng cả một viên huyết tinh.

Cho nên, lực đạo Khi hắn ra tay Khá hung ác.

Một bàn tay đập ra, trùng kích tạo thành, có thể trực tiếp đập thân thể đám thành viên Khô Lâu hội đang xông tới nổ tung, đủ để chứng minh hung tàn đến mức nào.

Tận thế đang phát triển theo phương hướng tốt.

Sổ đã phát tán, một nhóm cao thủ sẽ xuất hiện, đám gia hỏa Khô Lâu hội này nhất định cũng sẽ có được, dựa theo trình độ biến thái của đám gia hỏa này, một Khi tăng thực lực lên đến tình trạng cực cao, vậy thì sẽ càng ngang ngược hơn bây giờ.

Vì tận thế tươi đẹp, hắn nên sớm xử lý đám gia hỏa này, Không có bất cứ vấn đề gì cả.

Lúc này.

Cạch cạch cạch cạch!

Một chiếc máy bay trực thăng từ mặt đất bay lên, động tĩnh Khiến Lâm Phàm chú ý đến.

“Hả? Ở ngay trước mặt ta, mà lại muốn dùng máy bay rời đi, hành vi này hơi quá đáng.”

Loại hành vi này nói thế nào nhỉ, tương đương với NTR ngay trước mặt mình, rất ác liệt, rất quá đáng, ai nhìn thấy loại tình huống này cũng Không thể nào tha thứ được, bởi vậy đừng nói đến Lâm Phàm.

TRong máy bay.

Người thần bí là một nam tử có số tuổi Khá lớn, hắn ta ngồi trong máy bay trực thăng, nhìn lại xuống bên dưới. “Một đám chó dại, ha ha…”

Hắn ta chưa bao giờ coi trọng người của Khô Lâu hội, thậm chí trong lòng còn Khinh bỉ.

“Đi thôi.”

Nhẹ giọng nói, sau đó nhắm mắt dưỡng thần.

Nhưng ngay vào lúc này.

“Này, đi đâu thế?”

Một giọng nói vang lên bên tai, nam tử kinh hãi đột nhiên mở mắt ra, vốn bên cạnh Không có một ai, lúc này lại có một nam tử trẻ tuổi mỉm cười nhìn hắn ta.

Cái này Khiến nam tử cảm thấy Không ổn.

“Ngươi muốn làm gì?” Nam tử kinh hãi, đồng thời hắn ta cũng biết đối phương Không phải người của Khô Lâu hội, tạo hình của Khô Lâu hội tương đối hung hăng hoặc trang bị kim loại nặng.

“Đừng vội đi, muốn trò chuyện với ngươi một chút.” Lâm Phàm nhìn về phía người điều Khiển, “Làm phiền ngươi hạ xuống.”

Người điều Khiển cảm nhận được luồng uy áp nhàn nhạt, nào dám do dự, quả quyết hạ máy bay trực thăng xuống.

Sau Khi máy bay hạ cánh.

Lâm Phàm mời nam tử và người điều Khiển ra ngoài, sau đó chỉ thấy một vị nam tử cầm Yển Nguyệt Đao, Khí thế hung hăng xuất hiện.

Bây giờ, Lâm Phàm đã bị đám người Khô Lâu hội bao vây.

Trước kia, thủ đoạn mạnh mẽ giết chết mấy thành viên của Khô Lâu hội đã tạo nên uy hiếp, sau Khi nam tử này xuất hiện, Không còn sót lại chút gì, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Lâm Phàm, nghĩ đến chuyện xé nát hắn, vặn đầu xuống, hung hăng giẫm đạp dưới chân.

“Ngươi là ai?”

Thủ lĩnh Khô Lâu hội hỏi, giọng nói rất lạnh.

Chương 506 - Chân ta đã gãy rồi, nhất định Không thể sống được.

“Ta là ai Không quan trọng, ta chỉ muốn hỏi các ngươi một số chuyện.” Lâm Phàm cười, cho dù bị bao vây, hắn cũng Không hề hoảng hốt một chút nào.

Thủ lĩnh Khô Lâu hội hơi híp mắt lại, nhìn thoáng qua xung quanh, ở

trong đám người, có một vài thành viên dường như đã hiểu ra gì đó, bình tĩnh gật đầu thật nhẹ.

“Người nâng đỡ Khô Lâu hội các ngươi chính là tường rào Thủ Đô phải Không?” Lâm Phàm đi thẳng vào vấn đề.

Mà đám người gặp nạn đang bị trói trên cọc gỗ đều nghe thấy rõ, Khi nam tử có thể cứu bọn họ hỏi ra lời này, bọn hắn đều vô cùng kinh ngạc.

Làm sao có thể.

Tường rào Thủ Đô sao có thể nâng đỡ Khô Lâu hội.

Khô Lâu hội ở trong tận thế này tiếng xấu đồn xa, mà tường rào Thủ Đô ở trong lòng rất nhiều người sống sót, chính là thế lực duy nhất có thể kết thúc tai nạn dị thú trong tận thế này.

Thủ lĩnh Khô Lâu hội Không trả lời, chỉ là Khóe miệng hơi cong lên, nhe răng cười. Mặt đất sau lưng Lâm Phàm, có hai bóng đen dường như đã dung hợp vào mặt đất, nhanh chóng lướt về phía hắn, Khi bóng đen đến gót chân, theo thứ tự lan lên, giống như dây sắt, trực tiếp quấn chặt hai chân của hắn, sau đó Không ngừng lan lên cao, xoắn ốc buộc chặt, đột ngột trói Lâm Phàm lại.

“Chết đi.”

Thủ lĩnh Khô Lâu hội nhân cơ hội này, gầm lên một tiếng, cầm Yển Nguyệt Đao, Khí thế hung hãn bổ về phía đầu của Lâm Phàm, uy thế từ một đao này rất hung mãnh, Không Khí vô hình bị bổ ra, lưỡi đao ma sát với Không Khí, đỏ bừng một mảng, tựa như bùng lên tia lửa.

Vẻ mặt Lâm Phàm bình tĩnh, đã sớm biết sau lưng có Giác Tỉnh giả thi triển năng lực, chỉ là Không để trong lòng, sau Khi một đao này tới gần, một luồng phong mang sắc bén nhanh chóng đánh tới.

Ngay Khi sắp va chạm.

Lâm Phàm vốn Không nhúc nhích chút nào lập tức ra tay, bóng đen đang trói buộc thân thể vỡ vụn ra thành mảnh nhỏ, sau lưng dường như có tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, mà bàn tay của hắn nhanh như tia chớp, năm ngón tay thành trảo, phong mang hiện lên, Yển Nguyệt Đao có vẻ sắc bén cứng rắn lập tức nứt ra thành từng mảnh, mà thế công cũng Không dừng lại, trước ánh mắt kinh hãi của đối phương, nắm lấy mặt đối phương, đột nhiên đập xuống dưới đất.

Ầm!

Gáy đối phương va chạm với mặt đất.

Nền đất xi măng nứt ra, lõm xuống.

Tình hình như vậy Khiến mọi người xung quanh kinh hãi, há hốc miệng, vô cùng hoảng sợ, thậm chí ngay cả tròng mắt cũng sắp rơi ra ngoài.

Giờ phút này, thời gian dường như bị đóng băng lại.

Tất cả mọi người Không thể nào động đậy.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn mảnh xi măng vỡ rơi ra, còn cả thủ lĩnh bị nhấn trên mặt đất.

Nếu như đây là ảo giác, xin ảo giác này hãy nhanh chóng tiêu tán đi.

Không nên xuất hiện.

Chỉ là bọn hắn biết, mọi chuyện đều là thật.

“Khi tra hỏi ngươi, ngươi cứ trả lời Không phải là được rồi sao? Nhất định phải ra tay, ngươi cảm thấy ngươi rất lợi hại à?”

Lâm Phàm lắc đầu, muốn nhấc đối phương lên, nhưng đối phương cao gần ba mét, cho dù cánh tay của hắn có nhấc lên cao đến đâu, cũng Không thể nâng lên được, gặp phải nan để thì nên làm thế nào cho phải?

Đừng từ bỏ, Không nên cảm thấy Không được.

Bất cứ vấn đề nào cũng có cách giải quyết cả.

Trong lúc đó, trong đầu chợt lóe lên tia sáng, lập tức nghĩ ra cách.

Nhấc chân, mũi chân như lưỡi dao, xoạt một tiếng, hai chân đối phương bị chặt đứt, máu tươi nhuộm đỏ cả mặt đất, mà cách này đã giải quyết vô cùng hoàn mỹ vấn đề Khó Khăn Không thể nhấc đối phương lên cao.

“Trả lời ta, Khô Lâu hội các ngươi có phải do tường rào Thủ Đô nâng đỡ hay Không?” Lâm Phàm hỏi.

Tiếng kêu rên đau đớn trầm thấp từ sâu trong yết hầu đối phương truyền ra.

Cảm nhận được hơi nóng từ trong miệng đối phương dâng trào trong lòng bàn tay, trong nháy mắt đã Khiến Lâm Phàm tỉnh táo lại, thả tay ra, thủ lĩnh Khô Lâu hội bị cắt đứt hai chân lập tức ngã trên mặt đất.

Hắn nhớ ra rồi, năm ngón tay vừa rồi của mình nắm lấy mặt đối phương, bàn tay che miệng đối phương, Khiến đối phương Không thể nói chuyện được.

Lâm Phàm cúi đầu nhìn lòng bàn tay, nghĩ đến hơi thở đối phương phả ra vào lòng bàn tay, vẻ mặt ghét bỏ, lửa bùng lên trong lòng bàn tay, trực tiếp trừ độc, đảm bảo bàn tay từ đầu đến cuối vẫn vô cùng sạch sẽ.

Lúc này, sắc mặt thủ lĩnh dữ tợn đau đớn, trên trán phủ đầy mồ hôi, ánh mắt kinh hãi nhìn Lâm Phàm.

Trong đầu chỉ nghĩ đến chuyện, hắn là ai, mẹ nó tên này rốt cuộc là ai?

Tại sao lại Khủng bố như vậy.

Nghĩ đến hắn ta là Giác Tỉnh giả cấp tám, thế nhưng ngay cả một chiêu cũng Không thể nào đỡ được, đã bị thương thành thế này, nếu như Không phải xảy ra ở trên người mình, hắn ta Khó có thể tin được.

Đối mặt với câu hỏi của đối phương, thủ lĩnh Khô Lâu hội vẫn Không trả lời, chỉ là ánh mắt tức giận vẫn luôn nhìn chằm chằm Lâm Phàm. trong mắt là nỗi oán hận Khó có thể che giấu.

“Giết hắn cho ta.”

Thủ lĩnh Khô Lâu hội đột nhiên nổi giận gầm thét, hắn ta biết mình chắc hẳn phải chết rồi, tuyệt đối Không có cơ hội sống sót, các thành viên Khô Lâu hội đang bao vây Lâm Phàm nghe thấy thủ lĩnh nói, từng người mặt mũi vô cùng hung ác đánh về phía Lâm Phàm.

Có năng lực thì thi triển năng lực.

“Nhân số hơi nhiều, các ngươi đang định lấy nhiều hiếp ít sao, đúng là quá đáng, vậy mà lại thế… Thế thì…”

Hai mắt Lâm Phàm như có ngọn lửa cháy lên, lấy hai chân hắn làm trung tâm, một vòng lửa màu đỏ rực hiển hiện, xoạt một chút, lửa bùng lên, từng ngọn lửa phóng lên tận trời, ngưng tụ thành Hỏa Long gào thét lao lên.

Chương 507 - Chân ta đã gãy rồi, nhất định Không thể sống được. (2)

Những con Hỏa Long này tựa như vật sống, mở cái miệng to như chậu máu, phóng về phía các thành viên của Khô Lâu hội.

“A…”

Nhiệt độ cực nóng Khiến bọn hắn phát hiện tình hình Không ổn.

Chỉ là mọi chuyện đều đã chậm.

Mở miệng một cái, chỉ trong chốc lát, đã nuốt sạch các thành viên của Khô Lâu hội đang vọt đến, ngay cả cặn cũng Không còn.

Chớ nhìn thấy năng lực hắn thức tỉnh là hệ hỏa, nhưng thật ra hắn đã Khai phát ra rất nhiều chiêu thức, Hỏa Long chỉ là một loại trong đó, đương nhiên, một chiêu này của hắn còn có bản thăng cấp.

Lúc này.

Hiện trường chỉ còn lại thủ lĩnh Khô Lâu hội, vị nam tử và người điều Khiển kia.

Lâm Phàm biết vị thủ lĩnh này chắc hẳn sẽ Không nói chuyện, ngược lại là nhìn về phía nam tử trung niên kia, bây giờ toàn thân nam tử run rẩy, trong ánh mắt tràn đầy kinh hãi, thật sự đã bị dọa sợ.

“Ngươi nói xem, ngươi từ đâu tới?” Lâm Phàm mỉm cười hỏi.

Nam tử trung niên nhìn chằm chằm Lâm Phàm trước mắt, ánh mắt mê mang, sau đó nhìn về phía thủ lĩnh đã bị chặt đứt hai chân, Không nhịn được nuốt nước bọt, sợ hãi, thật sự quá sợ hãi.

“Ta…”

Nam tử trung niên há hốc miệng, phun ra một chữ, nhưng dường như nghĩ đến gì đó, lại ngậm chặt miệng lại.

“Ta hy vọng ngươi có thể nói ra, có chuyện mọi người phối hợp với nhau là hoàn mỹ nhất, nếu như ngươi Không nói, ta nghĩ ta chắc chắn có cách Khiến ngươi mở miệng.” Lâm Phàm nhẹ giọng nói, đột nhiên, Khí thế thay đổi, “Nói…”

Uy áp tinh thần tựa như thủy triều, sóng cả mảnh liệt, hung hăng ép về phía đối phương.

Bị luồng uy áp này áp chế.

Hai chân nam tử trung niên Không nhịn được run lên, rõ ràng đã bị chấn nhiếp rồi.

“Ta…” Ngay Khi nam tử trung niên chuẩn bị mở miệng, phịch một tiếng, nam tử đứng trước mặt Lâm Phàm, đột nhiên nổ tung, máu bắn ra tung tóe, nếu Không phải Lâm Phàm phản ứng nhanh, trực tiếp ngăn cách, nếu Không thật sự có thể bị bắn cả người máu.

“Cái này…”

Hắn Không nghĩ tới, thế mà lại xảy ra chuyện.

Nhìn về phía người điều Khiển, chỉ thấy trong tay người điểu Khiển cầm một cái điều Khiển từ xa, rõ ràng vị nam tử trung niên kia đột nhiên bị nổ chết, là do người này làm.

“Ngươi…” Lâm Phàm vươn tay ra, chỉ vào đối phương, chỉ là Không đợi hắn nói lời nào, Khóe miệng người điều Khiển đã trào ra máu tươi, ngã ầm xuống mặt đất, Không còn nhúc nhích, đã chết hoàn toàn.

“Móa!”

Đây là một tư có thể đại biểu cho tâm tình của hắn bây giờ đang hỏng bét đến cực hạn.

“Chỉ còn lại ngươi.” Lâm Phàm nhìn về phía thủ lĩnh.

Thủ lĩnh nói, “Ngươi cảm thấy ta sẽ nói sao? Tình hình bây giờ của ta, cho dù ngươi tha cho ta một mạng, ta cũng Không thể sống tiếp, đã như vậy, ta sẽ Không nói cho ngươi bất cứ chuyện gì.”

Ý nghĩ rất thông minh, đúng là như thế, cho dù Lâm Phàm thật sự tha cho đối phương một mạng, với ình hình của đối phương, vẫn Không thể sống nổi.

“Cái này thì dễ thôi.

Lâm Phàm vỗ vỗ Lạt Điều đang nằm trong ngực, “Ra làm việc nào, chữa trị tốt chân hắn cho ta.”

Lạt Điều nằm trong ngực thò đầu ra, mê mang nhìn người chăn nuôi, sau đó nhìn về phía thủ lĩnh đã bị đứt hai chân, trực tiếp thi triển năng lực, mà Khi thủ lĩnh nhìn thấy Lạt Điều, rõ ràng vô cùng kinh ngạc.

Đây là thứ gì?

Nhìn thấy trên đầu Lạt Điều tỏa ra ánh sáng, hắn ta càng xác định, đây là dị thú, còn là dị thú thức tỉnh, đối phương thế mà có thể thuần dưỡng dị thú.

Ngay Khi hắn ta đang suy nghĩ lung tung.

Lâm Phàm đã sớm cầm hai chân bị chặt đứt, đặt vào miệng vết thương của hắn ta.

Rất nhanh.

Hắn ta phát hiện hai chân có cảm giác tê tê dại dại, đây là máu thịt đang nhanh chóng kết nối với nhau một lần nữa, trong chốc lát, hai chân đã đứt lìa cũng được nối lại.

Có cảm giác.

Thật sự có cảm giác.

“Bây giờ ngươi có thể nói rồi, chân đã tốt, cơ hội do chính bản thân mình nắm lấy, đừng nói ta Không cho ngươi cơ hội.”

Lâm Phàm vô cùng hài lòng với năng lực của Lạt Điều, cường đại như vậy đó, nếu là trước kia, muốn có được hiệu quả như vậy, đối với Lạt Điều mà nói, nhất định là một loại gánh nặng, nhưng bây giờ Lạt Điều xưa đâu bằng nay, năng lực tiêu chuẩn.

“Ta hỏi ngươi, Khô Lâu hội các ngươi có tường rào Thủ Đô nâng đỡ đúng Không?”

“Đúng.”

Thủ lĩnh chỉ do dự một lát, sau đó thì quả quyết thừa nhận.

“Người vừa rồi là từ tường rào Thủ Đô tới sao?”

“Vâng.”

“Hắn là ai?”

“Hắn là một trong những quản gia của Mạc gia ở tường rào Thủ Đô.”

“Mục đích đến đây là gì?”

“Hắn đến đây để nói cho ta biết, Mạc gia cần một lượng lớn huyết

tinh, yêu cầu chúng ta nghĩ cách hủy diệt mấy tường rào xung quanh, đoạt huyết tinh của bọn hắn về."

Nghe thấy câu trả lời này.

Lâm Phàm Khẽ nhíu mày, có chút nghi ngờ, Mạc gia cần một lượng lớn huyết tinh?

Kỳ quái.

Thân là một trong ba gia tộc quản lý của tường rào Thủ Đô, số lượng huyết tinh đương nhiên là nhiều vô số kể, sao còn thiếu huyết tinh được chứ, cho dù cung cấp nuôi dưỡng mấy ngàn người, hơn vạn người, hắn thấy có lẽ Không thành vấn đề.

Trừ Khi… Lại có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Lâm Phàm trầm tư, Không tiếp tục hỏi thăm, nhưng đột nhiên, có một tia lửa rơi vào người đối phương, trong chốc lát, lửa bùng lên, chỉ trong nháy mắt đã bao trùm đối phương.

"A…"

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng.

Trong chốc lát, lặng yên Không một tiếng động.

Chỉ với một kích này, cho dù Giác Tỉnh Giả cấp tám cũng phải chết.

Một tiếng rống giận gầm lên, toàn thân Vương Vũ được sấm sét bao trùm, sấm sét ngưng tụ trước bộ ngực, tụ lại chờ phát động, bất cứ lúc nào cũng sẽ bộc phát ra uy năng hủy thiên diệt địa, chỉ còn chưa chờ nàng ngưng tụ thành công.

Phịch một tiếng.

Chương 508 - Chân ta đã gãy rồi, nhất định Không thể sống được. (3)

Lâm Phàm vươn tay lên, bàn tay đánh về phía lồng ngực Vương Vũ, Không quan tâm đến tia sét, trực tiếp đánh trúng ngực, chỉ thấy toàn thân Vương Vũ run lên, sấm sét tiêu tán, thân thể bay ngược ra ngoài, đập mạnh lên tường thành.

"Tần Khiếu, nàng còn cứu được Không?" Lâm Phàm hỏi.

Nếu như Không cứu được, vậy thì tiễn nàng lên đường là cách giải

thoát tốt nhất, hấp thu năng lượng trong mảnh vỡ biến thành quái vật chỉ biết giết chóc, chuyện này đối với nàng mà nói chính là một sự tra tấn.

Có lẽ ý thức tinh thần của nàng vẫn còn, chỉ là đang bị áp chế tại nơi sâu nhất trong não hải, muốn Khống chế thân thể, nhưng lại Không thể nào làm được, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Không có câu trả lời.

Lâm Phàm nhìn về phía Tần Khiếu, phát hiện mặt mũi đối phương vô cùng hoang mang, dường như đã hoàn toàn ngốc rồi, chuyện gì đã xảy ra, đang yên đang lành sao lại có biểu hiện như vậy?

“Tần Khiếu.”

Một tiếng la to, lập tức đánh thức Tần Khiếu.

“A?”

Tần Khiếu hoàn toàn bị chấn nhiếp vì thực lực của Lâm Phàm, thật quá mạnh, nếu như hắn ta đối mặt với Vương Vũ, lựa chọn của hắn ta chính là trốn, đây là chuyện duy nhất hắn ta có thể làm, nếu Không người chết chính là hắn ta.

“Nàng rốt cuộc có thể cứu được hay Không?” Lâm Phàm hỏi một lần nữa.

“Không biết.” Tần Khiếu trả lời.

Hỏi cũng như Không hỏi.

Trên tường thành, sắc mặt những người quản lý của ba đại gia tộc đều nghiêm trọng, vào lúc thả Vương Vũ ra, ý nghĩ của bọn hắn rất đơn giản, chính là giết chết gia hỏa này một cách dễ dàng.

Nhưng sau Khi đối phương đánh bay Vương Vũ với một chiêu, đập vào tường thành, bọn hắn biết chuyện đã Không đơn giản, có lẽ… Không, tuyệt đối Không có Khả năng.

Lúc này.

Ngay Khi Lâm Phàm và Tần Khiếu đang nói chuyện với nhau, Vương Vũ từ trong vách tường lõm đứng lên, rõ ràng đã bị Lâm Phàm hoàn toàn chọc giận, hai con ngươi hiện ra hung quang, hóa thành một tia sáng chém giết về phía Lâm Phàm.

Ầm!

Ầm!

Quyền cước va chạm, chiêu chiêu kịch liệt, tạo thành trùng kích lan ra bốn phía.

Quần chúng ăn dưa bị hù dọa ngồi liệt trên mặt đất, Không phải bọn hắn Không muốn đứng lên, mà là luồng trùng kích kia đã gây ra áp lực cực lớn đối với thân thể bọn hắn.

Bọn hắn trừng mắt, nếu như Không phải tận mắt nhìn thấy, bọn hắn sao có thể tin được một màn trước mắt.

Lâm Phàm ung dung ngăn cản, năng lượng mảnh vỡ cải tạo thật đáng sợ, thực lực của Vương Vũ này đã hoàn toàn vượt xa thực lực của Giác Tỉnh Giả cấp chín, thậm chí so với dị thú thức tỉnh cấp chín còn hung mãnh hơn.

Hắn thật sự Khó tưởng tượng được, nếu như Không có hắn ra tay, rốt cuộc người nào mới có thể giết chết được Vương Vũ?

Mà ngay lúc này.

Hắn phát hiện thân thể Vương Vũ xuất hiện vết rạn, có loại điềm báo phá kén trùng sinh, hơn nữa lực lượng của nàng cũng Không ngừng tản ra ngoài, mảnh vỡ vương vãi Khắp nơi.

Tần Khiếu nhìn thấy một màn này vội hô lên. “Đây là sắp hoàn toàn hóa dị thú, nếu như thật sự hóa thành dị thú, nàng sẽ mãi mãi Không thể Khôi phục lại hình người.”

Ngay sau đó.

Tần Khiếu nhìn về những người quản lý của ba đại gia tộc trên tường thành, “Các ngươi thật sự muốn nàng hoàn toàn hóa thú sao? Nếu như hoàn toàn hóa thú, cho dù Không quay lại được, đến lúc đó tường rào Thủ Đô cũng là mục tiêu tấn công của nàng.”

Chỉ là lời hắn ta nói chẳng có chút tác dụng nào.

Trong lòng người quản lý ba đại gia tộc chỉ có một ý nghĩ, nhất định phải giết chết gia hỏa này, tuyệt đối Không thể giữ lại, cho dù vũ Khí bí mật hoàn toàn hóa thú, cũng đáng.

Bọn hắn tuyệt đối Không thể để có một nhân loại lợi hại như vậy trong tận thế này.

Lúc này, Lâm Phàm đã động sát tâm, nếu Không thể nào giữ lại được, vậy thì Không thể chờ đối phương hóa thú xong, phải hoàn toàn tiêu diệt hết.

Lực lượng ngưng tụ trên nắm tay, ngay cả ánh mắt cũng trở nên lạnh lẽo.

Tần Khiếu nhìn ra được đối phương muốn hạ độc thủ, chỉ là bây giờ hắn ta cũng Không biết nên làm thế nào cho phải, cản thì Không thể cản được, trừ Khi người quản lý của ba đại gia tộc mở miệng, nếu Không Vương Vũ sẽ Không dừng lại.

Chờ nàng hoàn toàn hóa thú, trừ Khi Lâm Phàm có thể thật sự giết chết nàng, nếu Không toàn bộ tường rào Thủ Đô đều sẽ gặp nạn, cho dù tất cả Giác Tỉnh Giả cấp chín ra tay, cũng Không có tác dụng gì cả.

Đột nhiên.

Một tiếng rống vang vọng trời đất từ đằng xa truyền đến, Lâm Phàm kinh hãi dừng hành động trong tay lại, ngay cả Vương Vũ đang nghĩ đến liều mạng cũng Khựng lại, ngây người tại chỗ, theo âm thanh nhìn về phía xa.

“Là hắn đến.”

Tần Khiếu biết là ai đến.

Hơi thở của Vương Vũ tràn ngập bốn phía, hắn ta vẫn luôn quanh quẩn ở chỗ này, sao có thể Không ngửi thấy được.

“Mẹ nó, thứ gì vậy?”

Trong quần chúng ăn dưa vang lên tiếng kinh hô.

Đằng xa, một bóng dáng Khổng lồ đang nhanh chóng chạy về phía bên này, tốc độ cực nhanh, mỗi một bước hạ xuống, mặt đất đều chấn động, giống như xảy ra địa chấn.

“Là hắn.”

Lâm Phàm lập tức nhận ra, đó chính là dê rừng đen nhìn thấy lúc trước.

Ngay sau đó, hắn phát hiện ánh mắt Tần Khiếu nhìn về phía dê rừng đen có chút phức tạp, có bất đắc dĩ, trong nháy mắt hiểu ra, sợ rằng trong này có ẩn tình gì đó, nhìn tình hình này, mục đích dê rừng đen

đến đây, có thể là vì nàng.

“Tần Khiếu, bây giờ tình hình là thế nào?” Lâm Phàm hỏi.

Tần Khiếu nhìn người quản lý ba đại gia tộc trên tường thành, suy nghĩ, sau đó cắn răng nói, “Hắn là cha của Vương Vũ, trước kia là một thành viên của cơ cấu phán quyết, là đồng bạn của ta, bởi vì hấp thu năng lượng mảnh vỡ, lúc đại chiến với dị thú, Không thể nào Khống chế, cuối cùng biến thành như vậy, nhưng tình hình của hắn đặc biệt, rõ ràng đã hóa thú, vậy mà dựa vào thuốc áp chế vẫn có thể giữ được lý trí.”

Chương 509 - Chân ta đã gãy rồi, nhất định Không thể sống được. (4)

Người quản lý Mạc gia tức giận quát, “Tần Khiếu, im miệng.”

Tần Khiếu nói tiếp, “Cho nên sau Khi Vương Vũ đến tường rào Thủ Đô, bị bọn họ biết được là con gái của Dũng ca, ba đại gia tộc lập tức bắt nàng hấp thu năng lượng trong mảnh vỡ, hy vọng nàng có thể giữ được lý trí giống như Dũng ca, làm như vậy thì có thể điều Khiển, mà bọn hắn quả thật đã thành công, hoàn toàn điều Khiển được nàng.”

Đây là bí mật, người biết được rất ít, cũng chỉ có mấy người kia mà thôi.

Mà quan hệ giữa Tần Khiếu và Dũng cả ất tốt.

Cho nên biết rất nhiều.

“Thì ra là thế..”

Lâm Phàm đã hiểu, xem ra là cha đến cứu con gái.

Chỉ là Khoan đã… Tình hình của gia hỏa này là như thế nào?

Chỉ thấy dê rừng đen đang vọt đến đột nhiên nhảy lên một cái, vọt lên giữa Không trung, hai quyền nắm chặt, đánh về phía đỉnh đầu Lâm Phàm.

Mẹ nó!

KHông phải là nhìn thấy mình đánh con gái của hắn ta.

Cho nên muốn báo thù chứ?

Dê rừng đen xuất hiện Khiến tình huống hiện tại trở nên hơi tế nhị.

“Đánh hay.”

Người quản lý của ba đại gia tộc nhìn thấy cảnh này, kích động đến trái tim sắp nhảy ra ngoài.

Đúng vậy, đánh hắn, đánh hắn.

“Dũng ca, dừng tay, hắn Không phải mục tiêu.” Tần Khiếu quát.

Dê rừng đen Dũng ca quả thật có lý trí, chỉ là vất vả lắm mới nhìn thấy con gái, đã thấy bị người ta đánh, lý trí tiêu tán, trở nên điên cuồng, bây giờ nghe thấy tiếng của Tần Khiếu, đột nhiên ngừng lại, đứng tại chỗ.

Thật sự có lý trí.

Lâm Phàm biết chuyện bây giờ Không có liên quan gì lớn với hắn, dê rừng đen và con gái gặp mặt, Tần Khiếu lựa chọn hai bên, mà từ hành động vừa rồi của Tần Khiếu, đã cho thấy rõ lựa chọn của hắn ta như thế nào.

“Tần Khiếu, ngươi đáng chết.”

Người quản lý Mạc gia thật sự muốn giết chết Tần Khiếu ngay lập tức, nếu như Không có lời nhắc nhở của hắn ta, giữa dê rừng đen và đối phương nhất định sẽ xảy ra một trận chiến đấu kịch liệt, thậm chí Vương Vũ cũng sẽ tham gia vào trong đó, Khi hai con quái thú hấp thu năng lượng trong mảnh vỡ ra tay, hắn có thể đỡ được sao?

A… Đáng chết.

Bọn hắn bảo đám cường giả Khác trong tường rào Thủ Đô ra tay, nhưng đám cường giả kia nhìn thấy tình hình hiện trường, từng người đều Không nhúc nhích tí nào, nói đùa gì thế, cục diện bây giờ như vậy, ai bước lên đều phải chết.

Dê rừng đen nện bước chân, chậm chạp nhẹ nhàng đi về phía Vương Vũ.

Nếu như hiệu ứng nhạc nền xuất hiện, vậy cảnh tượng trước mắt nhất định rất cảm động, lão cha đã Không còn là nhân loại Không muốn rời xa con gái, cả ngày lẫn đêm chờ đợi, cuối cùng được gặp mặt, vô số lời chỉ có thể giấu trong lòng, biến thành ánh mắt quan tâm.

HÌnh thể của Vương Vũ ở trước mặt dê rừng đen thật sự quá nhỏ bé, nhỏ bé đến mức chỉ cần một bàn chân là có thể giẫm chết.

Lúc này Vương Vũ ngây ngốc nhìn dê rừng đen bước đến, ánh mắt trống rỗng, nhưng có thể cảm nhận được, trong tiềm thức của nàng, có một luồng ý thức muốn phá vỡ gông xiềng.

Dê rừng đen vẫn chậm rãi bước đến, chỉ là mỗi một bước hắn ta tiến lên, thân hình dường như lại nhỏ hơn một chút, chất sừng trên thân thể cũng dần bong tróc ra.

Đây là?

Lâm Phàm Không hiểu, nhưng cũng Không ảnh hưởng đến chuyện hắn tiếp tục quan sát, Không chỉ có hắn, tất cả mọi người xung quanh đều nhìn Không chớp mắt.

Khi dê rừng đen đến trước mặt Vương Vũ, nào còn chút bóng dáng của dê rừng đen nữa, chỉ là một nhân loại có hình thể hơi lớn một chút mà thôi.

Hắn ta chậm rãi ngẩng đầu, nhẹ nhàng vuốt ve đầu Vương Vũ.

Mà Vương Vũ để mặc cho hắn ta xoa đầu, thân thể run rẩy kịch liệt, biểu hiện đau đớn, dữ tợn, luồng ý thức bị áp chế kia muốn đoạt lại quyền Khống chế thân thể.

Ngay sau đó.

Một màn kinh người xảy ra.

Từ mắt thường có thể nhìn thấy năng lượng từ trong cơ thể Vương Vũ tuôn trào ra, thuận theo bàn tay của dê rừng đen cuốn vào trong người.

Khi nguồn năng lượng này xói mòn, mặc dù Vương Vũ còn đang giãy dụa, nhưng vẻ mặt Không còn đau đớn, mà có xu thế giải thoát, trái lại tình huống của dê rừng đen thì có chút Không đúng, chất sừng trên người hắn ta vốn đã tróc ra, lại mọc lại một lần nữa, bắt đầu biến đổi theo phương hướng Không phải là người.

“Hắn định hấp thu hết ảnh hưởng trái chiều từ năng lượng mảnh vỡ trong cơ thể Vương Vũ vào người mình?”

Lâm Phàm quan sát, cảm thấy chính là như vậy.

“Dũng ca, ngươi…”

Tần Khiếu muốn nói gì đó, nhưng vào lúc này, hắn ta Không biết nên nói gì, hắn ta cuối cùng đã hiểu, vì sao Dũng ca vẫn luôn quanh quẩn xung quanh tường rào Thủ Đô.

Hắn ta Không phải muốn tìm người bên trong tường rào Thủ Đô báo thù, mà là đang đợi ba đại gia tộc lấy Vương Vũ ra làm vũ Khí bí mật tìm cơ hội, là vì hấp thu năng lượng mảnh vỡ trong cơ thể của nàng.

“Bảo hắn dừng lại, bảo hắn dừng lại.”

Người quản lý ba đại gia tộc nhìn thấy cảnh này, sắc mặt đại biến, bọn hắn biết đối phương đang làm gì.

Nếu như hắn ta thật sự hấp thu hết năng lượng mảnh vỡ trong cơ thể Vương Vũ.

Nhưng vậy, mọi cố gắng bọn hắn làm đều thất bại trong gang tấc.

“Mẹ nó đừng động đậy, xem thật kỹ vào, học cho tốt, đây là bài học về tình thương của cha dành cho con, ta hy vọng các ngươi có thể chúc phúc, trong lòng yên lặng ủng hộ, chứ Không phải ngăn cản.”

Một mình Lâm Phàm có thể chấn nhiếp tất cả mọi người trong tường rào Thủ Đô.

Thực lực của hắn đối với người trong tường rào Thủ Đô mà nói, sớm đã thấy rõ, chính là Khủng bố đến cực hạn, có ai có can đảm ra mặt ngăn cản chứ.

Chương 510 - Một chuyến này, Lạt Điều mập

Khi tốc đọ hấp thu tăng lên.

HÌnh thể Vương Vũ dần dần nhỏ lại, chất sừng trên người tiêu tán, ngay cả ánh mắt trống rỗng cũng dần có thần.

“Cha…”

Từ sau Khi tận thế đến, Vương Vũ đã trải qua mấy năm, đây là tiếng đầu tiên nàng gọi sau Khi Khôi phục thần trí.

Mà dê rừng đen đang bắt đầu mê mang, nghe thấy tiếng gọi này, đột nhiên tỉnh táo được một chút, chỉ là tác dụng phụ của năng lượng mảnh vỡ đang ăn mòn nội tâm của hắn ta, ý thức của hắn ta.

TRong ánh mắt đang dần dần tối đi, là một tia Không nỡ.

Phốc phốc!

Phốc phốc!

Sau lưng dê rừng đen nổ ra, sinh trưởng các bộ phận dị dạng, đã phát triển theo phương hướng Không phải là người.

“Dũng ca…” Tần Khiếu nhìn thấy bộ dáng Dũng ca như vậy, trong lòng vô cùng tức giận và bi thương, trong lúc đó, trong đầu hắn ta đột nhiên có một giọng nói.

“Tiểu Tần, nhớ kỹ, giết ta.”

A…

Tần Khiếu có thể xác định đây là lời của Dũng ca, Không sai, tuyệt đối Không sai.

Hắn ta biết Dũng ca đã sắp Không thể nào giữ được lý trí của mình nữa, cho dù có dùng thuốc cũng vô dụng, ngẩng đầu nhìn về phía đám người trên tường thành, nhất là vẻ mặt lạnh lùng vô tình của người quản lý ba đại gia tộc, lửa giận đột nhiên từ trong lòng bốc lên.

“Ba đại gia tộc các ngươi, đúng là đồ Khốn Khiếp.”

Tần Khiếu đứng dậy, tức giận quát về phía tường thành, “Dũng ca, lúc trước Khi các ngươi nói Dũng ca hấp thu năng lượng mảnh vỡ, có thể mạnh lên trong thời gian ngắn nhất, giúp các ngươi lấy được mảnh vỡ, lấy được huyết tinh cao cấp để nghiên cứu, kết thúc tận thế hỏng bét này, thế nhưng các ngươi Không làm, các ngươi vẫn luôn lợi dụng Dũng ca, những lời đàng hoàng mà các ngươi nói đều là gạt người.”

“Dũng ca bị năng lượng ảnh hưởng biến thành quái vật, các ngươi Không ngừng Không nghĩ cách cứu chữa, ngược lại là nghĩ đến Khống chế, Không thể nào Khống chế được thì giết, thậm chí biết được điểm đặc biệt của Dũng ca, có thể giữ được lý trí, các ngươi lại vươn tay về phía con gái duy nhất của hắn, các ngươi thật đáng chết.”

Chuyện mà hắn ta biết đều nói ra hết rồi.

Lúc trước bọn hắn đều là thành viên trong tổ Thiên Vương của cơ cấu phán quyết, Dũng ca là thủ lĩnh trong lòng bọn họ, có một Khoảng thời gian, tính tình Dũng ca thay đổi rất lớn, tính tình bạo

ngược, vô cùng dễ giận.

Bọn hắn Không biết xảy ra chuyện gì, chỉ cho rằng áp lực của Dũng ca quá lớn nên mới như vậy.

Nhưng một ngày nào đó, bên trong tường rào Thủ Đô xuất hiện quái vật, rất nhiều người bị thương, cuối cùng con quái vật đó chạy ra ngoài, từ đó về sau, Dũng ca Không còn xuất hiện nữa, sau này hắn ta mới biết được, quái vật kia chính là Dũng ca sau Khi hấp thu năng lượng mảnh vỡ biến thành.

Mà con gái của Dũng ca, sau Khi trải qua muôn vàn cay đắng đến tường rào Thủ Đô, Khi đó hắn ta cũng Không biết, mãi đến Khi biết chuyện, Vương Vũ đã bị ba đại gia tộc bí mật sắp xếp.

Hắn ta muốn làm gì đó, nhưng Không có năng lực gì.

“Rống…”

Lúc này, tình hình hiện trường đã đi đến phút cuối, dê rừng đen liên tục lui về sau, hình thể bành trướng, đã sớm hoàn toàn thay đổi, bởi vì thân thể thay đổi, hắn ta kêu rên đau đớn.

Đám quần chúng ăn dưa vây xem liên tục lui về sau.

Một loại hơi thở kinh Khủng bao trùm bọn hắn.

“KHông phải chúng ta nên chạy trốn sao.”

“Khoan đã, chúng ta Không phải là mục tiêu của đối phương chứ.”

“Nhanh, nhanh, chạy xa vào, nếu như tình hình thật sự Không ổn, ít nhất chúng ta vẫn có cơ hội chạy trốn.”

Sau Khi dê rừng đen dị biến, có vài quần chúng vây xem lập tức tỉnh ngộ ra, phát hiện tính nghiêm trọng của tình hình, ăn dưa quả thật rất thoải mái, nhưng thoải mái thì thoải mái, nhưng cũng Không thể Không màng đến mạng nhỏ.

“Lại mạnh lên.”

Lâm Phàm cảm nhận được luồng hơi thở trên người dê rừng đen tràn ra, còn kinh Khủng hơn cả lúc trước, ngay sau đó, hắn phát hiện ở đằng xa có lác đác bóng dáng dị thú xuất hiện.

Rõ ràng hơi thở dê rừng đen tản ra đã thu hút chúng nó đến.

Nếu như có dị thú biết nói chuyện, tuyệt đối sẽ nói, các huynh đệ tỷ muội, có đại lão xuất hiện, chúng ta theo sát bước chân đại lão tiến công tường rào nhân loại, xông lên nào…

Còn vì sao đám dị thú kia còn chưa xông lại, nguyên nhân chủ yếu có thể là vì chờ dê rừng đen phá vỡ vách tường, hoặc là vì Khí thế dê rừng đen phát ra quá mạnh, Khiến bọn chúng Không dám đến gần.

Lúc này.

Dê rừng đen quỳ trên mặt đất, hai tay ôm đầu, đau đớn kêu rên, gian nan ngẩng đầu, nhìn về phía Tần Khiếu, dù Không nói gì, nhưng trong ánh mắt đó có ý gì thì rất rõ.

“Dũng ca…”

Tần Khiếu biết ý của Dũng ca, cho dù hắn ta Không muốn những cũng biết Không còn cách nào Khác.

Một luồng niệm lực dao động ngưng tụ trước mặt hắn ta, hắn ta biết cơ hội chỉ có một lần, đó chính là hoàn toàn bộc phát niệm lực, đánh xuyên đầu Dũng ca, một Khi Dũng ca mất đi ý thức, sẽ hóa thành quái vật Khủng bố nhất.

Lạt Điều đang nằm ngủ trong ngực Lâm Phàm, thảnh thơi ló đầu ra.

“Lạt Điều, đánh thức ngươi à.” Lâm Phàm sờ đầu Lạt Điều, sau đó nhìn về phía dê rừng đen, tuy rằng giết chết đối phương có lẽ có thể lấy được điểm tiến hóa, nhưng mà hắn biết rõ, cơ hội ra tay lúc này nên để cho Tần Khiếu.

Tê tê!

Lạt Điều phun lưỡi, Khi nhìn thấy dê rừng đen, đôi mắt hạt đậu của Lạt Điều lập tức sáng lên, nhanh chóng leo ra Khỏi ngực, cuộn mình nằm trên đỉnh đầu Lâm Phàm.

Hả?

Hành động của Lạt Điều Khiến Lâm Phàm rất Khó hiểu.

Chương 511 - Một chuyến này, Lạt Điều mập (2)

Ngay Khi hắn muốn giao lưu với Lạt Điều một chút, Lạt Điều đã hành động, trên đầu tản ra vòng sáng, từ vòng sáng nhanh chóng lan tràn vô số sợi tơ sáng chói mắt, những sợi tơ này tựa như có linh tính, nhanh chóng phóng về phía dê rừng đen.

Từng sợi tơ giống như mũi tên, phá vỡ chất sừng tựa như áo giáp của dê rừng đen, đâm sâu vào bên trong.

Tốc độ nhanh chóng, Khiến người ta nghẹn họng trân trối.

Mọi hành động lúc này dường như trở nên chậm lại, có một luồng năng lượng bay ra.

“Mẹ nó…”

Lâm Phàm kinh ngạc, Lạt Điều đang hấp thu năng lượng mảnh vỡ trong cơ thể dê rừng đen sao?

Lúc này, Lạt Điều đang rất hưng phấn, rất muốn gào thét lên, quá sung sướng, thật sự quá sung sướng, lại có mảnh vỡ năng lượng lớn như vậy để hấp thu.

Năng lượng trong mảnh vỡ, Lạt Điều cần từ từ hấp thu, mà năng lượng trong cơ thể dê rừng đen, giống như lon nước đã mở ra, đổ vào trong chén, chỉ cần muốn uống, là có thể uống được bất cứ lúc nào, cho dù là đứa trẻ mấy tháng cũng có thể uống được.

“Tần Khiếu đừng ra tay.” Lâm Phàm vội vàng nhắc nhở.

Tần Khiếu kinh ngạc, nhìn về phía Lâm Phàm, sau đó thấy một dị thú nào đó đang nằm trên đỉnh đầu Lâm Phàm, có những sợi tơ bao trùm trên người Dũng ca.

“Tình hình này là như thế nào?” Tần Khiếu hỏi.

Lâm Phàm nói, “Hắn chưa chắc sẽ xảy ra chuyện, Lạt Điều của ta đang hấp thu năng lượng mảnh vỡ trong người hắn.”

Hắn có thể cảm nhận được năng lượng mảnh liệt tuôn trào đang bị Lạt Điều tham lam hấp thu.

Khi Lạt Điều Không ngừng hấp thu, cây cỏ lơ lửng trên đỉnh đầu đã bắt đầu ngưng tụ chiếc lá thứ năm.

“A, kỳ quái, ta nhớ trước kia Lạt Điều chỉ có ba chiếc lá, từ Khi nào có bốn chiếc rồi?”

Có một Khoảng thời gian Lâm Phàm Không quan sát tình hình của Lạt Điều.

Xem ra gia hỏa này lại lén lút tiến hóa.

Lạt Điều hấp thu hết năng lượng bên trong cơ thể dê rừng đen, đến cùng sẽ tiến hóa đến mức nào?

Đối với loại tình huống này, hắn vô cùng tò mò.

Chuyến đi thủ đô lần này thật sự Không uổng phí.

Mà ngay Khi Lạt Điều xuất hiện, người của tường rào Thủ Đô cũng hoàn toàn sợ ngây người.

Tình huống như thế nào?

Thứ đồ chơi giống rắn này rốt cuộc là thứ gì?

Hình thể nhỏ như vậy, thế mà lại có thể hấp thu năng lượng mảnh vỡ?

Đột nhiên.

Một luồng áp lực đột nhiên bộc phát đến, chỉ thấy trên tường thành, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện mấy bóng người mang mặt nạ, toàn thân bọn hắn tản ra hơi thở lạnh lẽo, Khi Lâm Phàm nhìn về phía bọn hắn, đám gia hỏa kia lập tức ra tay, đánh về phía Lâm Phàm.

“Lạt Điều của ta đang tiến hóa, thế mà các ngươi lại muốn ngăn cản, đúng là muốn chết.”

Đối mặt với đám gia hỏa kia.

Lâm Phàm sẽ Không cười đùa tí tửng với bọn họ, bàn tay vừa nhác lên, lửa bùng cháy, trong nháy mắt đã bao trùm bọn hắn, hình thành lồng giam, lửa cực nóng điên cuồng thiêu đốt Không Khí, chỉ trong chốc lát, Không Khí bên trong lồng giam bằng lửa đã bị thiêu đốt hết, Không thể thở được, sẽ đi bước đầu tiên về phía tử vong.

Đồng thời, lồng lửa cũng Không ngừng co vào, nhất định sẽ đè nát bọn hắn.

Soạt!

Lửa sôi trào.

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng.

Đám gia hỏa đeo mặt nạ kia, toàn bộ đều bị lửa thiêu đốt thành người lửa, cho dù thực lực đều rất mạnh, nhưng trong ngọn lửa cuồng bạo này, tuyệt đối Không có Khả năng sống sót.

Người quản lý ba đại gia tộc nhìn hiện trường, sắc mặt vô cùng Khó coi.

Thủ đoạn bí mật của bọn hắn có rất nhiều.

Nhưng lại Không có cái nào có thể giải quyết được chuyện trước mặt, cái cảm giác bất lực này hãm sâu trong lòng bọn hắn, cho dù tức giận đến cực hạn, cũng chỉ có thể giương mắt nhìn.

"Tốt nhất các ngươi đừng động, muốn xem kịch thì thành thật mà xem, đừng có tâm tư gì Khác, nếu Không hậu quả sẽ rất nghêm trọng."

Lâm Phàm cảnh cáo.

Dám ra tay chỉ là đám tử sĩ của ba đại gia tộc kia.

Mà tình hình bây giờ, Không quan tâm ba đại gia tộc lấy ra thứ gì, cũng đều phải chết.

Nhìn vũ Khí mình cực cực Khổ Khổ bồi dưỡng ra đã bị hủy diệt, sắc mặt bọn hắn vô cùng Khó coi, sau đó ba người bọn họ liếc nhau, dường như đang trao đổi gì đó, chỉ là có vẻ vẫn chưa đạt được kết quả.

Có Không cam lòng, có Không muốn, có Không nỡ.

Tình hình hiện trường xảy ra thay đổi, Khi năng lượng trong cơ thể bị Lạt Điều hấp thu, dê rừng đen dừng biến dị, cũng Không còn đau đớn như lúc trước.

Chất sừng cũng dần tiêu tán.

Đây là sắp trở về bộ dáng nhân loại.

Lâm Phàm đột nhiên phát hiện năng lực của Lạt Điều có vẻ có chút biến thái, thậm chí đã xuất hiện dấu hiệu Khắc chế được người dị

biến vì hấp thu năng lượng mảnh vỡ.

Ngay Khi hắn đang nghĩ đến những cái này.

Lạt Điều đang nằm trên đầu hắn lơ lửng bay lên.

Chiếc lá thứ năm cũng hoàn toàn thành hình.

Đồng thời chiếc lá thứ sáu cũng bắt đầu từ từ ngưng tụ, từ hư ảo đến thực chất, cái cần chính là năng lượng củng cố.

Chỉ là năng lực của cái lá thứ năm này là gì?

Có thể giúp Lạt Điều bay lên?

Là năng lực phi hành?

Hay là niệm lực?

Không quan tâm là năng lực gì, qua chuyến này, Lạt Điều hoàn toàn mập rồi.

Chính là có một loại ảo giác.

Có vẻ hắn đã trở thành tay chân của Lạt Điều.

Kết thúc.

Mọi thứ đều kết thúc.

Khi Lạt Điều hấp thu hết năng lượng mảnh vỡ trong cơ thể của dê rừng đen, đối phương đã trở về hình người, bởi vì đã duy trì hình thể dê rừng đen qua thời gian dài, Khiến làn da toàn thân hắn ta Khô nứt, xuất hiện từng vết nứt nẻ, nhìn đúng là Khủng bố.

Cẩn thận lắng nghe, có thể nghe được tiếng tim đối phương đang đập.

Chương 512 - Nhất định phải bóp chết từ trong trứng nước.

Lạt Điều sau Khi lấp thu hết năng lượng thì lại chui vào trong ngực Lâm Phàm, rõ ràng là muốn tiêu hóa thật tốt nguồn năng lượng vừa hấp thu được.

“Dũng ca.” Tần Khiếu la lên, Không biết tình hình như thế nào.

“Hắn còn sống.” Lâm Phàm nói.

Nghe thấy vậy, Tần Khiếu vội vàng đến bên cạnh Dũng ca, ngẩng đầu nhìn Lâm Phàm, trong lúc nhất thời Không biết phải nói cái gì, trong mắt là sự cảm kích, nếu như Không có đối phương, Dũng ca nhất định sẽ chết, hơn nữa còn chết trong tay hắn ta.

“Ngươi chăm sóc hai người bọn họ cho tốt, tiếp theo ta có chuyện cần phải xử lý.”

Lửa trên mặt Lâm Phàm đã tiêu tán.

Không che giấu nữa, ngả bài.

Thực lực tổng hợp của tường rào Thủ Đô quả thật mạnh, nhưng đáng tiếc gặp phải hắn, ngụy trang lúc trước chỉ là vì Không muốn trêu chọc đến kẻ địch quá kinh Khủng, mang đến phiền phức cho tường rào Miếu Loan.

Mà bây giờ, đã Không cần nữa rồi.

Hắn nhìn về phía người quản lý của ba đại gia tộc đang hoang mang , sau đó nhảy lên một cái, nhẹ nhàng nhảy lên tường thành, Khóe miệng cong lên, đi đến trước mặt bọn hắn, vươn tay, giọng điệu vô cùng thân thiện.

“Chào các ngươi, tự giới thiệu một chút, ta là Lâm Phàm đến từ tường rào Miếu Loan, hân hạnh được gặp ba vị.”

Lúc này, thời gian dường như đã dừng lại.

Trên gương mặt của ba người quản lý của Trần gia, Mạc gia, Vương gia Không hề có biểu lộ gì, chỉ ngơ ngác nhìn Lâm Phàm.

Từ đầu đến cuối.

Bọn hắn đều Không nghĩ đến chuyện sẽ xảy ra chuyện như thế này.

Trước kia bọn hắn muốn từ bỏ tường rào Thủ Đô, sau đó hủy diệt hoàn toàn nơi này, nhưng sinh sống đã nhiều năm, bọn họ rất Khó từ bỏ được.

Do dự thông thường sẽ bại trận.

Cho nên bọn hắn đã bỏ qua thời gian chạy trốn tốt nhất, thậm chí đến Khi đối phương xuất hiện trước mặt, ngay cả cơ hội phản Kháng cũng Không có.

Sau Khi ngây người một lúc ngắn ngủi.

Vẻ mặt nghiêm túc của người quản lý Mạc gia Không còn sót một chút nào, thay vào đó là nở nụ cười xán lạn, vô cùng nhiệt tình nắm tay Lâm Phàm.

“Hoan nghênh, hoan nghênh, ta tên là Mạc Hải, một trong những người quản lý của tường rào Thủ Đô, chuyện vừa rồi thật ra chỉ là hiểu lầm, ta hy vọng chúng ta có thể ngồi xuống nói rõ một chút.”

Nhấc lên được, thả xuống được, làm người phải thức thời mới là trang tuấn kiệt.

Mạc Hải biết kẻ trước mắt này rất mạnh, rất mạnh, vô cùng cường đại.

Tiếp tục Khiêu chiến sẽ có kết quả gì?

Vấn đề này Không cần nghĩ, chỉ cần có chút đầu óc thì đều có thể hiểu rõ.

“Ha ha…”

Lâm Phàm cười, trong nụ cười có một loại cảm giác thâm sâu.

“He he…”

Mạc Hải cười theo, chỉ là lúc cười lên, nếp nhăn trên mặt chồng chất vào một chỗ, chẳng Khác nào vỏ cây già.

“Ngươi cười cái gì?” Lâm Phàm hỏi.

“A?”

Cái này trực tiếp Khiến Mạc Hải hoang mang, đột nhiên Khiến hắn ta có cảm giác Không ổn, chuyển đổi thân phận, nếu như ưu thế đang nằm về phía hắn ta, đột nhiên nói ra lời này, vậy thì kết quả chỉ có một.

Đó chính là hắn ta muốn giết người, hơn nữa còn tìm một cái lý do nghe Không đáng tin cậy chút nào.

Giờ phút này, Mạc Hải hơi cong lưng, thân là người quản lý, sao hắn ta có thể cong lưng được, đây là trước uy thế của Lâm Phàm, cong lưng xuống, chỉ cần có thể sống, cho dù hèn mọn chút cũng chẳng sao.

“KHông có, Không có, chẳng qua là áy náy vì hành vi vừa rồi.” Mạc Hải vội vàng nói.

Đồng thời nghĩ đến hai lão gia hỏa Trần gia và Vương gia, sao bây giờ chẳng nói một câu nào cả, cũng Không biết nói hai câu sao?

Sau đó hắn ta nhìn về phía hai người kia, ý rất rõ ràng, ta đã chuyển ánh mắt, ta nghĩ ngươi có thể đổi điểm chú ý lên hai người này.

Hai người quản lý Trần gia và Vương gia đều Khinh thường biểu hiện hèn mọn của Mạc Hải.

Bất kể như thế nào, bọn hắn cũng là người quản lý của tường rào Thủ Đô.

Mặt mũi vẫn cần phải có.

Mạc Hải chuyển ánh nhìn quả thật đã có tác dụng.

Lâm Phàm nhìn về phía hai người quản lý Trần gia và Vương gia.

Đối mặt với ánh mắt của Lâm Phàm, bọn hắn đứng thẳng eo, nhìn Lâm Phàm.

“Ngươi muốn thế nào?” Người quản lý Trần gia hỏi. Từ dầu đến cuối Lâm Phàm vẫn luôn mỉm cười, Không để ý đến đối phương, mà nhìn người quản lý Trần gia, từ trong ánh mắt của đối phương, hắn có thể nhìn thấy được sự tức giận và Không cam lòng.

Nếu như ánh mắt có thể giết người, ánh mắt của người này đã giết hắn hàng ngàn, hàng vạn lần rôi.

Mạc Hải dựng thẳng lỗ tai, rất mong đợi muốn biết tiếp theo đối phương sẽ nói gì, nhưng Khiến hắn ta kỳ quái là Khi đối phương nhìn về phía Trần Cảnh và Vương Duệ, lại chẳng hề nói một câu nào.

Đây rốt cuộc là như thế nào?

Chỉ là một màn tiếp theo, Khiến hắn ta hoàn toàn dọa sợ.

Chỉ thấy Lâm Phàm ra tay nhanh như tia chớp, năm ngón tay thành trảo, đột nhiên bắt lấy cổ Trần Cảnh và Vương Duệ, kéo bọn hắn đến trước mặt, đột nhiên đập đầu hai người họ vào nhau.

Chỉ nghe phịch một tiếng, giống như quả dưa hấu nổ tung.

Trực tiếp nứt ra trước mắt Mạc Hải, một luồng máu sền sệt ấm áp

phun ra tung tóe trên mặt hắn ta, Mạc Hãi hoảng sợ, toàn thân run rẩy, chậm rãi vươn tay lên, lau máu trên mặt, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

Ra tay Không có bất cứ nguyên nhân gì, Khiến hắn ta hốt hoảng.

Đám quần chúng ăn dưa xung quanh cũng sợ ngây người.

Giết, giết rồi.

Bọn hắn Không ngờ Lâm Phàm lại giết hai người quản lý đã chiếm lĩnh tường rào Thủ Đô mười năm kia.

Cái này Khiến bọn hắn choáng váng.

Thậm chí đây là chuyện có nghĩ cũng Không dám nghĩ.

Trong đám người, có người sắc mặt trắng bệch vội vàng rời di, đi vào tường trong, rõ ràng là muốn thông báo cho người của Trần gia và Vương gia biết.

Chương 513 - Nhất định phải bóp chết từ trong trứng nước. (2)

Cột chống trời của các ngươi chết rồi.

Hai tay Lâm Phàm dính đầy máu tươi, sau đó nắm lấy bả vai Mạc Hải, vừa lau vừa nói, “Hai người này thật sự Không phối hợp, vẫn là ngươi Khá thông tình đạt lý, đối với chuyện này ta rất hài lòng, a, đúng rồi, có thể dẫn ta đi gặp Lý Huy Không? Ta nghĩ ta nhất định phải dẫn hắn rời Khỏi đây.”

Giết chết hai người quản lý là hành vi tất yếu.

Hắn biết bọn gia hỏa này đều là nhân vật hung ác, giữ bọn hắn lại nhất định sẽ gây phiền phức cho tường rào Miếu Loan, vì có thể thanh tịnh một chút, bóp chết những phiền phức này từ trong trứng nước là chuyện cần phải làm.

“A, được.”

Mạc Hải bị dọa sợ lấy lại tinh thần, điên cuồng gật đầu, đâu còn dám có chút do dự nào, hắn ta Không biết kết cục của mình là như thế nào, nhưng ít ra hắn ta hiểu được nếu như bây giờ Không phối hợp với đối phương, mình tuyệt đối sẽ chết.

Đi vào tường trong, quần chúng vây xem đều lập tức nhường ra một lối đi, hai cái thi thể Không đầu kia Khiến bọn hắn bị áp bách quá lớn.

Mạc Hải biết hắn là người quản lý của tường rào Miếu Loan, vẫn luôn tìm chủ đề để kéo gần mối quan hệ, dù sao lúc trước bọn hắn phát sinh xung đột, có chỗ mâu thuẫn, quan hệ rất căng thẳng, cho nên hắn ta hy vọng có thể trong thời gian ngắn nhất, rút ngắn quan hệ của hai người, đợi lát nữa sau Khi giải quyết xong mọi chuyện, đối phương sẽ Không ra tay độc ác với mình.

“Quản lý Lâm, ta có thể phát triển đến tình trạng này, thật sự Không dễ dàng.”

“Ừm.”

“Sau Khi tận thế xuất hiện, ta đã chứa chấp rất nhiều người sống sót, cống hiến vì chuyện kéo dài sự sống cho nhân loại, cho đến nay ta vẫn luôn cố gắng kết thúc tận thế, hy vọng nền văn minh có thể tái hiện, nhưng Trần gia và Vương gia lại Không muốn, vẫn luôn ngăn cản, với chuyện này, ta Không chỉ xung đột với bọn hắn một lần, đáng tiếc ta thế đơn lực bạc, thật sự bất lực.”

Nói xong, Mạc Hải lập tức lộ ra vẻ mặt đau thương.

“Ừm.”

Lâm Phàm nhẹ nhàng đáp lời.

Mạc Hải thật sự muốn chém chết Lâm Phàm, mình nói nhiều như vậy, ngươi chỉ “ừm.” một cái như vậy sao?

Không nói cái gì Khác à?

Đối với lời Mạc Hải nói, Lâm Phàm Không tin một chữ nào cả, ai, bây giờ ai ai cũng có năng lực soạn chuyện xưa quá mạnh mẽ, nếu như Không phải hắn đã đọc sách mấy năm, thật sự có thể bị lời của Mạc Hải lừa.

Lúc này, phía trước xuất hiện một đám người, Khí thế hùng hổ, Khi nhìn thấy Lâm Phàm đứng bên cạnh Mạc Hải, đột nhiên có người hô lên.

“Giết hắn cho ta.”

Bọn hắn là người của Trần gia và Vương gia, sau Khi biết lão gia tử

bị giết chết, phản ứng đầu tiên là Không tin, nói đùa gì thế, nơi này chính là tường rào Thủ Đô, là địa bàn của bọn hắn, ai dám gây chuyện ở địa bàn của bọn hắn.

Thậm chí muốn đánh chết gia hỏa đã nói năng lung tung kia.

Thế nhưng Khi lác đác liên tục có người chạy đến thông báo, bọn hắn trợn tròn mắt, hỏi thăm tình huống một chút, rồi vội vàng tập hợp người chạy đến đây.

Sau Khi mệnh lệnh được đưa ra.

Đám người vọt đến đều là Giác Tỉnh Giả và Liệp Sát giả, cấp bậc thực lực cũng rất cao.

“Đừng nhúc nhích.” Lâm Phàm nhẹ giọng nói một câu, một luồng uy áp tinh thần vô hình Khuếch tán, trong nháy mắt đã chặn đám gia hỏa muốn vọt đến kia, đối với bọn hắn mà nói, bây giờ tựa như có một ngọn núi lớn đang hung hăng đè ép trên người bọn hắn.

Thân thể vậy mà run rẩy Không thể Khống chế được.

Khi thấy người của hai nhà vọt đến, trong lòng Mạc Hải vui mừng, thực tình hy vọng cuộc xung đột này có thể trở nên mãnh liệt hơn, còn về chuyện bọn họ có thể giết chết dối phương hay Không, vậy nhất định là Không thể.

Chỉ dựa vào đám gia hỏa này?

Cho dù nhân số tăng lên gấp 10 lần cũng vô dụng.

Hắn ta chỉ muốn nhân lúc hỗn loạn, lập tức chạy Khỏi nơi này, miễn là còn sống thì sẽ có tương lai, thế nhưng ai có thể ngờ được, đối phương chỉ nói một câu, vậy mà đã Khiến bọn hắn hoảng sợ Không dám động đậy.

Nhát gan, e ngại đến thế à?

Lâm Phàm Không muốn giết quá nhiều người, số lượng người trong tận thế thật sự quá ít, cường giả cũng ít, chỉ cần Không phải mục tiêu chủ yếu, hắn vẫn tình nguyện chừa con đường sống.

“Các ngươi còn đứng ngây đó làm gf? Giết cho ta.” Người của Trần gia và Vương gia tức giận, hổn hển gào thét, đám Khốn Khiếp này đang làm gì thế, bảo các người công kích, các ngươi lại đứng nguyên tại chỗ như thế.

Đám người bị chấn nhiệp ngay tại chỗ này, chỉ cảm thấy run như cầy sấy, Không có dũng Khí ra tay.

Lâm Phàm nhìn bọn hắn một chút, cũng Không để trong lòng, mà nhìn về phía Mạc Hải đi bên cạnh hỏi.

“Giới thiệu một vài nhân vật quan trọng cho ta đi.”

Mạc Hải vội vàng đuổi kịp bước chân, “Hắn là con trai lớn Trần gia, đó là con trai thứ hai của Vương gia, còn hắn là…”

ĐỐi mặt với câu hỏi của Lâm Phàm, Mạc Hải Không hề giấu giếm gì cả, giới thiệu rõ ràng.

Lâm Phàm vừa nghe vừa gật đầu, nhớ kỹ những người mà Mạc Hải nói, mà đối với Vương gia và Trần gia, Khi bọn hắn nhìn thấy dáng vẻ hèn mọn của Mạc Hải, trong lòng đều run lên.

Chuyện gì xảy ra?

Vì sao hắn ta vẫn còn sống?

Lâm Phàm phất phất tay, ngọn lửa hiển hiện, người của Trần gia và Vương gia Khi nhìn thấy ngọn lửa này, còn Không biết đối phương muốn làm gì, thế nhưng Khi lửa rơi vào trên người bọn họ, chỉ trong nháy mắt đã bùng lên dữ dội, bọn hắn biết đã xảy ra chuyện.

“A…”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

“Cháy, cháy, mau dập lửa cho ta.”

Có người đang lăn lộn trên mặt đất, muốn dập tắt lửa cháy trên người, chỉ là giãy dụa được vài giây, đã bị đốt thành tro.

Chương 514 - Nhất định phải bóp chết từ trong trứng nước. (3)

Hắn ra tay với người của Trần gia và Vương gia.

Giết lão gia tử của bọn họ, bảo hai nhà này Không căm hận mình là chuyện Không có Khả năng, cho nên vì phiền phức Không cần thiết, cần phải thanh lý sạch sẽ.

“KHông quản đến người Khác, Lý Huy bị giam gần đây chứ.” Lâm Phàm hỏi.

Mạc Hải lấy lại tinh thần, vội vàng nói: “Gần, gần, ở ngay phía trước.”

Nhìn người hai nhà chết thảm.

TRong lòng hắn ta vô cùng hoảng sợ.

Khi Lâm Phàm và Mạc Hải rời Khỏi đây, uy áp đang bao phủ trên người đám người kia lập tức tiêu tán.

Bọn hắn ngây người nhìn tro đất dưới mặt đất.

Thật lâu cũng Không thể lấy lại tinh thần.

ĐỐi với bọn hắn mà nói, loại tình huống này đã nằm ngoài tưởng tượng của bọn hắn.

Trần gia…

Vương gia…

Đây là điều mà bọn hắn biết sao?

Lý Huy bị giam trong phòng thí nghiệm, trên người kết nối với rất nhiều thiết bị điện tử, rõ ràng là muốn dựa vào một cách nào đó để cạy miệng đối phương ra, Khiến hắn ta nói rõ mọi chuyện.

Mà đến bây giờ bọn hắn vẫn chưa biết đến tường rào Miếu Loan, rõ ràn là miệng Lý Huy đủ cứng.

Dù bị tra tấn đủ loại, vẫn Không hề để lộ nửa lời.

“Ôi chao, các ngươi đang làm gì thế?”

Mạc Hải vừa tiến vào đã lập tức quát với một đám nhân viên công tác áo Khoác trắng, trước ánh mắt hoang mang của bọn họ, nhanh chóng tháo mấy thiết bị trên người Lý Huy xuống.

Tình hình là như thế nào?

Chính là ngươi nói cho dù như thế nào cũng phải ép đối phương mở miệng, thậm chí còn hạn chế thời gian, nếu như làm Không được thì xéo đi, bởi vậy áp lực của bọn hắn vô cùng lớn, nhưng bây giờ… này, thật sự là ai có quyền thì người đó định đoạt chứ sao.

Đáng giận, thật sự đáng giận.

Bọn hắn chỉ dám lẩm bẩm trong lòng, cũng Không dám nói ra ngoài.

Nếu Không thì chết cũng Không biết mình chết như thế nào.

Lâm Phàm đi đến trước mặt Lý Huy, vỗ vỗ Lạt Điều đang tiêu hóa năng lượng mảnh vỡ, "Có còn tinh thần trị liệu một chút Không, nếu có thì làm một chút, nếu Không thì thôi."

Lạt Điều đang nằm trong ngực chậm rãi thò đầu ra, mắt nhìn Lý Huy ở nơi đó, ánh sáng bao trùm, trị liệu xong, sau đó lại chui vào trong ngực, tiếp tục tiêu hóa, loại chuyện này đối với Lạt Điều chỉ là chuyện nhỏ, Không có vấn đề gì cả.

Ngược lại Mạc Hải ở bên cạnh Khi nhìn thấy Lạt Điều, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, đây tuyệt đối là dị thú, hơn nữa còn là một con dị thú vô cùng hiếm gặp, nếu là trước kia, cho dù như thế nào cũng phải chiếm được, thật sự có giá trị nghiên cứu rất cao.

Chỉ là bây giờ… Ai, có thể giữ được tính mạng đã là chuyện tốt rồi.

Lý Huy nằm ở chỗ đó chậm rãi tỉnh lại, đột nhiên, dường như nghĩ đến cái gì đó.

"Đừng hòng hỏi ra được bất cứ chuyện gì từ trong miệng của ta, ta sẽ Không nói gì cả." Ý chí của Lý Huy rất mạnh, từ đầu đến cuối chỉ có một loại tín niệm, đó chính là Không nói bất cứ điều gì.

Cho dù bị rót thuốc cũng vô dụng.

Trong tác dụng của thuốc mà vẫn có thể tiếp tục chống cự, trừ ý chí của bản thân ra, còn có nguyên nhân vì bản thân hắn ta là Giác Tỉnh Giả, tinh thần Khá mạnh, có thể đối phó được.

"Đừng nóng vội, nhìn thấy rõ Không, thấy rõ rồi nói, biết là ngươi sẽ Không nói đâu." Lâm Phàm nói.

Lý Huy vừa mới tỉnh lại, đại não vẫn còn chút mê mang, thật lâu cũng Không thể lấy lại tinh thần, Khi bên tai vang lên âm thanh, hắn ta luôn cảm thấy bên ngoài có chút vấn đề.

Trần nhà trắng, gương mặt quen thuộc đáng giận của Mạc Hải, ánh mắt nhìn sang bên cạnh, có một nam tử xa lạ mà có chút quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt.

Cẩn thận nhớ lại, nghĩ ra hắn là ai.

"Vì sao ngươi lại ở chỗ này…"

Lý Huy đột nhiên đứng dậy, sắc mặt kinh hãi bỗng nhiên hoàn toàn thay đổi, trong đầu chỉ nghĩ đến một Khả năng, đó chính là Chu Duyệt đến tường rào Miếu Loan, nói rõ ý đồ đến, thế nhưng chính mình đã nhìn lầm đối phương, Lâm Phàm sợ trêu chọc đến tường rào Thủ Đô, trực tiếp bắt Chu Duyệt về đây, mà quyển số bọn hắn liều chết đưa ra ngoài, cũng bị đưa về.

Nghĩ đến đây, tâm lý Lý Huy giống như có một ngọn lửa lớn sắp phun trào.

Dù sao hắn ta cũng Không tin Lâm Phàm có thể đánh đến tường rào Thủ Đô.

Cường giả tường rào Thủ Đô đông đảo, dù đối phương có mạnh đến đâu cũng Không thể là đối thủ của bọn họ được.

Lâm Phàm phát hiện sắc mặt Lý Huy biến hóa, giống như hiểu ra hắn ta đang suy nghĩ lung tung, mở miệng nói, “Sổ mà ngươi liều mạng bảo Chu Duyệt đưa ra ngoài, ta đã Khuếch tán ra ngoài, bây giờ tường rào Thủ Đô đã bị ta chiếm lĩnh, Mạc Hải, ngươi nói ta có nói đúng Không.”

“A, đúng, đúng, đúng, tường rào Thủ Đô chúng ta bị hai nhà Trần Vương chiếm lấy, Mạc Hải ta đã sớm bất mãn với hành vi của bọn họ, bây giờ quản lý Lâm đến, đã giết chết gia chủ hai nhà Trần Vương, về sau tường rào Thủ Đô chúng ta sẽ nghênh đón ánh sáng mới.”

Vẻ mặt Mạc Hải tươi cười, hoàn toàn Không nhìn ra chút giả dối nào.

“A…”

Lý Huy há hốc mồm, trợn mắt nhìn vẻ mặt đầy ý cười của Lâm Phàm.

Chờ chút, lượng tin tức này quá lớn, trong lúc nhất thời Không thể nào tiếp thu được.

Lâm Phàm vỗ vai hắn ta, biết chuyện này có đả kích hơi lớn với hắn ta, muốn tiêu hóa cần một Khoảng thời gian.

Bây giờ tường rào Thủ Đô đã bị hắn Khống chế, mà cái này cũng Không có trợ giúp quá lớn trong việc giải quyết tận thế, các dị thú vẫn đang hoành hành bá đạo, trái lại là nhân loại, vừa rồi đã chết một số người.

Đương nhiên, muốn nói là Không có một chút trợ giúp nào, đương nhiên là giả.

Chương 515 - Ngươi còn nhớ một thiếu niên tên là A Phong Không. (4)

Mẹ nó người ở tường rào Thủ Đô này đều là nhân tài cả đó, đối với tận thế Khẳng định có trợ giúp.

Còn cả Mạc Hải thân là một trong những người quản lý, bí mật biết được nhất định rất nhiều, cho dù là chuyện Khởi nguyên dị thú nhất định cũng biết một chút, cho nên chuyện tiếp theo, chính là hắn cần phải trò chuyện với đối phương thật tốt.

“Mạc Hải.”

“Ta ở đây.”

“Ta có một số việc muốn trò chuyện với ngươi một chút.”

“Chỉ cần ta biết, ta nhất định sẽ nói.”

Mạc Hải đảm bảo son sắt, ý rất rõ ràng, ta tuyệt đối Không hề giấu giếm.

Sau một hồi.

TRong phòng họp.

Vương Vũ và Vương Dũng bị thương rất nặng, lúc trước đã quên mất Lạt Điều có thể trị liệu cho bọn hắn, bây giờ sau Khi được Lạt Điều trị liệu xong, từng người đều nhảy nhót tưng bừng, trạng thái mạnh Khỏe. Đương nhiên, Vương Vũ và Vương Dũng đã Không gặp nhau nhiều năm , bây giờ đều còn sống, đương nhiên là cảm động đến rơi nước mắt, nếu như Không có đối phương cứu giúp, cha con bọn hắn tuyệt đối Không có cơ hội gặp nhau.

Lúc này.

Mạc Hải vô cùng căng thẳng đứng ở đó, mà bọn người Lâm Phàm thì ngồi đằng kia, yên lặng nhìn đối phương, loại Không Khí này giống như phỏng vấn vậy.

Tần Khiếu chưa bao giờ nghĩ đến có một ngày hắn ta cũng có thể ngồi ở chỗ này, nhìn Mạc Hải.

Ngẫm lại bản thân mình trước kia trong mắt Mạc gia là cái gì?

KHả năng chính là tay chân Khá lợi hại mà thôi.

Vương Dũng vô cùng tức giận nhìn chằm chằm Mạc Hải, hắn ta biến thành thế này chính là vì mình đã quá tin tưởng bọn họ, chỉ có thể trách mình ngu ngốc, nghĩ quá đơn giản, Không trách người Khác, nhưng đối phương lại bắt con gái mình Khai đao, cái này sao hắn ta có thể tha thứ được.

Khụ Khụ!

Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng, ý rất rõ ràng, ta có lời muốn nói, chuyện tiếp theo quan trọng, hy vọng các ngươi hiểu rõ.

Nghe thấy tiếng ho Khan này, Mạc Hải đột nhiên đứng thẳng eo, Không dám thư giãn chút nào.

“Ta hỏi, ngươi đáp, hiểu chưa?”

“Đã hiểu.”

“Rất tốt, lúc trước ở bên ngoài tường rào, người quản lý ba đại gia tộc các ngươi mắt đi mày lại là đang suy tính chuyện gì?”

Vào thời điểm đó, hắn đang xử lý chuyện, nhưng vẫn luôn chú ý tình hình của bọn hắn, Khi đó nếu như bọn hắn muốn chạy, nhất định sẽ ngăn cản lại, sau đó phát hiện sắc mặt bọn hắn đổi tới đổi lui, vẻ mặt đều là Không càm lòng và Không nỡ.

Mạc Hải muốn tùy tiện tìm một lý do lung tung nói qua chuyện này, nhưng Khi đối mặt với ánh mắt của Lâm Phàm, trong lòng run lên, Không giấu giếm bất cứ gì cả.

“TRong tường rào có đạn hạt nhân, hai nhà Trần Vương muốn chạy trốn, dẫn nổ đạn hạt nhân, để tất cả mọi người trong tường rào đồng quy vu tận với ngươi, ngay lúc đó, ta Không đồng ý, cho rằng làm như vậy rất quá đáng, cho nên Không để bọn hắn hành động.”

Người cũng đã chết rồi Mạc Hải tùy tiện vứt nồi.

Nghe thấy lời này, trong nháy mắt Lâm Phàm đã hiểu ra, khó trách lúc trước lại có cảm giác tim đập nhanh, hóa ra là có thần khí bình đẳng chúng sinh đến mức này.

“Tổ chức Trùng Sinh có phải do các ngươi nâng đỡ không?” Lâm Phàm hỏi.

TRong lòng Mạc Hải kinh hoảng, không ngờ ngay cả tổ chức Trùng Sinh mà hắn cũng biết, tổ chức Trùng Sinh là tổ chức mà bọn hắn lặng lẽ thành lập mấy năm sau khi tận thế bộc phát, khi đó nếu như thật sự kích nổ đạn hạt nhân, tường rào Thủ Đô tiêu vong, mục tiêu cuối cùng chính là tổ chức Trùng Sinh bên kia.

Mạc Hải ngây người nhìn Lâm Phàm, trong lòng có rất nhiều lời muốn hỏi, nhưng cuối cùng cúi đầu, "Vâng, tổ chức Trùng Sinh là do chúng ta nâng đỡ."

Lâm Phàm nói tiếp, "Vị trí là ở sa mạc Tengri đúng không?"

"A, đúng." Mạc Hải hoàn toàn sợ ngây người, trợn tròn hai mắt, biết đến tổ chức Trùng Sinh còn chưa hết, sao còn có thể biết được vị trí cụ thể?

Đột nhiên, hắn ta nghĩ đến chuyện mà khoảng thời gian trước tổ chức Trùng Sinh báo lại, chính là người ra ngoài hành động quay về, sau đó nổ tung, có lẽ chính là lúc đó, đối phương đã biết được.

Lâm Phàm nói: "Các ngươi khống chế tường rào Thủ Đô đã mười năm, chắc hẳn nội tình biết được rất nhiều, ta muốn hỏi một chút, nếu như muốn giải quyết hết tận thế, ngươi nói xem có cách nào?"

Đừng thấy hắn đã đi dạo trong tận thế, nhưng thật ra thứ biết được rất ít, nhưng Mạc Hải thì khác, nếu như không hắn bằng vào thực lực tuyệt đối chiếm lĩnh tường rào Thủ Đô, ba đại gia tộc ở tường rào Thủ Đô mới là người chủ đạo trong tận thế.

"Giải quyết hết tận thế, điều đó không có khả năng, bây giờ số lượng dị thú còn sống nhiều vô số kể, hơn nữa thứ thật sự kinh khủng cũng không phải những dị thú đi bên ngoài kia, mà là những con sinh sống ở trong núi sâu, dị thú tựa như trong thần thoại cổ xưa."

"Trong thần thoại cổ xưa? Có ý gì?"

Lâm Phàm thật sự mơ hồ vì lời nói của Mạc Hải, chẳng lẽ bây giờ dị thú thức tỉnh cấp chín còn không phải là cấp bậc cao nhất sao.

Mạc Hải sắp xếp lại ngôn ngữ, nói ra, "Đây là những thứ chúng ta phát hiện ra sau, trong những ngọn núi sâu kia còn có những dị thú kinh khủng hơn tồn tại, chúng ta đã dùng vệ tinh quan sát, có đủ loại dị thú có hình thể cường tráng đến cực hạn, những dị thú này không phải dị thú thức tỉnh cấp chín có thể so sánh được, từ sau khi chúng ta phát hiện ra, vẫn không hề rời khỏi địa bàn của mình, nếu như muốn biết cách giải quyết tận thế, có khả năng phải đến bên đó nhìn

thử.

Từ sau khi phát hiện, ba đại gia tộc bọn hắn cũng muốn biết bí mật trong đó rốt cuộc là gì.

Chương 516 - Ngươi còn nhớ một thiếu niên tên là A Phong Không. (5)

Nhưng mà cũng chỉ lặng lẽ loanh quanh ở bên ngoài nhìn một chút mà thôi, nào dám đến gần, cho dù thật sự đi vào, cũng không có tin tức.

Lâm Phàm cẩn thận suy nghĩ, xem có cơ hội xác thực tình huống bên kia một chút, đương nhiên không thể nào là bây giờ.

"Được rồi, tường rào Thủ Đô các ngươi có bao nhiêu mảnh vỡ cỡ lớn?" Lâm Phàm hỏi.

"Năm cái." Mạc Hải quả quyết trả lời.

Nới thật, tường rào Thủ Đô chỉ có năm cái mảnh vỡ nhất định là ít, nhưng đối phương nói chính là mảnh vỡ còn chứa năng lượng là năm cái, không nói đến những cái khác, chỉ hai cha con Vương Dũng thôi, là đã cần hai mảnh vỡ rồi.

Hơn nữa qua nhiều năm như vậy, tường rào Thủ Đô nhất định cũng dùng rất nhiều.

Đương nhiên, chuyện tiếp theo quan trọng hơn, đó chính là tương lai tường rào Thủ Đô sẽ phát triển như thế nào, hắn nhất định sẽ không chiếm lĩnh nơi này, người sống sót bên trong tường rào Thủ Đô đã vượt quá chỉ tiêu, hơn nữa sinh sống ở nơi này, loại người gì cũng có, hắn không rảnh rỗi để ý đến những chuyện này.

"Tần Khiếu, Vương Dũng, nếu như ta giao tường rào Thủ Đô cho các ngươi, các ngươi có thể quản lý được sao?" Lâm Phàm hỏi.

Tần Khiếu và Vương Dũng nhìn nhau, trong mắt hai người lộ ra sự kinh ngạc, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm, "Chúng ta có thể quản lý được sao?"

"Có thể bỏ chữ sao đi, các ngươi quen thuộc với tường rào Thủ Đô, tường rào Thủ Đô đã từng là hậu hoa viên của ba đại gia tộc, không quan tâm đến sự phát triển của nhân loại trong tương lai, nếu như các ngươi quản lý, có thể tập hợp tất cả lực lượng cộng đồng đối kháng tận thế."

sao

Giải quyết tận thế không phải chuyện một người có thể làm được.

Hắn chỉ am hiểu về giết dị thú, những cái khác không có năng lực gì, chỉ nói đến chuyện phát triển tường rào Miếu Loan thôi, đó cũng là do bọn người lão Chu dốc sức sau lưng hắn.

Mạc Hải đứng bên kia có chút luống cuống, thậm chí còn rất căng thẳng, hắn ta không biết kết cục của mình là như thế nào, nhưng bất kể như thế nào, hắn ta cũng chỉ mưu cầu bản thân có thể sống sót.

“Quản lý Lâm, ta có thể giúp đỡ bọn hắn.” Mạc Hải tự đề cử mình, chỉ cần có tác dụng,vậy thì sẽ không chết.

Hắn ta đã tận mắt nhìn thấy thủ đoạn của Lâm Phàm gạt bỏ hai nhà Trần Vương, tâm ngoan thủ lạt, nhìn thì có vẻ tươi cười thân thiết, nhưng thật ra khi ra tay rất tàn nhẫn.

“Ngươi…” Lâm Phàm tươi cười nhìn đối phương, hắn biết Mạc Hải muốn sống, thế nhưng hắn thật sự không hy vọng hắn ta còn sống, khi một người ở vị trí cao trong một thời gian dài, đột nhiên bị người ta kéo xuống, cho dù đó là kính sợ, nhưng khi thời gian trôi qua, oán hận trong lòng hắn ta sẽ càng ngày càng tăng, có lẽ bình thường sẽ không biểu hiện ra ngoài, nhưng khi đến thời khắc mấu chốt, thì có thể ngáng chân ngươi, thậm chí còn muốn mạng của ngươi.

Mạc Hải thấy Lâm Phàm tươi cười như vậy, nội tâm lạnh lẽo, có loại cảm giác không ổn.

“Tần Khiếu, ngươi cảm thấy có thể giữ hắn lại không?” Lâm Phàm nhìn Tần Khiếu bên cạnh.

Tần Khiếu thấy Lâm Phàm hỏi mình, chỉ lẳng lặng nhìn Mạc Hải, mà Mạc Hải thì nhìn về phía Tần Khiếu, mặc dù không nói chuyện, nhưng ý tứ trong mắt rất rõ ràng, Tần Khiếu à, Mạc Hải ta đối xử với ngươi không tệ, ngươi không thể qua cầu rút ván được.

Sau đó, dường như đã nghĩ thông suốt, Tần Khiếu chậm rãi nói, “Không thể nào giữ lại được, trong ba đại gia tộc, Mạc Hải trở mặt nhanh hơn bất cứ ai, gian xảo như một con hồ ly, hãm hại lừa gạt, lúc trước Dũng ca bị lừa, chủ yếu là do hắn, bây giờ hắn sợ sệt,. phục tùng, nhìn như biết sai rồi, nhưng ta biết, khi có thời cơ, hắn sẽ phản bội.”

“Giết, nhất định phải giết.”

Thật ra mấu chốt chính là, Mạc Hải đã hại Dũng ca và Vương Vũ thảm như vậy, nếu còn giữ hắn ta lại, hai cha con Dũng ca ngày ngày nhìn thấy hắn ta, sợ sẽ cảm thấy không thoải mái.

“Ngươi… Các ngươi.”

Sắc mặt Mạc Hải trắng bệch, cái cảm giác biến thành thịt cá này vô cùng khó chịu, trước kia người khác chỉ có thể bị bọn hắn ức hiếp, đã lúc nào rơi vào tình huống như thế này.

Mạc Hải xoay người chạy, thậm chí không nói một câu độc ác nào.

“Dũng ca, ngươi ra tay đi.” Tần Khiếu nói.

“Ừm.”

Vương Dũng có hận ý rất lớn đối với Mạc Hải, vẫn luôn chịu đựng không ra tay là vì quản lý Lâm có rất nhiều chuyện cần hỏi đối phương.

Bây giờ những chuyện nên biết đều đã biết.

Vậy thì không cần thiết phải giữ lại nữa.

Khi Vương Dũng đuổi theo giết Mạc Hải, Lâm Phàm quay đầu nhìn về phía Vương Vũ. “Ngươi còn nhớ một thiếu niên tên là A Phong không?”

Hắn thăm dò tình huống trước một chút.

Nếu như không hỏi gì cả, đã nói với Vương Vũ đến tường rào Miếu Loan gặp lại một người quen cũ, sau đó gặp mặt, Vương Vũ trực tiếp hoang mang nói không biết, vậy thì xấu hổ đến mức nào chứ.

Cho nên, tránh tình huống xấu hổ này xảy ra.

Hỏi thăm là chuyện rất cần thiết.

“A Phong.”

Vương Vũ tự lẩm bẩm một mình, gật đầu nói, “Nhớ, hắn là đứa nhỏ ta quen biết được khi đi ngang qua Lâm Nghi.”

Lâm Phàm nói, “Ngươi nói sau khi đi đến tường rào Thủ Đô sẽ đi tìm hắn, hắn vẫn luôn một mực chờ ngươi, đã qua nhiều năm, vẫn còn chờ, lần trước ta đến tường rào Thủ Đô, có đi ngang qua nơi đó, hắn nhờ ta đến tường rào Thủ Đô nghe ngóng giúp hắn, ta nghe được tin

tức là ngươi đã chết, ta nghĩ nếu như hắn biết ngươi còn sống, chắc hẳn sẽ rất vui vẻ."

TRong lòng Vương Vũ cảm thán, không ngờ đã qua lâu như vậy, đứa bé kia còn nhớ kỹ nằng.

"Hắn còn đang ở Lâm Nghi?"

Chương 517 - Chưa bao giờ nghĩ đến lại thuận lợi như vậy.

"Không, bây giờ hắn đang ở tường rào Miếu Loan, chờ khi ta trở về, ngươi có thể đi theo cùng."

"Được."

Vương Vũ trả lời rất quả quyết.

KHi Tần Khiếu và Vương Dũng truy sát Mạc Hải, những người kia của Mạc gia cũng biết được, có người biết chiều hướng phát triển, lập tức bỏ vũ khí ôm đầu xin tha thứ, có người thuộc dòng chính liều chết đối kháng, bọn hắn biết những chuyện mà Mạc gia đã làm ở tường rào Thủ Đô, đã đắc tội với bao nhiêu người.

Khi Mạc gia hoàn toàn thất thế, những người từng căm hận bọn hắn, tuyệt đối sẽ xé nát bọn hắn.

Đã như vậy thì cứ liều chết đến cùng.

Chỉ là đáng tiếc, bọn hắn đã liều sai người.

Tần Khiếu và Vương Dũng đều là cường giả đỉnh cao trong tận thế, cho dù Mạc gia có chuẩn bị phía sau, ở trước mặt Vương Dũng vẫn không đáng chú ý.

Trái lại Tần Khiếu phát hiện thực lực của Dũng ca mạnh hơn.

Năng lượng mảnh vỡ trong cơ thể rõ ràng đã bị hấp thu hết, nhưng vẫn đáng sợ như thế.

ĐỐi với đám người sống sót trong tường rào Thủ Đô mà nói, bọn hắn biết mọi chuyện đã thay đổi, vận mệnh của toàn bộ tường rào Thủ Đô đều đang thay đổi, cho dù có người muốn kiếm một chén canh, thế nhưng nghĩ đến tình cảnh đã nhìn thấy, tất cả ý nghĩ đều tan thành mây khói, tiêu tán vô tung vô ảnh.

Ban đêm.

Trong phòng thí nghiệm của tường rào Thủ Đô.

Lâm Phàm không vội vã rời đi, mà lật xem một vài nội dung trên thiết bị, bọn người Tần Khiếu làm bạn bên cạnh, trải qua một ngày bận rộn, đã hoàn toàn bình ổn tường rào Thủ Đô.

Toàn bộ người của ba đại gia tộc đã bị giết, cũng không phải bọn hắn độc ác, mà là họ chết cũng chưa hết tội, trong mười năm này, người vô tội chết trong tay ba đại gia tộc nhiều vô số kể.

"Tường rào Thủ Đô các ngươi không nhận được tin tức của người sống sót có thể hấp thu năng lực thức tỉnh của người khác kia sao?" Lâm Phàm hỏi.

Loại Giác Tỉnh giả này rất đáng sợ, đổi thành ai, nếu như có thể hấp thu năng lực của người khác, đều sẽ hóa thân thành ma quỷ kinh khủng, nhìn thấy Giác Tỉnh giả là giết, tập hợp vô số năng lực vào trong bản thân, trở thành Chúa Tể trong tận thế.

Đã từng là người bình thường, chúng ta muốn bảo vệ nhà của chúng ta.

Sau khi thức tỉnh năng lực có thể hấp thu năng lực của người khác, đây là nhà của ta.

Một nhân viên nghiên cứu khoa học nói, "Quả thật có loại nhân vật này, nhưng cho đến nay, chúng ta đều không lấy được quá nhiều tin tức của đối phương, ba đại gia tộc vẫn luôn trong quá trình tìm kiếm, chỉ là đối phương giống như u linh vậy, di chuyển không cố định, không biết đang ở chỗ nào."

Bây giờ ba đại gia tộc không còn, đối với nhân viên nghiên cứu khoa học bọn hắn chẳng có chút quan hệ gì.

Ai có việc gì thì làm việc đó.

Chỉ là đổi người phụ trách mà thôi.

Đối với Tần Khiếu mà nói, bọn hắn hiểu khá rõ, tốt hơn người của ba đại gia tộc rất nhiều, làm công cho hắn ta cũng không tệ.

Lâm Phàm gật đầu, biết đối phương có chút thần bí, nhưng mà hắn tin chỉ cần tiếp tục tìm kiếm, nhất định có thể tìm được đối phương.

KHông có được tin tức muốn biết, có Tần Khiếu dẫn đầu, đến nơi cất

giữ vật liệu của tường rào xem một chút, không nhìn thì không biết, vừa thấy quả thật giật mình, dự trữ của tường rào Thủ Đô quả thật sung túc.

Những thứ này đều lấy danh nghĩa của tường rào dự trữ, mà vật tư ba đại gia tộc cất giấu là bao nhiêu, Vương Vũ đang dẫn theo người kiểm tra.

“Năm cái mảnh vỡ, ta lấy đi ba cái, còn lại hai cái đủ cho người sống sót trong tường rào dùng, các ngươi cảm thấy thế nào?” Lâm Phàm hỏi.

Vương Dũng và Tần Khiếu liếc nhau.

Nói những cái này với chúng ta làm gì, tường rào Thủ Đô đã bị ngươi đánh hạ, ngươi muốn lấy mấy cái thì cứ lấy đi, đương nhiên, bọn hắn biết đây là Lâm Phàm đang khách sáo, dù sao thì cũng đã nói giao tường rào Thủ Đô cho bọn hắn quản lý.

Mà bọn hắn đương nhiên là người quản lý của tường rào.

“Không thành vấn đề.”

Hai người trăm miệng một lời nói.

Mảnh vỡ của tường rào Miếu Loan đã đủ, lấy ba cái này đi, là hắn chuẩn bị cho Lạt Điều, với năng lực bây giờ của Lạt Điều, hắn cảm thấy nhất định phải nuôi nấng thật tốt.

Chờ đến tình trạng nhất định rồi.

Lạt Điều tuyệt đối có thể trợ giúp cho hắn rất lớn.

“Những huyết tinh này để lại cho các ngươi, huyết tinh ba đại gia tộc cất giữ ta sẽ lấy đi.” Lâm Phàm nói.

“Được.”

Bọn người Tần Khiếu vẫn như cũ, dù muốn hay không cũng sẽ đồng ý.

Trước kia nếu như Lâm Phàm không đến tường rào Thủ Đô, những huyết tinh này cũng chẳng có bất cứ liên quan gì đến bọn hắn, sau đó đột nhiên, nắm trong tay nhiều huyết tinh như vậy, chuyện này đối với bọn hắn mà nói, thật sự tới quá nhanh.

“Quản lý Lâm, ngươi nói cái tận thế này có thể kết thúc sao?” Vương

Dũng hỏi. hắn ta rất hy vọng tận thế có thể kết thúc.

Lúc trước cũng vì có khát vọng này.

Cho nên mới tình nguyện hy sinh bản thân.

Ai ngờ ba đại gia tộc đúng là không phải con người.

Hoàn toàn chỉ lợi dụng hắn t.a

“Có thể.”

Lâm Phàm trả lời rất dứt khoát.

Muốn để cho người ta tin tưởng vô điều kiện, giọng điệu vô cùng quan trọng.

Nhìn đi.

Sau khi hắn nói ra lời này, ánh mắt Vương Dũng sáng lên, có thần.

“Mạc Hải nói đến tình hình của những vùng đất kia, ta sẽ đi xem một chút, giải quyết hết dị thú cũng không có nghĩa là tận thế kết thúc, thứ khiến dị thú xuất hiện là mảnh vỡ, mà bất cứ động vật dã thú nào bị năng lượng mảnh vỡ bao trùm, đều sẽ tiến hóa thành dị thú, một ngày còn chưa giải quyết, tận thế sẽ mãi mãi không kết thúc.” Lâm Phàm nói.

Chương 518 - Chưa bao giờ nghĩ đến lại thuận lợi như vậy. (2)

Tuy rằng bây giờ không có một con vật bình thường.

Nhưng chỉ cần bảo tồn phôi thai động vật, tương lai muốn gây giống ra động vật không có bất cứ vấn đề gì.

Vương Dũng và Tần Khiếu im lặng gật đầu.

Bọn hắn cũng rất tò mò tình hình ở những vùng đất kia.

Thế nhưng Mạc Hải đã từng nói, đã từng phái người đến, cuối cùng những người kia không còn xuất hiện nữa.

Kết quả như thế nào, đương nhiên không cần suy nghĩ nhiều.

Sáng sớm.

Tất cả huyết tinh của ba đại gia tộc đều được cất trong không gian của Lạt Điều, sau khi năng lực của Lạt Điều được tăng cường, phạm vi không gian cũng tăng vọt lớn cỡ sân bóng.

Không thể không nói vật tư của ba đại gia tộc rất nhiều.

Hắn chỉ có thể nói, chỉ với những vật tư này cũng đủ cho người của tường rào Miếu Loan dùng cực kỳ lâu.

“Lâm ca, ta ở lại tường rào Thủ Đô giúp cha ta một khoảng thời gian, chờ đến sau đó, ta sẽ đến tường rào Miếu Loan.” Vương Vũ nói.

“Được.”

Có thể hiểu được, cha con gặp lại, nhất định có rất nhiều lời muốn nói.

Còn về chuyện vì sao lúc trước đồng ý dứt khoát như vậy, có thể là vì đầu óc nóng lên nên đồng ý ngay, huống chi nữ nhân đều hay thay đổi, chuyện này cũng là bình thường.

Lâm Phàm nhìn đám người sống sót xung quanh.

Nét mặt bọn hắn đều rất phức tạp, hôm qua hôm nay long trời lở đất như vậy, ba đại gia tộc thế mà đã không còn, hơn nữa còn rất thẳng thắn lưu loát, có gợn sóng, nhưng gợn sóng không lớn.

Người cơ cấu phán quyết không có ai ra tay.

Có thể trở thành một thành viên trong đó, bọn hắn đương nhiên biết Tần Khiếu khủng bố đến mức nào, lại càng hiểu vị Lâm Phàm đến từ tường rào Miếu Loan kia đáng sợ như thế nào, tràng cảnh khủng bố như vậy đều bị đối phương giải quyết.

Ai ngoi đầu lên, tuyệt đối chết.

Lâm Phàm cảm thấy nên nói gì đó với bọn hắn thì tốt hơn.

“Các ngươi nghe đây, đám người sống sót sinh sống ở tường rào Thủ Đô, ba đại gia tộc đã bị tiêu diệt, từ nay về sau, tường rào Thủ Đô sẽ thay đổi, nội dung trong sổ đã phát tán cho các ngươi, tác dụng của mảnh vỡ, các ngươi cũng có thể hưởng thụ được, ta chỉ hy vọng các ngươi có thể thay đổi tâm tình của mình, tương lai nhân loại nhất định chiến thắng tận thế, hy vọng các ngươi có thể xem đây là phương hướng nỗ lực.”

Cuộc sống của đám người sống sót ở đây vô cùng rối loạn, có người

vì giải quyết tận thế mà nỗ lực, mà có người thì chỉ lấy bản thân làm trung tâm, tăng thực lực lên, đạt được nhiều tài nguyên hơn.

Nhưng mặc kệ bọn hắn nghĩ như thế nào, ba đại gia tộc trước kia có thể khống chế bọn hắn, bây giờ thực lực cá nhân của hắn còn mạnh tất cả người của ba đại gia tộc, cho dù trong lòng một số người có ý định gì, cũng phải ngoan ngoãn nghe lời.

Sau khi hắn nói lời này ra, biểu lộ của đám người này đều khác nhau.

Có người vui mừng, có người phấn khởi, cũng có người xem thường ngoảnh mặt đi.

"Ngươi, đúng, chính là ngươi, ngươi cảm thấy tương lai chúng ta không thể nào chiến thắng tận thế sao?" Lâm Phàm chỉ vào người sống sót chẳng thèm ngó đến kia.

"A?"

Người sống sót bị chỉ đến có chút hoang mang, thậm chí không biết làm thế nào.

"Ừm, vẻ mặt này của ngươi không phải là rất khinh thường sao?"

"KHông có, mặt ta sinh ra chính là như thế…"

Người sống sót này bị rõ ràng đã bị dọa sợ, khi cảm xúc sợ sệt dâng lên, biểu lộ chẳng thèm quan tâm lại càng hiện lên rõ ràng.

Ai.

Ngàn người có ngàn dạng.

Đối phương có gương mặt như vậy có thể sống đến bây giờ cũng không dễ dàng gì.

Cho dù tâm tính tốt như hắn cũng hiểu lầm, chứ đừng nói đến người khác.

Đám người tiễn Lâm Phàm đến bên ngoài tường rào.

Trước khi đi.

Lâm Phàm quay đầu lại nói: "Tần Khiếu, ngươi có thể thương lượng với bọn hắn một chút, đó chính là thông báo với những tường rào đang tồn tại bây giờ, hỏi bọn họ có muốn di chuyển đến tường rào Thủ Đô hay không, nếu như bọn hắn đồng ý đến, thì sẽ không thiếu

thốn mảnh vỡ.” Tường rào Thủ Đô rất lớn, rất nhiều đất đai đều bị ba đại gia tộc chiếm đi, cấm người khác bước vào.

Nếu như có thể mở những nơi này ra, chứa được thêm vạn người không thành vấn đề.

Còn chuyện sắp xếp nhân viên sau đó như thế nào, có thể mở rộng như tường rào Miếu Loan bọn hắn, xây dựng tường thành, khi nhân thủ nhiều đến trình độ nhất định, bất cứ chuyện gì cũng đều rất đơn giản.

“Ừm, chờ sau khi chuẩn bị tốt tường rào Thủ Đô rồi, chúng ta sẽ xem xét.” Tần Khiếu nói.

Lâm Phàm gật đầu, bây giờ tường rào Thủ Đô còn khá hiểu chuyện phiền phức, chính là khi ba đại gia tộc còn ở đấy, rất nhiều Giác Tỉnh giả đều có đặc quyền phúc lợi.

Bây giờ ba đại gia tộc đã bị hủy diệt, còn phải thu dọn cục diện rối rắm.

Chỗ tốt duy nhất, chính là Tần Khiếu có uy vọng cực cao trong cơ cấu phán quyết, đến mức các thành viên đỉnh cao trong cơ cấu phán quyết tại tường rào Thủ Đô cũng không ý nghĩ dư thừa.

“Lý Huy, chúng ta đi thôi.”

“Ừm.” Lý Huy muốn rời khỏi tường rào Thủ Đô đến tường rào Miếu Loan.

Hắn ta không muốn ở lại nơi này.

Tuy rằng Tần Khiếu đã cố gắng giữ lại, nhưng vẫn bị từ chối, đối với Lý Huy mà nói, lúc trước khi ngươi chơi ta, chơi mạnh như vậy, nhìn thấy ngươi là lại nhớ đến lúc trước bị đánh tơi bời, còn ở lại làm gì chứ.

Khởi động xe, cuốn lên bụi mù, chạy về phía xa.

Tần Khiếu và Vương Dũng nhìn theo.

“Dũng ca, ta cảm thấy rất có hy vọng, có lẽ có thể sẽ thành công.” Tần Khiếu nói.

Hắn ta có thể tự tin như vậy, đó là vì thấy được thực lực của Lâm Phàm, thực lực mà hắn bộc phát ra, bọn hắn tuyệt đối không thể nào so sánh được.

Chương 519 - Chưa bao giờ nghĩ đến lại thuận lợi như vậy. (3)

“Ừm, ta cũng có loại cảm giác này.” Vương Dũng nói.

Hắn ta thấy bất cứ một tai nạn nào xuất hiện, quả thật có thể kéo dài một khoảng thời gian, nhưng khi đến một thời gian nhất định rồi, sẽ xuất hiện chuyển biến.

Mà loại chuyển biến này chính là bây giờ.

Lâm Phàm lái xe, một tay vịn tay lái, một tay sờ ngực, trong lòng suy nghĩ.

Lạt Điều à, lần này chúng ta ra ngoài kiếm lời lớn rồi.

Hắn cũng không nghĩ đến có thể thuận lợi khống chế tường rào Thủ Đô như vậy, thuận lợi đến mức không dám tin, đương nhiên, hắn biết cái này có liên quan đến Vương Vũ và Vương Dũng.

Đó chính là bọn hắn là nhân vật mạnh nhất sau khi hấp thu năng lượng trong mảnh vỡ, lại bị Lâm Phàm bắt lại.

Đám người sống sót xung quanh đã bị chấn nhiếp rất sâu.

Đồng thời hắn quả quyết giết chết hai nhà Trần Vương, trực tiếp khiến mọi người hốt hoảng.

Đương nhiên, mấu chốt là vì thực lực của bản thân hắn đủ mạnh.

Hắn đã có thể nghĩ đến chuyện tiếp theo, đó chính là trong khoảng thời gian này, người sống sót sẽ dốc lòng phát triển tăng thực lực lên, sau đó, trong một khoảng thời gian nhất định, một lượng lớn Giác Tỉnh giả xuất hiện, thực lực tổng hợp của nhân loại sẽ lên cao không chỉ một cấp độ.

Mà chuyện hắn cần làm chính là đi đến tổ chức Trùng Sinh một chuyến, còn tìm cả gia hỏa có thể hấp thu năng lực kia.

Nguy hiểm nhất không phải là tổ chức Trùng Sinh, mà là gia hỏa này.

“Cười gì vậy?” Lâm Phàm thấy Lý Huy cong môi lên, lộ ra nụ cười, tò mò hỏi.

Lý Huy nói, “Ta chỉ nghĩ là không ngờ mình vẫn còn sống.”

“Đó là vì Tần Khiếu đã nương tay với ngươi, hắn cũng đang đánh

cược, người Chu Duyệt đi tìm có thể cứu được ngươi.” Lâm Phàm nói.

“Thật sự cảm ơn.”

“Không cần nói cảm ơn với ta, muốn nói thì cũng phải là ta nói cảm ơn, cảm ơn người đã tin tưởng ta.”

Đúng là như vậy.

Nếu như không phải Lý Huy tin hắn, bảo Chu Duyệt mang sổ đến.

Nếu không hắn hoàn toàn không có khả năng chạm đến những thứ này.

KHông có những chuyện này, vậy thì cũng không có chuyện của tường rào Thủ Đô.

Những chuyện xảy ra đều có quan hệ nhân quả.

Lý Huy nhìn Lâm Phàm, không nói gì, chỉ là vào giờ phút này, tâm tình của hắn ta chưa bao giờ thoải mái như thế.

KHông biết bao lâu.

Phía trước xuất hiện một lượng lớn xe cộ, đang cuồn cuộn chạy về phía bọn hắn.

Làn xe đi ngang qua, không hề dừng lại một chút nào, thậm chí ngay cả một câu bắt chuyện cũng không có.

“Bọn hắn đang di chuyển quy mô lớn sao?” Lâm Phàm kinh ngạc vô cùng.

Lý Huy nói, “Một xe bốn năm người, xe đến mấy chục chiếc, trên xe chở rất nhiều thứ, chắc hẳn là di chuyển, chẳng lẽ chỗ của bọn hắn gặp biến cố, hoặc là gặp dị thú tập kích?”

“KHông đúng, dị thú tập kích sẽ không cho bọn hắn thời gian thu dọn đồ đạc.” Lâm Phàm nói.

Tiếp tục chạy về phía trước.

Rất nhanh, bọn hắn đã nhìn thấy một chiếc xe lạc đàn, mấy người sống sót đang đứng bên cạnh xe, mặt mũi vô cùng bất đắc dĩ, thậm chí có người hình như đang tức giận, thở hổn hển đá mạnh vào cửa xe.

“Hỏi một chút là được.”

Lâm Phàm điều khiển xe, đến gần đối phương, sau đó dừng sát vào.

“Có cần giúp đỡ gì không?” Lâm Phàm chủ động mở miệng nói.

Người vừa tức giận đá cửa xe kia chính là một nam tử trung niên, hắn ta bất đắc dĩ nói, “Xe đã hết xăng.”

Lâm Phàm mở cửa xe bước xuống, chuẩn bị trò chuyện với đối phương một chút.

Nhìn thấy Lâm Phàm và Lý Huy xuống xe, nam tử trung niên kia nhìn có vẻ bình tĩnh, nhưng lại vô cùng cảnh giác.

Phần lớn đại đội đã rời đi, khiến bọn hắn bị lạc đàn.

Nếu như gặp phải người không có ý tốt, có thể sẽ hỏng bét.

Lâm Phàm cười lấy từ phía sau xe thùng xăng đã chuẩn bị sẵn, trực tiếp đổ đầy cho bọn hắn, dùng hành động để xác nhận phỏng đoán của ngươi.

Quả nhiên, nam tử trung niên nhìn thấy hành động của Lâm Phàm, lập tức thở phào một hơi.

“Cảm ơn.”

Hắn ta thật không ngờ trong tận thế còn có loại người tốt này.

“KHông có việc gì, đi ra ngoài đều là bạn bè, giúp đỡ lẫn nhau là chuyện đương nhiên, các ngươi muốn đi đâu?” Lâm Phàm tò mò hỏi.

“Chúng ta muốn chạy nạn đến tường rào Thủ Đô, vừa rồi trên đường các ngươi tới đây nhất định đã nhìn thấy rất nhiều đội xe chạy đi, những người kia cũng giống như chúng ta.”

“Chạy nạn? Tại sao đang yên đang lành tất cả mọi người lại nghĩ đến chuyện chạy nạn?”

Lâm Phàm có ý nghĩ, nhưng vẫn nghi ngờ hỏi.

“Ai, đừng nói nữa, trước kia chúng ta ở trong tường rào Thanh Mộc, mọi chuyện đều tốt, ai biết có một người điên tới, vừa đến đã đạp ra một lỗ hổng trên tường thành tường rào chúng ta, sau đó tiến vào, chuyên giết Giác Tỉnh giả, mẹ nó còn nuốt tim ngay trước mặt chúng ta…”

Nam tử trung niên càng nói càng sợ hãi, vẻ mặt run rẩy.

Thật là biến thái.

Tình cảnh đó còn khó chấp nhận hơn cả nhìn dị thú ăn thịt người.

Lâm Phàm và Lý Huy liếc nhìn nhau.

Là tên kia, cũng chính là người mà bọn họ muốn tìm.

Nam tử trung niên nói tiếp, "Tường rào Thủ Đô bị ba đại gia tộc khống chế, cũng không biết đám người chúng ta đến đó có được thu nhận hay không, cuộc sống sau này phải sống như thế nào đây."

Lâm Phàm vỗ vai hắn ta, "Đường ở dưới chân mình, tường rào Thủ Đô đã không còn ba đại gia tộc nữa, nơi đó sẽ tốt hơn."

"A..."

Nam tử trung niên há hốc mồm, có chút khó hiểu.

Có ý gì vậy?

Chương 520 - Ban ngày ban mặt, hình tượng của ngươi không tốt lắm đâu.

Ba đại gia tộc không còn?

KHông có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, ba đại gia tộc đã thâm căn cố đế ở đó, khống chế tường rào Thủ Đô mười năm, sao có thể nói không còn là không còn.

Lâm Phàm và Lý Huy nói một tiếng, không nói gì thêm, trực tiếp lái xe rời đi, bây giờ bọn hắn muốn đến chỗ tường rào Thanh Mộc nhìn một chút, tường rào Thanh Mộc này cũng không xa lắm, nếu đường xá thuận lợi, đi thêm hai ba giờ nữa là có thể đến nơi.

Nam tử trung niên còn muốn hỏi thêm nội tình, nhưng chỉ nhìn thấy chiếc xe đã đi xa.

"Ôi chao, đi nhanh như vậy làm gì chứ, ta còn muốn hỏi thêm nhiều tin tức nữa mà."

Lắc đầu.

Xăng đã được đổ đầy, chỉ có thể đuổi theo mọi người, dù sao nơi này chính là nơi hoang dã, lỡ như gặp phải dị thú thì phải làm sao.

Trên đường đến tường rào Thanh Mộc.

“Quản lý Lâm, gia hỏa này rốt cuộc có lai lịch như thế nào?” Lý Huy hỏi.

Lâm Phàm nói, “Căn cứ tin tức mà tổ chức Trùng Sinh truyền lại cho tường rào Thủ Đô, đối phương xuất hiện đầu tiên ở tường rào Ma Đô, giết hai người nuốt trái tim của bọn hắn, có được năng lực của bọn hắn.”

“Lại là thí nghiệm làm ra quái vật mà.” Lý Huy lắc đầu, đối với chuyện này rất bất đắc dĩ, rất nhiều phiền phức đều do người sống tự mình làm ra, rõ ràng không hề hỏng bét như vậy, nhưng dường như cảm thấy bây giờ quá nhẹ nhàng, không thể không tạo ra chút độ khó.

Khi bọn hắn dần đến gần tường rào Thanh Mộc.

Trên đường lác đác xuất hiện một ít xác dị thú, bộ dạng chết của những dị thú này rất thê thảm, giống như bị người ta tay không xé rách vậy.

Mà trong những cái xác này, thậm chí còn xuất hiện xác dị thú cấp tám.

Xuống xe, kiểm tra.

Móc từ phần bụng dị thú ra một viên huyết tinh.

“Ngay cả huyết tinh hắn cũng không lấy, thật hào phóng.” Lâm Phàm nói.

“Hắn không cần huyết tinh để tăng thực lực sao?”

Nếu như là huyết tinh của dị thú cấp bậc thấp thì cũng dễ hiểu, nhưng đây chính là huyết tinh của một con dị thú cấp tám, cho dù bản thân Lý Huy tự nhận mình là Giác Tỉnh giả cấp chín, đối mặt với loại huyết tinh cấp tám này, cũng sẽ nhìn thêm một chút.

“Ai biết được.”

Vẫn chưa gặp mặt đối phương, chỗ nào cũng thần bí.

Thậm chí hắn hoài nghi đối phương chưa chắc là dựa vào huyết tinh để tăng thực lực, mà là dựa vào giết chết đối phương, khi hấp thu năng lực của đối phương, cũng sẽ tăng thực lực của mình.

Móa! Nghĩ đến đây, nếu như thật sự là như vậy, luôn cảm thấy đối phương còn biến thái hơn cả hắn.

Thấy được huyết tinh thì cất kỹ, rồi tiếp tục lên đường.

Tuy rằng đối phương chướng mắt, nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, chỉ với những huyết tinh này cũng đủ cho một người sống sót tu luyện lâu dài, thành lập đại nghiệp, nhân viên đông đảo, không còn cách nào khác.

Cũng không lâu lắm.

Đến tường rào Thanh Mộc.

Tường rào trước mắt quả thật bị thủng một lỗ lớn, tường thành bị phá ra một lỗ hổng lớn như vậy, nếu như có dị thú đi ngang qua đây, tuyệt đối sẽ hô lên, sau đó xoay người chạy đi thông báo với đồng bạn, ăn cơm thôi.

Tường rào Thanh Mộc thuộc về tường rào cỡ trung.

Độ dày tường thành không tệ, bây giờ bị phá ra lỗ thủng thế này, chỉ có thể nói cái tường rào này xem như đã bị phế bỏ, còn về thực lực của đối phương như thế nào, đương nhiên không cần nói nhiều, quả thật là rất mạnh.

“Đi, vào xem.”

Lâm Phàm gọi Lý Huy.

Đi vào trong tường rào, bên trong vô cùng rối loạn, tựa như vừa bị bão quét qua, khắp nơi đều là rác rưởi, rõ ràng là lúc người nơi này rời đi, đã xảy ra tranh đoạt, lấy hết những thứ có giá trị đi.

Xung quanh rất yên tĩnh, lặng yên không một tiếng động, không có chút âm thanh nào.

“Có ai không?” Lâm Phàm la lên.

Tiếng vang vang vọng khắp nơi.

Có lẽ đột nhiên la lên như vậy, cho dù thật sự có người trốn, cũng không dám ra ngoài, dù sao thì quỷ mới biết hắn và Lý Huy là người tốt hay người xấu.

Bây giờ trong tận thế này, người xấu nhiều hơn người tốt gấp mấy ngàn lần.

“Chúng ta là đội cứu viện từ tường rào Thủ Đô đến.” Lâm Phàm hô.

Lý Huy đứng bên cạnh kinh ngạc nhìn Lâm Phàm.

Nghĩ thế nào mà lấy tên tuổi của tường rào Thủ Đô ra vậy, muốn làm gì thì cũng phải lấy tường rào Miếu Loan ra chứ.

Nhận ra Lý Huy kinh ngạc, Lâm Phàm cười nói, “Tường rào Thủ Đô so với tường rào Miếu Loan chúng ta còn nổi danh hơn.”

Lý Huy ngẫm lại, cảm thấy cũng đúng.

Đúng là như thế.

KHông có vấn đề gì.

Chỉ là cho dù báo tên của tường rào Thủ Đô ra, bên trong vẫn không có động tĩnh.

Xem ra thật sự không có ai.

Đến bên trong đi một vòng, ngược lại nhìn thấy không ít thi thể, đi đến trước cái thi thể kia, Lý Huy thấy rõ mặt đối phương, sắc mặt hơi thay đổi.

“Ngươi biết sao?” Lâm Phàm hỏi.

“Ừm, có quen, đã từng gặp mặt, Giác Tỉnh giả cấp bảy, không ngờ cũng không thể nào chạy thoát, thế mà chết rồi, thật đáng tiếc.”

Lý Huy lắc đầu cảm thán, đối phương có thể đột phá đến cấp tám.

Thật là đáng tiếc.

Cuối cùng vẫn không thể nào tránh thoát.

Lâm Phàm ngồi xổm xuống kiểm tra vết thương của đối phương, vết thương trí mạng là ở chỗ trái tim, vỡ ra một lổ hổng, bên trong trống rỗng, trái tim biến mất, bị ngoại lực phá vỡ máu thịt, mạnh mẽ lấy xuống.

Loại thủ đoạn này tương đối tàn nhẫn.

Căn cứ vào vết thương và bộ phận đã thiếu đi, đã có thể xác định, làm chuyện này chính là người mà bọn hắn vẫn luôn tìm kiếm.

Mà vào lúc này.

Có tiếng động vang lên.

“Ai.”

Có tiếng đá vụn lăn xuống, thu hút ánh mắt của Lâm Phàm và Lý Huy.

Chương 521 - Ban ngày ban mặt, hình tượng của ngươi không tốt lắm đâu. (2)

Cách đó không xa, một nam tử toàn thân trần trụi giống như u linh đứng trên phế tích, ánh mắt không có chút cảm xúc nào tập trung về phía Lâm Phàm.

Lý Huy muốn tiến lên trước hỏi thăm, lại bị Lâm Phàm ngăn cản.

“Hắn chính là gia hỏa mà chúng ta muốn tìm.”

“Hắn?”

Lý Huy hơi kinh ngạc, giống như không thể tin được.

“Ừm, hắn rất mạnh, toàn thân tản ra một luồng khí thế kinh khủng.” Lâm Phàm nói.

Hắn có cảm giác rất mạnh với hơi thở, đối phương có lợi hại hay không, có thể cảm nhận rõ ràng.

Nam tử cử động, hắn ta nhẹ nhàng từ trên phế tích nhảy xuống, bước chân nhẹ nhàng, mỗi một bước nhìn có vẻ đi rất chậm, nhưng lại khiến Lý Huy cảm thấy có một luồng áp bách cực mạnh, giống như có một con dã thú hung mãnh đến gần.

Trong lúc bất chợt, một giọt mồ hôi chậm rãi lăn từ trên trán Lý Huy xuống.

“Có phải cảm nhận được áp lực hay không?” Lâm Phàm hỏi.

“Ừm, là một luồng áp lực rất mạnh.”

Lý Huy gật đầu, hắn ta thừa nhận lúc trước quả thật đã nhìn lầm, nghĩ đến vừa rồi mình còn định đến gần giao lưu, một khi đến gần, sợ là phải chết.

“Giữa ban ngày ban mặt, ngươi không mặc quần áo che chắn một chút à?” Lâm Phàm rất không tán thành phẩm vị quần áo của gia hỏa trước mắt, không mặc quần áo cũng được, nhưng ít nhất cũng phải

mặc một cái quần cộc chứ. Nam tử không nói gì, thậm chí còn không nhìn về phía Lâm Phàm, mà nhìn về phía Lý Huy, giống như nhìn hấy một con mồi ngon miệng nào đó, liếm môi, lộ ra vẻ tham lam.

“Ngươi… Mùi vị năng lực của ngươi nhất định rất ngon.” Nam tử chậm rãi ngẩng đầu chỉ vào Lý Huy, “Móc trái tim ngươi ra cho ta.”

Lý Huy nghe thấy lời này, suýt chút nữa nổ tung.

Thật đáng chết mà.

Đây là lời nói ngang ngược đến mức nào.

Móa!

Vậy mà bảo hắn ta móc trái tim mình ra.

“Hắn đang coi trọng năng lực của ngươi.” Lâm Phàm nói, chỉ là có chút khó chịu về hành vi này, đó chính là hắn không bị để ý đến, năng lực của mình rõ ràng rất mạnh đó, thế nhưng gia hỏa này không thèm liếc mắt nhìn một cái.

Nghĩ đến đây, hắn tỏ vẻ vô cùng bất đắc dĩ.

Vung tay lên.

Một quả cầu lửa nhanh chóng lao về phía đối phương.

Nam tử nhìn thấy quả cầu lửa, cũng ném một quả cầu lửa ra, chỉ là màu sắc của hai quả cầu lửa khác nhau.

Thì ra là thế, đối phương đã lấy được năng lực hệ hỏa trên người Giác Tỉnh giả khác, cho nên không để ý đến năng lực của hắn nữa.

Lửa va chạm vào nhau.

Quả cầu lửa của Lâm Phàm nhanh chóng cắn nuốt hết quả cầu lửa của đối phương, khi tình huống như vậy xảy ra, sắc mặt nam tử khẽ biến, đưa tay vạch một cái trong hư không, hư không xuất hiện một vết rách, cắn nuốt hết quả cầu lửa.

Ngay sau đó, có tiếng trầm muộn trong không gian xung quanh vang lên, không gian có chút chấn động, giống như có thứ gì đó nổ tung trong không gian.

XOát!

Ánh mắt nam tử từ trên người Lý Huy chuyển đến Lâm Phàm.

Trong ánh mắt lạnh như băng lộ ra sự vui thích.

Ánh mắt này so với lúc nhìn thấy Lý Huy còn hưng phấn hơn.

“Cuối cùng cũng xem ta là con mồi rồi.”

Lâm Phàm cười, lại có chút vui sướng, thật giống như lực chú ý lúc trước đã bị cướp đi, bây giờ bản thân mình đã cướp về lại.

Nhưng mà, đối phương biểu hiện vui sướng như vậy.

Chắc là… hắn ta có thể lại cướp đoạt năng lực giống như trước, từ đó cường độ năng lực từ thấp sẽ tăng cường lên cao, nếu như thật sự như vậy, thế thì gia hỏa này được gọi là quái vật cũng hợp tình hợp lý.

Chỉ cần cướp đoạt, không cần tu luyện.

Con đường này nếu như thông suốt, có thể nói là tương lai không có ai có thể nào so sánh được với hắn ta.

“Ánh mắt của hắn hình như đã khóa chặt ngươi.”

Lý Huy bị nam tử nhìn chằm chằm rất khó chịu, khi loại cảm giác này tiêu tán, hắn ta phát hiện nam tử không mặc quần cộc này lại nhìn chằm chằm Lâm Phàm.

“Ừm, vừa rồi không nhìn ta chằm chằm là vì hắn đã có năng lực của ta, mà năng lực của ngươi, hắn không có, nhưng khi ta ra tay, hắn phát hiện năng lực của ta mạnh hơn hắn, cho nên muốn ăn trái tim của ta trước.” Lâm Phàm nói.

“Quái vật này.”

Lý Huy không biết nên nói cái gì.

Ngay khi bọn hắn đang nói chuyện với nhau.

Nam tử lập tức biến mất tại chỗ, hóa thành mộ tia sáng vọt về phía Lâm Phàm, tốc độ cực nhanh, đã vượt xa vận tốc âm thanh, tiếng nổ ầm ầm vang vọng, đinh tai nhức óc.

Ầm!

Hai quyền va chạm.

Một luồng khí lưu kinh khủng lấy hai người làm trung tâm khuếch tán ra ngoài, tựa như từng lưỡi đao, phóng ra bốn phương tám hướng, ngay cả Lý Huy đã sớm lui ra xa cũng phải nâng tay lên ngăn cản trước người.

“Lực bộc phát thật khủng khiếp.”

TRong lòng Lý Huy kinh hãi, nếu như hắn ta đối chiến với nam tử, chỉ sợ mới cú va chạm này đã bị đánh bay, hoàn toàn không có bất cứ năng lực chống lại.

Hả?

TRên vẻ mặt lạnh nhạt của nam tử lộ ra vẻ kinh ngạc, trong ánh mắt không một gợn sóng hiện lên tia dao động.

Rõ ràng là hắn ta đã đi quá thuận lợi.

Cảm thấy mình là vô địch thế gian, con mồi bị hắn ta coi trọng, chỉ là thịt cá nằm trên thớt, muốn chạy thì không thể chạy thoát.

“KHông quen sao?”

Lâm Phàm mỉm cười, khí huyết bộc phát, cánh tay đột nhiên dùng sức, một luồng lực lượng dời sông lấp biển kinh khủng hoàn toàn từ trong cơ thể bạo phát ra, ầm một tiếng, nam tử không thể chống lại được, thân thể bay ngược ra ngoài, trực tiếp đập mạnh vào trong đống phế tích.

Kẻ trước mắt này quả thật rất mạnh.

Nhưng nếu như chỉ như vậy, theo Lâm Phàm, vẫn còn chưa được.

Ầm!

Nam tử giãy dụa đứng lên, trôi nổi bồng bềnh trong hư không, hô hấp nặng nề cho thấy đối phương bây giờ rất tức giận, ngay sau đó, chỉ thấy hai mắt đối phương đột phiên phát ra ánh sáng chói mắt.

Chương 522 - Ngươi muốn học, ta dạy cho ngươi.

Hai luồng ánh sáng năng lượng trực tiếp phóng về phía hắn.

Năng lực như vậy có chút tương tự với năng lực của Hứa Dương.

Lâm Phàm né tránh, chạy, ánh sáng năng lượng đụng vào mặt đất thì lập tức nổ tung, bụi đất bay lên, để lại một khe rãnh thật dài, năng

lực của đối phương còn khủng bố hơn Hứa Dương rất nhiều.

Mà vào giờ phút này, nam tử đột nhiên vọt về phía Lâm Phàm, giang hai cánh tay, một tay là lửa, một tay là băng, ngay sau đó, hai tay đột nhiên đập vào nhau, hai nguồn lực lượng tương phản cực hạn dung hợp lại, trong nháy mắt đã bao trùm Lâm Phàm.

Lý Huy đứng xem có chút căng thẳng.

Hắn ta không biết tình hình như thế nào, chỉ là vân luôn tin tưởng thực lực của Lâm Phàm, hắn ta còn có thể bình tĩnh nhìn xem như vậy, nếu đổi thành bất cứ ai khác, nhìn thấy sát chiêu khủng bố như vậy, chỉ sợ trong lòng sẽ kinh hô.

Hỏng rồi, thực lực của đối phương quá kinh khủng.

“Nếu như tất cả thực lực của ngươi, chỉ là mượn dùng năng lực của người khác, vậy thì ngươi rất yếu.”

Lâm Phàm phất tay, đánh tan hai luồng năng lượng tương phản này, từ đó bình tĩnh nhìn nam tử.

Tập hợp đủ loại năng lực vào trên người đối phương, thi triển các loại năng lực, quả thật rất dễ đánh người ta không kịp trở tay, nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, nếu như chỉ có như vậy.

Thế thì trận chiến này không có chút ý nghĩa nào cả.

“Đáng giận…”

Nam tử tức giận gầm lên, bởi vì bị Lâm Phàm chế giễu, dẫn đến tâm tình hắn ta không được bình ổn.

Từ sau khi từ tường rào Ma Đô ra ngoài, hắn ta vẫn luôn xuôi gió xuôi nước, bất cứ một Giác Tỉnh giả nào bị hắn ta nhìn trúng, đều trở thành một bộ phận của hắn ta.

Bây giờ gặp được loại khó chơi như Lâm Phàm.

Đương nhiên đã khiến hắn ta bùng lên lửa giận.

Hai tay nam tử nâng lên, một nguồn lực lượng vô hình từ hai tay hắn ta tuôn ra, mặt đất chấn động.

Ở trong mắt Lâm Phàm, mặt đất vỡ ra, từng viên đá được nâng bay lên trên trời, không ngừng ngưng tụ rồi dung hợp, chỉ trong chớp mắt đã tạo thành một quả cầu to lớn, bóng đen to lớn bao phủ mặt

đất.

Soạt!

Một đám lửa bao trùm, quả cầu đá vừa ngưng tụ xong đã biến thành quả cầu lửa.

“Đi chết đi cho ta.”

Nam tử gầm thét, hai tay ép xuống, quả cầu lửa đang lơ lửng giữa không trung, lập tức phát ra cảm giác áp bách cực mạnh nghiền ép xuống.

“Thật mạnh.” Lý Huy thân là quần chúng vây xem, trong lòng thầm sợ hãix thán phục.

Còn chưa ra tay, nhưng hắn ta chỉ cảm thấy cảm giác áp bách trên người đối phương rất mạnh.

Nhưng bây giờ, cho dù hắn ta là quần chúng vây xem, cũng hiểu rõ, đối phương là quái vật như thế nào, đương nhiên, quản lý Lâm có thể đánh lại được quái vật, nhất định chính là quái vật trong quái vật.

Thật sự không biết hắn ta tăng thực lực như thế nào. Chỉ với thực lực của nam tử này thôi, sợ Tần Khiếu có đến đây, cũng phải quỳ.

“Lý Huy.”

“Ta ở đây.”

“Ngươi có từng nghe một môn võ học.” ĐỐi mặt với quả cầu lửa đang ép tới, hắn chẳng hề hoảng hốt một chút nào, ngược lại còn thanh thản quay đầu nói chuyện với Lý Huy.

“A?” Lý Huy có chút hoang mang, nghe không hiểu cái bộ môn võ học mà quản lý Lâm đang nói là cái gì.

Ánh mắt nhìn thoáng qua bầu trời, sắp kinh ngạc la lên, ngươi nhìn bầu trời đi kìa, đừng nói chuyện với ta, cái quả cầu lửa kia đang càng ngày càng gần.

“Hàng Long Thập Bát Chưởng, ngươi từng nghe thấy chưa?”

“Có, có nghe thấy.”

Lý Huy không hiểu Lâm Phàm đang nói chuyện gì, bây giờ là thời

diểm nghiêm túc, ngươi nhắc đến cái Hàng Long Thập Bát Chưởng đó làm cái quái gì?

“Nhìn kỹ.” Lâm Phàm gầm thét một tiếng, bắt đầu đánh quyền, khi thi triển nhất định phải có khúc nhạc dạo, khi khí huyết toàn thân hoàn toàn phun trào với nhau, “Hàng Long Thập Bát Chưởng.”

Từng tiếng rồng ngâm vang vọng.

Mẹ nó!

Lý Huy đột nhiên trừng mắt, giống như gặp quỷ, chỉ thấy mười tám con Khí HUyết Hồng Long từ trong cơ thể Lâm Phàm tuôn ra, mỗi một con đều dài chừng mười trượng, sinh động như thật, giống như rồng thật xuất hiện ngay trước mắt.

“Mắt ta không phải bị hoa rồi chứ.” Lý Huy xoa mắt, nghĩ đây không phải là sự thật, thế nhưng từng tiếng rồng ngâm kia tuyệt đối không sai, càng đáng sợ hơn chính là, mười tám con Hồng Long này, trong nháy mắt đã bị ngọn lửa bao trùm, toàn thân bốc lên ngọn lửa màu trắng.

Nhiệt độ cực cao thiêu đốt thiên địa.

Đừng nói Lý Huy hoang mang.

Cho dù là nam tử không mặc quần cộc kia cũng sửng sốt, rõ ràng đã bị loại dị tượng này dọa sợ.

Từng tiếng rồng ngâm, phóng về phía quả cầu lửa khổng lồ kia, Thần Long Bãi Vĩ, công kích mãnh liệt, trong chốc lát, quả cầu lửa to lớn kia đã bị đánh tan, mười tám con Hồng Long thuận theo đá vụn rơi xuống, trong nháy mắt bao trùm nam tử.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Đất rung núi chuyển, trời rung đất chuyển, vụ nổ kinh khủng hình thành uy thế kinh thiên động địa, đúng là dọa người.

Ánh lửa nổi lên khắp nơi, cả một vùng bao trùm biển lửa.

“Như thế nào?” Lâm Phàm biết đối phương không chết, nhưng vẫn quay đầu nhìn về phía Lý Huy, loại sát chiêu kéo căng đặc hiệu này, là lần đầu tiên hắn sử dụng, chính là hơi phí khí huyết.

Từng con HUyết Long kia, đều là khí huyết của hắn ngưng tụ thành.

“Cái này… Đây là năng lực gì?” Lý Huy nói chuyện đã hơi cà lăm, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ngươi bảo hắn ta tin, hắn ta cũng sẽ không tin.

“Đây không phải là năng lực, mà là võ học, tuyệt học Võ Đạo chân chính, ngươi muốn học, ta dạy cho ngươi.”

Từ trong ánh mắt của Lý Huy, Lâm Phàm nhìn ra được một loại khao khát đối với tri thức mới lạ.

“A…”

Đối với tình huống vừa rồi, Lý Huy vẫn rất mơ màng.

Chương 523 - Ngươi muốn học, ta dạy cho ngươi. (2)

Lúc này, có động tĩnh truyền đến, sau đó là từng tiếng gầm gừ tức giận, đó là nam tử đang tức giận gầm rú.

Lâm Phàm nhìn về phía biển lửa, bóng dáng đối phương rất rõ ràng, nhìn như đang gầm rú, thật ra là đang kêu thảm, rõ ràng sát chiêu vừa rồi của hắn đã tạo ra tính sát thương cực lớn.

Trong ngọn lửa.

Bóng dáng kia cũng không còn toàn vẹn, nửa người trên đã bị gãy, rủ xuống, nhưng giống như có một luồng lực lượng duy trì tính mạng của đối phương, không ngừng chữa trị, xây dựng lại, nhưng lại bị ngọn lửa này hủy diệt, từ đó lặp lại vòng tuần hoàn đứt gãy rồi sinh trưởng.

Đối phương từ trong biển lửa đi tới.

Lửa trên người đối phương vẫn đang thiêu đốt.

Bộ dáng vô cùng thê thảm.

Giống như hắn nghĩ, trên người đối phương chằng chịt vết thương, eo bị đứt, nếu không có máu thịt đang sinh trưởng lôi kéo, sợ là đã đứt lìa.

“Đây còn là người sao?” Lý Huy không nhịn được lui về sau một bước, bị tình cảnh trước mắt dọa sợ.

“Hắn đã không còn là người, khi hắn xem nhân loại là con mồi, cũng

đã không phải là người.” Lâm Phàm nói.

Sinh mệnh lực cường đại, vượt ra khỏi sự tưởng tượng của Lâm Phàm.

Nếu như nói ai là người khó đối phó nhất.

Tất nhiên chính là kẻ trước mắt này.

hắn ta hấp thu bao nhiêu năng lực, lại hấp thu rất nhiều năng lực cổ quái kỳ lạ, đây là chuyện hắn không biết.

Khi hắn tăng lửa của mình lên đến cấp cao nhất.

Thì không có bất cứ giống loài nào có thể sống sót trong lửa của hắn.

Nhưng tên gia hỏa trước mắt này có thể chống được.

Dần dần, ngọn lửa thiêu đốt trên người hắn ta tiêu tán, không còn lửa tiếp tục tổn thương, phần eo bị đứt gãy đã khép lại một lần nữa.

“Không có khả năng giữ lại hắn, nên đưa hắn lên đường.”

Lâm Phàm rút Lôi Kiếp ra, xoát một tiếng đã biến mất tại chỗ, khi xuất hiện đã ở trước mặt nam tử, lúc chém đao xuống, lại phát hiện đây chỉ là một hư ảnh của đối phương, tinh thần khuếch tán, cảm nhận.

Đột nhiên quay người, lao đi với tốc độ cực hạn, một đao bổ về phía hư không.

PHốc phốc! Giống như chặt đậu hũ.

Một cánh tay văng lên trong hư không, sau đó là tiếng kêu thảm thiết vang lên, một lượng lớn máu tươi phun tung tóe trong hư không.

“Hắn có năng lực di chuyển không gian.”

Mắt thường không thể nhìn thấy được, nhưng tinh thần có thể cảm nhận được động tĩnh.

“Còn muốn đi.”

Lâm Phàm gầm thét một tiếng, nâng đao đuổi theo phương hướng dị chuyển của đối phương, mỗi một lần di chuyển, đối phương đều có thể di chuyển hơn trăm mét, mà tốc độ của Lâm Phàm đương nhiên không thể xem thường, đao đao chém vào vị trí đối phương di

chuyển.

Phốc phốc!

Phốc phốc!

Từng đao vào thịt, từng mảnh máu thịt bị chém ra, thậm chí còn một đao chém nửa đầu đối phương.

Ngay khi hắn cho rằng, một đao này còn có thể lấy mạng của đối phương.

Ai có thể ngờ đối đối phương lại còn sống.

“Đáng chết, như vậy mà còn có thể sống sao?”

Lâm Phàm thật sự coi trọng gia hỏa này hơn, lực sinh mệnh quá mạnh mẽ, đổi thành bất cứ người nào, nếu như gặp phải kẻ như vậy, một khi bị đối phương xem như con mồi, sợ là muốn chạy cũng không thể chạy thoát.

“Ừm? Đây là cái quỷ gì?”

Nhưng vào lúc này.

Tình huống đột nhiên biến đổi.

Tám cái bóng đen dung nhập vào trong mặt đất, khuếch tán ra bốn phương tám hướng, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã chạy mất dép.

“Muốn chạy?”

Lâm Phàm cầm đao đuổi theo một bóng đen, một đao rơi xuống, phù một tiếng, bóng đen biện ra một cái thân thể

“Năng lực này là?”

Hắn không hiểu năng lực này là gì, nhưng hắn biết có một loại khả năng, đối phương muốn chạy, những thứ này chính là cách chạy trốn của hắn ta, quay người lại đổi phương hướng khác mà đuổi theo.

Đao thứ nhất chém được một cánh tay.

Khi đuổi theo cái bóng đen thứ hai, xuất hiện một cái bắp đùi.

Khi đuổi theo cái thứ năm, tất cả đã trễ.

Có ba bóng đen đã trốn mất tăm.

Hắn lắp ráp thân thể từ năm bóng đen hiện ra.

Hai cái bắp đùi, hai cánh tay, một thứ đồ chơi mềm nhũn.

“Quản lý Lâm, đây là…”

Lý Huy há hốc miệng, không biết nên hỏi gì.

“Đây chỉ là tay chân tàn khuyết, chạy mất ba cái, chắc là còn sống, năng lực của người này khá quái dị, tương đối khó giết mà.”

Lâm Phàm cau mày.

Xem ra diệt trừ đối phương là chuyện quan trọng nhất.

“Chạy nhanh thật.”

Lý Huy hoàn toàn khiếp sợ trước thủ đoạn của Lâm Phàm, “Trải qua tình huống lần này, sợ rằng lần sau đối phương sẽ rất khó xuất hiện.”

Hắn ta cảm thấy chính là như vậy.

Mẹ nó cũng đã bị đánh thành ra thế này rồi, ngay cả thân thể hoàn chỉnh cũng khó đảm bảo, sợ là bây giờ đã chạy trốn đến nơi âm u hẻo lánh, liếm láp vết thường, chảy nước mắt, gây chuyện với ai không được, lại trêu chọc đến quản lý Lâm của ta.

“Không sao cả, gia hỏa này tâm cao khí ngạo, bị ta đánh thành như vậy, hắn tuyệt đối sẽ nghĩ đến chuyện báo thù, chỉ cần hắn xuất hiện, là có thể giết chết hắn, lần này không biết năng lực của hắn rốt cuộc là những gì, có chút chủ quan, nhưng làn sau không may mắn như vậy đâu.”

Cũng không thể nói là bản thân Lâm Phàm đã chủ quan.

Mà thật sự không ngờ đến, lực sinh mệnh của gia hỏa này lại mạnh mẽ như vậy.

Đã bị đánh thành cái dạng này, đổi thành người khác đã chết đến mức không thể chết hơn rồi.

Ai có thể nghĩ đến hắn ta vẫn đang yên đang lành.

Nói thật, hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng.

“Đi, trở về.” Lâm Phàm nói.

Lý Huy quả quyết lên xe, chờ một lát thấy Lâm Phàm vẫn còn không lên xe, ngược lại khiến hắn ta khó hiểu, “Quản lý Lâm, ngươi không lên xe sao?”

Lâm Phàm đi đến bên cạnh xe, “Lái xe quá chậm, ngươi ở trong xe, ta vác xe quay về nhanh hơn.”

Chương 524 - Ai dám tin chứ…

Nói xong, trước ánh mắt khiếp sợ của Lý Huy, trực tiếp vác xe lên bắt đầu chạy.

Giờ phút này, Lý Huy rất khiếp sợ.

Rõ ràng có rất nhiều lời muốn nói, thế nhưng vào lúc này, lại không biết nên nói gì mới được, chỉ có thể nhìn phong cảnh nhanh chóng trôi qua ở bên ngoài.

…

Lúc này.

Tại một nơi âm u nào đó.

Nam tử phát ra tiếng rống trầm thấp, điên cuồng gặm ăn thịt của dị thú trước mặt, những chỗ bị thiếu thốn lập tức mọc ra lại, chỉ là những bộ phận mới sinh trưởng này ra cũng không hoàn mỹ, ít nhất thì chênh lệch so với ban đầu rất nhiều.

“Đáng giận, đáng giận…”

Hai mắt hắn ta đỏ bừng.

Vô cùng tức giận.

Hận không thể ăn tươi nuốt sống Lâm Phàm.

Chỉ là nghĩ đến thực lực của đối phương, thân thể lập tức run rẩy.

Trong bóng tối, đôi mắt kia lóe lên hồng quang lạnh lẽo, nghĩ đến tổ chức Trùng Sinh, hắn ta muốn đến nơi đó, phải đến nơi đó.

…

Tường rào Miếu Loan.

Đám người sống sót đang chờ ở nơi tường thành đã được xây mới, nhìn thấy đằng xa có bụi mù cuốn lên, vẻ mặt bọn hắn bắt đầu từ khó hiểu, đến sau đó là bừng tỉnh đại ngộ, cái này cho thấy bọn hắn đã hiểu đây là hành động của quản lý Lâm.

Có thể vác xe trở về.

Trừ quản lý Lâm ra, còn có ai có thể làm ra chuyện nây.

“Trở về, trở về rồi.”

Có người hoan hô.

Mỗi lần Lâm Phàm trở về đều sẽ có người hò hét.

Người kêu cảm thấy quản lý Lâm là nòng cốt của bọn hắn, mỗi khi quản lý Lâm không có ở tường rào, trong lòng bọn hắn cũng có chút hoảng, chỉ sợ sẽ gặp nguy hiểm.

Bây giờ quay về rồi, vậy nhất định phải hô hòa một chút, thông báo cho mọi người biết, để mọi người an tâm.

Đừng thấy có ít người tỏ vẻ vô cùng bình tĩnh, thật ra khi quản lý Lâm ra ngoài, trong lòng đều hoảng hơn người khác.

Lâm Phàm dẫn theo Lý Huy đi vào bên trong, đồng thời mỉm cười gật đầu với đám người sống sót xung quanh.

“Thay đổi rất lớn.”

Lý Huy nhìn tình cảnh trước mắt, “Lần trước khi ta đến đây, tường thành này còn đang xây dựng, không ngờ bây giờ đã thành lập xong, còn cả những rau quả này, mới được trồng trọt không được bao lâu, không ngờ cũng đã sinh trưởng đến mức này rồi.”

Đây là lần thứ hai hắn ta đến tường rào Miếu Loan.

Phát hiện đã thay đổi rất nhiều.

“Đúng vậy, đều là công lao của tất cả mọi người, nếu như không phải bọn hắn tăng ca làm việc, thì không thể hoàn thành nhanh như vậy.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Lý Huy nói, “Ta vừa thấy tường thành mới mà bọn họ xây dựng lên, ta cảm thấy chuyện này là cần thiết, ngươi ở tường rào Thủ Đô làm những chuyện kia, nói thật, không bao lâu nữa, tất cả những tường rào khác cũng sẽ biết, chỉ cần người sống sót muốn sống, tuyệt đối sẽ

chạy đến chỗ này.”

Nghe thấy vậy.

TRong lòng Lâm Phàm thở dài, sao hắn có thể nghĩ đến chuyện này chứ. Rõ ràng chỉ đến tường rào Thủ Đô do xét một chút xem vũng nước này có sâu hay không.

Ai có thể ngờ được, không những không sâu, còn bị hắn tát khô cạn luôn.

Cũng may tường rào Thủ Đô vẫn còn đặt ở đó, cho dù có một lượng lớn người sống sót đến, vậy thì cũng không phải trong thời gian ngắn là có thể đến, trong khoảng thời gian đó, tường rào Miếu Loan có đủ thời gian để phát triển.

Trong phòng họp.

Lâm Phàm gọi hết mọi người đến.

Chỉ cần là người có danh tiếng trong tường rào thì đều đến, bọn hắn chen vào bên trong lẳng lặng chờ đợi.

“Lão Chu, có chuyện gì vậy?”

Có người hỏi thăm lão Chu, dù sao lão Chu cũng rất thân thiết với Lâm Phàm, nhất định biết được chút gì đó, biết sớm rồi thì đợi lát nữa khi nghe được, cũng sẽ không thể hieenj quá kích động.

“Ta biết cái quái gì, hắn cũng vừa trở về mà.” Lão Chu bây giờ cũng đang chứa ngáy trong lòng, rất muốn biết là chuyện gì.

Lão Chu, Lục Sơn, đều là những người lão làng trong tường rào Miếu Loan.

Từ sau khi Lâm Phàm tiếp nhận vị trí.

Tường rào Miếu Loan phát triển như thế nào đã rõ như ban ngày, tuyệt đối giống như đang ngồi tên lửa phóng thẳng lên trời, trước kia khi bọn hắn cần đến huyết tinh, thường sẽ tổ chức người ra ngoài săn giết dị thú.

Nhưng bây giờ, huyết tinh quá nhiều, nhiều đến mức sắp phủ bui rồi.

Chu Duyệt đến muộn, vừa mới vào cửa, một luồng hơi thở nam tính ập vào mặt, phần lớn người trong phòng đều là nam nhân, nữ nhân chỉ chiếm số ít.

Nàng vừa định tìm một chỗ để đứng, đột nhiên, ngẩng phắt đầu lên, nhìn vế phía nam nhân đứng bên cạnh Lâm Phàm, không dám tin xoa xoa mắt, hoài nghi mình bị hoa mắt mất rồi.

Xoa nhẹ một lần lại một lần.

Tuyệt đối không sai.

“Lý ca…” Chu Duyệt không nhịn được hô lên, “Ngươi, ngươi còn sống.”

Lý Huy cười nói, “Ừm, còn sống, ngươi làm không tệ, không khiến ta thất vọng.”

Khi vốn cho rằng người chắc hẳn đã chết lại bình an vô sự đứng ở trước mặt, loại đả kích này đối với Chu Duyệt là rất lớn.

“Quá tốt rồi, thật sự quá tốt rồi.” Chu Duyệt vui đến phát khóc.

Bọn người lão Chu nhìn về phía Chu Duyệt, rồi nhìn Lý Huy, lần trước bọn hắn chỉ gặp được Lý Huy một lần ở bên ngoài tường rào, lúc này mới nhớ ra, gia hỏa này không phải là gia hỏa đã đưa sổ cho Chu Duyệt, rồi bảo nàng đến tường rào Miếu Loan sao?

Nhớ rồi, thật sự nhớ ra rồi.

Ngay sau đó đầu bọn hắn đầy dấu chấm hỏi.

Tình hình như thế nào?

Cho dù đối phương còn sống, vậy thì nhất định cũng bị tường rào Thủ Đô nhìn chằm chằm, sao có thể yên lành xuất hiện ở đây?

CHắc là lúc trước, hắn ta trốn thoát được khỏi bên kia?

Có chút không hiểu lắm.

Lý Huy đưa tay ra hiểu Chu Duyệt có chuyện gì trò chuyện sau, bây giờ nghe quản lý Lâm nói chuyện đã.

Khụ khụ!

Chương 525 - Ai dám tin chứ… (2)

Lâm Phàm đứng dậy, ho nhẹ một tiếng, nhìn đám người một chút, chậm rãi nói: “Các ngươi đều biết ta đã đến tường rào Thủ Đô một chuyến đúng không.”

Ừm ừm ừm ừm…

Đám người chăm chú nghe, đối mặt với câu nói này, chỉ điên cuồng gật đầu.

Biết, những thứ này chúng ta đều biết.

Sau đó thì sao?

“Ta vốn nghĩ đến tường rào Thủ Đô xem thực lực tổng hợp của bọn hắn như thế nào, nhưng quá trình này xảy ra chút biến hóa, về sau tường rào Thủ Đô sẽ không có cái gọi là ba đại gia tộc nữa, bọn hắn đã bị ta tiêu diệt rồi, từ nay, tường rào Thủ Đô sẽ cùng với chúng ta đối kháng dị thú.”

Lâm Phàm nói với giọng điệu vô cùng bình tĩnh.

Chỉ là hắn biết, những tin tức mà hắn nói ra này, đối với bọn hắn mà nói, đã tạo thành ảnh hưởng khó tưởng tượng được.

Lão Chu:…

Lê Bạch:…

Lục Sơn:…

Đám người há hốc mồm, trợn mắt nhìn Lâm Phàm.

Nếu như người nói lời này không phải là Lâm Phàm.

Có đánh chết bọn hắn cũng không tin.

Đây chính là ba đại gia tộc đó, sao có thể nói diệt là diệt được.

Đây là chuyện tuyệt đối không có khả năng.

Nhưng… Bây giờ người nói lời này chính là Lâm Phàm, đối với chuyện này bọn hắn khiếp sợ không nói nên lời.

Lâm Phàm lẳng lặng nhìn bọn hắn.

Cho bọn hắn thời gian tiêu hóa tin tức này.

“Không, không có nói đùa đấy chứ.” Lão Chu lên tiếng trước hỏi.

“Không có, là thật.” Ánh mắt lão Chu nhìn về phía Lâm Phàm thay đổi, tựa như đang nhìn quái vật, cái này cần phải có trình độ cường

đại đến mức này?

Ba đại gia tộc của tường rào Thủ Đô có rất nhiều cường giả.

Lâm Phàm nói, “Tuy rằng trong thời gian ngắn không thể nói rõ ràng được, nhưng mà các ngươi chỉ cần biết rằng ba đại gia tộc đã không còn nữa là được, còn bây giờ người quản lý tường rào Thủ Đô sẽ chỉnh hợp lực lượng của tất cả những người sống sót lại, cùng nhau đối kháng với tận thế, ta nghĩ tương lai một ngày nào đó, tất cả mọi người có thể tự do hít thở không khí bên ngoài.”

Sau khi hắn nói ra lời này.

Có vài người hưng phấn siết tay thành nắm đấm.

Trước đây rất lâu, bọn hắn chỉ hy vọng tường rào Thủ Đô có thể dẫn dắt người sống sót, đối kháng với dị thú, nhưng với tính tình của ba đại gia tộc, người người đều biết.

Nếu như thật sự có ý nghĩ giải quyết tận thế, cũng không thể nào kéo đến hiện tại.

Bây giờ triều đại thay đổi.

Tất cả mọi chuyện đều có khả năng.

Lúc này, bọn hắn đang khiếp sợ, nơi khác cũng đang khiếp sợ.

Tường rào Kim Lăng.

Vẻ mặt Lạc Thải Điệp vội vã đẩy cửa vào, trong phòng là một đám người đang bàn bạn kế hoạch sắp tới, sau khi một tiếng phịch vang lên, cả đám người đồng loạt nhìn về phía nàng.

Trong ấn tượng của bọn hắn, Lạc Thải Điệp chính là người rất chững chạc.

Làm sao lại lỗ mãng như vậy chứ.

“Xảy ra chuyện rồi.” Lạc Thải Điệp đối mặt với ánh mắt khó hiểu của mọi người, vẻ mặt kinh hãi nói. “Ba đại gia tộc của tường rào Thủ Đô đã bị hủy diệt.”

Chỉ sau một khoảng lặng ngắn ngủi, không gian như bị giam cầm lại.

Ngay sau đó tiếng kinh hô nhốn nháo lập tức vang lên.

“Cái gì?”

“Ba đại gia tộc không còn?”

“Cái này sao có thể? Ta không nghe nhầm chứ.”

“Lạc Thải Điệp, ngươi nghe ai nói, ngươi có biết ba đại gia tộc đại biểu cho cái gì hay không? Cường giả trong tay bọn họ nhiều như mây, ai có thể làm ra loại chuyện này, trừ khi là dị thú, khoan đã… thật sự là dị thú…”

Nếu như thật sự là dị thú làm, đối với cả nhân loại mà nói, chính là đả kích mang tính hủy diệt.

Có thể diệt ba đại gia tộc, tường rào Thủ Đô đương nhiên cũng sẽ bị hủy.

Từ đây không còn tồn tại nữa.

Nghĩ đến đây, sắc mặt mọi người đột nhiên ảm đạm đi, cho dù ba đại gia tộc của tường rào Thủ Đô làm chuyện không tốt, nhưng cuối cùng vẫn là nhân loại.

“Không phải do dị thú làm, mà là Lâm Phàm của tường rào Miếu Loan làm, hắn đến tường rào Thủ Đô giải quyết hết tất cả người của ba đại gia tộc, bây giờ người quản lý tường rào Thủ Đô là Vương Dũng và Tần Khiếu, thần viên của cơ cấu phán quyết trước kia, vừa rồi là tin tức do bọn hắn phát ra, hiệu triệu tất cả nhân loại cùng nhau đối kháng dị thú, mảnh vỡ mà nội dung trong sổ cần, bên chỗ bọn hắn có, hy vọng người sống sót trong tường rào không có mảnh vỡ, có thể đến chỗ bọn hắn.”

Lạc Thải Điệp nói một hơi.

Lâm Phàm?

Hàn thủ trưởng và Trình tướng quân trừng mắt.

Bọn hắn không ngờ lại là Lâm Phàm làm.

Nói thật, bọn hắn đúng là xem thường Lâm Phàm rồi, tuy biết rằng hắn rất mạnh, nhưng không nghĩ đến lại cường đại đến trình độ này.

Hàn thủ trưởng nói: “Các vị, đây là khởi đầu hy vọng của chúng ta, ba đại gia tộc đã bị tiêu diệt, Vương Dũng ta có biết đến, từng là thủ lĩnh của tổ Thiên Vương, vẫn luôn chống lại dị thú, chỉ là đột nhiên biến mất một khoảng thời gian, không ngờ vẫn còn sống, nếu như

bây giờ có sự dẫn dắt của hắn, ta tin rằng tương lai sẽ tốt hơn bây giờ."

Trình tướng quân nói, "Vậy bây giờ chúng ta không cần phải lén lút tăng cường nữa, cái mảnh vỡ mà quản lý Lâm đưa cho chúng ta đã đủ cho rất nhiều người tu luyện, ta đề nghị chúng ta cũng học tập tường rào Thủ Đô, thông báo với những tường rào gần đây, kêu gọi bọn hắn đến."

Hàn thủ trưởng nhìn đối phương, "Những năm gần đây, kiến nghị của ngươi càng ngày càng đáng tin cậy."

Trình tướng quân liếc mắt nhìn hắn ta một cái, không nói gì, không thèm để ý.

Lạc Thải Điệp nói, "Thủ trưởng, nếu như ngươi đến quá nhiều, vật tư của chúng ta không đủ thì sao?"

Chương 526 - Ai dám tin chứ... (3)

"Đủ, những năm qua, với kỹ thuật đông lạnh của chúng ta đã có thể đông lạnh một lượng lớn vật tư, đều được cất giữ trong hầm trú ẩn, chính là vì phòng ngừa ngày nào đó tường rào nhân loại hoàn toàn diệt vong, phải chuyển sang sinh tồn dưới mặt đất, còn về huyết tinh bây giờ cũng khá đầy đủ, sau này thì có thể vừa tăng cường vừa săn giết dị thú để lấy được, cứ gia tặng số lượng Giác Tỉnh giả lên mới là chuyện quan trọng nhất." Hàn thủ trưởng nói.

Vừa rồi nội dung bọn hắn đang họp chính là làm thế nào để tăng cường, nhưng lại không làm tường rào Thủ Đô chú ý đến.

Đừng thấy ba đại gia tộc đã biết chuyện sổ phát tán không thể nào ngăn được.

Nhưng bọn hắn biết, đó là vì chưa có mảnh vỡ, mọi chuyện chỉ là nói nhảm, nhưng nếu như có mảnh vỡ, tình hình sẽ khác, rất có thể sau đó sẽ hành độc tàn ác, không phải hủy diệt thì chính là cướp mảnh vỡ đi.

Bây giờ ba đại gia tộc không còn.

Vậy thì còn sợ gì nữa?

Bây giờ, đừng nói là tường rào Kim Lăng nhận được tin tức, cho dù là một vài tường rào cỡ lớn khác cũng biết, khi biết được tin tức này, bọn hắn đều trợn tròn mắt.

KHông còn nữa?

Ba đại gia tộc hoành hành hơn mười năm, cứ như vậy đã bị tiêu diệt hết rồi.

Nếu không phải tin tức từ tường rào Thủ Đô bên kia truyền đến, bọn hắn rất khó tin tưởng được.

Đương nhiên, cho dù là như vậy, bọn họ cũng còn đang hoài nghi..

Lúc này, không phải là ba đại gia tộc cố ý thả ra tin tức, chính là muốn thử nhìn xem có ai thật sự cho rằng bọn họ đã bị diệt, từ đó bộc lộ ra thực lực chân chính, muốn thay thế địa vị của bọn hắn. Nếu thật sự là như vậy, thế thì đã hỏng bét đến cực hạn rồi.

Bởi vậy, những tường rào cỡ lớn đều tự dùng cách của mình để xác định tính chân thật của tin tức này.

Ban đêm.

Tường rào Miếu Loan.

“Lạt Điều, đừng tiêu hóa vội, xem năng lực của ngươi như thế nào.”

Lâm Phàm vô cùng nôn nóng muốn biết tình hình của Lạt Điều.

Qua một khoảng thời gian, chiếc lá thứ sáu của Lạt Điều đã ngưng tụ thành công.

Theo hắn biết.

Lạt Điều có năng lực không gian, trị liệu, còn có năng lực cùng loại với phi hành.

Vậy ba loại năng lực kia là gì?

Lạt Điều đang tiêu hóa năng lượng trong cơ thể, bị người chăn nuôi đánh thức, lúc này tỏ vẻ vô cùng bất mãn, nhưng không còn cách nào khác, ai bảo đây là người chăn nuôi của mình, đã quen rồi.

Nếu muốn xem, vậy để ngươi xem một chút là được.

Lạt Điều nằm lý trên giường, chậm rãi bay lên.

“Đây là năng lực phi hành?” Lâm Phàm hỏi.

Lạt Điều gật gật đầu.

Hắn còn tưởng rằng đó là niệm lực chứ, dù sao thì niệm lực cũng có thể điều khiển cơ thể phi hành.

“Còn hai loại kia đâu?”

Xoát!

Vừa dứt lời.

Lạt Điều đã biến mất khỏi giường, khi xuất hiện một lần nữa, đã xuất hiện ngay ở cửa ra vào.

“Đây là dịch chuyển không gian?”

Lạt Điều gật gật đầu.

Bây giờ chỉ còn lại một loại năng lực cuối cùng.

Cho đến bây giờ hắn vẫn không biết chủng loại của Lạt Điều là gì, vì sao lại thức tỉnh nhiều năng lực như vậy, dù sao thì hắn chưa bao giờ nhìn thấy ở trên người dị thú khác.

“Năng lực cuối cùng rốt cuộc là gì?”

Lâm Phàm thấy Lạt Điều ngây người tại chỗ.

Chỉ là không chờ hỏi đến.

Lạt Điều đã trừng lớn hai mắt đậu xanh, nhìn chằm chằm vào người chăn nuôi, đối với loại yên cầu này, Lạt Điều không thể nào từ chối được, nhìn bộ dáng gấp gáp tò mò của người chăn nuôi, nó hiểu, nếu như không cho hắn biết thì tuyệt đối sẽ không thể nào ngủ được.

Chỉ là loại năng lực này mà không có thứ gì phối hợp thì rất khó thể hiện được.

Giống như nghĩ ra được thứ gì đó.

Lạt Điều nhảy lên bệ cửa sổ, đầu đụng đụng vào cửa sổ, sau đó quay đầu nhìn về phía Lâm Phàm, lại quay đầu đụng đụng vào cửa sổ, lại nhìn về phía Lâm Phàm… Lặp đi lặp lại mấy lần như thế, ý rất rõ ràng, người chăn nuôi, ngươi có hiểu ý của ta không.

“Mở cửa sổ ra đúng không.” Lâm Phàm nói.

Lạt Điều gật đầu, đúng, đúng, đúng.

Lâm Phàm mở cửa sổ ra.

Lạt Điều thò đầu ra, nhìn bốn phía, giống như đang cảm ứng cái gì đó, rất nhanh, trong đêm tối, nó đã tìm được tinh tinh đang ngủ say.

Lúc này, hai chân trước tinh tinh bắt chéo đặt trên mặt đất, đầu gối lên trên, hít thở có tiết tấu, trong lỗ mũi có bong bóng xuất hiện, bóc một tiếng, nổ.

Đột nhiên.

Tinh tinh mở to mắt, tròng mắt tròn xoe, trong ánh mắt lộ ra sự mê mang và kinh hãi.

Không thể khống chế được thân thể.

Cái này khiến tinh tinh cảm thấy sợ hãi, thế nhưng từ sâu trong lòng, có một luồng lực lượng khống chế thân thể của nó, khiến nó không thể nào tự khống chế được thân thể của mình.

LÚc này.

Lâm Phàm nhìn thấy tinh tinh xuất hiện, còn rất kinh ngạc, hơn nửa đêm không ngủ được, đột nhiên xuất hiện ở đây làm gì, nhưng rất nhanh, hắn phát hiện động tác của tinh tinh hình như không đúng, có vẻ rất cứng ngắc.

Đột nhiên, hắn nghĩ đến một loại khả năng, nhìn về phía Lạt Điều.

“Lạt Điều, ngươi điều khiển thân thể của tinh tinh?” Lâm Phàm hỏi.

Lạt Điều ngẩng đầu lên, kiêu ngạo gật gật đầu.

Không sai.

Chính là ta đang điều khiển thân thể của nó.

Hắn biết tình hình của tinh tinh, không phải dị thú bình thường, lúc trước tinh tinh đã gây ra cho hắn không ít phiền phức, bây giờ Lạt Điều vừa thức tỉnh năng lực điều khiển, đã có thể khống chế được tinh tinh.

Cái này không thể không nói là cường độ năng lực của Lạt Điều hơi không phù hợp, đương nhiên, tinh tinh vốn dĩ đã bị uy thế của Lạt Điều chấn nhiếp, cho nên phối hợp với cái uy thế này, điều khiển tinh tinh cũng là chuyện hợp tình hợp lý, không có bất cứ vấn đề gì.

Chương 527 - Tinh tinh: ai đang điều khiển ta.

Lạt Điều chơi đến quên trời quên đất, có sự khống chế của nó, tinh tinh thế mà bắt đầu khiêu vũ, khoa tay múa chân, đấm ngực.

Lâm Phàm biết Lạt Điều biết được rất nhiều, bởi vì khi ở cùng với Tiểu Hi Vọng, Tiểu Hi Vọng thích xem tivi, tuy rằng bây giờ không có tiết mục gì, nhưng phim nhựa thì vẫn có.

Mà Lạt Điều chính là xem từ trong đó mà học được.

Chỉ là đối với tinh tinh mà nói, nó thật sự không thể chịu nổi, ánh mắt lạnh lùng hung ác của dị thú đã sớm biến mất, thay vào đó là khủng hoảng và xấu hổ.

Tại sao có thể như vậy?

Tinh tinh ta tuyệt đối không thể làm ra những chuyện này.

Dừng tay, nhanh dừng tay cho ta.

Bất kể là ai, xin hãy dừng tay đi.

TRong nội tâm tinh tinh điên cuồng gào thét, đột nhiên, nó phát hiện bản thân có thể điều khiển thân thể, loại đột nhiên khống chế được thân thể này khiến tinh tinh nhất thời không phản ứng kịp, trực tiếp đặt mông ngồi trên mặt đất, mê mang nhìn xung quanh.

Gãi gãi ót.

Nhìn bốn phía.

Nó không biết đã xảy ra chuyện gì, thấy bốn bề vắng lặng, tinh tinh đứng dậy, phủi phủi mông, quay lạic ái ổ của mình, tiếp tục vùi đầu ngủ.

Trong khoảng thời gian ở tường rào nhân loại này, nó rất thoải mái.

Có đồ ăn, có huyết tinh gặm.

Thời gian chính là như vậy từ từ trôi qua.

Nhìn tinh tinh rời đi, Lâm Phàm nhìn về phía Lạt Điều, giơ tay sờ đầu của nó, “Lạt Điều, tốt, ngươi tiếp tục tiêu hóa đi, để ta xem cực hạn trong tương lai của ngươi rốt cuộc ở đâu.”

Lạt Điều quay lại giường, tiếp tục nằm sấp, từ từ tiêu hóa năng

lượng mảnh vỡ đã hấp thu trong cơ thể.

Đêm đã khuya.

Lâm Phàm thật lâu vẫn chưa thể chìm vào giấc ngủ, giở ra một lượng lớn sách, muốn mở ra cảnh giới mới trên con đường Võ Đạo.

Mắt nhìn bảng số liệu.

- Đẳng cấp: Cấp 7 (53/80).

- Cảnh giới: Luyện Thần (100%)

- Thể chất: 353.79

- Nhanh nhẹn: 338.31

- Tinh thần: 335.3

Số liệu rất hoa lệ.

Thực lực bây giờ của hắn đã không còn biểu thị bằng ba hàng số liệu nữa.

“Đau đầu thật.”

Ném từng quyển sách qua một bên, trong đầu có chút ý nghĩ, nhưng ý nghĩ cũng không nhiều, khí huyết, xá lợi, luyện thần, ba đại cảnh giới hoàn mỹ, đôn đốc hắn tiến đến bước thứ tư phía trước.

LUyện Thần vốn là một bước huyền diệu, khống chế tinh thần, chuyển hóa thành thần ý, cho dù chỉ vung ra một quyền bình thường, khi ẩn chứa thần ý, cũng có thể tạo ra áp bách cực mạnh.

Lâm Phàm đi đến ban công, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đêm đen như mực, thật lâu cũng không thể hoàn hồn.

Đẳng cấp cũng cần phải nhanh chóng tăng lên, nhưng không quá sốt ruột, dị thú ở đó, mãi mãi cũng ở đó, bọn chúng chạy không thoát.

Bây giờ thứ đáng coi trọng, chính là vị nam tử kia, còn có tổ chức Trùng Sinh và những con dị thú ở xa xa kia.

Những tổ chức có liên quan đến ba đại gia tộc, ví dụ như ẩn ở trong thành thị, sau khi ba đại gia tộc bị diệt, bọn hắn sẽ không còn người chủ chốt, từ đó không có thành tựu, tạm thời không cần để trong lòng.

“Ai, cho chút phương pháp đi, rốt cuộc nên phát triển theo phương hướng nào?”

Lâm Phàm khẽ than.

Mấy ngày sau, tin tức ba đại gia tộc bị hủy diệt tựa như vòi rồng truyền ra ngoài, gây ra đả kích hủy thiên diệt địa.

Tất cả mọi người vô cùng hoang mang.

Thật giống như sự hiểu biết đã ăn sâu vào trong xương cốt mọi người, trong vòng một đêm đã bị lật đổ.

Người quản lý Lâm Phàm của tường rào Miếu Loan cũng hoàn toàn được lan tuyền khắp nơi.

Có người biết tường rào Miếu Loan ở đâu.

Có người thì còn chưa từng nghe đến cái thành thị Miếu Loan này.

Dù sao thì chỉ là thành thị cấp huyện mà thôi.

Cho dù là khi ở thời đại hòa bình, có người hỏi ngươi tên của một huyện ở tình ngoài, nếu như không lên mạng tìm, sợ rằng sẽ không biết.

Lúc này.

Bên ngoài tường rào Miếu Loan đang nghênh đón một đám người sống sót đến đây gia nhập.

Lâm Phàm nhận được tin tức, sớm đã đến, đứng trên tường thành nhìn người sống sót kéo đến bên dưới, số lượng không tính là nhiều, nhưng cũng có khoảng trăm người, đều dẫn theo người nhà, mang theo bao lớn bao nhỏ, đi qua quảng đường vô cùng nguy hiểm đến đây.

Trong ánh mắt bọn hắn nhìn về phía tường rào Miếu Loan, toát ra sự trông mong và kỳ vọng.

“Không ngờ lại tới nhanh như vậy.” Lão Chu cảm thán.

Hắn ta biết chắc chắn sẽ có người đến gia nhập, nhưng không ngờ, chỉ mới qua mấy ngày, đã có người đến.

“Bình thường, bọn hắn chắc hẳn ở gần tường rào chúng ta.” Lâm Phàm nói.

Lê Bạch nhìn tình hình bên dưới, khi nhìn thấy một vài người, ánh mắt có chút thay đổi, bởi vì hắn ta nhìn thấy có người quen.

“Từ tường rào Diêm Hải đến.” Lê Bạch nói.

“Làm sao ngươi biết.” Lão Chu hỏi.

Lê Bạch nói, “Bởi vì ta nhớ kỹ một vài người trong số họ.”

Khi Lê Bạch nhìn thấy bọn họ, một vài người trong đám người đương nhiên cũng nhìn thấy Lê Bạch, lần đầu tiên nhìn thấy chính là giật mình, không ngờ lúc trước Lê Bạch bị bọn hắn nhằm vào, sau khi rời đi có vẻ lăn lộn rất tốt.

Lương Hồng nói, “Ngươi thấy Triệu Hải đúng không.”

Lê Bạch gật đầu.

Bọn người Ngô Đình đương nhiên cũng nhìn thấy TRiệu Hải.

“Triệu Hải là ai?” Lâm Phàm tò mò hỏi.

Lương Hồng nói, “Triệu Hải là một đội trưởng tiểu đội của tường rào Diêm Hải, trước kia từng đối nghịch với chúng ta không ít, con người tương đối âm hiểm, hèn hạ, chỉ là vì sao hắn lại đến đây, nhìn tình hình này, những thủ hạ kia của hắn cũng không có ở đây.”

Ngô Đình nói, “Lâm ca, tình huống bây giờ giải quyết như thế nào?”

Lâm Phàm nghĩ nghĩ, sau đó bảo lão Chu gọi Tiểu Ái đến.

Chương 528 - Tinh tinh: ai đang điều khiển ta. (2)

“Bọn hắn giao cho các ngươi xử lý, đợi lát nữa Tiểu Ái sẽ đến, đại khái là thả lỏng một chút, đã tới rồi thì không có lý nào lại không thu nhận, nhưng mà nếu con người Triệu Hải kia không ổn, thật sự giữ hắn lại, mỗi ngày các ngươi phải nhìn chằm chằm cũng phiền, đuổi đi là được.” Lâm Phàm nói.

Khi bọn hắn nói chuyện với nhau.

Triệu Hải bên dưới có chút căng thẳng, Lê Bạch, Lương Hồng, Ngô Đình, những người kia hắn ta đều quen cả, bây giờ thấy bọn họ vừa nói chuyện vừa nhìn về phía mình, khiến hắn ta cảm thấy căng thẳng, luôn cảm thấy không ổn.

Giống như đang lặng lẽ nói xấu hắn ta vậy.

Ngay khi hắn ta đang nghĩ đến chuyện này.

Lương Hồng nói, "Triệu Hải, ngươi đi đi, tường rào Miếu Loan sẽ không thu nhận ngươi." Nghe thấy lời này, Triệu Hải suýt chút nữa nổ tung, vừa định nổi giận quát lớn, thế nhưng nghĩ đến xưa đâu bằng bay, chỉ có thể chôn giấu mọi tức giận trong lòng, quay người muốn đi.

"Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, đi đi."

Hắn ta khiển trách tiểu đệ vừa mới thu được.

Trong tận thế rất dễ thu tiểu đệ, chỉ cần thể hiện đủ thực lực, vẫn còn nhiều người muốn làm tiểu đệ của hắn ta.

"A? Đi cái gì? Người ta chỉ đuổi ngươi, cũng không phải là ta, ta đã đến đây rồi, đương nhiên sẽ không đi." Một vị tiểu đệ nói.

"Đúng vậy."

"Người ta không thu nhận ngươi, chắc hẳn là vì ngươi đã làm nhiều chuyện xấu, tay ta trói gà không chặt, lại chưa từng làm chuyện gì xấu, nhất định sẽ nhận ta."

Lại một vị tiểu đệ khác nói.

Triệu Hải muốn vung tay lên đập chết mấy tên tiểu đệ vừa thu được này, nhưng đột nhiên cảm nhận được một ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm vào sau lưng hắn ta, hắn ta kinh hãi không dám ra tay, chỉ có thể hung tợn nhìn bọn hắn.

Ý rất rõ ràng.

Được, được, được lắm, các ngươi đều nghĩ sẽ được nhận đúng không, đợi lát nữa khi các ngươi bị đuổi ra ngoài, ta nhìn xem các ngươi sẽ làm gì.

Lúc này, Lê Bạch dẫn theo Tiểu Ái từ trên tường thành xuống.

Tiểu Ái biết sau đó cần phải làm gì.

Lê Bạch thúc thúc đã nói với nàng, cứ làm theo là được, chỉ cần không phải người có tội ác tày trời thì có thể ở lại, đối với chuyện này, Tiểu Ái tỏ vẻ đã hiểu rõ.

Một vị tiểu đệ của Triệu Hải vội vàng chạy đến trước mặt Tiểu Ái.

Lê Bạch nhìn về phía Tiểu Ái, chỉ thấy Tiểu Ái gật gật đầu.

“Ngươi có thể ở lại.” Lê Bạch nói.

“A…”

Vị tiểu đệ này vui vẻ suýt nhảy cẫng lên, nhìn về phía Triệu Hải, vẻ mặt dương dương đắc ý như đang nói, thấy chưa, ta được ở lại.

Triệu Hải tức giận thở hổn hển, siết chặt nắm đấm, đồ chó hoang.

Rất nhanh, lại từng người được thông qua.

Cuối cùng, chỉ còn lại một mình Triệu Hải, đứng trừng to mắt.

Mà đám người có thể đi vào tường rào Miếu Loan, mặt mũi đều tràn đầy vui sướng, nhìn về phía Triệu Hải, nghĩ đến trên đường tới đây, thái độ Triệu Hải vô cùng phách lối, có người không nhịn được cười ra tiếng.

Những tiếng cười này, Triệu Hải đều nhìn thấy rõ, đều là những lời đùa cợt vô tình.

Đáng chết.

Triệu Hải xám xịt rời đi, trong lòng tự nhủ, nơi này không giữ ta, tự có nơi cho ta ở.

Đằng xa.

Triệu Hải tức giận mắng, dưới tường thành của tường rào Miếu Loan thì không dám lớn tiếng làm loạn, sau khi rời xa rồi, không sợ chút nào, mắng còn hung hăng hơn bất cứ ai.

“Mẹ nó, tên đáng chết, thế mà lại nhằm vào ông đây.”

“Móa.”

Mắng rất sảng khoái, tâm tình rất tốt.

Mặt đất đột nhiên chấn động, cảm giác giống như xảy ra động đất.

“Cái quỷ gì thế?”

Triệu Hải nhìn về nơi phát ra tiếng động, chỉ nhìn một chút, đã khiến tâm thần hắn ta chấn động, sắc mặt đại biến, giống như gặp quỷ, dị thú triểu, lại là dị thú triểu.

Chỉ thấy dị thú trùng trùng điệp điệp chạy như bay đến.

“Mẹ nó.”

Triệu Hải đạp mạnh chân ga, trực tiếp dạp đến tận cùng, chân ga bốc khói, tăng tốc độ lên tới tối đa, chỉ là trên đường gặp quá nhiều trở ngại, đụng chỗ này đụng chỗ kia, khó mà tiến lên, phịch một tiếng, trực tiếp bị lật nghiêng.

Dị thú triều đến vội mà đi cũng vội.

Nếu như cẩn thận quan sát thì sẽ phát hiện trong ánh mắt của những dị thú này vô cùng sợ hãi, dường như đang sợ hãi cái gì đó.

“Ngao…”

Một tiếng gào thét điên cuồng vang lên, một con Độc Giác Lang Cẩu đang đuổi theo ở phía sau, dị thú chạy chậm ngã nhào xuống đất, một dòng điện mạnh mẽ từ chiếc sừng trên đầu Độc Giác Lang Cẩu phóng ra.

Trong nháy mắt đã đốt dị thú dưới chân ngoài cháy trong mềm

Độc Giác Lang Cẩu thuần thục móc huyết tinh của đối phương ra. Một ngụm nuốt xuống, co cẳng tiếp tục đuổi theo dị thú triều trùng điệp trước mặt.

Nếu như Lâm Phàm nhìn thấy tình huống này, tuyệt đối sẽ không nhịn được mà kinh hô.

Ông trời ơi.

Độc Giác Lang Cẩu vậy mà vùng lên.

Ngẫm lại trước kia Độc Giác Lang Cẩu vì huyết tinh của người ta, cam tâm tình nguyện trở thành liếm cẩu, nhưng ai có thể ngờ được, bây giờ lại ngao ngao vùng lên, đã không còn làm liếm cẩu nữa, mà chủ động xuất kích, lấy thủ đoạn lôi đình đuổi theo dị thú triều.

Có lẽ các dị thú trước kia từng xem Độc Giác Lang Cẩu là trò cười, bây giờ không thể nào cười nổi nữa

Nó đã từng là liếm cẩu.

Bây giờ hãy gọi nó là đại lão Độc Giác Lang Cẩu.

Hành động trước kia Độc Giác Lang Cẩu, chỉ là đang gom góp mảnh

vỡ mà thôi, bây giờ mảnh vỡ đã gom góp xong, nó bắt đầu chính danh vì bản thân mình.

Vạn quân lôi đình.

Một lượng lớn sấm sét uốn lượn trên người Độc Giác Lang Cẩu, hóa thành từng con mãng xà bao trùm lên thân dị thú chạy chậm.

Độc Giác Lang Cẩu chướng mắt dị thú hồng huyết bình thường, chỉ nhắm vào dị thú từ cấp một, cấp hai trở lên.

Chương 529 - Độc Giác Lang Cẩu hoảng sợ.

Độc Giác Lang Cẩu đã sớm lăn lộn thỏa thích ở tỉnh ngoài, còn về chuyện vì sao trở về, mục đích rất đơn giản, nó muốn áo gầm về làng, rạng rỡ trở về, dạy dỗ bọn dị thú đã từng chế giễu nó một trận đau đớn.

Còn nữa, nó muốn đến tường rào Miếu Loan một chuyến.

Nói cho vị kia.

Cho dù Độc Giác Lang Cẩu ta không thần phục ngươi, nhưng ta ở bên ngoài vẫn lăn lộn rất tốt.

Giàu mà không về quê, như cẩm y dạ hành.

Đây chính là ý nghĩ thật sự của Độc Giác Lang Cẩu.

Mấy ngày sau.

Tường rào Miếu Loan xảy ra biến hóa cực lớn.

Những người sống sót lác đác gia nhập do bọn người lão Chu phụ trách, Lâm Phàm cũng không để chuyện này trong lòng, ngược lại là Liệp Sát giả trong tường rào, liên tục có người trở thành Giác Tỉnh giả.

Thực lực xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Chỉ là tinh thần bọn hắn mới tăng lên, năng lực còn rất yếu, nhưng do dù như vậy, so với trước kia cũng không biết đã mạnh lên bao nhiêu.

Lâm Phàm nhìn thấy rõ những biến hóa này, tâm tình vô cùng vui vẻ.

Trong nhà.

Lão Vương, Tiểu Hi Vọng, Lâm Phàm, Lạt Điều.

Ba người một thú đang dùng bữa sáng.

Nhìn niệm lực của Tiểu Hi Vọng đang dần dần tăng cường, hắn rất hài lòng, tuy rằng không cần đến Tiểu Hi Vọng, nhưng tương lai mười năm sau, chính là thiên hạ của đám trẻ này.

“Lãi Vương, gần đây ngươi cũng bớt chút thời gian hấp thu năng

lượng trong huyết tinh, tăng tinh thần lên, trở thành Giác Tỉnh giả." Lâm Phàm nói.

"Ừm, ta biết." Lão Vương gật đầu, mặc dù hắn ta đã là Liệp Sát giả, nhưng luôn cảm thấy bản thân mình dường như chẳng có tác dụng gì, ở trong tường rào chỉ làm một vài chuyện đơn giản, khi nhân số trong tường rào không ngừng tăng lên, cũng biết rõ Lâm Phàm sẽ càng bận rộn hơn trước, cho nên không cần quấy rầy thì hắn ta sẽ không quấy rầy, chính là vì không muốn Lâm Phàm bận rộn vì những chuyện nhỏ."

"Thúc thúc, ta vẫn luôn cố gắng đó." Tiểu Hi Vọng ngẩng đầu nói.

"Thật tuyệt, cố lên." Lâm Phàm xoa đầu Tiểu Hi Vọng, mặt mũi tràn đầy yêu chiều.

Lão Vương uống cháo, "Ta nghe bọn hắn nói, ngươi đã tiêu diệt hết ba đại gia tộc của tường rào Thủ Đô, người sống sót sẽ tăng cường thực lực trong thời gian cực ngắn, từ đó cống hiến trọng đại cho việc kết thúc tận thế."

Lão Vương cảm thán nói, "Thật hy vọng có thể sớm kết thúc."

"Sẽ có một ngày như vậy." Lâm Phàm nói.

Lúc này.

Lạt Điều cũng đang ăn thịt dị thú, ngẩng đầu lên, nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

"Sao vậy?" Lâm Phàm hỏi, hắn biết khi Lạt Điều ăn rất nghiêm túc, không ăn xong thịt trước mắt, tuyệt đối sẽ không có bất cứ suy nghĩ gì khác, bây giờ đột nhiên ngẩng đầu lên, nhất định là có chuyện.

Lạt Điều phun lưỡi, nhìn chằm chằm vào cửa sổ, sau đó vút một tiếng, dịch chuyển không gian, xuất hiện trước cửa sổ.

"Các ngươi ăn đi, ta và Lạt Điều ra ngoài một chút." Lâm Phàm nói sau đó đi đến bên cửa sổ, mở cửa sổ ra, nâng Lạt Điều trực tiếp nhảy xuống.

Lão Vương và Tiểu Hi Vọng nhìn qua cửa sổ, nhìn về phía cửa chính đang đóng chặt.

"Ba ba, vì sao có cửa thúc thúc không đi mà nhảy cửa sổ vậy?" Tiểu Hi Vọng hỏi.

Lão Vương sờ đầu con gái, “Con gái, chúng ta học giỏi, không học cái xấu, nhảy cửa sổ rất nguy hiểm.”

“Ừm ừm, ta biết.”

“Thật ngoan.”

Bên ngoài tường thành.

Tứ chi Độc Giác Lang Cẩu chạm đất, ngẩng đầu lên, chiếc sừng trên đỉnh đầu, uy phong lẫm liệt nhìn nhân loại trên tuwòng thành.

Nó không có hứng thú với nhân loại.

Thịt ít, mẹ nó còn chẳng có năng lượng gì.

Ngược lại là thịt đồng loại, thơm ngào ngạt, ngửi mùi thôi đã biết rất ngon.

Lúc này.

Một đám người sống sót trên tường thành nhìn chằm chằm Độc Giác Lang Cẩu, mà uy phong của Độc Giác Lang Cẩu vẫn không giảm, chính là kiêu ngạo nhìn chằm chằm như vậy.

“Ta biết nó, trước kia nó từng đến chỗ chúng ta, là bạn của quản lý Lâm chúng ta.”

“Rất quen, thế vì sao không có ai tiếp đãi nó.”

“Ngươi thần kinh à, người ta quen với quản lý Lâm, không quen với chúng ta, biết chưa.”

“Nói thì nói thôi, cứ nói ta thần kinh làm gì chứ.”

Bọn hắn trao đổi, thảo luận.

Chỉ một chút, là có thể nhìn ra Độc Giác Lang Cẩu là dị thú rất đáng sợ, hình thể không lớn, nhưng cái sừng có sấm sét quấn quanh kia, đã nói con dị thú này tuyệt đối không phải là dị thú đơn giản, mà là dị thú thức tỉnh.

“Quản lý Lâm đến.”

Không biết là ai la lên, đám người lập tức tránh ra một con đường.

Lâm Phàm đi đến tường thành, nhìn thấy tình hình bên dưới, lập tức

vui cười, không nghĩ lại là gia hỏa này tới, khá lắm, hình thể khỏe mạnh không ít, năng lực mạnh hơn, nhìn đường vân ở ngực nó, đã đạt đến dị thú cấp bảy rồi.

Tiến hóa rất nhanh.

Xem ra ở bên ngoài nó đã liếm chếtskhông ít dị thú.

Quả thật là nhất tướng công thành vạn cốt khô, Độc Giác Lang Cẩu cũng là từ trong biển máu mà bước ra.

Chỉ là vì sao nó xuất hiện ở đây.

Ừm, nghĩ nghĩ.

Nhìn Độc Giác Lang Cẩu đang cao ngạo ngẩng cao đầu, hắn cảm thấy đối phương cố ý đến đây khoe khoang.

“Lạt Điều, chúng ta xuống dưới nói chuyện với nó.” Lâm Phàm nói.

Hai mắt Lạt Điều tỏa sáng, đã rất lâu rồi không gặp Độc Giác Lang Cẩu, dị thú mà Lạt Điều có thể nhớ rõ rất ít, dù sao cũng quá bình thường, chỉ có thể nhớ được hai con là tinh tinh và Độc Giác Lang Cẩu trước mắt này.

Lúc này Độc Giác Lang Cẩu nhìn thấy Lâm Phàm và Lạt Điều xuất hiện.

Hai mắt lập tức tỏa sáng.

Nó biết thời khắc làm màu của mình đã tới.

“Đã lâu không gặp, nhìn tình hình của ngươi bây giờ có vẻ lăn lộn không tệ.” Lâm Phàm cười chào hỏi với Độc Giác Lang Cẩu, tán dương nó một đợt.

Chương 530 - Độc Giác Lang Cẩu hoảng sợ. (2)

Độc Giác Lang Cẩu ngẩng đầu cao hơn, giống như đang nói, nói nhảm, đương nhiên là lăn lộn rất tốt rồi, sau đó nhìn về phía Lạt Điều đang nằm cuộn mình trên vai Lâm Phàm, trong ánh mắt lộ ra sự khinh thường.

Thấy chưa, cả đời Độc Giác Lang Cẩu ta không kém gì cả, một mình ta xông phá cũng có thể vùng lên.

Ngược lại là con rắn nhỏ ngươi nuôi chẳng ra làm sao cả.

Xì xì xì…

Toàn thân Độc Giác Lang Cẩu xuất hiện tia sét, từng tia sét giống như rắn, quấn quanh trên thân thể nó, không ngừng uốn lượn, sau đó, có sự điều khiển của nó, một tia sét thô kệch vút một tiếng, hóa thành tia sáng phóng về phía xa.

Một tiếng ầm vang. mặt đất bị nứt ra, hiện ra hố sâu, vô cùng hung mãnh.

Làm xong hết mọi thứ, khóe miệng Độc Giác Lang Cẩu giương lên, chính là loại có đè xuống cũng không thể đè xuống được, trong ánh mắt có cảm giác khiêu khích, thấy chưa, đây chính là thực lực ta cực cực khổ khổ lăn lộn ở bên ngoài có được.

Ngẫm lại lúc trước Độc Giác Lang Cẩu nó như bèo trôi, không đáng nhắc đến, cho đến bây giờ đã là dị thú có thực lực mạnh mẽ.

Kinh ngạc đi, sợ hãi đi.

“Lạt Điều, nó đang xem thường ngươi đó.” Lâm Phàm nói.

Lạt Điều chậm rãi bay lên, bay về phía Độc Giác Lang Cẩu, nhìn thấy tình huống này, Độc Giác Lang Cẩu khẽ nhíu mày, có chút kinh ngạc, từ lúc nào mà gia hỏa này thức tỉnh năng lực phi hành vậy?

“Tê tê…” Lạt Điều phun lưỡi, biểu thị vô cùng bất mãn.

Độc Giác Lang Cẩu ngoa ngao gào thét, đáp lại Lạt Điều.

Lúc dị thú có năng lực giao lưu sinh ra va chạm, đương nhiên sẽ vô cùng kịch liệt, mà Lạt Điều rõ ràng không muốn nói nhảm nhiều lời với Độc Giác Lang Cẩu, trực tiếp thi triển năng lực hóa lớn.

TRong chốc lát, hình thể Lạt Điều phóng to ra, chỉ trong nháy mắt, đã cao lớn đến mấy chục trượng, vô cùng dữ tợn đáng sợ, tựa như Mãng Xà Trần Gian, hai mắt hạt đậu đã to như hai cái đèn lồng, tràn ngập hung ác nhìn chằm chằm Độc Giác Lang Cẩu.

Độc Giác Lang Cẩu há hốc miệng, khi bóng đen khổng lồ bao phủ nó, đầu của nó ngẩng cao hơn, thậm chí trong ánh mắt còn lộ ra sự sợ hãi.

Đây chính là chân thân to lớn của Lạt Điều sao?

Lâm Phàm biết Lạt Điều có thể biến lớn, nhưng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Lạt Điều trở nên khổng lồ như vậy.

Đừng nói là hắn kinh ngạc đến ngây người.

Ngay cả những người khác trong tường rào cũng vô cùng kinh hãi.

Lê Bạch nói, “Khó mà ngẫm được Lạt Điều bình thường không có gì lạ lại có dáng vẻ này.”

Lão Chu nói, “Đúng vậy, cái này cũng quá đáng sợ rồi, Lạt Điều là dị thú cấp mấy, sao không có đường vân?”

Lê Bạch lắc đầu nói, “Lạt Điều quá đặc biệt, ta nghĩ trừ Lâm Phàm ra, sợ rằng không ai biết rốt cuộc Lạt Điều mạnh đến mức nào.”

Khi bọn hắn đang thảo luận.

Lạt Điều từ từ cúi cái đầu to lớn xuống, nhìn chằm chằm vào Độc Giác Lang Cẩu, dù không nói chuyện nhưng ý tứ lộ ra rất rõ ràng.

Ngươi muốn làm gì?

Lúc này, bốn chân Độc Giác Lang Cẩu có chút run rẩy, đứng không vững, đối mặt với uy thế của Lạt Điều, cho dù cả đời Độc Giác Lang Cẩu có mạnh lên, cũng phải cúi đầu, không dám đối mặt.

Đã hoàn toàn bị Lạt Điều chấn nhiếp.

Độc Giác Lang Cẩu nằm xuống, lật người, lộ ra cái bụng trắng trắng, vẻ mặt cao ngạo đã hoàn toàn biến mất không còn gì, thay vào đó là nịnh nọt, vừa lè lưỡi, vừa thở phì phò.

Lạt Điều há miệng, hà hơi, nhìn một hơi này có vẻ bình thường, nhưng lại giống như cuồng phong, bộ mặt đang biểu diễn của Độc Giác Lang Cẩu bắt đầu vặn vẹo, suýt chút nữa bị hù mà tè ra ngay tại chỗ.

Nó cho rằng Lạt Điều sẽ ăn thịt nó.

Lạt Điều liếc nhìn Độc Giác Lang Cẩu, sau đó không tiếp tục chú ý, mà thu nhỏ hình thể, lại thuấn di về bờ vai Lâm Phàm, đối với Độc Giác Lang Cẩu đến gây chuyện, không thèm để ý một chút nào.

Giống như một đứa trẻ đến đánh người lớn một quyền, người lớn cũng chỉ đe dọa một chút mà thôi, ai lại để ý chứ.

Lâm Phàm sờ đầu Lạt Điều, “Nhìn ngươi dọa nó kìa, sắp tè ra ngoài rồi.”

Lạt Điều lùi vào trong ngực Lâm Phàm, không thèm để ý đến Độc Giác Lang Cẩu.

Lâm Phàm cười lắc đầu, "Này, đây là lần thứ mấy ta nói chuyện với ngươi, muốn lăn lộn với ta hay không, rất thoải mái, ngươi ở bên ngoài cực cực khổ khổ lâu như thế, mới mạnh được đến trình độ này, nói thật, tốc độ của ngươi hơi chậm rồi."

Đây là lần thứ mấy hắn ném cành ô liu cho Độc Giác Lang Cẩu rồi?

Lần thứ ba?

Hay là thứ tư?

Được rồi, không đếm được.

Độc Giác Lang Cẩu kinh hoảng vô cùng chậm rãi đứng dậy, đến bây giờ vẫn chưa lấy lại tinh thần, nghe thấy lời Lâm Phàm nói, mắt Độc Giác Lang Cẩu nhìn phần ngực phình lên của Lâm Phàm, đó là nơi Lạt Điều đang ở, rồi nhìn thiên địa rộng lớn không thấy bờ phía sau.

Cúi đầu, thậm chí không gào một tiếng nào, xám xịt cụp đuôi rời đi.

Tốc độ càng lúc càng nhanh, loáng thoáng có thể nhìn thấy trong không trung có nước mắt lấp lánh.

"Nó rốt cuộc kiên trì vì cái gì chứ?" Lâm Phàm không hiểu.

Theo hắn quả thật rất tốt.

Cấp bảy tuyệt đối không phải cực hạn của hắn, cho dù cáp tám, cấp chín cũng có thể.

Dù sao thì nó cũng không thể sánh bằng Lạt Điều, năng lực mà Lạt Điều thức tỉnh quá nhiều, chủng loại kỳ lạ, mà Độc Giác Lang Cẩu chỉ là hiểu nhân tính, có đầu óc, trừ thức tỉnh năng lực sấm sét ra, không còn năng lực nào khác.

Nuôi dưỡng cũng sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Hơn nữa bây giờ trong tường rào có năng lượng của mảnh vỡ bao trùm, ở trong phạm vi của mảnh vỡ, tuyệt đối sẽ có thay đổi nghiêng trời lệch đất, từ đó tăng cường càng nhanh.

"Ai…"

Chương 531 - Độc Giác Lang Cẩu hoảng sợ. (3)

Lâm Phàm lắc đầu, có lẽ đối với Độc Giác Lang Cẩu mà nói, thật sự không đụng phải tường thì không quay đầu.

“KHông sao, thú quen.”

Lâm Phàm nói với đám người vây xem trên tường thành.

Dù sao thì còn có người sống sót mới gia nhập trên tường thành.

Nói lên là chuyện tốt, đề phòng họ lo lắng sợ hãi. Hắn chuẩn bị rời tường rào một khoảng thời gian, phải đến tổ chức Trùng Sinh bên kia một lần, xem tình hình tổ chức như thế nào, nếu thật sự tìm được, nói diệt thì diệt, không giữ lại cho bọn họ có cơ hội ăn tết.

Sa mạc Tengri khá xa.

Xe không đi được.

Máy bay trực thăng cũng không đáp được.

Tốc độ đều quá chậm.

Hắn trực tiếp sử dụng hai chân mà đi, nửa đường cũng có thể giết dị thú.

Dã ngoại hoang vu.

Một bóng người nhanh chóng tiến lên, hai chân giống như mô tơ tự động, nhanh chóng chạy, hiện ra từng tàn ảnh, vút một chút, đã biến mất khỏi nguyên địa, khi xuất hiện một lần nữa, đã sớm xuất hiện ở đằng xa.

“Dựa vào hai chân của mình chính là nhanh.”

“Quả nhiên, người vẫn phải dựa vào chính mình.”

Lâm Phàm hưởng thụ tốc độ này, không nhịn được cảm thán.

Lúc này hắn đã ra khỏi tỉnh Dưỡng Lão, tiến vào địa giới tỉnh Hà, dị thú cản đường dần dần tăng nhiều, chỉ là cấp bậc của những con dị thú này khó mà lọt vào mắt, bây giờ hắn ta cần chính là dị thú cấp bảy.

Dị thú thấp hơn cấp bậc này, hắn nhìn cũng chẳng thèm nhìn một cái.

Đột nhiên.

Phía trước xuất hiện động tĩnh.

Một đám người sống sót bị dị thú bao vây, nhìn tình hình có vẻ hỏng bét rồi, tuy rằng trong đám người sống sót này có cao thủ, hơn nữa còn là Giác Tỉnh giả, nhưng đối mặt với số lượng dị thú khổng lồ, dần dần vẫn rơi vào thế yếu.

“Đừng lạc đàn, xe đã sửa xong chưa.” Giác Tỉnh giả hô.

“Sắp, sắp sửa xong rồi.”

Vẻ mặt người sống sót sửa xe vô cùng sợ hãi căng thẳng, nhưng động tác trong tay thì không ngừng, bây giờ đám người tụ thành vòng tròn, xe được vây ở trong giữa, chờ sau khi xe sửa xong, bọn hắn sẽ lập tức xông lên xe, đột phá vòng vây thoát ra ngoài.

Chỉ là đối mặt với số lượng dị thú đang tăng lên ngày càng nhiều, áp lực bọn hắn tăng lên gấp bội, nếu như cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ sẽ nguy hiểm.

Rống!

Một tiếng rống giận dữ vang lên, sau đó, một luồng hơi thở hung lệ ập đến.

Trong ánh mắt của bọn hắn, một dị thú có hình thể khổng lồ hất văng dị thú đang cản trước mặt ra, thong dong, hiên ngang đi tới, hình thể cao tới mấy chục mét, cảm giác áp bách vạn phần.

“Gặp quỷ rồi, sao lại xuất hiện dị thú cấp tám.”

Bọn hắn chưa từng giết dị thú cấp tám, nhưng đã từng gặp dị thú cấp tám.

Bây giờ trong bọn hắn, lợi hại nhất cũng chỉ là Giác Tỉnh giả cấp bảy mà thôi, đối mặt với dị thú cấp tám xuất hiện này, cho dù là người cầm đầu, cũng không thể chịu nổi.

Dị thú cấp tám dữ tợn gào thét, vung móng vuốt đánh một cái về phía người sống sót, móng vuốt sắc bén tản ra u quang, đối mặt với một dòn này, trong lòng bọn họ đột nhiên trầm xuống, đáng chết, không thể cản được.

Cho dù tránh né sang khắp nơi, nhưng có tránh hướng nào, cũng đã bị các dị thú vây lại.

Khi mọi người ở đây không biết phải làm thế nào.

Một đạo đao mang nhanh chóng lao đến, xoát một tiếng, chém chết dị thú cấp tám, đột nhiên xảy ra tình huống này, bọn hắn kinh hoảng trợn mắt há hốc mồm, không biết chuyện gì xảy ra.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam tử măc áo khoác đen chậm rãi bước đến.

“Cút.”

Lâm Phàm hét lên một tiếng, các dị thú vây quanh chạy tứ tán.

“Thật mạnh.”

Đám người sống sót được cứu này nhìn thấy rõ tình hình trước mắt, đối với bọn họ mà nói, người đột nhiên xuất hiện cứu bọn họ quá lợi hại, chỉ một đao đã chém chết dị thú cấp tám, hơn nữa chỉ cần quát một tiếng đã dạo lui tất cả dị thú xung quanh, loại tình huống này, bọn hắn thật sự chưa từng nhìn thấy.

Chi có thể nói thật là khủng bố.

“Cảm ơn, cảm ơn ngươi đã cứu chúng ta.” Giác Tỉnh giả cấp bảy cầm đầu chủ động tiến lên, cảm tạ ơn cứu mạng, hắn ta tên là Trần TRung, có thể trở thành Giác Tỉnh giả cấp bảy, hắn ta đương nhiên cũng đã gặp rất nhiều cao thủ.

Nhưng vị trước mắt này khiến hắn ta cảm thấy, những cao thủ từng nhìn thấy trước kia. hoàn toàn không thể nào so sánh với đối phương.

Chênh lệch giữa hai bên, khác nhau một trời một vực.

“Không sao cả, tiện đường nhìn thấy, không thể không cứu, ta tên là Lâm Phàm, rất vui khi được biết các ngươi.” Lâm Phàm nói.

“A, ngươi chính là Lâm Phàm.”

Trần TRung nghe thấy cái tên này, vẻ mặt lập tức trở nên kích động, ngay cả đám người sống sót xung quanh cũng như vậy.

“Các ngươi biết ta?”

Vấn đề này biết rõ còn cố hỏi, nhưng biểu hiện của hắn rất bình tĩnh, ra vẻ mình không biết bây giờ mình đang nổi danh như thế nào.

“Biết, đương nhiên biết chứ, bây giờ toàn bộ tận thế có ai mà không biết, một mình ngươi đến tường rào Thủ Đô, lật đổ sự thống trị của

ba đại gia tộc, giải phóng tường rào Thủ Đô.” Trần TRung càng nói càng phấn khởi, thật giống như hắn ta có mặt ở hiện trường, tận mắt nhìn thấy vậy.

Lâm Phàm cười nói, “Những chuyện này không là gì cả, ta cũng chỉ làm chuyện nên làm mà thôi, ngược lại là các ngươi, đang định đi đâu vậy?”

“Chúng ta chuẩn bị đến tường rào Miếu Loan, chỉ là không ngờ nửa đường lại gặp phải nguy hiểm như vậy, nếu như không có quản lý Lâm xuất hiện, chỉ sợ chúng ta đã chết.” Trần Trung nói.

Lâm Phàm đương nhiên đã nhìn ra đối phương là Giác Tỉnh giả cấp bảy.

Bây giờ tường rào Miếu Loan thiếu nhất chính là cao thủ.

Có cường giả gia nhập, đương nhiên là cầu còn không được.

Chương 532 - KHông sai, chính là gia hỏa này.

Lâm Phàm chỉ sau lưng nói, “Các ngươi cứ đi thẳng con dường này, trên đường đến đây, những dị thú cấp bậc cao ta gặp được đều đã bị thanh lý, tương đối an toàn, huống hồ với thực lực cấp bảy của ngươi, vấn đề không lớn.”

Trần Trung nghe thấy lời này, cũng thở phào một hơi. Chỉ sợ đường xá gian nan, nếu như gặp phải dị thú kinh khủng như vừa rồi, chỉ sợ sẽ không may mắn như thế nữa.

Trải qua giao lưu ngắn ngủi.

Hắn biết đám người này từ tường rào khác ra ngoài, chính là vì muốn tìm cuộc sống càng ổn định hơn, đồng thời cũng muốn tiếp tục mạnh lên, cống hiến sức mình vào việc giải quyết tận thế, còn vài người trong tường rào bọn hắn, ngược lại là không hề ra ngoài.

Chủ yếu là không muốn đi, không nỡ rời khỏi nơi kia.

Không muốn mạo hiểm.

Đương nhiên, cơ hội chỉ để lại cho người dám liều, dám nghĩ.

Bọn người Trần Trung chính là người muốn cố gắng.

Sau khi tạm biệt bọn hắn, Lâm Phàm tiếp tục đi tới, đoạn đường này, ngẫu nhiên có gặp những dị thú khác, hắn đã cách cấp tám rất gần,

giết thêm vài con dị thú nữa là có thể đạt được tiêu chuẩn.

Không biết bao lâu, xung quanh là cát vàng đầy trời, đỉnh đầu vô cùng nóng nực.

“Hơi nóng.”

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn mặt trời một chút, dẫm chân trên cát vàng mềm mại, đi sâu vào bên trong, đi tới, đi tới, mặt đất có chút chấn động, ngay sau đó, mặt đất chấn động, cát vàng sụp xuống, một con dị thú giống trùng xuất hiện.

Con dị thú này giống như con giun, không có mắt, không có tay chân, chỉ có giác hút che kín răng nhọn dữ tợn, không nói hai lời, vọt về phía Lâm Phàm.

“Đáng tiếc, chỉ là dị thú cấp sáu.”

Lâm Phàm vung tay lên, tùy ý ném một ngọn lửa ra, trực tiếp đốt con dị thú này thành cặn bã, không có điểm tiến hóa, thứ lọt vào mắt chỉ có huyết tinh mà thôi.

Đào huyết tinh ra bỏ vào trong túi.

Tiếp tục tìm kiếm tung tích của tổ chức Trùng Sinh.

Ở trong loại hoàn cảnh này, muốn tìm được một tổ chức nào đó ẩn mình dưới lòng đất thật sự rất khó, nhưng tiến sĩ Aiwa đã định vị được tổ chức Trùng Sinh, Lâm Phàm biết vị trí đại khái.

Đi vào trong vị trí sa mạc.

Lâm Phàm phóng thích tinh thần ra bắt đầu cảm ứng, tinh thần giống như sợi tơ, lấy bản thân hắn làm trung tâm, bắt đầu khuếch tán ra xung quanh, tựa như mạng nhện, trong nháy mắt bao trùm khắp nơi.

“A…”

“Kỳ quái, có vẻ như không có ai.”

Lâm Phàm có thể cảm nhận được sâu trong lòng đấy có tiếng dụng cụ tích tích vang lên, nhưng không cảm nhận được đặc thù sinh mệnh của một ai.

Hắn đã diệt đi ba đại gia tộc của tường rào Thủ Đô, tổ chức Trùng Sinh nhất định sẽ biết được tin tức mới nhất, đó cũng là chuyện bình thường, từ đó trốn khỏi nơi này, đến nơi khác.

Lâm Phàm nắm tay, một quyền đột nhiên đấm xuống nền cát mềm mại, một luồng lực lượng kinh khủng bộc phát, tựa như thủy triều, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Cát vàng sụp xuống, hình thành hố sâu, Lâm Phàm rơi xuống bên dưới, đối với chuyện này hắn có chút hoảng, hai tay khoanh lại chờ rơi xuống, lạch cạch một tiếng, hai chân có vẻ đã giẫm lên mặt phẳng bằng kim loại, khi phát sinh va chạm, âm thanh vang lên lanh lảnh.

“Tìm được rồi.”

Năm ngón tay Lâm Phàm cong thành trảo, đột nhiên đánh vào kim loại dưới chân, năm ngón tay xuyên thấu, đột nhiên xé rách, trực tiếp xốc nóc lên, nhìn không gian thu hẹp này, hắn biết mình đã dừng trên thang máy, sau đó nhảy xuống, đánh xuyên qua mặt nền thang máy, tiếp tục rơi xuống.

Một lát sau.

Hắn đến thông đạo.

Hả?

Trong thông đạo có thi thể, có vết máu.

Lật cái thi thể kia ra, trước ngực có một lỗ máu, cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu đi trái tim, đột nhiên, cái này khiến hắn nghĩ đến nam tử không mặc quần cộc.

Tên kia chạy thoát khỏi tay hắn, trực tiếp chạy đến nơi này?

Hắn có thể khẳng định trăm phần trăm.

Trừ hắn ta, thật sự không có ai có thể làm ra chuyện như vậy.

Lâm Phàm đứng dậy, đi vào bên trong, lác đác xuất hiện thêm nhiều thi thể nữa, có thi thể trái tim vẫn còn, chính là bị xé rách vô cùng tàn nhẫn, máu văng tung tóe khắp nơi.

“Mẹ nó đều chết sạch rồi sao?”

Mãi đi đến cuối, đều không nhìn thấy một người sống.

Đi đến trước mặt thiết bị, hình ảnh trên màn hình có vẻ là có người cố ý thu lại, sau khi ấn phím xuống, hình ảnh phát ra.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, sau đó là âm thanh đánh nhau, rồi chỉ thấy một vị lão gia mặc áo khoác trắng, vẻ mặt vô cùng hoảng hốt chạy đến, bắt đầu thu lại.

“Cứu mạng, cứu mạng, có quái vật xuất hiện.”

Nhìn hình ảnh này rõ ràng là lão giả đã bị dọa quá sức, nhưng rất nhanh, thì nghe phịch một tiếng, cửa đang bị đóng chặt trực tiếp bị phá ra, hơn nữa trong màn ảnh, một con quái vật xuất hiện.

Nam tử không mặc quần cộc đã thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Nửa người trên của hắn đã bị thay thế bằng một đại não trần trụi kỳ quái, nửa người dưới vẫn là bộ dáng không mặc quần cộc như cũ.

“Cái quỷ gì thế?”

Lâm Phàm nhìn có chút mơ hồ, hoàn toàn không hiểu tình huống như thế nào.

Đang yên đang lành sao lại biến thành cái dạng này.

Ngay khi hắn đang suy nghĩ, hình ảnh tiếp tục thay đổi, có xúc tua vung đến, quấn chặt lão giả, sao đó kéo đến phía trước bộ óc kia, cái óc kia thế mà mở miệng ra, nuốt chửng lão giả.

Mà cuối cùng chỉ có một tiếng hét vang lên.

“Ngươi không thể như vậy, là ta giúp ngươi…”

Sau đó… Không còn có sau đó nữa.

Hình ảnh đến đây là kết thúc.

“Tổ chức Trùng Sinh đã bị xử lý, mà hắn đến tổ chức Trùng Sinh đã gặp phải thứ đồ chơi biến thái gì đó, từ đó hợp làm một, trở thành quái vật càng biến thái hơn?”

Chương 533 - KHông sai, chính là gia hỏa này. (2)

Lâm Phàm suy nghĩ, ngược lại cũng không hiểu rõ lắm, nhưng mà tên kia đã diệt tổ chức Trùng Sinh đi rồi, cũng giảm bớt một phần phiền phức.

Chỉ cần sau này tìm đối phương, tiêu diệt đi là được.

Bây giờ nếu đã đi ra ngoài một chuyến.

Vậy thì đương nhiên không thể quay về nhanh như vậy được, hắn phải đi đến những vùng núi xa xôi kia một lần, muốn xem thử những dị thú ở đó như thế nào.

Thế mà có thể khiến ba đại gia tộc bó tay không thể làm gì, điều động người vào, vậy mà không có một ai sống sót ra ngoài.

Cái này hắn cảm thấy có chút thú vị.

Nhưng mà trước khi đi.

Hắn tìm được thiết bị liên lạc của tổ chức Trùng Sinh, trực tiếp liên lạc với tường rào Thủ Đô.

Tần Khiếu và Vương Dũng lập tức kết nối.

“Gần đây vẫn ổn chứ.” Lâm Phàm cười hỏi.

“Rất tốt, chỉ là người sống sót đến đây hơi nhiều.” Tần Khiếu nói.

“Ừm, đây là tình hình bình thường, dù sao bây giờ tường rào Thủ Đô cũng không phải tường rào Thủ Đô trước kia, a, đúng rồi, bây giờ các ngươi cần phải chú ý một tên, chính là tên lúc trước chạy ra từ tường rào Ma Đô, bây giờ bộ dáng của hắn đã thay đổi long trời lở đất, đợi lát nữa ta sẽ phát videp cho các ngươi, nhớ kỹ, bây giờ đầu hắn đã không còn, nửa trên là đại não trần trụi.” Lâm Phàm nói.

Mà ở tường rào Thủ Đô, Tần Khiếu và Vương Dũng nghe thấy lời Lâm Phàm nói.

Đại não xoay chuyển.

Trực tiếp bắt đầu suy tư.

Nhưng rất đáng tiếc.

Nghĩ đến nghĩ lui, cũng không thể hình dung ra bộ dáng thế nào.

Nửa người trên là đại não?

Vậy rốt cuộc là quái vật gì?

Rất nhanh, khi bọn hắn nhận được video mà quản lý Lâm gửi đến, sau khi xem rõ videp, bọn hắn hoàn toàn ngây ngốc, vô cùng hoang mang.

Cái này… Thật sự là như vậy.

“Nhìn thấy chưa?”

“Đã thấy.”

“Ừm, phát tán ra, nói cho người của tất cả tường rào biết, nếu như phát hiện mục tiêu, tuyệt đối đừng ra tay, lập tức thông báo cho các ngươi, còn các ngươi thì tiếp tục thông báo cho ta, gia hỏa này rất mạnh, người bình thường không thể nào đối phó được.”

“Đã rõ.”

Kết thúc liên lạc.

Lâm Phàm rời khỏi tổ chức Trùng Sinh, mắt thấy căn cứ đã dùng vô số tiền tài xây dựng lên, cứ như vậy bị hủy diệt, đây là chuyện không ai ngờ đến, nhưng mà nơi này có thể vẫn còn chút tư liệu quan trọng.

Thậm chí là tư liệu mà trước kia tiến sĩ Aiwa có nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

Nhưng những thứ này đều không có bất cứ giá trị gì.

Thí nghiệm nghiên cứu dung hợp nhân loại và dị thú không có tương lai.

Thứ thật sự có tương lai chính là làm thế nào để bản thân càng mạnh hơn.

Tuyết Lĩnh sơn.

Khi Lâm Phàm đến nơi này, đã phát hiện tình hình có chút không thích hợp.

Từng luồng hung uy từ dị thú cực mạnh tràn ngập bốn phía.

Tuy rằng còn chưa nhìn thấy dị thú, nhưng đã có thể cảm nhận được.

Đằng xa.

Một bóng đen dị thú xuất hiện, ánh sáng lóe lên trong đôi mắt vô cùng lạnh lẽo, hung ác, không giống như những dị thú khác, khi nhìn thấy nhân loại còn sống thì lập tức lao đến cắn xé.

Mà yên lặng quan sát một lát, sau đó quay lưng rời đi, chỉ trong chớp mắt đã biến mất.

“Nhìn hình như rất thông minh.”

Lâm Phàm đưa ra lời bình về con dị thú này.

Mặc dù không biết trong này rốt cuộc giấu giếm thứ gì, nhưng hắn vẫn nhấc chân lên, đi vào bên trong.

Có nguy hiểm hay không thì hắn không biết.

Nhưng bất kể như thế nào, nhất định cũng phải vào trong xem xét.

KHi hắn đi vào bên trong, phát hiện bên trong Tuyết Lĩnh sơn bao phủ một luồng năng lượng quen thuộc, luồng năng lượng này chính là từ trong mảnh vỡ tản ra, thậm chí luồng năng lượng này đã sắp ngưng tụ thành thực chất, giống như sương mù.

“Cái năng lượng này có nồng độ rất cao.”

KHi hắn đến một khoảng cách nhất định, xung quanh có tiếng hít thở trầm đục truyền đến, vút một tiếng, một bóng đen nhanh chóng như tia điện, từ một bên nhanh chóng lao ra, móng vuốt sắc bén xé rách không khí, vung về phía đầu Lâm Phàm.

Lach cạch!

Lâm Phàm vung tay lên, sử dụng bàn tay đỡ lấy, nắm chặt móng vuốt trong tay, không ngờ dị thú đánh lén có đến hai đầu, hình như là dị thú báo đen.

Kích thước không lớn, nhưng lực lượng mảnh mẽ, không phải là dị thú bình thường, đường vân trước ngực, rõ ràng là dị thú thức tỉnh cấp bảy.

KHi Lâm Phàm quan sát dị thú.

Dị thú cũng đang kinh sợ vì nhân loại trước mắt.

Nó nghĩ đến rất nhiều khả năng, chỉ không nghĩ đến đối phương có thể tay không bắt được móng vuốt của nó, còn nhấc nó lên, rõ ràng đã nằm ngoài tưởng tượng của nó.

Dị thú báo đen dữ tợn gầm thét, há to miệng, định phun ra thứ gì đó, chỉ thấy Lâm Phàm đấm ra một quyền, đấm xuyên đầu nó, sau đó lại vung một quyền khác, đánh nổ cái đầu còn lại.

“Điểm tiến hóa +1.”

Đẳng cấp tăng lên, đột phá đến cấp tám.

“Xem ra chỗ này rất nguy hiểm.”

Vừa tiến vào không bao lâu, đã gặp được dị thú cấp bảy, vậy tiếp tục đi sâu vào bên trong, sẽ có loại dị thú cấp bậc nào?

Hắn biết giữa dị thú cũng tồn tại giai cấp.

Dị thú có cấp càng cao, vị trí càng tốt, mà dị thú cấp thấp thì giống như tùy tùng, giống như ở bên ngoài vậy.

“Nếu như ta thanh lý hết dị thú bên trong Tuyết Lĩnh sơn này, đẳng cấp nhất định có thể tăng cao hơn.”

Ý nghĩ của Lâm Phàm rất tốt đẹp, giống như đã nhìn thấy một lượng lớn điểm tiến hóa không ngừng ào đến vậy.

Tăng thêm tốc độ, tiến vào bên trong.

Dọc đường gặp phải chút dị thú.

Thực lực của những dị thú này phần lớn đều là cấp bảy, tùy tiện một con ở đây mà đặt ở tỉnh Dưỡng Lão, đều có thể hủy diệt một cái tường rào.

Ai có thể ngờ đến, ở chỗ này đâu đâu cũng có thể thấy được.

Thật sự không đáng giá.

Chương 534 - Dị thú thằn lằn.

Dần dần, nhiệt độ xung quanh đột nhiên giảm xuống, có một đôi mắt âm thầm nhìn chằm chằm nơi này, trong chốc lát, đất rung núi chuyển, một con dị thú mãng xà cấp tám đang ẩn núp không động đậy không thể kìm nén được nữa, nhanh chóng đánh tới, đuôi rắn quét ngang, cây cối đổ ngã, thật sự bị một đuôi này đánh trúng, chỉ sợ xương cốt toàn thân đều sẽ vỡ vụn.

Ầm!

Lâm Phàm vung tay lên, tránh cũng không tránh, mạnh mẽ bắt được đuôi rắn đang quét đến, luồng kình đạo càn quét kia tan ra bốn phía, cuốn lên bụi mù.

Soạt!

Lửa từ trong lòng bàn tay Lâm Phàm tuôn ra, trong nháy mắt đã bao trùm dị thú.

Dị thú mãng xà giãy dụa tê tê, muốn rút cái đuôi về, thế nhưng tay Lâm Phàm nắm rất chặt, cho dù nó giãy dụa như thế nào, cũng không có chút tác dụng nào.

Sau một hồi, dị thú mãng xà không giãy dụa nữa, không cử động nằm ở đó.

“Điểm tiến hóa +1.”

Nhắc nhở vang lên.

Tâm tình của Lâm Phàm vô cùng vui vẻ, hắn vốn định điều tra tình hình trong những nơi rừng sâu núi thẳm này một chút, nhưng bây giờ, hắn đã không còn nghĩ nhiều như vậy, hắn chỉ biết mình sắp đại khai sát giới, máu chảy thành sông.

KHông biết qua bao lâu, Tuyết Lĩnh sơn vốn yên tĩnh lập tức tràn ngập mùi máu tươi, đất tuyết trắng xóa, được bao trùm bởi máu tươi, mọi thứ đều đã thay đổi.

Một lượng lớn dị thú chết thảm trong tay Lâm Phàm.

Hắn phát hiện rất nhiều dị thú ở đây có hình thể cũng không lớn lắm, nhưng cấp bậc thì lại không thấp, hoàn toàn khác biệt với những dị thú bên ngoài, ngẫm lại những dị thú ở các tỉnh kia. Cấp bậc cao nhất cũng đến đó, nhưng hình thể con nào cũng như ngọn núi lớn.

Khi hắn đến nơi sâu nhất.

Tình cảnh trước mắt hắn hắn dừng bước.

Một con dị thú to lớn xuất hiện trong tầm mắt, dị thú có hai cánh, cánh khép lại bao trùm thân thể, không nhìn thấy đầu, tựa như một quả cầu.

Đồng thời trên thân thể con dị thú này còn tản ra ánh sáng như ẩn như hiện.

Có thể là vì cảm nhận được sự xuất hiện của Lâm Phàm.

Đôi cánh khẽ động, giương lên, lộ ra chân thân.

Mà lúc này, Lâm Phàm cũng đã nhìn thấy rõ ràng hình dáng của đối

phương.

Rồng?

Cũng không phải rồng thật, mà nhìn giống thằn lằn, bởi vì có năng lượng mảnh vỡ bao trùm, từ đó phát sinh dị biến, sinh trưởng ra một đôi cánh.

Hô!

Dị thú thằn lằn trước mắt thở ra một hơi, nhiệt độ cực cao, mặt đất bị luồng hơi thở của nó phả ra, giống như bị lửa thiêu đốt, tản ra hơi nóng.

KHi dị thú thằn lằn đứng dậy, bóng đen bao phủ, hình thể rất lớn.

Lâm Phàm nhìn về phía ngực dị thú, không nhìn thấy đường vân, không thể nào biết được cấp bậc của nó, nhưng mà cái mảnh vỡ dưới chân dị thú thằn lằn kia đã thu hút ánh mắt của hắn.

Vừa rồi gia hỏa này đang hấp thu năng lượng trong mảnh vỡ?

Quan trọng hơn là, mảnh vỡ này còn lớn hơn cả mảnh vỡ lúc trước hắn tìm được.

“Lại có nhân loại không biết sống chết đi vào sao?”

Ngay khi Lâm Phàm đang nghĩ những chuyện này, dị thú thằn lằn mở miệng, đột nhiên nói ra tiếng khiến Lâm Phàm giật nảy mình, kinh ngạc nhìn dị thú trước mắt, không nhịn được mở miệng.

“Ngươi có thể nói chuyện?”

Theo Lâm Phàm, cái này là chuyện vô cùng kinh khủng.

Trong sự hiểu biết của hắn, dị thú chính là từ dã thú tiến hóa thành, sao lại nói chuyện, nhưng con dị thú trước mắt này đã hoàn toàn lật đổ hiểu biết của hắn.

Hai đôi mắt lớn như đèn lồng của dị thú thằn lằn nhìn chằm chằm Lâm Phàm.

“Mảnh vỡ xuất hiện, mở ra con đường tiến hóa cho vạn vật, nhân loại các ngươi có thể nói chuyện, chúng ta đương nhiên cũng có thể tiến hóa đến mức mở miệng nói chuyện, mười năm, ta đã ở chỗ này mười năm, chính là vì tiến hóa đến cực hạn.” Dị thú thằn lằn nói.

Từ sau khi mảnh vỡ từ trên trời giáng xuống, vừa hay rơi vào nơi này, dị thú thằn lằn lập tức tiến đến gần, từ hình thể chỉ dài một cánh tay tiến hóa đến tình trạng bây giờ.

Vào năm thứ bảy, có nhân loại xâm nhập vào đây, bị nó bắt được, vậy mà giúp nó học được cách nói chuyện của nhân loại, sau khi học xong, nhân loại bị bắt được kia cũng bị nó nuốt chửng.

Mười năm…

Lâm Phàm nhìn đối phương, không ngờ con dị thú này lại kiên nhẫn như vậy.

“Ngươi không nghĩ đến chuyển rời khỏi nơi này, đi ra bên ngoài tìm nhân loại sao?” Lâm Phàm hỏi.

Dị thú thằn lằn nhếch môi, lộ ra hàm răng sắc bén, “Tìm các ngươi? Đương nhiên sẽ tìm đến các ngươi, nhưng ta vẫn còn chưa tiến hóa đến mức cực hạn, khi tiến hóa đến mức cực hạn rồi, ta sẽ ra ngoài, đến lúc đó, nhân loại bên ngoài đều là của ta.”

Lâm Phàm tán thưởng gật đầu.

Không ngờ con dị thú thằn lằn này còn rất thông minh.

Phải giết, phải giết.

Nếu không biết con dị thú thằn lằn có cấp bậc gì, vậy đợi lát nữa giết chết nó, từ điểm tiến hóa là có thể biết được.

Giờ phút này, ánh mắt hắn nhìn về phía dị thú thằn lằn tràn đầy chờ mong.

Phốc phốc!

Phốc phốc!

Dị thú thằn lằn đập cánh phía sau, bay lên không trung, mỗi một lần cánh của nó đập, sẽ tạo thành gió lốc cực kỳ mạnh mẽ.

Trùng kích mạnh mẽ như vậy, ngay cả cây cối xung quanh cũng đều bị nhổ tận gốc.

Đủ để có thể thấy được hung mãnh đến mức nào.

“Uy thế này quả thật đột ngột, trùng kích gió xoáy như vậy, Giác Tỉnh giả cấp năm, cấp sáu nhất định không thể nào chịu được, sợ

rằng có thể sẽ bị xé rách trong cơn gió lốc này, thân thể vỡ nát."

Lâm Phàm đánh giá dị thú thằn lằn rất cao.

Ngay sau đó, hai chân Lâm Phàm căng cứng, tụ lực, bộc phát, phịch một tiếng, từ nguyên địa bật lên, trong chớp mắt, xuất hiện trên đầu dị thú thằn lằn, nắm quyền, hà một hơi vào nắm đấm, ngưng tụ khí huyết, lực lượng sôi trào.

"Xem quyền."

Chương 535 - Hợp nhất.

Đấm ra một quyền, uy thế hung mãnh đến cực hạn.

Uy thế từ nắm đấm bộc phát ra có thể xé rách không gian.

Phịch một tiếng.

Một kích đánh xuống, ầm ầm rơi vào trên đầu dị thú thằn lằn, chỉ một quyền này thôi, cho dù là dị thú cấp chín cũng không thể ngăn cản, thật sự muốn mạnh mẽ chống lại, đầu cũng có thể bị đánh nổ tung.

Dị thú thằn lằn đang bay trên không trung gặp phải một kích hung mãnh như vậy, giống như sét đánh xuống, chỉ trong nháy mắt từ trên trời bổ xuống, một tiếng ầm vang, đột nhiên nện trên mặt đất.

Dị thú thằn lằn phát ra tiếng kêu thảm thê lương, tiếng kêu vang dội, khuếch tán khắp bốn phương tám hướng.

"KHông chết à, đầu cũng đủ cứng đó."

Ngay khi đánh trúng, hắn rõ ràng cảm nhận được đầu của dị thú thằn lằn quả thật cứng rắn như sắt, lực phòng ngự cực cao, xem ra có thể độc chiếm mảnh vỡ khổng lồ như vậy, lại kiên nhẫn mười năm, từ từ tiến hóa, quả thật đã tiến hóa đến tình trạng cực cao.

"Đau quá, đau quá."

Dị thú thằn lằn bị đánh nằm xuống đất kêu thảm, chỉ cảm thấy toàn thân như muốn nổ tung.

Một quyền của đối phương đánh trúng đầu của nó, lực lượng khuếch tán, bao trùm toàn thân của nó, giống như xương cốt toàn thân bị tháo rời, sau đó lại lắp ráp lại một lần nữa.

Loại đau đớn này chỉ có bản thân mình cảm nhận mới hiểu được nó đau nhức đến mức nào.

“Nhân loại, ta phải nuốt ngươi.” Dị thú thằn lằn gầm thét, mở miệng to như chậu máu, năng lượng ngưng tụ trong miệng, chỉ trong nháy mắt đã ngưng tụ thành một quả cầu sáng, vút một tiếng, quả cầu năng lượng hóa thành trụ ánh sáng quét ngang ra.

Lâm Phàm vung tay lên, không hề nhúc nhích, dùng một tay cản trụ năng lượng đánh vào lòng bàn tay.

Phun một hồi lâu.

Dị thú thằn lằn im lặng, cười hả hê nhìn về chỗ nhân loại đứng, chẳng qua khi nhìn thấy nhân loại yên lành đứng ở chỗ đó, hai mắt to lớn hiện lên sự khiếp sợ.

“Không có khả năng…”

Không sai, dị thú thằn lằn hoàn toàn trợn tròn mắt.

Giống như gặp quỷ, đần độn nhìn chằm chằm Lâm Phàm.

Nó thức tỉnh công kích hạt năng lượng, tùy tiện phun ra một cái, uy thế bộc phát ra có thể dễ dàng đánh nát một tòa núi lớn, sao nhân loại trước mắt này có thể bình yên vô sự.

Ảo giác, nhất định là ảo giác.

Dị thú thằn lằn vung vẩy cái đầu, muốn ném ảo giác trong đầu đi.

Chỉ là khi dị thú thằn lằn lắc đầu, Lâm Phàm đã lao đến, hung hăng đập nện vào đầu dị thú thằn lằn, một quyền rồi lại một quyền, lực lượng của mỗi quyền đều vô cùng kinh khủng.

Trong nháy mắt, dị thú thằn lằn bị đánh kêu rên liên hồi, cho dù thực lực của nó cực mạnh, da dày thịt thô, nhưng đối mặt với đòn đánh đập liên tục này, nó thật sự chịu không nổi.

Chỉ thấy đầu của dị thú thằn lằn, dần dần to lên, chẳng khác gì bao lớn.

“Dừng tay, ngươi dừng tay cho ta.”

Dị thú thằn lằn gầm thét, trong giọng nói có ý cầu xin tha thứ.

Lâm Phàm không quản nhiều, một tay đè đầu nó xuống, như có vạn

quân đè ép, đầu dị thú thằn lằn không thể chịu đựng được loại áp chế này, trực tiếp đập xuống mặt đất, sau đó Lâm Phàm giơ nắm đấm lên, từng quyền đánh xuống.

Khi không ngừng công kích, miệng, mũi dị thú thằn lằn có một lượng lớn máu tươi tràn ra.

Tiếp tục như vậy, dị thú thằn lằn chắc hẳn phải chết.

Có thể là cảm nhận được tử vong sắp đến.

Dị thú thằn lằn hô hào, "Tha cho ta, cầu xin ngươi tha cho ta."

Lâm Phàm giơ cao nắm đấm, không đánh xuống, "Buông tha cho ta? Cho ta một lý do đi."

Vào giờ phút này, dị thú thằn lằn nhanh chóng đứng lên, hình thành gió lốc tinh thần, "Ta biết nhân loại các ngươi muốn kết thúc tận thế, tiêu diệt dị thú, ta tình nguyện giúp đỡ nhân loại các ngươi, tiêu diệt hết tất cả dị thú trên thế giới, chỉ hy vọng có thể tha cho ta một mạng, ta chọn một nơi, nghe nói Nam Cực không có ai ở lại, sau này ta sẽ ở đó, đảm bảo không bước vào thế giới loài người nửa bước."

Lâm Phàm biết dị thú thằn lằn là dị thú có đầu óc.

Hơn nữa còn có thể nói chuyện.

Ngẫm lại Lạt Điều tiến hóa đến tình trạng này, đến bây giờ cũng không biết ói chuyện.

Cho nên dị thú thằn lằn có chút đặc biệt.

Cảm nhận được nắm đấm của nhân loại không tiếp tục đập vào người, dị thú thằn lằn vội vàng nói, "Ta khác với những dị thú khác, bọn chúng chỉ biết giết chóc, chỉ có ý nghĩ cắn nuốt nhân loại, nhưng ta khác, ta có trí tuệ."

"Ngươi nói cũng có chút đạo lý." Lâm Phàm nói.

Dị thú thằn lằn nghe thấy vậy, lập tức vui mừng, trong nháy mắt đã trả lời, "Đúng, đúng, ta cũng cảm thấy có đạo lý."

Lâm Phàm nói: "Nói một chút xem, ngươi là dị thú, vì sao có thể nói chuyện?"

Dị thú thằn lằn nói, "Ta cũng không biết, trước kia có nhân loại đến, ta nghe hắn nói chuyện, học theo, sau đó thì biết."

Đáp án này khiến Lâm Phàm không hài lòng.

Nói với không nói, có gì khác nhau chứ?

Ngẫm lại Lạt Điều nhà mình, ưu tú như thế, tiến hóa hoàn mỹ như vậy, đến bây giờ cũng không nói chuyện được, đúng là khó chịu.

Có vẻ như không có xương hoành thì không thể nói chuyện sao?

Hay là cần phải tiến hóa, là có thể tiến hóa ra xương hoành, lúc đó thì cách lúc nói chuyện không còn xa?

Lâm Phàm không tiếp tục suy nghĩ những chuyện này.

Còn về chuyện mà dị thú thằn lằn nói, hắn cảm thấy có vẻ có thể thực hiện được, thực lực của dị thú thằn lằn không tệ, càng khiến hắn nhìn trúng chính là dị thú thằn lằn bay được, chuyện này có trợ giúp rất lớn khi hắn đi ra ngoài.

“Nơi này có nhiều dị thú cấp tám trở lên không?” Lâm Phàm hỏi.

“Không nhiều lắm.”

“Vì sao?”

“Bởi vì khi ta đói bụng, sẽ ăn hết bọn chúng, mà huyết tinh trong cơ thể bọn chúng có thể giúp ta tiến hóa rất nhiều.”

Chương 536 - Hợp nhất. (2)

Dị thú thằn lằn nói.

“Bây giờ ngươi gọi hết những dị thú từ cấp tám trở lên đến đây cho ta.” Lâm Phàm đương nhiên sẽ không bỏ qua dị thú ở nơi này, tăng điểm tiến hóa là chuyện không thể lãng phí.

Dị thú thằn lằn yếu ớt nói, “Ta không kêu được, bọn chúng đều sợ ta ăn bọn chúng, đều trốn thật xa rồi.”

Lâm Phàm:…

ĐỐi với tình huống này, hắn thật sự không nghĩ đến.

Vô cùng thất vọng về chuyện này.

Giống như có chút tức giận, liên tục đấm vào đầu dị thú thằn lằn, rõ ràng không dùng sức quá lớn, lại khiến dị thú thằn lằn kêu rên liên

hồi, chỉ sợ kẻ nhân loại đáng sợ này sẽ đánh nổ đầu nó.

“Bay lên, đưa ta bay một vong, để ta tự nhìn.”

“A a a…”

Đối mặt với lời sai bảo này, dị thú thằn lằn nào dám từ chối, quả quyết vung cánh lên, bay lượn.

Dị thú thằn lằn rất khó chịu.

Kín đáo ẩn núp mười năm, vốn nghĩ có thể cất cánh bay lên tận trời xanh.

Bây giờ lại thành thú cưỡi.

Lúc này, hai chân Lâm Phàm giẫm lên trên đầu dị thú thằn lằn, nhìn xuống bên dưới, thân ảnh dị thú thằn lằn khổng lồ bao phủ đại địa, vô số dị thú sợ hãi ngẩng đầu nhìn một màn này.

Dị thú thằn lằn khủng bố đã sớm ăn sâu vào trong xương.

Cắn nuốt đồng loại, thủ đoạn ngang ngược tàn ác, thậm chí tại khu vực quanh mảnh vỡ, không có dị thú nào dám bén mảng, không phải bọn chúng không muốn đến, mà là dị thú thằn lằn quá ngang ngược, hoàn toàn không cho phép.

Lâm Phàm cầm Lôi Kiếp trong tay, lửa bao trùm thân đao, khi nhìn thấy dị thú mình cần, lập tức vung một đao ra, lửa hóa thành một con rồng dài bao trùm dị thú, không ngừng thu thập điểm tiến hóa.

Thoải mái, thật sự quá sung sướng.

Muốn thu hoạch được như vậy, chỉ cần thực lực cường đại, điểm tiến hóa tự động vào tay, hoàn toàn không có bất cứ độ khó nào cả.

Dị thú thằn lằn sợ ngây người vì tình cảnh trước mắt.

Nhân loại này thật tàn nhẫn.

Khi ra tay rất tàn nhẫn.

Sau một hồi.

Lâm Phàm nhìn xem đám dị thú cấp sáu run lẩy bẩy, trong lòng bất đắc dĩ, không có chút hứng thú nào, quá yếu, thật sự quá yếu, cho dù có giết bọn chúng cũng chỉ là lãng phí thời gian.

Huống chi bây giờ nhu cầu huyết tinh của hắn cũng không lớn, huyết tinh từ chỗ tường rào Thủ Đô lấy được, đủ cho toàn bộ tường rào Miếu Loan sử dụng.

Nhìn bảng số liệu.

- Đẳng cấp: Cấp 8 (60/90).

- Cảnh giới: Luyện Thần (100%).

- Thể chất: 440.79

- Nhanh nhẹn: 425.31

- Tinh thần: 422.3

Vô cùng vừa lòng, dù sao có thể nhìn thấy sự tiến bộ của bản thân rõ ràng như vậy, vốn là một chuyện đáng vui mừng.

“Đi, quay về chỗ cũ.” Lâm Phàm nhấc chân, bước lên đầu dị thú thằn lằn.

Dị thú thằn lằn rất uất ức, cảm thấy nhục nhã, rất khó chịu, rất tức giận, nhưng trước thực lực tuyệt đối, nó cũng chỉ có thể ngoan ngoãn rụt đầu, không dám có bất cứ hành động càn rỡ nào.

Quay về vị trí mảnh vỡ.

Lâm Phàm trực tiếp lấy mảnh vỡ đi, khiêng lên đặt trên người dị thú thằn lằn, dị thú thằn lằn nháy nháy mắt, đây là thứ nó cần để tiến hóa, bây giờ tình hình này, sợ là sắp xa nó mà đi rồi.

Nghĩ đến đây, trong mắt dị thú thằn lằn vô cùng khó chịu.

“Đi, về tường rào Miếu Loan.” Lâm Phàm nói.

Chỉ là chờ một lát, dị thú thằn lằn cũng không hề động đậy, ngây người đứng tịa chỗ.

“Ngươi làm gì thế?” Giọng điệu của Lâm Phàm có chút khó chịu, cảm thấy dị thú thằn lằn đang làm càn, lại có cảm xúc phản kháng, xem ra mình đánh chưa đủ hung ác, không đánh nát sự cao ngạo của dị thú thằn lằn rồi.

Rõ ràng là cảm nhận dược Lâm Phàm không vui.

Dị thú thằn lằn yếu ớt mở miệng nói, “Cái đó… Ta không biết tường

rào Miếu Loan ở đâu.”

Ôi chao!

Lâm Phàm sửng sốt, cuối cùng cũng phản ứng kịp, đúng rồi, dị thú thằn lằn chưa bao giờ rời khỏi nơi này, đúng là không biết thật

“Xin lỗi, ta không biết là ngươi không biết, bay lên đi, ta chỉ đường, cứ đi theo hướng mà ta chỉ.” Lâm Phàm chân thành xin lỗi dị thú thằn lằn, bất kể nói thế nào thì vị này cũng là vương giả, nên cho mặt mũi, ít nhiều gì cũng phải cho.

Lúc này, dị thú thằn lằn vung cánh lên, bay lên không trung.

Nghe được lời Lâm Phàm nói, có chút ngây ngốc.

Nhân loại này vừa nói gì với nó?

Thế mà nói xin lỗi?

Hắn thế mà biết xin lỗi.

Chẳng biết tại sao, dị thú thằn lằn có xúc động muốn khóc.

Nó đột nhiên cảm thấy, nhân loại này có vẻ rất thân thiện.

“Bau đi.”

“A vâng.”

Dị thú thằn lằn đập cánh, bay lượn, mà Lâm Phàm vừa hóng gió, vừa chỉ đường.

Các dị thú sinh sống ở nơi này thấy dị thú thằn lằn rời đi, trong ánh mắt hung ác đều hiện lên vẻ may mắn, giống như bóng ma tuyệt vọng đã biến mất, ánh sáng một lần nữa bao trùm đại địa.

Sôi trào, kêu gào.

Nghênh đón cuộc sống mới.

Tường rào Miếu Loan.

Đám người sống sót đang bận rộn, có người ở trong tường rào dùng huyết tinh, trong phạm vi năng lượng mảnh vỡ bao phủ, bắt đầu tăng tinh thần lên, đi trên con đường Giác Tỉnh giả.

“Ôi ca ca, ta thành công rồi, ta trở thành Giác Tỉnh giả.”

Lác đác có người trở thành Giác Tỉnh giả.

Mà ngay khi trở thành Giác Tỉnh giả, bọn hắn hưng phấn reo hò, kêu gào.

Còn về vài người không trở thành Giác Tỉnh giả, cũng không vội, bọn hắn biết trở thành Giác Tỉnh giả là chuyện tất nhiên, hoàn toàn không cần sốt ruột.

Đột nhiên.

Một tiếng gầm gừ vang vọng đất trời truyền đến, trong nháy mắt đã hấp dẫn sự chú ý của mọi người, lần lượt ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, chỉ nhìn thấy ở xa xa có bóng dáng khổng lồ đang lao tới.

“Dị thú đột kích, dị thú đột kích.”

Đám người kịp phản ứng, vội vàng la lên.

Chương 537 - Đều sợ tè ra quần.

Cho dù cách khá xa, nhưng xũng có thể cảm nhận được uy thế con dị thú này tản ra hung mãnh đến mức nào.

Khiến người ta cảm thấy rất kiềm nén.

Giống như một con cự thú viễn cổ đang nhìn chằm chằm bọn hắn.

Đám người đang tăng tinh thần bắt đầu chạy, nhanh chóng chạy về phía tường thành, đồng thời cũng có người tiến đến thông báo bọn người lão Chu, đương nhiên, tiếng rống đinh tai nhức óc vừa rồi của dị thú, chỉ cần không phải kẻ điếc, ai cũng có thể nghe thấy rõ.

Lúc này.

Bọn người lão Chu, Lê Bạch đã đi đến tường thành.

Ngay cả Lạt Điều đang đợi ở nhà cũng bị kinh động, rõ ràng uy thế mà con dị thú này phát ra đã ảnh hưởng đến nó.

“Làm sao bây giờ? Bây giờ Lâm Phàm không có ở đây, lại có dị thú kinh khủng như vậy xuất hiện, chúng ta có thể chống dỡ được không?” Lão Chu vô cùng lo lắng, khi dị thú càng đến gần, sắc mặt hắn ta càng nghiêm trọng.

Một con dị thú có đủ cường đại hay không, chỉ từ thể hình của nó là có thể nhìn ra, còn cả luồng uy thế mà con dị thú này phát ra, cũng có thể cảm nhận được.

Bây giờ hai chân hắn ta không nhịn được mà run rẩy.

Lê Bạch trầm giọng nói, “Nếu như con dị thú này thật sự đến hủy diệt chúng ta, nhất định phải bảo bọn hắn nhanh chóng trốn vào trong hầm trú ẩn, chỉ cần có thể chống đỡ đến khi Lâm Phàm trở về, vậy thì không thành vấn đề.”

“Chống đỡ, chống đỡ đến khi hắn trở về?” Lão Chu nói chuyện có chút lắp bắp, thậm chí cảm thấy chuyện này sao có thể, chỉ với hình thể của con dị thú này, một bàn tay đập xuống, sợ là có thể hủy hơn phân nửa tường rào.

Sau đó, hắn ta vội vàng nhìn về phía Lạt Điều.

“Lạt Điều, ngươi có thể kiên trì được không?”

Bây giờ, tất cả hy vọng đều nằm trên người Lạt Điều.

Lạt Điều ngưng thần nhìn qua, nhưng lại cảm nhận được một luồng hơi thở quen thuộc.

Mà Lý Huy đứng bên cạnh Lạt Điều chậm rãi nói, “Ta sẽ ra sức chống đỡ, trận chiến này, các ngươi không thể liên lụy vào được.”

Giác Tỉnh giả mạnh nhất chính là Lý Huy.

Chỉ là đối mặt với dạng dị thú này, cho dù hắn ta là Giác Tỉnh giả cấp chín, đều cảm thấy không có niềm tin quá lớn, so với dị thú cùng cấp, nhân loại không có ưu thế quá lớn.

Mà khi tất cả mọi người đang căng thẳng.

Dị thú đang bay đến chậm rãi giảm tốc độ xuống, bắt đầu thu cánh lại, trong ánh mắt khiếp sợ của tất cả mọi người đáp xuống đất, sau đó chỉ thấy ở trên đầu dị thú, đột nhiên có một bóng người đang đứng.

“Đừng căng thẳng, là ta.”

Khi Lâm Phàm xuất hiện mở miệng.

Lão Chu đang lo lắng hãi hùng, cuối cùng không nhịn được mở miệng.

“Mẹ nó… Sắp sợ đến tè ra quần rồi.”

Lâm Phàm biết cưỡi dị thú thằn lằn trở về, nhất định sẽ dọa bọn hắn sợ hãi.

Dù sao thì tạo hình của dị thú thằn lằn rành rành ở đó.

Đối với đám người lão Chu mà nói. Từ sau khi biết Lâm Phàm, tâm tính của bọn hắn khi sinh sống trong tận thế đã thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Vừa bắt đầu thì còn tốt.

Dị thú vẫn là dị thú, có thể gây ra nguy hiểm cho bọn hắn, nhưng khi thực lực của Lâm Phàm dần dần tăng lên, càng ngày càng trở nên biến thái, cảm giác nguy hiểm từ dị thú đã tiên tan hết.

Đến bây giờ, đám người sinh sống trong tường rào Miếu Loan bọn họ, đã không còn căng thẳng với nguy cơ từ bên ngoài như trước nữa.

Nguyên nhân chủ yếu là vì có Lâm Phàm.

Sau khi dị thú thằn lằn hạ xuống.

Bọn người lão Chu tụ lại, không nhịn được mở miệng hỏi: “Ta nói này người quản lý thân yêu của chúng ta, thứ đồ chơi này lấy từ đâu ra thế.”

“Ngươi nói nó à.” Lâm Phàm chỉ vào dị thú thằn lằn.

“ĐƯơng nhiên.”

Lão Chu bất đắc dĩ, trừ nó ra, còn có thể là ai nữa chứ, uy áp thật sự quá mạnh, đứng ở trước mặt, đã có thể cảm nhận được một luồng hơi thở tử vong bao phủ.

Kiềm nén, ngột ngạt.

Thậm chí, hắn ta có ảo giác, đó chính là con dị thú mà Lâm Phàm mang về này, chỉ hắt hơi một cái thôi, cũng có thể phun chết hắn ta.

Lâm Phàm tạm thời không nói chuyện.

Mà chỉ nhìn về phía đám người, phát hiện bọn hắn đều đang khó hiểu, cho dù là Lạt Điều cũng nhanh nhẹn leo lên vai Lâm Phàm, nhìn chằm chằm gia hỏa mang đến áp lực cho nó kia.

“Nó là dị thú ta mang về từ Tuyết Lĩnh sơn, đã ở trong đó hấp thu năng lượng trong mảnh vỡ mười năm, chưa từng ra ngoài gây sóng gió, nếu như nó ra ngoài làm loạn, ta nghĩ nhân loại chúng ta sẽ khó mà chống cự được.” Lâm Phàm nói.

Đám người kinh ngạc.

Ở trong rừng sâu núi thẳm mười năm, vẫn luôn hấp thu mảnh vỡ.

Không hề ra ngoài.

Lý Huy thân là Giác Tỉnh giả cấp chín của tường rào Thủ Đô, có vẻ như đã biết được chút gì đó, hơn nữa nói thật thì, cho dù không ra tay, chỉ dựa vào trực giác thôi, đã có thể cảm nhận được con dị thú trước mắt này kinh khủng như thế nào.

Hắn ta tuyệt đối không thể đối phó được.

“Vậy tình hình bây giờ là…” Lão Chu hỏi.

Lâm Phàm nói, “Đi đường bình thường không tiện, cứ dùng nó làm thú cưỡi, sau này muốn đi đâu cũng nhanh hơn.”

“Lâm ca, còn ta thì sao?” Ngô Đình khó chịu, hắn ta chính là phi công chuyên dụng của Lâm ca, bây giờ có dị thú thay đi bộ, đây chẳng phải đang nói năng lực điều khiển máy bay của hắn ta đã không còn đất dụng võ nữa sao.

Còn những người khác muốn hắn ta lái máy bay đưa đi.

Đừng nằm mơ.

Không thèm phản ứng.

Lâm Phàm nhìn Ngô Đình, mỉm cười nói, “Đôi khi, ta cũng sẽ thay đổi khẩu vị.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Ngô Đình vỗ ngực mừng rỡ.

Lương Hồng nghiêng đầu, nhìn chằm chằm Ngô Đình, thật sự muốn đánh chết tên tiểu đệ cũ này, thật sự chẳng có chút khí phách nào cả, công lực ôm bắp đùi thật sự khiến người ta phục sát đất, vô cùng bội phục.

Chương 538 - Lạt Điều: Chỉ thế này thôi.

Lúc này, Lâm Phàm phát hiện Lạt Điều trên vai dường như có động

tĩnh, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong mắt Lạt Điều tỏa ra ánh sáng, một luồng dao động từ mắt thường không thể nhìn thấy, trùng trùng điệp điệp bao phủ lấy dị thú thằn lằn.

“Lạt Điều đang muốn thử khống chế dị thú thằn lằn sao?”

Lâm Phàm không ngăn cản, mà cũng muốn biết tình huống như thế nào, với năng lực của Lạt Điều, có thể khống chế được dị thú thằn lằn hay không, đừng thấy Lạt Điều chỉ mới hấp thu năng lượng mảnh vỡ một thời gian ngắn.

Nhưng thiên phú của Lạt Điều rất biến thái, chủng loại cũng đặc biệt.

Quả nhiên.

Sau khi Lạt Điều bắt đầu nghĩ đến chuyện điều khiển dị thú thằn lằn, dị thú thằn lằn vốn đang bình tĩnh đột nhiên trở nên táo bạo, trong ánh mắt hiện lên vẻ hung ác tàn nhẫn, đột nhiên vung cánh, tức giận nhìn về phía Lạt Điều.

“Ngươi muốn khống chế ta…”

Khi dị thú thằn lằn mở miệng, toàn bộ người của tường rào Miếu Loan đều khiếp sợ.

Cả đám trợn tròn mắt nhìn dị thú thằn lằn.

Đầu đầy dấu chấm hỏi.

Dị thú có thể nói chuyện?

ĐỐi với bọn hắn mà nói, dị thú hiểu nhân tính vốn là chuyện không thể nào tưởng tượng nổi, bây giờ lại đến một con biết nói chuyện, vậy thì trong mười năm này, nhân loại còn sống rốt cuộc đang làm những gì?

Làm sao lại không phát hiện ra những dị thú này?

Hay là nói nếu như để mặc cho dị thú phát triển đến cuối cùng, nhân loại thật sự sẽ bị đào thải, mà dị thú sẽ trở thành Chúa Tể của thế giới này?

Sau khi dị thú thằn lằn mở miệng.

Lạt Điều cũng bị kinh hoảng, nhưng không chịu thua vẫn muốn điều khiển, khi hơi thở trên người Lạt Điều phát tán ra càng lúc càng

mạnh mẽ, sự hung ác trong ánh mắt dị thú thằn lằn, thế mà dần dần hiện lên sự sợ hãi.

Nó khép cái cánh đang giương ra lại, ngay cả hai chân đứng thẳng cũng dần dần cong lại.

“Có hiệu quả, thật sự có thể áp chế.” Lâm Phàm vô cùng kinh ngạc.

Nếu như Lạt Điều có thể chống lại dị thú thằn lằn, vậy đối với Lâm Phàm mà nói, đây là chuyện cực kỳ đáng mừng, nếu như Lạt Điều không thể áp chế được đối phương, hắn cũng không dám để một mình dị thú thằn lằn ở trong tường rào.

Quỷ mới biết gia hỏa này có làm phản hay không.

Nhưng khi Lạt Điều có thể điều khiển, vậy thì tất cả đều khác.

Cho dù hắn có để dị thú thằn lằn ở lại trong tường rào cũng không sao.

Ầm ầm!

KHi hai đầu gối của dị thú thằn lằn cuối cùng cũng cong xuống quỳ trên mặt đất.

Nó vừa quỳ, uy lực mà Lạt Điều tản ra lập tức tiêu tán, sau đó nhìn cũng chẳng nhìn dị thú thằn lằn một chút, mà lùi vào trong ngực của người chăn nuôi, tiếp tục ngủ.

Ý rất rõ ràng.

Dọa ta một hồi.

CÒn tưởng rằng xuất hiện dị thú còn oai hơn ta chứ.

Lâm Phàm nhìn về phía dị thú thằn lằn, ánh mắt hung ác lúc trước của dị thú thằn lằn, bây giờ đã trở nên vô cùng khéo léo, không nói một lời rụt đầu lại, rõ ràng đang e ngại Lạt Điều.

“Ngươi chờ ở đây đi.” Lâm Phàm để dị thú thằn lằn ở bên ngoài, sau đó cầm mảnh vỡ về, đồng thời nói chuyện với đám người một chút, dù sao thì tình huống trong núi sâu, cũng đã tìm hiểu được một nơi.

Nếu như những chỗ khác cũng có dị thú.

Chắc hẳn cũng giống như dị thú thằn lằn.

Diệt trừ thì nhất định phải diệt trừ.

Có vật cưỡi thay đi bộ chỉ cần một con là được.

Giữ lại quá nhiều dị thú nhất định là tai họa.

TRong phòng họp.

“Bây giờ chuyện chúng ta cần đối mặt có hai việc, một chính là chuyện lúc trước chúng ta đã nói, nam tử kia nhất định phải tìm ra rồi diệt đi, chuyện thứ hai chính là dị thú trong núi sâu, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, những dị thú đó cũng giống như dị thú thằn lằn mà ta mang về kia, đều đang hấp thu năng lượng trong mảnh vỡ, nghĩ đến chuyện sau khi hấp thu hết năng lượng trong mảnh vỡ rồi, sẽ bắt đầu tiến công nhân loại chúng ta, cho nên chuyện này ta sẽ nhanh chóng giải quyết hết.”

Lâm Phàm nói tình hình với mọi người.

Mà vào ngay lúc này.

Ầm!

Có người vội vàng xông tới.

“Quản lý Lâm, có chuyện rồi, vừa rồi tường rào Thủ Đô truyền tin tức đến, bên tường rào Thủy Khánh gặp dị thú khủng bố tập kích, có vẻ là dị thú còn cao hơn cấp chin.”

Hội nghị kết thúc.

“Bây giờ ta đi ngay.”

Lâm Phàm biết tường rào Thủy Khánh, cũng là một trong những tường rào không nhỏ, có Giác Tỉnh giả cấp chín, thế mà bây giờ lại cầu cứu tường rào Thủ Đô, đủ để chứng minh, dị thú xuất hiện, bọn hắn không thể ngăn cản được.

Từ sau khi ba đại gia tộc bị hủy diệt, rất nhiều tường rào khi xuất hiện nguy cơ, sẽ chủ động liên lạc với tường rào Thủ Đô.

Dù sao bây giờ tường rào Thủ Đô cũng thật sự giúp đỡ bọn hắn.

Lúc này, lòng người tường rào Thủy Khánh vô cùng bàng hoàng.

Vô số người bối rối chạy trốn.

Có người chen vào trong hầm trú ẩn, đối với bọn họ mà nói chỉ muốn sống sót mà thôi, ai còn quan tâm khu vực này là khu vực quản lý, không thể chen lấn chứ.

Tiếng kêu rên, tiếng kêu thảm thiết, tiếng la khóc liên miên không ngừng.

Trên tường thành.

Thân là người quản lý của tường rào Thủy Khánh, sắc mặt Phùng Hóa rất nghiêm trọng nhìn dị thú đang chìm trong huyễn cảnh ở ngoài tường thành, ngay sau đó, có người sống sót vội vàng chạy đến.

“Phùng ca, đã liên lạc với tường rào Thủ Đô, bọn họ nói chúng ta tìm mọi cách kiên trì, bọn họ đang tìm cách rồi.” Người sống sót nói chuyện cũng bị dị thú bên ngoài dọa sợ.

Cho dù bây giờ con dị thú kia đang tạm thời bị vây khốn.

Nhưng cái gương mặt hung ác kia, vẫn khiến hắn ta cảm thấy áp bách khó có thể nói thành lời.

Chương 539 - Một đao này.

“Ai.” Phùng Hóa thở dài, cũng không cảm thấy tường rào Thủ Đô có cách gì, nếu như điều động cường giả đến, với khoảng cách giữa tường rào Thủy Khánh và tường rào Thủ Đô, cho dù có dốc toàn lực đi đường, cũng phải mất một tiếng.

Mà chỉ trong một tiếng này, tường rào Thủy Khánh bọn hắn chỉ sợ có thể bị diệt mấy chục lần rồi.

Lúc này.

“Phùng ca, ta sắp không chịu nổi rồi.” Một Giác Tỉnh giả từ đầu đến cuối vẫn luôn giơ hai tay lên, mặt đầy mồ hôi nói, nét mặt của hắn ta vô cùng đau đớn.

Năng lực hắn ta thức tỉnh chính là sáng tạo huyễn cảnh vây khốn năng lực tinh thần của người khác.

Năng lực thật sự không tệ, nhưng tiêu hao tinh thần bản thân rất lớn, bây giờ hắn ta vây khốn dị thú lại, nhưng dị thú không thể nào bị bất cứ thứ gì bên ngoài ảnh hưởng, nếu không sẽ khiến dị thú tỉnh lại từ trong huyễn cảnh.

Chỉ là cho dù không có gì bên ngoài ảnh hưởng, tinh thần của hắn ta cũng sắp khô cạn rồi.

“Kiên trì.”

Phùng Hóa thật sự bất lực với chuyện này, chỉ hy vọng hắn ta có thể kiên trì thêm.

“A, ta không chịu nổi.”

Tinh thần bị hao hết, nam tử ngồi liệt trên mặt đất, thở hổn hển, tình cảnh này khiến Phùng Hóa kinh hãi biến ắc, vội vàng nhìn về phía dị thú, chỉ thấy ánh mắt của con dị thú từ mơ màng dần dần khôi phục lại bình thường, lại từ bình thường chuyển sang hung ác.

Dị thú đưa tay lên sờ sờ hư không, tựa như đang tìm kiếm gì đó.

“Rống.”

Dị thú tức giận gào thét, hơi thở tàn ác hoàn toàn bộc phát, so với lúc trước còn hung ác hơn vô số lần, ánh mắt nhìn về phía bọn hắn giống như có mối thù sinh tử.

Phùng Hóa nhận ra trạng thái của dị thú không đúng, nhìn về phía đối phương, “Ngươi tạo huyễn cảnh gì cho nó?”

Nam tử nói: “Ta tạo huyễn cảnh cả nhà đoàn viên.”

Giờ phút này Phùng Hóa chợt tỉnh ngộ, hắn ta xem như đã hiểu rõ, vì sao dị thú lại táo bạo như vậy, rất có thể dị thú đã xem huyễn cảnh là sự thật, sau khi huyễn cảnh bị phá vỡ, dị thú nghĩ rằng những chuyện này đã bị phá hư, từ đó quy hết mọi nguyên nhân tội trạng lên người bọn hắn.

KHoan đã!

Đây chẳng phải là tăng thêm buff cho dị thú sao.

Phùng Hóa không nói hai lời, đột nhiên nhảy ra khỏi tường thành, đối phó với dị thú trước mắt này, Giác Tỉnh giả khác không có chút tác dụng nào cả, cho dù xông lên thật, cũng chỉ dâng đồ ăn miễn phí mà thôi.

Thân là Giác Tỉnh giả cấp chín, hắn ta cảm thấy mình có thể kiên trì được.

Dị thú tức giận gầm thét, vung tay lên đánh về phía Phùng Hóa, mà

Phùng Hóa thi triển năng lực, vô số sợi tơ đột ngột từ mặt đất mọc lên, buộc chặt hai chân dị thú, sau đó làn tràn, muốn trói hai tay dị thú lại.

Tác dụng của sợi tơ cũng không lớn, chỉ có thể ngăn cản chút mà thôi, sau đó lập tức vỡ nát.

Phùng Hóa nhanh chóng tránh né, dù tránh né, nhưng cũng có thể cảm nhận được lực đạo dị thú đánh tới hung mãnh đến mức nào, nếu như thật sự bị đánh trúng, cho dù hắn ta là Giác Tỉnh giả cấp chín, có vẻ cũng chưa chắc có thể đỡ nổi.

Hắn ta nhanh chóng tìm kiếm trên thân thể dị thú, chỗ nào có thể xuống tay được, đột nhiên vung tay ra, sợi tơ ngưng tụ thành một lưỡi đao, hung hăng đâm về phía thân thể dị thú.

Ầm vang một tiếng.

Lưỡi đao ngưng tụ từ sợi tơ quả thật có thể đâm qua làn da dị thú, những chỉ là đâm xuyên qua mà thôi, không thể nào tiến thêm nửa tấc.

Bóng đen bao phủ, nhanh chóng rơi xuống.

Bàn tay dị thú đánh tới, Phùng Hóa kinh hãi biến mất ngay tại chỗ, phịch một tiếng, một bàn tay của dị thú này hung hăng đánh xuống, trùng kích tạo ra rất mãnh liệt, khí lãng chấn động.

Hắn ta không ngờ đến dị thú lại hung ác như vậy.

Phùng Hóa biết mình cách dị thú quá gần, nguy hiểm quá cao, rơi xuống đất, bắt đầu dây dưa có tính chiến lược, mục đích chủ yếu của hắn ta không phải là tìm cách giết chết dị thú, mà là kiềm chế lại, có thể kiên trì bao lâu thì tốt bấy nhiều.

Thân là Giác Tỉnh giả cấp chín, tốc độ của hắn ta rất nhanh, di chuyển trên mặt đất, hóa thành từng tàn ảnh, đồng thời không ngừng thi triển năng lực, lấy đại địa làm căn cơ, muốn dùng sợi tơ hoàn toàn vây khốn dị thú.

ĐỐi với dị thú mà nói, Phùng Hóa cứ giống như một con ruồi bay lung tũng ung quanh, khiến nó rất bực bội.

“Nếu như có thể tiếp tục như vậy, có vẻ ta cũng có thể kiên trì được rất lâu.” Phùng Hóa âm thầm nghĩ.

Đột nhiên.

Tình hình xuất hiện biến hóa. Dị thú bắt đầu cuồng bạo, nhấc chân giẫm xuống mặt đất, lực đạo thuận theo bàn chân bộc phát ra ngoài, mặt đất rạn nứt, tựa như mạng nhện, khuếch tán lít nha lít nhít, lực đạo cường đại, cho dù là tường thành cũng xuất hiện vết rạn.

Phùng Hóa giơ tay lên, ngăn cản đợt công kích này, đối với hắn ta mà nói, đợt công kích này giống như phong nhận, không ngừng cắt qua thân thể của hắn ta, đau, thật sự rất đau.

Mà vào giờ phút này, dị thú giống như đã bắt được sơ hở của Phùng Hóa, nhấc chân đá về phía Phùng Hóa, cảm nhận không khí áp súc lại, Phùng Hóa đột nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy một cước kia lao đến nhanh chư chớp, biết rõ muốn chạy thì khẳng định không thể kịp, chỉ có thể nâng hai tay lên ngăn cản.

Ầm!

Tiếng ầm vang kịch liệt vang vọng.

Ầm!

Phùng Hóa chỉ cảm thấy toàn thân sắp nổ tung, nhất là hai tay đã không còn là hai tay của hắn ta nữa, bay ra đâm mạnh vào tường thành, lõm vào thật sâu, nôn ra một ngụm máu.

Hắn ta giãy dụa muốn đứng lên, nhưng luồng trùng kích kia vẫn chưa tiêu tán, còn đang sôi trào trong thân thể hắn ta.

Máu tươi chảy qua mắt, thế giới trước mắt hơi đỏ.\

Chương 540 - Một đao này. (2)

Nhìn dị thú đang từng bước đến gần, lòng nóng như lửa đốt, không thể nào nằm đây được, nếu không sẽ xong đời.

Mà vào ngay lúc này.

Một tiếng rống vang vọng từ đằng xa truyền đến.

Dị thú đang hành động dừng bước lại, quay đầu nhìn sang, nó cảm nhận được sự uy hiếp từ đồng loại.

Phùng Hóa cũng nhìn thấy bầy trời đằng xa xuất hiện một bóng dáng to lớn.

Tựa như rơi vào hầm băng.

Nội tâm hoàn toàn lạnh lẽo.

Chỉ một con dị thú này thôi, bọn hắn đã không thể đối phó được, bây giờ lại xuất hiện thêm một con nữa.

Xong con bê.

Hoàn toàn xong đời rồi.

Tuyệt vọng từ tận đáy lòng dâng lên, không có bất cứ ý nghĩ gì nữa.

Đằng xa.

Lâm Phàm đứng trên đầu dị thú thằn lằn. ngạo nghễ nhìn dị thú như nhà cao tầng ở đằng xa, hai chân bộc phát lực đạo, phịch một tiếng, hóa thành tia sáng nhanh chóng xuyên thẳng qua không trung.

Chậm rãi đưa tay, sờ Lôi Kiếp ở phía sau.

Rút ra.

Ánh mắt lạnh lẽo.

Cách không vung ra một đao.

Trong chốc lát, một luồng đao mang màu máu như muốn chém bầu trời thành hai nửa gào thét lao đến.

“Đây là cái gì?”

Phùng Hóa há hốc miệng, huyết mang lóe ra kia rốt cuộc là cái gì?

Đừng nói Phùng Hóa đã trợn tròn mắt.

Ngay cả dị thú cũng như vậy, nó cảm nhận được một sự nguy hiểm bao phủ toàn thân, chỉ là khi nó kịp phản ứng lại, đao mang màu máu kia đã chém trúng thân thể của nó.

Phốc phốc!

Thân thể yếu ớt giống như đậu hũ, trực tiếp bị chặt đứt ngang.

Máu tươi phun ra tung tóe, nhuộm đỏ mặt đất.

Dị thú kêu thảm, tiếng kêu thảm thiết thê lương vang vọng đất trời.

“Cái này… Cái này.”

Phùng Hóa trừng to mắt, không dám tin một màn trước mắt.

Ầm ầm!

Dị thú đổ xuống, chỉ là sinh mệnh quá ngoan cường, nó cũng không chết ngay mà vẫn còn sống.

Lâm Phàm rơi xuống đất, từng bước một đi tới, nhìn có vẻ đi rất chậm, nhưng thật ra một bước bước ra, đã đi được mấy chục mét, trong chốc lát đã xuất hiện trước mặt con dị thú khổng lồ này.

Mặt đối mặt với con dị thú, có thể từ trong mắt dị thú nhìn thấy được sự tức giận và oán hận.

Vung tay lên, chém ngang một đao, Lôi Kiếp đâm hơn phân nửa vào trong đầu dị thú, đao kình bộc phát, đầu dị thú bành trướng, trong nháy mắt nổ tung, đối mặt với máu thịt văng ra tung tóe, một vòng dao động vô hình hiển hiện trước mặt, giống như một bức tường, ngăn mọi máu thịt lại.

“Điểm tiến hóa +2.”

Đây là điểm số biểu hiện cho dị thú cấp chín.

Hắn biết con dị thú này tuyệt đối còn hung mãnh hơn dị thú cấp chín bình thường.

Cũng không biết vì sao không thể đột phá cấp chín.

Có thể là con đường tiến hóa bị ngăn trở, không tìm được phương hướng tiến hóa chính xác cũng không chừng.

Thuần thục tìm được huyết tinh.

Loại dị thú cấp bậc này rất trân quý.

Lúc này.

Đám người sống sót trên tường thành còn đang sợ hãi, cũng ngơ ngác nhìn tình hình trước mắt.

Nổ tung, thật sự nổ tung.

Con dị thú có thể hủy diệt bọn hắn, cứ như vậy đã bị tiêu diệt.

Lâm Phàm đi đến trước mặt Phùng Hóa, vươn tay ra, lôi hắn từ trong tường lõm ra, “Ngươi không sao chứ?”

KHi hỏi ra lời này, thật ra có hỏi cũng như không.

Vết thương của đối phương khá nặng.

Rõ ràng là vừa bị dị thú đánh thảm.

“Không có việc gì, ngươi từ tường rào Thủ Đô đến sao?” Phùng Hóa nghĩ rằng Lâm Phàm là từ tường rào Thủ Đô đến, trong lòng vô cùng kinh hãi, tường rào Thủ Đô có phải là căn cứ quái vật không thế, người này cũng quá đáng sợ rồi.

“Không phải, ta là người quản lý Lâm Phàm của tường rào Miếu Loan, nhận được thông báo của Tần Khiếu của tường rào Thủ Đô, đến giải quyết phiền phức giúp các ngươi.” Lâm Phàm nói.

Thanh danh của tường rào Miếu Loan cuối cùng vẫn không lớn bằng tường rào Thủ Đô.

Thanh danh của bọn hắn cũng chỉ mới vùng lên trong thời gian ngắn gần đây mà thôi.

Trước kia quá vô danh.

“A? Tường… Tường rào Miếu Loan?” Phùng Hóa kinh ngạc đến ngây người.

Có vẻ như tường rào Thủ Đô cách quá xa, mà cái tường rào Miếu Loan này còn xa hơn cả tường rào Thủ Đô, từ khi thông báo cầu cứu đến bây giờ, ừm… KHoảng thời gian này thật sự đủ sao?

A, đúng, nhất định là tường rào Thủ Đô biết hắn đang ở gần đây, cho nên mới bảo hắn đến đây cứu viện, nhất định là như vậy, nếu không thì không hợp lý lắm.

Vào giờ phút này, Phùng Hóa muốn sắp xếp mọi chuyện thật rõ ràng.

“KHoan đã, ngươi nói ngươi tên là gì?”

Phùng Hóa trừng to mắt, mặc kệ vết thương trên người mình, nắm lấy bả vai nam tử trước mắt, kích động hỏi.

“Lâm Phàm của tường rào Miếu Loan.” Lâm Phàm nói.

“Là ngươi, chính là ngươi, ta biết ngươi, một mình ngươi xông đến

tường rào Thủ Đô, ở chỗ đó tiêu diệt ba đại gia tộc, giải phóng tường rào Thủ Đô, chuyện của ngươi ta biết, tất cả người trong tường rào đều biết ngươi."

Biểu hiện của Phùng Hóa giống hệt như khi nhìn thấy thần tượng, kích động khoa tay múa chân.

Lâm Phàm cười ha ha.

Đã nổi danh như vậy rồi sao?

Suy nghĩ kỹ một chút cũng không tệ lắm.

"KHông sai, là ta." Lâm Phàm thoải mái thừa nhận.

Ánh mắt Phùng Hóa nhìn về phía Lâm Phàm đã thay đổi.

Thật sự là tràn đầy sự sùng bái, "Quản lý Lâm, ngươi vẫn luôn bận rộn ở gần chỗ chúng ta sao?" Phùng Hóa hỏi.

"KHông, trực tiếp từ tường rào Miếu Loan chạy đến đây."

"Nhanh như vậy?"

"Tốc độ của nó rất nhanh."

Lâm Phàm chỉ vào dị thú thằn lằn, khi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy dị thú thằn lằn đang ăn, miệng to như chậu máu cắn nửa người trên con dị thú, ngẩng đầu lên, gặm nuốt vào trong miệng.

Phùng Hóa đứng bên cạnh nhìn thấy hình ảnh dị thú thằn lằn đang ăn, sắc mặt vốn tái nhợt càng tái thêm, rõ ràng là bị dọa.

""Đừng căng thẳng, nó là dị thú ta đã thần phục, không có ác ý với các ngươi, có khả năng vừa rồi bay quá nhanh đã khiến nó mệt mỏi."

Chương 541 - Thần tượng.

Lâm Phàm tùy tiện tìm lý do giải thích.

"Không có việc gì, không có việc gì, có thể ăn được là phúc." Phùng Hóa lắc đầu liên tục nói.

Lâm Phàm nói, "Bây giờ là thời đại phản kích dị thú, là thời điểm tốt nhất kết thúc tận thế, cách tăng tinh thần đã được công khai, chỉ là các ngươi có vẻ không có mảnh vỡ, ngươi có thể liên lạc với tường rào Thủ Đô, nghĩ cách tới dó, bây giờ tường rào Thủ Đô đang xây

dựng thêm, tương lai tường rào Thủ Đô nhất định sẽ là khu vực chủ yếu để nhân loại sinh tồn."

Đây là ý nghĩ của hắn, cũng là chuyện tất nhiên trong tương lai.

Tường rào Miếu Loan cũng muốn trở thành khu vực chủ yếu.

Nhưng mà vào lúc xây dựng công trình cơ sở rõ ràng không đủ, muốn sau này đuổi kịp, công sức bỏ ra không phải trong thời gian ngắn.

"Ta sẽ suy tính thận trọng." Phùng Hóa nói.

"Được, nguy hiểm đã giải quyết, ta cũng nên trở về." Lâm Phàm nói.

Chuyện sau này lại nhiều thêm rồi.

Dị thú công kích nơi này nhất định không phải dị thú du đãng, nhất định là từ trong núi sâu đi ra, nói rõ đã có càng ngày càng nhiều dị thú khủng bố xuất hiện, chuẩn bị thu hoạch nhân loại còn sống sót.

Mà hắn muốn làm chính là trước khi bọn dị thú này gây ra tai nạn hủy diệt cho nhân loại, hoàn toàn bóp chết chúng nó.

"Quản lý Lâm, không vào trong ngồi một chút sao?" Phùng Hóa muốn mời Lâm Phàm, có rất nhiều người trong tường rao rất sùng bái Lâm Phàm, đã xưng hắn là chúa cứu thế trong tận thế này.

"Không được, ngươi dưỡng thương tiếp đi, ngươi thân là Giác Tỉnh giả cấp chín, đã đứng trên đỉnh cao nhân loại, tương lai thanh lý dị thú, còn cần ngươi ra sức, cũng không thể bởi vì lần chiến đấu này mà để lại tai họa ngầm." Lâm Phàm nói.

Phùng Hóa cảm nhận được sự quan tâm Lâm Phàm, có loại cảm giác thụ sủng nhược kinh.

"ĐƯợc, ta nhất định sẽ chăm sóc tốt mình."

Lâm Phàm nhìn đối phương, chẳng biết tại sao, lại cảm nhận được có chút quái dị.

Nhưng mà cũng không nghĩ nhiều.

Có khả năng chính là ảo giác rồi.

Từ biệt, nhảy lên đầu dị thú thằn lằn.

"Đi thôi."

Dị thú thằn lằn vung cánh lên, bay nhảy hai lần rồi bay lên bầu trời, đối mặt với tiệc đứng vừa rồi rất hài lòng, nếu như có thể ăn thêm mấy lần, cảm giác kia nhất định rất tuyệt.

“Đi.”

Lâm Phàm vẫy tay với Phùng Hóa, trong chớp mắt, dị thú thằn lằn gia tốc, hóa thành một tia sáng rồi biến mất trong thiên địa.

Phùng Hóa ngây người nhìn qua, một lát sau, á, đau đớn trên người khiến hắn ta nhe răng, nhưng hắn ta cảm thấy vết thương này không tính là gì cả, có thể nhìn thấy người quản lý Lâm Phàm của tường rào Miếu Loan, tất cả đều đáng giá.

Mấy ngày sau.

Tường rào Miếu Loan từ đầu đến cuối vẫn phát triển như thường ngày.

Mà mỗi ngày Lâm Phàm đều sẽ cưỡi dị thú thằn lằn bay lượn khắp nơi, tiến vào rừng sâu núi thẳm dọn dẹp đám dị thú kia, đối với hắn mà nói, những dị thú hấp thu năng lượng mảnh vỡ kia cũng không cường đại, xử lý rất đơn giản.

Bây giờ hắn đã quá mạnh.

Lúc này.

Lâm Phàm đứng trên đầu dị thú thằn lằn, nhìn tình hình bên dưới, trong hố sâu có một thi thể to lớn đã bị gặm ăn nham nhở.

Lâm Phàm từ trên đầu dị thú thằn lằn nhảy xuống, rơi xuống đất, điều tra tình hình.

“Tình hình có chút nghiêm trọng, bị gặm ăn đến mức hoàn toàn thay đổi, thủ đoạn thật hung tàn.” Lâm Phàm nói thầm, con dị thú trước mắt này cũng không phải dị thú bình thường, mà là dị thú thức tỉnh cấp chín sau khi hấp thu năng lượng mảnh vỡ, tuyệt đối là tồn tại vô cùng cường đại, nhưng thứ đồ chơi trâu bò này, lại không chết ở trong tay hắn.

Những cái khác không thổi nhiều.

Vào lúc tận thế này, thủ đoạn thế này không quá hai người.

Một người chính là Lâm Phàm hắn.

Một người khác chính là nam nhân đại não không mặc quần cộc kia.

“Gia hỏa này chuyên đến săn giết dị thú, là vì mảnh vỡ, hay là vì huyết tinh của dị thú?”

Lâm Phàm xem xét vết thương ở ngực dị thú, vạch ra, không nhìn thấy huyết tinh, cũng không thấy trái tim, xem ra cả hai đều bị cầm đi.

Mức độ nguy hiểm của gia hỏa này vẫn rất cao đó.

Bây giờ hắn không có ý gì khác, chỉ muốn đi tìm nam tử đại não, xử lý sạch sẽ, sau đó đặt mọi tinh lực lên người dị thú, thanh lý sạch bọn chúng.

“Đi thôi.”

Nhảy lại lên đầu dị thú thằn lằn, nhẹ giọng nói.

Dị thú thằn lằn giương cánh, bay lên.

ĐỐi với dị thú thằn lằn mà nói, nó cảm thấy mình rất tốt số, may mắn sớm gặp được Lâm Phàm, được đối phương coi trọng xem như công cụ thay đi bộ, nếu không biết sau, sợ sẽ giống như đám gia hỏa kia, bị giết ngay tại chỗ, ngay cả phản kháng cũng không thể.

Thật quá may mắn.

Thời gian trôi qua rất nhanh, lại mấy ngày trôi qua.

- Đẳng cấp: Cấp 9 (20/100)

- Cảnh giới: Luyện Thần (100%)

- Thể chất: 490.79

- Nhanh nhẹn: 475.31

- Tinh thần: 472.3

Lâm Phàm tra xét số liệu của bản thân, vô cùng hài lòng với chuyện này, trong khoảng thời gian này hắn vất vả phấn đấu, cấp bậc đã hoàn toàn tăng lên, thuộc tính các phương diện cũng tăng lên trên diện rộng.

Phiền não duy nhất chính là cảnh giới từ đầu đến cuối vẫn không có tiến triển.

Không phải hắn không muốn.

Mà là tạm thời không có đường đi, nhắc đến cũng phải trách khoảng thời gian gần đây hắn quá bận rộn, vẫn luôn vội vàng chém giết dị thú, trong đầu toàn là hình ảnh của dị thú.

Lúc này hắn đứng trên tường thành nhìn mọi thứ trước mắt, mỗi ngày tường rào Miếu Loan đều thay đổi, hoàn toàn chỉ cần một hai ngày là biến hóa nghiêng trời lệch đất, nhất là mở rộng tường thành, đã mở rộng đến mức không thể tưởng tượng được.

Trước kia xây dựng tường thành chỉ dựa vào bọn người Lý Quyền Phi là chính, cho dù có nhiều người giúp đỡ, muốn hoàn toàn dựng lên tường thành, cũng cần một khoảng thời gian rất dài.

Chương 542 - Chúng ta hình như đã phát hiện bóng dáng nam nhân đại não.

Nhưng bây giờ đã khác.

KHoảng thời gian này, Giác Tỉnh giả xuất hiện nhiều như nấm mọc sau mưa, năng lực khác nhau, cái gì cũng có, chỉ là cấp bậc hơi thấp một chút mà thôi, nhưng về phương diện xây dựng tường thành, đã có thể trợ giúp rất lớn.

Lão Chu đi đến bên cạnh Lâm Phàm, cảm thán, “Những cái này đều là công lao của ngươi cả.”

Lâm Phàm nói, “KHông, đây là công lao của tất cả mọi người, ta chỉ cung cấp chút trợ giúp mà thôi.”

Lão Chu chắp tay sau lưng, nhìn đằng xa, tường rào Miếu Loan thay đổi rất nhiều, mỗi ngày một khác, không ngày nào giống ngày nào, thậm chí trong đầu hắn ta đã tưởng tượng ra tương lai tường rào Miếu Loan sẽ như thế nào.

Bây giờ thanh danh của tường rào Miếu Loan bọn hắn đã dần dần lộ ra, tuyền bá khắp bên ngoài, khiến rất nhiều người sống sót vội vàng chạy đến gia nhập, đến mức từ tường rào chỉ có mấy ngàn người, tăng vọt đến tường rào cỡ trung vạn người.

Hơn nữa con số này còn không ngừng gia tăng.

“Đúng rồi, gần đây Võ Đạo của ngươi hình như không được hoan nghênh lắm.” Lão Chu nói.

Lâm Phàm gật đầu, hắn cũng đã phát hiện ra tình huống này, những người kiên trì tiếp tục con đường Võ Đạo cũng chỉ có những người kia, người khác thì đã bắt đầu điên cuồng hấp thu năng lượng trong huyết tinh, muốn trở thành Giác Tỉnh giả.

Chuyện này cũng có thể hiểu được.

Con đường Võ Đạo quá dài, quá khó đi, không dễ dàng như vậy, hơn nữa hiệu quả rất chậm, có lẽ tu luyện một tháng, hiệu quả mang lại còn không bằng 1% hiệu quả khi hấp thu huyết tinh.

"Lão Chu, ngươi nói vì sao những mảnh vỡ kia lại từ trên trời rơi xuống?" Lâm Phàm hỏi.

Lão Chu lắc đầu nói, "Sao ta có thể biết được, dù sao cũng chính là từ trên trời rơi xuống."

"A."

Lâm Phàm cũng nhìn phía xa, nhẹ giọng cảm thán.

Đi đến tận thế một khoảng thời gian rồi, chuyện đã trải qua cũng khá nhiều, luôn cảm thấy giống như đang nằm mơ vậy, bây giờ mọi thứ đều đã đi đến điểm cuối, sự uy hiếp từ dị thú đã không còn lớn như trước nữa.

Kèn lệnh phản công của nhân loại, đã sớm theo hành động của hắn mà thổi lên.

Hắn và Tần Khiếu vẫn luôn liên lạc với nhau, những cao thủ của tường rào Thủ Đô bắt đầu ra ngoài thanh lý dị thú, ở bên tường rào Thủ Đô, số lượng Giác Tỉnh giả cấp chín không ít, cho dù gặp được dị thú cấp chín cũng không sợ.

Chớ nói đến còn có Vương Dũng đã trải qua bao nhiêu dị biến, lại trở thành kẻ mạnh như cũ

Bây giờ, thứ đáng chú ý nhất chính là nam tử đại não.

Tên kia rốt cuộc núp ở chỗ nào.

Ngay khi hắn đang nghĩ đến chuyện này.

Một chiếc máy bay trực thăng từ đằng xa xuất hiện, đang bay về phía bọn hắn.

Lâm Phàm tập trung nhìn lại, cửa khoang không đóng, có một nữ tử

xuất hiện, tuy khoảng cách khá xa, nhưng ánh mắt Lâm Phàm vẫn có thể nhìn rõ, trực tiếp thấy rõ mặt của đối phương.

“A Phong sắp vui vẻ rồi.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

“A?”

Lão Chu rất khó hiểu hỏi.

Lâm Phàm nói: “Người tới chính là Vương Vũ từ tường rào Thủ Đô, nàng chính là tỷ tỷ mà A Phong vẫn luôn nhớ mãi không quên.”

Lúc này.

A Phong đang tu luyện, bên cạnh còn có Lê Chí Cường.

A Phong thân là Giác Tỉnh giả, chính là dựa vào huyết tinh để tăng thực lực của mình, nhưng Lê Chí Cường đã nói với hắn ta, A Phong, đừng từ bỏ Võ Đạo, cha nuôi ta đã nói với ta, Võ Đạo rất quan trọng, tiềm lực còn cao hơn cả Giác Tỉnh giả.

Tuyệt đối đừng làm chuyện ném dưa hấu đi nhặt hạt vừng.

ĐỐi với chuyện này.

A Phong vẫn luôn ghi nhớ lời này trong lòng, cũng không đặt toàn bộ thời gian vào chuyện hấp thu huyết tinh, mà rút phần lớn thời gian, cùng A Cường tu luyện Võ Đạo.

“A Phong.”

Một giọng nữ truyền đến.

A Phong đột nhiên mở mắt ra, giống như đã từng quen thuộc, nhưng lại có cảm giác rất xa lạ, có giọng nói nghe xong thì sẽ lãng quên, nhưng có tiếng nói chỉ cần nghe qua một lần, cả một đời cũng không dám quên.

Hắn ta nhìn bóng người từ xa bước đến, khi nhìn thấy rõ gương mặt kia.

Cả người ngây ngốc đứng đờ tại chỗ.

Mãi đến khi nữ tử xuất hiện trước mặt, A Phong vẫn há hốc miệng, trên mặt lộ ra vẻ không dám tin.

“A Phong.” Mặt Vương Vũ mỉm cười.

“Tỷ, tỷ tỷ…”

A Phong lấy lấy lại tinh thần, kích động lắp bắp nói, “Ta không nằm mơ chứ, ta thật sự không nằm mơ chứ.”

Lâm Phàm ngước mắt nhìn một màn trước mắt, nụ cười trên mặt càng thêm xán lạn, sau đó nhìn Vương Dũng bên cạnh.

“Hắn chính là em kết nghĩa của con gái ngươi.”

Vương Dũng lẳng lặng nhìn xem, không ngờ trừ hắn ta ra, vẫn có người từ đầu đến cuối vẫn nhớ đến con gái của mình, chuyện này đối với con gái mình mà nói, đây là một chuyện rất hạnh phúc.

“Đúng rồi, chúng ta có thể đã phát hiện ra tung tích của nam tử đại não.” Vương Dũng nói.

“Ở đâu?” Lâm Phàm không kịp chờ hỏi.

Nam tử đại não không mặc quần cộc tuyệt đối đã kéo năng lực ẩn núp đến max cấp.

Mẹ nó thật sự ẩn nấp quá sâu

Trong khoảng thời gian này, đừng nhìn thấy hắn cưỡi dị thú thằn lằn tìm kiếm trong núi sâu, thật ra cũng đang đi nam tử đại não kia.

Chỉ là đáng tiếc.

Quá khó tìm.

Một chút manh mối cũng không có.

Bây giờ Vương Dũng nói có manh mối, đương nhiên là đặc biệt chú ý đến, bây giờ hai tỷ đệ ôn chuyện, bọn hắn đi nói chuyện với nhau là được.

Vương Dũng thấy biểu hiện của Lâm Phàm rất kích động, cũng biết hắn vẫn đang tìm kiếm, “Trước đây không bao lâu, ta nhận được tin cầu cứu của tường rào Hoàng Hải, nam tử đại não xuất hiện ở đó, dùng lực lượng khủng bố trực tiếp đánh tường thành của tường rào Hoàng Hải thành một cái lỗ lớn, Giác Tỉnh giả từ cấp tám trở lên đều bị giết chết.”

“Đi, chúng ta vừa đi vừa nói.”

Chương 543 - Lần này chắc chắn phải chết.

Lâm Phàm không tiếp tục nói cái này với Vương Dũng, mà kéo hắn ta đi về phía dị thú thằn lằn, tốc độ của máy bay quá chậm, chỉ có dùng dị thú cưỡi đi, mới có thể đến đích trong thời gian ngắn nhất.

Dị thú thằn lằn bị Lâm Phàm giẫm lên đầu có thể chấp nhận.

Dù sao thì hắn mạnh, hắn có lý.

Nhưng người kia, đó là thứ gì, mặc dù ta thừa nhận bề ngoài ngươi có chút lợi hại, nhưng so với bản thằn lằn, ngươi còn chênh lệch rất lớn.

Bây giờ tùy tiện giẫm lên đầu ta như vậy, đã hỏi ý kiến của ta chưa.

Ngay khi dị thú thằn lằn đang điên cuồng đậu đen rau muống trong lòng.

Lâm Phàm nhấc chân, đạp vào đầu dị thú thằn lằn.

“Ngươi còn ngây ra đó làm gì, bay đi.”

Cảm nhận được Lâm Phàm đang nôn nóng, dị thú thằn lằn đâu còn dám có chút ý nghĩ dư thừa nào, vung cánh lên bay đi, hóa thành một tia sáng, nhanh chóng biến mất.

Tường rào Hoàng Hải.

Tường thành vốn đang yên đang lành bị phá ra một lỗ hổng lớn, một đám người sống sót đang bận rộn, nghĩ trước khi bị dị thú phát hiện phải nhanh chóng chặn lỗ hổng này lại.

Nếu như các dị thú khác phát hiện ra tường thành đã bị phá vỡ, chỉ sợ vui mừng đến phát điên, sau đó chen chúc nhau vọt đến chỗ này.

Cho dù bọn họ người đông thế mạnh, sợ cũng không thể cản nổi.

Mà có người sống sót thì vô lực ngồi liệt xung quanh, ánh mắt đờ đẫn, trên mặt lộ ra sự sợ hãi, tựa như bị người thi triển thuật định thân, rõ ràng tình huống lúc trước đã tạo thành bóng ma cực lớn đối với bọn hắn, đến bây giờ vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Có một người sống sót mê mang nhìn bầu trời xa xa, hắn ta muốn nhìn vùng đất trời này có còn con đường sống cho bọn hắn nữa không, chứ không phải vẫn luôn khổ cực, không nhìn thấy bất cứ hy vọng nào như vậy.

Chẳng qua khi hắn ta di chuyển ánh mắt, con ngươi bỗng co lại, chỉ

thấy trong vùng trời xanh mây trắng kia, có một bóng đen to lớn đang nhanh chóng bay về phía này.

Rõ ràng cách rất xa, nhưng hình thể vẫn khổng lồ.

“A…”

Quá kinh hãi, hắn ta cuối cùng không nhịn được hét ầm lên, “Các ngươi nhìn…”

Đám người đang mê man dồng loạt quay đầu nhìn về phía gia hỏa đang quỷ khóc sói gào, sau đó thuận ngón tay hắn ta nhìn sang, bọn hắn vốn đang mặt ủ mày chau, khi nhìn thấy bóng đen khổng lồ kia, cả đám đột nhiên đứng dậy.

Trong chốc lát.

Tiếng thét chói tai, tiếng sợ hãi nối liền không dứt.

Đám người vốn đang ngồi liệt trên mặt đất cũng lập tức chạy tứ tán.

“Không cứu được, chúng ta không cứu được nữa rồi.”

“Tường rào Hoàng Hải chúng ta chắc chắn bị tiêu diệt rồi.”

“Dáng chết, sao chuyện hỏng bét gì cũng xảy ra trên đầu chúng ta, đáng giận, có ai đến cứu chúng ta.”

Bọn hắn đã sớm bị nam tử đại não quái dị lúc trước dọa vỡ mật rồi.

Cũng may nam tử đại não không quan tâm gì đến bọn hắn, trực tiếp bỏ qua bọn hắn, nhưng Giác Tỉnh giả còn lại biết không thể cứ như vậy, mới kêu gọi bọn hắn sửa chữa tường thành.

Nhưng rất nhiều người đều đang thu xếp đồ đạc, chuẩn bị rời khỏi nơi này, đi gia nhập tường rào khác, bây giờ tường rào Thủ Đô và tường rào Miếu Loan đang rất nổi danh, đi tường rào Thủ Đô có lẽ là lựa chọn sáng suốt.

Lúc này.

Đám người sống sót đang sửa chữa tường thành nhìn nhau.

Từ không cam lòng bàn đầu phải bó tay chịu trói, cho đến bây giờ là tuyệt vọng, chỉ còn thiếu một chuyện đột ngột phát sinh mà thôi.

“Ai, không cứu được.

Có người thả hòn đá trong tay xuống, mặc cho nó lăn lông lốc, cho dù bản thân bọn họ có thực lực, nhưng đối mặt với tình huống như vậy, bọn hắn biết có phản kháng cũng vô dụng.

Thực lực của dị thú, không phải do hình thể quyết định, nhưng dị thú có hình thể lớn nhất định rất mạnh, đây là chuyện tận thế mười năm đã công nhận.

Xong rồi!

Thế nhưng tràng diện ưng vồ thỏ trong tưởng tượng cũng không xảy ra.

Mà khi dị thú kia đến gần tường rào, thế mà đột nhiên giảm tốc độ, tuy rằng trùng kích tạo ra rất mạnh, nhưng những cái này vẫn có thể chịu được.

Tất cả mọi người ngây ngốc nhìn qua.

Bọn hắn không hiểu tình hình như thế nào.

Mãi đến khi có hai bóng người xuất hiện trên đầu dị thú thằn lằn, mới hoàn toàn khiến bọn hắn lấy lại tinh thần.

“Người, là người.”

Có người mở miệng hô.

Lâm Phàm đứng trên đầu dị thú thằn lằn rất bất đắc dĩ, không phải người, chẳng lẽ là quỷ sao.

Nhưng mà hắn cũng biết đám gia hỏa này đã bị dọa sợ, đừng nói là dị thú thằn lằn xuất hiện, chỉ sợ đã khiến bọn hắn cảm thấy đây là dị thú đột kích, không còn đường sống nữa, cho nên ảnh hưởng rất lớn khi tâm lý lên xuống liên tục như vậy.

“Đừng căng thẳng, chúng ta từ tường rào Miếu Loan, đứng bên cạnh ta chính là Vương Dũng của tường rào Thủ Đô, nhận được tin tức của các ngươi nên đặc biệt chạy đến đây, bây giờ có ai có thể nói chuyện, ra đây, có chuyện cần hỏi.” Lâm Phàm mở miệng nói.

Danh tiếng tường rào Miếu Loan vẫn có.

Nhưng danh tiếng của tường rào Thủ Đô lớn hơn.

Cho nên nhất định phải nhắc đến.

Đám người tường rào Hoàng Hải đang hốt hoảng nghe được lai lịch của bọn hắn, nội tâm sợ hãi lập tức tiêu tán, thay vào đó là hưng phấn, thật sự quá vui mừng.

Ai có thể hiểu được tâm trạng của bọn hắn?

Thật sự rất đáng sợ đó.

Sau đó, một vị nam tử bước ra, "Ta là một thành viên của tường rào Hoàng Hải, xin hỏi có gì cần hỏi?"

Lâm Phàm nói, "Cái nam tử đại não kia đi hướng nào?"

Khi hắn nhắc đếu nam tử đại não, trong lòng đám người tràn đầy sợ hãi, cho dù đối phương đã rời đi, nhưng trong lòng bọn họ, vẫn là ác mộng như cũ.

Khủng bố, thật sự quá kinh khủng.

Nam tử chỉ về hướng tây nói, "Hắn đi về phía bên kia."

Chương 544 - Lần này chắc chắn phải chết. (2)

Lâm Phàm nói với Vương Dũng, "Ngươi ở lại trông coi nơi này, bây giờ tường thành bị hủy, nếu có dị thú triều xuất hiện, với thực lực của bọn hắn chưa chắc có thể chống cự được, ta trực tiếp đi về phía tây tìm nam tử đại não, mặc kệ có tìm được hay không, ta cũng sẽ trở về."

"Được."

Vương Dũng gật đầu, hắn ta biết Lâm Phàm nói rất đúng, cũng không thể đuổi theo một nguy hiểm, mà để một nguy hiểm khác ở lại nơi này.

Sau khi Vương Dũng nhảy xuống.

Lâm Phàm lập tức bảo dị thú thằn lằn cất cánh bay đi, lần này cho dù như thế nào cũng phải tìm được nam tử đại não, chỉ cần diệt đối phương, vậy thì nguy hiểm trong tận thế này, xem như giảm bớt hơn phân nửa.

Vương Dũng nhìn dị thú thằn lằn cất cánh bay đi, trong lòng yên lặng suy nghĩ.

Hy vọng lần này thặt có thể tìm được.

Sau khi giao lưu cũng Lâm Phàm, hắn ta biết mức độ uy hiếp của nam tử đại não này cao như thế nào.

Lúc này.

Tại một nơi khá xa tường rào Hoàng Hải.

Nam tử đại não di chuyển trong vùng hoang dã, trong phạm vi vài dặm này, không có một con dị thú nào dám đến gần, đối với các dị thú mà nói, bọn chúng chỉ muốn nói, mẹ nó ngươi là đồ súc sinh.

Bây giờ nam tử đại não ở bên kia đã thuộc về loại nhất định phải tiêu diệt.

Mà đối với dị thú bên này, lại càng là thú thú kêu đánh, thú thú né tránh.

Ngươi ăn thịt nhân loại còn chưa tính, thậm chí ngay cả dị thú cũng ăn.

Đáng chết.

Thật sự là gia hỏa đáng chết mà.

Nam tử đại não đã trở nên dị dạng nghiêm trọng, nhưng có cảm giác rất mạnh với tình hình xung quanh, tất cả mọi thứ đều không thể trốn thoát khỏi cảm giác của hắn ta.

Cường giả trong nhân loại là mục tiêu của hắn ta.

Những tên của tổ chức Trùng Sinh bên kia, đã thỏa mãn rất lớn nhu cầu của hắn ta, chỉ là số lượng thật sự quá ít.

Hắn ta muốn đến tường rào Thủ Đô, nhưng mà trong nhận thức của hắn ta, gia hỏa duy nhất có thể giết chết hắn ta có quan hệ rất thân thiết với tường rào Thủ Đô, nếu như tùy tiện đến đó, vậy thì kết quả rõ ràng, tuyệt đối sẽ chết thảm.

“Tên ghê tởm.”

Nam tử đại não nắm chặt nắm đấm, một giọng nói khàn khàn vang lên.

Trong cái đại não to lớn kia có chứa rất nhiều thứ, nhưng thứ chiếm nhiều nhất chính là gương mặt của Lâm Phàm, còn cả những việc mà hắn đã làm, mỗi khi nghĩ đến gương mặt này, hắn ta đều hận không thể ngay lập tức xuất hiện trước mặt đối phương, vươn năm ngón

tay sắc bén, móc trái tim của đối phương ra, nắm thật chặt, sau đó điên cuồng cắn nuốt.

Chỉ có như vậy mới có thể bỏ đi mối hận trong lòng.

Mà ngay khi nam tử đại não nghĩ đến những cái này.

Phía sau có tiếng động vang lên.

Quay đầu nhìn lại, cái đại não nhìn như không có mắt, nhưng đối với hắn ta, đã tiến hóa đến tình trạng này, mắt đã không còn quan trọng nữa.

Ở phương xa xuất hiện một con dị thú khủng bố che khuất bầu trời, dị thú vung cánh, chỉ trong chớp mắt đã đến càng ngày càng gần.

“Buồn cười, dị thú hèn mọn như vậy mà cũng dám…”

Nam tử đại não cũng không để dị thú này ở trong lòng, dị thú chết trong tay hắn ta không có 100 cũng đến tám mươi, nhưng rất nhanh, khi thấy trên đầu dị thú xuất hiện một người, lưng đeo một thanh đường đao, cao ngạo đứng thẳng, ánh mắt dường như đang nhìn chằm chú vào hắn ta.

“Nam tử đại não, ta xem lần này ngươi trốn đi đâu.”

Một tiếng hét tức giận vang vọng.

Ngay sau đó, chỉ thấy một bóng người từ trên đầu dị thú nhảy lên cao, hóa thành một tia sáng, nhanh chóng lao về phía hắn ta.

“Là hắn…”

Nam tử đại não lập tức nhớ đến nhân loại lúc trước suýt chút nữa đã giết chết hắn ta, quá kinh hãi, hắn ta lập tức co cẳng chạy, không có có bất cứ ý nghĩ dừng lại.

Sẽ chết.

Thật sự sẽ chết.

Ý nghĩ về cái chết ngập tràn trong đầu óc của hắn ta.

Một tiếng ầm vang.

Một lực lượng từ trên trời giáng xuống, xuất hiện trước mặt hắn ta, khi lực lượng nổ tung, một luồng sóng xung kích cực mạnh khuếch

tán, trùng kích cuồng bạo tựa như lưỡi dao bao trùm hắn ta.

“A a a… Đau quá.” Nam tử đại não cảm nhận được sự đau đớn khi thân thể bị xé rách, không nhịn được kêu thảm.

Khói mù lượn lờ, khi bụi bặm tiêu tán.

Nam tử đại não chạy trốn đằng trước, đột nhiên bị đánh ra một vực sâu.

Phịch một tiếng.

Lâm Phàm từ trên trời giáng xuống, vững vàng rơi xuống đất, “Ta xem lần này ngươi chạy trốn đi đâu, lần này không có bất cứ nguyên nhân gì để ngươi chạy thoát.”

Vừa dứt lời, uy áp tinh thần bộc phát, tựa như một ngọn núi lớn, hung hăng đè lên người nam tử đại não.

Vào giờ phút này, thân thể nam tử đại não không nhịn được mà run rẩy.

Mặc kệ đối mặt với ai, hắn ta đều thong dong xem đối phương là con mồi, sau khi đùa bỡn một phen, sau khi đối phương tuyệt vọng, bóp cổ đối phương, nhấc lên, sau đó trước ánh mắt của đối phương móc trái tim của đối phương ra, ngay rước mặt đối phương, gặm ăn trái tim đó.

Loại cảm giác này đừng nói đến thoải mái đến mức nào.

Chỉ là bây giờ.

Trong lòng hắn ta vô cùng sợ hãi Lâm Phàm.

“Tại sao ngươi vẫn muốn tiêu diệt ta.” Nam tử đại não không cam lòng hỏi.

Lâm Phàm nói, “Bởi vì ngươi có uy hiếp quá lớn đối với nhân loại, rất rất nhiều người đã chết trong tay ngươi.”

Nam tử đại não im lặng, thật ra đang nhanh chóng xoay chuyển đầu óc, sau đó chậm rãi nói, “Ta có uy hiếp lớn đối với nhân loại? KHông, trước kia ta cũng là loài người, là bọn hắn biến ta thành cái dạng này, huống chi những người ta giết cũng chỉ có tác dụng với ta mà thôi, người nhỏ yếu thật sự, ta đều không động đến, muốn nói uy hiếp lớn nhất đối với nhân loại, chính là những người kia, chứ không phải là ta.”

Chương 545 - Ta không muốn chết.

Lâm Phàm kinh ngạc nhìn nam tử đại não, đây là lần đầu tiên hắn giao lưu với nam tử đại não.

Cái này khiến hắn nghĩ đến một câu.

Khi ngươi bắt đầu lưu manh hơn cả đối phương, đối phương lại bắt đầu giảng giải đạo lý.

Rất rõ ràng…

Nam tử đại não biết không thể nào chống lại được hắn, cho nên muốn giảng đạo lý với hắn, hy vọng có được cơ hội sống sót.

“Được rồi, đừng nói những thứ này nữa, chúng ta ra tay thôi, ngươi nói với ta những thứ này, rất dễ khiến đầu óc ta hôn mê.”

Vừa dứt lời.

Phịch một tiếng.

Lâm Phàm lập tức biến mất ngay tại chỗ, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt nam tử đại não, năm ngón tay nắm lại, khí huyết ngưng tụ, lửa bùng lên, hắn thật sự ra tay, trước một quyền này, có thể khiến nam tử đại não khóc đi tìm mẹ.

Xoát!

Nam tử đại não biến mất ngay tại chỗ, tiến hành dịch chuyển không gian, tốc độ cực nhanh, loại năng lực này đối với bất cứ Giác Tỉnh giả nào mà nói, đều rất khó ngăn cản, ai cũng không biết đối phương sẽ di chuyển đến đâu.

Nhưng cái này chỉ là đối với người khác mà thôi, đối với Lâm Phàm mà nói, hắn đã thăm dò rõ ràng hành động của đối phương, hai chân vừa chạm đất, bỗng nhiên thay đổi, bàn chân và mặt đất chấn động, lại biến mất lần nữa, xuất hiện tại điểm dừng chân của nam tử đại não, đấm ra một quyền, không gian tựa như vỡ ra, gợn sóng chấn động.

Một tiếng kêu thảm thiết vang vọng.

Nam tử đại não trực tiếp bị đánh nằm ra đất, mặt đất chấn động, sụp ra một cái hố sâu, nam tử đại não kêu rên thảm thiết, nhưng thủ đoạn phản kháng thì vẫn có.

Trùng kích tinh thần và đủ loại năng lực tựa như không cần tiền, toàn bộ đều ném lên người Lâm Phàm.

ĐỐi mặt với tổn thương như vậy.

Biểu hiện của Lâm Phàm vô cùng bình tĩnh, không nhúc nhích tí nào, một quyền phá vỡ vô số loại năng lực tổn thương, đột nhiên đánh một quyền xuống, ầm ầm, đất rung núi chuyển, đối với nam tử đại não mà nói, hắn ta chỉ cảm thấy thân thể dường như sắp nổ tung.

Không… Đây không phải tựa như, mà là thật sự nổ tung.

Thân thể thật sự đang vỡ ra, đại não cũng đang nứt ra, chất lỏng sền sệt từ trong đầu bắn ra tung tóe.

Trong lòng hắn ta đang điên cuồng gào thét.

Vì sao lại có nhân loại khủng bố như vậy.

Rõ ràng dựa vào huyết tinh dị thú để tăng lên, tại sao lại có tình huống này.

Lâm Phàm hết sức chăm chú, không hề thư giãn một chút nào, hắn biết năng lực chạy trốn của nam tử đại não không tệ, quả nhiên, nam tử đại não lại bắt đầu thi triển năng lực, các bộ vị trên thân thể gãy ra, hóa thành bóng đen nhập vào mặt đất, chạy về phía xa.

Chỉ là đối với Lâm Phàm đã sớm chuẩn bị mà nói.

Nếu như lần này đối phương còn có thể chạy trốn, về sau hắn không cần lăn lộn nữa.

Gầm nhẹ một tiếng.

Bỗng nhiên đạp một chân xuống mặt đất, trong chốc lát, lửa cuồn cuộn tựa như sông dài, sôi trào bùng lên, trực tiếp bao trùm xung quanh thành biển lửa, nơi duy nhất không có lửa, cũng chỉ ở trước mặt hắn.

Nam tử đại não giãy dụa, gầm thét, kêu rên.

“Lần này ngươi chạy không thoát.”

“Chết đi.”

Lâm Phàm giơ nắm đấm, lực lượng kinh khủng ngưng tụ, không gian xung quanh nắm đấm bị chấn động, có dấu hiệu vặn vẹo, nam tử đại

não ngã xuống mặt đất cảm nhận được tử vong, hoảng sợ kêu gào.

“Dừng tay, dừng tay đi.”

“Ta không muốn, ta không muốn.”

Chỉ là tất cả đều là nói nhảm.

Trong ánh mắt Lâm Phàm chẳng có chút dao động nào, đột nhiên đấm một quyền xuống mặt đất.

Trận chiến đấu này quá kịch liệt.

Mặt đất nứt vỡ giống như xảy ra động đất, không có một chỗ nào hoàn chỉnh.

Nam tử đại não đã chết rồi sao?

Không, vẫn còn chưa chết.

Nửa người dưới của hắn ta đã tan thành mây khỏi, chỉ có đại não vẫn còn mạch đập.

“Lực sinh mệnh của ngươi thật sự quá sức tưởng tượng của ta.” Lâm Phàm cảm thán.

Đổi thành người thường, đùng nói là người, cho dù là dị thú, cũng phải bị đánh chết, chỉ có thể nói sức sống của nam tử đại não quá mạnh, hắn ta còn mạnh hơn bất cứ một con quái vât nào.

“Đi thôi.”

Lâm Phàm cách không đấm ra một quyền, lực lượng kinh khủng bộc phát, không gian vặn vẹo bao trùm nam tử đại não, bộp một tiếng, cái đại não kia đã trực tiếp đánh vỡ.

Không có điểm tiến hóa.

Nói rõ đối phương không phải dị hú, mà vẫn là người.

“Chết rồi.”

Sau khi nam tử đại não tử vong, tảng đá trong lòng hắn cũng rơi xuống.

Đột nhiên cảm thấy tận thế có vẻ cũng không quá gian nan như tưởng tượng.

Cười dị thú thằn lằn quay trở về tường rào Hoàng Hải, gặp Vương Dũng, nói cho hắn ta biết nam tử đại não đã chết, cái này khiến Vương Dũng kinh ngạc, chết cũng quá nhanh rồi đó.

Vương Dũng nhìn Lâm Phàm, không nhìn thấu người trẻ tuổi này.

Thong dong, bình tĩnh, có tâm tính người thường khó có được.

Nếu như Lâm Phàm biết ý nghĩa của Vương Dũng, tuyệt đối sẽ tươi cười nói với hắn ta, nguyên nhân chủ yếu ta có tâm tính như thế, chính là từ thực lực của bản thân.

Khi ngươi có thực lực, ngươi cũng có thể tự tin giống như ta.

“Thế nào?” Lâm Phàm cười hỏi

“Không có gì.”

Vương Dũng lắc đầu, sau đó dường như nghĩ đến gì đó, “Sau này cần phải đặt mọi tinh lực lên người dị thú sao?”

“KHông sai, ban đầu mức độ nguy hiểm của nam tử đại não quá cao, bởi vì hắn có trí não, nhưng cũng không biết suy tính quá nhiều, bây giờ diệt hắn đi rồi, chuyện còn lại sẽ đơn giản hơn rất nhiều.” Lâm Phàm nói.

Tuy rằng nam tử đại não có thể ẩn nấp khắp nơi, nhưng năng lực ẩn nấp không tính mạnh, thậm chí có xu thế trồi lên mặt nước.

Chương 546 - Ném mồi dẫn cá.

Rõ ràng là sau khi nuốt trái tim của những cường giả của tường rào Hoàng Hải, chạy thì quả thật đã chạy, nhưng chạy không quả quyết, lại còn chậm rãi đi dạo lòng vòng, đây không phải là đang chủ động chờ hắn xuất hiện sao?

Chỉ cần là người có đầu óc, thì sẽ không làm chuyện như vậy.

Bi hắn bắt được đánh chết, cũng chính là do chính hắn ta muốn chết.

Mấy ngày sao.

Một chiếc máy bay trực thăng xuất hiện trên không tường rào Miếu Loan, đây là người từ tường rào Thủ Đô đến.

Tần Khiếu dẫn theo một số người đến, những người này đều là thành viên tổ Thiên Vương trong cơ cấu phán quyết, từ sau khi ba đại gia

tộc bị diệt, hắn ta đã xây dựng tổ Thiên Vương lại một lần nữa.

Chính là vì có thể chỉnh hợp tốt lực lượng, từ đó khởi xướng tiến công với dị thú.

Mà cái này cũng khiến dị thú bị tổn hại nghiêm trọng, gặp được đông đảo nhân viên cơ cấu phán quyết có thực lực cường hãn hành động, thật sự phải chạy trối chết, bị giết đến mức kêu rên khắp nơi.

“Quản lý Tần.”

Lâm Phàm đã sớm chờ đợi.

“Quản lý Lâm.”

Tần Khiếu cười, chạy chậm đến, vội vàng bắt tay Lâm Phàm, tràn đầy kích động và mừng rỡ, vị trước mắt này chính là ân nhân của bọn hắn, càng là nòng cốt chính trong tận thế của bọn hắn.

Đồng thời khi hắn ta biết tin nam tử đại não đã bị diệt, quả thật rất kích động.

Đám Giác Tỉnh giả đằng sau đều cẩn thận đứng đó.

Quản lý Lâm trước mắt này, ai mà không biết chứ.

Một thân một mình xông xáo phá vỡ từng lớp trong tường rào Thủ Đô, họ đều thấy rõ.

Lý Huy và Vương Dũng cũng đều ở chỗ này, trò chuyện với Tần Khiếu, trong khi bọn hắn chờ đợi, lại có mấy chiếc máy bay trực thăng khác xuất hiện, đều là do Lâm Phàm thông báo đến.

Người đến có các loại tường rào cỡ lớn như tường rào Kim Lăng, tường rào Nam Thông.

Lâm Phàm có liên lạc với Kim Lăng, Nam Thông, nhưng tường rào cỡ lớn khác thì không gặp nhau, nhưng người có tên, cây có bóng, những tường rào kia sao có thể không nể mặt mũi, đều đến cả.

“Đều tới rồi.” Lâm Phàm cảm thán nói.

Tần Khiếu nhìn người xuất hiện, đã hiểu khoảng thời gian tiếp theo chính là hoàn toàn đánh nhau với dị thú.

Hàn thủ trưởng, Trình tướng quân, Lạc Thải Điệp đều xuất hiện.

Mà bên tường rào Nam Thông thì chính là Từ Dương và Hàn Trung Dân.

Bọn hắn từng gặp gỡ Lâm Phàm, quan hệ thêm thân thiết, cho nên người quản lý bên kia cũng dẫn theo hai người này đến.

Chỉ là cường giả trong các tường rào ở tỉnh Dưỡng lão so với những cường giả ở tỉnh ngoài kia, cấp bậc thật sự quá thấp.

Trong phòng họp, Lâm Phàm ngồi ở ghế chủ vị, đám người kia thì chia ra ngồi hai bên, ánh mắt nhìn về phía Lâm Phàm, chờ đợi đề tài được nói ra, có người cũng chưa từng nhìn thấy Lâm Phàm, nhưng đã nghe đến dnah tiếng của hắn.

bây giờ ngay cả người quản lý Tần Khiếu của tường rào Thủ Đô cũng vô cùng cung kính.

Cho bọn hắn mười lá gan cũng không dám khiêu chiến với đối phương.

“KHụ khụ.”

Lâm Phàm ho khan một cái, đám người biết chủ đề chính đã bắt đầu, cả đám đều tập trung tinh thần nghe.

“Lần này triệu tập các vị đến đây, không có ý gì khác, chỉ là muốn nói cho các ngươi biết, nam tử đại não đã bị ta giết, nguy cơ lớn nhất đã bị diệt trừ, nhưng cái này chỉ là nguy cơ lớn nhất mà thôi, nỗi uy hiếp từ dị thú vẫn còn tồn tại.”

Nói xong, hắn quan sát sắc mặt của đám người.

Đều rất bình tĩnh.

Thậm chí có người còn đang mê mang.

Nam tử đại não là ai?

Đương nhiên, những cái này cũng không quan tọng.

“Trước kia mọi người làm theo ý mình, tốc độ thanh lý dị thú thật sự quá chậm, vẫn luôn không đoàn kết cùng chung hoạn nạn, bây giờ ta đứng ra làm người đề xuất, lấy phạm vi cụ thể bắt đầu thanh lý dị thú, đẩy ra phía ngoài, các ngươi cảm thấy thế nào?”

Lâm Phàm nhìn về phía đám người, hắn đã nói ý nghĩ ra.

Bây giờ muốn nghe ý kiến của mọi người một chút.

Lúc này, những người quản lý của các tường rào khác được gọi tới đang ghé đầu vào nhau nghiên cứu, thảo luận.

Ý này bọn họ đều hiểu.

Tất cả lực lượng cùng tổng hợp lại, đó chính là cần điều động cao thủ trong tường rào bọn hắn.

Có vẻ như không được lắm.

“Quản lý Lâm, ý nghĩ của ngươi Tần Khiếu ta đồng ý vô điều kiện.” Tần Khiếu không hề nghĩ ngợi, chủ động thể hiện lập trường.

Người quản lý của tường rào Kim Lăng và tường rào Nam Thông cũng tán đồng.

Nói thật, trong các tường rào, bọn hắn là người yếu nhất.

Còn có ý gì khác sao?

Lúc này, một người quản lý của tường rào cỡ lớn dò hỏi, “Quản lý lâm, không biết chỉnh hợp này là có ý gì? Phạm vi cụ thể là bắt đầu thanh lý từ chỗ nào?”

Hắn ta đã hỏi ra vấn đề phần lớn người muốn hỏi.

Lâm Phàm cười hỏi. “Làm một cái so sánh, cứ lấy tường rào Miếu Loan làm chuẩn, cho đây là trung tâm, chính ta điều động người, bắt đầu thanh lý ra bốn phương tám hướng, hơn nữa các dị thú đều có tập tính, chính là đến gần mảnh vỡ, mặc kệ lớn hay nhỏ, đều có thể hấp dẫn một đám dị thú, cứ thanh lý như vậy sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.”

“Đồng thời, ta cũng có ý nghĩ, chinh là ném mồi dẫn cá, ném mảnh vỡ đến một nơi nào đó, yên lặng chờ dị thú triều đến, khi số lượng đạt đến một mức nhất định, trực tiếp một mẻ hốt gọn bọn chúng.”

“Đương nhiên, cách xử lý này các ngươi chưa chắc có thể làm được, cho nên các ngươi chỉ cần ném mồi, sau đó chuyện thanh lý cứ giao cho ta là được, cuối cùng các ngươi chỉ cần thanh lý những dị thú lẻ tẻ vụn vặt là được.”

Đây là ý nghĩ của Lâm Phàm.

Hắn cảm thấy đây là cách tốt nhất để thu hút dị thú.

Chương 547 - Càn quét lớn.

Hội nghị nhanh chóng kết thúc.

Tất cả mọi người đều lựa chọn đồng ý.

Không đồng ý cũng vô dụng, ở trong loại không khí này, bọn hắn chỉ có thể đưa ra một vài vấn đề, không thể có ý nghĩ từ chối.

Dù sao thì người dẫn đầu của đông đảo tường rào, tường rào Thủ Đô cũng đã đồng ý vô điều kiện.

Bọn hắn có tư cách gì mà từ chối.

Lâm Phàm biết trong mấy năm nay, có người quản lý tường rào đã sớm quen với không khí hiện tại, dị thú quả thật nguy hiểm, nhưng không ảnh hưởng đến việc khống chế tường rào của bọn hắn.

Cuộc sống thổ hoàng đế trong tận thế rất thoải mái.

Lúc này.

Trong phòng họp chỉ còn một số người được Lâm Phàm giữ lại.

“Ta phát hiện có một vài người quản lý tường rào, vô cùng bất mãn với lời ngươi nói lúc này.” Toàn bộ quá trình lão Chu đều không nói chuyện, đôi mắt gian xảo nhìn quanh, nhìn rõ vẻ mặt của tất cả mọi người.

Lâm Phàm xua tay, “KHông sao cả, mặc kệ bọn hắn có hài lòng hay không, chuyện đã quyết định, không phải do bọn hắn có đồng ý hay không, Tần Khiếu, ngươi thấy ta nói có đúng không.”

“Đúng.”

Tần Khiếu gật đầu, vô cùng tán thành.

Nghĩ đến chuyện duy nhất mà Lâm Phàm hắn phải làm, chính là xử lý dị thú do mảnh vỡ thu hút đến, chuyện khác hắn sẽ không quản, mà Tần Khiếu thân là người quản lý của tường rào Thủ Đô, đương nhiên sẽ là người tài luôn có nhiều việc phải làm.

Lão Chu nhìn Tần Khiếu, mỉm cười, quả nhiên, ông chủ như Lâm Phàm vung tay lên là chẳng có chút vấn đề gì.

Ngẫm lại lúc trước hắn ta tặng chức vị người quản lý cho Lâm Phàm,

vốn cho rằng sẽ được thảnh thơi, sau này mới phát hiện ra, mọi chuyện vẫn chẳng có gì khác nhau, tất cả mọi chuyện lớn nhỏ của tường rào vẫn phải do hắn ta lo liệu.

Chỉ có thể nói, tính sai rồi.

Bên ngoài.

Những người quản lý vừa rời khỏi phòng họp kia cũng không hề rời đi, mà tụ lại một chỗ, hợp thành vòng, hút thuốc, khói thuốc lượn lờ, trên mặt mỗi người đều có vẻ ưu sầu.

“Đây thật sự là muốn kết thúc tận thế mà.”

“Ừm, nhìn rất nghiêm túc, không giống như khoác lác.”

“Các ngươi nói xem việc điều động người này, một khi điều ra ngoài rồi, còn có thể trở về được không?”

“Ta thấy khó đó, sao vậy, ngươi muốn từ chối?”

“Từ chối thì cũng phải có dũng khí mà từ chối, huống hồ chuyện này cũng không ngăn được, từ khi tường rào Thủ Đô và tường rào Miếu Loan mở rộng phương pháp tăng tinh thần lên, tường rào của ta, ngày nào cũng có người chạy trốn, cản cũng không thể nào cản được.”

“Ai, ngươi đừng nói nữa, bên chỗ ta cũng thế, ta vừa đến nơi này, đã thấy trong đám người kia có mấy người quen, đó đều là những người từng ở chỗ ta đó.”

“ĐƯợc rồi, được rồi, lúc có chuyện không thể ngăn cản được, ta thấy tốt hơn hết là đuổi đi đi.”

Lâm Phàm và tường rào Thủ Đô thật sự quá nổi tiếng.

Cho dù bọn hắn có suy nghĩ khác, cũng không có can đảm làm

Mấy ngày sau.

Trong khoảng thời gian này, Lâm Phàm đã bắt đầu sắp xếp, lấy mảnh vỡ ra đặt ở nơi mà dị thú thường xuyên ẩn hiện, sức hấp dẫn của mảnh vỡ rất lớn.

Các dị thú sẽ cảm ứng được, sau đó hình thành quần cư, chiếm lấy mảnh vỡ.

Số lượng mảnh vỡ của tường rào Miếu Loan không ít, trực tiếp đặt tại mấy nơi, trước kia, mảnh vỡ ở tỉnh Dưỡng lão rất nhỏ, chỉ lớn bằng lòng bàn tay, nhưng cho dù như vậy, vẫn khiến những dị thú kia thèm thuồng.

Bây giờ mảnh vỡ to lớn như vậy xuất hiện.

Những dị thú kai sao có thể chịu đựng được chứ.

Tường rào Miếu Loan bọn hắn đưa ra, tường rào Thủ Đô bên kia cũng bỏ ra.

Lúc này.

Lâm Phàm đứng trên người dị thú thằn lằn bay lượn trên không trung, phía dưới xuất hiện một vùng dị thú triều đen nghịt, cấp bậc của những con dị thú này đều không cao, dù sao thì tiếng tăm của tỉnh Dưỡng Lão cũng khôngphải là khoác lác.

Sau khi dị thú thằn lằn xuất hiện, đám dị thú kia run rẩy, uy thế của dị thú thằn lằn quá mạnh, bọn chúng đâu thể nào chấp nhận được.

“He he, cách này quả nhiên không sai, có thể tiết kiệm được rất nhiều sức lực.”

Lâm Phàm từ trên cao nhìn xuống, không hề nghĩ ngợi, vung tay lên, lửa bao trùm, bùng cháy trong lòng bàn tay, sau đó ném xuống, chỉ trong chốc lát, ngọn lửa đã biến hành biển lửa phủ trời ngập đất phủ xuống.

Các dị thú trùng trùng điệp điệp trực tiếp bị thiêu đốt tan thành mây khói.

Nhưng dị thú thằn lằn có chút không đành lòng, ta đây là đang giúp nhân loại phạm tội đó, nhưng nghĩ đến cái mạng nhỏ của mình còn đang nằm trong tay đối phương, nó cũng chỉ có thể yên lặng nhìn xem, mặc niệm vì đồng bào của mình.

Lâm Phàm nhảy xuống đất, đá đá xác dị thú đã bị đốt cháy thành than, trực tiếp ném mảnh vỡ lên bầu trời, dị thú thằn lằn thuần thục ngậm mảnh vỡ vào trong miệng.

“Đi, chúng ta đến nơi khác.” Lâm Phàm nói.

Dị thú thằn lằn vung cánh, đi về phương hướng khác.

Vào giờ phút này, Lâm Phàm chính là tử thần thu hoạch sinh mệnh

của dị thú, nơi hắn đi qua, lửa sôi trào, các dị thú hoàn toàn không có chỗ phản kháng, đã bị đốt đến hôi phi yên diệt.

Dị thú sống ở tỉnh Dưỡng Lão rất nhiều, hơn nữa còn phân bố phạm vi rất rộng, muốn một mình càn quét thì rất khó, cần thời gian quá dài, tuyệt đối không phải một người, hoặc trăm người, ngàn người là có thể dọn dẹp sạch sẽ.

Bởi vậy, tác dụng của mảnh vỡ lập tức xuất hiện. Đừng nói là mảnh vỡ lớn như ngọn núi nhỏ thế này, lực hấp dẫn lại càng khủng bố.

Khi Lâm Phàm thanh lý.

Tường rào Kim Lăng và tường rào Nam Thông đều quan sát hình ảnh do vệ tinh cung cấp.

Dị thú tụ tập, một mảng đen kịt, bọn hắn nhìn mà tê cả da đầu, nếu đông đảo dị thú như vậy tiến công tường rào bọn hắn, chỉ sợ bọn hắn sẽ không thể nào chịu nổi.

Chương 548 - Càn quét lớn. (2)

Ngay sau đó, chỉ thấy màu đỏ biểu thị cho nhiệt độ đột ngột xuất hiện, bao trùm tất cả dị thú, một lát sau, nhiệt độ tiêu tán, trong hình ảnh đâu còn bóng dáng của dị thú nữa.

Bọn hắn biết, đây là do quản lý Lâm ra tay.

Lợi hại, thật quá lợi hại.

Bọn hắn kinh hãi không biết nên nói gì.

Hy vọng tận thế kết thúc đã sớm mọc rễ nảy mầm trong lòng bọn họ.

Lúc này.

Trong khu vực của tường rào Thủ Đô.

Sau khi ném mảnh vỡ ra, dị thú bị hấp dẫn đến vô cùng kinh khủng, một lượng lớn dị thú cấp chín tụ tập ở đây, hình thành dị thú triều vô cùng khủng bố.

Thành viên của tổ Thiên Vương đã sớm chú ý đến tình hình này, sắc mặt cũng trắng bệch.

“Ngươi nói nhiều dị thú như vậy, nếu như tiến công tường rào Thủ Đô chúng ta, chúng ta có chống đỡ được không?” Một thành viên hỏi.

Hắn ta thật sự căng thẳng.

“Khó nói, trừ khi Giác Tỉnh giả hấp thu năng lượng trong mảnh vỡ biến hóa, nếu không sợ là khó mà chống lại được.”

“Dị thú đã tụ tập, quản lý Lâm của tường rào Miếu Loan thật sự rất mạnh, thế nhưng đối mặt với loại tình huống này, ta cũng không biết hắn sẽ xử lý như thế nào.”

“Được rồi, đây cũng không phải là chuyện của chúng ta, thông báo vào trong, nói bọn họ truyền tin tức cho quản lý Lâm, dị thú bên này đã tụ tập xong.”

“Vâng.”

Bọn hắn chưa bao giờ thấy cách tiêu diệt dị thú như thế này.

Chỉ có thể ký thác mọi hy vọng lên người quản lý Lâm.

Hy vọng hắn thật sự có thể làm được.

Ngày tiếp theo.

Tổ Thiên Vương đang trốn ở chỗ cũ quan sát động tĩnh của dị thú, nhìn thấy đằng xa có một con dị thú giương cánh bay đến, bọn hắn biết quản lý Lâm của tường rào Miếu Loan đến.

“Rống…”

Các dị thú đang tụ tập xung quanh mảnh vỡ cũng phát hiện bóng đen trên bầu trời kia.

Phát ra tiếng gầm gừ đinh tai nhức óc.

Bọn chúng cho rằng dị thú thằn lằn đến cướp đoạt mảnh vỡ.

Dị thú thằn lằn đang bay lượn trên không cảm thán trong lòng.

Rống em gái các ngươi.

ĐỢi lát nữa các ngươi đều phải chết.

“Đến, hắn đến rồi.”

Thành viên của tổ Thiên Vương chỉ vào bóng dáng trên bầu trời, trong lòng vô cùng kinh hãi, tạo hình của dị thú thằn lằn quá mức oai phong, lực áp bách kéo căng, ai nhìn thấy cũng rất mơ hồ.

“Nhiều dị thú như vậy, chúng ta có cần ra mặt giúp đỡ không?”

“Không biết nữa.”

“Ta cảm thấy có chúng ta hay không thì kết quả cũng giống nhau thôi.”

“Nói có lý.”

Trong lúc bọn hắn đang xì xào bàn tán.

Một giọng nói vang lên.

“Làm phiền các vị của tường rào Thủ Đô lui xa một chút, ta sắp dùng đại chiêu, tránh ngộ thương đến các vị.”

Lâm Phàm đương nhiên cũng cảm nhận được có người đang trốn trong chỗ tối, hơn nữa thực lực đều không tệ, tất nhiên chính là thành viên trong tổ Thiên Vương của tường rào Thủ Đô, sau khi hắn nói ra lời này, trong nháy mắt, đã có mấy bóng người từ trong chỗ tối chạy ra ngoài.

“Lui thêm đi…”

Thành viên của tổ Thiên Vương đã đi xa ngây người, rõ ràng đã lui rất xa, lại còn phải lui nữa.

Nhưng bọn hắn biết, nghe lời thì không thiệt thòi.

Tiếp tục lui đến khoảng cách nhất định rồi, bọn hắn nhìn phương xa, cảm thấy đã đủ xa rồi, bọn hắn biết Lâm Phàm rất mạnh, nhưng rất muốn biết, đại chiêu mà quản lý Lâm nói rốt cuộc là gì.

Rất nhanh.

Bọn hắn phát hiện nhiệt độ xung quanh đang tăng vọt một cách nhanh chóng.

“Nóng quá.”

“KHông, các ngươi nhìn lên trời đi.”

Lập tức, tất cả mọi người đều sợ ngây người trước dị tượng trên bầu trời, ngọn lửa màu trắng đốt cháy đất trời, tựa như thủy triều, sóng cả mãnh liệt, phạm vi bao trùm cực lớn.

“Thật mạnh.”

“Ta biết năng lực quản lý Lâm thức tỉnh chính là hệ hóa, năng lực lửa này vốn là năng lực tương đối cao cấp, nhưng muốn đạt được đến tình trạng như quản lý Lâm, tinh thần lực nhất định phải cực mạnh, hơn nữa còn không phải là mạnh bình thường.”

“Nói nhảm, cái này không cần ngươi nói, chúng ta ai mà không nhìn ra chứ.”

“Năng lực của Tần Khiếu trong tổ chúng ta các ngươi đều biết đó, niệm lực rất cường đại, tinh thần rất cao, nhưng so với người trước mắt, quả thật chính là trên trời dưới đất, giữa hai bên không thể nào so sánh được.”

Khi bọn họ đang thảo luận.

Bầu trời đã phủ kín lửa trắng, tựa như nước sông ngân hà trút xuống, sôi trào, bao trùm lên quần thể dị thú, lập tức, các dị thú kêu rên thảm thiết vang vọng.

Dị thú cấp tám có hình thể khổng lồ kêu thảm, hai chân bị lửa đốt cháy không còn, hóa thành tro tàn phiêu tán, cuối cùng sau khi không có hai chân chống đỡ, ầm ầm đổ xuống, bị lửa bao trùm.

“Cái này…”

Bọn hắn xem mà kinh ngạc sửng sốt.

Rốt cuộc cũng hiểu quản lý Lâm bảo bọn hắn lui lại là có ý gì.

Phạm vi bao trùm rộng như vậy, cho dù trước đó bọn hắn đã lui rất xa, nhưng cái nhiệt độ cực nóng này, từ đầu đến cuối vẫn thiêu đốt thân thể của bọn hắn, cho dù bây giờ đã cách rất xa, cũng vẫn có thể cảm nhận được.

“Điểm tiến hóa +1.”

“Điểm tiến hóa +1.”

“Đây mới thật sự là cày diểm mà.”

Lâm Phàm không có hứng thú quá lớn đối với điểm tiến hóa đang ào ào kéo đến, tất cả đều vô cùng bình thường.

Hắn không hề lo lắng mảnh vỡ sẽ bị đốt thành cặn bã, mảnh vỡ ẩn chứa năng lượng có độ cứng rất cao, hơn nữa hắn cũng đã điều khiển phạm vi của biển lửa, từ đầu đến cuối đều giữ một khoảng cách nhất định với mảnh vỡ.

Mảng lớn dị thú bị tiêu diệt.

Mà vào ngay lúc này.

Ầm ầm!

Giữa đất trời đột nhiên vang lên tiếng sấm sét, trong chốc lát, sấm sét xuất hiện, hóa thành một tia chớp đột nhiên đánh xuống đất.

“Đây là…”

Lâm Phàm nhìn lên bầu trời, trong lòng rất bình tĩnh, đây là sau khi thi triển năng lực, ảnh hưởng đến khí hậu tự nhiên sao?

Cho nên xuất hiện dị tương?

Chương 549 - Cảm ngộ.

Đùng! Một tia chớp đánh xuống bên cạnh Lâm Phàm, hắn có thể cảm nhận được lực lượng cường đại ẩn chứa trong tia sét, ẩn chứa năng lực có thể hủy diệt mọi thứ.

“Thế, đại thế thiên địa…”

Vào giờ phút này.

Lâm Phàm dường như có cảm ngộ, cảnh giới Võ Đạo của hắn vẫn luôn kẹt ở Luyện Thần, đã lâu còn chưa thả lỏng.

“Tinh thần nhập vào thiên địa, cảm ngộ đại thế thiên địa, chính là ý của thiên địa, mượn lực lượng của thiên địa để mình sử dụng…”

Lâm Phàm lẩm bẩm một mình.

Dị thú thằn lằn đang bị giẫm dưới chân nghe không hiểu, kẻ đáng sợ này đang lải nhải cái gì thế?

Hoàn toàn không hiểu hắn đang nói gì.

Sau đó, chỉ thấy nhân loại nện bước chân, rời khỏi đầu của nó, không phải từ không trung rơi xuống, mà vẫn đứng trên bầu trời như giẫm đất bằng, một màn này, đừng nói là dị thú thằn lằn kinh ngạc, ngay cả thành viên của tổ Thiên Vương cũng lộ vẻ mặt khiếp sợ.

“Năng lực hệ hỏa có thể giúp người ta bay sao?”

“KHông thể nào.”

“Vậy làm sao quản lý Lâm có thể làm được.”

“Không biết.”

Nhưng vào lúc này, một màn càng kinh người hơn xuất hiện, chỉ thấy Lâm Phàm đang lơ lửng trên không trung, đưa tay ra, tia sét đang đánh xuống tựa như được chỉ dẫn, thế mà nghe lời quấn quanh thân thể của hắn.

“Mẹ nó…”

Đám người cuối cùng cũng không nhịn được kinh hô.

Giác Tỉnh giả thức tỉnh năng lực sấm sét, bọn hắn cũng từng gặp rồi, nhưng loại sấm sét này cũng chỉ là tia điện bình thường mà thôi, so với sấm sét từ trên trời đánh xuống kia, không thể nào sánh bằng.

Cho dù thực lực đã đạt đến cấp chín, cũng không dám nói có thể đụng đến sấm sét.

Trong lúc đó.

Có người nghĩ đến một việc.

“Ta nghe nói trong tường rào Miếu Loan vẫn luôn lưu truyền phương pháp tu luyện Võ Đạo, đó là VÕ Đạo do chính quản lý Lâm sáng tạo ra, chắc là giống như trong sách nói trước kia, đột phá Võ Đạo?”

“A?”

“Thật, ta đã từng nói chuyện với người của tường rào Miếu Loan, bọn hắn đã nói với ta, Võ Đạo quản lý Lâm sáng tạo ra, chia làm Ngưng HUyết, Đoán Cốt, Luyện Thần, cảnh giới sau đó vẫn chưa có, mà hắn tu luyện đã rất lâu rồi, phát hiện Võ Đạo rất khó, nhưng nếu có tiến triển, sẽ tăng lên rất mạnh, về sau cách tăng tinh thần xuất hiện, cho nên hắn đã bỏ Võ Đạo qua một bên.”

“A… Cái này…”

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy.

Bọn hắn sẽ không tin.

“Hiểu.”

Một giọng nói vang lên, khí chất toàn thân Lâm Phàm đang bay trên không trung xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, sấm sét tiêu tán,

bầu trời sáng sủa, mây đen bao phủ bầu trời cũng tiêu tán.

Lâm Phàm không ngờ trong quá trình xử lý dị thú, cũng có thu hoạch lớn như vậy.

“Đã như vậy, thế thì gọi là Thiên ĐỊa, cảm ngộ thiên địa, dung nhập thiên địa, lấy thân thể yếu kém của mình, dẫn uy thế vạn trượng của thiên địa.”

Mắt nhìn bảng số liệu.

- Cảnh giới : Thiên Đia (1%)

Giờ phút này, Lâm Phàm cảm thấy mình chỉ cần giơ tay nhấc chân, đều ẩn chứa uy thế lớn lao, cho dù cảnh giới mới này khó khăn lắm mới đạt đến 1%, nhưng so với Luyện Thần, trình độ mạnh lên khó có thể tưởng tượng được.

Chân chính đạt đến tình trạng, một bên là trời, một bên là đất.

Thu hồi ý nghĩ, nhìn xuống bên giới.

Vào lúc hắn đang cảm ngộ cảnh giới, các dị thú bên dưới đã bị tiêu diệt sạch sẽ, không còn một con nào còn sống sót.

Về sau khi có nhắc nhở điểm tiến hóa.

Lại nhìn bảng số liệu một chút.

- Đẳng cấp: Cấp 9 (20/100)

- Thể chất: 490.79

- Nhanh nhẹn: 475.31

- Tinh thần: 472.3

Hóa ra đã sớm tăng lên đến cấp chín, mà số lượng dị thú cấp chín tụ ở chỗ này cũng không nhiều, những dị thú còn lại cấp bậc quá thấp, cũng không có bất cứ gì lạ.

Dễ dàng.

Không có bất cứ độ khó nào.

“Đã kết thúc rồi, các ngươi còn ổn chứ.”

Lâm Phàm ung dung xuất hiện trước mặt bọn hắn, những chuyện xảy ra vừa rồi, hắn biết những người này đều đã nhìn thấy, không sao, hành động có chút cố ý mà thôi.

Khi bản thân có năng lực.

Hơi khoe khoang một chút không phải là chuyện rất bình thường sao?

“Lâm, quản lý Lâm, chào ngài.”

Một đám người tụ đến, giọng điệu vô cùng cung kính.

Nhìn xem, biểu hiện một màn quả thật rất tốt, ngay cả xưng hô cũng dùng từ ngài, không thể không nói, địa vị trong lòng người khác, chính là dựa vào biểu hiện của mình mới tăng lên.

“Chào các ngươi.” Lâm Phàm mỉm cười, biểu hiện rất thân thiện, “Đúng rồi, đợi lát nữa các ngươi đi thu thập huyết tinh ở hiện trường về, những huyết tinh này ta không mang đi, các ngươi lấy về tường rào đi.”

“Vâng, đã biết.”

Số lượng dị thú ở đây quá nhiều, cấp bậc thấp cũng không ít, nhưng huyết tinh của những dị thú cấp bậc cao kia, lại khiến bọn hắn thèm thuồng.

Mảnh vỡ cũng để lại nơi này, để bọn hắn mang về, đặt ở chỗ khác.

Sau đó Lâm Phàm nhảy lên đầu dị thú thằn lằn, đi đến nơi khác, hoạt động thu hoạch không thể nào dừng lại, nhất định phải không ngừng cố gắng tiến lên, dựa vào tốc độ này, có lẽ một ngày nào đó, quả thật có thể xử lý sạch sẽ tất cả dị thú.

Sau khi Lâm Phàm rời đi.

Thành viên tổ Thiên Vương cảm thán.

“Quản lý Lâm thật sự là nhân vật không thể nào tưởng tượng nổi.”

“Đúng vậy.”

Thời gian cứ trôi qua như thế, một ngày rồi lại một ngày.

Nửa tháng sau.

Lâm Phàm nhìn tường rào Miếu Loan bây giờ, thật sự không thể không cảm thán, phát triển thật sự quá thần tốc, tất cả mọi người đều đủ khí lực mà xây dựng, tường thành không ngừng mở rộng, đồng thời người đến gia nhập cũng nhiều hơn trước không biết bao nhiêu lần.

Tường rào Miếu Loan nổi tiếng ở bên ngoài, cộng thêm Lâm Phàm trắng trợn săn giết dị thú, đế mức bây giờ có rất nhiều khu vực tương đối an oan.

Chương 550 - Thật sự là gia hỏa bi thảm.

Mà đối với những người sống sót mà nói, bọn hắn chỉ cảm thấy cuộc sống tốt đẹp thật sự đang đến..

Trước kia có một vài người sống sót không thể trở thành Giác Tỉnh giả và Liệp Sát giả, cuộc sống thật sự không bằng heo chó, ai cũng không biết sẽ chết lúc nào, cả ngày mơ mơ màng màng, sống mơ mơ màng màng.

Nhưng ai có thể ngờ đến, hy vọng nói đến là đến, một tia sáng phá vỡ bóng tối, tạo ra lỗ hổng, bao phủ bọn hắn.

Mắt nhìn bảng số liệu.

Trong khoảng thời gian này.

Cấp bậc của hắn đã kéo cao.

Săn giết dị thú đã không chiếm được điểm tiến hóa, từ đó hắn đặt ánh mắt lên Võ Đạo.

Tuy rằng là tự sáng tạo ra.

Nhưng quả thật rất hữu dụng.

Ví dụ như Liệp Sát giả và Giác Tỉnh giả, mặc dù rất mạnh, thế nhưng vẫn giống như người bình thường, cũng sẽ chết già, nhưng Võ Đạo thì khác, hắn có thể cảm nhận được sức sống bản thân không ngừng tăng cường.

Ngay khi Lâm Phàm đang nghĩ đến chuyện này.

Lý Huy đến bên cạnh Lâm Phàm, hai người đứng song song, nhìn về phía trước.

“Tường rào Thủ Đô vừa rồi có gửi đến tin tức.”

“Lại có một đám dị thú tụ tập sao?”

“Không phải, mà là bây giờ số lượng dị thú đang nhanh chóng giảm bớt, không còn thu hút được quá nhiều dị thú, lúc trước có một nhóm hấp dẫn đến, bọn hắn thấy không có gì nguy hiểm, cho nên tự mình xử lý.”

KHi Lý Huy nói những lời này, ánh mắt nhìn về phía Lâm Phàm hơi thay đổi.

Cục diện bây giờ đều là nhờ một tay đối phương tạo ra.

Đổi lại trước kia, ai có thể nghĩ đến những thứ này.

“Rất tốt, nói rõ đã cách ngày dọn dẹp hoàn toàn dị thú không còn xa nữa.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Lý Huy nói, “Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, ta nghĩ nhiều nhất mấy tháng nữa là có thể làm được, chỉ là ta vẫn luôn nghĩ đến một việc, chờ tương lai khi dị thú hoàn toàn bị tiêu diệt rồi, ngươi nói người sống sót sẽ phát triển như thế nào?”

“Ngươi cảm thấy như thế nào?” Lâm Phàm hỏi.

“Ta cảm thấy sẽ phát sinh chiến tranh.”

“Ừm?”

“Từ xưa đến nay chính là như vậy, đấu tranh quyền lợi thường sẽ kéo dài mãi không suy, đương nhiên, ta cảm thấy khả năng này cực thấp, bởi vì có ngươi, có những người của tường rào Thủ Đô nhìn vào, đấu tranh cũng không có khả năng cao xảy ra.” Lý Huy vừa cười vừa nói.

Khi có dị thú tồn tại, người sống sót vẫn đang đấu đá, chỉ là phần lớn tinh lực đều bị dị thú hấp dẫn đi mà thôi.

Lâm Phàm nói: “Ta nghĩ là sẽ không, ngươi nhìn tình hình của bọn họ bây giờ đi, đều đang phấn đấu vì tương lai tốt đẹp, ta cảm tháy tương lai có thể phát triển thành hai khả năng, chính là lấy tường rào làm chuẩn, đám người sống sót cùng tụ lại một chỗ, hinh thành mấy cái tường rào cực lớn, mà tường rào Miếu Loan chúng ta chắc hẳn sẽ là một trong số đó.”

“Một khả năng khác chính là quay về trong thành thị, nhưng ta cảm thấy khả năng này rất thấp.”

Lâm Phàm nói ý nghĩ của mình ra.

Xã hội đã trải qua tận thế mười năm, ít nhất đã lùi lại 100 năm, các loại sản nghiệp sụp đổ, muốn phát triển lại một lần nữa, cần khoảng thời gian rất dài.

Lý Huy nói, "Ta cũng cảm thấy khả năng thứ hai rất khó xảy ra, lấy tường rào để phát triển chính là chủ đề tương lai, trồng trọt, sản nghiệp, đều vây quanh tường rào, mà Giác Tỉnh giả và Liệp Sát giả xuất hiện, nói thật, khi người người đều trở thành Giác Tỉnh giả, có vẻ cũng không có vấn đề gì cả, huống hồ trong tương lai, khi huyết tinh dị thú tiên tán, kẻ đến sau không thê nào trở thành Giác Tỉnh giả, thế giới sẽ khôi phục lại dáng vẻ ban đầu;."

"Mà ta cảm thấy ít nhất cần đến 100 năm."

Lâm Phàm nghe, không nói gì thêm.

Những ý nghĩa này đều là những suy nghĩ lý tính.

Muốn hoàn toàn ngăn chặn Giác Tỉnh giả xuất hiện, khả năng rất thấp, nhất định sẽ có người giấu riêng, đương nhiên đợi qua nhiều năm tháng rồi, cho dù huyết tinh còn tồn tại, số lượng nhất định cũng ít đến thảm thương.

Thời gian vội vàng.

Lại một tháng sau.

Lâm Phàm cưỡi dị thú thẳn lẳn ngao du, hắn đang tìm kiếm tung tích của dị thú, tưởng tượng lúc trước khắp nơi đều là dị thú, bây giờ lại ít đến đáng thương, muốn gặp được thật sự rất khó.

Đột nhiên.

Hắn phát hiện phái trước có động tĩnh vang lên.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Có Giác Tỉnh giả đang chiến đấu, không… Đây không phải đang chiến đấu, mà là đang truy sát dị thú.

Trong tầm mắt Lâm Phàm, một con Dị Thú Lang đang không chịu nổi mà chạy thục mạng, ở sau lưng nó, xuất hiện mấy vị Giác Tỉnh giả, đang đuổi theo.

“Độc Giác Lang Cẩu…”

Hắn lại nhìn thấy Độc Giác Lang Cẩu một lần nữa, chỉ là bây giờ Độc Giác Lang Cẩu vẫn rất khốn đốn, toàn thân đều là vết thương, xem ra sau khi thanh lý diện rộng, nó cũng đã không còn nơi để trốn, trực tiếp bị tìm ra.

Lúc này, Độc Giác Lang Cẩu cảm thấy mình thật xui xẻo.

Nhân loại đáng giận.

Vậy mà dám hạ mồi dẫn dụ nó.

Khi nó nhìn thấy một cái mảnh vỡ cỡ lớn, trong lòng vô cùng vui mừng, phải nói thẳng là phát tài rồi, thật sự phát tài rồi, nhưng còn chưa đợi nó lấy mảnh vỡ đi, chỉ thấy một đám Giác Tỉnh giả xuất hiện, trực tiếp hô hào.

Độc Giác Lang Cẩu kinh hãi co cẳng chạy, hận trên người không có thêm đôi cánh.

“Ai, đúng là gia hỏa bi thảm.”

Lâm Phàm lắc đầu, bây giờ hắn quyết định cho Độc Giác Lang Cẩu thêm một cơ hội cuối cùng.

Nếu như còn không đồng ý lăn lộn với hắn.

Còn muốn ở bên ngoài đi loạn, vậy thì mặc kệ nó bị đuổi giết thôi.

Cơ hội khó được.

Lúc này, Độc Giác Lang Cẩu nhìn xung quanh, muốn tìm phương hướng chạy trốn tốt nhất, nó không ngờ thời thế bây giờ lại khó lăn lộn như vậy, trong lúc nhất thời không biết nên làm như thế nào cho phải.

Đột nhiên.

Chương 551 - Cái này cũng quá dễ dàng rồi.

Một uy áp cực mạnh từ đằng xa truyền đến.

Bầu trời phương xa xuất hiện một con dị thú, khi Độc Giác Lang Cẩu nhìn thấy dị thú thằn lằn, lập tức vô cùng vui mừng, đã nghĩ ra cách ứng đối.

Qua thời gian dài như vậy, thủ đoạn sống sót của nó cũng không nhiều.

Nhanh chóng như điện, Độc Giác Lang Cẩu nhanh chóng xuất hiện bên dưới dị thú thằn lằn, không hề nghĩ ngợi, quả quyết lật thân thể, lộ ra cái bụng mềm mại, le lưỡi, thở phì phò, ý rất rõ ràng, đại lão, có nhân loại truy sát ra, ta chơi không lại, có thể giúp ta hay không.

“Cho đến bây giờ mà ngươi vẫn còn dùng sáo lộ này à?”

Một giọng nói vang lên.

Độc Giác Lang Cẩu đột nhiên cảm thấy giọng nói này thật quen thuộc.

ĐỊnh thần nhìn lại.

Thấy trên đầu dị thú thằn lằn có một gương mặt quen thuộc đang đứng.

Giống như nghĩ đến cái gì đó, Độc Giác Lang Cẩu vội vàng đứng dậy, nó có thể ngụy trang vô tội trước mặt bất cứ một con dị thú nào, cũng thường xuyên liếm dị thú khác, nhưng khi gặp được nhân loại, nó nhất định phải biểu hiện sự ngạo nghễ của mình.

Nó không muốn nhân loại trước mắt biết hành động của nó.

Độc Giác Lang Cẩu nó cũng cần mặt mũi.

Đồng thời, ánh mắt dị thú thằn lằn cũng quái dị nhìn Độc Giác Lang Cẩu, nó cảm thấy con dị thú này rất kỳ quái, nếu như không phải Lâm Phàm giẫm lên đầu của nó, nó đã muốn đạp chết tên gia hỏa này rồi. Đằng xa, đám Giác Tỉnh giả đuổi theo Độc Giác Lang Cẩu cũng không dám đến gần.

HÌnh thể của dị thú thằn lằn ở đó.

Cảm giác áp bách quá mạnh.

Nhất là từ xa nhìn lại, có thể nhìn thấy đường vân ở bụng dị thú thằn lằn, đó chính là tiêu chí của dị thú thức tỉnh cấp chín, tuy rằng bọn hắn cũng rất mạnh, nhưng so sánh với nó, chênh lệch đúng là quá lớn.

“Ta là Lâm Phàm của tường rào Miếu Loan, nơi này giao cho ta, các ngươi đi đi.” Lâm Phàm nói với những Giác Tỉnh giả đằng xa.

Sau khi hắn nói xong những lời này.

Những Giác Tỉnh giả ở đằng xa kia trực tiếp rời đi, không hề do dự chút nào, thậm chí không nghĩ đến chuyện tiến lên chào hỏi với Lâm Phàm.

Sau khi bọn hắn rời đi.

Lâm Phàm nhìn về phía Độc Giác Lang Cẩu, chỉ thấy Độc Giác Lang Cẩu không có hành động gì, mà giống như trước đó xoay người rời đi, chỉ là lần này Lâm Phàm không để nó kịp rời đi, đã mở miệng nói: "Độc Giác, bây giờ tận thế đã khác, một lượng lớn dị thú đã bị thanh lý, không gian sinh tồn của ngươi đã rất nhỏ, lần này ngươi may mắn gặp được ta, nếu không hôm nay ngươi nhất định sẽ chết.

Bây giờ trước mặt ngươi có hai con đường, thứ nhất là đi theo ta, sinh sống với những dị thú mà ta thu nhận. Thứ hai chính là bây giờ ngươi rời đi, lưu lạc thiên nhai, từ nay về sau, không chỉ có bọn hắn muốn giết ngươi, mà ta cũng muốn giết ngươi.

Ngươi muốn chọn như thế nào, chính ngươi nghĩ đi."

Độc Giác Lang Cẩu có thể nghe hiểu được tiếng người.

Từ khi hắn nói ra lời này, Độc Giác Lang Cẩu rõ ràng đã dao động, thân thể không nhịn được run rẩy, rất rõ ràng, nó cũng biết những lời kia đều là sự thật.

Ở trong tay người khác có lẽ còn có cơ hội chạy trối chết.

Nhưng nếu rơi vào tay hắn, chỉ sợ chỉ có một con đường chết.

"Nói cho ta biết, quyết định của ngươi là gì?" Lâm Phàm hỏi.

Dị thú thằn lằn cũng đang đợi, nghĩ thêm, tên gia hỏa ngươi còn do dự cái gì chứ? Rõ ràng là lựa chọn rất đơn giản, sao phải lề mề đến bây giờ, chuyện này nhất định không cần suy nghĩ rồi, quả quyết đầu hàng, đi theo nhân loại này, nếu không sau này nhất định sẽ bị đánh chết.

Bây giờ ánh mắt Độc Giác Lang Cẩu vô cùng u oán nhìn Lâm Phàm.

Giốn như đang nói, ta chỉ muốn tự do, thật sự khó khăn như vậy sao?

Có lẽ trước kia giọng điệu Lâm Phàm lôi kéo Độc Giác Lang Cẩu, luôn khiến người ta có cảm giác đang nghiên cứu thương lượng, không

nghiêm túc giống như bây giờ, đến mức Độc Giác Lang Cẩu không thể quả quyết vỗ mông rời đi.

Mà bây giờ, nó biết Lâm Phàm đang nhìn nó chằm chằm.

“Ô ô…”

Độc Giác Lang Cẩu ngẩng đầu lên kêu to, giống như đang từ biệt với tự do, lại như cho thấy mình đã thần phục, sau đó nhảy lên một cái, nhanh chóng nhảy lên người dị thú thằn lằn, trong chớp mắt đã nhảy vọt đến trên đầu dị thú thằn lằn.

Hành động này khiến dị thú thằn lằn rất bất mãn.

Mẹ nó.

Ta cho tên nhân loại kia giẫm lên còn chưa tính.

Dị thú nho nhỏ như ngươi, vậy mà cũng dám giẫm.

Chỉ là cho dù dị thú thằn lằn bất mãn, cũng không có bất cứ biểu hiện gì, chỉ có thể xem như mọi chuyện chưa từng xảy ra.

Lâm Phàm có chút hài lòng nhìn Độc Giác Lang Cẩu.

Quả nhiên, gia hỏa này nhất định phải đe dọa một trận, nếu không cứ cười đùa tí tửng, thật sự sẽ khiến Độc Giác Lang Cẩu được nước lấn tới.

Vì khiến Độc Giác Lang Cẩu chấn động.

Hắn trực tiếp bảo dị thú thằn lằn đưa bọn hắn đến chỗ mảnh vỡ.

Cũng không lâu lắm.

Trên bầu trời, Lâm Phàm chỉ vào bên dưới nói, “Độc Giác, ngươi thấy những dị thú này chứ?”

Độc Giác Lang Cẩu nhìn xuống bên dưới, trừng mắt, tỏ vẻ chấn kinh, dù sao thì dị thú tụ tập ở chỗ này, cấp bậc đều đặc biệt cao, rất nhiều con có thể giết chết nó.

Độc Giác Lang Cẩu gật đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu.

“Nhìn kỹ, kết cục của bọn chúng chính là kết cục nếu ngươi không đồng ý.”

Vừa dứt lời.

Lâm Phàm nhảy xuống, cánh tay vung mạnh, trong chốc lát, lửa bùng lê rực rỡ, chỉ trong nháy mắt, cả hiện trường chỉ còn là một biển lửa, vô số dị thú kêu thảm, trong mắt Độc Giác Lang Cẩu, trong đó rõ ràng có một con dị thú thức tỉnh cấp chín, nhưng cũng bị đốt kêu thảm không ngừng, trong chốc lát tê liệt ngã xuống, biến thành một đống tạp chất màu đen.

Chương 552 - Cái này cũng quá dễ dàng rồi. (2)

Độc Giác Lang Cẩu đứng trên đầu Độc Giác Lang Cẩu run lẩy bẩy, trừng mắt chó, giữa hai chân có chất lỏng không rõ chậm rãi chảy xuống, dị thú thằn lằn chỉ cảm thấy đầu mình hơi ướt.

Nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, cho rằng trời mưa, chỉ là khi chất lỏng chảy đến bên miệng, đầu lưỡi dị thú thằn lằn cuốn một cái, ừm, mùi vị có chút là lạ, cũng không suy nghĩ gì nhiều.

Dù sao thì trong đầu dị thú cũng không có nhiều quanh co lòng vòng, chỉ có đi thẳng về thẳng.

Cũng không lâu lắm.

Lâm Phàm trở lại trên đầu dị thú thằn lằn, mỉm cười nhìn Độc Giác Lang Cẩu.

“Thấy chưa, có phải rất đáng sợ không?”

Độc Giác Lang Cẩu điên cuồng gật đầu.

“Đi theo ta, ta sẽ không để cho ngươi chịu thua thiệt, đi thôi, huyết tinh bên dưới, ngươi có thể ăn được bao nhiêu thì ăn, nếu như ngươi sớm đi cùng ta, sợ rằng chỉ cần thấy huyết tinh là ngươi lại buồn nôn.” Lâm Phàm thật sự không biết Độc Giác Lang Cẩu quật cường như vậy để làm gì.

Thật sự không được thông minh lắm.

Mà Độc Giác Lang Cẩu nghe được lời này cũng không dám có hành động gì nhiều, sau khi ngây ngốc vài giây, mới nhảy xuống, run như cầy sấy ăn huyết tinh, nó biết đây là nhân loại đang uy hiếp nó.

Ăn viên huyết tinh thứ nhất vào miệng, tâm tình vô cùng căng thẳng.

Ăn cái huyết tinh thứ hai, tâm tình thả lỏng hơn nhiều.

Cái thứ ba, ăn huyết rinh cấp chín, ừm… Mẹ nó, trước kia mình thật là ngu xuẩn, huyết tinh này lấy được quá dễ dàng rồi.

Không biết bao lâu.

Độc Giác Lang Cẩu hài lòng trở về, ánh mắt nhìn Lâm Phàm lấp lánh, giống như có biển sao đang lấp lóe.

Đây là ánh sáng sùng bái.

“Ăn no chưa?” Lâm Phàm cười hỏi.

Độc Giác Lang Cẩu điên cuồng gật đầu, ăn no rồi, ăn no nê.

“Ngươi nói xem trước kia có phải ngươi rất ngu ngốc, rất ngây thơ hay không?” Lâm Phàm hỏi.

Đối mặt với câu hỏi này, Độc Giác Lang Cẩu không hề có chút do dự nào, lại điên cuồng gật đầu, không sai, trước kia là do ta ngu ngốc, ngây thơ, quả thật là vô cùng đơn giản. vụng về.

“Đi theo ta có phải rất thoải mái hay không?”

“Ừm ừ…”

Đối mặt với sự tán thành của Độc Giác Lang Cẩu, tâm tình của Lâm Phàm rất tốt đẹp.

Biết là tốt rồi.

Sau đó, hắn nhìn tình hình bên dưới, còn rất nhiều huyết tinh chưa mang đi, sau đó tinh thần khuếch tán, bao phủ toàn bộ, chậm rãi vươn tay ra, trong nháy mắt, chỉ thấy huyết tinh bên trong cơ thể dị thú bị ảnh hưởng bởi một nguồn lực lượng dao động, từng cái trôi nổi trên không trung.

“Đi thôi, về nhà.”

Dị thú thằn lằn vung cánh, bay lượn trên trời, mà những huyết tinh kia cũng bị khống chế, bay theo cùng, nếu như cảnh này mà bị người ta nhìn thấy, tuyệt đối sẽ kinh hô, rốt cuộc là ai, thủ đoạn oai phong như vậy.

Lâm Phàm quay lại tường rào Miếu Loan, dẫn theo Độc Giác Lang Cẩu đi gặp gỡ làm quen, thật ra cũng chẳng có ai, chính là Lạt Điều, trước kia hắn cho rằng Độc Giác Lang Cẩu có lẽ sẽ có chút xích mích với Lạt Điều, ai ngờ đến Độc Giác Lang Cẩu lại quả quyết lật người

nằm trên đất, lộ bụng, lè lưỡi, lộ ra vẻ lấy lòng.

Tình cảnh này, vừa nhìn là biết đã ổn, Độc Giác Lang Cẩu tuyệt đối sẽ trở thành tùy tùng của Lạt Điều.

Mà Lạt Điều thì chẳng có biểu hiện gì, nhưng cũng ném cho đối phương ánh mắt khinh bỉ.

Ban đêm.

TRong nhà, đến giờ cơm tối.

Ngược lại đã lâu không ăn cơm với lão Vương và Tiểu Hi Vọng.

Lão Vương đã trở thành Giác Tỉnh giả, đây là chuyện tất nhiên, mà năng lực thức tỉnh, thế mà có liên quan đến nghề nghiệp của lão Vương, lão Vương chuyên rèn sắt, mà năng lực của hắn ta chính là biến cánh tay thành búa, có năng lực như vậy, cũng khỏi cần cầm búa.

Niệm lực của Tiểu Hi Vọng cũng chậm chạp tăng lên.

Trẻ nhỏ mà, không thể để nàng nhanh chóng tăng lên được, đề phòng xảy ra vấn đề.

“Bây giờ thế giới đã tốt hơn rất nhiều, cho dù ra ngoài gặp được dị thú cũng khó.” Lâm Phàm gắp thức ăn, vừa cười vừa nói.

Lão Vương cảm thán, “Đúng vậy, đã tốt hơn rất nhiều, nói thật, nếu như không phải tự mình trải nghiệm, ta thật sự không thể tin được, đúng rồi, hôm nay tiến sĩ Aiwa kích động đến tìm ngươi, còn tưởng rằng ngươi ở nhà chứ, hắn đâu biết được ngươi ở bên ngoài cả ngày.”

“Tìm ta làm gì?” Lâm Phàm hỏi.

Lão Vương nói, “Tiến sĩ Aiwa nói cái chiến giáp ẩn thân từ dị thú mãng xà cấp ba kia đã làm xong rồi, chờ ngươi đến xem một chút.”

Lâm Phàm:…?

“A, đúng, hắn nói cái vương lân kia cũng đã làm xong, cũng làm thành một cái áo giáp, lực phòng ngự kinh người, cho dù dị thú cấp chín cũng không thể phá vỡ.”

Lâm Phàm:…?

Đối với những lời lão Vương nói, bây giờ hắn chỉ muốn giương ánh mắt vô tội lên nháy nháy mấy cái, tiến sĩ Aiva có phải vẫn luôn không ra ngoài, không liên lạc gì với bên ngoài, chắc là hắn ta không biết tình hình bây giờ như thế nào rồi sao?

Chiến giáp ẩn thân cấp ba?

Chiến giáp vương lân?

Những cái này đã vô dụng rồi, mẹ nó dị thú đã sắp chết ết rồi.

Xem ra ngày mai phải trò chuyện với hắn ta một chút, thí nghiệm cái gì, cái này thì quên đi, sau này sẽ lại trải qua cuộc sống bình thường, cứ ở mãi trong phòng thí nghiệm không tốt với thân thể đâu.

“Thế nào?” Lão Vương tò mò hỏi.

Lâm Phàm lắc đầu nói, “Không có gì, chỉ là cảm thấy kết quả thí nghiệm của tiến sĩ Aiwa bây giờ không có trợ giúp gì lớn với tình hình này, ta và hắn phải trò chuyện một chút, dù sao cũng đã lớn tuổi rồi, nên hưởng thụ quãng đời còn lại thật tốt, chứ không nên lãng phí thời gian vào phòng thí nghiệm.”

Lão Vương ngẫm nghĩ, ngược lại cảm thấy cũng đúng.

Ngày tiếp theo.

Lâm Phàm rời nhà, đến phòng thí nghiệm trong hầm trú ẩn, đi vào, đã thấy tiến sĩ Aiwa vẫn đang vùi đầu làm việc, cho dù Lâm Phàm cố ý giẫm chân thật lớn, vẫn không thể đánh thức đối phương.

Chương 553 - Nhân loại chân chính bắt đầu tiến hóa.

“Tiến sĩ Aiwa.” Lâm Phàm mở miệng.

Tiến sĩ Aiwa đang bận rộn dừng chuyện trong tay lại, thấy người đến là Lâm Phàm, lập tức vui mừng, vội vàng bước đến, kéo tay Lâm Phàm, dẫn hắn đến bàn thí nghiệm, nếu như đổi thành Quý Xương Bảo, đã sớm bị hắn ta đuổi đi.

“Quản lý Lâm, hôm qua ta đến nhà tìm ngươi, ngươi không ở đó, ngươi đến xem kết quả thí nghiệm của ta, không phụ hy vọng của ngươi, ta đã làm tốt, ngươi nhìn cái này đi…”

Tiến sĩ Aiwa hưng phấn giới thiệu thành quả nghiên cứu của mình, giống như thuộc lòng, mỗi một vấn đề đều hết sức quen thuộc, cái

này khiến Lâm Phàm có chút không đành lòng, cuối cùng lời nói về con đường tương lai cũng chỉ giấu trong lòng.

Được rồi, không nói.

Tiến sĩ Aiwa đã từng này tuổi, trừ làm thí nghiệm ra thì có vẻ chẳng am hiểu cái gì khác, đã như vậy, còn không bằng để hắn ta chết trên bàn thí nghiệm, cho dù là như vậy, đối với tiến sĩ Aiwa mà nói, chỉ sợ cũng là chuyện hạnh phúc nhất thế gian.

“KHông tệ, không tệ, thật sự rất tốt.” Lâm Phàm nói.

Tiến sĩ Aiwa nói, “Quản lý Lâm, ta biết tình hình bên ngoài, những thứ này quả thật không cần đến, nhưng chúng ta cần phải có sự phòng ngừa chu đáo, nguy hiểm có thể đến một lần, thì có thể đến một lần nữa, ai cũng không biết khi nào đến, có thể là 100 năm, cũng có thể là 200 năm, những thành quả của ta bây giờ không cần đến, nhưng tương lai một ngày nào đó, thật sự sẽ cần dùng đến, ít nhất người tương lai cũng có năng lực phản kháng.”

Nghe thấy lời tiến sĩ Aiwa nói, Lâm Phàm đột nhiên nổi lên lòng tôn kính, bỏ qua những chuyện tiến sĩ Aiwa từng làm, lời hắn ta nói thật sự có lý.

Đúng là như vậy, dị thú xuất hiện vốn không thể tưởng tượng nổi, nhưng vẫn xuất hiện.

Ai dám nói tương lai sẽ không xuất hiện những thứ khác?

Đây là điều rất khó nói trước được.

“Ngươi nói rất đúng.” Lâm Phàm gật đầu nói.

Lúc này, đằng sau vang lên tiếng nói, “Aiwa, ta đến thăm ngươi.”

Giọng nói của của Quý Xương Bảo vang lên.

Chỉ là không đợi Lâm Phàm chào hỏi, tiến sĩ Aiwa đã gầm thét, “Ngươi cút ra ngoài cho ta, ta và ngườii quản lý có chuyện cần nói.”

Lâm Phàm:…

Quý Xương Bảo:…

Quý Xương Bảo bị gào thét quả quyết lủi đi.

Rất rõ ràng, hắn ta không phải chỉ mới bị gầm thét một hai lần.

Sau đó, chỉ thấy tiến sĩ Aiwa kéo Lâm Phàm đi đến trước máy vi tính, mở số liệu ra, chỉ vào một chuỗi ký tự dài trên đó, trừ tiến sĩ Aiwa ra, chẳng có ai xem hiểu nội dung.

“Người quản lý, những số liệu này là do ta phân tích ra được, kết quả của nhân loại chúng ta khi hấp thu huyết tinh trong phạm vi bao phủ của mảnh vỡ năng lượng, chính là không xảy ra dị biến, nhưng DNA của chúng ta xảy ra thay đổi, nói cách khác, đời sau rất có khả năng sẽ xuất hiện Giác Tỉnh giả bẩm sinh.”

Nghe tiến sĩ Aiwa nói những lời này, Lâm Phàm nói, “Ý của ngươi chính là, hấp thu huyết tinh bình thường thì không có gì, nhưng nếu hấp thu huyết tinh gần mảnh vỡ năng lượng, sẽ xuất hiện tình huống này đúng không?”

“Đúng, chính là ý này.”

Theo Lâm Phàm, nhân loại bắt đầu chân chính tiến hóa rồi.

Là tốt hay xấu?

Đó cũng không phải là chuyện Lâm Phàm nên nghĩ, mà là chuyện nhân loại tương lai nên nghĩ.

KHoa học kỹ thuật xuống dốc, khiến nhân loại trở nên nhỏ bé trước tai nạn, nhưng sau khi nhân loại mới xuất hiện, đều có năng lực tự vệ của bản thân mình, như vậy thì dù không có khoa học kỹ thuật tiên tiến, cũng có thể chống lại tai nạn.

“Tiến sĩ Aiwa, ngươi nói chuyện này là tốt hay xấu?” Lâm Phàm hỏi.

Tiến sĩ Aiwa nói, “Đối với người yêu quý hòa bình mà nói, đây là một chuyện tốt, dù sao thì năng lực có nhiều loại như vậy, sẽ tốt cho sự phát triển của thế giới tương lai, thế nhưng đối với người có ý đồ mà nói, thế thì khó nói rồi, bọn hắn sẽ xem năng lực là lợi khí trong tay, đương nhiên, mặc kệ là thời đại thế nào, loại chuyện này đều không thể nào tránh khỏi.”

“Đúng là như thế.”

Lâm Phàm gật đầu, sau đó hàn huyên đơn giản vài câu với tiến sĩ Aiwa, sau đó rời khỏi phòng thí nghiệm, sau khi xác định sẽ không xảy ra dị biến, hắn cũng tùy ý.

Hắn còn cần phải hoàn thành chuyện mình nên làm.

Cũng không lâu lắm.

Bên tường rào Thủ Đô truyền đến tin tức, kết quả nghiên cứu cũng không khác gì kết luận của tiến sĩ Aiwa, chỉ là tốc độ chậm hơn tiến sĩ Aiwa một chút.

Ý này chẳng phải đang nói, năng lực của tiến sĩ Aiwa rất mạnh sao…

Ừm, xem ra là như vậy.

Bây giờ tường rào đã có thể tự phát triển, về phương diện vật tư cũng không cần phiền não, lương thực được trồng trọt, thịt dị thú được trữ đông, đồng thời bên tường rào Thủ Đô cũng truyền đạt tin tức, trong một phòng thí nghiệm tại thành thị, tìm được phôi thai động vật được lưu trữ, có thể gây giống ra động vật trước kia một lần nữa.

Cái này đối với tận thế hiện nay mà nói, là một trong số tin tức tốt.

Chờ tương lai tiêu diệt hết dị thú rồi, không còn ảnh hưởng của mảnh vỡ năng lượng, những động vật này có thể giống như bình thường, chứ không phải xảy ra biến dị.

Chỉ là bây giờ còn xa xa mới làm được.

Lâm Phàm gọi dị thú thằn lằn đến, trực tiếp cưỡi dị thú thằn lằn đi ra bên ngoài, nhiệm vụ của hắn chính là tiêu diệt dị thú, đồng thời tìm kiếm những mảnh vỡ đang tản mát khắp nơi, gom chúng về, đặt trong tường rào.

Có vài dị thú đã phát hiện có gì đó không đúng, trước kia đi khắp nơi là có thể thấy được đồng loại, lúc này lại nhanh chóng biến mất, chỉ là loại không thích hợp này, cũng chỉ do một vài dị thú có cấp bậc tương đối cao phát hiện ra thôi.

Mà những dị thú cấp thấp, vẫn còn tỉnh tỉnh mê mê.

Không phát hiện ra được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Chương 554 - Tất cả đều phát triển theo hướng tốt đẹp.

Mãi đến khi đám người sống sót thanh lý dị thú xông đến, mới biết được, thế đạo này đã hoàn toàn thay đổi rồi.

Lúc này.

Lâm Phàm đứng trên đầu dị thú thằn lằn, bay lượn trên không các

vùng núi sâu, không ngừng tìm kiếm bóng dáng dị thú, trong những vùng núi sâu này trước kia quả thật tồn tại rất nhiều dị thú, nhưng sau khi Lâm Phàm thanh trừ, số lượng đang nhanh chóng giảm xuống.

Không biết qua bao lâu.

Lâm Phàm đang bay lượn trên không nhìn thấy bên dưới có mấy chiếc xe đang chạy.

Hắn biết những chiếc xe này đều đang đi đầu quân cho tường rào khác.

Bây giờ tường rào có được mảnh vỡ, chính là những tường rào cỡ lớn, bởi vậy, những nơi này cũng trở thành bánh trái thơm ngon, đồng thời bên tường rào Thủ Đô cũng đang cố gắng tiến hành kết nối với một vài tường rào, giao lưu về kỹ thuật, chỉnh hợp rất nhiều vật tư.

Có vật tư bon hắn có, người khác không có, cũng có vật tư người khác có, bọn hắn không có.

Cái này cũng tương tự như phôi thai động vật đông lạnh trong phòng thí nghiệm tại thành thị lúc trước.

Tường rào Thủ Đô có thể tìm ra những thứ này.

Mà người của tường rào khác thì cũng có thể tìm ra được những thứ khác.

Những người sống sót đang ở bên trong những chiếc xe kia, chỉ cảm thấy mặt đất đột nhiên đen kịt, có người thò đầu ra ngoài cửa sổ, nhìn lên bầu trời, khi nhìn thấy dị thú thằn lằn có hình thể khổng lồ trên bầu trời, hoàn toàn sợ ngây người.

Có người sống sót sợ hãi, muốn nhanh chóng chạy trốn.

Nhưng sau đó, trong bộ đàm truyền đến tiếng nói.

“Đừng hoảng sợ, đó là vật cưỡi của Lâm quản lý tường rào Miếu Loan, quản lý Lâm đang thanh lý dị thú bên ngoài, lái xe thật tốt, đừng lo lắng.”

Giọng nói hùng hậu, vừa nghe đã biết là một nam tử trung niên thành thục.

Có chuyện người khác không biết, hắn ta thì nhất định biết, dù sao

thì vẫn luôn liên lạc với các tường rào bên ngoài, biết tình hình bây giờ như thế nào.

Nếu không phải tường rào Miếu Loan cách đây quá xa.

Hắn ta cũng muốn dẫn người đến tường rào Miếu Loan.

Rất nhanh, trong bộ đàm yên lặng, truyền đến tiếng của mọi người.

“Mẹ nó, dọa ta sợ quá, ta còn tưởng rằng chúng ta xui xẻo, gặp phải dị thú kinh khủng chứ.”

“Quản lý Lâm của tường rào Miếu Loan, đúng là truyền thuyết.”

“Đúng vậy, thật sự không biết làm thế nào mà hắn hàng phục được loại dị thú này.”

“Ta vừa mới nhìn kỹ, con dị thú kia chính là dị thú thức tỉnh cấp chín, vô cùng khủng bố.”

KHóe miệng nam tử trung niên cong lên.

Hắn ta đương nhiên cũng nghe thấy lời mọi người nói.

Hắn ta biết trong thời gian ngắn như vậy, tận thế có thể phát sinh biến hóa to lớn như vậy, là vì may mắn có vị quản lý Lâm này, nếu như không phải đối phương đột nhiên xuất thế, nhân loại muốn tiến hành phản kích, đúng là đang nằm mơ.

Bước ngoặt lớn nhất, chính là khi đối phương tiêu diệt ba đại gia tộc của tường rào Thủ Đô, có ba đại gia tộc này tồn tại, những tường rào khác đều sẽ bị bóc lột, nhưng bây giờ, bọn hắn đã xoay người làm chủ.

Khi nhân loại hoàn toàn đoàn kết cùng nhau, sẽ không có bất cứ chuyện gì không giải quyết được.

Thời gian trôi qua nhanh, một tháng sau.

Tần suất Lâm Phàm ra ngoài hành động bắt đầu giảm bớt, dốc toàn bộ tinh lực vào cảnh giới Võ Đạo, nếu không hắn cũng chẳng có chuyện khác để làm.

Số liệu cần dùng đến điểm tiến hóa đã không còn tiến triển nữa.

- Đẳng cấp: Cấp 9 (100/100)

- Thể chất: 570.79

- Nhanh nhẹn: 555.31

- Tinh thần: 552.3

Đã đầy cả rồi.

Mà đây cũng là số liệu tốt nhất trong tất cả Giác Tỉnh giả nhân loại, thậm chí trừ Lâm Phàm ra, đã không có người nào có thể đạt tiêu chuẩn, trừ khi xuất hiện vị u thần chân chính, mỗi một lần tăng lên, đều tăng đồng bộ các phương vị.

Chỉ là chuyện này có thể sao?

Rõ ràng là chuyện không thể nào.

Còn về cảnh giới Võ Đạo, cũng mới khó khăn lắm tăng lên được 10%.

Tốc độ này có thể nói là rất rất chậm.

So với cảnh giới lúc trước đều chậm hơn rất nhiều, nhưng hắn biết đây là chuyện tất nhiên, khi một cảnh giới bắt đầu từ mơ mơ hồ hồ rồi phát triển, cũng không thể nào dễ dàng tăng lên.

Ngày hôm nay.

Lâm Phàm đứng trên tường thành, nhìn tường rào Miếu Loan, chỉ một tháng ngắn ngủi đã thay đổi nghiêng trời lệch đất, một đám người đang gieo trồng trong ruộng, xoay người bận rộn, thu gặt rau quả trồng trọt, còn có rất nhiều người đang gặt lúa.

Giác Tỉnh giả hệ mộc đã không còn là tồn tại khan hiếm nữa, khi năng lực tăng lên, đã có thể tăng tốc sự phát triển của thực vật, cho dù số lượng người sống sót ở tường rào Miếu Loan tăng mạnh, vẫn có thể tự cấp tự túc.

“Thật sự có chút hoài niệm cuộc sống gian khổ không ngừng có tiếng gầm gừ của dị thú lúc trước.”

Lâm Phàm nhìn hoàng hôn ở đằng xa, cảm thán.

Trước kia, cho dù người đang ở trong tường rào, vẫn cảm thấy nguy hiểm, dị thú triều tồn tại, luôn khiến người ta run như cầy sấy.

Mà bây giờ.

Những người sống sót đã dám lái xe, rời khỏi tường rào, ngắm phong cảnh bên ngoài.

Sinh hoạt cũng sẽ thay đổi.

Nhất là lúc mọi người đều nỗ lực cố gắng không có chút lười biếng nào, hiệu quả thay đổi vô cùng rõ ràng.

Khi những dị thú có thể mang đến nguy hiểm cho nhân loại, bị thanh trừ hết rồi, Lâm Phàm cũng hoàn toàn buông lỏng, cuộc sống mỗi ngày chính là tu luyện, cảm ngộ thiên địa, sau đó tùy tiện đi dạo một vòng trong tường rào, tận mắt nhìn thấy tường rào không ngừng mở rộng.

Loại cảm giác này rất thoải mái.

Ba tháng sau.

Lâm Phàm dừng tu luyện, mắt nhìn số liệu.

- Cảnh giới: Thiên ĐỊa (45%)

Tiến độ tạm ổn, cũng không uổng công mỗi ngày hắn nhàn rỗi không có chuyện gì thì bắt đầu tu luyện.

Chương 555 - Thứ ẩn giấu bên trong núi lửa.

Hắn đẩy cửa ra ngoài, đi xuống lầu, kiến trúc xung quanh đã bắt đầu cao thêm, bức tường cũ nát cũng đã được sửa chữa một lần nữa, những người đi đường đi ngang qua, ai cũng tươi cười, tán gẫu với người bên cạnh, rõ ràng đã không còn cảm giác khủng hoảng trong tận thế, thay vào đó là sự hy vọng vào tương lai.

Nhìn một đám trẻ nhỏ đeo cặp sách, kết bạn cùng nhau, cười nói vui vẻ đi ngang qua, tâm tình hắn trở nên tốt hơn rất nhiều.

Bây giờ tường rào Miếu Loan từ mấy ngàn người, phát triển đến bây giờ, đã biến thành tường rào cỡ lớn mấy vạn người, số lượng người sống sót gia nhập còn không ngừng tăng lên, vì có thể thỏa mãn đầy đủ điều kiến của người sống sót ở đây, chỉ có thể không ngừng mở rộng.

Còn về cuối cùng sẽ mở rộng đến mức nào, hắn không biết.

Nhưng hắn cảm thấy, chắc hẳn sẽ rất khổng lồ, khi con người không có bất cứ nguy cơ nào, lại không có áp lực sinh hoạt, sẽ nghĩ đến

chuyện tạo ra con người, đây là điều lịch sử đã chứng minh.

Cho nên sẽ xuất hiện tình huống trẻ nhỏ ra đời như giếng phun.

Nhưng vào lúc này.

“Lâm Phàm, tường rào Thủ Đô truyền tin tức đến, cần trực tiếp nói chuyện với ngươi.” Đằng xa vang lên tiếng của lão Chu, khi số lượng nhân khẩu của tường rào tăng vọt, lão Chu thật sự bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, chỉ cảm thấy đầu như muốn nổ tung, bận quá, thật sự quá bận.

Tường rào Thủ Đô tìm ta?

Đã có một khoảng thời gian dài rồi không liên lạc với tường rào Thủ Đô.

“Biết rồi.”

Lâm Phàm huýt sáo, chỉ trong chốc lát, dị thú thằn lằn giương cánh bay lên, gió lốc cuồng bạo khiến một vài người sống sót đứng không vững, sau đó, chỉ thấy Lâm Phàm nhảy lên một cái, đứng lên trên đầu dị thú thằn lằn.

“Đi, đến tường rào Thủ Đô.”

Dị thú thằn lằn đã sớm an vị tại nhiệm vụ làm phương tiện giao thông, vung cánh, vút một tiếng, đã biến mất trong thiên địa.

“Đi nhanh như vậy à.”

Lão Chu thở dài bất đắc dĩ, hắn ta thật sự hâm mộ cuộc sống của Lâm Phàm, mỗi ngày đều thật nhẹ nhàng, đâu giống như hắn ta bây giờ, bận bịu không có thời gian của mình, mỗi sáng sớm tỉnh lại đều phải bận rộn đến ban đêm mới có thể trở về ngủ.

Ngay khi hắn ta đang chuẩn bị nghỉ ngơi một chút.

“Lão Chu, ngươi nhanh đến đây, bên này có một số việc…”

Đằng sau vang lên tiếng nói.

ĐỐi với chuyện này, lão Chu bất đắc dĩ thở dài, xem đi, không thể nào nghỉ ngơi được mà.

“Đến đây, đến đây.”

Tường rào Thủ Đô.

Khi Lâm Phàm đến tường rào Thủ Đô, cũng chấn kinh vì sự phát triển của tường rào Thủ Đô, tường rào Thủ Đô ban đầu đã khá lớn, không ngờ bây giờ còn lớn hơn, thậm chí tình hình cũng giống như tường rào Miếu Loan, cũng mới xây tường thành mới, không ngừng mở rộng ra bên ngoài.

Dị thú thỉnh lình xuất hiện, gây nên một chút động tĩnh, nhưng không hề khủng hoảng gì cả.

Đối với người sống sót biết rõ mà nói, bọn hắn biết đó là quản lý Lâm đến.

“Quản lý Lâm, chào.”

“Quản lý Lâm, chào.”

Đối mặt với lời ân cần thăm hỏi của đám người, hắn cũng chỉ mỉm cười gật đầu, đáp lại từng người, sau đó tiến vào bên trong, trực tiếp chạm mặt với bọn người Tần Khiếu.

“Tình hình như thế nào?” Lâm Phàm hỏi.

Tần Khiếu thấy Lâm Phàm đến, cũng thở phào một hơi, giống như tìm được cứu tinh, sau đó nói, “Chúng ta giám sát phát hiện tình hình của một cái núi lửa không đúng lắm.”

“Núi lửa không ổn?”

“Đúng, cái không ổn này không phải là nói núi lửa muốn phun trào, mà là chúng ta hoài nghi bên trong cái núi lửa này tồn tại một con dị thú mà chúng ta không biết, dao động năng lượng tản ra, so với tưởng tượng của chúng ta còn khủng bố hơn, đồng thời luồng năng lượng này còn đang tăng trưởng với tốc độ cực nhanh.”

Tần Khiếu khá lo lắng về chuyện này.

Thế đạo bây giờ rất khó tìm được dị thú, cho dù gặp được, đó cũng chỉ là dị thu cấp bậc hơi thấp, tiêu diệt hoàn toàn dị thú, chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Bây giờ đột nhiên xuất hiện một loại dao động năng lượng bọn hắn chưa từng dò xét, khiến tim hắn ta lại treo cao.

Dù sao thắng lợi cũng không dễ dàng. Ai cũng không hy vọng lại bị phá hỏng.

“Đừng hoảng hốt, ở đâu? Ta đi xem một cái.” Lâm Phàm nói.

“Ở Mạc Lan sơn.”

Lâm Phàm biết Mạc Lan sơn, hắn từng đọc qua giới thiệu bối cảnh của thế giới tận thế này, núi lửa ở Mạc Lan sơn phun trào rất nhiều lần, mà một ngọn núi lửa đang hoạt động, mà ngày tận thế bộc phát, núi lửa ở Mạc Lan sơn cũng từng phun trào.

Lần phun trào đó còn hung mãnh hơn tất cả những lần trước đó cộng lại.

“Được, ta biết rồi, đừng lo lắng, bất cứ chuyện gì cứ để ta giải quyết.” Lâm Phàm vô cùng tự tin nói.

Sự tự tin của hắn không phải đến từ điểm tiến hóa, mà là từ Võ Đạo, Võ Đạo xuất hiện, khiến hắn hiểu ra, nếu như không có điểm tiến hóa, hắn vẫn sẽ trở thành cường giả, mà điểm tiến hóa còn có tính hạn chế, nhưng Võ Đạo thì không, đều phải xem hắn nói bừa như thế nào.

Tần Khiếu gật đầu, những người khác xem Tần Khiếu là người chủ chốt, nhưng ai có thể hiểu được, Tần Khiếu thì xem Lâm Phàm là người chủ chốt.

Khi gặp phải vấn đề, chỉ cần quản lý Lâm nói đừng lo lắng, hắn ta đương nhiên sẽ không lo lắng.

Đây là sự tin tưởng của hắn ta đối với quản lý Lâm.

Lâm Phàm rời khỏi tường rào Thủ Đô, đến vội vàng, đi cũng vội vàng, dị thú thằn lằn bay lên, đi về phía xa, Tần Khiếu vốn nghĩ, nếu không thì cũng nhau đi nhìn xem, nhưng đã bị Lâm Phàm từ chối.

Không cần thiết.

Nếu như ở đó thật sự có dị thú, nếu rất yếu, chỉ cần nháy mắt là có thể giải quyết được, đi hay không đi cũng như nhau, nếu như rất mạnh, vậy Tần Khiếu sẽ trở thành vướng bận.

Chương 556 - Thứ ẩn giấu bên trong núi lửa. (2)

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn ở lại trong tường rào là ổn nhất.

Tần Khiếu nhìn bóng lưng dị thú thằn lằn rời đi, sau đó nhìn về phía tường rào Thủ Đô đang lớn mạnh, hắn ta không hy vọng sẽ xảy ra

biến cố gì, đồng thời trong khoảng thời gian này, hắn ta cũng tích cực phát người liên lạc với các tường rào.

Tuy rằng bây giờ uy hiếp từ dị thú rất thấp, thậm chí có thể bỏ qua không tính, nhưng có không ít người sống sót trong tường rào cỡ nhỏ vẫn bị chèn ép, những người quản lý kia không muốn từ bỏ quyền lực trong tay.

Bởi vậy, gặp được loại người quản lý này, Tần Khiếu chỉ có thể siêu độ vật lý cho người ta, từ đó giải phóng người sống sót trong tường rào cỡ nhỏ đó…

Mạc Lan sơn

Lâm Phàm nhìn tình hình bên dưới, núi lửa trụi lủi, không có một cây cỏ, chỉ có hòn đá do tro bụi núi lửa ngưng tụ thành, phóng thích tinh thần, bao trùm núi lửa.

Hắn muốn biết, trong này có ẩn giấu con dị thú kinh khủng nào không.

Khi năng lượng từ con dị thú này khuếch tán ra, có thể bị phát hiện ra, đã nói rõ lúc con dị thú này xuất thế đã không còn xa.

Rất nhanh.

Hắn thật sự phát hiện ra vấn đệ.

Một luồng lực sinh mệnh cường hãn đang ở bên trong núi lửa.

“Ngươi có cảm nhận được lực sinh mệnh bàng bạc bên trong ngọn núi lửa này không?”

Lâm Phàm vỗ đầu dị thú thằn lằn, cười hỏi.

Dị thú thằn lằn bay lượn trên không trung, gương mặt dữ tợn nghiêm lại, mặc dù nó không nói chuyện, nhưng cảm giác dối với thứ kinh khủng kia vẫn có.

Dị thú thằn lằn gầm nhẹ, lộ ra vẻ cảnh giác.

Lâm Phàm đương nhiên có thể nghe ra được.

Xem ra đối với gia hỏa trong núi sâu kia, dị thú thằn lằn rất kiêng kỵ, hắn thấy, nếu như không phải hắn đang đứng trên đầu dị thú thằn lằn, chỉ sợ dị thú thằn lằn đã lâm trận bỏ chạy rồi.

Ngay cả ý nghĩ chần chừ cũng không có.

Lúc này, Lâm Phàm nhìn xuống bên dưới, hơi nắm quyền lại, một luồng lực lượng cực mạnh ngưng tụ trên nắm tay, dị thú thằn lằn cảm nhận được luồng lực lượng này, thân thể không nhịn được run rẩy, may mắn biết được nguồn lực lượng này đến từ Lâm Phàm, nếu không nhất định đã bị dọa nằm bẹp xuống đất.

Khi lực lượng ngưng tụ đến mức nhất định, Lâm Phàm nhảy xuống, vung nắm đấm, đánh một quyền xuống mặt đất, phịch mộtt iếng, đất rung núi chuyển, lực lượng kinh khủng từ nắm đấm bùng phát, trong nháy mắt lan tràn ra ngoài.

Có nguồn lực lượng này bao phủ, toàn bộ Mạc Lan sơn đều chấn động, núi lửa vốn đang bình tỉnh lập tức phun trào, khói đen cuồn cuộn, trong khói đen có ngọn lửa bùng lên tận trời.

Lâm Phàm trở lại đầu dị thú thằn lằn, dị thú thằn lằn vung cánh, bay lên rất cao.

“Ép đối phương ra ngoài nhìn xem.”

Lâm Phàm chờ đợi, hắn biết con dị thú trốn trong núi lửa này tuyệt đối không thể nào chịu đựng được, quả nhiên, vào giờ phút này, có tiếng gầm gừ dữ tợn từ trong lòng đất vang vọng ra.

Âm thanh hùng hậu đinh tai nhức óc, ngột ngạt không gì sánh được, khuếch tán ra bốn phương tám hướng, giống như một con mãnh thú Viễn Cổ đang bắt đầu khôi phục lại.

Khi tiếng động vang vọng, thân thể dị thú thằn lằn không nhịn được run rẩy.

Soạt!

Bầu trời xuất hiện dị tượng, mây đen nặng nề bao phủ, sấm sét ầm vang kéo đến, trong nháy mắt đã bao trùm Mạc Lan sơn, loại dị tượng này là do một con dị thú sắp xuất hiện tạo thành, theo Lâm Phàm, con dị thú này có chút năng lực.

Ít nhất thì trong số dị thú hắn săn giết, có vẻ như chưa từng gặp loại này.

CHo dù là Lạt Điều, cũng chưa từng có đãi ngộ đó.

Chắc hẳn sự tồn tại của đối phương còn đặc biệt hơn cả Lạt Điều

sao?

Ôm tâm tư như vậy, không nóng không vội chờ đợi.

Ngay sau đó.

Mặt đất nứt vỡ, xuất hiện vết rạn lít nha lít nhít, trong vết rạn là nham thạch phun trào, sau đó hóa thành trụ lửa phóng lên tận trời, dị thú thằn lằn đối diện với mấy trụ lửa này, không hề trốn tránh, mặc cho trụ lửa bao trùm, trực tiếp bị thân thể cao lớn của nó chặn lại.

“Muốn ra ngoài sao?”

Lâm Phàm chờ đợi, trong tầm mắt của hắn, trong biển lửa phun trào ra, có một đôi bàn tay thô ráp dữ tợn, từ bàn tay có thể nhìn ra, hình thể con dị thú đang trốn trong lòng đất đã vượt khỏi sức tưởng tượng.

Sợ là không thể tùy tiện hình dung được.

“Thằn lằn, hình thể của dị thú này chỉ sợ còn khổng lồ hơn ngươi.” Lâm Phàm nói.

Dị thú thằn lằn không nói chuyện, nhưng thân thể khẽ chấn động, giống như đang nói, ngươi đang nói nhảm đấy à, cái bàn tay này đã bằng một phần tư thân thể của nó rồi đó.

Nếu như bản thân mình xuất hiện trước mặt đối phương, đối phương tóm nó dễ dàng như bắt gà vậy.

Lâm Phàm muốn xem một chút độ cứng bàn tay dị thú sẽ như thế nào, không nghĩ nhiều, rút đao, trực tiếp vung đao chặt ra, một vòng đao quang đen kịt nhanh chóng càn quét ra.

“Ngao…”

Tiếng tiếng kêu thảm tức giận vang vọng.

Chỉ thấy bàn tay vươn ra từ miệng núi lửa kia trực tiếp bị gọt bay, máu tươi vung lên tung tóe, dung hợp vùng với ngọn lửa kia.

Độ cứng cũng chẳng ra làm sao.

Lâm Phàm lắc đầu, vô cùng thất vọng với cái này, nhưng rất nhanh, hắn phát hiện vết thương từ bàn tay kia, đang nhanh chóng lành lại, loại tình huống này đã nằm ngoài tưởng tượng của hắn.

Ừm…

Xem ra năng lực khôi phục của con dị thú này cực mạnh.

Tiếng rống giận dữ càng thêm vang dội.

Rõ ràng dị thú đã hoàn toàn bị chọc giận, phịch một tiếng, cả một ngọn núi lửa nứt vỡ, một thân ảnh khổng lồ đột ngột từ mặt đất mọc lên, Lâm Phàm ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một bóng đen to lớn bảo phủ hắn và dị thú thằn lằn, trước mặt đối phương, bọn hắn thật sự vô cùng nhỏ bé.

Chương 557 - Đừng nhìn hình thể ta nhỏ, ta rất khủng bố.

“Thật là lớn.” Lâm Phàm không nhịn được cảm thán.

Hình thể con dị thú xuất hiện trước mắt kia khó có ngôn ngữ nào để hình dung, đỉnh đầu có hai cái sừng, trên hai cái sừng là lửa đang cháy, giống như Ác ma, đằng sau còn có cánh bằng lửa.

Bắp thịt cả người vô cùng cường tráng, cứng rắn tựa như đá, khiến người ta có cảm giác áp bách khó tưởng tượng được.

Hai mắt dị thú Ác Ma là lửa sôi trào, trong ánh mắt lộ ra sự tức giận.

Lâm Phàm nhỏ bé như tro bụi, mà dị thú thằn lằn ở trong mắt Ác ma thì giống như một con gà.

Dị thú thằn lằn không nhịn được vung cánh lên, lui về phía sau, kéo dài khoảng cách với dị thú Ác Ma, duy trì sự an toàn, nhưng mà cho dù lui nhanh như thế nào, dị thú thằn lằn cũng cảm thấy quá nguy hiểm.

“Đừng căng thẳng, có ta ở đây.” Lâm Phàm an ủi dị thú thằn lằn, chậm rãi giơ cánh tay lên, dựng thẳng một ngón tay, sau đó quả cầu lửa màu trắng ngưng tụ trên đầu ngón tay, soạt, quả cầu lửa nhanh chóng to lớn lên, năng lượng không ngừng tràn vào, quả cầu lửa lại càng to lớn, dần dần đạt đến độ lớn như dị thú thằn lằn.

“Đi…”

Ngón tay Lâm Phàm vung lên, quả cầu lửa vút một tiếng, nhanh chóng lao về phía dị thú Ác Ma.

Ầm!

Tiếng nổ tung chói tai vang vọng, thiên địa ảm đạm phai mờ, trùng

kích kịch liệt khiến dị thú thằn lằn không thể ổn định được thân thể, chỉ có thể liều mạng vung cánh, tránh bản thân ngã trái ngã phải khiến mọi chuyện hỏng bét.

Ở trong mắt dị thú thằn lằn lộ ra sự sợ hãi, uy lực từ quả cầu lửa kia, nếu như nó bị đánh trúng, sợ là treo máy rồi, thậm chí ngay cả cặn bã cũng không còn.

“Rống.”

Tiếng gầm gừ vang vọng bên trong khói bụi mịt mù.

Chỉ thấy một bàn tay to lớn vung ra, khói bụi tiêu tán, dị thú Ác Ma bình yên vô sự đứng đó, đối với một đòn vừa rồi, vẫn có thể mang đến uy hiếp cho đối phương, chi chít vết thương trên người đang nhanh chóng phục hồi lại như cũ.

“Dựa vào thuộc tính bây giờ của ta mà không thể giết chết được đối phương, xem ra nếu như nhân loại gặp phải nó, cho dù tập hợp toàn bộ lực lực của nhân loại lại cũng không thể.”

Trong lòng Lâm Phàm thầm đánh giá.

Xem ra đây là một gia hỏa rất nguy hiểm.

Lâm Phàm vỗ đầu dị thú thằn lằn, “Ngươi đi qua một bên xem đi, trận chiến này vừa mới bắt đầu, ngươi ở quá gần, nếu như bị ảnh hưởng đến, không liên quan gì đến ta đấy.”

Lâm Phàm cười, sau đó đứng lơ lửng trên không trung.

Dị thú thằn lằn nhận được mệnh lệnh, chẳng hề chần chừ một chút nào, quả quyết vung cánh bay thật xa, chỉ sợ chạy chậm thêm chút nữa thì sẽ chạy không thoát.

Lâm Phàm bay đến trước mặt dị thú Ác Ma, đứng trước con ngươi của dị thú Ác Ma, mỉm cười nói, “Thật có lỗi, hình thể của ta hơi nhỏ, chỉ có thể bay đến trước mặt ngươi để ngươi nhìn thấy, nhưng mà… Ngươi đừng xem thường ta, nếu không ngươi sẽ chết.”

“He he he…”

Lâm Phàm đánh giá dị thú Ác Ma, cảm nhận được khí thế nó tản ra, trong lòng hắn đang đánh giá nên đối phó như thế nào.

Thực lực tổng hợp của dị thú Ác Ma mạnh hơn dị thú thằn lằn rất nhiều.

Nếu như để bọn chúng đánh nhau.

Chỉ sợ dị thú thằn lằn sẽ bị miểu sát.

Lúc này.

Dị thú Ác Ma gầm thét, vung bàn tay lửa lên đánh về phía Lâm Phàm đang ở trước mắt, trong chốc lát, một luồng cuồng phong cực mạnh nghiền ép đến.

Lạch cạch!

Lâm Phàm vươn tay ra ngăn cản, không hề nhúc nhích cản bàn tay kia lại.

Ầm ầm!

Ngay khi va chạm, tiếng ầm vang kinh người vang vọng, khí lãng sinh ra khuếch tán đi bốn phương tám hướng.

Đây là khi lực lượng va chạm với nhau.

Uy thế rất kinh khủng.

Cảm nhận được lửa trên móng vuốt của dị thú Ác Ma, trong chốc lát, đã có thể biết được, uy thế của ngọn lửa này không quá mạnh, nhưng đối với sinh linh khác, thậm chí là dị thú mà nói, vẫn là sát thương có tính hủy diệt.

Ánh mắt dị thú Ác Ma xảy ra biến hóa, giống như không ngờ đến nhân loại nhỏ bé trước mắt này, thế mà có thể cản được một đòn khủng bố của nó.

“KHông tệ, lực lượng của ngươi quả thật đáng sợ, nếu như tận thế này không có sự xuất hiện của ta, ngươi thật sự chính là dị thú kinh khủng nhất trong tận thế, nhưng rất đáng tiếc… Ngươi gặp phải ta.”

Lâm Phàm tự nói một mình, trong lúc đó, không trung vặn vẹo, hóa thành một tia sáng, xuất hiện trước mặt dị thú Ác Ma.

Đấm ra một quyền, đánh vào lồng ngực của dị thú Ác Ma.

Nắm đấm của hắn trước mặt dị thú Ác Ma có hình thể khổng lồ như thế, nhỏ bé giống như tro bụi, không hề có chút thu hút nào, thậm chí có thể bỏ qua không để tâm, nhưng khiến dị thú Ác Ma không ngờ được là…

Khi một quyền này va chạm vào lồng ngực của nó.

Một luồng lực lượng khiến người ta không thể nào ngăn cản được bộc phát ra, tựa như thủy triều, mãnh liệt như sóng cả ập tới, một tiếng ầm vang, dị thú Ác Ma không nhịn được lui về phía sau.

Kiến càng lay cây, vốn không biết tự lượng sức mình, nhưng ai có thể nghĩ đến, cây lại ầm ầm sụp đổ.

Lúc này, chỉ thấy lồng ngực dị thú Ác Ma nứt ra, lõm thành một hố sâu, máu thịt vỡ vụn, trực tiếp bị một quyền này đánh nát.

“Quả thật đủ cường đại.”

Lâm Phàm đánh giá rất cao dị thú Ác Ma.

ĐỔi thánh bất cứ ai, thậm chí bất cứ người nào, bị một quyền cứng rắn của hắn đánh trúng, sợ là đã sớm nổ tung chia năm xẻ bảy, sao có thể giống như dị thú Ác Ma thế này.

Giờ phút này, Lâm Phàm cảm thấy mình đã lựa chọn đúng.

May mắn lúc trước suy nghĩ ra Võ Đạo, nếu không chỉ dựa vào chút điểm tiến hóa này, sợ rằng khi đối mặt với dị thú Ác Ma thật sự phải bó tay chịu trói, tiếp tục khổ chiến, thậm chí ai chết ai sống cũng khó nói được.

“Rống.”

Chương 558 - Ngươi ra ngoài quá muộn.

Dị thú Ác Ma tức giận gầm thét, nó đã hoàn toàn bị một quyền của nhân loại nhỏ bé chọc giận, ngọn lửa trên người càng bùng lên dữ dội, vung nắm đấm đánh về phía Lâm Phàm, uy thế từ một quyền này rất khủng bố, khí lưu cuốn đến đè ép không khí vỡ ra.

Đối mặt với nắm đấm đánh tới, Lâm Phàm cũng không né tránh, mà rút Lôi Kiếp ra, đặt ngang trong không trung, trong nháy mắt, lực lượng trong cơ thể sôi trào, ngưng tụ trên Lôi Kiếp, bỗng giơ giơ đao trong tay lên, lực lượng thiên địa cảm ngộ được lập tức tụ xuống, quấn quanh Lôi Kiếp.

Khi nắm đấm đến.

Một đao hắn vung ra.

Phốc phốc!

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng.

Nắm đấm của dị thú Ác Ma trực tiếp bị chém đứt, máu cực nóng phun ra, tuy rằng dị thú Ác Ma có năng lực khôi phục, nhưng một đao này có ẩn chứa lực lượng thiên địa, lại khiến dị thú Ác Ma không thể nào khôi phục lại nắm đấm đã bị chém đứt.

“Nên kết thúc rồi.”

Ánh mắt Lâm Phàm đột nhiên trở nên lạnh lẽo, trong nháy mắt đã biến mất tại chỗ, mà khi xuất hiện, đã xuất hiện ngay cổ của dị thú Ác Ma, chém một đao xuống, đao mang hiển hiện, trực tiếp xoẹt qua cổ dị thú Ác Ma.

Phốc phốc!

Đao mang xuyên qua cổ dị thú Ác Ma, động tác vừa rồi của dị thú Ác Ma chậm lại, sau đó chỉ thấy nơi cổ xuất hiện một đường chỉ đỏ mảnh, ngay sau đó, đầu di chuyển, cái đầu to lớn lăn xuống.

Máu trong cơ thể phun thẳng lên trời, trong nháy mắt đã nhuộm đỏ bầu trời.

Lâm Phàm cách rất xa.

Chỉ sợ máu làm bẩn người.

Chỉ là khiến hắn không ngờ đến, đầu đã bị chém rơi, nhưng dị thú Ác Ma vẫn còn đứng ở đó không nhúc nhích.

“Đã chết rồi sao?”

Từ khi hắn dùng điểm tiến hóa đẩy đẳng cấp lên mức cao nhất, săn giết dị thú đã không còn bất cứ thông báo nào nữa.

“Không, còn chưa chết.”

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng trái tim dị thú Ác Ma vẫn còn đang đập, sức sống còn chưa tiêu tán, thậm chí cũng không phải vì bị chặt rơi đầu mà có dấu hiệu giảm xuống.

Đột nhiên.

Vô số xúc tu từ miệng vết thương tuôn ra, tựa như đóa hoa nở rộ, hoàn toàn bung cánh, bao trùm cả thân thể còn lại của dị thú Ác Ma.

Hình thành bên bức tường thịt kín không kẽ hở.

Có ánh sáng quỷ dị từ bên trong bức tường thịt sáng lên, lấp lóe, giống như đang dựng dục một con quái vật nào đó.

Lâm Phàm vung đao chém xuống.

Phốc phốc!

Kén thịt bị gọt sạch hơn phân nửa.

Mà vào ngay lúc này, phần kén thịt còn lại bắt đầu bành trướng, phịch một tiếng, kén thịt nổ tung, một sinh vật thần bí lớn cỡ một người xuất hiện.

Nhìn kỹ, bộ dáng giống dị thú Ác Ma như đúc.

"Đây là?"

Lâm Phàm khẽ nhíu mày, ngược lại không ngờ lại xuất hiện thứ đồ chơi này, nhưng mà cái này làm hắn nghĩ đến một việc, trong cơ thể dị thú Ác Ma dựng dục những cái này, có lẽ là thuộc về dị thú Ác Ma giai đoạn hai.

Sau khi lần đầu tiên bị tiêu diệt, tất cả lực lượng bắt đầu áp súc lại, sau đó xuất hiện hình thái thứ hai.

Dị thú Ác Ma cỡ nhỏ trôi nổi bồng bềnh giữa hư không, khóe miệng hé ra, giống như đang cười, lại dường như đang tức giận.

Xoát!

Dị thú Ác Ma cỡ nhỏ xuyên qua không gian, xuất hiện trước mặt Lâm Phàm, trên móng vuốt ác ma đột nhiên xuất hiện một chùm sáng, quả cầu sáng ẩn chứa sức mạnh mang tính hủy diệt, cho dù là Lâm Phàm cũng có thể cảm nhận được lực lượng trong quả cầu này mạnh đến mức nào.

Bỗng nhiên nâng đao lên chém xuống.

Lưỡi đao Lôi Kiếp và quả cầu sáng va chạm nhau.

Hai bên hao mòn lẫn nhau.

Một tiếng ầm vang.

Hai loại lực lượng va chạm kịch liệt, hình thành trùng kích, khiến không gian bắt đầu vặn vẹo.

Khi trùng kích tiêu tán.

Lâm Phàm và dị thú Ác Ma cỡ nhỏ tách ra, kéo ra khoảng cách nhất định.

“Có chút thú vị.”

Lâm Phàm đeo Lôi Kiếp lại ra sau lưng, chuẩn bị liều mạng với đối phương.

“Nếu như ngươi ra ngoài sớm một năm, thế giới này sẽ là của ngươi, đáng tiếc, thật biết co người, co lại nên gặp được ta.”

Lâm Phàm lắc lắc cổ tay, xoay xoay cổ, tiến hành làm nóng người trước đại chiến.

Hắn chuẩn bị lấy lực lượng Võ Đạo đề đè nát đối phương.

Mà lúc này.

KHóe miệng hơi hé ra của dị thú Ác Ma cỡ nhỏ mím lại, nó cảm nhận được trên người tên trước mắt này tản ra một luồng lực lượng nguy hiểm, luồng lực lượng này còn không ngừng tăng lên, giống như không có cực hạn.

Lập tức.

Thân thể Lâm Phàm hơi hạ xuống, đấm ra một quyền.

Một luồng quyền kình hình thành nên gió lốc lan tràn ập đến, gió lốc lập tức bao trùm đối phương.

“Ách ách ách…”

Dị thú Ác Ma cỡ nhỏ bị cuồn phong từ quyền kình bao phủ gào thét trầm thấp, giãy dụa, muốn phá vỡ lực lượng kinh khủng này, nhưng đối với nó mà nói, nguồn lực lượng này tựa như thủy triều, dời núi lấp biển ào ào cuốn đến.

Mặc kệ nó giãy dụa như thế nào cũng vô dụng, thậm chí thân thể còn xuất hiện vết nứt, máu thịt có dấu hiệu tan vỡ.

Ngay khi quyền kình cuốn đến dần dần suy yếu, Lâm Phàm thuấn di một cái, trực tiếp xuất hiện trước mặt nó, còn chưa kịp chờ nó kịp phản ứng, nắm đấm đã rơi xuống như mưa to gió lớn.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

ĐỐi với Lâm Phàm mà nói, tuy dị thú Ác Ma cỡ nhỏ này rất mạnh, nhưng trong mắt hắn, còn chưa mạnh đến mức có thể uy hiếp đến hắn.

Dị thú Ác Ma cỡ nhỏ muốn phản kháng, chỉ là mỗi lần phản kháng đều vô dụng.

KHông biết bao lâu.

Phịch một tiếng, chỉ thấy thân thể dị thú Ác Ma cỡ nhỏ như một viên đạn, nện mạnh xuống mặt đất, còn Lâm Phàm thì lắc lắc đầu, chậm rãi từ từ đi đến chỗ hố sâu.

Chương 559 - Người đứng xem. (2)

Lúc này, toàn thân dị thú Ác Ma vô cùng thê thảm nằm trong hố, toàn thân đầy máu, nhìn giống như sắp không qua khỏi, nhưng ánh mắt tràn ngập tức giận, rõ ràng sự phẫn nộ đối với Lâm Phàm đã đạt đến mức cực hạn.

“Ánh mắt của ngươi không đúng rồi.”

Lâm Phàm mỉm cười, cúi xuống, bóp lấy cổ dị thú Ác Ma, trực tiếp xách nó lên, “Ngươi thật sự rất lợi hại, nhưng cũng đáng tiếc, sự lợi hại của ngươi là đối với những người khác, với ta thì ngươi vẫn quá yếu.”

Hắn biết năng lực khôi phúc của dị thú Ác Ma này cực mạnh, đã bị hắn đánh đến biến dạng, nhưng vẫn đang nhanh chóng khôi phục không ngừng.

Lâm Phàm không muốn nói nhảm với nó quá nhiều.

Vặn rơi đầu của nó, sau đó ném xuống đất như rác rưởi, vung tay lên, một ngọn lửa bao trùm thân thể dị thú Ác Ma, soạt một tiếng, lửa bùng lên cháy dữ dội.

KHông nhanh chóng như trong tưởng tượng, cho dù dị thú Ác Ma đã bị đè đánh, nhưng ngọn lửa này vẫn không tổn thương dị thú Ác Ma quá nhiều.

Tiếng kêu đau đớn thảm thiết vẫn không ngừng.

Dị thú Ác Ma giãy dụa, máu thịt vừa khép lại rồi nứt ra, lặp đi lặp lại, đối với dị thú Ác Ma mà nói, tình huống lúc này chính là một loại tra tấn thảm không nỡ nhìn.

Vẻ mặt Lâm Phàm rất bình tĩnh.

Hắn biết năng lực của mình có tính uy hiếp đối với dị thú Ác Ma, chỉ là cái uy hiếp này cũng cần có thời gian, quả nhiên, năng lực cũng có cực hạn, thứ thật sự không có cực hạn chính là thân thể của mình.

Nhìn xem, thấy dị thú Ác Ma còn đang giãy dụa, Lâm Phàm cũng không suy nghĩ nhiều, giơ chân lên, đạp mạnh vào dị thú Ác Ma, mỗi một chân hạ xuống, đều gây ra động tĩnh kinh người.

Mặt đất chấn động, giống như xảy ra động đất.

Thậm chí có thể nghe được tiếng máu thịt nổ tung.

Dị thú thằn lằn đang bay trên không trung trừng mắt, nhìn tình hình bên dưới, nó đều nhìn thấy rõ tất cả mọi chuyện, chỉ có thể nói nhân loại là nó đầu hàng này thật khủng bố.

Đến dị thú mạnh như thế mà cũng bị đánh thành như vậy.

Ngay khi dị thú thằn lằn còn đang ngây ngốc, Lâm Phàm đã nhảy lên đầu dị thú thằn lằn, “Kết thúc rồi, chúng ta đi thôi.”

Chỗ nào có vấn đề, hắn sẽ xuất hiện ở đó.

Phần lớn dị thú trong tận thế đã không còn độ khó nào cả, thứ duy nhất phiền phức chính là những dị thú trốn trong núi sâu kia.

Cưỡi dị thú thằn lằn bay đến tường rào Thủ Đô, thông báo cho bọn hắn đã giải quyết con dị thú kia, đồng thời đi vào hầm trú ẩn của bọn họ, xem một vài số liệu giám sát, trừ Mạc Lan sơn kia ra, không còn nơi nào có vấn đề nữa.

Hắn biết thế gian này đã không còn vấn đề gì nữa.

Nhưng chuyện gì cũng không nên nói quá chắc chắn.

Có lẽ còn có con dị thú khác giống như con ở Mạc Lan sơn kia, trốn ở một nơi nào đó, những cái này cũng không sao, chờ đến khi đối phương thật sự xuất hiện rồi, trực tiếp tiêu diệt là được.

Thời gian vội vàng.

Lâm Phàm không còn bận rộn như trước kia nữa, mà là ở trong tường rào tu luyện Võ Đạo, sự phát triển của tường rào Miếu Loan rõ như ban ngày, khi số lượng người sống sót gia nhập tăng vọt, lão Chu biết nhất định phải lập ra chế độ chỉnh đốn và cải cách.

Nếu không nhất định sẽ rối bời.

Đối với chuyện chỉnh đốn và cải cách chế độ này, Lâm Phàm cũng không hỏi đến, mà mặc cho bọn hắn làm, hắn thì giống như một người trong suốt, yên lặng đứng ngoài quan sát.

Mấy tháng sau.

Tại một vùng đất hoang vắng cách tường rào Miếu Loan không xa, chỉ thấy một người đang khoanh hai chân lại tu luyện, giống như có một nguồn lực lượng vô hình nào đó nâng thân thể hắn lên, trôi nổi trong không trung.

Một ngọn gió thổi qua, quần áo Lâm Phàm hơi bay lên.

Lúc này.

Lâm Phàm đột nhiên mở mắt ra, không gian xung quanh tựa như bị giam cầm, gió không thổi, tro bụi lơ lửng như bị cố định lại trong không trung.

“Đã xong.”

Mắt nhìn bảng số liệu.

- Cảnh giới: Thiên Địa (100%)

Khi xâm nhập vào thiên địa, hắn phát hiện thực lực của bản thân đã đạt đến một tình trạng không thể tưởng tượng nổi, chỉ cần giơ tay nhấc chân cũng ẩn chứa uy thế lớn lao, cho dù là suy nghĩ một chút, thiên địa cũng sẽ có cảm ứng.

Lâm Phàm đứng dậy, không nhanh không chậm đi về tường rào.

Đối với bất kỳ người nào mà nói, trước kia khi đi tại nơi hoang dã vào ban đêm, đều sẽ gặp phải dị thú tập kích, nhưng bây giờ, chuyện đó đã trở thành quá khứ, trong khoảng thời gian này, đám người sống sót sinh sống ở đây, đã rất lâu chưa từng gặp dị thú.

Đi tới, đi tới.

Sau lưng vang lên tiếng xe cộ, quay đầu nhìn lại, lập tức nhìn hấy xe

cộ trùng trùng điệp điệp từ đằng xa cuốn bụi mù chạy đến, từ khi bắt đầu thanh lý dị thú, luôn có người sống sót chạy đến đây gia nhập.

Trước kia đối với người sống sót mà nói, gia nhập tường rào khác chính là đường ra tốt, nhưng nửa đường vẫn gặp dị thú, chuyện này đối với bọn hắn mà nói rất nguy hiểm, khi dị thú không ngừng bị tiêu diệt, người sống sót đương nhiên cũng nhận ra bây giờ rất an toàn.

Tiếp tục ở lại chỗ cũ phát triển, nhất định không thành vấn đề.

Nhưng muốn phát triển càng tốt hơn, nhất định phải gia nhập nơi có càng nhiều người hơn.

Tường rào Thủ Đô và tường rào Miếu Loan chính là lựa chọn đầu tiên.

“Huynh đệ, có cần đi nhờ xe không?” Một chiếc xe giảm tốc độ, một người thò đầu ra hỏi.

“Không cần, cảm ơn.”

Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

ĐỐi phương cũng không suy nghĩ nhiều, dù sao đều muốn đến tường rào Miếu Loan, nếu như người ta muốn đi bộ, vậy thì cứ để người ta đi bộ.

Không biết bao lâu.

Chương 560 - Hai năm sau…

Trong tầm mắt của Lâm Phàm xuất hiện từng mảnh ruộng đồng, rất nhiều người đều khom lưng bận rộn trong ruộng đồng, bây giờ mở rộng đã không cần tường thành nữa.

“Thật tốt, mọi thứ đều phát triển ổn định.”

Lâm Phàm mỉm cười, đây đều là nhờ mọi người từ từ cố gắng làm ra, hắn thấy, văn minh nhân loại muốn trở lại thời kỳ đỉnh phong trước kia thì rất khó, nhưng thứ đồ chơi như khoa học kỹ thuật này, đều có dự phòng, hơn nữa nhân tài bây giờ vẫn tồn tại như cũ.

Mấy năm, hoặc là mười năm.

Tất cả đều sẽ phát sinh thay đổi nghiêng trời lệch đất.

“Quản lý Lâm”

“Quản lý Lâm…”

Đám người sống sót đang bận rộn trong đồng ruộng đứng dậy, lau mồ hôi trên trán, khi nhìn thấy Lâm Phàm, đều nhiệt tình chào hỏi.

Lâm Phàm mỉm cười chào hỏi với bọn hắn.

“Gần đây thu hoạch tốt chứ.”

Nghe thấy quản lý Lâm hỏi thăm, đám người mồm năm miệng mười nói.

“Tốt, rất tốt đó.”

“Bây giờ nhà kho của chúng ta chất đống rất nhiều thứ.”

“Đúng vậy, người người đều có thể ăn được rau quả tươi mới.”

Lâm Phàm nghe bọn hắn nói như vậy, mỉm cười gật đầu, đối với chuyện này vô cùng hài lòng, đây chính là thay đổi, ngẫm lại trước kia, rau quả tươi mới cũng không phải là thứ mà người sống sót bình thường có thể hưởng dụng được.

Mà đám người sống sót mới vừa đến gia nhập cũng nghe được tiếng ân cần hỏi thăm kia, đồng loạt nhìn về phía Lâm Phàm, không ngờ người gặp được trên đường đến đây lại chính là người quản lý của tường rào Miếu Loan.

Bọn hắn quả thật chưa từng gặp, nhưng đã nghe qua tên.

Càng hiểu rõ, tận thế có thể thay đổi như ngày hôm nay, đều là nhờ công lao của đối phương.

Giờ phút này, ánh mắt bọn hắn nhìn Lâm Phàm tràn ngập sự sùng bái.

Như là đang nhìn về phía một vị anh hùng.

Lâm Phàm gật đầu với bọn hắn, đi vào trong tường rào, phòng ốc để người sống sót ở lại có cái đã xây dựng tốt, có cái thì còn đang xây, đều được xây dựng theo kiểu cao tầng, là tòa nhà dân cư hiện đại, có thể cung cấp số lượng gian phòng lớn nhất.

Về phương diện vệ sinh thì lại càng gọn gàng sạch sẽ, đường đi sạch sẽ vô cùng.

Có một đám người chuyên quét dọn, mỗi ngày đều rất sạch sẽ.

Với tình huống bây giờ, đã không thể dùng từ tận thế để hình dung nữa, nên nói là đã bước một bước dài kinh người đến nền văn minh tương lai rồi.

Tâm tình Lâm Phàm rất tốt nhìn bên này một chút, bên kia một chút, nhìn thấy nụ cười xán lạn và thoải mái trên gương mặt mọi người, hắn biết mọi cố gắng trước kia đều đáng giá.

Hắn có thể nhìn thấy được đám bạn nhỏ Tiểu Hi Vọng và Tiểu Ái cùng nhau đi học.

Cũng nhìn thấy rất nhiều người tốp năm tốp ba, cầm theo các loại công cụ, bắt đầu tiến hành khai hoang.

Các thiết bị đã từng để hoang phế trong các thành thị cũng đã được tìm kiếm ra, trải qua sửa chữa tỉ mỉ, đã có thể hoạt động một lần nữa, trợ giúp rất lớn đối với sự phát triển của tường rào.

“Thật tốt, đã không còn chuyện của ta nữa.”

Lâm Phàm cảm thán, khi dị thú tung hoành, ý nghĩ của hắn rất đơn giản, săn giết dị thú thu hoạch điểm tiến hóa, sau đó tăng thuộc tính ba chiều, bây giờ dị thú nên tiêu diệt đều đã tiêu diệt hết, chỉ chờ những dị thú đang ẩn nấp thật sâu kia chủ động nhảy ra.

Nếu như những dị thú kia xuất hiện, vậy thì lập tức tiêu diệt hết.

Nếu như không xuất hiện, hắn cũng sẽ giống như dĩ vãng, ở một nơi nào đó từ từ tu luyện, bắt đầu nghĩ đến bước phát triển tiếp theo của cảnh giới Võ Đạo.

Từ đầu đến cuối hắn vẫn tin tưởng rằng, cho dù tu luyện cảnh giới đến Thiên ĐỊa, vẫn còn chưa đến điểm cuối cùng.

Còn có con đường rất xa đang chờ hắn.

Thời gian trôi mau, năm tháng như thoi đưa.

Một năm sau.

Lâm Phàm giống như một vị khách qua đường, tận mắt nhìn thấy tường rào phát triển, diện tích mở rộng càng lúc càng lớn, số lượng người trong tường rào cũng không ngừng tăng vọt.

Trẻ nhỏ mới sinh ra mang đến hy vọng cho tương lai.

Đồng thời rất nhiều tường rào cỡ nhỏ đều đã di chuyển đến đây, dần

dần dung hợp thành chỉnh thể.

Đúng như tiến sĩ Aiwa nói, trong những đứa trẻ mới sinh xuất hiện rất nhiều Giác Tỉnh giả bẩm sinh, năng lực xuất chúng, so với đời trước còn tiến bộ hơn rất nhiều, theo đúng như kết quả nghiên cứu mà tiến sĩ Aiwa đã đưa ra.

Những Giác Tỉnh giả bẩm sinh này không cần dùng đến huyết tinh để tăng lên, khi bọn hắn trưởng thành, tinh thần lực dần dần tăng cường, năng lực cũng sẽ tăng cường, đây là chuyện mà Giác Tỉnh giả đời trước không dám tưởng tượng.

Giác Tỉnh giả đời trước biết được chuyện này, chỉ có thể cảm thán.

Thời đại mới là của bọn họ.

Còn bọn hắn cuối cùng cũng sẽ bị đào thải.

Nhưng mà xác suất Giác Tỉnh giả niệm lực xuất hiện quá thấp, cho đến bây giờ cũng chỉ có Tiểu Hi Vọng và Tần Khiếu là Giác Tỉnh giả niệm lực, những người khác cho đến bây giờ vẫn chưa từng xuất hiện.

Mà bạn học Tiểu Ái có thể nhìn thấy được tương lai, lại càng là trường hợp hy hữu.

Tương lai, bạn nhỏ Tiểu Ái có lẽ sẽ được xưng là nhà tiên tri.

Năm thứ hai.

Phần lớn Giác Tỉnh giả bên trong tường rào Miếu Loan đều đã trở thành Giác Tỉnh giả cấp chín, năng lực tăng lên quá nhanh, đây là kết quả sau khi dung hợp mảnh vỡ và huyết tinh, mang lại thay đổi to lớn.

Cái này nếu như là trước kia, chính là chuyện có nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

Mà lúc này, Lâm Phàm cũng quyết định đi ra ngoài một chút, một mình rời đi, du kịch thế giới, tìm kiếm điểm đột phá trong Võ Đạo, ở lại trong tường rào mãi cũng không phải là chuyện tốt.

Trong nhà.

Trước bàn cơm.

Chương 561 - Hai năm sau... (2)

“Muốn rời khỏi đây một khoảng thời gian sao?” Lão Vương kinh ngạc, mặt mũi tràn đầy không nỡ, cuộc sống trong khoảng thời gian này, hắn ta đã sớm xem Lâm Phàm là người một nhà, bây giờ nghe người nhà muốn rời khỏi đây, chuyện này đối với hắn ta mà nói, có một loại nuối tiếc khó có thể nói thành lời.

“Ừm.” Lâm Phàm gật đầu, “Võ Đạo của ta xuất hiện bình cảnh, ta muốn ra ngoài đi lại một chút, sẽ không quay về ngay, ta để Lạt Điều, dị thú thằn lằn, Độc Giác Lang Cẩu ở lại nơi này, có bọn chúng ở đây, cho dù tương lai có một ngày nào đó xảy ra chuyện gì, cũng sẽ không gây ra nhiễu loạn lớn.”

Bây giờ Lạt Điều rất mạnh, thức tỉnh rất nhiều năng lực, đây là đặc thù giống loài, dị thú thằn lằn và Độc Giác Lang Cẩu không thể nào sánh được.

“Thúc thúc, ngươi thật sự muốn đi sao?” Tiểu Hi Vọng vẫn luôn vùi đầu ăn cơm, nhưng lỗ tai đã sớm dựng thẳng lên nghe ngóng, khi biết thúc thúc thật sự muốn đi, nàng ngẩng đầu, ánh mắt lưu luyến không rời.

Lâm Phàm sờ đầu Tiểu Hi Vọng, “Ừm, thúc thúc muốn ra ngoài một khoảng thời gian, về sau ngươi phải làm bạn với ba ba thật tốt, đương nhiên, thúc thúc cũng sẽ trở về, đến lúc đó đừng có mà không quen biết với thúc thúc đấy.”

Tiểu Hi Vọng đứng dậy, ôm cánh tay Lâm Phàm, “Thúc thúc, ta không muốn ngươi đi.”

Lâm Phàm biết Tiểu Hi Vọng khá ỷ lại hắn, nhưng nói thật, hắn rất muốn ra ngoài nhìn xem, sau khi xuyên đến cái thế giới xa lạ này, thì chưa từng chân chính ra ngoài nhìn xem, bây giờ nguy cơ về dị thú đã loại bỏ, cũng đến lúc nên đi rồi.

Hắn chỉ có thể vỗ nhẹ sau lưng Tiểu Hi Vọng, không nói gì thêm, cứ để mặc Tiểu Hi Vọng ôm lấy cánh tay của hắn.

Lão Vương không nói gì thêm.

Hắn ta biết chuyện mà Lâm Phàm đã quyết định, nhất định sẽ làm, chẳng biết tại sao, hắn ta có cảm giác, lần từ biệt này, phải trải qua một đoạn thời gian rất dài cũng không thể gặp nhau.

Một ngày sau.

Lâm Phàm yên lặng rời đi, không kinh động đến bất cứ ai, giống như

biến mất giữa hư không.

Người duy nhất có thể cảm ứng được chính là bạn nhỏ Tiểu Ái đang đọc sách.

Nàng nhìn bên ngoài cửa sổ, trời xanh mây trắng, một màu xanh lam.

Lâm thúc thúc rời đi.

Sau đó nhìn Tiểu Hi Vọng bên cạnh, trong lòng suy nghĩ, dường như đã thấy hình ảnh Tiểu Hi Vọng gào khóc lăn lộn, không nhịn được cười phì một tiếng.

Tiểu Hi Vọng quay đầu nhìn Tiểu Ái.

“Sao thế?”

“Không, không có gì.”

Tiểu Ái mỉm cười, cũng không nói ra tình hình thực tế, có chuyện, cần phải để Tiểu Hi Vọng tự mình biết.

Lúc này.

Lâm Phàm chắp hai tay sau lưng, đi dạo trong thiên địa, tinh thần khuếch tán, trừ chuyện có thể cảm ứng được nhân loại còn sống, cũng không phát hiện tung tích dị thú.

Mà mục tiêu của hắn, chính là đi thật xa, còn về đi đâu, không có địa điểm cố định, đi một bước tính một bước.

Văn minh nhân loại phát triển với tốc độ rất nhanh.

Nhất là đã từng đến đỉnh cao, cho dù ngoài ý muốn lên cao rồi đột nhiên xuống dốc, nhưng chỉ cần tai nạn kết thúc, văn minh nhân loại cũng có thể khôi phục lại trong thời gian ngắn nhất.

Tin tức Lâm Phàm rời khỏi tường rào Miếu Loan truyền ra ngoài.

Đám người sống sót đang sinh sống ở tường rào Miếu Loan tựa như mất đi định hướng, thế nhưng cho dù như vậy, cuộc sống vẫn phải tiếp tục, tường rào Miếu Loan vẫn tiếp tục cố gắng phát triển theo hướng càng tốt đẹp hơn.

Tần Khiếu ở tường rào Thủ Đô xa xa, sau khi biết Lâm Phàm rời khỏi tường rào Miếu Loan, không còn tung tích, không thể nào liên lạc, cũng có chút kinh ngạc, trong quá trình tiếp xúc, hắn ta đã sớm biết

quản lý Lâm không muốn quản quá nhiều chuyện.

Bất cứ chuyện gì cũng giao cho lão Chu xử lý.

ĐỐi với người thật sự muốn cầm quyền mà nói, hận không thể ôm hết mọi chuyện, cái nào cũng phải được hắn ta đồng ý mới được.

Tần Khiếu có loại cảm giác.

Đó chính là muốn gặp mặt quản lý Lâm một lần nữa, hoặc là xuất hiện dị thú khủng bố mới, hoặc là giữa nhân loại xảy ra xung đột khó giải quyết, từ đó hắn sẽ xuất hiện, giống như một cây Định Hải Thần Châm, hung hăng đè mọi vấn đề xuống.

Ba năm sau.

Lâm Phàm đã biến mất ba năm, dị thú dường như đã trở thành quá khứ, một đám trẻ con mới ra đời đã có thể chạy, có thể nói, bọn hắn chưa từng nhìn thấy dị thú, nơi duy nhất có thể nhìn thấy dị thú chính là tường rào Miếu Loan.

Ở đó có ba con dị thú.

Khu vực tường rào cuối cùng chia thành bốn khu vực lớn.

Khu vực tường rào Thủ Đô.

Khu vực tường rào Miếu Loan.

Khu vực tường rào Kim Lăng.

KHu vực tường rào Trung Tâm.

Đây là bốn khu vực lớn tụ tập tất cả người sống sót bây giờ.

Trong đó, tường rào Thủ Đô và tường rào Miếu Loan là cường đại nhất, số lượng nhân khẩu nhiều nhất, tường rào Kim Lăng và tường rào TRung Tâm thì nhỏ hơn một chút.

Thời đại tường thành đã trở thành quá khứ.

Kiến trúc mở rộng ra ngoài còn nhanh hơn so với tưởng tượng, rất nhiều vùng đất hoang được khai phát, đã từng có người đề nghị có thể trở lại thành thị ban đầu, sửa chữa lại những kiến trúc kia, là có thể ở lại.

Nhưng đề nghị này đều bị phần lớn người bác bỏ.

Không ở trong những kiến trúc hoang phế kia, chính là từ biệt chuyện quá khứ, một lần nữa nghênh đón tương lai tốt đẹp.

Mà khi hòa bình lâu dài rồi, những người sống sót lại có tâm tư suy nghĩ lung tung.

Cơ cấu phán quyết trong tay Tần Khiếu vẫn luôn giữ gìn trật tự, nhưng cũng được biết, có ít người bắt đầu kết đội, hợp thành thế lực, nhưng cũng không tạo ra uy hiếp đối với khu vực khác, Tần Khiếu cũng chỉ mở một mắt nhắm một mắt, có lẽ, ngay cả hắn ta cũng muốn nhìn xem, hòa bình lâu dài, rốt cuộc sẽ xuất hiện thay đổi như thế nào.

Chương 562 - Đây có thể là một loại dở hơi.

Lúc này, Lâm Phàm đang đi dạo trong vùng hoang dã, leo lên ngọn núi hiểm trở, từ trên cao nhìn ra xa, ngắm nhìn cảnh đẹp, tâm tình cũng sẽ được giải tỏa.

Trong mấy năm nay.

Hắn cũng không phải không có bất cứ thu hoạch nào.

Cảnh giới đột phá Thiên Địa, tìm kiếm con đường mới.

Nhập Đạo.

Truyền thừa Võ Đạo của hắn chỉ còn sót lại đến Luyện Thần, phần sau đó cũng không để lại, bởi vì hắn đã rất lâu không trở về, từ đầu đến cuối, hắn ở thế giới này là một người không có thân phận.

Chỉ là khách qua đường trong khách qua đường mà thôi.

Sau khi vẫy vùng rồi tĩnh tâm lại, hắn phát hiện văn minh thế giới này cũng không kém gì với Lam Tinh, thậm chí chỉ có thể nói là mỗi người mỗi vẻ, mặc dù không biết lịch sử thời đại này như thế nào, nhưng cũng không ảnh hưởng đến chuyện hắn rung động vì những di chỉ lịch sử này.

Lại năm năm sau.

Lâm Phàm quay về tường rào Miếu Loan, khi thấy tường rào Miếu Loan phát triển, phản ứng đầu tiên của hắn chính là kinh ngạc, thậm chí còn có một loại không thể tin, thời gian tám năm này thay đổi thật sự quá lớn.

Thành thị mấy chục vạn người khó có thể tưởng tượng được.

Xa xa hắn có thể nhìn thấy tường thành, đó là trước khi hắn rời đi, cái tường thành cuối cùng được xây dựng.

Đi lại trong đường phố sạch sẽ chỉnh tề, lắng nghe những người đi ngang qua nói chuyện với nhau, đã không còn người nào đề cập đến dị thú, phần lớn chính là đang nói một vài chuyện thường ngày.

Hắn thấy có người dễ dàng khiêng mất ngàn cân thép vận chuyển lên lầu, cũng có người đang bay trên không trung, hình như đang vận chuyển cái gì đó.

Lâm Phàm nhìn thấy rõ tất cả mọi thứ.

Thời đại năng lực của Giác Tỉnh giả đã đến rồi.

Lâm Phàm biết được chuyện bốn khu vực lớn, đồng thời cũng biết bây giờ mọi người đều có một tấm thẻ thể hiện thân phận của mình, vật phẩm cần mua sắm, mà mua sắm thì cần điểm số, điểm số là tích lũy được từ làm việc hoặc trợ giúp cho khu vực, những cái này sẽ căn cứ vào từng tình huống để quy đổi ra điểm số tương ứng.

“Bắt đầu đi vào quỹ đạo rồi.”

Cộng sản trước kia đã biến mất.

Tất cả, đều dựa vào sự cố gắng của chính mình, từ đó nâng cao mức độ sinh hoạt của mình.

Lâm Phàm đi trên đường phố, đội nón, không thu hút bất cứ sự chú ý của người nào, thậm chí có rất nhiều người hình như cũng không biết hắn, ngẫm lại cũng có thể hiểu được, số lượng người đã tăng vọt đến tình trạng này. Có rất rất nhiều người xa lạ.

Đi tới, đi tới, hắn bước đến quảng trường.

Hắn ngẩng đầu nhìn, không được thú vị lắm, không ngờ lại là pho tượng của hắn, cũng không biết là ai làm ra, đến gần pho tượng, ở bên dưới có cái bia đá, bên trên có điêu khắc chữ, ghi chép rất nhiều nội dung.

“Lâm Phàm, chúa cứu thế…”

Mở đầu chính là như vậy, trực tiếp gọi hắn là chúa cứu thế, ngay khi hắn nghĩ đến những thứ này, một đám trẻ nhỏ bảy, tám tuổi cười đùa vui vẻ chơi đuổi bắt, khi mệt rồi, ngồi nghỉ ngơi bên cạnh pho

tượng.

“Ta hy vọng khi trưởng thành có thể lợi hại như Hi Vọng tỷ tỷ.”

Hi Vọng tỷ tỷ?

Đang nói đến Tiểu Hi Vọng sao?

Rõ ràng, có lẽ là thế.

Hắn tiếp tục đứng bên cạnh nghe lén, cuối cùng biết được, Tiểu Hi Vọng đã trở thành Giác Tỉnh giả cấp chín trẻ tuổi nhất trong lịch sử nhân loại, đồng thời bởi vì năng lực của nàng là niệm lực, thực lực mạnh, nhận được sự sùng bái của rất nhiều người trẻ tuổi.

Hắn hạ thấp vành mũ xuống, rõ ràng cảm nhận được hơi thở của Lạt Điều, dị thú thằn lằn, Độc Giác Lang Cẩu.

Bọn chúng vẫn còn đang ở trong tường rào.

Nhất là Lạt Điều và dị thú thằn lằn, nghiễm nhiên đã trở thành thú bảo hộ của tường rào Miếu Loan, bảo đảm an toàn của nơi này.

Lâm Phàm không đi tìm đám Lạt Điều, mà thu liễm hơi thở của bản thân, giống như người bình thường đi ngang qua, từ xa xa quan sát, hình thể của Lạt Điều vẫn nhỏ như cũ, hình thể dị thú thằn lằn cũng không thay đổi, ngược lại Độc Giác Lang Cẩu đã biến hóa rất lớn.

Thế mà sinh trưởng ra cánh, hình thể cũng khổng lồ hơn trước rất nhiều.

Hắn nhìn thấy Tiểu Hi Vọng từ xa xa.

Tiểu Hi Vọng giờ đã trở thành người lớn, trên người tản ra một loại khí chất hiên ngang, dường như có thể thật sự một mình đảm đương một phía.

“Thời gian mang đến thay đổi, thật sự có thể khiến người ta trở nên càng đáng sợ hơn, cảm giác trùng kích thật quá lớn.”

KHóe miệng Lâm Phàm cong lên tươi cười.

Đã gặp được người hắn muốn gặp.

Mọi người quả thật đều thay đổi rất nhiều.

Hắn không lộ mặt giao lưu với bất cứ ai, mà muốn tiếp tục nhìn xem,

qua mấy năm nữa, cuối cùng sẽ thay đổi như thế nào.

Đây là ý nghĩ của hắn.

Cũng là một loại dở hơi của hắn.

Đến vội vàng, đi cũng vội vàng.

Tường rào Miếu Loan biến hóa, hắn đều nhìn rõ trong mắt, tất cả đều phát triển theo phương hướng tốt, ít nhất thì về phương diện trật tự, từ đầu đến cuôi đều rất ổn định. Có lẽ là cái này giống như là một loại cảm giác.

Ở trong một nơi nào đó, Lạt Điều vốn thích ngủ mở mắt ra, nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt trời ấm áp chiếu rọi vào trong, bao phủ mọi thứ, mà Lạt Điều nhìn chằm chằm cửa sổ một lúc lâu, cuối cùng chậm rãi co người lại, tiến vào giấc ngủ.

Lâm Phàm rời khỏi tường rào Miếu Loan, đi lại trên đường, đường cái trước kia vô cùng hoang vu, hư hỏng nặng nề, sau khi được sửa chữa, những chiếc xe con hư hao rỉ sét kia đều biến mất, đường xá thông thuận dễ dàng cho mọi người đi lại.

Trước kia khi đi lại trên con đường này, chỉ cần không cẩn thận, thì sẽ bị dị thú tập kích, nhưng bây giờ những cái đó đã trở thành quá khứ, có thể nhìn thấy từng chiếc xe đang chạy bon bon.

Chương 563 - Tranh chấp:

Tuy rằng số lượng không thể nào so sánh với thời kỳ hòa bình, nhưng vào thời đại này, đây là là khởi đầu rất tốt.

Lâm Phàm đi tới, đi tới, rồi bay lên, vào thời đại mới, đột nhiên bay lên đúng là rất bình thường, Giác Tỉnh giả có ở ngàn vạn nhà, đây là trạng thái rất bình thường, đã không có gì đáng kinh ngạc.

Chỉ là hắn bay khác với những Giác Tỉnh giả khác.

Tốc độ của hắn càng nhanh, nhanh đến mức mắt thường không thể nào nhìn thấy được, thậm chí không có chút âm thanh nào, giống như đã hòa cùng một thể với xung quanh.

Rất nhanh, hắn đến tường rào Thủ Đô, nơi này phát triển càng tốt hơn tưởng tượng của hắn, thậm chí ngay cả tường rào Miếu Loan cũng không thể nào sáng bằng, chênh lệch giữa hai bên, thật sự rất lớn. Tiến vào tường rào Thủ Đô, không khí bên trong rất tốt, vô số

Giác Tỉnh giả dựa vào năng lực của mình đi lại, làm việc, hoặc là giao dịch, trao đổi với nhau.

Hắn nhìn thấy có Giác Tỉnh giả có thể dùng hai mắt để mối hàn, đang xây dựng nhà ở.

Cũng nhìn thấy Giác Tỉnh giả có thể bay mặc áo vàng, nhanh chóng bay trên không trung, có vẻ là đi ra ngoài.

Một vài kiến trúc còn dựng màn hình điện tử, trong màn hình đang phát quảng cáo, còn cả tin tức.

“Tòa nhà dân cư Hải Dương đã xây dựng xong, chính thức bán ra…”

Đây là quản cáo bán nhà ở.

“Giải trí Trần thị, ăn uống, bất động sản, giải trí, chính thức sáp nhập thành tập đoàn Trần thị.”

Các loại tin tức thông báo, nơi nơi đều tràn đầy sức sống.

Lâm Phàm ở dã ngoại nhiều năm như vậy, đã từng thấy đủ loại tường rào bị dị thú tập kích, có sức sống như thế này, có cảm giác vui mừng không nói thành lời, quả nhiên, thời gian có thể mang lại cho người ta vẻ đẹp, mà hoàn cảnh trước mắt quả thật đủ đẹp.

Chỉ là hắn chú ý chính là cái “Tập đoàn” kia.

Tận thế mới kết thúc được mấy năm chứ, vậy mà đã xuất hiện tập đoàn, loại này xuất hiện, đại biểu có có vốn liếng, mà khi nó lớn mạnh đến một trình độ nhất định rồi, vậy thì thứ bọn hắn nghĩ đến không phải là chuyện làm ăn nữa, mà là quyền lực thời đại mới sau tận thế.

Lâm Phàm không đi tìm Tần Khiếu, mà một mình đi lại trong tận thế, nhìn bên kia một chút, bên này một chút, đối với hắn mà nói, bây giờ chuyện gì xảy ra, đều là do bản thân thế giới phát triển, cho dù là chuyện hắn có thể ngăn cản, cũng là do uy thế của hắn quấy nhiễu, xảy ra biến hóa.

Khi uy thế của hắn không còn, hiệu quả bắn ngược vô cùng kinh người.

KHông biết đi đến chỗ nào, hắn phát hiện có đám người chen chúc cách đó không xa, đi qua, hỏi thăm thì mới biết được, hóa ra là Tần Khiếu ra ngoài, từ khi Tần Khiếu quản lý khu vực tường rào Thủ Đô

cho đến bây giờ, tất cả đều phát triển từng bước vững chắc, không nóng không vội.

Thẻ tích phân mở rộng cũng là do bản thân Tần Khiếu tự đi làm, triệu tập ba khu vực lớn khác thống nhất ban hành, đồng thời thành lập một phòng ban, ghi chép lại tin tức của tất cả mọi người vào trong hồ sơ, thống nhất quản lý. Cái này cũng tựa như ngân hàng ở thời kỳ hòa bình.

Chỉ là không có nhiều chủng loại như vậy, chỉ có một cái mà thôi.

Bởi vậy, Tần Khiếu ở khu vực tường rào Thủ Đô có uy vọng cực cao, thời điểm xuất hiện, cũng giống như minh tinh vậy.

Lâm Phàm từ xa xa nhìn thấy Tần Khiếu, so với mấy năm trước gặp được, bấy giờ hắn ta đã có bộ dáng trung niên, tinh thần xán lạn, mấy năm không gặp, lại có tóc trắng, xem ra khoảng thời gian này Tần Khiếu rất mệt mỏi, khiến người ta có cảm giác lao lực quá độ.

Tần Khiếu đang được đám người vây quanh, tươi cười phất tay chào hỏi với mọi người.

Đột nhiên.

Tần Khiếu đột ngột quay đầu, vừa rồi hắn ta mới vừa nhìn thấy một gương mặt vô cùng quen thuộc trong đám người, không, không phải là quen thuộc, mà là gương mặt sẽ mãi mãi không bao giờ quên.

Chỉ là khi hắn ta muốn tìm kiếm, gương mặt kia đã biến mất.

Ảo giác ư?

Bản thân Tần Khiếu hoài nghi, chỉ là hắn ta cảm thấy đây không phải là ảo giác, sau đó khóe miệng cong lên lộ ra nụ cười, hắn ta biết Lâm Phàm vẫn luôn ở đây, chưa bao giờ biến mất, từ đầu đến cuối hóa thành người bình thường, dung nhập vào trong đám người bình thường.

Từng có rất nhiều lần xảy ra tình huống dao động năng lượng từ dị thú.

Ngay khi hắn ta nghĩ cách liên lạc với Lâm Phàm.

Còn chưa bao lâu, luồng dao động năng lượng kia đã đột nhiên biến mất, có lẽ người khác không biết chuyện gì xảy ra, nhưng hắn ta thì làm sao lại không biết, hắn ta biết đó là Lâm Phàm ra tay.

Trừ hắn ra không có người nào có thể làm được đến tình trạng này.

Cho dù là hắn ta cũng không được.

Cái này khiến hắn ta nghĩ đến một câu.

Sự liễu phất y khứ, thâm tàng thân dữ danh (Việc nghĩa đã làm xong thì dứt áo ra đi, không màng tất cả mà mai danh ẩn tích - Hiệp Khách HànhLý Bạch)_

(Việc nghĩa đã làm xong thì dứt áo ra đi, không màng tất cả mà mai danh ẩn tích - Hiệp Khách HànhLý Bạch)_

Giao lại thời đại mới cho người mới quản lý, phát triển.

Mà Tần Khiếu cũng chưa từng nghĩ đến chuyện một mình khống chế toàn bộ khu vực tường rào Thủ Đô, mà vào thời khắc mấu chốt này, hắn ta là người dẫn dắt bọn hắn phát triển, khi phát triển đến mức nhất định, hắn ta biết nên rời đi, trải qua cuộc sống mà hắn ta muốn.

Xuân hạ trôi qua, thu đi đông lại.

Thời gian như nước chảy vội vàng trôi qua.

Thời gian mười lăm năm thoáng một cái đã qua.

Khu vực tường rào Miếu Loan.

Một nữ tử mặc đồng phục cảnh sát hất mái tóc dài lên, đi lại dưới ánh đèn chiếu rọi trong đường phố, cho dù bây giờ trời đã tối, nhưng cũng không cản được sự nhiệt tình với công việc của mình.

Reng reng reng!

Chương 564 - Tranh chấp: (2)

Tiếng chuông điện thoại vang lên.

“Cha, sao thế?”

“Trời vừa rạng sáng, sao còn chưa trở về?”

“Chưa được, gần đây trong khu vực này đã xảy ra vài vụ án mạng, ta đang tuần tra mà, cha, ngươi nghỉ ngơi sớm một chút, chờ ta làm xong sẽ quay về.”

“Tự mình chú ý an toàn.”

“Ừm, ta biết, yên tâm đi, ta là ai chứ? Ta chính là Giác Tỉnh giả cấp chín mạnh nhất, ta thì có nguy hiểm gì chứ.”

Nữ tử rất tự tin, sau đó dặn dò vài câu thì cũng cúp điện thoại.

Sau đó, nàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, chỉ thấy mây đen bao phủ, có một bóng đen khổng lồ lướt qua, nàng biết đó là dị thú thằn lằn, từ khi Lâm thúc thúc để dị thú thằn lằn ở lại đây, theo nàng lớn lên, đã tập hợp nó lại, trở thành một thành viên trong đội tuần tra trị an của các nàng, lúc không có chuyện gì làm, thì phụ trách tuần tra bầu trời, xem tình hình mặt đất.

“Ai, cũng không biết Lâm thúc thúc đã đi đâu rồi.”

Nàng đã lâu rồi không gặp Lâm thúc thúc.

Thật sự có chút nhớ nhung.

Nhưng bất kể như thế nào, từ đầu đến cuối nàng đều tin tưởng Lâm thúc thúc nhất định sẽ xuất hiện, thậm chí nhất định đang ở trong một góc nào đó yên lặng dõi theo.

Đột nhiên.

Có một loại hơi thở bất thiện xuất hiện.

Trong không trung đen kịt trước mặt xuất hiện vặn vẹo.

“Ai?”

Tiểu Hi Vọng đã không còn là Tiểu Hi Vọng trẻ người non dạ trước kia nữa.

Bây giờ nàng là người giữ gìn trị an khu vực này.

Giác Tỉnh giả xuất hiện khiến người sống sót có tiền vốn chống lại dị thú, thế nhưng sau khi cuộc sống an ổn lại, một vài Giác Tỉnh giả bắt đầu trở nên không an phận.

Bắt đầu dùng năng lực của bản thân phá vỡ cuộc sống vất vả lắm mới ổn định lại.

Không gian dao động càng ngày càng kịch liệt, giống như một tảng đá ném vào trong nước, tạo ra gợn sóng dập dờn, sau đó gợn sóng càng lúc càng dày đặc, trùng trùng điệp diệp khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Ngay sau đó.

Một bóng người từ không gian vặn vẹo xuất hiện, đối phương mặc áo khoác màu đen, đeo một tấm mặt nạ, mặt nạ giống như ác quỷ, dữ tợn khủng bố.

Xoát!

Xoát!

Lại có ba bóng người từ trên trời giáng xuống, giống như lợi kiếm, trực tiếp cắm trên mặt đất, hình thành bao vây, phong tỏa con đường của Tiểu Hi Vọng.

“Các ngươi là ai? Vì sao lại muốn đến Miếu Loan?”

Tiểu Hi Vọng tức giận chất vấn, một luồng dao động niệm lực vô hình bộc phát, có niệm lực dẫn dắt, đá vụn trên mặt đất, còn cả ống thép chồng chất xung quanh đều trôi nổi lên.

Giác Tỉnh giả ỷ vào năng lực để phạm tội không hề ít.

Nhưng loại người phạm tội có dự mưu, cả người tỏa ra cảm giác thần bí này, lại rất hiếm thấy, ít nhất thì nàng chưa từng nhìn thấy.

Bốn người thần bí này cũng không nói nhảm.

Trong chớp mắt, một người phịch một tiếng, hóa thành một bóng đen nhanh chóng đánh tới, cánh tay phải biến hóa hình thái, trực tiếp biến thành một thanh đao sắc bén, có ánh trăng chiếu rọi, tản ra hàn quang, một đao chém đến, muốn chém Tiểu Hi Vọng thành hai.

Nhưng ngay khi đến gần.

Một luồng dao động vô hình tựa như núi lớn, hung hăng đè ép về phía đối phương, trước ánh mắt hoảng sợ của đối phương, một nửa thân thể bị dao động niệm lực nghiền nát, một lượng lớn máu tươi phun ra đầy đất.

Loảng xoảng!

Chỉ mới đối mặt, một người thần bí đã bị hạ gục, mất đi năng lực chiến đấu.

Người thần bí từ trong không gian bước ra kia, trầm giọng nói, “KHông hổ là Giác Tỉnh giả thời đại mới được bình chọn có thể sánh vai với Tần Khiếu, càng không hổ là ngôi sao mới từng được chúa

cứu thế Lâm Phàm cứu."

Tiểu Hi Vọng nói, "Thúc của ta còn sống, các ngươi đã nghĩ đến chuyện phá hư ổn định vất vả lắm mới hình thành, các ngươi thật sự không sợ sao?"

"Ha ha…" Người thần bí cười, "Sợ, đương nhiên là sợ, nhưng so với sợ hãi, chúng ta càng để ý đến chuyện hắn có xuất hiện hay không, huống chi thời đại khác biệt, lúc đó hắn quả thật rất mạnh, nhưng chúng ta phát triển thế nào, các ngươi không thể nào tưởng tượng được, nếu như không chuẩn bị toàn vẹn, ngươi nghĩ chúng ta sẽ xuất hiện sao?"

Tiểu Hi Vọng không nhiều lời, năm ngón tay mở ra, vút một tiếng, ống thép bị điều khiển nhanh chóng bay về phía một người trong đó, sau đó năm ngón tay nắm chặt, ống thép bắt đầu vặn vẹo biến hình, hình thành lồng giam, trực tiếp khống chế một Giác Tỉnh giả thần bí khác bên trong.

Giác Tỉnh giả thần bí bị giam cầm kia giãy dụa, muốn phá vỡ lồng giam, chỉ là lồng giam hình thành từ ống thép này có dao động niệm lực bao trùm, chỉ dựa vào lực lượng của đối phương thì không thể nào phá vỡ được.

Lông mày người thần bí cầm đầu kia hơi run lên một chút, ngược lại không nghĩ đối phương lại lợi hại như vậy. quả thật có chút vượt quá tưởng tượng của hắn ta.

Giác Tỉnh giả niệm lực quả thật đáng sợ.

Nhưng mục đích hắn ta đến đây cũng không phải là thế.

Lập tức.

Một người thần bí khác phóng về phía Tiểu Hi Vọng, lúc này trong tay người thần bí cầm đầu chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một cái điều khiển từ xa, nhìn thấy cái điều khiển từ xa này, Tiểu Hi Vọng có dự cảm không ổn.

"Hẹn gặp lại."

Người thần bí cầm đầu nhấn nút xuống, lập tức, trong cơ thể ba người kia có cài đạn hạt nhân cỡ nhỏ xảy ra phát ứng, tụ biến, tách ra, một luồng năng lượng kinh khủng đột nhiên bộc phát ra.

Tiểu Hi Vọng nhìn thấy tình huống này, sắc mặt đại biến, triển khai

toàn bộ năng lực, hình thành Tường Niệm Lực, bao vây luồng trùng kích đang không ngừng bành trướng kia, mà khi nàng ngăn cản, một luồng áp lực cũng đánh tới.

“Đáng giận…”

Nàng biết nếu như để mặc cho vụ nổ khuếch tán, phạm vi vài dặm xung quanh đây sẽ bị san bằng.

Chương 565 - Ám sát.

Người thần bí cầm đầu chậm rãi đưa tay ra, chuẩn bị cắt không gian trước mặt Tiểu Hi Vọng, đánh ra một kích trí mạng, nhưng đột nhiên, một bóng đen nhanh như tia điện xuất hiện trước mặt Tiểu Hi Vọng.

Khi nhìn thấy bóng đen kia, người thần bí rõ ràng có chút sợ sệt.

“Kỳ Tích Chi Xà.”

Sự tồn tại của Lạt Điều không phải là bí mật, đám người sống sót ở bốn khu vực lớn gọi nó là Kỳ Tích CHi Xà, đại biểu cho Thánh Thú có thể xuất hiện kỳ tích.

Ngay khi nhìn thấy Lạt Điều, người thần bí quả quyết tiến vào không gian, biến mất không còn tung tích.

Trong ánh mắt Lạt Điều lóe lên tia sáng.

Một luồng dao động khuếch tán, chỉ thấy hư không vỡ ra, không gian đen kịt không rõ xuất hiện, ngay sau đó, một lực hút hoàn toàn bùng nổ, trực tiếp cắn nuốt hết ba luồng năng lượng bùng nổ kia thật sạch sẽ.

Sau khi đã giải quyết xong.

Tiểu Hi Vọng đầu đầy mồ hôi thở hổn hển. “Lạt Điều, cảm ơn ngươi.”

Lạt Điều leo lên bờ vai Tiểu Hi Vọng, trong mắt lớn chừng hạt đậu lộ ra sự bất đắc dĩ.

Một lát sau.

Mấy bóng người xuất hiện.

Lê Bạch, Lê Chí Cường, lão Chu, Ngô Đình, Hồng tỷ đều đến.

Dù sao thì bọ hắn cũng đã cảm nhận được luồng dao động vừa rồi.

Tiểu Hi Vọng nói rõ chuyện vừa rồi cho bọn hắn, vẻ mặt bọn họ đều rất nghiêm túc, không ngờ lại có người nghĩ đến chuyện ám sát Tiểu Hi Vọng, may là Lạt Điều phản ứng cực nhanh, có thể đến hiện trường ngay đầu tiên, không thì chắc hẳn Tiểu Hi Vọng đã xảy ra chuyện, hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi.

TRong phòng họp.

Bọn hắn tụ tập một chỗ.

“Kẻ địch muốn thay đổi trật tự trước mắt xuất hiện, lập tức thông báo chuyện này cho người phụ trách ba khu vực lớn.”

“Lão Chu, ngươi nói nếu như người thần bí đeo mặt nạ kia ở trong một trong ba khu vực kia thì sao?” Lê Bạch đưa ra vấn đề.

Trong những năm tận thế kết thúc này, Lê Bạch đã sớm về hưu.

Mỗi ngày câu cá, uống chút trà, cuộc sống vô cùng thích thú.

Bây giờ xuất hiện chuyện như vậy, nói thật, hắn ta chưa bao giờ nghĩ đến.

Hắn ta cũng biết sau khi ổn định rồi, nhất định sẽ có người nhảy ra, thế nhưng không ngờ người nhảy ra này lại nhắm mục tiêu vào Tiểu Hi Vọng.

“Bọn hắn không có can đảm đó.”

Lão Chu rất tự tin, bọn hắn chắc hẳn biết thúc thúc của Tiểu Hi Vọng là ai, cũng không biết tiểu tử kia đã chạy đi đâu, biến mất nhiều năm như vậy, ngay cả chút tin tức cũng không có.

Sống hay chết ít nhất cũng chít lên một tiếng chứ.

Tóm lại cũng có thể khiến người ta yên tâm một chút.

ĐƯơng nhiên, đây chỉ là ý nghĩ của hắn ta mà thôi, hắn ta biết Lâm Phàm chắc chắn không có chuyện gì, cho dù bọn hắn chết sạch, hắn cũng có thể sống rất tốt.

Bọn người Lê Bạch nghĩ nghĩ, cảm thấy quả thật là đạo lý này.

Mà lúc này.

Tại một vùng đất trống, xuất hiện vết nứt không gian, ngay sau đó, một bóng người xuất hiện, nhìn khu vực Miếu Loan ở phương xa.

“Thật sự khó đối phó, ba con dị thú kia chính là tai họa lớn mà.”

“Đáng chết, lúc tên kia rời đi, vì sao không mang dị thú đi theo, mà lại để chúng lại khu vực Miếu Loan chứ.”

“Đáng giận.”

Trên bầu trời.

Lâm Phàm đứng xa xa nhìn người thần bí vừa bước ra từ không gian.

Khi đối phương xuất hiện ở tường rào Miếu Loan, hắn đã biết, thậm chí toàn bộ hành trình đều quan sát, khi nhìn thấy Tiểu Hi Vọng xuất hiện, khóe miệng hắn không nhịn được cong lên mỉm cười.

Tiểu nha đầu trước kia quả thật đã lớn rồi.

Khi nhìn thấy đối phương dùng mạng kích nổ, muốn đồng quy vu tận, hắn chuẩn bị ra tay, ngược lại không ngờ Lạt Điều lại nhanh như thế, giải trừ nguy cơ.

Lúc trước để Lạt Điều ở lại tường rào Miếu Loan đúng là lựa chọn sáng suốt.

“Quả nhiên giống như ta nghĩ, sau khi hòa bình lâu dài rồi, sẽ xuất hiện thế lực mới muốn hái trái cây thắng lợi.”

Lâm Phàm hiểu rất rõ về điều này, chỉ là hắn không lập tức xuất hiện, phải nhổ tận gốc thế lực này, loại chuyện này mà không tìm được gốc rễ, cho dù giải quyết xong lần này, có lẽ qua không bao lâu nữa, sẽ có một thế lực mới xuất hiện.

Chỉ cần có người thì sẽ có giang hồ, có giang hồ thì sẽ có phân tranh.

Đương nhiên, chuyện này hắn nhất định sẽ quản.

Bởi vì hắn cũng có ý đồ riêng, rất rất nhiều người quen còn ở đó, làm sao có thể để bọn hắn gặp nguy hiểm, cho dù tình huống này không thể trừ tận gốc, ít nhất thì ở thời đại của bọn hắn, hắn sẽ không để loại chuyện này xảy ra.

Người thần bí ở đằng xa lại tiến vào không gian một lần nữa, trong nháy mắt đã biến mất.

Mà Lâm Phàm cũng rời khỏi nơi này.

Khu vực Thủ Đô.

Tần Khiếu đứng cạnh cửa sổ tầng cao nhất, nhìn khu vực trải qua muôn vàn cực khổ phát triển nên, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng, hắn ta đã nhận được tin tức từ khu vực Miếu Loan truyền đến.

Tiểu Hi Vọng bị người thần bí tập kích.

Tuy không có chuyện gì, nhưng hắn ta biết chuyện này rất có thể chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Hắn ta cũng muốn biết rốt cuộc là ai đang đứng điều khiển ở sau màn.

Trong lòng đã có đối tượng hoài nghi.

Nhưng không có bất cứ chứng cớ nào cả.

Khi trật tự ổn định, các loại tập đoàn lũ lượt nổi lên, bọn hắn có năng lực và đoàn người cực mạnh, nhanh chóng thẩm thấu vào từng cương vị, nếu như bọn hắn muốn đổi thời đổi thế, quả thật có loại năng lực này.

“Nghĩ gì vậy? Lâu như thế.”

Một giọng nói từ sau lưng truyền đến, Tần Khiếu kinh hãi quay đầu lại.

“Ai?”

Có thể yên lặng không một tiếng động xuất hiện sau lưng hắn ta, khiến hắn ta cảm thấy rất khủng bố, nhưng khi nhìn thấy rõ gương mặt kia.

Tần Khiếu xoa xoa mắt, giống như không thể itn nổi.

“Lâm Phàm…”

Chương 566 - Ta đến xem.

Lâm Phàm cười nói, “Có phải rất bất ngờ không? Có phải rất vui mừng không.”

Tần Khiếu vội vàng đi đến trước mặt Lâm Phàm, lập tức nắm lấy hai cánh tay của hắn, “Thật sự bất ngờ và vui mừng, nhiều năm như vậy người đã đi đâu?”

Đối với Tần Khiếu mà nói, nguyên nhân chủ yếu khiến hắn ta từ đầu đến cuối vẫn luôn vững vàng, chính là vì có Lâm Phàm tồn tại, chính vì có sự tồn tại của Lâm Phàm, khi thật sự xảy ra chuyện hắn ta nhất định sẽ không đứng ngoài quan sát.

Lâm Phàm nói, “Không đi đâu cả, chỉ là nhìn bên này một chút, nhìn

bên kia một chút, nhìn thấy một số việc, gặp được một số người, đã trải qua chút gió sương mà thôi, những năm qua ngươi vẫn tốt chứ, chắc hẳn đã bề bộn nhiều việc, tóc ngươi đã trắng rồi."

Tần Khiếu nắm mệnh mạch khu vực Thủ Đô trong tay, không có chút suy nghiêm của người cầm quyền nào, mà cười nói, "Đúng vậy, quá mệt mỏi, có quá nhiều chuyện, rõ ràng còn rất cường tráng, mà tóc đã trắng rồi, ngược lại thật hâm mộ ngươi, vẫn còn giống như trước."

"Ta thì có gì mà hâm mộ chứ, bốn biển là nhà, ăn cũng thành vấn đề." Lâm Phàm rất bất đắc dĩ, từ sau khi dị thú diệt vong, đi bên ngoài, ngay cả động vật hoang dã cũng không có, nếu không phải cảnh giới Võ Đạo của hắn cao, chỉ sợ đã bị chết đói rồi.

Đã nhiều năm rồi hai người không gặp, chủ đề nói chuyện rất nhiều.

Tần Khiếu nói những thay đổi bao năm qua rất rõ ràng, không hề giấu giếm mộ thút nào, thậm chí những khó khăn đã từng gặp phải cũng nói ra, giống như đang kể khổ vậy.

Mà Lâm Phàm thì lẳng lặng nghe, đóng vai một người nghe hợp cách.

"Ngươi không đến Miếu Loan sao?" Tần Khiếu hỏi.

"Đến rồi, chính là từ bên kia đến, chỉ là không kinh động bất cứ kẻ nào thôi, những năm gần đây, ngươi là người thứ nhất ta gặp."

"Ai nha, cũng quá vinh hạnh cho ta rồi." Tần Khiếu vừa cười vừa nói.

"Ừm, đúng là như thế, chuyện Tiểu Hi Vọng ta đã thấy rồi, không ngờ hòa bình lâu, quả thật xuất hiện biến cố, thế nào, trong lòng có mục tiêu nghi ngờ không?" Lâm Phàm hỏi.

"Có mấy mục tiêu nghi ngờ, tập đoàn Trần thị trong khu vực Thủ Đô, tập đoàn Long thị của khu vực Trung Tâm, hai cái tập đoàn này là hai tập đoàn quật khởi mạnh nhất sau khi tận thế kết thúc, lực ảnh hưởng rất khổng lồ, cho dù ta đã hạn chế, nhưng vẫn không ngăn được sự phát triển của bọn hắn."

Tần Khiếu nói đối tượng hoài nghi ra.

"Có đối tượng nghi ngờ là tốt rồi, tất cả đều có thể nói." Lâm Phàm nói.

Tần Khiếu nói, "Ai, vẫn luôn đang tìm kiếm chứng cứ, thậm chí ta đã

phái người đến tập đoàn của bọn hắn, nhưng đến nay vẫn không có thu hoạch gì, ta đã tìm Tiểu Ái hỗ trợ xem xét, nhưng cũng không thể nhìn ra được cái gì."

Vì tìm ra người sau màn, Tần Khiếu cũng đã nghĩ tất cả biện pháp.

Chỉ là đáng tiếc, không có bất cứ thu hoạch gì.

"Tiểu Ái ra tay mà cũng nhìn không thấy, hoặc là không phải bọn hắn, hoặc là bọn hắn giấu giếm quá sâu, có lẽ đã nghĩ đến thủ đoạn của Tiểu Ái, sớm lẩn tránh rồi." Lâm Phàm nói.

"Ừm, có khả năng này, bây giờ năng lực thức tỉnh muôn hình vạn trạng, cho dù chúng ta luôn thu thập các loại năng lực, cũng không dám nói đã thu thập đủ mọi năng lực vào trong hồ sơ."

Tần Khiếu không thể không cảm thán năng lực quá đa dạng.

Thật sự có rất nhiều.

Thậm chí còn nhiều hơn cả thời đại dị thú trước kia, hơn nữa sau khi ổn định lại, thì đã có người tiến hành khai phát năng lực, khai thác cũng rất đa dạng phong phú, chỉ có thể nói sức tưởng tượng của con người khó mà hạn chế được.

"Đúng rồi, Võ Đạo của ta có người học không?" Lâm Phàm hỏi, đối với chuyện này hắn cũng không để ý lắm, chỉ là muốn biết, dù sao thì Võ ĐẠo là do hắn nghiên cứu ra, nếu như người người đều học, lòng dạ nhỏ mọn của hắn còn có thể được thỏa mãn.

Tần Khiếu bất đắc dĩ nhún vai, "Không có, người học quá ít, chủ yếu là mệt mỏi, tiến triển chậm, tất cả mọi người đều tập trung vào năng lực, nhưng mà bọn người lão Lê bên Miếu Loan vẫn luôn kiên trì, những năm qua, lão Lê đã tiến vào Đoán Cốt cảnh, đây là cảnh giới mà ngươi để lại."

Lâm Phàm cười cười, biết lão Lê là người biết suy nghĩ, cũng biết thứ đồ chơi Võ Đạo này trong tương lai càng có tiềm lực so với năng lực.

Chỉ là thời kỳ đầu có chút khó mà thôi.

"Đúng rồi, lần này ngươi xuất hiện, là chuẩn bị nhổ tận gốc đối phương đúng không?" Tần Khiếu hỏi.

Hắn ta thấy, nếu có Lâm Phàm ra tay, vậy chuyện này chắc chắn ổn.

Trong lòng hắn ta, không có gì là Lâm Phàm không thể giải quyết

được.

“Nhổ tận gốc thì cũng không nghĩ qua, nhưng nếu như không nghe lời, cũng không để ý đến chuyện làm như vậy, Trần thị và Long thị, ừm, để ta đi xem bọn họ một chút, nếu như quả thật là một trong số bọn hắn, sẽ chạy không thoát khỏi đôi mắt của ta đâu.”

Lâm Phàm vô cùng tự tin với chuyện này.

“Được, tất cả giao cho ngươi.”

Tần Khiếu nói.

Lâm Phàm mỉm cười, nhìn sắc trời một chút, “Thời gian không có vấn đề, bây giờ rất tốt, ta đi xem Trần thị trước.”

Ban đêm.

Trong văn phòng tại tầng cao nhất của tập đoàn Trần thị.

Thân là người khai sáng tập đoàn Trần thị, Trần Chân Hải đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn cảnh sắc bên ngoài, trầm tư đã lâu.

Hắn ta năm nay hơn 50, từ đầu đến cuối vẫn luôn dư thừa tinh lực.

Thời đại tận thế, hắn ta chính là một trong vô số người sống sót, không có tiếng tăm gì, vì còn sống mà sống, nhưng sau khi tận thế kết thúc, có mảnh vỡ và huyết tinh tăng cường, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi, hắn ta đã trở thành Giác Tỉnh giả cấp chín.

Chương 567 - Hắn như Thần Minh.

Hắn ta là người vượt qua thời đại, cộng thêm trước kia hắn ta là Giác Tỉnh giả, đương nhiên mạnh hơn người khác rất nhiều.

Đương nhiên, Giác Tỉnh giả cấp chín trước kia nhìn có vẻ rất lợi hại, nhưng đến sau này, lại trở nên thật bình thường.

Khi hòa bình đến, thiên phú làm ăn của hắn ta cũng hoàn toàn bùng nổ.

Trong thời gian ngắn đã dốc sức tạo nên sản nghiệp khổng lồ, cuối cùng trải qua chỉnh hợp, trở thành tập đoàn, nắm trong tay phần lớn mạch máu kinh tế của khu vực Thủ Đô, bao gồm cả thứ mà mọi người cần, nơi vui đùa đều có cả.

Một khi sản nghiệp lớn mạnh đến trình độ nhất định, vậy thì tâm tư

con người sẽ trở nên phức tạp, suy nghĩ cũng nhiều hơn.

Trần Chân Hải hắn ta cũng có ý tưởng như vậy.

Tần Khiếu quản lý khu vực Thủ Đô, hắn ta cảm thấy mình cũng có thể quản lý, mặc kệ là vào lúc nào, quyền thế luoon là thứ hấp dẫn người ta nhất.

Lúc này, Trần Chân Hải than nhẹ một tiếng, quay người, đột nhiên phát hiện, chẳng biết từ khi nào, trên ghế salon xuất hiện một bóng người.

“Ngươi là ai?”

Trần Chân Hải kinh hoảng, đột nhiên có người xuất hiện, thậm chí ngay cả chút động tĩnh cũng không có, sao lại không khiến hắn ta kinh hoảng, sao không khiến hắn ta cảm thấy đáng sợ.

Không nói những cái khác, hắn ta thân là Giác Tỉnh giả cấp chín, cảm giác cường đại đến mức nào, nhưng cho dù như vậy, một chút cảm giác hắn ta cũng không có, một tiếng động nhỏ cũng không nghe được.

“Đừng căng thẳng, ngươi có la lên cũng vô dụng, nếu như ta muốn giết ngươi, ngươi cũng không có cơ hội mở miệng.” Lâm Phàm bình tĩnh nói.

Trần Chân Hải không hổ là người đã trải qua gió to sóng lớn, rất nhanh đã bình tĩnh lại, bước đến, ngồi đối diện Lâm Phàm, nhìn chằm chằm, nhớ kỹ gương mặt của đối phương, tìm kiếm trong đại não.

Đã từng gặp chưa?

Nhất định là chưa từng gặp.

“Ngươi rốt cuộc là ai?” Trần Chân Hải hỏi.

Lâm Phàm cười nói, “Lâm Phàm của tường rào Miếu Loan.”

Lúc này, biểu lộ của Trần Chân Hải bắt đầu xảy ra biến hóa, con ngươi đột nhiên co rút lại, bởi vì đại não của hắn ta đã hiện ra nhắc nhở.

“Ngươi, ngươi chính là quản lý Lâm của tường rào Miếu Loan…” Trần Chân Hải thất thần hô lên.

Ngươi có thể chưa từng nhìn thấy dáng vẻ của quản lý Lâm, nhưng tuyệt đối không thể không biết đến sự tồn tại của người này.

Đây là chúa cứu thế đã kết thúc tận thế, là vinh quang trong suy nghĩ của tất cả nhân loại, càng là người có địa vị như thần, người nào ở trước mặt đối phương, đều run lẩy bẩy.

“Không sai.” Lâm Phàm thừa nhận.

Sau đó, Trần Chân Hải đang ngồi đột nhiên đứng lên, vô cùng cung kính nói, “Không biết quản lý Lâm đến, vừa rồi ta…”

“Được rồi, đừng căng thẳng, không trách tội ngươi, ngồi xuống đi, ta có một số việc muốn trò chuyện với ngươi một chút, cứ xem như bạn bè bình thường nói chuyện với nhau, đừng cảm thấy quá áp lực.”

“Vâng.”

Trần Chân Hải thật sự không ngờ đến, nhân vật trong truyền thuyết này, thế mà lại dến tìm hắn ta, cho dù bây giờ hắn ta có tập đoàn Trần thị, thậm chí còn cảm thấy mình không hề kém hơn Tần Khiếu, nhưng vẫn không dám có bất cứ bất mãn nào đối với nhân vật này.

“Hôm nay khu vực Miếu Loan của ta gặp được tập kích, người tập kích đeo mặt nạ, ngươi biết người đeo mặt nạ này là ai không?” Giọng điệu của Lâm Phàm vô cùng nhẹ nhàng hỏi.

“Ta, ta không biết.” Yết hầu của Trần Chân Hải lên xuống, có vẻ hơi căng thẳng.

“Suy nghĩ thật kỹ, tuyệt đối đừng nói dối.” Lâm Phàm nhẹ giọng nói.

Phịch phịch!

Trần Chân Hải đột nhiên quỳ xuống đất, cứ như vậy quỳ trước mặt Lâm Phàm, “Ta biết một chút xíu, nhưng thật sự không phải là ta, ta không tham dự vào trong đó, nếu như ta nói dối, sẽ bị thiên lôi đánh chết.”

Cho dù là nhân vật lớn giống như hắn ta, ở trước mặt Lâm Phàm, vẫn không dám giấu giếm bất cứ điều gì, ngay khi hắn ta vừa nói xong, một luồng uy áp kinh khủng lập tức bao phủ hắn ta, thời điểm đó, hắn ta cảm thấy mình chỉ là một chiếc thuyền nhỏ trong đại dương mà thôi.

Có thể bị lật nghiêng bất cứ lúc nào.

“Ta tin tưởng ngươi không tham gia, vậy ngươi nói cho ta biết, là ai nắm đám người này trong tay?” Lâm Phàm hỏi.

Trần Chân Hải đâu còn dám giấu giếm, nói thật mọi chuyện, “Là tập đoàn Long thị, là bọn hắn làm, lúc trước người của tập đoàn Long thị có đến tìm ta, đã nói với ta chuyện đoạt quyền, nhưng ta đã từ chối.”

Trần Chân Hải biết tập đoàn Long thị rất đáng sợ, trong đó Giác Tỉnh giả đông đảo, đối phương dám trắng trợn mời hắn ta, thì cũng không sợ hắn ta mật báo.

Đương nhiên, hắn ta cũng chưa từng nghĩ đến chuyện nói cho bọn người Tần Khiếu.

Bởi vì không muốn trêu chọc thêm phiền phức.

Bây giờ đối mặt với câu hỏi của Lâm Phàm, thật sự không dám giấu giếm bất cứ điều gì, tất cả đều nói rõ ràng ra.

“A, ừm.”

Lâm Phàm đứng dậy, vẻ mặt tươi cười, đi đến trước mặt Trần Chân Hải, đỡ hắn ta dậy, sau đó vỗ vai hắn ta, “Đa tạ ngươi thông báo, văn minh nhân loại tiến bộ, đều cần có loại xí nghiệp như ngươi, ta hy vọng sau này các ngươi có thể làm tốt chức vụ, nỗ lực phát triển vì nhân loại.”

“Vâng, vâng, vâng.” Trần Chân Hải điên cuồng gật đầu.

Ngay sau đó, Lâm Phàm biến mất trước mặt đối phương, giống như chưa từng xuất hiện, Trần Chân Hải đang bị áp lực đến cực hạn ngã ngồi trên mặt đất, thở hổn hển.

Nói thật, hắn ta thật sự bị dọa sợ.

Chỉ thấy trái tim trong cơ thể đang nhảy bình bịch liên hồi.

“Thật đáng sợ, thật sự quá đáng sợ, áp lực quá lớn.”

“Hắn quay về thật rồi, có lẽ từ đầu đến cuối, hắn giống như Thần Minh, vẫn luôn nhìn tất cả mọi người, nếu như không phải vì chuyện tập đoàn Long thị gây ra quá sức tưởng tượng, có lẽ hắn sẽ không xuất hiện.”

Chương 568 - Hắn như Thần Minh. (2)

Có thể phát triển tập đoàn Trần thị đến tình trạng này, tai mắt của

hắn ta đương nhiên rất nhiều, cho dù là khu vực Miếu Loan cũng có, chuyện Vương Hi Vọng bị tập kích, hắn ta cũng biết được ngay.

Đối với hành vi của tập đoàn Long thị, hắn ta cảm thấy bọn người này chính là đang đi tìm chết.

Dù sao thì ai cũng biết quan hệ của Vương Hi Vọng với vị kia, cũng không phải đơn giản như vậy.

Quả nhiên.

Bây giờ vị kia xuất hiện.

Hắn ta biết tập đoàn Long thị sắp xong rồi.

Lúc này.

Lâm Phàm rời khỏi tập đoàn Trần thị, thông báo với Tần Khiếu, những người tập kích Tiểu Hi Vọng chính là do tập đoàn Long thị phái ra, Tần Khiếu biết được chuyện này, trong mắt là sát ý nồng đậm.

Tần Khiếu bắt đầu hành động, vì đề phòng người quản lý của khu vực Trung Tâm cũng cấu kết với Long thị, hắn ta trực tiếp chọn lựa thành viên trong tổ phán quyết rồi tiến về khu vực Trung Tâm.

Giờ phút này, gió thổi sóng rền.

Mà Lâm Phàm đến đến sân thượng tập đoàn Long thị, hắn đứng từ trên cao nhìn xuống bên dưới, khu vực này nhìn thì lửa đèn xán lạn, nhưng lại ẩn giấu tập đoàn Long thị đang âm mưu hại người.

Có âm mưu là chuyện tốt, nói rõ có truy cầu.

Nhưng đáng tiếc.

Mục tiêu lại chọn sai rồi.

“Phong cảnh nơi này quả thật không tệ.”

Lâm Phàm đứng trên sân thượng, nhìn khu vực Trung Tâm trước mặt, hắn cảm thấy cứ phát triển như vậy thì thật tốt.

Đáng tiếc, luôn có người thích gây chuyện.

Rời khỏi sân thượng, thuận theo cầu thang xuất hiện bên trong tòa nhà, trong con đường đèn đuốc sáng trưng, có camera chụp được

thân ảnh của hắn.

TRong phòng quan sát, nhân viên bảo an nhìn thấy Lâm Phàm đầu tiên, vội vàng lấy bộ đàm ra.

“Tầng cao nhất xuất hiện người thần bí không biết, lập tức kéo còi báo động.” Nhân viên bảo an vội vàng nói vào bộ đàm, hắn ta sợ ngây người, lại có người dám xuất hiện ở chỗ này, thậm chí chuyện này còn liên quan đến công việc của bọn hắn.

Lúc này, Lâm Phàm biết có một lượng lớn nhân viên đang đi về phía hắn.

Nhưng mà không sao.

Hắn đến đây chính là để tìm thủ lĩnh của tập đoàn Long thị.

Bây giờ cảm giác của hắn vô cùng cường đại.

Khi còn ở trên sân thượng, đã rà quét một lần, xác định vị trí cụ thể.

Rất nhanh, tiếng bước chân càng lúc càng gần.

Một nam tử mặc trang phục bảo an, đột nhiên đánh hai tay về phía mặt đất, hai luồng chất lỏng sền sệt nhanh chóng lướt đến, muốn trói hai chân hắn lại.

Lâm Phàm cũng không để ý, tựa như có một bức tường vô hình cản lại, trực tiếp cản chất lỏng bên ngoài.

“Cái gì?” Nam tử chấn kinh, hắn ta thân là Giác Tỉnh giả cấp chín, vô cùng tự tin với thực lực bản thân, bởi vì thế, mới có thể trở thành người phụ trách bảo an của tập đoàn Long thị.

Nhưng hôm nay mới phát hiện, năng lực mà bản thân vẫn luôn kiêu ngạo lại chẳng thể làm gì được đối phương.

Nghĩ đến đây.

Hắn ta không chút do dự vung quyền lên, phịch một tiếng, hóa thành một tàn ảnh xuất hiện trước mặt Lâm Phàm, “Tập đoàn Long thị là nơi quan trọng, sao có thể để ngươi làm càn.”

Nam tử gầm nhẹ một tiếng, vung quyền ra.

Lâm Phàm chậm rãi nâng một ngón tay, điểm vào nắm tay của nam tử, chỉ trong chớp mắt, một luồng trùng kích kinh khủng bộc phát,

phịch một tiếng, nam tử bị đập vào trên vách tường.

Trên mặt là sự hoảng sợ và kinh hãi.

Giống như đang gặp quỷ.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Bắt lấy hắn.” Nam tử kêu gào lên, có chút thất vọng với bọn thủ hạ này, không thấy người phụ trách của các ngươi bị đánh sao?

Thời đại bây giờ quả thật trình độ của Giác Tỉnh giả cấp chín không bằng chó.

So sánh chính là cường độ năng lực, đương nhiên, có ít người cũng tu luyện Võ Đạo mà chúa cứu thế để lại, tuy nói tiến triển chậm chạp, nhưng quả thật có thể trở nên càng mạnh mẽ hơn.

Cho dù như vậy, người tu luyện Võ Đạo cũng không nhiều.

Dù sao cũng quá khổ, quá mệt mỏi, lại quá chậm.

Trong chốc lát, bọn người bảo an của tập đoàn Long thị chen chúc nhau đến, Lâm Phàm lắc đầu, một luồng uy áp đột nhiên khuếch tán ra, phanh phanh phanh, bảo an vọt đến chỉ cảm thấy có ngọn núi lớn đè lên người, hai mắt trắng dã, ầm ầm ngã xuống, hoàn toàn ngất đi.

Đi đến một cánh cửa lớn.

Đẩy cửa vào.

Một nam tử trung niên ngồi ngay ngắn tại chỗ, nghe thấy động tĩnh, hắn ta chậm rãi ngẩng đầu, “Ngươi là ai? Đêm hôm khuay khoắt đột nhập vào tập đoàn Long thị có chuyện gì.”

Thân là thượng vị giả chân chính, đối mặt với bất cứ tình huống nào, cũng phải bình tĩnh tự nhiên.

Chứ đừng nói, bản thân hắn ta cũng không phải là quả hồng mềm, tùy tiện bị nắn bóp.

Lâm Phàm đi vào trong phòng, đánh giá xung quanh, bố trí cũng có chút phẩm vị, nhìn tổng thể thì cũng tạm được, sau đó hắn ngồi trên ghế salon, gác chân, chậm rãi mở miệng nói.

”Chuyện khu vực Miếu Loan bị tập kích là do ngươi sai bảo đúng không?”

Nghe thấy lời này, sắc mặt Long Đồ đại biến, nhưng vẫn duy trì sự bình tĩnh.

“Không, không phải ta.”

“Vị kia của tập đoàn Trần thị nói là ngươi.” Lâm Phàm nói.

Loảng xoảng.

Long Đồ đứng dậy, ánh mắt sâu thăm nhìn chằm chằm Lâm Phàm, “Ngươi rốt cuộc là ai?”

Hắn ta biết lai lịch đối phương không tầm thường, có thể khiến vị kia của tập đoàn Trần thị mở miệng, chắc hẳn đã khiến Trần Chân Hải cảm thấy e ngại, chỉ là cho đến bây giờ, hắn ta vẫn không nghĩ ra được đối phương rốt cuộc là ai.

Quá thần bí.

“Lâm Phàm của tường rào Miếu Loan, đã nghe chưa?”

“Miếu Loan… Lâm Phàm.”

Long Đồ lẩm bẩm, đột nhiên, dường như nghĩ đến chuyện đáng sợ nào đó, sắc mặt lập tức tái nhợt, không dám tin nói, ““Ngươi… Ngươi chính là quản lý Lâm của tường rào Miếu Loan.”

“Không sai, chính là ta.”

Chương 569 - Ý nghĩ thật nhiều.

“Không thể nào, làm sao có thể, ngươi đã biến mất nhiều năm như vậy, ngươi…”

“Đừng nói không có khả năng, ta đã biến mất nhiều năm, nhưng không có nghĩa là ta đã chết.”

Lạch cạch!

Long Đồ ngồi liệt trên ghế, tay chân lạnh buốt, sau đó dường như nghĩ đến cái gì đó, cố nén sự sợ hãi trong lòng, “Ngươi không nên ra ngoài, sứ mệnh của ngươi đã hoàn thành, nếu hoàn thành thì nên vĩnh viễn biến mất, thời đại đang tiến bộ, người cầm quyền lúc trước cũng nên xuống đài.”

“Hoặc là nói, ta vẫn đang chờ ngươi.”

Nghe thấy đối phương nói những lời này, Lâm Phàm có chút kinh ngạc, nhìn đối phương thêm nhiều lần.

Lâm Phàm cười nói, "Ngươi ra tay với người của ta, chính là muốn xem thử ta có còn sống hay không mà thôi, đúng không, hoặc là đang nói, ngươi muốn dẫn dụ ta ra, nếu như vậy, ta nghĩ ngươi thành công rồi."

Hoàn toàn chính xác, Long Đồ, đối mặt với nhân vật trong truyền thuyết này, muốn nói không sợ thì nhất định là giả, trái tim đập còn nhanh hơn bất cứ ai.

Nhưng hắn ta có át chủ bài, có lực lượng.

Càng nhiều hơn chính là chưa bao giờ nghĩ đến, đối phương lại nhanh chóng tìm đến hắn ta như vậy, thậm chí ngay cả chút thời gian phản ứng cũng không có.

Đương nhiên, hắn ta không sợ những thứ này.

Bởi vì những năm gần đây, hắn ta cũng đã sớm chuẩn bị.

Dần dần, Long Đồ mò tay vào cái nút dưới bàn, vách tường xuất hiện lỗ thủng, tia sáng laser đan xen nhau, chỉ trong nháy mắt đã bao trùm Lâm Phàm, hắn ta biết Lâm Phàm rất mạnh, nhưng cho dù mạnh, cũng vẫn là con người.

Vũ khí laser này, ngay cả tấm thép dày đặc cũng có thể đâm xuyên, chứ đừng nói đến máu thịt con người.

Chỉ là chuyện khiến hắn ta vô cùng khiếp sợ xảy ra.

Những tia laser kia khi quét đến trước mặt Lâm Phàm, giống như bị thứ gì đó chặn lại, không thể nào tiến thêm nửa bước.

Thấy cảnh này, Long Đồ biết tia laser đã vô dụng, không hề nghĩ ngợi, nhấc chân đá bàn công tác về phía Lâm Phàm, sau đó phá vỡ kính pha lê, nhanh chóng rơi xuống bên dưới.

"Ai."

Lâm Phàm khẽ than, đứng dậy bước đi, hai tay khoanh lại nhìn xuống bên dưới, hắn muốn xem một chút Long Đồ rốt cuộc muốn làm gì?

Chạy trốn?

Hay là quyết định vùng vẫy giãy chết?

Hắn cảm thấy khả năng giãy dụa sẽ tương đối lớn.

Bởi vì, từ trong cơ thể của Long Đồ, hắn cảm nhận một luồng lực lượng quen thuộc đã lâu, nếu như đoán không sai, chắc hẳn đúng như hắn nghĩ.

Long Đồ rơi xuống mặt đất, hung hăng dậm mạnh xuống, trực tiếp khiến mặt đất nứt toác ra thành hố sâu.

Mà Lâm Phàm thì nhẹ nhàng rơi xuống đất, ánh mắt rơi trên người Long Đồ, mỉm cười nói, "Có phải ngươi đang nghiên cứu thí nghiệm dung hợp dị thú, từ trong cơ thể ngươi, ta cảm nhận được nguồn lực lượng quen thuộc kia."

Lúc này, Long Đồ nhìn chằm chằm Lâm Phàm, nhếch môi, cười lạnh, "KHông hổ là người trong truyền thuyết, đúng như lời ngươi nói, ta đã biết từ lâu, cho dù có trở thành Giác Tỉnh giả cấp chín cũng không phải đối thủ của ngươi, cho nên muốn dung hợp lực lượng dị thú, mà kết quả cũng rất tốt, tế bào dị thú có thể dung hợp, ta muốn dung hợp tế bào của dị thú thức tỉnh cấp chín, chắc hẳn sẽ có năng lực đấu với ngươi."

Ai!

Được rồi.

Ý nghĩ của con người bây giờ thật nhiều.

"Tế bào của dị thú thức tỉnh cấp chín đó, nghe có vẻ không tệ, chỉ là ta nghĩ chắc hẳn vẫn còn chưa đủ."

Lâm Phàm lắc đầu, nhìn chằm chằm hình thể Long Đồ đang càng ngày càng bành trướng.

Gia hỏa này lại dị biến một lần nữa.

Nhưng mà trạng thái dị biến của đối phương khác hoàn toàn với dị thú thời tận thế.

Mà là xu hướng các phương diện trong thân thể đều tiến hóa hoàn mỹ.

"Hoàn toàn chính xác, dị thú thức tỉnh cấp chín bình thường quả thật không đáng chú ý, nhưng ngươi biết không, những dị thú đã từng bị ngươi tiêu diệt rồi chôn giấu ở dưới đất kia, ngươi thế mà không dọn

sạch sẽ hoàn toàn, để lại xương cốt, mà những xương cốt kia chính là lá bài tẩy của ta."

Giọng nói của Long Đồ trở nên khàn khàn trầm đục, đã bắt đầu có khí thế của phản diện.

Những xác dị thú từng được chôn dưới mặt đất kia, tuy rằng đã được xử lý qua, nhưng quả thật cũng không dọn dẹp sạch sẽ, ngược lại không ngờ đối phương lại nắm được cơ hội, chuyện này khiến hắn cảm thấy có chút buồn cười.

Dị thú mà hắn tiện tay giết chết, lại trở thành bảo bối của người ta.

"Ha ha, hối hận rồi đúng không, ngươi nhất định là đang hối hận, ngươi mãi mãi cũng không biết, những năm qua, chúng ta đã tiến bộ như thế nào…"

Long Đồ gầm thét, thân thể chấn động đùng đùng, từng khối cơ bắp bành trướng đến cực hạn, chỉ trong chớp mắt đã biết thành cơ bắp cứng rắn như đá.

Đồng thời có rất nhiều gai xương có hình thù kỳ quái từ trong cơ thể mọc ra, vô hình tăng thêm không ít lực uy hiếp.

Một tiếng ầm vang.

Lấy bản thân Long Đồ làm trung tâm, một luồng trùng kích cực mạnh đột nhiên khuếch tán, pha lê xung quanh lập tức vỡ vụn, ngay cả vách tường cũng xuất hiện vết rạn.

Lâm Phàm mỉm cười gật đầu.

ĐỐi với loại tình huống này, hắn đương nhiên không thể nói thêm điều gì.

"Đây chính là hình thái mạnh nhất của ngươi sao?" Lâm Phàm hỏi.

"Không sai, cảm nhận được áp lực rất khủng bố rồi chứ." Long Đồ vô cùng hài lòng với tình huống của bản thân, đây là hình thái hỗn hợp nhiều loại dị thú thức tỉnh cấp chín hoàn mỹ nhất, thật sự là toàn thân tràn ngập lực lượng, không nói đến những cái khác, chỉ cảm thấy thân thể sắp nổ tung rồi.

"Ai."

Lâm Phàm chậm rãi đưa tay lên, cong lại bắn ra, phịch một tiếng, không khí nổ tung, chỉ tùy ý bắn ra như vậy, lại có một luồng trùng

kích vô hình càn quét ra, phù một tiếng, chỉ thấy phần bụng Long Đồ vỡ ra một lỗ máu.

“Hả?”

Chương 570 - Giải quyết.

Long Đồ trừng mắt, trên gương mặt dữ tợn là vẻ không thể tin được, sau đó chậm rãi cúi đầu, khi nhìn thấy một lượng lớn máu đang trào ra từ phần bụng, nét mặt hắn ta vô cùng phức tạp.

Còn chưa chờ hắn ta gào thét, thậm chí nói thêm cái gì đó.

Đã nghe thấy tiếng bốp bốp vang lên.

Thân thể Long Đồ giống như ẩn chứa đạn nổ mini, tựa như pháo hoa nổ tung, máu tươi bắn lên tung tóe, xinh đẹp như đóa hoa, trong chốc lát, nửa người dưới đã đứt gãy, nửa người trên đổ sầm xuống đất.

Một lượng lớn tơ máu giống như vật sống, vặn vẹo bay lên, muốn thẩm thấu vào nửa người trên, sống lại một lần nữa.

Lâm Phàm xuất hiện bên cạnh Long Đồ, trước ánh mắt kinh ngạc của hắn ta, cầm nửa người dưới lên, đột nhiên ném lên bầu trời, năm ngón tay nắm lại, phịch một tiếng, nửa người dưới trực tiếp nổ tung, hóa thành tro tàn.

“Hả?”

Long Đồ trợn tròn mắt.

“Nửa người dưới của ngươi không còn rồi.” Lâm Phàm lắc đầu.

Cũng không biết nên nói như thế nào.

Nói thật, gia hỏa này có chút đần độn.

Long Đồ gầm thét, gào lên, muốn nửa người dưới mọc ra lại một lần nữa, nhưng Lâm Phàm sao có thể cho hắn có cơ hội như vậy, ngay khi Long Đồ đang liều mạng dốc sức muốn sinh trưởng nửa người dưới.

Lâm Phàm chụp vào hư không, cầm Lôi Kiếp từ trong hư không ra, vung lên một đao, trực tiếp chém đứt nửa người dưới vừa mới sinh trưởng ra.

Sinh trưởng.

Chặt đứt.

Sinh trưởng.

Chặt đứt,.

Lặp đi lặp lại.

“Ngươi đang trêu đùa ta.” Long Đồ không nhịn được gầm thét, thậm chí đã đạt đến tình trạng nổi bão.

“Đây chính là ngươi trêu đùa ta trước, ngươi nói dung hợp một lượng lớn tế bào dị thú, không phải nói là có thể giết chết ta sao, ngươi nói xem, đây có phải là đang đùa giỡn với ta à?”

Lâm Phàm đang chờ đợi bọn người Tần Khiếu đến.

Nếu quả thật muốn giết chết Long Đồ, đã sớm giết chết hắn ta rồi.

Lúc này, lồng ngực Long Đồ phập phồng, lửa giận vô biên thiêu đốt trong lồng ngực, tích tụ trong lòng như sắp nổ tung, nhưng cho dù sắp nổ tung, cũng không có tác dụng gì cả.

Chỉ cần hắn ta liều mạng sinh trưởng.

Gia hỏa này sẽ chém hắn ta.

Lúc này.

Trong không trung có tiếng nổ tung.

Lâm Phàm ngẩng đầu lên nhìn lại, là bọn người Tần Khiếu xuất hiện, bởi vì bọn họ không biết bay, cho nên để người biết bay dẫn theo bọn hắn, Giác Tỉnh giả cấp chín có thể phi hành, tốc độ còn nhanh hơn cả máy bay.

Rất nhanh, mấy chục bóng người rơi xuống.

“Quản lý Lâm, tình huống như thế nào?” Tần Khiếu vội vàng đến, chẳng qua khi hắn hô lên mấy chữ quản lý Lâm, những người đi theo đằng sau đều ngây ngốc.

Lâm… Quản lý Lâm?

Chẳng lẽ chính là vị kia sao?

Mọi người đều biết, có thể gọi là quản lý Lâm, trừ vị kia thì không còn ai khác.

Bọn hắn trừng to mắt, nhìn kỹ.

Có người đã ở tường rào Thủ Đô từ sớm, đương nhiên đã từng gặp qua.

Giống.

Thật sự rất giống.

Nhất là cây đao kia, lại càng giống hơn.

Ngay sau đó, bọn hắn hai mặt nhìn nhau, trái tim tràn đầy lửa nóng, nhưng cũng biết bây giờ cần xử lý việc lớn, bởi vậy tất cả mọi người đều đè sự kích động trong lòng xuống, lẳng lặng chờ đợi.

“Chính là hắn.” Lâm Phàm chỉ chỉ Long Đồ trên mặt đất.

Tần Khiếu nhìn bộ dáng Long Đồ, điên cuồng hít một hơi thật sâu.

Thật thảm.

Hơn nữa hình thái quả thật cũng khủng bố, thậm chí khiến hắn ta cảm thấy áp bách cực mạnh.

Loại cảm giác áp bách này khó có thể diễn tả bằng lời, nếu như nhất định phải hình dung, đó chính là rất mạnh, mạnh đến mức bản thân mình cũng không phải là đối thủ.

May mắn từ đầu đến cuối quản lý Lâm đều luôn ở đây, nếu không Long Đồ thật sự có thể lật đổ chế độ trước mắt.

Sợ là không ai có thể chống đỡ được.

“Vậy tiếp theo nên làm gì?” Tần Khiếu hỏi.

Lâm Phàm nói, “Hắn dung hợp quá nhiều tế bào dị thú, có thể sinh trưởng một lần nữa, ta quyết định bây giờ tiễn hắn lên đường, còn về đoàn đội của hắn, các ngươi cố gắng điều tra một chút, nhổ cỏ tận gốc, qua hai ba ngày nữa thì phát sóng trong bốn khu vực, ta nghĩ chuyện ta trở về, vẫn có thể uy hiếp bọn hắn một chút.”

Tần Khiếu nghe vậy, gật đầu.

Đương nhiên, hắn ta thấy, cái này sao chỉ là có thể, mà là tất nhiên.

Thậm chí không có bất kỳ thương lượng nào cả.

Cho dù có người có chút tư tâm, khi nhìn thấy quản lý Lâm trở về, sợ rằng cũng sẽ chôn giấu nó thật sâu trong lòng, không dám có bất cứ ý nghĩ gì.

Lúc này, Long Đồ còn muốn nói thêm gì đó, hoặc lại muốn giãy dụa.

Chỉ thấy Lâm Phàm hơi siết nắm tay lại, mà khi hắn siết tay lại, không gian xung quanh cũng vặn vẹo nứt vỡ, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không có, chỉ trong nháy mắt đã nuốt chửng Long Đồ.

Thủ đoạn như vậy khiến đám người liên tục sợ hãi thán phục.

Thủ đoạn này thật quá đáng sợ.

Mà Tần Khiếu là người duy nhất có thể khẳng định, cảnh giới Võ Đạo của quản lý Lâm đã đạt đến tình trạng không thể tưởng tượng nổi.

Tần Khiếu và cơ cấu phán quyến xuất hiện, rất nhanh đã khống chế mọi mặt của tập đoàn Long thị.

Có vẻ như bất cứ tập đoàn khổng lồ nào, cũng thích bố trí phòng thí nghiệm ở sâu trong lòng đất, như vậy thì sẽ có cảm giác an toàn, cho dù thật sự xảy ra vấn đề, cũng có thể cản lại trước tiên.

Nhưng khi bị bao vây, vậy thì có muốn chạy trốn cũng không thể được.

Khi bị bắt, còn cao ngạo hô to, chúng ta là người của tập đoàn Long thị, các ngươi làm như vậy có biết hậu quả hay không, mãi đến khi biết được người đến là Tần Khiếu và cơ cấu phán quyến của khu vực Thủ Đô đến, cả đám đều rất đàng hoàng, không có bất cứ hành vi phản kháng nào cả.

Chương 571 - Trở về.

Nhất là sau khi biết Long Đồ đã chết rồi.

Bọn hắn biết đã hoàn toàn xong đời rồi.

Ngày tiếp theo.

Tất cả mọi người đều đứng trước máy truyền hình, thậm chí trên quảng trường cũng đứng đầy người, tối hôm qua, có một tin tức đã gửi đến điện thoại di động của tất cả mọi người, nội dung rất đơn

giản.

“Ngày mai 9 giờ sẽ công bố một chuyện quan trọng, mời tất cả mọi người chuẩn bị xem.”

Tuy rằng tận thế đã qua.

Nhưng tin tức quan trọng như vậy, vẫn khiến rất nhiều người nghĩ đến thời đại khủng bố đã từng bị dị thú chi phối, thậm chí có người một đêm ngủ không ngon, ăn ngủ không yên, sợ sẽ xảy ra chuyện gì đó không hay.

Khu vực Miếu Loan.

Đám người đều đang chờ đợi.

Vương Tuyền, lão Chu, Lê Bạch, Hồng tỷ, Ngô Đình, đều đang tụ tập ở đây.

“Lão Chu, đã xảy ra chuyện gì?” Ngô Đình rất tò mò hỏi, bây giờ hắn ta không còn lái máy bay nữa, không có Lâm ca ngồi máy bay, chả có gì thú vị cả, trong mấy năm qua, hắn ta gặp được một nửa kia, kết hôn, có kết tinh tình yêu, cống hiến cho sự phát triển của loài người, hắn ta và vợ sinh liền năm đứa.

Dẫn đến khoảng thời gian đó, hắn ta bận đến sứt đầu mẻ trán, cả ngày bận rộn với con nhỏ.

Cũng may khoảng thời gian đó cuối cùng cũng qua, bọn nhỏ cũng dần dần lớn lên, trở nên dễ dàng hơn.

“Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai, đây là Tần Khiếu làm, ta gọi điện cho hắn, hắn nói là bí mật, bảo chúng ta chờ xem đi.” Lão Chu bất đắc dĩ nói, tuy rằng lão Chu đã là Giác Tỉnh giả cấp chín, nhưng cuối cùng cũng phải già đi, trước kia đã già, bây giờ lại già hơn, nhưng thân thể cũng xem như rắn chắc.

Có khả năng là có liên quan đến chuyện những năm nay không phải lo lắng nhiều chuyện.

Dù sao thì khoảng thời gian đó quả thật tối tăm mù mịt, vốn cho rằng tặng vị trí người quản lý cho tên kia thì không sao, ai có thể ngờ đến, mẹ nó hắn ta còn bận rộn hơn.

Thật sự bất đắc dĩ mà.

Lê Bạch nói, “Con người Tần Khiếu thế nào, chúng ta đều biết, không

có chuyện quan trọng, hắn sẽ không làm như vậy, chỉ hy vọng không phải là chuyện gì hỏng bét."

Sau đó, hắn ta nhìn về phía Tiểu Ái.

Chỉ thấy trên mặt Tiểu Ái là nụ cười thản nhiên.

Cho dù thời đại mới, Giác Tỉnh giả bẩm sinh xuất hiện như giếng phun, nhưng vẫn không xuất hiện loại năng lực có thể nhìn thấu tương lai như Tiểu Ái.

"Tiểu Ai, ngươi đã thấy rồi nhỉ, là tình hình thế nào?"

Đám người không kịp chờ nổi mà hỏi.

Tiểu Ái mỉm cười, lúc cười lên, trên mặt có hai lúm đồng tiền, "Ta không nói, nói ra thì không còn cái cảm giác chờ mong kia nữa, a, đến lúc rồi…"

Lúc này, trên TV xuất hiện hình ảnh.

Rõ ràng là Tần Khiếu xuất hiện, hắn ta ngồi trên ghế, chào hỏi với tất cả mọi người, bây giờ trong bốn khu vực không ai là không biết Tần Khiếu, dù sao thì cũng thường xuyên xuất hiện.

"Gia hỏa này cũng đã già rồi." Lão Chu cảm thán, dù sao thì đối phương cũng đã hơn 50 tuổi.

"Thật ra Võ Đạo mà Lâm ca để lại có thể kéo dài tuổi thọ, có trợ giúp rất lớn đối với thân thể." Ngô Đình nói.

Mãi cho đến nay, hắn ta vẫn luôn tu luyện, tuy rằng về sau tiến triển rất chậm, nhưng cũng có thể cảm nhận được chỗ tốt trong đó, ví dụ như lão Lê cũng vậy, vẫn là người kiên định ủng hộ Võ Đạo.

Khi nhắc đến Lâm Phàm, mọi người đều vô cùng nhớ nhung.

Ngay khi bọn hắn nói chuyện với nhau.

Tần Khiếu trong TV tiếp tục mở miệng, nói đến chuyện đã xảy ra hôm qua, tập đoàn Long thị ra tay với khu vực Miếu Loan, gây ra ảnh hưởng vô cùng ác liệt, muốn lật đổ chế độ trước mắt.

Khi nói chuyện này ra.

Đám dân trong bốn khu vực đều vô cùng kinh ngạc.

Bọn hắn không ngờ tập đoàn Long thị lại lớn gan như vậy.

Sau đó biết được đã hoàn toàn khống chế tập đoàn Long thị, tất cả mọi người đều thở phào một hơi.

Bọn hắn rất hài lòng với cuộc sống bây giờ, sao có thể cho phép nó bị phá hư, bởi vậy đối với kết cục của tập đoàn Long thị, không hề có chút đồng tình nào, dù sao thì bây giờ đám người đều biết đến lực ảnh hưởng của tập đoàn Long thị.

Thậm chí có người biết tập đoàn Long thị có ý nghĩ không đúng.

Chỉ là không còn cách nào khác, bọn hắn không có năng lực ngăn cản.

Lúc này, trong một vài khu vực khác không có tập đoàn nào có thể so sánh với tập đoàn Long thị, nghe thấy nội dung này đều run như cầy sấy, hoặc là một vài người có ý nghĩ giành quyền lực, trong cuộc sống an bình này, bọn họ quả thật đã xuất hiện không ít ý nghĩ.

Nhưng bây giờ, những ý nghĩ này đã không còn sót lại chút gì, tan thành mây khói.

Ngay cả tập đoàn Long thị mạnh mẽ như vậy cũng bị nhổ bỏ, bọn hắn thì có bản lĩnh gì chứ.

Khu vực Trung Tâm.

Một đám người tụ tập nhìn nội dung trên màn hình.

Một nam tử áo đen cầm đầu khinh thường nói, “Tập đoàn Long thị quá ngu xuẩn, bị nhổ bỏ cũng là chuyện đáng đời, nếu như chúng ta muốn hành động, tuyệt đối là một kích trí mạng.”

Những đồng bạn xung quanh đều gật đầu.

“Giác Tỉnh giả bây giờ là trào lưu, lại không phải là nhân vật mạnh nhất, Võ Đạo mà vị kia để lại mới là mạnh nhất, người không tu luyện, mãi mãi cũng không biết Võ Đạo huyền bí, cường đại đến mức nào.”

Nam tử áo đen lạnh giọng nói, hắn ta là Giác Tỉnh giả cấp chín, nhưng cũng là cao thủ Võ Đạo, đã tu luyện đấu hậu kỳ cảnh giới Đoán Cốt, đừng thấy cái này chỉ có hai cảnh giới, thế nhưng phối hợp với năng lực của bản thân, một mình đấu với sáu, bảu Giác Tỉnh giả cùng cấp, vẫn dễ như trở bàn tay.

Chương 572 - Trở về. (2)

Hắn ta thành lập tổ chức, tuyển chọn nhân tài, bí mật phát triển, chính là vì tương lai có thể thay thế người cầm quyền bây giờ.

Mà ngay khi hắn ta nói những lời này.

Tần Khiếu trong màn hình đã đứng lên, sau đó nói ra tin tức khiến bốn khu vực bùng nổ.

“Nói cho mọi người biết một tin tức tốt, chúa cứu thế của nhân loại chúng ta trở về, mời quản lý Lâm.”

Soạt!

Nam tử áo đen đột nhiên đứng dậy, trừng mắt, không dám tin nhìn chằm chằm màn hình, hắn ta nhìn thấy bóng người kia xuất hiện trong màn hình, đeo Lôi Kiếp, người mặc áo khoác đen, dung mạo vẫn giống trước kia như đúc, từ đầu đến cuối không có chút thay đổi gì.

Hắn ta đặc biệt quen thuộc Lâm Phàm.

Cực kỳ lâu trước kia, đã có hình chụp.

Thậm chí còn xem hắn là thần tượng.

Mà các đồng bạn đứng xung quanh hắn ta cũng lộ ra vẻ mặt kinh hãi, trợn tròn mắt.

Nam tử áo đen chậm rãi nói, “Giải tán, tổ chức của chúng ta hoàn toàn giải tán từ hôm nay, ai về nhà nấy, tự tìm mẹ mình, về sau đừng gặp lại.”

Hắn ta rất quả quyết, không chút do dự.

Hoàn toàn đánh gãy ước mơ tương lai.

Trong màn hình, Lâm Phàm mỉm cười ngồi xuống.

“Chào mọi người, ta là Lâm Phàm.”

Lời này vừa nói ra.

Vô số tiếng kinh hô vang vọng trong bốn khu vực.

Trong khu vực Miếu Loan.

“Hắn trở về, hắn trở về.”

Đám người lão Chu đều đứng dậy, nhìn chằm chằm và hình ảnh trong màn hình.

Lâm Phàm xuất hiện trên màn hình lập tức khiến tình hình bùng nổ.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc thốt lên.

Thời đại này cũng chưa trải qua bao lâu, có rất nhiều người già vẫn còn sống, bọn hắn đã chứng kiến quá trình chuyển giao giữa thời đại trước và thời đại mới, cũng đã trải qua thời đại tận thế dị thú.

Bọn hắn đã chịu đủ tổn thương do dị thú mang lại.

Vào lúc bọn hắn tuyệt vọng, mê mang, một vị chúa cứu thế xé trời xuất hiện, dùng thực lực tuyệt đối càn quét mọi thứ, thanh lý dị thú, mang đến hy vọng cho bọn hắn.

Bây giờ đối phương xuất hiện, trong chốc lát, trong đầu của tất cả mọi người đều nhớ đến những năm tháng đã từng hỏng bét kia.

Rất nhiều người trẻ tuổi lớn lên trong thời đại mới, phát hiện khi người trên TV kia xuất hiện, cha mẹ của bọn họ đều ướt mí mắt, khóc lệ rơi đầy mặt.

Đây không phải là thút thít thương tâm, mà là một loại nhung nhớ và cảm kích.

Khu vực Miếu Loan, tổng đội tuần tra.

“Lâm thúc thúc…” Tiểu Hi Vọng kích động đứng bật dậy, che miệng, không dám tin nhìn màn ảnh, trong mắt đã có ánh nước.

Các đồng nghiệp bên cạnh từ lâu đã biết rõ quan hệ của Tiểu Hi Vọng và chúa cứu thế.

Đối với chuyện này, bọn hắn cũng rất hâm mộ.

Dù sao thì khi còn bé được sống cùng với chúa cứu thế, đó là chuyện hạnh phúc đến mức nào.

Từ sau khi tận thế dị thú kết thúc, nội dung trong sách giáo khoa mà bọn nhỏ thời đại mới học, cũng ghi chép quá trình tương quan, chính là vì muốn nhân loại sau này vĩnh viễn không bao giờ quên.

“Mẹ nó, ta biết gia hỏa này sẽ xuất hiện mà, xem đi, hắn vẫn luôn

chú ý đến chúng ta, nếu như không phải tập đoàn Long thị ra tay với Tiểu Hi Vọng, thật sự không biết hắn muốn giấu đến khi nào."

Lão Chu chỉ vào màn hình TV, kích động nói.

Bọn người Ngô Đình cũng đứng dậy, biểu hiện khác nhau, thứ duy nhất chính là đều nhớ Lâm Phàm.

Bọn hắn quá nhớ Lâm Phàm.

Cách biệt mấy chục năm, chuyện này có thể dễ dàng bỏ qua sao?

Ngày nhớ đêm mong, nằm mơ cũng nhớ đến.

Lúc này, trong màn hình.

"Nhân loại từ trong tận thế dị thú bước ra, dựa vào sự cố gắng của vô số người, hòa bình đến, không dễ dàng gì, ta hy vọng các vị có thể trân quý cuộc sống bây giờ, đừng đi lạc lối.

Có ít người cảm thấy bản thân mình đã lớn mạnh, lại có ý đồ xấu, ta hy vọng các ngươi có thể thu hồi ý nghĩ, nên sống thế nào thì cứ sống như vậy, không nên nghĩ nhiều như thế.

Thời đại này, ta vẫn còn đây, ta sẽ luôn luôn chú ý."

Lời này chính là đang cảnh cáo bất cứ người nào có ý đồ.

Nói bọn hắn đừng nghĩ lung tung.

Cho dù thật sự có ý nghĩ, cũng phải vĩnh viễn chôn giấu ý nghĩ này ở trong lòng.

Quả nhiên, hắn quả thật vẫn còn sức uy hiếp, ngay khi hắn xuất hiện, trong bốn khu vực có rất nhiều người phụ trách tập đoàn có thực lực, có ý tưởng, đều yên lặng cất giấu tâm tư của mình.

Có cơ cấu sắp thành lập toàn bộ giải tán, trở về vị trí bình thường.

Có người đã lập tức mở giấy ra viết bản thảo, ý rất rõ ràng, chính là vĩnh viễn ủng hộ quản lý Lâm, cống hiến vì hòa bình nhân loại.

Thanh danh của Lâm Phàm quá lớn.

Lớn đến mức có thể dọa người.

Đối với những người bình thường mà nói, hắn chính là thần thủ hộ,

có hắn ở đây, mãi mãi không có chuyện gì, mà đối với người có ý đồ mà nói, Lâm Phàm xuất hiện, giống như một viên đạn hạt nhân, hung hăng trấn áp bọn hắn, khiến bọn hắn không có bất cứ ý nghĩ lung tung nào cả.

Cho dù có, ngay khi hắn xuất hiện, cũng hoàn toàn tan thành mây khói.

Nói đơn giản mấy câu, trực tiếp kết thúc.

Tần Khiếu cầm ly nước đi tới, cười nói, "Xem như ta đã phát hiện ra, ngươi xuất hiện còn có hiệu quả mạnh hơn ta xuất hiện mấy năm nay."

Hắn ta hiểu nhân tính, khi tận thế dị thú thì không cần nhiều lời, chuyện gì cũng có thể xảy ra, chỉ có chuyện ngươi không nghĩ ra, không có gì không làm được, mà khi hòa bình đến, cuộc sống an nhàn dễ khiến bọn hắn nảy sinh đủ loại ý nghĩ.

Có ít người không cam lòng ăn nhờ ở đậu, dù sao thì vương hầu tướng lĩnh chẳng phải trời sinh, cũng không phải nói một chút, lúc có thực lực, thì sẽ có ý nghĩ, đây là tất nhiên, cũng là chuyện tuyệt đối sẽ xảy ra.

Chương 573 - Uy hiếp.

Vì ngăn chặn chuyện này phát sinh.

Tần Khiếu vẫn luôn muốn uy hiếp ý nghĩ của những người kia.

Đáng tiếc, hiệu quả cũng không tốt.

Dù sao bây giờ Giác Tỉnh giả cũng đầy đường.

Giác Tỉnh giả cấp chín?

Bây giờ tùy tiện ném một cục gạch, người bị nện trúng cũng có thể là Giác Tỉnh giả cấp chín.

"Cuộc sống an bình là quan trọng nhất." Lâm Phàm uống miếng nước, vừa cười vừa nói.

Tần Khiếu nói, "Về sau có tính toán gì không?"

Lâm Phàm nói, "Nếu như không phải Tiểu Hi Vọng gặp chuyện, ta tạm thời không có ý định lộ mặt, thời đại mới thuộc về đám người của thời đại mới, bây giờ sứ mệnh của ta đã hoàn thành, ta chỉ nghĩ

đến cuộc sống mà bản thân ta muốn.”

Tần Khiếu nói, “Lại định đột nhiên biến mất?”

“Không thể nào, huống hồ ta cũng chẳng biến mất cơ mà, ta chỉ đi dạo bên ngoài, chỉ là các ngươi không biết ta ở đâu mà thôi.”

Nghe thấy lời này Tần Khiếu bất đắc dĩ nhún vai.

Được rồi, ngươi nói có lý.

“Cùng ăn một bữa cơm chứ?” Tần Khiếu hỏi.

Hắn ta muốn trò chuyện với Lâm Phàm thật tốt, dù sao thì đã lâu không gặp.

“KHông được, ta nghĩ ta vẫn nên về khu vực Miếu Loan gặp bọn hắn một lần, ta xuất hiện thế này, bọn hắn nhất định đều biết, đi trễ còn không biết bọn hắn sẽ nói ta như thế nào nữa.” Lâm Phàm muốn đến khu vực Miếu Loan gặp mọi người, dù sao thì cũng từ biệt đã lâu, rất nhớ, nhất là Tiểu Hi Vọng nhất định là càng nhớ hơn.

Chút tự tin này vẫn có.

ĐƯơng nhiên, còn có Ngô Đình.

“Ta đi chung với ngươi, vừa hay ta cũng đã lâu rồi không gặp bọn hắn.

“Được.”

Lâm Phàm không do dự, gật đầu đồng ý.

Máy bay quá chậm, cho dù Tần Khiếu là Giác Tỉnh giả niệm lực cũng có thể dựa vào công cụ phi hành, nhưng tốc độ vẫn rất chậm, đâu nhanh như hắn phi hành, không hề nghĩ ngợi, trực tiếp nắm lấy tay Tần Khiếu, sau một tiếng kinh hô, trực tiếp bay lên bầu trời, hóa thành một tia sáng rồi biến mất tăm.

Để lại một đám nhân viên ở hiện trường ngơ ngác nhìn nhau.

Bọn hắn còn muốn tìm Lâm Phàm ký tên nữa, đây chính là chúa cứu thế, nếu có thể ký tên và chụp ảnh chung, vậy thì có thể xem đó là bảo vật gia truyền, liên tục truyền thừa.

Bây giờ xem ra đó là không thể nào.

Không còn cách nào khác.

Chỉ có thể nói thật đáng tiếc…

Khu vực Miếu Loan.

Tần Khiếu thở hổn hển, kiểu tóc đã lộn xộn, đều thổi ngược ra sau, cả người có chút mơ hồ, cúi đầu nhìn đồng hồ.

“Một, một phút?”

Có cần phải nhanh như vậy không?

“Đã rất chậm, thật ra ta có thể càng nhanh hơn, chỉ là sợ thân thể ngươi không chịu đựng được mà thôi.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Tần Khiếu:…?

Được rồi.

Ta yếu gà, chuyện này hắn ta thừa nhận, đương nhiên, ở trước mặt người khác, cho dù đánh chết hắn ta, hắn ta cũng sẽ không chấp nhận mình yếu hơn người khác.

Giờ phút này, hắn ta đã hiểu sâu sắc, thực lực Lâm Phàm đã đạt đến tình trạng hắn ta khó tưởng tượng được.

Tiến bộ những năm này chỉ sợ là khủng bố đến cực hạn.

“Đi, ta cảm nhận được bọn hắn đang ở đâu.” Lâm Phàm nói.

‘Đã hiểu.”

Tần Khiếu đi theo bên cạnh Lâm Phàm, từ đầu đến cuối đều đang bình ổn nội tâm kích động của mình.

Nói thật.

Cho đến bây giờ, hắn ta vẫn chưa lấy lại tinh thần.

“Chào mọi người, đã lâu không gặp.”

Lâm Phàm đẩy cửa ra, chỉ thấy những gương mặt cũ quen thuộc, cả đám đều đang ở trước mắt, bây giờ gặp lại dường như đã cách mấy đời, nhưng cho dù đã lâu không gặp mặt, vẫn không ảnh hưởng đến địa vị của hắn trong lòng đối phương.

“Oa, Lâm ca.”

Người phản ứng nhanh nhất chính là Ngô Đình, chỉ thấy hắn ta hô lên, sau đó lập tức chạy đến ôm chầm lấy Lâm Phàm.

“Lâm ca, những năm qua ngươi đã đi đâu thế?”

Ngô Đình không nhịn được hỏi.

Bọn hắn biết Lâm Phàm đang ở nơi nào đó, tuy rằng có lúc vẫn luôn tìm kiếm, nhưng mãi vẫn không thể tìm thấy đối phương.

“Không đi đâu cả, chỉ đi lung tung, thả lỏng một chút.”

Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Lúc này, đám người đều tụ đến, có người mỉm cười nhìn chằm chút, có người thì hít sâu, xoa mắt, cảm thấy giống như đang nằm mơ.

Lê Bạch đi đến trước mặt, đập một cái vào ngực hắn, “Khá lắm, không rên một tiếng biến mất nhiều năm như vậy.”

Lâm Phàm nói, “Không gặp thì rất lâu, nhưng ta vẫn luôn chú ý đến các ngươi, chỉ là các ngươi không phát hiện ra mà thôi.”

“Vậy là phải trách chúng ta à?”

“Ừm, nếu như ngươi nghĩ như thế, cũng không phải là không được.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

“Ha ha ha…”

Lê Bạch cười, trong khoảng thời gian không gặp nhau, hắn ta cảm thấy nếu như mình gặp mặt Lâm Phàm, nhất định sẽ có rất nhiều lời muốn nói, nhưng khi thật sự gặp nhau, hắn ta lại phát hiện không có lời nào để nói cả.

Tất cả lời nói đều cất giấu trong tình cảm, chỉ có thể nói đơn giản một hai câu.

Lâm Phàm nhìn lướt qua tất cả mọi người, ánh mắt vô cùng hiền hòa, hắn phát hiện tất cả mọi người đã già, trên mặt không phải có thêm nếp nhăn thì chính là thêm tóc trắng.

“Các ngươi đều đến rồi, còn cả bạn học Tiểu Ái cũng lớn rồi.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

“Chào thúc thúc.” Tiểu Ái bình tĩnh hỏi.

Lâm Phàm gật đầu với Tiểu Ái, trong lịch sử loài người có một vị duy nhất có thể nhìn thấu tương lai, những chuyện của tập đoàn Long thị, có khả năng đều đã bị nàng nhìn thấy, thậm chí còn nhìn thấy chuyện diễn ra sau đó.

Hắn tin khi Tiểu Ái trưởng thành, năng lực cũng sẽ tăng mạnh.

“Tiểu tử ngươi tốt đến, vừa về đã nói chúng ta già, nhưng mà ngươi nói cũng đúng, quả thật già rồi, ngươi nhìn xem đầu ta đầy tóc trắng, thật đáng buồn, có lẽ do mấy năm qua không được nghỉ ngơi tốt.”

Chương 574 - Gương mặt quen thuộc.

Lão Chu cười trêu ghẹo, tuy rằng hắn ta là Giác Tỉnh giả cấp chín, cũng có tu luyện Võ Đạo, nhưng cuối cùng cũng không được thâm hậu, đã có thể cảm nhận được thân thể không bằng trước kia.

“Lão Chu, những năm qua vất vả cho ngươi rồi.” Lâm Phàm nghĩ nghĩ, cảm thấy quả thật có chút hố, suýt chút nữa khiến lão Chu mệt chết.

Lão Chu tặng vị trí người quản lý cho hắn, chính vì nhìn thấy hắn lợi hại, cảm thấy có cường giả canh giữ tường rào Miếu Loan, có thể mang đến cảm giác an toàn cho người sống sót.

Còn có một chuyện nữa chính là muốn ném chuyện quản lý tường rào cho Lâm Phàm.

Còn hắn ta thì dễ thở một chút.

Nhưng ai có thể nghĩ đến, lã Chu đã lui xuống hàng hai, vậy mà còn bận rộn hơn cả khi làm người quản lý.

ĐỐi với chuyện này, hắn chỉ có thể nói, thật xin lỗi, dù sao thì người tài giỏi đúng là luôn có nhiều việc phải làm.

“Cũng tạm, thời điểm bận rộn cũng chẳng thấy ngươi.” Lão Chu nói.

Được rồi, cảm tạ không công.

“Lâm thúc thúc…”

Một giọng nói từ phía sau truyền đến, trong giọng nói này ẩn chứa đủ loại cảm xúc.

Lâm Phàm quay đầu nhìn lại, mỉm cười nói, “Tiểu Hi Vọng…”

“Oa.”

Cảm xúc của Tiểu Hi Vọng vỡ òa, bổ nhào vào trong ngực Lâm Phàm. “Thúc thúc, cuối cùng ngươi cũng trở về.”

Lâm Phàm sờ đầu Tiểu Hi Vọng, “Về rồi, về rồi, Tiểu Hi Vọng của chúng ta đã lớn thành người lớn rồi.”

Vào giờ phút này, suy nghĩ của hắn dường như nhớ đến khi mới quen.

Thời diểm đó, hắn còn rất nhỏ yếu, lặn lộn khó khăn trong tận thế, chỉ cần sơ ý một chút là có thể treo máy, sau đó quen biết với lão Vương, lại quen biết với con gái của hắn ta, từng bước một đi tới, thật sự tràn đầy ký ức.

Tiểu Hi Vọng lau sạch nước mắt, “Thúc thúc, lần này trở về, ngươi có còn đi nữa không?”

Những người trong đội tuần tra của nàng đều biết, tính cách của nàng rất kiên cường, cho dù bị đánh rất thảm, cũng sẽ không khóc, nhưng bây giờ nhìn thấy Lâm thúc thúc trở về, mới có thể vui mừng không nhịn được mà khóc.

“KHông đi nữa.” Lâm Phàm nói.

“A? Thật sao?”

“KHông đi.”

Mãi đến lúc này, Tiểu Hi Vọng mới lộ ra nụ cười.

Mà vào lúc này, bên ngoài có một bóng đen nhanh như chớp lao đến, tốc độ cực nhanh, vút một tiếng, xoay tròn trên vai Lâm Phàm, sau đó nhìn thấy cái đầu tròn của Lạt Điều cọ vào mặt hắn

“Lạt Điều…”

Lâm Phàm đã thật lâu không gặp Lạt Điều, muốn nói là gặp mặt, vẫn là âm thầm thăm dò mà thôi, trải qua những năm qua, Lạt Điều đã tiến hóa đến mức nào, đã khó có thể tưởng tượng được.

Nhưng bây giờ, dao động mảnh vỡ đã tiêu tán, thế gian đã không còn mảnh vỡ nữa.

Lạt Điều nhất định đã hấp thu không ít.

Nếu không thì cũng chẳng trưởng thành nhanh như vậy.

Nhìn thấy Lạt Điều, hắn lập tức nghĩ đến dị thú thằn lằn và Độc Giác Lang Cẩu, hắn cảm nhận được hơi thở của bọn chúng, bọn chúng đương nhiên cũng cảm nhận được sự tồn tại của hắn, chẳng qua vì sao lại không đến?

Dị thú thằn lằn thì có thể hiểu được, hình thể quá lớn, tùy tiện vung cánh, cũng có thể tạo thành vòi rồng cực lớn, phòng ốc xung quanh chỉ sợ không thể chịu được.

Còn về Độc Giác Lang Cẩu…

Nó là vương giả cao ngạo, chỉ lộ bụng đối với dị thú, năm lần bảy lượt kêu gọi gia nhập cũng không thành công.

Bây giờ không xuất hiện.

Cũng là tình huống bình thường.

Có thể hiểu được, là một con liếm cẩu một sừng cao ngạo đó.

Tần Khiếu đứng bên cạnh nhìn, hắn ta biết Lâm Phàm trở về, đối với người của khu vực Miếu Loan mà nói, chính là người chủ chốt quay về.

Đương nhiên, cũng là người chủ chốt của hắn ta.

Từ khi quản lý khu vực Thủ Đô cho đến bây giờ, hắn ta vẫn rất cẩn trọng, cần cù, chăm chỉ, chưa bao giờ nghĩ đến chuyện trở thành kẻ độc tài, hắn ta biết người đang nhìn hắn ta có rất nhiều, trong đó còn có Lâm Phàm nữa.

Hắn ta đương nhiên không thể khiến người ta thất vọng, càng không thể để Lâm Phàm thất vọng.

Lúc này, lão Chu nói, “Lâm Phàm, ngươi ở bên ngoài lâu như vậy, tình huống bên ngoài như thế nào, còn dị thú không?”

Đây là chuyện rất nhiều người quan tâm, những năm gần đây, ngược lại rất khó thấy dị thú, cho dù có thì số lương cũng cực kỳ thừa thớt, tùy tiện xuất hiện thì một người cũng có thể giải quyết, mà từ lần kia, thì vẫn chưa từng gặp qua.

Mọi người xưng con dị thú kia là con dị thú quật cường cuối cùng.

Bây giờ muốn nhìn thấy dị thú, hoặc là từ trong hình ảnh, hoặc là đến khu vực Miếu Loan nhìn ba con dị thú kia.

“Chắc là không, ít nhất thì ta chưa từng gặp.”

Lâm Phàm đã tra xét rõ ràng, quả thật không phát hiện.

Hắn không thể nói thật sự không có, dù sao thì không có ai dám cam đoan, chỉ có thể nói như vậy, cho dù thật sự có, cũng chỉ vụn vặt lẻ tẻ mà thôi.

“Vậy hẳn là không có rồi.” Lão Chu nói.

Từ cái này đủ để chứng minh, lão Chu tin tưởng Lâm Phàm đến mức nào.

Quả thật là tin tưởng vô điều kiện.

Đột nhiên.

Bên ngoài hò hét ầm ĩ.

Nghe giống như có người đang xì xào bàn tán.

“Xem ra mọi người đều biết ngươi đã đến, ta nghĩ không bao lâu nữa, người trong khu vực này sẽ tụ tập hết lại đây, nếu không thì ngươi ra ngoài nói vài lời, hoặc để cho mọi người nhìn xem, dù sao thì trong tâm lý của nhân loại thời đại mới, ngươi chỉ xuất hiện bên trong sách vở mà thôi. Lão Chu nói.

Lâm Phàm cười, ngược lại cũng không nhiều lời.

Ban đêm.

Trong phòng, giống như rất nhiều năm về trước, ba người một thú ăn cơm, chỉ là Tiểu Hi Vọng nho nhỏ lúc trước đã lớn rồi.

Mà lão Vương cũng có chút già nua, nếp nhăn trên mặt đã nhiều hơn rất nhiều.

Người vẫn ở đây, chỉ là có chút khác với lúc xưa.

“Lão Vương, vẫn là tay nghề của ngươi tốt, khiến cho người ta ghi nhớ mãi, nhiều năm như vậy, vẫn luôn nhớ đồ ăn ngươi làm.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Chương 575 - Chụp ảnh.

“Tiến bộ là chuyện tất nhiên.” Lão Vương cười, từ đầu đến cuối hắn ta đều biết, có được cuộc sống như bây giờ, là do Lâm Phàm ban tặng, nếu như lúc trước không có Lâm Phàm giúp đỡ bọn hắn, chăm sóc bọn hắn.

Hắn ta và con gái chưa chắc đã còn sống.

Thời điểm đó là thời đại ăn thịt người.

COn gái lớn, chuyện khi còn nhỏ không nhớ nhiều, chỉ nhớ đến khoảng thời gian ở cùng với Lâm Phàm, hắn ta đã kể lại thời gian khi nàng còn nhỏ cho nàng nghe, lúc đó mặt mũi con gái còn vô cùng kinh ngạc, che mặt, nói thẳng là không thể nào hỏng bét như vậy chứ.

Nhưng hắn ta chỉ có thể gật đầu, quả thật là bết bát như vậy đó.

Thậm chí khủng bố hơn những gì ngươi nghĩ nữa.

Đám trẻ nhỏ cùng một thời đại với con gái, cũng không nhớ được khoảng thời gian cực khổ đó, chứ đừng nói thời đại mới, cũng may thời đại tận thế dị thú có được quay chup lại.

KHi hòa bình đến, đã có người chế tác thành phim phóng sự, thường xuyên chiếu lên cho đám nhỏ của thời đại mới xem.

Đáng tiếc, đối với bọn nhỏ mà nói, có thể xem cái này như phim quái vật, không những không sợ hãi, mà còn có chút nghiện, mãi đến khi bọn nhỏ trường thành, có ý thức tự chủ rồi, mới có thể hiểu rõ, đối diện với những quái vật này, nhân loại đã tuyệt vọng đến mức nào.

“Ừm, tiến bộ rất lớn.” Lâm Phàm gật đầu, quay về cuộc sống sinh hoạt gia đình bình thường, khiến thể xác và tinh thần của hắn thả lỏng, đương nhiên, khi đi dạo bên ngoài cũng vậy, chính là không có một ai nói chuyện, tóm lại cũng cảm thấy có chút nhàm chán.

“Lần này không đi thật chứ.”

Lão Vương cảm thấy Lâm Phàm có khả năng còn đi nữa.

“Thật không đi.”

Lâm Phàm kiên định trả lời, hắn nghĩ đến một việc, khi cảnh giới Võ Đạo của hắn không ngừng tăng lên, tuổi thọ có vẻ cũng bắt đầu tăng lên trên diện rộng, còn chuyện có thể sống bao lâu, hắn không biết, nhưng tuyệt đối rất lâu, nhất định là lâu hơn so với tất cả mọi người.

Hắn không muốn rời đi quá lâu, đến khi quay về, mới phát hiện người quen thuộc đều đã rời đi rồi.

Cho nên, quyết định sinh sống thật tốt với bọn hắn, cảm nhận được tình bạn, tình thân.

Tiểu Hi Vọng vẫn luôn ăn cơm, trên mặt hiện lên sự vui vẻ, đây là chuyện nàng muốn nghe thấy nhất, nguyện vọng lớn nhất của nàng chính là hy vọng Lâm thúc thúc có thể ở lại, đừng đi nơi nào nữa, vẫn mãi luôn làm bạn bên cạnh mọi người.

TRong phòng.

Lâm Phàm đứng trước cửa số, nhìn cảnh đêm bên ngoài, bây giờ cảnh đêm đã khác hoàn toàn với lúc trước, không còn một màu đen kịt, lộ ra sự hoang vu khủng bố nữa.

Lạt Điều cuộn tròn trên giường nắm ngáy o o, cuộc sống chính là đơn giản hạnh phúc như vậy.

Nhoáng một cái đã mấy ngày trôi qua, người dân của ba khu vực đều sẽ chạy về phía khu vực Miếu Loan, chính vì muốn tận mắt nhìn thấy Lâm Phàm, đối với chuyện này, hắn cũng có chút bất đắc dĩ, loại tình cảnh vừa ra cửa đã bị người ta vây xem này, ai có thể chịu được.

Có lẽ qua nửa tiếng rồi cũng chưa chắc có thể đi dược mười mét.

Đó là người người tấp nập.

ĐỐi với chuyện này, Lâm Phàm không thể không thi triển chút thủ đoạn Võ Đạo nhỏ, đi qua trước mặt mọi người, nhưng mọi người lại không thể nào phát hiện ra hắn, chuyện này cũng khiến Lâm Phàm thanh nhàn hơn rất nhiều, nếu không hắn thật sự không thể hành động được.

Đi dao ngắm phong cảnh trong khu vực Miếu Loan, tất cả đều rất tốt đẹp.

Nếu như không phải hắn đã biết nơi này thì rất khó có thể so sánh nơi này với tường rào Miếu Loan cũ nát lúc trước, đúng là một trời một vực, hoàn toàn không thể so sánh.

Kiến trúc cao tầng từ mặt đất mọc lên, thậm chí có cảm giác thật khó tin.

Quả nhiên, thời đại mới sau khi trải qua tai nạn, chắc chắn sẽ có thay

đổi nghiêng trời lệch đất.

Đứng trên con đường, nhìn dòng người đi lại, trên mặt ai ai cũng là nụ cười hạnh phúc xán lạn, cuộc sống ổn định mới là thứ mọi người nên truy tìm.

Hắn từng nghĩ vì sao mảnh vỡ lại từ trên trời giáng xuống.

Bây giờ mảnh vỡ đã không còn.

Vậy thì tiếp theo sau thì sao?

Hắn không biết có hay không, hay là sẽ có chuyện càng lớn hơn xảy ra, từ đó kéo nền văn minh xã hội bây giờ vào trong tai nạn, từ đầu đến cuối, hắn chưa bao giờ buông lỏng cảnh giác với bất cứ điều gì.

Đám dân thành thị bình thường có lẽ không thèm để ý.

Nhưng hắn nhất định phải để ý.

Bởi vì hắn sẽ không để chuyện như vậy xảy ra.

Thời gian trôi mau, năm tháng như thoi đưa.

Bởi vì có sự tồn tại của Lâm Phàm, xã hội luôn luôn an ổn, không có người nào dám có tâm tư gì khác, dù sao thì Lâm Phàm cũng như một ngọn núi lớn, hung hăng đè ép bọn hắn.

Đến mức cho dù bọn hắn thật sự có ý nghĩ, cũng không dám hành động.

Mà trong khoảng thời gian này, người quen thuộc đầu tiên phải đưa tiễn, lại là tiến sĩ Aiwa, nghĩ đến số tuổi của tiến sĩ Aiwa, chỉ có thể nói là trường thọ, ở trong đó có công lao Võ Đạo của hắn.

Tiến sĩ Aiwa có tu luyện, tuy tu luyện không sâu, nhưng vẫn có chút hiệu quả.

Chương 576 - Hoàn tất

Người thương tâm nhất chính là Quý Xương Bảo.

Thân từng là người quản lý cũ của tường rào Hoài Phổ, hắn ta khóc thảm thiết gần chết, vô cùng đau đớn, dù sao hai người làm bạn đã lâu, cho dù tiến sĩ Aiwa luôn luôn tập trung vào thí nghiệm, mỗi khi Quý Xương Bảo xuất hiện, thứ chào đón hắn ta không phải là thân thiện, mà là tức giận.

Nhưng cho dù như vậy, hắn ta vẫn xem tiến sĩ Aiwa là cơ hữu tốt nhất, đồng bạn tốt nhất.

Tang lễ của tiến sĩ Aiwa, hắn cũng tham gia.

Tận mắt nhìn thấy Quý Xương Bảo gào khóc.

Đồng thời trong tiếng khóc nức nở còn hô hào, Aiwa, ngươi đi rồi, sau này ta phải làm thế nào đây.

Người tham gia tang lễ cũng vì vậy mà chấn động.

Ngay cả Lâm Phàm cũng chấn động.

Nhìn thấy tình huống như vậy.

Tâm lý Lâm Phàm cũng nghĩ đến, sau này nếu như bọn hắn rời đi thì nên làm thế nào cho phải.

Từ sau chuyện này, hắn lập tức nói với người quen của mình tiếp tục tu hành Võ Đạo, hy vọng bọn họ có thể sống lâu một chút, nhưng đúng như hắn suy nghĩ, giai đoạn đầu của cảnh giới Võ Đạo tu luyện quả thật không quá khó.

Nhưng càng về sau thì càng khó.

Thậm chí thật lâu cũng không tiến triển.

Giờ phút này, hắn hoàn toàn bất đắc dĩ, đã hiểu bản thân mình cần phải trải qua sinh ly tử biệt.

Nhưng mà đám người cũng vẫn còn rất trẻ, nghĩ nhiều như vậy làm gì, mỗi ngày trôi qua thật tốt mới là quan trọng nhất.

Mấy ngày sau.

Tất cả mọi người đều tụ tập cùng một chỗ, mà một người chụp ảnh để tóc dài, rất có khí chất nghệ thuật đang trợn mắt há mồm nhìn tình cảnh trước mắt.

Hắn ta nhận được thông báo đến chụp ảnh.

Nhưng khi đến hiện trường, hắn ta mới phát hiện, những người trước mắt này, tất cả đều tiếng tăm lẫy lừng, khiến hắn ta kinh hãi há hốc mồm, trợn tròn hai mắt.

“Này, thợ chụp ảnh, đợi lát nữa vất vả cho ngươi rồi.”

Ngô Đình vỗ vai thợ chụp ảnh, vừa cười vừa nói.

“A a a…”

Thợ chụp ảnh lấy lại tinh thần, lập tức gật đầu, rất câu nệ.

Lúc này, Lâm Phàm đứng chính giữa, đám người thì đứng thành hai hàng, mặt mỉm cười nhìn máy ảnh.

Đây là chuyện Lâm Phàm nghĩ ra.

Hắn muốn giữ lại một tấm hình, vĩnh viễn cất giữ.

Thợ chụp ảnh cầm máy ảnh, bấm máy.

Răng rắc một tiếng!

Một tấm hình tập thể mấy trăm người chụp xong, vốn dĩ Lâm Phàm cũng không biết nhiều người như vậy, nhưng trong những năm qua, có người thành gia, dựng dục hậu đại, nhân số tự nhiên mà tăng vọt.

Nhưng mà không sao.

Chụp ảnh chung cũng rất tốt.

Có thể nhìn thấy bọn hắn có cuộc sống mới, hắn cảm thấy vô cùng vui mừng.

Sau khi tạm biệt, bọn hắn trở về trong gia đình của mình, còn hắn thì chính là bạn bè bọn họ quen biết được trong thời đại tận thế, lúc rảnh rỗi, thì sẽ nhớ đến hình ảnh kết bạn này.

Thợ chụp ảnh không lấy tiền, yêu cầu duy nhất là hy vọng có thể chụp ảnh chung với hắn.

Chuyện này hắn đương nhiên là đồng ý.

Cuối cùng, thợ chụp ảnh hài lòng rời đi, còn về lấy hình thì cần một ngày sau, rõ ràng là sau khi trở về nhất định sẽ tăng ca làm việc.

Một ngày sau.

Tấm hình đến tay, lão Vương đóng khung cho tấm hình, treo trên tường, mà Tiểu Hi Vọng thì đặt tấm hình ở trong phòng.

Còn về Lâm Phàm, giữ tấm hình ở trong người.

Ban đêm.

Trên sân thượng.

Lâm Phàm tận hưởng gió thổi qua, nhắm mắt, tinh thần khuếch tán, giống như một cái lưới lớn, lan tràn ra khắp nơi, đây là chuyện mà hắn thường xuyên làm, chính là dùng tinh thần cảm ứng mọi thứ xung quanh.

Nếu có bất cứ động tĩnh gì, đều sẽ biết được đầu tiên.

Rất nhiều dị thú đều trốn sâu trong lòng đất, mắt thường khó có thể phát hiện được, nhưng có tinh thần khuếch tán, thì sẽ không có chuyện như vậy xảy ra.

Một lát sau.

Thu hồi tinh thần, mở mắt ra, đôi mắt sáng ngời trong dêm tối.

“KHông có, chút động tĩnh cũng không có.”

Những năm qua, hắn đã đi rất nhiều nơi, cơ bản đã đi khắp mọi miền, đồng thời cũng dùng tinh thần dò xét, không phát hiện bất cứ khác thường gì, chắc hẳn đã thật sự kết thúc rồi.

Thuấn di, biến mất khỏi sân thượng.

Khi xuất hiện, đã xuất hiện bên cạnh Độc Giác Lang Cẩu, hắn thu liễm hơi thở, giống như dung nhập vào trong hư không, Độc Giác Lang Cẩu đang nhắm mắt cũng không phát hiện ra hắn.

Trải qua nhiều năm tiến hóa như vậy, hình thể của Độc Giác Lang Cẩu đã sớm biến hóa nghiêng trời lệch đất với trước kia.

Nó không còn là Độc Giác Lang Cẩu trước kia nữa.

Thực lực đã cường đại đến mức không thể tưởng tượng được.

Rời đi không một tiếng động.

Mà Độc Giác Lang Cẩu đang nhắm mắt dường như ngửi được mùi gì đó, mở mắt ra, nghi ngờ nhìn khoảng không trước mặt, lắc đầu, đặt đầu lên chân trước, nằm ngáy o o.

Thời gian trôi mau, hai năm qua đi.

Lâm Phàm ở khu vực Miếu Loan hai năm, mỗi ngày đều sẽ phát hiện

ra sự biến hóa, có thể là vì sự xuất hiện của hắn, khiến đám người của khu vực Miếu Loan có được động lực, liều mạng xây dựng gia viên thật xinh đẹp.

Thật sự là thay đổi từng ngày.

Chương 577 - ĐẠI KẾT CỤC

Mà Tiểu Hi Vọng vẫn làm việc trong đội tuần tra, mỗi ngày đều đi sớm về trễ, nhưng khác biệt duy nhất chính là, lúc đi làm, thời gian khá tự do.

Một ngày này

Lâm Phàm đi cùng Tiểu Hi Vọng và Tiểu Ái đi dạo phố.

Đột nhiên.

Tiểu Ái và Lâm Phàm cùng dừng chân, hai người ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Tiểu Hi Vọng nghi ngờ ngẩng đầu lên nhìn trời, bầu trời xanh thăm thẳm, không có bất cứ bất thường gì.

“Lâm thúc thúc, sao vậy?” Tiểu Hi Vọng tò mò hỏi.

“Không có việc gì, có ít vật nhỏ đang bay về phía chúng ta.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói, sau đó nhìn về phía Tiểu Ái, “Có chuyện ngoài ý muốn xảy ra không?”

Tiểu Ái lắc đầu, “Không có.”

Hắn chỉ hỏi một chút, chính là muốn để Tiểu Ái có chút cảm giác tham dự.

“Các ngươi đợi một chút, ta sẽ nhanh chóng quay trở lại.”

Nói xong, Lâm Phàm biến mất tại chỗ, dùng tốc độ cực nhanh bay lên bầu trời, trong chớp mắt, cũng đã xuất hiện bên ngoài tinh cầu, hắn đứng trong vũ trụ, nhìn phương xa, đằng xa xa kia là một viên thiên thạch to lớn đang nhanh chóng bay về phía hành tinh này.

Hắn có thể cảm nhận được trong thiên thạch ẩn chứa mảnh vỡ năng lượng.

Trước kia, hắn vẫn luôn nghĩ chuyện mảnh vỡ xuất hiện phải chăng có bàn tay sau màn thao túng, chính là vì muốn động vật và nhân loại

trên tinh cầu xảy ra biến hóa, đến khi đạt đến một mức nhất định, sẽ xuất hiện rồi thu hoạch.

Bây giờ xem ra, là hắn đã nghĩ nhiều rồi.

Lâm Phàm đứng chắp tay, không cần hô hấp, lẳng lặng chờ thiên thạch đến gần, khi đến một khoảng cách nhất định, lập tức biến mất tại chỗ, ngay sau đó xuất hiện bên trên thiên thạch.

“Thật lớn, nếu như để mặc cho cái mảnh vỡ này rơi xuống, sợ sẽ gây ra tai nạn kinh khủng, người sống sót bây giờ có thể sống được bao nhiêu, rất khó nói.”

Bàn tay Lâm Phàm chạm lên thiên thạch, đột nhiên, hắn nhíu mày, thế mà từ bên trong cái thiên thạch này, cảm nhận được tiếng tim đập mạnh mẽ, đanh thép.

Không hề nghĩ ngợi.

Nắm tay đột nhiên công kích.

Phịch một tiếng, thiên thạch đang bay nhanh chóng nổ tung, mà một quyền này cũng kinh động đến sinh vật bên trong.

Khi mảnh vỡ thiên thạch hoàn toàn tiêu tán, xuất hiện trong tầm mắt hắn là một con quái vật kinh khủng dữ tợn khó có thể hình dung bằng lời, tuyệt đối không phải là động vật tiến hóa thành.

Bề mặt ngoài của nó khảm nạm rất nhiều mảnh vỡ, màu sắc khác nhau, đã hòa thành một thể với thân thể.

“Không đúng, đoán sai rồi, mảnh vỡ là do ngươi làm ra, ngươi là một loại quái thú ngoài hành tinh nào đó, dùng mảnh vỡ tiến hóa sinh vật tinh cầu, khi tiến hóa đến trình độ nhất định, ngươi sẽ hấp thu nó đúng không?”

Quái thú nhìn Lâm Phàm, đột nhiên vung móng vuốt, đánh về phía hắn.

Cảm nhận được lực lượng của đối phương.

Không thể không nói, thật sự là hắn cảm thấy may mắn vì mình đã sáng tạo ra Võ Đạo, nếu không cứ săn giết dị thú mà lấy được thực lực, hoàn toàn không thể nào chống lại đối phương.

Nếu thật sự là như vậy.

Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn nhân loại còn sống sót bị ngược sát vô tình.

Nắm tay, ngưng tụ lực lượng Võ Đạo, đấm ra một quyền về phía quái thú, trong chốc lát, một luồng lực lượng kinh khủng hoàn toàn bộc phát, hóa thành một dòng lũ lớn bao trùm quái vật.

Ngay khi dòng lũ bao trùm, quái vật lập tức biến sắc, giống như gặp phải chuyện gì đó không thể tin nổi.

Ầm!

Tựa như pháo hoa nổ tung.

Quái vật bị chôn vùi, ngay cả một miếng thịt nát cũng không chừa.

“Ai, ngươi tới muộn rồi.”

Lâm Phàm lắc đầu, tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Sau đó nhìn về vũ trụ đen kịt đằng xa, giống như xuyên thủng khoảng cách rất xa xôi, xác định không có bất cứ vấn đề gì, trong nháy mắt đã biến mất trong vũ trụ.

Quay về khu phố.

“Đi thôi.”

Lâm Phàm cười nói với các nàng.

Đi vội vàng, về cũng vội vàng, hoàn toàn không mất thời gian bao lâu.

“Lâm thúc thúc, vừa rồi rất nguy hiểm sao?” Tiểu Hi Vọng hỏi.

“KHông nguy hiểm, không có gì nguy hiểm cả, rất đơn giản.” Lâm Phàm nói.

Tiểu Ái nhìn Lâm thúc thúc, trong lòng rất bất đắc dĩ, chuyện này đối với Lâm thúc thúc thì rất đơn giản, nhưng đối với người khác mà nói, chính là chuyện cực kỳ kinh khủng.

“He he, ta biết Lâm thúc thúc là lợi hại nhất.”

Tiểu Hi Vọng đã không còn là trẻ nhỏ, đâu còn dễ lừa giống như trước kia, tuy rằng không tận mắt nhìn thấy, nhưng có thể khiến Lâm thúc thúc ra tay, tuyệt đối không phải chuyện đơn giản.

“Ha ha, đó là đương nhiên, chúng ta đi dạo phố thôi.”

Còn về tương lai một ngày nào đó, lại có thiên thạch xuất hiện hay không, đó là chuyện sau này. Mà bây giờ, hắn chỉ muốn quý trọng từng ngày trôi qua.

Cuộc sống vốn nên tươi đẹp như vậy.

Thời đại dị thú bây giờ cuối cùng đã kết thúc…

Xong!

PS: Thật xin lỗi, hai năm nay trạng thái đặc biệt mê man, quyển tận thế kia là vào năm 19 viết mười mấy vạn chữ mở đầu, về sau vẫn mãi không tìm thấy được trạng thái trước đó, mới lấy ra viết tiếp.

PS: Thật xin lỗi, hai năm nay trạng thái đặc biệt mê man, quyển tận thế kia là vào năm 19 viết mười mấy vạn chữ mở đầu, về sau vẫn mãi không tìm thấy được trạng thái trước đó, mới lấy ra viết tiếp.

Biên tập nói với ta, có thể ra ngoài đi lại một chút, nhìn nhiều, chắc hẳn sẽ viết nhiều, đầu óc viết đến mơ hồ rồi.

Biên tập nói với ta, có thể ra ngoài đi lại một chút, nhìn nhiều, chắc hẳn sẽ viết nhiều, đầu óc viết đến mơ hồ rồi.

Ta cũng tương đối trạch, cơ bản không ra khỏi huyện, ngày ngày đều núp trong nhà.

Ta cũng tương đối trạch, cơ bản không ra khỏi huyện, ngày ngày đều núp trong nhà.

Không còn cách nào khác, phải ăn cơm, chỉ có thể không ngừng viết, tìm cảm giác.

Không còn cách nào khác, phải ăn cơm, chỉ có thể không ngừng viết, tìm cảm giác.

Xin lỗi các vị, lại viết đống phân cho các vị.

Xin lỗi các vị, lại viết đống phân cho các vị.

Dập đầu, bồi tội.

Table of Contents

Chương 1 - Thế giới này sắp hỏng rồi.
Chương 2 - Thế giới này sắp hỏng rồi. (2)
Chương 3 - Thế giới này sắp hỏng rồi. (3)
Chương 4 - Có công việc này, cậu có làm không, tôi nhất định làm.
Chương 5 - Có công việc này, cậu có làm không, tôi nhất định làm. (2)
Chương 6 - Có công việc này, cậu có làm không, tôi nhất định làm.(3)
Chương 7 - Có công việc này, cậu có làm không, tôi nhất định làm.(4)
Chương 8 - Kỹ năng? Có được vĩnh viễn?
Chương 9 - Kỹ năng? Có được vĩnh viễn? (2)
Chương 10 - Kỹ năng? Có được vĩnh viễn? (3)
Chương 11 - Kỹ năng? Có được vĩnh viễn? (4)
Chương 12 - Lại có người gọi tôi gia nhập tổ đội.
Chương 13 - Lại có người gọi tôi gia nhập tổ đội. (2)
Chương 14 - Lại có người gọi tôi gia nhập tổ đội. (3)
Chương 15 - Kỹ năng max cấp.
Chương 16 - Kỹ năng max cấp. (2)
Chương 17 - Kỹ năng max cấp. (3)
Chương 18 - Chị gái à, tôi đang cầy độ thuần thục, cô cho rằng tôi đang làm gì?
Chương 19 - Chị gái à, tôi đang cầy độ thuần thục, cô cho rằng tôi đang làm gì? (2)
Chương 20 - Chị gái à, tôi đang cầy độ thuần thục, cô cho rằng tôi đang làm gì? (3)
Chương 21 - Cuộc đầu tư bỏ ra tất cả.
Chương 22 - Cuộc đầu tư bỏ ra tất cả. (2)
Chương 23 - Ra khỏi tường rào, bắt đầu săn giết.
Chương 24 - Ra khỏi tường rào, bắt đầu săn giết. (2)
Chương 25 - Ra khỏi tường rào, bắt đầu săn giết. (3)
Chương 26 - Gặp được nhân loại ngon miệng, cái đầu tiên sẽ cho ngươi ăn.
Chương 27 - Gặp được nhân loại ngon miệng, cái đầu tiên sẽ cho ngươi ăn. (2)
Chương 28 - Ngươi, muốn trở thành Liệp Sát giả, phải cắn miếng thịt lớn.
Chương 29 - Vững vàng tăng lên.
Chương 30 - Vững vàng tăng lên.(2)
Chương 31 - Trò chơi mèo vườn chuột.
Chương 32 - Trò chơi mèo vườn chuột. (2)
Chương 33 - Ta đúng là một tiên tài.
Chương 34 - Hắn trở về rồi sao?

Chương 35 - Hắn trở về rồi sao? (2)
Chương 36 - Nhiệm vụ dạy tân thủ học của các ngươi đã kết thúc.
Chương 37 - Nhiệm vụ dạy tân thủ học của các ngươi đã kết thúc. (2)
Chương 38 - Tỉnh lại đi.
Chương 39 - Tỉnh lại đi. (2)
Chương 40 - Cường sát, thu hoạch tràn đầy.
Chương 41 - Lão Vương, đã chịu khổ rồi.
Chương 42 - Lão Vương, đã chịu khổ rồi. (2)
Chương 43 - Phá hỏng quy định là không đúng.
Chương 44 - Phá hỏng quy định là không đúng. (2)
Chương 45 - Giác Tỉnh giả thì sao…
Chương 46 - Nói to cho ta biết, ngươi đã chuẩn bị sống những ngày tốt lành chưa.
Chương 47 - Nói to cho ta biết, ngươi đã chuẩn bị sống những ngày tốt lành chưa. (2)
Chương 48 - Đây cũng chính là phúc lợi nên có.
Chương 49 - Không sao cả, ta không phải là người hẹp hòi.
Chương 50 - Không sao cả, ta không phải là người hẹp hòi. (2)
Chương 51 - Phụ ma.
Chương 52 - Phụ ma. (2)
Chương 53 - Lâm Phàm phải chết, ta nói.
Chương 54 - Lâm Phàm phải chết, ta nói. (2)
Chương 55 - Đám gia hỏa kia xảy ra chuyện gì thế?
Chương 56 - Công trình bã đậu.
Chương 57 - Công trình bã đậu. (2)
Chương 58 - Ta đang săn giết dị thú, ngươi đang làm gì.
Chương 59 - Ta đang săn giết dị thú, ngươi đang làm gì. (2)
Chương 60 - Ta không biết bị lửa đốt sẽ có cảm giác thế nào.
Chương 61 - Cướp chỗ đó, chúng ta cái gì cũng có.
Chương 62 - Cướp chỗ đó, chúng ta cái gì cũng có. (2)
Chương 63 - Dừng lại, đừng động.
Chương 63: Dừng lại, đừng động
Chương 64 - Tình huống kỳ quái.
Chương 65 - Bị nuốt chửng.
Chương 66 - Bị nuốt chửng. (2)
Chương 67 - Rốt cuộc cái này là nhân tài nào làm ra.
Chương 68 - Rốt cuộc cái này là nhân tài nào làm ra. (2)
Chương 34:
Chương 69 - Rốt cuộc cái này là nhân tài nào làm ra. (3)
Chương 70 - Quá trình không quan trọng, quan trọng nhất là kết quả.
Chương 71 - Quá trình không quan trọng, quan trọng nhất là kết quả. (2)
Chương 72 - Quá trình không quan trọng, quan trọng nhất là kết quả.

(2)
Chương 73 - Thu hoạch trở về, đám người hâm mộ.
Chương 74 - Thu hoạch trở về, đám người hâm mộ. (2)
Chương 75 - Thu hoạch trở về, đám người hâm mộ. (3)
Chương 76 - Đầu óc Lâm Phàm không bình thường, đầu óc người quản lý cũng không bình thường.
Chương 77 - Đầu óc Lâm Phàm không bình thường, đầu óc người quản lý cũng không bình thường. (2)
Chương 78 - Ngươi nói có lý, nhưng chúng ta không thích trật tự.
Chương 79 - Ngươi nói có lý, nhưng chúng ta không thích trật tự. (2)
Chương 80 - Chờ một chút, ta có chuyện muốn nói.
Chương 81 - Thứ mà đến chó cũng không tu luyện, thông thường lại có thể lấy mạng người đó.
Chương 82 - Thứ mà đến chó cũng không tu luyện, thông thường lại có thể lấy mạng người đó. (2)
Chương 83 - Ngươi chỉ cần nói ta nói có đúng hay không.
Chương 84 - Ngươi chỉ cần nói ta nói có đúng hay không. (2)
Chương 85 - Các ngươi để ta ở chỗ này diễn kịch sao.
Chương 86 - Hứa Thường, biết điểm đến thì dừng, không nên manh động.
Chương 87 - Hứa Thường, biết điểm đến thì dừng, không nên manh động. (2)
Chương 88 - Cái này gọi là phơi bày cái yếu trước mặt kẻ địch.
Chương 89 - Cái này gọi là phơi bày cái yếu trước mặt kẻ địch. (2)
Chương 90 - Lúc trước không được chọn, bây giờ ta muốn làm người tốt.
Chương 91 - Cái Long Trảo Thủ này có chút ý nghĩa.
Chương 92 - Cái Long Trảo Thủ này có chút ý nghĩa. (2)
Chương 93 - Như vậy sẽ khiến ta có cảm giác thành công.
Chương 94 - Chắc hẳn có thể nghiền ép.
Chương 95 - Chắc hẳn có thể nghiền ép. (2)
Chương 96 - Chu Thế Thừa: Bây giờ ta rất hoảng.
Chương 97 - Bạo sát.
Chương 98 - Bạo sát. (2)
Chương 99 - Muốn học, ta dạy cho ngươi.
Chương 100 - Muốn học, ta dạy cho ngươi. (2)
Chương 101 - Nếu như các ngươi muốn cướp thì cứ việc nói thẳng, không cần nói nhảm.
Chương 102 - Nhìn ta dễ bắt nạt lắm sao?
Chương 103 - Nhìn ta dễ bắt nạt lắm sao? (2)
Chương 104 - Ta không dễ bắt nạt.
Chương 105 - Vĩnh viễn phải đánh giá cao đối thủ.
Chương 106 - Vĩnh viễn phải đánh giá cao đối thủ. (2)
Chương 107 - Đại ca, tướng mạo của ngươi thật ghê gớm.

Chương 108 - Lam ca của ta chính là cao thủ tuyệt thế…
Chương 109 - Lam ca của ta chính là cao thủ tuyệt thế… (2)
Chương 110 - Cái đoản mâu này quen quen.
Chương 111 - Bình dị gần gũi, nói chuyện lại dễ nghe.
Chương 112 - Bình dị gần gũi, nói chuyện lại dễ nghe. (2)
Chương 113 - Nắm cách cục.
Chương 114 - Ngươi vẫn còn chưa nhận ra sai lầm của mình.
Chương 115 - Ngươi vẫn còn chưa nhận ra sai lầm của mình. (2)
Chương 116 - Có phải ngươi cảm thấy ta rất ưu tú hay không.
Chương 117 - Hồng tỷ, bọn hắn muốn cắt tiểu đệ của ta.
Chương 118 - Hồng tỷ, bọn hắn muốn cắt tiểu đệ của ta. (2)
Chương 119 - Sự huyền bí của lửa.
Chương 120 - Năng lực khai phát và suy nghĩ.
Chương 121 - Tránh ra, để cho ta đến.
Chương 122 - Tránh ra, để cho ta đến. (2)
Chương 123 - Sai rồi, thật sự bỏ qua.
Chương 124 - Hu hu… Hắn chết quá thảm.
Chương 125 - Hu hu… Hắn chết quá thảm. (2)
Chương 126 - Chuẩn bị đối kháng dị thú triều.
Chương 127 - Chuẩn bị đối kháng dị thú triều. (2)
Chương 70: Đây là có khuynh hướng thích ngược nhỉ.
Chương 128 - Chuẩn bị đối kháng dị thú triều. (3)
Chương 129 - Chuẩn bị đối kháng dị thú triều. (4)
Chương 130 - Dị thú cũng có sách lược.
Chương 131 - Dị thú cũng có sách lược. (2)
Chương 132 - Dị thú cũng có sách lược. (3)
Chương 133 - Dị thú cũng có sách lược. (4)
Chương 134 - Ta tình nguyện gọi nơi này là tường rào cỡ nhỏ mạnh nhất.
Chương 135 - Ta tình nguyện gọi nơi này là tường rào cỡ nhỏ mạnh nhất. (2)
Chương 136 - Ta tình nguyện gọi nơi này là tường rào cỡ nhỏ mạnh nhất. (3)
Chương 137 - Vào giờ phút này, hắn đã là thần trong lòng tất cả mọi người.
Chương 138 - Vào giờ phút này, hắn đã là thần trong lòng tất cả mọi người. (2)
Chương 72: Hô lên cho ta, Yamate.
Chương 139 - Vào giờ phút này, hắn đã là thần trong lòng tất cả mọi người. (3)
Chương 140 - Vào giờ phút này, hắn đã là thần trong lòng tất cả mọi người. (4)
Chương 141 - Vào giờ phút này, hắn đã là thần trong lòng tất cả mọi người. (5)

Chương 142 - Lãnh tụ tinh thần, hắn vẫn còn, chúng ta không sợ.
Chương 143 - Lãnh tụ tinh thần, hắn vẫn còn, chúng ta không sợ. (2)
Chương 144 - Lãnh tụ tinh thần, hắn vẫn còn, chúng ta không sợ. (3)
Chương 145 - Lãnh tụ tinh thần, hắn vẫn còn, chúng ta không sợ. (4)
Chương 146 - Lãnh tụ tinh thần, hắn vẫn còn, chúng ta không sợ. (5)
Chương 147 - Lãnh tụ tinh thần, hắn vẫn còn, chúng ta không sợ. (6)
Chương 148 - Ấm ức, không cam lòng, khó chịu, hỏng bét, bất đắc dĩ.
Chương 76:
Chương 149 - Ấm ức, không cam lòng, khó chịu, hỏng bét, bất đắc dĩ. (2)
Chương 150 - Ấm ức, không cam lòng, khó chịu, hỏng bét, bất đắc dĩ. (3)
Chương 151 - Ấm ức, không cam lòng, khó chịu, hỏng bét, bất đắc dĩ. (4)
“Ngươi đừng động, đây không phải là nơi ngươi có thể đến.” Trần Quân nói.Chương 76:
Chương 152 - Ấm ức, không cam lòng, khó chịu, hỏng bét, bất đắc dĩ. (5)
Chương 153 - Ấm ức, không cam lòng, khó chịu, hỏng bét, bất đắc dĩ. (6)
Chương 154 - Ấm ức, không cam lòng, khó chịu, hỏng bét, bất đắc dĩ. (5)
Chương 155 - Tường rào Hoài Phổ trông chừng kỹ xe cho ta.
Chương 156 - Tường rào Hoài Phổ trông chừng kỹ xe cho ta. (2)
Chương 157 - Tường rào Hoài Phổ trông chừng kỹ xe cho ta. (3)
Chương 158 - Tường rào Hoài Phổ trông chừng kỹ xe cho ta. (4)
Chương 159 - Tường rào Hoài Phổ trông chừng kỹ xe cho ta. (5)
Chương 160 - Tường rào Hoài Phổ trông chừng kỹ xe cho ta. (6)
Chương 161 - Tư thế lăn xuống xe điên cuồng của ngươi như vậy, cả đời này ta cũng không học được.
Chương 162 - Tư thế lăn xuống xe điên cuồng của ngươi như vậy, cả đời này ta cũng không học được. (2)
Chương 163 - Tư thế lăn xuống xe điên cuồng của ngươi như vậy, cả đời này ta cũng không học được. (3)
Chương 164 - Tư thế lăn xuống xe điên cuồng của ngươi như vậy, cả đời này ta cũng không học được. (4)
Chương 165 - Tư thế lăn xuống xe điên cuồng của ngươi như vậy, cả đời này ta cũng không học được. (5)
Chương 166 - Tư thế lăn xuống xe điên cuồng của ngươi như vậy, cả đời này ta cũng không học được. (6)
Chương 167 - Lâm Phàm: Ta phải khiến các ngươi càng cố gắng.
Lâm Phàm:…Chương 80:
Chương 168 - Lâm Phàm: Ta phải khiến các ngươi càng cố gắng. (2)
Mã Phi nói, “Không thể để dị thú phát ra âm thanh, đề phòng dị thú

khác bị dẫn tới."CHương 80:
Chương 169 - Lâm Phàm: Ta phải khiến các ngươi càng cố gắng. (3)
Chương 170 - Lâm Phàm: Ta phải khiến các ngươi càng cố gắng. (4)
Chương 171 - Lâm Phàm: Ta phải khiến các ngươi càng cố gắng. (5)
Chương 172 - Lâm Phàm: Ta phải khiến các ngươi càng cố gắng. (6)
Chương 173 - Lâm Phàm: Ngươi có mất mặt hay không, đến đánh với ta.
Chương 174 - Lâm Phàm: Ngươi có mất mặt hay không, đến đánh với ta. (2)
Chương 175 - Lâm Phàm: Ngươi có mất mặt hay không, đến đánh với ta. (3)
Chương 176 - Lâm Phàm: Ngươi có mất mặt hay không, đến đánh với ta. (4)
Chương 177 - Lâm Phàm: Ngươi có mất mặt hay không, đến đánh với ta. (5)
Chương 178 - Giác Tỉnh giả không gian đầu óc không bình thường.
Chương 179 - Giác Tỉnh giả không gian đầu óc không bình thường. (2)
Chương 180 - Giác Tỉnh giả không gian đầu óc không bình thường. (3)
Chương 181 - Giác Tỉnh giả không gian đầu óc không bình thường. (4)
Chương 182 - Giác Tỉnh giả không gian đầu óc không bình thường. (5)
Chương 183 - Giác Tỉnh giả không gian đầu óc không bình thường. (5)
Chương 184 - Giác Tỉnh giả không gian đầu óc không bình thường. (7)
Chương 185 - Giác Tỉnh giả không gian đầu óc không bình thường. (8)
Chương 186 - Lâm Phàm, ngươi là kẻ độc ác.
Chương 187 - Lâm Phàm, ngươi là kẻ độc ác. (2)
Chương 188 - Lâm Phàm, ngươi là kẻ độc ác. (3)
Chương 189 - Lâm Phàm, ngươi là kẻ độc ác. (4)
Chương 190 - Lâm Phàm, ngươi là kẻ độc ác. (5)
Chương 191 - Lâm Phàm, ngươi là kẻ độc ác. (6)
Chương 192 - Lâm Phàm, ngươi là kẻ độc ác. (7)
Chương 193 - Nhanh chấn tiến lên cấp bốn.
Chương 194 - Nhanh chấn tiến lên cấp bốn. (2)
Chương 195 - Nhanh chấn tiến lên cấp bốn. (3)
Chương 196 - Nhanh chấn tiến lên cấp bốn. (4)
Chương 197 - Mẹ nó xe này chính là của ta.
Chương 198 - Mẹ nó xe này chính là của ta. (2)
Chương 199 - Mẹ nó xe này chính là của ta. (3)

Chương 200 - Mẹ nó xe này chính là của ta. (4)
Chương 201 - Mẹ nó xe này chính là của ta. (5)
Chương 202 - Mẹ nó xe này chính là của ta. (6)
Chương 203 - Sau khi thương đội đi ngang qua, ta cảm thấy cái gì cũng thiếu.
Chương 204 - Sau khi thương đội đi ngang qua, ta cảm thấy cái gì cũng thiếu. (2)
Chương 205 - Sau khi thương đội đi ngang qua, ta cảm thấy cái gì cũng thiếu. (3)
Chương 86:
Chương 206 - Sau khi thương đội đi ngang qua, ta cảm thấy cái gì cũng thiếu. (4)
Chương 207 - Sau khi thương đội đi ngang qua, ta cảm thấy cái gì cũng thiếu. (5)
Chương 208 - Sau khi thương đội đi ngang qua, ta cảm thấy cái gì cũng thiếu. (6)
Chương 209 - Sau khi thương đội đi ngang qua, ta cảm thấy cái gì cũng thiếu. (7)
Chương 210 - Ta tuyệt đối không phải vì nghe được có dị thú mới làm người tốt.
Chương 211 - Ta tuyệt đối không phải vì nghe được có dị thú mới làm người tốt. (2)
Chương 212 - Ta tuyệt đối không phải vì nghe được có dị thú mới làm người tốt. (3)
Chương 213 - Ta tuyệt đối không phải vì nghe được có dị thú mới làm người tốt. (4)
Chương 214 - Ta tuyệt đối không phải vì nghe được có dị thú mới làm người tốt. (5)
Chương 215 - Ta tuyệt đối không phải vì nghe được có dị thú mới làm người tốt. (6
Chương 216 - Ta tuyệt đối không phải vì nghe được có dị thú mới làm người tốt. (7)
Chương 217 - Một quyền của ta đánh nát trứng to.
Chương 218 - Một quyền của ta đánh nát trứng to. (2)
Chương 219 - Một quyền của ta đánh nát trứng to. (3)
Chương 220 - Một quyền của ta đánh nát trứng to. (4)
Chương 221 - Bọn hắn đã bị Lâm Phàm giết đến sợ hãi.
Chương 222 - Bọn hắn đã bị Lâm Phàm giết đến sợ hãi. (2)
Chương 223 - Bọn hắn đã bị Lâm Phàm giết đến sợ hãi. (3)
Chương 224 - Bọn hắn đã bị Lâm Phàm giết đến sợ hãi. 4)
Chương 225 - Bọn hắn đã bị Lâm Phàm giết đến sợ hãi. (5)
Chương 226 - Bọn hắn đã bị Lâm Phàm giết đến sợ hãi. (6)
Chương 227 - Có phải ngươi rất hâm mộ Lạt Điều hay không.
Chương 228 - Có phải ngươi rất hâm mộ Lạt Điều hay không. (2)

Chương 229 - Có phải ngươi rất hâm mộ Lạt Điều hay không. (3)
Chương 230 - Vì sao ngươi lại không cần dùng năng lực, bởi vì bọn chúng không có tư cách.
Chương 231 - Vì sao ngươi lại không cần dùng năng lực, bởi vì bọn chúng không có tư cách. (2)
Chương 232 - Vì sao ngươi lại không cần dùng năng lực, bởi vì bọn chúng không có tư cách. (3)
Chương 233 - Vì sao ngươi lại không cần dùng năng lực, bởi vì bọn chúng không có tư cách. (4)
Chương 234 - Vì sao ngươi lại không cần dùng năng lực, bởi vì bọn chúng không có tư cách. (5)
Chương 235 - Vì sao ngươi lại không cần dùng năng lực, bởi vì bọn chúng không có tư cách. (6)
Chương 236 - Lạt Điều: ta vẫn là bảo bảo mà.
Chương 237 - Lạt Điều: ta vẫn là bảo bảo mà. (2)
Chương 238 - Lạt Điều: ta vẫn là bảo bảo mà. (3)
Chương 239 - Lạt Điều: ta vẫn là bảo bảo mà. (4)
Chương 240 - Lạt Điều: ta vẫn là bảo bảo mà. (5)
Chương 241 - Người khai sáng, người dẫn đường, nhân vật lịch sử trong tương lai.
Chương 242 - Người khai sáng, người dẫn đường, nhân vật lịch sử trong tương lai. (2)
Chương 243 - Người khai sáng, người dẫn đường, nhân vật lịch sử trong tương lai. (3)
Chương 244 - Người khai sáng, người dẫn đường, nhân vật lịch sử trong tương lai. (4)
Chương 245 - Người khai sáng, người dẫn đường, nhân vật lịch sử trong tương lai. (5)
Chương 246 - Người khai sáng, người dẫn đường, nhân vật lịch sử trong tương lai. (6)
Chương 247 - Nếu ta biết biện pháp của ngươi là như thế này, ta sẽ không đồng ý.
Chương 248 - Nếu ta biết biện pháp của ngươi là như thế này, ta sẽ không đồng ý. (2)
Chương 249 - Nếu ta biết biện pháp của ngươi là như thế này, ta sẽ không đồng ý. (3)
Chương 250 - Nếu ta biết biện pháp của ngươi là như thế này, ta sẽ không đồng ý. (4)
Chương 251 - Nếu ta biết biện pháp của ngươi là như thế này, ta sẽ không đồng ý. (5)
Chương 252 - Nếu ta biết biện pháp của ngươi là như thế này, ta sẽ không đồng ý. (6)
Chương 253 - Một người ép tường rào Liên Cảng không dám làm gì.
Chương 254 - Một người ép tường rào Liên Cảng không dám làm gì.

(2)
Chương 255 - Một người ép tường rào Liên Cảng không dám làm gì. (3)
Chương 256 - Một người ép tường rào Liên Cảng không dám làm gì. (4)
Chương 257 - Một người ép tường rào Liên Cảng không dám làm gì. (5)
Chương 258 - Lâm Phàm ta đang tăng uy vọng.
Chương 259 - Lâm Phàm ta đang tăng uy vọng. (2)
Chương 260 - Lâm Phàm ta đang tăng uy vọng. (3)
Chương 261 - Lâm Phàm ta đang tăng uy vọng. (4)
Chương 262 - Lâm Phàm ta đang tăng uy vọng. (5)
Chương 263 - Lâm Phàm ta đang tăng uy vọng. (6)
Chương 264 - Sau này, ngươi cứ lấy tên là Chí Cường đi.
Chương 265 - Sau này, ngươi cứ lấy tên là Chí Cường đi. (2)
Chương 266 - Sau này, ngươi cứ lấy tên là Chí Cường đi. (3)
Chương 267 - Sau này, ngươi cứ lấy tên là Chí Cường đi. (4)
Chương 268 - Sau này, ngươi cứ lấy tên là Chí Cường đi. (5)
Chương 269 - Thế đạo này còn có người cao thượng như vậy sao?
Chương 270 - Thế đạo này còn có người cao thượng như vậy sao? (2)
Chương 271 - Thế đạo này còn có người cao thượng như vậy sao? (3)
Chương 272 - Thế đạo này còn có người cao thượng như vậy sao? (4)
Chương 273 - Thế đạo này còn có người cao thượng như vậy sao? (5)
Chương 274 - Cuộc chiến tranh đoạt mảnh vỡ.
Chương 275 - Cuộc chiến tranh đoạt mảnh vỡ. (2)
Chương 276 - Cuộc chiến tranh đoạt mảnh vỡ. (3)
Chương 277 - Cuộc chiến tranh đoạt mảnh vỡ. (4)
Chương 278 - Cuộc chiến tranh đoạt mảnh vỡ. (5)
Chương 279 - Mời các ngươi nói tỉ mỉ một chút.
Chương 280 - Lạt Điều là đại ca, ta là đại đại ca…
Chương 281 - Lạt Điều là đại ca, ta là đại đại ca… (2)
Chương 282 - Lạt Điều là đại ca, ta là đại đại ca… (3)
Chương 283 - Lạt Điều là đại ca, ta là đại đại ca… (4)
Chương 284 - Lạt Điều là đại ca, ta là đại đại ca… (5)
Chương 285 - Lạt Điều là đại ca, ta là đại đại ca… (6)
Chương 286 - Lạt Điều là đại ca, ta là đại đại ca… (7)
Chương 287 - Lạt Điều là đại ca, ta là đại đại ca… (8)
Chương 288 - Lạt Điều là đại ca, ta là đại đại ca… (9)
Chương 289 - Phát tài, thần binh Lôi Kiếp
Chương 290 - Phát tài, thần binh Lôi Kiếp (2)
Chương 291 - Phát tài, thần binh Lôi Kiếp (3)
Chương 292 - Phát tài, thần binh Lôi Kiếp (4)
Chương 293 - Phát tài, thần binh Lôi Kiếp (5)
Chương 294 - Xuất hiện một hành động thay đổi tương lai.

Chương 295 - Xuất hiện một hành động thay đổi tương lai. (2)
Chương 296 - Xuất hiện một hành động thay đổi tương lai. (3)
Chương 297 - Xuất hiện một hành động thay đổi tương lai. (4)
Chương 298 - Xuất hiện một hành động thay đổi tương lai. (5)
Chương 299 - Ta chính là ánh sáng của thế giới này, có được hay không.
Chương 300 - Ta chính là ánh sáng của thế giới này, có được hay không. (2)
Chương 301 - Ta chính là ánh sáng của thế giới này, có được hay không. (3)
Chương 302 - Ta chính là ánh sáng của thế giới này, có được hay không. (4)
Chương 303 - Ta chính là ánh sáng của thế giới này, có được hay không. (5)
Chương 304 - Thức tỉnh, chúa cứu thế sao? Mở rộng tường rào.
Chương 305 - Thức tỉnh, chúa cứu thế sao? Mở rộng tường rào. (2)
Chương 306 - Thức tỉnh, chúa cứu thế sao? Mở rộng tường rào. (3)
Chương 307 - Thức tỉnh, chúa cứu thế sao? Mở rộng tường rào. (4)
Chương 308 - Thức tỉnh, chúa cứu thế sao? Mở rộng tường rào. (5)
Chương 309 - Khi các ngươi xuất hiện, ta lập tức suy nghĩ đến chuyện bắt các ngươi làm công miễn phí.
Chương 310 - Khi các ngươi xuất hiện, ta lập tức suy nghĩ đến chuyện bắt các ngươi làm công miễn phí. (2)
Chương 311 - Khi các ngươi xuất hiện, ta lập tức suy nghĩ đến chuyện bắt các ngươi làm công miễn phí. (3)
Chương 312 - Khi các ngươi xuất hiện, ta lập tức suy nghĩ đến chuyện bắt các ngươi làm công miễn phí. (4)
Chương 313 - Khi các ngươi xuất hiện, ta lập tức suy nghĩ đến chuyện bắt các ngươi làm công miễn phí. (5)
Chương 314 - Khi các ngươi xuất hiện, ta lập tức suy nghĩ đến chuyện bắt các ngươi làm công miễn phí. (6)
Chương 315 - Lão Chu, mẹ nó ta hiểu rồi.
Chương 316 - Lão Chu, mẹ nó ta hiểu rồi. (2)
Chương 317 - Lão Chu, mẹ nó ta hiểu rồi. (3)
Chương 318 - Lão Chu, mẹ nó ta hiểu rồi. (4)
Chương 319 - Lão Chu, mẹ nó ta hiểu rồi. (5)
Chương 320 - Ta đi hóng gió một chút.
Chương 321 - Ta đi hóng gió một chút. (2)
Chương 322 - Ta đi hóng gió một chút. (3)
Chương 323 - Ta đi hóng gió một chút. (4)
Chương 324 - Biểu hiện của ta chẳng có vấn đề gì cả.
Chương 325 - Biểu hiện của ta chẳng có vấn đề gì cả. (2)
Chương 326 - Biểu hiện của ta chẳng có vấn đề gì cả. (3)
Chương 327 - Biểu hiện của ta chẳng có vấn đề gì cả. (4)

Chương 328 - Tỉnh ngoài không hổ là tỉnh ngoài, tài nguyên quả nhiên nhiều.
Chương 329 - Tỉnh ngoài không hổ là tỉnh ngoài, tài nguyên quả nhiên nhiều. (2)
Chương 330 - Tỉnh ngoài không hổ là tỉnh ngoài, tài nguyên quả nhiên nhiều. (3)
Chương 331 - Tỉnh ngoài không hổ là tỉnh ngoài, tài nguyên quả nhiên nhiều. (4)
Chương 332 - Tỉnh ngoài không hổ là tỉnh ngoài, tài nguyên quả nhiên nhiều. (5)
Chương 333 - Khô Lâu hội, người du đãng.
Chương 334 - Khô Lâu hội, người du đãng. (2)
Chương 335 - Khô Lâu hội, người du đãng. (3)
Chương 336 - Tường rào Thủ Đô.
Chương 337 - Tường rào Thủ Đô. (2)
Chương 338 - Tường rào Thủ Đô. (3)
Chương 339 - Vương lân… Thêm kiến thức.
Chương 340 - Vương lân… Thêm kiến thức. (2)
Chương 341 - Vương lân… Thêm kiến thức. (3)
Chương 342 - Vương lân… Thêm kiến thức. (4)
Chương 343 - Vương lân… Thêm kiến thức. (5)
Chương 344 - Vương lân… Thêm kiến thức. (6)
Chương 345 - Con người ngươi sao lại không có võ đức như vậy.
Chương 346 - Con người ngươi sao lại không có võ đức như vậy. (2)
Chương 347 - Con người ngươi sao lại không có võ đức như vậy. (3)
Chương 348 - Con người ngươi sao lại không có võ đức như vậy. (4)
Chương 349 - Con người ngươi sao lại không có võ đức như vậy. (5)
Chương 350 - Thích nghe bát quái.
Chương 351 - Thích nghe bát quái. (2)
Chương 352 - Thích nghe bát quái. (3)
Chương 353 - Thích nghe bát quái. (4)
Chương 354 - Ta hiểu rồi, bị người khác hiểu lầm rất khó chịu.
Chương 355 - Ta hiểu rồi, bị người khác hiểu lầm rất khó chịu. (2)
Chương 356 - Ta hiểu rồi, bị người khác hiểu lầm rất khó chịu. (3)
Chương 357 - Ta hiểu rồi, bị người khác hiểu lầm rất khó chịu. (4)
Chương 358 - Ta hiểu rồi, bị người khác hiểu lầm rất khó chịu. (5)
Chương 359 - Con người ta đối xử với người khác rất tốt.
Chương 360 - Con người ta đối xử với người khác rất tốt. (2)
Chương 361 - Con người ta đối xử với người khác rất tốt. (3)
Chương 362 - Con người ta đối xử với người khác rất tốt. (4)
Chương 363 - Con người ta đối xử với người khác rất tốt. (5)
Chương 364 - Cái này cũng quá ngay thẳng rồi.
Chương 365 - Cái này cũng quá ngay thẳng rồi. (2)
Chương 366 - Cái này cũng quá ngay thẳng rồi. (3)

Chương 367 - Cái này cũng quá ngay thẳng rồi. (4)
Chương 368 - Cái này cũng quá ngay thẳng rồi. (5)
Chương 369 - Nếu như người quản lý không bỏ…
Chương 370 - Nếu như người quản lý không bỏ… (2)
Chương 371 - Nếu như người quản lý không bỏ… (3)
Chương 372 - Nếu như người quản lý không bỏ… (4)
Chương 373 - Cách phòng thủ tốt nhất chính là tiến công.
Chương 374 - Cách phòng thủ tốt nhất chính là tiến công. (2)
Chương 375 - Cách phòng thủ tốt nhất chính là tiến công. (3)
Chương 376 - Cách phòng thủ tốt nhất chính là tiến công. (4)
Chương 377 - Cách phòng thủ tốt nhất chính là tiến công. (5)
Chương 378 - Hắn ta chính là tên hèn nhát.
Chương 379 - Hắn ta chính là tên hèn nhát. (2)
Chương 380 - Hắn ta chính là tên hèn nhát. (3)
Chương 381 - Hắn ta chính là tên hèn nhát. (4)
Chương 382 - Hắn ta chính là tên hèn nhát. (5)
Chương 383 - Ngươi nói với ta những cái đó có ích gì, ta chỉ muốn làm màu.
Chương 384 - Ngươi nói với ta những cái đó có ích gì, ta chỉ muốn làm màu. (2)
Chương 385 - Ngươi nói với ta những cái đó có ích gì, ta chỉ muốn làm màu. (3)
Chương 386 - Ngươi nói với ta những cái đó có ích gì, ta chỉ muốn làm màu. (4)
Chương 387 - Máu của ngươi bốc hơi xì xì xì…
Chương 388 - Máu của ngươi bốc hơi xì xì xì… (2)
Chương 389 - Máu của ngươi bốc hơi xì xì xì… (3)
Chương 390 - Máu của ngươi bốc hơi xì xì xì… (4)
Chương 391 - Người chăn nuôi này của ta hình như có chút vấn đề.
Chương 392 - Người chăn nuôi này của ta hình như có chút vấn đề. (2)
Chương 393 - Người chăn nuôi này của ta hình như có chút vấn đề. (3)
Chương 394 - Người chăn nuôi này của ta hình như có chút vấn đề. (4)
Chương 395 - Người chăn nuôi này của ta hình như có chút vấn đề. (5)
Chương 396 - Người chăn nuôi này của ta hình như có chút vấn đề. (6)
Chương 397 - Cô nương, ánh mắt là cửa sổ của tâm hồn đó.
Chương 398 - Cô nương, ánh mắt là cửa sổ của tâm hồn đó. (2)
Chương 399 - Cô nương, ánh mắt là cửa sổ của tâm hồn đó. (3)
Chương 400 - Mắt đỏ
Chương 401 - Mắt đỏ (2)

Chương 402 - Mắt đỏ (3)
Chương 403 - Ngươi biết loại người nào sẽ nhanh chết không.
Chương 404 - Ngươi biết loại người nào sẽ nhanh chết không. (2)
Chương 405 - Ngươi biết loại người nào sẽ nhanh chết không. (3)
Chương 406 - Ngươi biết loại người nào sẽ nhanh chết không. (4)
Chương 407 - Ngươi biết loại người nào sẽ nhanh chết không. (5)
Chương 408 - Ta làm anh hùng hình như không có vấn đề gì.
Chương 409 - Ta làm anh hùng hình như không có vấn đề gì. (2)
Chương 410 - Ta làm anh hùng hình như không có vấn đề gì. (3)
Chương 411 - Ta làm anh hùng hình như không có vấn đề gì. (4)
Chương 412 - Ta làm anh hùng hình như không có vấn đề gì. (5)
Chương 413 - Bóng dáng vĩ đại khắc sâu vào lòng các ngươi
Chương 414 - Bóng dáng vĩ đại khắc sâu vào lòng các ngươi (2)
Chương 415 - Bóng dáng vĩ đại khắc sâu vào lòng các ngươi (3)
Chương 416 - Bóng dáng vĩ đại khắc sâu vào lòng các ngươi (4)
Chương 417 - Bóng dáng vĩ đại khắc sâu vào lòng các ngươi (5)
Chương 418 - Bóng dáng vĩ đại khắc sâu vào lòng các ngươi (6)
Chương 419 - Các ngươi đều rất tốt, phát tài.
Chương 420 - Các ngươi đều rất tốt, phát tài. (2)
Chương 421 - Các ngươi đều rất tốt, phát tài. (3)
Chương 422 - Các ngươi đều rất tốt, phát tài. (4)
Chương 423 - Các ngươi đều rất tốt, phát tài. (5)
Chương 424 - Ngươi biết đó, ta am hiểu tu luyện Thiết Sa Chưởng.
Chương 425 - Ngươi biết đó, ta am hiểu tu luyện Thiết Sa Chưởng. (2)
Chương 426 - Ngươi biết đó, ta am hiểu tu luyện Thiết Sa Chưởng. (3)
Chương 427 - Ngươi biết đó, ta am hiểu tu luyện Thiết Sa Chưởng. (4)
Chương 428 - Xé toang nguỵ trang, nơi này là của chúng ta.
Chương 429 - Xé toang nguỵ trang, nơi này là của chúng ta. (2)
Chương 430 - Xé toang nguỵ trang, nơi này là của chúng ta. (3)
Chương 431 - Xé toang nguỵ trang, nơi này là của chúng ta. (4)
Chương 432 - Cái này đặt ở thời cổ đại không phải là nước phụ thuộc sao?
Chương 433 - Cái này đặt ở thời cổ đại không phải là nước phụ thuộc sao? (2)
Chương 434 - Cái này đặt ở thời cổ đại không phải là nước phụ thuộc sao? (3)
Chương 435 - Cái này đặt ở thời cổ đại không phải là nước phụ thuộc sao? (4)
Chương 436 - Cái này đặt ở thời cổ đại không phải là nước phụ thuộc sao? (5)
Chương 437 - Ta có gan.

Chương 438 - Ta có gan. (2)
Chương 439 - Ta có gan. (3)
Chương 440 - Ta có gan. (4)
Chương 441 - Thứ còn đáng sợ hơn cả quản lý Lâm.
Chương 442 - Thứ còn đáng sợ hơn cả quản lý Lâm. (2)
Chương 443 - Thứ còn đáng sợ hơn cả quản lý Lâm. (2)
Chương 444 - Đại tỷ, ngươi đừng chết ở chỗ ta đó.
Chương 445 - Đại tỷ, ngươi đừng chết ở chỗ ta đó. (2)
Chương 446 - Đại tỷ, ngươi đừng chết ở chỗ ta đó. (3)
Chương 447 - Đại tỷ, ngươi đừng chết ở chỗ ta đó. (4)
Chương 448 - Lôi thi thể ra.
Chương 449 - Lôi thi thể ra. (2)
Chương 450 - Lôi thi thể ra. (3)
Chương 451 - Các ngươi rất tốt.
Chương 452 - Các ngươi rất tốt. (2)
Chương 453 - Các ngươi rất tốt. (3)
Chương 454 - Đồ ăn dâng đến tận miệng, có phải vui vẻ.
Chương 455 - Đồ ăn dâng đến tận miệng, có phải vui vẻ. (2)
Chương 456 - Đồ ăn dâng đến tận miệng, có phải vui vẻ. (3)
Chương 457 - Đồ ăn dâng đến tận miệng, có phải vui vẻ. (4)
Chương 458 - Đứa nhỏ ngươi là Giác Tỉnh Giả, ngươi giúp ta thu hút chúng đi.
Chương 459 - Đứa nhỏ ngươi là Giác Tỉnh Giả, ngươi giúp ta thu hút chúng đi. (2)
Chương 460 - Đứa nhỏ ngươi là Giác Tỉnh Giả, ngươi giúp ta thu hút chúng đi. (3)
Chương 461 - Đứa nhỏ ngươi là Giác Tỉnh Giả, ngươi giúp ta thu hút chúng đi. (4)
Chương 462 - Nàng đã đến chỗ rất đáng tin.
Chương 463 - Nàng đã đến chỗ rất đáng tin. (2)
Chương 464 - Nàng đã đến chỗ rất đáng tin. (3)
Chương 465 - Ta rất xem trọng ngươi.
Chương 466 - Ta rất xem trọng ngươi. (2)
Chương 467 - Ta rất xem trọng ngươi. (3)
Chương 468 - Truyền bá lệnh truy nã.
Chương 469 - Truyền bá lệnh truy nã. (2)
Chương 470 - Truyền bá lệnh truy nã. (3)
Chương 471 - Truyền bá lệnh truy nã. (4)
Chương 472 - Người đều dễ thay đổi.
Chương 473 - Người đều dễ thay đổi. (2)
Chương 474 - Người đều dễ thay đổi. (3)
Chương 475 - Nữ nhân này khá đó, ta có thể làm mấy lần.
Chương 476 - Nữ nhân này khá đó, ta có thể làm mấy lần. (2)
Chương 477 - Đuổi kịp hắn cho ta, ta muốn hắn chết.

Chương 478 - Đuổi kịp hắn cho ta, ta muốn hắn chết. (2)
Chương 479 - Đuổi kịp hắn cho ta, ta muốn hắn chết. (3)
Chương 480 - Hắn nói rất đúng…
Chương 481 - Hắn nói rất đúng… (2)
Chương 482 - Hắn nói rất đúng… (3)
Chương 483 - Ngươi bay tới bay lui làm gì thế.
Chương 484 - Ngươi bay tới bay lui làm gì thế. (2)
Chương 485 - Ngươi bay tới bay lui làm gì thế. (4)
Chương 486 - Người này không thể nào thuyết phục.
Chương 487 - Người này không thể nào thuyết phục. (2)
Chương 488 - Chỉ cần một mình ta đi là được.
Chương 489 - Chỉ cần một mình ta đi là được. (2)
Chương 490 - Chỉ cần một mình ta đi là được. (3)
Chương 491 - KHông đúng, nhân loại này có vẻ Không thích hợp.
Chương 492 - KHông đúng, nhân loại này có vẻ Không thích hợp. (2)
Chương 493 - KHông đúng, nhân loại này có vẻ Không thích hợp. (3)
Chương 494 - Hóa ra là do dị thú phát hiện trước.
Chương 495 - Hóa ra là do dị thú phát hiện trước. (2)
Chương 496 - Hóa ra là do dị thú phát hiện trước. (3)
Chương 497 - Quản lý Lâm là người cao thượng, đừng suy đoán loạn.
Chương 498 - Quản lý Lâm là người cao thượng, đừng suy đoán loạn. (2)
Chương 499 - Quản lý Lâm là người cao thượng, đừng suy đoán loạn. (3)
Chương 500 - Đi thăm dò sâu cạn trước, Không thể nào cứ luôn hù dọa chính mình được.
Chương 501 - Đi thăm dò sâu cạn trước, Không thể nào cứ luôn hù dọa chính mình được. (2)
Chương 502 - Đi thăm dò sâu cạn trước, Không thể nào cứ luôn hù dọa chính mình được. (3)
Chương 503 - Đến Khô Lâu hội.
Chương 504 - Đến Khô Lâu hội. (2)
Chương 505 - Đến Khô Lâu hội. (3)
Chương 506 - Chân ta đã gãy rồi, nhất định Không thể sống được.
Chương 507 - Chân ta đã gãy rồi, nhất định Không thể sống được. (2)
Chương 508 - Chân ta đã gãy rồi, nhất định Không thể sống được. (3)
Chương 509 - Chân ta đã gãy rồi, nhất định Không thể sống được. (4)
Chương 510 - Một chuyến này, Lạt Điều mập
Chương 511 - Một chuyến này, Lạt Điều mập (2)
Chương 512 - Nhất định phải bóp chết từ trong trứng nước.
Chương 513 - Nhất định phải bóp chết từ trong trứng nước. (2)
Chương 514 - Nhất định phải bóp chết từ trong trứng nước. (3)
Chương 515 - Ngươi còn nhớ một thiếu niên tên là A Phong Không. (4)

Chương 516 - Ngươi còn nhớ một thiếu niên tên là A Phong Không. (5)
Chương 517 - Chưa bao giờ nghĩ đến lại thuận lợi như vậy.
Chương 518 - Chưa bao giờ nghĩ đến lại thuận lợi như vậy. (2)
Chương 519 - Chưa bao giờ nghĩ đến lại thuận lợi như vậy. (3)
Chương 520 - Ban ngày ban mặt, hình tượng của ngươi không tốt lắm đâu.
Chương 521 - Ban ngày ban mặt, hình tượng của ngươi không tốt lắm đâu. (2)
Chương 522 - Ngươi muốn học, ta dạy cho ngươi.
Chương 523 - Ngươi muốn học, ta dạy cho ngươi. (2)
Chương 524 - Ai dám tin chứ…
Chương 525 - Ai dám tin chứ… (2)
Chương 526 - Ai dám tin chứ… (3)
Chương 527 - Tinh tinh: ai đang điều khiển ta.
Chương 528 - Tinh tinh: ai đang điều khiển ta. (2)
Chương 529 - Độc Giác Lang Cẩu hoảng sợ.
Chương 530 - Độc Giác Lang Cẩu hoảng sợ. (2)
Chương 531 - Độc Giác Lang Cẩu hoảng sợ. (3)
Chương 532 - KHông sai, chính là gia hỏa này.
Chương 533 - KHông sai, chính là gia hỏa này. (2)
Chương 534 - Dị thú thằn lằn.
Chương 535 - Hợp nhất.
Chương 536 - Hợp nhất. (2)
Chương 537 - Đều sợ tè ra quần.
Chương 538 - Lạt Điều: Chỉ thế này thôi.
Chương 539 - Một đao này.
Chương 540 - Một đao này. (2)
Chương 541 - Thần tượng.
Chương 542 - Chúng ta hình như đã phát hiện bóng dáng nam nhân đại não.
Chương 543 - Lần này chắc chắn phải chết.
Chương 544 - Lần này chắc chắn phải chết. (2)
Chương 545 - Ta không muốn chết.
Chương 546 - Ném mồi dẫn cá.
Chương 547 - Càn quét lớn.
Chương 548 - Càn quét lớn. (2)
Chương 549 - Cảm ngộ.
Chương 550 - Thật sự là gia hỏa bi thảm.
Chương 551 - Cái này cũng quá dễ dàng rồi.
Chương 552 - Cái này cũng quá dễ dàng rồi. (2)
Chương 553 - Nhân loại chân chính bắt đầu tiến hóa.
Chương 554 - Tất cả đều phát triển theo hướng tốt đẹp.
Chương 555 - Thứ ẩn giấu bên trong núi lửa.

Chương 556 - Thứ ẩn giấu bên trong núi lửa. (2)
Chương 557 - Đừng nhìn hình thể ta nhỏ, ta rất khủng bố.
Chương 558 - Ngươi ra ngoài quá muộn.
Chương 559 - Người đứng xem. (2)
Chương 560 - Hai năm sau…
Chương 561 - Hai năm sau… (2)
Chương 562 - Đây có thể là một loại dở hơi.
Chương 563 - Tranh chấp:
Chương 564 - Tranh chấp: (2)
Chương 565 - Ám sát.
Chương 566 - Ta đến xem.
Chương 567 - Hắn như Thần Minh.
Chương 568 - Hắn như Thần Minh. (2)
Chương 569 - Ý nghĩ thật nhiều.
Chương 570 - Giải quyết.
Chương 571 - Trở về.
Chương 572 - Trở về. (2)
Chương 573 - Uy hiếp.
Chương 574 - Gương mặt quen thuộc.
Chương 575 - Chụp ảnh.
Chương 576 - Hoàn tất
Chương 577 - ĐẠI KẾT CỤC